

Phượng Th Hoàng

THIÊN Y HỮU PHONG

Editor: Milady

daotieuvu.blogspot.com

Truyện được edit và đăng tải miễn phí tại kites.vn

PHƯỢNG TỬ HOÀNG

Tác giả: Thiên Y Hữu
Phong

Thể loại: Xuyên Không,
Phúc Hắc, Đấu Trí

Editor: Milady

Làm Ebook:
calnguyen - STENT

VĂN ÁN

"Này là thắt lưng cao
quan, trường sam tay áo
dài, vang lời hát

Hoa mai lay động, sơn
thủy thanh âm,

Ván cờ thiên hạ này, ai là quân cờ, ai là người chơi cờ thao túng?

Tuy rằng xuyên qua thành công chúa, nhưng Sở Ngọc lại biến thành một nàng công chúa trước nay chưa từng có, khiến người đời kinh hãi: ham hố nam sắc, đã có phò mã lại còn nuôi vô số sủng nam.

Một cô gái trong sáng, thông minh, mạnh mẽ đến

từ thế kỷ hai mươi mốt, lại mang thân phận công chúa nổi tiếng hoang dã, nàng sẽ làm thế nào để có thể sống sót và sống hạnh phúc ở thời cổ đại?"

MỤC LỤC

QUYỂN 1: NGÀY XUÂN HOA HẠNH RƠI ĐẦY TÓC, THIẾU NIÊN NHÀ AI CHÂN BƯỚC PHONG LƯU.

Chương 1: Không
giam được sắc xuân

Chương 2: Tâm hồn
bình yên (thượng)

Chương 3: Tâm hồn

bình yên (hạ)

Chương 4: Chàng
thiếu niên nhẹ nhàng

Chương 5: Lai lịch bí
mật

Chương 6: Duy phụ
xuân quang

Chương 7: Hoạt sắc
ám sinh hương
(thượng)

Chương 8: Hoạt sắc

ám sinh hương (hạ)

Chương 9: Sủng nhục
không vi kinh

Chương 10: Lục trúc
bạn sơ đồng

Chương 11: Bắt kẻ
gian dân muốn thành
đôi

Chương 12: Trò chơi

Chương 13: Giang
lang

Chương 14: Một mũi tên trúng ba con chim

Chương 15: Dương mưu

Chương 16: Bẻ gãy dễ dàng

Chương 17: Phát hiện kẻ tiểu nhân

Chương 18: Thế gian như lò lửa

**Chương 19: Chạy như
điên ngoài đường**

**Chương 20: Cầm thú
a cầm thú**

**Chương 21: Gặp
chuyện thì ôm chân
Phật**

**Chương 22: Tam nhật
khóa tâm đan**

**Chương 23: Hoa mai
rơi đây giường**

Chương 24: Rượu mời và rượu phạt

Chương 25: Ninja rùa

Chương 26: Hội thơ

Chương 27: Mỹ nam tập trung

Chương 28: Vương Ý Chi

Chương 29: Tâm tư lung linh

**Chương 30: Ý mã khả
ngàn ngôn**

**Chương 31: Khanh
bản giai nhân**

**Chương 32: Thiên kim
công tử Tiêu**

**Chương 33: Tính toán
không bỏ sót**

**Chương 34: Không
được buông tay**

Chương 35: Tam ngàn

phần hoa kiể

Chương 36: Khóe mắt
quyến rũ

Chương 37: Lưỡng
chu khả bạch hồng

Chương 38: Tin tưởng
hay không tin tưởng

Chương 39: Nói nửa
chừng

Chương 40: Hỏi quân
như có ý

Chương 41: Võ tay
thề nguyện

Chương 42: Mỹ thiếu
niên đậu phụ

Chương 43: Hoa
thương Hạc kêu

Chương 44: Hữu tài
khí tự hoa

Chương 45: Họ hàng
thân tình phát khiếp

Chương 46: Hoa mai
nhiều loạn

Chương 47: Không
thấy người xưa cười

Chương 48: Nhưng
thấy người nay khóc

QUYỂN 2: ANH ĐÀO
CHÍN ĐỎ, CHUỐI
ĐƯƠNG XANH, THỜI
GIAN TRÔI QUA KHÔNG
CHỜ ĐỢI.

**Chương 49: Hưởng
chảy của con sông**

**Chương 50: Ý chí của
con sông**

**Chương 51: Ta tặng
người thạch tín**

**Chương 52: Bán nghề
không bán thân**

**Chương 53: Người
vốn đã chết rồi**

Chương 54: Thương

bất chính, hạ tắc loạn

**Chương 55: Trước
mắt vô trần ai**

**Chương 56: Thành
Kiến Khang của sáu
triều đại**

**Chương 57: Dây đàn
vì người tri âm mà đứt
đoạn**

Chương 58: Cô là ai

Chương 59: Bảo vật

vô giá

Chương 60: Không
gặp kẻ hữu tình

Chương 61: Chiến
thần Thẩm Khánh Chi

Chương 62: Ánh đèn
mờ tỏ

Chương 63: Đầy giấc
mới tỉnh ngủ

Chương 64: Người
khác mới đến rút gân

tay

Chương 65: Là hai
việc khác nhau

Chương 66: Vốn
không phải người thông
minh

Chương 67: Nơi đây
có chân ý

Chương 68: Khép
miệng không cần phân
biệt

**Chương 69: Cây cỏ
vốn vô tình**

**Chương 70: Xe ngựa
phi nhanh**

**Chương 71: Số mệnh
con người**

**Chương 72: Hóa ra là
như vậy**

**Chương 73: Vĩnh viễn
không nói dối**

Chương 74: Bịa

chuyện ma quỷ

Chương 75: Thuận
theo thiên mệnh

Chương 76: Thế giới
quan bị phá vỡ

Chương 77: Ngọt bùi
cay đắng

Chương 78: Mười
bước gập cò thơm

Chương 79: Một chiếc
lá rơi mà biết mùa thu

**Chương 80: Sáng nay
có sắc hương**

**Chương 81: Khen ngợi
lẫn nhau**

**Chương 82: Sở chiết
gió nhẹ tុ**

**Chương 83: Tiêu Biệt
gây khó dễ**

**Chương 84: Cầm tâm
ở đâu?**

**Chương 85: Người có
thiên sư đạo**

**Chương 86: Cô đã
xem thiên thư rồi?**

**Chương 87: Ẩn giấu
Càn Khôn**

**Chương 88: Màn ám
sát nhảm chán**

**Chương 89: Lớn tiếng
cười nhạo**

Chương 90: Người

phàm tục

Chương 91: Cải trang
đi vi hành

Chương 92: Tiên
duyên lâm lẩn

Chương 93: Không rõ
ràng

Chương 94: Đạo phổ
cùng hoàng đế

Chương 95: Hai Lưu
Tử Nghiệp

**Chương 96: Giới hạn
của từng người
(thượng)**

**Chương 97: Giới hạn
của từng người (hạ)**

**Chương 98: Một vụ
mặc cả**

**Chương 99: Nguyệt
huyết sắc vô tình**

**Chương 100: Bản tính
nghiên mua sắm**

QUYỀN 3: KHOÁC ÁO
LÔNG CỪ TỰ DO
PHÓNG TÚNG, NGÀY
DÀI NHÀN NHÃ CẤT
TIẾNG CA.

Chương 101: Khi
quân thiện ý

Chương 102: Thà
rằng không thịt

Chương 103: Có thể
thanh tâm

**Chương 104: Trên đài
một phút đồng hồ**

**Chương 105: Ai là
Chung Tử Kỳ**

**Chương 106: Thời
gian uống cạn chung trà**

**Chương 107: Nô lệ da
đen**

**Chương 108: Nô lệ da
đen nhà ai**

Chương 109: Đất

Tương có thiên tử

**Chương 110: Ai là
thiên tử thật**

**Chương 111: Mỹ nhân
tuyệt thế vô song**

**Chương 112: Vô cùng
quý giá**

**Chương 113: Máy phá
hoại hình người**

**Chương 114: Dạy dỗ
và học tập**

**Chương 115: Gặp gỡ
lúc đêm khuya**

**Chương 116: Người
cùng đi**

**Chương 117: Muốn
hưu phò mã**

**Chương 118: Có
muốn hay không**

**Chương 119: Chỉ nói
chuyện phong nguyệt**

**Chương 120: Điều là
người vô tình**

Chương 121: Đã chết

**Chương 122: Dư
hương**

**Chương 123: Gặp mặt
bốn vương gia**

**Chương 124: Tâm trí
rối loạn**

**Chương 125: Chưa
thể bình ổn**

**Chương 126: Đường
hẹp tái tương phùng**

**Chương 127: Đêm
khuya mưa gió**

**Chương 128: Trở lại
Đông Sơn**

**Chương 129: Sương
đọng cánh hoa**

**Chương 130: Vương
tôn khó quay bước**

Chương 131: Tiến
cung để tiến công
(thượng)

Chương 132: Tiến
cung để tiến công (hạ)

Chương 133: Niên
niên có Niên Niên (*)

Chương 134: Tam hảo
sinh Niên Niên

Chương 135: Thanh ti
hồng nhan đạo

**Chương 136: Cuộc
hẹn lúc đêm khuya**

**Chương 137: Nam
phong tri ngã ý**

**Chương 138: Thập bộ
sát nhất nhân**

**Chương 139: Bó tay
trong thành trì**

**Chương 140: Tình yêu
nhuộm máu**

Chương 141: Vương

gia bạc bể vô tình

Chương 142: Không
gặp được người

Chương 143: Công
chúa không phải công
chúa

Chương 144: Diệt cỏ
tận gốc

Chương 145: Âm thác
dương sai (*)

Chương 146: Người

đừng xằng bậy

Chương 147: Lời nói
dối dịu dàng

Chương 148: Ráng
chiều đẹp để

Chương 149: Một
kiếm duy nhất

Chương 150: Không
chế được bao nhiêu

QUYỂN 4: MƯA BỜ
TÂY, NẮNG BỜ ĐÔNG,

TRONG VÔ TÌNH ĐÃ MÊNH MÔNG HỮU TÌNH*

Chương 151: Sinh tử
hoặc tôn nghiêm

Chương 152: Nụ cười
của Dung Chỉ

Chương 153: Chuyển
xe trở về

Chương 154: Biến cố
trên đường

**Chương 155: Thích
nghĩ hoàn cảnh**

**Chương 156: Động cơ
và mục đích**

**Chương 157: Ngày dài
chậm rãi**

**Chương 158: Không
phụ sự trông đợi**

**Chương 159: Chim
chết vì tham ăn (*)**

Chương 160: Hai bên

cùng giấu tâm tư

**Chương 161: Dây đàn
đứt đoạn vì ai**

**Chương 162: Hồn
phách trở về**

**Chương 163: Như thế
là đủ**

**Chương 164: Phần đại
ba ngàn người**

**Chương 165: Từ nay
đoạn tuyệt**

**Chương 166: Bước ra
từ hoang mang**

**Chương 167: Một
ngày hai đêm**

**Chương 168: Bị khuất
phục bởi chính mình**

**Chương 169: Thành
Giang Lăng**

**Chương 170: Gió thu
trên núi "Họa phiến"**

Chương 171: Thành công bất ngờ

Chương 172: Thương Hải khách nhân

Chương 173: Người câu cá nhàn nhã

Chương 174: Ta là kẻ thù của hắn

Chương 175: Cục diện thành Kiến Khang

Chương 176: Trừng

chơi đá

**Chương 177: Lòng
người biến đổi**

**Chương 178: Không
thể hàn gắn**

**Chương 179: Bốn bề
là địch**

**Chương 180: Tìm lối
thoát**

**Chương 181: Thiên
mệnh**

**Chương 182: Công
dụng của chiếc vòng**

**Chương 183: Mong
ước xa vời**

**Chương 185: Thù
đường thiên kim tử**

**Chương 186: Thiên hạ
chia đôi**

**Chương 187: Dung
Chỉ trở về**

**Chương 188: Gió trên
đồng hoang vu (1)**

**Chương 189: Gió trên
đồng hoang vu (2)**

**Chương 190: Gió trên
đồng hoang vu (3)**

**Chương 191: Gió trên
đồng hoang vu (4)**

**Chương 192: Gió trên
đồng hoang vu (5)**

Chương 193: Có thù

tất báo

Chương 194: Lo sợ
biệt ly

Chương 195: Sinh
mệnh mong manh

Chương 196: Ta sẽ
không đồng ý

Chương 197: Sẵn
sàng tử vì đạo

Chương 198: Người
chơi cờ

Chương 199: Lòng như lửa đốt

QUYỀN 5: NHỮNG
THỨ ĐẸP THƯỜNG
MONG MANH DỄ VỠ,
NHƯ ÁNG MÂY CHIỀU,
NHƯ NGỌC LƯU LY.

Chương 200: Núi có
cỏ cây (thượng)

Chương 201: Núi có
cỏ cây (trung)

**Chương 202: Núi có
cỏ cây (hạ)**

**Chương 203: Chấn
động**

**Chương 204: Vận
mệnh do ý trời**

**Chương 205: "Thám
tử" Dung Chi**

**Chương 206: Nhiều
điều chưa biết**

Chương 207: Con

đường mờ mịt

**Chương 208: Trong
rừng trúc**

**Chương 209: Bắn quỳ
ở trúc đường**

**Chương 210: Công
chúa và phò mã**

**Chương 211: Cá lớn
lọt lưới**

**Chương 212: Tỉnh dậy
sau giấc chiêm bao**

**Chương 213: Hương
trong tuyết**

**Chương 214: Hương
vẫn như xưa**

**Chương 215: Kiểm
chỗ nào nói chuyện**

**Chương 216: Rồi sẽ
có một ngày**

**Chương 217: Hiệp thứ
nhất**

**Chương 218: Hiệp thứ
hai**

**Chương 219: Nếu đã
vô tình**

**Chương 220: ...Thì ta
từ bỏ**

**Chương 221: Cùng
chung đích đến**

Chương 222: Ván cờ

**Chương 223: Đông
qua xuân tới**

Chương 224: Nơi bình
an là nhà

Chương 225: Có phải
Tịch Nhiên không?

Chương 226: Hiểu
biết về chùa Bạch Mã

Chương 227: Người
trong xe bí ẩn

Chương 228: Băng và
lửa

**Chương 229: U nhân
độc vắng lai**

**Chương 230: Phong
thủy luân phiên chuyển**

**Chương 231: Chỗ
không an toàn**

**Chương 233: Người
trẻ tuổi bí ẩn**

**Chương 234: Gió
thoảng qua đầu núi**

Chương 235: Chuyện

cũ năm xưa

Chương 236: Tình
cảm theo thời gian

Chương 237: Vấn đề
tuổi mới lớn

Chương 238: Gió
xuân biết ý ta

Chương 239: Đối ảnh
thành hai người

Chương 240: Bình
Thành dậy sóng

**Chương 241: Sáng
nay thánh chỉ đến**

**Chương 242: Một tay
che Lạc Dương**

**Chương 243: Cỗ nhân
tối**

**Chương 244: Không
biết ở nơi đâu**

**Chương 245: Xa cách
đã lâu**

Chương 246: Gặp mặt

Chương 247: Ai là ai

**Chương 248: Có rồi đi
không**

**Chương 249: Quan
Thương Hải thật giả**

**Chương 250: Chén trà
vỡ**

**QUYỂN 6: LÒNG TA
RUNG ĐỘNG, TÂM TƯ
SÂU KÍN BỊ PHƠI BÀY**

**Chương 251: Sát ý
trên sông**

**Chương 252: Mới chỉ
là bắt đầu**

**Chương 253: Một đêm
mưa xuân**

**Chương 254: Cướp
sắc không cướp tiền**

**Chương 255: Tiện
đường cướp sắc**

Chương 256: Tiếp tục cướp sắc

Chương 257: Thức ăn để lâu

Chương 258: Thiên tử hai miền

Chương 259: Bao giờ lại tương phùng?

Chương 260: Không liên quan gì nữa

Chương 261: Cẩn mỗi

người một miếng

Chương 262: Gần mặt
mà cách lòng

Chương 263: Ở trong
tay ai

Chương 264: Thác
Bạt lớn, Thác Bạt nhỏ

Chương 265: Kinh
phong phiêu bạch nhật

*

Chương 266: Giận

xanh xám mặt mày

Chương 267: Lòng dạ
Tư Mã Chiêu

Chương 268: Dứt tơ
lòng

Chương 269: Thư từ
chậm trễ

Chương 270: Thối kèn
hiệu lệnh

Chương 271: Huyết
hồng ngoài ý muốn

Chương 272: Tầm
khiên che chắn

Chương 273: Nàng
bên vách núi

Chương 274: Làm sao
ngăn cản

Chương 275: Tạm
thời để người lại

Chương 276: Hồng
đậu sinh nam quốc*

**Chương 277: Xuân tới
có nầy lộc đậm chồi ?**

**Chương 278: Thứ yêu
quý nhất**

**Chương 279: Phượng
làm sao tù hoàng
(thượng)**

**Chương 280: Phượng
làm sao tù hoàng
(trung)**

Chương 281: Phượng

làm sao tù hoàng (hạ)

**Chương 282: Huyết lệ
khôi phục nghĩa tình**

**Chương 283: Trời đất
mệnh mang**

**Chương 284: Người
trong mộng xuân khuê**

**Chương 285: Biện
pháp tốt nhất**

**Chương 286: Giá như
không gặp nàng**

**Chương 287: Chi bằng
ra đi**

**Chương 288: Xuân đi
xuân lại tới**

**Chương 289: Lúc này
khó xử**

**Chương 290: Xúc
động là ma quỷ
(thượng)**

**Chương 291: Xúc
động là ma quỷ (hạ)**

Chương 292: Nắm tay người, kéo người đi

NGOẠI TRUYỆN

Ngoại truyện 1. Sơn Âm công chúa

Ngoại truyện 2. Chiếc vòng

Ngoại truyện 3: Thiên Như Kính

Ngoại truyện 4. Vĩ

thanh

Ngoại truyện 5. Sinh
nhật

風飛翩翩兮四海求風

无奈佳人兮不在东墙

QUYỂN 1: NGÀY XUÂN HOA HẠNH RƠI ĐẦY TÓC, THIẾU NIÊN NHÀ AI CHÂN BƯỚC PHONG LƯU.

Chương 1: Không giam được sắc xuân

Đang trong giấc ngủ say ngọt ngào tỉnh lại, Sở Ngọc lơ mơ phảng phất cảm giác bên cạnh có người. Nàng khẽ động dậy tấm thân mềm yếu, mở đôi mắt mông lung vẫn còn ngái ngủ. Sở Ngọc vô thức nhìn sang bên cạnh.

Ngủ thật sự thư thái!

Nàng cho rằng bị bạn bè
đùa giỡn.

Vừa nhìn lại, Sở Ngọc như
bị sét đánh, cảm giác thân
mình thư thái dễ chịu
không cánh mà bay.

Nằm bên cạnh nàng là một
người trẻ tuổi, tuổi tác ước

chừng mười bảy mười tám.
Tóc dài xõa vai, diện mạo
khô ngô tuấn tú. Làn mi
rậm xanh như núi phía xa,
môi tựa hoa đào tháng ba.

Người đẹp “tuyệt luân tái
thế” như vậy những tưởng
là một cô gái, nhưng hóa ra
lại là một chàng trai.

Bất kỳ cô gái nào, vừa lúc
tỉnh ngủ, phát hiện mình

nằm cạnh một chàng trai ở trần, e rằng không thể vui mừng, mặc dù tướng mạo người này rất đẹp.

Đầu óc còn như bị bao phủ sương mù vì ngái ngủ, sau đó, nàng lại càng thêm giật mình phát hiện, dưới chăn lụa là thân thể của chính mình, cũng không một mảnh vải che thân. Hèn gì nàng cứ thấy có chỗ nào

không thích hợp...

Trong lúc khiếp sợ, Sở Ngọc chậm rãi cảm thấy nỗi ê chề nhục nhã cứ tăng dần khiến nàng khẽ run lên.

Chuyện này là thế nào?

Lúc này Sở Ngọc phát hiện, trên người nàng đắp tấm chăn lụa mềm mại, thêu tay tinh xảo; mà bên dưới

là chiếc giường lớn có thể
lăn lộn thoải mái.

Người này là ai? Tại sao lại
ngủ cùng nàng? Tại sao
nàng lại không mặc quần
áo?

Căn rằng, Sở Ngọc tính đẩy
thiếu niên tránh xa người
nàng, bỗng nghe thấy phía
sau truyền đến tiếng rên
khe khẽ.

Nàng cứng người bất động.

Chậm rãi xoay người, chậm rãi điều chỉnh ánh mắt, nhìn thấy phía sau lại là một nam nhân khác không mặc quần áo đang nằm, Sở Ngọc rốt cuộc không có cách nào khống chế giữ cho mình được tỉnh táo.

Kinh ngạc, hoảng sợ, nhục

nhã...mọi tình cảm phức tạp khuấy động trong ngực Sở Ngọc, biến cố đột nhiên xảy đến khiến nàng không có cách nào tiếp thu được, suy nghĩ lâm vào tình trạng đình trệ. Cuối cùng cổ họng nàng phát ra âm thanh khàn nhỏ, cổ kiềm chế không muốn hét lên: "A.." Đôi tay nàng ôm thật chặt lẫn lộn để che đi cơ thể trần trụi.

Bị tiếng kêu của Sở Ngọc làm bừng tỉnh, hai thiếu niên nằm bên người nàng mở to mắt. Khi hai chàng cùng ngồi dậy, Sở Ngọc nhìn thấy, dưới giường trước sau đứng lên thêm ba thiếu niên, trên người bọn họ chỉ quấn một tấm vải mỏng, vừa đứng dậy thì vải trượt rơi xuống, lộ ra cơ thể trần trụi.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt một mảng đen, cơ hồ muốn té xỉu. May mà nàng tự chủ, thời điểm này không mất đi ý thức. Tuy là như thế, nàng vẫn không khỏi hốt hoảng. Một, hai, ba, bốn, năm, năm nam nhân không mặc quần áo này là thế nào? Hiện trường 6P (2) sao?

Cảnh tượng hoang đường như vậy sao lại hiện ra trước mắt nàng?

Sở Ngọc dùng lực cắn môi dưới, hàm răng cứng rắn ấn mạnh vào làn môi mềm mại bên trong, hơi đau đớn nhưng giúp thần trí nàng tỉnh táo lại.

Khi Sở Ngọc trấn định lại tinh thần, bốn thiếu niên

đã chĩnh tề quỳ ở bên
giường, người còn lại –
chính là người Sở Ngọc
nhìn thấy đầu tiên, đứng
dậy vươn tay kéo y phục
vắt trên bình phong, mở
rộng rồi choàng vào thân
hình trơn bóng thon dài.

Tiếng tay áo phất trong gió
phá vỡ không gian tịch
mịch, an tĩnh.

Thiếu niên này là người duy nhất trong phòng tạm gọi là có mặc quần áo. Sở Ngọc không giấu nổi ánh mắt thất thố chăm chăm nhìn hắn.

Sở Ngọc lúc này chú ý đến trang phục của hắn, được may thật thanh lịch: vải thuần sắc trắng, nhưng cổ áo và tay áo có viền nửa tấc màu đen, trên nền vải

ẩn những hoa văn tinh xảo.

Mặc y phục trên người, thần thái và khí chất của thiếu niên lúc này hiện ra. Hắn xem ra chỉ mười bảy mười tám tuổi, dung nhan đẹp đẽ, nhưng còn mang vẻ hồn nhiên trẻ con qua ánh mắt cao nhẽ, trong đáy mắt như có trời xanh mây trắng, núi cao nước chảy.

Khi hẩn nhắm mắt, cảm thấy hẩn dung mạo mỹ miều, khi hẩn mở mắt, Sở Ngọc lại chỉ chú ý đến thần tình cao nhã của hẩn, tựa hồ không thể với tới, phảng phất như vẻ đẹp bề ngoài bị lấn át bởi thần khí cao rộng.

Hẩn là ai?

Thiếu niên quay lại, một bàn tay vuốt những sợi tóc lòa xòa ra sau gáy, nghiêng đầu khẽ mỉm cười với Sở Ngọc. So sánh với bốn người còn lại đang tư thế quỳ, thiếu niên dường như mang một khí chất ung dung cao ngạo. Người khác quỳ, hấn đứng. Hấn là người duy nhất trong phòng dùng ánh mắt bình đẳng để đối diện với nàng.

Hắn chậm rãi đi tới, vạt áo kéo rủ dưới đất. Hắn dịu dàng nhìn Sở Ngọc, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa sao vậy? Gặp ác mộng ư?”

Không khí trong phòng tràn ngập sự biếng nhẽ xa hoa. Trong lòng Sở Ngọc đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi, mặc dù nơi này ấm áp như mùa xuân mà nàng vẫn

không kìm được run rẩy.

Có lẽ căn bản đây không phải là trò đùa?

(1) Câu này bắt nguồn từ bài thơ "Tư đế hương" của Vi Trang (đời Tống), đại ý là lời cô gái trẻ đi chơi xuân, gặp chàng đẹp trai thì tiến đến làm quen, buông lời trêu ghẹo, nhưng cũng là ngỏ lời và ướm hỏi chờ đợi

Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mấn đầu

Mạch thượng thủy gia niên thiếu túc phong lưu

Thiếp nghĩ tương thân giá dữ, nhất
sinh hưu

Túng bị vô tình khí, bất năng tu

Tạm dịch nghĩa:

Ngày xuân trôi, hoa hạnh rơi đây
(đầu) tóc

Trên đường có chàng trẻ tuổi phong
lưu, không biết con nhà ai

Thiếp muốn tương thân gả cho
chàng, một đời tốt lành

Giả như có bị bỏ rơi một cách vô
tình, cũng không ngượng ngùng

(Chú thích của bạn Lộng_Nguyệt)

Hoa hạnh: một loại hoa cùng họ với hoa đào, hoa mai..., nở vào mùa xuân, có cả màu đỏ và trắng

(2) 6P: chắc là "6 people" – trò chơi 6 người trên giường

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 2: Tâm hồn bình yên (thượng)

Đây là một phòng ngủ.

Trong phòng bài trí kiểu cách tinh tế. màn rủ mềm mại, đèn Kim Phượng treo tường, bình phong án kỷ đoan trang thanh lịch, đều là đồ cổ thượng hạng.

Sở dĩ bắt đầu hoài nghi đây

không phải trò đùa, bởi vì sau khi Sở Ngọc tỉnh táo lại, rốt cục nghĩ đến, nếu dựa theo lẽ thường mà nói, nàng đáng lý đã chết rồi.

Trước khi tỉnh lại lần này, ký ức sau cùng của nàng là tai nạn máy bay, chẳng phải hồi ức tốt đẹp gì nhưng nàng nhất định phải nhớ lại.

Bị tai nạn máy bay, rồi nàng bỗng đến một nơi xa lạ, ngủ bên cạnh một thiếu niên ở trần, trên người không hề thấy đau đớn chút nào. Nhìn trong phòng bài trí kiểu phồn hoa cổ nhẽ không thể tưởng tượng nổi, mà tay nàng...

Sở Ngọc bất giác giơ tay lên trước mặt, đây căn bản không phải tay nàng, da

thịt mềm mại trắng nõn, không có chút xiu vết thương hay chai tay thô ráp nào, người sở hữu đôi tay này phải có cuộc sống sung sướng cực điểm, hoàn toàn không phải đôi tay thon dài mảnh mẽ đã cùng nàng leo núi cao, khám phá rừng rậm.

Điều này không thích hợp, cũng là chứng cứ rõ ràng.

Nàng nhận thức được, đây không thể là chuyện đùa. Ai lại có khả năng làm ra chuyện đùa như này?

Trước đây lúc nhàn hạ, Sở Ngọc cũng từng xem tiểu thuyết lưu hành trên mạng, trong đó nhắc đến chuyện xuyên không, mượn xác đoạt hồn phách sống lại. Tuy rằng thấy cực kỳ mới

mẻ thú vị nhưng nàng chưa từng tin chút nào, chỉ coi đó là chuyện viễn tưởng kỳ diệu, nào ngờ có một ngày chính mình lại rơi vào tình cảnh này với chứng cứ không thể chối bỏ.

Hoàn cảnh xa lạ, thân thể xa lạ, gặp một thiếu niên xa lạ.

Trừ việc xuyên không, Sở Ngọc không thể tìm ra cách

giải thích hợp lý nào khác.

Sở Ngọc thấy trước mặt tối đen, cơ hồ muốn ngất xỉu, trái tim đập loạn liên hồi, với biến cố lớn trước mắt không có cách nào khác ngoài bắt bản thân phải chấp nhận đổi mặt, hơn nữa bắt đầu suy tư.

Thiếu niên nói chuyện dùng khẩu âm có chút kỳ

quái, không giống với phát âm của tiếng Hán hiện đại, sử dụng phương ngôn mà Sở Ngọc chưa từng nghe qua. Nhưng kỳ quái là, Sở Ngọc lại không hề nghe hiểu khó khăn, bởi nàng cũng phát âm một kiểu giống như vậy.

Sở Ngọc biết rõ, phát âm tiếng Hán cổ đã trải qua mấy ngàn năm thay đổi,

nên không thể giống với Hán ngữ hiện đại. Nhưng đó không phải là điểm chính mà nàng quan tâm lúc này. Trước mắt điều quan trọng hơn là: Nàng là ai? Nàng đang ở đâu? Hiện đang là thời kỳ nào?

Ngực nàng tràn ngập nỗi kinh hoàng sợ hãi, không biết phải làm sao. Nhưng lý trí khi bị bức đến giới hạn

cực điểm, lại bỗng nhiên
tĩnh táo như máy tính.
Nàng trầm tư suy tính.

Người thiếu niên này gọi
nàng là công chúa. Nhìn
quần áo của hắn, không
phải là thời nhà Thanh hay
Nguyễn. Vậy hai triều đại
đầu tiên có thể loại trừ.
Nhưng thân phận hiện tại
của nàng, chẳng lẽ là công
chúa sao?

Ý nghĩ thoáng hiện trong đầu thật nhanh, nàng tận lực lấy âm thanh vững vàng nói: “Các người đứng lên đi, trước hết mặc y phục vào!” Lời vừa ra miệng nàng liền có chút hối hận, nếu để cho bọn họ nghe thấy thanh âm không giống nhau thì làm thế nào. Sau một lát nàng đột nhiên phát giác, lời nói của mình,

ngữ điệu phát âm cũng bởi thân thể thay đổi mà cải biến theo.

Nghi vẫn về phát âm thay đổi đã tạm lui, nhưng Sở Ngọc nhìn thấy, sau khi nàng cho phép bọn họ đứng lên, trong cặp mắt tối đen của người thiếu niên đang đứng lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng nói sai gì sao?

Sở Ngọc tim đập tăng tốc, bất an phán đoán. Sau vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt người thiếu niên, khóe miệng hằn cong lên, như cười như không. Hắn nghiêng đầu tùy ý sai bảo bốn người còn lại: “Các người đi ra ngoài trước, có việc liền gọi các người vào”.

Lời nói của hắn thật có

trọng lượng. Bốn thiếu niên nghe Sở Ngọc bảo đứng lên không quỳ nữa thì chẳng hề nhúc nhích, nhưng vừa nghe lời nói của hắn thì nhao nhao đứng dậy khoác áo. Sở Ngọc thậm chí còn nghe được tiếng họ nhẹ nhàng thở hắt ra, điều này làm cho nàng càng cảm thấy hoài nghi và bất an.

Bốn người vòng qua

ngưỡng cửa trước bình phong, lục tục dời đi. Trong phòng chỉ còn lại Sở Ngọc với thiếu niên có bộ dáng cao nhã. Mặc dù trông hảnh rất có vẻ đơn thuần vô hại nhưng Sở Ngọc cảm thấy thật không yên tâm, nàng nhẹ nhàng mở miệng: “Người cũng đi ra”. Việc cần nhất lúc này là nàng phải tỉnh táo thận trọng. Thiếu niên gọi nàng là công

chúa, vậy tin tưởng rằng
nàng vẫn có chút quyền
uy.

“Công chúa?” Thiếu niên
ngạc nhiên, tỏ ý không ngờ
bị nàng đối đãi như vậy,
nhìn vào ánh mắt nàng
cũng có chút kỳ dị, dường
như lên án Sở Ngọc làm
một việc bất thường. Sở
Ngọc thấy cực kỳ chột dạ.
Nhưng giờ khắc này nàng

lo thân mình còn chưa xong, không có dư thừa tâm tư đi lo cho cảm giác của người khác.

Đợi một hồi không thấy Sở Ngọc thu hồi mệnh lệnh ban ra, trên nét mặt thiếu niên toát ra nhè nhẹ ý vị khó lường, hắc hắc gật đầu: “Đã như thế, Dung Chỉ cáo lui. Nhưng nếu công chúa có việc gì, hãy

cho gọi Dung Chi”

Thiếu niên tự xưng là Dung Chi nói xong, liền không nhanh không chậm, cũng đi theo bốn thiếu niên lúc trước rời phòng ngủ. Trong ánh sáng, bóng lưng hắt âm u, cô độc lạnh lùng, khác hẳn vẻ mặt ôn hòa khi nãy.

Lúc này, trong gian phòng

rộng rãi chỉ còn lại một mình Sở Ngọc. Cảm giác cô độc bất lực cuốn lấy thân thể nàng. Sở Ngọc thở sâu vài cái, dùng lực ngăn chặn lồng ngực đang trào lên cảm giác yếu đuối.

Dù cho là trước kia trong rừng rậm, mê cung, một mình trong bóng tối lần tìm đường thoát hiểm, nàng cũng chưa từng có cảm

giác ẩm đạm như vậy.

Bởi vì chuyện này vượt qua khả năng khổng chế của nàng.

Trên người còn bọc chăn lụa, Sở Ngọc tìm kiếm quần áo che đậy thân thể. Không xa bên giường là một án kỷ hình vuông, trên đó đặt chỉnh tề mấy bộ y phục. Áo lớn áo nhỏ tầng tầng lớp

lớp khiến Sở Ngọc thấy có chút quáng mắt, không biết phải mặc đồ nào trước.

Sở Ngọc còn đang chần chừ, thì sau bức bình phong truyền đến một giọng nữ nhút nhát: "Bẩm công chúa, Ấu Lam tới hầu người thay y phục".

Sở Ngọc vốn nghĩ không phản ứng, bỗng nhiên nghĩ

lại, nhếch khóe miệng, cất
cao giọng: “Cho vào”

QUYỂN 1

Chương 3: Tâm hồn bình yên (hạ)

Vòng qua ngưỡng cửa
bày nhiều đồ trang trí, xuất
hiện trong tầm mắt Sở
Ngọc là một thiếu nữ
khoảng mười lăm mười sáu
tuổi, diện mạo thanh tú
nhưng thần sắc khiếp đảm,
chính là người tự xưng Ấu
Lam. Thiếu nữ tên Ấu Lam

mặc áo xanh nhạt, tay bê chậu đồng. Phía sau nàng ta còn có hai thiếu nữ, trên tay mỗi nàng mang khăn lau mặt.

Ấu Lam đi tới phía sau, trước là cẩn thận dè dặt liếc qua Sở Ngọc, sau đặt chậu lên bồn rửa trong góc tường.

Sở Ngọc ngăn nàng tiếp

nhận khăn cho vào chậu
thấm ướt, nói: “Hai người
các người lui ra...Ấu, Ấu
Lam người ở lại” Cố gắng
dùng giọng điệu thông thạo
để gọi Ấu Lam, Sở Ngọc
cảm thấy rất khó chịu.

Hai thiếu nữ không dám có
ý kiến, cúi người chào rồi
chậm rãi lui ra ngoài cửa.
Sở Ngọc lãnh đạm gọi Ấu
Lam: “Người tới gần đây,

gần hơn chút nữa”.

Thần sắc Ấu Lam thoáng hiện nét bất an, nàng chậm rãi đi đến bên giường, đoan đoan chính chính quỳ xuống, thật như chọc tức Sở Ngọc.

Thái độ sợ hãi của thiếu nữ phần nào an ủi nội tâm hoảng loạn của Sở Ngọc. Mới đây đối với thiếu niên

tên Dung Chi, hẳn không tự ti cũng không hống hách, nhưng Sở Ngọc cũng không khống chế được hẳn. Nàng muốn biết mình hiện giờ là ai, nơi này là nơi nào mới có biện pháp đối phó. Nàng muốn hỏi người bên cạnh, nhưng với tính cách cẩn thận kín đáo, nàng biết nếu không cẩn thận sẽ rước lấy sự hoài nghi. Mà xem ra bộ dạng

Dung Chỉ không phải là kẻ dễ gạt gẫm. So ra, nàng hầu Âu Lam đang run sợ này mới là đối tượng tốt để hỏi thăm.

Sở Ngọc trước giờ không nghĩ tới trong lúc mình đang hoảng loạn như này lại có thể làm người khác khiếp đảm sợ hãi, bỗng nhiên như được tiếp thêm tự tin và dũng khí.

Nàng cần dưỡng khí để có thể đổi mặt với hết thầy.

Ổn định lại tinh thần, Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Ấu Lam, ta hỏi ngươi một chút, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ấu Lam có vẻ kinh sợ, nhút nhát nói: “Dạ bẩm công chúa, em mười sáu tuổi”

Sở Ngọc trầm ngâm trong khoảnh khắc: "Người đến chỗ ta được bao lâu rồi?"

"Dạ bẩm, được ba tháng"

Xảo diệu dẫn dắt, hỏi câu được câu chẳng, một lát sau Sở Ngọc chuyển hướng chủ đề: "Ta hỏi người một vài điều, trả lời được thì tốt, ta sẽ không bạc đãi

người. Nếu người có nửa
câu dám nói dối hoặc lừa
gạt, thì hãy cẩn
thận!...Ngẩng mặt lên nghe
ta hỏi rồi đáp lời!” Nói đến
câu sau, nàng đột nhiên
nâng âm điệu, ngữ khí lạnh
lùng uy hiếp.

Đối xử với người khác, nhất
là với một thiếu nữ nhỏ
tuổi mà lại dùng biện pháp
quát nạt thật có chỗ không

phúc hậu, nhưng Sở Ngọc chẳng quan tâm nhiều như vậy.

Nghe nàng quát, Ấu Lam khiếp đảm co rúm lại. Nàng không dám chống lệnh, sợ hãi ngửa mặt lên hướng về phía Sở Ngọc: "Dạ xin công chúa cứ hỏi"

Hiệu quả đã đạt được, ngữ khí Sở Ngọc hòa hoãn lại,

liền trực tiếp đi vào vấn đề:
“Ta là ai?”

Ấu Lam ngẩn người, rất không lý giải được Sở Ngọc vì cái gì lại hỏi điều này:
“Người là công chúa a”

Sở Ngọc trầm nghĩ trong lòng: các người vẫn gọi ta là công chúa, không hỏi cũng biết rõ. Nàng nêu ra trọng điểm: “Ta hỏi là, tên

của ta, muốn người nói ra”

Ấu Lam nhanh chóng hướng đất sụp lạy: “Ấu Lam không dám gọi thẳng tên của công chúa”

Sở Ngọc thản nhiên nói: “Ta kêu người nói thì người nói, ta không trách người” Trong lòng nàng vội vã muốn biết rõ đáp án, ngoài mặt lại không thể không

duy trì vẻ tùy ý hồ hững.

“Công chúa...” thanh âm thoát ra khó khăn.

Ấu Lam chần chờ, đến hơi thở cũng ngập ngừng e dè khiến Sở Ngọc hết cả kiên nhẫn: “Nói”

Sở Ngọc quát khế một tiếng, quyết đoán lạnh lùng nghiêm nghị dọa cho Ấu

Lam nhất thời run rẩy toàn thân, quỳ trên mặt đất nhanh chóng đáp: “Công chúa họ Lưu tên Sở Ngọc, tước hiệu Sơn Âm”

Sơn Âm công chúa Sở Ngọc?!

Một giây đồng hồ

Chỉ trong một giây đồng hồ, trong trí óc Sở Ngọc, là

trống rỗng, ngay cả trước mặt, cũng hình như nháy mắt mất đi thị giác.

Trong lịch sử, có người này. Sở Ngọc biết rõ Lưu Sở Ngọc là ai.

Thời đại này có Phan An bị ném quả đầy xe, có Vệ Giới đẹp như ngọc như ngà, có Mộ Dung Xung ở A Phòng, Độc Cô Tín phong lưu, Lan

Lăng Vương có giọng nói và
dáng điệu đều hấp dẫn, có
Kê Khang với khúc Quảng
Lăng thất truyền, lan đình
tập tự Vương Hi Chi 🌟,
cũng có ... Sơn Âm công
chúa Lưu Sở Ngọc

Lịch sử đại bộ phận các cô
công chúa, thường chỉ có
tước hiệu được phong mà
không lưu truyền lại tên.
Nhưng Sơn Âm công chúa

Lưu Sở Ngọc sống ở Nam triều nước Tống, lại lưu danh đến hơn một ngàn năm sau đó. Đây chẳng phải thanh danh tốt đẹp gì, tên tuổi Lưu Sở Ngọc hơn một nghìn năm trước chỉ gắn với sự sỉ nhục, bị liệt vào hàng đại dâm đẳng.

Chuyện lừng lẫy nhất của nàng công chúa này là, sau khi em trai của nàng Lưu

Tử Nghiệp nổi ngôi làm hoàng đế, nàng nói với Lưu Tử Nghiệp: “Ta với bệ hạ tuy là nam nữ khác nhau nhưng lại cùng một cha sinh ra. Vì sao bệ hạ ngày ngày được hưởng thụ nhiều nữ nhân như vậy, còn ta lại chỉ có mỗi một phò mã? Thật là không công bằng”.

Tuy rằng bên trong cung

đình hoang thâm vô độ, số
nữ nhân lén lút tầm hoan
tác nhạc không tính là ít
nhưng có một công chúa
Sơn Âm quang minh chính
đại yêu cầu hoàng đế cung
cấp đàn ông như vậy thật
là tự cổ chí kim chưa từng
có. Quả thực có thể nói là
nhanh nhẹn dũng mãnh!
Không phải bình thường
nhanh nhẹn dũng mãnh!

^ _ ^
—

Con gái tổng thống Mỹ ngày nay cũng đủ dám làm như vậy, nhưng hơn một nghìn năm trước công chúa Sơn Âm đã làm, không chỉ làm, còn làm được với lời lẽ thẳng thắn, khí thế oai hùng!

Mà thân là hoàng đế đệ đệ Lưu Tử Nghiệp, sau khi nghe lời chị nói như vậy,

thế nhưng lại nảo tàn cho rằng rất có đạo lý, thấy sai liền sửa, tỉ mỉ lựa chọn ba mươi thiếu niên tuần mỗ tiến cung cho nàng hưởng dụng.

Lại nói tới Sở Ngọc, thân phận nay là Sơn Âm công chúa, nàng thậm chí cơ hồ quên mất mình vừa mới cảm thấy nhục nhã biết bao, từ miệng người khác

xác định được mình là người của hậu thế hơn một ngàn năm, cảm thấy thế giới xung quanh như đảo lộn suy sụp.

Hơn một ngàn năm!

Quãng thời gian nghe thật khủng bố!

Thân thể không phải là của mình, hoàn cảnh cũng thay

đổi không thể nào tưởng tượng.

Dù sao nàng cũng còn được an ủi. Đáng lẽ nàng phải chết đi, nhưng nhờ phương thức này mà lấy lại được sinh mệnh.

Chỉ là...

Nàng và người thân bạn bè cách trở xa xôi như vậy, xa

đến nỗi cho dù Sở Ngọc có níu với thế nào cũng không có khả năng chạm tới hơn một ngàn năm sau, thế kỷ hai mươi mốt.

Giọng nói của cha trầm thấp uy nghiêm nhưng lại ẩn chứa hỉ hân thân tình, mẹ có chút nói dông dài nhưng quan tâm tha thiết, anh chị em trao đổi đôi lời, ánh mắt bạn bè cười vui...

Tất cả không còn nữa!

Bao nhiêu quyền uy
ràng buộc, bị ngọn đao thời
gian hung hăng chặt đứt.

Nàng đau đớn quá!

1. Phan An

Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu "mặt tựa

Phan An" để miêu tả những người đàn ông đẹp.

Có rất nhiều giai thoại xung quanh vẻ đẹp của người đàn ông này. Phan An ở thành Lạc Dương, mỗi lần cưỡi xe ra ngoài chơi đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt, nhiều đến nỗi chàng không dám bước ra khỏi xe. Nhiều thiếu nữ quá si mê đã ném đầy hoa quả vào xe của chàng nên cứ mỗi lần trở về thì xe đầy những quả chín. Từ đó mà trong dân gian có câu nói "ném quả đầy xe", được áp dụng cả trong văn chương để chỉ sự hâm mộ cái đẹp.

2. Vệ Giới

Vệ Giới hay còn có tên khác là Vệ Vương Giới, Thúc Bảo, được miêu tả trong Tấn thư bằng những từ như “minh châu”, “ngọc nhuận”. Từ thời thơ ấu, chàng đã có khí chất kỳ lạ, khi ngồi trên xe cho dê kéo đi trên đường Lạc Dương thì luôn dõi mắt nhìn xa, trông giống như một bức tượng được chạm từ bạch ngọc, người dân thường đổ xô ra xem và gọi chàng là “bích nhân” (người ngọc bích).

Trong một lần chàng di cư về thành Kiến Nghiệp, quan quân, nhân sĩ, dân thường trong vùng lâu nay đã nghe tiếng đồn về vẻ đẹp

của Vệ Giới nên đổ xô ra đường chào đón, vây lấy chàng để ngắm nhìn hết lớp này đến lớp nọ, khiến xe của Vệ Giới không di chuyển được suốt mấy ngày. Vốn thể chất yếu đuối, chàng mệt đến ngất xỉu, ốm một trận thập tử nhất sinh rồi chết. Đây có lẽ là cái chết tức cười nhất trong các mỹ nam Trung Quốc, sau này trở thành điển cố "khán sát Vệ Giới", nghĩa là "nhìn giết Vệ Giới" để nói về bi kịch bắt nguồn từ cái đẹp.

3. Mộ Dung Xung

Mộ Dung Xung, tên chữ là Phượng Hoàng, người cũng như tên,

xinh đẹp khiến người hâm mộ và có tính tình sôi nổi, dũng cảm, là con trai của hoàng đế nước Yên - Mộ Dung Tuyển; là đệ nhất mỹ nam của thời kì Ngũ Hồ Thập Lục Quốc lúc bấy giờ.

Mặc dù thân là hoàng tử, nhưng trước khi kịp kế thừa ngôi vị thì Yên quốc đã bị nước Tần tiêu diệt, Mộ Dung Xung khi đó chỉ mới 12 tuổi đã cùng chị ruột là công chúa Thanh Hà trở thành chiến lợi phẩm của vua Tần - Phù Kiên, và bị đưa vào trong cung. Rủi thay, vua Tần Phù Kiên là một kẻ biến thái thích cả nam lẫn nữ, hắn đùa giỡn hai chị em Mộ Dung Xung trong tay như

một món đồ chơi. Rốt cuộc cũng có một ngày, Phù Kiên cảm thấy cứ "cứng chiều" cùng lúc hai chị em như thế này sẽ mang lại tiếng xấu cho hãn, vì thế hãn đã thả Mộ Dung Xung ra.

Rời khỏi lao ngục, chỉ trong mấy năm, Mộ Dung Xung đã tập hợp kêu gọi được người trong tộc khởi nghĩa, Nam chinh Bắc chiến, thừa dịp loạn lạc mà lên, cho đến khi cưỡi ngựa quang minh chính đại vào kinh thành, Phù Kiên hi vọng chàng có thể niệm tình xưa mà tha cho hãn một con đường sống, nhưng Mộ Dung Xung cự tuyệt, thẳng tay tiêu diệt Tiền Tần, trở

thành hoàng đế Yến quốc. Đáng tiếc ko bao lâu sau, trong một cuộc xung đột, chàng đã bị một tướng lĩnh cấp dưới giết chết

4. Độc Cô Tín

Độc Cô Tín vốn có tên là Độc Cô Như Nguyệt, tên Tiên Ti là Kỳ Di Đầu. Ông là quý tộc Tiên Ti, tướng lĩnh, khai quốc công thần, 1 trong "Bát Trụ Quốc" nhà Tây Ngụy; người trấn Vũ Xuyên, nguyên quán Vân Trung. Độc Cô Tín có 3 con gái được phong (hoặc truy phong) làm Hoàng hậu (hoặc Thái hậu) của 3 triều đại Bắc Chu, Tùy, Đường, nên được sử sách gọi là "tam đại ngoại

thích” hay “tam triều quốc cữu”, một thời vinh quý không ai bì kịp, là trường hợp hiếm có trong lịch sử Trung Quốc.

5. Lan Lăng Vương

Lan Lăng Vương - mỹ nam sau chiếc mặt nạ sắt, còn có tên là Cao Trường Cung, Cao Hiếu Quán, người đời Bắc Triều. Xuất thân trong một gia đình truyền thống quan võ, Lan Lăng vương rất kiêu dũng, thiện chiến, có ý chí chiến đấu mãnh liệt. Lan Lăng vương được gọi là tuyệt thế mỹ nam vì có gương mặt xinh xắn, dịu dàng, da trắng như con gái, một nét đẹp đầy

nữ tính khác hẳn vẻ đẹp mạnh mẽ của các võ tướng. Vẻ đẹp yếu đuối này thực không hợp với chốn binh đao, dễ bị mang ra chế giễu, xem thường. Bởi thế, Lan Lăng vương khi ra trận luôn phải đeo chiếc mặt nạ dữ dằn bằng sắt.

Dân gian thường truyền tụng một câu chuyện nổi tiếng về vẻ đẹp khác thường khiến chàng không cần đánh cũng thắng giặc như sau: Một lần đi cứu viện Lạc Dương, chàng cùng năm trăm kỵ sĩ, xông qua vòng vây của quân Chu, đột nhập vào thành Lạc Dương. Các binh lính trên thành không nhận ra là ai, cứ chần chừ vì hoài nghi đó là mưu kế

của quân địch. Lan Lăng vương bèn cởi bỏ mặt nạ để cho binh lính nhìn thấy rõ diện mạo của mình. Binh lính trên thành lòng bỗng rung động vì trông thấy dung mạo đẹp ngời sáng, hơn trăm cung thủ bước đến nghênh đón. Thế là quân Chu nhanh chóng bị đuổi chạy.

Về sau, Lan Lăng vương bị hoàng đế Cao Vỹ giết chết vì hiểu lầm chàng có ý đồ làm phản, lúc ấy chàng khoảng ba mươi tuổi. Chàng mất đi để lại Trịnh vương phi góa bụa, sớm hôm sống trong đau khổ cùng cực. Nàng bèn quy y nơi cửa Phật và sống hết đời tại đây.

6. Kê Khang

Kê Khang (233-262): tên Thúc Dạ, người đời Tấn, ở đất Trất (nay thuộc huyện Túc, tỉnh An Huy). Dòng họ Hề, lánh nạn đến Kê Sơn, do đó tự đặt hiệu là Kê Khang. Ông là một trong "Trúc Lâm thất hiền". Sau bị Tư Mã Chiêu giết. Khi chuẩn bị hành hình ông vẫn ung dung gảy khúc Quảng Lăng tán. Đàn xong nói: "Có kẻ xin học bài này, ta không dạy, thế là từ đây không ai còn đàn bài Quảng Lăng này nữa". Truyện Kiều có câu: "Kê Khang này khúc Quảng Lăng, Một rằng Lưu thủy hai rằng Hành Vân".

7. Vương Hi Chi

Vương Hi Chi tự Dật Thiểu, hiệu Đạm Trai, là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Ông được nhìn nhận không chỉ là danh nhân thời Đông Tấn mà trong cả lịch sử Trung Quốc. Vương Hi Chi người Lang Nha, cùng quê với Gia Cát Lượng. Sau di cư tới Sơn Âm.

Vương Hi Chi sinh ra trong gia đình có truyền thống thư pháp. Cha ông là Vương Khoáng, bác ông là Vương Đạo, Vương Dực đều làm quan cao trong triều đình và giỏi thư pháp.

Vương Hi Chi sinh ra cuối thời Tây

Tấn. Ông lớn lên thời loạn Ngũ Hồ thập lục quốc, gia đình chuyển xuống Giang Nam và làm quan nhà Đông Tấn.

Năm 323, bác họ Vương Hi Chi là Vương Đôn nổi loạn chống triều đình nên gia đình ông bị liên lụy và bị bắt giam. Sau này loạn Vương Đôn chấm dứt, gia đình ông được tha tội nhưng vụ việc tác động lớn đến tâm lý ông khiến ông không tha thiết với quan trường.

Năm 326, Vương Hi Chi bắt đầu làm quan, trải qua các chức vụ: Mật thư lang, Tham quân, Trưởng sử, Thứ sử Giang châu, Ninh viễn tướng quân, Hộ quân tướng quân,

Hộ quân tướng quân, Hữu quân tướng quân (vì vậy ông còn được gọi là Vương Hữu quân), Nội sử Cối Kê. Do không nhiều chí tiến thủ để thăng tiến, ông từng được tiến cử làm chức Thị trung - một chức vụ gần vua - nhưng Vương Hi Chi đã từ chối. Vì không thích ganh đua trên quan trường, sau khi làm Thứ sử Giang Châu 1 năm, ông xin từ chức để chuyên tâm nghiên cứu thư pháp.

Trên lĩnh vực chính trị và quân sự thời loạn, Vương Hi Chi không có đóng góp lớn nhưng ông được người đời và hậu thế biết tới là một nhà thư pháp nổi danh bậc nhất Trung

Quốc và được mệnh danh là Thư thánh.

Vương Hi Chi mất năm 361 thời Tấn Mục Đế, thọ 59 tuổi. Ông được triều đình truy tặng là Kim tử quang lộc đại phu, nhưng con cháu ông làm theo di chúc của ông đã kiên quyết từ chối, không nhận.

(Tài liệu tổng hợp trên mạng)

Chương 4: Chàng thiếu niên nhẹ nhàng

Sơn Âm công chúa thay đổi, quả thật liền biến thành một người hoàn toàn khác.

Trong vòng mấy ngày, phủ công chúa từ trên xuống dưới đều như thấy một

người khác.

Bắt đầu từ một ngày vào buổi sáng sớm, nàng đuổi năm sủng nam thị tầm ra khỏi cửa, thậm chí cũng không giữ lại Dung Chỉ - kẻ mà thường ngày vẫn được nàng sớm tối dung túng sủng ái. Sơn Âm công chúa bỗng nhiên thay đổi.

Nàng không cả ngày hưởng

lạc như trước mà đóng cửa một mình trong phòng, cũng không gọi người hầu hạ, chỉ yêu cầu Ấu Lam và mấy thị nữ chuẩn bị ngày ba bữa ăn thường nhật. Nàng cũng không chịu gặp mấy sủng nam mà trước kia chưa từng rời nàng nửa bước. Mấy sủng nam xin cầu kiến nàng, đều bị cản lại.

Liên tiếp năm ngày đều như thế.

Đến ngày thứ sáu, trong số nam sủng có người không kìm nén được nữa.

Liễu Sắc là một trong những nam sủng ở hậu cung của công chúa. Hắn năm nay mười bảy tuổi, thân hình nở nang đẹp đẽ, thích mặc y phục xanh

ngọc bích, mặt mũi sáng
sủa kiều mỹ. Sở Ngọc bỗng
nhiên thay đổi không cho
đòi hã thị tẩm, mấy ngày
qua hã liên tiếp cầu kiến
Sở Ngọc cũng không thành.
Trong lòng hã không
tránh khỏi hồ nghi phán
đoán, không thể chờ đợi
thêm liền đi tìm Dung Chỉ.

Trong phủ công chúa có
Đông Thượng Các (lầu phía

Đông) và Tây Thượng Các (lầu phía Tây). Sở Ngọc ngụ tại Đông Thượng Các, còn bố trí cho phò mã và các nam sủng ở Tây Thượng Các.

Khi Liễu Sắc tìm đến Dung Chi, Dung Chi đang ngồi trong đình viện, dưới cây ngô đồng, tay cầm quyển sách trúc, cúi đầu chuyên tâm đọc.

Liễu Sắc là người đến sau, khi hắc nhập phủ, Dung Chi đã ở bên cạnh công chúa Sơn Âm. Sơn Âm công chúa với người thiếu niên này tỏ ra sủng ái, nhân nhượng khó tưởng tượng được. Nàng không chỉ ban cho hắc biệt viện tốt nhất ở Tây Thượng Các, mà vì hắc thích đọc sách, còn sai người tìm cho hắc rất

những bộ sách quý hiếm.

Thậm chí, nàng miễn hết
thầy lễ tiết cho Dung Chi,
lệnh cho hấn đối với nàng
có thể không cần hành lễ.

Xét về dung mạo, Dung Chi
không phải là nam nhân
đẹp mỹ lệ nhất. Mà hấn đối
với Sơn Âm công chúa,
cũng không đủ cung kính
chăm sóc. Chỉ là dù sau đó

có bao nhiêu nam sủng đẹp
để đến phủ, Sơn Âm công
chúa với Dung Chi vẫn yêu
như trước, không có chút
nào giảm bớt.

Lai lịch, thân phận của
Dung Chi đối với các nam
sủng là điều bí mật, bọn họ
không biết lai lịch của
người này, chỉ biết trong
lòng Sơn Âm công chúa,
Dung Chi có một địa vị hết

sức quan trọng. Dung Chỉ nói một câu còn hơn bọn họ nói cả trăm câu, tâm ý của công chúa, Dung Chỉ liếc một cái là có thể thấu suốt lĩnh ngộ.

Mấy ngày qua tính tình Sơn Âm công chúa hoàn toàn thay đổi, nam sủng trong phủ cũng phán đoán không ngừng, không biết nàng lại muốn làm chuyện gì. Liễu

Sắc xuất thân hàn vi, dựa vào vẻ đẹp bề ngoài mà trở thành nam sủng của Sơn Âm công chúa. Tuy thân phận này bị người khác khinh thường, nhưng lại rất có lợi ích thực tế. Nhờ vị trí này, anh hắn đã được phong một chức quan nhỏ. Bởi vậy, Sơn Âm công chúa không triệu hắn đến mua vui nữa khiến Liễu Sắc lo rằng mình đã bị thất sủng.

Người hầu canh cửa nơi công chúa ở khéo léo từ chối hẳn, nên hẳn cũng không dám ỷ ngày thường được công chúa sủng ái mà xông vào, chỉ còn cách đi tìm kẻ từ trước đến nay hẳn vẫn thấy không thuận mắt là Dung Chỉ.

Dung Chỉ chuyên chú đọc thẻ tre, nửa gương mặt tao

nhã phản chiếu như ngọc thạch sáng bóng. Hiện tại trông hẳn thật nhàn nhã tự tại. Sơn Âm công chúa cự tuyệt không gặp mặt, tựa hồ đối với hẳn không ảnh hưởng một chút nào.

Đi vào khu biệt uyển, Liễu Sắc giẫm chân lên đá cuội nhỏ nghe lạo xạo, phá tan bầu không khí tĩnh mịch. Dung Chỉ dừng đọc ngẩn

đầu, lập tức ngoái lại, nhìn Liễu Sắc mỉm cười nhợt nhạt: “Có chuyện gì vậy?”

Nay phải cầu xin kẻ mà mình không ưa giúp đỡ, trong lòng Liễu Sắc có chút khó chịu. Nhưng muốn giữ chắc được vị trí nam sủng này, sao có thể tỏ ra khó chịu này kia. Chỉ chần chờ một khắc, hần liền mở miệng: “Ta muốn nhờ

người đi gặp công chúa
xem thế nào. Mấy ngày
qua nàng không bước chân
ra khỏi phòng, cũng không
triệu kiến chúng ta, chẳng
lẽ người không thấy kỳ quái
sao?"

Dung Chi chậm rãi đứng
lên, một tay khép lại sách
trúc. Ống tay áo tuyết
trắng rộng mềm nhẹ buông
thõng, theo gió thổi mà lắc

nhẹ; phẳng phất, nhẹ nhàng, chậm chạp như mây vờn trăng. Liễu Sắc nhìn ngây ngẩn cả người. Đây là loại vải "tuyệt tơ tằm" hảo hạng cực hiếm có, cả phủ công chúa cũng chỉ có hai tấm, nhưng nơi Dung Chi đang ở cũng có một chữ Tuyệt nên Sơn Âm công chúa đem toàn bộ số vải ban cho Dung Chi để hăn may áo.

Đây không chỉ đơn thuần là do một cái tên. Liễu Sắc tin rằng tất cả bọn hắc nếu tên đều có chữ Tuyết thì Sơn Âm công chúa cũng chẳng ban cho bọn hắc đến nửa sợi "tuyết tơ tằm".

Nếu coi Tây Thượng Các phủ công chúa như một hậu cung thu nhỏ thì phò mã chính là hoàng hậu,

còn người nắm thực quyền như một quý phi được sủng ái nhất lại là Dung Chi. Nam sủng bọn họ, dù ít hay nhiều, cũng chỉ như điểm xuyết làm nền cho cho cái tên Dung Chi rực rỡ sáng chói kia thôi.

Dung Chi đem thẻ tre cất vào ống tay áo, chậm rãi mỉm cười: “Công chúa có quyết định của nàng,

chúng ta sao phải quấy rầy
để nàng thêm phiền toái?"

Liễu Sắc giận dữ, không
nhịn được buột miệng:
"Người đương nhiên không
cần lo lắng, nhưng chúng
ta..." Câu nói bị bỏ dở giữa
chừng.

Phát hiện mình đem nỗi
oán hận trong đáy lòng
thốt ra lời, Liễu Sắc liền hồi

hận. Tuy không thích Dung Chỉ nhưng lại biết rõ địa vị của hắn trong phủ, chỉ một câu nói của hắn cũng ảnh hưởng đến vận mệnh mình, không nên phát tác ra thời điểm này.

Chính là đề nén không được.

Hắn hận Dung Chỉ.

Ánh mắt của người kia luôn cao nhấ như vậy, tựa như đỉnh núi băng tuyết không thể với tới. Mỗi khi đối diện với Dung Chỉ, hắ không tự chủ được mà cảm thấy xấu hổ.

Rõ ràng cũng chỉ là nam sủng, vì sao hắ lại xem như trắng tinh thuần khiết như vậy?

Dung Chỉ cười khẽ một tiếng, hắc hoàn toàn không để ý đến vẻ phần hận của Liễu Sắc, bước chân không nhanh không chậm hướng về phía cửa: "Được, ta theo ý người, đi gặp công chúa".

Ra khỏi Tây Thượng Các, xuyên qua hành lang, Dung Chỉ phong thái nhẹ nhàng đi vào trong Đông Thượng Các, tìm đến phòng ngủ

của công chúa. Bởi vì Dung Chi được đặc quyền tùy ý đi lại trong phủ, thủ vệ canh cửa không hề ngăn cản, tự động cho đi.

Dừng lại trước cửa phòng đóng chặt, Dung Chi hơi ngẩng cằm, nhú mày hàm chứa vẻ trầm tư, có chút chần chừ.

Hắn hiểu rõ công chúa,

cũng được nàng cực sủng
không sai, nhưng sáng sớm
ngày đó, sau tiếng kêu thất
thanh sợ hãi của nàng, hăn
bỗng thấy mình chưa hiểu
thấu nữ tử mỹ lệ này.

Dung Chi hơi hơi nhăn mi,
hồi tưởng lại tình hình ngày
hôm đó. Hăn bị tiếng kêu
đánh thức hù dọa một
khắc, đập vào mắt, là hình
ảnh nữ tử mỹ lệ sợ hãi,

hoảng loạn, kinh ngạc...mà
thần thái, ánh mắt đó...

Dung Chỉ ngửa mặt lên, hít
một hơi thật sâu, khóe
miệng thoáng hiện nét
nhợt nhạt cười khổ.

Thực là không nguyện ý
nhớ lại.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 5: Lai lịch bí mật

Thu hồi suy nghĩ, ánh mắt Dung Chỉ nhìn lại phía cửa.

Kỳ thật mấy ngày qua, trong lòng hắn thấy không phải là không kỳ quái. Công chúa bỗng dưng thất

thường như vậy, hẳn so với bất kỳ người nào khác càng thấy rõ ràng, nhưng hẳn vốn có ý chí trầm tĩnh kiên định, công phu dưỡng khí cực tốt, không giống loại người tầm thường như Liễu Sắc, tỏ thái độ lo âu kinh sợ.

Hôm nay khi Liễu Sắc tìm tới, hẳn đột nhiên hiểu ra một chuyện. Trong toàn phủ này từ trên xuống

dưới, nếu đến hấn cũng không chịu tìm hiểu Sơn Âm công chúa phát sinh chuyện gì thì không có ai dám lấy thân thử thách cả!

Dung Chỉ thở dài một hơi, nâng tay đẩy cửa ra.

Bên trong phòng tối mờ, vắng lặng, không thắp đèn, cũng không đốt loại hương trầm mà hàng ngày công chúa vẫn yêu thích.

Dung Chỉ không nhận được nhú mày.

Ánh sáng bên ngoài rọi vào cùng với tiếng xoay trục cửa. Một bóng người phía sau bình phong cất tiếng: “Ai?”

Thanh âm này vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

Tiếng nhỏ giọng âu yếm, tiếng cao giọng uy quyền, hẳn đã nghe qua rất nhiều

lần, nhưng chưa có lần nào giống như vậy...

Tiếng nói như từ một nơi nào xa xôi, tỉnh táo, kiên định, lại tràn đầy năng lượng sống.

Trong phút chốc, Dung Chỉ cho rằng mình đi tới một thế giới khác, nhìn thấy một người khác.

"Ai?" Có lẽ sự trầm mặc quá lâu, người sau bức

bình phong không kiên nhẫn, hỏi lại.

Dung Chi đứng ở ngưỡng cửa, chỉ đẩy ra một chút theo ánh mặt trời tiến vào phòng, cúi đầu chăm chú nhìn bàn tay thon dài của chính mình, khe khẽ thở dài: "Là ta, công chúa, ta là Dung Chi"

Hắn chậm rãi đi vào, vòng ra sau tấm bình phong, không quá ngoài ý

muốn, rồi lại có chút ngoài ý muốn, nhìn thấy Sở Ngọc trên giường.

Tuy rằng đã thành hôn, lại nạp nhiều nam sủng, nhưng Sơn Âm công chúa trước mặt hắn vẫn ở tuổi thiếu nữ giống như hắn. Trước mắt Dung Chỉ là thiếu nữ xinh đẹp diễm lệ, mặc áo ngủ. Mái tóc dài đen nhánh như tơ gấm lúc này rối tung, nàng ngồi ở

mép giường.

Trong bóng tối, dung nhan thiếu nữ lửa gạt thể nhân với vẻ thư nhàn tao nhã, nhưng ánh mắt lại tỉnh táo trong suốt, khác hẳn vẻ mê ly cười yếu ớt trước đây mà hần đã quen thuộc.

Đồng thời, Dung Chỉ phát hiện, mấy ngày không gặp, gò má nàng hốc hác hao gầy. Hần nghi ngờ hỏi:

“Trên thân thể công chúa, có chỗ nào không khỏe sao?”

“Ra là người” Sở Ngọc nhìn thoáng qua Dung Chỉ. Thiếu niên này vẫn vậy, phong thái thanh nhã, khí độ thông dong đậm bạc, so với lần gặp đầu tiên không hề đổi khác. Hắn không đội khăn mũ, chỉ búi tóc đơn giản trên đỉnh đầu, lấy trâm đôi mỗi gài cổ định

lại.

Nhưng hiện tại Sở Ngọc không còn kinh hoàng như mấy ngày trước, nàng bình tĩnh xem xét kỹ thiếu niên, đánh giá hình dáng của hắn, cân nhắc thân phận của hắn .

Đối với tập tính của nàng công chúa này, Sở Ngọc có phần buồn bực. Nhưng Sở Ngọc không thể không thừa nhận, gu thẩm mỹ của

nàng ta quả cũng đáng khen. Nếu không biết rõ thân phận Dung Chỉ là nam sủng, nhìn ánh mắt cao nhẽ của thiếu niên này, nàng còn tưởng hẳn là con nhà quý tộc gia thế hiển hách.

“Sao người vào được đây?” Sở Ngọc nhướn mày. Nếu nàng nhớ không nhầm, nàng đã yêu cầu thủ vệ từ chối khéo tất cả

những kẻ muốn vào. Chẳng lẽ bọn hăn đi bắt cá hết rồi?

Dung Chỉ vẫn chưa trả lời câu hỏi, hăn tiến lên hai bước, cách Sở Ngọc khoảng ba bước chân thì dừng lại, ôn nhu nói: “Công chúa, mấy ngày nay nàng không ra khỏi phòng, chúng ta rất lo lắng...”

Sở Ngọc điềm đạm tiếp lời: “Lo lắng cái gì?”

Dung Chỉ cười cười, tựa như ánh trăng nước chảy, yên tĩnh nhàn nhã. Ngũ diệu hấn cũng thập phần nhàn nhã bình yên, thậm chí có chút tùy ý: “Lo lắng nàng cô độc buồn bã, chẳng bao lâu nữa là đến mùa hè nóng nực, sẽ không còn thú vị nữa!”

Tưởng hấn sẽ nói lo lắng cho sức khỏe của nàng, không đoán được hấn lại

nói ra những lời như vậy, Sở Ngọc kinh ngạc nhưng không nhịn được mỉm cười: “Thời gian như nước chảy vô tình, ta quả thật phải biết lo cho chính mình”

Dung Chi chớp mắt, nói: “Thật ra Dung Chi cũng thấy rất kỳ lạ, mấy ngày nay công chúa ở trong phòng suy nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ cái gì ư?” Sở Ngọc hơi hơi ngửa cổ lên, từ cằm

đến cổ hình thành đường cong ưu mỹ, nàng bỗng nhẹ nhàng cười lên “Nghĩ rất nhiều, có quá khứ, có hiện tại, những gì đã qua không cách nào quay trở lại, cả đời cũng không thấy lại nữa, hiện thực phải đối mặt không là mộng tưởng” Sở Ngọc ở thế kỷ hai mốt đang có hết thảy, mở mắt ra, bỗng mất đi hết thảy.

Người nhà, bạn bè, cuộc

sống sinh hoạt quen thuộc,
và cả sinh mệnh của nàng.

Nếu đã lạc đường, thì
không thể chấp nhận làm
ruồi bọ chạy loạn mà phải
tĩnh táo quan sát hoàn
cảnh chung quanh, đưa ra
những phán đoán có lợi
cho bản thân nhất và quyết
đoán hành động.

Xuyên qua không gian
và thời gian, cũng giống
như trong quá khứ nàng đã

nhều lần bị lạc đường.

Chỉ là lạc đường lần này, lấy đi của nàng quá nhiều, khiến nàng phải mất năm ngày chấn chỉnh suy nghĩ.

Hốt hoảng, chấn kinh, thống khổ, hoang mang, tỉnh táo, vứt bỏ, quyết đoán, suy tư.

Chết, lại sống lại.

Không thể quay về, sẽ xử lý thế nào?

Nhìn thẳng vào chính mình, đối diện với thực tế.

Miệng vết thương bị vạch trần khiến cơn đau chết lặng, nhưng suy nghĩ tỉnh táo là lưỡi dao chậm rãi cắt bỏ chỗ ung nhọt.

Không biết phải làm sao điều chỉnh suy nghĩ cho rõ ràng, linh hồn nàng như trải qua mấy lần chết đi sống lại. Quá trình không

thể nói là không thống khổ,
may mà đã qua.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm
lý sẵn sàng đối mặt với
thực tại, nhưng xuất phát
từ bản năng tự bảo vệ
trước một hoàn cảnh xung
quanh chưa hiểu biết chút
gì, Sở Ngọc không dám đẩy
cửa bước ra ngoài.

Thẳng đến khi Dung Chỉ
tiến vào.

Hắn đẩy cửa ra, mang theo ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng, cũng vô tình đẩy ra cảnh cửa khép kín trong lòng nàng.

Sở Ngọc đứng lên.

Nàng không mang giày, chân trần xõa tóc, bước trên nền đất lạnh buốt, hơi lạnh nhẹ nhẹ theo lòng bàn chân thấm vào cơ thể, làm cho Sở Ngọc càng tỉnh táo và kiên định.

Nàng đi đến ngưỡng cửa, vòng qua đám đồ trang trí, liền nhìn thấy ánh sáng ngày xuân, bầu trời xanh nhạt lọt vào tầm mắt, ánh nắng trong trẻo như chiếu sáng cõi lòng u ám của nàng, quét sạch cảm giác nặng nề. Sở Ngọc chỉ cảm thấy lồng ngực sáng tỏ thông suốt.

Bao nhiêu cảnh sắc tươi đẹp. Mấy ngày qua, nàng

tự mình nhốt kín trong phòng, cũng là khóa chặt cảnh xuân trong sáng này ở bên ngoài.

Nàng quay đầu về phía Dung Chỉ, thật lòng nói “Đa tạ!” Ánh mặt trời sáng ngời chiếu lên gương mặt bạch ngọc thanh lệ, lên làn da tuyết trắng của nàng.

Nếu hắn không bước vào, không biết nàng còn nhốt mình trong phòng bao

lâu.

Lời cảm tạ này không phải của Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc, mà là người đã xuyên qua hơn một nghìn năm, vượt qua những chướng ngại không thể tưởng tượng nổi để đến nơi đây, là nàng – Sở Ngọc.

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 1

Chương 6: Duy phụ xuân quang

“Việt Tiệp Phi, người đưa ta đi!” Nàng hướng võ sĩ mặc y phục lam bó sát người sai bảo, rồi không đợi hăn trả lời, nàng tự mình đi theo con đường mòn lát đá uốn lượn.

Người thanh niên tên gọi Việt Tiệp Phi có thân hình cao ngất oai hùng, y phục bó sát làm tôn dáng người tuấn mạo của hắn, chân dài, eo hẹp, vai rộng. Mặt mũi hắn tuy không thật nổi bật, nhưng lại có khí độ mạnh mẽ anh tuấn.

Sở Ngọc còn nhớ, sau khi nàng tới thế giới này vài ngày, lần đầu tiên ra khỏi

phòng, Việt Tiệp Phi quở mị xuất thần, bất ngờ xuất hiện bên cạnh khiến nàng suýt đứng tim. Về sau biết hẳn là cận vệ nàng mới thoáng an tâm, hiểu ra đây là khinh công trong truyền thuyết.

Chỉ cần nàng ra khỏi phòng, Việt Tiệp Phi liền lập tức xuất hiện bên cạnh nàng, bất kể thời điểm nào,

ban ngày hay đêm tối. Mà chỉ cần Sở Ngọc trở về phòng, hăn liền lập tức biến mất, tuyệt đối không lãng phí một giây. Sở Ngọc đã từng thử sáng sớm đột nhiên chạy ra khỏi phòng, vừa mới đập cửa phòng, nhìn sang bên cạnh đã thấy hình ảnh vai rộng, eo hẹp, chân dài không dễ lẫn với ai. Sở Ngọc không thể không thừa nhận, Việt Tiệp

Phi luôn bảo hộ bên nàng hai mươi bốn giờ một ngày, tuyệt đối không ngừng nghỉ.

Sở Ngọc đã từng lén suy tính, nếu hắc bảo hộ nàng như vậy thì bình thường Việt Tiệp Phi nghỉ ngơi ở chỗ nào? Chẳng lẽ mỗi ngày hắc chọn ngủ trên nóc nhà? Nếu trời mưa thì hắc xử lý làm sao? Tiếc

rằng, từ khi nàng xuyên qua đến giờ, trời toàn đổ mưa lúc nửa đêm – lúc nàng đang say giấc, nên tìm ra nơi ẩn náu của hắn vẫn là một bài toán đố.

Nhưng cũng từ khi đến đây, Sở Ngọc sáng khoái hưởng thụ những thứ vốn thuộc về công chúa Sơn Âm. Phủ công chúa có thể gọi là rộng bát ngát, thật

không dám quy đổi ra tiền. Trước đây nàng ở thời hiện đại sống trong thành phố, tấc đất tấc vàng. Có người làm cả đời mục đích cũng chỉ mua được một căn hộ. Nhưng lúc này phóng tầm mắt đi, đình đài lầu gác, lâm viên non bộ, tất cả đều thuộc lãnh địa của nàng. Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc không nhịn được sung sướng nở gan nở ruột.

Mà cơm áo phục vụ công chúa, cũng xa hoa quá mức tưởng tượng. Đơn giản là bữa sáng và bữa ăn khuya cũng phải hơn ba mươi, bốn mươi món ăn, còn bữa chính thì đồ ăn chí ít cũng hơn một trăm món. Đây là bữa ăn chỉ dành cho một mình công chúa. Y phục của nàng thì lựa theo tâm tư từng ngày mà chọn loại

hoa văn, loại vải, không
ngày nào trùng lặp với
ngày nào. Hỏi qua Âu Lam,
nàng được biết đến rất
nhiều loại xiêm y tinh tế,
mỹ lệ. Sơn Âm công chúa
bình thường chỉ mặc một
lần, sau đó liền tống vào
nhà kho chồng chất, để
mặc cho bụi bám đầy. Sở
Ngọc nghe qua thấy tiếc
đến đau lòng!

Bởi vì lúc này không có các phương tiện hiện đại, nhất là không có máy tính chi phí sinh hoạt nên nàng được an ủi phần nào!

“Xa xỉ, thực xa xỉ, hủ bại, quá hủ bại!” Nàng một mặt cảm khái, một mặt cười tí mắt hưởng thụ tất cả phúc lợi của thân phận mới này, trừ một thứ - nam nhân.

Tuy nàng đã ra khỏi phòng, nhưng lại không đi được quá xa, cũng quên giải trừ lệnh cấm nên những nam sủng đến tìm nàng vẫn bị từ chối khéo như mấy ngày trước đây. Tính ra nàng vẫn chưa gặp người nào khác ngoại trừ Dung Chỉ. Ban đầu nàng cũng có nhìn mặt bốn người kia, nhưng hình dạng họ thế nào nàng chỉ còn rất mơ hồ.

Ăn uống tốt ngủ ngon, Sở Ngọc đem toàn bộ tinh lực hưởng thụ thiên nhiên trong lành, thực phẩm không có hóa chất độc hại thời cổ đại. Từ chỗ ưu tư gầy yếu, gò má nàng trở nên nhu nhuận sáng bóng. Nếu cứ tiếp tục hủ bại như vậy, nàng hoài nghi thân hình mình sẽ nhanh chóng phát triển chiều ngang.

Cho nên Sở Ngọc dừng lại, chẳng những để giữ dáng, mà còn tăng cường hoạt động thân thể có lợi cho sức khỏe. Vậy là nàng đi quanh phủ công chúa để gặp những người khác nữa.

Trong đó, bộ phận trọng yếu nhất, chính là nhóm sủng nam.

Đêm trước trời đổ mưa, tuy

rằng đã trời quang mây
tạnh, nhưng trên đường rải
đá vẫn còn lưu lại hơi lạnh
ướt. Cây cối quanh đình
viện bao phủ một màu
xanh ngắt rung động lòng
người. Sắc xanh tươi mát
như vậy, hẳn chỉ có ngày
xuân Giang Nam mới đẹp
đến thế!

Đi được vài bước theo lộ
trình, Sở Ngọc bỗng nhiên

nghĩ đến, thân là công chúa, lại tự mình chạy đến gặp sủng nam, há chẳng phải là kỳ quái quá mức hay sao? Nàng dừng bước, gọi Ấu Lam truyền ý chỉ, muốn tổ chức một tiệc rượu ngày xuân.

Ấu Lam cẩn thận hỏi: “Bẩm công chúa, những chuyện như thế này từ trước đến nay chẳng phải vẫn giao

cho Dung công tử xử lý hay sao?" Nghe vậy nàng hiểu ra, những việc trọng yếu của nội uyển phủ công chúa trước nay đều giao cho Dung Chỉ giải quyết.

Sở Ngọc một chút chần chờ, lập tức mỉm cười gật đầu: "Đúng, giao cho hănh!" Trước mắt nàng đối với mọi chuyện hết thảy còn xa lạ, nên việc vốn quen làm thế

nào nàng cứ như vậy thực hiện, nhưng trong lòng nàng thầm suy nghĩ, phải chăng Sơn Âm công chúa trao cho Dung Chỉ quyền hạn lớn quá? Thiếu niên này và đông đảo nam sủng còn lại, chắc chắn có sự bất đồng.

Bất quá tạm thời Sở Ngọc quyết định không can thiệp, cũng là cơ hội để

nàng xem xét đánh giá.

Sau khi Sở Ngọc truyền đạt mệnh lệnh, Dung Chỉ liền chấp hành. Hiệu suất làm việc của hãn quả thực không sai. Chỉ sau khoảng hai khắc, giữa khu rừng hạnh hoa, bàn ghế cao thấp được bày trải rộng, bày đặt mỹ thực rượu ngon, các thiếu niên mỹ lệ tuần tú nhao nhao ngồi xuống xung quanh.

Sở Ngọc lẳng lẳng ngồi ở vị trí chủ tọa. Thân là công chúa, nàng căn bản không cần tới sớm như vậy. Nhưng trong lòng chẳng so đo, bảo Ấu Lam dẫn đường, nàng cơ hồ là người nhập tiệc sớm nhất. Ngồi trên nệm gấm phía sau trường kỷ, nàng lẳng lẳng nhìn chăm chú ngưỡng cửa đình viện, nhìn mỗi một

người tới, nàng lại tự mình cân nhắc phán đoán.

Thời điểm này, nàng mới để ý cái ghế ngồi của mình, không biết là do tộc người du mục nào phát minh mà thời hiện đại chẳng hề lưu hành. Nàng phải ngồi quỳ, mông dán vào hai gót chân. Cho nên lúc mở tiệc khai hội, bản thân là công chúa mà nàng cũng phải

quỳ.

Sở Ngọc một bên lén thay đổi vị trí quỳ, hai chân tê dại muốn chết, một bên oán thầm triều đại cho lưu hành loại ghế này. Tuy rằng dưới đùi có đệm mềm mại, nhưng chân bị trọng lượng cơ thể áp bách lâu, máu tuần hoàn chậm chạp, vẫn là thập phần thống khổ.

Ngồi một hồi, Sở Ngọc cảm thấy không chịu nổi, nhưng nàng vẫn phải nghiêng đầu quan sát xem những việc lớn nhỏ nàng giao đã hoàn tất chưa. Ngồi bên phải, ở vị trí đầu nã là Dung Chỉ. Trên mặt hấn thần tình an tĩnh bình thản, không có chút nào khó chịu. Nàng lén lút bấu môi: Ngồi chồm hồm kiểu này, chẳng lẽ

chân không thấy run lên sao? Hay đó là thói quen của mama tổng quản?

Sở Ngọc chỉ nghĩ ngợi lung tung một hồi, liền có người ngồi vào chỗ, dời đi sự chú ý của nàng.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 7: Hoạt sắc ám sinh hương (thượng)

Hoa lệ! Thực hoa lệ!

Hoang dâm! Quá hoang dâm!

Một người, hai người, ba người, bốn người, năm người, sáu người, bảy

người, tám người, chín người, mười người, mười một người...Tuy rằng sách sử nói Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc có tổng cộng ba mươi nam sủng do chính hoàng đế ban cho, nhưng Sở Ngọc hỏi Ấu Lam thì sự thật không phải như thế. Nam sủng trong phủ công chúa có tất cả hai mươi bốn người, tuy rằng một nửa là do hoàng đế

ban, nhưng nửa còn lại do công chúa đích thân tuyển lựa.

Trong đó, Dung Chỉ là người được công chúa mang về sớm nhất.

Các thiếu niên tuần tú mỹ miều liên tiếp tiến vào đình viện, khiến cho Sở Ngọc trong lòng sợ hãi không ngừng than thầm. Lại một

lần nữa khẳng định, thẩm
mỹ của nàng công chúa
này không chỉ phẩm vị cực
cao, mà còn có xu hướng
đa dạng hóa. Cơ hồ mỗi
dáng vẻ chỉ có hai ba
người, mỗi người lại có
điểm nhỏ nhặt khác biệt,
phong cách khác nhau,
đúng là chói sáng khác
thường.

Sơn Âm công chúa thu

thập người như thu thập
tác phẩm nghệ thuật. Vốn
cho rằng vẻ đẹp của Dung
Chỉ đã là hiếm có, không
ngờ còn gặp nhiều nam
sủng đẹp như vậy. Sở Ngọc
giờ mới biết đạo lý “nhân
ngoại hữu nhân, thiên
ngoại hữu thiên” (1). Nếu
lướt qua khí chất, chỉ tính
dung mạo thì người đẹp
như Dung Chỉ trong phủ
công chúa không tính là số

ít.

Về tuổi của nam tử, phần nhiều là từ mười đến hai mươi tuổi. Sở Ngọc nhìn thoáng thấy một hài tử chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, da ngọc tuyết khả ái, lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt long lanh, con ngươi đen lay láy, khuôn mặt ngây thơ có thể búng ra sữa. Trong đầu "ong"

một tiếng, Sở Ngọc cố gắng trấn định, tựa như không có việc gì quay sang hỏi Dung Chi: “Đúng rồi, hăn năm nay bao nhiêu tuổi?” Ngón tay hướng hài tử kia.

“Mười hai” Dung Chi đáp khiến đầu Sở Ngọc lại “ong” một tiếng nữa, cảm thấy Sơn Âm công chúa thật không phải là người, tiểu hài này mới mười hai tuổi,

nàng cũng không biết
ngượng mà lảng phí...Tuy
nói tuổi của Sơn Âm công
chúa cũng không tính là
lớn, chỉ có mười bảy mười
tám tuổi, nhưng mười hai
tuổi, mười hai tuổi...Nàng
đúng là tàn phá cây non
của tổ quốc a!

Nam sủng cộng thêm Dung
Chỉ là hai mươi bốn người,
có hai người nghe nói bị

bệnh. Nghe Dung Chỉ nói hai người không thể tới, còn nguyên nhân thực chất tại sao thì Sở Ngọc không thể phán đoán, chỉ cười nhẹ, nhớ kỹ tên của hai người này. Vị phò mã tên Hà Tập cũng không ở trong phủ. Không được gặp phu quân "chính quy" của mình, Sở Ngọc có chút tiếc nuối. Bất quá từ góc độ này cũng có thể thấy rõ, tình cảm

giữa Sơn Âm công chúa và vị phò mã này không thể nào...Điều này là đương nhiên, bất kỳ người đàn ông nào mà chứng kiến vợ mình như này...tình cảm cũng không thể nào tốt đẹp được.

Đáng thương thay Hà phò mã. Nhìn trước mặt hai hàng thiếu niên, thanh niên tuấn tú mỹ miều, Sở

Ngọc không nhìn được thông cảm sâu sắc với nam nhân chưa gặp mặt này. Trên đỉnh đầu hắt đội nón xanh (2), tính xấp lên chắc cũng phải cao đến một tầng lầu đi?

Xuất hiện cuối cùng là hai thiếu niên, thần tình kiêu my, dung mạo diễm lệ. Một người mặc xiêm y hồng nhạt, một người mặc y

phục xanh biếc, sóng vai hưởng phía Sở Ngọc đi tới. Lúc này Sở Ngọc bưng chén rượu trái cây lên, vừa nhấp môi chưa kịp thưởng thức hương vị, liền nhìn thấy hai màu hồng xanh đối diện, suýt nữa bị sặc. Nàng nhanh chóng cúi đầu, cưỡng ép nuốt ngụm rượu xuống, lúc này mới có thể hòa hoãn khẩu khí.

Sở Ngọc liếm liếm làn môi, không còn tâm tư nào uống rượu. Nàng ngắm hai thiếu niên đến gần, vẻ đẹp diễm lệ bức nhân làm tinh thần hoảng hốt, chỉ nhìn một cách đơn thuần đó là người đẹp tốt cùng, nhưng là... Hồng đi với xanh, là ai nghĩ ra cách phối hợp này?

Thiếu niên một thân xanh biếc vũ mị chính là Liễu Sắc

– người đã đi cầu Dung Chỉ gặp công chúa. Hắc biết được công chúa thết yến trong rừng hạnh, vội vàng sửa sang dung mạo, tắm gội sạch sẽ rồi mới vội vàng đuổi tới nên có chút đến trễ. Mà đến muộn cùng hắc, là kẻ trước nay vẫn cùng hắc tranh giành tình cảm rất lợi hại – Mặc Hương.

Hai người đồng thời gặp nhau từ đường nhỏ đi ra, thấy đối phương chải chuốt tỉ mỉ, từng người dùng ánh mắt cừ hận như muốn khoét mắt đối phương liếc sang. Sau đó không ai nhường ai, bước chân tăng tốc, cơ hồ cùng một lúc đến nhập tiệc.

Hà Tập là một phò mã khiếp nhược, đối với bọn

hắn không có nửa phần uy hiếp. Dung Chỉ tuy rằng được sủng ái vô cùng, thường ngày lại rất thư nhả thanh giản, trước giờ chưa từng chủ động tranh giành thứ gì. Những thứ hắn có đều do công chúa chủ động ban. Liễu Sắc đối với Dung Chỉ có thể nói là oán hận, nhưng cũng có thể nói là không bởi vì Dung Chỉ vượt quá tầm với của hắn,

không cách nào leo lên hay lật đổ.

Nhưng tên Mặc Hương này có thể uy hiếp lợi ích thực tế của Liễu Sắc, nên trước mắt là đối tượng hàng đầu khiến hấn thống hận.

Người trong phủ biết rõ, công chúa lựa chọn nam sủng không thích có quá nhiều lặp lại. Càng đặc

biệt, càng được trân quý
sủng ái. Liễu Sắc và Mặc
Hương có vẻ đẹp tương tự
nhau. Xét về tư sắc, Liễu
Sắc thẳng được nửa phần,
nhưng Mặc Hương lại có
điểm nổi trội đặc biệt mà
người khác không có, là vũ
khí lợi hại của hần.

Lúc này trong bữa tiệc còn
hai chỗ trống, nhưng hai
thiếu niên điểm lệ không

thèm liếc mắt một cái, đồng thời hành lễ với Sở Ngọc, liền phân ra hai phía mà đi, vòng qua án kỷ, đến ngồi cạnh hai bên Sở Ngọc.

Hai người vừa mới tới gần, Sở Ngọc liền ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào nhu nhuận, khác hẳn mùi hương trầm hàng ngày, so với hương hoa còn ôn hòa thơm mát hơn, mang theo

ý vị nồng ấm.

Sở Ngọc hơi suy nghĩ một chút, bỗng nghĩ đến một khả năng, nhìn không được nghiêng đầu về phía Mặc Hương. Ước chừng là trên đường đi rất gấp, trên trán và chóp mũi Mặc Hương chảy từng giọt mồ hôi, khi gió thổi qua liền có từng đợt hương thơm bay tới.

Đời Thanh có một mỹ nhân
tuyệt sắc ở Tân Cương, cơ
thể ẩn chứa hương thơm,
không dùng hương liệu mà
tự phát hương khí, mê
hoặc hoàng đế Càn Long
và được phong là Hương
Phi. Nhưng Sở Ngọc không
nghĩ đến hơn một nghìn
năm trước thời Nam Bắc
triều, lại có một nam nhân
giống Hương Phi trong hậu
cung của Sơn Âm công

chúa.

Sở Ngọc hiện tại có điểm
bội phục Sơn Âm công
chúa: thể chất mỗi người
không giống nhau, người
có khả năng tự sinh ra
hương thơm lay động lòng
người là cực kỳ hiếm có.
Vậy mà Sơn Âm công chúa
lại tìm được một nam nhân
như vậy mà thu nhận vào
hậu cung.

(1): ngoài người này còn có người khác, ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, ở đây ý nói vẻ đẹp của anh Dung Chỉ tưởng là hiếm có khó gặp, không ngờ còn có nhiều người khác đẹp không kém

(2): cái này chắc nhiều bạn biết rồi nhưng mình vẫn chú thích lại, tương đương với nghĩa "bị vợ cảm sùng"

QUYỂN 1

Chương 8: Hoạt sắc ám sinh hương (hạ)

Khi Liễu Sắc và Mặc Hương tới, cũng phát giác Sở Ngọc có điểm không giống trước đây, hai người có ý cẩn thận, không dám tùy tiện thân cận, ngồi cách nàng khoảng một thước. Nhưng Liễu Sắc thật không nghĩ đến, bọn họ

vừa ngồi xuống, Sở Ngọc liền không ngừng nghiêng đầu sang phía Mặc Hương, hoàn toàn không để ý đến hấn.

Mặc Hương đương nhiên thích thú, Liễu Sắc thầm hận nhưng trên mặt lại không thể phát tác. Những lần hội kiến trước kia, hấn và Mặc Hương hầu cận hai bên công chúa, cả hai cùng

cực lực tranh đoạt sự chú ý của nàng. Nhưng dung nhan trời sinh kiều mỹ, diễm sắc của hân so với Mặc Hương hơn hân một bậc, cũng sẽ không bị bỏ qua, nào ngờ hôm nay...

Liễu Sắc càng lúc càng không vui khi thấy Sở Ngọc cứ chăm chú để ý Mặc Hương. Lúc trước thấy hai người hồng – xanh cùng

sánh vai xuất hiện chỉ cảm
thấy buồn cười, không nhìn
kỹ dung mạo, hiện tại nhìn
gần kỹ càng hơn, đáy lòng
nàng than thầm sợ hãi.
Mặc Hương dung mạo xinh
đẹp, mắt phượng uyển
chuyển sáng ngời, tản mát
hương thơm mềm mại
đáng yêu, da trắng mịn
như mỡ đông, nhìn cự ly
gần như vậy mà không
thấy lỗ chân lông, một mỹ

nhân như vậy, thật là thế gian hiếm có. Chỉ là, ách... Phải chăng có vẻ quá yếu đuối ẻo lả? Nàng hiện tại cảm giác bà mẹ nặn nhăm giới tính. Nam nhân lại xinh đẹp yếu điệu hơn nữ nhân. Nàng cơ hồ cảm thấy chính mình là nam nhân, còn thiếu niên mềm mại đáng yêu trước mặt mới xứng là nữ tử.

Không lẽ Sơn Âm công chúa thích kiểu đàn ông này sao? Sở Ngọc thầm nghĩ, nàng ngược mắt nhìn một vòng các nam nhân khác trên chiếu. Khi ánh mắt quét đến Dung Chỉ lại cảm thấy mình suy nghĩ không đúng. Cùng là nam sủng, phong thái khí độ của Dung Chỉ khác hẳn Mặc Hương Liễu Sắc. Mà mọi người ngồi trên chiếu,

khí chất dung mạo cũng hoàn toàn khác nhau.

Thái độ của những người kia với Sở Ngọc cũng rất khác nhau. Như Liễu Sắc Mặc Hương thì giả là ân cần. Nhưng cũng có người không “nóng bỏng” như vậy, thậm chí sắc mặt cứng ngắt, thần tình kháng cự. Có lẽ đó là những người bị ép làm nam sủng, không

chịu hoàn toàn khuất phục.

Giữa đám người đó Dung Chỉ thật đặc biệt, thần tình thông dong tự tại, bình tĩnh ôn hòa, tựa như mọi việc xung quanh không can hệ tới hắn, một mình thanh u giữa rừng hạnh hoa.

“Công chúa” Bên cạnh, một thanh âm cất lên mang vài phần u oán của Liễu Sắc.

Nàng quay đầu, thấy Liễu Sắc đang bưng lên chén lưu ly, mặt mày vũ mị kiều diễm, môi son ước át nhẹ nhàng mở ra: "Công chúa, vài ngày trước người cứ ở trong phòng ngột ngạt, khiến Liễu Sắc rất lo lắng a. Liễu Sắc gấp gáp quá không có cách nào, mới cầu Dung Chỉ tìm người. Mong rằng công chúa không trách cứ!"

Quay lại nhìn, Sở Ngọc mới phát hiện, dung mạo Liễu Sắc còn hơn cả Mặc Hương, vẻ đẹp rạng rỡ xuân sắc. Đôi mắt to tròn đen trắng phân minh, khiến người ta nhìn vào hồn xiêu phách lạc. lông mi dày cong, môi ónh nhuận kiều diễm. Cổ áo hảnh hơi mở rộng, lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn trơn

bóng, còn ẩn hiện thấy
xương quai xanh lay động
lòng người... Quả thực
không còn từ nào miêu tả
ngoài "mỹ mạo".

May là vừa rồi nàng mới
ngắm Mặc Hương nên đã
được miễn dịch, mới không
biểu hiện thất thố. Bình
tĩnh tinh thần, Sở Ngọc
khều nhẹ lông mày, thuận
miệng nói: "Thì ra là thế, là

người bảo Dung Chỉ tới tìm ta. Vậy sao người không tự mình đến?”

Liễu Sắc sững sốt một chút, lại chột cười nói: “Công chúa đang đùa với Liễu Sắc sao? Công chúa không cho chúng ta gặp, chúng ta sao có thể tự tiện xông vào?” Trong giây lát ngữ điệu hằn trở nên ai oán: “Công chúa thật

không công bằng. Dung Chỉ có thể gặp người, còn Liễu Sắc chỉ có thể đau khổ chờ đợi người”.

Ánh mắt lướt qua bờ vai Sở Ngọc, Liễu Sắc thấy Mặc Hương cười mỉa mai. Hai người tầm mắt đối diện. Mặc Hương khinh thường ngẩng đầu, làn môi khép mở không tiếng động: “Đừng cho rằng ta không

biết rõ ý nghĩ của người. Không phải người nghĩ trong phủ chỉ mình Dung Chỉ có đặc quyền hay sao?" Mặc Hương và Liễu Sắc từ khi gặp mặt đến nay luôn đối chọi, nên thập phần hiểu rõ đấu pháp của nhau. Liễu Sắc chỉ vừa cất tiếng nói là Mặc Hương hiểu ngay hẳn có mưu ma chước quỷ gì.

Liễu Sắc cũng không thêm
để ý hấn, chỉ hướng về
phía Sở Ngọc mỉm cười
duyên dáng, dùng hành vi
này để thị uy Mặc Hương.

Sở Ngọc trầm tư trong
khoảnh khắc, chậm rãi nói:
"Người nói rất đúng..." Khi
nàng dừng nói, lại làm cho
tim Liễu Sắc đập tăng tốc.
Hấn vốn không nghĩ đến
đòi được đãi ngộ như Dung

Chỉ, ban đầu chỉ muốn dùng lý do này, lấy lui làm tiền thừa cơ được ưu đãi một chút. Nhưng hiện tại nghe ý tứ của Sở Ngọc, có vẻ tán đồng. Điều này khiến Liễu Sắc không nhận được khẩn trương quá độ, suy đoán chẳng lẽ công chúa quyết định đưa địa vị hẳn lên ngang Dung Chỉ?

Sở Ngọc ngừng lại một

chút, khóe miệng thoáng hiện nét nghiền ngẫm mỉm cười, nói tiếp: “Người nói rất đúng, ta quả thật nên đối xử bình đẳng”. Ngay khi Liễu Sắc đã chuẩn bị kỹ càng, định thể hiện sự cảm động rơi nước mắt, lại nghe thấy Sở Ngọc thản nhiên nói: “Sau này, hủy mọi đặc quyền của Dung Chỉ trong phủ, như thế mọi người đều giống nhau”.

Liễu Sắc cực kỳ kinh ngạc, cũng cực kỳ bất an. Không ngờ lời của mình chẳng đem lại chút ưu đãi nào, còn hại Dung Chỉ mất đi đặc quyền. Điều này có lẽ chẳng hề ảnh hưởng đến địa vị của Dung Chỉ trong phủ, nhưng có thể khiến Dung Chỉ thù hận hấn hay không?

Huống hồ trong phủ, Dung Chỉ được rất nhiều nam sủng khác tôn trọng. Nếu bởi vì hấn mà Dung Chỉ bị tổn hại, sau này hấn sẽ bị đa số mọi người liên hợp lại chống đối.

Liễu Sắc lập tức luống cuống, hấn lần này không chỉ hại mình hại người, còn có khả năng gây thù kết oán, thật sự là tính quá sai.

Nhìn vẻ kinh ngạc bất an của Liễu Sắc, Mặc Hương lén lút cười thầm.

Mọi người trên chiếu, mỗi người có một phản ứng khác nhau. Có người hướng Sở Ngọc bất bình, có người phẫn nộ trừng mắt nhìn Liễu Sắc, cũng có số ít vui sướng khi thấy người gặp họa, không cần thận

toát ra tia hỗn hờ.

Sở Ngọc hạ tầm mắt xuống, trong đáy mắt vụt lóe lên. Chỉ là một câu nói, như ném đá xuống nước, liền kích thích bọt sóng mãnh liệt trào cuộn. Thành linh xảy ra một chuyện bất ngờ khiến người ta khó lòng che giấu tâm tư, căn cứ vào phản ứng khác nhau của họ, có thể bước

đầu phán đoán thái độ của họ với công chúa, cũng như thái độ với Dung Chỉ.

QUYỂN 1

Chương 9: Sùng nhục không vi kinh

Tuy rằng đã bóng gió hỏi qua Ấu Lam, nhưng Sở Ngọc cũng không muốn lộ ra sơ hở khiến kẻ khác sinh nghi nên kiềm chế không hỏi nhiều. Càng huống chi, theo miệng Ấu Lam nàng được biết, xưa nay mọi người vốn coi nàng là một

tiểu cô nương ngạo ngược không biết điều. Tình hình thực tế như thế nào, nàng cũng muốn dựa vào phán đoán của chính mình.

Trong đám người đang ngồi, có hai người khiến Sở Ngọc phải chú ý. Một người ngồi ở góc xa phía tay trái, nhìn qua lớn tuổi hơn Dung Chỉ một chút, ước chừng khoảng hai mốt hai hai.

Dung nhan gầy yếu thanh
tuần, người này từ khi
bước vào đình viện, thần
tình buồn bực, trên mặt lộ
nét ưu tư tiêu tán.

Thần tình khí độ của hắn
như vậy, trái ngược với
cảnh vườn xuân sắc này.
Dưới trời xanh mây trắng
trong sáng, bóng dáng hắn
tối đen u tịch, vì vậy lại rất
gây sự chú ý. Từ lúc nhập

tiệc đến trước khi Sở Ngọc nói muốn bãi miễn quyền lực của Dung Chỉ, hắn thậm chí không thèm liếc nhìn nàng một lần nào, tựa như sợ nhìn nàng làm bẩn mắt hắn.

Sau khi Sở Ngọc nói liền để ý thái độ của hắn. Quả nhiên thanh niên thần tình buồn bực này có phản ứng. Hắn kinh ngạc nhìn lướt

qua Sở Ngọc, có chút khinh thường, lại có chút khó chịu. Nhưng dường như hấn đè nén chính mình, không nói lời nào, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lùng, rồi lại nghiêng đầu đi.

Nhưng người khiến Sở Ngọc kinh ngạc nhất, là Dung Chỉ.

Khi Sở Ngọc nói muốn miễn

trừ quyền tự do đi lại của
Dung Chi, hẳn đang nâng
chén lên môi. Nghe thấy lời
nói của Sở Ngọc, thần tình
hắn không có chút nào dao
động, cũng không tạm
dừng động tác, cử chỉ thập
phần văn nhã uống một
hớp rượu nhỏ, nhẹ nhàng
đặt chén rượu xuống, yên
tĩnh thoải mái hướng phía
Sở Ngọc, khe khẽ mỉm
cười: "Tốt"

Có người vì hấn mà bất
bình, có kẻ lại vui sướng
khi hấn gặp họa, hấn
dường như không biết.
Không, hấn biết, chỉ là hấn
không cần để ý. Sự trầm
tĩnh này như một loại xa
hoa cao nhã khó tiếp cận,
như ngọc quý, chỉ ngẫu
nhiên gặp, không thể
cưỡng cầu.

Hết thấy thái độ hỗn loạn của mọi người, khi đến chỗ hắt, bỗng thành thái bình, thành chuyện đơn giản.

Xem hết biểu hiện của mọi người, Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: "Ta nói đùa, các người không nên tưởng là thật". Chưa biết rõ ràng lai lịch của Dung Chỉ, nàng không có ý định tạo nên thay đổi quá lớn. Lời nói

vừa rồi, chẳng qua là hành vi thăm dò một chút, mọi người phản ứng thật không phụ sự mong đợi của Sở Ngọc, chỉ trừ Dung Chỉ.

Đầu mày đuôi mắt của người thiếu niên này như có hương thơm sách vở. Mỗi lần gặp như đọc nội dung một trang. Nhưng cho đến tận bây giờ, Sở Ngọc không rõ quyển sách này

có tổng cộng bao nhiêu trang.

Nghe thấy Sở Ngọc nói như vậy, Liễu Sắc mới an lòng hết lo lắng, thậm chí vui mừng đã thoát được một kiếp, đáy lòng tính toán sẽ bày tỏ hảo ý với Dung Chi để tránh hận thù. Trong khi đó, giữa hàng lông mày tú lệ uyển chuyển của Mặc Hương lặng lẽ hiện vẻ thất

vọng.

Dung Chỉ vẫn như trước ôn hòa bình tĩnh, như chân trời mây trắng phấp phới, hoa dưới cây, quần áo như tuyết, hân mĩm cười đáp lời: “Vâng”

Đây là tiệc chiêu đãi, nhưng Sở Ngọc chỉ mãi quan sát mọi người, hầu như không ăn được gì, mà

thứ gì đưa lên miệng cũng không cảm giác được hương vị. Nàng ngẫu nhiên nói một vài lời, quan sát phản ứng của bọn họ, từ đó đưa ra phán đoán.

Sở Ngọc không tập trung vào việc ăn uống, đại bộ phận nam sủng cũng tâm bất an. Có người còn suy đoán, không hiểu công chúa muốn quyết định điều

gì, thậm chí ăn còn ít hơn cả Sở Ngọc.

Mấy ngày không gặp, công chúa thật sự thay đổi quá nhiều. Tướng mạo không khác, nhưng mẫu chốt là ở thần tình. Người thiếu nữ ngồi chủ tọa kia, gương mặt tao nhã lửa gạt thể nhân, nhưng không giống như trước thường say sưa chênh choáng cười mê ly.

Nàng rất ít cười, cơ hồ chỉ thỉnh thoảng nhếch mép, nhưng ánh mắt trong vắt như nước nhìn mọi người lại quả quyết, như muốn nhìn thấu từng người bọn họ.

Quả thực là, hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Sở Ngọc không phải không biết mọi người nghi ngờ,

nhưng nàng không cần để ý. Từ lúc nghe thị nữ Ấu Lam nói về thân phận và địa vị của mình, nàng bắt đầu yên lòng.

Chỉ cần cẩn thận một chút, không lưu lại chứng cứ, có người hoài nghi nàng thì sao? Ai có thể đưa ra chứng cứ, nói nàng không phải Lưu Sở Ngọc thật? Với địa vị công chúa, ai dám

chất vẫn nàng? Nàng không giống trước đây thì sao? Nàng cao hứng, nàng vui sướng, nàng thay đổi, ai có tư cách hỏi đến?

Biện pháp cuối cùng, nàng còn có tuyệt chiêu "mất trí nhớ" đưa ra.

Trong một trăm tiểu thuyết xuyên không thì đến chín mươi nhắc đến chuyện

“đánh mất kí ức”, nhưng với Sở Ngọc, đây chỉ là biện pháp bất đắc dĩ cuối cùng.

Nàng tin rằng, với uy quyền của Sơn Âm công chúa, trong vương phủ này không có người nào dám tùy tiện nghi ngờ nàng...trừ Dung Chi.

Thiếu niên này là người khiến Sở Ngọc băn khoăn

nhất.

Thông qua quan sát, Sở Ngọc phát hiện vị trí của Dung Chỉ trong lòng công chúa Sơn Âm so với tất cả nam sủng khác rất đặc biệt. Hắn xem ra không phải bị ép trở thành nam sủng, nhưng thái độ đối với Sở Ngọc cũng tuyệt đối không nịnh hót. Hắn có quyền lực lớn trong phủ,

nhưng trước giờ lại không hề tự cao tự đại. Sợ rằng chỉ có chính bản thân Sơn Âm công chúa mới biết rõ hẳn là người như thế nào.

Hắn nhìn qua chẳng hề cầu mong điều gì, chính bởi như thế, Sở Ngọc mới cảm thấy hẳn thâm sâu khó lường.

Sau chừng nửa canh giờ

tiệc cũng kết thúc, Sở Ngọc tuyên bố giải tán nhưng nàng lại không hề động đậy. Nào có ai dám đi trước công chúa, vì vậy xuất hiện tình trạng lúng túng là tất cả ngồi yên trên ghế, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Sở Ngọc nói: “Ta còn lưu lại chỗ này một chút, các người đi trước đi!”

Nàng nói xong lời này, vẫn không kẻ nào nhúc nhích. Sở Ngọc lúc đầu không hiểu, nghĩ kỹ một lúc, mới giật mình phát hiện, chỉ sợ là Sơn Âm công chúa này bản tính bất lương, đã từng dùng biện pháp tương tự để trêu đùa mọi người, nên ai nấy đều cẩn thận.

Nàng đang suy tư không biết khuyên giải thế nào,

bỗng nghe có tiếng cười
khẽ. Sở Ngọc nhìn lại,
chính là Dung Chi. Hắn
bưng chén rượu, xa xa
hướng nàng uống cạn, rồi
lập tức vươn người đứng
lên rời đi.

Tiếp sau Dung Chi, người
thanh niên tuần tú lộ vẻ coi
thường Sở Ngọc cũng đi
theo. Có người đi đầu, liền
có người đi sau. Chỉ trong

chỗ lát, trên chiếu với đi phân nửa. Chỉ có hai mỹ thiếu niên bên cạnh nàng lại không chịu rời đi, vừa điềm đăm đáng yêu vừa kiều mỹ điềm lệ, nhìn Sở Ngọc tha thiết mong chờ.

Sở Ngọc cố nén cười, nàng sao không rõ hai thiếu niên này muốn tranh thủ tình cảm và sự chú ý của nàng. Đáng tiếc nàng không phải

Sơn Âm chúa, không nhiều phong tình đến thế. Bất đắc dĩ chỉ có thanh âm tiếp tục đuổi người: “Các người cũng đi trước đi, ta nghĩ hai người yên lặng một chút!”

Mặc Hương Liễu Sắc liếc nhau, trao ánh mắt địch ý, cẩn thận cúi người thi lễ với Sở Ngọc, rồi mới kì kèo mè nheo mà đi.

Hai hàng ghế ngồi trống vắng. Mặc dù không hẳn là có tình cảm gì, nhưng sau tiệc rượu mọi người rời đi hết, không khí tịch liêu khiến Sở Ngọc không khỏi buồn bã.

Phủ công chúa phú quý phần hoa, cũng kích thích nàng hung hăng hủ bại một phen. Nhưng cuộc sống xa hoa hào nhoáng

đó cũng không thể nào lấp đầy sự trống trải trong lòng nàng.

Đến nơi đây, nàng phải trả giá mất đi mọi thứ của kiếp trước, tuy rằng thân là công chúa, được hưởng thụ xa hoa nhưng không thể nào so sánh với sự khoái hoạt tự tại thời hiện đại.

Nhưng Sở Ngọc không oán

hận, không hối tiếc, không tự thương hại. Sau khi tỉnh lại, nàng kiên định ngẩng đầu đối mặt với hiện thực.

Trong lòng nàng tựa như có một mầm cây sung mãn dẻo dai, đâm chồi nảy lộc xanh um tươi tốt. Cho dù là tại nơi mông muội này hơn một ngàn năm trước, vẫn có thể nở một đóa hoa tươi.

Sự thản nhiên của nàng, xuất phát từ phẩm chất tâm hồn nàng, không liên quan tới vật chất, thân phận, thế tục, càng không liên quan đến thời gian.

Sở Ngọc ngược nhìn rừng hoa hạnh, ánh mắt xuyên qua những cánh hoa đỏ tươi và trắng như tuyết, nhìn trời xanh trong sáng,

mây trắng phía xa.

Một ngày nào đó, nàng sẽ
được tự do bay lượn.

Chương 10: Lục trúc bạn sơ đông

Muốn đứng dậy rời đi, chỉ là công chúa đại nhân này không tài nào nhúc nhích được.

Người đã rời đi hết rồi, chỉ còn Việt Tiệp Phi ở phía sau nàng cách không xa. Nàng nghiêng đầu về phía hắn:

“Việt Tiệp Phi, người đến chỗ ta một lát”.

Thái độ Việt Tiệp Phi trở nên kỳ quái, không biết hẳn nghĩ đến điều gì mà gương mặt hơi đỏ lên, theo lời đi về phía trước hơn mười bước.

Nhìn thấy Việt Tiệp Phi đỏ mặt, Sở Ngọc bỗng xanh mặt. Biểu tình vừa rồi của

hắn, không phải cho rằng
nàng định làm chuyện hạ
lưu kia đi? Kỳ thật vừa rồi
nàng bảo bọn họ đi về hết,
chẳng qua là bởi vì...

Sở Ngọc cúi mặt suy sụp,
cổ giãy giụa cử động cơ
thể, hai tay chống xuống
đất, cổ duỗi hai bắp chân
đã chết lạng mất hết cảm
giác. Ngồi quá lâu, hai chân
nàng tê rần.

Tay siết thành quyền gõ vào hai chân không có cảm giác gì, nàng cố gắng đứng dậy đi vài bước. Sở Ngọc khó khăn lắm mới khôi phục lại, quyết định sau này sẽ thi hành cải cách ghế ngồi thật mạnh mẽ trong phủ công chúa.

Đi tới đi lui một hồi, bước đi mới hoàn toàn tự nhiên.

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở hắt ra, gọi Việt Tiệp Phi: “Người tới đây, cùng ta đi một chuyến”. Nàng còn chưa biết hết về phủ công chúa.

Việt Tiệp Phi nói: “Dạ, để tại hạ sai người đem kiệu đến đây”. Từ trước đến nay, công chúa đi hơi xa một chút là dùng kiệu.

Sở Ngọc lắc đầu: “Không,

người và ta đi bộ là được rồi”.

“Vâng”, Việt Tiệp Phi miệng đáp lời, ánh mắt né tránh không dám nhìn nàng, tựa như nàng là dã thú ăn thịt người vậy. Sau một lúc hăn do dự hỏi: “Dạ bẩm, công chúa có cần thêm người theo hầu không ạ?”

Sở Ngọc trước là sủng sất,

sau thấy thái độ của hấn, bỗng hiểu ra. Cảm giác tiểu tử này sợ nàng thừa dịp chỉ có hai người, bạo phát thú tính, phi lễ với hấn nên mới có thái độ không tình nguyện.

Phủ công chúa có nhiều nam tử mỹ mạo như vậy, dung mạo Việt Tiệp Phi không thể sánh với bọn họ, vậy mà hấn lại tự đề cao

như vậy khiến Sở Ngọc không khỏi có chút bội phục.

Sở Ngọc vừa bực mình vừa buồn cười, định giải thích vài câu, lại nghĩ không cần thiết, liền hướng khu rừng hạnh hoa thẳng tiến: “Được rồi, đừng dài dòng, đi theo ta”.

Vừa đi, Sở Ngọc một mặt

ghi nhớ đường lối trong phủ, một mặt vừa phác thảo trong đầu một số bản đồ địa hình phủ công chúa. Sở dĩ nói "một số" vì diện tích phủ công chúa quá lớn. Sở Ngọc đã đi hơn ba mươi phút, vừa đi vừa ngắm phong cảnh, mới đi được một nửa phủ.

Phủ công chúa chia thành hai phần: ngoại phủ và nội

uyển. Nội uyển là khu nhà hai tầng lầu, giới hạn cấp bậc cực kỳ nghiêm khắc. Được ra vào nội uyển chỉ có người hầu thân tín của công chúa, một phò mã và toàn bộ các sủng nam. Bộ phận ngoại phủ, ngoài những nơi có cảnh đẹp du ngoạn, còn có một vài khách môn, phủ quan và đội tư binh cận vệ. Sở Ngọc nghe nói ngay trong phủ

của mình cũng trang bị một đội quân thì vô cùng kinh ngạc, đội quân này không bị hoàng đế xử lý sao? Sau này mới biết, thời kỳ này quyền hạn của hoàng thân quốc thích rất lớn. Thậm chí ngay trong phủ cũng có thể lập hệ thống quan lại. Đã không bị hoàng đế ngăn cản, lại có các chuyên gia thay nàng xử lý công việc, đỡ cho nàng khỏi làm lụng

vất vả, Sở Ngọc cũng không có ý kiến gì.

Tuy trên đường cũng thỉnh thoảng dừng lại, nhưng đi hơn nửa canh giờ, Sở Ngọc vẫn cảm thấy mệt mỏi. Với thân thể quen được chiều chuộng này, nàng thực bất mãn. Nhưng vấn đề này không phải một hai ngày có thể thay đổi, hiện tại chỉ có chịu đựng.

Tựa dưới thân cây ngô
đồng nghỉ ngơi, Sở Ngọc
lấy tay áo lau nhẹ mồ hôi
trên trán. Bốn phía là trúc
xanh bát ngát, khung cảnh
thanh nhã khiến lòng người
vui vẻ, gió thổi qua lá cây
phát thành những tiếng
vang nhỏ tinh tế, làm cho
lòng nàng xao động.

Trong phủ công chúa hoa

cỏ tươi tốt, lâm viên núi giả tú lệ, cầu nhỏ bắc qua suối, rừng hoa tươi thắm, đẹp thì có đẹp, nhưng xem mãi một cảnh sắc không khỏi thấy buồn tẻ. Rừng trúc xanh mát này tạo nên cảnh sắc thật trang nhã khác biệt.

Nhìn xuyên qua những khóm trúc, nàng thấy phía trước có một bức tường

trắng, phía sau cũng có một rừng trúc sum suê. Nàng gọi Việt Tiệp Phi hỏi: “Đây là nơi ở của ai vậy?”

Việt Tiệp Phi không nghĩ nàng sẽ hỏi điều này, không nghĩ ngợi liền nói: “Dạ bẩm, là Mộc Tuyết viên của Dung công tử”.

Sở Ngọc nhẹ nhàng “À” một tiếng, bỗng thấy hình

như có người đang đi về phía này. Nàng chăm chú nhìn lên, thấy một nam tử tuấn mỹ nho nhã, thắt lưng cao quan, ống tay áo rộng dài phiêu động, rất có tư thế danh sĩ phong nhã thời cổ. Hắn không để ý thấy nàng ẩn mình trong tàng trúc, bước chân vội vàng hướng đến Mộc Tuyết viên, đẩy cửa sơn son khép hờ mà đi vào.

Sở Ngọc lúc này mới chú ý, xung quanh Mộc Tuyết viên không hề có thủ vệ, cũng không bố trí bất kỳ cảnh giới nào. Cũng chính bởi như thế, nơi đây mới có vẻ thanh dật thoát tục.

Khuôn mặt thanh niên kia Sở Ngọc chưa từng gặp qua, xuất hiện trong nội uyển mà tướng mạo tuấn

mỹ như vậy...Sở Ngọc thăm phán đoán thân phận của hắc. Hắc chỉ có thể, hoặc là phò mã mà nàng chưa gặp mặt, hoặc là một trong hai sủng nam cáo ố.

Vốn Sở Ngọc thấy hoài nghi, trong này hắc có nội tình gì. Ngày xuân ấm áp như vậy sao lại có hai người liên tiếp ngã bệnh. Chuyện này tốt cùng là thể

nào, nàng sẽ tự mình chứng thực.

Sở Ngọc trong lòng còn đang tính toán, lát sau lại thấy một người đi tới, chính là người thanh niên lúc trước tại tiệc rượu với bộ dáng tối tăm cao ngạo. Giống người vừa nãy hẳn không nhìn thấy nàng, và cũng thẳng hướng Mộc Tuyết viên đi tới.

Sở Ngọc nhớ mang máng,
trên chiếu có người gọi hắt
là Giang Yên.

“Hmm”

Sở Ngọc phát ra tiếng hừ
lạnh. Nàng vừa mới chủ trì
yến tiệc ngày xuân trong
rừng hoa hạnh, Dung Chi
đã muốn chủ trì tiểu yến
tiệc xuân ở đây sao?

Tùy tay ngắt một lá trúc non quấn quanh đầu ngón tay, phiến lá mềm mại theo động tác ngón tay của nàng mà không ngừng vặn vẹo. Trong mắt Sở Ngọc bỗng hiện lên một vẻ: được lắm!

Vứt phiến lá rách đi, nàng bước nhanh vào Mộc Tuyết viên.

QUYỀN 1

Chương 11: Bắt kẻ gian dâm muốn thành đôi

Bên trong Mộc Tuyết viên, cũng là tầng tầng lớp lớp trúc xanh và ngô đồng, cành lá sum suê, không gian yên tĩnh. Trên mặt đất phủ đầy lá héo tàn, chân giẫm lên mềm mại, không khí vừa ẩm ướt, vừa tươi

mát.

Dựa theo phán đoán của Sở Ngọc, đại khái Dung Chỉ và hai người này, có lẽ lúc trước còn có nhiều người khác nữa, tất cả tụ tập trong một gian phòng tối. Dung Chỉ thân là đầu lĩnh ngồi ở trung tâm, những người khác vây xung quanh hẳn, sắc mặt âm trầm, mưu đồ bí mật làm

chuyện xấu.

Giáp nói: blah blah blah...

Ất nói: như thế như thế như thế...

Bính nói: như vậy gian kế của chúng ta sẽ thực hiện được blah blah...

Sự thật khác hẳn dự liệu, Sở Ngọc rón rén như ăn trộm, không một tiếng động bước qua cửa. Mới đi

được vài bước, nàng ngạc nhiên nhìn thấy, kẻ mà nàng cho là trung tâm tà ác đang thản nhiên ngồi trên bệ đá dưới cây ngô đồng, đang đọc một quyển thẻ tre trên tay. Khi Sở Ngọc nhìn thấy hắn, hắn cũng ngẩng lên nhìn nàng.

Thanh thoát như mây, y phục tuyết trắng ngay ngắn, khuôn mặt Dung Chỉ

điềm đạm mà rạng rỡ. Sở Ngọc trừng mắt nhìn Dung Chi, hăn cũng chăm chú nhìn nàng. Đồng tử mắt hăn tối đen, sâu không thấy đáy, tựa như vũ trụ thăm thẳm, lại giống đỉnh núi băng tuyết không thể chạm tới.

Bĩu môi, Sở Ngọc phục hồi lại tinh thần, nàng nhìn quanh một chút nhưng

không thấy bóng dáng hai người lúc trước tiến vào, thế là lại nhìn Dung Chỉ.

Hai người một đứng một ngồi, cách nhau hơn một trượng. Nhìn qua tưởng mặt mày đưa duyên, tình chàng ý thiếp. Nhưng đại khái giữa hai người điện dẫn không đủ, nên tình huống thật bối rối.

Hắn là cảm thấy mãi như vậy cũng không ổn, Dung Chỉ bỏ thẻ tre vào trong tay áo.

Sở Ngọc lại bấu môi, xăm xăm hướng lầu các phía sau rừng trúc đi tới. Nếu hai người đã không ở trong rừng trúc, thì chắc là ở trên lầu các. Đi nhanh ra rừng trúc, Sở Ngọc nhẹ bước chân. Phía trước, đằng sau

tấm rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, truyền đến lời mờ phảng phất tiếng người.

Phía sau truyền tới tiếng vang nho nhỏ. Nghiêng đầu quay lại, nàng thấy Dung Chi cũng bước theo nàng. Sở Ngọc giương mày, thầm nghĩ: lần này người định làm thế nào? Kêu lên báo hiệu cho họ sao? Nếu Dung Chi cố ý cất tiếng, như vậy

vừa lúc, nàng càng có lý do
hoài nghi bên trong bọn họ
bàn chuyện mờ ám.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm
cười, nháy mắt mấy cái, ra
hiệu nàng đi cùng hẳn.

Quay lại liếc mắt tìm Việt
Tiệp Phi, thấy hẳn vẫn ở xa
xa phía sau, Sở Ngọc an
tâm bước đi, bụng nghĩ
xem Dung Chỉ định làm gì,

nhẹ bước chân theo hần đến bên cửa sổ. Lúc này, tiếng người trong lầu các rất rõ ràng.

Lúc đầu nghe, Sở Ngọc có chút hưng phấn, cho rằng có thể bắt quả tang điều gì đó. Nhưng chờ nghe rõ nội dung nói chuyện thì nàng thật thất vọng.

Bên trong phòng là hai

giọng nam dễ nghe. Một giọng ôn nhu khẩn khoản, một giọng ẩn chứa nhuệ khí, vậy mà đan vào nhau lại rất hài hòa. Sở Ngọc nhòm qua cửa sổ, thấy hai bóng người đồ dài cũng một chỗ. Hai người dựa vai vào nhau, cúi đầu nhìn quyển thẻ tre trên bàn.

Kia là thanh niên vóc người cổ nhả tuấn mỹ mà nàng

không biết tên, hấn duỗi ngón tay thon dài, chỉ vào một chỗ nào đó trên thẻ tre, nói với Giang Yên: "Lời người vừa nói, ta không đồng ý. Người xem, chỗ này viết..." Sau đó là đôi đáp tranh luận về điển cổ văn thư.

Giang Yên quay đầu, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, chiếu sáng rõ nửa gương

mặt hắt. Mặc dù ánh sáng chiếu qua cửa sổ soi rọi trong nhà chỉ chút ít, nhưng làm nhu hòa không khí se lạnh. Lúc này, cả người Giang Yên như ấm áp cùng xuân ý bên trong, khác hẳn tưởng mạo hắt lúc ở trong rừng hạnh hoa.

Hai người đang tranh luận một vấn đề văn học, khi thì từng người nói rõ luận

điểm của mình, khi thì mỉm cười lắng nghe đối phương nói chuyện, thỉnh thoảng lại gật đầu. Sở Ngọc không hiểu rõ bọn họ đang đàm luận cái gì, nàng chỉ cảm thấy hai người như tách khỏi thế giới xung quanh, ở trong sương mù mộng ảo.

Thế kỷ hai mươi một lưu hành một thể loại văn học gọi là đam mỹ, hai nam

nhân xinh đẹp yêu nhau. Sở Ngọc tuy đã đọc một vài truyện, nhưng không hề ham hố, thật không ngờ quay ngược trở lại hơn một nghìn năm trước là ngày hôm nay, nàng lại nhìn thấy một đôi đoạn tụ bằng xương bằng thịt.

Sở Ngọc vốn nghĩ đến đây để dò xét nữ nhân bí mật của Giang Yêm, không ngờ

gặp cơ sự này. Cũng giống như nam tử trượng phu nghi ngờ thê tử ngoại tình, định bắt gian phu, xốc chần bông lên lại nhìn thấy hai nữ nhân.

Hai người đàm luận văn học thật thâm sâu uyển chuyển, Sở Ngọc càng nghe càng mờ mịt không thú vị, thậm chí lúc này đi vào cũng không tiện, nên cất

bước rời đi.

Vô tình, liếc về phía cửa sổ bên kia, nàng lại thấy Dung Chỉ đang lắng nghe chăm chú. Đôi mắt tối đen ôn nhuận như bầu trời đêm không một gợn mây, an tĩnh, thâm thúy, mỹ lệ.

Một lúc lâu sau, hai người trong phòng đàm luận hình như đến chỗ mâu thuẫn,

thanh âm tranh luận to
tiếng khiến Sở Ngọc chột
bừng tỉnh. Thấy Dung Chỉ
vẫn đang lắng nghe, nàng
liền vỗ vỗ vai hấn, tay chỉ
về phía rừng trúc, ra hiệu
cho hấn đi ra đó nói
chuyện.

Đến giữa rừng trúc, Sở
Ngọc nhìn hấn, lại không
nói gì. Sau một hồi, vẫn là
Dung Chỉ mở miệng trước.

Hắn khẽ thở dài một tiếng:
“Công chúa đã nhìn thấy,
ta cũng không dám dối gạt
thêm. Hoàn Viễn không bị
bệnh, là ta đã nói dối
nàng”.

Nghe hắn thẳng thắn vô tư
thừa nhận, Sở Ngọc thấy
sửng sốt. Sau đó nàng
ghép người thanh niên
tuấn mỹ thắt lưng cao
quan với cái tên Hoàn Viễn

lại, rõ ràng đây là một trong hai nam sủng cáo ốm không đến.

Sở Ngọc khẽ cười thấp một tiếng: “Thật quá phách lồi!” Trên gương mặt nàng lặng yên không gợn sóng, không hề nộ khiến Dung Chỉ nhất thời không đoán được phản ứng của nàng. Hắn thấp giọng cảm thán: “Hoàn Viễn có tài kinh bang tế

thế. Người như vậy trăm năm mới gặp một lần, tính tình cao ngạo cũng là khó tránh. Cầu xin công chúa không trách phạt hấn thái quá!”

Hấn nói không đầu không đuôi, Sở Ngọc nghe không hiểu ra sao. Hôm nay nàng mới là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàn Viễn, hoàn toàn không biết chút gì về thân

thế, tính cách của Hoàn Viễn. Lời khuyên giải của Dung Chỉ, lại xuất phát từ chỗ biết rõ ngọn ngành, khiến cho nàng càng mơ hồ.

Lúc này tất nhiên Sở Ngọc không truy hỏi nguồn gốc sự việc. Xem chừng thấy Dung Chỉ cầu xin cho Hoàn Viễn, liền thuận thế khẽ cười nói: “Được, ta không

truy cứu. Việc này để cho người xử lý. Nhưng lần sau đừng để ta phát hiện chuyện như thế nữa!”

Trong lòng nàng đại khái cũng có suy đoán.

Phiên bản 1. Hoàn Viễn vốn là một soái ca con nhà lành, trên đường đi bị công chúa nhìn thấy, sắc tâm nổi lên, đoạt lấy hắc đem

về phủ. Soái ca này tài học hơn người, tiền đồ rộng mở, đáng tiếc lại lọt vào mắt công chúa. Vậy là tiền đồ của hã bị chôn vùi trên giường công chúa.

Phiên bản 2. Hoàn Viễn và Giang Yên vốn là một đôi đoạn tụ, nhưng trời sinh dung mạo quá đẹp. Sơn Âm công chúa hung bạo chia rẽ uyên ương, bắt cả

đôi đến hầu hạ nàng. Đã bị đoạt tình nhân lại còn phải hầu hạ tình địch, không hận mới lạ!

Dù ở phiên bản nào thì Hoàn Viễn đối với Sơn Âm công chúa cũng hận thấu xương, thù sâu như biển, mà bất lực không có cách nào chống lại, chỉ nhờ vào đàm luận thi ca để giải nỗi ưu sầu, hoặc lén lút hẹn

gặp tình nhân. Nàng tổ chức yến hội, có thể không đi liền dứt khoát không đi, quanh năm suốt tháng giả ốm đau bệnh tật.

Sau này nàng mới biết rõ, phán đoán của mình với Hoàn Viễn, tuy không hẳn là đúng, nhưng cũng không hoàn toàn sai.

QUYỂN 1

Chương 12: Trò chơi

Nhìn theo Sở Ngọc ra khỏi cửa, Dung Chỉ than thầm. Hắn xoay người hướng lầu các bước tới, đẩy cửa ra bắt gặp Hoàn Viễn và Giang Yên sóng vai ngồi sau bàn. Chỉ là sau đó đến gần có thể nhìn thấy, trên bàn bày thẻ tre, nhưng mà đặt ngược.

Nhìn thấy Dung Chỉ, Hoàn Viễn và Giang Yên đứng lên, khom người vái chào: "Đa tạ Dung công tử đã báo hiệu cho hai chúng ta".

Kỳ thật suy nghĩ ban đầu của Sở Ngọc không hẳn là sai lầm.

Dung Chỉ ở chỗ cô u hèo lánh, lại bởi vì hẳn thích

thanh tĩnh, Sơn Âm công chúa bèn triệu hồi thủ vệ xung quanh, thậm chí hạ lệnh không được quấy rầy. Hoàn Viễn, Giang Yên cả hai đều là tài tử, ban đầu đến chỗ Dung Chi để mượn sách đọc. Lâu dần phát hiện trong lòng đối phương không cam chịu uất ức, hai người ý nghĩ giống nhau, tâm ý tương thông nhịp nhàng, sau này cùng tới

đây để bàn bạc kế hoạch,
âm mưu tạo phản.

Tuy rằng bọn hăn dung
mạo tuấn mỹ nhưng không
chịu lấy lòng công chúa, lại
thêm thân phận đặc biệt
của Hoàn Viễn, ở trong phủ
hoàn toàn mất tự do. Đừng
nói xuất phủ, ngay cả
muốn đến chỗ nào cũng bị
mật báo. Với bọn họ, chỗ ở
của Dung Chỉ ngược lại là

an toàn nhất.

Ban đầu hai người giấu Dung Chỉ, trao đổi bất cứ ý kiến gì cũng chỉ đôi câu vài lời, thậm chí là truyền qua ám hiệu. Sau này Giang Yên phát hiện Dung Chỉ biết mưu đồ bí mật của họ, hai người lo lắng hẩn tổ giác với công chúa, liền dứt khoát trình bày kế hoạch với hẩn, hơn nữa còn mời

hắn cùng tham gia.

Dung Chỉ thần tình điềm đạm, chỉ nói: “Hai người muốn làm gì cũng không liên quan đến ta. Ta sẽ không mật báo việc này với công chúa, cũng không trợ giúp các người. Bất luận thành công hay thất bại là các người tự làm tự chịu. Hãy tự thu xếp cho ổn thỏa”.

Từ sau lần đó, mỗi khi hai người trao đổi, Dung Chỉ lại tự động tách ra ngoài rừng đọc sách, tỏ rõ thái độ không tham gia chuyện của bọn họ. Tuy nhiên, dưới tảng đá trong rừng nơi hắc ngòi có bố trí thiết bị bí mật, chỉ cần đứng lên, là thần không biết quỷ không hay truyền báo động.

Hoàn Viễn cho rằng, hành vi của Dung Chỉ như vậy đã chứng tỏ khuynh hướng của hắn rồi.

Dung Chỉ nhỏ giọng nói: "Ta mấy ngày trước đã nhắc nhở, công chúa hình như có sự thay đổi. Hôm nay tại tiệc rượu không nhìn thấy người, thế mà nàng lại tìm được đến đây, không biết nàng định làm

gì. Trước đã nhắc, hôm nay lại phải nhắc lại các người”.

Nói vài câu, hấn liền xoay người rời đi. Hoàn Viễn đuổi theo thật nhanh chặn trước mặt hấn: “Dung công tử dừng bước. Hoàn Viễn có việc cần nói”.

Dung Chỉ dừng bước, nhú mày: “Mời nói”

Hoàn Viễn do dự một lát mới hạ quyết tâm nói: “Ta và Giang huynh mưu đồ bí mật, công tử giấu diếm không báo, ân đức này Hoàn Viễn ghi nhớ trong lòng...Nhưng công tử liệu có nghĩ, tuy trước giờ công tử không tham dự, nhưng ngày sau bất luận chúng ta thành công hay thất bại, công tử không tránh khỏi liên quan?” Hắc vừa nói,

khóe miệng vừa nhếch lên
cười khế: “Công tử tuy rằng
được công chúa nhất mực
sủng ái, nhưng lại tự do
phóng túng, thậm chí âm
thầm cung cấp phương tiện
giúp chúng ta phản bội, chỉ
sợ công chúa không thể
khoan dung”.

Tuy rằng làm như vậy có
chút lấy oán trả ơn, nhưng
để tranh thủ sự ủng hộ của

Dung Chỉ, hẳn phải tạm thời áp chế sự hồ thẹn trong lòng. Dung Chỉ ở trong phủ công chúa có quyền lực cực đại, dù là việc lớn việc nhỏ, chỉ cần hẳn muốn là có thể tùy ý nhúng tay. Không khoa trương mà nói, hẳn cơ hồ “một tay che trời”, nếu có hẳn tương trợ thì kế hoạch càng thêm thuận lợi.

Hoàn Viễn khi thốt ra lời này, sớm đã chuẩn bị nhận cơn thịnh nộ của Dung Chỉ; không ngờ sau giây lát, thấy Dung Chỉ điềm nhiên cười cười.

Thần sắc hắc vốn nhu hòa điềm đạm, nhưng nụ cười này lại hiện vẻ hơi hơi sắc bén: “Người đang uy hiếp ta?” Lời nói của hắc thấp nhu uyển chuyển, nhưng

ẩn chứa trong đó lại là uy
thể lẫm liệt, khiến Hoàn
Viễn không khỏi mất tinh
thần.

Hoàn Viễn cố đè nén nỗi
bất an đang dâng lên trong
lòng, chắp tay ẩm giọng
nói: “Tại hạ chỉ là không
còn cách nào ngoài hạ sách
này, mong Dung công tử
không lấy thế làm phiền
lòng”.

Dung Chỉ mặt giãn ra, khẽ cười nói: “Ta lập trường trước sau như một. Nói thực với ngươi, Hoàn Viễn, sở dĩ ta không tố cáo mưu đồ của ngươi và Giang Yên với công chúa, là bởi vì ta cho rằng ngươi sẽ không may mắn động được đến công chúa. Đợi đến ngày ngươi thất bại, cứ việc đem mọi sự tình đổ hết lên đầu

ta, lúc đó người xem, ta có hay không bị xử lý!” Hắc như cười như không, thần tình tán đạ, lời nói ẩn chứa ý vị cao ngạo tôn quý: “Ta không tố cáo các người, chỉ là vì lười hành động, chứ không phải là che chở cho các người. Người ngàn vạn lần đừng tự mình đa tình!”

Lời hắc nói như phóng một

mũi tên, làm trọng thương kẻ khác bằng ý vị mỉa mai vô cùng. Hoàn Viễn không tài nào phản bác được, gương mặt trắng nõn đỏ ửng vì phần nộ, lại không có cách nào phát tác, chỉ có thể đem từng ngụm uất khí nuốt sâu vào lồng ngực.

Cắn chặt răng, Hoàn Viễn phất mạnh tay áo, nghiêng răng nói: “Giang huynh,

chúng ta đi".

Hai bóng người một trước một sau xuyên qua rừng trúc và ngô đồng, rời khỏi Mộc Tuyết viên. Nhưng bọn họ không phát hiện, trên mái hiên của tầng cao lầu các, vẫn có hai cặp mắt nhìn theo họ.

Mãi cho đến khi thân ảnh Hoàn Viễn và Giang Yên

đã khuất sâu sau những tán cây rừng, Sở Ngọc mới thu hồi tầm mắt. Nàng nhìn xuống mặt đất cách bảy tám thước dưới chân, ảm đạm cười nói: “Tốt, bọn họ đi rồi. Việt Tiệp Phi, mang ta xuống đi”.

Vừa rồi nàng làm ra vẻ rời khỏi nơi đây, nhưng lại bảo Việt Tiệp Phi âm thầm đưa nàng trở lại. Lén nghe

Hoàn Viễn và Dung Chỉ nói chuyện, nàng mới có thể biết được chân tướng sự việc. Vừa rồi để tránh va phải hai người bọn Hoàn Viễn bước ra, Việt Tiệp Phi đã ôm nàng nhẩy lên, một khoảnh khắc tựa như “đăng vân giá vũ”, khiến nàng tin rằng trên đời này có kinh công tồn tại. Hiện tại, nàng thật muốn được “bay” một lần nữa.

Việt Tiệp Phi liền ôm nhẹ eo nàng, cũng không hiểu hấn dùng động tác gì mà như một con chim lớn, men theo mái cong của lầu các nhẹ nhàng hạ xuống. Giữa không trung đột nhiên hấn đổi hướng, bay về phía rừng trúc. Sau khi chạm đất hấn lập tức buông Sở Ngọc ra, động tác cực kỳ quý củ thủ lễ. Bất quá Sở

Ngọc đoán, ước chừng là hấn sợ nàng thú tính tái phát, làm vậy bần hấn, nên mới cẩn thận dè dặt như vậy.

Tuy là liên tiếp bị hiểu lầm nhưng Sở Ngọc cũng chẳng muốn giải thích. Lâu ngày sẽ biết nhân tâm. Thời gian qua đi, mọi người sẽ hiểu ra "công chúa" thay đổi.

Hai người Hoàn – Giang đi rồi, Dung Chỉ thu thập lại sách vở. Lát sau chợt nghe bên tai có tiếng tay áo lướt trong gió, hắt khẽ nhúu mày, bước nhanh tới bên cửa sổ, nhìn thấy Việt Tiệp Phi mang Sở Ngọc đáp xuống rừng trúc.

Sở Ngọc dừng bước, ngược lên bắt gặp ánh mắt của Dung Chỉ. Ánh mắt hắt

chẳng hề kinh ngạc, cũng không cuống quýt. Nàng nở một nụ cười tươi sáng, tự nhiên với hắc rôi xoay người rảo bước về nội uyển.

Dung Chi nhẹ nhàng lắc đầu. Hoàn Viễn không biết, bọn họ sớm đã thất bại. Kế hoạch lao tâm khổ tứ công phu của bọn họ bất quá chỉ là một trò chơi cho công

chúa đỡ buồn, mà bọn họ
chính là đồ chơi trong lòng
bàn tay nàng. Chỉ là, một
vài cử chỉ của nàng nằm
ngoài dự liệu của hắn,
khiến hắn hơi nghi hoặc.

...Chỉ là một chút mà thôi.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 13: Giang lang

Sở Ngọc đi khỏi Mộc Tuyết viên, quay trở lại Đông Thượng Các. Nàng đã nhớ kỹ đường lối, nên khi trở về không cần người chỉ dẫn.

Trở lại Đông Thượng Các, Sở Ngọc sai người mang tới tất cả hồ sơ ký lục của các

nam sủng. Nhìn Việt Tiệp Phi đứng thẳng một bên, chừng như muốn nói lại thôi, nàng bèn cười bảo: “Người muốn hỏi gì thì hỏi đi”.

Việt Tiệp Phi nghĩ ngợi rồi hỏi: “Công chúa định xử trí Hoàn Viễn và Giang Yên thế nào?”

Sở Ngọc hơi hơi nhú mi,

trước mắt nàng chưa có quyết định gì. Vừa nghe lời của Dung Chỉ, tựa hồ tin tưởng chắc chắn hai người bọn họ không thể gây phương hại gì đến Sơn Âm công chúa. Nhưng nàng vốn không phải công chúa thật, gặp tình huống này, không biết phải làm sao.

Nghĩ một lát, nàng cắn môi dưới, cười nói: “Tú tài tạo

phản, ba năm không thành. Với hai người này cũng không cần quá so đo. Trước hết ta cứ xem tình hình thế nào đã”.

(Tú tài tạo phản, ba năm không thành: người đọc sách, thư sinh yếu ớt mà can dự vào việc binh đao – tạo phản thường khó thành công)

Hồ sơ được đưa tới là một tập kí lục gói trong những túi gấm tinh xảo. Quyển đầu tiên màu trắng tinh, trên thẻ tre xanh nhạt ghi lại danh tính của các sủng nam, tùy ý mở một thẻ sẽ thấy tư liệu của họ gắn với những túi kí lục khác nhau.

Tuy rằng đây là lối chữ cổ phồn thể, nhưng cha nàng vốn nghiên cứu văn học cổ

đại. Từ khi còn bé, nàng đã được cha dạy nhiều, tuy không giỏi đến mức có thể làm nhà nghiên cứu, nhưng đọc hiểu thì không quá khó khăn.

Sở Ngọc mở ra đầu tiên là thẻ viết chữ “Giang Yên”. Trong đó ghi lại, Giang Yên gia cảnh bần hàn, cha mất sớm nhưng vốn là một thiếu niên tài danh, từng

làm một chức quan nhỏ. Sau vì bị người nhận hối lộ vu cáo hãm hại, hắn bị tống vào ngục. Trong ngục, hắn viết một bức thư trần tình nỗi oan khuất. Đưa qua đưa lại, cuối cùng thư vào tay công chúa Sơn Âm. Công chúa nhìn thấy chữ viết đẹp rỗng bay phượng múa, thể hiện khí chất không tự ti cũng không hống hách liên động tâm,

nghĩ cách cứu hẩn ra.

Đáng thương cho Giang Yên thoát khỏi lao ngục này lại rơi vào nhà giam khác, dù rằng mỹ lệ xa hoa. Trong hậu cung của Sơn Âm công chúa, người như hẩn có chí có tài mà không có đất dụng võ.

Giang Yên, Giang Yên...Sở Ngọc cau mày lặp đi lặp lại

cái tên này. Sao nàng thấy
cái tên này quen thế nhỉ?
Suy nghĩ một hồi, Sở Ngọc
đột nhiên vỗ bàn: “Đúng
rồi, Giang lang tài tặn!”

“Giang lang tài tặn” là một
thành ngữ để chỉ người tài
hoa không gặp thời. Nhưng
nguồn gốc của điển cố,
chàng trai họ Giang này,
phải chăng chính là Giang
Yêm ở phủ công chúa Sơn

Âm? Nghe nói người này tuổi trẻ tài hoa xuất chúng, nhưng từ trung niên trở đi, vận khí cứ suy yếu dần, nên mới thành điển cố "Giang lang tài tận".

Tài văn như Giang Yêm, hắc không thể không biết Lý Bạch, Đỗ Phủ. Thân phận những người tài mà sinh bất phùng thời thật giống với hai câu nổi tiếng

“Ẩm nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ”. Trong truyện Thần điêu đại hiệp, Dương Quá nghĩ ra Ẩm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng chính là xuất phát từ câu nói này.

(Ẩm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng: một loại võ công do Dương Quá nghĩ ra trong 16 năm chờ đợi Tiểu Long Nữ, chỉ Dương Quá

thi triển được, mà cũng chỉ hiệu nghiệm khi đang đau đớn u sầu. Khi vui vẻ hạnh phúc không thể dùng chương này được)

Cuối cùng lại nghĩ đến cái tên Giang lang. Có thể chỉ là trùng hợp, cũng có thể đúng là người này vì tên giống, hoàn cảnh cũng giống. Lịch sử là do con người viết nên, chỉ cần

nắm giữ được quyền lực,
muốn thế nào thì viết thế
ấy...

Sở Ngọc nhìn vào tư liệu về
Giang Yên, rất lâu cũng
không xác định được.
Nhưng dù Giang Yên có
phải là người tạo nên điển
tích hay không, nàng cũng
muốn phóng xuất hấn khỏi
phủ công chúa, giúp hấn
sau này có thể như cá bơi

về biển, chim tung cánh trên trời, thỏa chí khí và khát vọng của hân.

Lại xem tài liệu về những người khác, Sở Ngọc phát hiện thân thể lai lịch của các nam sủng trong hậu cung rất khác nhau, phức tạp đủ để tạo nên bộ bách khoa ân oán sử. Căn cứ vào từng trường hợp, nàng bước đầu phân loại để xác

định biện pháp thích hợp. Cuối cùng lục đến trang ghi Hoàn Viễn. Quyển kí lục này nằm trong một túi thêu đặc biệt tinh xảo. Sở Ngọc cố gắng mở túi, nhưng khác với các quyển khác, túi này bị khâu kín.

Có điều gì bí mật?

Sở Ngọc lập tức hứng thú!

Sở Ngọc rút từ tay áo ra một cây trâm gài tóc. Nàng ngại búi tóc phiền toái, nên không búi tóc, chỉ buộc đơn giản bằng một dải lụa. Thế nhưng trong tay áo nàng lại có một cây trâm. Không hiểu sao nàng lại làm như vậy. Về lý thuyết nàng không cần có vũ khí phòng thân, nhưng chính là mang một vật bén nhọn bên mình mới đem lại cho nàng

cảm giác an toàn. Nàng dùng trâm cực lực tháo chỉ gai, một lát sau, tư liệu về Hoàn Viễn hiện ra không sót một chút gì trước mắt nàng.

Khi mở quyển ký lục, trên mọi nàng còn hiện khóe cười nhợt nhạt. Nhưng chỉ cần nhìn rõ mấy hàng chữ son ngay đầu quyển, nụ cười của nàng đông cứng

lại.

Đây là...

Hoàn Viễn?

Vốn là...

Thế nhưng...

Quả nhiên...

Vậy nên...

Cũng không rõ đã trải qua bao lâu, nàng hạ quyền kí lục xuống, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Muốn ưu đãi Giang Yên không khó. Chỉ cần viết một bức thư gửi cho vị hoàng thân quốc thích hoặc quan viên nào đó, tiến cử hẳn là xong. Nhưng với Hoàn Viễn, lại có điểm

khó làm a.

Xoa nhẹ mi tâm, một lát sau nàng phấn chấn lên: chẳng phải chỉ là mấy gã trai lơ (trai bao) sao? Sơn Âm công chúa đã định thế nào, nàng cũng sẽ định thế ấy.

Sở Ngọc cầm lại cuốn kí lục trắng, nghiêng mắt lờm Việt Tiệp Phi, trầm giọng

nói: “Việt Tiệp Phi, người phải nhớ kỹ, chuyện trong căn phòng này hôm nay, tuyệt đối không được truyền ra ngoài!” Nàng tuy không phải công chúa chân chính, nhưng khí độ uy nghiêm thì không thể nghi ngờ. Việt Tiệp Phi rùng mình, vội vàng vâng dạ.

Sở Ngọc lấy lại bình tĩnh, do dự một lúc, vẫn đưa tay

với lấy quyển cuối cùng:
Dung Chi.

Hoàn Viễn còn có lai lịch như thế, vậy kẻ có thân phận vô cùng đặc thù trong phủ là Dung Chi thì sao? Hẳn là người thế nào? Bởi vì nguyên nhân gì, thông qua con đường nào mà vào phủ công chúa? Vì sao lúc nói chuyện với Hoàn Viễn, hẳn tỏ ý nhất mực bảo vệ

công chúa? Ngược lại, vì sao công chúa lại tuyệt đối sùng ái hẳn?

Vốn tưởng rằng sau khi xem tư liệu về Hoàn Viễn, nàng sẽ không còn ngạc nhiên nữa. Nhưng một lần nữa nàng lại giật mình kinh ngạc. Quyển ký lục này bên ngoài trắng muốt, bên trong cũng sạch sẽ bóng loáng, không có chút gì.

Danh tính, quê quán, tuổi tác, đôi lời miêu tả, một chữ cũng không có.

Sở Ngọc chan chứa nghi ngờ khép cuốn tư liệu, sai người cất tất cả về vị trí cũ. Lần điều tra này có thể nói là nửa thành công, nửa thất bại. Thông qua những tư liệu ghi lại, nàng biết rất nhiều điều, nhưng đồng

thời, nàng lại càng có nhiều
nghĩ vấn.

QUYỂN 1

Chương 14: Một mũi tên trúng ba con chim

Sở Ngọc ngồi bên đèn, tay cầm một cây trâm bạc hình hồ điệp. Nàng giơ ra trước mặt nhìn thật kỹ. Phần đuôi trâm rất sắc nhọn.

Khi mới đến với thời đại này, nàng thường ngồi một

mình trong phòng. Không có việc gì làm, nàng lấy chiếc trâm này khắc chữ Chính (正) lên mép giường. Đến nay đã được hai chữ Chính.

(Chính: thẳng thắn, ngay thẳng)

Xem một hồi, nàng hơ đuôi trâm lên ngọn lửa, rồi nhúng vào nước sạch lau

khô. Lặp đi lặp lại mấy lần.

Phần đuôi trâm sắc nhọn
lóa ra tia sáng lạnh buốt.
Sở Ngọc có chút chần chờ,
tay trái cầm trâm, nàng
ướm thử vài lần trên tay
phải, chọn một góc độ
thích hợp rồi vạch một
đường thật nhanh.

Mũi bạc nhọn lợi hại cắt lên
da thịt non mịn, máu tươi

đỏ thẫm nhanh chóng tràn ra theo miệng vết thương. Sở Ngọc vừa lấy khăn lụa bịt miệng vết thương, vừa cất tiếng gọi to: "Người đâu! Bản công chúa bị thương!"

Thị nữ lập tức chạy tới, gọi quan ngự y trong phủ một phen bận rộn. Sở Ngọc mặc cho họ đùa nghịch cánh tay bị thương của mình, sắc

mặt có chút đau đớn
nhưng ánh mắt lại nhẹ
ý cười.

Tuy rằng khẩu âm của
nàng không có vấn đề,
nhưng bút tích thì lại khác.
Hai ngày qua nàng đã lén
thử và bất lực. Lúc nhỏ
đương nhiên nàng đã luyện
qua thư pháp, nhưng thời
gian lâu rồi không dùng,
bây giờ nếu gặp trường

hợp cần viết chữ, chỉ sợ sẽ lưu lại sơ hở.

Bút tích và lời nói cử chỉ không giống nhau. Lời nói và việc làm có thể sống chết phủ nhận cũng không sao, nhưng bút tích lưu trên giấy, chính là chứng cứ.

Sở Ngọc hiểu một khi nàng bắt tay vào xử lý công việc,

nhất định có lúc cần viết thư. Với tâm tư linh mãnh quả quyết, nàng không thể ngồi chờ người khác có cơ hội sinh ngờ. Vậy là nàng đành tự xử lý bàn tay phải, lấy hi sinh nhỏ bé để ngăn trừ hậu họa lớn về sau, kể từ đó có thể danh chính ngôn thuận sai người viết thay.

Nàng làm việc cũng cực kỳ

cẩn thận. Trước là đem
đuôi trâm hơ lửa để tránh
nhiễm trùng, sau lấy trâm
vạch vào lòng bàn tay đúng
theo đường chỉ tay. Nhìn
bên ngoài vết thương có vẻ
nghiêm trọng, nhưng thực
ra không đáng lo, thậm chí
nếu để lại sẹo cũng không
quá đáng sợ.

Nàng dâu có thích tự làm bị
thương, nàng có thể mượn

cớ giả vờ đùa vui, tìm bút tích của Sơn Âm công chúa để chậm rãi phỏng theo viết lại. Nhưng khi đã biết được kế hoạch của Hoàn Viễn, không thể kéo dài thời gian, dù sao nàng cũng không phải Sơn Âm công chúa. Nàng thậm chí không biết rõ, ngoại trừ Giang Yên còn có ai tham dự kế hoạch của hắn không. Nàng đoán có lẽ

Hoàn Viễn chỉ có khả năng lôi kéo các nam sủng trong phủ. Tuy Sở Ngọc cười nói “Tú tài tạo phản, ba năm không thành”, nhưng ở giữa những người có âm mưu, nàng không thể lơ là cảnh giác.

Đã không thể nắm chắc đại cục, chỉ có thể sắm rên gió cuốn thi triển thủ đoạn.

Khi vết thương được băng bó cẩn thận, Sở Ngọc liền cho gọi Dung Chi.

Ngắm nghía bàn tay bao bọc một tầng lụa trắng đầy, Sở Ngọc cho tả hữu lui ra, chỉ lưu lại mình Dung Chi trong phòng. Nàng trực tiếp đi vào vấn đề: "Ta định cho Giang Yên xuất phủ, người thấy sao?" Kỳ thật Dung Chi không phải là lựa chọn

tốt lắm, nhưng Sở Ngọc nghe trong lời nói của hấn thấy có ý bảo vệ công chúa, xem chừng là hấn đứng về phía nàng.

Trực giác còn có chút bất an, nhưng theo lý trí phân tích, Dung Chỉ nhất định sẽ giúp nàng.

Dung Chỉ không biểu lộ gì ngoài vẻ mặt khách sáo,

trực tiếp hỏi: “Công chúa
cho xuất phủ thế nào?”

“Tiến cử hần, cho hần một
chức quan” Sở Ngọc sớm
đã có suy tính, thuận
miệng đáp.

Đáy mắt Dung Chi sáng
lên: “Chỉ mình Giang Yên?”

“Không”, Sở Ngọc mỉm
cười, nàng nói ra năm sáu

cái tên, nhưng trong đó lại không có Hoàn Viễn.

Dung Chi nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi cười nói: "Một mũi tên trúng ba con chim, công chúa đã có quyết định tốt nhất rồi, sao còn muốn hỏi ý kiến của ta làm gì?"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thấy trong ánh mắt

đối phương có ý cười vì
diệu, bỗng có cảm giác
hiếu ý kỳ lạ.

Chủ ý của Sở Ngọc chính là
chia rẽ đối thủ. Hoàn Viễn
và Giang Yên là thủ lĩnh kế
hoạch. Vậy thì nàng sẽ
tách hai người này ra, trả
tự do cho Giang Yên. Thứ
nhất là có thể giảm bớt ác
cảm, địch ý của Giang Yên,
thứ hai là cắt đứt liên lạc

giữa hắc và Hoàn Viễn.

Giang Yên rời đi, sẽ là đả kích rất lớn với Hoàn Viễn. Xóa bỏ một nửa lực lượng của Hoàn Viễn, cộng thêm tổng đi vài nam sủng khác có khả năng tham dự mưu đồ của hắc, chẳng khác nào bẻ hết chân tay hắc đi. Kế hoạch của hắc không thể nào thi triển được.

Thứ ba là, Giang Yêm không đơn thuần chỉ đạt được tự do mà thôi. Thông qua tiến cử của Sở Ngọc, đường công danh của hắn mở ra thênh thang trước mắt chính là kích thích các nam sủng khác, khiến bọn họ hi vọng sau này cũng được như thế. Kể từ đó, nhân tâm trong phe cánh Hoàn Viễn càng phân tán. Có thể có tiền đồ, ai còn

muốn cùng hấn mạo hiểm
nữa? Bọn họ sẽ tận lực lấy
lòng nàng, thậm chí có kẻ
còn sẵn sàng bán đứng
Hoàn Viễn.

Chiêu thức ấy nhất cử tam
tiện, không thể gọi là
không gọn gàng, Sở Ngọc
phải tính toán rất cẩn kẽ.
Nhưng vừa mới hé lộ một
chút, Dung Chỉ đã hiểu hết
toàn bộ, tâm tư mẫn ngộ.

Kẻ có tâm can lung linh trong sáng làm sao có thể hình dung ra?

Sở Ngọc ngẫm tán thưởng hẳn, nhưng trong lòng không tự chủ được mà dâng lên cảm giác phòng bị mãnh liệt. Nàng phải nghĩ rất lâu, mà Dung Chỉ nghe một lát đã thông hiểu, thiếu niên này quả thực quá thông minh, thông

minh khiến nàng sợ hãi.

Nếu hắn cùng bàn mưu
tính kế với Hoàn Viễn,
nàng tuyệt đối không thể
dễ dàng ứng phó.

Nén lại ý cảnh giác đề
phòng, nàng ngược mắt
nhẹ nhàng hỏi hắn: "Ta gọi
ngươi tới, là muốn hỏi
ngươi, ta nên tiến cử Giang
Yêm với ai? Bình tĩnh mà

xem xét, hẳn là một nhân tài!”

Dung Chỉ nghe vậy ngạc nhiên nhìn Sở Ngọc: “Công chúa thực muốn tiến cử người này?”

Sở Ngọc so với hẳn còn ngạc nhiên hơn: “Điều này là đương nhiên. Chẳng lẽ người muốn bản công chúa lật lọng hay sao?”

Dung Chỉ bình tĩnh nhìn Sở Ngọc trong giây lát, như muốn xem lời nàng nói là chân tâm hay giả dối. Một lúc lâu sau hần mới cười nói: “Công chúa bây giờ thật khác. Nếu là trước kia, một mặt nàng sẽ dùng kế này ly gián mọi người, nhưng nhất định sẽ âm thầm xử trí Giang Yên, đừng nói đến tiến cử hần

đảm nhận chức vụ”.

Sở Ngọc trong lòng kinh hoàng, nhưng trên mặt biểu hiện như không có việc gì, nói: “Ta trở nên thế này, tốt hay là không?” Nàng vốn không ngờ sẽ lộ ra sơ hở lớn như vậy, nhưng dù sao Dung Chỉ cũng không có chứng cứ xác thực khiến nàng thoáng an tâm. Dù để

tránh lộ sơ hở, dù nàng biết rõ tác phong của Sơn Âm công chúa là giết người diệt khẩu thì cũng không thể nguyện ý làm theo.

Dung Chi cười nói: "Không thể nói là tốt hay không. Tâm tư công chúa vốn kín đáo, một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, sát phạt quyết đoán trước giờ không nương tay. Hôm nay công

chúa dường như mềm lòng,
khác trước đây rất nhiều!
Giang Yên âm mưu phản
bội, công chúa không
những không khếp tội, lại
còn ban tiền đồ cho hắn.
Tuy rằng hơi có vẻ phóng
túng, nhưng khí độ này của
nàng khiến Dung Chi thấy
thật say mê!”

Sở Ngọc thấy gương mặt
nóng bừng. Tuy rằng với

Dung Chỉ, hiện tại nàng chưa có nhiều cảm tình, thậm chí còn có chút đề phòng. Nhưng được một thiếu niên khôi ngô tuấn tú chân thành ca ngợi, mỉm cười nói say mê nàng, Sở Ngọc không thể tránh khỏi tim đập lác mảy nhịp.

QUYỂN 1

Chương 15: Dương mưu

Sở Ngọc tính cách quả quyết kiên định, lát sau bình tĩnh tâm tư trở lại, cố gắng không nghĩ đến những lời nói của Dung Chi nữa, nàng tiếp lời: “Chỉ vì ta thấy hắn là người tài hoa hiếm có, không nhẫn tâm nhìn thấy ngọc minh

châu lấm bụi mà thôi". Nếu
nàng đoán không nhầm,
Giang Yêm này chính là
người mà lịch sử nhắc đến
bằng câu: "Ảm nhiên tiêu
hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ".
Giang Yêm à Giang Yêm,
dù không có người thì địa
cầu vẫn quay, nhưng để
phí người tài thì quả là
đáng tiếc!

Dung Chỉ khe khẽ mỉm

cười. Tuy thần sắc hân
dường như lưu tâm, nhưng
lại không nói thêm câu nào
phản bác.

Trên có Sở Ngọc bày mưu
đặt kế, dưới có Dung Chi
phối hợp ăn ý, toàn bộ sáu
nam sủng được an bài
hoàn tất để xuất phủ. Căn
cứ vào trường hợp từng
người, cho họ tương lai
hoàn toàn khác nhau.

Trong đó, Giang Yên tiền đồ sáng lạn nhưng lại ngăn cách hẳn với năm người kia, tựa như cô lập.

Vì tay Sở Ngọc bị thương nên thư tín và thủ tục con dấu đều do Dung Chỉ tiến hành. Không biết có nhầm lẫn hay không, nhưng Sở Ngọc cảm giác thấy ánh mắt Dung Chỉ dường như vô tình hữu ý liếc nhìn bàn

tay bọc lụa trắng của nàng.

Hai ngày sau, một lần nữa, Sở Ngọc lại tổ chức gặp mặt trong rừng hoa hạnh. Nhiều kẻ cho rằng, sau vài ngày hồi phục, công chúa lại trở lại trạng thái say sưa túy lúy như trước kia.

Nhưng trong lòng Giang

Yêm lại có cảm giác bất an.

Bởi vì lần trước đã được Dung Chỉ nhắc nhở, lần này Hoàn Viễn cũng tới. Hẳn mấy ngày không gặp công chúa, cũng không biết nàng thay đổi thế nào. Chỉ tự mình chứng kiến, mới có thể nắm bắt được sự việc. Trên chiếu, Liễu Sắc Mặc Hương không ngồi cạnh Sở Ngọc, chỉ giương mắt nhìn

về nàng, không dám tiến lên vì nàng chỉ ngồi cạnh một mình Dung Chi.

Tay phải Sở Ngọc không tiện cử động, mọi việc từ rót rượu đều là Dung Chi làm thay. Dung Chi ngồi cạnh nàng, so với hai kẻ Liễu Sắc Mặc Hương có ưu điểm là, sẽ không thừa dịp ngồi gần mà liếc mắt đưa tình, lấy sắc dụ nàng. Hẳn

chỉ ý tứ trợ giúp nàng khi cần thiết, làm nàng đỡ bị phân tán.

Uống vài chén rượu, Sở Ngọc thấy ánh mắt Dung Chỉ ra hiệu có thể bắt đầu, liền khe khẽ mỉm cười, lấy từ trong tay áo ra một phong thư hỏa tặc: “Giang Yên, người đi lên đây!”

Giang Yên trong lòng trùng

xuống. Từ trước khi tới đây, trực giác hấn đã thấy không ổn. Nhìn thấy Dung Chỉ ngồi cạnh công chúa, hấn thầm nghĩ: lẽ nào Dung Chỉ không cam tâm chịu sự uy hiếp của Hoàn Viễn nên đã đánh đòn phủ đầu, tố cáo mọi mưu đồ bí mật của họ với công chúa?

Bước chân cơ hồ như nặng ngàn cân, hấn chậm rãi

tiến về phía Sở Ngọc. Hấn chỉ là một thư sinh, nghĩ đến việc ở chỗ này xuất thủ võ nghệ chạy trốn là không thể, càng không muốn nói trốn thoát rồi dễ dàng bị bắt lại như một kẻ phạm trọng tội.

Dù có phát sinh chuyện gì, hấn cũng chỉ có thể thản nhiên chờ, thản nhiên chấp nhận.

Cách ba bốn bước chân mà hấn cảm thấy như đi qua một cuộc đời. Tới trước mặt Sở Ngọc, hấn chậm rãi quỳ xuống, chuẩn bị sẵn sàng chờ chết. Thế nhưng trong lòng lại không hề có hào khí dũng dạc hùng hồn nào, chỉ là trống vắng đến đáng sợ.

Đến lúc này, Giang Yên

bỗng có chút hối hận vì đã tham dự kế hoạch của Hoàn Viễn. Cảm thấy lòng mình biến đổi như vậy, hẳn không kìm được xấu hổ. Chuyện khẳng khái chịu chết, nói thì dễ hơn làm rất nhiều!

Biến chuyển tâm lý của Giang Yên, đưa đến khuôn mặt chỉ là một mảnh ảm đạm. Sở Ngọc nhìn thái độ

của hắn, cũng đoán được phần nào suy nghĩ trong lòng hắn. Nàng nhìn kỹ bộ dáng của hắn. Mặt mũi vẫn nhả tuấn tú, mày kiếm đen rậm làm tăng vẻ khí khái anh hùng, đôi mắt hẹp dài, miệng mỏng nhếch lên có vẻ uất ức. Sở Ngọc chăm chú nhìn hắn. Dù sao, đã muốn cho hắn rời phủ, sau này khó có cơ hội được gặp lại tài tử này.

Danh nhân lịch sử khó gặp,
Sở Ngọc cứ nhìn như vậy
một hồi, cho đến khi Dung
Chỉ kéo nhẹ tay áo nàng,
Sở Ngọc mới nghĩ đến quay
lại xử lý chính sự. Nàng khe
khẽ mỉm cười, tay trái tiếp
phong thư từ Dung Chỉ đưa
về phía Giang Yên, ôn hòa
nói: “Giang Yên, người đến
chỗ ta cũng được một thời
gian rồi, ta quyết định cho

người xuất phủ. Đây là phong thư tiến cử, người cầm lấy đi cầu kiến Bình vương Lưu Cảnh Tổ, sẽ được bổ nhiệm”.

Một giây trước còn nghĩ mình sắp vào địa ngục, giây sau mở mắt ra, đã thấy trước mặt là thiên đường.

Giang Yên nghe từng chữ

từng thanh âm, mỗi chữ hần đều hiểu rõ, nhưng các chữ này hợp cùng một chỗ, thì ý tứ này khiến hần không dám tin tưởng. Hần chấn kinh, hai tay không tự chủ được mà run rẩy.

Hần mơ ước điều này lâu lắm rồi, tự do và tiền đồ. Lúc này, cả hai đều ở trước mắt hần.

Dễ như trở bàn tay.

Cùng với tỉnh ngộ là mừng rỡ như điên, trong ánh mắt hẹp dài của Giang Yên hiện lên thần thái nhiệt liệt. Hắn vươn tay, muốn tiếp nhận phong thư trên tay Sở Ngọc, hắn có thể rời khỏi nhà giam này, hắn có thể thi thố tài hoa...

Đầu óc Giang Yên trống rỗng. Hít một hơi sâu, hần muốn tiếp nhận phong thư này thật trân trọng. Chính là lúc đó, sau lưng hần truyền đến một tiếng ho nhẹ. Thanh âm mà hần đã quá quen thuộc, đã cùng hần nghiên cứu thảo luận thi văn, đã cùng hần mưu đồ nghị sự bí mật...Bỗng như bị sét đánh, sắc mặt Giang Yên trắng xanh. Nhìn

Sở Ngọc mỉm cười, hãnh
bổng hiểu được dụng ý của
nàng.

Ly gián.

Hãnh bất động, Sở Ngọc
cũng bất động, cứ thế mỉm
cười giữ nguyên trạng thái
giơ phong thư ra trước mặt
hãnh.

“Người nhận, hay là

không?”

Đây không phải âm mưu, mà là “dương mưu”, là quang minh chính đại, đường đường chính chính. Nàng ở chỗ sáng cho hắc xem, mà hắc thì vô tháp vô thiên cự tuyệt.

Thứ Sở Ngọc đang cầm trên tay, là ước mơ tha thiết của hắc. Chỉ cần nhận

lấy, hấn không cần mạo hiểm, có thể rời phủ bình an, bình an mà lao đến tiền đồ. Nhưng điều kiện tiên quyết là...

Phản bội Hoàn Viễn.

Thân phận của Hoàn Viễn, hấn biết được phần nào. Nếu dựa theo cách thông thường, Hoàn Viễn không thể nào thoát khỏi phủ

công chúa. Vì vậy, hấn mới mạo hiểm nghĩ đến chuyện tạo phản. Nhưng Giang Yên rời đi như vậy khiến cho Hoàn Viễn hoàn toàn bị động không phòng bị, tựa như đâm hấn một mũi dao trí mạng.

Người khác không biết rõ nhưng Giang Yên tự mình hiểu được, hấn và Hoàn Viễn tâm tư tương thông,

tình nghĩa quý mến. Tuy rằng trước mặt công chúa diễn kịch, kịch là giả nhưng tình là thật. Nếu không phải có hai năm kết giao thâm hậu, sao có thể diễn kịch giống thật như thế được.

Thấy Giang Yên có vẻ dao động, Sở Ngọc ăm giọng khuyên giải hân: “Người xưa nay vốn có tài danh,

gặp Bình vương là rất thích hợp. Bài thi văn mà người từng làm, ta đã sai người dâng Bình vương xem. Chỉ cần người đến, sẽ được bổ nhiệm". Nói những điều này Sở Ngọc cảm thấy có chút buồn cười, nàng giống hệt mụ phù thủy cầm quả táo độc có hương vị ngọt ngào để dụ dỗ. Tuy nhiên quả táo này đối với Giang Yên chỉ hữu ích mà vô hại,

có chẳng là tổn hại đến lợi ích của kẻ khác.

Nàng chẳng hề lo lắng rằng Giang Yên sẽ cự tuyệt.

Một bên là tự do và đường làm quan rộng mở, một bên là kế hoạch phản bội thất bại. Một bên vô hạn phong quang, một bên gập ghềnh trắc trở. Một bên là áo gấm vinh quy, một bên

là đồ máu chết chóc.

Giữa bên ích lợi và bên
thiệt hại vĩnh viễn mâu
thuẫn.

Bản năng của con người
luôn có xu hướng tìm lợi
ích, tránh thiệt thòi.

Nghĩ đến phụ thân mất
sớm, nghĩ đến kỳ vọng của
mẫu thân gửi gắm cho

mình, sắc mặt Giang Yên tái nhợt như tượng sáp. Ngón tay hắt run nhẹ, tiếp nhận phong thư tiến cử từ tay Sở Ngọc.

Dung Chi khẽ lắc đầu, thở dài.

Sở Ngọc cười hài lòng.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 16: Bẻ gãy dễ dàng

Giang Yên dễ bức thư nặng trĩu trong tay áo, chân bước không vững trở lại chỗ ngồi. Hắn không dám nhìn Hoàn Viễn, sợ vẻ chỉ trích, lên án, oán hận... hay bất cứ biểu hiện nào trên gương mặt Hoàn Viễn

sau sự việc vừa xảy ra.

Sau Giang Yên là năm người khác, Sở Ngọc cũng giao cho mỗi người một phong thư, ôn hòa khuyến khích bọn họ, thể hiện sự khoan dung nhất mực. Trước cảnh tượng này, nhiều kẻ không được tiến cử cũng thấy hi vọng, thậm chí lộ ra sự nóng lòng muốn đạt được.

Giữa bọn họ có một người, phong thái trang nghiêm, sắc mặt lại thô lương trắng bệch, ánh mắt âm u lạnh lẽo như ma quỷ.

Người này là Hoàn Viễn.

Giữa ngày xuân sáng lạn, Hoàn Viễn lại chỉ cảm thấy trong lòng lạnh giá, tựa như đang ở giữa khu rừng

hạnh hoa phủ đầy băng tuyết.

Hắn vốn tưởng khi bị công chúa phát giác, cùng lắm là chết, lại không đoán được Sở Ngọc áp dụng thủ đoạn như vậy. Nàng không muốn hắn chết, nàng muốn hắn bị tất cả mọi người xa lánh ruồng bỏ.

Hắn không sợ thất bại, chỉ

là...Giang Yên.

Ngày xưa trong lầu các của Dung Chỉ, hắc và Giang Yên có thời gian gặp nhau trong phòng nhưng không hề chuyện trò. Cho đến một ngày, hai người đi tìm sách, không hẹn mà cùng cầm một quyển sách lên. Cả hai cùng lúc mở miệng:

“Các hạ...”

“Huynh đài...”

Tất cả đã tan thành từng mảnh nhỏ phiêu linh. Một đi không trở lại.

An bài tốt cho sáu người, tâm tình Sở Ngọc buông lỏng không ít. Nàng bưng chén rượu lên, hạ mắt nhìn

về phía Hoàn Viễn, muốn xem thái độ hẳn lúc này thế nào. Chạm vào ánh mắt Hoàn Viễn, Sở Ngọc hơi sửng sốt. Tuy rằng kế hoạch do nàng an bài, nàng lại không ngờ sự phản bội của Giang Yên khiến Hoàn Viễn chịu đòn kích lớn như vậy.

Tuy rằng có chút không yên tâm, nhưng tiếp theo,

nàng vẫn sẽ tiếp tục cải cách, việc không thể không làm. Nàng cũng không phải Sơn Âm công chúa, đã không thể khống chế toàn cục thì chỉ có thể từng bước phân hóa bọn họ.

Sau khi tiệc rượu tàn, Sở Ngọc lưu lại mình Giang Yên, ban cho hấn ba ly rượu tiễn biệt, mỉm cười nói: “Kiến Bình vương luôn

thích văn chương, lại cũng là người trẻ tuổi. Người đến chỗ hãn nhất định như cá gặp nước, ly rượu này ta chúc người thuận buồm xuôi gió”.

Lúc này người đã tản đi, lưu lại bên cạnh Sở Ngọc chỉ còn có Giang Yên, Dung Chỉ và người bảo hộ phía xa là Việt Tiệp Phi.

Nghe Sở Ngọc nói, trong lòng Giang Yên dâng lên những cảm xúc lẫn lộn. Hắn không hiểu lúc này là hắn oán hận hay cảm kích nàng. Nhưng ân huệ và trợ giúp mà nàng dành cho hắn, rõ ràng là sự thật.

Uống chén rượu tiếp theo, đột nhiên trên gương mặt Giang Yên hiện ra hai mảnh ửng hồng, hắn cúi

đầu cầu khẩn: “Công chúa, sau khi ta đi, cầu xin người đừng giáng tội Hoàn Viễn. Hắc có tài kinh bang tế thế, ta còn xa mới sánh kịp, nếu...Thật sự đáng tiếc”. Hắc đại khái suy đoán Sở Ngọc biết rõ mưu đồ bí mật của bọn họ, nên mới sử dụng thủ đoạn này để phân hóa bọn họ. Mang nỗi áy náy với Hoàn Viễn, hắc cầu xin Sở Ngọc.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười nói: “Điều này người có thể yên tâm, nếu ta thực muốn xử trí các người, căn bản không cần tốn công sức như thế. Ta hôm nay cố ý trước mặt mọi người cho người lựa chọn, ép người ruồng bỏ Hoàn Viễn. Về điểm này, người có oán ta không?”

Giang Yêm hoang mang nói: “Ta cũng không biết nữa”.

Sở Ngọc bưng chén rượu lên nhấp một ngụm. Rượu này nồng độ không lớn, lại là rượu trái cây, cũng không khác uống nước trái cây là mấy: “Người rất thành thật. Nếu người lập tức nói không oán ta, đó là nói dối. Ta làm như vậy là

có dụng ý của mình. Người có nhớ lúc trước người bị người ta vu cáo hãm hại phải vào tù, tuy là người đó không đúng, nhưng người có tự xem xét lại chính mình không?”

Giang Yên lập tức có chút bất mãn: “Ta không có lỗi, sao phải tự xem xét lại?”

Sở Ngọc thở dài nói: “Vì sao

người ta không vu cáo hãm hại người khác, lại cứ nhằm vào hãm hại người? Hơn nữa bạn bè đồng môn không có lấy một người vì người đứng ra giúp đỡ, chẳng lẽ không phải bởi lý do người làm người quá thất bại sao?"

Nhìn Giang Yên sững sờ, Sở Ngọc tiếp tục nói: "Có câu này, cứng quá thì dễ

gãy, càng kiên cường càng dễ bị bẻ gãy. Ta tuyệt đối không bảo người thông đồng với tham quan làm bậy, chính là muốn người vừa giữ gìn phẩm cách cao thượng, đồng thời cũng muốn người thông thạo một vài biện pháp uyển chuyển linh hoạt. Không có bằng hữu vây cánh trên quan trường, con đường làm quan của người rất khó

thuận lợi". Nàng mỉm cười an ủi: "Ta cũng không định thuyết phục người điều gì đâu, chỉ là hi vọng có lúc nào đó người sẽ nhớ đến lời của ta. Có những thời điểm, cúi đầu thỏa hiệp chẳng có gì đáng xấu hổ, ngược lại quá quan tâm chuyện đông tây không cần thiết sẽ hại chính mình".

Giang Yên chăm chú nhìn

Sở Ngọc rất lâu, mới trăn trọng nâng chén nói: “Đa tạ công chúa dạy bảo”. Mặc dù hấn chẳng hề chấp nhận lời nói của Sở Ngọc, nhưng hấn cảm thụ được tấm chân tình qua lời nói của nàng, nàng cũng là muốn tốt cho hấn.

Sở Ngọc giơ chén rượu lên, lại phát hiện chén không, sai Dung Chỉ rót rượu thì

trong bầu một giọt cũng không còn, liền dứt khoát để một bên: “Ta hôm nay làm vậy, cũng chỉ là muốn mài một chút nhuệ khí cho người. Sau này người có lại vấp phải trắc trở, sẽ không đến mức suy sụp. Người tài khí hơn người, tiền đồ rộng mở, tương lai tốt đẹp ở phía trước, những chuyện trước kia hãy coi là khói bụi mà thôi”. Tuy rằng ban đầu

mục đích của nàng là dùng lời nói để thu phục nhân tâm, nhưng bởi vì nàng không nhẫn tâm khi nghĩ đến tài tử này với tính cách quá kiên cường thẳng thắn, sau này sẽ suy sụp khi gặp trở ngại khó khăn nên mới khuyên giải hãn chuyện về sau.

Khỏi bụi?

Giang Yên ngơ ngẩn nhìn những cánh hạnh hoa bay lả tả phía trước. Tất thảy mọi chuyện hôm nay, có thể coi như làn khói bụi sao?

Lời nói tới đây, những gì nên nói nên khuyên cũng đã làm, Sở Ngọc chậm rãi đứng lên, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nghiêng đầu nhìn Giang Yên, nhẹ

nhàng thì thầm: “Âm nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ”.

Việt Tiệp Phi không thông thạo thi văn, nhưng khi Dung Chỉ và Giang Yên nghe, đầu tiên đều sửng sốt không hiểu vì sao Sở Ngọc nói ra lời này. Nhưng hai người âm thầm nghiền ngẫm những câu này, trong lòng đều cảm thấy

xao động.

“Âm nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ” Câu này muốn nói đến nỗi đau buồn, buồn vì tài năng mai một, buồn vì biệt ly xa cách. Từ trước đến giờ chưa từng có người miêu tả nỗi buồn biệt ly như vậy, nên khi hai người nghe Sở Ngọc nói cảm thấy rất kỳ lạ.

Giang Yêm vốn là một tài năng văn chương, phẩm vị thường thức cũng rất tinh tế. Hẳn cân nhắc câu này mấy lần, càng lúc càng kinh ngạc. Câu nói này quá hợp tâm ý của hẳn, cảm giác thân thiết khó nói lên lời, trong lồng ngực phảng phất những cảm giác bồi hồi lẫn lộn.

Hắn có thể chắc chắn một điều, chưa từng đọc qua hay nghe qua câu này.

Sở Ngọc nói ra câu đó, vốn là thăm dò một chút xem Giang Yên có phải là người mà lịch sử nhắc đến hay không. Lại thấy thái độ của hai người, lòng nàng bỗng than thầm một tiếng.

Giang Yên ở tuổi này chưa

viết được ra câu đó, mà
nàng lại đạo câu văn của
chính Giang Yên tương lai
để nói ở đây.

Ai nha nha, thực không
phải là cố ý!

Sở Ngọc nhún nhún vai.

Bất quá đã đến nước này,
dù sao cũng đã đạo văn,
nếu sau này có cơ hội sẽ

nói rõ hẳn mới là chủ nhân thực sự của câu nói. Nàng trấn định mỉm cười, mặc cho Giang Yên chăm chú nhìn nàng đánh giá.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 17: Phát hiện kẻ tiểu nhân

Uống xong rượu đưa tiền, Sở Ngọc sai người giúp Giang Yên thu dọn hành lý để chuẩn bị lên đường. Bản thân nàng lưu lại trong rừng hạnh hoa, tựa người vào một thân cây, tay trái cầm lấy chén

rượu không ngấm nghĩa.

“Người thấy ta xử trí thế nào?” Nàng vừa chăm chú ngấm chiếc chén vừa hỏi Dung Chỉ.

Dung Chỉ cười nói: “Rất cao minh. Từ trước đến giờ ta không biết công chúa lại có tài ăn nói như vậy đấy! Chỉ cần một lời nói, không tốn công sức mà làm giảm đi

rất nhiều địch ý của Giang Yên. Nếu ngày khác có duyên gặp lại, hẳn nhất định sẽ nhớ đến ơn huệ của công chúa”.

Sở Ngọc giật nhẹ khóe miệng. Kỳ thật không phải nàng vốn dĩ bình tĩnh xử lý nhóm nam sủng trong phủ. Nhưng kế thừa thân thể của công chúa Sơn Âm, cũng đương nhiên kế thừa

tất cả các thứ khác. Xử lý việc này, là nghĩa vụ của nàng.

Chỉ chốc lát sau, liền có một thiếu niên với tướng mạo khí khái anh hùng bưng bưng quay trở lại. Hắn đứng ở mép rừng hạnh hoa, do dự không biết có nên đến chỗ nàng hay không. Sở Ngọc lại phát hiện ra hắn trước, bèn gọi

hắn tới nói chuyện.

Thiếu niên này cũng là một trong những nam sủng. Sở Ngọc nhớ hắn họ Thẩm nhưng không nhớ tên. Thiếu niên đi tới, có vẻ đấu tranh nội tâm dữ dội, cuối cùng mới hạ quyết tâm quỳ xuống nói: “Công chúa, Thẩm Quang Tà có chuyện cực kỳ trọng yếu muốn bẩm báo với người”.

Thẩm Quang Tả báo cáo toàn bộ hành tung và kế hoạch của Hoàn Viễn mà hẩn biết. Hoàn Viễn không những mua chuộc được rất nhiều người trong phủ mà còn có liên lạc với một vài trọng thần quyền thế trong triều.

Sở Ngọc nghe mà không kìm được sợ hãi, kinh ngạc

trước thủ đoạn ghê gớm của Hoàn Viễn. Kỳ thật nói trắng ra, biện pháp của hắn là mua chuộc. Nhưng mua chuộc lòng người cũng là một nghệ thuật, có người mua được, có người không mua được, mua bằng cách nào. Từ trong đến ngoài phủ, bọn họ bí mật bảo vệ lẫn nhau, cùng nhau tiến hành. Chỉ bởi vì lo nghĩ tính toán quá nhiều, lại thêm

bản thân Hoàn Viễn bị kiểm soát gắt gao nên kế hoạch tiến hành tương đối chậm. Tuy kế hoạch chưa hoàn thành bị Sở Ngọc nửa đường cắt đứt nhưng cũng khiến nàng thật sợ hãi.

Không thể phủ nhận dù sao Hoàn Viễn cũng là một kẻ trí thức, thực hiện âm mưu tương đối văn minh, không phải động một chút là

chém giết. Bất quá kế hoạch của bọn họ là muốn mượn áp lực bên ngoài buộc Sở Ngọc phải thả họ ra, sử dụng binh đao chỉ là biện pháp cuối cùng.

Sở Ngọc tuy vẫn mỉm cười lắng nghe, nhưng trong lòng không thư thái chút nào. Vừa mới chứng kiến chuyện Giang Yên, thiếu niên này đã mò đến mật

báo, thấy lợi ích thì ham, thật là kẻ nhân tâm dễ dàng dao động.

Thẩm Quang Tà này, nếu có làm quan, chỉ sợ sẽ là hạng người bợ đỡ nịnh hót.

Nhưng dù sao hẳn đối với nàng đang tận lực cống hiến, Sở Ngọc không ngốc đến mức thấy lòng dạ hẳn đen tối mà ra tay quyết

đoán với hẳn. Nàng thân thiết nâng Thẩm Quang Tà dậy, khẽ cười nói: "Lời nói của ngươi, ta sẽ cho kiểm chứng, nếu đúng sẽ trọng thưởng. Khi ngươi đến chỗ ta, có nghĩ đến việc tạo dựng sự nghiệp không?"

Thẩm Quang Tà vẻ mặt lộ rõ sự hưng phấn, nhưng lại e ngại không dám nói ra. Sở Ngọc thuận miệng nói:

“Người am hiểu văn chương hay võ nghệ?”

Thẩm Quang Tà mắt sáng lên, nói: “Ta luyện tập võ nghệ từ nhỏ...”

“Rất tốt!” Sở Ngọc quay về phía Dung Chỉ: “Theo người ta nên tiến cử hẳn cho ai?”

Dung Chỉ suy nghĩ nghiêm túc một chút rồi nói: “Ta

ngĩ, nên tiến cử hản với Long Tương tướng quân Thẩm Du Chi". Vừa rồi Thẩm Quang Tà nói Hoàn Viễn đã liên lạc với một số trọng thần của triều đình, trong đó có Thẩm Khánh Chi, mà Thẩm Du Chi là cháu ruột của Thẩm Khánh Chi.

Thẩm Quang Tà vừa nghe lời nói đó, khuôn mặt

không kìm nén được vẻ vui mừng nhiệt liệt. Sở Ngọc không hiểu chỗ tướng quân này làm ăn cái gì, nhưng qua thái độ của hắn cũng đoán là nơi rất tốt đi.

Đuổi Thảm Quang Tà đi, Sở Ngọc không nhịn được hỏi Dung Chỉ: “Thảm Quang Tà là kẻ tiểu nhân bợ đỡ nịnh hót, sao ngươi lại đãi ngộ hắn ta như vậy?” Miệng tuy

đáp ứng nguyện vọng của
hắn vì hắn quy phục mình,
nhưng trong lòng nàng thật
xem thường người này.
Chứng kiến Thẩm Quang
Tà đến nhờ vả mình, nàng
càng cảm thấy coi trọng
những người có cốt cách
khí tiết.

Dung Chi khẽ khẽ mỉm
cười: “Trước mắt thời cuộc
rung chuyển bất an, phải

hắn đến chỗ Thẩm Du Chi
càng phát huy công dụng.
Ta đã từng tra lai lịch của
Thẩm Quang Tà, hắn vốn
có quan hệ bà con xa với
Thẩm gia. Đến nơi có quan
hệ thân tộc, hắn chắc chắn
rất vui mừng. Nàng ghét bỏ
hắn vì hắn là tiểu nhân.
Nhưng chính vì hắn là tiểu
nhân nên lợi dụng hắn
càng thuận buồm xuôi gió.
Ngược lại nếu là người như

Giang Yên, ta lại không dám tùy ý sử dụng”.

Nghe ẩn ý của hắn rằng sau này còn có thể sử dụng Thẩm Quang Tà, nàng hơi trầm ngâm, cũng không truy cứu thêm nữa.

Có lúc tình cảm và lý trí không thể thống nhất, đạo lý này nàng hiểu được.

Chờ thêm một lát, không còn người nào muốn đến mật báo nữa, Dung Chỉ liền nói với Sở Ngọc: “Ta đi theo nói vài lời với Thẩm Quang Tà”, nói xong liền rời đi.

Dung Chỉ đến chỗ Thẩm Quang Tà, hai người trong phòng bàn chuyện non nửa canh giờ. Sau khi Dung Chỉ đi ra, bỗng nhiên nghĩ tới

một chuyện, liền bước đến
Tu Viễn cư cách nơi này
không xa.

Tu Viễn cư là nơi Hoàn
Viễn ở một mình. Tất cả
mọi người tại Tây Thượng
các, trừ phò mã Hà Tập,
cũng chỉ có Dung Chỉ và
Hoàn Viễn sống một mình.
Các nam sủng khác đều là
hai người ở một chỗ.
Nhưng khác với nơi ở

thanh tịnh của Dung Chỉ, nơi Hoàn Viễn ở có thị vệ canh cửa. Hai thị vệ đứng gác thấy Dung Chỉ tới, lập tức hành lễ nhường đường: “Mời Dung công tử vào”

Trên mặt bàn chữ nhật bày một bầu rượu và hai cái ly, Hoàn Viễn ngồi trong góc như một bóng ma, gương mặt mơ hồ, chỉ thấy thoáng hình dáng mặt mày

u sâu tiêu lãng.

Khi Dung Chỉ đến gần,
Hoàn Viễn bỗng đứng bật
dậy, vừa túm cổ áo vừa
đẩy mạnh hấn ấn vào
tường. Xương bả vai va
mạnh vào tường khiến cơn
đau lan tràn khắp cơ thể.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 18: Thể gian như lò lửa

“Người muốn làm gì?”
Thân thể đau đớn cứng
ngắc, Dung Chỉ lãnh đạm
hỏi.

Bởi vì đau đớn, trán hãn
toát mồ hôi lạnh, từng giọt
chảy xuống, nhưng thần

thái hăn vẫn tản mạn như vậy, ánh mắt thông dong, tựa như không hề quan hệ với thân thể đang đau đớn kia. “Đánh người không phải là tính cách của người, Hoàn Viễn. Đừng nên đánh mất phong độ của chính mình”.

Hoàn Viễn mặt không biểu tình chăm chú nhìn Dung Chỉ trong khoảnh khắc, rồi

chậm rãi buông tay. Hắc trở lại vị trí, cầm bầu rượu rót một chén rồi nói: “Công chúa biết mưu đồ của ta và Giang Yên, có phải là người mật cáo?” Rượu này hắc chuẩn bị cho tiệc đưa tiễn Giang Yên. Giang Yên vút bỏ hắc mà đi, nhưng hắc vẫn muốn gặp một lần. Mà khi hắc đến ngưỡng cửa thì thị vệ ngăn lại, không cho hắc ra ngoài.

Từ trước đến nay tuy hẳn không được tự do hành động, nhưng không giống như lần này bị giam lỏng trong phòng. Bọn thủ vệ làm vậy, chắc hẳn do đã nhận lệnh đặc biệt.

Dung Chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Người quá coi thường công chúa. Việc xử lý hôm nay là do công chúa

ngĩ ra. Hôm người mặt
đám với Giang Yên, công
chúa vờ rời đi nhưng lại
quay lại, khiến ta cũng
không kịp phòng bị. Sau đó
công chúa quyết định cho
Giang Yên xuất phủ". Việc
thủ vệ ngăn cản Hoàn
Viễn, thực ra chính là lệnh
của Dung Chỉ. Hoàn Viễn
tuy rằng thất bại, nhưng
vẫn chưa chịu từ bỏ. Hẳn
định khi đưa tiễn sẽ nói

những lời khiến Giang Yêm hồ thẹn, sẽ có lợi cho mục đích sau này. Nhưng Dung Chỉ không cho hẳn cơ hội làm việc đó.

Hoàn Viễn trầm mặc nửa buổi mới nói: “Dung Chỉ, ta đã đến nước này, có xảy ra chuyện gì cũng không còn cách nào nữa. Nhưng ta lấy chân tâm chân ý hỏi người: người thực cam tâm ở cạnh

công chúa sao?"

Dung Chỉ cười mà không
đáp.

Hoàn Viễn thấp giọng nói:
"Tuy rằng thường ngày
người chỉ trợ giúp công
chúa xử lý công việc trong
nội uyển, từ trước đến giờ
ẩn thân giấu mình, nhưng
ta cảm thấy, tài năng của
người ít người sánh kịp.

Người tài như người, ra bên ngoài có thể hô mưa gọi gió vang danh thiên hạ, chẳng lẽ người cam tâm ở lại phủ công chúa làm cái dạng trai lơ bên gối nữ nhân sao?" Thanh âm hần trầm thấp, nén giọng nói: "Người thực cam tâm sao?" Hần tới phủ công chúa hai năm, tìm hiểu về Dung Chỉ hai năm, nhưng chưa bao giờ có thể nhìn thấu nam

nhân này. Ban đầu hẳn nghĩ Dung Chỉ khá ôn hòa, nhưng sau lại dần dần thấy, người thanh niên tưởng như vô hại này thực ra thâm sâu khôn lường.

Dung Chỉ vẫn cười không đáp.

Nhìn một hồi, Hoàn Viễn buông lỏng thái độ, bỗng nhiên cười nói: “Người

không cam tâm. Nếu không, tại sao không dám trả lời ta? Người không có cách nào trả lời thật lòng rằng người cam tâm tình nguyện". Vẻ mặt hắc ôn nhả tuấn mỹ, tâm tình giãn ra, trong phút chốc dường như nổi tiêu sâu u ám biến mất hoàn toàn.

Sau khi Hoàn Viễn nói xong, Dung Chỉ có phản

ứng. Hấn vươn tay, chậm rãi rót một chén rượu cho mình, rót đầy tràn, cho đến khi rượu trong bầu sắp cạn hấn mới vớt bầu rượu xuống, nói khẽ: "Hoàn Viễn, người chớ quên, hôm nay người còn sống bình yên là nhờ ai. Người là con cháu của tội nhân, nếu không nhờ công chúa nghĩ cách cứu hộ, người đã sớm chết dưới loạn đao. Người

chẳng những không biết ơn
nàng, lại tâm niệm phản
bội, vong ân phụ nghĩa. Tổ
tiên gia pháp nhà người
dạy con cháu như thế
sao?”

Hoàn Viễn nói: “Không thể
phủ nhận nàng cứu ta, che
chở cho ta. Nhưng nàng
cứu ta xuất phát từ lòng
ích kỷ, muốn chiếm giữ ta
như một thứ đồ vật, muốn

ta chết già bên trong phủ công chúa này. Dung Chỉ, ta không cam lòng". Hắc nói với giọng bình tĩnh như vậy, là đã thấu suốt và kiên quyết. Mặt hắc thon dài sơ lẳng, mắt sáng rực rỡ như ngọc, nhìn qua nhu hòa nhưng thực tế lại vô cùng vững chắc. "Về phần tổ tiên dòng họ nhà ta..., chẳng phải bị hủy trên tay Lưu gia của nàng sao?"

Đã từng là một gia tộc huy hoàng đệ nhất, nhiều năm trước vinh hoa phú quý, mà nay cả dòng họ chết thảm, nơi mái táng cũng không biết ở đâu. Trong buổi loạn thế này được làm vua thua làm giặc, hắn không còn lời nào để nói.

Chính là...

“Ta không cam lòng”. Hắc kiên định nói.

Lưu lạc đến tận nơi đây, làm một thứ đồ chơi trong tay nữ tử, hắc không thể cam tâm.

Hắc cũng tuyệt đối sẽ không vì giữ gìn sự trong sạch mà tự sát. Được sống trên đời là một ân huệ lớn, từ bỏ sinh mệnh của chính

mình mới là hành vi nhu
nhược. Đã từng có nam
nhân trong phủ, vì không
chịu nhục mà nhảy xuống
hồ tự sát. Nhìn thi thể hằn
lạnh băng, Hoàn Viễn có
chút cảm khái, nhưng tuyệt
đối không có một tia nào
kính nể.

Sống khó chết dễ, hãn
chọn con đường gian nan.

“Không cam lòng à” Dung
Chỉ nhẹ nhàng cười thành
tiếng “Chí khí lắm, khí khái
lắm! Chính là, Hoàn Viễn,
người không có sự lựa
chọn!”

Hắn bưng chén rượu lên,
xem xét chất lỏng xanh
biếc. Ly rượu vì động tác
của hắn mà sánh ra một
chút, rơi lên quần áo tuyết
trắng rồi nhòe dần thành

những chấm nhỏ xanh lục:
“Người vừa mới nói ta
không cam tâm, người
không phải ta, làm thế nào
mà đoán được lòng ta?”

Thấy Dung Chỉ đứng dậy
muốn rời đi, Hoàn Viễn biết
rõ hôm nay không thể nào
thuyết phục hẳn, thở dài
nói: “Cũng thế thôi, người
cam tâm, ta lại không cam
tâm. Lần này tuy thất bại,

chỉ cần ta còn sống, sẽ không từ bỏ. Ngay cả không may ta phải chết, cũng còn hơn phải ở đây chịu đựng dày vò”.

Dung Chi cười nhẹ, chậm rãi bước đi. Khi đến gần cửa, bước chân hắn dừng một chút: “Dày vò?” Hắn hỏi lại Hoàn Viễn: “Người cảm thấy ở chỗ này “cầm y ngọc thực, sinh mệnh vô

ưu" là một loại dày vò?"

(Cầm y ngọc thực, sinh mệnh vô ưu: ăn ngon mặc đẹp, không phải lo lắng điều gì)

Hoàn Viễn cười nhạo một tiếng: "Chẳng lẽ ta phải cho rằng ở nơi này là ân sủng như núi?"

Dung Chỉ bước chân dừng

một nhịp rồi tiếp tục ra ngoài. Một lát sau, Hoàn Viễn nghe phảng phất mơ hồ truyền lại một câu nói, như có như không, khiến hấn tưởng giữa lúc hoảng hốt sinh ra ảo giác. Thanh âm từ chốn xa xôi, như từ thuở hồng hoang khai thiên lập địa:

“Thế gian như lò lửa, vạn vật chúng sinh tầm tối. Có

ai không phải chịu đau khổ
dày vò?"

Sau khi Dung Chỉ rời đi, Sở
Ngọc ở lại rừng hạnh hoa
bồi hồi trong khoảnh khắc.
Khi nàng trở về, dọc đường
chỗ giao giữa Đông Thượng
Các và Tây Thượng Các,
nàng gặp Giang Yên và
năm nam nhân đang đi

theo đường dẫn ra ngoài phủ. Sở Ngọc nhìn bọn họ, gật đầu rồi bước qua.

Không có nhớ thương, không quay đầu. Sau khi ra khỏi cửa này, giữa bọn họ là người xa lạ. Trên thực tế, đối với Sở Ngọc mà nói, những người này vốn là người lạ, không có gì không thể buông tay.

Từ nay về sau vĩnh biệt. Sở Ngọc nghĩ như vậy, khóe miệng nhếch lên, không ngoái đầu.

Từ nay về sau khó gặp lại. Cơ hồ cùng một lúc, Giang Yên cũng nghĩ như vậy, không kìm được quay đầu nhìn thoáng qua. Trước kia hẳn vẫn ngày đêm suy tính, chỉ mong sớm rời khỏi địa ngục này. Nhưng chính

lúc có thể rời đi, lại nảy
sinh vài nghi hoặc.

Bóng lưng nữ tử này, tiêu
sái mà tự do, không giống
ngày xưa cao cao tại
thượng, giống như một
người xa lạ mà hẳn được
nhìn thấy lần đầu.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 19: Chạy như điên ngoài đường

Sau khi Giang Yên, Quang Tả bảy người ra đi, hai ngày sau, lại có các sủng nam đến xin quy phục nàng, tiết lộ kế hoạch của Hoàn Viễn. Bọn họ cũng mơ tưởng đến tự do và tiền đồ.

Về phần cụ thể tiến cử ai với người nào, bởi vì Sở Ngọc hoàn toàn lạ lẫm nên nàng không thể không nhờ đến Dung Chi, giao cho hẳn toàn quyền xử lý.

Tuy rằng Sở Ngọc không hoàn toàn tin tưởng Dung Chi, nhưng đến với thế giới xa lạ này, nàng chỉ có thể nhờ cậy đến lực lượng của

người khác nếu không
muốn giống ruồi bọ hoang
mang đập cánh loạn xạ.

Có nam sủng chỉ cầu được
tự do, nhưng có chút
không an phận. Trước khi
đi còn không quên hãm hại
người khác, ví như mật báo
với nàng ai, người nào vào
một hôm nào đó mắng
nàng câu gì. Sở Ngọc nghe
lời vào tai này, chui ra tai

khác, cười cười gật đầu
nhưng xoay người là quên
sạch sẽ.

Ba nữ nhân cùng một chỗ
có phải là một sân khấu
hay không, nàng không
biết. Nhưng đúng là ba
nam nhân cùng một chỗ sẽ
có kịch hay để xem, điều
này đến giờ nàng mới biết.
Muốn xử lý cả núi quan hệ
đó sẽ hao phí của nàng

không biết bao nhiêu tâm trí, cho nên không bằng làm ngơ tất cả, dứt khoát sòng phẳng một đao chặt dứt.

Ngắn ngủi mấy ngày, người như gió thổi mây tan. Trừ những người không thể phóng thích, tổng cộng hơn hai mươi nam sủng chỉ còn lại sáu người trong phủ.

Tuy mỗi ngày được một nhóm lớn mỹ nam vây chung quanh cũng tạo cảnh đẹp ý vui, nhưng nhìn lâu cũng hoa mắt. Huống chi, đa số bọn họ chẳng hề thành tâm chân ý muốn ở chỗ này. Ở cùng một chỗ lâu ngày khó tránh khỏi sinh tai vạ. Kế hoạch của Hoàn Viễn tuy bị nàng bóp chết trong nôi, nhưng ngày sau khó tránh lại xuất hiện

những chuyện tương tự. Chi bằng sớm thả bọn họ còn thể hiện được sự nhân từ, khiến cho họ thấy biết ơn.

Tuy rằng Sở Ngọc vốn muốn đẩy đi toàn bộ, nhưng cuối cùng ngoài dự liệu phải để lại sáu người.

Đầu tiên là cậu bé mười hai tuổi nàng thấy hôm yển

hội, tên gọi Lưu Tang. Dù sao đó cũng chỉ là đứa bé mười hai tuổi, năng lực có hạn. Trước khi gặp Sơn Âm công chúa, cha mẹ cậu đã bị đạo tặc giết chết, nếu bây giờ cho Lưu Tang xuất phủ thì cậu bé cũng không biết đi về đâu.

Hai kẻ Liễu Sắc Mặc Hương, tuy rằng có cơ hội xuất phủ nhưng lại nhất

định cự tuyệt, tỏ vẻ một
mực đòi ở lại cạnh công
chúa. Thậm chí khi nàng
yêu cầu xuất phủ, một là
khóc lóc, hai là làm loạn,
ba là đòi thắt cổ tự tử. Xét
về lai lịch, Liễu Sắc vốn
xuất thân bần hàn, nghe
nói Sơn Âm công chúa háo
nam sắc bèn đánh bạo mai
phục tại nơi nàng du
ngoạn, sau đó được thu
nhập vào phủ. Còn Mặc

Hương, là do một kẻ quyền quý dâng cho Sơn Âm công chúa làm một thứ đồ chơi. Nghe nói trong nhà hắc có người phạm trọng tội, gia sản bị tịch thu toàn bộ, kẻ phạm tội đã bị giết.

Hai người khóc lóc nước mắt rơi lã chã, oán trách công chúa nỡ dứt tình, nói nếu bị đuổi đi sẽ không sống nổi, người thì đòi thắt

cổ, người thì đòi nhảy xuống sông. Thật đúng là kẻ tung người hứng, bố trí rất bài bản. Sở Ngọc chẳng phải không biết bọn họ giả vờ giả vịt, trò hề này nàng đã xem trên TV không biết bao nhiêu lần. Nàng đã từng nghĩ đến việc quyết tâm đuổi bọn họ đi, nhưng chỉ sợ chẳng may hai người này muốn đóng kịch cho đạt, lại biến đùa thành thật

mà rủ nhau chết thì phiền,
đành phải bất đắc dĩ lưu họ
lại.

Dù sao cũng bởi không nỡ
nhấn tâm.

Một người nữa tên là Hoa
Thác, chính là nam sủng
ốm bệnh lần đó không tới
yến hội được. Khác với
Hoàn Viễn giả cáo ốm, Hoa
Thác ốm đau bệnh tật năm

một chỗ quanh năm. Hẳn chỉ nhờ vào dược liệu quý và ngự y trong phủ công chúa mới có thể thoi thóp sống qua ngày. Bởi vậy Sở Ngọc cũng không thể đuổi hắc đi.

Mà Hoàn Viễn...Với người này, Sở Ngọc cảm thấy vô cùng khó xử. Hôm đó xem tư liệu, Sở Ngọc mới biết rõ, vốn tổ tông thế gia của

Hoàn Viễn là một dòng tộc danh môn, quyền lực khuynh đảo triều đình. Vài thập niên trước, người đứng đầu trong dòng họ hấn làm phản, bị tiên đế Lưu Dụ tiêu diệt. Những thành viên trong gia tộc không tham dự mưu phản đều bị giam lỏng, vài chục năm nay bị giết gần hết, chỉ còn lưu lại Hoàn Viễn là huyết mạch duy nhất.

Hai năm trước Sơn Âm công chúa nhìn thấy Hoàn Viễn liền động tâm, tìm mọi cách đem Hoàn Viễn bí mật giấu trong phủ mình. Về phần Hoàn Viễn có bằng lòng hay không, nàng ta không cần quan tâm.

Xét những tầng quan hệ này, tiên đế của công chúa là kẻ thù diệt tộc của Hoàn

Viễn, có câu nói “thù cha không đội trời chung”. Huống chi công chúa cường đoạt hắc đem về phủ, thù hận càng chồng chất. Suốt thời gian qua Hoàn Viễn không tìm cách làm hại công chúa, là vì hắc nhãn nhục chờ thời, chứ không phải hóa giải được cừu hận.

Nhưng điều hay ho ở đây

là, một tội nhân như Hoàn Viễn, hấn tuy rằng oán hận Sơn Âm công chúa, nhưng lại cũng muốn dựa vào thể lực và tài năng của nàng để bảo toàn tính mạng bản thân.

Cuối cùng là Dung Chỉ.

Sở Ngọc cũng từng hỏi hấn có nghĩ đến việc xuất phủ không. Kết quả Dung Chỉ

không đáp, chỉ mỉm cười cầm đàn gảy một khúc “Phượng cầu hoàng”, thanh âm ôn nhu khẩn khoản khiến Sở Ngọc tim đập rộn, gò má phát sốt. Thế nhưng nàng không biết ngượng cứ tiếp tục hỏi hấn.

(Khúc “Phượng cầu hoàng”: khúc nhạc của Tư Mã Tương Như đời Hán, nói về một chàng trai mượn lời

chim phượng bày tỏ nỗi lòng với người con gái, mong ước được thành đôi)

Công chúa sinh hoạt như thế nào?

Thân là công chúa, không cần quan tâm đến quốc kế dân sinh, không cần làm lụng vất vả, có ăn có uống,

có lầu phủ, có quyền có thể, lại thêm có mỹ nam. Chẳng trách Sơn Âm công chúa nhàn rồi quá sinh buồn chán, liền đem hết vẻ thanh xuân tươi tốt mà tiêu hao trong phòng ngủ.

Sở Ngọc đã kế thừa thân thể của công chúa Sơn Âm, đương nhiên cũng kế thừa ăn uống, gái gú, cờ bạc... Ách, gái gú thì không cần,

ăn uống cũng nên hạn chế. Nàng cần lấy hiểu biết của người ở hơn một nghìn năm sau để tìm trò tiêu khiển thôi, chứ thời đại này không có máy tính, khiến nàng buồn chết mất.

Sau một thời gian nghiên cứu bút tích của công chúa Sơn Âm, Sở Ngọc phát hiện chữ viết của nàng ta thực sự rất đẹp, khó mà trong

khoảng thời gian ngắn có thể bắt chước giống được. Sau nhiều lần, nàng quyết định luyện tập thể chữ lệ, luyện từ căn bản lên, như vậy sẽ không ai có thể vạch ra sự khác biệt.

Hai ba ngày viết thư pháp vốn đã lâu không luyện tập, chữ của nàng miễn cưỡng có thể đem dọa người. Sở Ngọc chán nản

không muốn tập luyện nữa, liền chấp hành nhiệm vụ chủ yếu của công chúa: vui chơi.

Giải trí thế nào? Hiện tại nàng nhàm chán đến mức bắt đầu đem ngọc dạ minh châu ra ném chơi. Nàng sợ rằng cứ đà này, nàng sẽ bắt chước cổ nhân, thích nghe âm thanh xé lụa. Sở Ngọc bắt đầu để ý đến bên

ngoài phủ công chúa.

(Âm thanh xé lụa: nàng Bao Tự là phi tần được sủng ái của Chu U Vương, mặt lúc nào cũng buồn rười rượi. Có hôm nghe tiếng xé lụa, nàng bỗng bật cười khanh khách. Từ đó để cho người đẹp vui, nhà vua sai lấy hết lụa trong kho ra xé cho nàng nghe)

Tòa thành nơi Sở Ngọc ở hiện tại gọi là Kiến Khang, sau khoảng năm trăm nữa sẽ được đổi tên là Kim Lăng, và cuối cùng là Nam Kinh.

Cổ đô Nam Kinh ngàn năm, nơi đây hội tụ nhiều phần hoa rực rỡ, nhưng cũng có quá nhiều tang thương khốn cùng. Sống ở thời cổ đại, nơi đây giờ là kinh đô

hoa lệ, nếu không đi thưởng ngoạn một phen thì đúng là phụ ý trời.

Đã muốn du ngoạn, Sở Ngọc có nguyên tắc riêng của mình. Nếu đi cùng một nhóm thị vệ lớn, tiền hô hậu ủng dạo phố thì chẳng còn gì thú vị. Ưu điểm duy nhất chính là, nếu thấy soái ca con nhà lành thì tiện tay cưỡng đoạt. Nhưng

Sở Ngọc không có ham mê này, hoàn toàn không cần!

Trong nhà mới thanh lý được một đám, nhưng vẫn còn sáu người khiến Sở Ngọc hơi đau đầu. Nàng dù sao cũng không phải Sơn Âm công chúa, không có khẩu vị lớn như vậy.

Nàng không muốn trên đường gây sự chú ý của

người khác, vậy biện pháp tốt nhất là cải trang nam giới. Nàng mặc nam trang, búi gọn tóc, nhanh chóng biến thành một thiếu niên tuấn mỹ nhẹ nhàng.

Dung mạo nàng vốn thư nhĩ thanh tú, dù có cải nam trang cũng vẫn phong nghi xuất chúng.

Hai người theo cửa sau phủ

công chúa lén đi, xuyên qua ngõ nhỏ hẻo lánh liền nhìn thấy một ngã tư đường tấp nập người.

Hai bên đường cửa hàng san sát, cờ bay phấp phới. Trước cửa một vài nhà trồng những hàng liễu lớn. Lúc này là mùa xuân, gió ấm thổi qua, tơ liễu trong không khí phiêu phiêu đặng đặng, bay lên người Sở

Ngọc. Nàng với tay bắt lấy tơ liễu, ngắt một hồi rồi tung lên. Mặc dù tơ liễu này so với trong phủ công chúa, hay với tơ liễu một ngàn năm sau vẫn giống nhau, nhưng lúc này, lòng nàng vô cùng náo nức.

Đi một lúc, Sở Ngọc phát hiện thấy rất nhiều người dùng ánh mắt thích thú hâm mộ nhìn nàng. Ban

đầu là một vài tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, nàng không để ý. Nhưng sau phát triển lên đến 80% người trên đường ùa ra xem nàng, có người còn vừa xem vừa chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

Trước giờ không gặp tình huống nào như vậy, Sở Ngọc hơi hốt hoảng. Sở Ngọc tự thấy mình cải nam

trang tuy bộ dáng tuấn tú, nhưng không đến nỗi làm người ta điên đảo thần hồn. Vậy người ta chăm chú nhìn nàng là vì sao a?

Chẳng lẽ bọn họ sớm nhận ra nàng là nữ tử?

Sở Ngọc dừng bước, hướng tới một thiếu nữ thường dân ở gần mình nhất rồi hỏi: “Các người vì sao lại

xem..." Nàng chưa nói dứt lời, thiếu nữ kêu lên một tiếng sợ hãi, gỡ trâm hoa lùa trên tóc ném vào người Sở Ngọc.

Sở Ngọc rùng mình, lập tức lui về phía sau: "Cô làm gì vậy?" Chẳng lẽ thấy nàng có tướng sắc lang cầm thú sao? Thế nên một tiểu cô nương vội ném mà không cho nàng đến gần? Nhưng

muốn ném tự vệ, cứ sao lại
ném kiểu chẳng có chút lực
sát thương nào hết?

Càng huống chi, nàng đã
từng soi mặt vào chậu
nước, cảm thấy bề ngoài
của mình trông cũng khá
dễ mến a...

Sau hành động của thiếu
nữ, sự việc khủng bố phát
sinh, tất cả nam nữ gần đó

liền cầm đủ mọi thứ, có hoa, có cành liễu, có cả dừa và trái cây, thậm chí có người còn cầm cả củ cải trắng.

Nhao nhao ném về phía Sở Ngọc.

Điên.

Trong đầu nàng xuất hiện từ này. Nàng một tay tóm

chặt Việt Tiệp Phi, một tay che đầu vội bỏ chạy.

Trong tình huống này mà nàng còn ở lại cho người ta đập, thì nàng là đứa ngốc.

Tuy Sở Ngọc có thể lệnh cho Việt Tiệp Phi xua đuổi đám người đó, nhưng nàng dù sao cũng không phải công chúa Sơn Âm, là thiếu nữ sống thời đại tự do bình

đẳng, trong lòng hoàn toàn không có thái độ miệt thị coi dân chúng như con sâu cái kiến. Gặp tình huống này, phản ứng đầu tiên không phải là “Thay bản công chúa đánh tan bầy kiến dân”, mà là chạy.

Chạy được mấy bước, nàng ngoái lại, sắc mặt trắng bệch. Đám người vừa rồi lấy đủ thứ ném nàng, đập

xong rồi còn chưa thấy đã, cứ thế nhao nhao đuổi theo nàng, vừa đuổi miệng vừa hô gọi.

Sở Ngọc chưa từng gặp cái đoạn bát nháo này bao giờ, trong lòng hỗn độn, cũng không nghe được tiếng kêu lộn xộn của bọn họ là gì, chỉ nghĩ đến chạy trốn nên lại càng lôi kéo Việt Tiệp Phi chạy càng nhanh càng

tốt.

Đây thật là một bầy bạo dân! Phải chăng, phải chăng nghĩ nàng là một kẻ cầm thú, định đuổi tận giết tuyệt?

Nhưng Sở Ngọc chạy càng nhanh, những người đuổi phía sau lại càng hăng say. Ban đầu chỉ có mười mấy người, nhưng mỗi khi nàng

chạy qua một con đường,
lại nhiều người hơn một
chút, cuối cùng thành một
đội ngũ hàng trăm người.

Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi
cuồng cuồng chạy phía
trước, phía sau hơn một
trăm người đuổi theo, thật
là một quang cảnh đồ sộ!

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 20: Cầm thú a cầm thú

Chạy như điên!

Chạy loạn!

Điên!!!

Sở Ngọc trong đầu hỗn loạn, nàng không hiểu

được vì sao chỉ một lần ra
phố mà tạo nên tình trạng
náo động như vậy.

Đường đường là thủ đô
Nam triều, sao trật tự trị an
lại hỏng bét đến trình độ
này?

Trong đầu mọi ý nghĩ nát
vụn, bao trùm là lo âu cấp
bách. Đang lúc bối rối, lại
thấy không hiểu vì sao Việt

Tiếp Phi đã buông tay nàng từ lúc nào, nháy mắt nhìn quanh không thấy. Nàng không dám quay đầu tìm, chỉ có thể tiếp tục chạy.

Phía sau vang dội tiếng bước chân bùm bùm, ầm ầm khiến Sở Ngọc căng hết các sợi thần kinh. Thân thể không đủ dẻo dai, chạy một lúc không kìm được phải thở sâu, bước chân Sở

Ngọc chậm lại. Nhưng thanh âm đám đông tới gần như rót thêm sức lực vào thân thể trống rỗng, nàng lại gắng sức chạy cho đến khi không thể chống đỡ thêm.

Như thế lặp lại mấy lần, không thể gắng sức thêm nữa, trong lòng nhất thời tự nhủ: chết thì đành chết vậy, bỗng một bóng người

nhanh như chớp vụt hiện,
bay nhanh về phía nàng:
“Đi cùng ta”

Hắn mang Sở Ngọc xuyên
qua những ngõ hẻm giao
nhau phức tạp, chỉ trong
chốc lát, bỏ lại những
người đuổi theo ở phía xa.
Sở Ngọc dừng lại thở gấp
kịch liệt, đầu óc trống rỗng,
chỉ cảm thấy mồ hôi khắp
người đang tuôn trào mãnh

liệt.

Người bên cạnh nói gì đó, Sở Ngọc sau vài giây mới phản ứng kịp: “Vị huynh đài này, người nói gì vậy?” Sau khi kịch liệt chạy băng băng rồi thở gấp, tiếng nói của nàng hơi trầm thấp, che giấu hết vẻ nữ tính hàng ngày.

Người cứu Sở Ngọc có dung

mạo đoan chính, quần áo cực kỳ hoa lệ, chắc cũng xuất thân từ nhà gia thế. Mà hăn ngắm nhìn dung mạo đẹp đẽ của Sở Ngọc, đáy lòng thầm tán thưởng. Nàng vừa rồi không nghe hăn nói, hăn cũng chẳng bận tâm, chỉ lặp lại lần nữa: "Tại hạ là Bùi Thuật. Chắc các hạ lần đầu tiên một mình ra khỏi cửa?"

Sở Ngọc gật gật đầu, kinh ngạc hỏi: “Làm sao người biết?”

Bùi Thuật cười nói: “Xem phản ứng vừa rồi của người thì biết. Kỳ thật người không cần quá sợ hãi, những người này không có ác ý”.

Sở Ngọc vẫn có chút kinh hồn, tâm thần bất định

buột miệng nói: “Thế mà còn gọi là không có ác ý?”
Cầm đồ đập người ta, như này mà không ác ý thì thế nào mới gọi là ác ý?

Bùi Thuật nói: “Chắc các hạ không biết, thật ra họ chỉ muốn bày tỏ lòng ngưỡng mộ với người đẹp trai thôi. Quần chúng thể hiện sự hâm mộ, mà các hạ lại chạy trốn, ngược lại kích

thích họ, khiến họ đuổi theo càng điên cuồng”.

Sở Ngọc trừng to mắt, quả thực không thể tin được những lời nàng vừa nghe: “Sao có thể như vậy được?” Nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, chưa từng biết đến cái gọi là truy đuổi vì yêu quý. (vì nàng không phải là ngôi sao a ^ ^)

Bùi Thuật cười nói: “Người chớ lấy làm lạ, phong tục địa phương là như thế. Chỉ cần người bình tĩnh ứng đối, sẽ không xảy ra rối loạn. Hoặc sau này muốn ra khỏi cửa, hãy mang theo mấy người hộ vệ, sẽ ngăn cản được người hâm mộ”. Hắn thấy Sở Ngọc quần áo tinh xảo, phong nghi hoa lệ, đoán rằng gia thế của nàng chắc chắn không phải

là hạng xoàng, liền muốn kết giao. Thấy nàng bị truy đuổi, hăn lợi dụng biết rõ đường lối nơi đây để giải vây cho nàng.

Nghe Bùi Thuật chậm rãi giải thích, Sở Ngọc mới hiểu ra. Phong tục này bắt nguồn từ chuyện Phan An. Hễ thấy mỹ nam tử xuất hành, mọi người liền lấy hoa tươi, dưa và trái cây để

ném. Nghĩ đến điều này mà da đầu nàng run lên. Phan An mỗi lần ra đường bị nhiều dưa vào trái cây công kích như vậy, bảo trụ một mạng hăn cũng chẳng dễ dàng gì.

Cổ đại còn có một chàng đẹp trai khác tên là Vệ Giới, cũng đẹp nổi tiếng như Phan An. Đẹp đến mức nào ư? Nếu như hăn đứng giữa

người thường, phảng phất giống như mình châu mỹ ngọc ở giữa đồng gạch ngói vụn. Sách sử kể rằng lần đầu hấn tới Nam Kinh, cũng là Kiến Khang, người dân địa phương tập nập vây xem, ở ngã tư đường chật như nêm cối, nửa bước cũng khó dời đi. Vệ Giới vốn cơ thể ốm yếu nhiều bệnh, về đến nhà thì chết. Kết hợp hôm nay

chính mình chứng kiến, Sở Ngọc ngờ rằng mỹ nam tử họ Vệ bị trái cây và hoa tươi đập chết.

Thời buổi này mỹ nam tử muốn ra đường không chỉ cần vẻ đẹp bề ngoài, mà còn cần thân thể mạnh mẽ linh hoạt.

Thời đại này sùng bái sắc đẹp, nhất là nam sắc.

Sở Ngọc sững sốt nửa buổi, nhẹ nhàng thở ra mà cười: “Được mở rộng kiến thức!”
Thầm nghĩ vốn không phải trông nàng cầm thú, mà là dân chúng địa phương quá cầm thú, thấy trai đẹp là nhảy bổ vào. Như vậy xem ra, nàng cải trang cũng không tính là quá thất bại.

Nghỉ ngơi một lúc, hai

người tìm đường vắng vẻ mà đi. Chuyện trò trên đường, Sở Ngọc đa số lắng nghe, thỉnh thoảng ngẫu nhiên nói đôi câu. Nàng thường mỉm cười, thần tình nhẹ nhàng trầm mặc, lại thêm nói chuyện có nhiều chỗ khác lạ độc đáo khiến Bùi Thuật càng lúc càng thích.

Bùi Thuật đàm luận hơn

nửa là về thơ văn. Tuy Sở Ngọc không nghiên cứu sâu về văn thơ cổ đại nhưng điều này cũng không thể cản trở sự cao minh của nàng. Trong đầu nàng tích góp tinh túy thi văn của hơn một nghìn năm, kiến thức cao rộng. Bởi vậy, mặc dù nàng ít nói, nhưng lại nói rất sâu sắc.

Bùi Thuật rất muốn kết

giao với Sở Ngọc, mà Sở Ngọc nghĩ kết bạn với người bên ngoài cũng giúp nàng hiểu rõ thế giới này hơn. Hai người tuy có mục đích riêng, bên trong không rõ nội tâm đối phương thế nào, nhưng bên ngoài nói chuyện hợp nhau như bạn tốt lâu ngày.

Thời gian chậm rãi trôi, Bùi Thuật nhớ ra mình có việc

cần xử lý, liền cáo từ. Đi được hai bước, hẵn như chợt nghĩ đến điều gì, ngại ngùng nói: "Nói chuyện lâu như vậy mà ta vẫn chưa biết phải xưng hô với các hạ như thế nào".

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười nói: "Tại hạ là Dụ Tử Sở". Lo rằng Sơn Âm công chúa không phải là thanh danh tốt đẹp gì, nàng không tiện

nói tên thật.

“Hóa ra là Tử Sở huynh”.
Bùi Thuật cười nói “Ba ngày sau ở núi Bình Đỉnh ngoài thành, ta tổ chức một cuộc thi văn thơ. Tử Sở huynh có muốn tham gia không?”
Hắn nghĩ những bình luận văn thơ của Sở Ngọc sâu sắc như vậy, nàng nhất định là làm thơ hay.

Dừng một chút, hấn dường như không để ý nói: “Hôm đó, thiên kim công tử cũng đến”. Ngoài mặt, hấn có vẻ không để ý, nhưng Sở Ngọc thấy trong ý tứ hấn có vẻ khoe khoang không kìm nén được: “Đại minh tinh cũng tham gia, người không tới thì quả là đáng tiếc”.

Tuy không để Bùi Thuật

dẫn dụ, trong lòng nàng rất kiên định, nhưng nàng vừa định cự tuyệt, bỗng ngẫm nghĩ lại rồi nói: “Được, ta nhất định sẽ đi”. Tuy nàng có mục đích khác, nhưng lời nói của Bùi Thuật cũng khiến nàng tò mò, không biết đó là nhân vật tài giỏi cỡ nào.

QUYỂN 1

Chương 21: Gặp chuyện thì ôm chân Phật

Nhìn theo bóng Bùi Thuật rời đi, Sở Ngọc bỗng nhớ ra một chuyện: nàng không biết hiện mình đang ở chỗ nào. Vừa mới gặp tình thế cấp bách, nàng không để ý đường sá, hiện tại lạc đường.

Nhìn hai bên đường một chút, định nghĩ cách tìm đường, bỗng nhiên bên cạnh lại xuất hiện một bóng người, không thanh âm, quỷ mị. Nếu như chưa từng gặp nhiều trường hợp tương tự trong phủ công chúa, hẳn là nàng đã phải sợ hãi kêu lên.

Người tới là Việt Tiệp Phi,

không rõ vừa bị lạc ở đâu về. Hấn nhìn theo bóng Bùi Thuật hỏi: “Công chúa không muốn bắt người này về sao?”

Theo trực giác Sở Ngọc đang định hỏi vì sao phải bắt về, lời chưa ra khỏi miệng, tâm bỗng thấu suốt lĩnh ngộ: sợ rằng Sơn Âm công chúa trước nay toàn sai Việt Tiệp Phi làm việc

này. Trên đường nhìn thấy nam tử nào thuận mắt liền sai người đánh bất tỉnh mang về phủ. Bây giờ nhớ lại mới thấy bộ dáng Bùi Thuật khá được, chỉ có điều vào phủ công chúa khó mà có thể nổi bật, chỉ có thể tả bằng hai chữ “đoan chính” thôi.

So sánh ưu khuyết điểm, Sở Ngọc bây giờ mới phát

hiện, Sơn Âm công chúa
dày công ỉn núp, bắt về
toàn nam tử chất lượng tốt
nhất, vậy mà lại bị nàng
đuổi đi hơn một nửa. Dưới
âm phủ Sơn Âm công chúa
có linh thiêng, hẳn sẽ uất
lên mà chết thêm lần nữa.

“Không cần ...” Sở Ngọc
trong lòng thở dài, ngoài
mặt thản nhiên nói, bỗng
nhiên lại nghĩ tới một

chuyện: “Vừa rồi tại sao người không giúp ta chạy thoát?” Xem tư thế này của Việt Tiệp Phi, tựa hồ chẳng bị lạc ở đâu mà vẫn ở ngay sau lưng nàng. Tại sao hắn không ra tay cứu giúp, chẳng lẽ muốn xem cười nhạo nàng một phen?

Việt Tiệp Phi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ công chúa không thích như thế sao?”

Sở Ngọc lặng thinh.

Bởi vì nàng không hạ lệnh, nên Việt Tiệp Phi tưởng nàng vui thích khi bị truy đuổi. Đương thời, quả thật nhiều công tử danh môn có ham mê này, coi việc bị nhiều người quý mến đuổi theo là cực kỳ vinh quang, thậm chí còn cực đoan so sánh xem ai bị nhiều người

đuổi theo hơn.

Hai người chọn một đường nhỏ vắng lặng để quay trở về phủ. Đi qua một ngõ hẻm, Sở Ngọc nghe thấy ở đầu ngõ truyền ra tiếng quát mắng của phụ nữ: “Nếu chúng mày còn không nghe lời, tao sẽ gọi công chúa hư hỏng đến bắt đi”.

Công chúa hư hỏng?

Sở Ngọc trong lòng khẽ nhúc nhích, không tự chủ mà dừng lại. Nhìn vào ngõ hẻm, nàng thấy những căn nhà gỗ cao thấp không đều. có một phụ nữ khỏe mạnh, một tay cầm khăn lau, một tay chống nạnh mắng hai đứa bé bên cạnh.

Hai đứa bé một trai một gái khoảng sáu bảy tuổi, chắc

là đã lẫn lộn trên nền đất một hồi, trông bản thủ dơ dáy. Bé trai nghe thấy lời nói này lập tức sợ hãi co rúm người, còn bé gái lại không ngoan ngoãn nghe theo, dùng lời lẽ trẻ con phản bác lại: “Con không sợ, công chúa hư hỏng chỉ bắt con trai, không bắt con gái!”

Công chúa hư hỏng trong

lời bọn họ...

Sở Ngọc có một dự cảm không ổn, hạ mắt nhìn về phía Việt Tiệp Phi. Ánh mắt đối phương khẳng định chắc chắn nhìn nàng: chính là nói nàng.

Sở Ngọc cảm thấy khó thở. Sơn Âm công chúa đúng là ác danh bên ngoài, người ta còn lấy làm ngáo ộp để

dọa trẻ con. Cũng may vừa rồi nàng không nói tên thật với Bùi Thuật, nếu không hẳn giống như thỏ gặp sói, chắc sợ chạy mất dép.

Dù sao nói đi nói lại, nàng muốn bắt nam nhân, cũng phải bắt những người cỡ Dung Chỉ, Hoàn Viễn... Chẳng lẽ lại bắt đứa trẻ con bần thiêu dơ dáy này sao?

Người phụ nữ không dọa
được đứa bé gái, lập tức
thay đổi sắc mặt, mắng:
"Công chúa hư hỏng không
bắt con gái, nhưng mà
pháp sư yêu ma sẽ bắt.
Hắn bắt cả hai chúng mày".

Bé gái vừa nghe, dường
như cực kỳ dè chừng và sợ
hãi, lập tức nghe lời.

Mắt Sở Ngọc sáng lên,

thầm nghĩ còn có người ác danh hơn nàng. Không biết pháp sư yêu ma là nhân vật nào, có sự tích kiệt xuất gì mà còn đem dọa trẻ con hiệu quả hơn cả tên nàng.

Mang theo nghi vấn, Sở Ngọc trở lại phủ công chúa, kết thúc chuyến tham quan đầu voi đuôi chuột này.

Sở Ngọc đứng tại ngưỡng cửa Mộc Tuyết viên. Đây là lần thứ hai nàng đến đây. Lần trước nàng đi lang thang thì bắt gặp Giang Yên và Hoàn Viễn. Còn lần này, nàng “gặp chuyện thì ôm chân Phật”.

(Gặp chuyện thì ôm chân Phật: ý nói có việc cần thì

nhờ vả sự giúp đỡ)

Tuy rằng nàng có kiến thức vượt qua ngàn năm, nhưng không thể hoàn toàn ỷ lại cái này.

Do thời đại bất đồng, góc độ thưởng thức văn học cũng khác nhau. Nếu trong hội thi nàng làm một bài thơ tự do, thậm chí là thơ văn hiện đại, chỉ sợ không

có mấy người thưởng thức nổi. Bởi vậy việc cấp bách là phải tìm hiểu khuynh hướng thi văn đang lưu hành hiện nay, cái này gọi là mài gươm trước khi ra trận.

Nghe nói Tàng Thư các trong nội phủ đặt tại Mộc Tuyết viên của Dung Chỉ, Sở Ngọc trong lòng do dự không biết có nên tới hay

không. Trong lòng còn do dự, nàng bất tri bất giác đã đến nơi này từ lúc nào. Đứng tại ngưỡng cửa, nàng cứ thế luẩn quẩn không thôi.

Nàng có chút không dám gặp Dung Chỉ.

Mấy ngày trước khi nàng còn bận tâm về sự tình trong phủ, khi đã xử lý

xong các nam nhân khác,
nàng quay sang hỏi hấn có
muốn rời phủ không. Thiếu
niên với ánh mắt cao nhã
phảng phất không thể với
tới này, con người sâu
thẳm không đáy chăm chú
nhìn nàng, như cười như
không, nhẹ nhàng chậm
chạp nói một đoạn:

"Phượng hễ phượng hễ quy
cổ hương

Ngao du tứ hải cầu kỳ
hoàng

Thời vị ngô hê vô sở tương
Hữu diện thực nữ tại khuê
phường

Thất nhĩ ngân hà, sâu ngã
trường

Hà duyên giao cảnh vi uyên
ương

Tương hiệt ương hê cộng
cao tường"

(Dịch nghĩa:

Chim phượng, chim
phượng về cố hương
Ngao du bốn biển tìm chim
hoàng
Thời chưa gặp chừ luống lữ
làng
Hôm nay bước đến chốn
thênh thang
Có cô gái đẹp ở đài trang
Nhà gần người xa nỗi tâm
tràng
Ước gì giao kết đôi uyên
ương

Bay liệng cùng nhau thoả
mọi đường
(Bản dịch của Trúc Khê)

Dịch thơ:

Phượng quay về chốn cổ
hương

Chân trời góc bể bốn
phương tìm Hoàng

Bóng chim tắm cá, lữ làng

Bỗng đâu lạc bước thênh
thang chốn này

Giai nhân gác ngọc lâu mây

Khiến người quân tử đêm
ngày tương tư
Thầm mong chỉ thắm se tơ
Uyên ương liền cánh ước
mơ tung trời)

Đây là lời của khúc nhạc
"Phượng cầu hoàng", đại ý
nói gặp được giai nhân xinh
đẹp, nhớ nàng khắc khoải,
mong có ngày được cùng
nàng kết đôi.

Sở Ngọc không tìm được nhú mày. Dung Chỉ có ý tứ gì? Chẳng lẽ hẳn mượn khúc nhạc này để nói lên lòng ái mộ với Sơn Âm công chúa? Nhưng xem ra, con người Sơn Âm công chúa có đáng để ái mộ không? Hoặc, hẳn là dạng người sùng nịnh giống Liễu Sắc, Mặc Hương? Nếu hẳn là người như vậy, tại sao ánh mắt lại cao nhẽ đến

thế?

Dung mạo hấn rỡ ràng không phải quá nổi trội. Không so với Liễu Sắc Mặc Hương, chỉ so với những nam sủng mà nàng đã đuổi đi, cũng có tới bảy tám người đẹp hơn hấn. Điều duy nhất khiến hấn khác biệt là thần tình cao nhã tựa như không thể với tới. Hấn trong đám người đó,

không phản kháng cũng không nịnh nọt.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến Sơn Âm công chúa coi trọng hẳn?

Bỗng dưng Sở Ngọc hiểu được, trong lòng nàng vốn vẫn kiêng kỵ Dung Chỉ. Từ khi xuyên qua đến nay, nàng chứng kiến đã nhiều người, Liễu Sắc Mặc Hương

thì nịnh nọt lấy lòng, Hoàn
Viễn ản nhẩn cao ngạo,
Giang Yên khí khái không
biết mềm dẻo linh hoạt,
hoặc là kẻ tiểu nhân như
Thẩm Quang Tả. Nàng có
thể nhìn thấu mặt nào đó
của những người này. Chỉ
cần biết người cầu mong
điều gì, thì có thể nắm
được nhược điểm của hắn.
Dung Chỉ lại khác. Xem ra
hắn không cần thứ gì, cái

gì cũng không để ý, kể cả là tự do.

Nếu Dung Chỉ là một phế vật ngu ngốc, không biết đúng sai thì điều này cũng không kỳ quái. Nhưng tâm tư hắc mẩn tuệ như vậy, xử lý công việc đâu ra đấy, thậm chí Hoàn Viễn còn muốn mượn sức hắc. Một người như vậy, sao lại cam tâm sống hao mòn với thân

phận không rõ ràng tại một nơi tiếng xấu như phủ công chúa?

Lại nghĩ đến khúc "Phượng cầu hoàng", Sở Ngọc không tin vào tình cảm vợ vãn. Dung Chi không phải là thực lòng yêu mến Sơn Âm công chúa đấy chứ? Với người này nàng khó mà tin được điều đó. Phải chăng, trong khúc "Phượng cầu

hoàng" có một ẩn ý gì khác?

Ý thức được mình đứng ở ngưỡng cửa quá lâu, Sở Ngọc cắn môi, đẩy cửa bước vào.

Chỉ gặp bên trong là cả vườn thanh khí, dưới cây ngô đồng, trên bệ đá là một bóng người.

Dung Chỉ quần áo trắng như mây, thè tre để ở bên cạnh. Hắn dựa lưng vào cây ngô đồng, cặp mắt sâu thẳm hàng ngày đang khép kín, tư thế ngủ thoải mái không hề phòng bị.

Sở Ngọc nghĩ ngợi, rón rén nhẹ chân, hướng lâu các phía sau rừng đi tới. Lúc nàng đi qua chỗ Dung Chỉ, bước chân không rõ dẫm

phải cái gì, nhất thời trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng động. Sở Ngọc cả kinh, chưa biết phải làm sao thì Dung Chỉ tỉnh lại.

“A, là công chúa” Dung Chỉ lơ đãng uể oải như vẫn còn buồn ngủ, nhìn rõ là Sở Ngọc vẫn không đứng dậy hành lễ, chỉ cười hỏi: “Công chúa đến chỗ ta có việc gì sao?”

Sở Ngọc chần chừ một chút rồi nói thẳng: “Ta muốn xem mấy tập thơ”.

Dung Chỉ có chút kinh ngạc, thần tình khó lường nhìn nàng nói: “Ta nhớ rằng, công chúa từ trước đến nay không thích xem thơ văn”.

Sở Ngọc chớp chớp mắt,

không chút hoang mang nói: “Bây giờ ta muốn xem, không được sao?” Nàng biết Dung Chỉ đã bắt đầu sinh nghi, nhưng chỉ cần nàng không lưu lại chứng cứ xác thực thì không cần lo lắng.

Lặng im trong khoảnh khắc, Dung Chỉ cười nói: “Nếu công chúa muốn tự mình tìm kiếm, sợ là không

dễ dàng. Tốt nhất nên để ta đưa công chúa đi”.

Đi đến Tàng Thư các, Sở Ngọc mới biết Dung Chỉ nói không dễ dàng là có ý gì.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 22: Tam nhật khóa tâm đan

Ấn tượng thứ nhất về Thư các: lớn.

Bảy tám phòng rộng rãi kê đầy giá sách, giá nào cũng đầy ngập, không một chỗ trống.

Ấn tượng thứ hai: loạn.

Sau khi nhìn kỹ, Sở Ngọc phát hiện, trên giá sách có giấy thư, có sách trục cầm bạch, có cả sách trúc. Từng hàng những cuốn sách thẻ tre được bó tròn, bọc ngoài bằng lụa xanh nhạt chỉnh tề xếp trên giá sách, rất là sạch sẽ. Trong không khí tản mát hương thơm hỗn hợp của thư hương và đàn

hương, cho thấy ngày
thường Dung Chỉ chăm
nom Thư các rất công phu.

Nhưng Sở Ngọc nói loạn,
không phải là sách không
xếp ngăn nắp, mà là cách
bày đặt không có quy luật
gì. Thẻ tre và giấy thư cùng
xếp hỗn hợp một chỗ,
giống như từng người trông
chỉnh tề nhưng cả đội ngũ
lại rối loạn.

Sổ sách vở này cũng không phân loại theo nội dung, các chủng loại xếp cùng một chỗ, rất khó tìm kiếm.

Ấn tượng thứ ba: thập cẩm

Sở Ngọc tiện tay rút một vài cuốn sách, phát hiện trong Thư các này cất chứa thập cẩm các loại sách, vượt quá sức tưởng tượng

của nàng: núi sông, địa lý, chính trị, thơ văn, chuyện dân gian, tuyển tập...cơ hồ cái gì cũng có.

Dung Chỉ lẳng lẳng đứng tại ngưỡng cửa Thư các, nhìn Sở Ngọc không ngừng đi tới đi lui bên các giá sách, cầm vài quyển lật qua loa lên xem. Hắn không tiến lên giúp đỡ, mà chỉ yên lẳng đứng nhìn.

Đồng tử đen nhánh sâu không đáy dường như có những gợn sóng cảm xúc khó lường đang tản mát.

Hắn cứ đứng như vậy, rất lâu chỉ nhìn nàng, rồi mới chậm rãi phát ra thanh âm, dùng trí nhớ để chỉ cho Sở Ngọc nơi đặt sách văn thơ, cũng như giúp nàng lựa chọn tập thơ.

“Giá sách thứ hai bên trái, từ quyển thứ ba đến quyển thứ bảy” Dựa theo chỉ dẫn của Dung Chi, Sở Ngọc tìm ra chuẩn xác bộ sách mà hần nói. Đối với trí nhớ của hần, trong lòng nàng thậm phục một trăm hai mươi vạn phần. Theo cách bài trí hỗn độn này mà có thể nhớ quyển sách nào tại vị trí nào không sai một chút, trí nhớ người này quả thực có

thể so với máy tính.

Trong ngực ôm hơn hai mươi quyển sách, Sở Ngọc cảm giác hai tay tê dại phát đau. Nàng vừa quay đầu định gọi Dung Chỉ giúp đỡ thì thấy trên tay hằn ôm khoảng mười quyển sách, bộ dạng có vẻ cố hết sức nói: “Công chúa, ta không động dậy được nữa rồi. Nàng giúp đỡ chia sẻ một

chút đi!” Nói xong hấn đi tới đưa cho Sở Ngọc họa vô đơn chí ôm thêm mười quyển nữa.

Sở Ngọc không thốt nên lời nhìn hấn chăm chăm. Thái độ hấn vô cùng thản nhiên, coi như đây là chuyện đương nhiên phải thế. Nghĩ lại mấy ngày vừa qua, nàng chưa từng nhìn thấy Dung Chỉ bê thứ gì nặng hơn một

cuốn sách thẻ tre, có lẽ thể chất hẳn vốn yếu ớt. Nàng đành cắn răng nhịn xuống, đóng vai trò mạnh mẽ của nam nhi.

Trong lúc Sở Ngọc ôm sách chậm rãi bước ra ngoài, Dung Chi dừng động tác giả bộ tìm sách. Ở một góc độ mà nàng không nhìn thấy, hẳn lảng lảng nhìn nàng.

Trong không khí tràn đầy hương thơm sách vở, dung mạo thanh nhã của thiếu nữ là lửa gạt thế gian. Tuy trên tay bê nặng có chút chật vật, nhưng ẩn dưới vẻ thanh thoát kia, trong đáy mắt nàng là vẻ cương quyết kiên định.

Giữa lúc hoảng hốt, Dung Chỉ dường như thấy một

bóng dáng khác, mơ mơ hồ hồ, lúc trùng khớp, lúc lại phân tách với khuôn mặt thanh lệ của Sở Ngọc.

Hắn bất tri bất giác đưa tay lên giữ lấy ngực. Cho đến khi Sở Ngọc ra khỏi phòng sách, bóng dáng hoàn toàn biến mất, hắn bỗng như bừng tỉnh giấc mộng: người hắn vừa nhìn thấy, thực sự là ai?

Đọc sách một hồi, Sở Ngọc thấy hoa mắt chóng mặt. Nàng cảm giác như quay trở về thời học đại học. Trước mỗi kỳ thi, phải lao đầu vào học, nỗ lực ghi nhớ những ý quan trọng trong sách, nhưng rất may mắn là suốt bốn năm học nàng không phải thi lại lần

nào.

Lần này, nàng như quay trở lại thói quen ôn bài vở trước kia. Nhưng Dung Chỉ nhìn nàng thì không thể lý giải nổi. Sau hai ngày, hẳn không nhịn được hỏi nàng: “Công chúa, nàng đọc sách khổ cực như vậy để làm gì?”

Sở Ngọc đặt sách xuống,

xoa xoa mi mắt nói: “Không còn cách nào khác, ta được người mời đến dự hội thơ, phải chuẩn bị một chút”

Dung Chi bật cười: “Thì ra là như vậy, công chúa muốn tự mình làm thơ sao?” Điều này quả thật không dễ dàng.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ: “Cũng không hẳn như vậy, chỉ là

vì trong hội thơ, nếu chỉ có một mình ta không làm thơ thì sợ rằng khác người”.

Dung Chỉ vân vê môi dưới, ôn nhu nói: “Nếu công chúa phiền não vì điều này thì không đáng. Chỉ cần khi đến hội thơ mang theo một người”.

“Ai? Người?” Sở Ngọc hơi hơi nheo mắt lại, cảm thấy

có chút thú vị, chẳng lẽ
tham gia hội thơ cũng có
thể mang “phao”?

Dung Chi lắc đầu nói: “Ta
tính làm gì? Ta muốn nói là
người này, Hoàn Viễn. Chi
cần mang theo hẩn, đảm
bảo không có người nào để
ý công chúa có làm thơ hay
không”.

Hẩn ngừng một chút rồi

nói: “Tuy nhiên không tiện tiết lộ thân phận của hắc với người khác. Công chúa phải chú ý khống chế nghiêm ngặt”. Hắc đi đến đầu giá sách, ấn tay lên mặt tường, lòng bàn tay vừa chuyển, liền có một hốc tường lộ ra. Hắc lấy trong hốc tối ra hai bình sứ, một bình men xanh vẽ hình hoa sen, một bình trong suốt men bạch ngọc.

Sở Ngọc hiểu kỳ mở to mắt, nhìn chăm chăm vào hai bình sứ: đây không phải là độc dược trong truyền thuyết chứ?

Dung Chi cẩn thận cầm hai bình sứ, cuối cùng cất bình bạch ngọc đi, lấy bình vẽ hình hoa sen ra: “Thuốc này tên là “tam nhật khóa tâm đan”, uống một chút

thì trong ba ngày thân thể mệt mỏi, chạy cũng thấy khó khăn chứ đừng nói là động võ. Như vậy sẽ không lo Hoàn Viễn thừa cơ chạy trốn”.

“Cái này có hại cho cơ thể không?”

“Có một chút, sau ba ngày đó, Hoàn Viễn cần nằm điều dưỡng khoảng nửa

tháng, rồi sẽ khôi phục hoàn toàn". Dung Chỉ nói thản nhiên như đây là việc bình thường, tay đưa bình sứ cho Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn hẩn chăm chăm, không đón lấy bình sứ nói: "Có phải Hoàn Viễn đã từng dắc tội với người không?" Nếu không có, sao hẩn lại giật dây để nàng làm một chuyện nham

hiểm như vậy với Hoàn
Viễn được?

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến
một việc, quyền lực của
Dung Chỉ trong nội uyển
lớn như vậy, các quyền kí
lục về nam sủng chắc hẳn
đều đã xem qua?

Nếu như vậy, trong đó
không hề có tư liệu về
Dung Chỉ, cũng là dễ hiểu.

Nàng còn nhớ, trong phủ có mấy người nam sủng vì không tuân thủ mệnh lệnh đã bị xử chết, phải chăng là do Dung Chi làm?

Dung Chi nghe vậy sửng sốt, hẩn ngược mắt nhìn Sở Ngọc. Trong đồng tử tối đen hiện lên những xúc cảm khó tả. Từ trước đến nay hẩn vốn vẫn cao nhấ

thâm trầm, vẻ kinh ngạc lúc này còn mang sắc thái bi thương buồn bã. Mặt nạ nghiêm khắc đột nhiên vỡ tan, lộ ra một vẻ thâm tình kỳ lạ.

Nhìn những biến chuyển trên gương mặt hắc, Sở Ngọc trong phút chốc cơ hồ thất thần, một lát sau mới chợt dạ khôi phục bình tĩnh. Tuy rằng không biết

chính mình chột dạ vì sao, nhưng bị cặp mắt kia nhìn như vậy, nàng vẫn không khỏi chột dạ...Không chỉ chột dạ, mà tim còn đập loạn mấy nhịp.

“Công chúa đã không muốn Hoàn Viễn phải chịu khổ, vậy hãy sai Việt Tiệp Phi để ý hẳn cẩn thận. Người này một khi đã mang ra ngoài, rất có khả năng sẽ tìm cơ

hội đối phó với công chúa".
Dung Chỉ khẽ mỉm cười,
ánh mắt khác thường ban
này đã không còn dấu vết.
"Dung Chỉ còn có việc quan
trọng, xin phép đi trước".
Hắn thậm chí lễ tiết đơn
giản nhất cũng bỏ bớt,
không cúi đầu mà vội vàng
rời đi.

Sở Ngọc có ngốc đến mấy
cũng biết Dung Chỉ đang

tức giận, mà nguyên nhân là vì nàng. Nhưng nàng không hiểu tại sao lại làm hấn giận, nàng chỉ không muốn làm hại người khác thôi, có vấn đề gì sao?

Người này không hiểu so đo cái gì? Nếu có vấn đề sao không thẳng thắn nói ra, lại diễn cái sắc mặt khó coi đó?

Thật là khó hiểu!

QUYỂN 1

Chương 23: Hoa mai rơi đây giường

Dung Chỉ đã đi rồi, Sở Ngọc tay còn cầm sách mà không một chữ nào vào đầu.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu vì sao Dung Chỉ tức giận. Về lý thuyết, địa

vị của Dung Chỉ trong phủ chỉ dưới một người mà trên muôn người, thậm chí ngay cả phò mã cũng không so sánh được. Mà theo lời Ấu Lam, Dung Chỉ đối xử với mọi người xưa nay rất khoan dung nhân hậu, không phải người bụng dạ hẹp hòi.

Nàng chẳng qua là mang Hoàn Viễn xuất phủ thôi,

cũng không nói sẽ ban cho
hắn ưu đãi lớn lao nào.
Dung Chỉ không đến nỗi
ngay cả việc nhỏ này cũng
so đo đầy chứ?

Càng nghĩ càng rối như tơ
vò. Không biết tự lúc nào,
mặt trời đã ngả về phía
tây, nắng chiều theo cửa
sổ chiếu vào phòng, phản
chiếu trên trang sách và
trên tay Sở Ngọc khiến cho

ngón tay nàng sáng rực rỡ. Sở Ngọc biết tâm trạng của mình không thích hợp để tiếp tục đọc sách, liền trở lại Đông Thượng các rửa mặt ăn cơm tối. Sắc trời thẫm dần.

Sở Ngọc nhớ ngày mai chính là ngày Bùi Thuật tổ chức hội thơ. Nàng không muốn sáng mai dậy muộn nên trở về phòng chuẩn bị

đi ngủ. Nàng có khúc mắc trong đầu nên không để ý đến vẻ khác lạ của thị vệ gác cửa, cũng như ánh mắt khác thường của Ấu Lam.

Đẩy cửa phòng ra, nàng giống như mọi ngày thuận miệng bảo Ấu Lam không cần hầu hạ nữa, rồi đóng cửa lại.

Trong phòng không thắp

đèn. Tuy nhiên sau vài ngày nàng đã thông thuộc vị trí nên cứ thể đi đến bên giường. Đang định cởi áo đi ngủ, nàng bỗng ngửi thấy trong không khí một hương thơm nhẹ nhàng phảng phất.

Sở Ngọc nhăn mi một chút. Vốn trong phòng này thường đốt hương trầm, nhưng Sở Ngọc sợ nếu

đóng kín cửa sổ thì không
khí không lưu thông, hơn
nữa nàng cũng không quen
mùi này cho nên đã sai
người mang ra ngoài,
hương thơm đã tiêu tan
dần. Không hiểu sao lúc
này lại ngửi thấy hương
thơm, nàng đang định gọi
người đến hỏi, bỗng thấy
mùi này không giống mùi
hương trầm. Hình như
nàng đã ngửi thấy ở đâu.

Trầm tư trong khoảnh khắc, Sở Ngọc nheo mắt lại. Trong phòng ánh sáng mờ mờ, nàng loáng thoáng nhìn thấy trên giường mình, trong chăn hình như có người.

Sở Ngọc trầm mặc một hồi, đi đến bên tường châm đèn. Ánh vàng sáng ngời lập tức bao phủ khắp

phòng, giúp Sở Ngọc nhìn rõ có người trên giường, nhưng từ đầu đến chân đều trùm kín chắn, chỉ lộ ra mái tóc đen mềm mại như tơ gấm.

Sở Ngọc trở về bên giường, thản nhiên nói: "Ra đi!"

Một người chậm rãi đứng lên. Không ngoài dự liệu của nàng, quả nhiên là Mặc

Hương. Nếu không có mùi hương đặc biệt có một không hai trên người hấn, nàng có lẽ không phát hiện ra trên giường có người.

Mặc Hương biếng nhác đứng dậy, chần lự thuận theo động tác của hấn trượt xuống, lộ ra cổ trơn bóng, bờ vai mượt mà, tay thon dài, eo nhỏ dẻo dai. Da hấn trắng mịn như bạch

ngọc, trong mắt phượng
hẹp dài là vẻ mơ màng,
sóng nước mênh mông
khiến người ta bối rối, cùng
với mùi hương thơm ngát
quanh mình. Quả thực là
một tuyệt tác của tạo hóa!

Nhưng Sở Ngọc chẳng hề
động lòng, chỉ lãnh đạm
nhìn hẩn chăm chú. Mặc
Hương dường như cảm
nhận được suy nghĩ của

nàng, cắn môi đỏ búng, hạ mắt xuống chực khóc, nhưng nước mắt không rơi xuống mà đọng ở viền mi. Hần khẽ hé mở môi son nói: "Công chúa, đã nhiều ngày qua, người không nghĩ đến Mặc Hương chút nào sao?"

Sở Ngọc nhú mày, không nói gì.

Làn mi Mặc Hương hơi rung động, một giọt nước mắt trong suốt buồn rầu rơi xuống: "Mặc Hương rất sợ hãi. Mặc Hương vốn là một thứ đồ chơi do chủ nhân mang đến. Ngoài việc hầu hạ chủ nhân, bản thân chẳng có tài cán gì. Nếu công chúa không cần nữa, không biết Mặc Hương sẽ tự xử làm sao. Liệu công chúa có chán ghét, đem

Mặc Hương cho người khác không?”

Sở Ngọc vốn định trách mắng hấn, nhưng thấy người hấn run nhè nhẹ, nàng không tự chủ được mà mềm lòng, ảm giọng bảo hấn: “Người cứ yên tâm. Mặc dù ta không thích cái việc...giường chiếu, cũng sẽ không bạc đãi người. Nếu người không

muốn xuất phủ, chỉ cần còn ta một ngày, còn phủ công chúa một ngày, người sẽ không thiếu cơm ăn áo mặc. Người muốn ở lại đây cả đời cũng được!" Trong lòng nàng thầm thở dài. Xem chừng, Mặc Hương cũng thật thống khổ. Chắc hẳn không có cảm giác an toàn, nên thậm chí tìm mọi biện pháp để bò lên giường nàng, mong dùng thân thể

đánh đổi.

Khó khăn lắm mới đuổi được Mặc Hương đang cảm động rơi nước mắt, Sở Ngọc gọi thị vệ tới chốt vấn: "Tại sao các người để hấn vào?" Nàng chẳng phải đã tuyên bố không cho người khác tự ý vào sao? May mắn là Mặc Hương, chứ không phải kẻ nào có ý định sát nhân, thừa cơ

nàng ngủ lén đâm một
nhát dao...

Bọn thị vệ cung kính nói:
"Là Dung công tử dẫn hấn
vào, bọn tại hạ lại tưởng là
ý của công chúa..."

Sở Ngọc im lặng trong
khoảnh khắc, gật gật đầu,
gọi thị nữ tới thay ga trải
giường, chần gối đầy mùi
thơm của Mặc Hương, rất

cực cũng có thể uể oải nằm
lên giường.

Tuy rằng trong lòng còn rất
nhiều nghi vấn, nhưng sự
mệt mỏi và đêm tối cùng
ập xuống, khiến nàng ngủ
thiếp đi.

Mặc Hương mặc quần áo
mỏng ra khỏi Đông Thượng

các, trên khuôn mặt lộ vẻ rứt rứt sợ hãi. Nhưng vừa mới đi vào Tây Thượng các, vẻ mặt hẩn đột nhiên biến đổi. Nếu Sở Ngọc mà chứng kiến lúc này chắc kinh ngạc không nói nên lời. Ánh mắt Mặc Hương lúc này không còn yếu ớt đáng thương mà vững vàng kiên định, cơ thể tuy mềm mại nhưng lại ẩn chứa sự dẻo dai không dễ gục ngã.

Ẩn Hương uyển tại Tây Thượng các, là nơi ở của Mặc Hương. Vốn hẵn còn ở cùng một nam sủng khác, nhưng người này đã xuất phủ.

Bên trong Ẩn Hương uyển, một dáng người đứng thẳng, quay lưng về phía Mặc Hương, quần áo tuyết trắng, dáng người cô độc

lạnh lùng, ở trong bóng tối phảng phất như một mảng băng tuyết trôi nổi.

Mặc Hương tiến tới, quỳ phía sau lưng người đó nói: “Tham kiến Dung công tử!”

Xoay người lại, hắc đở Mặc Hương dậy: “Đã nói với người nhiều lần rồi. Ở ngoài phải giữ bí mật, tại đây không cần hành đại lễ

với ta". Bên ngoài phải làm,
ở nơi đây không cần.

Khóe miệng hằn tươi cười
vẻ nhu hòa tán đạ, đôi
mắt tối đen sâu thẳm
không thể đo lường.

Chính là Dung Chỉ.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 24: Rượu mời và rượu phạt

Dung Chỉ đi phía sau bốn thị vệ, tay bưng một chiếc khay, trên đó có một bình rượu và một chiếc ly bạch ngọc. Cả năm người đi vào Tu Viễn cư.

Thị vệ gác cửa không hề ngăn cản.

Lúc này, Hoàn Viễn vẫn chưa ngủ. Hắn cầm quyển sách dưới đèn, bề ngoài là đọc sách nhưng ánh mắt lại mông lung, không biết đang lạc ở phương nào. Tiếng cửa bị đẩy ra khiến hắn bừng tỉnh, quay lại thấy Dung Chỉ đang mỉm cười đi tới. Hoàn Viễn trong lòng trầm xuống.

Dung Chỉ trên mặt biếng nhác lại tản mát ý cười, ánh mắt cao nhã lại ôn hòa. Hoàn Viễn biết rõ tuy rằng chưa từng chứng kiến, người này bề ngoài rất thông dong nhưng cho dù hạ tay giết người cũng không mảy may động lòng.

Vậy hiện tại hẳn định làm gì?

Ánh mắt dừng trên khay
Dung Chi cầm, trong lòng
phán đoán, hần đễ cao
cảnh giác: “Muộn như vậy
mà Dung công tử còn giá
lâm đến Tu Viễn cư, không
biết có gì cần sai bảo?”

Dung Chi khe khẽ mỉm
cười, nói: “Người sáng
không nói lời tối, Hoàn
Viễn, trước mặt người ta
cũng không cần vòng vo.

Người uống một chén rượu,
là ta sẽ đi”.

Hoàn Viễn đặt sách xuống,
thản nhiên nói: “Nếu ta
không đồng ý?”

Dung Chi bật cười, nói:
“Người nghĩ ta mang theo
những người này để làm
gì?” Ẩn ý là, nếu Hoàn Viễn
không chịu uống rượu mời,
thì hẳn sẽ dùng sức mạnh

bắt uống rượu phạt.

Không thể không nghe lời.

Hoàn Viễn dời ánh mắt về phía bầu rượu. Như đoán được suy nghĩ của hắn, Dung Chỉ nói: "Người hoàn toàn yên tâm, ta không đến để giết ngươi. Chén rượu này dành cho ngươi có công dụng khác. Hoàn Viễn, ngươi tự quyết định

đi!”

Biết rõ không thể làm khác, Hoàn Viễn cầm ly rượu, vững vàng đưa cho thị vệ rót đầy, không chút chần chừ ngửa cổ một hơi cạn sạch. Rượu có vị ngọt, nuốt qua cổ lại thấy dư vị vừa đắng vừa cay, hẳn biết trong rượu có pha gì đó, nhưng không rõ cụ thể là gì.

Dung Chỉ mỉm cười. Tính tình của Hoàn Viễn, hẳn biết rõ. Người này tài hoa, mặc dù có dáng vẻ thư sinh nhưng cốt cách ngang tàng ngạo nghễ, kể cả biết là rượu độc thì cũng chủ động uống.

Uống xong ly rượu, Hoàn Viễn thấy cơ thể cũng không có gì thay đổi,

nhưng một lát sau bỗng thấy tứ chi đau nhức, cảm giác mơ mơ hồ hồ. Lòng còn nghi ngờ thì Dung Chỉ và thuộc hạ đã rời đi.

Bên này Hoàn Viễn ngờ vực mơ hồ, bên kia Sở Ngọc ngủ say không mộng mị.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Sở

Ngọc vừa đẩy cửa ra đã thấy Dung Chỉ đứng ở ngoài, hình như đang định gõ cửa.

“Công chúa dậy sớm quá!”
Hắn khẽ mỉm cười, ánh mắt như mây, dường như ngày hôm qua không vui vẻ bỏ về là một người khác.

Sở Ngọc tuy trong lòng chỉ trích hắn vì sao đưa nam

nhân lên giường nàg,
nhưng lại ngại rằng từ
trước đến giờ Dung Chỉ vẫn
quen làm việc này, cũng
không tiện nói gì, chỉ mỉm
cười gật đầu.

Hai người cùng sóng bước.
Dung Chỉ dường như vô
tình hỏi: “Công chúa vẫn
quyết định đi tìm Hoàn
Viễn?”

Trầm mặc khoảnh khắc, Sở Ngọc gật đầu: “Đúng, ta muốn dẫn hân cùng đi”. Nàng biết rất rõ, trong một thời gian ngắn khả năng thơ phú của mình không thể thay đổi nhiều được. Dù có hữu ích hay không, theo lời Dung Chi, nàng vẫn muốn thử mang theo Hoàn Viễn. Cũng nhân cơ hội này, nàng muốn thử xem có thể cải thiện quan

hệ với Hoàn Viễn được không.

Bị người khác căm thù, không thể tiêu diệt nguồn gốc thù hận, chí ít nàng có thể tìm biện pháp làm giảm bớt sự căm ghét.

Dung Chỉ ngắm Sở Ngọc cải trang nam giới, cười yếu ớt nói: “Hình dạng này của công chúa mà xuất hiện

trên đường, e là sẽ bị quần chúng để ý hăm mộ”.

Sở Ngọc nghe lời hăn nói, nhớ lại chuyện ba ngày trước, mặt cắt không còn hột máu. Nhưng nàng muốn dự hội thơ, không thể nào mặc kiểu nữ nhân hoặc là ăn mặc lôi thôi đấy chứ?

Dung Chỉ ánh mắt rõ ràng

nói: “Công chúa đừng lo, ta chỉ “trang điểm” thêm một chút cho nàng là được”.

Một lúc lâu sau, Sở Ngọc ra khỏi Mộc Tuyết viên. Nàng không cần dùng dịch dung, bộ dáng vẫn như cũ nhưng khuôn mặt đen hơn. Nhan sắc vì thế giảm đi năm phần. Như vậy có thể đảm bảo nàng sẽ không vì bề ngoài quá tuấn mỹ khiến

người ta truy đuổi.

Tính thời gian không còn nhiều nữa, Sở Ngọc đi tìm Hoàn Viễn. Đang lo không biết có tìm được không, vừa mới đến gần Tu Viễn cư, nàng bất ngờ gặp Hoàn Viễn và Lưu Tang từ đằng xa đi tới. Lưu Tang đang khoác tay Hoàn Viễn, bộ dạng rất thân mật.

Nhìn thấy Lưu Tang, Sở Ngọc không kìm được trong lòng thầm mắng Sơn Âm công chúa cầm thú. Tuy nàng biết Sơn Âm công chúa chưa làm gì quá đáng, nhưng chỉ nguyên tâm tư mục đích nuôi dưỡng Lưu Tang để làm gì, đã quá cầm thú rồi!

Hoàn Viễn đang quay lại nói gì đó với Lưu Tang. Đến

gần nhìn thấy Sở Ngọc, mặt hấn bỗng cứng ngắt, đứng yên một chỗ. Ngược lại Lưu Tang kêu lên một tiếng vui sướng, nhào tới ôm lấy cánh tay Sở Ngọc: “Công chúa, sao người lại mặc nam trang?” Lưu Tang chỉ cao đến vai Sở Ngọc, khi hấn ngược lên, đôi mắt lóng lánh nước chớp chớp nhìn nàng.

Nhìn đôi mắt bồ câu hồn nhiên khả ái như vậy, lòng nàng không tự chủ mà mềm mại đi mấy phần. Nghĩ đến thân phận của Lưu Tang, nàng rút cánh tay đang bị ôm ra, vỗ vỗ vai cậu bé: "Ta muốn đi ra ngoài, phải thay đổi y phục một chút".

Nàng vừa mới dứt lời, thấy Lưu Tang bỗng mắt sáng

ngồi, một lần nữa ôm lấy tay Sở Ngọc: “Công chúa, em cũng muốn đi, người cho em đi theo được không?”

Sợi tóc đen xõa trước trán Lưu Tang hơi rung động, khuôn mặt trắng trẻo non nớt khiến ngón tay Sở Ngọc động đậy, chỉ muốn nhéo một cái. Nàng không hề háo sắc, chỉ là nhìn cậu bé

này khiến nàng liên tưởng đến một thú cưng nhỏ lông tơ mềm mại, khiến cho người ta không thể không yêu thích. “Được, ta có thể cho em cùng đi. Nhưng em phải nhớ kỹ, ở bên ngoài phải gọi ta là công tử, không được để lộ thân phận của ta”.

Lưu Tang gật đầu lia lịa. Yêu cầu được thỏa mãn,

cậu bé sung sướng ôm lấy Sở Ngọc, rúc vào lòng nàng như một con mèo ngoan ngoãn. Sở Ngọc bị khuôn mặt non nớt rúc vào người thấy ngứa ngứa, thậm chí chẳng trách Sơn Âm công chúa muốn lãng phí cây non, cứ bị rúc vào lòng như vậy, có muốn không nổi sắc tâm cũng khó...

Bản thân được đi chơi,

quay lại nhìn Hoàn Viễn,
lòng tham không đáy lại đề
xuất yêu cầu: “Công chúa...
à công tử, chúng ta có thể
cho Hoàn ca ca cùng đi
được không?”

Sở Ngọc vốn có ý này, nghe
vậy lườm Hoàn Viễn, bắt
gặp ánh mắt hắc trong
veo, dường như thờ ơ
không quan tâm. Nàng
mìm cười gật đầu: “Được”.

Nghe lời này của nàng, Hoàn Viễn vốn đang lãnh đạm cũng phải chấn kinh ngược mắt lên nhìn Sở Ngọc, dường như không tin. Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, hần lập tức thu hồi ánh mắt, lại khôi phục vẻ hững hờ.

“Công chúa” Tiếng đang gọi nàng là của Việt Tiệp Phi.

Bị Sở Ngọc liếc nhìn, hấn vội đổi lại cách xưng hô: “Công tử, Hoàn công tử...” Hoàn Viễn dù sao cũng là con cháu của kẻ phản nghịch, nếu dẫn đi mà hấn chạy trốn thì xử lý làm sao?

Sở Ngọc cười nói: “Có người bên cạnh, ta còn lo lắng gì nữa?” Đưa Hoàn Viễn đi là ý của Dung Chỉ, hạ được Hoàn Viễn cũng là

ý của Dung Chỉ, nhưng Sở Ngọc dựa vào sự quyết đoán của mình, chỉ chọn về đầu, bỏ về thứ hai.

Vì ham muốn cá nhân của bản thân mà làm tổn thương người khác, Sở Ngọc không đành lòng. Vì vậy chỉ có thể trông chờ vào sự canh phòng cẩn mật của thị vệ.

Việt Tiệp Phi không dám
nhiều lời.

QUYỂN 1

Chương 25: Ninja rùa

Để tránh quá nhiều người để ý, vẫn như lần trước, Sở Ngọc xuất phát từ cửa sau. Bốn người ra khỏi cửa phủ thấy một ngõ nhỏ. Ngõ này rất quanh quẽ, xưa nay ít người qua lại. Nhưng lúc này họ lại nghe thấy tiếng vó ngựa.

Một người một ngựa xuất hiện ở đầu ngõ, tiếng ghìm cương ngựa vọng đến, một lát sau đến trước mặt bọn họ, phảng phất như có cơn lốc cuốn qua.

Kỵ sĩ ghìm chặt tuấn mã dừng lại, Sở Ngọc mới nhìn rõ hình dạng hắn. Bởi vì kỵ sĩ phóng nhanh, y phục trên người có chút xộc

xệch, mũ nghiêng rơi xuống vai. Tuy nhiên dù chỉ nhìn qua cũng thấy, khí chất người này cao vời vợi, khuôn mặt tuấn mỹ không biểu lộ điều gì. Hắn ngồi trên lưng ngựa hơi nghiêng người nhìn xuống bốn bọn họ, dáng người thẳng. Dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói, tạo hình này rất “khốc liệt”.

“Phò mã” Lưu Tang thì
thào, chậm rãi buông tay
nàng ra.

Đây chính là phò mã Hà
Tập đã nhiều ngày qua
chưa từng nhìn thấy? Đây
chính là người chồng danh
nghĩa của nàng?

Cho dù mấy ngày qua Sở
Ngọc ở trong phủ đã được
“luyện mắt”, thấy trai đẹp

không còn quá kinh ngạc, nhưng nàng không thể không thừa nhận, diện mạo Hà Tập vô cùng “thượng đẳng”, chỉ riêng khuôn mặt kia thôi cũng đủ xứng đáng làm phò mã.

Hà Tập phi ngựa trở về phủ, gặp một người xa lạ đứng ở ngưỡng cửa, bên cạnh là Việt Tiệp Phi, Hoàn Viễn và Lưu Tang, hấn nhú

mày, tưởng là một nam
sủng mới của công chúa.
Nhưng nhìn hơi quen mắt,
càng quan sát kỹ...

Hà Tập khẽ biến sắc, vội
vàng xuống ngựa, đi tới
trước mặt Sở Ngọc cúi chào
thật thấp: "Tham kiến công
chúa".

Lúc nhìn thấy Hà Tập, Sở
Ngọc muốn xem sự thể thể

nào. Dù sao mang tiếng là chồng của công chúa Sơn Âm lại bị đội nhiều nón xanh như vậy, nam nhân này chắc không thể chịu được. Đã không thể bỏ vợ thì chí ít hắn cũng phải tỏ thái độ cao ngạo khinh thường, nhìn thấy thê tử coi như không thấy, giống như Giang Yêm.

Nhưng phản ứng của Hà

phò mã nằm ngoài dự liệu của nàng, khiến nàng không biết ứng xử thế nào cho thích hợp.

Hà Tập thấy Sở Ngọc có vẻ hoang mang liền biểu lộ sự quan tâm, cầm tay nàng lo lắng nói: "Hình như thân thể nàng vẫn chưa hồi phục? mấy ngày trước công chúa bị ốm, ta thân là phò mã, lại bởi vì việc công bận

rộn nên không thể thăm
nàng, nghĩ đến thật xấu
hổ". Hấn vừa nói, khóe mắt
còn dường như đỏ lên, thể
hiện tấm chân tình.

Sở Ngọc bị hấn nắm chặt
tay liền giật mình tỉnh lại,
lập tức trong lòng thâm tán
thưởng: kỹ xảo biểu diễn!
Thế nào là kỹ xảo biểu
diễn? Đây chính là kỹ xảo
biểu diễn nha! Kỹ xảo biểu

diễn của vị phò mã này, xứng đáng đoạt giải Oscar. Thần thái tinh tế, lời kịch biểu lộ chân tình. Nếu người ngoài không biết, nhất định sẽ tưởng đây là một đôi phu thê ân ái như keo sơn.

Sở Ngọc tuyệt đối không cho rằng, Hà phò mã khoan dung không để ý chuyện thê tử của mình nuôi

dưỡng nam sủng. Trên thực tế, không có người đàn ông nào lại không để ý việc này cả. Nàng thậm chí cho rằng, nếu mình không mang thân phận công chúa, hẳn đã sớm bị Hà phò mã giết một vạn lần. Ngay lúc này, nàng còn đang đứng cạnh hai nam sủng, thế nhưng Hà phò mã lại nói chuyện rất đỗi thắm thiết thân tình.

Cảm giác lạnh giá bao phủ trái tim, được soái ca nắm tay mà Sở Ngọc không hề cảm thấy chút nào ngọt ngào ấm áp. Nàng cảnh giác thầm than: có thể nhìn được việc mà người thường không thể nhìn, nếu không phải có trí tuệ lớn thì chắc chắn là có âm mưu lớn. Về sau đối với người này, nàng phải cẩn thận mới

được!

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, rút tay ra khỏi tay Hà Tập nói: "Ta không sao. Phò mã nếu có việc bận thì không cần để ý đến ta. Ta đã có Hoàn Viễn, Lưu Tang chăm lo là được rồi!"

Hà Tập do dự một lát, thấy thái độ nàng lạnh nhạt, đành hỏi thăm quan tâm

vài câu; nói có việc gấp, giao ngựa cho người hầu rồi đi vào phủ. Dù quần áo xộc xệch nhưng phong tư đáng vẻ của hấn khiến người ta thấy ngưỡng mộ hơn cả người phục trang lộng lẫy chảnh tề.

Cửa lớn phía sau đóng lại rồi, Sở Ngọc mới thở hắt ra. Lưu Tang lại ôm lấy cánh tay nàng, cúi đầu rầu rĩ

nói: “Công chúa...công tử,
em không thích phò mã”.

Sở Ngọc bật cười, xoa đầu
cậu bé: “Tại sao lại không
thích?”

“Em không rõ”. Lưu Tang
nghĩ hoặc lắc đầu, theo
thói quen lại dụi dụi vào
người nàng hai cái “Em
không biết rõ vì sao, chỉ là
không thích thôi”. Đôi mắt

cậu bé trong veo như nước.

Sở Ngọc sững sốt, lập tức giật mình: trẻ con cực kỳ mẫn cảm, có khả năng cảm nhận được vẻ nguy trang của Hà Tập bên ngoài che giấu hận ý bên trong, từ đó trực giác chuyển hóa thành “không thích”.

Bật cười nhẹ, nàng vỗ vỗ khuôn mặt bầu bĩnh của

Lưu Tang, cảm giác sờ làn da non mịn trên tay thật thích, rồi cuộc nàng không nhịn được mà nhéo một phát: “Không sao, ta cũng không thích hăn, chúng ta đều không thích hăn”.

Nghe nàng nói vậy, Lưu Tang cười vui vẻ.

Sở Ngọc cũng mỉm cười, nhưng giữa mi tâm trữu

nặng lo lắng.

Vốn dĩ Hà phò mã tướng mạo tuyệt vời, phong nghi xuất chúng, ai gặp hấn cũng không thể nào ghét bỏ được. Nhưng chỉ gặp một lần, trong lòng Sở Ngọc lập tức đưa hấn lên mức độ nguy hiểm giống như Dung Chỉ.

Hà Tập là phò mã, vốn là

con nhà quyền quý, bản thân lại làm quan, khác với các nam sủng trong phủ công chúa không có chỗ dựa. Người như hắc vốn không cần nhìn sắc mặt công chúa để làm việc. Vậy vì sao hắc lại nhẫn nhịn, thậm chí còn bày đặt vẻ yêu thương công chúa như thế?

Nghĩ cũng phiền lòng, Sở

Ngọc quyết định tạm thời không quan tâm đến việc này nữa để khỏi đau đầu. Nhưng nàng bỗng ngẫm đến một chuyện: vị phò mã đại nhân này, được công chúa tặng miễn phí nhiều mũ xanh mà đội, thật chẳng khác nào "bát vương rùa đen". Hẳn chẳng những nhìn không phát tác, bề ngoài còn làm ra vẻ yêu thương công

chúa, thật đúng là thần tiên. Sau này để tỏ lòng tôn kính, nàng quyết định gọi thầm hắc là Ninja rùa (!)

Cũng là để cảnh tỉnh chính mình, ngàn vạn lần phải đề phòng vị phò mã này.

Hắc nhẫn nại như thế, tất có mưu đồ.

QUYỀN 1

Chương 26: Hội thơ

Ra khỏi ngõ nhỏ, đi vào đường lớn, Sở Ngọc nhạy cảm phát hiện, cơ thể Hoàn Viễn có vẻ cứng nhắc. Hắn hình như cực lực che giấu, nhưng Sở Ngọc vẫn thấy động tác của hắn không được tự nhiên.

Mà gương mặt tuần mỹ của

hắn, không tự chủ thể hiện sự đề phòng, đồng thời cũng lưu luyến hào hứng nhìn mọi cảnh vật trên đường, dường như được ngắm nhìn chưa đủ. Nếu có thể so sánh, Sở Ngọc cảm giác như lần đầu tiên hắn được nhìn thấy thế giới, cái gì cũng muốn nhìn, muốn tìm hiểu, nhưng lại e sợ đề phòng.

Nàng lập tức nhớ đến lời nói của Dung Chỉ hôm nay: hai năm rồi Hoàn Viễn chưa từng bước chân ra khỏi phủ công chúa.

Mà trước khi hấn lọt vào mắt công chúa rồi bị đưa vào hậu cung, Hoàn Viễn cũng không mấy tự do. Thân là người nhà của kẻ phản nghịch, bị giam lỏng, đi đâu cũng phải có người

giám sát cẩn thận, hẳn rất ít khi có cơ hội được đi trên đường như lúc này.

Bốn người chọn con đường khá vắng lặng mà đi. Nhưng dù là thế, bề ngoài tuần mỹ của Hoàn Viễn vẫn hấp dẫn ánh nhìn chăm chú của người đi đường. Một lát sau, có một tiểu cô nương đỏ mặt chạy qua, ném lên người Hoàn Viễn

một cành hoa đào.

Sở Ngọc than thầm đã tính sai. Nàng chỉ nhớ cải trang cho mình, lại quên vẽ tuấn mỹ của Hoàn Viễn so với nàng còn hơn hẳn. May mà bọn họ không đi trên đường phố đông đúc, nếu không chỉ sợ sẽ bị đưa và trái cây đập chết.

Hoàn Viễn thuận tay bắt

được cảnh hoa đào, thái độ vẫn lẳng lặng như trước. Sở Ngọc nghiêng đầu liếc nhìn hấn, cười nói: "Sao người không vui lên? Có người quý mến người đó!"

Gương mặt trắng nõn tuần mỹ của Hoàn Viễn nháy mắt ửng đỏ. Từ khi sinh ra đến giờ, hấn chưa bao giờ được quang minh chính đại đi trên đường lớn như hôm

nay. Luôn bị giam lỏng
nhục nhã, hết nhà giam
này lại đến nhà giam khác,
chưa bao giờ đi trên
đường, lại được thiếu nữ
trẻ tuổi quý mến.

Từ nhỏ đã bị giam cầm,
lòng hẩn luôn hừng hực
khát vọng có thể giãy giụa
trốn thoát, mà hôm nay
chân trời tự do bát ngát
như hiện ngay trước mắt.

Dường như hẳn phải dùng
toàn lực để đè nén ý muốn
chạy trốn. Bởi vì Hoàn Viễn
biết mình không thể nào
thoát được. Bên cạnh dù
chỉ có một Việt Tiệp Phi,
nhưng hẳn biết võ công
của người này quá rõ.
Chưa muốn nói bây giờ hẳn
không có khả năng vận
động mạnh, mà nếu hẳn có
bất cứ hành động nào khác
lạ, trường kiếm bên hông

Việt Tiệp Phi sẽ chuẩn xác
kề lên cổ hần.

Hoa đào nhợt nhạt tỏa
hương thơm, Hoàn Viên
trong lòng thật bồi hồi. Tuy
thiếu nữ này chỉ là một
thường dân, dung mạo
bình thường, nhưng lần
đầu tiên trong đời hần biết
đến...

Chưa kịp suy nghĩ nhiều,

chuyện xưa trong đầu
Hoàn Viễn bỗng xẹt qua
như một tia chớp. Sắc mặt
khẽ biến, hần vội vút cành
hoa đi như vút bỏ thứ gì
phiền toái.

Hần không sợ vì cầm cành
hoa kia mà Sở Ngọc trừng
phạt hắn. Hắn sợ Sở Ngọc
sẽ làm hại vị tiểu cô nương.

Hơn một năm trước, một

người chị họ của công chúa vẫn thường xuyên qua lại thân thiết, nhìn thấy Dung Chỉ thì ưng ý, vui vẻ hỏi xin công chúa, bị công chúa từ chối khéo. Sau đó Hoàn Viễn không bao giờ thấy người đó đến phủ nữa. Hỏi ra thì thấy bảo nàng ta chết không rõ nguyên nhân gì.

Ai biết được, không rõ

nguyên nhân hay rất rõ
nguyên nhân?

Sở Ngọc nhanh tay nhanh mắt, bắt được cành hoa rơi giữa không trung, cười nói: “Tiểu cô nương nhà người ta tặng hoa, sao người lại ném đi? Nếu người không thích, thì ta thích”. Cành hoa đào thật đẹp, trông còn rất tươi, chắc là vừa mới hái xuống không lâu.

Hoàn Viễn giật mình, không hiểu nàng có dụng ý gì. Còn chưa kịp nghĩ ngợi, đã thấy Sở Ngọc chạy về phía trước. Mà hăn, cũng bị Lưu Tang nắm tay áo kéo đi.

Núi Bình Đỉnh ở ngoài thành không hề nhỏ.

Không thấy ghi tên núi, núi cũng không cao, nhưng nhìn qua cũng tú lệ uyển chuyển bắt mắt. Đi tới chân núi, Sở Ngọc nhìn thấy một dòng nước trong vắt, theo những khe đá nhỏ róc rách chảy xuống.

Đường lên núi tuy đã sửa chữa, nhưng vẫn còn hơi dốc đứng. Trong không gian núi rừng, từng đợt gió

mát trong lành thổi tới khiến lòng người cũng thư thái hơn.

Đường lên núi có mấy ngã rẽ, cây rừng rậm rạp, trông lên chỉ thấy một màu xanh ngắt. Đi đến một ngã rẽ, nàng nghe thấy có tiếng người. Tán cây che kín bóng dáng người, chỉ có âm thanh nhẹ nhàng mơ hồ truyền tới: “Ý Chi huynh, đi

lỗi bên này! Cần thận!”

Bởi thanh âm hơi thấp, không nghe rõ ràng, sau đó tiếng người càng ngày càng xa.

Một lúc lâu sau cũng lên tới đỉnh núi. Trên đỉnh núi có một tảng đá lớn bằng phẳng, có lẽ đây chính là lý do vì sao núi có tên là Bình Đỉnh (đỉnh bằng phẳng).

Trên đỉnh núi, người ta xây một đình bát giác dựa vào vách đá. Bên đình là một mỏm đá trắng, có suối nước rộng chừng hơn một thước, thuận theo độ dốc của núi đá mà chảy róc rách xuống.

Hai bên dòng nước, cách khoảng hai thước, mỗi nơi đặt một đôi nệm gấm lớn. Bên nệm gấm là bàn trà

hình vuông, trên bày thịt khô bánh ngọt để đãi khách.

Tuy nhiên Sở Ngọc không chú ý những điều này, bởi nàng còn đang mải kinh ngạc.

Trên đỉnh núi đã tụ tập nhiều người, chắc hẳn tới để tham gia hội thơ. Người không hiếm lạ, cái hiếm lạ

chính là, ở đây toàn tập trung mỹ nam tử qua lại, ống tay áo tung bay, dáng người tiêu sái. Cũng có vài người khuôn mặt bình thường, nhưng cử chỉ dáng vẻ lại vô cùng thanh nhã ưu tú, khiến cho người khác rất có cảm tình.

Nơi này mà là hội thơ sao?
Là nơi mỹ nam tụ họp.

Sở Ngọc hơi buồn bực. Sớm biết thế này, nàng chẳng cần mất công gặm nhấm nhiều thơ cổ làm gì cho mệt, chỉ cần mang khuôn mặt đến là xong.

Sở Ngọc còn đang kinh ngạc, thì vẻ mặt Hoàn Viễn và Việt Tiệp Phi là giật mình hiểu ra, không khỏi mỗi người liếc nàng một cái. Cả hai bụng dạ bảo

thần: cứ tưởng công chúa
thay đổi tính tình, chuyển
hướng cao nhã...Thì ra là
thế.

Đây có thể xem như sỏi lạc
vào bầu dục.

Cùng suy nghĩ giống Hoàn
Viễn, Việt Tiệp Phi còn phát
sinh một nỗi sầu muộn
khác: nơi này toàn là mỹ
nam tử, nếu mục tiêu của

công chúa quá nhiều thì
hắn làm sao có thể đóng
gói tất cả mang về?

QUYỂN 1

Chương 27: Mỹ nam tập trung

Người mời Sở Ngọc đến đây – Bùi Thuật đang cùng mấy mỹ nam tử trò chuyện vui vẻ. Nhìn thấy Sở Ngọc, Bùi Thuật cáo lỗi với mấy người kia, thản nhiên đi tới, cười nói: “Tử Sở huynh đúng là giữ chữ tín”. Nói

xong ánh mắt chuyển qua
ba người đi cùng nàng:
“Mấy vị này là...”

Sở Ngọc tiếp lời hẳn: “...Là
hai người nhà của ta, đây
là Dụ Tử Viễn, kia là Dụ
Lưu Tang. Tài học của Tử
Viễn hơn ta rất nhiều, ta
nghĩ hẳn mới là người thích
hợp tham gia hội thơ, nên
rủ họ đi cùng”. Sở Ngọc lại
chỉ Việt Tiệp Phi: “Còn đây

là bạn tốt của ta, họ Việt. Hôm kia nghe nói ta ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn nên hôm nay đi theo hỗ trợ”.

Việt Tiệp Phi tự thấy mình đứng bên cạnh không phù hợp, nên gật đầu chào rồi lui về một góc khuất, từ chỗ này có thể theo dõi bảo vệ Sở Ngọc.

Sau đó, Bùi Thuật dẫn Sở Ngọc đi một vòng, giới thiệu Sở Ngọc với mọi người, chỉ nêu tên mà không đề cập đến lai lịch thân phận.

Mỗi khi Bùi Thuật giới thiệu một người, Sở Ngọc lại gật đầu mỉm cười, thái độ nhẹ nhàng thản nhiên. Dù Bùi Thuật giới thiệu bất kỳ người nào, nàng cũng

không tỏ vẻ ngạc nhiên hay có ấn tượng đặc biệt gì, điều này khiến Bùi Thuật càng thêm xem trọng nàng.

Thực ra, Sở Ngọc không có phản ứng gì, chủ yếu bởi vì nàng chẳng biết những người đó lai lịch gia thế ra sao. Những cái tên đó với nàng, đơn giản chỉ là một ký hiệu trừu tượng. Trong khi đó, Hoàn Viễn đứng

một bên nghe thấy lại dậy sóng lớn trong lòng.

Nơi này có chừng hai, ba mươi người. Theo những gì mà Hoàn Viễn được biết, ít nhất một nửa trong số bọn họ là người thừa kế của những dòng họ quyền quý và danh giá bậc nhất triều đình. Nếu sau này không có những biến đổi lớn về chính trị, thì những người

này chính là tập hợp của chính quyền trung ương tương lai.

Hoàn Viễn trong lòng quay cuồng nhưng Sở Ngọc hoàn toàn không biết. Sự chú ý của nàng đặt vào một thứ hấp dẫn khác. Không biết có phải nhầm lẫn hay không, nhưng hôm nay nàng cảm thấy làn da của Bùi Thuật trắng và mịn hơn

rất nhiều so với ba ngày trước, thật là một bước tiến vượt bậc.

Tuy điều này có thể chỉ là ảo giác, nhưng Sở Ngọc càng lúc càng nghi ngờ. Nếu thời cổ đại không có phẫu thuật thẩm mỹ, thì phải chăng hắc tảo trắng da? Còn điều này nữa, trên người Bùi Thuật phảng phất hương thơm. Nàng tự

hỏi, chẳng lẽ mình lại gặp một Mặc Hương thứ hai? Nhưng mấy ngày trước gặp hẵn, nà^ong không ngửⁱ thấy mùi hương này a.

Nhận ra ánh mắt Sở Ngọc có vẻ sả^m soi trên gương mặt mình, Bùi Thuật đầu tiên sửng sốt, sau thì hiểu ra, cười nói: “Tử Sở huynh chắc đã nhận ra, hôm nay ta đánh phẫⁿ?”

“Đánh phẩn?” Dường như những từ ngữ nàng nghe thấy không hề liên quan với người đang đứng trước mặt, Sở Ngọc tưởng mình nghe nhầm nên vô thức lặp lại.

Trong hệ giá trị nhân sinh quan, thế giới quan hơn hai mươi năm làm người, Sở Ngọc chỉ hiểu “đánh phẩn”

là từ chuyên dành cho phái nữ. Còn nhớ trên TV có một quảng cáo về mỹ phẩm, cô gái chỉ vào làn da tuyết trắng mềm nhẵn trên mặt mình rồi cười hì hì hỏi: "Các bạn đoán xem, mình đã đánh phấn chưa?" Hồi đó Sở Ngọc thích một bộ phim truyền hình, mà giữa giờ xem phim luôn phải chịu đựng đoạn quảng cáo này nên tâm trí nàng khắc

rất sâu. Hôm nay câu nói của Bùi Thuật lại gợi lại kỷ ức này.

“Đúng vậy” Thái độ của Bùi Thuật có vẻ rất đặc ý, chỉ chỉ vào mặt mình nói: “Ta đã đến phường Hâm Lan để mua phấn trắng và phấn hồng. Phấn này mịn nhẹ, đánh lên mặt rất “ăn da”, lại không dễ bị bay, không tin người xem?”

Hôm nay là ngày đặc biệt,
đương nhiên phải trang
điểm cẩn thận.

Sở Ngọc dở khóc dở cười,
lòng thầm nghĩ: Bùi Thuật
trông bề ngoài hoàn toàn
bình thường, sao lại có cái
tật xấu quái đản thế nhỉ?
Mà mọi người xung quanh,
nghe hẳn nói lại không hề
tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào,
như thể đây là một hiện

tượng rất bình thường.

Bỗng nghĩ đến một khả năng, Sở Ngọc ngấm nghĩa bốn phía, sau đó đột nhiên hỏi Bùi Thuật: "Những người này đều là đánh phẫn sao?" Tưởng tượng hiện tại nàng đang đứng giữa một đám đàn ông tô son điểm phẫn, Sở Ngọc không khỏi thấy rét run.

“Không phải” Câu nói này của Bùi Thuật khiến gánh nặng trong lòng nàng tiêu tan dần, nhưng câu tiếp theo lại khiến nàng khó thở “Chỉ khoảng một nửa thôi”.

Thấy bộ dáng Sở Ngọc có vẻ ngốc nghếch không biết gì làm người ta thương hại, Bùi Thuật bèn hảo tâm giảng dạy cho nàng một khóa bổ túc cấp tốc. Bởi

thể Sở Ngọc mới biết, ở thời đại này, nam tử trang điểm đánh phấn bôi son là một thời thượng, giống như xu hướng thời trang về quần áo vậy. Tuy nhiên cũng có những người thể chất vốn mạnh mẽ khí thể lắm liệt, hoặc thích vẻ tự nhiên, thì sẽ không trang điểm.

Nếu muốn nghĩ ra một

khẩu hiệu cho phong trào đánh phần của nam giới, chắc phải là: càng trắng, càng đẹp, càng lóng lánh!

Sở Ngọc thở hắt ra, thầm nghĩ: cũng may vẫn còn có những người bình thường, nếu không lúc này nàng chỉ muốn vắt chân lên cổ mà chạy.

Thật đáng thương.

Sở Ngọc thương hại nhìn
Bùi Thuật: đường đường là
một soái ca (miễn cưỡng
gọi như thế đi), sao gu
thẩm mỹ lại vắn vẹo đến
mức này?

Thật đáng thương.

Bùi Thuật nhìn Sở Ngọc,
cũng nghĩ như vậy. Có mỗi
việc đánh phấn cũng không

biết, nam tử này chắc hẳn ở nhà bị quản giáo nghiêm khắc quá, thậm chí như là bị cầm tù đi.

Tham gia hội thơ này hầu hết là những anh tài. Họ tụ tập thành từng nhóm, đàm luận về triết học, địa lý, từ các vấn đề của trời đất cho đến con người, không khí vô cùng náo nhiệt. Bùi Thuật dẫn Sở Ngọc đi, đến

chỗ vách núi bên đình, hấn cất tiếng xin lỗi: “Làm ơn đợi một chút, để ta trang điểm lại”. Nói xong thản nhiên lấy từ tay áo ra một hộp phấn, cầm miếng vải nhung mềm tỉ mỉ dặm phấn lên mặt.

Sở Ngọc lại thêm một trận rét run. Nhưng xem Bùi Thuật đánh phấn lên mặt rất đẹp, rất tự nhiên, chính

bản thân nàng trang điểm cũng chưa giỏi bằng, nàng nghĩ sau này sẽ coi hăn như "chị em tốt" để học tập. Nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn là nuốt không trôi, nàng dứt khoát giả bộ quay đầu nhìn quanh bốn phía, lại thoáng nhìn thấy trong đình có một thanh niên áo xanh đang ngồi.

Trước mặt người này, có một cây đàn cổ đặt trên bàn. Hắn đang chăm chú nhìn dây đàn. Gương mặt tuần mĩ kín như bưng, bao phủ một tầng sương lạnh, đôi mắt hạ xuống phảng phất u buồn.

Dường như có một tầng không khí ngăn cách hắn với chung quanh. Cảm giác những gì diễn ra chung

quanh không hề liên quan đến hấn, hấn không để ý đến người khác, và cũng không muốn ai để ý đến mình. Sở Ngọc đang định hỏi Bùi Thuật đó là người nào, bỗng phát hiện chung quanh hơi náo động. Nhiều người cùng đổ xô về một hướng.

Có chuyện gì vậy? Lòng hiếu kỳ, Sở Ngọc cũng nhìn

sang.

QUYỂN 1

Chương 28: Vương Ý Chi

Sở Ngọc thay đổi tầm mắt, thoáng thấy Bùi Thuật cũng chạy theo hướng mọi người đang đổ về. Phía đằng xa, xuất hiện ba người từ đường núi đi ra. Bùi Thuật chạy vượt lên trước, phấn khởi nói với ba người này: “Mọi người

mong các huynh mãi!”

Ba người tiến đến, một người đi trước, hai người phía sau. Người phía trước có vẻ quen biết với Bùi Thuật, cười hì hì nói: “Thứ lỗi, thứ lỗi, chúng ta mãi ngắm phong cảnh, nên đến hơi muộn”.

Nghe vậy, trong lòng Sở Ngọc thầm giễu cợt: mãi

ngắm phong cảnh? Tuy núi này cũng khá tú lệ, nhưng chẳng có cảnh quan đặc sắc nào. Đường lên núi có khá nhiều lối rẽ phức tạp, theo nàng đoán, ba người này tám phần là lạc đường.

Bùi Thuật không rõ có tin lời hăn nói hay không, vẻ mặt vẫn hào hứng, vỗ vỗ vai hăn, sau đó quay lại chào hai người phía sau: "Ý

Chi huynh, Ân huynh, hai vị đều đến, thật là hết sức vinh hạnh!”

Sở Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, nhưng xem thái độ của Bùi Thuật, đoán hai người này chắc rất được mến mộ. Nàng đứng tại chỗ, hơi hơi nheo mắt, lúc này mới nhìn rõ tướng mạo hai người. Bây giờ nhìn rõ hai người rồi, trong lòng nàng âm

thăm tán thưởng: đẹp thật!

Nơi này là mỹ nam tập trung, nhưng khi hai người này xuất hiện, lập tức khác hẳn về đẳng cấp. Người đứng bên trái, ước chừng khoảng hai sáu hai bảy tuổi. Khác với mọi người thường búi tóc, thậm chí đội mũ, tóc hắn chỉ buộc lỏng sau gáy, mắt hẹp dài, khóe miệng cười như có

như không.

Xét về dung mạo, hắc cũng không nổi bật hơn những người ở đây. Nhưng điểm đặc biệt là khí chất, rõ ràng hắc đứng thẳng bất động, nhưng Sở Ngọc lại có ảo giác như hắc là dòng nước không ngừng chảy, giả sử có muốn bắt tay hắc, tay cũng rơi giữa không trung.

Người thanh niên bên phải, tuổi tác cũng tương đương. Hoàn toàn tương phản với người kia, ở hẳn dường như có chút ngạo ý, khiến người ta cảm giác bất ngờ gặp núi cao nguy nga hiểm trở, khí thế bức người.

Hai người khí chất vừa trái ngược mãnh liệt, lại vừa bổ sung, đứng cạnh nhau tạo nên một bầu không khí kì

dị khiến mọi người nín thở.

Phóng tầm mắt nhìn khắp lượt mọi người một vòng, Sở Ngọc không thể tìm được người có thể sánh với hai người này. Không, thực ra có hai người, một là người thanh niên áo xanh trong đình. Dù mọi người này giờ náo động, hẳn cũng không hề để ý. Khí tức ở hắn tỏa ra như sương

giá phong kết, mà người còn lại...chính là người đang đứng cạnh nàng.

Hoàn Viễn khí chất cổ nhấ phong nghi, lại là một phong thái khác. Mặc dù không hề áp đảo hai người kia, nhưng hẳn hoàn toàn có thể sánh ngang được.

Tuy nhiên, dù là Sở Ngọc hay Hoàn Viễn cũng không

hề có ý nghĩ háo thắng
phân định thắng thua, chỉ
là trong lòng Sở Ngọc hiểu
kỳ, trong hai người này, ai
mới là vị thiên kim công tử
mà Bùi Thuật nhắc đến?

Bùi Thuật hăng hăng giọng,
đứng trước mọi người long
trọng giới thiệu. Người đầu
tiên chính là người Sở Ngọc
lưu ý: “Đây là Vương Ý Chi,
chắc các vị hẳn đều biết

rõ”.

“Vương Ý Chi?” Giữa đám người có tiếng nói cất lên: “Vương Ý Chi nào?”

Bùi Thuật liếc mắt lờm người kia một cái, vẻ mặt kiêu ngạo khinh thường nói: “Trên đời này có mấy Vương Ý Chi? Đương nhiên là Lang Gia Vương thị Vương Ý Chi”.

Bùi Thuật vừa nói xong, mọi người đang ngồi ồ lên sợ hãi. Vừa rồi chỉ là có cảm tình với phong thái của hai người, lúc này có người không kìm nén được tiến lên chào, lại có người nhiệt tình thỉnh cầu Vương Ý Chi vẽ lên áo hắc (Một dạng xin chữ ký? ^ ^)

Sở Ngọc nghe cũng thấy

kinh ngạc. Tuy rằng nàng không giỏi môn lịch sử, nhưng với Lang Gia Vương thị cũng biết một chút.

Nàng biết được, bởi vì dòng họ này quá hiển hách vinh quang.

Nhìn chung trong lịch sử Trung Quốc, không có thể gia đại tộc nào có thể sánh với Lang Gia Vương thị. Gia

tộc này đã từng phồn vinh hưng thịnh liên tục, rất nhiều văn tài. Mấy trăm năm vương triều thay đổi, thời cuộc biến ảo, nhưng gia tộc này vẫn sừng sững không gục ngã, hiển hách tôn quý có thừa. Mấy trăm năm qua, danh sĩ của dòng họ Vương phải lấy đơn vị tính là hàng trăm, riêng chức vị tể tướng đã có hơn chín mươi người. Lịch sử

huy hoàng như vậy, không một gia tộc nào có thể sánh kịp.

(Lang Gia Vương thị là một trong những gia tộc nổi danh nhất của Trung Quốc cổ đại, bắt đầu phát triển từ thời lưỡng Hán tức thời kỳ Đông Hán và Tây Hán, hưng thịnh nhất vào thời Ngụy – Tấn, từ Nam Triều trở đi thì suy yếu dần)

Trong thơ Đường có câu:
“Yến xưa vốn ngụ nhà
Vương, Tạ. Nay hộ tâm
thường cũng liệng sang” 🌟,
chữ “Vương” trong đó,
chính là Lang Gia Vương
thị.

(* Đây là câu trích trong
bài thơ “Ô Y hạp” của Lưu
Vũ Tích

Nguyên văn:

Chu Tước kiều biên dã thảo
hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương
tà.

Cự thời Vương Tạ đường
tiền yển,

Phi nhập tâm thường bách
tính gia.

Dịch thơ:

Chu Tước cầu nay cỏ đã
hoang

Ô Y ngỗ nằng lúc đương
tàn

Yến xưa vốn ngụ nhà
Vương, Tạ

Nay hộ tâm thường cũng
liệng sang

Nội dung bài thơ là sự cảm
thán của tác giả về sự thay
đổi biến thiên của lịch sử,
thời cuộc kể từ thời Lục

Triều đến thời Trung
Đường)

Không khoa trương mà nói,
họ Vương là đệ nhất quý
tộc, đệ nhất thế gia.

Thời khắc này, Sở Ngọc
như được nhắc nhở là mình
đã xuyên qua thật sự, nên
có thể tận mắt chứng kiến
Lang Gia Vương thị truyền
kỳ.

Sở Ngọc biết về dòng họ Vương, nhưng nàng lại không biết rằng, bản thân Vương Ý Chi trong họ Vương cũng là một giai thoại. Hẳn như thế nào ít người biết, chỉ biết rằng người đứng đầu dòng họ Vương hiện giờ là bác của hắn, quyết định bỏ qua con mình, muốn hắn kế nhiệm quyền lãnh đạo dòng họ

Vương. Đối với sự sùng ái coi trọng như vậy, Vương Ý Chi chỉ cười mà từ chối khéo, chỉ quan tâm đến ngao du sơn thủy, thành ra lại mang tiếng ăn chơi.

Cho dù hấn phóng túng bất kham, vẫn như trước nổi danh là tay ăn chơi, bác của hấn vẫn chưa từng từ bỏ ý định cho hấn kế thừa gia nghiệp, thường phải

khổ công khuyên bảo hần. Mỗi một lần được khuyên nhủ, thanh danh của Vương Ý Chi lại hiển hách thêm một phần.

Người đứng cạnh Vương Ý Chi tên là Tạ Ẩn. Vừa nghe giới thiệu tên, không cần nhắc nhở, Sở Ngọc cũng đoán tám chín phần, người này thuộc họ Tạ trong “Vương Tạ đường tiền”. Họ

Tạ tuy không hiển hách bằng họ Vương, nhưng cũng là một trong những dòng họ quý tộc đệ nhất (Họ Tạ cũng được nhắc trong câu thơ trên).

Sau khi Vương Ý Chi và Tạ Ẩn tới, mọi người ngồi xuống nệm gấm hai bên dòng suối. Sở Ngọc thấy Bùi Thuật cho người lấy giấy bút, lòng hết sức kinh

ngạc, chợt nhớ đến hội thơ. Chỉ vì trong đầu toàn chú ý mỹ nam tử nên nàng suýt quên mất chủ đề chính.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn, Lưu Tang tìm chỗ vắng người bên suối, chiếc bàn trà và nệm gấm trông rất lung linh tinh xảo. Sở Ngọc thuận tay cầm một miếng bánh cho vào miệng, vị

ngọt mềm tỏa ra ở đầu lưỡi. Liếc mắt, nàng thấy Vương Ý Chi – người vừa làm náo động, chậm rãi chọn một chỗ ngồi cách nàng không xa, thanh thoi ngồi xuống. Tuy ngồi gần, nhưng Vương Ý Chi không để ý lắm đến Sở Ngọc.

Hội thơ chính thức bắt đầu. Hội thơ này có tên là “khúc thủy lưu thương”, khá

giống với thú chơi tao nhã
"kích trống truyền hoa".
Luật chơi như sau: khi
tiếng đàn cất lên, người ta
thả bầu rượu xuống suối
cho trôi theo dòng nước.
Khi tiếng đàn ngừng, bầu
rượu trôi đến trước mặt
người nào thì người đó phải
uống rượu làm thơ.

(Kích trống truyền hoa: thú
chơi của người xưa: khi bắt

đầu đánh trống, mọi người truyền tay nhau đóa hoa. Tiếng trống ngừng, hoa đang ở tay người nào thì người đó phải làm thơ hoặc đánh đàn)

Sở Ngọc nhìn thấy, người thanh niên áo xanh trong đình cuối cùng cũng có động tác. Hắn bắt đầu thông thả gảy đàn.

Bầu rượu xuôi dòng trôi xuống. Sở Ngọc niệm chú thầm trong lòng: đừng dừng trước mặt mình, đừng dừng trước mặt mình.

Nàng không dám thi tài đâu a.

Không hiểu nàng có cái mồm "quạ đen" hay ma xui quỷ khiến thế nào, vận mệnh cứ đen đui. Khi tiếng

đàn dừng, bầu rượu hình
như gập chỗ xoáy nước,
hướng thẳng về phía nàng.

Trước cặp mắt của tất cả
mọi người chẳng có cách
nào trốn tránh, Sở Ngọc
cười khỏ cằm lấy chén
rượu.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 29: Tâm tư lung linh

Đạo văn? Vô ích? Giả bộ bất tỉnh?

Phút chốc, trong đầu Sở Ngọc nghĩ đến ba ý tưởng.

Đạo văn, con đường này đơn giản, lợi ích thực tế lại

rất mau lẹ. Nhất là hơn một nghìn năm trước, trước thời nhà Đường, thơ ca còn chưa phát triển đến độ phồn thịnh. Tất cả thơ Đường, chỉ cần nàng nhớ được là đều có thể sử dụng, tuyệt đối không có người nào nháy ra truy cứu vấn đề bản quyền.

Thực ra trong lúc “ôn luyện” mấy hôm trước,

nàng cũng từng nảy ra ý định này. Nàng đã sàng lọc, loại bỏ những bài thơ có xu hướng và điển tích không phù hợp với thời đại này, cuối cùng chọn được bảy, tám bài, số lượng cũng đủ giúp nàng ứng phó.

Dù nàng định làm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn có chướng ngại tâm lý.

Bởi vì những bài thơ mà Sở Ngọc nhớ được, hơn một nửa là nàng cực thích. Thêm nữa còn do lòng tôn kính với các thi nhân, lấy đi kết tinh tài hoa của họ, nàng cảm thấy không đành lòng.

Cách thứ hai gọi là vô ích, bởi vì chuyện Sở Ngọc bịa ra mấy câu đem ứng thí là

trăm triệu lần không thể. Chưa nói đến lời hay ý đẹp nàng không có khả năng nghĩ ra, mà ngay cả luật bằng trắc nàng cũng không nắm vững. Thơ của nàng mà đọc lên chắc chắn mọi người ở đây rớt xuống đất hết.

Biện pháp thứ ba so với hai cái kia còn vô sỉ hơn. Có nghĩa là nàng sẽ mặt dạn

mặt dày lẫn quay ra đất, giả vờ phát bệnh, đầu óc hôn mê, thì có thể tránh được một kiếp. Nhưng nếu nàng làm cách này, vừa mất mặt lại còn ngay lập tức bị tống xuống núi.

Sở Ngọc khuôn mặt ngưng trọng, tay cầm chén rượu vẫn không nhúc nhích, còn đang đấu tranh nội tâm, bỗng nhiên thấy có người

kéo tay áo mình. Quay lại nàng thấy Lưu Tang cúi đầu nhắc nhở: “Công...” Lời vừa thốt ra bỗng nhớ lời giới thiệu ban nãy của Sở Ngọc, vội vàng sửa lại: “Tử Sở đường ca, mọi người đang chờ huynh đây!”

(Đường ca, đường huynh: anh họ)

Một tay kéo áo Sở Ngọc,

tay kia lại lén vẽ lên mu bàn tay Sở Ngọc một chữ, nàng nhận ra đó là chữ “Chỉ”.

Chỉ? Dung Chỉ?

Nghĩ đến Dung Chỉ, Sở Ngọc bỗng nhớ đến kẻ mà Dung Chỉ bày cho nàng – Hoàn Viễn. Nàng thế mà lại quên mất người này.

Thế là biện pháp thứ tư
bỗng hiện ra trước mắt:
dùng “chân gỗ”

Về một nghĩa nào đó, mức
độ vô sỉ của cách thứ tư
cũng không thua gì ba cách
trên, nhưng trước mắt đây
là biện pháp tốt nhất.

Sở Ngọc mỉm cười, nâng
chén hướng Bùi Thuật nói:
“Hiện tại ta chưa làm thơ

được, vậy lúc này có thể nhờ đường huynh Dụ Hoàn Viễn thay ta làm thơ hay không?”

Bùi Thuật còn chưa trả lời, Sở Ngọc đã thấy bên cạnh truyền đến thanh âm mang ý cười: “Điều này không ngại, nhưng nếu muốn hẳn thay người, thì thơ phải làm hai bài, rượu uống hai cốc”

Nàng quay lại, nhận ra người vừa nói là Vương Ý Chi. Hắn cầm bầu rượu tự rót uống một mình, khóe miệng cười lộ vẻ hứng thú nhìn Sở Ngọc.

Vương Ý Chi đã cất lời trước như vậy, Bùi Thuật cũng không có ý kiến gì, hắn gật đầu: “Cứ quyết định như vậy đi”.

Sở Ngọc nhăn mi một chút, lập tức cười vui vẻ: “Làm thơ thì giao cho đường huynh ta, uống rượu thì để ta”. Không phải nàng nhỏ mọn không cho Hoàn Viễn uống rượu, chính là sợ hấn say sẽ nói ra những điều không nên nói.

Hoàn Viễn khẽ biến sắc, đang định nói điều gì bỗng

Sở Ngọc đến bên hắt, thăm thò vào tai: “Hãy vì chính mình mà làm thơ”.

Thanh âm tuy nhỏ nhẹ trầu mền, nhưng Hoàn Viễn nghe xong lại thấy tay run rẩy. Sở Ngọc nói câu này là do Dung Chỉ dạy nàng. Sáng nay trước lúc ra khỏi cửa, Dung Chỉ đã sớm đoán được Hoàn Viễn có thể cự tuyệt không làm

thơ, vì vậy bảo nàng chỉ cần nói câu này thì thơ sẽ ra.

Sở Ngọc chẳng qua theo lời mà nói, nhưng trong lòng Hoàn Viễn lại xao động. Hắn nhớ lại hai năm trước, lúc bị dẫn đến phủ công chúa. Hắn nhìn thấy một nữ tử ngạo mạn, dùng ngữ điệu khinh miệt cột nhà bảo hắn: "Hãy làm cho ta

vài bài thơ để ta vui đùa một chút!”

Tất nhiên là hẩn cự tuyệt. Từ đó đến nay đã được hai năm, một nửa câu thơ hẩn cũng chưa từng làm.

Nhưng lúc này Sở Ngọc lại nói với hẩn như vậy.

Vì chính mình mà làm?

Thêm một phen cười nhạo
hắn ư?

Tuy lý trí nói như thế,
nhưng trong lòng Hoàn
Viễn lại dâng lên những
xúc cảm không lời. Hôm
nay khoảnh khắc được tự
do đã làm xao động tâm
hồn hắn. Hai năm kiềm
chế, tâm tư bị dồn đến cực
hạn. Sở Ngọc vừa chạm
vào, bỗng chốc thi hứng

của hần như sóng nước
trong cơn lũ tuôn trào
mãnh liệt.

Phải rèn sắt khi còn nóng,
thấy hần có vẻ dao động,
Sở Ngọc cười tít mắt sai
người lấy giấy bút đặt trước
mặt Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn không tự chủ
được mà vươn tay ra. Vừa
mới cầm bút, thì tứ như

nhàm thạch phun trào,
nước chảy cuồn cuộn.
Những câu thơ găm vóc
không ngừng tuôn ra.

Thậm chí không thể dừng.

Lúc Hoàn Viễn múa bút
thành thơ, Việt Tiệp Phi
đứng trong góc khuất, chán
ngán đến độ ngồi xồm
xuống đếm kiến: đã đến
lâu như vậy mà chẳng có

chuyện gì xảy ra, công chúa lại còn chăm chỉ nghiêm túc tham gia hội thơ... Chẳng lẽ đổi tính thật sao?

Theo thói quen trước đây của công chúa, lúc này đáng lẽ đã phải mang hai, ba, à không, nhiều mỹ nam về phủ rồi.

Hắn vốn là kẻ phàm tục

không biết thưởng thức thơ
văn thể nào, chỉ thấy
quang cảnh lúc này nhàm
chán vô cùng.

Việt Tiệp Phi trong lòng
thăm rên rĩ: công chúa,
nàng trúng ý ai thì nói
thẳng đi, bất kể đó là ai thì
ta cũng thay nàng đóng gói
đem về.

Dung Chỉ tiến vào Đông Thượng các, hướng tới phòng ngủ của công chúa.

Trên đường, không một kẻ nào ngăn trở. Thậm chí có kẻ còn hỏi hắn có cần giúp đỡ không, Dung Chỉ cười cự tuyệt.

Vào phòng, hắn đóng cửa, cài then, để tránh có thị nữ

nào vì nhầm lẫn mà bắt
ngờ đi vào.

Nhìn quanh căn phòng một
lượt, ánh mắt Dung Chỉ sâu
thẳm khó lường, khóe
miệng lộ nét cười nhợt
nhạt.

Sau khi tìm kiếm xung
quanh, Dung Chỉ đến bên
giường. Đang định cúi
xuống xốc chăn đệm lên,

tay vịn trên mép giường,
ngón tay bỗng chạm phải
vết khắc gập ghềnh thô
ráp.

Hắn nhú mày, quay lại
nhìn, thấy trên cạnh
giường có khắc mấy chữ
"Chính" (正). Có chữ mới
chỉ khắc được ba nét, vẫn
chưa hoàn thành.

Ước chừng một phút sau,

Dung Chỉ tay không rời
khỏi phòng.

QUYỂN 1

Chương 30: Ý mã khả ngàn ngôn

Sau một lúc, Hoàn Viễn làm ra hai bài thơ. Sở Ngọc qua xem, thực tình không hiểu lắm nên không biết thế nào, sai người đưa cho Bùi Thuật. Khi Bùi Thuật đọc lên, mọi người đều khen ngợi. Lúc này Sở Ngọc

mới dám tin mình đã thoát nạn.

Khúc nhạc thứ hai vang lên, bầu rượu lại xuôi theo dòng nước, Sở Ngọc trong lòng niệm chú thêm một lần. Nhưng khi tiếng đàn vừa dứt, bầu rượu vẫn dừng trước mặt nàng.

Không hơn không kém một phân.

Sở Ngọc hạ mắt liếc người thanh niên áo xanh một cái, suýt nữa thì bật thốt lên hỏi hắn phải chăng là cố ý. Người thanh niên kia từ đầu đến giờ vẫn chỉ chăm chú nhìn cây đàn cổ, dung nhan tuấn mỹ nhưng khuôn mặt kín bưng như bao phủ một tầng sương lạnh, khiến không ai có thể đoán được tâm tư của hắn.

Yên lặng liếc nhìn người thanh niên áo xanh một lần nữa, Sở Ngọc nâng chén hướng Bùi Thuật cười cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Mà giấy bút, lại một lần nữa được mang đến trước mặt Hoàn Viễn.

Sở Ngọc cười cười vỗ vai Hoàn Viễn: “Cố gắng!” Hiện tại, nàng chỉ có thể hi vọng

lời Dung Chỉ không nói quá,
Hoàn Viễn quả thật có tài
văn chương hơn người.

Cùng lúc đó, trong lòng
nàng thầm nghi ngờ: hai
lần khi tiếng đàn dừng, bầu
rượu đều ở trước mặt
nàng, chẳng lẽ là sự trùng
hợp? Nếu không phải,
người thanh niên áo xanh
làm như vậy để làm gì?

Trên đỉnh núi, có suối chảy róc rách, nghe đàn, uống rượu, ngâm thơ, vốn là thú chơi cực kỳ tao nhã. Nhưng với Việt Tiệp Phi lại là đày đoạ cùng cực. Nghe tiếng đàn u u, lại còn nghe tiếng ngâm thơ, hấn lén lấy từ trong ngực áo ra hai miếng vải, cuộn lại rồi nhét vào hai lỗ tai.

Hai bài thơ như được sản

xuất dây chuyền lại ra lò, Sở Ngọc đem giao cho Bùi Thuật. Lần này, ánh mắt Bùi Thuật nhìn Hoàn Viễn có vẻ như nhìn thấy quái vật.

Tiếng đàn vang lên lần thứ ba, bầu rượu lại một lần nữa phiêu lưu. Bây giờ Sở Ngọc không niệm chú nữa, chỉ quay đầu nhìn chăm chăm vào thanh niên áo

xanh, khóe môi nhếch lên
cười yếu ớt.

Nàng muốn xem, lần này
có “trùng hợp” nữa không.

Dung Chi từ từ đi ra khỏi
Đông Thượng các, vẻ mặt
như cười như không. Lúc
này vừa hay Mặc Hương
cũng ra khỏi Tây Thượng

các, nhìn thấy Dung Chỉ tươi cười thì hơi do dự, nhưng vẫn tiến đến.

Dung Chỉ khẽ gật đầu với hân, thản nhiên nói: "Đánh một ván cờ với ta!" Dung Chỉ ngoài đọc sách thì thích chơi cờ, thỉnh thoảng lại đánh cờ với một vài nam sửng khác. Điều này trong phủ ai cũng biết.

Hai người đi vào Mộc Tuyết viên, giữa rừng trúc xanh, trên bệ đá bày một bàn cờ lớn, quân cờ đen trắng đan xen tung hoành ngang dọc.

Bàn cờ này đã tàn cuộc.

Mặc Hương không phải lần đầu tiên chơi cờ với Dung Chỉ, rất tự giác ngồi một bên, nhặt quân trắng trong hộp, đi một nước, miệng

khẽ hỏi: “Công tử đến
Đông Thượng các?”

Dung Chỉ lập tức tối sầm
mắt, cười nhạt nói: “Đi xem
xét một việc. Người đừng lo
lãng, ta tự có chừng mực”.

Nghe hẳn nói vậy, Mặc
Hương cũng mỉm cười nói:
“Là ta nhiều chuyện. Công
tử luôn mưu tính kỹ càng
rồi mới hành động, sẽ

không có gì nguy hiểm". Đi một nước nữa, hẳn dường như nghĩ đến điều gì, bèn ngẩng đầu: "Công tử, ta nghe nói hôm nay công chúa mang Hoàn Viễn ra ngoài".

Dung Chỉ nói: "Đúng vậy, chính ta khuyên công chúa làm như thế".

"Tại sao vậy?" Mặc Hương

không khỏi nhú mày “Ta thật không hiểu, vì sao công chúa lại coi trọng Hoàn Viễn như thế. Hẳn chẳng qua cũng chỉ là một thư sinh có chút tài văn thôi, có thể làm được việc lớn gì chứ?”

Dung Chi cầm một quân đen lên, nghe hắn hỏi vậy liền ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Người có biết Hoàn

Viễn là người thế nào không?”

Mặc Hương thành thật nói điều mà mình biết: “Ta nghe nói, Hoàn Viễn là con cháu của kẻ phản tặc”.

“Phản tặc?” Dung Chỉ nghiêng đầu nghĩ ngợi, cười nói: “Cũng đúng, với vương triều của họ Lưu, Hoàn gia quả thật là phản

tặc. Nhưng mà nói vậy thì, Nam triều Cao Tổ Lưu Dụ cũng là phản tặc. Trong thời buổi hỗn loạn này, kẻ trung thành chỉ giống như giấy làm bằng tre trúc, càng dễ đốt mà thôi. Cơ Phát diệt Thương lập nên nhà Chu, Lưu Bang phản Tần lập nên nhà Hán, Tư Mã soán Ngụy lập nên nhà Tấn. Muốn tạo lập sự nghiệp đế vương thì phải

lật đổ triều đại trước, có ai không phải là phản tặc?”

“Thắng làm vua, thua làm giặc. Nếu trước kia kẻ bại là Lưu Dụ, thì hôm nay đến phiên họ Hoàn thống nhất thiên hạ, người nhà họ Lưu sẽ bị đuổi tận giết tuyệt”. Ngử điệu hắc tuy thông dong ôn hòa, nhưng nói về hoàng đế khai quốc lại không hề có vẻ tôn trọng,

thậm chí thờ ơ như không gọi thẳng tên của hoàng đế khai quốc Nam triều.

Mặc Hương đối với điều này không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ lẳng lặng nghe Dung Chi nói tiếp.

Dung Chi khe khẽ mỉm cười, đi một nước cờ: “Ta hôm nay sở dĩ nhiều lời, là vì không muốn người chỉ

dùng ánh mắt hạn hẹp nhìn sự việc. Không nên chỉ biết đến một nhà, một dòng họ. Phải lấy con mắt bao trùm thiên hạ để xem xét, thì mới thấy rõ ràng được”.

“Năm đó, trong số các dòng họ thế gia vọng tộc quyền lực nhất Đông Tấn, chỉ có họ Hoàn và họ Tạ là tay trắng làm nên sự nghiệp.

Trong khi họ Tạ quật khởi nhờ vào bao nhiêu người tài liên tục nỗ lực, thì họ Hoàn chỉ nhờ vào duy nhất một người, đó là tổ tiên của Hoàn Viễn – Hoàn Ôn. Với sức lực của một người, chỉ trong hơn mười năm, chấn hưng dòng họ trở thành thế gia quyền lực bậc nhất, Hoàn Ôn đúng là một tuyệt thế hào kiệt. Chỉ vì Hoàn Ôn mắc bệnh chết

quá sớm, không thể tiếp tục phát triển sự nghiệp, mà con là Hoàn Huyền thì chí hướng và tài năng chỉ như hai bao cỏ, cuối cùng trở thành viên gạch lót đường cho Lưu Dụ lập nghiệp”.

“Giai thoại của họ Hoàn vốn nên kết thúc rồi, nhưng khi ta gặp Hoàn Viễn thì hiểu rằng, hi vọng

của họ Hoàn vẫn còn gửi
gắm trên người hấn". Dung
Chỉ trầm mặc một lát, rồi
tiếp tục nói "Ta nghe được,
sở dĩ công chúa biết đến sự
tồn tại của Hoàn Viễn, là
bởi vì người của họ Hoàn
cố ý cung cấp tin tức. Phụ
vương của công chúa
chuẩn bị sát hại toàn bộ
dòng họ Hoàn, đuổi tận
giết tuyệt, cắt đứt huyết
mạch cuối cùng. Bọn họ

bất đắc dĩ phải tìm cách để công chúa nhìn thấy Hoàn Viễn, cho hắc vào phủ công chúa mới có thể bảo toàn tính mạng". Nhờ thế, Hoàn Viễn mới sống sót, ngoại trừ hắc, tất cả mọi người trong họ Hoàn đều bị giết sạch.

Đối với chuyện này, Mặc Hương lần đầu tiên nghe thấy. Hắc không khỏi sửng

sốt kinh ngạc: “Vậy Hoàn Viễn có biết hay không?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Hắn đương nhiên không biết, mà ta hiện tại cũng không định cho hắn biết”.

“Tại sao lại làm vậy?”

“Người không nhận ra tài năng của Hoàn Viễn, bởi vì

hắn bị hoàn cảnh hạn chế. Hắn từ nhỏ bị giam lỏng, chịu nhiều tủ nhục. Những đạo lý đối nhân xử thế, ứng phó ở đời, hắn hầu như không biết. Sống trong cảnh bị giam lỏng, hắn chỉ tự học theo sách vở là chính. Thế nhưng người xem, kế hoạch tạo phản lần trước của hắn, một thư sinh không hề có kinh nghiệm lại có thể nghĩ ra

sao?"

Nếu nói, trên thế giới này tồn tại thiên tài, thì đó chính là Hoàn Viễn. Hoàn toàn không có kinh nghiệm, chưa từng va chạm với cuộc đời, thế mà có thể lập một kế hoạch kín kẽ, từng bước tinh vi xảo diệu như vậy! Dung Chỉ thấy được nhược điểm, sơ hở của kế hoạch, chẳng

qua bởi vì hǎn may mắn có
tầm nhìn rộng hơn mà thôi.

Có lẽ bậc tiền bối của họ
Hoàn – Hoàn Ôn là một
chính khách tài năng bẩm
sinh, kết tụ tinh hoa di
truyền đến đời này, trong
hoàn cảnh khó khăn như
vậy vẫn có thể phát sáng
chói lọi.

Tiếng đàn dừng, thanh âm cuối cùng rơi bên tai Sở Ngọc, mà bầu rượu lại một lần nữa ở trước mặt nàng.

Vẫn như trước, không hơn không kém một phân, đối diện thẳng trước mặt.

QUYỂN 1

Chương 31: Khanh bản giai nhân

Lúc này, ngay cả những người khác cũng cảm thấy không bình thường. “Quá tam ba bận”, ba lần khi tiếng đàn dừng, bầu rượu đều ở trước mặt một người.

Sao có thể trùng hợp như vậy được?

Bùi Thuật không kìm được nhìn về phía người thanh niên áo xanh, dường như muốn nói lại thôi: “Tiêu huynh...”

Người thanh niên áo xanh vẫn như trước, chỉ chăm chú nhìn dây đàn mà không hề để ý xung quanh,

cũng chẳng nhìn Bùi Thuật.

Sở Ngọc bồng bật cười, nàng vục tay vào nước suối lạnh buốt, lấy ra bầu rượu. Hướng về phía nam nhân áo xanh, nàng cười: “Thật giỏi!” Lập tức ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Người ngoài nhìn vào, tưởng Sở Ngọc có vẻ ôn hòa không truy cứu. Nhưng

thật ra Sở Ngọc có dụng ý khác.

Nàng đang thăm dò.

Câu nói này là dành cho người thanh niên áo xanh.

Sở Ngọc tuy rằng đại khái biết về Sơn Âm công chúa qua những sự tích lầy lừng mà tư liệu lịch sử ghi lại. Nhưng bản thân con người

này vẫn là một bí mật với
nàng. Nàng ta là người như
thế nào? Người nhà ra sao?
Quá khứ có điều gì đặc
biệt? Nàng ta bẩm sinh hay
là sau này mới trở nên háo
sắc? Nàng có người yêu
sâu đậm nhớ thương
không? Nàng thích cái gì,
chán ghét cái gì? Nàng đã
từng gặp ai, biết về ai,
hoặc...có ai đó biết rõ về
nàng không?

Tuy rằng đã từng tìm cách hỏi qua Ấu Lam, nhưng nếu hỏi người khác quá nhiều về “chính bản thân mình” sẽ dễ nảy sinh sơ hở khiến kẻ khác nghi ngờ, nàng cũng phải cẩn thận né tránh. Bởi vậy, tuy đã đến đây nhiều ngày, nhưng hiểu biết của nàng về quá khứ của Sơn Âm công chúa vẫn cực kỳ ít ỏi.

Nàng biết về hành vi của nhân vật lịch sử Sơn Âm công chúa, nhưng lại không biết những hành vi của một con người Lưu Sở Ngọc sống động cụ thể.

Hoặc là, trong tiềm thức nàng vốn tránh né vấn đề này. Nếu hiểu nhiều về công chúa Sơn Âm, hình ảnh nàng ta sẽ rõ ràng gần

gửi với nàng hơn, và cũng khiến nàng áy náy hơn khi đã chiếm dụng cơ thể này.

Tuy không biết rõ vì sao người thanh niên áo xanh muốn làm nàng khó xử, nhưng nàng đoán người này có lẽ biết Sơn Âm công chúa từ trước, nên mới có hành động như thế.

Phán đoán này chỉ ít có

bảy, tám phần chuẩn xác.

Nên nàng mới lấy một câu chữ để thăm dò.

Nói xong, cho dù Sở Ngọc đang uống rượu cũng vẫn để ý quan sát phản ứng của người thanh niên áo xanh. Lại chẳng thấy hắn có biểu hiện gì, trong lòng nàng hơi thất vọng. Nhưng nghĩ đến kỹ xảo biểu diễn

của Hà phò mã, nàng lập tức bình thường trở lại.

Lần này, không cần Sở Ngọc mở miệng sai người, Hoàn Viễn tự động vươn tay với lấy bút mực.

Hắn kiểm chế đã quá lâu. Hai năm buồn bực, hai năm ảm đạm, hắn đã áp bách ý chí đến cực hạn. Thân là chim trong lồng không

được tự do, phương thức
phát tiết duy nhất của hắn
là giấy bút trước mặt.

Lại xuất hiện hai bài thơ.
Lần này không chỉ Bùi
Thuật, mà đại bộ phận ánh
mắt của mọi người ở đây
đều tập trung trên người
Hoàn Viễn.

Khúc đàn thứ tư vang lên.
Rất nhiều người đổ dồn cặp

mắt về phía trước mặt Sở Ngọc. Mà thanh niên áo xanh cũng không phụ kỳ vọng của bọn họ, bầu rượu xuôi theo dòng đến trước mặt Sở Ngọc là tiếng đàn ngừng hẳn. Sở Ngọc cười dài nâng chén rượu, hưởng về phía thanh niên áo xanh phía xa, uống cạn.

Võ, nàng có thị vệ Việt Tiệp Phi, văn, nàng có Hoàn

Viễn. Cho dù người thanh niên kia trong quá khứ có khúc mắc gì với Sơn Âm công chúa, nàng cũng không sợ! Binh đến thì chống đỡ, nước đến thì đắp đất, nàng muốn xem, rốt cuộc hấn có chủ ý gì.

“Hiện tại người nhìn thấy Hoàn Viễn chỉ như một

tảng đá thô sơ không đẽo gọt. Nhưng trong tảng đá này cất giấu một khối ngọc quý". Trong rừng trúc rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi, lá xào xạc hòa cùng tiếng nói của Dung Chi. "Nhưng gọt giữa khối ngọc này cũng không dễ. Vì ít tiếp xúc với mọi người nên Hoàn Viễn chỉ như một thư sinh một sách. Vì là con cháu họ Hoàn nên hẳn

mang trong người khí tiết cao ngạo, không dễ dàng thần phục bất kỳ ai”.

Mặc Hương xem cục diện trên bàn cờ, quân trắng sắp thua. Bàn đấu thế trận cân bằng, nhưng bây giờ đã nghiêng hẳn về một phía.

“Ta muốn rèn luyện tâm tính của Hoàn Viễn” Dung

Chỉ chăm chú nhìn những quân cờ đen trắng, tính toán nước cờ cuối. “Hắn chịu tội nhục còn chưa đủ đâu. Ta muốn dần dần mài đi cái ngạo khí là con cháu họ Hoàn của hắn, làm cho hắn quên đi vinh quang trong quá khứ của dòng họ. Ta có rất nhiều thời gian để làm việc này. Sau đó vào một lúc thích hợp, khi hắn đã bị tất cả mọi người bỏ

rơi, ta sẽ chìa tay ra". Muốn làm cho Hoàn Viễn nghĩ rằng, tất cả mọi người đều vứt bỏ hắn, bao gồm cả người nhà của hắn.

Người chết đuối, trong cơn tuyệt vọng, cho dù là nhìn thấy một cọng rơm rạ, cũng sẽ nắm chặt lấy.

Hắn khe khẽ mỉm cười, khóe miệng nhếch lên có

phần khoái trá, ngón tay
thon dài cầm một quân cờ
đen bóng loáng, đặt vào vị
trí mẫu chốt "Sau đó, hẳn
sẽ là người của ta".

Thời điểm đó, chắc sẽ rất
tuyệt vời!

Hai, bốn, sáu, tám, mười...

Khi Hoàn Viễn làm đến bài thơ thứ hai mươi, ánh mắt mọi người ở đây nhìn hẩn giống như nhìn thần tiên xuất hiện.

Có người nghi ngờ Hoàn Viễn đã viết trước ở nhà, liền tự mình ra đề thơ. Hoàn Viễn nghe xong, ngay lập tức chấp bút, khoảng thời gian này thậm chí đi bảy bước cũng không đủ.

Có thể viết nhiều bài thơ như vậy, mà lại không bị khô héo tối nghĩa, ý cũng không trùng lặp, văn phong hoa lệ uyển chuyển, khiến người ta quá đỗi kinh ngạc. Ngoại trừ Vương Ý Chi, Tạ Ân, Sở Ngọc là còn có vẻ hơi tỉnh táo, những người còn lại đều biểu hiện vô cùng cuồng nhiệt và kính sợ.

Không phải là làm một, hai bài thơ, mà làm liên tục mấy chục bài. Ở đây đa phần là tầng lớp trí thức, nhiều người đã từng trải qua lúc bí từ, cấu tứ cạn kiệt, nghĩ văt óc cũng không được một câu, chưa từng gặp người nào lại thơ tuôn như suối chảy thế này.

Xưa nay có câu “Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị”. Hoàn Viễn kiểm chế hai năm, giờ phút này thi hứng tuôn trào, lại khiến cho những người xung quanh ảm đạm thất sắc, “tâm phục khẩu phục”.

(Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị: người làm văn không ai dám nhận văn chương của mình đứng đầu thiên

hạ, nhưng theo nghiệp võ lại phải độc tôn xưng hùng, hơn hẳn mọi người một bậc)

So sánh với Hoàn Viễn rực rỡ chói lọi, Sở Ngọc thật sự không bị ai để ý nữa. Hiện tại giá trị duy nhất của nàng là uống rượu thay.

Vài chén rượu còn có thể chịu đựng, nhưng quá

nhieu thì không được. Tuy rượu không nặng lắm, nhưng uống nhiều chén thì cũng khiếp đảm. Uống đến chén thứ mười, tuy Sở Ngọc chưa say nhưng cũng phải tìm cách khống chế lượng rượu. Lúc cầm chén rượu, thừa lúc không ai để ý, nàng cố ý hơi nghiêng cổ tay khiến rượu đổ mất hơn nửa. Cuối cùng, thậm chí nàng còn thẳng tay đổ cả

chén rượu xuống suối.

Nhưng lúc này chẳng ai
thèm để ý nàng có uống
rượu hay không, bởi đại đa
số mọi người còn đang mê
cuồng đón chờ bài thơ tiếp
theo của Hoàn Viễn.

Hai mươi, hai mươi hai, hai
mươi bốn, hai mươi sáu...
Những bài thơ hoa mỹ,
giàu hình ảnh cứ lần lượt

xuất hiện.

Đến bài thơ thứ ba mươi, ngay cả thanh niên áo xanh cũng không kìm được mà ngẩng đầu liếc Hoàn Viên một cái.

Lần này nổi bật trong hội thơ, không phải là Vương Ý Chi phóng túng bất kham, hay Tạ Ân kiên nghị, cũng không phải thiên kim công

tử gì đó không biết có tới hay không, mà chính là kẻ “chân gỗ” thay cho Sở Ngọc - Hoàn Viễn.

Bình rượu được đặt xuống suôi lần thứ mười sáu, tiếng đàn không vang lên nữa. Thanh niên áo xanh ôm cây đàn cổ, chậm rãi ra khỏi đình. Đến trước mặt Hoàn Viễn, hẩn liếc nhìn rồi lạnh băng nói bốn chữ:

“Khanh bản giai nhân”. *

(*)Chương sau sẽ giải thích về câu nói này

Sau đó mặc cho Bùi Thuật gọi thế nào, hấn vẫn cứ cất bước không hề ngoái đầu.

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 1

Chương 32: Thiên kim công tử Tiêu

“Khanh bản giai nhân”, bốn chữ phía sau mặt dù thanh niên kia không nói ra, nhưng Sở Ngọc có thể đọc tiếp mà không cần suy nghĩ “nại hà tòng tặc” *

(*)Khanh bản giai nhân,

nại hà tòng tặc: người vốn là người tốt, cứ sao lại theo giặc?

Như vậy, hoàn toàn có thể khẳng định.

Thanh niên áo xanh đã biết Sơn Âm công chúa từ trước, thậm chí đã có khúc mắc gì đó.

Nhìn theo bóng lưng người

thanh niên, Sở Ngọc thăm
nghĩ: giữa hăn và Sơn Âm
công chúa rút cục có
chuyện xấu gì?

Bùi Thuật gọi thanh niên
áo xanh mấy lần không
được, vẻ mặt khó xử đến
chỗ Sở Ngọc nói: “Tử Sở
huynh, Tiêu huynh tuy
rằng tính cách lạnh lùng,
nhưng không phải người
không biết đạo lý. Trước

nay người có đắc tội với
hắn không?”

Sở Ngọc nhún nhún vai
cười: “Ai mà biết được? Có
lẽ có, có lẽ không, chắc ta
quên rồi”.

Hỏi Sở Ngọc không thấy
manh mối gì, Bùi Thuật lại
đi về phía những người
khác để xin lỗi. Không có
người gảy đàn, hội thơ

thiếu một nửa phong nhã. Nhiều người tới nói chuyện với Hoàn Viễn một lát rồi rời đi.

Người thanh niên áo xanh mặc dù có vẻ lạnh lùng xa cách tất cả mọi người, nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn với hội thơ. Ngoài dự liệu của Sở Ngọc, những người này tuy quý mến tài văn của Hoàn Viễn, nhưng

hình như e ngại điều gì đó, không dám nói chuyện nhiều, cũng không ngỏ ý kết bạn, tất cả cáo từ về sớm.

Mọi người lục tục rời đi, đỉnh núi đang náo nhiệt lập tức trở nên trống trải, chỉ còn lại vài người. Vương Ý Chi chậm rãi đứng lên, đến chỗ Hoàn Viễn, nhìn kỹ một lát, khe khẽ mỉm cười rồi

mới quay sang Sở Ngọc,
cười nhẹ: “Được đấy!”

Sở Ngọc nhướn mày: “Được
đấy cái gì?”

Vương Ý Chi bật cười ha
ha: “Người hỏi ta, ta biết
hỏi ai?” Hắn bỗng nhiên
xoay người, xuống núi.

Người cuối cùng rời đi là
Bùi Thuật. Hắn nhìn Sở

Ngọc, do dự rất lâu mới nói: “Tử Sở huynh, ta cũng xin cáo từ”.

Sở Ngọc cười nhợt nhạt: “Xin cứ tự nhiên” Bỗng nhiên nàng nghĩ ra một chuyện, hỏi hắn: “Lần trước ngươi nhắc đến thiên kim công tử, sao ta không thấy? Đó là người nào?”

Bùi Thuật kinh ngạc mở to

hai mắt, rồi thở dài: “Bây giờ ta tin đúng là người không nhớ thật. Người vừa mới vì người mà đi là Tiêu huynh, thiên kim công tử Tiêu Biệt” Cảm thán xong, hắn cũng rời đi.

Việt Tiệp Phi lúc này nhẹ nhàng thở ra khoan khoái, tháo hai miếng vải nút lỗ tai: may quá, cuối cùng cũng được giải thoát.

Gió thổi hiu hiu.

Trên bàn cờ, Dung Chỉ đã hoàn thành nước cuối cùng, đứng dậy: “Cũng đến lúc rồi”.

Bởi vì mọi người rời đi vội

vàng, bàn trà nệm gấm vẫn chưa dọn đi. Sở Ngọc sai Việt Tiệp Phi bê chiếc bàn cạnh chỗ mình, bao gồm cả đồ ăn ở trên vào trong đình.

Ngồi trong đình, nàng hít thở không khí mát lành trên đỉnh núi, Nhìn từ trên cao, cả thành Kiến Khang nhà cửa nhấp nhô, thật đúng là đô thị phồn hoa mỹ

lệ.

Sở Ngọc đang cảm thấy lâng lâng, bỗng tay áo bị kéo nhẹ. Không cần quay lại nàng cũng biết là Lưu Tang. Ở nơi đây, cũng chỉ Lưu Tang mới có cách này để thu hút sự chú ý của nàng.

“Ọc ọc” âm thanh từ phía sau truyền tới, Sở Ngọc

kinh ngạc quay đầu. Nàng phát hiện âm thanh này truyền từ bụng Lưu Tang ra, mới nghĩ đến mình chỉ biết "ăn mảnh" mà những người khác chưa được ăn gì.

Trong tiềm thức, nàng nghĩ Lưu Tang và mọi người thấy đói thì ăn thôi, bây giờ mới nhớ ra quan hệ giữa mình và những người này.

Nàng chưa cho phép, thì không một ai dám động vào thứ gì.

Bật cười đẩy đồ ăn về phía Lưu Tang, Sở Ngọc nói: “Đói thì lấy đồ ăn đi”. Tuy ngữ điệu ôn hòa, nhưng trong thanh âm lộ ra vẻ suy tư.

Lưu Tang cảm nhận được điều này, cậu bé không lấy

đồ ăn mà chỉ chăm chú nhìn Sở Ngọc: “Công chúa không vui về sao? Nếu đã không vui, thì chúng ta về đi!” Cậu bé như chợt nhớ ra: “Có phải lời nói của những người vừa rồi làm công chúa không vui?”

Sở Ngọc mỉm cười, xoa đầu Lưu Tang: “Bọn họ chẳng liên quan gì đến ta, sao có thể làm ta không vui

được?" Nàng khẽ mỉm cười, ánh mắt xa xôi.

Nàng hiện tại là Sơn Âm công chúa, thì đã làm sao?

Bọn họ khen chê, thì liên quan gì đến nàng?

Hoàn Viễn ở bên cạnh nghe thấy, quay lại nhìn Sở Ngọc. Ánh mắt nàng thản nhiên thanh nhã, hình như

hắn chưa từng nhìn thấy
bao giờ.

Sở Ngọc đang định nói
thêm, bỗng cả người bị kéo
mạnh, đẩy sang một phía,
bên tai vang lên tiếng kêu
sợ hãi của Lưu Tang: “Cẩn
thận”.

Bình khí giao nhau, phát ra
thanh âm chói tai.

Sở Ngọc lão đảo mấy bước, lao vào góc đình bên cạnh Hoàn Viễn. Nàng bám lấy lan can nhìn ra, thấy bỗng xuất hiện mấy người, thân hình cao lớn, đội mũ khoác áo tơ, động tác mạnh mẽ đang tiến đến.

Quan trọng là, trên tay mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm.

Mấy người này, nhất định là thích khách.

Thích khách có tất cả năm người, phối hợp ăn ý. Ba người tấn công Việt Tiệp Phi, hai người còn lại lướt qua hắc, hướng về phía Sở Ngọc trong đình.

Kiểm lóe sáng lao tới, không khí bỗng trở nên âm lãnh, tiêu sát.

Sở Ngọc cảm thấy hoa mắt, bỗng Lưu Tang nháy đến chắn trước mặt nàng, nhanh chóng rút từ trong tay áo ra một thanh đoản kiếm để ngăn cản bọn người kia. Vừa rồi cũng chính là Lưu Tang đẩy nàng vào trong góc đình.

Đối phương thấy Lưu Tang nhỏ tuổi, không thèm để ý,

chỉ tùy ý vung kiếm lên.
Hai kiếm chạm nhau, cổ
tay Lưu Tang run lên, sắc
bén chuẩn xác vung tay
chém ngang, bức kẻ kia
phải lui một bước. Tên này
may có bạn đỡ cho một
đường kiếm, nếu không
hẳn đã có đổ máu.

Hai tên thích khách tỏ vẻ
kinh ngạc, liếc nhìn nhau,
cùng xông lên không dám

khinh địch nữa.

Sở Ngọc cũng kinh ngạc vô cùng. Nàng vốn chỉ coi Lưu Tang là một em nhỏ hồn nhiên ngây thơ, lúc này nhìn thấy cậu quay mặt lại, khuôn mặt non nớt tỏa ra khí thế quả quyết kiên nghị.

Kiểm thuật của Lưu Tang cũng rất khá, nhưng dù sao

kinh nghiệm vẫn chưa
nhiều, sau vài hiệp liền lộ
ra chỗ sơ hở. Một tên thích
khách lao qua phòng
tuyến, hướng thẳng đến
chỗ Hoàn Viễn và Sở Ngọc.

“Cũng đến lúc gì vậy, công
tử?” Mặc Hương thấy thái
độ kì lạ, vặn hỏi Dung Chỉ

Dung Chỉ khóe miệng mỉm
cười, đôi mắt sâu thẳm:
“Cũng đến lúc...có thích
khách”

QUYỂN 1

Chương 33: Tính toán không bỏ sót

Trong lúc nguy ngập, ngược lại đầu óc Sở Ngọc hoàn toàn tỉnh táo. Trái tim bị kích thích quá mức, mơ hồ hơi đau, nhưng nàng vẫn biết lúc này nên làm gì.

Nàng đưa tay chụp tới,

ngũ phải kéo Hoàn Viễn tránh né, nhưng tay lại chụp vào khoảng không. Quay đầu sang, nàng mới phát hiện “máy làm thơ” Hoàn Viễn không biết đã ra khỏi đình từ lúc nào, đang đứng ở bên ngoài, vẻ mặt không biểu lộ điều gì.

Sở Ngọc sửng sốt.

Vì khoảnh khắc trì hoãn

này, thích khách đã tới trước mặt nàng. Biết không trốn thoát, Sở Ngọc bất lực cười khổ một tiếng.

Nàng không muốn chết.

Sinh mệnh không dễ dàng lấy lại, cứ như thế mất đi lần nữa sao?

Thật không cam tâm.

Nếu lần này chết đi, nàng có còn xuyên qua nữa không? Nếu vận may chỉ có một lần, chết lần này có cảm giác gì không?

Vĩnh viễn.

Nàng thật sự không muốn chết.

Ngay khi nàng sợ hãi bàng hoàng, thích khách đã đến

trước mặt. Hấn nhìn nàng,
rồi...xoay người, nhảy ra
khỏi đình đi giết Hoàn Viễn.

Thậm chí không thèm quan
tâm thêm một phút.

“...”

Sở Ngọc trợn mắt há mồm.

Hoàn Viễn chật vật tránh
né sự truy giết của thích

khách, còn người có giá trị
ám sát tối quan trọng thì
đứng ngay người trong
đình. Tuy đã thoát chết
trong gang tấc, tạm thời
không nguy hiểm tính
mạng, nhưng lúc này, Sở
Ngọc ngoài thót tim hú vía,
còn có cảm giác...hơi nhục
nhã.

Ôi, ôi, ôi, không phải như
vậy chứ?

Nàng biết thời đại này sùng
bái sắc đẹp nghiêm trọng,
trông mặt mà bắt hình
dung vô cùng nghiêm
trọng, nhưng ngay cả ám
sát cũng phải chọn người
tuấn mỹ hơn, điểm này hơi
thái quá đi?

Đúng là không có đạo đức
nghề nghiệp gì cả!

“ ... ”

Hay là, thích khách không nhắm vào nàng, mà Hoàn Viễn mới là mục tiêu?

Cái này không có khả năng a. Từ nhỏ Hoàn Viễn nếu không bị giam lỏng thì cũng bị cấm tiếp xúc với người khác, làm sao có cơ hội ra ngoài đắc tội với người nào, thậm chí nghiêm trọng

đến mức bị người ta thuê
thích khách ám sát?

“Ngài muốn ám sát công
chúa?” Mặc Hương cầm
quân cờ, đang tìm xem có
cách nào hòa được không,
nghe lời nói của Dung Chỉ,
kinh hãi đánh rơi. Quân cờ
va chạm nhau phát ra
những tiếng lách cách.

“Sao ta có thể?” Dung Chỉ cười thản nhiên “Ám sát là có, nhưng không phải do ta bày mưu đặt kế”.

“Vậy là người nào?”

Dung Chỉ khom người thu dọn quân cờ vào hộp “Hoàn Viên”.

Hoàn Viễn né tránh đường kiếm của thích khách. Từ trước, hắn cũng được học đôi chút võ nghệ, không giỏi bằng Việt Tiệp Phi, thậm chí không bằng cả Lưu Tang, nhưng đủ để tự vệ một lúc.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy chưa bao giờ “lực bất tòng tâm” như vậy. Sức

lực như theo dòng nước trôi tuột khỏi cơ thể, vận động chân tay gian nan chậm chạp như lòng sông khô cạn. Hắc bổng nhớ đến đêm qua Dung Chỉ buộc hắc uống rượu, trong lòng có điều linh ngộ.

Sau một lúc, Hoàn Viễn thở hồng hộc, trên người đã có mấy vết thương.

Việt Tiệp Phi thấy Hoàn Viễn tình thế không ổn, đột nhiên tăng lực thoát khỏi ba tên thích khách, xông ra đỡ mũi kiếm giáng xuống người Hoàn Viễn, giải trừ một tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Với cục diện một chọi một, tên kia nhanh chóng bị yếu thế. Việt Tiệp Phi đâm hấn bị thương rồi quay trở lại

dồn bốn tên kia vào một chỗ, với mục đích không cho kẻ nào chạy thoát.

Việt Tiệp Phi đẩy Hoàn Viễn về phía đình, vừa đánh vừa lùi, đến khi chạm vào cột trụ bên đình mới dừng lại.

Lưu Tang cũng vừa đánh vừa lùi dần về bên đình. Cậu bé chưa có nhiều kinh nghiệm, ban đầu còn chiếm

ưu thế, nhưng sau bị tên thích khách dùng các chiêu thế kỹ xảo đánh cho luống cuống chân tay, bị bức lui dần.

Sở Ngọc thấy Lưu Tang đang lui về phía mình, sợ đao kiếm không có mắt, liền vượt qua lan can ra khỏi đình.

Hoàn Viễn khó khăn lắm

mới đứng vững, nhìn thấy Sở Ngọc ngay bên cạnh thì lùi lại.

Nhưng hăn quên mất đây là bên vách núi, cũng quên xem xét dưới chân trước khi cất bước.

Gót giày không may giẫm phải một hòn đá nhỏ, trượt chân, cả người Hoàn Viễn rơi xuống.

Nếu là trên đất bằng phẳng, đây chỉ là một cú ngã nhẹ.

Nếu hấn không bị thể lực suy kiệt, cũng có thể tự cứu mình.

“Thực ra lúc Hoàn Viễn mưu đồ xuất phủ, cũng

chuẩn bị chiêu cuối cùng là “đập nổi dìm thuyền”. Hẳn tự cho mình là quân tử, nếu không phải tình huống bất khả kháng sẽ không dùng đến binh đao. Nhưng tình thế cấp bách, hẳn không có nhiều người đáng tin, bản thân lại không tự do hành động nên đã nhờ Thẩm Quang Tả thay hẳn tiến hành” Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười “Nhưng Hoàn

Viễn không biết, ta hứa cho Thẩm Quang Tả lợi lộc nhiều hơn hẳn có thể cho rất nhiều!”

Thẩm Quang Tả là kẻ quy phục phản chiến, vì vậy, toàn bộ kế hoạch của Hoàn Viễn đều nằm trong tay Dung Chỉ.

Chỗ ở của Hoàn Viễn có nuôi một con bồ câu, vốn là

do tổ chức thích khách bí ẩn trên giang hồ Chuyển Kiếm dùng để liên lạc với các thân chủ. Hoàn Viễn trước nay không hề thả con chim này, vì không đến bước đường cùng sẽ không dùng bạo lực.

Nhưng hành động của Sở Ngọc mấy hôm trước đã cắt đứt hết hi vọng của hắn.

Hôm qua, Hoàn Viễn biết Sở Ngọc muốn đến núi Bình Đỉnh tham gia hội thơ, liền thả con bồ câu này ra.

Mặc Hương nghĩ nghĩ một lúc, hỏi lại: “Vậy rốt cuộc công tử quyết định trợ giúp Hoàn Viễn một tay hay là ngăn cản hẳn?”

“Đều không phải” Thu dọn xong toàn bộ bàn cờ, Dung

Chỉ đứng dậy cười nói: “Ta quyết định tương kế tựu kế lợi dụng trò ám sát này. Tuy rằng tầm ảnh hưởng của ta không quá rộng, nhưng trong phạm vi thành Kiến Khang này, thì không vấn đề gì. Đối với tổ chức Chuyên Kiếm, ta cũng biết sơ sơ một chút. Những kẻ thích khách này đều mới tới thành Kiến Khang, làm cho mục tiêu ám sát của

chúng bị nhầm lẫn cũng không phải là khó khăn lắm. Ta căn cứ vào lời đồn đại bên ngoài, nói công chúa cao lớn như nam nhân, diện mạo tuấn tú. Mà trong nhóm người xuất phủ hôm nay, người phù hợp nhất với miêu tả này, là Hoàn Viễn”.

Hắn khuyên công chúa mang Hoàn Viễn đi dự hội

thơ, bức Hoàn Viên uống rượu độc làm suy kiệt thể lực. Trước khi công chúa ra khỏi cửa, hân còn dùng dược phẩm che đi phong thái mỹ mạo của nàng. Tất cả những việc này, không cái gì là không có mục đích.

“Hiện tại có lẽ Hoàn Viên cũng đoán ra năm phần dụng ý của ta”. Dung Chỉ chắc chắn mỉm cười “ Ta

muốn gieo vào lòng hắc một ý niệm, hắc vĩnh viễn đánh không lại ta". Điều hắc muốn, là bóng ma tâm lý này sẽ theo Hoàn Viễn cả đời.

Hắc sẽ ban ơn, nhưng trước hết, là phải trấn áp.

Mặc Hương nhìn Dung Chỉ, cũng cười theo.

Cho dù có chứng kiến bao nhiêu lần, hắn cũng không thể nào đo lường được tâm tư thâm trầm của người này. Mỗi lần hắn nghĩ chạm được đến nội tâm của Dung Chi, thì sau đó lại ngỡ ngàng phát hiện, đó chỉ là biểu hiện giả dối.

Hắn vĩnh viễn không muốn đối địch với người này.

Hai năm trước, lần đầu tiên
gặp mặt và trò chuyện, hắn
đã quyết định đi theo Dung
Chỉ.

Vĩnh viễn không phản bội.

Vĩnh viễn không hối hận.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 34: Không được buông tay

Hoàn Viễn bị trượt chân, cơ thể nghiêng đi thì biết không ổn rồi. Ở giữa không trung, không bám được thứ gì.

Lúc này, tâm trí hắn ngược lại rất rõ ràng.

Dung Chỉ, Dung Chỉ, người
đúng là tính toán không bỏ
sót. Trong nháy mắt, Hoàn
Viễn cười khổ nghĩ.

Hắn đã sớm dự liệu được
tất cả, đoán sẽ có thích
khách, cũng đoán được,
thích khách là do Hoàn
Viễn này phải tới. Thậm
chí, đoán được cả việc
thích khách và Hoàn Viễn

không hề biết nhau.

Hoặc, đây chính là tính toán ngay từ đầu của Dung Chỉ.

Như vậy, tính toán không bỏ sót, chỉ có thể vền vẹn dùng từ “đáng sợ” để hình dung.

Trong lòng Hoàn Viễn dâng lên nỗi tiêu điều trước nay

chưa từng có.

Dù sao, những cái đó cũng không liên quan gì đến hắc nữa. Nơi đây cảnh trí tú lệ, được chôn xương ở đây, âu cũng là một điều tốt.

Hắc thấy mệt mỏi rồi.

Nếu điều kiện tiên quyết để có tự do là phải mưu tính giỏi hơn Dung Chỉ, thì hắc

thừa nhận mình không bằng người. Nếu Dung Chỉ định dùng một ván này để giết chết Hoàn Viễn ta, thì sẽ theo như mong muốn của hắn.

Có lẽ chết ở chỗ này, sẽ được thanh thản chưa từng có.

Chỉ là...tiếng gió chưa kịp rít bên tai, cổ tay Hoàn

Viễn bỗng cứng lại, có người gắt gao nắm lấy. Thân thể hấn dừng lại, treo lơ lửng bên vách đá.

Là ai cứu hấn?

Hoàn Viễn kinh ngạc mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng mà cả đời này hấn không thể nào quên được: người mà hấn oán hận sâu sắc nhất, lúc này đang chặt

vật cúi người bên vách đá,
bắt lấy cổ tay hắn.

So sánh với sự chấn kinh
của Hoàn Viễn, trong lòng
Sở Ngọc cũng chẳng sung
sướng gì: nếu nàng biết rõ,
đưa tay ra mang lại hậu
quả gì, thì dù có thế nào
nàng cũng phải kiềm chế
giữ tay bên mình.

Một giây trước, nàng

thoáng nhìn thấy Hoàn
Viễn rơi khỏi vách đá,
chẳng kịp suy nghĩ gì, nàng
liền đưa tay ra tóm lại.

Nhưng nàng không đủ sức,
không những không giữ
chặt được Hoàn Viễn,
ngược lại còn bị trọng
lượng của hắn kéo nửa
người nhào xuống.

Nàng không thể nào kéo

nổi một nam nhân hơn một
trăm cân lên.

(1 kg hiện nay = 1.6 cân
ngày xưa, có câu “kẻ tám
lạng, người nửa cân”. Vậy
 $100 \text{ cân} = 62.5 \text{ kg}$)

Cả cơ thể đang có xu
hướng bị kéo xuống, Sở
Ngọc cắn chặt hàm răng.
Cổ tay đau như muốn gãy
ra, nàng không tự chủ

được lại càng dùng lực nắm chặt lấy tay Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn sửng sờ nhìn Sở Ngọc, đầu óc trống rỗng.

Nàng?

Sở Ngọc không nhìn được tình hình phía sau, chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau lúc gần lúc xa. Bỗng có ai giẫm lên chân nàng, cản cứ

vào lực đạo của người đó, nàng đoán là Lưu Tang.

Trong tất cả mọi người, Lưu Tang là nhẹ nhất.

Bởi vì không nhìn thấy cục diện, trong lòng càng lúc càng lo âu. Hoàn Viễn đang cheo leo trên vách đá, Sở Ngọc vì giữ chặt tay hắn cũng vắt mình xuống vách đá, Việt Tiệp Phi bị bốn

thích khách vây kín không thoát được ra. Chiêu kiếm của Lưu Tang ngày càng ổn định, nhưng cũng không thể giết chết đối thủ, chỉ có thể quay lại yểm trợ cho hai người bị nạn là Hoàn Viễn và Sở Ngọc.

Trong tình hình này, phương pháp tự bảo vệ tốt nhất là phải buông tay, buông gánh nặng khổng lồ

trên tay thì mới có thể bảo vệ chính mình.

Sở Ngọc không phải không biết rõ, chỉ có điều...nàng không làm được.

Từng chút từng chút một bị kéo xuống vực, cảm giác không hề dễ chịu chút nào, giống như người ta chạm rảnh mài dao...nhưng nàng vẫn không thể buông tay.

Nếu lúc phát sinh sự việc, nàng do dự, bỏ lỡ cơ hội cứu Hoàn Viễn, không vươn tay ra tóm lấy hắn, thì sau này cũng chỉ có chút áy náy mà thôi.

Nhưng nàng đã tóm lấy hắn, lúc này nàng là hi vọng sống sót duy nhất của hắn. Sở Ngọc không có cách nào thuyết phục chính

mình buông tay. Nếu nàng buông tay ra, không khác với mưu sát là mấy.

Núi này dù không cao, nhưng dù sao vẫn là một ngọn núi. Nếu rơi xuống, khả năng sống sót hầu như không có.

Sinh mệnh đáng quý biết bao nhiêu, người đã chết hơn một ngàn năm sau

như nàng quá hiểu rõ, và quá thâm thía.

“Công chúa, buông Hoàn ca ca ra. Người làm như vậy nguy hiểm lắm!” Trong lúc đánh nhau, Lưu Tang phát hiện Sở Ngọc đã bị kéo sâu xuống thêm mấy tấc thì hoảng sợ kêu lên.

Chính lúc đó, bọn thích khách biết mình đã nhầm

mục tiêu, then quá hóa giận, lập tức điên cuồng tấn công khiến Việt Tiệp Phi luống cuống chống đỡ vô cùng khó khăn.

Hoàn Viễn nghe tiếng nói của Lưu Tang mà chết lặng. Trong phủ công chúa, ngoại trừ Giang Yên, người hấn thân cận nhất là Lưu Tang – một cậu bé thật đáng yêu. Thời gian dài

qua đi, hấn lại quên mất,
người có vị trí quan trọng
nhất trong lòng Lưu Tang,
là công chúa.

Nếu là vì công chúa, có thể
vứt bỏ hết thảy những
người khác.

Hấn biết mình không nên
quan tâm làm gì, nhưng
không tránh khỏi dâng lên
trong lòng nỗi bi thương

tuyệt vọng: vĩnh viễn không định lại Dung Chỉ, vĩnh viễn không được tự do, vĩnh viễn bị những người thân thiết xung quanh vứt bỏ vì lý do nào đó.

Nếu cuộc đời hắn là như vậy, sinh mệnh này còn có giá trị gì nữa?

Chính vào lúc tinh thần

không còn tập trung nữa, bỗng một câu nói vang lên bên tai, khiến hấn sức tỉnh:

“Không được buông tay”

Bởi vì phải dùng hết sức lực toàn thân, mặt Sở Ngọc đỏ gay, khó khăn nói ra từng chữ: “Không, được, buông, tay”.

Một tên thích khách tìm

được khe hở, chĩa thẳng
kiếm về phía Sở Ngọc. Việt
Tiệp Phi cản lại, khiến
đường kiếm của hắn bị
chệch đi, sạt qua đỉnh đầu
nàng. Búi tóc vì thế mà
tung ra, mái tóc dài mềm
nhẹ xõa xuống che gương
mặt nàng.

Sở Ngọc toát mồ hôi, lúc
này bàn tay đang nắm lấy
cổ tay Hoàn Viễn cũng

thấm ướt mồ hôi, trơn trượt càng lúc càng khó giữ.

Sở Ngọc cắn răng nói: “Hoàn Viễn, nắm lấy ta, đừng buông tay”.

Hoàn Viễn mở to mắt, dường như không dám tin, lời vừa nói là của Sở Ngọc.

Vừa mới...nghe thấy cái gì?

Có phải vì quá đau buồn
mà sinh ra vọng tưởng?

Gương mặt nàng ẩn hiện
sau làn tóc, nhưng đôi mắt
lại sáng ngời, tỏa ra thứ
ánh sáng mê hoặc.

Không được buông tay,
nàng lại nói như vậy.

Hoàn Viễn đã từng cho
rằng, trong thế giới này,

không còn người nào có thể níu giữ hẳn.

Thời buổi loạn thế, vận mệnh như bèo dạt mây trôi, có ai còn dư thừa tâm tư, lo cho sự sống chết của người khác?

Vậy mà tại sao lúc này, khi ranh giới giữa sự sống và cái chết mong manh, lại có một người không chút do

dự vươn tay ra, liều lĩnh
bên vách đá cheo leo, gắt
gao giữ chặt lấy hân?

Thế nhưng lại là nàng?

Tại sao lại là nàng?

Dung Chi, người trăm mưu
ngàn kế, có tính đến
chuyện này không?

Sở Ngọc không biết những

xúc cảm đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng Hoàn Viễn, chỉ tiếp tục cố gắng nói: “Đừng từ bỏ, cố chịu đựng, sẽ có cơ hội...” Có lẽ ngay sau đó, Lưu Tang và Hoàn Viễn lập tức đại phát thần uy, đánh bại thích khách chẳng?

Dù hi vọng đó quá xa vời, trước mắt chỉ có tuyệt vọng, dù có thể nào, cũng

không thể buông tay.

Lời còn chưa dứt, phía sau truyền đến tiếng kêu vui sướng của Lưu Tang, trong lòng nàng mừng rỡ, đoán là tình thế thay đổi. Nàng cố gắng ngoái lại nhìn, thoáng thấy như có một vầng mây đỏ cùng với ánh kiếm sáng lạn.

QUYỂN 1

Chương 35: Tam ngàn phồn hoa kiếm

Tiếng binh khí giao tranh âm ầm, Sở Ngọc vừa vội vàng liếc mắt nhìn, vừa nỗ lực hết sức kéo Hoàn Viễn và mỉm cười với hắn: “Cố gắng chịu thêm một lát, rất nhanh thôi”

Đúng như lời nàng nói, liên tiếp tiếng kiếm va chạm và tiếng người kêu thảm thiết, mấy vật nặng đổ xuống đất. Rất nhanh, có người chạy qua đỡ lấy nàng, Việt Tiệp Phi cũng kéo được Hoàn Viễn lên.

Lưu Tang cẩn thận dè dặt đỡ lấy Sở Ngọc lúc này đã kiệt sức, nhìn thấy nàng quần áo lấm lem lại bị cắt

mất một ít tóc, không nói câu nào, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Sở Ngọc dờ khóc dờ cười, nàng tựa vào người Lưu Tang thở gấp một lúc rồi mới chậm rãi duỗi tay, vỗ nhẹ lên đầu cậu bé: “Em khóc cái gì? Đừng khóc nữa, ta không sao!”

Mệt mỏi quá! Vừa rồi không

hiếu sao nàng có thể chống đỡ lâu như vậy. Giờ đây toàn bộ sức lực như trống rỗng, cạn kiệt, khớp xương nhức mỏi vô cùng. Lúc này nàng chỉ muốn tìm một chỗ bằng phẳng để có thể nằm xuống.

Nhưng bỗng nghĩ vừa rồi nhìn thấy một đám mây đỏ, nàng lại cố gắng quay đầu nhìn. Nhưng bây giờ,

đừng nói mây đỏ, mà thậm chí một sợi tơ hồng cũng không hề thấy.

Sở Ngọc hoang mang hỏi Lưu Tang: “Vừa rồi, có người đến giúp chúng ta phải không?” Sao mà giờ không hề nhìn thấy?

Lưu Tang thút thít nói: “Là Hoa ca ca, Hoa ca ca giúp chúng ta, sau đó đi rồi”.

Ai?

Hoa ca ca?

Ta mới là Hoa cô nương
đây.

Sở Ngọc nháy nháy mắt
mấy cái, quay sang hỏi Việt
Tiệp Phi, ánh mắt ý chừng
như muốn nói: Lưu Tang
gọi người nào đó là Hoa ca

ca, người không đến mức
cũng gọi là Hoa ca ca chứ?

Việt Tiệp Phi không phụ sự
mong đợi của Sở Ngọc,
thành thật trả lời: "Là Hoa
Thác. Hắn không được
khỏe, nên giải vây cho
chúng ta xong lại về phủ
dưỡng bệnh rồi".

Hoa Thác?

Sở Ngọc ngạc nhiên.

Hoa Thác là ai chứ, cái tên này nàng biết rõ. Đây là người nghe nói bệnh nặng, giống như cái ấm sắc thuốc luôn phải tổng tể dược liệu quý giá mới có thể bảo toàn tính mạng. Lúc trước Sở Ngọc đọc tư liệu về Hoa Thác còn than thầm: Sơn Âm công chúa theo đuổi các mỹ nam tử, thật là đa

dạng về chủng loại, đến “ấm sắc thuốc” cũng không tha. Bây giờ xem ra, Hoa Thác hình như không phải là một “ấm sắc thuốc” đơn thuần a.

Biết rõ hỏi thêm nhiều câu sẽ lộ sơ hở, Sở Ngọc tỏ vẻ “Ta hiểu rồi”, nhờ Lưu Tang dìu vào trong đình.

Ngồi trong đình, những

luồng gió núi mát lành
khiến Sở Ngọc chậm rãi
khôi phục sức lực. Nàng
ghê người thấy Việt Tiệp
Phi đang lục lọi trong đồng
năm thi thể của thích
khách, lại kinh ngạc phát
hiện, trừ những vết thương
nhỏ hỏn độn, thi thể năm
tên này đều có những chỗ
giống nhau. Cổ họng, hai
vai, ấn đường và lồng ngực
đều có những vết đâm chỉ

lớn hơn đầu ngón tay một chút, mà máu tươi từ trong vết thương chảy ra nhuộm đỏ cả mặt đất xung quanh.

Sở Ngọc nghĩ ngợi, rồi hỏi Lưu Tang lúc này đang băng bó vết thương cho Hoàn Viễn: “Em kể lại tình hình lúc này cho ta nghe”.

Theo lời kể của Lưu Tang, Sở Ngọc biết rằng Hoa Thác

đột ngột xuất hiện, với
kiếm thuật cao minh nhanh
chóng giết chết năm tên
thích khách rồi vội vã đi
ngay.

Sở Ngọc hiểu kỳ hỏi: "Kiếm
thuật của Hoa Thác lợi hại
vậy sao? Còn hơn cả Việt
Tiệp Phi?" Lưu Tang và Việt
Tiệp Phi đánh nhau với
thích khách nửa ngày
không thắng được, Hoa

Thác trong nháy mắt giải quyết hết. Sự chênh lệch này hơi...quá lớn!

Việt Tiệp Phi mặt đen đi một chút, yên lặng quay đầu sang chỗ khác, tiếp tục lục tìm trong thi thể một tên khác.

Lưu Tang lắc đầu nói: “Cũng không hẳn như vậy. Hoa ca ca sở dĩ kết thúc

nhANH chóng, là bởi vì mấy tên thích khách đang mài đánh với Việt ca ca, nên bị tập kích bất ngờ. Nếu Hoa ca ca mà giao đấu với Việt ca ca, người thua có lẽ là Hoa ca ca, vì thể lực không cho phép đánh lâu”.

Sở Ngọc gật gật đầu, lúc này xem như đã hiểu logic của Lưu Tang: Hoa Thác gọi là Hoa ca ca, Việt Tiệp

Phi gọi là Việt ca ca, Hoàn Viễn gọi là Hoàn ca ca, như vậy suy ra, Dung Chỉ chính là Dung ca ca.

Thấy Lưu Tang có vẻ hơi buồn rầu uể oải, Sở Ngọc đoán được tâm tư bèn xoa đầu cổ vũ cậu bé: “Lưu Tang hôm nay cũng giỏi lắm, ngăn cản được một tên thích khách đấy!”

Lưu Tang cắn môi, cúi đầu ngại ngùng: “Cảm ơn công chúa” Bỗng nhiên cậu bé như nhớ ra điều gì, vẻ mặt sợ hãi nói: “Cũng may hôm nay Dung ca ca dẫn em mang đoản kiếm bên người, nếu không thì đã không giúp được gì cho công chúa”.

Sở Ngọc nhú mày: Dung Chi?

Áp chế suy tư trong lòng, Sở Ngọc cười hỏi Lưu Tang: “Tương lai em muốn làm gì?” Còn nhỏ tuổi mà kiếm thuật đã giỏi như vậy, chắc cậu bé cũng có mơ ước làm nên sự nghiệp gì đó.

Vừa nghe nàng hỏi, Lưu Tang ngẩng lên, trên gương mặt non nớt vừa là hưng phấn, vừa là ngượng

ngùng ửng đỏ, nhìn thẳng vào Sở Ngọc nói: “Lưu Tang tương lai về sau, chỉ muốn làm trai lơ của công chúa!”

Sở Ngọc tái xám mặt mày, cứ tưởng mình nghe lầm. Cho đến khi Lưu Tang với gương mặt hồn nhiên, ánh mắt nhiệt tình lặp lại tuyên ngôn trai lơ lần thứ hai, Sở Ngọc mới âm thầm nuốt một búng máu vào bụng.

Không thể phủ nhận, Sơn Âm công chúa tu dưỡng dạy dỗ rất thành công, cực kỳ thành công!

Dung Chi cắt bàn cờ, tiễn Mặc Hương rời khỏi Mộc Tuyết viên. Sau đó hẳn cũng không quay vào, mà chậm rãi đi vòng quanh

phủ công chúa. Ven đường có người chào hỏi, Dung Chi cũng khẽ gật đầu đáp lễ.

Khóe miệng hần vẫn mỉm cười, ánh mắt lại sâu thẳm an tĩnh, không chút gợn sóng.

Đi được khoảng nửa vòng, hần chậm rãi lộn ngược trở lại, cuối cùng dừng bước

trước một gian biệt viện
vắng vẻ, yên tĩnh. Bên
trong tỏa ra mùi thuốc
đông y nồng nặc. Mùi
thuốc này không phải một
sớm một chiều, mà đã tích
tụ từ lâu. Mà tấm biển tên
gắn trên cửa đã bị tróc sờn,
có vẻ lung lay sắp rơi, nhìn
kỹ mới thấy được năm chữ:
“Tam ngàn phần hoa
kiếm”.

Lúc này đang là mùa xuân, vậy mà cảnh trí bên trong biệt viện lại vô cùng tiêu điều. Hoa lá rụng đầy trên mặt đất như có mưa gió bão táp đã quét qua.

Bước qua cửa, sẽ nhìn thấy một thanh kiếm cắm nghiêng trên mặt đất, lưỡi kiếm còn loang sắc đỏ.

Dung Chi mỉm cười, lúc này

dường như nét cười mới
lan được đến khóe mắt
hắn. Bước vào phòng,
Dung Chỉ gọi khẽ: "A
Thác".

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 36: Khóe mắt quyền rũ

Để tránh lần thứ hai gặp nạn mà không còn sức lực chống đỡ, mọi người ở trên núi nghỉ ngơi một lúc. Cho đến khi Sở Ngọc đã hồi phục thể lực một chút, tất cả vội vàng xuống núi. Mặc dù đã lục tìm rất kỹ càng,

Việt Tiệp Phi cũng không thể thấy được manh mối gì trên người bọn thích khách.

Lưu Tang đi trước về phủ, gọi người mang xa giá đến đón công chúa. Với ngoại hình và sức lực lúc này của nàng, thà ở lại trên núi còn hơn là đi bộ ngoài đường.

Trên đường trở lại phủ, Hoàn Viễn vẫn trầm mặc

không nói lời nào. Mặc dù hẳn bây giờ với lúc xuất phủ đều là im lặng không nói chuyện, nhưng sự trầm mặc này không còn giống trước nữa. Dường như có một cảm xúc nào đó lạ lùng, thay đổi.

Hai người tiến vào phủ, đi một đoạn ngắn là đến chỗ giao nhau giữa Tây Thượng các và Đông Thượng các.

Đi được mấy bước, bỗng Hoàn Viễn quay lại, hỏi Sở Ngọc: “Nếu Hoa Thác không đến, chỉ thêm một chút nữa thôi, cả ta và nàng sẽ bị rơi xuống. Lúc đó, nàng còn kéo tay ta nữa không?”

Sở Ngọc nghe vậy thì hơi kinh ngạc. Nàng nhìn kỹ Hoàn Viễn, thấy trong đôi mắt người thanh niên tuấn

mỹ này như đang hoang mang lạc lối, không tìm được phương hướng. Suy nghĩ một chút, nàng nói: "Ta không biết nữa. Sự sống cái chết trước mắt, con người khó mà làm theo ý chí của mình được. Có thể đến lúc ta sợ chết cũng sẽ buông tay người ra, chỉ có điều..." Sở Ngọc nhìn Hoàn Viễn, ánh mắt chân thành dịu dàng "Mới vừa

rồi, chí ít là mới vừa rồi, ta không hề nghĩ đến chuyện buông tay”.

Hoàn Viễn giật mình trong khoảnh khắc, thấp giọng nói: “Ta tin nàng”, sau đó rời đi.

Sở Ngọc cũng khẽ thở dài, đi về hướng ngược lại.

Tuy những điều nàng vừa

nói, từng câu từng chữ đều là sự thực, nhưng nói trong lúc này, cũng có ý đồ riêng.

Ý chí của Hoàn Viễn rõ ràng đã dao động, nàng phải lập tức nắm chắc.

Trở về phòng thay quần áo, Sở Ngọc sai Ấu Lam sửa sang lại đầu tóc cho nàng. Bởi thích khách đâm kiếm vào búi tóc, tóc bị cắt mất

khá nhiều, có chỗ dài ngắn không đều nhau cần phải chỉnh sửa lại.

Tóc cắt bớt đi, lại ngắn thêm một đoạn nữa. Lúc đến nơi này, nàng kể thừa mái tóc dài đến eo của Sơn Âm công chúa. Lúc cải trang nam giới đã cắt bớt một đoạn, bây giờ lại cắt thêm đoạn nữa, tóc chỉ còn dài chấm vai, không thể búi

tóc kiểu phức tạp như cũ được nữa.

Tuy nhiên Sở Ngọc lại thấy rất hài lòng. Búi tóc nặng lại còn đeo một đồng thứ, mấy ngày trước nàng cảm tưởng như gãy cổ đến nơi, bây giờ thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Sở Ngọc trong lòng sung sướng, Âu Lam lại sầu

muộn, không biết làm sao tạo một kiểu tóc xinh đẹp cho công chúa bây giờ, chiếc lược trên tay cứ do dự mãi. Ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng nói nhẹ nhàng của Dung Chi: “Công chúa trở về rồi phải không?”

Sở Ngọc hơi trầm ngâm, cho Âu Lam lui ra, khoác thêm áo ngoài rồi đi ra cửa

gặp Dung Chỉ.

Lúc này, nàng cũng muốn gặp hẳn.

Hai người sóng bước, mỗi người có một tâm sự riêng, cả hai đều im lặng. Cuối cùng, Sở Ngọc mở lời trước: "Người tìm ta có việc gì thì nói đi".

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười

nói: “Hôm nay ta lo cho sự an nguy của công chúa, nên đã phái Hoa Thác đến trợ giúp. Hẳn trước đây là người trong giang hồ, tính tình phóng khoáng bất kham. Nếu có chỗ nào thất lễ, mong công chúa xá tội”.

Không đợi Sở Ngọc hỏi đến, Dung Chỉ nói liền một hồi, khiến cho nàng sững sốt, chỉ còn biết thản nhiên nói:

“Không sao”. Đang tính hỏi hẵn vì sao Hoa Thác xuất hiện trên núi, vì sao Lưu Tang lại mang kiếm, vì sao sắp xếp cho nàng đi cùng Hoàn Viễn..., nàng nghĩ hẵn đã có sẵn đáp án rồi: là bởi vì lo lắng cho an nguy của nàng.

Vậy thì, mọi nghi ngờ trong lòng nàng không cần hỏi nữa. Không hiểu sao cứ có

cảm giác bất an, nàng lại hỏi: “Người tìm ta vì chuyện này?”

Dung Chỉ nghiêng đầu nhìn nàng, nhoẻn miệng cười: “Tất nhiên không phải”.

Hai người đã đi đến mép rừng hoa hạnh thết yến lần trước. Mấy ngày này, tuy hoa chưa nở hết nhưng cũng là lúc rục rở nhất.

Từng chùm hoa trắng như tuyết phủ kín cành. Một nhành hoa chìa ra, gần như sát gò má Dung Chi, phản chiếu vào đôi mắt u tĩnh, thâm trầm tối đen của hắn; khiến cho khóe mắt bỗng sáng ngời quỳnh rũ, lay động lòng người.

Là hoa, hay là người?

Sở Ngọc trong phút chốc

hốt hoảng, rồi ngay lập tức
trấn tĩnh lại. Nàng nắm
chặt tay, móng tay ấn sâu
vào da thịt: ở trước mặt
người này, tuyệt đối không
thể lơ là thiếu cảnh giác!

Dung Chi cười nói: “Ta còn
có chuyện muốn nói với
công chúa, nhưng chỗ này
không tiện”. Hắn quay lại
nhìn Việt Tiệp Phi phía sau,
vừa ôn hòa vừa khách sáo

nói: “Có thể nhờ các hạ canh gác ở ngoài bìa rừng được không? Ta có chuyện quan trọng cần nói với công chúa”.

Việt Tiệp Phi không hề nhúc nhích, chỉ đưa mắt nhìn Sở Ngọc như muốn hỏi ý kiến của nàng. Sở Ngọc trong lòng mâu thuẫn kịch liệt: nghe theo, hay không nghe theo hẳn?

Nếu nghe theo lời hăn, đi vào trong rừng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Dù sao đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của Dung Chỉ.

Nếu không nghe theo hăn, với bộ dáng này chắc hăn sẽ không chịu nói thêm điều gì nữa, như vậy sẽ không thể tìm hiểu được mục đích của hăn.

Do dự trong khoảnh khắc,
nàng quyết định dứt khoát.
Gật đầu với Việt Tiệp Phi,
nàng dặn hăn: “Không
được đi quá xa”.

Trên mặt Việt Tiệp Phi biểu
hiện kỳ quặc, cúi đầu tuân
mệnh. Sở Ngọc trước là
ngạc nhiên, sau đi cùng
Dung Chỉ vài bước mới hiểu
ra. Thái độ của Việt Tiệp

Phi, e rằng đã hiểu lắm
nàng và Dung Chi, nghĩ
bọn họ nhân chỗ vắng
người định làm cái gì gì...
Xem ra công chúa Sơn Âm
đã lưu lại một bóng ma ám
ảnh thật sâu đậm.

Xuyên qua rừng hoa mà đi,
hoa hạnh trắng muốt vì sự
chuyển động của hai người
mà rơi lả tả. Trước mặt là
một cảnh tượng tuyệt đẹp

khiến nàng khoan khoái, lại bởi vì hôm nay đã trải qua những giờ phút thót tim, lúc này tâm tình dần dần buông lỏng. Nàng hầu như quên mất Dung Chỉ bên cạnh, chỉ để ý đến rừng hoa hạnh trước mắt.

Bên tai truyền đến tiếng nói ôn hòa, ôn hòa đến nỗi khiến người ta không cảnh giác, thậm chí càng buông

lông: “Nàng tên là gì?”

“Sở Ngọc” Không hề nghĩ ngợi, Sở Ngọc buột miệng nói ra. Lời vừa thốt ra, nàng mới sợ hãi nhớ đến ai đang hỏi, hỏi với mục đích gì.

Sơn Âm công chúa tên là Lưu Sở Ngọc, còn nàng họ Sở tên Ngọc, chỉ có một chữ khác. Nếu không trùng

hợp như thế, nàng chắc đã
để lộ sơ hở.

Sở Ngọc trong lòng bình
tĩnh, chăm chú nhìn Dung
Chỉ.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 37: Lưỡng chu khả bạch hồng

Đúng là một giây cũng không thể lơ là thiếu cảnh giác, Sở Ngọc cười lạnh nghĩ.

Dung Chi lại khe khẽ mỉm cười. Hắn nhẹ nhàng kéo cành hoa xuống, ghé mũi

ngửi hương thơm. Bỗng động tác của hắn, hai đóa hoa đầu cành theo nhau rơi xuống. Không gian tĩnh lặng khiến Sở Ngọc dường như nghe thấy cả tiếng hoa khẽ chạm xuống mặt đất.

Dung Chi nói nhỏ: “Công chúa, nàng còn nhớ không? Bốn năm trước, lúc nàng đưa ta vào phủ, đã nói một câu. Câu nói này, cả đời ta

cũng không quên được.
Chắc là nàng vẫn còn nhớ
chứ?"

Sở Ngọc lập tức căng
thẳng. Gương mặt không
biểu hiện điều gì, nàng
chăm chú nhìn Dung Chỉ,
một lúc lâu sau mới chậm
rãi nói: "Người nói những
lời này, là đang hỏi bản
công chúa?"

Nàng tất nhiên không phải công chúa Sơn Âm. Câu hỏi của Dung Chỉ nàng không trả lời được, không thể đáp bừa, cũng không thể thoái thác là mình không nhớ.

Sở Ngọc nghĩ nghĩ, đang định nói: “Những chuyện năm xưa, người còn nhắc lại làm gì?” Bỗng nàng rùng mình, ngược mặt lạnh lùng nói: “Người nghĩ bản công

chúa là ai? Người lấy tư cách gì dùng khẩu khí này mà thẩm vấn bản công chúa?"

Đây không phải là câu trả lời tốt nhất, nhưng cũng hơn là trầm mặc e ngại.

Vừa rồi Sở Ngọc bỗng nghĩ đến một khả năng, đó là Sơn Âm công chúa không hề nói gì với Dung Chỉ. Hẳn

hỏi như vậy chỉ để dụ nàng mắc bẫy. Nàng trả lời thế nào cũng là sai lầm trí mạng.

Mà lời nói kế tiếp của Dung Chi khiến nàng nhẹ nhàng thở ra: “Công chúa khinh thường không đáp cũng đúng. Bởi vì lúc đó, nàng chẳng nói gì với ta cả”.

Quả nhiên.

Nhưng Sở Ngọc không vì vậy mà lộ ra ánh mắt đắc ý, ngược lại tiếp tục cười lạnh nhìn Dung Chỉ. Bởi vì câu nói vừa rồi, cũng có khả năng là một cái bẫy, hửn dụ nàng mắc câu.

Ở trước mặt người này, mỗi bước mỗi hành động, đúng là “bộ bộ kinh tâm” (từng bước chấn động tâm

trí), khiến người ta kinh sợ.

Lúc này Sở Ngọc thấy may mắn vì mình đã không chọn biện pháp giả vờ mất trí nhớ. Tuy làm như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng lộ ra một sơ hở quá lớn khiến Dung Chi có thể tập trung tìm được sự dối gạt.

Hiện tại, muốn thăm vấn

Sơn Âm công chúa về chuyện quá khứ, không mấy kẻ có tư cách làm được việc đó.

Dung Chi nhìn Sở Ngọc, sóng mắt nhu hòa như nước, nhưng lời nói lại khiến trống ngực nàng đập thình thình: “Công chúa hãy cởi áo ra”.

Sở Ngọc cố gắng áp chế nỗi

sợ hãi đang dâng lên, trên mặt vẫn là cười lạnh: “Bản công chúa hôm nay không...” Nàng còn chưa nói xong, đã thấy ngón tay trắng trẻo thon dài của Dung Chi che đi làn môi của nàng.

Sở Ngọc mở to hai mắt, bỗng Dung Chi tiến lên chắn ngay trước mặt nàng. Gương mặt mỉm cười thuần

hậu, nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn chuẩn xác. Một tay hấn bay nhanh bắt lấy hai cổ tay nàng, áp quá đỉnh đầu; một tay đỡ lấy cơ thể Sở Ngọc xoay người một cái. Nháy mắt, nàng đã thấy mình nằm ngửa dưới đất, áp ở dưới thân thể hấn.

Buông tay!

Ngón cái và ngón trỏ hẩn bóp lấy cầm Sở Ngọc. Nàng hô hấp khó khăn, tiếng kêu tắc nghẹn trong cổ họng. Lực của hẩn không lớn, nhưng động tác lại nhanh gọn khiến người ta sợ hãi. Dù Sở Ngọc có cố gắng giãy giụa thế nào cũng chỉ phát ra những tiếng “ưm ưm...” trong cổ.

Miệng bị che lại, tay chân

bị áp chế chặt chẽ. Thật kỳ lạ, Sở Ngọc có cảm giác Dung Chi không dùng lực mạnh, nhưng sức lực của nàng lại dường như mất hết, không tài nào chống cự được.

Tuy đoán Dung Chi có ý đồ riêng, nhưng nàng không nghĩ hẳn lại dám xuống tay với mình thế này. Sở Ngọc giãy giụa vô ích, chỉ hi vọng

Việt Tiệp Phi có thể nghe thấy âm thanh khác thường trong rừng.

Dung Chỉ cười, ánh mắt bí hiểm cúi nhìn Sở Ngọc. Hắc thong thả kêu lên: “Công chúa, đừng gấp gáp quá như thế, nàng làm ta đau!”

Hắc nói cái quái gì vậy?

Một lát sau, Sở Ngọc mới

hiếu ra. Lời này của hấn không phải nói cho nàng nghe, mà dành cho Việt Tiệp Phi đang ở bìa rừng.

Nghe thấy trong rừng truyền ra âm thanh như vật gì rơi xuống đất, Việt Tiệp Phi đang ngồi bên mép rừng vội đứng dậy, định đi vào xem xét. Một lát sau nghe thấy tiếng Dung Chỉ, hấn lập tức bình

thường trở lại, khuôn mặt biểu hiện hơi kì quặc: công chúa lại đang chơi trò đặc biệt nào đó.

Bởi vậy, hắn không những không đi vào mà còn ra xa thêm mấy bước. Lúc này tránh đi mới là thức thời.

Đợi một lúc không thấy Việt Tiệp Phi xông đến, Sở Ngọc đoán câu nói của

Dung Chi đã có tác dụng, cảm thấy lòng chìm xuống. Tuy đang trong tình trạng này, nhưng đầu óc nàng lại sáng suốt thản nhiên, đối diện với Dung Chi không chút sợ hãi.

Dung Chi khe khẽ mỉm cười, cúi người xuống, bờ môi hần kề sát tai nàng, chạm vào da khiến nàng có cảm giác buồn buồn:

“Đừng sợ, ta biết rõ, người không phải là công chúa. Người đã không phải công chúa, vậy hãy cho ta biết, công chúa thật hiện đang ở đâu?”

Hắn dám chắc chắn như vậy?

Sở Ngọc trong lòng thầm thở dài một tiếng. Nàng biết biểu hiện của mình

trong những ngày qua có chỗ khả nghi. Nàng tính rằng nếu bị phát hiện, bọn họ cùng lắm cũng chỉ dám đoán công chúa đổi tính. Có ngờ đâu Dung Chỉ to gan như vậy, dám làm một việc không tưởng tượng nổi, nhưng cũng tiếp cận sự thật nhanh nhất.

“Ta phát hiện ra chữ khắc trên mép giường người. Số

nét khắc, đúng bằng số ngày kể từ ngày người đuổi ta và các nam sủng khác ra khỏi phòng”.

Sở Ngọc trong lòng run lên: hắn phát hiện ra điều này? Chữ “Chính” đó, ban đầu do nàng thấy hoang mang trong lòng, nên khắc để tự yên ổn tinh thần, lâu dần thành thói quen. Không ngờ Dung Chỉ không bỏ sót

ngay cả một tiểu tiết đó.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ không nói gì. Tuy nàng yên lặng nhưng ánh mắt mĩa mai lợi hại như muốn truyền một thông điệp cho hân: Thế thì đã làm sao?

Bị phát hiện thì sao? Giường của nàng, nàng cao hứng khắc chữ lên thì có vấn đề gì? Ai có quyền can

thiếp?

Hơi thở của Dung Chỉ lại phả bên tai nàng, thanh âm trầm thấp đầy hấp dẫn: "Đừng sợ, ta sẽ không làm gì ngươi cả. Chỉ cần cho ta biết, ngươi là ai, công chúa thật hiện ở đâu, ta lập tức sẽ thả tự do cho ngươi. Nói cho ngươi biết, ta cũng là vì bất đắc dĩ mới ở lại chỗ này".

Sở Ngọc bất giác nín thở.

QUYỂN 1

Chương 38: Tin tưởng hay không tin tưởng

Nói, hay là không nói?

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ không chớp mắt.

Con người này tướng mạo đẹp đẽ, khuôn mặt sáng ngời, phảng phất mềm mại

mà cao nhấ. Đồng tử mắt tối đen sâu thẳm như đáy vực, nhìn một lúc có cảm giác như bị hút dần vào đáy mắt hẳ. Mũi thẳng, chóp mũi nhu nhuận. Làn da tuy không trắng muốt nhưng ôn nhuận tinh tễ như ngọc thạch, chỉ có điều so với ngọc thạch thì ấm áp mềm mại hơn.

Bốn mắt nhìn nhau. Ở cự ly

gần như vậy, từng biến chuyển trên gương mặt có thể nhìn rõ mồn một. Ánh mắt hấn đầy vẻ chân thành, tiếng nói thì trầm như sóng gợn: "Hãy tin ta".

Sở Ngọc nhìn hấn, sự mỉa mai trong mắt dần biến thành giễu cợt hài hước.

Tin tưởng hấn?

Nàng, không tin.

Chỉ có mấy chữ đó thôi,
"không tin".

Thực ra khi tới đây, nàng đã dùng thân phận của Sơn Âm công chúa để phân cấp hạng tín nhiệm cho từng người. Nhưng đó là Sơn Âm công chúa, không phải Sở Ngọc.

Sơn Âm công chúa có thể tin một vài người, nhưng Sở Ngọc – người của hơn một ngàn năm sau thì không!

Sở Ngọc từ hơn một ngàn năm sau đến đây, không thể dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai! Nàng phải cảnh giác nghiêm ngặt, giữ bí mật của mình đến mức cực hạn. Phải bảo vệ được bản

thân, rồi mới nghĩ đến việc tìm hiểu xung quanh, xác định phương hướng cho tương lai.

Nàng chưa xác định, chưa biết rõ, nhưng nhất định không vì thế mà đau buồn, mà tinh thần sa sút.

Lai lịch của mình, nàng phải hoàn toàn giữ bí mật. Nếu nói với Dung Chỉ, hẳn

có thể hợp tác cùng nàng,
nhưng ngược lại, hẳn cũng
có thể lợi dụng điều này
khiến nàng “vạn kiếp bất
phục”.

(Nguyên văn câu này là
“Nhất thất nhân thân, vạn
kiếp bất phục”: thân này
một khi đã mất đi rồi,
muôn kiếp sau cũng không
có lại được nữa)

Sở Ngọc không phải người đa nghi cay nghiệt. Nhưng Dung Chỉ có gì đáng để nàng vứt bỏ phòng tuyến cuối cùng mà tin tưởng hẳn?

Dung Chỉ nhướn mày, vẻ mặt như đang xem một trò thú vị: “Người không chịu nói? Không chịu nói ta cũng có bằng chứng”.

Vẻ mĩa mai trong mắt Sở Ngọc càng đậm: Bằng chứng? Bằng chứng gì? Chẳng lẽ hẳn có bản lĩnh xé toang đầu óc nàng ra để đọc suy nghĩ của nàng sao?

Dung Chi sẽ không làm thương tổn nàng, trực giác trong lòng Sở Ngọc nói như vậy. Không những bởi vì trong mắt hẳn không có sát ý, mà còn vì quyền hạn của

hắn trong phủ lớn như vậy, hắn có quá nhiều cơ hội trừ khử nàng một cách bí mật không để lại dấu vết. Việc gì hắn phải đưa nàng vào rừng hoa hạnh giữa ban ngày ban mặt, trước mắt bao nhiêu người?

Cho dù hắn có dùng bạo lực, thì lúc này hắn đối với nàng vẫn rất cẩn thận nhẹ nhàng. Ngay cả vừa rồi lúc

áp Sở Ngọc trên mặt đất, đầu tiên hấn cũng ngửa ra đỡ người nàng, hứng lấy cú va chạm với mặt đất, sau đó mới xoay người đẩy nàng xuống dưới.

Nhưng động tác tiếp theo của Dung Chỉ, khiến Sở Ngọc không khỏi toàn thân cứng ngắc, trố mắt không thôi: hấn cúi xuống, dùng hàm răng cắn lấy cổ áo

nàng, gỡ từng nút áo.

Hắn đang cởi y phục nàng!

Tuy giờ phút này thân là
Sơn Âm công chúa, nhưng
tính cách Sở Ngọc vốn
không phải phóng túng
ham mê sắc dục, nàng
tránh xa nam sủng một là
vì phiền toái, hai là vì bản
thân không cần.

Ở một phương diện nào đó, nàng so với Sơn Âm công chúa còn “truyền thống”, “cổ hủ” hơn. Đối với chuyện tình ái, nàng cho rằng phải trên cơ sở cả hai cùng tự nguyện, bình đẳng và tôn trọng lẫn nhau. Hành vi thân mật lúc này của Dung Chỉ đúng là đã xâm phạm nàng đến cực hạn.

Dung Chỉ sở dĩ cần bởi vì hai tay của hấn đều không rảnh rồi, bắt đắ dĩ phải dùng miệng. Sở Ngọc cũng biết rõ, nàng cố gắng thuyết phục bản thân không để ý, cố gắng tự làm mình phân tâm bằng cách nghĩ đến việc khác. Dung Chỉ vừa nói là bốn năm trước, hiện tại hấn cùng lắm là mười bảy, mười tám tuổi. Bốn năm trước hấn

mười mười ba, mười bốn tuổi, chẳng lẽ còn nhỏ tuổi như vậy đã bị Sơn Âm công chúa nhìn trúng? Vậy phải chăng, nàng đã đoán sai số tuổi thật của hắn?

Dung Chi chậm rãi mở một vạt áo của nàng, ngẩng đầu thở một hơi, lại cúi xuống tiếp tục cần mở áo lót bên trong. Thiếu làn vải ngăn cách, hơi thở ấm áp

của hấn phả trên cổ nàng,
Sở Ngọc trừng trừng nhìn
bầu trời trên đầu, cả người
không nhúc nhích, tự xem
mình như một con cá chết.

Thoáng nhìn thấy vẻ mặt
ngghiêm túc bi tráng của Sở
Ngọc giống như tinh thần
liệt sĩ sắp hi sinh, Dung Chỉ
không nhin được bật cười:
“Người là do ai phái tới?
Trước khi đến đây, không

tìm hiểu thú vui hàng ngày của công chúa sao? Có mỗi thế này đã không chịu được?" Trong lòng hẳn đã khẳng định chắc chắn Sở Ngọc là mật thám đến từ nơi nào đó, chỉ là có chút tò mò. Phủ công chúa canh phòng cẩn mật như vậy, làm sao nàng ta có thể tráo đổi công chúa thật đem đi?

Mấy tầng y phục đã bị cởi

bỏ một bên, bờ vai tròn mịn của Sở Ngọc lộ ra. Dung Chỉ thở khẽ, ánh mắt lần tìm xuống phía dưới xương quai xanh.

Sau đó, ánh mắt hẳn dừng lại.

Dưới xương quai xanh có một chấm đỏ, màu đẹp tươi như chu sa, cùng với ánh mắt Sở Ngọc như đang

giấu cột hần.

Dung Chi trầm tư, hần
buông bàn tay đang kẹp
chặt cầm Sở Ngọc, dùng
ngón tay chà xát vào chấm
đỏ, nhưng chấm đỏ không
hề mất đi.

Tảng đá đè nặng trong
lòng Sở Ngọc như được
tháo bỏ. Nàng bấu môi: còn
tưởng là Dung Chi có

chứng cố gì, hóa ra hẳn tìm
đặc điểm cơ thể. Dung Chỉ
trăm triệu lần cũng không
ngờ được, thân thể này
chính là của Sơn Âm công
chúa nhỉ! Nhưng dưới
xương quai xanh của nàng
có cái gì? Tại sao từ trước
đến giờ nàng không hề
phát hiện? Nói chung là
nàng không để ý...

Lúc này Dung Chỉ đã buông

lòng sự áp chế đối với nàng, Sở Ngọc quay đầu gọi to: “Việt Tiệp Phi”. Thị vệ chết tiệt, còn không mau đến cứu giá?!

Trong rừng hình như quá yên tĩnh? Đi ra xa thêm vài bước, Việt Tiệp Phi tiếp tục ngồi chờ. Một lát sau, thấy hơi sinh nghi, hấn do dự không biết có nên tiến vào hay không, bỗng nghe thấy

tiếng hô to của Sở Ngọc.
Không suy đoán thêm, hấn
phi thân vào trong rừng.

Nhìn thấy tình trạng hai
người trước mặt, Việt Tiệp
Phi choáng váng. Cố sức
trấn tĩnh, hấn mới tin là
mình không hoa mắt. Theo
hấn biết, từ trước đến nay
chỉ có công chúa "hạ gục"
Dung Chỉ, sao lại có chuyện
Dung Chỉ trấn áp công

chúa? Chẳng lẽ Dung Chỉ dần dần có thói quen bạo lực? Hẳn dám phản công... bạo hành với công chúa?

Thấy vẻ hoài nghi trong mắt Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc giận dữ: ánh mắt hằn kiêu gì vậy? Chẳng lẽ hẳn nghĩ hai người đang làm cái gì gì...sao? (Kiên quyết không chịu thừa nhận mình đang làm cái gì gì...)

Sở Ngọc lại kêu thất thanh:
“Việt Tiệp Phi người còn
đứng đó làm gì? Nhanh tới
cứu bản công chúa”.

Nghe nàng thúc giục, Việt
Tiệp Phi như bừng tỉnh
mộng, bước nhanh đến.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 39: Nói nửa chừng

Tuy thấy tình hình trước mặt vừa vớ vẩn vừa không thể tưởng tượng nổi, nhưng Việt Tiệp Phi vẫn phải nghiêm túc tập trung vào nhiệm vụ công tác. Dù có đang nằm mơ, nhưng Dung Chỉ mạo phạm công

chúa là sự thật, hẳn phải hành động.

Sở Ngọc chỉ nhìn thấy Việt Tiệp Phi đi hai, ba bước, xoay người chộp lấy vai Dung Chỉ. Trong khoảnh khắc Dung Chỉ buông Sở Ngọc ra, Việt Tiệp Phi tóm lấy tay hắn bẻ quặt lại.

“Răng rắc”

Sở Ngọc bên tai tê dại, nghe thấy một âm thanh đáng sợ. Tiếng một đoạn xương đứt gãy, nàng nhìn thấy cánh tay Dung Chỉ bị bẻ quặt ở góc độ không bình thường.

Việt Tiệp Phi lại kéo Dung Chỉ, dùng gối thúc vào mạng sườn hắn. Cùng với một thanh âm đứt gãy đáng sợ nữa, cả người

Dung Chỉ bay ra xa một đoạn.

Sở Ngọc run rẩy. Nàng ngồi trên mặt đất, ánh mắt dõi theo thân ảnh của Dung Chỉ, nhìn thấy hắt bay lên ba thước, rơi xuống một gốc hoa hạnh. Cành hoa bị gãy non nửa, những đóa hoa rục rối rơi xuống cơ thể hắt, phủ kín một góc.

Dung Chỉ...còn sống không?

Trong đầu Sở Ngọc như xuất hiện một mảng trống lớn. Nàng gọi Việt Tiệp Phi tới, chỉ muốn hắt kéo giúp Dung Chỉ ra. Không ngờ Việt Tiệp Phi phong cách tàn nhẫn, lúc ra tay hoàn toàn không coi Dung Chỉ là người còn sống. Địa vị của Dung Chỉ trong phủ lớn như vậy, thế mà hắt ra tay

không có chút nào nhân
nhượng.

Không phải Dung Chỉ ở
trong phủ rất có địa vị sao?
Hắn không phải rất được
công chúa sủng ái sao? Vậy
tại sao Việt Tiệp Phi lại ra
tay không khoan dung như
thế?

Mới vừa rồi còn áp chế Sở
Ngọc khiến nàng hô hấp

cũng khó khăn, bây giờ Dung Chỉ nằm dưới đất không nhúc nhích, hoa hạnh rơi trên mái tóc đen của hân giống như tuyết phủ.

Sở Ngọc nín thở quan sát, cho đến khi thấy Dung Chỉ hơi cựa quậy một chút, nàng mới bỏ được tảng đá đeo nặng trong lòng, một lần nữa khôi phục suy nghĩ

bình thường.

Tuy tức giận vì bị Dung Chỉ lột bỏ xiêm y, nhưng nàng không muốn đồn hãm vào chỗ chết. Việt Tiệp Phi mạnh tay hoàn toàn nắm ngoài dự liệu của nàng.

Dung Chỉ động dậy một chút, rồi dùng một tay chống đỡ mặt đất, chậm rãi ngồi dậy. Cánh hoa theo

động tác của hắn, từ mái tóc đen trượt nhẹ xuống, phản chiếu vào gương mặt tái nhợt.

Dung Chỉ ngồi dậy rồi, lưng dựa vào thân cây, hai mắt vẫn như trước chăm chú nhìn Sở Ngọc, chính xác hơn là nhìn bờ vai lộ ra của nàng. Sở Ngọc lúc này mới ý thức được là quần áo mình chưa chỉnh tề, hừ

một tiếng, đứng dậy chỉnh sửa lại trang phục.

Vẻ mặt Dung Chỉ rất phức tạp, ngàn vạn tình cảm đan xen cùng một lúc. Nhưng sau cùng, Sở Ngọc xác định mình không nhìn lầm, trên gương mặt hắt lại như vừa trút được một gánh nặng.

Đã có người cực đoan nói rằng, mỗi người đều đeo

một chiếc mặt nạ. Nếu Dung Chỉ có mặt nạ, thì đó chính là vẻ thong dong mỉm cười. Lúc này Sở Ngọc không còn nhìn thấy cái mặt nạ đó, không còn thấy vẻ bình tĩnh không màng danh lợi, khuôn mặt hằn phản chiếu thật sinh động, như muốn phóng ra khỏi lửa, nổi bật giữa cảnh sắc rừng hoa.

Việt Tiệp Phi cũng chẳng để ý những điều này, chỉ thấy Dung Chỉ còn có thể ngồi dậy, lại muốn tiến lên ra tay độc ác. Sở Ngọc gọi hần lại, rồi mới quay sang Dung Chỉ: “Bây giờ người đã tin ta chưa?”

Khoảnh khắc biểu lộ xúc cảm đã qua, khuôn mặt Dung Chỉ lại đeo mặt nạ. Hần khẽ cười, ánh mắt

bình tĩnh thản nhiên:
“Trước khi làm chuyện này,
ta đã dự tính hậu quả xấu
nhất, cũng hoàn toàn
chuẩn bị sẵn sàng”. Ấn ý,
là cứ tùy ý xử trí.

Ngữ khí hần tuy bình tĩnh,
nhưng thái độ thản nhiên
này lại khiến Sở Ngọc có
cảm giác rét lạnh thấu
xương. Nàng không kìm
được thốt lên: “Người thật

to gan!” Biết rõ thất bại sẽ có hậu quả thế nào, mà hấn lại chọn cách làm này, sao hấn có thể liều lĩnh như thế?

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Ta vốn rất to gan, công chúa nên biết điều đó từ ba năm trước”.

Thấy Sở Ngọc chậm chạp chưa xử lý, Dung Chỉ lại

cười cười: “Nếu công chúa quyết định không truy cứu, vậy Dung Chỉ xin cáo từ”. Hắn cúi đầu, một tay điều chỉnh lại cánh tay bị thương bên kia. Khi lực tay ấn lên chỗ sai khớp, tiếng khớp xương va chạm vang lên, Dung Chỉ nở nụ cười tươi tắn sáng lạn trước nay chưa từng có khiến Sở Ngọc rùng mình.

Sau đó, hắn tự bẻ gãy cánh tay và xương sườn.

Sở Ngọc cho rằng Việt Tiệp Phi đã xuống tay độc ác, nhưng Dung Chỉ còn độc ác hơn. Việt Tiệp Phi tàn nhẫn nhưng là đối với người khác, hắn đánh người ta thì bản thân không bị đau. Nhưng bây giờ, Dung Chỉ đang thờ ơ đùa nghịch, tự làm thương tổn chính bản

thân mình.

Nhưng điều làm nàng sợ hãi hơn, không phải là cách Dung Chi đối xử với cơ thể hằn như một xác chết, mà là gương mặt tươi cười rạng rỡ từ đầu chí cuối của hằn, dường như không hề có chút chịu đựng đau đớn nào, dường như gãy xương là một chuyện rất vui vẻ.

Rốt cuộc hậu viện của Sơn Âm công chúa nuôi những dạng sinh vật gì vậy? Một người xinh xắn đáng yêu nhưng chỉ quyết chí làm trai lơ, một máy làm thơ trong phút chốc tuôn ra mấy chục bài, một ẩm sắc thuốc với đường kiếm siêu nhiên trác tuyệt, một phò mã đầu đội nón xanh với kỹ xảo biểu diễn xứng đáng đoạt giải Oscar, kế tiếp là vị

này, đùa nghịch xương thịt của mình như chơi xếp gỗ.

Những nam sủng khác mà nàng đã phóng xuất khỏi phủ, không biết còn có những nét đặc sắc nào. Cũng may mà Sơn Âm công chúa trước đây có thể quản lý, nếu không đúng là thành đại loạn.

Sở Ngọc trở mắt nhìn Dung

Chỉ vừa tươi cười vừa chậm rãi đứng lên, tay đỡ phía bị thương, rồi lại chậm rãi đi về phía bìa rừng.

Sở Ngọc không ngăn cản, cũng không hỏi thêm hấn điều gì nữa.

Dung Chỉ đi rồi, Sở Ngọc thuận miệng nói với Việt Tiệp Phi: “Người xuống tay nặng quá đấy!”

Nàng nói lời này chỉ là thuận miệng, không có ý truy cứu gì, Việt Tiệp Phi dù sao cũng là tận lực với chức trách mà thôi. Nhưng nghe lời này, Việt Tiệp Phi lập tức quỳ một gối, cúi đầu cầu xin: “Việt Tiệp Phi tự ý hành động, xin công chúa giáng tội”.

Sở Ngọc hơi kinh ngạc,

nàng cài lại cổ áo, thở dài nói: “Người bảo vệ ta thì có tội gì?”

Việt Tiệp Phi không chịu đứng lên, vẫn cúi đầu nói: “Việt Tiệp Phi đáng lẽ không nặng tay như vậy với Dung Chỉ, nhưng vì có oán thù riêng...Công chúa vẫn còn nhớ việc trước kia, xin công chúa tha thứ!”

Thuận miệng nói một câu nhưng lại gợi ra chuyện năm xưa, điều này khiến nàng trở tay không kịp. Nhưng Việt Tiệp Phi nói đến mấy từ mấu chốt, đột nhiên dừng lại. Sở Ngọc thật hiếu kỳ, năm xưa rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng Việt Tiệp Phi chỉ xin nhận tội, không hề nói thêm.

Tuy tò mò muốn biết, nhưng Sở Ngọc cũng không tiện hỏi nhiều để tránh Việt Tiệp Phi phát giác ra điều bất thường. Nàng chỉ còn cách chặn lời hấn: "Không cần nói thêm nữa, chuyện này xem như bỏ qua. Ta mệt quá, muốn trở về!"

Khinh bỉ!

Khinh bỉ những kẻ ăn nói

nửa chừng!

QUYỂN 1

Chương 40: Hỏi quân như có ý

Trên đỉnh núi bị một phen khiếp đảm, về phủ lại một trận lên xuống, Sở Ngọc cảm thấy quá mệt mỏi. Ngày hôm sau, nàng ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới dậy.

Y phục đầu tóc chỉnh tề, nàng thanh thoi ăn bữa sáng do Ấu Lam mang đến. Ấu Lam nghiêm túc nhắc nhở nàng không nên ăn quá no, vì bây giờ đã sắp đến giờ ăn trưa rồi. Thấy Ấu Lam có vẻ lúng túng như muốn nói thêm điều gì đó lại thôi, Sở Ngọc nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thị nữ hầu hạ Sơn Âm công chúa đương nhiên không chỉ có một mình Ấu Lam. Nhưng từ khi tới đây, nàng để ý quan sát, rất vừa lòng với Ấu Lam vì sự nữ tính và chu đáo làm tròn bổn phận. Vậy nên Sở Ngọc chỉ định duy nhất Ấu Lam là người chuyên hầu hạ, đồng thời tặng đai ngọc cho nàng ta.

Thấy Sở Ngọc vui vẻ, Âu Lam mới đánh bạo nói: “Bẩm công chúa, sáng nay có một số người bên ngoài vào phủ, hiện vẫn còn đứng trước cửa nội uyển chưa đi”.

Sở Ngọc cầm khăn lụa chấm khóe môi, thông dong hỏi: “Bọn họ đứng đó làm gì?”

Quan sát thấy Sở Ngọc vẫn bình thản, Âu Lam mừng thầm, nắm chặt chiếc trâm hoa quý giá giấu trong tay áo, cúi đầu cung kính nói: "Bọn họ đến tìm Dung công tử. Có một sổ hóa đơn, cần Dung công tử ký duyệt để đến nhà kho lĩnh tiền, thêm nữa là việc thẩm tra đối chiếu sổ sách nửa tháng phải làm một lần, và cả việc sắp xếp nhân sự

trong phủ..." Âu Lam nói một nửa thì dừng lại, nhưng ý tứ đã khá rõ ràng. Việc liên quan đến Dung công tử, đều rất phức tạp.

Trong phủ, Dung Chỉ quản lý nhiều việc vậy sao?

Sở Ngọc định ăn thêm một chút bỗng dừng lại, nàng suy tư trong khoảnh khắc rồi nói: "Dung Chỉ không

chịu gặp bọn họ?" Hành động này, như thể giận đối nàng sao?

"Dạ không phải" Thấy vẻ mặt Sở Ngọc, Âu Lam vội vàng lắc đầu, sợ nàng đã hiểu lầm "Không phải Dung công tử không chịu gặp, mà là Hoa công tử canh phòng trước cửa biệt viện không cho ai vào".

Sở Ngọc thêm trầm mặc. Nàng buông đũa xuống, đứng lên khoác thêm áo ngoài: “Được, để ta đến xem”.

Sau khi nàng ra khỏi cửa, Việt Tiệp Phi đuổi kịp phía sau, cả hai hướng thẳng tới Tây Thượng các. Khu vực xung quanh Mộc Tuyết viên vốn xưa nay thanh tịnh, lúc này tập trung rất nhiều thị

vệ và người hầu, có đến hơn hai mươi người. Nhưng không ai dám đi vào, trên mặt đều là vẻ sợ hãi như trong đó có mảnh thú ăn thịt người vậy.

Những người này đều có đặc điểm chung: hoặc là quần áo có vết cắt, trên mặt có vài vết xước, hoặc tóc bị cắt một đoạn.

Có lẽ đây là kiệt tác của Hoa Thác.

Có người thấy công chúa đến, định hành lễ nhưng nàng khoát tay ngăn lại. Nàng hỏi một người trẻ tuổi ở gần mình nhất: “Bên trong tình hình ra sao?”

Người này vội cúi đầu, cẩn thận dè dặt nói: “Bẩm công chúa, Hoa công tử nói, hấn

sẽ không cho bất kỳ người nào nhìn thấy Dung công tử. Bọn tại hạ định vào, đều bị đánh bật ra". Nhất kiếm thứ nhất là cảnh cáo, nhất kiếm thứ hai sẽ làm bị thương. Bọn họ là thân phận người hầu, nhưng cũng không thể mạo hiểm tính mạng được.

Lúc này có một võ sĩ không biết sợ, xâm nhập vào

vườn. Một, hai giây sau, trong vườn truyền ra tiếng kêu sợ hãi, cùng với tiếng kêu là một thân người bị ném ra khỏi bờ tường như ném rác, chính là võ sĩ vừa rồi.

Sở Ngọc đứng ở trước cửa nhìn, chỉ thấy những hàng trúc xanh ngắt đung đưa theo gió, không nhìn được một bóng người nào. Nàng

quay lại hỏi người trẻ tuổi:
“Các người không tìm Dung
Chỉ không được sao?”
Chẳng lẽ không có Dung
Chỉ, bọn họ không tự xử lý
công việc được?

Nghe người trẻ tuổi đáp lời,
Sở Ngọc mới biết. Dung Chỉ
bình thường trông rất
thanh thoi nhàn nhã,
nhưng hẩn nể giữ con
dấu và ấn triện của phủ

công chúa, đồng thời cũng
khống chế hoàn toàn vấn
đề tài chính và nhân sự
trong phủ.

Dung Chi có quyền lớn như
vậy ư?

Sở Ngọc trong lòng kinh
ngạc không thôi, lại có
những khúc mắc không thể
lý giải. Dung Chi nắm trong
tay quyền lực to lớn như

thế, nếu hắn không muốn ở lại phủ công chúa, thì hoàn toàn có thể rời đi từ lâu. Thậm chí nếu hắn muốn hại chết nàng cũng không phải là không thể. Vì sao hắn vẫn ở lại?

Đứng ngoài Mộc Tuyết viên một lúc, Sở Ngọc triệu tập những người xung quanh lại, nói rằng nàng sẽ có biện pháp xử lý, yêu cầu

bọn họ hãy giải tán.

Khi mọi người đã đi hết, nàng cũng không có ý định vào Mộc Tuyết viên, mà xoay người trở lại con đường cũ.

Việt Tiệp Phi đuổi theo nàng: “Công chúa, người muốn đi đâu?”

Sở Ngọc thảo nhiên nói:

“Tu Viễn cư”.

Trong Tu Viễn cư, Hoàn Viễn không đọc sách giống như thường ngày. Số sách mượn của Dung Chỉ, hắn đã đọc xong, nhưng lúc này không muốn giáp mặt Dung Chỉ chút nào.

Bên ngoài truyền đến tiếng

nói chuyện của thị vệ, rồi có người đẩy cửa vào, Hoàn Viễn quay đầu nhìn ra: giờ này có ai đến tìm hần?

Sở Ngọc mỉm cười bước vào phòng của Hoàn Viễn, liếc mắt thấy người ngồi trong góc, liền thẳng hướng hần đi tới.

Nhìn thấy Sở Ngọc, gương

mặt tuấn mỹ của Hoàn
Viễn nổi lên dao động phức
tạp. Hắn hoang mang nhìn
người thiếu nữ đang đi về
phía mình, cảm thấy trước
nay chưa tìm hiểu kỹ người
này. Sự việc hôm qua xảy
ra khiến cho ý chí của hắn
đương nhiên dao động,
nhưng nổi sĩ nhục chôn
giấu trong đáy lòng hai
năm, chẳng lẽ chỉ vì một
khoảnh khắc dao động là

có thể gạt bỏ?

Cảm giác mâu thuẫn đan xen trong lòng Hoàn Viễn, một mặt là ơn cứu mạng, một mặt lại là nỗi sỉ nhục vì bị độc chiếm, ép buộc. Lúc này hẳn không biết phải đối mặt với Sở Ngọc như thế nào.

Đối với sự hoang mang mâu thuẫn của Hoàn Viễn,

Sở Ngọc hiểu khá rõ. Nàng đi đến, cách Hoàn Viễn một chiếc bàn, nói thẳng thắn: “Hoàn Viễn, hôm nay ta tới đây là muốn ký kết với ngươi một giao dịch”.

Hoàn Viễn nhú nhú mày, nói: “Ta có tư cách để giao dịch với công chúa sao?” Hắn không hề nghĩ ngợi buột miệng nói ra lời này, nói ra rồi, không hiểu sao

có chút hối hận, ngử khí nhẹ nhàng hơn: “Công chúa thứ tội, Hoàn Viễn thất thố...Xin hỏi công chúa, là giao dịch gì vậy?”

Sở Ngọc vươn tay ra, giơ ba ngón: “Ba năm. Sau này người không phải là nam sủng, mà là phụ tá của ta. Người làm việc cho ta ba năm, sau ba năm, ta sẽ trả lại tự do cho người, ban

cho của cải và một thân phận mới sạch sẽ. Chúng ta viết giấy cam kết, người có đồng ý không?”

Lúc này tuy vẫn còn e ngại một vài điều, nhưng Sở Ngọc suy tính rằng, nàng cần nhất là người giúp đỡ đắc lực đáng tin cậy. So với Dung Chỉ là kẻ không đo lường được thâm sâu thể nào, ngược lại Hoàn Viễn là

phù hợp nhất.

“Nhưng mà” Ánh mắt Sở Ngọc chăm chú lợi hại nhìn thẳng vào mắt Hoàn Viễn, không cho hấn tránh né “Trong vòng ba năm này, người phải dâng toàn bộ lòng trung thành cho ta, đó là yêu cầu cơ bản nhất. Nếu người không thể làm được, thì coi như hôm nay ta chưa từng tới đây”.

QUYỂN 1

Chương 41: Vỗ tay thề nguyên

Sở Ngọc tuy trên mặt quả quyết kiên định, nhưng không phải trong lòng không lo lắng. Nàng biết lần này mình đã đi một nước cờ mạo hiểm. Hoàn Viễn ngoài mặt có thể hợp tác với nàng, nhưng chưa

chắc đã hoàn toàn tuân thủ lời hứa.

Lần này nàng hoàn toàn trông đợi vào chữ tín của người khác, nếu lựa chọn sai người, hậu quả sẽ là thất bại thảm hại.

Nhưng trước mắt, Sở Ngọc không có lựa chọn nào khác. Số người nàng tiếp xúc không nhiều, số người

mà nàng tin tưởng vào tài năng và phẩm chất lại càng ít.

Lưu Tang yêu quý và hết lòng với nàng, nhưng thứ nhất là còn nhỏ tuổi, thứ hai là không có tâm lý đề phòng người khác. Cậu bé gọi Dung ca ca thân mật như vậy, hôm nào bị Dung Chỉ đem bán có khi còn giúp hăn đếm tiền.

Vị phò mã có kỹ xảo biểu diễn xứng đoạt giải Oscar lại càng không tin được. Đặt mình vào địa vị người khác để suy nghĩ, nàng thấy rằng Hà Tập là một trong những người dễ đâm dao sau lưng nàng nhất.

Hai kẻ Liễu Sắc, Mặc Hương nàng cũng tính đến, nhưng cảm giác họ là bình

hoa di động. Về năng lực mà nói, bọn họ khó mà cáng đáng được công việc theo yêu cầu.

Về phần Hoa Thác, tình hình vừa rồi đã cho thấy, hẳn hoàn toàn là người của Dung Chỉ.

Vậy là chỉ còn Hoàn Viễn.

Hắn là kẻ có tài, nội tâm

sâu sắc, tính cách chính trực, chỉ trừ lý do thân phận nên không thể dễ dàng thả ra, hẳn không có nhược điểm nào khác. Mà quan trọng là, mới hôm qua Sở Ngọc đã bất chấp nguy hiểm để cứu tính mạng hẳn. Tuy lúc ấy hành động của nàng là vô thức không tự chủ, nhưng lúc này có thể lấy tình nghĩa làm hẳn cảm động; hứa

hẹn trả lại tự do, ban thân phận mới là lấy lợi để dụ hấn.

Hai bút cùng ký kết, Sở Ngọc tự nhận thấy mình có thể làm được công tác nhân sự. Về phần có thể đạt hiệu quả nhiều hay ít, sau này có chuyện bất trắc hay không, nàng cũng không thể dự tính được.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nghe Sở Ngọc ra điều kiện, Hoàn Viễn không dám tin là sự thật, mà tin rồi thì hắn vẫn không tránh khỏi hoài nghi, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Đợi một lúc thấy Hoàn Viễn chỉ trầm mặc không có

phản ứng, Sở Ngọc đứng dậy, mỉm cười với hắn: "Ta sẽ chờ câu trả lời của ngươi, ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ, không cần gấp gáp"

Lúc nàng đứng lên, cả người khuất ánh sáng, gương mặt như vùi sâu trong bóng tối, nhưng đôi mắt lại trong suốt, ẩn chứa ánh sáng tinh tảo kiên định.

Thời khắc ngày hôm qua,
trông nàng cũng như vậy.

Hình như có cái gì đó chột
nổ tung trong đầu, Hoàn
Viễn dường như mông
lung, thần trí không còn,
buột miệng nói: “Được”. Lời
đã nói ra hẫng lại hơi hồi
hận, nhưng không thể thu
hồi nữa.

Sở Ngọc trong lòng phần khích, bàn tay vươn ra trước mặt Hoàn Viễn: “Một lời đã định, vỗ tay thề nguyên”.

Tay áo theo động tác hơi chuyển động, cổ tay nàng nhỏ nhắn lộ ra ngoài. Hoàn Viễn nhìn chăm chú cổ tay này, nhớ đến ngày hôm qua chính bàn tay này đã giữ chặt hắn, cho dù trong

lúc nguy cấp như vậy cũng nhất định không buông.

Sở Ngọc chờ đợi hơi nóng lòng, Hoàn Viễn mới chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng dán lên tay nàng. Hai tay chậm rãi hợp cùng một chỗ.

Sở Ngọc cho rằng mình mạo hiểm, còn Hoàn Viễn thì không ư?

Nhưng tất cả ngờ vực vô căn cứ và bất an, đã bị hai bàn tay dán chặt kia che lấp hết.

Một lời đã định, vỗ tay thề nguyện.

Đi ra khỏi Tu Viễn cư, tâm trí Sở Ngọc đã thả lỏng một

nửa. Nàng quay trở lại Mộc
Tuyệt viên.

Bởi vì trước đó nàng đã có
chỉ, nên mọi người xung
quanh tản mát đi hết.
Rừng trúc xanh và ngô
đồng lại quay trở về không
khí thanh tao u tĩnh vốn có.
Lúc đến gần ngưỡng cửa,
Sở Ngọc nhìn thấy một thị
nữ tay bưng một chiếc
khay đang đi tới.

Nàng chặn thị nữ lại, hỏi:
“Đây là cái gì?”

Thị nữ định quỳ xuống, bị
Sở Ngọc ngăn cản. Nàng ta
cẩn thận dè dặt nhìn trộm
Sở Ngọc, thấy thái độ nàng
hòa hoãn bình thường mới
thấp giọng đáp: “Dạ bẩm
công chúa, đây là cháo
thuốc chuẩn bị cho Dung
công tử”.

Bên trong khay là một bát sứ. Sở Ngọc mở nắp ra xem, quả nhiên bên trong là cháo thịt băm đang bốc hơi nóng hổi, nhưng không phải là cháo gạo trắng mà lại có hỗn hợp màu vàng nâu, không biết là trộn với cái gì.

Khi mở nắp bát, hương thơm lan tỏa, tuy có mùi

thuốc đông y nhưng không hề khó ngửi, mùi thơm hấp dẫn khiến người khác cũng thấy thèm.

Sở Ngọc đây nấp lại, duỗi tay đỡ lấy chiếc khay và nói: “Người trở về đi, cái này để ta mang được rồi”.

Dường như không ngờ Sở Ngọc lại làm như vậy, vẻ mặt thị nữ kinh hãi như

gặp phải ma quỷ, cũng không thể ngăn cản Sở Ngọc lấy cái khay đi. Một lúc sau, Sở Ngọc thấy nàng ta cúi người thi lễ như trong ảo mộng, rồi đi xiêu vẹo như đang mộng du quay trở về, vừa đi vừa lầm bầm: “Nhất định là mình chưa tỉnh ngủ”.

Việt Tiệp Phi cũng có một biểu hiện kinh ngạc y như

vậy, tận khi đến ngưỡng cửa Mộc Tuyết viên. Nhớ lại thảm cảnh võ sĩ lúc trước xông vào, Sở Ngọc mỉm cười nhường bước, ánh mắt ra hiệu cho Việt Tiệp Phi đi trước. Nếu Hoa Thác xông ra giết, nàng cũng có một tấm lá chắn.

Lúc này trong vườn bỗng truyền ra tiếng nói, Sở Ngọc lắc lắc đầu, ra hiệu

cho Việt Tiệp Phi chậm lại
đã.

Đây là tiếng nói của Dung
Chỉ, thanh âm kéo dài, có
chút suy yếu: "A Thác,
người cứ canh giữ như vậy
để làm gì? Người không
định cầm bọn họ cả đời
không được đi vào, còn ta
cả đời không được ra ngoài
đấy chứ?"

Tiếp theo có tiếng nói khàn khàn cất lên: “Người đừng nhiều lời. Nếu không phải ta bị thương không tiện ra tay, thì ta sẽ tìm kẻ nào làm người thành thể này, đâm cho người hấn thành trăm ngàn lỗ thủng”. Thanh âm này, tất nhiên là của Hoa Thác.

Sở Ngọc nghe bên cạnh có tiếng hừ nhẹ, dự cảm

chẳng lành nhưng không
kịp ngăn lại, đã thấy Việt
Tiệp Phi bước nhanh vào,
lạnh giọng nói: “Người làm
bị thương hấn là ta. Nếu
không có công chúa ngăn
cản, ta sẽ xuống tay nặng
hơn, giết chết hấn!”

Tiếp sau đó Sở Ngọc nghe
thấy tiếng Hoa Thác châm
biếm lại: “Ta còn tưởng là
ai, hóa ra là thủ hạ bại

tướng sư đệ. Thật là bề mặt, không dám đường đường chính chính giao đấu với ta, lại xuất thủ với người không thể động võ như A Chỉ. Danh môn các người đúng là càng lúc càng có tiền đồ. Không phải người không thể rời công chúa nửa bước sao? Thế nàng ta đâu rồi?" Tiếng nói hần khàn khàn trầm thấp, nhưng khẩu khí

lại vô cùng độc địa cay nghiệt. Thanh âm không lớn, nhưng lại như có mũi nhọn châm chích vào đối phương.

Việt Tiệp Phi nhất thời xúc động, đã làm lộ ra cả hai người. Biết không thể tiếp tục nghe lén, Sở Ngọc thở dài một tiếng rồi đi vào.

Bước vào vườn, không để ý

đến cả Việt Tiệp Phi và người áo đỏ đối diện Việt Tiệp Phi, ánh mắt Sở Ngọc tập trung vào Dung Chỉ đang ngả người trên bệ đá.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 42: Mỹ thiếu niên đậu phụ

Vừa nhìn thấy Dung Chỉ, ánh mắt Sở Ngọc lập tức dán chặt. Không phải nàng để ý vẻ tuấn mỹ, mà trang phục của hắn lúc này, thật...có cá tính!

Dung Chỉ nằm ngả trên bệ

đá, lưng tựa vào cây ngô đồng. Dưới thân hắn là bốn tầng đệm bông, đắp trên người là khoảng vài ba tầng chăn nữa, khiến cho thân hình thon dài phong độ nhẹ nhàng của mỹ thiếu niên biến thành hình tròn. Sở Ngọc rất kiềm chế mới không dùng ánh mắt đếm kỹ xem trên người hắn bọc bao nhiêu tầng.

Sở Ngọc trước đây xem một truyện cổ tích, nói về một hoàng tử muốn tìm vợ phải là công chúa chân chính. Kết quả chàng ta chọn lựa trong bao nhiêu công chúa cũng không tìm được ai. Một đêm trời mưa gió, có một cô gái đến xin ngủ nhờ, tự xưng là công chúa chân chính, thế là đích thân hoàng hậu chuẩn bị giường ngủ cho nàng.

Hoàng hậu đặt lên giường một hạt đậu, rồi phủ lên đó hai mươi tầng nệm lông chim. Sáng hôm sau họ hỏi công chúa có ngủ ngon không, nàng nói suốt đêm không chợp mắt được, hình như dưới lưng có vật gì cộm lên khó chịu làm mình mất ngủ. Bởi vì có da thịt mềm mại nhạy cảm đến như thế, nàng ta chắc hẳn đúng là công

chúa chân chính.

(Truyện “Nàng công chúa và hạt đậu” của Andersen)

Lúc này Sở Ngọc cũng rất muốn nhòm xuống dưới đồng chăn nệm của Dung Chỉ xem có hạt đậu nào không.

Gương mặt Dung Chỉ tái nhợt, đôi mắt tối đen, cả

người bị quấn thành hình tròn bộ dáng khá buồn cười, như thể hắn là một tác phẩm nghệ thuật trân quý dễ vỡ, cần bọc bằng nhung tơ thật cẩn thận, không thể để tổn hại chút nào.

Thấy vẻ kinh ngạc của Sở Ngọc, Dung Chỉ nhìn xuống thân thể mình, cười khổ: “Ta nói muốn ra hóng gió,

A Thác liền nhất định đem ta biến thành bộ dạng thể này, khiến cho công chúa chê cười!”

Vẻ mặt hắc thản nhiên tự tại, như thể chuyện ngày hôm qua chỉ là ảo giác. Sở Ngọc nhìn hắc khe khẽ mỉm cười: “Hắc cũng là muốn tốt cho ngươi, hiện tại ngươi thể này, gió lớn mấy cũng không thổi được.

Chỉ có điều...chấn đệm dây thể này, có đè nặng lên miệng vết thương không?" Chuyện ngày hôm qua, tất nhiên nàng không quên. Nhưng lúc này nàng không muốn thăm dò mục đích của Dung Chi, trước mắt cũng không thể chính thức trở mặt với hắn, cứ giả bộ như không biết gì là tốt nhất.

Lúc này Sở Ngọc mới nhớ đến, nàng vẫn chưa gặp vị ẩm sắc thuốc kiêm khách Hoa Thác, vội nhìn sang thân ảnh màu đỏ. Nàng tưởng rằng sẽ nhìn thấy một nam nhân mặt tái nhợt, gầy như que củi, nhưng ánh vào tầm mắt vẫn là một màu đỏ tươi như lửa.

Để miêu tả vẻ tuấn mỹ của

Hoa Thác thật khó. Ngũ quan hắt nếu tách ra thì cũng bình thường, nhưng hội tụ ở hắt lại rất hài hòa, sáng sủa, tỏa ra phong thái kiêu ngạo. Phục trang đỏ tươi trên người hắt có thể gọi là diễm lệ, làn môi hơi nhợt nhạt, nhưng cặp lông mày sắc bén như mũi kiếm. Sở Ngọc hoàn toàn không nhận ra hắt là người ốm yếu thập tử nhất sinh phải

cần đến được liệu quý hiếm để bảo toàn mạng sống.

Hoa Thác khoảng hai ba, hai bốn tuổi, tay cầm một thanh kiếm. Thanh kiếm nhỏ dài, sáng lấp lánh ánh đỏ, không hiểu là do phản chiếu y phục đỏ trên người chủ nhân hay vốn dĩ có màu như vậy.

Nhìn Sở Ngọc, Hoa Thác

cười cuồng ngạo: “Trưởng công chúa điện hạ, hi vọng người quản chó bên cạnh cẩn thận, đừng thả ra để tùy tiện cắn người, kẻo có ngày người ta thịt mất đấy!”

Trong lời nói của hắn, ý tứ chỉ gà mắng chó đã quá rõ ràng, chỉ thiếu nước chỉ thẳng vào mặt Việt Tiệp Phi mà chửi mắng. Đối với sự

nhục mạ này, tất nhiên là Việt Tiệp Phi không chịu được, hấn rút kiếm ra bay nhanh về phía Hoa Thác mà đâm tới.

Điều Hoa Thác muốn chính là Việt Tiệp Phi chủ động xuất thủ. Hấn cười lạnh, cổ tay nhẹ run trụ giữ thế kiếm. Sau đó, cả hai đều không có ý thu tay, cùng kịch liệt đánh lên, càng

đánh càng tiến ra xa,
dường như quên mất Sở
Ngọc và Dung Chỉ.

Sở Ngọc không nhìn rõ
động tác của bọn họ lắm,
nhưng thấy Dung Chỉ có vẻ
không quan tâm nên cũng
đứng nhìn, tạm thời không
can thiệp. Hôm qua Lưu
Tang nói, nếu đánh nhau
thì kẻ bại sẽ là Hoa Thác vì
thể lực không khỏe, không

thể đánh lâu. Hiện tại chính là cơ hội kiểm chứng xem điều đó có đúng không.

Nàng định ngăn cản, nhưng rồi quyết định để bọn họ "đánh lâu", sau khi xem ai thắng ai bại mới nói. Hoa Thác thì miệng lưỡi cay nghiệt ác độc, Việt Tiệp Phi thì dễ kích động, cả hai người bọn họ phải

chịu giáo huấn cũng tốt.

Thấy Dung Chỉ có vẻ nhàn
rỗi, Sở Ngọc bèn đặt khay
xuống cạnh bệ đá, mở nắp
bát sứ ra nói: “Ta mang
đến cho người một bát
cháo thuốc. Lúc này tranh
thủ cháo còn nóng, người
hãy mau ăn đi”.

Vẻ mặt Dung Chỉ hơi kỳ
quặc, rồi lập tức nở nụ cười

nhu hòa: “Đa tạ công chúa”. Hấn khẽ động dậy cơ thể, rồi đưa bên tay không bị thương ra cầm thìa, múc lấy nửa thìa cháo rồi chậm rãi đút vào miệng.

Cháo thuốc đưa vào miệng, tay hấn dừng lại một chút. Sở Ngọc nãy giờ vẫn chăm chú theo dõi, vội vàng hỏi: “Thế nào?” Có vấn đề gì sao?

“Không” Dung Chỉ vẫn về
môi dưới, khẽ cười nói: “Ăn
rất ngon, đa tạ công chúa
đã phí tâm vì ta”.

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra:
không sao thì tốt. Vừa rồi
không hiểu sao nàng bỗng
nghĩ trong cháo có độc.

Trước cặp mắt chăm chú
của Sở Ngọc, Dung Chỉ từ

từ ăn từng thìa cháo. Lúc này trông hẳn mỉm cười, an tĩnh, mềm mại và vô hại. Sở Ngọc nhìn hẳn, trong lòng thở dài: nếu Dung Chỉ thật sự giống như vẻ ngoài vô hại này, thì có phải là tốt không.

Nhưng nếu như thế, thì không phải là Dung Chỉ.

Dung Chỉ ăn xong cháo

thuốc, thì nghe tiếng hai người chiến đấu càng lúc càng to. Khuôn mặt Hoa Thác ửng đỏ, làm cho ngũ quan của hắn nhuốm vẻ ngang tàng diễm lệ. Tuy nhiên động tác của hắn lúc này không còn sắc bén nữa mà bắt đầu rối loạn.

Rừng cây xung quanh hai người trở thành bãi chiến trường đồ nát, trúc và ngô

đồng đứt đoạn từng mảnh vương vãi trên mặt đất.

Sở Ngọc đang nghĩ không biết làm thế nào để lên tiếng ngăn cản hai người thì Dung Chỉ lại đi trước một bước. Hắn cũng không thèm nhìn hai người, đặt thìa xuống, cất tiếng chậm rãi: “Các người nhất định phải phá hủy vườn của ta sao?” Sau lời nhắc nhở đó,

âm điệu của hắn đột nhiên trầm xuống: “Hoa Thác, cái tội ăn nói hàm hồ của ngươi. Việt Tiệp Phi, ngươi muốn xả giận cũng đã xả rồi, các ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Dường như ngay lập tức, hai người đồng thời dừng tay. Hoa Thác một tay đỡ lồng ngực, thở gấp không thôi. Còn Việt Tiệp Phi, vẻ

mặt không cam lòng nhưng
dường như cố gắng đè nén
tình cảm xuống.

Sở Ngọc bưng khay lên, nói
với Dung Chỉ: "Mấy ngày
nay người không được
khỏe, ta sẽ sai Hoàn Viên
tạm thay người xử lý công
việc".

Dung Chỉ cười cười nói:
"Tốt". Vẻ mặt hân hoan

dong bình tĩnh, dường như nhìn thấu hết thảy. Sở Ngọc nói muốn giảm bớt gánh nặng cho hấn, thực tế là cắt giảm quyền lực, nhưng hấn hoàn toàn không có phản ứng gì.

Sở Ngọc nói nhẹ nhàng: “Người cứ an tâm tĩnh dưỡng cho tốt”. Nếu nàng có thể biết được phần nào về mục đích của Dung Chỉ,

nếu mà con người hăn dễ hiểu hơn thì có lẽ nàng đã không đề phòng hăn như thế. Lúc này nàng nghĩ, những việc mình làm liệu có đúng không. Kế hoạch đã vạch ra chu đáo rồi, nhưng giờ phút thực hiện, vẫn cảm thấy có chút không yên tâm. “Nếu người thích cháo thuốc này, thì ta sẽ sai người nấu cho người hàng ngày”.

Nghe nàng nói như vậy,
Dung Chỉ lại lộ vẻ kinh
ngạc, hần rì rì mở miệng
nói: “Công chúa có biết
công dụng của cháo thuốc
không?”

Chẳng lẽ không phải thuốc
bổ sao? Sở Ngọc trong lòng
hồ nghi, lại thấy hần không
nhanh không chậm tiếp tục
nói: “Cháo này ngoài công

dụng bổ dưỡng khí huyết
còn được cho thêm vài
dược liệu, để...bổ thận”.

Bổ thận, nói trắng ra, là để
tráng dương.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 43: Hoa thương Hạc kêu

Bồ thận? Tráng dương?

Dù Sở Ngọc đã chuẩn bị tâm lý kiên cường, nhưng nghe thấy đáp án này, thật muốn nổi điên.

Người này trông thế nào

mà lại giống bị yếu thận?

Cháo này do tên hỗn đản nào nấu?

Dung Chỉ cười dài nói: “Ta suy đoán, chắc là người của Thượng Dược ti làm”. Hắn nháy mắt mấy cái, ánh mắt vô cùng thuần khiết: “Bọn họ đoán là ta bất lực không hầu hạ công chúa chu đáo nên mới bị trừng

phạt ra nông nỗi này, bèn
tắm bổ cho ta. Để ta tìm
bọn họ nói lại là được”.

Sở Ngọc nhìn ánh mắt
thuần khiết kia, một lúc
sau mới hiểu được ý hẩn:
Người của Thượng Dực ti
cho rằng Dung Chỉ tiến
hành một hoạt động nào
đó với nàng không gắng
sức, nên mới bị nàng hạ
lệnh đánh thành như vậy

?!

Kỳ thật tình huống lúc đó, nếu người ngoài nhìn vào cũng dễ hiểu lắm: Sở Ngọc và Dung Chỉ đi vào rừng hoa hạnh, Việt Tiệp Phi ngồi ngoài canh gác. Một lát sau Việt Tiệp Phi đi vào, sau đó Dung Chỉ bị trọng thương đi ra, tiếp đến là Sở Ngọc quần áo xộc xệch không chỉnh tề, rõ ràng vừa

lăn lộn dưới đất, mặt mày không vui vẻ đi ra.

Tổng hợp tất cả các hiện tượng, lại truyền qua những lời đồn đại vắn vẹo liên biến thành chuyện xưa vô cùng kinh hãi.

Dung Chi bình thường đối đãi tốt với mọi người trong phủ, nhiều kẻ muốn cầu cạnh hoặc trả ơn. Thượng

Dược ti là bộ phận phụ trách về y dược trong phủ, các y quan xưa nay quan hệ rất tốt với Dung Chi, thế là hợp tác với nhà bếp tỉ mỉ điều chế cháo thuốc, sai người mang cho hẵn. Mà cuối cùng, Sở Ngọc là người bưng cháo thuốc đến.

Lúc này Sở Ngọc cảm thấy chiếc khay trên tay bỗng rất vô cùng, nhưng cũng

không thể ném đi. Một lát sau nàng hỏi hấn: “Người đã biết rồi, tại sao còn ăn?”

Dung Chỉ ngược nhìn nàng, ôn nhu nói: “Bởi vì chính là công chúa bưng cho ta, ta vĩnh viễn không thể cự tuyệt nàng được”.

Tiếng nói của hấn lúc này mới mềm mại ấm áp làm sao. Sở Ngọc nhìn thẳng

vào hấn, rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào một vấn đề mà trước nay nàng vẫn né tránh: Có thể...trái tim Dung Chỉ thực sự hướng về Sơn Âm công chúa. Có lẽ trong quan niệm của nàng, không có nam nhân nào cam tâm tình nguyện cùng với nhiều nam nhân khác hầu hạ một nữ nhân. Nhưng trong thời đại điên cuồng này, có điều gì là

không thể?

Từ trước đến giờ Sở Ngọc vẫn không muốn nghĩ như vậy, không phải là không thể, mà là không muốn. Bởi vì nếu Dung Chi yêu Sơn Âm công chúa đến thế, nàng đến đây, có tính là cướp đoạt thể xác của người hãn yêu?

Nếu hãn biết rõ dưới thể

xác này đã thay đổi linh
hồn, hắn sẽ thế nào?

Cái chính là, nàng sẽ làm
thế nào? Bản thân nàng
cũng không biết rõ tại sao
mình lại ở chỗ này, không
biết linh hồn Sơn Âm công
chúa đi về đâu. Nàng phải
tìm Sơn Âm công chúa
chân chính ở đâu để trả lại
cho hắn?

Nếu hần biết được chân tướng sự việc, hần có đau buồn, thậm chí phần nộ không?

Cho dù là suy tính từ phương diện nào, cũng không thể nói ra sự thật, Sở Ngọc thầm nghĩ. Nếu sau này những lời phán đoán của nàng là đúng, chỉ có thể âm thầm bồi thường cho hần mà thôi.

Tuy nhiên xét ở khía cạnh tình cảm, Sở Ngọc vẫn như cũ không tin khả năng này có trăm phần trăm là thật.

Sở Ngọc hạ mi mắt, phảng phất trầm mặc rất lâu rồi mới mở miệng nói: "Nếu ta muốn giết chết người thì sao?" Nàng vừa nói xong, Hoa Thác lập tức nhìn nàng cảnh giác, tay gắt gao nắm

chặt trường kiểm. Chỉ cần Sở Ngọc thoáng có bất cứ hành động nào gây bất lợi cho Dung Chi, hẳn sẽ động thủ.

Dung Chi khoát tay ra hiệu cho Hoa Thác, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Sở Ngọc: “Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ giúp nàng được như ý”.

Sở Ngọc không thể duy trì

vẻ mặt bình tĩnh được nữa, nàng vội vã quay đầu bước đi.

Đi được một đoạn đường dài, Sở Ngọc mới chậm rãi tỉnh táo lại. Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng loại bỏ chuyện Dung Chỉ ra khỏi đầu. Nàng vừa đi vừa thuận miệng hỏi Việt Tiệp Phi: “Người biết về Hoa Thác nhiều hay ít? Dù ít dù

nhieu, hãy nói rõ với ta một lần”.

Việt Tiệp Phi sóng bước bên Sở Ngọc, đáp: “Dạ vâng, thưa công chúa”.

Hoa Thác vốn là người trên giang hồ, là một tay kiếm sắc bén tàn độc nổi danh từ lâu. Năm đó, hắn và một thiếu niên họ Hạc, tuổi tác xấp xỉ nhau, cùng đi ngao

du sơn thủy. Hai người đều là những cao thủ kiếm thuật, lấy danh xưng là “Hoa thương Hạc kê”.

Nhưng khoảng bốn, năm năm trước, hai người không biết vì sao lại ly tán mỗi người một ngả, Hoa Thác mất tung tích trên giang hồ. Sau khoảng hai, ba năm, Hoa Thác bị kẻ thù truy đuổi, hắn đã giết hết

những kẻ kia nhưng bản thân bị trọng thương, liền đến phủ tìm Dung Chỉ. Dung Chỉ xếp hẳn vào nhóm nam sủng, dùng rất nhiều dược liệu quý để cứu tính mạng hẳn.

Việt Tiệp Phi còn kể một vài chiến tích của Hoa Thác trên giang hồ, khen hẳn về sự chuyên nghiệp, nhưng Sở Ngọc nghe không hiểu

lắm. Hai người đã đến gần Thượng Dược ti, trên đường Sở Ngọc giao lại chiếc khay cho thị nữ.

Những ngày trước đi lang thang trong phủ, Sở Ngọc đã đi qua chỗ này. Tuy không vào xem, nhưng đường lối thì nàng vẫn nhớ được. Tiến vào Thượng Dược ti, nàng liền ngửi thấy nồng nặc mùi dược

liệu. Có mấy vị danh y và học trò phụ tá đang cắt thuốc, cân thuốc, chuyên tâm vào công việc đến độ có người đến cũng không biết.

Sở Ngọc đi vào phòng trong, có hai người đang ngồi, một người khoảng năm mươi và một người khoảng ba mươi tuổi, mặc đồ trang trọng, đoán chừng

là y quan trong phủ. Bọn họ đang đọc sách, nghe thấy tiếng ho nhẹ của Sở Ngọc vội vàng quỳ xuống hành lễ. Sở Ngọc hỏi: "Các người đã xem xét tình trạng của Dung Chỉ chưa?"

Người nhiều tuổi cúi đầu đáp: "Dạ bẩm công chúa, tình hình Dung công tử không đáng ngại. Chỉ cần tĩnh dưỡng khoảng mười

ngày là khỏi hẳn”.

Sở Ngọc khẽ gật đầu, không biết nên nói thêm điều gì nữa. Nàng đến đây, không thể chỉ hỏi mỗi một vấn đề đó. Mà chuyện cháo thuốc, nàng cũng không biết phải mở miệng thế nào. Dường như không có việc gì, ánh mắt nàng liếc đến giá sách bên tường. Trên giá sách và trên bàn

trước mặt hai người kia, ngoài một vài bộ sách về chẩn đoán bệnh, còn có quyển ghi chép về tình hình dùng thuốc trong phủ công chúa.

Hai người này có lẽ đang đọc các tư liệu này.

Sở Ngọc tiện tay rút một vài cuốn lên xem, vừa nhìn vừa nhú mày.

Chỉ là lật giở ngẫu nhiên, dần dần Sở Ngọc nhận ra chỗ không thích hợp. Khoảng thời gian ba năm rưỡi đến bốn năm trước, quyển ghi chép về chẩn đoán bệnh hoàn toàn trống rỗng, dường như bị thiếu một đoạn. Vẫn còn quyển ghi chép về số lượng dược liệu tiêu hao ở đây, nàng cầm lên đọc kỹ.

Trong khoảng thời gian này, số dược liệu tiêu hao quá lớn. Sở Ngọc so sánh với những khoảng thời gian khác, thấy rằng ba năm rưỡi trước đây, số dược liệu chi dùng trong phủ lớn gấp ba, bốn lần mức bình thường. Hơn nữa, đại bộ phận là dược liệu trị các bệnh ngoại khoa.

(Ngoại khoa liên quan đến việc điều trị bệnh và tổn thương bằng phẫu thuật)

Liên tưởng tới những lời Việt Tiệp Phi vừa nói, Sở Ngọc nhướn mày, định hỏi hai vị y quan. Lời nói đến bờ môi lại nuốt trở về: nếu đã có chuyện lớn xảy ra, nhất định công chúa phải biết rõ, mà trong sổ không ghi chép là do đã bị tiêu

hủy.

Ngẫm nghĩ lại, lời nói của nàng liền biến thành: “Các người ở đây bao lâu rồi?”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 44: Hữu tài khí tự hoa

“Dạ bẩm, được ba năm”
Y quan cao tuổi cung kính
đáp.

Sở Ngọc nhướn mày, đặt
quyển sổ ghi chép xuống,
đi ra ngoài.

Thời gian khớp lại thật trùng hợp.

Khoảng thời gian bị che đậy này, có thể là vô ý, cũng có thể là cố ý, nhưng chắc hẳn đã xảy ra chuyện rất quan trọng. Nhưng nàng không được tỏ ra quá vội vã nóng lòng.

Bởi vì hiện tại nàng là công chúa Sơn Âm.

Sở Ngọc đã sai người tạm thời chuyển giao các công việc cần xử lý cho Hoàn Viễn. Điều này không có nghĩa là Hoàn Viễn lật đổ được địa vị của Dung Chỉ, bởi vì xét về uy tín, kinh nghiệm, thậm chí thủ đoạn, Hoàn Viễn không phải là đối thủ của Dung Chỉ.

Nếu lập tức tiến hành chuyển giao quyền lực, chưa nói tới phía Dung Chỉ, sợ rằng sẽ gây chấn động quá lớn với bọn thuộc hạ bên dưới, thậm chí tạo nên sự chống đối.

Bởi vậy danh nghĩa là tạm thời xử lý, mà thực tế cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Nàng sai Hoàn Viễn đến

chỗ Dung Chỉ, một mặt là lấy con dấu và ấn triện mang về, mặt khác là mang sổ sách đến hỏi ý kiến Dung Chỉ. Dung Chỉ dù sao cũng là bậc tiền bối, kinh nghiệm phong phú, nhờ hẩn chỉ dẫn sẽ tiến hành công việc nhanh chóng hiệu quả. Nếu Hoàn Viễn tự mình mày mò thì có lẽ phải đi đường vòng rất nhiều.

Khi nào Dung Chỉ bình phục hẳn, đại bộ phận quyền hành sẽ trao lại cho hẳn, cho dù có phân chia bớt việc cho Hoàn Viễn thì cũng không quá nhiều.

Tuần tự tiến hành, không kiêu ngạo, không nóng nảy.

Sở Ngọc có thể kiên nhẫn.

Trở lại chỗ ở của mình, Sở Ngọc sai người mang đến cho nàng sổ ghi chép về tình hình nhân sự trong phủ suốt bốn năm trở lại đây. Nàng yêu cầu nhiều như vậy để kẻ khác lẫn lộn mục tiêu, không biết mục đích của mình. Ngồi xem sổ sách, đương nhiên nàng quan tâm đến thời kỳ từ ba đến bốn năm trước.

Cảm giác vừa có vừa không bất ngờ, nàng phát hiện ba năm trước, phủ công chúa có một đợt "thay máu" rất lớn về nhân sự. Những người trong nội uyển ba năm trở lại đây hầu hết là người mới, còn những người cũ thì quyển ghi chép không nhắc đến nhiều.

Lúc đó, chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì nên mới thay đổi lớn như vậy.

Điều mà Sở Ngọc băn khoăn lúc này là, có nên tiếp tục tìm tòi nghiên cứu vấn đề này không? Nếu nàng phí tâm sức tìm hiểu vấn đề, đến lúc ra kết quả không giống như nàng tưởng tượng thì sao? Hoặc quá bận tâm làm việc này

dẫn đến phán đoán, quyết định sai lầm, như vậy há chẳng phải nàng sẽ mất nhiều hơn được?

Cố gắng buông lỏng tâm tư, đè nén sự hiếu kỳ, Sở Ngọc tự nhủ chuyện đó không liên quan với những công việc trước mắt của nàng.

Sai người cất sổ sách đi, Sở

Ngọc chậm rãi dạo bước trong phủ, hi vọng không khí thiên nhiên thoáng đãng sẽ xua tan những băn khoăn thắc mắc trong lòng. Đi khỏi Đông Thượng các không bao xa, nàng thấy một người đang tiến đến, Sở Ngọc thấy người đó thì không nhịn được bật cười.

Đó là Liễu Sắc.

Trong số nam sủng, Sở Ngọc để lại sáu người. Dung Chỉ là kẻ lòng dạ khó dò, Hoàn Viễn có thân phận đặc biệt, Hoa Thác mang bệnh khó chữa, Lưu Tang còn nhỏ tuổi. Còn Liễu Sắc và Mặc Hương, hai kẻ ở lại thuần túy chỉ như bình hoa di động, nhưng phủ công chúa cũng không thiếu thốn đến nỗi không nuôi được hai người nhàn

rồi.

Trong sáu người, chỉ có Lưu Tang hồn nhiên ngây thơ là nàng hoàn toàn yên tâm. Ngược lại là hai người này, ngay cái lý do lưu họ lại phủ đã khiến nàng dở khóc dở cười. Mặc Hương tuy ngày thường không gây ra chuyện gì, nhưng vài ngày trước mình trần trùng trục trèo lên giường nàng

nằm khiến Sở Ngọc giật nảy mình. Mặc Hương thật đúng là không lên tiếng thì thôi, cất một tiếng gáy thì ai nấy đều kinh ngạc. Còn Liễu Sắc, hẳn thật khéo nghĩ ra đủ kiểu gây rối.

Tuy hẳn bị hạn chế không được tùy tiện xâm nhập Đông Thượng các, nhưng mỗi khi Sở Ngọc ra khỏi Đông Thượng các, hẳn liền

lượn qua lượn lại trước mặt
nàng, nói “ngẫu nhiên”
gặp, mà lý do thì muôn
hình vạn trạng.

Ngày hôm kia, lúc Sở Ngọc
nhìn thấy hắc, vẻ mặt hắc
hốt hơ hốt hải nhìn ngược
nhìn xuôi, ánh mắt quét
đến nàng thì vui mừng
chạy tới, thế nhưng nói bị
lạc đường. Lúc đó hai
người đứng cạnh cây thông

bên đường, cách nội uyển không đến hai mươi bước chân. Lý do như vậy mà hần cũng không biết ngưỡng nghĩ ra.

Lại nói hôm qua, Liễu Sắc đi ngang qua chỗ nàng, lúc gần đến, chân bỗng treo một cái, sau đó ngã xuống đất nước mắt lưng tròng ngược nhìn Sở Ngọc. Lúc đó Sở Ngọc rất muốn cho

hắn biết, kỹ xảo biểu diễn của hắn không cùng đẳng cấp với phò mã đâu, không ngờ tiểu minh tinh so với ảnh đế Oscar lại chênh lệch lớn như vậy. Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói gì, chỉ sai thị vệ đưa Liễu Sắc về.

Về phần hôm trước nữa càng thú vị hơn. Từ xa, Sở Ngọc nhìn thấy Liễu Sắc

ngồi chồm hồm dưới đất,
không hiểu đang nghịch cái
gì, liền tò mò đến xem.
Nàng thấy hẩn mặt mày tái
nhợt, khóe mắt chan lệ hai
hàng, tay cầm một cái xẻng
nhỏ, chính là đang...chôn
hoa.

So với Lâm muội muội còn
tân tiến hơn hẳn một ngàn
năm.

(Ở đây đề cập đến cảnh chôn hoa của nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tiểu thuyết "Hong Lâu Mộng" của Tào Tuyết Cần)

Mỗi lần Liễu Sắc diễn xiếc đều rất vụng về, chỉ liếc một cái là có thể nhìn thấu. Tuy Sở Ngọc thật khó xử, nhưng cũng thích xem, giống như nhạc đệm vui vui cho cuộc sống hàng

ngày của nàng. Thậm chí đôi khi nàng còn mong chờ được xem trò mới của hắn.

Nhưng hôm nay hình như hơi khác. Liễu Sắc đi thẳng đến chỗ nàng, nửa đường không cố ý trọ chân, không nhìn xung quanh, cũng không học máu chôn hoa. Hắn đến trước mặt Sở Ngọc, vẻ mặt lạnh lẽo bi thương: “Gần đây công

chúa nếu không ở chỗ
Dung Chỉ, thì lại đi tìm
Hoàn Viễn. Chẳng lẽ có
điều gì Liễu Sắc không làm
được khiến công chúa chán
ghét ư?”

Sở Ngọc chăm chú nhìn
thiếu niên trước mặt. Liễu
Sắc mới chỉ mười tám,
mười chín tuổi. Hắn xuất
thân nghèo khổ, không giỏi
thi thư, thân thể cũng

không quá cường tráng.
Chỉ có một chỗ hơn người,
là vẻ đẹp trời sinh. Không
cam chịu nghèo khổ, hấn
lợi dụng bề ngoài của mình,
lựa chọn con đường trở
thành nam sủng để tiến
thân.

So với Dung Chi, tâm tư
mục đích của Liễu Sắc quả
thật giống như thủy tinh
trong suốt.

Trong lòng nảy ra một quyết định, nàng cười tí mắt nhìn Liễu Sắc: "Người có biết tại sao mấy ngày nay ta không tìm người không?"

Mấy ngày vừa qua, cho dù Liễu Sắc giở thủ đoạn thế nào, Sở Ngọc đối với hắn vẫn hờ hững, xa cách. Bất thành linh nàng lại tỏ vẻ

thân thiết như vậy khiến Liễu Sắc hơi sợ hãi: “Liễu Sắc không biết rõ”.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, nói: “Tướng mạo người cực đẹp, nhưng so với Dung Chỉ Hoàn Viên, người vẫn có chỗ thua kém. Cần biết rằng sắc đẹp chỉ là cái vỏ bên ngoài, rồi sẽ tàn phai khi người già yếu. Tài năng bên trong mới là quan

trọng, như người ta nói
“bụng có thi thư khí tự
hoa”, Hoàn Viễn chính là
như thế đấy!”

(Bụng có thi thư khí tự
hoa: Có học hành hiểu biết
cũng là một vẻ đẹp)

Liễu Sắc nghĩ ngợi một hồi,
không nói gì, đi.

Việt Tiệp Phi hiểu kỳ hỏi:

“Công chúa, hăn đi đâu vậy?” Thành thật mà nói, những lời vừa rồi của Sở Ngọc, hăn chẳng hiểu gì.

Sở Ngọc cả cười, nói: “Đại khái là đi bồi dưỡng khí chất”. Trong ngắn hạn, không lo bị hăn quấy rối nữa.

Vừa mới xử lý tốt Liễu Sắc, trên đường lại xuất hiện

một bóng người. Tâm tình Sở Ngọc vừa tốt lên một chút lại trầm xuống. Đối phương rõ ràng đang đi về phía nàng, nên Sở Ngọc cũng không trốn tránh làm gì. Nàng "lên dây cót" tình thần để sẵn sàng nghênh tiếp, nói: "Phò mã...Ninja" Nguy hiểm thật!

Hà Tập đến gần, thi lễ tao nhã rồi nói: "Công chúa,

hôm nay lúc lâm triều, bệ hạ nói lâu lắm chưa nhìn thấy công chúa, hi vọng công chúa có thể vào cung gặp bệ hạ”.

Bệ hạ - hoàng đế đương triều, cũng là em trai của Sơn Âm công chúa, Lưu Tử Nghiệp.

QUYỂN 1

Chương 45: Họ hàng thân tình phát khiếp

Rốt cuộc cũng tới rồi, Sở Ngọc trong lòng trầm xuống, thậm chí thở một hơi.

Sở Ngọc biết một chút tư liệu sử sách về em trai của Sơn Âm công chúa, hoàng

để Lưu Tử Nghiệp. Đây là một hoàng đế thiếu niên hoang dâm háo sắc, không những thế còn gian dú bất chính, loạn luân với chính chị gái của mình.

Sở Ngọc cố gắng nấn ná thời gian, không chủ động đi gặp Lưu Tử Nghiệp cũng bởi tiếng tăm về quan hệ bất chính giữa hai chị em. Nàng ở phủ công chúa,

giữa trời đất bao la, nàng có quyền lực tối cao. Chỉ cần nàng không muốn, không kẻ nào dám bắt buộc nàng. Nhưng một khi vào cung, nàng sẽ rơi vào thế bị động. Nếu Lưu Tử Nghiệp có yêu cầu nào quá giới hạn với nàng, lại bị nàng khẳng khái cự tuyệt, liệu có thể dẫn đến họa sát thân hay không?

Nhưng dù nàng không tình nguyện thế nào, việc cần đổi mặt vẫn phải đổi mặt. Nếu lúc này nàng sợ hãi kháng chỉ là chết chắc rồi.

Tùy thời làm việc, tùy cơ ứng biến.

Đã quyết định rồi, Sở Ngọc nói: “Vậy thì đi”.

Hà Tập kinh ngạc nhìn Sở

Ngọc: “Công chúa cứ như vậy mà vào cung?” Ánh mắt có vẻ không tưởng tượng nổi.

Sở Ngọc ban đầu sửng sốt, rồi nhớ ra hôm qua mình mới cắt tóc, tóc chỉ dài chấm vai, lúc này còn hơi rối. Nếu nàng ở trong phủ thì chẳng ai dám nói gì, nhưng nếu vào hoàng cung với bộ dáng này thì lại có

về bất kính.

Sở Ngọc sai Ấu Lam thay trang phục, trang điểm, búi tóc đơn giản cho mình, đeo vài đồ trang sức trang nhã, tổng cộng cũng mất đến nửa canh giờ.

Vừa chuẩn bị xong, nàng nghe thấy bên ngoài có tiếng binh khí va chạm, rồi sau đó nghe thấy tiếng Việt

Tiếp Phi trách mắng: “Hoa Thác, người tự ý xông vào chỗ ở của công chúa, định làm gì?”

Hoa Thác cười lạnh, nói: “Ta mà muốn giết người, sao phải mất công thế này? Dung Chỉ sai ta đến gặp trưởng công chúa, nhất định phải giao một vật cho nàng”.

Việt Tiệp Phi chặn hấn lại:
“Là vật gì, để ta xem
trước”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng
đánh nhau, hình như hai
người này lại khởi động
chân tay. Một lúc lâu sau
Sở Ngọc nghe thấy tiếng
Hoa Thác đùa cợt: “Dung
Chỉ giao cho công chúa vật
gì, đến phiên người hỏi
sao? Lỡ đâu là thứ nhạ

cảm riêng tư, người cũng muốn xem à?"

Sở Ngọc e rằng nếu để hẳn nói tiếp, không biết hẳn còn phun ra lời độc địa nào, liền đứng dậy mở cửa chặn lời bọn họ: "Dừng tay". Nàng gật gật đầu với Việt Tiệp Phi: "Không sao đâu", sau đó nhìn Hoa Thác: "Cái gì vậy?"

Hoa Thác giơ tay ra, trong lòng bàn tay hắn là một túi gấm nhỏ, bên trong không biết chứa đầy thứ gì. Hoa Thác nói: "Đây là thứ Dung Chỉ bảo ta giao cho công chúa".

Sở Ngọc nhận lấy, nhoẻn miệng cười với hắn.

Hoa Thác rút tay về, ngẩng lên nhìn Sở Ngọc, không

khỏi...ngẩn người ra.

Hoa Thác thường ngày rất ít khi nhìn thấy công chúa, đã ít gặp thì càng ít có cơ hội nhìn kỹ. Chỉ có một ấn tượng là thiếu nữ kia mang vẻ xa hoa đài các, hai ngày qua đều gặp nàng trong tình cảnh đánh nhau nguy cấp, y phục không chỉnh tề. Hôm nay đột nhiên gặp nàng ở cự ly gần, nhìn thấy

Sở Ngọc trang phục lộng lẫy, ánh mắt trong suốt mà cao xa, phong thái kiên định nhưng không lạnh lùng, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tươi tắn, tựa như suối chảy róc rách giữa núi, gió thổi hiu hiu trong rừng.

Hoa Thác sau khi kinh ngạc, hạ mi mắt, cười lạnh một tiếng rồi xoay người rời

đi.

Sở Ngọc hiểu kỳ kéo miệng túi gấm ra, bên trong chiếc túi thêu tinh xảo toàn là hương liệu, hỗn hợp hương liệu đã tán vụn tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng thư thái.

Sở Ngọc không hiểu dụng ý của Dung Chỉ là gì, nhưng chắc hẳn không bao giờ làm chuyện vô nghĩa. Việc

này chắc hẳn có lý do nào đó, Sở Ngọc nghĩ ngợi, buộc miệng túi lại rồi cất vào ngực.

Sở Ngọc và Hà Tập ngồi chung một xe. Hai người ngồi trong xe cách nhau khoảng một mét. Nàng cảm thấy rất không thoải mái, thân thể cứng ngắc. Hà Tập tỏ vẻ quan tâm nhìn nàng: “Nếu công chúa

không được khỏe, hay là ta quay xe hồi phủ?”

Sở Ngọc cười nhạt nói: “Nếu ta không vào cung, sợ rằng bệ hạ sẽ khiển trách người”. Nói bây giờ thật là thừa, không phải đã muộn rồi sao? Lúc trước sao không làm thế đi?

Hà Tập khẩn thiết nói: “Cho dù ta bị bệ hạ trách

phạt cũng không muốn làm tổn hại đến sức khỏe của công chúa”.

Sở Ngọc thở dài, lắc lắc đầu, nhắm mắt ngả xuống đệm êm phía sau lưng, giả vờ nhắm mắt dưỡng thần, không muốn đôi co thêm với Hà Tập nữa. Xét về kỹ xảo biểu diễn, nàng không phải là đối thủ của vị này. Hơn nữa, có thắng hãn ta

cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, về ngoài hòa thuận không thể thay đổi sự thật bên trong, thực ra cả hai đều biết rõ lòng dạ của nhau.

Phủ công chúa khá gần hoàng cung, chỉ một lát sau là tới nơi. Hà Tập dẫn nàng đến cửa cung thì cáo từ, sau đó hoạn quan đưa Sở Ngọc đi gặp hoàng đế.

Trước khi nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp, Sở Ngọc nghĩ ra vô số giả thiết đáng sợ. Kiến thức lịch sử của nàng không giỏi nhưng cũng biết Lưu Tử Nghiệp là một hoàng đế thiếu niên vừa háo sắc vừa tàn bạo. Nếu hắn chỉ là người bình thường đã có hại rồi, đằng này lại là hoàng đế.

Nàng thậm chí nghiêm túc lo nghĩ đến chuyện, nếu Lưu Tử Nghiệp yêu cầu nàng cái gì gì, nàng có nên bịa chuyện là bạn tốt đến thăm, để tránh được một lần hay không?

(Bạn tốt đến thăm: có fan truyện ngôn tình nào còn chưa hiểu “bạn tốt”, “bà dì”, “bà cô”...mỗi tháng đến thăm một lần không?)

Vốn dĩ đối với Lưu Tử Nghiệp, nàng có ấn tượng là cực kỳ hư hỏng nên hình dung em trai của Sơn Âm công chúa chắc phải là dạng quái vật mặt mũi hung tợn. Nhưng khi nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp, đúng là hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng.

Trong nội điện rộng rãi,

một thiếu niên mặc áo bào đang ngồi tựa bên bàn. Đôi mắt hằm hạp dài giống Mặc Hương, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên sự nôn nóng, liều lĩnh. Ngoại trừ vẻ tái nhợt trên gương mặt, người này nhìn rất...tuấn tú.

Nếu trừ ra vẻ táo bạo liều lĩnh, thì diện mạo người thiếu niên này có thể gọi là

cực kỳ thanh tao tuấn mỹ.

Thiếu niên nhìn thấy Sở Ngọc, ánh mắt sáng ngời. Hắn dường như không kiên nhẫn được, lao đến ôm chầm lấy nàng: "A tỷ, đã nhiều ngày rồi tỷ không đến gặp ta!"

Người thiếu niên này chính là đương kim hoàng đế Nam triều, Lưu Tử Nghiệp.

QUYỀN 1

Chương 46: Hoa mai nhiều loạn

Khoảnh khắc Lưu Tử Nghiệp lao đến, trong lòng Sở Ngọc muốn hét toáng lên, nhưng ngoài mặt, nàng chỉ có thể đứng im.

Bao quanh người là một vòng tay ôm chặt, thân thể

Sở Ngọc vô cùng cứng
ngắc. Mồ hôi theo nhau túa
ra.

Sau đó sẽ không phải là ...
cái gì gì luôn chứ?

Nhưng ngoài dự liệu của Sở
Ngọc, Lưu Tử Nghiệp cũng
không có động tác tiếp
theo. Hắn chỉ lẳng lẳng ôm
nàng, đầu tựa lên bờ vai
nàng, cả người không nhúc

nhích như là đang ngủ.

Sở Ngọc trong lòng thấp
thỏm, không biết hẳn định
làm gì, cũng không dám
manh động, chỉ có thể yên
lặng chờ đợi.

Lúc trước nghĩ ra đủ mọi lý
do thoái thác lung tung, giờ
này thế nhưng một câu
cũng không nói ra được.

Không biết là bao lâu sau, Sở Ngọc cứ đứng im chết lặng như thế, rồi cuộc Lưu Tử Nghiệp mới cất tiếng: “A tỳ, bao nhiêu ngày không đến gặp ta, có phải chán ghét ta rồi không?”

Sở Ngọc nghiền ngẫm ngữ khí của hắn, hình như không có ý chất vấn hay chỉ trích, mới chậm rãi sàng lọc từ ngữ mà nói: “Không

phải như thế. Mấy ngày trước ta không được khỏe, phải nghỉ ngơi điều dưỡng, hai ngày nay mới khá hơn một chút”.

“Sao lại như vậy?” Lưu Tử Nghiệp cả kinh, vội vàng buông Sở Ngọc ra, chăm chú nhìn kỹ gương mặt nàng, sau một lúc mới lo âu nói: “A tỳ, sắc mặt tỳ đúng là tái nhợt, phải bồi

bổ cơ thể hơn mới được!”

Sở Ngọc thầm nghĩ, chẳng qua là bị người dọa nên mới thế, không liên quan gì đến ăn nhiều hay ít thuốc bổ. Tuy nhiên nàng không nói gì, để mặc cho Lưu Tử Nghiệp kéo đến ngồi xuống bên bàn. Đồng thời, Lưu Tử Nghiệp cho gọi hoạn quan đang canh chừng bên ngoài điện, truyền khẩu dụ

ban cho trưởng công chúa
rất nhiều thuốc đại bổ thân
quý và châu báu, tơ lụa.

Sở Ngọc nghe thấy mà da
đầu run lên. Đôi chị em này
hàng ngày vẫn tình cảm
như vậy sao? Chỉ vì lý do
còn con cũng ban thưởng
nhiều như vậy?

Sau khi hoạn quan cáo từ,
tay Lưu Tử Nghiệp một lần

nữa lại bò lên ôm eo nàng,
hắn ngả người nằm gối đầu
lên đùi nàng.

Sở Ngọc cắn răng nghĩ
thăm, tên tiểu quỷ lại nằm
cái kiểu này. Nhưng động
tác của Lưu Tử Nghiệp hình
như cũng không dâm loạn,
hắn chỉ nằm gối đầu lên
đùi nàng, hít thở đều đều.
Thời gian chậm rãi trôi qua,
vẻ bạo ngược trên gương

mặt hấn dần tản mát,
nhường chỗ cho sự an tĩnh,
bình thản.

Gương mặt hấn hơi tái
nhợt, vẻ mặt ban đầu khó
chịu dần biến thành buông
lỏng thoải mái. Hấn lúc này
so với ban đầu, dường như
là hai người hoàn toàn
khác nhau. Sở Ngọc nghi
ngờ người đang gối đầu lên
đùi mình và vị hoàng đế

trông thấy lúc đầu chỉ là hai người có bề ngoài giống nhau.

Sau một lúc thở đều thoải mái, Lưu Tử Nghiệp nói: "A tỳ, sau này tỳ phải thường xuyên đến thăm ta. Nếu tỳ không ở đây, ta rất buồn chán, chỉ muốn giết người".

Nghe câu nói này, lòng Sở Ngọc trầm xuống. Suy nghĩ

vừa rồi chỉ là ảo giác, thiếu niên đáng vẻ an tĩnh, thư thái này vẫn là một tiểu hoàng đế tàn bạo, độc ác.

Sở Ngọc nghĩ thầm: biết rõ người thích giết người thì ta còn tới làm gì? Tuy bên ngoài nhìn vào là tình cảm chị em hòa thuận thắm thiết, nhưng trong lòng Sở Ngọc kinh sợ không lời nào diễn tả được: không biết

thiếu niên đang nắm gối
đầu lên chân nàng đây đã
giết bao nhiêu người? Nghe
ngữ khí của hắn, có vẻ việc
giết người cũng bình
thường như cơm ăn nước
uống. Nếu hắn tức giận,
liệu có hạ lệnh chém đầu
nàng?

Sắc mặt nàng trầm tĩnh,
nhưng lo sợ trong lòng và
sự đề phòng đặt ở mức cao

nhất, có thể im lặng thì im lặng, tránh nói ra những điều không nên nói.

Sau một lúc lâu, nàng lại nghe thấy Lưu Tử Nghiệp chậm rãi mở miệng, mang theo một chút nghi ngờ: “Đúng rồi, a tỷ. Hôm nay mùi hương trên người tỷ hơi khác, không giống với trước kia”.

Sở Ngọc ngăn người, nhớ đến túi hương mà Dung Chỉ đưa nàng trước khi đi. Nghĩ đến đủ mọi lý do, cuối cùng nàng nói: "Hôm nay trước khi ra khỏi cửa ta có tắm gội qua, dùng mùi hương mới nên không giống với ngày xưa". Mùi của túi hương này với mùi hương trầm vẫn đốt trong nhà, nàng không thấy có sự khác biệt gì, thế mà Lưu

Tử Nghiệp lại phát hiện ra.

“Ừm” Lưu Tử Nghiệp cũng không hỏi thêm nữa, hẩn híp mắt, đầu cọ cọ trên đùi Sở Ngọc như là tìm một tư thế nằm thoải mái hơn “Mùi hương trên người a tỷ, mỗi lần ta bị nhức đầu mà ngửi được thì thấy khỏe lên rất nhiều”.

Sở Ngọc thuận miệng đáp

lời, nhìn chăm chăm vào thiếu niên đang ngủ trên đùi mình, ánh mắt như thể nhìn thấy một sinh vật đáng sợ.

Trong truyền thuyết và cả trong lịch sử, Lưu Tử Nghiệp là một phế đế vừa hoang dâm vừa tàn bạo, nhưng lúc này như một con mèo con đã thu hồi móng vuốt, biếng nhác nằm ngủ

trên đùi nàng.

Sau giờ ngộ, ánh mặt trời
ấm áp theo cửa sổ tiến
vào, chiếu lên hai người.
Cảnh tượng này nếu ở nhà
dân thường thì chẳng có gì
kỳ lạ, nhưng sao có thể có
trong hoàng thất?

Sở Ngọc cảm thấy rất nghi
hoặc.

Nằm trong khoảnh khắc,
Lưu Tử Nghiệp lại trở mình,
kéo tay áo Sở Ngọc và kéo
dài giọng: "A tử, tử xoa bóp
trán cho ta đi. Hai năm qua
ta thường xuyên bị nhức
đầu, a tử xoa bóp trán thì
ta rất dễ chịu".

Sở Ngọc trước là ngạc
nhiên, sau lập tức hiểu
được. Ngón tay nàng mềm
nhẹ lại kiên định ấn lên

huyệt Thái Dương hắc, thông thả gia tăng lực đạo. Đồng thời, mới vừa rồi chỉ là vài điểm khả nghi, dưới đáy lòng nàng hội tụ dần lên, chậm rãi hiện ra một đáp án khiến nàng kinh hãi.

Lúc nàng cáo biệt Lưu Tử Nghiệp và rời khỏi hoàng cung thì đã là hoàng hôn. Sở Ngọc đến gần cửa cung

thì dừng lại, lấy từ trong ngực áo ra túi gấm của Dung Chi, đưa lên mũi hít thật sâu. Hương thơm biểng nhác tiến vào trong phổi, khiến nàng cảm thấy thoải mái thư giãn.

Túi hương này, có hiệu quả an thần.

Lưu Tử Nghiệp dường như mắc bệnh gì đó, thường

xuyên nhức đầu, làm cho ngày thường tính tình thô bạo, động cái là giết người. Mà trong phòng Sơn Âm công chúa quanh năm suốt tháng đều đốt hương thơm, thời gian dài sẽ thấm vào người công chúa. Mùi hương này có thể thư giãn thần kinh của Lưu Tử Nghiệp, nên hắn cho rằng gặp công chúa là cảm thấy thoải mái dễ chịu, vì vậy rất

hậu đãi trọng thưởng nàng ta.

Từ khi trở thành Sơn Âm công chúa đến nay, Sở Ngọc sợ trong phòng ngột ngạt hương khí nên sai người mang hết đi, thời gian qua mùi hương trên người nhạt dần. Nếu hôm nay không có túi hương của Dung Chỉ, sẽ không giúp cho hoàng đế thư

giãn, thoải mái. Chẳng qua mùi hương thẩm thấu trên người khác với mùi hương trực tiếp từ túi bay ra, khiến cho Lưu Tử Nghiệp phát hiện sự khác biệt.

Sở Ngọc lưu ý đến một chi tiết: nếu hương liệu có thể giúp tâm tình Lưu Tử Nghiệp hòa hoãn, thư thái, tại sao Sơn Âm công chúa không nói, hoặc trực tiếp

mang đến cho hấn dùng,
tại sao cứ phải liên tục tiến
cung...? Hoặc là, thực ra
nàng ta cố ý không nói?!

Cố ý giấu diếm chân tướng,
thậm chí, nguyên nhân Lưu
Tử Nghiệp phát bệnh, cũng
là bởi nàng ta?!

Tuy rằng trời đang dần
chuyển mùa hạ, bắt đầu
khá nóng bức, nhưng Sở

Ngọc vì kinh sợ mà cảm thấy lạnh run rẩy.

Tay chân nàng lạnh băng như vừa tắm trong nước tuyết.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 47: Không thấy người xưa cười

Sở Ngọc bước từng bước chậm rãi ra khỏi hoàng cung, xe của Hà Tập vẫn còn ở ngoài đợi nàng. Việt Tiệp Phi dựa người vào thành xe, miệng nhắm một chiếc lá, mắt khép hờ buồn ngủ.

Sở Ngọc đi đến khiến hản tỉnh hản, lên xe về phủ. Dọc đường trở về nàng và Hà Tập vẫn im lặng như trước.

Vào phủ, đến chỗ ngăn cách giữa Đông Thượng các và Tây Thượng các, nàng và Hà Tập tách ra, cúi chào thi lễ. Cả hai đều có mục đích riêng cần đạt

được, tương kính như tân.

(Tương kính như tân: ý nói về hai vợ chồng tôn trọng nhau như khách quý)

Sở Ngọc trở về phòng, vô thức cầm cây trầm, vừa cúi xuống, trong đầu chợt hiện ra đôi mắt tối đen sâu thẳm của Dung Chi. Nàng bấu môi, lại thu hồi cây trầm cho vào tay áo. Phải

bỏ một thói quen khiến
nàng hơi khó chịu, trong
lòng cảm thấy xáo động
bất an.

Định thần một lúc, Sở Ngọc
gọi Ấu Lam, sai người
mang hương trầm vào
trong phòng, lại đốt như
trước kia.

Đóng cửa sổ, mùi hương
thanh nhã sáng khoái tràn

ngập khắp căn phòng làm cho thần kinh thư thái. Nhưng Sở Ngọc không tài nào ngủ được. Nàng đến bên bàn, cầm giấy bút, mở rộng tấm giấy trắng trước mặt. Đôi mắt trầm tư, tay cầm bút dừng giữa không trung, lại không hạ xuống.

Sau khi xảy ra chuyện của Dung Chỉ, nguy cơ đối với nàng càng cao, vì thế cảnh

giác cũng càng phải cao độ. Không thể dựa vào nam sủng, không thể dựa vào thị vệ, phò mã cũng không, hoàng đế lại càng không, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Cân nhắc khoảnh khắc, cuối cùng Sở Ngọc vẫn hạ bút viết. Nàng gọi Ấu Lam tới dặn dò vài câu. Nhìn vẻ kinh ngạc của Ấu Lam, Sở

Ngọc mỉm cười: “Nhớ kỹ, không nghe ngóng, không hỏi nhiều, chỉ làm theo lời ta nói, tự ta có quyết định của mình. Cũng đừng để nhiều người biết”.

--

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Ngọc mặc bộ xiêm y đã được thắm mùi hương cả

đem lên người, do dự một chút rồi mang theo cả túi hương hôm qua của Dung Chi, rồi nàng ngồi lên xe để vào cung.

Ngày hôm qua, nàng có căn cứ để tưởng tượng và suy luận ra vài chuyện, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ xác thực. Những gì nàng chứng kiến, có thể chỉ là sự trùng hợp.

Muốn biết sự thật, phải tự mình kiểm chứng.

Lúc này Sở Ngọc gặp Lưu Tử Nghiệp, không phải là ở trong cung điện vắng vẻ trống không như hôm trước. Hoạn quan đưa nàng đến ngự thư phòng. Trong đó, nàng nhìn thấy một thiếu niên ngồi sau trường kỷ, gương mặt tái nhợt, ánh mắt vừa âm u vừa tàn

độc khiến cho người ta sợ hãi.

Vẻ mặt hắc không che đậy chút nào mà hiện lên đầy sát ý, dường như nội tâm đã sớm bị nhuộm đen khiến Sở Ngọc không khỏi thấp thỏm lo lắng.

Tuy nam sủng trong phủ của nàng có thể khó đo lường đánh giá tâm địa,

nhưng không ai có cái vẻ
bạo ngược không hề khắc
chế như người thiếu niên
kia. Bọn họ làm việc dù sao
cũng trong tầm kiểm soát
của nàng, vì phải dè chừng
thân phận của nàng.

Còn Lưu Tử Nghiệp ư? Hẳn
thân là đế vương, quyền
lực trong tay không hạn
chế, nếu mà hấn hỉ nô vô
thường...

Lúc này hình như Lưu Tử Nghiệp đang tức giận. Hắn đưa mắt lên nhìn, thấy Sở Ngọc ở ngưỡng cửa, không chạy đến giống như ngày hôm qua mà chỉ âm u nói: “Vương tử, ta muốn giết người”. Hôm nay Lưu Tử Nghiệp không chạy tới chỗ nàng, mà phân biệt thân phận quân thần, khiến Sở Ngọc càng lo lắng.

Sở Ngọc trong lòng thấp
thỏm, ngoài mặt lại phải tỏ
vẻ bình thản, nàng tiến
đến nói khẽ: "Bệ hạ muốn
giết ai?" Sẽ không phải
nàng chứ? Hiện tại có nên
tới gần hẩn không?

Hương thơm ôn hòa tỏa ra
trong không khí, tựa như
những sợi tơ nhẹ nhàng
mơn trớn thần kinh đau

nhức của Lưu Tử Nghiệp. Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt đã bớt tàn bạo đáng sợ một chút, nhưng ánh mắt vẫn âm trầm như trước: “Có một kẻ thật đáng chết, mỗi ngày đều dâng sớ giáo huấn ta, ta thật không muốn nhìn thấy hắn nữa”.

Sở Ngọc chậm rãi ngồi xuống cạnh Lưu Tử Nghiệp,

ánh mắt liếc qua tờ sổ can gián trên bàn, một vài dòng chữ đập vào mắt, đại ý là tiểu hoàng đế có hành vi sai trái, hạnh kiểm gian tà, làm mất khí độ của quân vương.

Viết sổ can gián thể này thật không khách khí, trong khi Lưu Tử Nghiệp tính tình nóng nảy như vậy. Sở Ngọc cảm thấy vị đại thần này

còn sống đến ngày hôm nay, đúng là có ông trời phù hộ.

Lưu Tử Nghiệp vung tay lên, mấy tấu chương bị quét rơi xuống đất. Hắn ngả người nằm xuống gối đầu lên đùi nàng, hít một hơi thật sâu rồi phát ra tiếng kêu rên rỉ thư thái. Một lát sau hắn lờ đờ uể oải kéo tay áo nàng: "A tỷ,

sao hôm nay tỷ lại đến nữa? Có phải tỷ thiếu cái gì không, ta lập tức hạ chỉ ban thưởng cho?”

Sở Ngọc lắc đầu, cố gắng đè nén cảm giác khác thường, nhẹ nhàng nói: “Cái gì ta cũng không cần. Chỉ là, mấy ngày trước không đến thăm hoàng thượng được, hôm nay ta muốn bồi thường không

được sao?" Tuy thân thể này có cùng huyết thống gần gũi với hoàng đế, nhưng về tâm lý, Sở Ngọc đối với Lưu Tử Nghiệp chỉ là xa lạ và sợ hãi. Lưu Tử Nghiệp thể hiện thân mật, tình cảm bao nhiêu thì phản ứng của Sở Ngọc phần lớn vẫn là cẩn thận, dè chừng và sợ hãi.

Dù sao nàng cũng chỉ là

một linh hồn lạc đường từ hơn một ngàn năm sau đến, với một ác ma mới gặp hai lần mà có thể thân tình, thật đúng là chuyện hoang đường.

Để ý quan sát vẻ mặt Lưu Tử Nghiệp, từ hung bạo dần trở nên bình thản, lòng nàng trầm xuống: phán đoán của nàng nhìn chung là chính xác. Dù sự thật có

thế nào, thì đúng là tâm trạng của Lưu Tử Nghiệp bị ảnh hưởng bởi mùi hương này.

Như vậy, sự ưu ái đặc biệt của hoàng đế dành cho Sơn Âm công chúa, chính là bởi nguyên nhân này.

Cần suy nghĩ tiếp theo là, Dung Chỉ hỗ trợ đắc lực cho mục đích của công

chúa.

Ánh mắt nhìn xuống sở can gián rơi dưới đất, Sở Ngọc lấy tay day huyệt Thái Dương cho Lưu Tử Nghiệp, nhớ rằng ngày hôm qua hẳn thích được ăn như thế. Thừa dịp thần kinh hẳn buông lỏng, nàng hỏi: “Bệ hạ vừa nói muốn giết người, là muốn giết ai?”

Lưu Tử Nghiệp nói một cái tên, Thẩm Thâm Chi. Sở Ngọc lục tìm trong ký ức, không thấy đã xem trong sử sách cái tên này, cũng chưa từng nghe Dung Chỉ đề cập đến, đoán là một người không quan trọng lắm. Nàng do dự một hồi, chậm rãi mở miệng: "Bệ hạ có thể tha cho hắn được không? Chỉ tước bỏ chức quan thôi?"

“Tại sao?” Lưu Tử Nghiệp bỗng mở to mắt, ánh mắt sắc lạnh đối diện thẳng với Sở Ngọc, khiến cho người ta sợ hãi: “A tỷ, trước đây tỷ có để ý mấy việc này đâu?”

Sở Ngọc gắng áp chế tiếng tim đập thình thịch như trống dậy, mở miệng: “Ta...” Nàng còn chưa giải

thích thể nào, Lưu Tử Nghiệp đã cười hì hì chặn lời nàng: “Ta biết rồi, tướng mạo Thẩm Thâm Chi rất được...A tử ưng ý hẳn phải không, ngày mai ta sẽ ra lệnh cho hắn đến phủ công chúa hầu hạ a tử”.

Sở Ngọc cứng họng, định biện bạch cho mình. Nhưng nàng bỗng nghĩ lý do này cũng tốt, chí ít còn hợp tình

hợp lý hơn những điều
nàng có thể nghĩ ra, đành
phải ấp úng đeo lên cái nôi
đen này.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 1

Chương 48: Nhưng thấy người nay khóc

Có thể xác định là, Sơn Âm công chúa có khả năng ảnh hưởng đến phán đoán và quyết định của em trai mình, hoàng đế Lưu Tử Nghiệp. Nhưng mức độ ảnh hưởng đến đâu, cần phải chậm rãi từng bước tìm

hiếu.

Biết điều này, Sở Ngọc không hề cảm thấy vui sướng, mà chỉ càng lo sợ không yên. Nếu sau này phát hiện ra sức ảnh hưởng lớn hơn cả tưởng tượng của mình, có lẽ nàng càng không thể ăn ngon ngủ yên được.

Nàng thế nhưng có thể

nắm chìa khóa bảo tàng
ngân khố, tài lực của cả
một quốc gia...

Mất một nửa ngày, Sở Ngọc
ở trong cung chăm chú
lắng nghe Lưu Tử Nghiệp
trút xả bầu tâm sự, lúc thì
hắn làm nũng, lúc thì lại tỏ
vẻ oán hận tàn độc muốn
giết ai đó. Trái tim phập
phồng bị rèn luyện với
cường độ liên tục, đến lúc

rời đi nàng không nghe thấy nhắc đến tên mình, mới có thể thở phào.

Lúc ra khỏi hoàng cung, Sở Ngọc không quá gấp gáp. Nàng vừa đi vừa nhàn nhã nhìn ngắm bốn phía, âm thầm ghi nhớ cảnh vật xung quanh.

Trong khoảng thời gian đó nàng nhìn thấy một người.

Thật ra trong cung không thiếu người, nhưng riêng với người này, Sở Ngọc không khỏi dừng bước, nhìn thật lâu không chớp mắt.

Thiếu niên này chừng mười bảy, mười tám tuổi. Luận về mỹ mạo, người này không bằng Liễu Sắc, Mặc Hương thì cũng phải cỡ Hoàn Viễn, Dung Chỉ. Mấy

ngày qua Sở Ngọc toàn
ngắm người đẹp, sớm đã
có thể coi sắc đẹp như mây
bay, nhưng mà người này
thật khác biệt, quá khác
biệt!

Cặp mắt hấn trong suốt,
không giống vẻ thâm trầm
như mắt của Dung Chi, mà
là kiểu hồn nhiên trong
sáng của trẻ con, vàng trăn
thanh khiết khiến người ta

nín thở. Hấn đang dạo bước ở nơi tập trung quyền lợi và dục vọng tối thượng trên đời, thế mà Sở Ngọc thấy như bước chân hấn vượt khỏi cõi hồng trần, trên người không bị nhiễm một nửa sợi ái hận tham sân si.

Thiếu niên này, thật thanh khiết.

Hắn mặc trường bào màu tím, bên ngoài là một tầng lụa mỏng. Theo mỗi bước chân, tà lụa mỏng bay lên, phiêu nhiên như một tiên tử.

Dung Chi cũng xấp xỉ tuổi người này, khí chất cũng tương đương. Nhưng giữa hai người là một trời một vực khác biệt, tương phản hoàn toàn. Dung Chi giống

như đáy sâu của vũ trụ, thâm sâu không thể đo lường, thế nào cũng không đoán biết được tâm tư thật sự của hắn. Mà thiếu niên này lại như thủy tinh thanh khiết trong suốt, không bị dính dù chỉ một hạt bụi.

Cảm giác được Sở Ngọc đang nhìn mình chăm chú, thiếu niên dừng bước, hơi hơi nghiêng đầu. Hắn nhìn

thấy Sở Ngọc, nhột nhột cười rồi gật đầu, lại tiếp tục đi.

Vị hoạn quan đi cùng Sở Ngọc nhỏ giọng thì thầm: “Bẩm trưởng công chúa điện hạ, vị đó là thái sử lệnh Thiên Như Kính, là truyền nhân duy nhất của Vân Cẩm sơn, tiên thuật rất cao mình. Nếu công chúa gặp phải điều gì xui

xẻo, có thể mời thiên sư đại nhân đến trừ tà. Lần này thiên sư vào cung cũng là vì chuyện phòng trừ ma quái”.

Thái sử lệnh là một chức quan trong hệ thống, bình thường công việc rất nhàn rỗi, chỉ có mỗi việc suy tính lịch pháp. Tuy nhiên Thiên Như Kính khác với các thiên sư khác trong hoàng

thất. Tuy chức vị không cao, nhưng trong cung không ai dám khinh nhờn hẳn.

Thiên sư?

Sau khi hiểu ra thiên sư là cái gì, cảm tình của Sở Ngọc với người kia giảm mất bảy, tám phần: một thiếu niên có khí chất tinh khiết như thế mà lại đi giả

thần giả quỷ để dọa người?
Vậy tài năng của hắn ta
cũng quá phóng đại đi?

Thế giới này, quả thật
không thể “trông mặt mà
bắt hình dong”.

Trở lại xe của mình, Sở
Ngọc quên hắn thiếu niên
vừa mới nhìn thấy trong

cung. Nào là khí chất tinh khiết, nào là trong ngoài bất nhất, nàng chẳng liên quan gì đến Thiên Như Kính, không cần trừ tà cũng chẳng cần lưu luyện sắc đẹp, vì vậy không phải bận tâm thêm làm gì.

Trên xe, ngoài một chiếc bàn trà, lúc này còn có thêm một thứ. Đó là một nam tử trẻ tuổi bị trói rất

nghệ thuật. Trên người hắn là y phục mới sạch sẽ, tóc còn hơi ướt. Sở Ngọc nghiên cứu dây thừng một chút, thấy rằng cao thủ bình thường không thể buộc được thể này, muốn cởi ra, chí ít cũng mất năm, sáu phút.

Thanh niên kia bị nhét khăn trắng vào miệng, ô ô nói không nên lời, đôi mắt

chứa đầy nước mắt phần
nộ và nhục nhã, biến ánh
mắt sáng quắc thành kiếm
mà phóng đến chỗ Sở
Ngọc.

Thanh niên này chính là lễ
vật mới mà Lưu Tử Nghiệp
tặng cho tỷ tỷ - Thẩm
Thâm Chi. Vừa rồi Lưu Tử
Nghiệp thấy chọn ngày
không bằng trùng ngày,
liền sớm giải quyết dứt

điểm Thẩm Thâm Chi.
Ngay trong lúc chuyện
phiếm với Sở Ngọc, hần đã
hạ lệnh bắt Thẩm Thâm
Chi tắm rửa sạch sẽ rồi
đem trói lại, vút lên xe Sở
Ngọc. Nếu Sở Ngọc có hứng
thú, trên đường có thể
hưởng dụng, còn nếu
không muốn gấp gáp, thì
mang về phủ chậm rãi
nhấm nháp.

Lúc này trên xe, Sở Ngọc phải hứng chịu ánh mắt như lăng trì của Thẩm Thâm Chi, trong lòng chỉ biết cười khổ. Tuy rằng nàng đã cứu một mạng người, nhưng lại biến hắc thành nam sủng. Điều này với một người trẻ tuổi có chí hướng mà nói, đúng là sống không bằng chết.

Nhưng Sở Ngọc không định

nói chân tướng sự việc cho Thẩm Thâm Chi, cũng không mong làm hấn cảm kích. Nàng cứu hấn chẳng qua vì sự thương hại, không có cái gọi là vĩ đại bao dung, cũng không cần đổi đãi chân thành với nhau làm gì. Chỉ cần mang hấn về phủ công chúa, coi như giành thắng lợi đầu tiên. Những bước tiếp theo, sẽ từ từ suy tính tiếp.

Khi trở về phủ, Sở Ngọc sai người bố trí chỗ ở cho Thẩm Thâm Chi, chính là nơi ở cũ của một nam sủng, như vậy cũng xác định luôn thân phận hắn. Sở Ngọc dặn dò thuộc hạ canh giữ Thẩm Thâm Chi cẩn thận, ngăn ngừa hắn nhất thời nghĩ quẩn mà tự sát. Trước khi đi, nàng bỗng xoay người nhìn

khuôn mặt xám như tro tàn của Thẩm Thâm Chi, nói với hắn câu đầu tiên kể từ khi hai người giáp mặt: "Người muốn sống muốn chết, người khác rất khó ngăn cản. Nhưng người nên biết, sống khó chết dễ. Nếu người chết ở chỗ này, thì chỉ là một nam sủng hèn mọn trong phủ công chúa ta mà thôi. Vĩnh viễn là như thế!"

Thẩm Thâm Chi nghe vậy, ánh mắt phóng ra tia sáng kì dị. Sở Ngọc biết đã đánh tan một mặt tiêu cực trong nội tâm hẳn, mới yên tâm rời đi.

Khi Sở Ngọc trở về phủ, trói theo một nam nhân, liền có người báo tin cho Dung

Chỉ. Dung Chỉ lúc đó đang đánh cờ, nghe thấy tin này, hấn bình thản đặt một quân cờ xuống: “Ta biết rồi, người về đi”.

Cùng lúc đó, Hoàn Viễn cũng nhận được tin tức. Hấn nghe vậy sửng sốt một chút, khuôn mặt biểu hiện phức tạp, một lúc sau mới phất tay cho người lui ra.

Mọi người trong phủ có phản ứng khác nhau. Liễu Sắc tuy rằng buồn bực, nhưng không có cách nào khác ngoài tiếp tục bồi dưỡng khí chất.

Người ưu sầu nhất lại là Việt Tiệp Phi: “Hóa ra gần đây công chúa thay đổi khẩu vị, thích những người có thân phận quyền quý, lại là mệnh quan triều đình.

Thật không dễ động
chạm...Haizzz, sau này
nhiệm vụ của ta ngày càng
khó khăn!”

QUYỂN 2: ANH ĐÀO CHÍN ĐỎ, CHUỐI ĐƯƠNG XANH, THỜI GIAN TRÔI QUA KHÔNG CHỜ ĐỢI.

Chương 49: Hương chảy của con sông

Lại nửa tháng trôi qua, ngày xuân đã tàn, người ta thay xiêm y ấm áp tầng tầng lớp lớp bằng quần áo mỏng nhẹ thoáng mát. Bất tri bất giác, mùa hè đang đến.

Ngày tháng trôi qua thật mau.

Sở Ngọc nằm trên ghế dài, trên đầu là một chiếc ô thật to kết bằng nan cói để che ánh nắng mặt trời. Cái nóng mùa hè còn chưa tới nhưng nàng đã sai người chuẩn bị để tránh nắng.

Cạnh chỗ nàng nằm là một

chiếc bàn trà, trên bày đồ
điểm tâm bắt mắt, cùng với
một bát canh ngọt mát vừa
nấu xong, vẫn còn hơi ấm.
Lúc này uống canh không
sợ nóng mà cũng không sợ
lạnh.

Sở Ngọc xoa xoa ấn đường,
khe khẽ thở dài. Tuy nàng
đang ngắm cảnh hứng thú
nhàn nhã, nhưng tâm vẫn
không vì thế mà buông

lòng được.

Nửa tháng nay, cứ cách hai ngày nàng lại vào cung một lần, một mặt là để tìm hiểu quan hệ giữa hoàng đế và Sơn Âm công chúa, mặt khác, nàng phát hiện ra tác dụng khác của hậu viện cất chứa nam sủng trong phủ. Thế là tiếp sau Thẩm Thâm Chi, lại có một viên quan nữa bị tắm rửa sạch sẽ rồi

trời gô, tổng lên xe nàng.

Có thể nói, Lưu Tử Nghiệp chăm lo cung cấp nam sủng cho tỷ tỷ, thật không xứng với chức phận hoàng đế. Thế nhưng đối với việc này, hấn ra tay rất nhanh nhẹn chuẩn xác, cứ thể đóng gói đầy đủ mang đến tận cửa cho nàng.

Thẩm Thâm Chi đã an

phận rất nhiều. Mấy ngày nay không cần trói nữa, hắc ngoan ngoãn ở trong khu vườn rộng một tấc vuông. Thậm chí hắc còn chủ động khuyên giải viên quan mà Sở Ngọc mang về sau, khiến cho kẻ kia cũng an phận không làm loạn.

Mặt khác, mấy ngày nay Sở Ngọc phát hiện, Lưu Tử Nghiệp tín nhiệm, ưu ái

Sơn Âm công chúa không ai bằng. Thậm chí hấn hoàn toàn không để ý, đưa tấu chương cho Sở Ngọc xem. Nàng thuận miệng nói xử trí thế nào, hấn cũng hưởng ứng làm theo thế ấy.

Mà Sở Ngọc lại vô tình và hoảng sợ phát hiện, chữ Sơn Âm công chúa viết đẹp thì chữ Lưu Tử Nghiệp

cũng không kém bao nhiêu.

Nếu nói, Sở Ngọc cảm thấy mình như người cầm chìa khóa ngân khố quốc gia, thì lúc này, nàng biết dung lượng ngân khố vượt xa so với sức tưởng tượng của mình, thật không biết phải làm sao!

Sở Ngọc rầu rĩ than thở một hồi, đúng là đến với

thế giới này chẳng có mấy ngày được nhàn nhã. Nàng chỉ tính kể trong mấy chục ngày, mà còn phức tạp hơn tất cả các cuộc thi ở kiếp trước cộng lại.

Bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng cười: "Vì sao công chúa lại thờ dài? Ngày đẹp trời, vì sao không thoải mái tâm tình mà hưởng thụ?" Cách nàng khoảng

một thước, là một chiếc ghế dài khác, người đang nằm là một thiếu niên thanh tú ôn nhu. Trên gương mặt hảnh là một tầng ánh sáng nhu hòa, quần áo tuyết trắng như mây. Nhưng nếu để ý kỹ, đáy mắt hảnh như một vực sâu không thể đo lường đánh giá.

Người này tất nhiên là

Dung Chỉ.

Vết thương của hắn đã từ từ chuyển biến tốt đẹp. Nhưng hắn không hề gặp Hoàn Viễn đòi lại quyền hành, ngược lại mỗi ngày giao thêm càng nhiều việc cho Hoàn Viễn, giao rồi thì không hề hỏi đến giống như trút được gánh nặng. Hoàn Viễn bỗng nhiên bị gia tăng trọng trách đến

hết hơi, luống cuống chân tay. Lúc này Hoàn Viễn mới hoảng sợ phát hiện ra, Dung Chỉ trước đây xử lý nhiều công việc phiền phức như vậy mà lúc nào trông hảnh cũng thông dong nhàn nhã, thế mới thấy người này thật đáng kinh sợ!

Động tác này của Dung Chỉ khiến cho Sở Ngọc nghi

ngờ không thôi, cảm thấy phảng phất hẳn muốn tỏ thái độ gì đó với nàng, nhưng vẫn chưa hiểu là cái gì. Dù sao trước mắt, Hoàn Viễn tiếp quản công việc cũng không nguy hại với nàng, nên nàng cũng im lặng không nói, vui mừng thấy sự thành công.

Nghe thấy tiếng Dung Chỉ, nàng quay sang liếc nhìn

hắn một cái, vô thức sờ soạng gấu tay áo. Dưới tay áo, nàng giấu một chiếc kéo nhỏ phòng thân. Cái này là nàng sai Ấu Lam bí mật đặt thợ thủ công làm. Tuy kỹ thuật chế tác thời cổ đại còn thô sơ, nhưng nàng đã cho chỉnh sửa một vài thiết kế theo hướng hiện đại nên cũng khá nhỏ gọn và hiệu quả. Đến tận ngày hôm qua, thứ này mới

hoàn thành và giao cho Sở Ngọc.

Cũng vì thế, lúc này Sở Ngọc mới dám bình yên nằm sóng vai với Dung Chỉ.

Tuy nhiên, chiếc kéo không phải nhằm đối phó với Dung Chỉ. Sau này nếu nàng gặp nguy hiểm, có thể giúp nàng tự vệ. Nhìn chung sẽ không có kẻ đoán

được, nàng là công chúa
cao quý mà lại giấu trong
tay áo vật nhọn dễ đâm
người.

Thấy Sở Ngọc im lặng
không đáp, Dung Chi cũng
không vội vàng. Hắn nhàn
nhã thong dong ngồi
xuống, lấy một chén canh
ngọt trên bàn trà, rất văn
nhã uống một hớp nhỏ.

Nằm dưới ô che ánh nắng mặt trời sau giờ Ngọ, thật là nơi ngủ trưa thích hợp.

Sở Ngọc chăm chăm nhìn Dung Chỉ. Mấy ngày qua, người nhàn nhã nhất chính là hấn. Nhiệm vụ chính của hấn hàng ngày là uống thuốc dưỡng thương, chỉ thỉnh thoảng mở miệng hướng dẫn cho Hoàn Viễn một chút. Mấy ngày gần

đây, công việc chồng chất, Hoàn Viễn khổ cực vất vả càng làm nổi bật cái kẻ rối rãi ngồi không kia, khiến người ta thấy mà giận sôi lên.

Dung Chi thậm chí đã thư thái khép hờ mắt. Nàng chần chừ, cuối cùng không nhin được mở miệng: “Mấy ngày nay ta vẫn tự hỏi một chuyện, mà chưa giải đáp

được". Bởi vì chưa quyết định được vấn đề này nên vẫn chưa xác định được hướng đi trong tương lai.

Dung Chỉ mở mắt, nhướn mày: "Chuyện gì vậy? Nếu công chúa có điều gì phiền não, không ngại nói với ta, Dung Chỉ ta sẽ gắng hết sức vì công chúa mà chia sẻ, gánh vác".

Chẳng phải vì Sở Ngọc tin tưởng Dung Chỉ mới hỏi hẵn. Vấn đề này, mấy hôm trước nàng đã hỏi Hoàn Viễn. Hẳn suy nghĩ một hồi rồi nói là không biết rõ, bảo nàng đi hỏi Dung Chỉ.

Hoàn Viễn tuy có tài thiên phú, nhưng với mọi chuyện còn rất bỡ ngỡ, không thể bì kịp với Dung Chỉ vừa thạo đời vừa nhìn xa trông

rộng.

Sở Ngọc chần chừ rồi nói:
“Bản khoán của ta là, một
con sông, hướng chảy của
một con sông”.

Dung Chi hơi nhú mày:
hướng chảy của con sông?
Tại sao công chúa lại quan
tâm đến điều này? Trong
đầu hẳn lập tức hiện ra núi
non sông ngòi phân bố

trong thiên hạ, vậy những cái đó có quan hệ gì với nàng?...Hơn nữa, gần đây sông ngòi có vấn đề gì đâu?

Câu thơ này được dẫn ý từ bài thơ, đúng hơn phải gọi là bài từ, "Thuyền qua sông Ngô" của Tưởng Tiệp

(<http://www.thivien.net/viewauthor.ID=186>). Tưởng Tiệp sống ở cuối thời Tống, lúc đi thuyền trên sông Ngô thì viết bài từ này. Nguyên gốc "Hồng liễu anh đào lục liễu ba tiêu" - anh đào đã đỏ chuối đã xanh. Thi

nhân tiếc cảnh xuân và nói lên nỗi lòng người xa quê lâu ngày. Còn nói riêng hình ảnh anh đào chín đỏ, chuối tiêu xanh đậm tươi tốt là một hình ảnh rất quen thuộc trong văn thơ, tranh vẽ của TQ - dùng để miêu tả cảnh cuối xuân đầu hè (Chú thích của bạn Lộng_Nguyệt)

QUYỂN 2

Chương 50: Ý chí của con sông

Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng Dung Chỉ không nói gì, bởi vì xem ra, vẻ mặt Sở Ngọc rất nghiêm túc, vừa chân thành lại vừa buồn rầu, không giống như đang nói chuyện phiếm.

Sở Ngọc nghĩ ngợi rồi nói:
“Có một con sông rất dài,
trước kia vẫn chảy xuôi
dòng, hai bên bờ phù sa
màu mỡ. Bỗng có một
ngày, nếu như, ta nói là
nếu như, con sông có chủ ý
riêng, muốn thay đổi dòng
chảy, hoặc là trên thượng
nguồn có một mạch nước
nhỏ muốn thay đổi dòng
chảy. Nhưng nó còn do dự,
vì nó sợ nếu như vậy, ngày

càng xa lệch khỏi dòng chảy ban đầu, sẽ có quá nhiều thay đổi xảy ra, không biết sẽ như thế nào...”

Sở Ngọc nhú nhú mày, cắn môi, chọn lựa từ ngữ. Những lời này tuy nàng đã nói với Hoàn Viễn một lần, nhưng đối với Dung Chỉ lại càng phải cẩn thận bội phần. Nàng cố gắng lựa

chọn từng từ ngữ, vừa có
vừa không ẩn dụ, sao cho
Dung Chi không phát hiện
được ẩn ý mới dám nói ra.

Lúc này Dung Chi không
còn vẻ thư thái nhàn nhã,
hắn rất chăm chú nghiêm
túc lắng nghe, tựa hồ như
hắn là người biết lắng nghe
nhất trên đời này.

Sở Ngọc ngừng một chút

rồi lại nói: “Nếu con sông chỉ thay đổi dòng chảy thì không vấn đề gì. Nhưng cái đáng nói là ở hạ lưu con sông có một đồng bằng rộng lớn, phải nhờ phù sa bồi đắp mới màu mỡ được. Nếu bây giờ sông đổi dòng, đồng bằng này có thể sẽ khô cạn”. Sở Ngọc buồn rầu nhìn Dung Chỉ “Vậy theo người, con sông có nên thay đổi dòng chảy hay

không?”

Dung Chỉ bình tĩnh chớp chớp cặp mắt tối đen sâu thẳm, chậm rãi ngồi dậy. Ngón tay thon dài trắng nõn cầm lấy một miếng điểm tâm nhỏ, nhẹ nhàng đưa lên miệng.

Đã đặt ra nhiều giả thiết, ai có thể ngờ được, thế nhưng Sở Ngọc lại hỏi một

vẫn đề vớ vẫn như vậy.
Con sông có chủ ý riêng
của mình ư? Là đạo lý gì
vậy?

Hoặc là, thông qua con
sông, nàng muốn nói điều
gì khác?

Dung Chỉ lại cầm một
miếng điểm tâm, trầm tĩnh
nghĩ.

Sở Ngọc không hề nói lung tung. Nàng hiểu rất rõ mình đang nói gì. Điều nàng muốn so sánh, là dòng sông lịch sử. Con sông cuộn cuộn chảy không ngừng, chính là dòng lịch sử, từ Hạ Hầu Thương Chu, đến Hán Tấn Tùy Đường, Tống Nguyên Minh Thanh. 🌟 Dòng lịch sử cuộn trào mãnh liệt, gào thét mà tới, băng băng mà

đi. Nhưng rất ngẫu nhiên, trong bản hòa âm đó, có một mạch nước nhỏ bỗng muốn đổi dòng chảy. Mạch nước này đến từ ngàn năm sau, là nàng, Sở Ngọc.

🌟 Các triều đại phong kiến trong lịch sử Trung Quốc

Nàng biết rõ trong lịch sử, chẳng bao lâu nữa Sơn Âm công chúa sẽ phải chết.

Nhưng đôi là nàng bây giờ, nàng không muốn khoanh tay chờ chết. Tất cả vì sự sống sót của bản thân, nàng phải thực hiện một vài thay đổi.

Nhưng vấn đề này có thể thất bại bởi hai nguyên nhân. Thứ nhất, Sở Ngọc không biết phải làm thế nào. Thứ hai, không biết sau khi mình hành động,

sẽ dẫn tới hậu quả ra sao.

Kiến thức lịch sử của Sở Ngọc rất kém. Nếu một hôm không vô tình đọc về Sơn Âm công chúa, nàng không hề biết có một triều đại như vậy tồn tại trong thời kỳ Nam Bắc triều. Mà đọc xong rồi, nàng cũng chỉ coi như biết thêm có một người, một thời đại như thế, về sau cũng chưa từng

quan tâm để ý thêm.

Cho nên, mặc dù biết trong lịch sử, Sơn Âm công chúa chẳng bao lâu nữa sẽ bị treo cổ, nàng lại không nhớ được ai là kẻ mưu phản, giết chết Lưu Tử Nghiệp để lên ngôi hoàng đế. Nàng chỉ nhớ mang máng, đó là một trong ba vị thân vương, là người mà cả nàng và Lưu Tử Nghiệp gọi

bằng thúc phụ (chú). Một trong ba vị đó làm quan, sau gây chính biến. Lúc đến với thế giới này và bắt đầu tỉnh lại, nàng được biết cuộc chính biến chưa xảy ra, tạm thời trong ngắn hạn có thể an tâm hưởng thụ cuộc sống vui vẻ.

Phiền toái là, nàng thật sự không biết vị thúc phụ đó là ai, cho dù có được xem

tên tuổi của tất cả mọi người trong hoàng thất cũng không nhớ được. Hơn nữa, trước khi thúc phụ gây chính biến, cũng có một người huynh đệ (anh em) nữa làm phản, nàng cũng không nhớ được là ai.

Chỉ có thể trách, tổ phụ và phụ thân công chúa sinh đẻ không có kế hoạch, nên bây giờ có quá nhiều chú

bác anh em. Muốn nhớ được hết tên tuổi bọn họ cũng phải mất rất nhiều công sức.

Sở Ngọc đã từng nghĩ một cách rất lạnh lùng, nếu có thể tìm ra những người này, thì không gì bằng “tiên hạ thủ vi cường”, đem giải quyết hết. Tuy tâm lý nàng đối với việc giết người rất không tán thành, nhưng

nếu bị dồn đến bước đường cùng thì cũng không thể khoan nhượng.

(Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước mới giành được lợi thế)

Tất nhiên, đây chỉ là bước đường cùng vạn bất đắc dĩ. Bản thân Sở Ngọc cũng không biết nàng có thể ra tay được hay không, nhưng

lý trí nàng đã lựa chọn phương án giải quyết như vậy.

Nhưng chỉ giết người cũng không giải quyết được tận gốc vấn đề. Hiện tại, hoàng đế như Lưu Tử Nghiệp chính là “quan bức dân phản”, “quân bức thần phản” (quan áp bức khiến cho dân làm phản, vua áp bức khiến bề tôi làm phản).

Nếu tiểu hoàng đế không tàn bạo, lại thi hành chính sách an ủi dụ dỗ với các thân vương thì những kẻ muốn làm phản sẽ mất một nửa cơ hội và lực lượng.

Hiện nay, không khó khăn lắm, Sơn Âm công chúa có thể ảnh hưởng đến một số quyết định của hoàng đế bệ hạ. Nhưng Sở Ngọc không có kinh nghiệm về

việc nước và chính trị, không biết phải bắt tay chỉnh đốn triều cương thế nào, sợ rằng khéo quá hóa vụng, thật sự cảm thấy không ổn.

Đây là mặt “Tiến”.

Sở Ngọc đi tới thời đại này, sau khi định thần, việc đầu tiên nghĩ đến là hai con đường Tiến – Lùi.

Tiến, là chủ động ra tay, giảm trừ những nguy cơ có hại cho bản thân. Nếu nàng là nam tử thì không cần lo nghĩ nhiều. Nhưng nữ tử tham gia chính sự, nhìn chung là phạm kỵ húy. Ngược lại, đường lui là để bảo toàn tính mạng. Nếu đến cuối cùng không thể cứu vãn được nữa, nàng phải tìm cách bảo

toàn sinh mệnh, bình yên
cao chạy xa bay.

Nhưng “lui” cũng có ba bảy
đường lui. Trôi giạt khắp
nơi, khổ sở thiếu thốn, cơm
không đủ no, áo quần
không đủ che thân cũng là
lui. Nhưng ăn ngon mặc
đẹp, giàu có sung túc,
thảnh thơi sống qua ngày
cũng là lui, quan trọng là
phải sắp xếp lo toan như

thế nào.

Muốn ản trốn, không phải là nói dễ làm dễ. Nhất là sau khi biết rõ Sơn Âm công chúa với hoàng đế, tình cảm gắn bó chặt chẽ thế nào, muốn thoát thân ra càng không dễ dàng.

Tiêu sai ản mình trong chốn giang hồ, cách này sách vở vẫn hay nói đến.

Nhưng khi chính mình làm, rất không thực tế. Đầu tiên, muốn sống được, phải có tiền. Nàng cần một số tiền rất lớn để có thể sống cả đời. Muốn có tiền không khó, vì phủ công chúa rất nhiều tiền. Cái khó là phải thầm lặng điều động được một khoản tiền lớn, không cho người khác phát hiện. Chính vì lý do này, nàng vội vã phân chia quyền lực của

Dung Chỉ sang cho Hoàn Viễn. Nàng muốn nắm giữ được tiền, không những thế còn phải bí mật không cho kẻ khác phát hiện.

“Tách tách”

Sở Ngọc uống một ngụm canh, táp táp miệng, chẳng thấy mùi vị gì. Tiền vốn thuộc về nàng, thế mà khi sử dụng phải lén lén lút lút,

thực là khó chịu.

Nếu muốn chạy trốn, phải triệt để vứt bỏ thân phận công chúa, vứt bỏ sạch sẽ hoàn toàn, tuyệt đối không lưu lại một dấu vết. Tình huống như thế, chỉ có thể là hoàng đế thấy nàng không thuận mắt, hoặc ngại vàng thay chủ nhân, thấy không thuận mắt là có thể giết, không cần quá

nhiều lý do.

Nếu nàng nhờ vả kẻ nào đó
bao che, bảo vệ nàng, mà
kẻ đó bán đứng nàng, nàng
sẽ chết không có chỗ chôn.

Vì vậy, không thể tin tưởng
kẻ nào ngoài bản thân
mình.

Muốn ẩn trốn, phải có thân
phận địa vị mới. Thân phận

này không thuộc hoàng gia, chỉ do chính bản thân nàng khống chế, việc này cũng thật không dễ dàng.

Đầu tiên là phải tìm được nơi mua nhà cửa, muốn ở tốt thì nhà không nên quá nhỏ, vậy là cũng phải chi kha khá tiền. Tiếp theo, nơi ở của nàng phải là nơi thanh bình, vài thập niên trở lại đây không có chiến

tranh mới đảm bảo an ninh an toàn.

Sau vấn đề nhà cửa là thân phận. Thân phận đương nhiên là giả mạo, trừ phi nàng tự tạo được thân phận mới, nếu qua tay người sắp đặt, lại phải đảm bảo giữ bí mật. Thân phận cũng phải hoàn toàn không liên quan gì đến hoàng gia.

Tiếp đó, là vấn đề địa vị giai cấp.

Nếu làm một kẻ bình dân, rất khó tránh bị quan lại và dân bản địa ức hiếp. Nếu làm kẻ bình dân có tiền mà không có quân hộ vệ thì chẳng khác gì con cừu béo, sẽ bị bầy sói xẻ thịt hết miếng này đến miếng kia. Sở Ngọc tuyệt nhiên không nguyện ý biến thành con

cừu béo.

Mà giai cấp địa vị của một người, được xác định bởi những người mà hắn ta kết giao quan hệ.

Như vậy, muốn quan hệ tốt với quan phủ và những kẻ tai to mặt lớn địa phương, đồng thời xây dựng lực lượng hộ vệ thì đều cần tiền tài, nhân lực, thời

gian. Những cái này, không phải một sớm một chiều mà có được.

Cho nên Sở Ngọc cần Hoàn Viễn, không chỉ cần Hoàn Viễn mà còn cần rất nhiều người, giúp nàng đặt cơ sở, phòng ngừa chu đáo. Nhưng hiện tại, nàng chỉ có khả năng dùng được một nửa, Hoàn Viễn kinh nghiệm không nhiều, nên

nàng chỉ tính được nửa bước.

Lưu Tang tuổi còn quá nhỏ, tạm thời không thể tiếp xúc với chuyện này. Mặc Hương Liễu Sắc trước mắt không hữu dụng, Hoa Thác Dung Chỉ thì hiện tại nàng không dám động vào, Hoàn Viễn chỉ có thể xem là một nửa người của mình. Thậm chí, ngay cả Việt Tiệp Phi

nàng cũng không dám tin nhiệm hăn.

Mấy ngày trước đây, Sở Ngọc đã điều tra ra, sở dĩ Việt Tiệp Phi trung thành với Sơn Âm công chúa là bởi vì cả sư môn của hăn đều trung thành với hoàng thất. Với hoàng thất, với đương kim hoàng đế, chứ không phải là với bản thân nàng. Bởi thế, Sở Ngọc

không dám tín nhiệm Việt
Tiệp Phi, cũng không thể
nói cho hẳn biết hành động
của mình. Nếu hẳn thắc
mắc, tại sao một công chúa
lại muốn mai danh ẩn tích
chạy trốn, thì nàng biết giải
thích thế nào?

Dù có phải "lui", Sở Ngọc
cũng không muốn mình
phải làm người chạy nạn
chật vật khổ sở, bị những

kẻ xung quanh khi dễ coi thường. Nếu hiện tại nàng chạy trốn, chỉ sợ sau này nàng sẽ rơi vào kết cục đó.

Trong thời buổi loạn thế nhiều như vậy, nàng vẫn phải đảm bảo cho mình một cuộc sống yên vui, có thực lực.

Không chỉ đơn thuần là mạnh về võ lực, mà còn

phải có thể lực, nhân lực.

Đôi mắt nàng xuyên qua một ngàn năm. Có thể kinh nghiệm sống, ứng xử của nàng còn non nớt, nhưng nàng có trải nghiệm lịch sử mà người khác không có được, vì thế, tầm nhìn đại cục của nàng rất minh bạch rõ ràng.

Tuy đã phác thảo ra cả

chiến lược tiến công và phòng thủ, nhưng Sở Ngọc vẫn phải lo nghĩ một vấn đề. Nếu nàng vì tự bảo vệ bản thân mà có vài tác động, liệu có ảnh hưởng đến lịch sử phát triển về sau? Hành động của nàng lúc này chỉ như những gợn sóng nhỏ nhỏ, nhưng gợn sóng chậm rãi khuếch đại, ảnh hưởng đến hơn một ngàn năm sau thì xử lý thế

nào?

Nói trắng ra, nếu Sở Ngọc tác động vào lịch sử, liệu có thể trực tiếp hay gián tiếp làm biến mất một số tiền bối tổ tiên của nàng ở những thế kỷ sau, và chính nàng còn tồn tại trong thế kỷ hai mốt nữa không?

Vấn đề này dù có nhàm chán, không thú vị thế nào

thì nàng cũng phải nhìn thẳng vào. Nếu Sở Ngọc cải biến các sự kiện lịch sử, làm cho quỹ đạo lịch sử chệch hướng đi, như vậy... Sẽ như thế nào?

Liệu có thể xảy ra trường hợp, vèo một cái, nàng liền biến mất?

Có lẽ người khác nhìn vào vấn đề này thấy phiền

phức, nhưng liên quan đến cái mạng nhỏ của chính mình, Sở Ngọc làm sao có thể không cân nhắc cẩn thận?

“Ách...” Dung Chi ngẫm nghĩ rất lâu, mới chợt nhớ ra là Sở Ngọc vẫn đang đợi hẩn trả lời, hẩn trầm ngâm một lát rồi nói: “Công chúa, ta muốn hỏi một chút. Nhánh sông này thực sự

muốn đổi dòng chảy à?"
Hắn dường như vừa đoán
được, lại không đoán ra
điều gì đó.

Nhánh sông này, thực sự
muốn đổi dòng chảy hay
sao?

Từng chữ từng chữ, chậm
rãi nhẹ nhàng gõ vào trái
tim Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhắm mắt lại hít một hơi sâu, rồi mới mở mắt ra, vững vàng nói: “Muốn, rất muốn”. Mặc dù hết sức giữ bình tĩnh, nhưng tiếng nói của nàng vẫn run nhè nhẹ như không đè nén được khát vọng: “Con sông này, rất muốn đổi dòng”.

Muốn, rất muốn.

Dung Chỉ mỉm cười, giống như vừa nhìn thấy Sở Ngọc: “Con sông này rất muốn thay đổi phương hướng, vậy ta nói gì chẳng nữa, có thể thay đổi ý nghĩ của nàng sao? Có thể ngăn cản nàng sao?”

Nghe lời hắc nói, Sở Ngọc cảm thấy ngơ ngác. Rất nhanh, nàng nở nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời:

“Người nói đúng, con sông đã có chủ ý của mình, sẽ không bị thay đổi”. Ngữ khí của nàng vừa kiên định, vừa giống như thở phào thoải mái.

Nhánh sông này, nhất định phải thay đổi phương hướng.

Sở Ngọc bỗng nhiên đứng lên, bước nhanh rời đi.

Sở Ngọc đi rồi, Dung Chỉ lại như người không xương không cốt nằm dài trên ghế, vẻ biếng nhác thư thái.

Là con sông...thật sao?

★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 51: Ta tặng người thạch tín

Thật ngu xuẩn, thật rồi hời.

Sở Ngọc ra khỏi vườn, cười cười tự giễu.

Kiếp trước xem tiểu thuyết xuyên không, nàng cũng

từng lo lắng chuyện lịch sử trong đó bị thay đổi sai lệch, nhưng hiện tại chuyện xảy ra với chính mình lại còn làm nàng đau đầu hơn.

Nàng là người trong cuộc, không thể dễ dàng mạo hiểm.

Do dự thật lâu, phải nhìn trước ngó sau, nguyên

nhân sâu xa là bởi trong lòng nàng tiềm ẩn một nỗi kính sợ với lịch sử, kính sợ nên không dám tùy ý “thay đổi dòng chảy”.

Đến lúc hạ quyết tâm, vứt bỏ được gánh nặng, nghĩ lại mấy ngày nay mình lo lắng băn khoăn, Sở Ngọc bỗng cảm thấy vừa thoải mái vừa buồn cười. Làm sao phải kính sợ nhỉ? Lịch

sử muốn nàng chết, vậy nếu không thay đổi, làm sao nàng có thể tiếp tục sống được?

Cho nên, sự phiến não của mấy ngày qua, có thể gói gọn trong mấy chữ: rất ngốc, rất rối hơi, rất ngu xuẩn.

Nàng xoay người nhìn lại, hình ảnh Dung Chỉ đã

khuất sau những đám ngô đồng, chỉ còn nhìn thấy thấp thoáng chiếc ô che. Nàng hơi nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên, rồi bước nhanh rời đi, theo sau là Việt Tiệp Phi vẻ mặt ngạc nhiên khó hiểu.

Vì cái mạng nhỏ trước mắt, lịch sử tôn nghiêm gì gì đó, cho phép nàng thoáng một chút mà...giẫm đạp lên đi.

Sau khi rời khỏi, nàng đi tìm Hoàn Viễn. Trải qua mấy ngày thay đổi, Tu Viễn cư không còn giống như trước. Để chứng tỏ lòng thành và sự tín nhiệm của mình, Sở Ngọc đã cho thị vệ rút khỏi, hẳn có thể tự do ra vào không cần báo cáo. Tuy nhiên tự do này

vẫn có giới hạn. Nếu hẳn muốn rời khỏi phủ vẫn phải báo với nàng một tiếng.

Nàng vào Tu Viễn cư, nhìn thấy khuôn mặt Hoàn Viễn hơi tái nhợt. Cặp môi mím lại thành một đường hơi mỏng, đôi mắt cổ nhả trầm tĩnh chăm chú đọc sổ ghi chép thu chi, tay trái lật sổ, tay phải thoăn thoắt ghi chép những điểm quan

trọng. Từng hàng chữ khái
nhỏ nhắn lưu loát hiện ra
dưới ngòi bút.

Sở Ngọc đi vào, nhưng
dường như Hoàn Viễn quá
chuyên tâm với công việc
nên không phát hiện ra. Sở
Ngọc cười thầm, đi đến
ngồi bên bàn trước mặt
hắn, chờ xem đến lúc nào
thì hắn nhận ra sự hiện
diện của mình.

Khoảng nửa khắc sau, Hoàn Viễn hơi mệt mỏi. Hắn đặt bút xuống, tay day day ấn đường, lúc này mới nhìn thấy Sở Ngọc ngồi ngay trước mặt mình.

Hoàn Viễn sửng sốt. Dựa theo thân phận hiện tại của hắn, đáng lý phải đứng dậy hành lễ với nàng. Tuy nhiên trong lòng hắn bỗng

có cảm giác không tình nguyện và khó chịu, khiến cho hắn cứng ngắc tại chỗ.

Thấy vẻ mâu thuẫn trên mặt hắn, Sở Ngọc cười khoát tay, cúi xuống xem sổ sách rồi thuận miệng hỏi: “Công việc thế nào rồi?”

“Ta đang cố gắng hết sức!” Hoàn Viễn nói không khiêm

tồn cũng không tự cao tự
đại, giọng nói trầm ổn.
Dừng một chút, hần lại tiếp
lời: "Mấy ngày nay, ta xử lý
các công việc trong phủ.
Dung Chỉ trước đây sắp xếp
công việc gọn gàng ngăn
nắp đâu ra đấy, mới phát
hiện ra Dung Chỉ đúng là..."

Sở Ngọc mỉm cười: "Là
sao?"

“Sâu không lường được”.

Hắn dùng toàn lực mới có thể tạm gọi là xử lý tốt công việc, thế mà việc trong tay Dung Chỉ có vẻ rất nhẹ nhàng, đơn giản bình thường. Dù nói thế nào, Hoàn Viễn cũng không khỏi cảm thấy khâm phục, như thể ngược trông lên nhìn thấy núi cao.

Đây là một loại áp lực vô hình đè lên người hấn, cơ hồ làm hấn không thở nổi.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, vỗ vai hấn. Cảm thấy hấn bị nàng đụng chạm nên cả người cứng ngắc, nàng bèn bỏ tay ra, ôn hòa nói: “Không phải chán ngán thất vọng làm gì. Lúc này ta không muốn người cạnh tranh thắng thua với Dung

Chỉ, mà chỉ muốn người học tập quản lý một vài công việc thôi". Tuy thời gian không chờ đợi ai, nhưng nếu quá gấp gáp, sẽ khiến cho Hoàn Viễn giống như cây non chưa kịp trưởng thành đã bị bẻ gãy, ngược lại còn khiến nàng lâm vào cảnh "kiếm củi ba năm thiêu một giờ".

Nàng ngẫm nghĩ, chậm rãi

nói: “Ta sai người làm việc này là có chủ ý riêng. Ta không muốn người cạnh tranh với Dung Chỉ, nên người không phải so sánh với hấn làm gì. Người có ưu điểm riêng chứ!” Dừng một chút, nàng cắn môi, mỉm cười nhìn hấn: “Ta nghĩ, cũng phải nhờ Dung Chỉ, mới biết đến tài năng của người trong hội thơ ngày đó”.

Sở Ngọc chỉ là vô tình nhắc tới, nhưng Hoàn Viễn lập tức nhớ lại một màn cheo leo trên vách núi. Ngày sau đó Việt Tiệp Phi sai người đi điều tra, nhưng riêng đến Hoàn Viễn hẳn lại không tra xét ra, dường như có người cố tình chấm dứt sự việc.

Hắn nhẹ nhàng thở phào

một hơi.

Ta tặng người thạch tín,
người lại cho ta bè gỗ. (ý
nói ta làm hại người, người
lại cứu giúp ta)

Nếu thích khách kia không
phải do chính hấn phải tới,
thì hấn sẽ nghi ngờ Sở
Ngọc cố tình dựng lên
chuyện này để mua chuộc
lòng người. Nhưng vì chính

hắn là chủ mưu, nên sự
chấn động tinh thần của
hắn càng lớn hơn.

Vì sao, nàng lại chìa tay ra?

Hoàn Viễn chăm chú nhìn
Sở Ngọc, trong lòng hoang
mang, thậm chí còn có cảm
giác oán hận: vì sao lại là
nàng? Nếu là người khác,
thì hắn sẽ vui vẻ báo đáp
ân tình mà không phải mâu

thuần khó xử.

Thấy Hoàn Viễn cứ ngây người nhìn mình, Sở Ngọc chột dạ không biết mình có vấn đề gì không, vội giơ tay sờ sờ mặt. Xác định mình không có cái gì trên mặt, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng xem sổ sách, nhưng không hiểu, bèn quyết định buông tha không tự bồi dưỡng tài

năng ở mặt này. Nàng trực tiếp hỏi Hoàn Viễn: “Mấy ngày nay người tiếp nhận sổ sách nhiều hay ít?” Như vậy có thể biết, Dung Chỉ giao lại ít hay nhiều quyền lực.

Hoàn Viễn nghe vậy bưng tỉnh, vội trấn định tinh thần nói: “Hơn một nửa”

Tiền bạc ngân khố, thuế

ruộng đất đều ở trên tay
hắn, ngoài ra việc bố trí
điều động nhân sự, Dung
Chỉ cũng giao cho hắn,
riêng việc bố trí lực lượng
phòng vệ thì giao cho Việt
Tiệp Phi: “Dung Chỉ dường
như đã buông xuôi mọi
việc, nhưng có một số thứ
thì hắn nhất định nắm giữ”.

Sở Ngọc không hề biến sắc,
nhướn mày hỏi: “Là gì?”

“Hương liệu, dược liệu và Thượng Dược ti” Khi Hoàn Viễn tiếp nhận quyền quản lý từ Dung Chỉ, Dung Chỉ tỏ ra rất hào phóng trao lại hầu như toàn bộ cho hắn. Chỉ trừ ba thứ này, hắn tuyên bố không thể giao và cũng không cho phép ai động vào.

Hương liệu, dược liệu và

Thượng Dược ti.

Ba từ này, mỗi lần Hoàn Viễn nói ra một cái là mí mắt Sở Ngọc lại giật một lần. Nàng hạ mắt, thản nhiên nói: "Hắn nắm giữ dược liệu và Thượng Dược ti, chắc là để lo chữa bệnh cho Hoa Thác". Nàng nghe ngóng được, y thuật của Dung Chỉ cũng rất uyên thâm, thậm chí hai vị đại

phu của Thượng Dực ti
thỉnh thoảng còn phải hỏi ý
kiến hần.

“Về phần hương liệu...” Sở
Ngọc xoa xoa túi hương
treo ở bên hông, mùi
hương thanh nhã lan tỏa
trong không khí “Cứ giao
cho hần cũng tốt. Người
tạm thời quản lý mấy việc
này, đợi thời cơ chín muồi,
ta có việc sẽ cần nhờ đến

người”.

Trước khi đi, Sở Ngọc lại an ủi Hoàn Viễn mấy câu, khuyên hấn không nên nản chí. Mặt khác nàng cũng khuyên hấn không nên làm việc quá sức, nếu ngã bệnh thì xử lý thế nào vân vân..., đồng thời sai người mang thuốc bổ đến cho hấn. Vừa lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào náo nhiệt.

QUYỀN 2

Chương 52: Bán nghệ không bán thân

Từ xa truyền đến tiếng ồn ào náo loạn. Có tiếng người đang hát, có người kêu sợ hãi, lại có tiếng người khóc lóc, nhiều âm thanh hỗn tạp cùng một lúc.

Chỉ có thể nói rằng: cực kỳ hỗn loạn.

Sở Ngọc nhướn mày, quyết đoán đứng lên đi ra ngoài: “Việt Tiệp Phi, theo ta, xem là chuyện gì”.

Việt Tiệp Phi nhảy từ trên nóc nhà xuống ngưỡng cửa, bước chân nhẹ nhàng cùng Sở Ngọc đồng hành. Đi bên cạnh, hắn nói:

“Công chúa, vẫn là không nên đi. Đối với kẻ điên ta cũng không nỡ ra tay, đến lúc đó lại khó bảo vệ công chúa. Cứ để cho hấn náo loạn một phen là xong”.

Sở Ngọc vẫn không dừng bước.

Theo lời Việt Tiệp Phi, nàng có thể biết được hai chuyện.

Thứ nhất, dù đối phương có mạnh thế nào, Việt Tiệp Phi cũng thừa sức đối phó được. Tuy ngày hôm đó gặp nạn trên núi, nhưng Lưu Tang cho nàng biết, ba tên thích khách đầu tiên giao đấu với Việt Tiệp Phi đều là đệ nhất cao thủ. Một mình Việt Tiệp Phi có thể chiến đấu cùng lúc với ba, bốn tên cho thấy kiếm

thuật của hắn cực kỳ cao siêu.

Thứ hai, nghe khẩu khí của Việt Tiệp Phi thì tình huống trước mặt có vẻ chẳng hề nguy cấp, thậm chí lặp lại nhiều lần rồi, có lẽ Sơn Âm công chúa cũng đã quen với việc này.

Nhưng Sở Ngọc lại không biết rõ.

Nàng rất muốn biết xảy ra chuyện gì.

Bước nhanh ra khỏi Tu Viển cư, nàng nhìn thấy một nhóm người đang tiến về phía này, nổi bật trong đó là một sắc áo đỏ.

Sở Ngọc chăm chú nhìn kỹ, mới nhận ra người mặc áo đỏ là Hoa Thác.

Hoa Thác trước mặt nàng lúc này và người nàng đã gặp trước kia rất khác nhau. Gương mặt hằn ửng đỏ, đôi mắt mông lung như hàm chứa hơi nước, ngũ quan bình thường nhưng lúc này thêm mấy phần kinh diễm bức người. Một tay hằn nắm trường kiếm, một tay nhắc bầu rượu, lê bước chân lão đạo, vừa đi

vừa hát, cơ hồ không coi ai xung quanh ra gì. Những người ở chung quanh hẳn, hơn một nửa là thủ vệ và người hầu trong phủ, bọn họ cẩn thận dè dặt bao vây Hoa Thác, rồi lại không dám đến quá gần. Hoa Thác tiến một bước, vòng vây cũng theo đó chuyển động theo.

Nhìn thấy Hoa Thác, Sở

Ngọc dường như cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Bên cạnh nàng, Việt Tiệp Phi lại nhắc nhở: "Công chúa, người đừng đến quá gần. Hoa Thác khi say rượu liền biến thành kẻ điên không biết trời cao đất dày gì đâu. Khi hấn uống say, kiếm thuật lại tăng uy lực lên gấp bội. Ta cũng có chút khó xử".

Sở Ngọc mỉm cười hiểu ý,

tìm một góc khuất để đứng. Nàng và Việt Tiệp Phi cùng nhìn Hoa Thác... Say khướt.

Không sai, bộ dạng Hoa Thác lúc này đúng là say khướt, không biết hấn đã uống bao nhiêu rượu, nhưng chắc chắn không phải là ít.

Sở Ngọc đề ý, rượu của

thời đại này so với thời
hiện đại là nguyên chất
hơn, độ cồn cũng cao hơn.

Hoa Thác vừa cất cao giọng
hát, vừa nhắm thẳng chỗ
Sở Ngọc đang đứng mà
hướng tới. Lúc sắp đến
trước mặt nàng, như báo
trước điều gì, hấn vung tay
ném bầu rượu rơi loảng
xoảng xuống con đường lát
đá rồi dừng bước. Mọi

người căng thẳng như
nghênh đón giắc mạnh,
Việt Tiệp Phi cũng dùng
động tác mạnh mẽ chặn
trước người Sở Ngọc, tay
nắm chắc chuôi kiếm bên
 hông sẵn sàng thủ thế.

Sở Ngọc bị ngăn trở tầm
 mắt, không thể tiếp tục
 xem náo nhiệt. Thế là nàng
 nghiêng đầu, nhìn xuyên
 qua khe bên người Việt

Tiếp Phi, tiếp tục quan sát
kiểm khách điên say rượu.

So với vẻ nghiêm túc của
mọi người xung quanh, thái
độ Hoa Thác thật là
nghênh ngang kiêu ngạo.
Vẻ ngà ngà say khiến cho
khuôn mặt hấn phảng phất
bao phủ điểm sắc, như hoa
tường vi đang nở rộ. Hấn
chậm rãi giơ kiếm lên
không trung, thân kiếm

ánh lên sắc hồng nhợt nhạt. Nghe đồn, sắc kiếm hồng là do giết người quá nhiều, máu người chết nhuộm mà ra.

Hoa Thác nhướn mày, nhìn sang hai bên. Ánh mắt hằn dừng trên người nào, người đó kìm lòng không đậu lui về phía sau một bước. Nhưng cuối cùng, ánh mắt Hoa Thác lướt qua vòng

vây, dừng lại trên người Việt Tiệp Phi.

Việt Tiệp Phi buồn rầu kêu lên ai oán: “Thế nào lại là ta?”

Hoa Thác nheo cặp mắt mênh mông ngà ngà say, mũi kiếm chỉ thẳng vào Việt Tiệp Phi. Những người vây quanh thấy hấn đã chọn Việt Tiệp Phi, bèn

nhao nhao tản ra nhường đường, để cho Hoa Thác tiến đến chỗ Việt Tiệp Phi.

Việt Tiệp Phi thở dài một hơi, bèn sai thị vệ khác tạm thời bảo vệ Sở Ngọc. Hắn không đợi Hoa Thác tiến đến, liền tự mình đi lên, xuất kiếm.

Hai người lần thứ hai chính thức giao đấu.

Sở Ngọc hơi buồn cười nghĩ thầm, mỗi lần nàng nhìn thấy Hoa Thác là Việt Tiệp Phi lại đánh nhau với hắn. Lần trước cũng vậy, lần này cũng thế, dường như hai kẻ này là oan gia kiếp trước, cứ gặp nhau là phải đánh nhau.

Cùng với tiếng ca hơi khàn khàn của Hoa Thác, hai

người vẫn như lần trước, càng đánh nhau càng tiến dần ra xa, làm tổn hại vô số cây cối. Tuy nhiên lần này sắc kiếm đỏ nhạt của Hoa Thác dường như càng thêm diễm lệ và chói mắt.

Càng nhìn Sở Ngọc càng cảm thấy có gì đó không thích hợp. Không hiểu có phải nàng hoa mắt hay không, trong ánh kiếm

cuồn cuộn, nàng còn thấy có những mảnh vụn gì đó bay ra.

Nàng đứng hơi xa, động tác của hai người lại quá nhanh nên cũng có thể nhìn nhầm. Nhưng trong khoảnh khắc, nhìn qua khe hở đường kiếm của hai người, Sở Ngọc đột nhiên phát hiện y phục trên người Việt Tiệp Phi hình

như thiếu gì đó. Lúc này phần thân trên của hắn chỉ còn mặc một áo lót trong, lại thiếu mất một tay áo, lộ ra cánh tay thon dài rảnh chăc.

Áo của hắn? Đâu mất rồi?

Tầm mắt Sở Ngọc chậm rãi hạ xuống đất, lúc này mới phát hiện, những mảnh vải vụn rơi rụng.

Áo trên người Việt Tiệp Phi, lại bị Hoa Thác cắt từng đoạn từng đoạn thành vụn.

Một tiếng “soạt”.

Tiếng vải bị xé rách vang lên, Sở Ngọc ngẩng đầu thấy Hoa Thác lại đưa một đường kiếm cắt y phục của Việt Tiệp Phi. Cả người trên

của hấn lồ lộ hiện ra, lọt vào tầm mắt của mọi người xung quanh.

Cởi bỏ y phục bao bọc rườm rà, nửa thân trên của Việt Tiệp Phi hiện ra những đường nét hoàn mỹ, mạnh mẽ. Da dẻ đỏ au, bắp thịt nở nang rắn chắc, một vẻ đẹp hình thể tự nhiên đầy mỹ cảm.

Bị những người chung quanh nhìn với ánh mắt hoặc là cực kỳ hâm mộ, hoặc là sấm soi bình phẩm, da mặt Việt Tiệp Phi dâng lên mấy tầng hồng. Hấn cắn chặt hàm răng nói: "Hoa Thác, đủ rồi! Mỗi lần người uống say lại hồ đồ đến tìm ta, dùng kiếm cắt y phục của ta. Người đã thấy đủ chưa?" Bất kể là ai, bị cởi bỏ y phục trước công

chúng cho mọi người xem
da thịt rồi bình phẩm,
không thể là một chuyện
thú vị được.

Học được võ nghệ, bán cho
nhà đế vương.

Hắn chỉ bán nghề, chứ
không bán thân.

Hoa Thác dường như
không nghe thấy lời nói của

Việt Tiệp Phi. Hấn ngừng hát, hé mắt nghiêng đầu đánh giá một hồi, trường kiếm xoay ngược quét lên mình một đường, áo đỏ trên người hấn cũng rơi xuống đất, lộ ra nửa người trên. Tiếp theo, mũi kiếm của Hoa Thác run lên, lại hướng người Việt Tiệp Phi đâm tới. Mục tiêu lần này, là dưới thắt lưng Việt Tiệp Phi.

“Hoa Thác uống rượu giỏi, nhưng mà giỏi vô cùng tận”. Bên cạnh truyền đến một thanh âm không nhanh không chậm. Sở Ngọc quay đầu thoáng nhìn, Dung Chi bị thương vẫn còn băng tay đeo ở trên cổ, đang cười cười đến đứng bên cạnh nàng “Uống thì phải say, say thì phải tìm chỗ xả”.

Sau khi uống rượu, Hoa Thác chẳng nhận ra một ai. Hắn chỉ chọn trong đám xung quanh một người không thuận mắt nhất làm đối thủ, cắt y phục của người ta và cũng cắt y phục chính mình.

Chỉ cần không cởi bỏ toàn bộ trang phục, thì những người khác trong phủ rất

hào hứng xem màn thoát y này. Dù sao thân hình của người tập võ cũng rất đẹp, ngắm rất đã mắt.

Yêu thích cái đẹp, ai chẳng như vậy. Hơn nữa ở thời đại này, vẻ đẹp nam giới là một loại thời thượng, được hâm mộ vô cùng.

Vì thế, cứ cách khoảng hai ba tháng, trong phủ công

chúa lại có trò hay để xem.

QUYỂN 2

Chương 53: Người vốn đã chết rồi

Vài tiếng “soạt soạt” nhỏ vang lên, quần của Việt Tiệp Phi bị rơi mất mấy mảnh. Nghĩ đến Sở Ngọc đang đứng xem, Việt Tiệp Phi sắc mặt đại biến. Trong nháy mắt hắn liên tưởng ngay đến một tương lai cực

kỳ không ổn.

Hắn phảng phất thấy hai chữ vàng lấp lánh “trai lơ” đang ở phía trước phiêu đảng vẫy vẫy tay với hắn.

Hắn thực sự không bán mình a!

Trong lúc Việt Tiệp Phi hốt hoảng, Hoa Thác vung tiếp hai đường kiếm xẻ dọc

theo hai bắp đùi của hắn. Việt Tiệp Phi chợt cảm thấy hai chân lạnh lạnh, mà chữ “traí lơ” ở phía trước lại phiêu đảng tới gần thêm một chút.

Việt Tiệp Phi sờn tóc gáy, thất kinh liêu chết phản kháng, đường kiếm nháy mắt tăng vọt. Như thể trong lúc nguy khốn cấp bách phải vận dụng hết tài

năng, lúc này hẳn có thể đánh ngang ngửa với Hoa Thác, vì thế ít vài còn lại trên người không bị giảm bớt thêm.

Chứng kiến một màn giao đấu đặc sắc của hai người, xung quanh phát ra những tiếng thở dài khe khẽ. Sở Ngọc chợt phát hiện ra, trừ các hộ vệ và người hầu, lúc này có một vài thị nữ cũng

lặng lẽ tới vây chung quanh. Các nàng lấy hai tay che mắt, nhưng giữa các ngón tay lại có khe hở như không thể che được, lộ ra những ánh mắt tràn đầy vẻ ái mộ và thưởng thức.

Động tác của Hoa Thác và Việt Tiệp Phi càng lúc càng nhanh, không thể nhìn rõ được. Nhìn những đường kiếm lóe sáng, Sở Ngọc hơi

lo lắng, không nhìn được quay sang hỏi Dung Chỉ: “Người có cách nào bắt bọn họ dừng lại không?” Cứ đánh nhau mãi, đao kiếm vô tình, chẳng may bọn họ bị thương thì làm thế nào?

Lời vừa ra miệng thì nàng thấy hối hận vì hỏi nhầm người. Dung Chỉ không có võ, nếu không ngày đó đã không bị Việt Tiệp Phi đánh

thảm như thế. Hiện tại là hai cao thủ siêu cấp đang so chiêu, hẳn có thể có cách gì?

Dung Chỉ đưa tay vân vê lông mày, trong mắt đầy ý cười thản nhiên: “Công chúa không cần lo lắng, Hoa Thác sẽ không làm bị thương Việt Tiệp Phi. Chỉ cần cắt bỏ sạch sẽ y phục trên người hẳn, cơn say

rượu sẽ hết. Một lúc nữa là xong thôi”.

Sở Ngọc nhìn hai người giao đấu phía xa, bỗng thình lình cất tiếng hỏi: “Hoa Thác say thật hay say giả?”

Dung Chi không ngờ nàng đặt câu hỏi, định buột miệng nói ra. Nhưng hăn kìm chế lại, khuôn mặt lộ

thần sắc phức tạp, như cười như không nhìn Sở Ngọc, rồi mới chậm rãi phun ra hai chữ: “Say thật”.

Hoa Thác say thật. Nếu còn tỉnh táo, thì với kiếm pháp lúc này, hẳn không chỉ cởi sạch sẽ y phục mà còn có thể lột một lớp da của Việt Tiệp Phi.

Hai người này từ ba năm trước đã coi nhau như cái gai trong mắt. Nếu Dung Chỉ không ngẫu nhiên ở giữa ngăn cản, thì chỉ sợ đã có không biết bao nhiêu lần quyết đấu sinh tử.

Hoa Thác vốn học kiếm thuật “tam ngàn phần hoa”, nét đặc sắc là ở sự hoa lệ tinh tế, không chú trọng việc giết chóc. Nhưng

Hoa Thác thời thiếu niên mang một mối thù lớn, tâm tư sâu muện. Hắn hoàn toàn dựa vào kiếm thuật thiên phú của bản thân, làm biến chuyển "tam ngàn phần hoa kiếm" thành kiểu đơn giản, chuyên ra những chiêu sát thủ tàn độc. Thậm chí hắn còn đổi sang dùng loại kiếm bạc nhỏ. Nhờ thế, hắn có thể làm tăng lực sát thương lên gấp

bội, nhưng đánh mất vẻ
tinh túy hoa lệ của kiếm
pháp.

Tuy cừu hận đã rửa xong,
nhưng hắc không tìm lại
được kiếm thuật “tam ngàn
phồn hoa” trước kia nữa.

Chỉ khi hắc uống say, vứt
bỏ hết gánh nặng và phiền
nã, mới có thể tái hiện lại
phong thái của kiếm pháp

“phồn hoa”. Tuy nhiên, khi rượu vào Hoa Thác còn có tật xấu: vừa ca hát, vừa cắt bỏ y phục của người khác. Điều này Dung Chi cũng bó tay không hiểu là vì sao.

Sở Ngọc liếc nhìn Dung Chi, mỉm cười nói: “Nếu ta nhất định muốn tách bọn họ ra thì sao?”

Dung Chỉ cười cười nói: “Nếu công chúa đã có ý đó, để ta đi thử xem”. Hắn sờ bằng vải đeo tay, thấy vẫn còn chắc chắn, bèn chậm rãi đi về phía trước. Mọi người thấy hắn đi đến đều nhao nhao tránh đường. Gần đây trong phủ có lời đồn Dung Chỉ bị thất sủng, công chúa mới sủng ái một người khác là Hoàn Viễn. Tuy nhiên không kẻ nào

dám có nửa phần bất kính
với Dung Chỉ, cho thấy tầm
ảnh hưởng của hắn lớn
như thế nào.

Dung Chỉ đến gần hai
người, cách một trượng ,
có thể bao quát toàn diện
đường kiếm của cả hai.
Hắn đứng xem trong
khoảnh khắc, rồi cúi xuống
tiện tay nhặt một đoạn cây,
ném thẳng về phía hai

người.

🌟Đơn vị đo lường cổ của Trung Quốc. Một trượng = 3,33 m

Nhánh cây rơi vào giữa các đường kiếm, trong phút chốc bị cắt thành vô số đoạn nhỏ rồi rơi rụng dần. Nhưng hai người cũng vì vướng nhánh cây này mà dừng tay.

Trên bờ vai Hoa Thác đã có nhiều vết máu nhạt. Tuy vết thương không nghiêm trọng, nhưng đau đớn cũng làm hấn dần khôi phục tỉnh táo. Hấn hoang mang nhìn Việt Tiệp Phi đang đứng không xa, bỗng nhẩy dựng lên mà kêu: "Việt Tiệp Phi, người ở trước mặt ta cởi sạch quần áo làm gì?" Mắng xong hấn nhìn lại

quần áo của mình cũng mất hơn một nửa, sắc mặt càng khó coi: “Người muốn làm chuyện xấu xa gì? Ta cảnh cáo người, sau này phải cách xa ta ít nhất ba trượng. Nếu không thanh kiếm của ta sẽ không khách khí!”

Việt Tiệp Phi nghe vậy vô cùng giận dữ: “Người tỉnh rượu rồi phải không? Y

phục của ta do người cắt bỏ, thế mà người lại còn mặt dày mặt nạ ta. Không tin người có thể hỏi mọi người, là ai cỡi y phục của ai?"

Hoa Thác vẽ mặt rất không tin: "Nói vớ nói vẩn. Ta cỡi y phục của người nào khác còn nghe được, chứ sao lại cỡi y phục người? Người tự nhìn lại mình xem, có đẹp

để gì không? Chẳng lẽ
người là mỹ nam tử cơ
đấy?”

Việt Tiệp Phi càng tức giận:
“Còn người thì đẹp chắc?
Ta quý báu cái bộ dáng này
của người chắc?”

Hai người phần nộ mắng
nhau. Nào là soi mói bắp
thịt đường nét không được
đẹp, nào là bờ vai quá

rộng, khung xương cứng
ngắc, dần dần biến thành
công kích cơ thể đối
phương, thậm chí nốt ruồi
ở chỗ nào không tốt cũng
bị lôi ra. Cuộc chiến mằng
chửi thẳng cấp, hai người
mặc xong quần áo, lần thứ
hai lại triển khai võ nghệ.

Dung Chỉ bất lực nhún
nhún vai, quay sang Sở
Ngọc lắc đầu, ánh mắt như

đang hỏi: “Ta đã gắng hết sức rồi, làm sao bây giờ?”

Sở Ngọc trợn trắng con mắt: “Thôi kệ!” Mặc kệ bọn họ, để họ đánh nhau đi.

Nàng xoay người sai thị vệ hộ tống mình trở về, lại nhìn thấy một người bị thị vệ cản lại đang đứng ở ngoài. Người này mặc áo choàng màu xám ảm đạm,

nhìn Sở Ngọc có vẻ băn khoăn.

Nhìn người này, Sở Ngọc cố gắng nhớ lại, mới nghĩ ra đây là người nửa tháng trước mình đã cầu xin Lưu Tử Nghiệp để cứu hãn, mang về phủ với thân phận nam sủng, chính là Thẩm Thâm Chi. Từ mấy hôm trước, do có biểu hiện tốt nên Thẩm Thâm Chi có thể

tự do đi lại trong Tây
Thượng các.

Nhìn Thắm Thâm Chi, Sở
Ngọc khẽ gật đầu, nói: "Đi
với ta", cũng bảo thị vệ
không được ngăn trở hấn.

Sở Ngọc đi phía trước,
Thắm Thâm Chi phía sau.
Đến ngưỡng cửa Đông
Thượng các, bọn thị vệ
dừng bước, Sở Ngọc dẫn

Thắm Thâm Chi đến trước cửa phòng ngủ.

Tay mở cửa phòng, Sở Ngọc quay lại nhìn Thắm Thâm Chi đang thấp thỏm bất an, mỉm cười nói: “Thế nào? Sợ à? Nếu người sợ, thì có thể đi đi”. Sở Ngọc biết rõ lúc này mình đưa Thắm Thâm Chi vào phòng ngủ sẽ khiến người ta nghĩ gì. Nhưng trước mắt, suy

nghĩ của bọn họ là cách che giấu tốt nhất cho nàng.

Nói xong, Sở Ngọc bước vào phòng. Một lát sau, Thẩm Thâm Chi cũng vào theo.

Sở Ngọc nhìn vẻ mặt đầy nghi ngờ của Thẩm Thâm Chi, thầm thở dài: nếu thời gian không gấp gáp, nàng sẽ không phải mạo hiểm

như vậy. Không đợi Thẩm Thâm Chi bình ổn tâm trí, nàng lãnh đạm nói: “Người có biết không, người vốn đã chết rồi?”

Thẩm Thâm Chi sửng sốt. Sở Ngọc đến bên bàn lấy ra một quyển cẩm bạch, ném cho hắn: “Tự mình xem đi!”

Ngày hôm sau, phủ công chúa bỗng nhiên thiếu một ít vải vóc tiền bạc, thiếu một chiếc xe ngựa và cũng thiếu mất một người.

★★★★★★★★★★★★;

QUYỂN 2

Chương 54: Thượng bất chính, hạ tắc loạn

Sự mất tích của Thẩm Thâm Chi không gây quá nhiều chú ý của mọi người. Hộ vệ và người hầu trong phủ biết rõ chuyện gì phải mở một mắt, nhắm một mắt.

Việt Tiệp Phi chỉ phụ trách sự an toàn của Sở Ngọc, những việc khác hẳn có nhìn thấy, đảo mắt một cái là quên.

Hoàn Viễn mặc dù thấy Sở Ngọc lấy ở chỗ hẳn một khoản tiền và vật dụng, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Vậy còn Dung Chỉ?

Trong rừng trúc xanh, trên
bệ đá, bàn cờ đã có mười
chín đường tung hoành
ngang dọc, quân đen xen
lẫn quân trắng. Dung Chỉ
tựa nửa người bên bệ đá,
trên vầng trán thâm trầm
hơi có vẻ biếng nhác uể
oải. Trong tay hảnh là một
chén thuốc đen đặc, mùi vị
cay đắng của thuốc đông y
bốc lên, hòa cùng mùi

thơm ngát của lá trúc.

Dung Chỉ tản mạn cười:
"Thăm Thăm Chi?"

Ngồi ở phía bên kia của bàn
cờ, Mặc Hương ngẫm nghĩ,
nói: "Đúng"

"Không cần để ý!" Dung
Chỉ bưng chén thuốc lên,
nhẹ nhàng thổi một hơi,
làn môi tái nhợt mở ra,

hàng lông mi dài che khuất đôi mắt sâu không thấy đáy: “Bỏ đi. Hiện tại không giống với trước kia. Công chúa đang bồi dưỡng huấn luyện Hoàn Viễn. Chúng ta “sống chết mặc bay” cũng tốt”.

Mặc Hương do dự một chút, dường như vì Dung Chỉ mà không đành lòng: “Những năm gần đây, công

việc trong phủ vẫn do công tử xử lý”.

Dung Chỉ mỉm cười uống một ngụm thuốc, xen lời hắt: “Nhưng chung quy vẫn thuộc về công chúa”. Thuốc vừa cay vừa đắng. Lúc Mặc Hương mang thuốc tới, đã lén ném thử. Thuốc đắng đến nỗi hắt suýt nôn mửa ra. Không ngờ lúc này ánh mắt Dung

Chỉ yên tĩnh như nước,
giống như vừa mới nhấp
một ngụm nước đường
ngọt ngào.

Ngước mắt lên nhìn, xem
ra trong lòng Mặc Hương
vẫn nghĩ ngợi. Dung Chỉ
khe khẽ mỉm cười, nói: “Ta
là người không thích nói
nhiều. Trong hai năm qua
vì người, ta đã phá lệ nhiều
lần. Người cũng nên hiểu

rõ dụng tâm của ta, sao bây giờ lại kích động như vậy?”

Mặc Hương giật mình, nét mặt đầy hổ thẹn cúi đầu.

Dung Chi cười cười nói: “Người vì ta mà lo lắng, ta biết rõ, nhưng không cần như thế. Đợi nội thương của Hoa Thác khỏi hẳn, ta sẽ giao ba thứ cuối cùng

còn nắm trong tay cho Hoàn Viễn, lúc đó sẽ thành thơ nhẹ nhàng hoàn toàn”.

“Công tử...” Mặc Hương định nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt trầm tĩnh mang ý cười của Dung Chỉ, hấn lại không thốt được nên lời.

Dung Chỉ nhìn hấn, cười một tiếng rồi nói: “Buông tay, là bởi vì ta không quan

tâm". Giao cho Hoàn Viễn cũng tốt, giao cho người khác cũng được, hơn ba năm đứng mũi chịu sào, nói buông tay chẳng qua là một cái chớp mắt.

Nhưng hắn không thể để trong lòng.

"Vậy ngài quan tâm cái gì?" Mặc Hương không nhịn được hỏi lại.

Dung Chỉ không nói gì, ánh mắt hần xuyên qua khe hở lá trúc, nhìn ra bầu trời ở phía bên ngoài. Khóe miệng hần lại nhếch lên ý cười khó hiểu.

Rất lâu sau, hần đặt chén thuốc đã cạn xuống, thở nhẹ một hơi, ngắt một lá trúc non mịn đưa lên miệng nhấm: “Công chúa lúc này

đang ở trong cung?”

Sở Ngọc ở trong cung, chính xác hơn là ở cạnh hoàng đế bệ hạ.

Hai chị em lại giống như thường ngày. Lưu Tử Nghiệp nằm gối lên đùi nàng, gương mặt thoải mái thư giãn, còn Sở Ngọc thì

đang chậm rãi xem tấu chương.

Xem một lúc cảm thấy mệt mỏi, Sở Ngọc lấy tay day day ấn đường. Nàng khép hờ mắt để dưỡng thần, nhưng trong lòng đang tự hỏi một vấn đề.

Cải tạo Lưu Tử Nghiệp như thế nào?

Dựa vào lực ảnh hưởng của Sơn Âm chúa đối với Lưu Tử Nghiệp, nàng muốn nỗ lực thay đổi người thiếu niên này. Nàng không có tham vọng quá đáng biến Lưu Tử Nghiệp thành một minh quân để lại tiếng thơm muôn đời. Nàng chỉ cần hắn không trở thành một hôn quân bị người người oán trách, chỉ vì hung bạo quá nên bị lật đổ

giết chết, đó đã là thắng lợi cực lớn rồi.

Cái chính là, phải làm thế nào?

Hơn một nửa sự thô bạo của tiểu hoàng đế là vì bệnh đau đầu. Nhưng sự độc ác tiềm tàng trong bản thân con người hắn cũng là thâm căn cố đế. Sở Ngọc đã từng thử trò chuyện với

hắn mấy lần, hắn không hề che giấu sự khát máu và tàn độc đáng sợ, khiến mỗi lần lại làm nàng cảm thấy trái tim băng giá.

Muốn thay đổi một người như vậy, có lẽ còn khó hơn dời non lấp bể.

Sở Ngọc cũng không khỏi có chút oán trách phụ thân đã mất của Sơn Âm công

chúa, là hoàng đế bề hạ
tiền nhiệm. Hẳn dạy dỗ con
cái thế nào mà lại có một
đứa con thế này, thậm chí
còn cho kế thừa ngôi vị
hoàng đế?

Nghĩ lại, nàng thấy Sơn Âm
công chúa có quá nhiều
anh chị em, suy đoán rằng
vị phụ thân kia hẳn đã đem
toàn bộ quãng đời ngắn
ngủ để tập trung vào việc

sinh đẻ thật nhiều con chứ không quan tâm đến dạy con. Lưu Tử Nghiệp trưởng thành biến thái, có lẽ cũng là kết quả của việc “thượng bất chính, hạ tắc loạn”. Một triều đại đang chạy như điên đến bước diệt vong.

(Thượng bất chính, hạ tắc loạn: bề trên không chính trực, ngay thẳng thì không thể làm gương dạy bảo

được ai. Vì vậy, kẻ dưới hư
đốn, bất trị là lẽ đương
nhiên)

Mà hiện tại, nàng muốn
kéo Lưu Tử Nghiệp trở về
con đường đúng đắn.

Có bao nhiêu khó khăn, Sở
Ngọc không biết rõ. Nhưng
dù không hề dễ dàng, nàng
vẫn muốn thử một lần.

Thời gian nàng ở bên Lưu Tử Nghiệp, giúp hắn thư thái cũng đã được một buổi rồi. Đến lúc gần rời đi, Sở Ngọc chà xát nhẹ vào gấu tay áo. Hương thơm nhàn nhạt tỏa nhẹ trong không khí. Mấy ngày qua, nàng vẫn kiên trì mặc quần áo tắm hương, tối đi ngủ cũng cho đốt hương. Tuy như vậy cảm thấy hơi ngọt ngào nhưng để phục vụ cho mục

đích của mình, nàng không thể làm khác.

Khâu hương liệu này, trước mắt không gấp gáp, nhưng sau này phải hỏi Dung Chỉ cách điều chế. Sơn Âm công chúa đã truyền lại cho nàng, nàng phải triệt để lợi dụng.

“A tỷ, khi nào thì tỷ lại tới?”
Sở Ngọc vừa phúi nếp nhăn

quần áo, vừa nghĩ về những mắt xích sau này, bỗng nghe Lưu Tử Nghiệp hỏi, không khỏi quay lại nhìn hần.

Người thiếu niên độc ác, tàn bạo, háo sắc, cực đoan, biến thái này...gương mặt tái nhợt, ánh mắt lại có chút mong mỏi. Hần mặc triều phục trang trọng, nằm co người trên trường kỷ,

đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Sở Ngọc: “A tỷ, lúc nào chúng ta cùng nhau đi chơi, được không?”

A tỷ.

Sở Ngọc cắn môi một cái.

Kiếp trước nàng là con một, không có anh chị em. Sau khi xuyên qua, cũng không thể dễ dàng coi tên hoàng

để biến thái này là em trai. Nhưng dù sao tim người cũng bằng thịt mềm, vượt qua sợ hãi ban đầu, Sở Ngọc dần dần cảm thấy Lưu Tử Nghiệp thực sự yêu thương, không hề phòng bị đối với mình. Mỗi tiếng "a tỷ" nghe rồi quên, nhưng vẫn có dư âm rơi vào nội tâm nàng, chạm lên trái tim nàng.

Tên biển thái này không đáng thương một chút nào.

Mặc dù liên tục cảnh báo chính mình, nhưng lúc này, Sở Ngọc vẫn không khỏi dao động.

Tướng mạo thiếu niên này, so với cái bóng của nàng dưới nước, giống đến mấy phần.

Nhưng chỉ chần chừ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc lập tức khôi phục sự tỉnh táo sáng suốt như nước, thần sắc điềm tĩnh thản nhiên. Nàng cất bước rời đi.

Từ ngoài cung đi vào, là một bóng dáng thiếu niên mặc y phục tím.

Cách đây nửa tháng, ở trong cung Sở Ngọc đã nhìn

thấy thiên sư được mọi
người xưng tụng này,
nhưng nàng chỉ coi đó là
một kẻ giả thần giả quỷ để
lòe bịp, là Thiên Như Kính.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 55: Trước mắt vô trần ai

Lúc Sở Ngọc nhìn thấy Thiên Như Kính, hai người còn cách nhau khoảng 20 trượng. Tuy không nhìn rõ mặt, nhưng thấy một thân y phục tím, bước chân nhẹ phiêu phiêu như trên cõi tiên, Sở Ngọc có thể biết

chính xác là ai.

Trong cung điện trang nghiêm và huy hoàng, bước chân của thiếu niên phảng phất xa lạ, không vướng bụi bặm thế tục.

Thiên Như Kính...Sở Ngọc bữu môi khinh thường. Nàng không thể tôn trọng đạo sĩ lòe bịp này được.

Sinh ra và lớn lên trong thời đại bùng nổ thông tin, duy vật biện chứng, Sở Ngọc rất khó có thể mù quáng tin theo tôn giáo hay tín ngưỡng (chỉ trừ việc nàng đến thế giới này rất kỳ quặc không giải thích được). Theo như nàng biết, trong lịch sử, những đạo sĩ của hoàng đế, toàn luyện một số đan dược chứa kim loại nặng cho hoàng đế

uống, uống vào chẳng
những không trường sinh
mà còn chết sớm.

Đừng nói đến cái vị trước
mặt này, trông thì có vẻ
thanh cao tránh xa khói lửa
nhân gian, nhưng nếu
đúng là thanh cao, tại sao
còn giữ một chức quan để
hưởng thụ vinh hoa phú
quý? Điều này đủ để cho
Sở Ngọc khinh bỉ Thiên Như

Kính một trăm lần, một trăm lần!

Bộ dáng này của Thiên Như Kính, chắc là đến chỗ một vị nương nương nào đó để đuổi quỷ. Dẫn đường cho hẳn là hai tiểu cung nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Một nàng trong đó không biết có phải là lần đầu được dẫn đường cho thiên sư đại nhân hay

không, có vẻ hấp tấp. Vừa nhìn thấy Sở Ngọc đi đến, nàng ta nhảy dựng lên, lùi về phía sau hai bước, gót chân vừa lúc giẫm lên giày của Thiên Như Kính.

Ý thức được mình dẫm lên cái gì, cả khuôn mặt tiểu cung nữ trắng bệch. Nàng hốt hoảng quỳ xuống, cầu xin sự khoan dung của thiên sư đại nhân.

Lúc này Sở Ngọc đã đến gần, bước chân nàng thờ ơ lạnh nhạt. Nếu Thiên Như Kính muốn trách phạt cung nữ, cũng đúng lúc Sở Ngọc có thể can ngăn.

Thiên Như Kính giơ tay ngăn lại, nâng tiểu cung nữ đang toàn thân run rẩy đứng lên, thản nhiên nói: “Đừng dừng lại, tiếp tục

đi".

Sở Ngọc dừng bước, giật mình kinh ngạc. Trái với tưởng tượng của nàng. Thiên Như Kính không khắc nghiệt trách phạt cung nữ, cũng không ôn hòa an ủi nàng ta để tỏ vẻ khoan dung đại lượng. Phong thái hần thanh đạm, phảng phất như đang đi dạo ngoài cõi nhân gian, dường như

không ai dẫm lên chân ai,
không xảy ra chuyện gì bất
thường.

Điều này hơi vượt ra ngoài
dự liệu của nàng.

Nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ
của Sở Ngọc, Thiên Như
Kính vẫn như lần gặp
trước, khóe miệng hơi
nhếch lên, cười cười với
nàng, rồi đi qua.

Hai lần gặp mặt, lần thứ nhất ấn tượng của Sở Ngọc với Thiên Như Kính từ cực tốt chuyển thành cực xấu. Lần thứ hai, bởi vì có chuyện của tiểu cung nữ, khiến Sở Ngọc bỗng dưng thấy tăng thiện cảm.

Sở Ngọc có thể thấy được, Thiên Như Kính không hề cố ý trước mặt nàng làm ra

vẻ ta đây. Vẻ lãnh đạm vô thường của hắn là một phong thái hoàn toàn tự nhiên. Hắn mỉm cười gật đầu với nàng, cũng chỉ xuất phát từ lễ tiết, gần với đối đãi xã giao. Nhưng chính từ đối đãi xã giao này, ác cảm của Sở Ngọc lại giảm hẳn xuống.

Nhưng chuyện của Thiên Như Kính cũng chỉ khiến Sở

Ngọc phân tâm một chút mà thôi. Một lát sau, nàng lại quay về với suy nghĩ lúc trước dường như đang đi vào ngõ cụt: làm thế nào cải tạo được Lưu Tử Nghiệp?

Nếu chỉ giảng đạo lý, thì nàng tin rằng trước đây các thầy dạy của Lưu Tử Nghiệp cũng làm rất nhiều rồi. Xem bộ dạng Lưu Tử

Nghiệp hiện tại, chắc chắn giáo dục bằng lời không có hiệu quả. Vậy nàng nên làm như thế nào?

Ngồi lên xe, xe vừa lăn bánh, Sở Ngọc vội gọi người đánh xe: "Dừng lại đã".

Suy nghĩ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc đi đến góc xe, nơi đặt mấy rương vật

dụng. Tìm trong rương thứ hai, nàng lấy lên một bộ trang phục nam giới gấp chỉnh tề.

“Công chúa...” Việt Tiệp Phi đi ở phía sau, thấp giọng gọi.

Sở Ngọc tay cầm quạt xếp, quay lại búng lên trán hằm,

cười tí mắt nói: “Gọi là công tử”. Trên xe nàng luôn để sẵn phục trang nam nữ phòng khi cần đến, lại còn bảo Dung Chỉ đưa cả dược phẩm để hóa trang che lấp dung mạo, như vậy có đầy đủ phương tiện để du ngoạn bất kỳ lúc nào.

Luyện tập trong nhiều ngày, hiện tại Sở Ngọc có thể tự búi tóc khá thông

thạo.

“Vâng, công tử”, Việt Tiệp Phi nhú mày sửa lại lời nói, nhưng vì nhiệm vụ hãn vẫn không thể không nhắc nhở Sở Ngọc “Công tử, sao ngài không mang thêm vài thị vệ? Vụ thích khách lần trước còn chưa điều tra ra, ta thật sự không yên tâm”.

Sở Ngọc cười nói: “Chẳng lẽ

người không tự tin vào
kiếm thuật của mình, cảm
thấy không thể bảo vệ ta
sao?”

Muốn Việt Tiệp Phi tự thừa
nhận kiếm thuật của hắc
kém là tuyệt đối không thể.
Vì vậy hắc rất nhanh chóng
ngậm miệng, ngoan ngoãn
đi phía sau Sở Ngọc.

Nói tới đi chơi, Sở Ngọc

thật đúng là không có duyên. Lần thứ nhất vì quá tuấn mỹ, bị người ta đuổi cho chạy bán sống bán chết ngoài đường. Lần thứ hai tham dự hội thơ thì gặp thích khách. Nhưng so với việc chỉ ru rú trong phủ công chúa, hoặc chỉ biết mỗi đường đến hoàng cung, Sở Ngọc vẫn cứ muốn được ra ngoài.

Bỏ đi sự phô trương rườm rà của thân phận công chúa, Sở Ngọc cảm thấy thật khoan khoái. Cho dù đã hai lần gặp nguy hiểm cũng không ngăn cản được cảm giác sung sướng vui vẻ lúc này của nàng.

Hỏi người đi đường một chút, Sở Ngọc đi dọc theo ngã tư, thẳng đến phường Hâm Lan. Nơi này lần trước

trong hội thơ, Sở Ngọc đã nghe Bùi Thuật nói là chỗ buôn bán sơn phấn thượng hảo hạng. Sở Ngọc tìm đến phường Hâm Lan, đứng trước một tiệm khép hờ cửa, liền ngửi thấy mùi sơn phấn tinh tế u nhã từ bên trong bay ra.

Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa quan sát một vòng. Trong cửa hàng không có

nữ tử, chỉ có một vài nam thanh niên, thiếu niên tuổi mới đang lựa chọn son phấn hoặc hương liệu.

Thầm than về phong trào yêu cái đẹp đương thời, Sở Ngọc đi đến chỗ hình như là chủ quầy, hỏi một nam tử đang tính toán sổ sách: “Ở đây có ai hiểu về hương liệu không? Ta có thứ này muốn thỉnh giáo một chút”.

Sau quầy hàng, nam tử kia ngẩng gương mặt khá gầy yếu lên, đánh giá Sở Ngọc một chút, dường như xem nàng có đủ cân đối đầy đặn hay không. Một lát sau hắn mới quay vào trong nhà gọi một tiếng. Hình như hắn gọi tên ai đó, khiến những người khác trong cửa hàng cũng phải quay sang nhìn.

Sở Ngọc nghe thấy một thanh âm kinh ngạc: “Tử Sở huynh?”

Sở Ngọc nghĩ thầm, tên này rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu. Nàng quay đầu nhìn sang thì thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bùi Thuật, mới nhớ ra lần trước mình kết bạn với Bùi Thuật dùng tên giả “Dụ Tử

Sở”.

“Tử Sở huynh cũng tới mua phần sao?” Bùi Thuật cao hứng đi về phía đối diện. Hắn nhìn xung quanh, chần chờ một lúc rồi hỏi: “Sao không thấy Dụ Tử Viễn?”

Sở Ngọc hơi ngần ngại, vì người vừa được gọi của cửa hàng hương liệu đã đi

ra. Nàng lấy từ trong tay áo ra một túi gấm, mỉm cười nói: “Làm phiền người xem giúp ta, trong này gồm có những loại hương liệu gì?”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 56: Thành Kiến Khang của sáu triều đại

Người vừa được gọi ra là một thanh niên mặc áo xám. Hắn mở túi gấm, nhìn những mảnh vụn hương liệu, nhú mày một lúc rồi mới ngẩng đầu lên, nói với Sở Ngọc: “Vị khách này...”

Hắn vừa ngẩng đầu lên nói thì Sở Ngọc đã chặn lời: “Hay là tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện?”

Đối phương ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, dẫn Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi đi qua cửa ngách, xuyên qua khu vườn phía sau, tới một gian phòng. Ba người đứng lại, hắn từ tốn mở miệng: “Vị khách này, hương liệu

của ngài bị tán quá nhỏ vụn, số lượng hỗn hợp lại đều nhau, chỉ sợ khó mà phân biệt được”.

Sở Ngọc cười cười nói: “Nếu tự phân biệt được, ta đã không phải tìm đến đây”. Chính bởi vì khó khăn, nên mới cần tìm người chuyên nghiệp.

Người thanh niên áo xám

không nói được gì, nghĩ lời Sở Ngọc nói cũng phải. Hắn lấy từ giá gỗ treo bên tường ra một phiến đá phẳng bóng loáng. Ánh sáng theo song cửa sổ chiếu lấp lánh lên cạnh phiến đá.

Tiếp đó, người thanh niên nhẹ tay đặt túi hương liệu lên phiến đá, rồi lấy một bọc vải đựng các loại dụng

cụ ra. Hắn lấy một chiếc thìa nhỏ xúc một phần hương liệu ra, rồi lấy mũi dao gạt một chút đưa lên mũi ngửi. Động tác của hắn thông thả đều đặn, thái độ vô cùng chuyên chú.

Tuy động tác thông thạo của người thanh niên khiến Sở Ngọc khá an tâm, nhưng đợi một lúc nàng không nhận được cất tiếng

hỏi: “Này vị huynh đài, còn mất bao lâu nữa?”

Người thanh niên trầm mặc một lúc, mới nói: “Vị khách này, trong túi hương liệu có khoảng hơn hai mươi loại. Khả năng của ta có hạn, chỉ sợ không thể nhanh chóng phân biệt rõ từng loại được”. Thái độ của hắn tự nhiên rành mạch, không tự ti cũng không hống

hách, khiến cho người khác có cảm tình.

Sở Ngọc suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Trong thành Kiến Khang còn có ai giỏi về hương liệu nữa không?”

Khóe miệng người thanh niên hơi hơi nhếch lên, dường như có chút kiêu ngạo: “Công tử, trong tất cả các phường hội của

thành Kiến Khang, khẳng định là không có người nào so được với ta. Giỏi hơn ta chỉ có một người, nhưng đây là một vị quý nhân, chỉ sợ công tử không mời được. Hay là công tử đợi ta nửa ngày, ta đến chỗ vị quý nhân kia xin thỉnh giáo, rồi sẽ báo lại với công tử”.

Qua giọng điệu của hắn,

hình như rất tin tưởng vào
“vị quý nhân” này.

Sở Ngọc không nhận được
cười: quý nhân? Với thân
phận của nàng, chỉ cần
nàng muốn, trừ hoàng đế
bệ hạ, có quý nhân nào mà
nàng không mời được?
Chẳng qua là nàng không
muốn vì một túi hương liệu
mà giống trống khua
chiêng thôi.

Suy nghĩ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc biết cũng không nên làm quá, liền nói: “Cũng được, ngày mai cũng vào giờ này ta lại đến tìm người. Túi hương cứ để chỗ người, mai ta sẽ qua lấy lại”.

Quay trở lại đường cũ, nàng gặp Bùi Thuật vẫn còn ở đây. Sở Ngọc hơi do

dự, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước tươi cười: “Bùi huynh, đã lâu không gặp”. Lúc này nàng có thể khẳng định, Tiêu Biệt không đem chuyện thù oán với nàng nói ra, nhất là không nói ra thân phận của nàng, nếu không Bùi Thuật sẽ không nhiệt tình chào gọi nàng như thế.

Hai người chào hỏi, Bùi

Thuật tỏ ý muốn được gặp Hoàn Viễn, vẽ mặt Sở Ngọc tỏ ra chân thành xin lỗi, nói: “Đường huynh của ta mấy ngày nay đóng cửa đọc sách, không tiếp khách”. Vốn sợ Tiêu Biệt nói ra thân phận của mình, Sở Ngọc xem như con đường phía Bùi Thuật bị cắt đứt. Nhưng hình như chuyện chưa đến mức xấu lắm, trong lòng Sở Ngọc

khẽ nhúc nhích, lại mang ý định mấy ngày trước ra cân nhắc lại.

Thế là gương mặt nàng càng tỏ vẻ chân thành thăm thiết.

Trước mắt tuyệt đối không thể cho Bùi Thuật gặp Hoàn Viễn. Nàng cần phải giữ chắc con át chủ bài, đến lúc thích hợp mới có

thể đánh ra.

Nghe nói máy làm thơ không tiếp khách, Bùi Thuật hơi thất vọng. Nhưng lại nhớ ra lần trước Sở Ngọc chính là người mang máy làm thơ theo, nên lại nhiệt tình bắt chuyện với nàng.

Hai người trò chuyện một hồi, nói đến việc Bùi Thuật

được Vương Ý Chi mời đến dự một cuộc tụ họp cá nhân, cần phải đi ngay. Sở Ngọc nghe vậy liền ngỏ ý muốn được đi theo.

Bùi Thuật hơi chần chừ: “Cái này...”. Lời chưa nói hết, trên mặt hắn đã hiện vẻ do dự muốn cự tuyệt.

Sở Ngọc không chút hoang mang, lập tức ra đòn sát

thủ: “Đường huynh ta vốn không thích kết giao bạn bè, ta lại muốn hấn kết bạn với nhiều danh sĩ hơn một chút”. Nàng không tin, máy làm thơ Hoàn Viễn đối với hội văn nhân kia lại không có sức hấp dẫn.

Bùi Thuật lập tức mắc câu: “Tuy rằng thể này hơi mạo muội, nhưng Ý Chi huynh xưa nay vốn rộng rãi, chắc

sẽ không để ý. Nhưng mà Tiêu huynh cũng ở đây, nếu trước kia ngươi và hắn có chuyện gì thì cũng nên sớm hòa giải đi”.

Sở Ngọc cười đồng ý, liền cùng Việt Tiệp Phi và Bùi Thuật ra khỏi phòng Hâm Lan.

Kiến Khang – kinh đô của sáu triều đại, sau này là Nam Kinh, ở thời đại này còn chưa biết đến khái niệm “sáu triều đại”. Thành Kiến Khang nằm ở phía hạ lưu sông Dương Tử, không xây tường thành và cổng thành kiên cố, diện tích cũng không lớn lắm. Phía ngoài thành còn có rất nhiều thành nhỏ. Đây là hình thức thành thị rời rạc

không phát triển mạnh
trong lịch sử Trung Quốc.

Nơi ở của Vương Ý Chi nằm
ở phía nam thành Kiến
Khang, là nơi tập trung
nhiều danh môn vọng tộc.

Đến bờ sông Tần Hoài gọi
một chiếc thuyền nhỏ, ba
người xuôi dòng một đoạn
khá dài rồi lại lên bờ. Theo
Bùi Thuật xuyên qua mấy

ngã tư ngõ hẻm, cuối cùng nhìn thấy phía trước có một tòa nhà tường trắng ngói xanh.

(Ngói xanh: nhà ở của quý tộc phong kiến Trung Quốc và Việt Nam thường chuộng sử dụng một loại ngói gọi là ngói lưu ly. Ngói vàng (hoàng lưu ly) dành cho vua, ngói xanh (thanh lưu ly) dành cho quan lại)

So với những nhà hiền quý
kín cổng cao tường, ngôi
nhà này xây tường khá
thấp, giống như giữa đám
quỳnh hoa ngọc thụ quý
giá lại lẫn vào một cây cỏ
tầm thường, nhưng nhìn
vào Sở Ngọc lại thấy rất
thuận mắt.

Cửa gỗ màu đỏ son hé mở,
cũng không nhìn thấy nhà

cao cửa rộng khép kín
nghiêm ngặt. Bùi Thuật
tiến lên mấy bước, gõ nhẹ
lên cửa rồi không mời mà
cứ thể đi vào: "Ý Chi
huynh, tại hạ đến chậm,
xin hãy thứ lỗi!"

Sở Ngọc cùng hấn đi vào
bên trong.

Phía sau cửa là vườn cây,
nhìn thanh nhã tự nhiên.

Sở Ngọc đang mải ngắm vườn thì nghe thấy tiếng Việt Tiệp Phi trầm trồ thán phục. Hắn chỉ vào một cây nhỏ ven lối đi: "Đây là một loại cây rất quý hiếm ở phương nam, mười năm mới cao được một tấc, giá trị hàng vạn tiền".

(một tấc = 3,3 cm)

Nghe hắn nói, Sở Ngọc mới

biết một cái cây trông đơn giản bình thường lại đắt giá như vậy. Bùi Thuật đi ở phía trước quay lại, cười nói: “Vị Việt huynh này thật là có con mắt tinh đời. Tử Sở huynh nhìn nhà cửa vườn tược đơn giản thể này thôi, nhưng thứ bòn đất nhà Ý Chi huynh cũng là báu vật ở nhà người khác đấy!”

Đúng là người lắm tiền.

Siêu cấp lắm tiền.

Vừa lắm tiền vừa sành điệu.

Nghe Bùi Thuật giới thiệu giá trị của từng ngọn cây cọng cỏ, ánh mắt Sở Ngọc bắt đầu nhìn khu vườn rất khác.

Hình tượng Vương Ý Chi
trong đầu nàng vụt thẳng
lên hạng kim cương.

QUYỂN 2

Chương 57: Dây đàn vì người tri âm mà đứt đoạn

Phía trước có một cậu bé gia nhân áo xanh tiến đến, cúi người hành lễ với ba người rồi nói: “Bùi công tử, chủ nhân nhà ta đợi ngài đã lâu”. Cậu bé khoảng mười hai, mười ba tuổi,

tầm bằng tuổi Lưu Tang,
ánh mắt thanh nhã, dáng
vẻ thanh tao. Quần áo mặc
trên người cậu bé tuy
không hoa lệ, nhưng lại
sạch sẽ mộc mạc, rất hài
hòa với khu vườn hấp dẫn
quý giá mà không phô
trương lộ liễu.

Gặp thì biết, chỉ cần nhìn
biểu hiện của tôi tớ, có thể
phần nào biết được tác

phong khí chất của chủ nhân.

Bùi Thuật vội vàng đáp lễ và nhận lỗi: “Là do ta không phải, nhưng ta có lễ vật muốn tặng cho Ý Chi huynh, còn phải đợi người người hầu mang đến...Hai vị này là bạn tốt của tại hạ, vì ngưỡng mộ Ý Chi huynh nên đến đây, cảm phiền có thể dẫn đường cho họ”.

Hắn giao Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi cho cậu bé áo xanh, còn mình thì quay lại ngưỡng cửa đợi.

Sở Ngọc suýt buột mồm thanh minh không phải mình vì ngưỡng mộ Ý Chi mà tới, nhưng nghĩ dù sao cũng đang ở nhà người ta, tạm thời nghĩ hắn là kẻ siêu cấp lắm tiền, ngưỡng

mộ một chút cũng không sao.

Dọc theo hành lang uốn lượn thanh tĩnh, cậu bé áo xanh phía trước, Sở Ngọc đi giữa, cuối cùng là Việt Tiệp Phi. Còn chưa đi đến cuối hành lang, nàng đã nghe thấy tiếng đàn nhẹ nhàng, chậm rãi giữa không gian tĩnh mịch. Đầu mái hiên đằng kia có một hàng liễu

xanh tơ rủ mềm mại, tựa như một tấm rèm thiên nhiên, làm chẵn mắt tầm mắt của nàng.

Tiếng đàn vọng ra từ sau hàng liễu.

Tuy là đang giữa trưa đầu mùa hạ, nhưng ở trong khu vườn này không hề có cảm giác khô nóng. Ngay cả ánh mặt trời cũng dường như

dịu nhẹ hơn bên ngoài rất nhiều, cây cối xanh tươi cùng với hơi nước mát mẻ khiến người ta cảm thấy thư giãn sảng khoái.

Vương Ý Chi không chỉ lắm tiền, mà còn rất biết cách hưởng thụ.

Đi qua màn liễu rủ, tiếng đàn càng lúc càng rõ ràng. Khi ba người xuyên qua

đám liễu, nhìn thấy trước mặt không gian rộng rãi thoáng đảng thì tiếng đàn phía xa bỗng ngưng bật.

Sở Ngọc phóng tầm mắt, chỉ thấy trước mặt là một hồ nước xanh trong, nhìn rõ từng đàn cá bơi lội giữa những đám rong rêu. Trên mặt hồ, lá sen nổi bập bênh, hoa sen còn chưa nở rộ, từng nụ hoa trắng như

tuyệt mới đang chúm chím.
Mỗi khi có làn gió thổi qua
mặt hồ lại mang đến cho
xung quanh một làn hơi ẩm
mát mẻ.

Trong hồ có cá, trên hồ có
thủy đình.

Nơi đây vốn do Vương Ý
Chi và ba vị khác lần trước
nàng đã gặp trong hội thơ,
cùng lập nên làm chỗ nghỉ

ngôi. Một cây cầu nhỏ nổi
thủy đình với sân vườn.

Lúc tiếng đàn dừng, ánh
mắt mọi người trong thủy
đình đều đổ dồn vào tay
Tiêu Biệt. Dưới ngón tay
thon dài, một sợi dây đàn
vừa đứt.

Dây đàn, đứt đoạn.

Tất cả mọi người im phăng

phắc.

Chủ nhân của cuộc hội họp hôm nay – Vương Ý Chi đang tựa người vào cột trụ phía đối diện, thuận miệng trêu ghẹo: “Dây đàn vì người tri âm mà đứt, phải chăng người đang đi đến là tri âm của Tiêu Biệt huynh?” Hắc là người sớm nhất phát hiện thấy sau màn hình liễu có người đang đi

tối.

Nghe hẳn nói vậy, mọi người trong đình đều hướng ánh mắt về phía ven hồ, Tiêu Biệt cũng ngược cặp mắt lạnh lẽo như sương giá lên.

Thủy đình chỉ cách đám liễu ven hồ chừng bốn, năm trượng, vì vậy ba người nhóm Sở Ngọc vừa

bước ra, mọi người đều có thể nhìn rõ gương mặt nàng.

Vương Ý Chi ồ lên một tiếng ngạc nhiên, trong mắt hiện lên vẻ nghiến ngấm. Còn Tiêu Biệt, vừa nhìn thấy Sở Ngọc, sắc mặt lạnh hắt, hai tay vô thức ép xuống dây đàn, khiến cây đàn cổ phát ra âm thanh nặng nề.

Sở Ngọc liếc mắt một cái có thể thấy người đang ngồi đánh đàn trong thủy đình là Tiêu Biệt, càng thấy vẻ rét lạnh bài xích trong mắt hẳn. Nhưng nàng đã mặt dạn mày dày cố tình đến, đương nhiên sẽ không để ý sự phản đối của người nào.

Trong thủy đình toàn là văn nhân danh sĩ, nhưng

thái độ của tất cả mọi người đều có vẻ miễn cưỡng không tự nhiên. Sở Ngọc bảo Việt Tiệp Phi đứng canh chừng ở ven hồ, còn mình thì cùng với tiểu đồng áo xanh đi qua một cây cầu đá rộng chừng hơn một thước, ung dung đi về phía thủy đình bát giác.

Phía trong thủy đình, những ánh mắt nghênh

đón nàng, có khinh
thường, có bài xích, có hiểu
kỳ, cũng có nghiền ngẫm.

Tiểu đồng áo xanh cúi
người thi lễ với Vương Ý
Chi, kể vắn tắt việc Bùi
Thuật đưa Sở Ngọc tới.
Vương Ý Chi phất tay cho
cậu bé lui, sau đó nhìn Sở
Ngọc với ánh mắt thản
nhiên.

Vương Ý Chi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, cười nói: “Người đã đến đây đều là khách, trong nhà ta rất thoải mái, xin mời cứ tự nhiên!” Trên vẻ mặt hân hoan mang ý cười phóng túng, áo mở rộng cổ, búi tóc buông trễ, bên cổ còn lưu lại một dấu đỏ khả nghi, hình như là dấu vết môi hôn của cô nương nào đó.

Lần trước trong hội thơ, có lẽ là ở nơi công cộng nên Vương Ý Chi còn có vẻ giữ ý tứ. Lúc này ở trong nhà mình, hẳn dường như vút hết trói buộc, tự do tự tại tùy ý.

Sở Ngọc vừa bước lên bậc thềm thủy đình, thì nghe thấy Tiêu Biệt lạnh lùng nói: “Tại sao lại tới đây? Nếu muốn ở đây, thì ta đi.”

Lời tuy ngắn gọn, nhưng thái độ biểu hiện rất rõ ràng, như không muốn đội trời chung với Sở Ngọc.

Vương Ý Chi hơi hơi giơ tay, làm động tác ngăn lại. Mặc dù không thực sự ngăn cản, nhưng Tiêu Biệt lại bởi vì động tác này mà dừng bước, chỉ nghe thấy Vương Ý Chi cười nói: “Dây đàn vì người tri âm mà đứt

đoạn, như vậy hai vị rất có duyên. Ngay cả trong quá khứ có ân oán gì, cũng nên hòa giải đi”.

Ân oán?

Sở Ngọc hứng thú nhìn Tiêu Biệt, nghĩ cách đối đáp với hắn.

Đôi mắt Tiêu Biệt như giăng một làn sương, lãnh

đạm nói: “Dây đàn này, bởi vì không chịu nổi có người không sạch sẽ lắng nghe, nên mới đứt đoạn”.

Nói người không sạch sẽ, tất nhiên là ám chỉ Sở Ngọc.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, không chút khách khí mà châm biếm lại: “Dây đàn này cũng thực khổ, mỗi

ngày phải chịu đựng tay gầy lên gầy xuống đầy đọa, rốt cục vừa rồi mới có thể kết thúc cuộc đời". Nàng nâng tay vái chào Vương Ý Chi, nhướn mày nói: "Nói tại hạ là tri âm, tại hạ tuyệt đối không dám nhận. Loại âm thanh dung tục này, có gì đáng để nghe?"

Lời nàng còn chưa dứt, mọi người thất sắc cả kinh.

Thiên kim công tử Tiêu Biệt vốn có sở trường là tài đánh đàn. Chữ "thiên kim" bắt nguồn từ một câu chuyện, năm đó từng có một thiên kim quý nhân cầu được nghe một khúc đàn của hắc mã mà bị cự tuyệt, vì thế hắc mã mới có danh xưng là "thiên kim công tử". Điều này cũng phần nào nói lên trình độ

cầm nghệ của Tiêu Biệt, đương thời ít người sánh kịp. Thế mà Sở Ngọc lại ngang nhiên hạ thấp, đúng là cuồng vọng đến cực điểm!

Không thể tưởng tượng được.

Ngay cả phóng túng bất kham như Vương Ý Chi, cũng không bao giờ ngờ có

người lại dám hạ thấp Tiêu Biệt.

Sở Ngọc vừa mới tới, nhưng chỉ với mấy câu nói ngắn ngủi đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngay cả tiểu đồng áo xanh vừa rời đi không xa cũng phải quay lại nhìn nàng, xem người này thế nào mà dám buông ra lời ngông cuồng như vậy.

Đây cũng chính là mục đích
của Sở Ngọc.

QUYỂN 2

Chương 58: Cô là ai

Một ngàn năm quá lâu,
xảy ra bao nhiêu biến cố.

Tuy không biết chính xác
thời gian Sơn Âm công
chúa bị giết, nhưng mỗi lần
nhắm mắt lại, Sở Ngọc như
nghe thấy tiếng bánh xe
lịch sử vang ầm ầm, cát bụi

bay mờ mịt đang mỗi lúc một đến gần nàng hơn.

Trong kế hoạch của Sở Ngọc, có cả hai mặt tiến và lùi. Nhưng giữa hai mặt đó có duy nhất một điểm giao thoa, chính là những người trước mắt đây. Ngẫu nhiên qua miệng Hoàn Viễn, Sở Ngọc biết được thân thế gia cảnh của Vương Ý Chi, liền không khỏi nảy mầm dự

định.

Nàng muốn gia nhập tầng lớp này, có lẽ dựa vào Hoàn Viễn, nàng có thể đứng ké bên bọn họ. Nhưng mà nếu chỉ như vậy thì không đủ, nàng phải trở thành nhân vật có tầm ảnh hưởng với họ, giống như địa vị của Vương Ý Chi hoặc Tiêu Biệt.

Ngay kể cả Hoàn Viễn có tài văn thơ khiến người ta kinh ngạc, nhưng tài là của Hoàn Viễn, không phải của nàng. Nàng nhất định phải có thứ gì đó đủ để chế ngự đám văn nhân này.

Thế là hôm nay vừa mới gặp mặt, nàng bèn lấy Tiêu Biệt ra để khai đao.

Làm việc từ từ, không phải

không được, nhưng sợ thời gian đã quá cấp bách rồi, nên Sở Ngọc chỉ còn cách đánh thần tốc.

Nàng hiện tại đang đánh một canh bạc, “được ăn cả ngã về không”.

Tiêu Biệt đang định cười nhạt, thì lại có một người xuyên qua màn liễu đi về phía này. Sở Ngọc tưởng là

Bùi Thuật đang khoan thai bước tới nên quay lại nhìn, nhìn rõ người kia rồi nàng không khỏi sửng sốt.

Người tới không phải là Bùi Thuật, chính là người nàng vừa gặp, vị sư phó phụ trách hương liệu ở phường Hâm Lan. Hắn đi theo tiểu đồng áo xanh đến ven hồ, nhú mày nói với tiểu đồng điều gì đó.

Sở Ngọc lập tức quên mất chuyện Tiêu Biệt, buột miệng: thực không hẹn mà gặp a...

Nhớ lời vị sư phó nhắc đến “quý nhân am hiểu về hương liệu”, Sở Ngọc nhìn sang phía Vương Ý Chi.

Người thanh niên nhìn về phía thủy đình, cũng đứng

lúc nhìn thấy Sở Ngọc, vẻ mặt trở nên bối rối. Hắn vốn nghĩ vị khách này khó gặp được quý nhân nên mới ra mặt giúp đỡ, ngờ đâu khách lại có quen biết với quý nhân.

Vương Ý Chi nhìn hết lượt vẻ mặt của Sở Ngọc lại đến vị sư phó hương liệu, một lát sau mỉm cười đứng lên nói: “Tại hạ có chút việc

riêng cần xử lý, xin các vị
đợi cho một lát”.

Hắn chậm rãi đi đến ven
hồ, lúc này Sở Ngọc mới
phát hiện dưới chân hắn
không phải giầy ủng thông
thường, mà là guốc gỗ.

Guốc gỗ màu tím thẫm,
nện trên cầu đá phát ra
thanh âm đều đặn cực kỳ
rung động.

Lạch cách, lạch cách.

Áo dài thướt tha, guốc gỗ lạch cách, âm điệu tiết tấu rất là thông dong.

Vương Ý Chi đi đến bên hồ, nói chuyện một lúc với sư phó hương liệu. Hai người tiếng nói khá nhỏ nên người trong đình không nghe thấy. Nhưng Sở Ngọc

thấy vị sư phó đưa một bọc vải xanh nho nhỏ cho Vương Ý Chi, hơn nữa còn thỉnh thoảng nhìn về phía nàng, liền đoán được đại khái nội dung chuyện trò của họ.

Trò chuyện một lúc, vị sư phó vẽ mặt phức tạp liếc Sở Ngọc một cái, rồi mới chấp tay thi lễ cáo từ Vương Ý Chi. Vương Ý Chi

tay cầm bọc vải xanh, chậm rãi quay trở lại, dưới chân guốc gỗ gõ lạch cạch lên cầu đá. Lúc đi trên cầu, hắt tung tung gói nhỏ trong tay, khiến nhịp tim Sở Ngọc cũng muốn tung hứng theo, chỉ sợ hắt lỡ tay làm rơi gói vải xuống hồ. Nàng chỉ có duy nhất một túi hương liệu này thôi, không có cái dự phòng a.

Vương Ý Chi chậm rãi quay trở về, khẽ gật đầu với mấy người khác rồi nhìn chăm chăm Sở Ngọc nói: “Này vị Tử Sở huynh, có thể nói chuyện riêng một lát được không?” Nói đến ba chữ Tử Sở huynh, hắn có vẻ nhấn mạnh một chút.

Sở Ngọc biết hắn muốn nói về túi hương liệu, nên khẽ

gật đầu một cách tự nhiên, rồi theo Vương Ý Chi rời khỏi thủy đình. Khi đi qua cầu, Việt Tiệp Phi tự động đi phía sau Sở Ngọc. Vương Ý Chi dừng bước, liếc nhìn Việt Tiệp Phi: “Này vị huynh đài, không cần đi theo. Ta chỉ muốn nói chuyện với Tử Sở huynh một chút thôi”. Lời nói của hắn rất thoải mái nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại

phản phất sự cao quý uy
ngghi khó mà kháng cự lại,
như một áp lực vô hình đối
với Việt Tiệp Phi.

Việt Tiệp Phi dừng bước,
liếc nhìn Sở Ngọc, ý chừng
nghe theo lời nàng. Sở
Ngọc suy nghĩ trong
khoảnh khắc, quyết định
để Việt Tiệp Phi lại.

Sở dĩ dám mạo hiểm như

thế, bởi vì thứ nhất Vương Ý Chi không có động cơ làm hại nàng, thứ hai nàng muốn nhanh chóng biết rõ đáp án.

Mặc dù có vết xe đổ là chuyện Dung Chi, nhưng Sở Ngọc vẫn không sợ mạo hiểm.

Hai người đến một tòa nhà thanh nhã bên hồ. Trong

phòng vắng lặng, đồ đạc
bài trí sạch sẽ chỉnh tề
nhưng có vẻ thiếu hơi ấm.
Hai người mới tiến vào
phòng, Sở Ngọc liền cười
nói: “Căn phòng này hình
như rất lâu không có người
ở?”

Vương Ý Chi vừa đóng cửa
lại vừa nói: “Đúng vậy!”
Hắn lấy từ trong tay áo ra
bọc vải xanh, mở lớp vải

gói ngoài, quả nhiên là túi
gấm đựng hương liệu của
Sở Ngọc.

Vương Ý Chi giờ túi gấm,
mỉm cười nói: “Tử Sở
huynh có muốn nói điều gì
không?”

Sở Ngọc nháy mắt mấy cái,
giả ngu: “Ý Chi huynh cho
rằng ta phải nói gì?”

Hai người nhìn nhau bí hiểm, ánh mắt quan sát đối phương cảm thấy rất thú vị, bỗng nhiên cùng bật cười.

Sở Ngọc khoát tay áo: “Thôi quên đi, giả vờ giả vịt chẳng để làm gì. Chắc vị sư phó hương liệu cũng nói với người nhiều rồi. Ta chỉ có thắc mắc, tại sao người biết ta muốn nói chuyện về

túi hương liệu này một cách bí mật?" Nàng còn có thắc mắc khác nữa, nhưng chưa tiện hỏi hẳn.

Vương Ý Chi dựa vào tường, dáng người tiêu sái: "Là bởi vì, trong tiệm hương liệu chính người yêu cầu tìm chỗ vắng vẻ để nói chuyện riêng...Nếu vẫn chưa đủ, thì còn thêm một lý do nữa, người là nữ nhĩ,

đúng không?" Đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn nàng chăm chú không chớp mắt, đầy ý cười nghiền ngẫm: "Ta nói đúng không, Tử Sở cô nương? Hay đó cũng không phải là tên thật của cô?"

Sở Ngọc chẳng hề giật mình. Từ trước đến nay nàng không bao giờ dám đảm bảo mình cái trang

nam giới không có chỗ sơ hở. Trước đây xem phim võ hiệp trên truyền hình, vai nữ chính cải trang nam giới liền không có ai nhận ra, hoàn toàn chỉ là chuyện khoa trương bốc phét. Bởi vì nữ giới so với nam giới, ngay từ khung xương đã khác, cử chỉ động tác càng khác biệt. Dù nàng có cực lực che giấu thể nào, chỉ cần gặp ánh mắt sành sỏi

là sẽ bị lộ ngay.

Vương Ý Chi chậm rãi mở túi hương, vẫn chăm chú nhìn Sở Ngọc nói: “Ta có thể cam đoan, trong thành Kiến Khang này, không người nào so được với ta về am hiểu hương liệu. Cô nương nếu muốn ta nói thật, thì ta cũng hỏi cô nương một vấn đề, mong cô nương thành thật trả

lời”.

Hắn nhấn mạnh từng chữ một, rõ ràng và bình tĩnh:
“Cô, là, ai?”

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ;

QUYỂN 2

Chương 59: Bảo vật vô giá

Cô là ai.

Ta là ai.

Mấy ngàn năm qua, con người không ngừng tranh cãi, thảo luận vấn đề này. Nhưng hiện tại, mục đích

câu hỏi rất đơn giản rõ ràng.

Vương Ý Chi muốn Sở Ngọc ngả bài.

Hai cao thủ võ lâm khi giao tranh không còn cẩn thận thăm dò nữa, mà trực tiếp tung ra chiêu sát thủ.

Vương Ý Chi đặt vấn đề một cách sắc bén, trực

tiếp. Sở Ngọc không khỏi
sửng sốt, chưa biết trả lời
thế nào, lại nghe thấy hắn
nói:

“Hộ vệ của nàng thân thủ
và kiếm thuật rất cao
cường. Trong thành Kiến
Khang, ta biết một số gia
tộc nuôi trong nhà vài kiếm
thủ, nhưng khó có thể so
sánh với hắn. Thế mà một
cao thủ như vậy lại chỉ để

bảo vệ một cô nương”.

Vương Ý Chi mỉm cười nhìn Sở Ngọc, trong mắt hần hần chứa ngàn vạn vẻ thâm tình, lời nói mềm mại ôn hòa: “Rất cục, nàng là người thế nào?” Khác với Dung Chi, ánh mắt hần mang vẻ mê hoặc không che giấu.

Thật là khó xử!

Sở Ngọc ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu cố tình kéo dài thời gian. Nàng nhìn từ trái qua phải, từ trên xà nhà xuống song cửa sổ, nhìn ruộng hòm rồi lại đến sập gụ tủ chè. Tuy không hề thấy một bình hoa nào nhưng nàng lại phát hiện ra, chất liệu gỗ của đồ đạc trong nhà giống với guốc gỗ dưới chân Vương Ý Chi, cùng là

màu tím sẫm, mặt ngoài bóng loáng như sa tanh.

Vương Ý Chi vẫn bình tĩnh nhìn Sở Ngọc, không cho nàng lảng tránh. Sở Ngọc không biết làm thế nào, đành phải nói sang một chuyện không hề liên quan: “Đôi guốc của người, làm bằng loại gỗ gì vậy?”

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm

cười: “Tiểu diệp tử đàn”.

Tử đàn là một loại gỗ quý, chia thành hai loại đại diệp và tiểu diệp, trong đó tiểu diệp cực kỳ quý hiếm, là tinh túy của gỗ tử đàn. Thời cổ từng có câu “tắc đàn tắc vàng” để chỉ mức độ quý hiếm của loại gỗ này, như vậy Vương Ý Chi đang dẫm chân lên cả một đồng vàng.

(Gỗ tử đàn là loại đứng đầu trong 4 loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc: tử đàn, hoàng hoa lê, kê sí và thiết lực. Tương truyền gỗ "tiểu diệp tử đàn" lâu năm có màu tím sẫm, còn hoàng hoa lê có tên khác là cây sữa, đắt giá nhất là loại gỗ sữa ở Hải Nam, Trung Quốc)

Nhưng Sở Ngọc có thể thấy, nếu nàng không hỏi, hắn cũng không buồn khoe khoang giá trị của đôi guốc gỗ. Ngược lại, khi nàng hỏi, hắn đáp lời rất thản nhiên, dường như “tiểu diệp tử đàn” là một loại vật liệu rất bình thường.

Hắn không cần để ý người khác nghĩ hắn không có tiền, cũng không để ý

người khác nghĩ hẵn nhiều tiền, cứ tự do ngạo nghễ sống trên đời, làm theo ý thích riêng của bản thân.

Mà hiện tại, điều hẵn để ý và muốn biết, là thân phận của Sở Ngọc.

Sở Ngọc đành ngậm miệng, bình tĩnh nhìn Vương Ý Chi. Ánh mắt hai người giao nhau, trong lòng cả hai đều

phán đoán suy tư. Thấy Vương Ý Chi có vẻ kiên trì không từ bỏ, Sở Ngọc cảm thấy hơi bối rối.

Một lát sau, Sở Ngọc mỉm cười, trong đầu bỗng nảy ý đùa cợt một chút. Nàng nhìn Vương Ý Chi, cũng nhấn mạnh từng chữ một: “Ta, là, Lưu, Sở, Ngọc”.

Lưu Sở Ngọc, Sơn Âm công

chúa Lưu Sở Ngọc, dù nàng có thừa nhận hay không thì vẫn là thân phận của nàng.

Nói xong, Sở Ngọc chờ xem thái độ của Vương Ý Chi, nếu dọa hấn bỏ chạy được thì tốt. Nếu đã muốn lật bài, thì dọa hấn một chút cũng hay.

Lưu Sở Ngọc?

Vương Ý Chi khẽ chau mày, vẻ hơi nghi hoặc như đang lục lại trí nhớ về một cái tên nghe quen quen. Một lát sau, gương mặt tuấn dật của hắn hiện vẻ kinh ngạc, mở to mắt nhìn Sở Ngọc...

Sở Ngọc cười tí mắt nhìn hắn: sợ đi, run đi, chạy trốn đi!

Nhưng điều Sở Ngọc hi vọng không xảy ra. Sau khoảnh khắc, Vương Ý Chi nhanh chóng khôi phục sự trấn tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn còn hơi kinh ngạc: "Hội Kê quận trưởng công chúa?" Cái tên Sơn Âm công chúa do đất phong cho nàng là huyện Sơn Âm. Nhưng gần đây Lưu Tử Nghiệp muốn tỷ tỷ phần khởi, liền phong luôn cả

quận Hội Kê – trong đó có huyện Sơn Âm cho nàng. Vì thế danh xưng chính thức bên ngoài của nàng phải là Hội Kê trưởng công chúa. Chẳng qua Sở Ngọc không quen với cách xưng hô này, nên một lúc sau mới nhận ra là Vương Ý Chi nói mình.

Sở Ngọc cười gật gật đầu, vô sỉ mà đạo lời người khác: “Trên đời này có mấy

Lưu Sở Ngọc?"

Vương Ý Chi nhìn Sở Ngọc, ánh mắt rất phức tạp. Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên là, trong mắt hắn không hề có vẻ chán ghét khinh thường.

Sở Ngọc tin rằng Vương Ý Chi phải biết việc Sơn Âm công chúa nuôi nam sủng. Thời đại này còn chưa bị lễ

giáo trối buộc nghiêm khắc như Đại Tổng, nhưng việc Sơn Âm chúa gây nên đúng là tuyên chiến với xã hội nam quyền. Phàm là người có tư tưởng chính thống trong xã hội đều cảm thấy khinh thường.

Vậy mà trong ánh mắt Vương Ý Chi, có hiếu kỳ, có nghiên ngẫm, có phức tạp khó nói nên lời, nhưng

không có chán ghét.

Rất lâu sau, Vương Ý Chi khẽ cười nói: "Không giống với lời đồn!"

Sở Ngọc hỏi lại: "Cái gì không giống với lời đồn?"

Vương Ý Chi lại cười nói: "Theo lời đồn, nàng xấu như quỷ dạ xoa, nhưng mà hôm nay mới thấy...Nàng

thực sự rất đẹp!” Ngử khí hần có vẻ trêu ghẹo, vừa nói tay lại vươn ra, ngón tay di di lên gò má nàng: “Sao nàng lại bôi thứ này lên mặt? Bỏ ra như này có phải đẹp không!”

Sở Ngọc ngoảnh mặt đi tránh ngón tay hần chạm lên mặt, ánh mắt như muốn giết người: “Người không sợ ta?”

Vương Ý Chi hứng thú hỏi lại: “Sợ gì nàng?”

Sở Ngọc trợn tròn mắt: “Đương nhiên là sợ ta bắt người về làm nam sủng?” Tuy rằng phản ứng khác người của Vương Ý Chi khiến nàng khá vui, nhưng lại vẫn hơi buồn bực. Tên này sao lại không coi ác danh tai tiếng ra gì?

Vương Ý Chi sờ sờ cằm, cười nói: “Ta vốn chỉ quan tâm đến dung mạo của các cô nương thôi. Đối với ta mà nói, nàng thật sự rất đẹp. Thế là đủ rồi, còn những cái khác, ta quan tâm làm chi?” Hắn thờ ơ như không nhún nhún vai: “Nếu nàng mà có cách bắt ta làm nam sủng, thì ta sẽ cam tâm tình nguyện phục

vụ nàng. Về phần nàng
nuôi nam sủng...Đã là
người có tiền, mấy ai
không nuôi vài ca kỹ trong
nhà?"

Sở Ngọc chăm chú nhìn
hắn, trầm mặc một hồi.
Nàng thở dài, định nói rồi
lại không thốt được ra lời.

Bởi vì không cần nói nữa.

Thấy Vương Ý Chi dựa vào vách tường với vẻ rất nhàn nhã thư thái, Sở Ngọc cũng bắt chước dựa vào vách tường ngay cạnh hẳn.

Mặc dù lời khen chê của người khác không thể làm tổn thương đến nàng, nhưng gặp một nam nhân với cách nhìn nhận rộng rãi phóng khoáng như vậy, Sở Ngọc không khỏi chấn

động.

Hành vi của Sơn Âm công chúa, hẳn không cho là cái gì ghê gớm, cũng chẳng kinh sợ ác danh của nàng, thậm chí còn trêu đùa nàng thản nhiên như không.

Đi tới thời đại này, lần đầu tiên Sở Ngọc gặp một người như vậy.

Hắn có trí tuệ, biết hưởng thụ, thấu đạt nhân tình thế thái, lại vẫn giữ vững bản tính bất kham.

Theo lời Bùi Thuật, bất kỳ thứ gì trong nhà Vương Ý Chi cũng đều là đồ quý hiếm. Nhưng Sở Ngọc lại thấy, thứ quý giá nhất chính là vị chủ nhân.

Hắn đúng là bảo vật vô giá!

QUYỀN 2

Chương 60: Không gặp kẻ hữu tình

Thở sâu vài cái, Sở Ngọc mới có thể khôi phục nội tâm chấn động. Nàng quay sang Vương Ý Chi chất vấn: “Ta đã nói tên mình rồi, bây giờ đến lượt người thực hiện lời hứa”.

Nàng không quên, mục đích ban đầu là khiến Vương Ý Chi giúp nàng phân loại hương liệu.

Vương Ý Chi khẽ cười, mở túi gấm, ngửi mùi hương trong đó rồi nhúu mày suy nghĩ.

Sở Ngọc thấy thái độ của hắn có vẻ không ổn: “Thế nào?” Chẳng lẽ đến hắn

cũng không phân biệt được?

Nâng tay lên, Vương Ý Chi quay lại nhìn nàng: "Túi hương liệu này do ai điều chế ra?"

Sở Ngọc nháy mắt mấy cái: "Ta mà biết, còn phải đến tìm người sao?"

"Cũng phải", Vương Ý Chi

nhún vai, không đứng dựa tường nữa mà dẫn Sở Ngọc đi vào gian phòng bên trong. Buồng trong còn sạch sẽ hơn cả phòng ngoài, không bày biện đồ đạc gì. Nhưng ở giữa phòng, có một phiến đá tròn, bề mặt sáng bóng trơn trượt như mặt kính.

Vương Ý Chi đến bên phiến đá, đổ một ít hương liệu ra,

rồi lấy một con dao bạc nhỏ
chạm rãi tán rộng chỗ
hương liệu. "Tảng đá này là
khi trước xây nhà đào được
dưới nền đất. Ta thấy nó
có hình dáng đẹp, chất liệu
đá tốt, liền sai người mài đi
một chút là được như bây
giờ".

Tay hắn chạm rãi tán các
mảnh vụn hương liệu, rồi
lấy một chút đưa lên mũi

người, động tác giống y
chàng vị sư phó lúc trước
nhưng mang vẻ thản nhiên
tự tại hơn nhiều.

Buồng trong tối hơn rất
nhiều so với gian ngoài.
Mới vừa rồi còn mang dáng
vẻ lười nhác tùy hứng, lúc
này Vương Ý Chi nghiêm
túc hẳn lên. Khuôn mặt
nghiêm trang, góc cạnh
hình dáng như càng được

khắc sâu trong bóng tối.

Sau một lúc lâu, Vương Ý Chi thở dài một hơi: “Vị huynh đài nào điều chế hương liệu này, đúng là cao thủ hiếm gặp! Nếu có thể, ta rất muốn cùng với sư phó ở phường Hâm Lan gặp mặt vị này!”

Tất nhiên Sở Ngọc không để lộ nguồn gốc túi hương,

chỉ nôn nóng hỏi: “Thế nào?”

Vương Ý Chi không trả lời, chỉ cầm con dao bạc cẩn thận đảo chỗ mảnh vụn hương liệu thêm một lần nữa rồi đưa lên mũi ngửi kỹ.

Hương liệu bị tán quá nhỏ vụn, thành phần hỗn hợp đều nhau nên chỉ nhìn

không thôi thì sẽ khó nhận ra hình dạng ban đầu. Vì vậy Vương Ý Chi bỏ qua bước đầu tiên trong quy trình phân loại hương liệu là "nhìn", mà tập trung dùng ngay khứu giác để phán đoán.

Năm giác quan của con người như bổ sung hỗ trợ cho nhau. Khi một giác quan bị thiếu, các giác

quan khác lại được tăng cường. Ở trong bóng tối, thị giác khó có thể phát huy, ngược lại khứu giác dường như sẽ mất cảm hơn.

Trầm tư, nhíu mày, mỉm cười, sau khoảng hai nén hương, Vương Ý Chi mở rộng tay áo, cắt dao bạc nhỏ vào trong, lại đổ hương liệu vào túi gấm rồi

nói với Sở Ngọc: “Đợi thêm một lát”.

Hắn đi ra phòng ngoài, mở cửa gọi người mang nước vào. Rồi hắn đến bên tường, lấy ở trong rương ra rất nhiều bình và lọ. Hắn ngồi xếp bằng, đặt phía trước một loạt bát sứ trắng cao khoảng hai tấc, trông rất ngay ngắn.

Sao trông quen thế nhỉ?

Sở Ngọc hơi hơi nheo mắt. Người hầu bê một thùng nước vào, Vương Ý Chi múc nước vào từng bát, rồi lấy một thứ bột phấn trong bình rắc vào bát, dùng thìa sứ khuấy đều. Đến lúc này Sở Ngọc mới giật mình hiểu ra.

Hèn gì mà trông quen thế!

Cách mà Vương Ý Chi đang làm rất giống với thí nghiệm hóa học thời nàng học phổ thông. Chẳng qua Vương Ý Chi không có ống nghiệm thủy tinh, nên phải dùng bát sứ trắng.

Sở Ngọc trợn mắt há mồm nhìn Vương Ý Chi hòa bột phấn với nước thành một thứ dung dịch, rồi lấy một ít hương liệu đổ vào dung

dịch, chăm chú quan sát sự thay đổi. Rất lâu sau nàng không nhìn được cất tiếng hỏi: “Cách làm này người học từ ai?”

“Học từ ai?” Vương Ý Chi dường như vẫn đang chìm đắm với vấn đề hương liệu, lặp lại lời Sở Ngọc mới hiểu được ý hỏi của nàng. Hắn khe khẽ mỉm cười nói: “Phương pháp này chính ta

nghĩ ra. Thế nào? Nàng có thấy ai biết cách phân biệt hương liệu giống thế này không?”

Chính hẩn nghĩ ra?

Sở Ngọc vừa hơi thất vọng, vừa hơi nghi ngờ.

Vương Ý Chi cười cười nói: “Quả thật chính ta nghĩ ra. Nhưng có một số dụng cụ

và nguyên liệu là do thái sử lệnh trước kia góp ý, ví dụ như bát, và một số dược vật”.

Thái sử lệnh? Sở Ngọc nghĩ một chút mới nhớ đây là chức quan của đạo sĩ rằm Thiên Như Kính, nhưng không biết thái sử lệnh trước nữa là người nào.

Cách làm này của Thiên

Như Kính, nếu phát triển thêm có thể trở thành thí nghiệm hóa học hiện đại. Thời cổ đại, khi các đạo sĩ luyện đan, thường xuyên tiếp xúc với các khoáng chất. Cũng có thể coi, bọn họ chính là các nhà hóa học đầu tiên. Chỉ có điều, con đường khoa học chỉ nảy sinh chứ không phát triển, bị đủ các loại nguyên nhân bóp chết từ trong

trúng nước.

Thái sử lệnh tiền nhiệm.

Sở Ngọc do dự một chút, nhưng cũng không hỏi Vương Ý Chi về thái sử lệnh tiền nhiệm. Trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ, nhưng nàng cũng không thể nào xác định được.

Vương Ý Chi không hề để ý

đến Sở Ngọc. Hấn vẫn cúi đầu đùa nghịch với những dụng cụ trước mặt, thỉnh thoảng lại rắc thêm bột phấn, hoặc đổ thêm hương liệu và chăm chú quan sát phản ứng biến hóa của chúng.

Sở Ngọc bỗng nhiên không cảm thấy gấp gáp, mà thậm chí là khá an tâm. Nhìn những động tác của

hắn, nàng bất giác lại nhớ về những lần thí nghiệm hóa học thời phổ thông ở trong kiếp trước, cứ thể hoài niệm thật lâu.

Cho đến khi Vương Ý Chi hoàn tất, đổ hết chất lỏng vào một thùng gỗ, sai người hầu rửa sạch dụng cụ, Sở Ngọc mới nhẹ nhàng hỏi: “Người rất thích hương liệu?”

Vương Ý Chi nhún vai. Vẻ mặt hần đã hết nghiêm túc đứng đắn, lúc này lại bắt đầu tản mạn tùy ý: “Ban đầu, ta có hứng thú nghiên cứu hương liệu, là vì một cô nương”.

Sở Ngọc cảm thấy rất hứng thú ngồi xuống cạnh hần thúc giục: “Cô nương? Vậy kể xem nào?” Nàng rất hiếu

kỳ, phải là một người con gái thế nào mới khiến lăng tũ Vương Ý Chi động lòng?

Vương Ý Chi cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài mạnh mẽ của mình, trong mắt ánh lên vẻ dịu dàng: “Có gì thú vị đâu, chuyện cũ mười năm trước ấy mà, bây giờ nàng không còn nữa”.

Sở Ngọc hơi hối hận, nàng cúi đầu thấp giọng nói: “Xin lỗi...” Nàng đã vô ý chạm vào vết thương của người khác.

Vương Ý Chi đưa tay vén vài sợi tóc của nàng, đầu ngón tay vẫn còn vương lại hương thơm: “Không cần áy náy! Nàng ấy có tình cảm với ta, đó đã là may mắn cho ta rồi! Trước khi

nàng ra đi, thấy ta sống vui
vẻ nàng càng được thanh
thản. Ta sẽ không tự chôn
vùi mình trong đau buồn
đâu!”

Tuy đã từng trải qua bi
thương, nhưng bi thương
sẽ phai đi cùng năm tháng,
chỉ còn sinh mệnh trên đời
là quý giá, quan trọng
nhất. Vương Ý Chi là người
biết đối xử tử tế với chính

bản thân mình. Hẳn biết cách làm thế nào để sống tốt, không lưu luyến quá khứ đã một đi không trở lại.

Dựa người vào tủ gỗ tử đàn, bởi vì nghĩ đến người mình đã từng yêu thương, giọng nói của Vương Ý Chi trở nên hết sức mềm mại, phảng phất như gợn sóng lăn tăn êm ả: “Trong đó có

những hương liệu gì, ta đã
hiểu được hơn một nửa.
Nàng có muốn hỏi ta điều
gì không?”

QUYỂN 2

Chương 61: Chiến thần Thẩm Khánh Chi

“Trong đó có chứa chất độc không?”

“Không có”

“Có hương liệu gây nghiện

không?”

“Thế nào là gây nghiện?”

“Tức là dùng một thời gian thì quen rồi bị phụ thuộc, không thể dứt ra hay từ bỏ được?”

“Không có”

Sở Ngọc còn hỏi Vương Ý Chi rất nhiều câu, nhưng

mẫu chốt quan trọng nhất
là những vấn đề trên.

Về phần từng loại hương
liệu, tên gọi, công dụng,
đặc tính, mặc dù Sở Ngọc
cố gắng ghi nhớ nhưng
cũng thấy không cần thiết.

Theo lời Vương Ý Chi,
hương liệu bị tán vụn, sau
đó còn ngâm qua một loại
dung dịch, cho nên hẳn cổ

gắng hết sức cũng chỉ phán đoán được đa số chứ không được tất cả.

Hương liệu và dược liệu, trước mắt cả hai thứ này đều nằm trong tay Dung Chỉ.

Sở Ngọc vẫn đang ngồi, nhận lại túi hương liệu với vẻ suy tư.

Vương Ý Chi lúc này đã đứng lên, dáng vẻ uể oải dựa vào tường, Hấn gõ nhịp guốc gỗ xuống nền nhà, tiếng gõ tử đàn tạo nên những âm vang khe khẽ đều đặn: "Hình như nàng có chuyện khó xử? Nói ra biết đâu ta có thể giúp đỡ được gì?"

Sở Ngọc thu hồi thần sắc lo lắng, lắc đầu: "Không, chỉ

là ta đang nghĩ đến một vài việc". Nàng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt khoan dung thấu tỏ của Vương Ý Chi

Hắn biết nàng không nói thật, chỉ là khoan dung không muốn vạch trần.

Sở Ngọc lại có chút áy náy: "Ta không cố ý giấu giếm người. Chỉ là, vừa không

biết nói thế nào, vừa có chuyện còn phải lo nghĩ...”

Vương Ý Chi hiểu ý, cười cười nói: “Đừng ngại! Trên đời này, ai cũng có vài chuyện riêng không muốn nói với người khác”.

Bên ngoài bỗng có hai tiếng gõ cửa, rồi truyền đến thanh âm non nớt của trẻ con: “Bẩm chủ nhân, mấy

người chỗ Tiêu công tử nói
hôm nay xin phép về trước,
ngày khác lại đến”.

Vương Ý Chi lúc này mới
sực nhớ vẫn bỏ mặc các vị
khách khác ở thủy đình,
liền cười khở mà mở cửa
ra. Ngoài cửa là tiểu đồng
áo xanh lúc trước dẫn
đường cho Sở Ngọc, cúi
đầu cung kính với Vương Ý
Chi “Mấy người và Tiêu

công tử đã rời đi rồi!”

Sở Ngọc giật mình, nàng và Vương Ý Chi đã ở đây khá lâu, làm mất thời gian của Tiêu Biệt. Nàng nghĩ, đành để lần sau tiếp tục đánh tập kích hắn!

Tiểu đồng áo xanh nói xong nhưng vẫn chưa đi, do dự một chút rồi nói nhỏ: “Trước khi rời đi, Tiêu công

tử dẫn lại vị khách này một câu!”

Vương Ý Chi mỉm cười liếc nhìn Sở Ngọc: “Nói đi!”

Tiểu đồng áo xanh hắng giọng một chút rồi nói rành mạch: “Tiêu công tử muốn lần sau vị này dạy bảo cho một chút về tài đánh đàn!”

Vương Ý Chi cho tiểu đồng

lui ra, nhìn Sở Ngọc tủm
tủm cười. Hai người bốn
mắt nhìn nhau, trầm mặc
một lúc rồi cả hai cùng bật
cười thành tiếng.

Vương Ý Chi vừa lắc đầu
vừa nói: "Nàng chọc giận
Tiêu Biệt rồi! Tiêu Biệt ngày
thường lạnh lùng băng giá,
chẳng hề quan tâm đến
điều gì xung quanh. Có thể
chọc giận được Tiêu Biệt là

cực khó! Không hiểu nàng đã làm gì mà để hằn ghi hận trong lòng như vậy?"

Sở Ngọc đứng lên, vừa cười vừa nói: "Có lẽ ta đã làm vậy bản hằn chẳng?"

"Thật đáng thương!" Vương Ý Chi tuy nói đáng thương, nhưng vẻ mặt lại là hào hứng muốn chờ xem một vở kịch hay, không hề

thấy cái gọi là thông cảm
với Tiêu Biệt!

Hai người sóng vai đi đến
ven hồ. Sắc trời đã dần
chuyển chiều tà, trên mặt
hồ bao phủ một màu xám
mờ. Trong bóng chiều, Việt
Tiệp Phi đứng thẳng tắp
bên bờ hồ, hai tay khoanh
trước ngực, dáng người cao
ngất. Bóng trường kiếm đồ
dài trên mặt đất, cũng

thẳng tấp như người.

Vương Ý Chi đi vài bước thì dừng lại: "Nàng còn có hộ vệ đang chờ, ta không tiện tiến xa".

Sở Ngọc quay lại nhìn hắt, nâng tay vái chào: "Hôm nay đa tạ Ý Chi huynh! Nhưng thân phận của ta, mong Ý Chi huynh giữ bí mật. Không phải người nào

sau khi biết thân phận ta cũng không để tâm như huynh!”

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười: “Tất nhiên rồi!”

Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi ra khỏi nhà Vương Ý Chi, đến bờ sông Tân Hoài thì trời cũng nhá nhem tối. Hoàng hôn buông xuống, sông Tân Hoài ban ngày náo

nhiệt trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng dòng nước chảy lững lờ ở phía xa xa.

Cảnh chiều hôm yên tĩnh.

Thuyền không còn đậu ở đây nữa, Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi chỉ có thể đi bộ trở về, khá là vất vả. Lúc vào trong thành, bóng tối đã bao trùm khắp nơi. Trên đường chỉ có Sở Ngọc và

Việt Tiệp Phi, hai người một trước một sau.

Bỗng nhiên Việt Tiệp Phi đi nhanh đến sát cạnh Sở Ngọc, thấp giọng nói: “Công chúa đợi chút!” Tay hắn đã đặt ở chuôi kiếm bên hông.

Ngay sau đó, ở góc cua ngã tư đường trước mặt xuất hiện một đoàn người, trong

đó có một người cầm đèn lồng. Ánh sáng đèn lồng chiếu rọi cho thấy phần lớn bọn họ đều mặc đồ nhà binh.

Đối phương cũng phát hiện ra hai người, đi đầu là một người trẻ tuổi. Hắn đi tới nhìn bọn họ, ánh mắt cảnh giác, đặc biệt là chú ý đến Việt Tiệp Phi: "Các người từ đâu tới? Không biết gần

đây có lệnh cấm đi lại ban đêm sao?"

Nhìn rõ người tới gần, ngược lại Việc Tiệp Phi thu hồi vẻ đề phòng. Hắn rút ra tấm lệnh bài giắt ở thắt lưng, giơ lên lạnh giọng nói: "Chúng ta là người của phủ công chúa, hôm nay ra ngoại thành có chút việc, hơi chậm trễ nên về muộn".

Vị quân nhân trẻ tuổi xem lệnh bài một chút, sắc mặt đã hòa hoãn, nhưng nhìn thấy Sở Ngọc lại lộ vẻ khinh thường.

Sở Ngọc đang cải trang nam giới, mặt mũi tuấn tú, đoán rằng đối phương nghĩ mình là nam sủng của phủ công chúa. Nàng cũng không giải thích, hướng vị

quân nhân chấp tay nói: “Làm phiền ngài!”, rồi định đi vượt qua bọn họ.

Lúc này ở góc đường vọng tới một tiếng người: “Có chuyện gì vậy?”

Tiếng nói khàn khàn già nua, nhưng vẫn bộc lộ khí khái hào hùng. Sở Ngọc không khỏi quay lại nhìn. Ở góc đường hiện ra một

người một ngựa. Người
ngồi trên ngựa râu tóc bạc
trắng, tuy trong đêm tối
cũng có thể nhìn thấy nếp
nhăn trên gương mặt. Tuổi
chắc đã cao, ngồi trên
mình ngựa nhưng khí
phách ông ta vẫn bồng
bồng hùng tráng như núi.

Người quân nhân trẻ tuổi
nhìn thấy ông già, lập tức
bày tỏ sự tôn kính ngưỡng

mộ. Hắn bước nhanh đến
bầm báo, ông già kia nghe
xong liền nhìn thoáng qua
Sở Ngọc.

Sở Ngọc cảm thấy đôi mắt
ông ta sáng quắc, bén
nhọn, vô cùng uy thế. Bị
nhìn một cái, nàng sợ hãi
không dám động đậy, thậm
chí nín thở. Cho đến khi
ông già và người quân
nhân cùng cả đám rời đi,

nàng mới dám thở ra một hơi. Sở Ngọc sợ hãi hỏi: “Người nhiều tuổi vừa rồi là ai?”

Việt Tiệp Phi quay đầu nhìn theo bóng lưng ông ta, rồi nói: “Thẩm Khánh Chi”

★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 62: Ánh đèn mờ tỏ

Thẩm Khánh Chi, chiến thần của Nam triều nhà Tống.

Mấy ngày qua, Sở Ngọc cũng có nghe nói về Thẩm Khánh Chi.

Ông ta là vừa là trọng thần, vừa là danh tướng của Nam triều. Nhờ có ông ta, phụ thân công chúa Sơn Âm mới trở thành hoàng đế, mới có ngai vàng của Lưu Tử Nghiệp như ngày nay. Ông ta cực kỳ thiện chiến, ra trận thường là giành thắng lợi, tuy đã hơn tám mươi tuổi nhưng hào khí không hề suy giảm theo thời gian.

Trước đây nàng chỉ là nghe nói, còn bây giờ mới thật sự biết được khí khái hào hùng của con người này. Ông ta chỉ nhìn thoáng qua, mà cả người nàng như bị chế ngự hoàn toàn. Đây chính là khí thế được tôi luyện nhiều năm qua chiến tranh, trên sa trường, người chưa có những trải nghiệm này không thể nào

so sánh được.

Ở kiếp trước, Sở Ngọc ít có dịp gặp những người như vậy.

Kẻ tiểu nhân xuất phủ trong đợt đầu – Thẩm Quang Tả và người gần đây mới thu nạp - Thẩm Thâm Chi đều là họ hàng xa của Thẩm Khánh Chi. Đáng tiếc bọn họ đều là quan hệ xa

xôi “bắn mấy tầm đại bác không tới”, nếu không nà²ng có thể mượn sức lợi dụng vào khá nhiều việc...

Thẩm Khánh Chi, người chỉ huy trẻ tuổi và đám binh lính đã đi đến cuối phố, không còn nhìn thấy bóng dáng nữa. Sở Ngọc thu hồi tầm mắt, lại nhớ đến lời người trẻ tuổi nói về việc cầm đi lại ban đêm: “Vừa

nghe nói mấy ngày gần đây
cấm đi lại ban đêm, là thế
nào?”

Cấm đi lại ban đêm, tức là
cứ tối đến cấm dân chúng
ra khỏi nhà. Lệnh này còn
gọi là lệnh giới nghiêm,
thường được áp dụng trong
những giai đoạn mất an
 ninh trật tự.

Việt Tiệp Phi hơi khom

người nói: “Sau ngày công chúa gặp chuyện, ta đã nói với quan phủ, bảo bọn họ điều tra cẩn thận, ban bố lệnh giới nghiêm về ban đêm. Mấy ngày gần đây trong thành lại có người vô cớ bị giết, nên mới có quan binh đi tuần tra”.

Sở Ngọc giờ mới vỡ lẽ, thì ra lệnh giới nghiêm ban đêm xuất phát từ mình.

Nàng nghĩ ngợi một hồi
cũng không thắc mắc nữa.
Dù sao giới nghiêm ban
đêm cũng không ảnh
hưởng nhiều đến sinh hoạt
của dân chúng. Buổi tối tắt
đèn đóm, mọi người chăm
chỉ ở trên giường tạo trẻ
con, không còn lòng dạ nào
chạy lung tung làm loạn
nữa! (Chết mất với ý nghĩ
này của bạn SN! 🤔)

Sở Ngọc thường trở về phủ trước khi trời tối, nên đến hôm nay mới biết về lệnh cấm đi lại ban đêm.

“Lệnh giới nghiêm còn kéo dài đến bao giờ?” Sở Ngọc hỏi tưởng lại dáng đi chậm rãi, từ từ biểng nhác của Vương Ý Chi, không nhịn được thử bắt chước một chút theo trí nhớ. Nhưng sau khi đi mấy bước, mới

nhớ ra dưới chân không phải là guốc gỗ giống hẵn, nên rất gượng gạo, thế là khôi phục lại dáng đi bình thường.

Việt Tiệp Phi kỳ quái nhìn xuống chân Sở Ngọc rồi nói: “Thuộc hạ cũng không rõ lắm, vì đây là việc của quan phủ. Nhưng thông thường thì còn phải thêm nửa tháng nữa!”

“Ừm, thôi tiếp tục đi, lâu rồi ta không đi xa thế này!”

Lúc hai người về đến phủ công chúa, bóng tối dày đặc như mực. Trừ các thủ vệ tuần tra ban đêm, đa số mọi người đã đi ngủ, chung quanh yên ắng. Sở Ngọc chậm rãi đi về nơi ở của mình, lúc đi đến chỗ giao với Tây Thượng các, bỗng

nhìn thấy một bóng người.

Hoàn Viễn vẫn là hình ảnh
thắt lưng cao quan, đang
đứng ở ngưỡng cửa Tây
Thượng các, dáng người
phảng phất cô độc. Trên
tay hắn cầm một chiếc đèn
lồng, ánh đèn mờ tỏ chiếu
lên gương mặt tuấn mỹ.
Một nửa gương mặt sáng
lên nhợt nhạt, một nửa vẫn
chìm trong bóng tối.

Trên khuôn mặt hắc hàm chứa ưu tư và hoang mang, nhưng bị vùi lấp trong bóng tối khiến Sở Ngọc không nhìn rõ lắm.

Sở Ngọc đến bên Hoàn Viễn mà hắc vẫn không hay biết chút gì, nàng không nhịn được cười vỗ vỗ vào người hắc: “Sao còn chưa ngủ?”

Nàng vừa chạm vào người hấn, phút chốc Hoàn Viễn phản ứng vô cùng kịch liệt. Hấn đột nhiên nghiêng người né tránh, phất tay đẩy mạnh tay nàng ra, lui về phía sau. Nhận ra người đến là Sở Ngọc, hấn không khỏi sửng sốt.

Sở Ngọc coi như không có chuyện gì, lắc lắc cổ tay

thấy mu bàn tay nóng rực
hơi đau, đoán là đã đỏ lên.
Nàng cố gắng không biểu
hiện gì trên vẻ mặt, chỉ
nhìn Hoàn Viễn cười nói:
"Sao muộn thế này còn
chưa đi ngủ?" Giờ này ở
thời hiện đại chỉ khoảng
mười giờ tối, đối với nhiều
con cú vẫn còn là sớm.
Nhưng trong thời cổ đại, đã
quá giờ đi ngủ vì người xưa
thường không có nhiều

hoạt động ban đêm.

Nàng chỉ là thuận miệng mà hỏi, nhưng lại thấy Hoàn Viễn có vẻ hoang mang, một lúc lâu sau hẳn mới cụp mắt thản nhiên nói: "Hôm nay xử lý công việc hơi mệt mỏi nên muốn đi dạo loanh quanh, vừa hay lại gặp công chúa. Sao công chúa về muộn vậy?"

Sở Ngọc cười cười, nói đến chơi nhà một người bạn mới, quên cả thời gian, nhưng không nói là bạn nào.

Một ngày không được nghỉ ngơi, lại đi bộ về phủ, Sở Ngọc cảm thấy mệt mỏi. Nàng ngáp một cái, tiện thể nắm lấy tay Hoàn Viễn: “Người cũng đi nghỉ sớm đi, thức khuya quá không tốt

cho sức khỏe đâu!” Hoàn Viễn khá cao so với nàng, nếu vỗ vai hấn thì không thuận, nên nàng chỉ có thể nắm được cánh tay.

Đêm đầu hạ không lạnh. Đứng ở đây không bị cảm lạnh được, nhưng lại rất thu hút muỗi.

Thiếu nữ cải nam trang chậm rãi đi vào Đông

Thượng các. Hoàn Viễn vẫn đứng đó, tinh thần phiêu diêu bất định, giống như ngọn đèn lồng trên tay hắt, lúc mờ lúc tỏ.

Gió đêm ấm áp, nhưng sao bóng tối lại lạnh lẽo đến thế?

Đứng một lúc lâu, Hoàn Viễn mới xoay người rời bước, đi vào Tây Thượng

các. Trong lòng bỗng cảm thấy thật kỳ lạ, tại sao hẳn lại cứ muốn tiếp tục đứng đó?

Thật bế tắc, Hoàn Viễn không tài nào lý giải nổi!

Ngày hôm sau tỉnh giấc, Sở Ngọc tự cho mình nghỉ phép một ngày. Nàng sai

Ấu Lam nhăn với Dung Chi,
đã làm mất túi hương rồi,
bảo hấn chuẩn bị cho vài
cái khác.

Ấu Lam đi rồi, Sở Ngọc
cũng truyền lệnh không
được quấy rầy. Nàng thư
thái trèo lên giường, chui
vào chăn chuẩn bị cho giấc
ngủ bù ngọt ngào.

Cũng không biết nàng ngủ

bao lâu, ánh mặt trời bên ngoài đã sáng trưng. Chắc là gần đến trưa thì Sở Ngọc mới lờ mờ uể oải tỉnh dậy, rửa mặt mặc áo chờ đợi cơm trưa.

Cùng với cơm trưa, người hầu mang tới một lễ vật đựng trong hộp gấm tinh xảo, kèm theo đó là một phong thư, nét chữ phóng khoáng rộng bay phượng

múa: “Lễ mọn kính tặng,
Tử Sở huynh vui lòng nhận
cho”, người gửi: Vương Ý
Chi.

Sở Ngọc hiểu kỳ mở ra. Bên
trong hộp gấm là một đôi
guốc gỗ tím thẫm được đặt
ngay ngắn, bóng loáng
mượt mà.

Hôm qua trong lúc trò
chuyện, Sở Ngọc ngẫu

nhiên hỏi Vương Ý Chi,
guốc gỗ tử đàn do thợ thủ
công nào làm. Nàng nói
xong liền quên, không ngờ
Vương Ý Chi vẫn nhớ được.

Sở Ngọc thong thả cởi giày
tất, ướm hai chân vào
guốc, thấy vừa khít. Cảm
giác lạnh buốt và trơn bóng
theo lòng bàn chân chậm
rãi thấm vào cơ thể.

QUYỀN 2

Chương 63: Đẩy giắc mới tỉnh ngủ

Đi guốc gỗ có một cái lợi,
đó là thoáng khí cho da
chân.

Ở trong nhà, mặc đồ thoải
mái, chân đi guốc, lắc lư
người, thật là khoan khoái!

Sở Ngọc chậm chạp nhắm nháp cơm trưa. Hôm nay có món cá rất ngon, khiến nàng cứ muốn ăn thêm. Thịt cá trắng phau tươi roi rói, ăn vào miệng có vị ngọt mềm. Nàng gõ nhịp dưới chân, tiếng gõ tử đàn va chạm với nền nhà tạo nên thanh âm vui tai.

Ngủ dậy giấc mới tỉnh, có người mang tiền đến cho

nàng đếm mỗi tay, miệng
ăn sơn hào hải vị, chân đi
guốc...vàng. Nếu không có
cơ lốc chính biến đe dọa
tính mạng đang đến gần,
cuộc sống này của nàng
thực chẳng có gì phải phàn
nàn!

Ấu Lam đứng một bên. Sở
Ngọc muốn ăn thêm món
rau, bèn sai nàng ta mang
tới. Ăn được lưng dạ, Sở

Ngọc buông đũa, thở dài:
“Muốn nói gì thì nói đi!”

Vừa rồi nàng để ý vẻ mặt
Ấu Lam dường như muốn
nói lại thôi, chắc chắn là có
việc gì. Chẳng qua nàng sợ
nghe xong lại không muốn
ăn cơm, nên ăn cho lưng
bụng mới hỏi.

Ấu Lam cuống quýt cúi
đầu: “Dạ, là Dung công

tử!”

Sở Ngọc vừa nghe quả nhiên ăn mất ngon, không nhin được cau mày hỏi: “Hắn lại định làm gì?”

Ấu Lam nói nhỏ nhẹ: “Sáng sớm hôm nay công chúa sai Ấu Lam nhắn với Dung công tử, chuẩn bị thêm vài túi hương...”

Sở Ngọc nghiêng đầu nghĩ đến việc này: “Phải, vậy hẳn nói sao?”

Ấu Lam chần chừ trong khoảnh khắc rồi nói: “Dạ, Dung công tử nói, phải đợi công chúa dùng cơm xong mới giao cho người, kéo người không ăn được cơm!”

Sở Ngọc sững sốt một chút,

bỗng nhiên không nhin
được cười thành tiếng.
Nàng có thể tưởng tượng
ra Dung Chỉ lúc nói những
lời này, vẻ mặt phảng phất
như cười như không. Nàng
cầm khăn lụa chấm khóe
miệng, thản nhiên nói:
“Hắn muốn người đưa ta
cái gì, thì lấy ra đi. Đằng
nào bây giờ ta ăn cũng
không vào nữa!”

Ấu Lam lấy từ trong tay áo ra một vuông lụa trắng tinh được gấp gọn. Mở ra, trên mặt lụa là những hàng chữ đen nhánh, chữ viết rất đẹp và rắn rỏi.

Sở Ngọc nhìn kỹ, sắc mặt bỗng trầm xuống, khiến cho bờ vai Ấu Lam khẽ run rẩy. Nàng ta âm thầm oán thán: Dung công tử, ngài với công chúa giận đối

nhau làm gì, chỉ có ta bị
kẹp ở giữa là khổ!

Sở Ngọc lảng lảng đọc lại
những hàng chữ trên tấm
lụa một lần nữa, hồi lâu
sau mới vút xuống bàn.
Nàng muốn tỏ thái độ,
nhưng không biết làm thế
nào mới có thể biểu đạt
được cảm giác lúc này, chỉ
có thể hừ một tiếng.

Dung Chỉ như đi quốc trong bụng nàng.

Nàng sở dĩ sai Dung Chỉ chuẩn bị thêm mấy túi hương, thứ nhất là muốn có thêm mẫu vật cho Vương Ý Chi nghiên cứu phân tích, thứ hai là muốn trực tiếp theo Vương Ý Chi xem xét nguyên liệu. Có thể Dung Chỉ dùng một số thành phần khác để tung

hỏa mù, gây khó khăn cho việc tìm hiểu, nhưng số lượng hương liệu nhiều hơn thì độ chính xác của nghiên cứu sẽ cao hơn.

Thế nhưng, Dung Chỉ sai người đưa cho nàng tấm lụa này, trong đó ghi đầy đủ tên gọi, cách dùng, cách điều chế hương liệu, cuối cùng còn có loại dung dịch phối hợp.

Tên các hương liệu viết trong tấm lụa, đại bộ phận đã được Vương Ý Chi nói đến ngày hôm qua. Dung dịch phối hợp cũng đúng như phán đoán của hân, cho thấy kiến thức về hương liệu của Vương Ý Chi cực kỳ uyên thâm. Nhưng mặt khác, điều này chứng tỏ Dung Chỉ hiểu quá rõ ý đồ của nàng. Nàng

vừa có động tác là hẳn biết ngay nàng định làm gì.

Ngày hôm nay, sự việc này...

Cảm thấy một chút khó chịu...Nhưng cùng với khó chịu, lại thấy hơi hơi...Sở Ngọc không biết đó là cảm giác gì, dường như sóng gợn lay động.

Có lẽ, còn có cả bội phục nữa!

Chẳng qua, Sở Ngọc không hiểu, Dung Chỉ làm như vậy để làm gì?

Hắn chắc là không biết chuyện Vương Ý Chi, dù sao nàng gặp Vương Ý Chi cũng chỉ là trùng hợp tình cờ. Từ mệnh lệnh hôm nay của nàng, hắn liền đoán ra

ý đồ...Nhưng tại sao hẳn lại đưa tấm lụa đó cho nàng?

Hẳn có mục đích gì?

Thị uy? Tỏ vẻ hẳn biết rõ nàng như lòng bàn tay? Khoe khoang trí thông minh?

Dù có suy nghĩ từ góc độ nào, Dung Chi cũng không phải người nhàm chán đến

mức đi thị uy người khác bằng cách này. Còn về khả năng khác...

Nếu hành động này của Dung Chỉ bày tỏ thiện ý, vậy có phải hẳn muốn yêu cầu gì đó với nàng?

Cắt mảnh lụa vào áo ngực, Sở Ngọc nhìn đồ ăn trước mặt tự nhiên mất ngon. Không phải vì nàng tức

giận, mà lúc này nàng có quá nhiều suy nghĩ hỗn độn trong đầu, không còn lòng dạ nào thưởng thức món ăn nữa.

Nghĩ đến lời Ấu Lam vừa nói, nàng không nhịn được bật cười, vừa thấy bức, lại thấy thú vị.

Dung Chỉ có mục đích gì, nàng cứ đoán mò lung tung

cũng không có tác dụng.
Cách tốt nhất là trực tiếp
hỏi thẳng hần.

Nếu những gì hần ghi chú
về hương liệu là chính xác,
thì nàng sẽ đáp ứng yêu
cầu của hần, miễn là không
quá phạm.

Sở Ngọc suy nghĩ xong
xuôi, liền sai người dọn hết
mâm bát, cũng không gấp

gáp đi ngay. Nàng lấy giấy bút, trầm ngâm trong khoảnh khắc rồi chậm chạp viết xuống giấy.

Thời gian nàng luyện chữ không nhiều, chữ viết còn hơi trúc trắc. Nhưng chậm rãi viết từng nét thì chữ nàng cũng khá rõ ràng dễ coi.

Ấu Lam ở bên cạnh cần

thận mài mực, thỉnh thoảng lại lén liếc một cái. Nàng ta không biết chữ, Sở Ngọc viết gì nàng ta xem không hiểu. Nhưng ngoài chữ viết, trên giấy còn vẽ hình. Lớn nhất là một thứ trông giống nồi hơi, bên cạnh có thứ nhìn như là cái bát, và còn có những đường nối chúng với nhau, không biết là cái gì.

Ấu Lam không dám nhìn nhiều, cách một lúc lại lén lút đưa mắt liếc nhanh một cái. Nhìn nhiều lần, những thứ trong giấy cũng nhớ được đến tám, chín phần. Chỉ còn một vài chi tiết nhỏ nhìn chưa rõ, Sở Ngọc đã cầm giấy lên thổi khô nét mực, cẩn thận dè dặt gấp lại, đút vào tay áo.

Làm xong việc này, Sở

Ngọc mới chậm rãi bước ra khỏi cửa. Vừa mới bước ra, nàng thấy Hoàn Viễn đang đứng ở ngưỡng cửa Đông Thượng các nói gì đó với thị vệ.

Sở Ngọc dường như vô tình hỏi: "Hắn đợi bao lâu rồi?"

Ấu Lam buột miệng đáp: "Dạ, khoảng hơn một canh giờ". Lời vừa nói ra nàng ta

mới ý thức được mình vừa nói gì, sắc mặt trắng bệch.

Sở Ngọc dừng bước, nhếch miệng cười nhìn Ấu Lam: “Thật là hay! Người dám mạo hiểm truyền tin tức cho Dung Chỉ mà không sợ ta nổi giận. Còn Hoàn Viễn đến tìm ta, người lại không thông báo một lời!” Xem ra, sức ảnh hưởng của Dung Chỉ trong phủ công chúa,

đúng là quá lớn!

Thấy được vẻ mặt và giọng nói lạnh lùng của Sở Ngọc, mặt mày Ấu Lam tái nhợt. Nàng ta từ từ quỳ hai đầu gối xuống, run rẩy nói: "Xin công chúa tha mạng!"

Sở Ngọc vẫn nhếch mép cười như trước, từ trên cao nhìn xuống Ấu Lam, nhưng không giơ tay ra đỡ.

QUYỀN 2

Chương 64: Người khác mỏi đến rút gân tay

Sở Ngọc không định hạ độc thủ với Ấu Lam, nhưng lại muốn kéo dài thời gian sợ hãi của nàng ta. Đây là một kiểu tra tấn tinh thần, cũng là lời cảnh cáo nho nhỏ với tiểu cô nương này.

Đừng quá càn rỡ, đừng quá tự tiện, đó là ẩn ý của Sở Ngọc.

Mỗi người là một cá thể độc lập tự chủ. Sở Ngọc từ trước đến giờ không hề nghĩ mình có thể dễ dàng thu phục nhân tâm người khác. Lợi ích, tình cảm, lý trí, dục vọng, đây là những yếu tố phức tạp tạo nên tâm lý con người. Cái gọi là

lòng trung thành, chẳng qua là lợi ích cộng thêm một chút tình cảm. Mọi người đều như vậy, bao gồm cả Sở Ngọc.

Bản thân nàng không phải là ngoại lệ, sao có thể yêu cầu Ấu Lam giống như rồi gổ hoàn toàn nghe theo sự sai khiến của nàng?

Tâm tư của Ấu Lam, nàng

hoàn toàn hiểu được. Mặc dù hiện nay Dung Chỉ có vẻ bị thất sủng, nhưng hẳn đã xây dựng ảnh hưởng từ lâu khiến Âu Lam vẫn tình nguyện phục tùng.

So sánh giữa Hoàn Viễn và Dung Chỉ, Âu Lam đã vô thức thể hiện sự lựa chọn của mình. Có lẽ nàng ta thấy nếu đi theo Dung Chỉ sẽ có nhiều ưu đãi hơn,

nên tận lực trợ giúp cho
hắn.

Hiếu thì hiếu, thông cảm
thì thông cảm, nhưng
không thể tha thứ được.

Thật ra hành động của Âu
Lam chẳng gây tổn thất gì
cho Sở Ngọc, nhưng nàng
ta xui xẻo. Sở Ngọc vừa
mài dao sắc thì bắt được
quả tang tại trận, nên phải

giết con gà này cho con khỉ khác xem. (thành ngữ “giết gà dọa khỉ”)

Nhưng “làm thịt” cụ thể thể nào, thì lại hơi khó. Ấu Lam là thiếu nữ mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi. Nếu sai người đánh nàng ta mấy gậy, thì một là Sở Ngọc không nổi, hai là có thể gây thương tích, thậm chí tử vong không biết chừng.

Nhưng nếu phạt nhẹ, thì lại không có lực trấn áp, không thể răn đe kẻ khác.

Suy nghĩ một hồi, nàng sai thị vệ: "Đem tổng vào vừa củi, bỏ đói ba ngày!" Ngữ khí nàng nhàn nhạt, lạnh lùng.

Ấu Lam cả người run rẩy, bị thị vệ xốc hai tay kéo đi. Sở Ngọc nhìn gương mặt trẻ

thơ của nàng ta trắng
bệch, cảm thấy mềm lòng,
suýt nữa thì buột miệng
thu hồi mệnh lệnh. Tuy
nhiên lý trí vẫn xuất hiện
đúng lúc, đè nén sự xúc
động không nên có.

Lúc này không thể mềm
lòng, Sở Ngọc tự nhủ.

Không để ý đến Âu Lam
nữa, Sở Ngọc quay sang

hỏi Hoàn Viễn: “Tìm ta có việc gì?” Không đợi Hoàn Viễn trả lời, nàng quay sang ra lệnh cho hai thị vệ: “Nhớ kỹ, sau này nếu công tử tới tìm ta, thì cứ cho đi”.

Hai tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau vẻ ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ: đúng là sự sùng ái của công chúa đã chuyển sang Hoàn Viễn, sau này phải cẩn thận hơn

mới được!

Xong xuôi, Sở Ngọc quay sang nhìn Hoàn Viễn: "Có việc gì nói đi! Sau này có việc quan trọng, cứ người báo với ta là được. Ta sẽ giao cho người mấy người hầu để sai bảo!" Nhìn Hoàn Viễn, nàng hơi xấu hổ. Nàng ngủ dậy giấc mới tỉnh, còn người giúp nàng đếm tiền mỗi tay, mỗi đến

rút cả gân tay là Hoàn
Viễn.

Có Hoàn Viễn bận rộn
trong hậu trường, nàng
mới có thời gian thông
dong thư thả lo những việc
khác.

Hoàn Viễn mời Sở Ngọc
đến một chỗ yên tĩnh, mặt
hiện vẻ xấu hổ nói: “Công
chúa, trong phủ liên tiếp

xảy ra mất trộm đồ quý!”
Thật ra hẳn định bẩm báo chuyện này với nàng từ hôm qua, nhưng không hiểu sao tối hôm qua nhìn thấy Sở Ngọc lại quên mất, nên mới để đến hôm nay.

Sở Ngọc nhú mào, hỏi: “Đã điều tra ra kẻ nào chưa?”
Nhìn thái độ của Hoàn Viễn, nàng đã có câu trả lời. Không đợi Hoàn Viễn

đáp lại, nàng mỉm cười hỏi tiếp: “Bị mất đồ gì? Tồn thất có lớn không?”

“Một số đồ trang sức, tổng cộng khoảng ba, bốn mươi vạn tiền” Hoàn Viễn hơi mím môi nói: “Và sổ sách những năm trước cũng có chút vấn đề!”

Sở Ngọc vừa nghe nói đến sổ sách đã nhức đầu,

những con số phức tạp có thể làm người ta sợ muốn ngất. Nàng sờ cảm, một lát sau quyết định: “Chuyện này giao cho ta đi. Bây giờ ta muốn đến một nơi, người đi theo ta!”

Hoàn Viễn sững sốt một chút rồi đuổi kịp bước chân Sở Ngọc: “Công chúa định đi đâu?”

“Mộc Tuyết viên”. Nơi ở của Dung Chi.

Mộc Tuyết Viên của Dung Chi vẫn thanh tĩnh, u tịch như trước. Những khóm trúc bị Hoa Thác và Việt Tiệp Phi chém gãy đã được chuyển đi, thay bằng cây mới. Dưới ánh nắng ban trưa, màu xanh mát khiến người ta khoan khoái hẳn.

Dưới giàn dây mây che nắng, Dung Chỉ nằm nhả nắng trên giường nệm. Ánh nắng đã bị những tầng lá rộng hầu như che kín, Dung Chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, khóe miệng mỉm cười, dáng người biếng nhác. Nhưng Sở Ngọc lại có cảm giác, hẳn đang chờ nàng.

Khi Sở Ngọc đến cạnh

Dung Chỉ, đôi mắt sâu không thấy đáy chậm rãi mở ra.

Sở Ngọc cũng không quanh co lòng vòng, rút từ trong ngực áo ra mảnh lụa trắng, quơ quơ trên đỉnh đầu hẳn: “Người không nói rõ, nên ta đành phải đến hỏi ý người”.

Dung Chỉ cười cười nói:

“Tất nhiên rồi, Dung Chỉ đang ở đây đợi công chúa!”. Hắc chống tay lên giường chậm rãi ngồi dậy. Khi ngồi dậy hình như chạm đến vết thương, khiến hắc dừng lại một lúc. Gương mặt trong phút chốc lại mỉm cười vui vẻ. Sau khi hơi thở dốc một chút, hắc mới chậm rãi nói: “Ta muốn hỏi xin công chúa một thứ”.

“Là cái gì?”

“Thất diệp tuyệt chi”

Thất diệp tuyệt chi? Đó là cái gì?

Sở Ngọc chớp chớp mắt, cố gắng nhớ xem. Hoàn Viễn đứng bên cạnh nhắc nhở: “Công chúa, đó là một trong những thứ mà bệ hạ

ban thưởng mấy ngày trước”.

Tuy Dung Chỉ nắm giữ Thượng Dạng ti, dược liệu và hương liệu, nhưng “thất diệp tuyết chi” hoàng đế ban thưởng lại là loại dược liệu có thể để lâu, giống như một loại đồ quý, nên được cất trong kho đồ quý. Mà hiện nay, người quản lý kho này là Hoàn Viễn, ai

muốn dùng cái gì phải
thông qua Sở Ngọc.

Dung Chi khe khẽ mỉm
cười, ngẩng đầu nhìn Sở
Ngọc đứng bên cạnh, vẻ
mặt thản nhiên: “Nội
thương của A Thác đã kéo
dài vài năm rồi, bây giờ chỉ
còn đợi loại dược liệu quan
trọng nhất, hi vọng công
chúa có thể giúp đỡ!”

Dung Chỉ đang cần một thứ, lại thấy Sở Ngọc muốn tìm ra cách điều chế hương liệu liền chủ động đưa đến, để đổi lấy loại dược liệu có thể chữa khỏi cho Hoa Thác.

Công bằng mà nói, lần giao dịch này đôi bên cùng có lợi. Bởi vì “thất diệp tuyết chi” gì gì đó, với Sở Ngọc có cũng như không. Nếu đổi

lấy cách điều chế hương liệu, đối với Sở Ngọc chỉ có lợi chứ không có hại gì.

Nhưng phải...

Sở Ngọc nhìn xuống Dung Chi, bốn mắt chỉ cách nhau không đến hai thước, bất cứ một biểu hiện nhỏ nào của đối phương cũng có thể nhìn thấu.

Nàng mỉm cười, dường như
có chút ác ý: “Nếu, ta
không đồng ý thì sao?”

QUYỂN 2

Chương 65: Là hai việc khác nhau

Dung Chi chậm rãi cười. Không giống như mong đợi của Sở Ngọc là được thấy hắc nôn nóng khó xử, Dung Chi vẫn cực kỳ tĩnh tại, thoả mái nói: “Công chúa còn muốn điều gì nữa sao?”

Sở Ngọc thở dài bất lực: “Người không thể ngốc đi một chút được à? Sao lúc nào cũng đoán được ý ta thế?” Nàng cũng không phải là nhỏ mọn. Chẳng qua hiếm lắm mới có dịp Dung Chi đề đạt yêu cầu, nàng nghĩ phải thừa dịp này khống chế hẳn một chút.

Chính là thừa cơ mượn gió bẻ măng.

Vừa rồi thoái thác không nhận lời hắt ngay, cũng còn vì một chút không cam tâm. Nàng muốn được nhìn thấy vẻ mặt khác ngoài sự bình tĩnh bất di bất dịch ở con người kia.

Dung Chỉ vẫn chậm rãi cười như trước: "Khiến công

chúa thất vọng, tội của ta
lớn quá!” Miệng nói như
vậy, nhưng thái độ của hắn
không có chút gì gọi là tạ
tội với nàng.

Sở Ngọc khó chịu bấu môi,
giơ ra ba ngón tay: “Ba
việc. Người làm cho ta ba
việc, ta sẽ cho người thứ
người muốn. Thế nào?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm

cười: “Chẳng lẽ ta có thể cự tuyệt sao?” Dưới giàn cây che nắng, gương mặt hảnh tái nhợt, dường như cùng màu với quần áo tuyết trắng. Đôi mắt dưới hàng lông mày lại đen như mực, phảng phất sâu không thấy đáy.

Hắn chậm rãi đứng lên.

Hai người vừa rồi một đứng

một ngời nên mới cách nhau một chút. Nhưng Dung Chỉ đứng lên thì suýt chạm vào người Sở Ngọc. Trong phút chốc gương mặt hai người gần sát nhau, hơi thở gần như giao hòa.

Sở Ngọc hơi hơi trừng mắt, nhìn thấy hàng lông mi của Dung Chỉ khẽ rung động. Sợi tóc mềm mại của hấn

quét xuống ngay gần chóp
mũi nàng.

Sở Ngọc lùi về sau một
bước.

Dung Chi vươn thẳng
người, khuôn mặt tỏ vẻ
ngghiêm nghị: "Xin hỏi, công
chúa còn gì sai bảo
không?"

Tuy đã lùi về sau một

bước, nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn rất gần. Sở Ngọc ngẩng đầu nhìn Dung Chỉ, nàng lùi tiếp hai bước nữa. Nàng kể lại ngắn gọn điều Hoàn Viễn mới báo cáo, rồi nói: "Người thông minh như thế, chắc là biết ta muốn người làm gì!".

Dung Chỉ nghĩ ngợi, tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Công chúa có

ép người quá đáng không!
Ta gần đây không hề bước
chân ra khỏi cửa, làm sao
biết được người nào chân
tay không sạch sẽ?”

Sở Ngọc lúc này lại nhất
quyết không nhân nhượng.
Nàng mỉm cười, bình tĩnh
nhìn Dung Chỉ: “Ta tin việc
này hoàn toàn trong tầm
tay của người”. Dù không
có chứng cứ gì, nhưng Sở

Ngọc tin Dung Chỉ biết rõ hết thảy.

Hắn nhất định không chỉ nắm giữ quyền lực về mặt vật chất.

Đối với con người lai lịch không rõ ràng trước mặt, không hiểu sao Sở Ngọc lại có lòng tin rất vững chắc và mạnh mẽ. Chỉ cần giao cho hắn, hắn sẽ giải quyết

được.

Dung Chỉ mím làn môi tái nhợt, bất giác lại nở nụ cười: "Nếu công chúa nhất định cho rằng như vậy, ta chỉ có thể thử xem". Hắc cú khom người: "Tên trộm này sẽ không tiếp tục ra tay ngay đâu, cần phải có thời gian chờ đợi. Xin công chúa cấp cho ta vài thị vệ, sau vài ngày nữa, ta sẽ cho

công chúa câu trả lời thỏa đáng!”

Thấy hần đồng ý phối hợp, Sở Ngọc rất hài lòng, khẽ gật đầu đáp ứng yêu cầu của hần. Nhưng thành linh lại có tiếng của Dung Chi: “Công chúa, vậy việc thứ hai, thứ ba là gì? Công chúa nói luôn đi, để ta làm một thể?”

Sở Ngọc cười lạnh một tiếng, nói: “Người cứ làm tốt việc này rồi hãy tính đến việc thứ hai. Nếu như một việc này cũng làm không xong, ta sẽ đem “thất điệp tuyệt chi” nghiền nát cho cá ăn!”

Nói xong Sở Ngọc chợt dạ quay sang chỗ khác. Việc thứ hai, thứ ba gì đó nàng còn chưa nghĩ ra. Ngay cả

việc thứ nhất, nàng cũng là góp vào cho đủ số. Mặc dù khi đi cùng Hoàn Viễn tới đây, nàng đúng là có ý sai Dung Chỉ làm việc này. Nhưng Dung Chỉ lại dễ dàng hợp tác như vậy, nằm ngoài dự liệu của nàng.

Sở Ngọc gọi Hoàn Viễn rời đi. Bước được mấy bước thì nàng nghe thấy tiếng Dung Chỉ phía sau: "Đã như vậy,

ta cũng không tiền công chúa. Nhưng nàng xử lý tiểu nha đầu kia quá nhẹ tay”.

Chỉ bỏ đói trong ba ngày, cùng lắm là dọa nạt được một mình Ấu Lam.

Sở Ngọc trong lòng chấn động, dừng bước lại. Nàng không quay đầu, cất tiếng hỏi: “Theo ý người thì sao?”

Tiếng nói của hắn mềm nhẹ như tuyết. Nhưng nàng lại thấy ẩn chứa trong đó sự sát phạt quyết đoán lạnh lùng: "Phải đánh đến chết! Kéo tới nơi tập trung đông người nhất, dùng trượng hình, đánh ròn rã ba ngày, khiến cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy". Như vậy, mới có lực uy hiếp. Tất cả những kẻ

có dã tâm đều phải sợ run, cảm thấy có thanh kiếm sắc đang treo lơ lửng trên đầu.

Sở Ngọc lãnh đạm nói: "Người không thấy, làm như thế là quá khắc nghiệt, tàn khốc sao?"

Dung Chi khe khẽ mỉm cười. Hắn lại nằm xuống giường, cẩn thận dè dặt để

tránh chạm vào vết thương: “Phi thường chi thời hành phi thường chi sự, nếu không dùng thủ đoạn đặc biệt thì sao có thể mang lại hiệu quả nhanh chóng được!”

(Phi thường chi thời hành phi thường chi sự: thời điểm đặc biệt phải làm những việc đặc biệt)

Sở Ngọc vẫn đứng im, sống lưng thẳng tắp, cả người không nhúc nhích chút nào.

Hoàn Viễn đứng bên cạnh, nghe thấy những lời nói của Dung Chi, không khỏi quay sang nhìn Sở Ngọc. Trên gương mặt thanh nhã của nàng phảng phất mấy tầng tối tăm, đáy mắt trong suốt như nổi sóng.

“Người nói đúng!” Một lúc sau, Sở Ngọc hơi mỉm cười. Nụ cười giống như ánh sáng ló rạng sau tầng mây, quét đi những ảm đạm trên khuôn mặt nàng, vừa là bối rối, nhưng đồng thời cũng là kiên ngạo: “Đây đúng là phương pháp tốt nhất!”

Nhưng câu cuối cùng, nàng giữ lại trong lòng mà không

thốt ra lời: nàng không làm được!

Sở Ngọc biết rằng, lúc này công việc nàng đang làm cần có rất nhiều nỗ lực, mỗi bước lại gặp phải lực cản lớn. Nếu muốn nhanh chóng đạt được mục đích, thì phải vứt bỏ lòng thương, phải mạnh mẽ quyết đoán.

Dung Chỉ hình như cũng đoán được phần nào mục tiêu của nàng, nên mới nhắc nhở như thế. Sở Ngọc biết rõ, hãnh nói rất đúng...

Nhưng nàng không làm được.

Nếu làm được như vậy, nàng đã không còn là Sở Ngọc.

Vì thế, nàng thà vút bỏ con đường dễ dàng, chọn lối đi quanh co khúc khuỷu, cẩn thận dè dặt mà đi, không biết bao giờ mới chạm đến mục tiêu. Mà bánh xe lịch sử âm ầm ở phía sau cứ càng lúc càng đến gần.

Sở Ngọc bóp cằm, khóe miệng cười tươi mang vẻ quật cường. Nàng ngoái đầu lại, ánh mắt sáng lấp

lánh: “Người nói như vậy, cũng không đúng lắm! Âu Lam bị trách phạt, chính là vì người!”

Dung Chỉ thản nhiên cười cười: “Nhất mã quy nhất mã, đó là hai việc khác nhau”.

(Nhất mã quy nhất mã: một ngựa trả một ngựa, ý nói nợ cái gì thì trả cái ấy,

việc nào ra việc ấy)

Sở Ngọc cũng mỉm cười:
“Đúng, đó là hai việc khác
nhau”.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 66: Vốn không phải người thông minh

Đã quá nửa đêm.

Văng trắng non lười liềm treo cao trên nền trời tối thẫm. Một bóng người nhỏ nhắn đến gần vựa củi, nhìn trước nhìn sau, thấy bốn bề vắng lặng mới lấy chìa

khóa giấu trong tay áo, mở kho chứa.

Cửa kho củi vang lên tiếng kéo kẹt.

Vừa củi là một dãy nhà lớn, bên trong chứa củi đốt, từng bó từng bó xếp chồng chất cao đến tận xà nhà. Thân hình nhỏ gầy của Ấu Lam cuộn tròn trong góc. Đêm đầu hạ mát mẻ,

nhưng cả ngày đói khát
khiến cả người nàng mềm
nhũn.

Đói quá!...Đầu óc Ấu Lam
choáng váng mơ hồ, cả
người trống rỗng, mềm
nhũn, những cánh cùi cứng
rắn phía sau cứ đâm vào
bả vai.

Ấu Lam muốn cự quậy
thay đổi tư thế, nhưng

không còn sức lực để nhúc nhích nữa! Sớm tinh mơ nàng đã phải đi truyền ý chỉ của công chúa cho Dung Chi, buổi trưa không kịp ăn cơm đi hầu hạ công chúa, rồi bị vút vào vựa củi, nhịn đói đến bây giờ.

Thật ra Ấu Lam không oán hận công chúa. Thân phận là kẻ hầu người hạ, khiến công chúa tức giận, công

chúa chỉ bỏ đôi nàng ba ngày đã là phá lệ khai ân. Chỉ mong sao ba ngày này trôi qua thật nhanh!

Trong cơn mơ màng đầu óc mông lung, Ấu Lam tự nhủ: ngủ sẽ đỡ đôi. Vừa nhắm mắt lại, bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng động.

Tiếng mở khóa, đẩy cửa.

Âm thanh giữa không gian
tĩnh mịch càng khuếch đại,
truyền sâu vào lỗ tai Âu
Lam.

Là ai?

Âu Lam vội mở mắt ra,
nhìn dần dần từ mờ ảo đến
rõ ràng. Một chút ánh sáng
theo song cửa sổ chiếu
vào, nàng nhìn thấy một
thiếu nữ áo trắng chừng

mười bốn, mười lăm tuổi. Cô gái đóng cửa rồi đi vào, đem theo một giỏ trúc đặt xuống đất.

Ấu Lam giật mình: “Tiểu Đại?” Người vừa đến là thị nữ thân thiết nhất với nàng, Phấn Đại. Cả hai nhập phủ công chúa cùng một thời gian, cùng ăn cùng ở, khi vui buồn đều tâm sự bầu bạn với nhau.

Chẳng qua sau đó, Ấu Lam được công chúa trọng dụng hơn nên dần dần trở nên xa cách.

Phấn Đại ăn vận giản dị, người nhỏ nhắn, tay chân rất nhỏ, khuôn mặt trái xoan, nhất là đôi mắt to sáng ngời, trông diễm đạm đáng yêu. Cái giò có vẻ vừa to vừa nặng, Phấn Đại

dường như phải cố sức, vừa đặt xuống liền thở dốc một hơi, sau đó lo lắng hỏi Ấu Lam: "Tiểu Lam, chị không sao chứ?"

Đáy lòng Ấu Lam như có luồng nước ấm chảy qua, nàng vừa cảm kích vừa nôn nóng hỏi: "Em tới đây làm gì?" Nhất thời, nàng quên mất không hỏi tại sao Phấn Đại lại có chìa khóa vừa

củi.

Phấn Đại mỉm cười, nói nhỏ: “Chắc chị đói lắm rồi phải không? Em mang đồ ăn cho chị!” Nói xong nàng ta lật miếng vải xanh che miêng giỏ lên, bày ra các loại bát đĩa, cốc. Tổng cộng có đến bốn cái bánh mì, một bát to cơm trộn canh thịt, một lọ dưa muối, hai quả trứng luộc, còn có một

ấm đồng đựng đầy nước.

Đồ ăn tuy không đặc sắc cầu kỳ, nhưng số lượng rất nhiều, có thể ăn thừa sức trong một ngày.

Ấu Lam kinh ngạc không thôi, nhìn Phấn Đại hỏi thất thanh: “Những cái này...em lấy ở đâu ra?”

Phấn Đại bị hỏi cao giọng

làm giật nảy mình, nhanh chóng chạy ra cửa nghe ngóng bên ngoài. Thấy không có ai, nàng mới trở lại chỗ Ấu Lam, nói nhỏ: "Em ăn trộm cơm thừa! Chị đừng kêu to như thế, nhỡ có người phát hiện ra, em có mười cái mồm cũng không thanh minh được đâu!"

Ấu Lam cảm kích nhìn Phấn

Đại: “Tiểu Đại, em thật tốt với chị! Em mau đi đi, thế này quá nguy hiểm! Nhỡ có người phát hiện ra...” Gặp hoạn nạn mới biết chân tình. Nhớ lại thời gian trước đó, mình không quan tâm đến Phấn Đại, Âu Lam cảm thấy rất xấu hổ.

Phấn Đại thoáng vẻ không tự nhiên, nàng ngăn lời Âu Lam: “Chị đừng nói vậy,

chúng ta là chị em mà! Chị mau ăn đi, nếu còn đồ ăn thừa chị nhớ giấu đi, mai em lại đến thăm chị!” Nàng đặt bát cơm lên tay Ấu Lam.

Ấu Lam nhịn đói đã lâu, mà cơm trộn canh thịt khá ngon, nên ăn lấy ăn để như vùi mặt vào bát. Phần Đại nhìn nàng, ánh mắt trong sáng lộ vẻ thương

hại. Đợi cho Ấu Lam ăn đã khá no, nàng mới nói khẽ: “Thật ra, những thứ này, không phải do em chuẩn bị”.

Ấu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên, khóe miệng còn dính mấy hạt cơm. Lúc này mới nghĩ tới, canh vừa ăn nóng sốt, mà giờ đã là đêm khuya, sao lại có thứ canh thừa nóng hổi như vậy?

Hạt cơm cũng thơm dẻo, sao có thể là cơm thừa? Ấu Lam sờ thử bánh mì, vừa nóng vừa mềm.

Phấn Đại cắn môi, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Thực ra, lúc đầu em định vào bếp lấy trộm cho chị mấy cái bánh bao. Nhưng trong bếp em nhìn thấy một người, chị thử đoán xem?”

Ấu Lam chớp mắt mấy cái. Nàng thật sự không nghĩ ra, đến lúc này còn có người nào bất chấp mạo hiểm có thể làm công chúa nổi giận, đi lấy đồ ăn cho nàng.

Phấn Đại ghé sát tai Ấu Lam, thì thầm: “Là công chúa”.

“Hả?!” Ấu Lam kinh ngạc kêu lên.

Phấn Đại đặt tay lên môi Ấu Lam nói nhỏ: “Em lén nói với chị, chị phải giữ bí mật đây! Thật ra công chúa rất quý mến chị! Hôm nay bởi vì chị làm việc tự tiện khiến công chúa nổi giận, phạt chị xong lại hối hận. Nhưng công chúa không thể thu hồi lời đã nói ra

được. Thế là công chúa truyền lệnh cho em mang thức ăn cho chị, còn bảo em không được nói với chị!"

Ấu Lam không nhin được lại muốn kêu lên, nhưng nghĩ đến lời Phấn Đại nói, vội vàng im bắt. Hai cô gái cứ im lặng như vậy nhìn nhau. Lát sau Phấn Đại mang theo chiếc giỏ không,

khóa cửa lại như cũ rồi rời đi.

Cất giỏ xuống nhà bếp, rồi Phấn Đại bước nhanh đến Đông Thượng các. Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa Đông Thượng các, thấy nàng ta đi tới bèn hỏi: “Đã xong việc chưa?”

“Vâng”, Phấn Đại cúi đầu nói khẽ.

Sở Ngọc mỉm cười: “Người cũng về đi ngủ đi, không cần hầu hạ ta!” Không đợi Phấn Đại trả lời, Sở Ngọc quay người bước đi.

Bước chân nhẹ nhàng, gương mặt lại bắt giắc nở nụ cười tự giễu.

Nếu tên kia biết nàng làm việc này, sẽ lại dùng ánh

mắt nhìn không thấu,
miệng lưỡi sắc bén nhạo
báng nàng, thậm chí trong
lòng còn cười nàng ngu
xuẩn?

Dùng biện pháp lòng vòng
như thế để tăng thêm một
vài tiểu nha đầu trung
thành, có lẽ nàng thật đại
dốt.

Sát phạt quyết đoán mới là

thông minh, sống theo lý trí mới là thông minh.

...Nhưng, cả đời này, có lẽ nàng không thể làm người thông minh được!

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 67: Nơi đây có chân ý

Buổi sáng hôm sau Sở Ngọc lại tiến cung.

Trừ lần đầu tiên được triệu tập, thời gian Sở Ngọc chọn vào cung thường là lúc nhà vua vừa tan thiết triều. Đối với những chuyện xảy ra

trong buổi chiều, nàng có thể thông qua thái độ Lưu Tử Nghiệp, hỏi khéo thêm một chút là có thể nắm được.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nhưng lúc vào cung, Sở Ngọc vô tình nhìn thấy bóng áo tím mờ ảo thoát tục của Thiên Như Kính,

đang đi về phía hậu cung. Nhìn bóng dáng hắt khuất dần, Sở Ngọc nhú mày hỏi hoạn quan dẫn đường: “Hắn thường xuyên vào cung để đuổi ma quỷ?”

Thái giám dẫn đường cho nàng khoảng mười bảy, mười tám tuổi, tên gọi Huyền An. Sau nhiều ngày vào cung, Sở Ngọc đã thuộc nằm lòng đường đi

lỗi lại. Hẳn dẫn đường chẳng qua là làm tròn chức trách mà thôi.

Tiếng nói Huyền An hơi the thé, nhưng bởi vì hẳn nói nhỏ nhẹ ôn hòa nên nghe không chói tai: “Bẩm công chúa, đúng vậy!”

Tuy hẳn nói chuyện đúng theo quy củ, nhưng Sở Ngọc chưa hài lòng với câu

trả lời này. Nàng rút từ trong tay áo ra một cây trâm vàng, đưa cho Huyền An, khe khẽ mỉm cười: "Và còn?"

Trong tay áo Sở Ngọc lúc nào cũng thủ sẵn vài cây trâm bằng vàng, bạc hoặc ngọc quý, rất nhẹ nhàng; dùng để phòng thân hay hồi lộ đều tiện lợi.

Lẳng lẳng nhận cây trâm
đút vào tay áo, Huyền An
nói nhỏ: “Bẩm công chúa,
trong hậu cung ngày nào
chẳng có người chết?
Người chết càng nhiều thì
sinh ra càng lắm ma quỷ!”

Sở Ngọc mỉm cười, chậm
rãi đi về phía trước: “Người
cũng biết, câu trả lời ta cần
không phải là cái này!” Lời
Huyền An nói không hẳn là

sai, nhưng không phải điều Sở Ngọc muốn biết.

Huyền An do dự một chút, rồi đuổi theo Sở Ngọc, đến gần nói khẽ: "Thật ra có một số nữ tử trong cung mượn cớ đuổi ma quỷ. Thiên sư đại nhân vừa trẻ tuổi vừa tuấn tú như thế..."

Nói tới đây, Sở Ngọc hoàn toàn hiểu được. Nữ nhân

trong cung rất đông, trừ một số ít được thị tẩm, còn lại phải chịu cảnh phòng không gối chiếu. Nàng kinh ngạc hỏi: “Bệ hạ...có biết không?” Xem như Lưu Tử Nghiệp đội nón xanh đi!

Huyền An vội vàng nói: “Công chúa ngàn vạn không nên hiểu lầm! Thiên sư đại nhân có nhân phẩm đoan chính, thanh cao,

trước giờ chưa nhiễm một
chút bụi bặm thể tục nào.
Thiên Như Kính đại nhân là
tiên nhân chuyển thế,
người thường sao có thể
xúng doi?" Phi tử trong hậu
cung triệu Thiên Như Kính
đến, giới lắm chỉ có thể
nhìn trộm một chút, muốn
nhắm góc áo hắn còn khó
nữa là!

Sở Ngọc nhìn Huyền An

chăm chú, thấy vẻ mặt hân
rất cuồng nhiệt, ngưỡng
mộ, không có chút gì là dối
 trá giả tạo, hình như lời nói
xuất phát từ thật lòng:
“Thiên Như Kính như vậy
thật sao?”

Huyền An thở dài nói:
“Thiên sư đại nhân đúng là
người đạo hạnh cao thâm,
khác hẳn người phàm phu
tục tử chúng ta. Phong thái

của người, phạm nhân chúng ta làm sao có được? Nếu công chúa đến gần thiên sư đại nhân, sẽ thấy quanh người thiên sư có một linh khí đặc biệt!”

Sở Ngọc nghe những lời buồn nôn như vậy thật không nuốt nổi, khoát tay ra hiệu hấn không cần nói nữa. Nàng tập trung vào việc đi gặp Lưu Tử Nghiệp,

tiếp tục công cuộc hỗ trợ
hoàng đế.

Lúc nàng xuất cung, vẫn là
Huyền An dẫn đường. Thế
là nàng tiếp tục câu chuyện
bỏ dở lúc trước: "Nếu muốn
mời thiên sư đại nhân đuổi
ma quỷ, phải trả bao nhiêu
thù lao?" Nói đến bốn chữ
"thiên sư đại nhân", Sở
Ngọc cười mỉa mai, nhấn
mạnh hơn một chút.

Huyền An ngăn người ra:
“Thiên sư đại nhân là người
trời giữa chốn nhân gian,
sao có thể cần thù lao?”

Sở Ngọc định châm chọc
thêm mấy câu. Nhưng thấy
thái giám này có vẻ tôn
sùng Thiên Như Kính quá
mức, không muốn gây mâu
thuẫn với hắn, nên nàng
âm thầm nhịn xuống, chỉ

mỉm cười nói: “Thế thì tốt quá! Mấy ngày nay trong phủ ta, không hiểu sao có vài căn phòng lại xuất hiện ma quái. Ta cũng đã nói qua với bề hạ, nếu thiên sư đại nhân không bận, thì ta muốn mời đến phủ giúp ta đuổi ma quỷ!”

Hai người đã đến cửa cung. Nghe thấy lời nàng, vị hoạn quan trẻ tuổi vốn ngưỡng

mộ nòng nhiệt thiên sư đại
nhân cứng đờ cả người, trơ
mắt nhìn Sở Ngọc nghênh
ngang bước đi.

Sau một hồi, khi xa giá của
Sở Ngọc đã rời đi, hắc mới
dường như trấn tĩnh lại tinh
thần. Bước chân thất tha
thất thểu, hắc đi tìm Thiên
Như Kính, rồi cuống lên
chân càng lúc càng nhanh.
Hắc muốn, hắc phải nhắc

nhờ Thiên Như Kính đại
nhân: công chúa này
thường gặm nam nhân
không cần nhả xương cốt!

Sở Ngọc về phủ, đi thẳng
đến Tu Viển cư tìm Hoàn
Viển. Nàng vừa đến chỗ
giao với Tây Thượng các,
liền có người báo với nàng:
một vị họ Vương gửi thiệp

mời. Sở Ngọc lười biếng không muốn vì một cái thiệp mời phải dừng bước, nên sai người mang đến Tu Viễn cư.

Trong Tu Viễn cư, Hoàn Viễn đang xử lý công việc. Còn Sở Ngọc thì ngồi phía đối diện, chăm chú nhìn hẩn.

Tuy Sở Ngọc bảo Hoàn Viễn

không cần để ý đến nàng, nhưng Hoàn Viễn không thể nào thực hiện được. Càng không muốn để ý, lại càng phải để ý đến người đang ngồi trên trường kỷ đối diện, vừa đúng tầm mắt của hắn. Hắn dường như đứng ngồi không yên, rốt cuộc không nhịn được ngẩng đầu lên, chưa kịp nói gì thì bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa.

“Công chúa, người có muốn lấy thiếp mời ra không ạ?” Thanh âm nhỏ nhẹ sợ hãi, chính là người vừa mới được điều đến cạnh nàng hôm nay, Phấn Đại.

Phấn Đại bước vào dâng thiếp mời rồi nhanh chóng lui ra. Sở Ngọc mở thiếp, là chữ của Vương Ý Chi, mời “Dụ Tử Viễn” đến tham gia

gặp gỡ tụ họp. Bên trên là lời mời, bên dưới còn có vài dòng hỏi thăm Sở Ngọc về nước cất và một số chi tiết nhỏ khác.

Hôm qua trước khi Sở Ngọc đi tìm Dung Chi, đã viết chữ vẽ hình vào một phong thư, sau khi gặp Dung Chi liền sai người mang đến cho Vương Ý Chi. Thực ra trong thư chỉ là một số

công đoạn thí nghiệm hóa học mà nàng biết. Ví dụ như với nước thì tốt nhất dùng nước cất, trước khi thí nghiệm phải rửa sạch tay, khi thử nghiệm các chất khác nhau phải dùng đồ đựng khác nhau, và thêm một vài cách bảo quản nguyên liệu, đều là những yêu cầu cơ bản của thí nghiệm hóa học hiện đại. Tuy nhiên với hơn một

nghìn năm trước, những kiến thức này là nghe thấy lần đầu.

Không ngoài dự liệu, những điều này đã gây hứng thú với Vương Ý Chi, khiến hắn chủ động đề xuất mời mọc nàng. Bước thứ nhất xem như Sở Ngọc đã thành công.

Sở Ngọc đến chỗ Hoàn Viễn

rồi ở lý trong phòng hăn, cũng không phải là muốn làm hăn bối rối khó xử. Nàng làm như vậy là lấy hành động cụ thể cho mọi người trong phủ biết "chiều hướng gió", muốn bọn họ biết rõ khuynh hướng của nàng.

Hoàn Viễn không hiểu được dụng ý của Sở Ngọc, chỉ thấy không thể tập trung

vào công việc. Thấy Sở Ngọc xem thiếp mời, hấn không khỏi tò mò, muốn biết chuyện gì mà khiến nàng có vẻ phẫn khởi như vậy. Lúc này bên ngoài lại có tiếng gõ cửa: "Bẩm công chúa, thái sử lệnh Thiên Như Kính đến chơi!"

"Đến rồi thì tốt!" Sở Ngọc gấp tấm thiếp lại, đứng lên bước nhanh ra ngoài.

Hoàn Viễn nhìn theo hướng
Sở Ngọc rời đi, bồi rồi
không thôi, vẫn chẳng hiểu
là chuyện gì!

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 68: Khép miệng không cần phân biệt

Thiên Như Kính.

Sở Ngọc bước nhanh ra khỏi Tây Thượng các, liền nhìn thấy thái sử lệnh đại nhân đương nhiệm, nghe nói là một thiên sư không dễ động vào – Thiên Như

Kính, đang đứng quay lưng lại phía nàng.

Trông hẵn vẫn như lần nàng gặp đầu tiên, phiêu diêu tự tại. Gió nhẹ thổi tới làm tà áo lụa trắng khẽ tung bay, như hư như thực. Từ xa nhìn lại, có ảo giác như hẵn bước chân theo gió. Sở Ngọc vốn dĩ vẫn coi thường con người này, nhưng cảnh tượng

trước mắt vẫn khiến nàng không tự chủ mà bước chậm dần.

Không thể phủ nhận, phong thái con người này có khả năng lừa gạt tâm trí người khác rất lớn!

Sở Ngọc đang muốn đến gần Thiên Như Kính, bỗng nhoáng một cái, trước mặt có người chắn đường. Nàng

vội phanh nhíp chân, nhìn lại, thì ra là Việt Tiệp Phi đang quỳ một gối trước mặt nàng, trên khuôn mặt hiện vẻ cầu xin.

Sở Ngọc cau mày nói: “Việt Tiệp Phi, người làm thế này là có ý gì? Có việc gì đứng lên rồi nói!”

Việt Tiệp Phi lại không chịu đứng lên, chỉ hỏi: “Bẩm

công chúa, người mời Thiên Như Kính đến đây là có dụng ý gì?"

Lông mày dựng ngược, Sở Ngọc cố gắng bình tĩnh nói: "Tất nhiên là mời thiên sư đến đuổi ma quỷ. Ngoài việc đó ra, còn có thể làm gì?" Nàng hơi chột dạ, chẳng lẽ ý đồ của nàng thể hiện rõ ràng quá, đến Việt Tiệp Phi cũng phát hiện ra?

Việt Tiệp Phi quay lại nhìn Thiên Như Kính, rồi mới cúi đầu: “Xin công chúa niệm tình buông tha cho Kính sư đệ!”

Buông tha...Sở Ngọc phải mất một lúc mới hiểu được ý Việt Tiệp Phi. Đạo sĩ bịp Thiên Như Kính này, thế nhưng lại là sư đệ của Việt Tiệp Phi?

Sở Ngọc còn chưa kịp hiểu làm thế nào mà một đạo sĩ và một kiếm khách lại liên quan đến nhau, thì trên mặt Việt Tiệp Phi đã hiện vẻ quả quyết. Hắn trầm giọng nói: “Nếu công chúa có thể buông tha cho Kính sư đệ, Việt Tiệp Phi sẽ nguyện ý vì công chúa bắt mười tên thiếu niên tuyệt mỹ để trao đổi!” Việt Tiệp

Phi luôn bên cạnh Sở Ngọc. Tuy tính cách hần đơn giản, nhưng lần này liếc mắt một cái cũng biết Sở Ngọc chỉ lấy cớ xưa đuổi ma quỷ. Xưa nay hần luôn kề cận bên cạnh nàng, đã thấy ma quỷ bao giờ?

Lấy cớ, hoàn toàn là lấy cớ! Về phần Sở Ngọc vì sao muốn triệu Thiên Như Kính đến đây, Việt Tiệp Phi suy

nghĩ một cách nhất quán
thẳng tắp, và cho ra ngay
được kết quả thẳng tắp
nhất quán.

Nếu là người khác, hẳn
hoàn toàn không thềm để
ý. Nhưng lần này, con mồi
của công chúa lại là tiểu sư
đệ yêu quý của hẳn. Thế
mới đau!

Hẳn vốn theo phái Cầm

Vân sơn, sư phụ cũng là một thiên sư cực kỳ lợi hại. Nhưng trong số các đệ tử, trừ Thiên Như Kính, không người nào có tư chất để theo học đạo pháp của sư phụ, mà chỉ học được võ nghệ cao cường. Sau này việc nối nghiệp sư môn chỉ hi vọng ở Thiên Như Kính. Hơn nữa Thiên Như Kính tuổi cũng nhỏ nhất, nên rất được các huynh đệ khác

trong môn phái yêu quý.

Hắn bảo vệ Thiên Như Kính, là trách nhiệm, nhưng cũng xuất phát từ tấm lòng.

Sở Ngọc tất nhiên biết Việt Tiệp Phi nghĩ gì, nhưng không nói ra. Nàng chỉ mỉm cười: “Nếu ta buông tha cho hắn, thì người nguyện ý vì hắn đến mức nào?”

Nàng rất hiểu kỳ điều này.

Việt Tiệp Phi cắn răng, kiên quyết nói: “Xin tùy sự sai bảo của công chúa!”

Sở Ngọc từ trên cao nhìn xuống, cảm thấy buồn cười: “Nếu ta muốn người thay thế hấn thì sao?” Tùy ý sai bảo? Nội dung này rất rộng lớn đó!

Nhưng mà Sở Ngọc kinh ngạc thấy, Việt Tiệp Phi chỉ do dự một lát, rồi hần nhăm mắt lại, nói khó nhọc: “Bẩm công chúa,... cũng được!”

“Cũng được”, hai chữ này rất nhẹ.

Nhưng qua nhiều ngày hiểu về tính cách Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc cũng biết hai chữ

này với hấn nặng nề thế nào.

Việt Tiệp Phi rất tự đề cao bản thân, cũng rất sợ bị nàng nhìn trúng. Nhưng vì Thiên Như Kính, hấn cam tâm tình nguyện hi sinh thân mình.

Nàng vốn tưởng hấn chỉ trong lúc bốc đồng mà nói, không ngờ hấn dám làm

thật.

Phải là người thế nào, mới khiến hấn tình nguyện hi sinh như vậy?

Không muốn đùa cợt nữa, khuôn mặt Sở Ngọc trở lại ôn hòa. Nàng cúi xuống đỡ lấy hai vai Việt Tiệp Phi, định nâng hấn dậy. Nhưng tay vừa chạm vào người hấn, bỗng dừng lại: "Người

không cần như thế, vừa rồi ta chỉ nói đùa thôi!”

Sở Ngọc vừa định nâng Việt Tiệp Phi dậy, nhưng sau đó nàng bỗng thay đổi chủ ý, muốn ra một cái giá. Trước mặt bỗng tối lại, ngược mắt lên thì thấy Thiên Như Kính đi đến bên Việt Tiệp Phi, che khuất ánh sáng.

Trên khuôn mặt Thiên Như

Kính chỉ là sự bình thản, không hề tức giận, cũng không vì Việt Tiệp Phi tình nguyện hi sinh thay hấn mà cảm kích. Hấn chỉ lẳng lẳng nói: “Sư huynh, không cần lo lắng cho ta! Ta không sao!”

Hấn đưa tay đỡ Việt Tiệp Phi đứng dậy. Sở Ngọc lùi về phía sau, nhìn hai người trước mặt, mỉm cười nói:

“Thiên sư đại nhân, ta muốn đuổi ma quỷ trong phòng ngủ! Mời đi theo ta!”

Tính háo sắc của Sơn Âm công chúa chính là vũ khí tự vệ cho nàng. Muốn âm thầm tiến hành công việc, có thể nấp dưới vỏ bọc này.

Việt Tiệp Phi vừa nghe thấy lại hết hoảng. Hắn không nhận được kêu lên: “Kính

sư đệ...”

So với vẻ hốt hoảng của Việt Tiệp Phi, thái độ Thiên Như Kính rất ung dung. Sở Ngọc cảm thấy hiếu kỳ, hắn không hề sợ hãi ư? Hắn chưa từng nghe tiếng đồn về Sơn Âm công chúa sao?

Vốn định nói thêm vài câu thăm dò, nhưng nhìn Việt

Tiếp Phi đang rất lo lắng đứng bên, Sở Ngọc đành bỏ ý định này. Nếu không cẩn thận bức Việt Tiếp Phi phản lại nàng thì hỏng việc.

Ba người tiến vào Đông Thượng các, hướng đến phòng ngủ. Sở Ngọc lệnh cho Việt Tiếp Phi đứng ngoài canh chừng, nàng mở cửa định vào. Quay sang hai người, nàng thấy

một cảnh tượng dở khóc dở cười.

Việt Tiệp Phi khẩn trương
lôi lôi kéo kéo tay áo Thiên
Như Kính, dặn dò quan tâm
tha thiết: "A Kính, sau khi
đệ vào, nếu công chúa
muốn đệ làm chuyện gì kỳ
quặc, thì đệ chớ nghe! Nói
cái gì cũng không nghe
theo biết chưa!"

Trên mặt Thiên Như Kính không tỏ vẻ gì, nhưng hẩn khẽ gật đầu một cách nghiêm túc.

Việt Tiệp Phi buông tay áo ra, rồi như nhớ ra điều gì lại nắm lấy cổ tay Thiên Như Kính: “Đúng rồi, nếu công chúa muốn đệ ăn hay uống gì, ngàn vạn lần cũng không được cho vào miệng, nhớ chưa!”

Thiên Như Kính lại không ngại phiền toái gặt đầu, bộ dạng có thể gọi là rất nghe lời.

Sở Ngọc không nhịn được nữa trợn tròn mắt: có thể như thế sao? Nàng giống như ác quỷ sai lang hổ báo? Nếu thực sự phát sinh chuyện gì, dựa theo quan niệm truyền thống nam nữ,

người bị ăn phải là nàng chứ?

Thấy Việt Tiệp Phi cứ lôi kéo tay áo Thiên Như Kính không chịu buông, Sở Ngọc lạnh lùng nhắc nhở: "Người định kéo hẳn cả đời?"

Việt Tiệp Phi thất vọng buông tay, trơ mắt nhìn Thiên Như Kính theo Sở Ngọc vào phòng, giống như

nhìn thấy chú cừu nhỏ đang chui thẳng vào cái mõm đỏ lòm của sói xám.

Khi Sở Ngọc đóng cửa lại, Việt Tiệp Phi đứng ngoài kiễng chân hô to: "A Kính, người nhớ kỹ, nếu có việc gì cứ gọi sư huynh, sư huynh sẽ bảo vệ người!"

Thật là...! Rốt cuộc người lĩnh tiền lương của ai?

Trước mắt Việt Tiệp Phi, Sở
Ngọc đen mặt hung hăng
đóng sầm cửa.

QUYỂN 2

Chương 69: Cây cỏ vốn vô tình

Sở Ngọc dùng lực đóng sầm cánh cửa, vẫn chưa nguôi cơn tức, nàng còn đá thêm một cái nữa. Xoay người lại, ánh mắt nàng lạc vào một cặp mắt đen thẳm trong sáng.

Thiên Như Kính đứng sau nàng khoảng một thước, gương mặt thanh khiết như bạch ngọc, dường như đứng ngoài những vui buồn sâu lo của nhân thế. Trong đôi mắt đen nhánh hình như nổi lên một tầng sáng nhạt, đồng tử mắt to tròn trong suốt như mắt trẻ con.

Lần đầu đứng gần một người như vậy, Sở Ngọc

cảm thấy bầu không khí xung quanh Thiên Như Kính nhẹ nhàng, khoan khoái lạ thường. Nàng đột nhiên khôi phục tinh thần, nghĩ thầm: rõ ràng biết những lời của đám đạo sĩ rởm toàn là lòe bịp giả dối, thế mà chính mình cũng bị ảo giác “tiên khí” quanh người hẵn.

“Tiên khí” cơ đấy!

Sở Ngọc nâng tay ý mời
hắn vào trong, còn mình thì
ngồi xuống một chiếc ghế
dựa. Từ lần đầu tiên thất
yến tiệc phải ngồi quỳ
khiến hai chân tê dại, Sở
Ngọc cấp tốc sai người
đóng ghế dựa, ý là để sử
dụng trong cả phủ. Nhưng
mọi người có vẻ không
hưởng ứng nhiệt tình lắm,
nên nàng chỉ để trong

phòng mình. Ngoài ra, ở chỗ Dung Chỉ cũng có hai cái.

Sở Ngọc ngồi dựa bên tường, nhìn Thiên Như Kính đang đứng trong phòng. Trong đầu nàng chưa biết nên cất lời thế nào, đành hỏi: “Tên?”

“Thiên Như Kính”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín”

Nhỏ hơn nàng năm tuổi.

Hỏi đáp một hồi, Sở Ngọc dừng lại, cảm thấy như mình đang kiểm tra hộ khẩu. Nàng chăm chú nhìn Thiên Như Kính. Hắn bị nàng chiếu tướng từ đầu đến giờ nhưng vẫn ung

dung tự tại, dường như mọi thứ trên đời này đều không liên quan đến hấn.

Một kẻ luôn hờ hững với mọi thứ xung quanh, phải chăng xuất phát từ bản tính hấn vốn vô tình, giống như cỏ cây núi đá, phong hoa tuyết nguyệt.

Thảo mộc bản vô tâm,
phong nguyệt bất quan

tình

(Cỏ cây vốn không có trái tim, gió trăng không liên quan đến tình cảm: thiên nhiên vốn dĩ vô tình)

Thế nhưng trong mắt người khác, lại biến thành khí chất tiên nhân thoát tục.

Tuy có việc khác cần làm, nhưng điều trước mắt mà

Sở Ngọc muốn tìm hiểu, là Thiên Như Kính có đúng như bề ngoài thoát tục của hã không.

Áp chế ý nghĩ kỳ quặc này, Sở Ngọc lấy vẻ mặt nghiêm trang hỏi: “Ta nghe người ta nói, người là tiên nhân chuyển thế, có rất nhiều phép thuật?”

Thiên Như Kính chỉ lẳng

lặng nghe, không đáp.

Sở Ngọc hỏi về thân thiết:
“Pháp thuật gì vậy? Hô
phong hoán vũ sao?” (gọi
mưa gọi gió)

Thiên Như Kính lắc đầu:
“Không!”

“Hay là dời núi lấp biển?”

“Không”

Sở Ngọc chống tay lên má, khuỷu tay tì xuống thành ghế: “Vậy người biết pháp thuật gì?”

Thiên Như Kính lại trầm mặc.

Sở Ngọc trầm nghĩ, lúc hỏi Thiên Như Kính có biết pháp thuật không hoặc biết pháp thuật gì, hẳn trầm

mặc không trả lời. Còn
nàng hỏi cụ thể một số
pháp thuật, thì hăn thành
thật trả lời là không biết.

Hăn không nói mình biết
hay không biết về pháp
thuật, càng khẳng định
phán đoán của Sở Ngọc
rằng hăn giả thần giả quỷ,
hỏi những việc cụ thể, hăn
nói rõ là không biết.

Sở Ngọc cười thầm, sắc mặt càng trở nên ôn hòa mềm mại: “Như vậy...còn đuổi ma quỷ thì sao?”

Lúc này, Thiên Như Kính không tiếp tục yên lặng nữa. Hắn nhìn thẳng vào Sở Ngọc, ánh mắt không né tránh mà chỉ có thẳng thắn thành thật. Sở Ngọc không thể tưởng tượng được, kẻ nào giả thần giả quỷ mà lại

có vẻ thẳng thắn thành thật thế kia: “Không có ma quỷ!”

Hắn lảng lảng nói: “Ở đây không có ma quỷ!”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Trong phòng ta tất nhiên không có ma quỷ. Nếu có, chắc là...trong lòng người?”
Nàng nhấn nhá từng chữ thật chậm: “Ta nghe nói,

người thường xuyên xua đuổi ma quỷ cho các phi tần?”

Trong lòng nàng cảm thấy kì lạ, vì sao Thiên Như Kính lại thẳng thắn thành khẩn như thế? Nếu hắn nói dối, còn có thể kéo dài thêm một chút? Chẳng lẽ hắn không biết, bị vạch trần tội giả thần giả quỷ là cầm chắc bị khép vào trọng tội

sao? Hay còn có nguyên nhân gì khác?

Sở Ngọc còn muốn tiếp tục ép hỏi, nhưng lúc này ngoài cửa bỗng truyền vào tiếng của Hoàn Viễn: “Công chúa có thể cho gặp được không, Hoàn Viễn có chuyện quan trọng cần bẩm báo!”

Sở Ngọc biết rõ tính cách

của Hoàn Viễn. Nếu không có việc quan trọng, hẳn sẽ không tới tìm nàng. Cảnh cáo hôm qua rõ ràng đã có tác dụng! Hoàn Viễn có thể trực tiếp đứng ngay ở ngoài cửa buồng của nàng, hẳn là do thị vệ đã không ngăn cản.

“Vào đi”, Sở Ngọc bước ra mở cửa.

Cánh cửa chậm rãi mở ra. Ánh mặt trời ấm áp sáng rực lập tức tiến vào, rọi sáng góc tối âm u trong phòng. Gương mặt tuần mỹ của Hoàn Viễn như phát quang trong ánh nắng, nét mặt hiện vẻ hơi lo âu. Nhìn thấy Thiên Như Kính phía sau Sở Ngọc, hấn hơi sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh chóng áp chế sự ngạc nhiên.

Thấy thái độ Hoàn Viễn có vẻ lúng túng khó xử, Sở Ngọc mỉm cười nghiêng đầu, ra hiệu cho hắn nói nhỏ vào tai nàng. Hoàn Viễn nhanh chóng thăm thì bên tai nàng: "Thái hậu bệnh tình nguy kịch".

Thái hậu họ Vương, là mẫu thân của hoàng đế Lưu Tử Nghiệp và Sơn Âm công

chúa.

Sở Ngọc lúc này mới giật mình nghĩ ra, nàng đến thế giới này lâu như vậy nhưng chưa từng đi gặp mẫu thân. Thay vì nói quên, thực ra nàng không muốn đi, ngay cả gặp tiểu hoàng đế Lưu Tử Nghiệp, cũng là vì kéo dài đến không thể kéo dài hơn rồi bị triệu tập.

Tuy thái hậu với nàng hoàn toàn xa lạ, nhưng dù sao cũng có quan hệ huyết thống với thân thể này. Trước mắt thái hậu bệnh tình nguy kịch, nàng là con gái người, cũng phải làm bộ làm dáng một chút. Sở Ngọc hạ quyết định rất nhanh, lập tức tiến cung.

Hoàn Viễn mấp máy môi, hình như còn có điều muốn

nói. Sở Ngọc tự động ghé tai vào miệng hắn, chỉ sợ nghe được tin tức ngoài ý muốn. Nghe xong điều này, sắc mặt nàng trầm xuống: “Hắn sợ ma quỷ?”

Thật hay, thật ghê gớm!

Sở Ngọc đưa mắt sang phía Thiên Như Kính. Nàng bước đến nắm lấy cổ tay hắn, cảm giác chỗ tiếp xúc mềm

mịn nhưng hơi lạnh, giống như sờ vào mặt ngọc. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng kéo Thiên Như Kính bước ra ngoài: “Thiên sư, có việc làm phiền ngài một chút! Mời ngài theo ta vào cung!”

Ngồi trên xe ngựa phóng như bay, khuôn mặt Sở Ngọc u ám. Vừa rồi Hoàn Viễn nói với nàng, Vương

thái hậu bệnh tình nguy kịch, trước khi chết muốn gặp mặt con lần cuối. Vậy mà khi có người bẩm báo, Lưu Tử Nghiệp lại không chịu đi, còn nói trong phòng người bệnh có ma quỷ!

Sở Ngọc cảm thấy thật hoài nghi. Lưu Tử Nghiệp là người bản tính độc ác, bạc bẽo, lạnh lùng như vậy,

liệu nàng có thể cải tạo được hãn không?

Sở Ngọc cảm thấy tiền đồ của nàng càng lúc càng xa vời.

Trên xe, ngoài Sở Ngọc và Thiên Như Kính, còn có Dung Chỉ cả người quần áo tuyết trắng. Hãn ngồi dựa vào góc, đôi mắt đen thăm sâu không lường được

đang hứng thú quan sát
thái độ của Sở Ngọc.

QUYỂN 2

Chương 70: Xe ngựa phi nhanh

Sở Ngọc nửa đường gọi Dung Chỉ cùng đi. Nàng dắt Thiên Như Kính ra khỏi Đông Thượng các, đang định xuất phủ, bỗng nhớ đến một việc. Từng nghe nói y thuật của Dung Chỉ rất cao minh, tuy không

biết so với các ngư y trong
cung thể nào, nhưng thuận
đường mang theo hẳn vẫn
hơn.

Sở Ngọc cảm thấy tức giận,
nhưng dần bình tĩnh trở lại.
Dù sao sự thể cũng đã đến
nước này, nàng có gấp gáp
cũng không giải quyết được
vấn đề gì. Sau một hồi trấn
tĩnh lại, nàng bắt đầu chú ý
đến hai người trong xe.

Dung Chỉ đã thu hồi ánh mắt quan sát Sở Ngọc. Bây giờ hẳn lại quay sang chăm chú nhìn Thiên Như Kính, ánh mắt như sấm soi từng tấc da thớ thịt. Sở Ngọc cũng phải bái phục định lực của Thiên Như Kính, nếu bị người khác nhìn như vậy nàng hẳn phải rất mất tự nhiên. Vậy mà Thiên Như Kính vẫn bình tĩnh ung

dung như lúc ban đầu gặp mặt Dung Chỉ.

Sở Ngọc, Dung Chỉ và Thiên Như Kính đều im lặng.

Trong xe, bầu không khí yên tĩnh kì lạ, chỉ có tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe nghiền trên mặt đường.

Dung Chỉ và Thiên Như

Kính xấp xỉ bằng tuổi nhau,
khí chất cũng khá giống
nhau, ôn hòa như ngọc,
cao nhã như mây. Nhưng
để ý kỹ, lại thấy hai người
khác nhau một trời một
vực. Một bên là bầu trời
quang đấng trong xanh,
một bên thâm trầm như
đáy vực vô tận sâu thẳm
thẳm.

Dung   Chỉ   nhếch   khóe

miệng cười tủm tỉm. Hắn nhìn Thiên Như Kính, chậm rãi nói: “Người chính là thái sử lệnh đương nhiệm? Đã từng nghe đại danh, nhưng đến hôm nay mới được gặp mặt!”

Thiên Như Kính thản nhiên nói: “Ta cũng biết rõ ngươi!”

Vách xe phủ đệm lông

tuyết trắng. Dung Chỉ tựa vào đệm lông, màu quần áo với màu trắng phía sau như một khối đồng nhất, cặp mắt đen nhánh nổi lên một gợn sóng nhợt nhạt, rồi lại chôn vùi trong vùng tối sâu thẳm: "Hắn nhắc đến ta?" Không đợi Thiên Như Kính trả lời, hắn khẽ thở dài rồi nói: "Người và hắn..., với thái sử lệnh tiền nhiệm, là quan hệ thể

nào?”

Thái sử lệnh tiền nhiệm?

Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra, lần trước đã nghe Vương Ý Chi nhắc đến. Thái sử lệnh tiền nhiệm chính là người đề xuất mẫu phương pháp thí nghiệm hóa học. Sở Ngọc tìm Thiên Như Kính, ngoài ý định lợi dụng hắn để đạt mục đích, còn muốn

hỏi một chút về thái sử lệnh tiền nhiệm. Không ngờ chưa hỏi được điều quan trọng đã có việc cắt ngang.

Nghe khẩu khí của Dung Chỉ, hình như hẳn có quen biết thái sử lệnh tiền nhiệm?

Thiên Như Kính trả lời rất bình thản: “Đó là sư phụ của ta!”

Dung Chỉ khẽ gật đầu, nói: “Chức danh thái sử lệnh toàn là do người kế thừa môn phái Cẩm Vân sơn đảm nhiệm, ta có thể đoán ra quan hệ giữa người và hắc. Chẳng qua là chưa được chứng thực nên chưa chắc chắn thôi! Người kế thừa chức thái sử lệnh, như vậy...” Tiếng nói của hắc đột nhiên trở nên âm u

lạnh lẽo, giống như ngâm trong nước tuyết giữa trời đông giá buốt. “Hắn...thì sao?”

Chỉ mấy chữ thôi, nhưng Sở Ngọc hiểu rõ hắn muốn hỏi: Thái sử lệnh tiền nhiệm thế nào rồi? Đã đi đâu?

“Sư phụ đã chết!” Thiên Như Kính lẳng lẳng nói,

giọng điệu vẫn lãnh đạm
hờ hững như trước, dường
như người đã mất không
phải thầy của hắn mà chỉ là
người qua đường không hề
quen biết.

Dung Chỉ ôn hòa nhìn
Thiên Như Kính, nói chậm
chạp: “Không ngờ hắn đã
chết...Thật đáng tiếc!” Âm
điệu hắn trầm thấp, dường
như hoàn toàn bị tiếng xe

ngựa át đi, chỉ còn dư âm phảng phất như tơ nhện trôi nổi trong không khí.

Sở Ngọc định nói “xin nén bi thương” gì gì đó cho phù hợp với hoàn cảnh. Tuy bản thân người nhà chẳng hề tỏ vẻ thương tiếc gì, nhưng Dung Chỉ lại nói đáng tiếc, chắc vị tiên bối đó cũng là người đáng kính trọng. Nàng cũng nên tỏ

vẻ, tỏ vẻ...

Còn chưa kịp cất lời, bỗng nghe thấy giọng điệu khinh mạn của Dung Chi: "Không nghĩ hắn là con người, cũng có kết thúc thảm hại là cái chết. Dù sao người cũng là hậu duệ của hắn, là người thừa kế chính thống của Cẩm Vân sơn, nên lời người nói ta không thể nghi ngờ. Tuy lúc này

nói “xin nén đau buồn” thì mới phù hợp, nhưng ta vẫn phải nói, đây là tin tốt lành nhất mà ta nghe được trong suốt bốn năm nay. Hẳn chết đi thì tốt quá rồi! Lòng ta mừng vui không lời nào diễn tả được! Duy nhất chỉ có chút đáng tiếc, là ta không thể chính tay kết liễu đời hẳn!”

Ngữ điệu hẳn mềm nhẹ

như tuyết, nhưng ý nghĩa
lời nói lại dữ dội, độc ác,
cay nghiệt.

Sở Ngọc giờ mới hiểu ra,
Dung Chi nói đáng tiếc, là
tiếc không thể tự tay xử lý
sư phụ Thiên Như Kính. Hai
người này không hiểu có
oán thù gì mà đến khi đối
phương chết, vẫn còn ghi
hận trong lòng?

Gặp phải ngôn ngữ công kích như vậy, mặt Thiên Như Kính không hề biến sắc, thậm chí mắt cũng không buồn chớp. Chứng kiến thái độ của hắn, Sở Ngọc nghi ngờ không hiểu người chết có đúng là sư phụ hắn thật không. Một lúc lâu sau, Thiên Như Kính mới chậm rãi nói: “Sư phụ trước lúc ra đi từng nói với ta, thế gian vạn vật đều có

số mệnh, không ai có thể xoay chuyển được, sự sống chết cũng như vậy. Sự phụ chết đi cũng giống như quy luật sinh diệt của vạn vật trên thế gian. Mỗi ngày, có vô số thứ mới được sinh ra và cũng có vô số thứ mất đi, sự phụ chỉ là một trong số đó. Người dạy ta, nếu có cơ hội gặp người, phải nói với người một câu: người vốn là địch thủ đáng gờm

nhất của sư phụ, cũng là địch thủ giỏi nhất. Nếu sau khi chết có Quỷ Vực chốn u minh, thì sư phụ sẽ ở nơi đó chờ ngươi!”

Từ lúc đầu gặp Thiên Như Kính cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Sở Ngọc nghe thấy hắc nói một đoạn dài như vậy. Hắc nói từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch, nhưng hình

như không chút cảm xúc nào, giống như hần đang đọc một đoạn diễn văn trên giấy, không hề có tình cảm cá nhân trong đó.

Dung Chỉ nghe xong, trên khuôn mặt thâm trầm bỗng nở nụ cười tươi. Hần lảng lảng cười một lúc rồi mới thấp giọng nói: “Quả thật, lệnh sư là người rất tài giỏi! Trên đời này, ta đại bại duy

nhất trong tay hấn, tính đến nay đã được ba năm bảy tháng. Chỉ tiếc hấn đã chết, ta không còn cơ hội cứu vãn...Nếu có Quỷ Vực, ta nhất định sẽ đi tìm hấn!”

Tiếng hấn vẫn trầm thấp như trước. Sở Ngọc ngồi khá gần, và tiếng xe ngựa cũng bớt ồn nên nàng mới có thể nghe được lời này của hấn.

Xe ngựa chạy chậm dần.
Sau khi Dung Chỉ nói xong
thì xe dừng hẳn.

Đã đến hoàng cung.

Vừa rồi Sở Ngọc nôn nóng
muốn đi gặp Vương thái
hậu, lo xe chạy chậm.
Nhưng bây giờ nàng lại
cảm thấy xe chạy nhanh
quá! Xe vừa dừng, hai

người kia liền khôi phục
trạng thái yên lặng trầm
mặc như ban đầu, đến liếc
mắt sang đối phương cũng
không có.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 71: Số mệnh con người

Trong ba người, Sở Ngọc ngồi gần cửa xe nhất. Vì vậy muốn xuống xe, nàng phải là người xuống trước. Lúc này Dung Chỉ và Thiên Như Kính cùng đưa mắt nhìn nàng chờ đợi.

Sở Ngọc rất muốn cho xe chạy chậm quanh hoàng cung thêm hai vòng, để hai người kia có thêm thời gian nói chuyện. Nhưng ở bên ngoài, Việt Tiệp Phi thúc giục: "Công chúa, đã đến nơi". Tuy có thêm Dung Chi trên xe, nhưng Việt Tiệp Phi vẫn không yên tâm khi thấy Sở Ngọc và Thiên Như Kính ở chung một chỗ.

Thở dài bất lực, Sở Ngọc cúi người xuống xe. Vốn Việt Tiệp Phi và Dung Chỉ không được triệu tập, cũng không có đặc quyền vào cung như Thiên Như Kính. Trước kia mỗi lần Sở Ngọc vào cung gặp Lưu Tử Nghiệp, Việt Tiệp Phi toàn phải đứng chờ ở cửa cung. Nhưng lúc này tình hình đã khác, Sở Ngọc sử dụng quyền lực dẫn theo cả hai

người bọn họ vào cung.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp cửa cung, cảnh trí xung quanh từ huy hoàng dần chuyển sang thanh tú diễm lệ. Đã đến hậu cung, nơi ở của các nữ tử! Đến gần Vinh Huấn cung – nơi ở của Vương thái hậu, phía xa vọng đến tiếng ồn ào. Sở Ngọc nhướn mày, vượt qua người cung nữ dẫn

đường, chạy nhanh về phía
phát ra tiếng ồn.

Sở Ngọc dẫn theo mọi
người, chạy băng băng qua
những hành lang dài uốn
khúc. Nàng không hiểu tại
sao mình lại gấp gáp như
vậy, chỉ vì trong lòng có
một ý nghĩ khiến nàng
muốn càng nhanh càng tốt.
Các cung nữ đang đi trên
hành lang nhìn thấy Sở

Ngọc, có người chặn trước mặt nàng định hành lễ, đều bị nàng đẩy ra.

Vội vã chạy vào Vinh Huấn cung, qua mấy lần cửa, vòng qua bức bình phong hoa lệ tinh xảo, Sở Ngọc ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc. Nàng còn thở gấp chưa bình ổn lại hô hấp, bỗng nhìn thấy một người phụ nữ đang hấp

hối, là cảnh tượng héo mòn
chết chóc duy nhất giữa
bầu không khí xa hoa tráng
lệ này.

Căn phòng cực kỳ hoa lệ,
chiếc giường tinh xảo quý
giá, đệm thêu tay rực rỡ,
phú quý thịnh vượng vô
song. Nhưng trên đó, là
một phụ nữ với khuôn mặt
tái nhợt, đau đớn thê
lương. Tóc nàng rối bù, tay

quờ quạng vào khoảng không, nếu không có cung nữ bên cạnh ngăn đỡ thì có lẽ nàng đã ngã lăn khỏi giường: "Mang dao đến đây! Mang dao đến đây!"

Một ngự y cao tuổi đứng bên cạnh, khuôn mặt đỏ bừng, chân tay luống cuống.

Người phụ nữ kêu khàn cả

giọng. Có thể do bệnh nặng, cơ thể suy yếu, tiếng kêu biến thành tiếng thều thào trong cổ họng. Cung nữ xung quanh hoảng loạn, cố gắng khuyên giải thái hậu: "Thái hậu, người đừng tự làm mình bị thương!..." Các nàng luống cuống chân tay. Dù sao người nằm trên giường cũng là thái hậu tôn quý, không ai dám giữ chặt thái hậu, nhưng nếu buông

ra lại sợ nàng tự làm bị thương chính mình.

Sở Ngọc dừng bước, đứng yên trong phòng. Giờ đây không còn cảm thấy nóng ruột nữa, nàng dùng cặp mắt xa lạ nhìn kĩ Vương thái hậu: dáng người gầy, khoảng hơn ba mươi tuổi, không già nua giống như trong tưởng tượng của Sở Ngọc. Lúc này chẳng còn

thấy đâu vẻ uy nghi của một thái hậu, chỉ nghe người phụ nữ này vừa khóc thút thít vừa nói: "Mau lấy dao đến đây, ta muốn rạch bụng mình ra xem, tại sao lại sinh hạ được một đứa con như thế!"

Gò má thái hậu vì ốm bệnh mà đỏ bừng, càng làm tăng thêm vẻ tiều tụy.

Lúc này có một cung nữ quay người định đi gọi ngự y khác đến, phát hiện ra Sở Ngọc, muốn đến chào. Sở Ngọc phất tay, bước nhanh đến bên giường, nắm lấy bàn tay đang vung lên của thái hậu.

Gãy quá!

Bàn tay nhỏ gãy guộc tái nhợt, nước da trơn mịn hằn

là do được chăm sóc bởi bộ kỹ lưỡng. Nhưng tay gầy đến nỗi có thể gọi là “da bọc xương” cũng không quá!

Sở Ngọc cảm thấy hơi thương hại. Kế thừa thân phận của Sơn Âm công chúa, nàng phải thay nàng ta giữ tròn đạo hiếu thôi. Tuy cũng không biết Sơn Âm công chúa có quan tâm

đến chữ hiếu hay không, nhưng ít ra là nàng không nhẫn tâm nhìn người mẹ này chết đi trong thống khổ.

Phát hiện tay đột nhiên bị người nắm lấy, Vương thái hậu quay lại nhìn. Thấy Sở Ngọc, khuôn mặt thái hậu dần bình tĩnh trở lại: “Là người?”

Sở Ngọc thở dài, khom gối quỳ bên giường, tầm mắt nàng lúc này ngang với Vương thái hậu. Sở Ngọc đưa tay kia ra, cả hai tay bao bọc lấy bàn tay gầy yếu xương xẩu của thái hậu. Cảm thấy hơi khó chịu, một lúc sau Sở Ngọc cất tiếng: “Mẫu...mẫu hậu, là con. Trước đây nữ nhi không tốt, không giữ đúng đạo hiếu làm con. Hôm nay

nữ nhi đã biết hối hận,
mong mẫu hậu tha thứ!”

Sở Ngọc chân thành khẩn
thiết nhìn Vương thái hậu:
“Mẫu hậu, cho dù trước
đây mẹ con ta có chuyện
gì, thì bây giờ cũng tạm
quên đi, được không?”

Chứng kiến phản ứng lúc
trước của Vương thái hậu,
Sở Ngọc cũng không rõ

quan hệ giữa hai mẹ con này ra sao. Nhưng dù có thế nào, cứ cúi đầu nhận lỗi chắc là không vấn đề gì.

Sở Ngọc chăm chú nhìn Vương thái hậu. Lúc này người phụ nữ đã tỉnh táo hơn, khuôn mặt lại phẳng phất vẻ uy nghi cao quý vốn có, dù ốm đau tiêu tụy triền miên cũng không thể che lấp. Nàng ấy đã đi đến

bước cuối của cuộc đời, vậy mà con do chính mình đẻ ra cũng không chịu gặp mặt dù chỉ một lần.

Lòng cảm thấy chùng xuống vì thương hại, khuôn mặt Sở Ngọc hiện vẻ buồn rầu không hề giả dối.

Vương thái hậu chăm chú nhìn nàng trong khoảnh khắc, mới run rẩy gơ bàn

tay khô kiệt, nhẹ nhàng xoa gò má Sở Ngọc. Khỏe miệng thái hậu như mỉm cười, mà nước mắt lại cứ thế trào ra: "Hóa ra ta còn có một đứa con gái..." Nàng ta định ngồi dậy, nhưng bị Sở Ngọc ngăn lại: "Mẫu hậu, thân thể người bây giờ không được khỏe, đừng cử động quá sức!"

Vương thái hậu nhìn thấy

Sở Ngọc, tuy không phải đứa con trai vẫn đang mong ngóng, nhưng cũng rất vui mừng. Bỗng nhiên, toàn bộ sức lực dường như mất hết, ý thức cũng chìm dần vào mê man.

Sở Ngọc thấy thái hậu khép mắt dần, hốt hoảng kêu lên: “Mẫu hậu!” Một lần đã gọi được chữ “mẫu hậu”, những lần sau gọi rất dễ

dàng.

Khóe mắt thoáng thấy bóng áo tuyết trắng ở ngưỡng cửa, Sở Ngọc quay đầu lại, lãnh đạm nói: “Dung Chi, vào đây đi! Ta biết y thuật của ngươi rất cao minh. Khám cho mẫu hậu xem, có thể chữa khỏi cho người không?”

Dung Chi, Thiên Như Kính

và Việt Tiệp Phi chẳng qua đi cùng Sở Ngọc, không dám xông vào tấm cung của thái hậu, chỉ đứng ở ngưỡng cửa. Không ngờ Sở Ngọc nhìn thấy góc áo.

Một lát sau Dung Chỉ mới chậm rãi đi vào. Đến bên giường thái hậu, hẩn liếc qua rồi lắc lắc đầu. Không cần nói cũng biết, ý là không thể cứu được, mau

chuẩn bị hậu sự.

Sở Ngọc cười lạnh nói: “Ta đặc biệt mang ngươi đến đây, không phải là để nghe những lời này!” Nàng dừng một chút, kéo dài âm điệu: “Thất...diệp...tuyệt...chi”

Hiện tại thứ duy nhất có thể gây sự chú ý đối với Dung Chỉ, chính là dược liệu trị bệnh cho Hoa Thác.

Dung Chỉ bất đắc dĩ nói:
“Công chúa, nàng không
thể ép buộc ta như thế!
Việc này ta không làm
được!” Thái hậu bệnh tình
nguy kịch, dầu hết đèn tắt,
chỉ còn hơi thở thoi thóp
mà thôi. Người có thể sống
đến bây giờ, là do ý chí nội
tâm chống đỡ rất lớn. Dù
hắn có y thuật thông thiên
cũng không thể cứu được!

Sở Ngọc buông tay thái hậu ra, đặt nàng nằm xuống, đắp chăn lên người cẩn thận rồi mới quay sang Dung Chi nói: “Ta muốn người cứu giúp hết lòng hết sức, chứ không phải chỉ liếc nhìn một cái rồi lắc đầu!”

Dung Chi trầm mặc một hồi rồi đáp lời: “Nếu công chúa đã nói như vậy, ta chỉ có thể cố gắng hết sức. Hãy

chuẩn bị được liệu và dụng cụ châm cứu, tất cả mọi người làm theo lời ta nói, có lẽ cũng kéo dài thêm được chút thời gian. Ngay cả như vậy, cũng không bảo đảm hoàn toàn!”

Sở Ngọc cũng biết hẳn làm thế này là đã nhượng bộ đến cực điểm. Có kết quả như vậy cũng tốt lắm rồi. Nàng mím môi đồng ý:

“Như thế là tốt rồi! Số mệnh con người phụ thuộc vào ý trời. Nếu không thể cứu vãn, ta cũng không oán trách người!” Nói xong, nàng theo lời Dung Chỉ bước lui ra. Quay lại nhìn Vương thái hậu đã hầu như chìm vào hôn mê, nàng dịu dàng nói: “Mẫu hậu, người muốn gặp tiểu tử phải không? Con sẽ mang hắn tới!”

QUYỀN

Chương 72: Hóa ra là như vậy

Đồ cặn bã!

Cầm thú!

Không, nói như vậy là xúc phạm cầm thú, hẳn không bằng cầm thú!

Sở Ngọc vốn cảm thấy, người đời đồn đại thù dật quá mức về Lưu Tử Nghiệp. Nhưng xảy ra chuyện này khiến nàng vô cùng phẫn nộ.

Là con trai ruột thịt, thế mà khi mẫu thân ốm bệnh sắp lìa đời, không hề đến thăm dù chỉ một lần. Sao lòng dạ hắn lại độc ác, bạc bẽo, lạnh lùng đến thế?

Để cho Dung Chỉ xem xét bệnh tình của Vương thái hậu, Sở Ngọc vội vàng rời khỏi Vinh Huấn cung. Khi ra khỏi cửa, nàng kéo tay Thiên Như Kính đi theo. Động tác quá nhanh khiến Việt Tiệp Phi cũng không phản ứng kịp. Thấy tiểu sư đệ bị Sở Ngọc tóm đi, Việt Tiệp Phi định đuổi theo nhưng bị tiếng gọi của

Dung Chỉ chặn lại: “Việt Tiệp Phi, Hoa Thác không có ở đây. Người đến giúp ta một tay!” Việt Tiệp Phi còn đang sửng sốt, đã thấy Dung Chỉ đứng ở sau lưng vỗ vỗ vào vai.

Sở Ngọc vừa kéo Thiên Như Kính đi được mấy bước, nghe thấy tiếng Dung Chỉ, nàng cũng cắt lời mà không hề quay lại: “Việt Tiệp Phi,

người làm như vậy đi!", nói rồi lại tiếp tục đi.

Việt Tiệp Phi cảm thấy thật khó xử, nếu vì tiểu sư đệ sẽ chống lệnh. Cuối cùng hắn vẫn quyết định mạo hiểm đuổi theo, nhưng bị Dung Chỉ giơ tay chặn lại. Phía trước Sở Ngọc và Thiên Như Kính chạy càng lúc càng xa.

Dung Chỉ ho nhẹ: “Người yên tâm đi! Trước mắt công chúa không có lòng dạ nào động đến tiểu sư đệ của người đâu! Việc có nặng nhẹ, công chúa tự biết phân biệt mà!” Đôi mắt, khóe miệng hằn đều mang ý cười lấp láy: “Chẳng lẽ người không thấy sao, công chúa không muốn người đi theo!”, nên mới ra lệnh cho Việt Tiệp

Phi ở lại!

Việt Tiệp Phi sắc mặt âm u, lát sau mới quay sang trừng mắt nhìn Dung Chỉ: “Người cam đoan công chúa sẽ không xuống tay với A Kính?”

Dung Chỉ bật cười: “Ta cam đoan thì có tác dụng gì? Nếu công chúa thực sự xuống tay, người định chạy

theo để đưa hấn về nhập
phủ sao?" Thấy Việt Tiệp
Phi mặt mày biến sắc,
Dung Chỉ thôi không trêu
đùa nữa: "Thật sự ta không
lừa ngươi. Ta và sư môn
của ngươi vốn có thù oán.
Trong phủ có một mình
ngươi đã làm ta nhức đầu
lắm rồi, sao ta có thể để
công chúa thu nạp thêm
Thiên Như Kính nữa chứ?"

Dung Chỉ nhắc tới ân oán trước kia, thái độ Việt Tiệp Phi thay đổi hẳn. Hẳn đảng đảng sát khí nhìn Dung Chỉ, chỉ muốn lập tức động thủ. Nhưng nghĩ đến tình trạng hiện nay của Dung Chỉ, công chúa còn cần hẳn để cứu chữa cho thái hậu, nên Việt Tiệp Phi cố gắng nhịn xuống, miễn cưỡng nói: “Trở về phòng!”

Sở Ngọc nắm tay Thiên Như Kính, cả hai cùng rảo bước thật nhanh. Tuy nhiên nàng không vào ngay cung thất của Lưu Tử Nghiệp mà tìm một nơi vắng vẻ, không thấy người qua lại liền kéo Thiên Như Kính vào.

Hơi thở gấp gáp, Sở Ngọc dừng bước, lúc này mới buông tay người trẻ tuổi áo

tím ra.

Gần đây Sở Ngọc tăng cường vận động, cơ thể so với trước kia đã linh hoạt dẻo dai hơn. Tuy nhiên vừa rồi nàng liên tục đi nhanh nên cũng có chút mệt mỏi.

Trong khu vườn hoang vu, bởi vì thiếu tay người chăm sóc nên cây cỏ mọc um tùm, cao thấp chen nhau.

Sở Ngọc nhìn đám cây cối xung quanh, chẳng thấy khoan khoái chút nào mà chỉ thêm buồn bực.

Quay đầu lại, cặp mắt Sở Ngọc lạc vào một thứ ánh sáng lung linh kỳ ảo. Tâm tư nàng đột nhiên như được tưới một dòng nước mát, mọi sự nôn nóng, hỗn loạn dường như biến mất không còn vết tích.

Thiên Như Kính không hề có phản ứng gì. Hắc bị đưa đến hoàng cung, bị kéo tới đây, rồi cũng bị Sở Ngọc quay lại nhìn, bốn mắt giao nhau. Đôi mắt hắc trong veo, không cảm xúc giống như một tấm gương, khiến cho người khác soi vào có thể thấy được chân thật lòng mình.

Sở Ngọc kéo Thiên Như Kính đến đây vốn có mục đích khác, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại hỏi: "Người có biết về ân oán giữa Dung Chi và sư phụ người?"

Lời vừa thốt ra, Sở Ngọc bỗng thất kinh, cả người như chùng xuống. Hóa ra trong lòng nàng, Dung Chi

đã tạo ra một áp lực nặng nề đến thế, vượt lên trên tất cả những thứ khác. Thậm chí ngay vào lúc này, “thù trong giặc ngoài” liên tiếp khiến nàng đau đầu, nhưng có cơ hội, điều nàng muốn biết đầu tiên lại là việc của Dung Chi.

Bởi vậy, khi đã chạm đến gánh nặng trong lòng lâu nay, Sở Ngọc thở hắt ra

kinh ngạc, thậm chí còn muốn cười to.

Thì ra là thế.

Trên đời này, điều đáng sợ nhất, trừ cái chết, thì chính là cái mà ta chưa biết. Ở Dung Chỉ có quá nhiều điều bí mật nên nàng mới kiêng kỵ, cẩn thận đề phòng như thế!

Lời nói của Thiên Như Kính khiến cho Sở Ngọc một lần nữa phấp phỏng: “Sư phụ đã từng nói qua với ta!”

Sở Ngọc không hay biết, sắc mặt mình hơi hơi tái đi. Nàng khẩn trương tiến lên một bước nắm lấy cổ tay Thiên Như Kính: “Sư phụ người đã nói gì?”

Một cơn gió thổi tới, áo bào

khoác ngoài của Thiên Như Kính tung bay, góc áo vướng trên tay Sở Ngọc.

Nếu có người đi qua chỗ này, đứng ở ngoài nhìn vào sẽ tưởng hai người đang giằng co. Sở Ngọc lại đang nắm tay Thiên Như Kính, đứng ở cự ly gần trông thật mờ ám! Chuyện này đồn ra, thì sẽ là: công chúa lại lãng phí thành công một

mỹ thiếu niên nữa!

Sau một lúc lâu, Sở Ngọc giật mình buông tay Thiên Như Kính ra, chậm rãi lui về phía sau hai bước.

Hóa ra là như vậy!

Vừa dò hỏi vừa phán đoán, theo lời Thiên Như Kính, Sở Ngọc cũng biết được sơ lược chuyện xảy ra năm

đó.

Hơn ba năm trước, trên đường du hành, Dung Chỉ đã giết chết sư huynh của Việt Tiệp Phi. Sư phụ bọn họ là Thiên Như Nguyệt truy tìm Dung Chỉ. Trải qua hơn nửa tháng đấu trí truy đuổi, Dung Chỉ vì ít tuổi thiếu kinh nghiệm nên thua và bị bắt. Đúng lúc Thiên Như Nguyệt muốn giết chết

Dung Chỉ, Sơn Âm công chúa đã ngăn cản và mang hấn về phủ.

Thiên Như Nguyệt và Dung Chỉ đã giao ước với nhau. Nếu Dung Chỉ không thể cứu vãn lần đại bại này, thì hấn sẽ phải ở bên cạnh Sơn Âm công chúa.

Gánh nặng như được dỡ xuống, nhưng thay vào đó

lại là nỗi hoang mang mờ
mịt. Lúc này biết được kẻ
thù của Dung Chỉ không
phải là Sơn Âm công chúa,
đáng lẽ nàng phải thở phào
mới đúng. Nhưng không
hiểu sao nàng cứ nhớ đến
phản ứng của Dung Chỉ lúc
trên xe ngựa, lòng lại thấy
thật hoang mang.

Nếu cần phải chiến thắng
người khác, mà nay biết

đối phương đã chết rồi,
không còn cơ hội xoay
chuyển tình thế, thì đáng lẽ
phải buồn bã tiếc nuối mới
đúng chứ!

Mà một khi Thiên Như
Nguyệt đã chết, thì giao
ước trời buộc có thể giải trừ
không?

QUYỂN 2

Chương 73: Vĩnh viễn không nói dối

Vấn đề bản khoản trong lòng, Sở Ngọc đã hỏi Thiên Như Kính. Con người này khí chất ung dung tự tại, khiến người khác khi đối diện có cảm giác bình lặng yên tâm. Nhưng không hiểu sao, đứng trước hắn,

Sở Ngọc lại cảm thấy cực kỳ lo âu.

Một người có thể khiến người khác mất cảnh giác đề phòng, về mặt nào đó thật ra còn đáng sợ hơn cả Dung Chi.

Thiên Như Kính chậm rãi lắc đầu: “Giao ước giữa hãn và sư phụ, ta sẽ kế thừa!” Thái độ, ánh mắt hãn thản

nhiên, ngữ điệu bình tĩnh như đang trần thuật lại một việc rất đơn giản.

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc. Tình thế chuyển biến hoàn toàn, nhận định ban đầu không còn phù hợp khiến cho suy nghĩ của nàng cũng không theo kịp, chỉ còn lại mờ mịt và hoang mang.

Tự nhủ không được dồn quá nhiều tâm tư cho việc này, Sở Ngọc lấy tay vỗ vỗ mặt hai cái cho hoàn toàn tỉnh táo. Thở một hơi thật dài, rồi nàng nhìn Thiên Như Kính: "Thế này nhé, ta sẽ đưa người đến gặp bề hạ. Bề hạ lấy lý do trong phòng thái hậu có ma quỷ nên không chịu đến thăm thái hậu. Vậy người nói với hân, người có thể đuổi hết

ma quỷ, để cho hấn yên tâm!”

Thời điểm này không thích hợp để bài trừ mê tín. Sở Ngọc không hi vọng trong thời gian ngắn có thể vực dậy lương tri của Lưu Tử Nghiệp. Trước mắt, biết Lưu Tử Nghiệp sợ ma quỷ, nàng phải “lấy độc trị độc”.

Thiên Như Kính thông thả

nói: “Ta sẽ không đuổi ma quỷ!”

Điều này đã nằm trong dự liệu, nên Sở Ngọc không ngạc nhiên. Nàng chỉ cười lạnh, phất tay chặn lời hấn: “Ta chẳng quan tâm người có hay không thể xua đuổi ma quỷ. Người chỉ cần tuyên bố mình có thể là ổn! Đừng lo lắng, việc xong xuôi ta sẽ trả thù lao hậu

hình!”

Vẻ mặt Thiên Như Kính không đổi, chỉ hờ hững nói: “Ta không nói dối!”

Thế mà hắn dám thản nhiên tuyên bố sẽ không đuổi ma quỷ! Phải chăng hắn không lo sau khi vạch trần sự việc sẽ chịu hậu quả gì, hoặc từ trước đến giờ hắn vốn là người thẳng

thần chính trực?

Suy nghĩ một lát, Sở Ngọc thay đổi thái độ, chuyển sang dụ dỗ, cố gắng lấy tình cảm làm người khác mềm lòng: “Thiên Như Kính, người đứng ở ngưỡng cửa đã nhìn thấy mẫu hậu ta rồi đấy! Người sắp qua đời, chỉ có nguyện vọng duy nhất là được gặp mặt đứa con trai mà mình rút ruột

để ra. Đây là nguyện vọng trước khi chết của một người mẹ, người nữ lòng nào nhìn người ôm hận ra đi sao?"

Nàng tự thấy giọng điệu đã ghen ngào sắp rơi nước mắt đến nơi, ngữ khí cũng hết sức buồn rầu. Thế nhưng Thiên Như Kính nghe xong, chẳng có chút nào dao động...Không,

cũng có dao động. Đôi mắt trong veo hiện lên vẻ hơi khó hiểu, dường như nghe những lời nói của Sở Ngọc có vẻ kỳ lạ bất bình thường.

Sở Ngọc lại khuyên nhủ thêm mấy câu, nào là đạo lý từ bi bác ái gì gì đó. Rồi nàng nghe Thiên Như Kính chậm rãi thốt lên: “Ta sẽ không nói dối, dù có thể

nào cũng không!” Hắc nói rất chậm. Vừa nghe thấy những lời này, Sở Ngọc vội ngậm miệng, cảm giác như lời Thiên Như Kính nói ra là chân lý không gì thay đổi được.

Sở Ngọc thầm than vãn: cái tên Thiên Như Kính này, cứng mềm đều không nghe, khiến nàng thật bất lực! Nàng nghĩ lại, quyết

định bản thân mình phải lui
một bước trước, về sau mới
có thể dần dần xoay
chuyển tình thế được:
"Được, vậy nếu thế này thì
sao: ta không buộc người
nói dối, nhưng vào lúc cần
thiết người cứ im lặng cho
ta, được không? Ít nhất,
trước mặt bề hạ người
đừng nói không biết đuổi
ma quỷ, đừng phủ nhận lời
ta, như vậy đã được chưa?

Nếu hôm nay không đồng ý, ta sẽ không thả người ra!”

Đến mức này, Sở Ngọc không thể không giở thủ đoạn vô lại, nói xong cũng cảm thấy cực kỳ buồn cười. Nàng cứ nhìn chăm chăm Thiên Như Kính, mãi một lúc lâu sau mới thấy cảm hần hơi động dậy, động tác gật đầu rất khó nhận ra.

Cuối cùng cũng vượt qua cửa ải này! Trong lòng thầm cảm tạ trời đất, Sở Ngọc xoay người rời đi: “Đi theo ta!”

Nàng cảm thấy tên Thiên Như Kính này còn khó đối phó hơn cả Dung Chi. Đối với Dung Chi, khó phán đoán được mưu kế dự tính của hắn, nhưng nói chuyện

hàng ngày với hần vẫn rất logic dễ hiểu. Nhưng đối với Thiên Như Kính, hần thường im lặng là vàng, hỏi nửa ngày cũng không nói năng gì. Và nghĩ kỹ thì thấy suy nghĩ của hần luôn thẳng mạch không lắt léo, không thay đổi, dường như con người này không có bất kỳ động cơ nào.

Trên đường hỏi thăm mấy

cung nữ, Sở Ngọc mới biết Lưu Tử Nghiệp ở đâu. Mẹ hấn đang hấp hối, còn hấn thì đang ở cung điện có tên Nhân Đức hưởng lạc với cung tần mỹ nữ.

Sở Ngọc đứng ngoài cung điện, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng cười đùa vui vẻ, cảm thấy hai chữ “Nhân Đức” thật châm chọc, nực cười.

Trấn định tinh thần, cố nặn ra một nụ cười tươi, Sở Ngọc ngoái lại nhìn Thiên Như Kính. Hắn vẫn ung dung tự tại, cũng chẳng nhìn tránh đi nơi khác, vẻ mặt tự nhiên chứ không giống Sở Ngọc căng thẳng như sắp ra chiến trường.

Là do không đủ bản lĩnh!

Lắc đầu tự cười giấu bản thân, Sở Ngọc thong thả bước vào tầm cung.

Vừa vào bên trong, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt Sở Ngọc vẫn cả kinh.

Trong nội cung, có khoảng mười thiếu nữ trẻ trung mơn mớn. Vải vóc trên

người các nàng cộng lại không bằng một tấm trên người Sở Ngọc, có thể gọi là hầu như không mảnh vải che thân. Người nắm người ngồi, có người còn đang bò, làm nổi bật những đường cong hấp dẫn. Da thịt trắng muốt như ngọc, tư thế hớ hênh làm ẩn hiện những nơi bí ẩn động lòng người.

Người mặc nhiều vải nhất ở đây, có lẽ là Lưu Tử Nghiệp. Vây xung quanh hắn là bảy, tám cô gái xinh đẹp. Một nàng thì bầu ngực trắng ngần lên đầu gối hắn, mà chân hắn lại gác lên cặp đùi ngọc ngà của một cô khác. Mấy cánh tay trắng muốt đang vuốt ve, xoa bóp trên cơ thể hắn, còn có một nàng kiều diễm bên cạnh thỉnh thoảng lại

đút cho hấn một miếng
điểm tâm.

Giữa ban ngày ban mặt mà
hoang dâm như thế!

Nhìn cảnh hoang đường
trước mặt, Sở Ngọc đứng
ngần cả người.

Không gian tràn ngập tiếng
nói cười là lời, mùi hương
nồng nặc, quang cảnh sa

đọa khiến Sở Ngọc chỉ muốn tông cửa chạy ngay ra ngoài.

Tỉnh táo, phải tỉnh táo!

Nỗ lực thuyết phục chính bản thân, mặc dù trong lòng thấy phản cảm vô cùng nhưng trên mặt Sở Ngọc lại duy trì nụ cười, hướng thẳng tới chỗ Lưu Tử Nghiệp.

Lúc này Lưu Tử Nghiệp cũng phát hiện ra Sở Ngọc, hấn đẩy nữ nhân bên cạnh ra, vui mừng đứng dậy: “A tỳ, sao tỳ lại tới đây?”

Sở Ngọc không hề trả lời, chỉ mỉm cười nhìn các nữ tử vây quanh Lưu Tử Nghiệp. Hấn để ý ánh mắt của nàng, bèn phất tay: “Các người lui hết ra!”

Cho đến khi nội điện chỉ còn lại ba người, Lưu Tử Nghiệp mới đặt tay lên vai Sở Ngọc hỏi ngạc nhiên: "A tỳ tì ta có chuyện gì sao?" Sáng nay Sở Ngọc vừa mới tiến cung, giờ đã quay trở lại, khó tránh khỏi làm hấn ngạc nhiên.

Sở Ngọc chậm rãi, cẩn thận, ôn hòa nói: "Ta nghe

nói, bệ hạ không muốn đi gặp mẫu hậu?”

Lưu Tử Nghiệp vừa nghe xong, hất tay Sở Ngọc ra, sắc mặt lạnh lùng: “A tử, tử cũng đến để nói dài dòng về đạo hiếu với ta sao?”

Thoáng nhìn cặp mắt hẹp dài của hắn ánh lên vẻ âm u tàn độc, Sở Ngọc nổi hết da gà. Nàng cố gắng áp

chế cảm xúc, cầm lấy tay Lưu Tử Nghiệp dịu dàng nói: “Bệ hạ, ta không giống người khác. Lần này ta đến đây là vì bệ hạ!” Biết Lưu Tử Nghiệp đã nổi cơn thịnh nộ, Sở Ngọc phải cẩn thận từng câu từng chữ. Chỉ cần nàng nói sai một câu thôi, cũng có thể dẫn đến họa sát thân.

QUYỂN 2

Chương 74: Bịa chuyện ma quỷ

Sở Ngọc làm một việc rất đơn giản, là kể chuyện.

Nàng kể cho Lưu Tử Nghiệp nghe một truyền thuyết, nhưng đặc biệt, đây là chuyện ma.

Nội dung chuyện nói về một tay nhà giàu ăn chơi đàng điếm. Một hôm sau khi uống rượu say khướt trở về nhà, hắn phát hiện phụ thân đã tắt thở. Hắn cũng chẳng thèm quan tâm, sai người chôn cất sơ sài. Sau đó cứ đến đêm lại có ma quỷ hiện ra quấy phá, chính là do người cha ôm hận biến thành. Tay ăn chơi này hồn kinh phách

lạc, đêm đêm quá sợ hãi không tài nào ngủ được, về sau nhà tan cửa nát.

Rồi kẻ ăn chơi bệnh nặng nằm liệt giường, lúc hấp hối lơ mờ nhớ lại: ngày xưa, lúc hấn đang uống rượu say mèm, có người nhà chạy đến gọi hấn về gặp mặt phụ thân lần cuối nhưng hấn cự tuyệt. Vậy là giờ đến lượt hấn chết đi

mà không có ai thèm đoái
hoài.

Chuyện này do Sở Ngọc bịa
ra. Gặp phải áp lực trước
mắt, tâm tư nàng lại hết
sức nhay bén bình tĩnh.
Nàng nhẹ nhàng từ tốn kể
cho Lưu Tử Nghiệp nghe
câu chuyện này, tình tiết tỉ
mỉ chân thực sinh động.
Giọng kể của nàng cũng rất
sống động, thậm chí khi

đến đoạn tay ăn chơi bị ma quỷ quấy nhiễu về đêm, Sở Ngọc vòng tay qua vai Lưu Tử Nghiệp, thổi u u vào gáy hắn, hạ giọng nói: “Giống như thế này này, hắn cảm thấy một luồng khí lạnh từ phía sau truyền tới, so với ta diễn tả còn kinh khủng hơn nhiều, khiến cho toàn thân lạnh lẽo như băng giá...”

Đối với thời đại cách hơn một nghìn năm, Sở Ngọc thấy sử dụng chuyện ma quỷ vớ vẩn xem ra lại rất có hiệu quả.

Lưu Tử Nghiệp tuy là hoàng đế, nhưng kiến thức sao có thể là đối thủ của Sở Ngọc thuộc thời đại bùng nổ thông tin! Nghe chuyện ly kỳ hấp dẫn, lại thấy nàng biểu diễn sinh

động như thật, hấn chịu không nổi kêu “oái” một tiếng, sắc mặt tái nhợt, cũng cảm thấy chính mình đang rét run.

Sở Ngọc ra vẻ quan tâm đỡ lấy hấn: “Bệ hạ không sao chứ? Cũng thật là, sao ta lại kể cho bệ hạ nghe chuyện này nhỉ? Thôi ta không nên kể nữa!...”

Nàng vừa buông ra, ống tay áo lại bị giữ chặt lấy. Lưu Tử Nghiệp sắc mặt trắng bệch kinh sợ, nhưng vẫn cố vẻ muốn nghe tiếp.

Những người xem chuyện rùng rợn kinh dị đều có tâm lý này, tuy trong lòng sợ hãi nhưng vẫn muốn nghe tiếp để biết kết cục cuối cùng. Huống chi Lưu Tử Nghiệp từ nhỏ đến lớn

chưa từng nghe những chuyện như vậy, tuy sợ hãi nhưng lại thấy cực kỳ mới mẻ, háo hức, dù có sợ thế nào cũng không muốn dừng nghe.

Sở Ngọc trong lòng cười thầm, ngoài mặt đành miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của hắn, tiếp tục kể nốt câu chuyện. Nhưng nàng vừa kể lại vừa tô vẽ

thêm tình tiết cho thật hãi hùng, làm cho Lưu Tử Nghiệp sợ hãi nắm chặt lấy tay nàng, lực tay quá mạnh khiến Sở Ngọc đau muốn gãy xương.

Sở Ngọc trên tay đau đớn nhưng trong lòng lại mừng thầm: hóa ra cuối cùng đã tìm được thứ để dọa người! Nghe xong câu chuyện, sắc mặt Lưu Tử Nghiệp vẫn

trắng bệch. Nhưng một lúc sau, hấn trầm giọng hỏi nàng: “A tỷ, không phải tỷ cố ý bịa ra chuyện này để dọa ta đấy chứ?”

Hấn hỏi như vậy, làm sao Sở Ngọc có thể thừa nhận chứ! Nàng cười một cách tự nhiên, cầm tay Lưu Tử Nghiệp dịu dàng nói: “Bệ hạ, sao ta có thể bịa ra chuyện này được? Trước

đây ta gặp một dị nhân,
nghe hẳn kể rất nhiều
chuyện, trong đó có
chuyện này. Người ta khi
chết đi mà phải ôm oán
hận, thì sẽ biến thành lệ
quỷ, quấy rối người liên
quan đến chết mới thôi. Mà
quan hệ huyết thống lại
càng làm lệ quỷ gắn bó
chặt chẽ hơn, không thể
nào tiêu diệt được! Ta sợ
rằng bệ hạ sẽ khiến thái

hậu từ Quỷ Hồn phải bò lên, nên mới cảnh báo bệ hạ. Ta vốn có ý tốt, sao bệ hạ có thể nghi ngờ ta?"

Nàng vừa nói, khóe mắt vừa ngấn lệ, trong lòng thì lại cười lạnh: Sở Ngọc ơi Sở Ngọc, trình độ lừa người của mi ngày càng điêu luyện, chẳng bao lâu nữa có thể sánh ngang với Hà phò mã!

Kiếp trước nàng chưa từng làm những chuyện thể này, nhưng giờ đây lại diễn kịch rất tự nhiên như thể đã từng diễn tập nhiều lần. Cũng chỉ bởi vì tình thế bức bách, bao khó khăn hiểm nguy rình rập đe dọa khiến nàng phải bày mưu tính kế từng bước thận trọng, mà trong lòng không khỏi hơi khó chịu.

Tuy Lưu Tử Nghiệp có vẻ đã dao động, nhưng trên mặt vẫn còn khá nghi ngờ: “Thật vậy sao?”

Sở Ngọc liền chỉ tay về phía Thiên Như Kính: “Bệ hạ, ta làm thế này hoàn toàn là vì bệ hạ. Bệ hạ là chân mệnh thiên tử, bọn quỷ quái tâm thường sao có thể làm gì được bệ hạ? Hơn nữa còn

có thiên sư đại nhân ở đây, có quỷ quái nào dám hiện thân trước mặt hửn?”

Lưu Tử Nghiệp nhìn Thiên Như Kính. Người này thực hiện theo đúng giao ước với Sở Ngọc, không nói dối, chỉ có im lặng trầm mặc.

Sở Ngọc thừa cơ thêm củi vào lửa: “Bệ hạ, người xem thiên sư đại nhân hửn là

trong lòng đã suy tính vẹn toàn. Những chuyện nhỏ nhặt này không thể gây khó dễ cho hấn”.

Trước có chuyện ma, sau có Thiên Như Kính, vừa đâm vừa xoa, rồi cuộc Lưu Tử Nghiệp hạ quyết tâm, ngựa giá đến Vinh Huấn cung.

Xa giá lên đường, tiền hô

hậu ủng. Sở Ngọc đi trước đoàn người, bước vào phòng thấy thuốc bày khắp nơi. Dung Chỉ ngồi bên giường, ngón tay thon dài ấn lên gáy thái hậu, mà trên cổ thái hậu có mấy cây kim châm cứu.

Việt Tiệp Phi đứng bên cạnh hần, sắc mặt lạnh lùng, thỉnh thoảng lại đưa dụng cụ. Sở Ngọc đột nhiên

nhớ ra, qua lời Thiên Như Kính nói, Dung Chỉ và Việt Tiệp Phi có mối thù giết sư huynh. Thế mà nàng không cẩn thận để bọn họ ở chung một chỗ, thực là quá mạo hiểm! May mà cả hai đều bình an vô sự, nếu không thì nàng thật có lỗi với Dung Chỉ!

Thấy Sở Ngọc bước vào, Dung Chỉ nhướn mày nói:

“Ta châm cứu nên thái hậu đã tạm thời ổn định, nhưng phải nửa khắc 🌟 nữa mới được. Rút kim châm ra thái hậu có thể tỉnh lại, bây giờ công chúa có muốn nói chuyện với thái hậu không?”

🌟 Một khắc = 15 phút

Sở Ngọc ngấm nghĩ rồi gật đầu.

Tay Dung Chỉ khẽ động, ngón tay như diễn xiếc, trong nháy mắt rút hết ngân châm ra, rồi hăn nhanh chóng đứng dậy lùi vào góc khuất. Không cần đến nửa khắc, thái hậu kêu lên một tiếng, chậm rãi mở to mắt. Mà lúc này, Lưu Tử Nghiệp cũng đã vào trong phòng.

Lưu Tử Nghiệp tuy không tự nguyện đi gặp thái hậu, nhưng nhớ đến chuyện ma quỷ Sở Ngọc kể, trong lòng cũng hơi sợ hãi. Sau khi vào cửa, hắn cũng làm đầy đủ cấp bậc lễ nghĩa; tuy có hơi giả dối, nhưng so với lúc trước không chịu đến là tốt lắm rồi.

Nhưng Vương thái hậu nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp,

lại không tỏ vẻ vui mừng. Sở Ngọc đứng bên cảm thấy thật kỳ lạ, nàng ấy không phải đang mong chờ con trai đến sao? Vậy khi đến rồi sao lại không phấn khởi?

Thái hậu dặn dò Lưu Tử Nghiệp một vài điều, rằng phải chăm lo việc nước vân vân...Lưu Tử Nghiệp nghĩ một đặng trả lời một nẻo,

trên mặt dần dần hiện vẻ
mất hết kiên nhẫn.

Sở Ngọc nhìn mà thấy lo
lắng, định lựa lời nói chen
vào, bỗng nghe thấy tiếng
thái hậu: "Các người lui hết
ra, riêng Sở Ngọc ở lại. Mẹ
con ta có chút việc cần
nói!"

Trên mặt Lưu Tử Nghiệp
hiện vẻ vui mừng không hề

che giấu. Cho dù có Thiên Như Kính ở đây, nhưng hẳn phải ở trong phòng có người bệnh nặng, không thoả mái một chút nào. Bây giờ có thể rời đi, tốt hơn nữa là không phải gặp lại, hẳn vội vã bước nhanh.

Bên trong phòng, thị nữ, ngự y, Dung Chỉ và Việt Tiệp Phi cũng lục tục ra ngoài. Sở Ngọc rất muốn

theo chân bọn họ, nhưng vì ý chỉ của thái hậu nên phải ở lại. Nàng đứng trong phòng thấp thỏm, không hiểu thái hậu lưu lại mình nàng là có dụng ý gì?

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 75: Thuận theo thiên mệnh

Người đi rồi, xung quanh trở nên trống trải. Mùi thuốc đông y thấm đượm khắp phòng.

Trong mùi thuốc, còn phảng phất hương thơm nhàn nhạt. Cũng giống như

trong căn phòng xa hoa
điểm lệ này, một bông hoa
đã qua thời gian nở rục rở
nhất, đang héo tàn chuẩn
bị rụng xuống.

Thái hậu muốn làm gì?

Hơi lo lắng, rồi Sở Ngọc lại
tự cười bản thân vì quá cẩn
thận. Đứng trước hoàng đế
nàng còn bình tĩnh tự tin
như thế, sao có thể sợ một

người bệnh sắp chết?

Mỉm cười thoải mái, Sở Ngọc đi đến bên giường, quỳ xuống nhẹ nhàng nói: "Mẫu hậu còn điều gì muốn sai bảo con không?" Đã hạ quyết tâm giúp người phụ nữ này ra đi được thanh thản, thái độ nàng hết sức tự nhiên. Trong lòng nàng đa phần là sự thương hại, nhưng trên mặt rất có dáng

vẻ nữ nhi hiếu thuận.

Vương thái hậu thoáng giơ tay lên, Sở Ngọc thuận thể cầm lấy, lại một lần nữa thương cảm vì đôi tay yếu ớt gầy guộc.

Đứng trong góc còn có một nữ quan ở lại để hầu hạ, có lẽ là tâm phúc của thái hậu. Thái hậu khẽ cất tiếng, đuổi nốt nàng ta ra

ngoài.

Sở Ngọc thấy thế lại càng thêm bất an, không biết mẫu thân của Sơn Âm công chúa muốn nói gì với nàng?

Nhìn Sở Ngọc chăm chú một hồi lâu, rồi thái hậu thấp giọng thở dài: “Con thật sự là con gái ta sao?”

Tất nhiên không phải,

trong lòng thầm nói, nhưng trên miệng Sở Ngọc lại thốt lên: “Mẫu hậu, trước đây là con sai rồi, bây giờ đừng nhắc lại chuyện cũ được không?” Nàng lo lắng, chỉ sợ thái hậu nhắc đến chuyện ngày xưa của Sơn Âm công chúa mà nàng không hề biết, sẽ để lộ sơ hở.

Bởi vậy Sở Ngọc lập tức

chuyển đề tài: “Không phải mẫu hậu muốn gặp bề hạ sao? Để con gọi bề hạ vào cho người căn dặn nhé?”

Rất may thái hậu không hỏi tiếp, chỉ định thần chăm chú nhìn Sở Ngọc trong khoảnh khắc. Đáy mắt hiện lên nét cười dịu dàng, người phụ nữ khó nhọc vươn tay ra, vỗ vỗ lên mu bàn tay Sở Ngọc: “Con nghĩ

cách gì mà gọi được tên
nghiệt tử kia tới? Ta là mẫu
hậu của hần, con trai đối
với ta thế nào, ta biết rõ
hơn ai hết. Hần chẳng có
chút thiện ý nào đâu! Để
gọi được hần đến đây, chắc
con đã phải tốn không ít
công sức!”

Sở Ngọc ngoan ngoãn lắc
đầu, thầm nghĩ: không tốn
nhiều công sức đâu, chỉ

phải kể chuyện ma thôi!
Thái hậu muốn nói gì thì
nói nhanh lên, đừng làm
người khác phấp phồng lo
sợ!

Thái hậu khẽ mỉm cười.
Khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy
của nàng bỗng nhiên tỏa
sáng, đôi mắt sinh động
hắn lên, vầng trán tao nhã
thanh lệ, da sáng mịn như
trẻ lại mười tuổi: “Sở Ngọc,

con ghé sát tai lại đây, ta nói với con...”

Sở Ngọc thấy sắc mặt nàng ấy chuyển biến tốt đẹp, cũng thấy phần khởi, nàng lắng nghe tiếng thì thầm dứt quãng: “Hoàng đế là kẻ hoa mắt ù tai. Thiên hạ này sớm muộn cũng bị kẻ khác đoạt mất. Nếu, nếu có một ngày như vậy, con...”

Tiếng thái hậu yếu dần, giống như tơ nhện gặp cơn gió thổi mạnh bay tứ tán. Sở Ngọc hầu như phải nín thở mới nghe rõ lời nàng ấy nói, sau khi nghe xong thì ngạc nhiên sửng sốt. Cho nên, nàng không để ý thấy thần sắc khuôn mặt thái hậu dần suy kiệt, vẻ sinh động ban nãy đã tan biến, nháy mắt giống như một đóa hoa tàn.

Khi Sở Ngọc phục hồi lại tinh thần, thì phát hiện ra thái hậu đã khép mắt. Nàng kiểm tra hô hấp và nhịp tim, chỉ thấy thân thể nàng ấy lạnh dần, hóa ra vừa nãy tinh thần thái hậu bỗng tỏa sáng khác thường là hiện tượng “hồi quang phản chiếu”.

(“hồi quang phản chiếu”:

Khi một người sắp từ giả cõi đời, cơ thể có một khoảnh khắc hội tụ toàn bộ năng lượng. Lúc ấy người đó thường mở choàng mắt ra, ánh mắt sáng rực, da dẻ hồng hào, đầu óc tỉnh táo minh mẫn, tuy nhiên giây phút này rất ngắn ngủi)

Hiếu Vũ Đế hoàng hậu
Vương Hiến Nguyên, con

gái của gia tộc Vương thị danh tiếng, sinh được hai nam bốn nữ, bệnh nặng qua đời tại cung Vĩnh Huân, điện Hàm Chương, hưởng thọ chưa đến bốn mươi tuổi. Trước khi chết, bên cạnh nàng chỉ có một người con gái không-phải-là-con-gái!

Sở Ngọc ngẩn ngơ nhìn thái hậu. Mặc dù trước mặt là

một thi thể, nhưng không hiểu sao nàng không thấy sợ hãi mà chỉ có thương hại. Nghĩ xa hơn, thái hậu xuất thân từ họ Vương, vậy tính ra, nàng và Vương Ý Chi chắc có quan hệ họ hàng.

Nhận ra mình đã đứng sững sờ quá lâu, Sở Ngọc vội vàng cúi người xuống. Theo lời Vương thái hậu

trước khi chết, nàng luồn tay xuống giường, cẩn thận sờ cho đến khi thấy một khối tròn dẹp gồ lên thì ấn xuống. Sau khi nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên, nàng lại xoay sang trái nửa vòng, tiếp tục ấn xuống. Bên mép giường bắn ra một ngăn kéo nhỏ, trong đó chỉ có một hộp bằng bạch ngọc. Sở Ngọc không vội cầm lấy, mà ấn

vào mép đáy để hủy bỏ
thiết bị ẩn giấu trong ngăn
kéo.

Sờ tay lên hộp ngọc thấy
mát lạnh, Sở Ngọc không
mở ngay ra mà cất vào tay
áo, vỗ vỗ vài cái cũng
không thấy lộ ra mới đẩy
ngăn kéo trở về như cũ.
Ngăn kéo lại thu về kín
bưng, xung quanh mép
giường không có một khe

hở.

Nét mặt đau buồn, Sở Ngọc tri hô thông báo với mọi người. Trước cái chết của thái hậu, nàng phải ra vẻ chấn kinh và bi thương thảm thiết hơn tất cả những người khác, nên lại phải trở tài biểu diễn một phen.

Xác định rằng thái hậu sẽ

không biến thành quỷ quần
quýt hắc không rời, Lưu Tử
Nghị hạ ý chỉ hợp táng
thái hậu cùng tiên hoàng,
rời rời đi với vẻ mặt rất
phấn khởi. Sở Ngọc nhìn
theo bóng dáng hắc, suy
nghĩ rất lung. Mà những
người đi theo nàng, đôi
huynh đệ Việt Tiệp Phi và
Thiên Như Kính sóng vai
cùng đứng, còn Dung Chỉ
thì thản nhiên khoanh chân

ngồi dựa trên cột trụ hành lang, cứ nhìn Sở Ngọc nhếch mép cười.

“Thiên Như Kính, người đi theo ta một chút!” Sở Ngọc suy nghĩ thật lâu mới ra quyết định, xoay người rời đi nhưng nhớ ra điều gì lại quay sang dặn Dung Chỉ: “Người về trước đi, Việt Tiệp Phi ở lại đợi ta là được rồi!” Nàng đuổi người cũng

là vì nghĩ cho Dung Chỉ.
Biết thù hận giữa hai
người, nàng không muốn
để bọn họ ở cùng một chỗ.
Nàng chỉ sợ mình sơ sẩy,
đến lúc trở về thấy một
chết một sống.

Dung Chỉ vui vẻ đồng ý,
đứng dậy rời đi. Được mấy
bước, hắn quay lại nhìn
Thiên Như Kính mỉm cười:
"Ta đã giao ước với Thiên

Như Nguyệt. Bây giờ hẳn chết rồi, ngươi là người kế thừa. Hi vọng ngươi không làm ta thất vọng!”

Thiên Như Kính không đáp lại, mà Dung Chỉ vốn cũng không chờ đợi câu trả lời, nói xong liền đi.

Theo lời khuyên lúc trước của Dung Chỉ, Việt Tiệp Phi không ngăn cản Sở Ngọc

nữa. Thế là trước ánh mắt lưu luyến của hắn, Sở Ngọc lại dẫn Thiên Như Kính đi, đến khu vườn hoang mà bọn họ nói chuyện lúc trước.

Khi hai người dừng lại, Sở Ngọc bỗng cúi xuống vái lạy, hành đại lễ với Thiên Như Kính. Nhưng trước đại lễ tôn sư này, Thiên Như Kính chẳng hề tỏ vẻ ngạc

nhiên. Thậm chí hấn cũng không né tránh,坦然 nhận lễ của nàng.

“Cô muốn ta làm gì?” Thiên Như Kính lãnh đạm hỏi.

Tâm tư của hấn tuy đơn thuần, nhưng không phải là ngu ngốc. Suy nghĩ hành động của người khác, hấn rất thấu tỏ, chẳng qua là không để ý thôi.

Sở Ngọc nhìn hẩn với vẻ mong chờ, giọng điệu ấm áp mềm mại: "Bệ hạ tuổi trẻ thất đức, bây giờ mầu hậu lại chết bệnh. Ta thân là tỷ tỷ của bệ hạ, đáng lẽ phải chăm lo cho bệ hạ cẩn thận hơn. Đáng tiếc là bệ hạ tuổi trẻ bướng bỉnh, không chịu nghe lời khuyên bảo, chỉ sợ mỗi ma quỷ. Ta hi vọng thiên sư đại nhân

có thể phối hợp với ta, cùng hướng dẫn bệ hạ đi theo con đường đúng đắn!” Thật ra những lời này có thể thuật lại một cách nôm na thô thiển như sau: thẳng ranh con chết tiệt, không ai dạy bảo được nhưng nó lại sợ ma quỷ. Vậy cái tên đạo sĩ rởm nhà người hợp tác chút đi, cùng dọa nạt tên tiểu hoàng đế, cho hấn vào khuôn phép!

Sở Ngọc trên nét mặt thì cực kỳ khẩn khoản chân thành, nhưng trong lòng lại rất bất mãn. Về lý mà nói, đây là nghĩa vụ của quan viên đương triều như hấn, còn nàng chẳng qua chỉ là một công chúa thanh nhân, vậy mà phải đi làm một việc không phải phận sự của mình.

Thiên Như Kính lạnh lòng
lắc đầu: “Công chúa, nàng
không nên vọng tưởng với
sức mình có thể thay đổi
được vận mệnh vương
triều!” Thái độ hằn lúc này
là cao cao tại thượng, tầm
mắt rộng lớn bao trùm trời
xanh, thương xót ngó
xuống chúng sinh.

Sở Ngọc chán nản: “Thế
nào gọi là vọng tưởng?”

Nàng chỉ muốn sống sót, sống sót thật tốt, mà gọi là vọng tưởng ư? Đối với lời Thiên Như Kính nói về số mệnh, nửa chữ nàng cũng không tin.

Nhưng dù Sở Ngọc có xuống nước, nhún nhường thế nào, Thiên Như Kính vẫn giữ vẻ lạnh lùng trước sau như một. Sở Ngọc bùng lên phần nộ, vươn tay

túm cổ áo Thiên Như Kính,
tay kia nắm lấy cây trâm.

Mũi nhọn cây trâm kề sát
cổ họng Thiên Như Kính,
Sở Ngọc lạnh lùng hỏi: "Ta
hỏi lại ngươi một lần nữa,
ngươi có đồng ý không?"
Nàng đã mất hết kiên
nhẫn, không thể tiếp tục
mềm mỏng với hắn thêm
được nữa.

Nàng sở dĩ lựa chọn Thiên Như Kính làm đối tượng hợp tác, bởi vì hình tượng và thân phận của hắc khiến Lưu Tử Nghiệp hoàn toàn tín phục. Tuy bản thân không tin vào những kẻ giả thần giả quỷ, nhưng Sở Ngọc cũng không thể coi thường lực ảnh hưởng của hắc.

Sở Ngọc vừa mới xuất thủ,

mũi trâm nhọn khó khăn
lắm mới kể lên cổ Thiên
Như Kính, bỗng nàng cảm
thấy tay tê rần. Từ người
Thiên Như Kính truyền tới
một khí lực vô hình không
thể kháng cự, ném cả
người nàng bay lên không
trung, lát sau mới rơi
xuống một bụi cây.

QUYỂN 2

Chương 76: Thế giới quan bị phá vỡ

Cây trâm sắc nhọn vốn
lợi hại là thế mà lúc này
gãy vụn, rơi thành từng
mảnh trên mặt đất.

Sở Ngọc nằm ngửa dưới
đất, tầm nhìn biến ảo.
Thiên Như Kính nháy mắt

không thấy đâu, chỉ còn bầu trời bát ngát xanh thẳm đọng vào tầm mắt nàng, không gian rộng lớn, thiên nhiên đẹp để rung động lòng người.

Nằm giữa đám cây cỏ, trên nệm lá dày êm ái, mãi một lúc lâu sau Sở Ngọc mới biết đã xảy ra chuyện gì. Rất may cả người nàng rơi xuống đám lá cây nên mới

không bị thương.

Trên nền trời xanh thẳm,
một đám mây trắng kết lại
thành hình con mắt như
đang nhìn nàng giễu cợt.

Nằm thẳng cẳng một hồi,
Sở Ngọc mới chậm chạp
đứng dậy: "Xuống tay thật
không khách khí..." Nàng
nói với Thiên Như Kính,
nhưng nhìn thấy hấn rồi,

câu nói bị bỏ dở. Sở Ngọc lúc này kinh ngạc không gì tả xiết.

Thiên Như Kính vẫn đứng yên, nhưng bao quanh người hắt là một vầng hào quang sáng rực, trong suốt. Có lẽ vừa rồi, chính thứ này đã đánh văng Sở Ngọc ra.

Vầng hào quang màu xanh rất nhạt, giống như đốm

màu da trời pha loãng thật nhiều lần. Giữa vầng hào quang, Thiên Như Kính phong thái xuất trần, quần áo bay phiêu nhẹ như tiên, như hoàn toàn tách biệt khỏi trần thế.

Đây là cái gì?

Nhìn cảnh tượng trước mặt, cả người Sở Ngọc cứng đờ. Ngay cả khi bản

thân mình xuyên không, cướp hồn đoạt phách thì Sở Ngọc vẫn hoàn toàn là người theo chủ nghĩa duy vật vô thần. Nàng tự giải thích hiện tượng của mình là do lỗi hồng thời gian, do sự thay đổi sóng điện từ. Không tin trên đời này lại tồn tại cái gọi là siêu nhiên!

Nhưng, niềm tin của nàng từ trước đến nay bị cảnh

tượng trước mặt hoàn toàn phá vỡ.

Đây là cái gì?

Sở Ngọc không biết phải làm sao, trong lòng bấn khoăn vô cùng. Nàng nhớ đến vị hoạn quan trẻ tuổi sùng bái Thiên Như Kính nồng nhiệt, Dung Chỉ coi trọng Thiên Như Kính, Lưu Tử Nghiệp cũng tin phục

hắn. Thậm chí nàng còn nhớ, lần đầu tiên xuất phủ, nghe thấy một người phụ nữ đem nàng ra để dọa trẻ con, đặt nàng sánh ngang với pháp sư yêu ma.

Sau đó, Sở Ngọc nhớ đến vẻ thần nhiên của Thiên Như Kính. Hắn thành thật thừa nhận bản thân không biết xua đuổi ma quỷ, cũng chẳng sợ nàng dùng

chuyện này uy hiếp hấn.
Điều này không phải vì hấn
trung thực ngay thẳng, sẵn
sàng nhận tội chết chứ
không bịa chuyện, mà là
bởi vì hấn không hề sợ hãi.

Không đuổi ma quỷ? Thì
sao nào? Chỉ cần dùng
cách này phô diễn trước
mặt mọi người, thì không ai
có thể nghi ngờ hấn không
phải là một pháp sư cao

cường. Ngay cả người không hề tin quỷ thần như Sở Ngọc cũng bị chấn động quá lớn.

Nhìn chăm chăm Thiên Như Kính thật lâu, rồi Sở Ngọc mới chậm rãi chất vấn: "Hóa ra người biết pháp thuật? Những lời người nói về số mệnh, không phải là nói bừa?" Tuy trong giọng điệu vẫn

còn rất hoài nghi, nhưng lúc này Sở Ngọc cũng thấy khá tin tưởng.

Dù nàng có kiên trì theo thuyết duy vật đến thể nào, cũng không thể tự lừa mình rằng vầng hào quang xung quanh Thiên Như Kính chỉ là khúc xạ ánh sáng hoặc do nàng hoa mắt.

Hơn nữa lai lịch bản thân thế nào, nàng biết rõ hơn ai hết. Vương triều này sắp diệt vong, và lời tiên đoán về số mệnh suy bại của Thiên Như Kính, không hên mà trùng hợp.

Sở Ngọc tiện tay vớ lấy một nhánh cây chỉ còn hai chiếc lá bé xíu ở đầu cành, giơ về phía Thiên Như Kính vẫn đang đứng bất động. Nàng

muốn thử nghiệm một chút.

Khi đầu nhánh cây còn cách vầng hào quang khoảng nửa thước, Sở Ngọc liền cảm thấy một lực cản theo cành lá truyền đến tay. Nhưng lực cản này không phải do chạm vào vật gì cứng rắn, mà là một chất lỏng đặc quánh, giống như không khí bị nén lại, có

sức giãn nở cực lớn.

Cố gắng tiến về phía trước, nhưng nàng chỉ có thể đứng yên, lực cản quá mạnh khiến nàng không thể động đậy.

Sở Ngọc đoán đây chính là khí lực đánh văng mình ra ban nãy, nàng bèn vút nhánh cây đi không thử nghiệm nữa. Đúng lúc này,

Thiên Như Kính cũng thu hồi vầng hào quang, tứ chi như mất hết sức lực, cả người gục xuống.

Khẽ thở dài, Sở Ngọc cúi xuống, lấy tay day trán.

Day trán một lúc lâu sau, Sở Ngọc mới cất tiếng: “Ta hiếm khi gặp chuyện kỳ lạ như vậy, bị dọa thành bộ dạng thế này khiến người

chê cười, thật sự xin lỗi!”

Sở Ngọc đã khôi phục tỉnh táo, không chỉ khôi phục tỉnh táo mà trên gương mặt thanh nhã của nàng cũng không tỏ vẻ kính phục Thiên Như Kính hơn so với trước.

Ngược lại Thiên Như Kính mới là người ngạc nhiên. Những người đã từng gặp

tình huống tương tự ở hấn
và sư phụ hấn đều vô cùng
kinh hãi, rồi sùng bái bọn
họ như thần tiên. Còn
người dám thản nhiên nhìn
thẳng như Sở Ngọc thì hấn
chưa từng gặp bao giờ.

Sự ngạc nhiên cũng chỉ
lướt qua trong chốc lát.
Thiên Như Kính lại khôi
phục thần thái phẳng lặng
như nước.

Sở Ngọc lại cảm nhận được sự bất lực giống như khi nàng đối đầu với Dung Chi. Dung Chi là kẻ tâm tư khó lường, thâm sâu như đáy vực, thủ đoạn và quan hệ đều rắc rối khó gỡ, còn Thiên Như Kính lại hoàn toàn tương phản. Hắn như phơi bày hết tâm tư ra trước mắt người khác, hoàn toàn không có mục

tiêu ản ý gì, giống như suối nước trong veo. Phải chăng bởi vì hần năm giữ một thể lực siêu nhiên, nên không e ngại bất cứ hành động phạm trần nào?

Sở Ngọc nói khẽ: “Nếu ta muốn làm điều gì đó, thì người có ngăn cản không?”

Thiên Như Kính thản nhiên đáp: “Sẽ không! Dù cô có

làm việc gì thì cũng vô ích mà thôi!”

Số phận của một triều đại, hẳn cho rằng với khả năng của Sở Ngọc sẽ chẳng làm nên chuyện gì. Nói một cách hơi quá thì, hẳn không coi nàng ra gì cả!

“Được lắm!” Đã có câu trả lời, Sở Ngọc xoay người rời đi.

Phát sinh tình huống ngoài dự tính, kế sách phải thay đổi, nàng cần suy tính lại từ đầu. Có lưu lại chỗ này cũng là vô ích!

Nàng vốn cho rằng Thiên Như Kính chỉ là một kẻ lòn bịp giả thần giả quỷ, có thể lấy lợi dẫn dụ hoặc khuyên giải về tình về lý, mời hẳn hợp tác để tạo lực ảnh

hưởng lên tiểu hoàng đế.
Không ngờ hắc lại có sức
mạnh siêu phàm, khiến
nàng hiểu ra, Thiên Như
Kính không phải là người
mà nàng có thể dùng
quyền lực khống chế. Thậm
chí hắc là người không thể
động đến, nên kế hoạch
ban đầu hoàn toàn sụp đổ.

Dù không thu phục được
Thiên Như Kính, nhưng Sở

Ngọc chẳng lấy thể làm
phiền lòng. Thiên Như Kính
khác Dung Chi, nếu người
khác không động đến hấn,
hấn cũng chẳng rối hơi gây
khó dễ cho ai. Tình huống
xấu nhất chỉ là không thể
sai khiến hấn làm theo ý
mình, nên không hề ảnh
hưởng đến phương hướng
mục tiêu của Sở Ngọc.

Tuy hấn có sức mạnh siêu

nhiên, nhưng không hề muốn đổi đầu với nàng.

Như thế là tốt rồi, bởi vì với sức mạnh của Thiên Như Kính, với lực ảnh hưởng của hắc mà cản đường nàng sẽ gây khó khăn rất lớn.

Mục tiêu là gì, mong muốn điều gì, trong lòng Sở Ngọc rất sáng rõ. Cho dù không

có Thiên Như Kính, thì
nàng vẫn phải thẳng bước
tiến về phía trước.

Nàng phải thay đổi số phận
bị diệt vong của mình, phải
làm chậm lại bước đường
suy bại của vương triều. Dù
có bị Thiên Như Kính nói là
vọng tưởng, nàng cũng
không nao núng!

Sở Ngọc rời khỏi khu vườn,

đi tìm Việt Tiệp Phi để trở về phủ. Trước mặt thì không thấy gì, nhưng khi Sở Ngọc quay người ra khỏi hoàng cung, Việt Tiệp Phi nhìn sau lưng nàng lấm lem bụi đất, còn có cả hoa lá dính vào xiêm y.

Sở Ngọc lúc trước nhìn thấy bộ dáng Thiên Như Kính, quá chấn động nên quên không chấn chỉnh dung

nhân. Lại không biết rằng, khi dạo bước trong nội cung, các cung nữ nhìn thấy nàng đều xì xầm to nhỏ nhưng không ai có can đảm nhắc nhở nàng, nên Sở Ngọc cứ vô tư mà đi.

Gặp chuyện gì mà lưng lại bám đầy bụi đất cây cỏ? Việt Tiệp Phi nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt đại biến!

Hắn hạ quyết tâm, đêm nay sẽ lén trốn ra, đến hỏi Thiên Như Kính, có phải đã bị công chúa hạ độc thủ? Nếu, nếu...gạo đã nấu thành cơm...thì hắn phải làm sao đây?

Sư đệ, chỉ tại sư huynh không bảo vệ đệ chu đáo!...

Việt Tiệp Phi đau lòng nghĩ.

QUYỀN 2

Chương 77: Ngọt bùi cay đắng

Khi Sở Ngọc trở lại phủ thì trời đã nhá nhem tối. Sau một ngày mệt nhọc, nàng cũng không kịp nghỉ ngơi, thay quần áo mà đi tìm Dung Chỉ.

Trong xe, nàng đã phát

hiện phía sau xiêm y bắn hết. Nhớ lại vẻ mặt kỳ quặc của các cung nữ nhìn mình, nàng mới giật mình hiểu ra. Ngày mai trong cung thể nào cũng lan truyền tin đồn âm ỉ!

Nhưng nàng chẳng thêm quan tâm!

Trong phòng không có Dung Chỉ, Sở Ngọc liền ra

ngoài rừng trúc. Vừa vào rừng, nàng nhìn thấy bệ đá mà Dung Chi vẫn thường ngồi. Bệ đá trống không, Sở Ngọc thử sờ tay, thấy lạnh buốt.

Chắc trong lòng Dung Chi cũng giống nàng, không thể bình tĩnh? Mục tiêu theo đuổi suốt ba năm bỗng nhiên biến mất, bất thành linh xảy ra biến cố

như vậy, liệu ai có thể dễ dàng tiếp nhận?

Có lẽ lúc này, Dung Chỉ đang ở trong góc khuất nào đó, lẳng lặng trầm tư.

Đang muốn đi chỗ khác để tìm kiếm, Sở Ngọc bỗng ngửi thấy một mùi gì đó, hình như là mùi thịt nướng. Trong lòng nhộn nhạo, nàng tiến sâu vào trong

rừng. Càng đi, càng ngửi
mùi thơm phức khiến Sở
Ngọc nhớ ra, cả ngày hôm
nay ở trong cung, nàng
chưa có thứ gì vào bụng.

Xuyên qua gần hết rừng
trúc thì nàng nhìn thấy
Dung Chi. Hắn đang ngồi
thoải mái dưới đất, phía
trước là một chiếc giá dựng
lên để nướng thịt. Cành
cây xiên ngang một con

chim gì đó nhỏ hơn gà, đã
nhổ hết lông, nướng chín
vàng.

Hóa ra mùi thơm là từ con
chim nướng này!

Gương mặt Dung Chỉ tuần
mỹ, phẳng lạng, quần áo
tuyết trắng bị dính một ít
khói bụi. Ánh lửa bập bùng
phản chiếu lên đôi mắt đen
thẳm. Ánh sáng dường như

bị hòa tan trong đồng tử
mắt sâu hun hút.

Đang nướng thịt, mà trông
hắn vẫn thong dong tao
nhã, động tác nhẹ nhàng
như mây bay nước chảy.

Dung Chi cầm lọ bột gì đó
rắc lên con chim, mùi thơm
lại bốc lên khiến người ta
thấy bụng đói cồn cào. Sở
Ngọc không nhịn được nữa,

nàng bước tới ngồi đối diện với Dung Chỉ, cười nói: “Tiện gặp đây thì chia đôi nào!”

Dung Chỉ nhướn mắt liếc nhìn nàng, chẳng hề ngạc nhiên, chỉ khe khẽ mỉm cười: “Công chúa muốn ăn thật sao?”

Sở Ngọc cười cười: “Chả lẽ người hạ độc?”

“Tất nhiên là không!”

“Vậy có vấn đề gì?”

Dung Chỉ chăm chú nhìn Sở Ngọc một lúc rồi mỉm cười. Hắn gác con chim đã chín lên giá gỗ, đợi một lát cho nguội rồi rút từ trong tay áo ra một con dao nhỏ chỉ dài bằng bàn tay. Hắn cắt một miếng thịt đùi bằng

nửa bàn tay, cầm trên mũi dao đưa cho Sở Ngọc: “Không có dụng cụ khác nên công chúa dùng tạm! Ăn cái này thay bữa tối cũng lạ miệng, nếu công chúa không ngại thì thử xem!”

Miếng thịt dày không đến nửa tấc, một mặt khô vàng chảy mỡ, một mặt trắng tinh tươi ngon, vừa có

hương vừa có sắc, thật là hấp dẫn! Sở Ngọc tiếp nhận chuôi dao, cẩn thận thổi mấy cái cho đỡ nóng rồi mới cắn một miếng.

Một lúc sau, Sở Ngọc dừng nhai, mặt ngệt ra. Dung Chỉ cười, chỉ chỉ vào đồng lửa, ý bảo nàng phun vào đấy, rồi đón lấy chuôi dao trên tay nàng.

Sở Ngọc do dự một hồi, nhưng vẫn cố gắng nuốt thứ trong mồm xuống bụng. Nàng nhìn Dung Chỉ, giọng điệu thông cảm: "Ngươi! Dùng sai gia vị hả?" Thịt nướng hoàn toàn không có vấn đề gì, thịt tươi nướng chín, da vàng giòn, vẫn đề là ở gia vị rắc lên thịt.

Món thịt này không phải do

người mới biết nấu ăn, cho gia vị quá đậm hoặc quá nhạt, mà là vị rất kỳ quặc. Vị mặn chỉ có một chút, nhưng nhiều nhất là hai vị không nên có: đắng và ngọt. Hai vị đắng ngọt trộn lẫn với nhau, cảm giác rất quái gở!

Xem mặt mũi hăn thông minh như thế, sao tay nghề nấu nướng lại dở tệ

thể này?

Dung Chi mỉm cười, chẳng hề giải thích. Hắn cầm mũi dao vẫn còn hơn một nửa miếng thịt, không vứt đi mà cắn ăn ngon lành.

Sở Ngọc nhìn hắn, bỗng nghĩ đến một khả năng: "Người...không cảm nhận được vị giác?" Nếu như vậy thì có thể hiểu được. Người

mù màu không phân biệt được màu sắc, còn người không có vị giác, không biết thế nào là vị ngon thì làm sao có thể nấu được?

Nhưng lời vừa nói ra, Sở Ngọc lại bác bỏ phán đoán của chính mình: "Không đúng! Nếu người không có vị giác sao lại rắc gia vị? Vị giác của người...Ý ta nói đầu lưỡi người...có vấn đề

đúng không?”

Dung Chỉ cúi xuống căn nốt miếng thịt cuối cùng. Ánh lửa chiếu rọi lên làn môi nhàn nhạt, vài sợi tóc đen nhánh xõa xuống che khuất nửa gương mặt.

Khi ngẩng lên, hấn quay sang bên cạnh mỉm cười: “Việt Tiệp Phi, làm phiền người một chút! Bảo với

đầu bếp mang một con thỏ đến đây!”

Việt Tiệp Phi là hộ vệ riêng của Sở Ngọc, đi theo nàng như hình với bóng, vẫn đang đứng trong góc khuất. Nghe thấy lời Dung Chỉ, hẩn liếc mắt nhìn Sở Ngọc, thấy nàng gật đầu mới xoay người rời đi.

Việt Tiệp Phi đi rồi, Dung

Chỉ mới nói tiếp: “Lưỡi của ta...” Hấn ngừng một chút, như tìm từ ngữ để giải thích cho dễ hiểu: “...cảm giác hương vị hơi khác người. Người khác thấy đắng, ta lại thấy ngọt, người khác thấy chua thì ta thấy mặn. Ta cảm thấy ăn ngon, người khác chưa chắc đã nghĩ thế!”

Hấn nhún vai bất lực,

nhưng cũng thờ ơ như không: “Như vậy đấy!” Đầu bếp trong phủ công chúa biết rõ vị giác của hắc khác người nên bao giờ cũng phải chuẩn bị riêng đồ ăn cho hắc, nhưng không biết là tại sao.

Sở Ngọc ngạc nhiên, một lúc sau mới hỏi: “Ngoại trừ ta ra, còn ai biết việc này không?”

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, cắt tiếp một miếng thịt trên con chim lúc này đã nguội lạnh. Tay phải bị gãy của hắn bây giờ không cần đeo băng vải nữa, nhưng vẫn không thể vận động mạnh. Ngược lại, tay trái thì cực kỳ linh hoạt, động tác nhẹ nhàng khéo léo như én lượn: “Chưa ai từng hỏi ta việc này. Ở đây chỉ mình ta

có khẩu vị kỳ lạ, nên cũng chỉ có công chúa mới biết đích xác nguyên do”.

Sở Ngọc cau mày hỏi: “Tại sao lại bị như vậy?” Vị giác của hắn như thế, nếu ăn cơm cùng người khác có phải là rất bất tiện không?

Dung Chi cười cười, liếm liếm bờ môi bóng loáng: “Thật ra trước đây cũng

giống như mọi người, nhưng sau khi uống quá nhiều độc dược, không hiểu sao lại thành ra như vậy, cũng không biết chữa trị thế nào. Nhưng dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm, nên từ đó đến giờ cứ vậy thôi!” Người khác làm đồ ăn cho, đa phần là hăn không thể nuốt được. Hăn đành tự mày mò học cách nấu nướng, nêm nếm gia

vị, cũng có thể coi là thu hoạch ngoài ý muốn.

Lời Dung Chỉ thật nhẹ nhàng, nhưng Sở Ngọc hiểu được, hắc nói "cứ vậy thôi" chẳng phải là chuyện sung sướng gì. Hắc không nói nữa, nàng cũng chẳng tiện hỏi thêm, nên đành lảng sang chuyện khác: "Sao Việt Tiệp Phi vẫn chưa quay lại nhỉ?"

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc trong khoảnh khắc, mang theo vẻ nghiền ngẫm quét qua quét lại mấy vòng trên người nàng, rồi mỉm cười bí hiểm: “E rằng nửa khắc nữa hân cũng chưa về được đâu!”

Quả nhiên như lời Dung Chỉ nói, người nhà bếp đã làm thịt con thỏ sạch sẽ

mang đến mà Việt Tiệp Phi
vẫn chưa trở lại.

Dung Chỉ động tác gọn
gàng, lấy nhánh cây xiên
thịt thỏ, đặt lên giá nướng,
rắc thêm muối và tương,
chỉ một lát sau bốc mùi
thơm lừng!

Sở Ngọc không nhịn được
hỏi: “Một bữa người ăn
nhiều không?” Một con

chim không đủ?

Dung Chỉ cười cười: “Đây là chuẩn bị cho công chúa! Tuy khẩu vị của ta bất thường, nhưng làm món ăn cho người bình thường không phải là việc khó. Công chúa đợi một lát thôi, xong ngay đây!”

Dung Chỉ nướng xong con thỏ, dập đồng lửa đi, đưa

cả que xiên thịt cho Sở Ngọc. Nàng ăn quả nhiên thấy ngon tuyệt vời, quyết định xử lý bữa tối luôn ở chỗ này.

Trong rừng trúc thanh tĩnh u tịch, cảnh chiều hôm trời sẫm tối, một nam một nữ, một chim một thỏ, một người một que, Sở Ngọc bất giác mỉm cười. Cảnh tượng tuy rằng kỳ quặc,

nhưng khiến người ta khá vui vẻ.

Hai người ăn no xong ngồi nghỉ ngơi. Một lúc sau Việt Tiệp Phi trở về, vẻ mặt vui mừng, không hiểu là vì chuyện gì. Dung Chỉ khẽ mỉm cười, liếc nhìn Việt Tiệp Phi, rồi lại nhìn Sở Ngọc, đứng lên nói: “Công chúa, cũng thật đúng lúc, ta có chuyện muốn bẩm

báo. Mời đi theo ta!”

Sở Ngọc tò mò: “Chuyện gì vậy?”

Dung Chỉ cười nói: “Công chúa quên rồi sao? Hôm kia nàng ra lệnh cho ta làm ba việc. Việc thứ nhất...” Bây giờ đã hoàn thành!

QUYỂN 2

Chương 78: Mười bước gặp cò thơm

Đúng là quên mất! Sở Ngọc giật mình nhớ ra, hai ngày trước, nàng còn dùng thất diệp tuyết chi để uy hiếp Dung Chi, bắt hắn làm việc giúp nàng. Mà việc thứ nhất, là tìm ra kẻ trộm trong phủ.

Hôm nay, đầu óc nàng thật hỗn loạn, không chỉ biết được nguyên nhân thù oán giữa Dung Chỉ và Việt Tiệp Phi mà còn tận mắt chứng kiến năng lực siêu phàm của Thiên Như Kính. Sở Ngọc bị chấn động quá nhiều, nên chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến việc ăn cắp vật vĩnh đó.

Lúc trước sở dĩ nàng làm như vậy là vì không biết lập trường của Dung Chi, nên phải tạm thời dè chừng, coi hẩn là kẻ đối địch. Nhưng hôm nay đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện năm xưa, Sở Ngọc cảm thấy xấu hổ vì sự cẩn thận quá mức của mình.

Thật sự là nàng làm hơi quá!

Nghĩ đến đây, Sở Ngọc nhìn Dung Chi với vẻ hơi áy náy: “Đã tìm được rồi?”

Dung Chi mỉm cười: “Phải, đã tìm được rồi!”

Nếu là hôm trước, thấy hắc tìm ra kẻ trộm nhanh chóng, nàng nhất định nghi ngờ hắc có cấu kết với tên trộm. Nhưng bây giờ tình

thể thay đổi, suy nghĩ cũng
lạc quan hơn, nàng không
còn nghi kỵ đề phòng như
vậy nữa.

Sở Ngọc thầm thở phào:
Dung Chi không phải kẻ
địch, tốt quá!

Tuy việc Thiên Như Kính
khiến nàng hơi thất vọng,
nhưng biết mục tiêu của
Dung Chi không phải là

nàng, có thể xem như trong cái rủi có cái may!

Sở Ngọc phúi phúi quần áo đứng lên: "Là ai vậy? Đã tra hỏi được chưa? Hãy dẫn ta đi xem!" Nói xong nàng định cất bước, bỗng thấy tay áo bị Dung Chỉ kéo lại.

Sở Ngọc dừng bước, nhìn Dung Chỉ đưa nàng một tấm khăn lụa gấp vuông

vẫn: “Công chúa, lau qua đi đã!”

Sở Ngọc hơi giật mình, không hiểu hẳn có ý gì. Dung Chỉ cười cười, cầm góc khăn lau nhẹ môi nàng, rồi lại cẩn thận lau những vết dầu mỡ dính trên quần áo nàng: “Thế được rồi!”

Hai người đứng rất gần, cả

người Sở Ngọc cứng ngắt theo từng động tác của Dung Chỉ. Xung quanh bóng tối mờ mờ, khóe miệng Dung Chỉ cong lên thành nụ cười mơ hồ, chỉ có đôi mắt phẳng lặng, thanh tĩnh như nước. Mỗi đến khi Dung Chỉ xong xuôi, Sở Ngọc mới khôi phục lại tinh thần, mặt nóng bừng. Rất may bóng tối đã dày đặc, nên nàng

không phải lo che giấu bộ mặt đang đỏ ửng.

Dung Chỉ bước đi, quần áo tuyết trắng khẽ lay động trong bóng tối. Ánh trắng thỉnh thoảng xuyên qua khe hở lá trúc, chiếu những đường vân sáng lấp lánh lên người hảnh. Sở Ngọc chậm chạp một lúc rồi mới đuổi kịp bước chân của Dung Chỉ.

Hai người ra khỏi rừng trúc của Mộc Tuyết viên. Đi ra được mấy bước, có một thị vệ tới gần, hành lễ với Sở Ngọc rồi mới quay sang Dung Chi bẩm báo: "Dung công tử, đã sắp xếp xong rồi!" Người này thuộc nhóm thị vệ mà Sở Ngọc đã cấp cho Dung Chi hôm kia.

Dung Chi liếc nhìn Sở Ngọc.

Như nghĩ đến điều gì thú vị, hấn bật cười: “Công chúa, cùng đến xem đi! Tuy ta đã sớm đoán ra người này, nhưng lại không đoán đúng chỗ. Bây giờ ta đã tin câu nói: cứ đi mười bước, ắt có cỏ thơm!”

Thị vệ dẫn hai người đến một nơi trong Tây Thượng các có tên gọi Xuân Sắc viên.

Đây vốn là nơi ở của hai nam sủng, nay chỉ còn lại một người, là Liễu Sắc.

Thế nhưng là Liễu Sắc?

Sở Ngọc ngạc nhiên quay lại nhìn Dung Chỉ. Hắn cũng vừa bước tới, nhếch mép cười gật đầu, ý là không cần nhiều lời. Cửa biệt viện khép hờ, từ trong

vọng ra tiếng chửi bậy
ngang ngược, là tiếng của
Liễu Sắc.

Bước vào trong, Sở Ngọc
càng nghe rõ tiếng Liễu
Sắc, toàn là giọng điệu chớ
búa ngoa ngoắt, thô bỉ quê
mùa, lại chửi vô cùng lưu
loát. Bài chửi có vần có
điệu, ngôn ngữ phong phú,
thậm chí Sở Ngọc còn thấy
khá khâm phục ý tứ, tài

năng trong đó.

Từ ngưỡng cửa vào đến gian trong chỉ khoảng hai mươi bước. Trong thời gian ngắn này, tiếp tục nghe thấy Liễu Sắc chửi bạt đại tổ tông mười tám đời của Dung Chỉ, thậm chí còn muốn giáo huấn cha mẹ Dung Chỉ về cách trông coi dạy bảo con. Dung Chỉ bước vào phòng, cười tiếp

lời: “Thật là xin lỗi! Cha mẹ ta đã an nghỉ dưới suối vàng, người đến chậm một bước rồi!”

Hai người vừa bước vào, giống như có ai đó bấm nút “dừng”, tiếng mắng chửi đột nhiên im bặt.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn ánh sáng yếu ớt. Mấy thị vệ canh cửa thấy

Dung Chi và Sở Ngọc tới, vội vàng hành lễ. Dung Chi bước tới giữa phòng, mỉm cười nhìn Liễu Sắc.

Liễu Sắc đang bị trói bằng một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái.

Quần áo hằn xộc xệch, mái tóc dài rối tung, gương mặt trắng nõn có vết thâm tím. Nhìn thấy Dung Chi, Liễu

Sắc định tiếp tục chửi ầm lên, nhưng nhìn thấy Sở Ngọc phía sau, hăn lập tức biến sắc. Hai dòng lệ trào ra như suối, cặp môi đỏ bừng hé mở, Liễu Sắc run rẩy nói: "Xin công chúa cứu...cứu...Liễu Sắc. Nếu công chúa không đến, Dung Chỉ định hại chết Liễu Sắc!"

Tiếp theo đó, Liễu Sắc thao

thao bất tuyệt tổ cáo Dung
Chỉ ngang ngược lộng
quyền, quả thực biến Dung
Chỉ thành một ác nhân trên
trời dưới đất không ai sánh
bằng, khiến Sở Ngọc nghe
cảm thấy khá thú vị. Dung
Chỉ mỉm cười, đợi cho Liễu
Sắc nói mỗi miệng rồi mới
tiếp lời: “Tài ăn nói khá
lắm! Nghe người nói như
vậy, ngay cả ta cũng muốn
tin là thật!”

Sở Ngọc quay sang liếc nhìn hần, cố ý nói: “Lời Liễu Sắc nói, có đúng không vậy?”

Dung Chi cười thản nhiên: “Công chúa nghĩ sao?”

Hần vỗ vỗ tay, lập tức có thị vệ bước vào kéo theo mấy người bị trói chặt. Trong mấy người này, có

người giúp việc linh tinh trong phủ, có thị vệ, có người ở phòng kế toán sổ sách, có thương nhân, người buôn bán nhỏ, lại có một thanh niên tướng mạo rất giống Liễu Sắc.

Liễu Sắc nhìn thấy người thanh niên kia liền thay đổi sắc mặt, kêu lên: “Dung Chỉ, người có oán thù gì thì cứ tính toán với ta, sao lại

bắt anh trai ta làm gì?" Hóa ra người thanh niên kia là anh ruột của Liễu Sắc.

Dung Chỉ lắc lắc đầu, từ trên cao nhìn xuống Liễu Sắc với vẻ thương hại. Hắn búng tay, phía sau liền có người mang ra chứng cứ, chính là những ngọc ngà châu báu bị mất trong phủ.

Liễu Sắc mặt mày đã tái

nhọt, nhưng nghĩ đến hậu quả khi nhận tội, lại liều chết cãi bướng chống cự: “Là người vu oan hãm hại! Ta chưa từng nhìn thấy những thứ này bao giờ!”

Dung Chi không hề tỏ vẻ tức giận, lấy tay ra hiệu. Lập tức có người thay hấn công bố kết quả điều tra, đồng thời đọc lời thẩm vấn riêng từng người liên quan.

Nghe xong, hai mắt Liễu Sắc trợn ngược, cả người sụp xuống. Nếu không có dây thừng trói chặt vào cột thì có lẽ hắn đã ngã lăn xuống đất.

Mấy năm trước, sau khi nhập phủ, Liễu Sắc cầu kết với người ở phòng kế toán làm hóa đơn giả để tham ô. Tất cả tiền bạc hắn cung

cấp cho anh trai để hồi lộ trong chốn quan trường. Sau khi Dung Chỉ tiếp nhận việc quản lý nội phủ, hẳn không dám làm bừa nữa. Nhưng mấy ngày nay, Liễu Sắc dự cảm sau này mình không còn được công chúa sủng ái nữa, muốn vợ vét một lần chót trước khi bị đuổi đi, để sau này có thể sống thoải mái. Có ngờ đâu, Dung Chỉ đã bị tước

quyền lại một lần nữa
nhúng tay vào, tóm gọn
được hẳn.

Hắn bị bắt trói ở đây vẫn
còn ôm hi vọng. Nhưng đến
giờ này thì không còn lối
thoát nào nữa, chúng cố
xác thực hoàn toàn, chẳng
còn cách nào có thể kêu
oan.

Dung Chỉ khe khẽ mím

cười, quay sang phía Sở Ngọc: “Trước đây ta không để ý, hóa ra Liễu Sắc là một nhân tài. Hẳn cậu kết với người của phòng kế toán tham ô, ăn trộm vàng bạc châu báu bán lấy tiền, cách thức tiêu thụ phi tang cũng khá kín đáo!” Tuy những trò mèo đó không qua được mắt hắn, nhưng với một kẻ chưa từng học hành hay được ai chỉ dẫn

như Liễu Sắc, có thể coi là làm được những việc cực khó.

Dung Chỉ dựa vào hiểu biết về từng người trong phủ, đã sớm đoán ra kẻ trộm là Liễu Sắc. Tuy nhiên trong quá trình điều tra, hắn lại bất ngờ phát hiện ra một điều. Liễu Sắc xuất thân nghèo khó, chưa từng được học hành, chỉ theo cha học

lỏm tính toán sổ sách buôn bán. Thế nhưng đối với vấn đề mua bán tiền nong, hẳn lại tỏ ra rất có năng khiếu, làm sổ sách bài bản đầu ra đây. Tuy hẳn không thể giấu được Dung Chỉ, nhưng lại có thể qua mặt người mới như Hoàn Viễn.

Dung Chỉ kể lại đầu đuôi sự việc cho Sở Ngọc nghe, rồi hỏi nàng xử lý Liễu Sắc thế

nào. Sở Ngọc nhìn Liễu Sắc không chớp mắt, lòng thấy phiền muộn, không biết nên làm sao.

Thật ra nàng đối với kẻ trộm vặt trong phủ, không đến nỗi xót của mà tức giận. Nàng lệnh cho Dung Chỉ truy tìm, chỉ vì không muốn dung túng cho con chuột đào tường khoét vách ngay trong nhà mình,

chứ chưa nghĩ đến biện pháp xử lý.

Khó xử nhất là, mới hai ngày trước nàng vừa nghiêm trị Ấu Lam. Nếu bây giờ xử trí kẻ trộm nhẹ nhàng, thì sức răn đe của nàng trong phủ trở nên vô hiệu. Sai lầm lần này của Liễu Sắc có thể tính là cực lớn, thậm chí đánh chết cũng chưa hết tội.

Chẳng lẽ phải đánh chết
hắn sao?

Dường như nhận ra Sở
Ngọc đang khó xử, Dung
Chỉ nhẹ nhàng cười: “Công
chúa nếu thấy khó xử, vậy
để ta xử lý Liễu Sắc thì thế
nào?”

Liễu Sắc vừa nghe, sắc mặt
trắng bệch, khóc lóc cầu

xin Sở Ngọc tha mạng. Mặc dù hàng ngày Dung Chỉ đối xử với mọi người rất khiêm tốn nhã nhặn, nhưng Liễu Sắc luôn thấy dè chừng và sợ hãi hẳn vô cùng!

QUYỂN 2

Chương 79: Một chiếc lá rơi mà biết mùa thu

Dung Chỉ thật đáng sợ!

Ánh mắt thâm sâu của hắn khiến người ta có cảm giác không thể ẩn nấp bất cứ chỗ nào. Chỉ trong một ngày mà hắn có thể đào xới đến gốc rễ của sự việc!

Nhìn nhận chuẩn xác, phán đoán tinh táo, hành động quyết đoán, con người hắc khác hắc vẻ ngoài tao nhã thông dong tự tại. Thủ đoạn nhanh gọn sắc bén, Dung Chi khác với mẫu người đầy mâu thuẫn như Hoàn Viễn.

Cũng bởi lý do đó, Liễu Sắc rất sợ rơi vào tay Dung Chi.

Con người tâm tư khó
lường này, không biết hẳn
có thể làm ra việc gì.

Sở Ngọc nhớ đến lời Dung
Chỉ nói hôm trước, muốn
giết chết Ấu Lam. Tuy nàng
đã thay đổi cách nhìn nhận
về hắn, nhưng thủ đoạn
của hắn lạnh lùng tàn bạo
là sự thật, khiến nàng
muốn lắc đầu. Dù Liễu Sắc
đáng bị phạt, cũng không

nên dùng cách thức độc ác.

Sở Ngọc tuy không nói ra nhưng Dung Chỉ có thể lờ mờ đoán được ý nàng, nên hăn cất lời: "Công chúa yên tâm, ta sẽ không quá khắt khe với Liễu Sắc đâu! Chẳng qua biết được tài năng thiên phú của hăn, nếu bỏ phí thì thật đáng tiếc! Ta muốn dạy dỗ thêm để hăn có thể trợ giúp cho

Hoàn Viễn”.

Dung Chỉ nhắc đến Hoàn Viễn khiến Sở Ngọc suy nghĩ. Hoàn Viễn tiếp nhận quản lý nội phủ một thời gian, rất tận tâm tận lực nhưng hiệu quả không cao, đối với mọi người trong phủ chỉ đạo không kiên quyết. Từ khi biết Dung Chỉ không phải kẻ địch, nàng liền quyết định trả lại quyền lực

cho hần, cũng xem như bớt gánh nặng cho Hoàn Viễn. Với Hoàn Viễn, nàng sẽ có thu xếp bố trí khác.

Sở Ngọc vừa nghĩ như vậy, thì thấy Dung Chỉ khẽ lắc đầu. Đôi mắt tối đen trong suốt ánh lên vẻ không tán thành. Nàng đang định hỏi thì nghe thấy hần nói: “Công chúa, chúng ta qua chỗ khác nói chuyện!”

Hai người ra khỏi phòng, Dung Chỉ liền đứng lại nói nghiêm nghị: “Công chúa không thể làm như vậy!”

Sở Ngọc hỏi lại: “Cái gì không thể?” Nàng chưa nói, hắc đã biết nàng muốn làm gì sao?

Con người sâu thẳm của Dung Chỉ như hòa cùng

bóng đêm. Hấn nói khẽ:
“Công chúa đối xử với ta
trước đây và bây giờ khác
nhau rất lớn, sao ta lại
không hiểu suy nghĩ của
nàng? Có điều không thể
làm như vậy! Công chúa, ta
lại tiếp quản công việc
không có trở ngại gì, nhưng
nàng có nghĩ đến cảm
nhận của Hoàn Viễn
không? Hấn sẽ nghĩ thế
nào?”

Sở Ngọc đột nhiên tỉnh táo, cũng hiểu ra dụng ý của Dung Chi. Nàng vừa trao quyền quản lý cho Hoàn Viễn không lâu, rồi lại trả lại cho Dung Chi, về lý vừa có thể duy trì hoạt động tốt trong nội phủ, lại giúp Hoàn Viễn thoát được gánh nặng quá sức. Nhưng vấn đề là ở chỗ, thế chẳng khác nào cho Hoàn Viễn một bạt

tai, ý nói hấn quá vô dụng nên mới phải giao lại công việc cho Dung Chỉ.

Dung Chỉ phản đối làm như vậy, là để bảo vệ lòng tự tôn cho Hoàn Viễn.

Nhìn Sở Ngọc, Dung Chỉ dịu dàng nói: "Công chúa, nếu nàng dành sự tín nhiệm cho Hoàn Viễn, rồi lại bỗng nhiên thu hồi, thì hấn sẽ

không chịu nổi!”

Xưa nay Hoàn Viễn luôn chịu áp lực vì phải đấu trí với Dung Chỉ. Khi được Sở Ngọc tín nhiệm ủy thác trọng trách, hẳn có thêm tự tin nên mới tiếp nhận công việc, tận tâm tận lực. Công việc mỗi mệt nhiều không xuể, ai cũng có thể nhìn thấy Hoàn Viễn vất vả tiêu tụy thế nào. Nếu bây giờ

Sở Ngọc thu hồi quyền quản lý, coi như phủ định toàn bộ nỗ lực trước đây của Hoàn Viễn. Thêm nữa, như vậy còn ngầm thông báo Dung Chỉ và Sở Ngọc cùng phe cánh, chẳng khác nào lừa lúc Hoàn Viễn không phòng bị, đâm vào lưng hấn một nhát dao.

Lúc trước Sở Ngọc nóng lòng đoạt hết quyền hành

trên tay Dung Chỉ, việc chuyển giao quyền lực quá gấp gáp nên dồn đống công việc trên người Hoàn Viễn, khiến hắn mỗi một không kham nổi. Lúc này Hoàn Viễn cần nhất là sự tin tưởng của nàng dành cho hắn, nếu như đến lòng tin nàng cũng lấy lại, thì hắn gục ngã mất!

Nghĩ minh bạch trước sau,

Sở Ngọc toát hết mồ hôi. Nếu Dung Chỉ không nhắc nhở, thì chắc chắn nàng sẽ nói sai làm sai. Hành động thể hiện thái độ, dù sau này nàng có nỗ lực giải thích thế nào với Hoàn Viễn thì cũng không thể cứu vãn được!

May mà có Dung Chỉ!

Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc

định chấp tay cảm tạ,
nhưng nhớ ra mình đang
mặc đồ nữ giới, chấp tay
thì chẳng ra thể thống gì!
Tay đưa ra định vỗ vai
Dung Chỉ tỏ ý cảm ơn,
bỗng nhiên sắc mặt nàng
lại thay đổi một lần nữa,
cánh tay giơ trong không
khí biến thành...đưa lên sờ
cầm.

Là bởi vì Sở Ngọc nghĩ đến

một việc.

Vừa rồi Dung Chỉ nói, lòng tự tôn của Hoàn Viễn sẽ bị thương tổn, vậy còn chính Dung Chỉ thì sao? Bị nàng gọi Việt Tiệp Phi đến đánh gãy xương, trong lúc đang dưỡng thương bị nàng thừa cơ cướp đoạt quyền hành, bị bày mưu tính kế, bị đối xử lạnh nhạt...Vậy còn cảm giác của hấn thì sao?

Sở Ngọc toàn thân cứng
ngắc.

Phải chăng, nàng đã phạm
phải sai lầm không thể tha
thứ?

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ. Hai
người đứng rất gần, nhưng
dường như giữa họ là bức
tường vô hình ngăn cách,
không thể nào phá bỏ

được.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Dung Chi, Sở Ngọc đột nhiên không biết phải làm gì, không biết nên nói gì. Cho dù Dung Chi vốn đứng về phía nàng, nhưng sau khi bị đối xử như thế, hẳn còn có thể tiếp tục trợ giúp nàng mà không oán hận, khúc mắc gì sao?

Phải chăng vì nàng quá cẩn thận, nên đã biến một người bạn trở thành kẻ thù?

Sở Ngọc muốn hỏi, nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Thấy vẻ mặt biến đổi liên tục của nàng, Dung Chỉ bật

cười: “Công chúa đang nghĩ gì thế?”

Sở Ngọc trong lòng rối loạn, nên thuận miệng trả lời: “Người phải biết rõ là ta đang nghĩ gì chứ!” Bây giờ nàng không hề nghi ngờ khả năng thấu hiểu lòng người của Dung Chỉ, nên chắc hẳn cũng phải đoán ra suy tư lo lắng của nàng.

Dung Chỉ khẽ cười: “Công chúa không nói, sao ta biết được nàng đang nghĩ gì?”

Sở Ngọc bĩu môi, vặn lại: “Chẳng lẽ ta không nói, thì người không biết ta đang nghĩ gì sao?”

Dung Chỉ tiếp lời: “Chẳng lẽ công chúa không nói, mà lại chắc chắn là ta biết công chúa đang nghĩ gì?”

Lần này Sở Ngọc á khẩu không tiếp tục hỏi vặn gì được nữa. Lời nọ chồng chất lời kia, thật đúng là thiếu i-ốt, quá lãng phí thời gian!...Ánh mắt hai người giao nhau, cùng nhìn chăm chú, rồi cùng nở nụ cười.

Bức tường vô hình, nháy mắt đã tiêu tan.

Mấy câu biết lòng biết dạ
vừa rồi, nghe thì thật nhàm
chán, nhưng lại khiến tâm
tư Sở Ngọc bình ổn. Nàng
cũng hiểu rõ, Dung Chỉ cố
tình tranh cãi kiểu nhàm
chán với nàng, là có dụng ý
mục đích.

Hắn âm thầm truyền đến
nàng một thông điệp: xin
hãy yên tâm, ta đứng ngoài
sự việc, sẽ không trở thành

vật cản của nàng!

Người không nói, ta không nói, che một tầng sương mù mà hiểu rõ lòng nhau. Ân ý như thế, còn gì bằng!

Sở Ngọc an tâm, nhớ đến một việc liền hỏi: "Vậy người có cần gì không?"

Dung Chỉ lại mỉm cười, nhìn nàng sáng mắt ôn hòa: "Ta

chỉ cần dung thân nơi này là được rồi! Công chúa mau quay trở lại chỗ Hoàn Viễn đi, mọi việc ở đây cứ để ta xử lý!” Công việc trong phủ không có gì mới mẻ, hẳn thật sự chẳng muốn lặp lại những việc nhàm chán phiền toái nên không muốn khôi phục quyền lực làm gì. Bên cạnh đó, còn một lý do không nói ra.

Dạy dỗ Liễu Sắc, chắc là cực kỳ thú vị!

Sở Ngọc nghe lời Dung Chỉ, vội vàng chạy đến Tu Viễn cư. Vừa đẩy cửa bước vào, nàng nhìn thấy Hoàn Viễn đang ngồi trước mấy chồng hồ sơ, đang cúi đầu chăm chú xếp lại sổ sách. Hai bên bàn là hai chồng sổ sách xếp gọn gàng ngay ngắn, ở giữa bàn đặt một

khay vuông, trên tấm vải lót là ấn triện phủ công chúa.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Hoàn Viễn ngẩng đầu lên nhìn Sở Ngọc không hề ngạc nhiên, chỉ bình tĩnh nói: “Công chúa, ta đã thu xếp xong xuôi. Sổ sách đã được kiểm tra đầy đủ, lúc nào thì giao lại cho Dung Chỉ?” Bàn tay thon dài đặt

trên chồng sách, khuôn mặt tuần mỹ không biểu lộ điều gì, nhưng trong đáy mắt hẩn lại như có thứ gì vỡ vụn.

Sở Ngọc thầm than, Dung Chỉ đúng là liệu việc như thần! Nàng tiến lên ngồi đối diện với hẩn, nghiêm mặt nói: "Ai nói với người là ta muốn giao việc lại cho Dung Chỉ? Nói ra, ai dám

đồn đại như vậy, ta sẽ
nghiêm trị kẻ đó! Dám nói
vớ nói vẩn sau lưng ta!”

Khuôn mặt cứng ngắt của
Hoàn Viễn rốt cục đã động
đậy. Hắn kinh ngạc:
“Chẳng lẽ không phải thế
sao?”

Những hành vi nhỏ nhặt
mà người ta thường không
chú ý, lại biểu hiện rõ nhất

thái độ của người đó. Hôm nay Sở Ngọc theo Dung Chi đến xem Liễu Sắc bị bắt giữ mà không thông báo gì với Hoàn Viễn, là bởi vì nàng đã không còn cảnh giác với Dung Chi, cũng đã định trao lại quyền hành cho hắn. Nếu như trước kia, gặp tình huống này, nàng nhất định sẽ gọi Hoàn Viễn cùng đi.

Thấy một chiếc lá rơi mà biết trời vào thu, Dung Chỉ có khả năng xem xét toàn cục. Hoàn Viễn tuy không đuổi kịp hấn ở phương diện này, nhưng cũng có suy nghĩ rất nhạy cảm mãnh liệt. Khi có người báo cho hấn biết Dung Chỉ và Sở Ngọc đi xem Liễu Sắc bị bắt, hấn liền hiểu ra tất cả.

Hấn không thể sánh bằng

Dung Chỉ, thậm chí hoàn toàn thua kém!

Tin tức đó như đánh thẳng vào lòng tin và tự tôn của hắc đã lung lay sắp đổ. Chỉ còn đợi Sở Ngọc đến thu dọn tàn cuộc, đâm cho hắc nhất cuối cùng.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, cả hai tay nắm lấy bàn tay Hoàn Viễn, ánh mắt trong

veo sáng suốt, không chút
dao động chăm chú nhìn
hắn: “Ta tin tưởng ngươi!”
Nàng không giải thích,
cũng không khuyến khích
thêm lời dư thừa nào, mà
chỉ nói nhẹ nhàng nhưng
kiên định:

Ta tin tưởng ngươi!

QUYỂN 2

Chương 80: Sáng nay có sắc hương

Sở Ngọc không phát hiện ra vẻ chấn động của Hoàn Viễn. Một lát sau nàng thấy trên tay hơi trống trống, hóa ra Hoàn Viễn đã ngượng ngùng rút tay về. Hắn nói nhỏ: “Công chúa, tài năng của Dung Chỉ vượt

xa ta!” Tuy không muốn, nhưng hắ không thể không thừa nhận điều này.

Hắ chậm rãi nói: “Công chúa, khả năng ta có hạn, trả lại công việc cho Dung Chỉ thì vẫn tốt hơn!”

Thực là khẩu thị tâm phi!
(nghĩ một đằng nói một nẻo)

Sở Ngọc chống tay, rướn người qua bàn, mặt nàng cách mặt Hoàn Viễn không đến một thước, nhìn hằm chằm chăm chăm: “Ta nói người có thể, người chính là có thể! Sau này không muốn nghe người tiếp tục nói những lời tự ti như thế nữa! Người làm việc này bao lâu? Mà Dung Chỉ đã làm bao lâu? Hoàn cảnh của người không được như

hắn, nên bước đầu gặp khó khăn là không thể tránh khỏi. Nếu người không chịu cố gắng mà lại bỏ cuộc, thế mới đúng là thua cuộc hoàn toàn!”

Khuôn mặt Sở Ngọc đột nhiên phóng đại ngay trước mắt, Hoàn Viễn không khỏi nín thở. Ánh mắt hắn bất động trên gương mặt xinh đẹp của nàng trong khoảnh

khắc, rồi mới e ngại né tránh, hơi ngửa người về phía sau: “Vâng, thưa công chúa!”

Tại sao trong lòng hẫng lại dâng lên nỗi vui mừng khôn xiết? Sao hẫng lại thấy sung sướng phần khởi đến như vậy?

Thật là đáng xấu hổ!

Không đúng! Giữa hấn và nàng chỉ là một cuộc giao dịch, hấn trung thành với nàng, nàng sẽ trả tự do cho hấn. Lúc trước hấn bàng hoàng tê tái, chỉ vì sợ nàng đổi ý mà thôi!

Chỉ là như vậy thôi!

Khôi phục tinh thần, Hoàn Viễn nghiêm mặt nói: “Được!”

Sở Ngọc tuy không hiểu vì sao hần thay đổi ngữ khí, nhưng lúc này nàng mệt mỏi quá rồi! Cả một ngày đi lại không ngừng, hao tâm tổn trí, giải quyết xong việc của Hoàn Viễn, nàng thực sự thấy uể oải. Không muốn nghĩ ngợi nhiều, Sở Ngọc đứng lên khoát tay áo: “Tóm lại, về sau người đừng nhắc đến chuyện này

nữa! Ta chẳng những không để cho Dung Chỉ lật đổ địa vị của ngươi, mà sau vài ngày nữa còn có việc quan trọng cần ngươi làm, chịu khó nhé!”

Vẫn còn nữa?

Sở Ngọc nói xong đứng dậy rời đi, để lại mình Hoàn Viễn ngồi ngây như tượng gỗ. Hắn hơi hơi hồi hận:

sớm biết thế này, đáng lẽ phải kiên quyết xin từ chức ngay từ đầu!

Đến khi Sở Ngọc tỉnh giấc, đã là giữa trưa. Nằm trên giường nhìn ánh nắng chói chang qua song cửa, nàng biết không còn sớm nữa, nhưng cả người mệt mỏi không thể nhúc nhích

được.

Mấy ngày vừa qua, trừ những lúc phải giải quyết việc quan trọng, Sở Ngọc đều nằm lì trên giường.

Thường ngày vào thời điểm này, nàng đang ở trong cung chuyện trò thân thiết với hoàng đế. Nhưng sau ngày hôm qua, nàng phá lệ không muốn nhìn thấy bản

mặt Lưu Tử Nghiệp.

Một lý do nữa là, Thiên Như Kính không chịu hợp tác, kế hoạch tạm thời gián đoạn nên nàng phải suy tính lại từ đầu.

Sở Ngọc trở mình, thở dài một hơi. Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn phải dậy, nàng gọi Ấu Lam Phấn Đại vào hầu hạ rửa mặt.

Sau ba ngày trừng phạt, Sở Ngọc lại triệu hồi Ấu Lam về hầu hạ cạnh mình. Dù nàng thị nữ này tâm tư có lúc quá phận, nhưng vẫn là người làm việc chu toàn. Trong ba ngày Ấu Lam bị cầm tù, nàng gọi thêm Phấn Đại làm thị nữ hầu riêng.

Mặc xiêm y nhẹ nhàng, đi

guốc gỗ, Sở Ngọc đến chỗ
Hoàn Viễn trước. Theo
thường lệ nàng khuyên
nhủ khuyển khích hấn vài
câu, rồi sau đó đến Mộc
Tuyệt viên, nhưng không
thấy Dung Chi.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi
quay gót đến Xuân Sắc
viên. Chưa đến gần cửa lớn
của biệt viện, nàng đã
nghe thấy tiếng kêu thê

lượng thảm thiết: “Á...” Sau tiếng kêu thảm thiết là giọng điệu giận dữ của Liễu Sắc: “Dung Chỉ, đau quá! Người có thể bảo Hoa Thác bỏ cây gậy trúc ra được không? Động một tí là để hấn đánh ta!”

Sở Ngọc nín cười bước rón rén để không làm kinh động người trong nhà, lại nghe tiếng Dung Chỉ thản

nhiên nói: “Người vừa tính sai một con số, đáng ăn đòn. Nếu người còn kêu ca, ta sẽ bảo Hoa Thác đánh gấp bội!”

Liễu Sắc nói nhỏ đi, nhưng giọng vẫn rất bất bình: “Người muốn đánh cũng được, nhưng đừng đánh vào mặt. Cứ thế này, ta làm sao gặp người khác được nữa?”

Dung Chỉ khẽ cười: “Người sợ gì chứ! Ở đây ta có thuốc trị thương rất tốt. Nếu người yêu quý dung nhan như thế, thì gắng học hết bài ngày hôm nay đi, ta sẽ cấp cho thuốc rịt vết thương!”

Sau đó trong phòng truyền đến âm thanh mơ hồ, hình như là Liễu Sắc nghiên

rằng oán hận, nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục trước cường quyền.

Sở Ngọc bước vào trong phòng.

Cửa sổ mở toang, ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng. Hoa Thác đang dựa lưng bên cửa sổ, tay cầm một cây gậy trúc dài khoảng hai thước, sơn đen bóng như

màu chiếc trường kỷ bên cạnh. Dung Chỉ và Liễu Sắc ngồi trên trường kỷ, đang xem một vài sổ sách cũ.

Nghe tiếng guốc gỗ dưới chân Sở Ngọc, Liễu Sắc ngẩng mặt lên khiến nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt hảnh. Trên gương mặt kiều diễm mềm mại đáng yêu, tổng cộng có tám đường xanh tím tung hoành

ngang dọc thành hình chữ
“hoa” (花)

Sở Ngọc không nhìn được
bật cười thành tiếng. Liễu
Sắc cuống quýt nâng tay áo
che mặt, không muốn nàng
nhìn thấy bộ dạng khó coi
của mình. Một lát sau hăn
bỗng nhớ ra, cho dù dung
mạo hăn không bị hao tổn
gì thì công chúa cũng sẽ
không sủng ái hăn nữa.

Ánh mắt ảm đạm, Liễu Sắc buông tay xuống, đứng lên hành lễ: “Tham kiến công chúa!”

Nhìn vẻ thê thảm của Liễu Sắc, Sở Ngọc cảm thấy không đành lòng. Nàng liếc nhìn Dung Chi, ý hỏi hắn có nhất thiết phải khắc nghiệt như vậy không.

Dung Chỉ cười lắc đầu:
“Công chúa, nàng còn chưa
biết, Liễu Sắc tuy có tài
năng thiên phú nhưng lại
mắc tật ham ăn biếng làm.
Nếu không tạo áp lực ép
buộc, thì muốn hấn học
hành còn khó hơn lên trời!”
Liễu Sắc sợ nghèo sợ khổ,
làm cách này mới có thể
chế ngự được hấn tốt nhất.

Nếu không có tính ham ăn

biếng làm chỉ thích hưởng thụ, thì Liễu Sắc chỉ cần kế thừa nghề buôn bán của cha cũng có thể làm một bình dân thường thường bậc trung. Nhưng hắn không muốn phải cực khổ mệt nhọc, nên mới mặt dày tự tìm đến chỗ công chúa để làm trai lơ. Mà hắn mạo hiểm tham ô trộm đạo trong phủ, cũng vì muốn sau này có thể sống an

nhàn không phải làm việc.

Sở Ngọc nghĩ cũng phải. Nếu Liễu Sắc không nhanh học được cách quản lý sổ sách trong phủ, nàng rất khó có thể điều Hoàn Viên sang làm việc khác. Bên cạnh nàng đang rất thiếu phụ tá đắc lực, nên cũng không chắt vắn phương pháp dạy dỗ của Dung Chỉ thêm nữa.

Nghĩ đến việc của mình, Sở Ngọc liếc nhìn Dung Chỉ. Hiểu ý nàng, hắc đứng dậy nói: "Tạm nghỉ một lát. Hoa Thác, phiên người bôi thuốc cho Liễu Sắc, ta ra ngoài với công chúa có chút việc!"

Hai người bước ra vườn, lại nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết từ trong phòng

vọng ra: “Hoa Thác, nhẹ tay một chút! Đau chết ta!”

Nhìn nhau cười, Dung Chỉ hỏi Sở Ngọc: “Công chúa có việc gì khó xử sao?”

Ngẫm nghĩ một lát, Sở Ngọc quyết định nói ra nỗi phiền não của mình: “Quả thật ta có chuyện khó xử! Ta muốn mua nhà cửa ở một nơi thanh tĩnh, trong

thành hoặc ngoại thành cũng được, nhưng không được lấy danh nghĩa của ta mà muốn mượn tên người khác". Nàng muốn làm việc này hoàn toàn bí mật, không cho người khác biết thân phận của chủ nhà, tôi tớ trong nhà cũng mới hoàn toàn, không có liên quan gì với phủ công chúa.

Chuyện này nói thì dễ,

nhưng thực hiện thì không biết làm cách nào. Chưa nói tới việc làm giả thân phận, ngay cả tìm được nhà cửa ở nơi thanh tĩnh cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dung Chỉ thản nhiên nói: “Công chúa phiền não như thế, sao không hỏi nhờ Vương Ý Chi?” Dù xét về của cải hay về gia thế,

Vương Ý Chi đều thuộc hàng thượng đẳng. Chỉ cần Vương Ý Chi muốn ra tay, thì thân phận giả hay nhà cửa kiểu gì cũng dễ như bỡn.

Sở Ngọc nghe xong sửng sốt. Nàng nhìn hẩn chăm chăm thật lâu, rồi bữu môi bất lực: “Có việc gì trên đời mà người không biết không?” Nàng quen biết

Vương Ý Chi là chuyện bí mật vừa mới đây, vậy mà cũng không qua khỏi tai mắt của Dung Chỉ, khiến nàng thấy thật là...

Ừ, biết thì biết đi, trước mắt cũng chẳng có việc gì cần giấu hẩn, thậm chí còn có thể nhờ hẩn giúp đỡ.

Dung Chỉ cười cười, điềm nhiên nói: "Nếu công chúa

tín nhiệm, có thể giao việc này cho ta. Để ta trao đổi với Vương Ý Chi, chắc chắn sẽ làm công chúa hài lòng. Ngoài ra, trừ Liễu Sắc, ta muốn tiến cử thêm một người có thể trợ giúp cho Hoàn Viễn”.

“Vậy việc này giao cho người xử lý!” Nghe thấy việc mẫu chốt có thể giải quyết ổn thỏa, Sở Ngọc vui

vẻ hằn lên “Là ai vậy?”

Dung Chỉ lẳng lẳng nói:
“Mặc Hương”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 81: Khen ngợi lẫn nhau

“Mặc Hương?”

Dung Chi khe khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, là Mặc Hương. Ta đã dạy dỗ hẳn hai năm, định để lúc nào thích hợp mới báo với công

chúa. Nhưng lúc này cũng được rồi, có thể sử dụng hẳn!”

Sở Ngọc sững sốt nói: “VẬY, còn Hoàn Viễn...” Liệu có làm Hoàn Viễn nghĩ ngợi gì không?

Dung Chi lắc đầu: “Chỉ cần không phải ta, thì không sao hết!” Áp lực thất bại của Hoàn Viễn là từ phía

Dung Chỉ. Nếu không phải Dung Chỉ, Hoàn Viễn sẽ không đề phòng hay gây cản trở. Hơn nữa, trước đây Mặc Hương vốn là thuộc hạ của Hoàn Viễn, hiện nay giao hẳn cho Hoàn Viễn toàn quyền sai bảo chỉ giúp giảm bớt gánh nặng khó khăn, chứ không gây khó xử gì!

Nếu thay Mặc Hương bằng

Dung Chỉ, thì Hoàn Viễn mới không thể ngồi yên. Dung Chỉ mà làm chân trợ thủ nghe sai bảo, thì dù vô tình hay hữu ý, sớm muộn hẵn cũng khống chế hết quyền lực trong tay. Cái này có thể coi là thiên tính, tư chất có sẵn rồi!

Lựa chọn sử dụng Mặc Hương vào thời điểm này, để Hoàn Viễn có sự chuẩn

bị tâm lý, sau đó tiếp nhận thêm Liễu Sắc. Mặc Hương đóng vai trò cầu nối giữa Hoàn Viễn và Liễu Sắc.

Trải qua hai năm được Dung Chỉ uốn nắn dạy dỗ, Mặc Hương đã rất thành thạo về thuật xử thế, uốn mình theo người, suy đoán tâm tư, biết tiến biết lùi, vượt xa Liễu Sắc. Mặc Hương hiểu rõ lúc nào thì

nên cúi đầu, lại rất thức thời, nên sẽ không làm Hoàn Viễn cảm thấy khó chịu. Có một rồi sẽ có hai, đã tiếp nhận Mặc Hương thì sau đó Hoàn Viễn tiếp nhận thêm Liễu Sắc cũng không khó khăn gì.

Mặc Hương đóng vai trò dẫn đường, hòa hoãn xung đột.

Thì ra là thế! Sở Ngọc khẽ gật đầu: “Cứ làm theo ý người!”

Sau một ngày, Dung Chỉ báo cho Sở Ngọc, việc đã xử lý xong. Trên thế giới từ nay xuất hiện thêm hai người là Dụ Tử Sở và Dụ Tử Viễn, theo thứ tự chính là thân phận giả của Sở Ngọc và Hoàn Viễn. Trước đây mấy cái tên này chỉ là

tự xưng, nhưng qua tay Dung Chỉ liền có cả hộ khẩu hộ tịch, dù ai tra xét đến cũng không ngại.

Dung Chỉ rất khiêm tốn nói, hầu hết là nhờ công lao của Vương Ý Chi, bản thân hắn chỉ là kẻ xe chỉ luồn kim, kết nối các cơ sở mà thôi. Chịu trách nhiệm đàm phán, giao dịch tiền bạc đều là Vương Ý Chi đứng

ra.

Nhờ Vương Ý Chi tạo thân phận giả còn có một cái lợi, là không ai dám nghi ngờ thân phận thật hay giả. Ba chữ Vương Ý Chi vang danh ầm ầm chính là sự đảm bảo vô cùng chắc chắn!

Tuy đã biết thế nào là quyền lực của vương gia

hào phú, nhưng hiệu suất làm việc kinh người vẫn khiến Sở Ngọc lắp bắp kinh hãi. Nàng cải trang theo Dung Chỉ đến xem nhà cửa vườn tược mới tậu có tên gọi Sở viên.

Trong Sở viên, thủ vệ tôi tớ không rõ tìm được ở đâu về, rất quy củ, nhanh nhẹn hoạt bát, dáng vẻ chỉnh tề đoan chính. Trong ngoài

nghiêm ngặt gợn gàng đầu ra đấy, chắc hẳn cũng có bàn tay thu xếp của Vương Ý Chi. Sở Ngọc đi xem xét một hồi, lòng thật cảm kích sự giúp đỡ của Vương Ý Chi. Nhớ đến thiệp mời hôm nọ của hẳn, nàng ngẫm nghĩ, mỉm cười, rồi đi chuẩn bị một phần quà đáp lễ.

Vương Ý Chi không thiếu

thứ gì, lại quá thừa tiền, nên muốn tặng hẳn một đồ vật quý giá thì chẳng khác nào chở củi về rừng. Như vậy, để thể hiện thành ý, phải tìm được thứ gì độc nhất vô nhị!

Ngày tụ họp ở nhà Vương Ý Chi đã đến. Trên xe nàng đặt một thùng gỗ nặng trĩu. Lần này Sở Ngọc không đi một mình mà dẫn

theo cả Lưu Tang.

Mang theo Lưu Tang là vì Sở Ngọc ngẫu nhiên nghĩ đến, nàng rất cần một chân chạy linh tinh. Vì lý do an toàn, không thể để Việt Tiệp Phi rời xa nàng được, nên phải cần thêm một người.

Nếu mang theo người có thân phận thấp quá, thì

không thể cho xuất hiện ở chỗ tụ họp của các công tử thượng lưu được. Mà nếu mang theo Dung Chỉ Hoàn Viễn, thì lại lãng phí nhân tài vào những việc vặt vãnh, bởi vậy lựa chọn Lưu Tang còn nhỏ tuổi là thích hợp nhất!

Lưu Tang đã bị quên lãng nhiều ngày, nay thấy Sở Ngọc nói muốn dẫn đi chơi

thì vô cùng sung sướng.
Cậu bé nhảy chân sáo, nói
lú lo liên mồm.

Trước hết, Sở Ngọc đi tới
Sở viên, rồi sau đó từ Sở
viên xuất phát. Sở viên rất
gần nhà Vương Ý Chi, chỉ
đi một lát là tới. Giao xe
ngựa cho người hầu, Sở
Ngọc và hai người đi theo
tiểu đồng đến gặp Vương Ý
Chi – chủ nhân cuộc tụ họp

hôm nay.

Vương Ý Chi đang ở bên hồ.

Lúc này mới khoảng tám, chín giờ sáng, còn khá sớm, khách khứa chưa đến. Ven hồ thả neo một chiếc thuyền nhỏ, Vương Ý Chi đang nằm ung dung trên thuyền, nhắm mắt tận hưởng làn gió ấm áp buổi

sớm.

Nhìn dáng vẻ Ý Chi, Sở Ngọc cảm thấy thật hâm mộ. Nàng bước đến đá đá vào mạn thuyền, cười híp mắt nói: "Ý Chi huynh thật là nhân nhĩ!"

Bị nàng đá vài cái, thuyền nhỏ trên mặt hồ không chịu nổi lực mạnh, lắc lư tròn trành, khiến người

nằm trong thuyền có cảm giác sắp bị lật úp. Tiểu đồng đứng bên trợn tròn mắt, không ngờ một vị công tử trông thanh tao nhẹ nhàng như thế mà lại không khách khí chút nào, thấy chủ nhân nhà hấn mà dám đưa chân đá để chào hỏi.

Tiểu đồng sau khi sửng sốt định tiến lên ngăn cản Sở

Ngọc, nhưng bị Việt Tiệp Phi chặn lại. Vương Ý Chi nằm trên chiếc thuyền đứng đưa lại không kích động. Hắn từ từ mở mắt, cả người vẫn lay động theo thuyền: “Tử Sở huynh, không đúng đạo làm khách nhé!”

Tuy lời có vẻ khiển trách, nhưng trong mắt hắn là ý cười vui vẻ, không hề có

chút tức giận nào. Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Ý Chi huynh nếu thấy bất bình, lần sau cho huynh đá lại ta là được!”

Vương Ý Chi chậm rãi đứng lên. Thuyền nhỏ vẫn dập dềnh tròn trành, nhưng hấn đứng trên thuyền lại vững vàng chắc chắn, khiến Sở Ngọc hơi thất vọng vì không có cơ hội

cười nhạo.

Vương Ý Chi nhìn phía sau Sở Ngọc, thấy Lưu Tang thì hơi kinh ngạc. Hắn bước lên bờ, không cần để ý góc áo bào hơi nhúng xuống nước, cười nói: “Cứ tưởng đi cùng nàng là vị mà ta gặp mấy hôm trước!”

Người mà Vương Ý Chi nhắc đến, tất nhiên là

Dung Chỉ.

Sở Ngọc không hiểu hẳn đề cập đến Dung Chỉ làm gì, lòng hơi nhộn nhạo nhưng trên mặt lại không biểu lộ điều gì: "Hắn còn có việc khác quan trọng, nên không thể đến được!"

"Thật là đáng tiếc!" Vương Ý Chi vừa tỏ vẻ tiếc nuối, lại vừa khen ngợi không

tiếc lời: “Ta tưởng trong sổ
thuộc hạ của nàng, không
mấy người được như hấn,
nên nàng sẽ đưa hấn tới
đây chứ! Hóa ra là không
đến được!”

Sở Ngọc nhướn mày, tỏ vẻ
không hiểu.

Vương Ý Chi lại khẩn thiết
nói: “Ta nói lời này là thật
lòng, nếu có ngày nàng

không cần hấn nữa, thì hãy đem cho ta! Một nhân tài như thế, làm đến Tể tướng cũng không có gì là quá!" Đã biết rõ thân phận thật của Sở Ngọc, Vương Ý Chi cũng có thể đoán chắc mười phần về thân phận Dung Chi. Hấn nghĩ thế nào cũng không hiểu được, tại sao một người trẻ tuổi có tài kinh bang tế thế như vậy mà lại cam tâm làm

nam sủng?

Cũng không phải Vương Ý Chi xem thường Sở Ngọc, mà vì người đó quá bất phàm, một tòa phủ công chúa sao có thể thỏa chí vầy vùng?

Sở Ngọc không phản bác lại được, đành gượng cười. Lòng nàng thấy hiểu kỳ quá đỗi, không hiểu ngày

đó xảy ra chuyện gì. Thực là hối hận, chỉ vì lười nên lúc Dung Chỉ trao đổi với Vương Ý Chi, nàng đã không đi theo.

Rốt cuộc ngày đó hai người này đã làm gì? Để rồi sau đó hâm mộ lẫn nhau như thế? Không tiếc lời ca ngợi đối phương?

QUYỂN 2

Chương 82: Sở chiết gió nhẹ tុ

Sở Ngọc đang định hỏi, nhưng Vương Ý Chi lại chuyển sang đề tài khác: “Một sở thứ mà hôm trước nàng góp ý với ta rất rõ ràng. Nhưng có một chuyện ta không hiểu, chẳng lẽ nước đã nấu sạch

hơn nước chưa nấu?"

Sở Ngọc biết không có chuyện thì hẳn sẽ không nhiều lời, nên nhẹ nhàng giải thích: "Ý Chi huynh không biết đấy thôi, nước chúng ta sử dụng hàng ngày trông thì trong vắt như vậy, nhưng lại chứa rất nhiều bụi bặm mà mắt thường không thể nhìn thấy được!"

Vương Ý Chi giả hoạt hỏi lại: “Đã không nhìn thấy, làm sao nàng lại biết có bụi bặm?”

Sở Ngọc ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Ý Chi huynh, thỉnh thoảng vào lúc sáng sớm, khi ánh nắng chiếu qua song cửa, huynh có nhìn thấy những hạt bụi li ti không?” Sở Ngọc không có

điều kiện chế tạo kính hiển vi, nên chỉ có thể tìm ví dụ mà người khác quan sát được để làm mẫu “Đây chính là bụi bặm mà ngày thường chúng ta không nhìn thấy, cũng giống như bụi bẩn trong nước. Ta không nhìn thấy nhưng nó vẫn tồn tại”.

Ngay sau đó nàng lại bổ sung: “Ý Chi huynh cứ hỏi

người thường xuyên đun nước thì biết. Nồi dùng để nấu nước một thời gian dài, dù không làm bất cứ việc gì khác, nhưng ở vách nồi sẽ đóng một lớp váng. Đây cũng là một chứng cứ rõ ràng!” Thực ra lớp váng này là do các khoáng chất trong nước lắng đọng lại, nhưng trước mắt Sở Ngọc cần tìm cách chứng minh quan điểm của mình nên

tiện thể sử dụng lung tung.
Chỉ cần thuyết phục được
Vương Ý Chi thì chuyện
thật hay giả cũng không
sao hết!

Nếu Vương Ý Chi còn
không tin, nàng sẽ dẫn hân
đi xem tận mắt những thứ
kết tinh lắng đọng này, cho
hân tâm phục khẩu phục.

Trước hai chứng cứ liên tục

của Sở Ngọc, Vương Ý Chi không khỏi dao động. Hắn nhú mào: “Hóa ra nước mà chúng ta ăn uống hàng ngày lại dơ bẩn thế sao?”

Sở Ngọc vừa nghe liền phát hoảng, không khéo dọa Vương Ý Chi sợ đến nỗi hàng ngày không dám uống nước nữa thì hỏng bét. Nàng vội nói chữa: “Cũng không hẳn là như

thế! Huynh xem, hàng ngày chúng ta sống trong bầu không khí bụi bặm như vậy mà vẫn khỏe mạnh đấy thôi! Chẳng qua đối với thực nghiệm thì phải dùng nguyên liệu tinh khiết, sai số một chút xíu cũng không được!”

“Thực nghiệm?” Vương Ý Chi bắt ngay được từ mới mà Sở Ngọc vừa nói.

Sở Ngọc giật mình, nhưng nàng giải thích không chút hoang mang: “Đúng thế! Thực nghiệm, thực nghiệm, kiểm tra trên hiện trường. Nếu không thực nghiệm, sao tìm được chân lý?”

“Tuyệt vời!” Sau một lát suy tư, Vương Ý Chi vỗ tay, tỏ vẻ cực kỳ tán thưởng lời giải thích của Sở Ngọc,

khuôn mặt hắc sáng ngời
phấn khởi: “Nếu không
thực nghiệm, sao tìm được
chân lý! Nói chung không
thể tin vào đánh trận trên
giấy! Tử Sở huynh nói,
thực là những lời răn dạy
quý báu!”

Tiếp đó Sở Ngọc lại dặn dò
Vương Ý Chi, trước khi
đựng nước cất, dụng cụ
phải tẩy rửa sạch sẽ. Tuy

bản thân không nghiên cứu sâu về hóa học, nhưng Sở Ngọc vẫn còn nhớ những kiến thức cơ bản. Đối với thực nghiệm, điều kiện tiên quyết là mọi dụng cụ và nguyên liệu phải tinh khiết.

Sau khi dọn dò xong xuôi, bất thành lình Sở Ngọc nghe thấy Vương Ý Chi hỏi: “Nàng nói rất có lý! Nhưng ta còn một thắc mắc, công

chúa tôn quý như nàng, sao lại biết những chuyện này tường tận thế?" Tiểu đồng dẫn đường đã đi đón khách, nên Vương Ý Chi không ngần ngại nói thẳng ra thân phận của nàng, và cũng khiến Sở Ngọc cả kinh, ý thức mình đã lỡ lời.

Tro bụi dưới ánh mặt trời, ai cũng có thể nhìn thấy, việc này không vấn đề gì.

Nhưng với thân phận công chúa của nàng, sao lại chú ý đến cả nồi nấu nước?

Trong khoảng thời gian ngắn Sở Ngọc chưa biết tìm lời chữa cháy thế nào, vô thức nắm lấy tay áo của mình, ngón tay chạm vào một vật cứng. Nàng bỗng nhớ ra có mang một thứ bên mình, liền lấy ra đưa cho Vương Ý Chi, miệng nói

lảng sang chuyện khác:
“Để cảm tạ sự giúp đỡ to
lớn của Ý Chi huynh vài
ngày trước, hôm nay tại hạ
có chút lễ mọn muốn kính
tặng!”

Nàng lấy từ trong tay áo ra
một chiếc quạt gấp, hai tay
nâng lên đưa cho Ý Chi,
biểu hiện thành ý.

Quạt gấp là một vật rất

bình thường, nhưng ở thời đại này vẫn chưa có. Sở Ngọc cho người nghe ngóng, được biết đương thời mọi người sử dụng quạt lông một phiến, chứ không có quạt gấp, quạt giấy. Trước đây nàng đã sai người làm một chiếc để mình sử dụng, là cái đầu tiên trên đời. Tuy nhiên vì trời chưa nóng, nên quạt vẫn bị nàng vứt xó.

Mấy ngày trước muốn tìm
lễ vật độc đáo để tặng
Vương Ý Chi, Sở Ngọc
quyết định chọn quạt gấp.
Những thứ khác đòi hỏi
hàm lượng kỹ thuật quá
cao, nàng không làm được.
Còn quạt gấp thì chỉ cần có
ý tưởng, nàng mô tả là thợ
thủ công có thể làm được
ngay.

Nàng có tật giật mình, chuyển đề tài rất không tự nhiên, không hiểu người khác thì nghĩ thế nào, nhưng Vương Ý Chi cũng không truy cứu nữa, chỉ cười cười nhận lấy cây quạt gấp. Xem xét một hồi hẩn phát hiện có điểm lạ lùng, bèn hiểu kỳ dùng cả hai tay kéo nan quạt ra. Nhìn thấy trên quạt vẽ tranh thủy mặc, non nước hữu tình,

vẻ ngọc nhiên trong mắt
hắn càng đậm.

Sở Ngọc mang ra một
thanh quạt khác, xoay cổ
tay, mấy ngón tay khẽ
chuyển động mở quạt, rồi
cười nói: “Ý Chi huynh, làm
thế này cơ mà!” Nàng gấp
quạt lại, rồi chậm rãi làm
mẫu một lần nữa.

Vương Ý Chi nhìn một lần

là hiểu, bắt chước Sở Ngọc chỉ dùng một tay để gấp, mở quạt. Tay hần linh hoạt mạnh mẽ, cầm quạt càng đẹp để tiêu sái. Gấp quạt lại, Vương Ý Chi tỏ vẻ mừng rỡ phần khích, nhưng ngoài miệng lại nói: “Nàng là công chúa, làm gì tùy ý. Nhưng mang một thứ chỉ có vài nan tre với hai tờ giấy mỏng đến đáp lễ, chẳng phải là khinh

người quá đáng sao?"
Vương Ý Chi xưa nay vốn không quan tâm đến tiền tài, nhưng lại rất hứng thú với những vật độc đáo tinh xảo. Hắn rất vừa lòng với lễ vật này, nhưng vẫn muốn trêu chọc Sở Ngọc một chút.

Sở Ngọc mỉm cười đáp lời: "Tất nhiên không phải thế, khối ngọc này cũng rất hay,

Ý Chi huynh thử nhìn xem!”

Nàng giơ ra một khối bạch ngọc dài chừng một bàn tay. Bạch ngọc tuy quý hiếm đắt tiền, nhưng trong nhà Vương Ý Chi rất nhiều nên chẳng thèm để tâm, thậm chí còn sợ bạch ngọc xếp cạnh quạt gấp làm hỏng sự tao nhã thanh lịch của chiếc quạt. Nhưng vì

Sở Ngọc nhắc nhở, hần cũng thử cầm lên xem, phát hiện ra khối bạch ngọc cũng là một chiếc quạt gấp.

Một chiếc quạt gấp làm bằng bạch ngọc, màu trắng tinh khiết, đồng nhất một khối khiến cho Vương Ý Chi lúc đầu không phát hiện ra.

Chậm rãi mở chiếc quạt ngọc, hần thấy mỗi nan

quạt là một thanh ngọc được mài đều nhẵn mịn, tinh xảo lung linh, mỏng nhẹ đến mức có cảm giác mạnh tay một chút là vỡ.

Trên mặt quạt ngọc, điêu khắc một lời mời tinh tế. Mặt quạt phía sau khắc hình sơn thủy, khá giống bức tranh thủy mặc vẽ trên quạt giấy. Nhìn từ mặt trước, dòng chữ ẩn hiện

trong cảnh núi sông, nội dung là, mời Vương Ý Chi một tháng sau tham gia tụ họp ở Sở viên.

Dùng quạt gấp để gửi lời mời, lại dùng lời mời để tặng quạt gấp.

Tuy quạt gấp là kết tinh trí tuệ của người đời sau, nhưng Sở Ngọc đã phải mất nhiều tâm trí để nghĩ

ra ý tưởng: dùng quạt để gửi lời mời, trong chữ có tranh, trong tranh có chữ. Nhưng mài giữa cây quạt bạch ngọc tinh tế tỉ mỉ, rồi viết và vẽ lên đó lại là công sức của Dung Chi.

Tuy trong phủ có thợ thủ công, nhưng không thể chạm trổ tinh tế tỉ mỉ như vậy.

Phải khổ công tốn sức như thế, mới thể hiện được thành ý của Sở Ngọc!

QUYỂN 2

Chương 83: Tiêu Biệt gây khó dễ

Hành động của Sở Ngọc, là để Vương Ý Chi biết được tâm ý của nàng. Công nghệ chế tạo không có gì phức tạp, nhưng muốn chế tác một khối ngọc, phải là người khéo tay kiên nhẫn lắm mới có thể làm được.

Vương Ý Chi là người rất biết thưởng thức. Nhìn khối ngọc nhỏ tinh xảo, hẳn có thể đánh giá được bao nhiêu công phu và tay nghề lão luyện trong đó, cũng thầm cảm động trước lòng thành của Sở Ngọc. Hắn mỉm cười nói đồng dạng: “Được, tới lúc đó ta nhất định đến sớm nhất!”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười. Cây quạt chỉ là thứ dẫn đường, nàng còn có màn trình diễn cần chuẩn bị vài ngày, đến lúc sẽ cho mọi người thưởng lãm.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía rặng liễu. Lưu Tang và Việt Tiệp Phi đứng đằng sau. Việt Tiệp Phi sớm có thói quen không ai để ý đến, nhưng Lưu

Tang thì nhìn bóng lưng hai người kia mà rầu rĩ. Cậu bé nghe hai người nói chuyện mà không hiểu, dường như Sở Ngọc và Vương Ý Chi ở một thế giới khác, cậu nhìn thấy, nhưng không chạm vào được.

Đợi hai người bọn họ nói chuyện xong, Lưu Tang chạy đến níu tay Sở Ngọc, giương mắt cố ý nhìn

Vương Ý Chi. Đáng tiếc cậu bé chẳng có mấy lực thị uy, trông chỉ giống như con mèo nhỏ đang dựng lông mà thôi.

Ánh mắt Vương Ý Chi dừng lại trên người Lưu Tang trong chốc lát, rồi quay sang Sở Ngọc cười nói: “Nàng nuôi được một con mèo nhỏ rất thú vị!”

Lưu Tang tuy tuổi còn nhỏ nhưng không phải ngốc, sao lại không biết Vương Ý Chi chẳng coi mình ra gì. Cậu bé tức khí nói: "Người chớ vội đắc ý! Sau này người nhập phủ công chúa, luận về thứ tự, người còn phải gọi ta là ca ca đấy!" Sở dĩ cậu bé gọi Dung Chi và những người khác là ca ca, không phải bởi vì họ lớn tuổi hơn, mà vì họ đã ở

bên công chúa trước cậu.

Điều này...rất giống nam giới nạp thê thiếp, chính là đạo lý: tiểu thiếp đến sau phải gọi người đến trước là tỷ tỷ.

Lời Lưu Tang vừa dứt, chung quanh lâm vào yên tĩnh đáng sợ.

Sở Ngọc sửng sốt.

Việt Tiệp Phi sửng sốt.

Vương Ý Chi càng sửng sốt.

Sau một lúc, Vương Ý Chi phá lên cười. Hắn vừa cười vừa ôm bụng, khuôn mặt tuấn tú còn méo xệch đi, hình như bởi vì cười nhiều quá nên đau bụng!

Sở Ngọc trong phút chốc

cháy đen mặt, chỉ hận
không có cái lỗ nào để chui
xuống.

Quá bẽ mặt!

Phi phi phi phi phi! Trẻ nhỏ
ấy mà, lời nói gió bay!

Dường như Lưu Tang còn
muốn mở miệng nói thêm,
Sở Ngọc vội lấy tay bịt
miệng cậu bé lại, nghiêm

khắc nhìn chăm chăm:
“Trước khi ra khỏi cửa, ta
đã nói thế nào với em? Dặn
em phải nghe lời, không
được nói lung tung, vậy em
đã làm thế nào?”

Lưu Tang buồn rầu cúi đầu,
giống như một sủng vật
bỗng nhiên bị bỏ rơi.

Giáo huấn Lưu Tang xong,
Sở Ngọc quay sang Vương

Ý Chi cười khỏ: “Ý Chi huynh bỏ quá cho! Tiểu hài tử nói lung tung ấy mà!”

Sở Ngọc còn định giải thích thêm, thì từ phía ngoài vọng đến tiếng nói: “Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng cười của Ý Chi huynh, không biết có chuyện gì làm huynh vui thế?” Nàng nhìn kỹ, người đang bước đến là Bùi Thuật, bèn vội

khôi phục về mặt bình thường, đứng lui sang một bên.

Dù sao Bùi Thuật cũng là người tiến cử nàng kết bạn với Vương Ý Chi. Nếu ngày đó không phải bị truy đuổi trên đường, ngẫu nhiên gặp Bùi Thuật thì nàng cũng đâu có cơ hội giao du với tầng lớp thượng lưu! Cho dù nàng là công chúa,

có gia thế quý tộc, nhưng bọn họ không muốn tiếp nhận thì nàng cũng chẳng có cách nào thâm nhập được.

Trước hết, nàng phải được họ thừa nhận, sau đó sẽ từng bước hòa nhập!

Tuy lần gặp Bùi Thuật là ngẫu nhiên, nhưng tất cả các bước sau đó đều nằm

trong tính toán của nàng. Đáng tiếc dù sao nàng cũng không phải là người mưu lược tinh thông, dù đã rất tỉnh táo và kín đáo nhưng trong quá trình vẫn phát sinh những chuyện ngoài ý muốn. Đại bộ phận là nàng tính đúng, nhưng vẫn có những sai sót nhỏ.

Trong phủ, trong cung và công tác ngoại giao, cả ba

mặt này đều phải tiến hành đồng thời. Một số chuyện phát sinh ngoài ý muốn như việc Dung Chỉ, Hoàn Viễn, Liễu Sắc, và đặc biệt là Thiên Như Kính liên quan đến việc trong cung gặp thất bại. Trước mắt, chỗ duy nhất không gặp khó khăn, chính là việc xây dựng quan hệ nàng đang làm ở đây.

Việc này không thể tiến hành gấp gáp được!

Việc có nặng nhẹ, bên phía Vương Ý Chi phải làm từ từ, nhưng bên phía Lưu Tử Nghiệp lại phải đẩy nhanh, thứ nhất bởi vì không trông đợi được ở Thiên Như Kính, thứ hai là Lưu Tử Nghiệp khiến nàng vô cùng thất vọng.

Vương Ý Chi sai tiểu đồng dẫn Bùi Thuật đến Dư Hương trai trước, còn mình thì quay lại chỗ Sở Ngọc mỉm cười: “Tử Sở đến chỗ ta, ngoài mặt nói cười vui vẻ nhưng ta biết, Tử Sở huynh có điều phiền muộn. Ta không biết có chuyện gì, cũng không biết khuyên giải ra sao, nhưng nếu có thời gian Tử Sở huynh hãy thường xuyên đến nhà ta,

vừa nghỉ ngơi vừa tán gẫu
cho khuây khỏa!”

Nói xong, hắn đuổi theo Bùi
Thuật đã đi được khá xa.

Đứng tại chỗ, Sở Ngọc cười
khổ sở sờ mặt: chẳng lẽ nổi
lo lắng hiện trên mặt nàng
rõ ràng thế sao? Việc nàng
làm mỗi ngày là để tự cứu
mạng bản thân, nên cho dù
thấy phản cảm với Lưu Tử

Nghiệp thế nào, ngày mai nàng cũng phải ra dáng tỳ tỳ tốt đi gặp hần.

Sở Ngọc đi vào đại sảnh Dư Hương trai, khách khứa cũng lục tục kéo đến.

Dư Hương trai nhỏ nhắn thanh nhã, trong sảnh bài trí toàn đồ gỗ, thậm chí xà nhà, tường cũng bằng gỗ. Chất liệu đều là gỗ hương,

vì đã lâu ngày nên mùi thơm phai nhạt đi, nhưng nếu người kĩ trong không khí thì sẽ thấy hương thơm vẫn phảng phất đọng lại, vì thế mà có tên gọi Dư Hương.

Trong đại sảnh Dư Hương trai kê hai hàng trường kỷ cao khoảng một thước. Sở Ngọc và hai người cùng đi – Lưu Tang, Việt Tiệp Phi

ngồi ở trường kỷ phía sau. Việt Tiệp Phi cũng ngồi xuống, nhưng tay luôn đặt trên chuôi kiếm, có thể rút kiếm bất cứ lúc nào.

Mục đích tụ họp đơn giản là vui chơi giải trí. Mọi người cùng ngồi đàm luận về văn học, đạo lý nhân sinh, thậm chí thảo luận về ý nghĩa của sinh mệnh. Mọi người ồn ào náo nhiệt,

nhưng Sở Ngọc chẳng thấy có hứng thú gì. Nàng không nói chuyện, Lưu Tang và Việt Tiệp Phi lại càng không nói, bởi vậy nhóm Sở Ngọc trầm mặc là duy nhất khác biệt với mọi người.

Bùi Thuật và Tiêu Biệt ngồi cùng nhau, vô tình đối diện

chỗ của Sở Ngọc. Thái độ Tiêu Biệt lãnh đạm, không nói không rằng, nhưng Bùi Thuật lại chuyện trò rôm rả với mọi người xung quanh. Lúc tạm nghỉ, Sở Ngọc thấy Tiêu Biệt ghé tai Bùi Thuật nói gì đó, chuông báo động trong lòng nàng đột nhiên rung lên. Chỉ chốc lát sau, Bùi Thuật nhìn sang phía nàng, bắt đầu gây khó dễ: “Tử Sở huynh này giờ

không nói chuyện, chẳng hay là có cao kiến gì muốn bàn với mọi người không?”

Sở Ngọc chăm chú nhìn Bùi Thuật, thấy ánh mắt hẩn hơi lóe lên, biết lời vừa rồi là do Tiêu Biệt giật dây cho hẩn nói. Lại nhìn sang phía Tiêu Biệt, nàng thấy hẩn đã khôi phục vẻ cúi đầu trầm mặc, không thềm để ý đến ai.

Biết rõ Tiêu Biệt cố ý làm nà^ong khó xử, trong lòng cười lạnh, Sở Ngọc từ tốn mở miệng: “Kỳ thật tại hạ đang nghĩ đến một vấn đề tương quan, trăm mối tơ vò không có cách nào lý giải được, mong chư vị thứ lỗi!”

“Là chuyện gì thế? Mời Tử Sở huynh nói!” Vương Ý Chi lấy cây quạt gấp ra,

“soạt” một cái mở quạt, nhất thời động tác này hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. Có người hỏi thăm nguồn gốc cây quạt, Vương Ý Chi nâng tay về phía Sở Ngọc, thế là lại càng có nhiều cặp mắt đổ dồn trên người Sở Ngọc.

Sở Ngọc mỉm cười với Vương Ý Chi tỏ ý cảm ơn, sau đó sai Lưu Tang ra xe

ngựa lấy thêm quạt. Lưu Tang chạy đi rồi, nàng mới từ tốn nói: “Ta đang nghĩ đến câu chuyện cổ mà có người kể cho ta nghe. Có một pháp sư nhiều phép thuật, thần thông quảng đại. Pháp sư đưa một chàng trai hai mươi tám tuổi trở về ba mươi năm trước, ra lệnh phải giết chết hai người, chính là cha mẹ ruột của chàng trai. Ba

mười năm trước, chàng trai vẫn chưa được sinh ra. Nghe câu chuyện này, ta thấy rất kỳ quặc. Nếu chàng trai giết cha mẹ trước khi mình sinh ra, thì ba mươi năm sau sẽ không có hấn. Nhưng nếu không có hấn, sẽ không có người ba mươi năm sau đi giết cha mẹ chính mình. Như vậy cha mẹ hấn sinh con ra, tức là hấn được sinh ra,

thì lại trở về ba mươi năm trước để giết cha mẹ của mình...Nghĩ đi nghĩ lại, không tìm được cái nào là cái bắt đầu!”

Sở Ngọc nói xong nhẹ nhàng mở quạt, phong thái thanh tao lay động lòng người.

Thật ra vừa rồi không phải nàng nghĩ đến vấn đề này,

nhưng câu chuyện thì đã chuẩn bị từ trước. Đây là phép nghịch biện, mỗi một kết thúc lại tạo thành một khởi đầu. Chuyện này chắc cũng tốn không ít thời gian suy nghĩ của mọi người, không còn ai rảnh rỗi gây khó dễ cho nàng nữa.

Không ngoài dự liệu của Sở Ngọc, lời nàng vừa dứt, chung quanh rơi vào yên

tĩnh. Mọi người đều lâm vào trầm tư. Nàng lờm Tiêu Biệt đang ngồi sững sờ ở phía trước một cái, rồi liếc sang chủ tọa. Vương Ý Chi cũng không hề tỏ vẻ bối rối, hắn chỉ chậm rãi phe phẩy quạt giống nàng, dường như trong lòng đã có phán đoán.

Một lúc lâu sau, Lưu Tang ôm một chồng quạt gấp về.

Đây là kết quả chuẩn bị của Sở Ngọc, mỗi cán quạt xâu kèm một phiến gỗ nhỏ, trên có khắc thiếp mời. Những chiếc quạt này giản dị hơn nhiều so với quạt cán hoa của Vương Ý Chi.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Quạt này do nhà ta tự làm, chỉ là một vật bình thường nhưng mang theo cũng rất tiện dụng. Hôm

nay coi như là quà gặp mặt, ngoài ra còn có lời mời của tại hạ. Tháng sau, Sở viên ta tổ chức một cuộc tụ họp cực kỳ độc đáo, kính mong chư vị bớt chút thời gian đến dự!”

Mọi người nhận quạt gấp, là một vật độc đáo mới lạ, ánh mắt nhìn Sở Ngọc đã hòa nhã hơn rất nhiều! Khóe miệng Tiêu Biệt hơi

nhếch lên, có vẻ là cười, nhưng nụ cười lại lạnh băng buốt giá: “Cây quạt này quả thực là độc đáo, nhưng đáng tiếc nhân phẩm chủ nhân của nó lại dơ bẩn không phù hợp! Hôm kia người chê tiếng đàn của ta thô thiển, vậy trước mắt mọi người ở đây, người có dám gảy một khúc để cho mọi người bình luận không?”

Tiêu Biệt thấy Bùi Thuật không thể làm gì Sở Ngọc, nên tự mình ra tay. Ngũ diệu hấn lạnh lùng, thậm chí còn có ý hùng hổ dọa người.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 84: Cầm tâm ở đâu?

Sở Ngọc đang chờ chính hấn mở miệng gây sự, nếu không nàng rất khó có thể đánh trực diện.

Nàng mỉm cười, lắc lắc cây quạt trong tay. Phong thái thanh nhã mỹ lệ, sáng

ngời, thản nhiên, lợi hại.
Ánh nắng ngoài đình chiếu
lên nàng, khiến cả người
nàng như tỏa sáng.

Ngay cả Vương Ý Chi cũng
không khỏi nhú mày.

...Trông quen quá!

Sở Ngọc trong lòng thầm
run, nhưng ngoài mặt lại
không lộ chút sơ hở nào,

dáng điệu càng thông dong
tao nhã. Một lúc lâu sau,
nàng nói với Tiêu Biệt nổi
tiếng tài năng: “Vị...Tiêu
Biệt huynh này, có thường
hay xuống bếp nấu cơm
không?”

Tiêu Biệt không hiểu nàng
có ý gì, ngớ người sửng
sốt.

Thừa dịp Tiêu Biệt chưa kịp

phản ứng, Sở Ngọc lại chậm rãi tiếp lời: “Người ta thường nói “quân tử xa nhà bếp”, chắc là Tiêu Biệt huynh cũng thế, nhưng Tiêu Biệt huynh phải biết ăn cơm chứ! Người biết ăn cơm, chưa chắc đã biết nấu cơm, cũng giống như, người biết thưởng thức tiếng đàn, chưa chắc đã biết đánh đàn. Chỉ vì ta chê tiếng đàn của Tiêu Biệt

huynh, huynh liền bức ta phải gảy đàn, như vậy hình như hơi nhỏ mọn! Chẳng lẽ không đánh đàn thì không có tư cách chê hay sao?”

Những lời này mới nghe qua thì rất hợp lý, nhưng bản thân Sở Ngọc biết rõ, chẳng qua nàng đang mặt dày đánh tráo khái niệm mà thôi!

Ăn là bản năng của con người, khi đói là muốn ăn thứ gì đó, vị giác sẽ tự động phân loại đồ ăn ngon hay không ngon. Nhưng muốn tìm ra được nhược điểm trong tiếng đàn bậc thầy của Tiêu Biệt, thì bản thân phải là người hiểu biết về âm nhạc cực kỳ uyên thâm.

Chẳng qua nàng đánh tráo

khái niệm rất khéo, dùng ví dụ tương tự để suy ra, nên ngay cả Vương Ý Chi cũng không nhận ra được. Tuy hấn cảm giác có gì đó không thích hợp, nhưng không tìm ra được là cái gì.

Với câu nói này, nàng đã làm Tiêu Biệt ghen hòng. Sở Ngọc lại phe phẩy quạt, tiếp tục giáo huấn: “Kỹ thuật đánh đàn của Tiêu

Biệt huynh quả thật không
chê vào đâu được! Nhưng
điều ta muốn hỏi là, cái
tâm của người chơi đàn
kia!” Một tiếng vang giòn!
Nàng gấp quạt trong tay,
ánh mắt trong veo mà lợi
hại, nhìn gần Tiêu Biệt:
“Tiếng đàn là gì? Là âm
thanh tao nhã như núi cao
nước chảy, là âm thanh
không nhiễm bụi trần. Vậy
mà Tiêu Biệt huynh, người

gảy đàn để làm gì? Người chỉ vì mục đích mua danh! Diễn tấu cho người xem, để nghe tiếng tung hô ca ngợi...”

“Câm mồm!” Bùi Thuật vội chặn lời Sở Ngọc, phần nộ đứng lên chỉ vào mặt nàng: “Người thực là không biết tốt xấu, ăn nói lung tung. Lần trước Tiêu Biệt huynh nể mặt ta mà chơi đàn, là

vì tình bằng hữu, người thì biết cái gì?”

Sở Ngọc lại mở quạt một cách thư thái, kiên nhẫn chờ hần nói xong. Bùi Thuật đang cao giọng khiển trách, bỗng cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhìn nụ cười trên mặt Sở Ngọc mà giật mình. Hần cảm thấy chung quanh cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến

mức khiến cho người ta thấy bất an. Nhìn lại, tất cả mọi người đang nhìn hẩn với ánh mắt kỳ lạ.

Vương Ý Chi uể oải nâng tay, gõ gõ cán quạt lên thành trường kỷ, cười nói: “Bùi huynh, người hơi thất lễ đấy!”

Bùi Thuật đột nhiên tỉnh ngộ. Trong tình thế cấp

bách, hẳn đã làm một việc mà không ai ưa: nói leo.

Vương Ý Chi tổ chức hình thức tụ họp này để tán gẫu biện luận, nhưng có một luật bất thành văn. Đó là, khi một người đang trình bày quan điểm của mình, thì tất cả những người khác phải chịu khó lắng nghe, người kia nói xong rồi mới được phản bác tranh cãi lại

tùy thích. Chặn lời người khác khi họ đang nói là hành động cực kỳ vô lễ.

Bùi Thuật đã phạm phải lỗi này, nên bị tất cả mọi người nhìn với vẻ phản đối.

Sở Ngọc tuy không biết quy định này, nhưng lại rất thăm thía một chân lý. Khi tranh luận với người khác mà hùng hổ đỏ mặt tía tai,

sẽ tự đưa mình vào thế yếu; càng nói nhẹ nhàng êm tai lại càng có sức thuyết phục.

Cho nên Sở Ngọc rất vui vẻ nhường lời cho Bùi Thuật. Thấy hẳn ngừng lại, nàng cười mềm mại dịu dàng: "Bùi huynh nói xong rồi sao?"

Bùi Thuật rất hối hận, hẳn

liếc nhìn Sở Ngọc đầy tức giận. Sớm biết tên tiểu tử này là kẻ ghê gớm thâm độc như vậy, ngày đó đã không mời hắn tham dự hội thơ. Bây giờ hối hận cũng đã muộn!

Xác định Bùi Thuật không nói tiếp nữa, Sở Ngọc lại hướng về phía Tiêu Biệt, khoan thai nói: “Mưu cầu danh hão, người lợi dụng

tiếng đàn! Trong tiếng đàn của người, ta không thấy được tình cảm ấm áp rung động lòng người, không có ý tứ thâm sâu tao nhã. Ngoài kỹ nghệ điêu luyện bậc thầy, người chỉ có hai bàn tay trắng. Mắt ta nhìn thấy vẻ cao ngạo, tai ta nghe âm thanh cô độc lạc lõng, lòng ta cảm nhận sự lạnh lẽo tuyệt tình. Đây...là cái tâm của người chơi đàn

nhà người ư?"

Tiếng nàng không lớn, âm điệu không cao, thậm chí có thể gọi là ôn tồn lễ độ, nhưng mỗi từ mỗi chữ lại như mũi dao nhọn đâm thẳng vào lòng Tiêu Biệt. Sắc mặt Tiêu Biệt biến hóa theo từng câu nói của nàng, mà khi nàng dứt lời, thì khuôn mặt trắng trẻo tuần tú của hắn đã chuyển

màu tái nhợt.

Bùi Thuật rất khó chịu, muốn đứng lên phản bác, bỗng một cánh tay giơ ra chặn trước mặt hắn. Tiêu Biệt cũng đứng dậy.

Tiêu Biệt cản Bùi Thuật lại, sau đó hắn hướng về phía Vương Ý Chi, hơi cúi người rồi đi thẳng ra ngoài. Bùi Thuật hung hăng trừng

mắt nhìn Sở Ngọc, rồi vội
vã đuổi theo.

Kìa! Vừa vào trận, chưa
đánh hiệp nào đã chịu thua
à?

Phản ứng của Tiêu Biệt
như vậy, Sở Ngọc hơi thấy
hẫng. Nàng vốn đã sẵn
sàng chờ đối phương phản

kích, cũng đã chuẩn bị
phương án tiếp theo.
Không ngờ nàng vừa mới
giờ bình khí, đối phương đã
quay đầu bỏ chạy.

Chắc cũng bị nàng nói
trúng rồi đi!

Sở Ngọc đã từng sai người
tìm tất cả sách vở, giấy tờ,
hồ sơ có lưu bút tích của
Sơn Âm công chúa. Cuối

cùng nàng tìm thấy một bản cầm phổ (bản nhạc), chính là cầm khúc của Tiêu Biệt, trên đó có ghi chú vài lời bình của Sơn Âm công chúa. Nội dung là: Tiêu Biệt chỉ có cầm kỹ chứ không có cầm tâm, danh hiệu thô bỉ “thiên kim công tử” thật là thích hợp với hắn!

Đây cũng là dấu tích duy nhất về mối quan hệ giữa

Sơn Âm công chúa và Tiêu Biệt. Sở Ngọc suy tính, liền quyết định dựa vào câu nói của Sơn Âm công chúa để phủ nhận hình tượng lâu nay của Tiêu Biệt. Dù sao Tiêu Biệt cũng luôn gai mắt khó chịu với nàng, lại hay gây sự trước. Nhưng Sở Ngọc không dám tin cậy lời nói của Sơn Âm công chúa hoàn toàn, vì vậy còn phải chuẩn bị rất nhiều để đối

phó với phản kích của Tiêu Biệt.

Lại không đoán được, Tiêu Biệt nghe xong lời này, suy sụp hoàn toàn, nhận thua chạy trốn. Từ đó có thể thấy, trình độ cảm nhận, thưởng thức âm nhạc của Sơn Âm công chúa không tầm thường chút nào!

Thông qua thủ đoạn kịch

liệt này, chắc hẳn tất cả mọi người ngồi đây sẽ nhớ kỹ cái tên Dụ Tử Sở. Có thể cái tên này không gắn với ấn tượng tốt lắm, nhưng lại khắc rất sâu trong trí nhớ, có muốn quên cũng không quên được!

Đã đạt được mục đích, Sở Ngọc phất tay áo rộng đứng lên, hướng về phía Vương Ý Chi, cầm quạt vái

chào: “Bỗng nhiên cắt ngang hứng thú nói chuyện của mọi người, Tử Sở thấy thật hổ thẹn! Hôm nay còn có việc khác, đành cáo từ mọi người, mong Ý Chi huynh thứ lỗi!”

Thấy Vương Ý Chi khẽ gật đầu, Sở Ngọc cũng không khách sáo, phe phẩy quạt nhanh nhẹn ra khỏi Dư Hương trai. Mỗi động tác

của nàng đều vẫn nhả
thong dong, như mây bay
nước chảy, mà lúc này rời
đi, còn có dáng vẻ tự tin
kiêu hãnh.

Sở Ngọc đi trước, Việt Tiệp
Phi và Lưu Tang tiếp bước
phía sau. Ba người đi được
khá xa, Sở Ngọc mới dừng
lại nâng tay áo lau trán.
Thời tiết khá mát mẻ
nhưng cả người nàng ướt

đắm mồ hôi.

Sở Ngọc nóng quá, lấy tay quạt lấy quạt để, chẳng còn chút nào đáng vẻ thanh nhã vừa rồi. Khuôn mặt nàng còn nhăn nhó khó chịu, một lúc lâu sau mới khôi phục lại bình thường.

Nàng vừa mới làm ra vẻ ta đây, hoàn toàn là ngụy

trang. Bởi vì đối thủ của nàng là đệ tử danh môn, dòng dõi thế gia, nàng muốn không chỉ áp đảo đối phương bằng ngôn từ, mà phong thái cũng phải hơn người. Vì thế, nàng đã phải đóng cửa hơn nửa ngày trong nhà để tập luyện, mà các động tác phần lớn là bắt chước Dung Chi.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, Sở

Ngọc chợt thấy dựng tóc gáy! Nàng thật không hiểu, cũng là phong độ tao nhã như thế, nhìn Dung Chỉ thì tự nhiên, mà nàng bắt chước lên lại gượng gạo thế nhỉ? Cảm giác giống như trên người, từng đốt xương không đúng vị trí!

Có lẽ, đó là sự khác nhau giữa phong thái tự nhiên và bắt chước!

Đi về phía cửa lớn, trên đường nàng nhìn thấy la liệt xe kiệu xa hoa lộng lẫy. Khách đến đây toàn là thượng lưu quý tộc, nên nhiều xe kiệu cũng phải!

Tìm thấy xe ngựa của mình, Sở Ngọc đang định lên xe thì nghe thấy tiếng rút kiếm phía sau. Nàng quay lại, thấy Việt Tiệp Phi

đã dừng bước, chỉ kiểm vào Tiêu Biệt đang đứng cách đó vài bước. Xem bộ dạng của hắn, hình như đã đứng chờ ở đây khá lâu.

Tiêu Biệt sắc mặt trắng nhợt, nhìn Sở Ngọc không chớp mắt. Bùi Thuật vừa chạy theo hắn, giờ đã không thấy đâu.

Sở Ngọc nhíu mày: “Người

làm gì vậy?" Chẳng lẽ vừa bị nàng chèn ép, khó chịu quá nên tìm chỗ riêng để tính sổ?

Lại không đoán được Tiêu Biệt cúi người vái chào, kiên định nói: "Tiêu Biệt chịu thua tâm phục khẩu phục, tự nguyện nhập phủ, mong công chúa chấp thuận!"

Gì gì gì gì gì gì gì?!

Tự tự tự tự...Tự nguyện?

Sở Ngọc trợn tròn mắt, nhìn Tiêu Biệt hình như không phải đang nói đùa, trong đầu bỗng "ong" một tiếng: vừa rồi, có phải nàng đã làm một việc không nên làm a?

Sao lại chuyển thành cục

diện thể này?

QUYỂN 2

Chương 85: Người có thiên sư đạo

Bộ dạng của Tiêu Biệt, không phải là đang nói đùa.

Sở Ngọc cố gắng trấn tĩnh, không được để lộ vẻ chấn động. Nàng ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ điềm nhiên hỏi:

“Chịu thua tâm phục khẩu phục?”

Tiêu Biệt khẽ thở dài: “Bốn tháng trước, ta gặp lại công chúa trên đường. Công chúa thiêu hủy bản cầm phổ của ta, nên ta vẫn coi công chúa là kẻ thù không đội trời chung. Hôm nay nghe công chúa ra đòn cảnh cáo, mới biết nàng đã làm rất đúng! Quả thật ta

đã đánh mất cảm tâm!" Hấn vốn học đàn là để tu tâm dưỡng tính, để thể hiện tình cảm khát vọng. Không biết từ lúc nào, hấn ngày càng quan tâm đến lời ca ngợi của người khác, rèn luyện kỹ xảo không ngừng, liên tiếp tham gia các loại tụ họp.

Tuy được hàng vạn người khen ngợi, nhưng hấn

không tìm thấy tiếng đàn
ban đầu nữa, mọi hứng
thú, mừng vui cũng hoàn
toàn biến mất.

Nhưng hắn chưa từng phát
hiện ra sự biến đổi này,
ngược lại nữ tử đây tai
tiếng kia, giống như một
mũi châm cũng nhìn thấy
máu, chỉ ra đúng vấn đề
cho hắn.

Có lẽ trước đây Sơn Âm công chúa đã đùa cợt đánh cuộc với hắn, mà bây giờ hắn tình nguyện chịu thua.

Sở Ngọc nhanh chóng thẩm tính toán, và cũng đoán ra được phần nào câu chuyện. Bốn tháng trước, nàng còn chưa xuất hiện ở thời đại này, người giao ước với Tiêu Biệt là Sơn Âm công chúa. Nếu là công

chúa, thấy Tiêu Biệt tự mình đưa đến cửa, chắc là sẽ vui vẻ nhận lấy. Nhưng Sở Ngọc hiện tại thì không dám nhận củ khoai bồng tay này được!

Lưu Tang níu tay Sở Ngọc, nhìn chăm chăm Tiêu Biệt đầy cảnh giác. Người này có khả năng trở thành... ách, trở thành đệ đệ của mình!

Sở Ngọc trầm mặc rất lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Chỉ là một câu nói đùa, người không nên tưởng thật!” Nói xong nàng xoay người bước lên xe.

Tiêu Biệt tiến đến, nhưng Việt Tiệp Phi đã chặn hãm lại.

Tuy không biết vì sao công

chúa lại buông tha cho miếng mỡ béo dâng đến tận miệng, nhưng nàng đã tỏ rõ ý không cho Tiêu Biệt tiếp cận, nên Việt Tiệp Phi vẫn phải theo lệnh ngăn cản hẳn.

Tiêu Biệt bị cản lại, cũng ý thức mình đã thất thố, bèn dừng bước, trơ mắt nhìn xe ngựa của Sở Ngọc rời đi.

Qua khe hở rèm xe, Sở Ngọc nhìn thấy Tiêu Biệt đứng lẳng bên đường, dáng cao gầy cô độc. Nàng chỉ thoáng liếc qua rồi thu hồi ánh mắt, quay sang xoa đầu Lưu Tang.

Lưu Tang dụi đầu vào tay Sở Ngọc, hỏi nghi hoặc: “Công chúa, người không cho hắn nhập phủ sao?”

Sở Ngọc cứng họng, nàng cúi đầu liếc nhìn Lưu Tang mỉm cười: “Em muốn hãnh nhập phủ à?”

Lưu Tang suy nghĩ, chớp mắt mấy cái rồi lắc đầu, thành thật nói: “Không muốn!” Những người đã ở bên công chúa từ trước thì thôi, nhưng người đến sau thì...không thể ưa được!

“Thế thì không cho hấn đến nữa!” Sở Ngọc nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mịn của Lưu Tang, ánh mắt nàng nhìn về phía sau, bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trong đầu nàng, có một ấn tượng mơ hồ. Vương triều tiếp theo, hoàng đế mang họ Tiêu.

Mà Tiêu Biệt, cũng họ Tiêu.

Lúc về đến phủ mới là giữa trưa, Sở Ngọc chỉnh trang đầu tóc y phục rồi sai người đánh xe vào cung.

Từ xa nàng thoáng nhìn thấy bóng áo tím xuất trần, bèn sai thái giám đi vòng đường khác, tránh phải giáp mặt Thiên Như Kính.

Đi qua khu vườn hoang, Sở Ngọc bất giác dừng bước. Mấy ngày trước, chính tại chỗ này, nàng phát hiện pháp lực của Thiên Như Kính, nên đã làm đảo lộn mọi kế hoạch của nàng.

Nàng đã từng ra vẻ tình cờ hỏi Dung Chỉ, nếu muốn giết chết Thiên Như Kính thì phải dùng vũ lực thể

nào. Dung Chỉ suy nghĩ một lát, rồi cho nàng đáp án, là...cần ít nhất năm nghìn tinh binh, vừa dũng mãnh thiện chiến vừa trang bị vũ khí đầy đủ.

Nghe Dung Chỉ nói thế, Sở Ngọc liền bỏ ngay ý định khuấy phục Thiên Như Kính bằng vũ lực. Một đại thần không dễ động vào như vậy, nàng không trốn tránh

thì biết làm sao?

Sau này nhìn thấy từ đằng xa là phải tránh đi, ngay lúc này nàng cũng thực hiện như vậy.

Đi tới Vĩnh Hòa cung, bước vào ngưỡng cửa, nàng lại thấy Lưu Tử Nghiệp đang nổi cơn thịnh nộ. Hắn quăng sách vở ném bút, thái giám cung nữ xung

quanh im phăng phắc không dám ho he, chỉ đứng im tại chỗ cho hấn đánh đập. Lúc Sở Ngọc đến nơi, đã có mấy người bầm dập, chảy máu đầu ròn ròn.

Sở Ngọc cẩn thận sờ vào túi hương trong tay áo, rồi mới tiến đến hỏi: "Ai chọc giận bệ hạ thế?"

Lưu Tử Nghiệp không quay

đầu lại, nghe thấy tiếng nói
đằng sau không kịp đoán là
ai, cầm khối ngọc như ý
vung tay đập xuống.

Sở Ngọc trơ mắt nhìn khối
ngọc nện xuống đầu mình,
bản năng thì muốn né
tránh, nhưng thân thể
không kịp phản ứng nhanh
như vậy, chỉ đứng im tại
chỗ.

Lúc ngọc như ý nện xuống, Lưu Tử Nghiệp mới nhìn rõ người phía sau là ai, mùi hương thanh nhã cũng thức tỉnh tâm trí hắn. Hắn chệch cổ tay đi, khối ngọc sượt qua trán nàng, lưu một vết đỏ nhưng không phải là cú đập mạnh.

Lưu Tử Nghiệp vút ngọc đi, cả khối ngọc rơi xuống vỡ thành hai mảnh. Nhưng

hắn cũng không thềm để ý, thở dốc kinh hoàng, kéo tay Sở Ngọc, nghĩ lại mà còn thấy sợ: “A tỷ, sao đột nhiên tỷ lại tới đây?” Hắn biết rất rõ lực tay của mình, mà khối ngọc cũng không phải là tơ lụa lông chim, nếu đập trúng thì không biết a tỷ của hắn sẽ thế nào.

Sở Ngọc cố gắng trấn tĩnh

nhịp tim đang đập loạn, tỏ vẻ điềm nhiên mỉm cười: “Mấy ngày trước kể chuyện cho bệ hạ, ta cứ nghĩ đến lại thấy hơi hối hận, nên muốn gặp bệ hạ!”

Một lúc sau thái độ Lưu Tử Nghiệp đã hòa hoãn hơn, ra lệnh cho tả hữu lui ra. Thái giám, cung nữ bị đánh chảy máu đầu, liếc nhìn Sở Ngọc đầy cảm kích, rồi nhẹ

nhàng khoan thai bước ra ngoài, nhưng tần suất nhịp chân lại tiết lộ sự vội vã khẩn cấp của bọn họ.

Lưu Tử Nghiệp hứng trí bưng bưng kéo Sở Ngọc ngồi xuống, lại không giống như mọi khi nằm gối đầu lên đùi nàng, mà chỉ lắc tay Sở Ngọc, nói hơi chần chừ: “A tỳ, lần trước kể chuyện cho ta nghe, vậy còn

chuyện khác không?
Chuyện nào không đáng sợ
ấy!”

Sở Ngọc ngồi xuống, không
nhìn được lấy tay xoa xoa
chỗ trán bị xước da, lần
đầu không nghe được rõ
ràng, lần thứ hai hần lặp lại
lời đề nghị. Nàng không
khỏi kinh ngạc, liếc nhìn
Lưu Tử Nghiệp: thái độ của
hắn là nóng lòng muốn

thử, nhưng rồi lại hơi sợ hãi, không dám...

Không phải là nghiện nghe chuyện ma đấy chứ? Lúc này nàng chẳng còn truyện gì, làm thế nào bây giờ? Lần trước kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp, là tập hợp tất cả tinh hoa của truyện kinh dị mà nàng biết, trong thời gian ngắn làm sao sáng tác tiếp được?

Ánh mắt Sở Ngọc phiêu diêu bất định, cuối cùng dừng lại trên người Lưu Tử Nghiệp, bỗng sáng lên. Nàng hắng giọng rồi nói: "Ta còn một chuyện nữa, không có ma, không rõ bệ hạ có muốn nghe không?"

Nghe nói không có ma, mặt Lưu Tử Nghiệp hiện vẻ thất vọng. Sở Ngọc trợn tròn

mắt, hẳn thích nghe chuyện chỉ vì có ma sao? Nhớ kỹ thân phận của kẻ này, Sở Ngọc kìm nén không nổi nóng, chỉ ngọt ngào giải thích: "Ta chỉ được nghe mỗi chuyện ma đó thôi, còn chuyện khác không có ma nhưng cũng thú vị lắm, bệ hạ có muốn nghe không?"

Sở Ngọc uống một cốc nước lọc cho nhuận giọng

rồi mới bắt đầu kể: “Nghe nói hàng trăm vạn năm trước, thời thượng cổ, thậm chí còn trước thời Tam Hoàng Ngũ Đế *mà chúng ta biết rất lâu, tất cả ghi chép về thời đó đã thất lạc hết, có một hoàng đế tên là Khang Hi...”

Ngón tay gõ nhịp trên chiếc cốc men, Sở Ngọc lấy phim truyền hình xem từ kiếp

trước ra thay đổi lung tung
tiêu đề, biến thành chuyện
xưa kể cho Lưu Tử Nghiệp
nghe, chính là bộ phim
"Khang Hi vi hành".

Dù sao không thể có người
vạch ra Khang Hi sống ở
hơn một ngàn năm sau chứ
không phải thời thượng cổ,
nên Sở Ngọc cứ thể nói

bữa.

Chế tác từ phim truyền hình không sao, chỉ cần hấp dẫn là được, nói chính xác hơn, chỉ cần Lưu Tử Nghiệp thích nghe là được.

“Hoàng đế Khang Hi có một thuộc hạ trung thành, tên là Kỷ Hiểu Lam...” Sở Ngọc uống ngụm nước để xoa dịu cổ họng rất bỏng, bỏng

nhiên phát hiện có chỗ không đúng. Kỷ Hiểu Lam cùng thời với cháu nội Khang Hi là Càn Long, nàng chẳng may nói nhầm. Sững sốt một chút, nàng lại điềm nhiên kể tiếp: “Kỷ Hiểu Lam có một biệt hiệu, là “thiết xỉ đồng nha”, vì sao vậy? Vì hắn rất có tài ăn nói...” Thôi cứ phiên phiên đi, dù sao cũng không có ai vạch chỗ sai

của nàng, nội dung câu chuyện do nàng định đoạt!

Lưu Tử Nghiệp ngả đầu, gối lên đùi nàng, nằm nghe không chớp mắt, rất là nhập tâm. Đến những đoạn hấp dẫn, hẳn không nhịn được túm lấy váy nàng khiến mặt vài nhăn nhúm hết. Thế nhưng trong lòng Sở Ngọc lại thích thú: chỉ cần hẳn thích nghe, những

chuyện khác không sao!

Sở Ngọc nghĩ đến nguyên nhân hình thành tính cách Lưu Tử Nghiệp hiện nay. Một là cha hấn "thượng bất chính", hai là, hấn được dạy dỗ không đúng phương pháp.

Lưu Tử Nghiệp tính cách nóng nảy, thường xuyên mất bình tĩnh. Mà người

dạy hăn, e rằng không có phương pháp sư phạm, chỉ biết giáo huấn thuyết giảng rất cứng nhắc nhàm chán.

Có thể từ bé hăn đã có tật xấu chống đối, càng giảng đạo lý hăn càng không nghe, thậm chí còn làm ngược lại, cho nên càng đi càng chệch đường, cuối cùng bước vào con đường đen tối. Ngược lại, nếu

đem đạo lý ẩn giấu tài tình trong những câu chuyện kể, có lẽ sẽ hiệu quả hơn!

Sở Ngọc không dám mơ, sau khi nghe kể chuyện, Lưu Tử Nghiệp có thể triệt để lĩnh hội, cải tà quy chính thành người tốt. Điều này là không tưởng, bởi vì giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Nàng không quản ngại kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp nghe, chỉ muốn giúp hắn hình dung sơ bộ về những khái niệm như, thế nào là thiện, là ác, thế nào là tốt, là xấu.

Chuyện nàng kể cho hắn nghe, chẳng qua là gieo vào lòng hắn một hạt mầm. Lúc nào hạt giống nảy mầm, Sở Ngọc không biết,

có thể vĩnh viễn không bao giờ, nhưng dù sao vẫn có vài tia hi vọng.

Nàng chỉ nghĩ vậy mà thôi!

Lần này, kể chuyện mất hơn nửa ngày. Đến khi bóng đêm đã buông xuống, Sở Ngọc mới mệt mỏi lê bước rời khỏi Vĩnh Hòa cung. Lưu Tử Nghiệp còn lưu luyến kéo tay nàng dặn

dò: “A tỳ, hôm sau phải kể tiếp cho ta nghe! Nếu tỳ không vào cung, ta sẽ đến phủ tìm tỳ!”

Sở Ngọc vỗ vỗ lên tay hấn, mỉm cười cất giọng khàn khàn: “Thế thì bệ hạ đến đi! Tốt nhất là sau giờ Ngọ, để ta sai người chuẩn bị một chút!”

Cái gọi là phim bộ, có đặc

điểm là rất dài, không
những thế Sở Ngọc còn
thêm thắt khá nhiều tình
tiết, ước chừng khoảng
một, hai tháng cũng không
kể hết. Điều này rất hợp ý
Sở Ngọc, khoảng hai tháng
Lưu Tử Nghiệp chỉ quan
tâm đến chuyện kể của
nàng, sẽ không rảnh rỗi đi
làm hồn thể ma vương,
cũng không gây chuyện ồn
ào nữa!

Cáo biệt Lưu Tử Nghiệp
đang lưu luyến không rời,
Sở Ngọc bước trong bóng
đêm, ra khỏi cung cấm.

Lúc đến cửa cung, bắt gặp
Thiên Như Kính đang đi tới,
Sở Ngọc không đi vòng
đường khác, ánh mắt cũng
không tránh né.

Người có thiên sư đạo, ta

có phim truyền hình.

Thủ đoạn không kém, cùng qua cầu độc mộc, mọi người cứ chờ xem!

(*)Tam Hoàng Ngũ Đế (chữ Hán: 三皇五帝) là thời kỳ lịch sử đầu tiên của Trung Quốc, và là các vị vua huyền thoại của Trung Quốc trong thời kỳ từ năm 2852 TCN tới 2205 TCN, thời kỳ ngay trước thời nhà Hạ.

Tam Hoàng (三皇) là ba vị vua đầu tiên của nước này. Ngũ Đế (五帝) là

năm vị vua nối tiếp theo Tam Hoàng, có công khai hóa dân tộc Trung Hoa, đưa dân tộc này thoát khỏi tình trạng sơ khai. Trong thời kỳ này, người Trung Quốc đã biết chế ra lửa để nấu chín thức ăn, biết cất nhà, làm quần áo, trồng ngũ cốc, chài lưới, thực hiện lễ nghi, và bắt đầu tạo ra chữ viết. Theo truyền thuyết, ba vị vua này được cho là thần tiên hoặc bán thần, những người đã sử dụng các phép màu để giúp dân. Do phẩm chất cao quý nên họ sống lâu và thời kỳ cai trị của họ hòa bình thịnh vượng.

Đó là thời kỳ sơ khai tối cổ của

Trung Quốc. Văn minh chưa có hay mới bắt đầu có nhưng rất thô sơ và dân chúng rất thưa thớt, sống từng nhóm nhỏ theo lối du mục, không có dấu tích gì còn sót lại. Điều này khiến việc nghiên cứu để biết rõ các triều đại tối cổ này khá khó khăn.

Các học giả Trung Hoa không nhất trí với nhau về Tam Hoàng cụ thể là ai.

Theo Sử ký Tư Mã Thiên, ba vị vua là: Thiên Hoàng - 天皇 (trị vì 18.000 năm), Địa Hoàng - 地皇 (trị vì 11.000 năm), Nhân Hoàng - 人皇 (còn gọi là Thái Hoàng) (trị vì

45.600 năm).

Vận Đẩu Xu (運斗樞) và Nguyên Mệnh Bao (元命苞) cho rằng ba vị là: Phục Hi, Nữ Oa, Thần Nông

Ngũ Đế cũng có nhiều giả thuyết: Theo Sử ký Tư Mã Thiên, Ngũ Đế bao gồm: Hoàng Đế, Chuyên Húc, Đế Khốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn

(Nguồn: wikipedia)

QUYỂN 2

Chương 86: Cô đã xem thiên thư rồi?

Về phủ, tuy rất mệt mỏi nhưng Sở Ngọc không đi nghỉ ngay. Nàng ngồi chép tóm tắt lại những chuyện hôm nay kể cho Lưu Tử Nghiệp.

Tuy là nói bừa, nhưng muốn chế tác truyện sao

cho hấp dẫn thì vẫn phải sắp xếp lại, tránh những tình tiết bất hợp lý.

Dù sao cũng đã cho Kỷ Hiểu Lam ngược về thời đại Khang Hi, Sở Ngọc ngấm nghi, thế là đem cả một số nhân vật thuộc năm triều Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh làm thuộc hạ của Khang Hi luôn. Trong số này còn có Ngụy Trưng,

Ngụy Trưng Hiền 🌟, từ trung thần đến gian thần, từ văn nhân đến danh sĩ đều đủ cả.

🌟Ngụy Trưng (魏徵; 580-643), tự Huyền Thành (玄成) là một nhà chính trị và sử học đầu thời nhà Đường.

Xuất thân ở Hà Bắc trong một gia đình nghèo, Ngụy

Trưng từng đi theo Ngõa
Cương quân của Lý Mật rồi
trở thành quân sư cho thái
tử Lý Kiến Thành, con trai
cả của Đường Cao Tổ.
Trong sự biến cửa Huyền
Vũ, Lý Kiến Thành bị em
trai là Lý Thế Dân, tức
Đường Thái Tông sau này,
giết chết. Tuy từng phục vụ
nhiều đối thủ trên chiến
trường và chính trường của
Đường Thái Tông, Ngụy

Trưng vẫn được nhà vua trọng dụng, ông được phong chức Giám nghị đại phu, Tả quang lộc đại phu, tước Trịnh quốc công, với nhiệm vụ can gián vua không mắc phải những quyết định sai lầm. Sự thẳng thắn và sáng suốt của Ngụy Trưng đã trở nên nổi tiếng trong sử sách và ông được coi là vị gián quan nổi tiếng nhất trong

lịch sử Trung Quốc. Ngụy Trưng còn là một nhà sử học có tiếng đầu thời nhà Đường, ông là chủ biên bộ sách Tùy thư, bộ sử chính thức về nhà Tùy và là một trong Nhị thập tứ sử.

Ngụy Trưng Hiền (魏忠賢) (1568-1627) là một trong những đại hoạn quan nổi tiếng nhất và nhiều quyền lực nhất trong lịch sử Trung

Quốc. Ông là người cầm đầu "đảng hoạn quan" dưới thời Minh Hy Tông trong việc lũng đoạn triều chính, thu tóm mọi quyền lực trong tay, đồng thời tiêu diệt tất cả những người không cùng phe cánh với mình một cách không khoan nhượng. Vương triều Minh dưới thời Hy Tông suy tàn một cách trầm trọng một phần lớn là do Ngụy

Trung Hiền.

(Nguồn: wikipedia)

Chỉnh lý xong nội dung chuyện kể hôm nay, lại phác thảo đề cương truyện ngày mai, Sở Ngọc đặt bản thảo ở đầu giường rồi mới xoa xoa mi mắt nhức mỏi, yên tâm nằm ngủ. Kế hoạch tính toán đầu vào đấy, nhưng Sở Ngọc lại đánh giá quá cao sức khỏe

của mình. Ngày hôm sau tỉnh giấc, cổ họng nàng bỗng đình công, cảm thấy rất ngứa vô cùng. Há miệng muốn nói, nàng chỉ có thể phát ra những tiếng thều thào khàn khàn không nghe rõ.

Hôm qua Sở Ngọc kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp cả buổi chiều, cổ họng đã bị tổn thương. Sau khi

nàng về phủ lại không điều dưỡng, viết truyện xong mới đi ngủ, vậy nên bây giờ chuyển thành tình trạng xấu thế này.

Ấu Lam Phấn Đại tiến vào hầu hạ, Sở Ngọc khoa chân múa tay sai Phấn Đại đi tìm Dung Chỉ, thông báo tình trạng của mình. Sau khi được Ấu Lam hầu hạ rửa mặt hoàn tất, ngồi bên

mép giường, Sở Ngọc thấy Dung Chi bước vào. Nàng liền chỉ chỉ tay vào họng mình, hơi há mồm rồi cười khổ mà không thành tiếng.

Dung Chi đến trước mặt Sở Ngọc, Ấu Lam đứng bên vội chủ động lui ra, nhường chỗ cho Dung Chi. Mặc dù đã bị giáo huấn, nhưng Ấu Lam vẫn như cũ không có chút nào bất kính với Dung

Chỉ.

Nhếch khóe môi mỉm cười nhẹ nhàng, Dung Chỉ lắng lắng nhìn Sở Ngọc. Đợi mãi không thấy động tĩnh gì, Sở Ngọc sốt ruột lại chỉ vào họng mình. Nàng thấy hấn khẽ cười, nói nhỏ ba chữ: “Xin thất lễ!”, rồi hơi cúi xuống, nâng nhẹ cằm nàng lên, cặp mắt tối đen hiện vẻ hơi buồn cười: “Công

chúa, không há miệng ra thì làm sao ta khám được?" Tiếng nói hần thật nhẹ nhàng mềm mại!

Sở Ngọc hơi ngượng ngùng, định tránh tay hần, rồi lại sợ động tác đó quá khả nghi. Nàng do dự một chút, rồi vẫn thuận theo tay Dung Chỉ, hơi ngửa đầu lên, há miệng ra. Miệng vừa hé, nàng bỗng giật

mình không biết vừa rồi có
súc miệng sạch sẽ không.
Chỉ hận không thể súc
miệng thêm một lần nữa
cho yên tâm!

Ngẩng mặt, Sở Ngọc chỉ có
thể nhìn thấy từ trán Dung
Chỉ trở lên, trên vầng trán
là mái tóc đen mịn. Vì
không nhìn thấy mặt Dung
Chỉ, các giác quan của
nàng trở nên nhạy cảm

khác thường. Nàng có cảm giác, hình như vì Dung Chỉ vội đến đây nên không kịp chải đầu cẩn thận, vài sợi tóc mềm nhẹ của hắc xõa xuống chạm vào mặt nàng buồn buồn. Hơi thở của hắc rất gần, ấm áp thổi trên mặt khiến Sở Ngọc cảm thấy hơi tê tê.

Hơi thở của nàng phả trên tóc Dung Chỉ, rất nhanh

thối ngược trở lại mặt
nàng. Sở Ngọc mấy lần
gắng nín thở, một lát sau
không nín được nên hô hấp
lại càng kịch liệt.

Thời gian tưởng chừng như
bị kéo dài vô hạn, mỗi giây
phút trôi qua đằng đằng.
Sở Ngọc ngửa đầu, tay đặt
trên đùi. Dung Chỉ nâng
cầm nàng rất nhẹ nhàng,
thế mà nàng có cảm giác

hắn đang chế ngự toàn thân nàng, khiến cả người nàng cứng ngắc.

Cảm thấy lâu quá rồi, Sở Ngọc hít một hơi sâu, giật nhẹ tay áo Dung Chi, ý hỏi hắn bao giờ thì xong. Nàng nghe thấy tiếng hắn khẽ cười: “Rốt cuộc hôm qua công chúa đã làm gì, mà để họng sừng lên thế này?” Bàn tay hắn đã buông tha

khuôn mặt nàng, khiến nàng thở phào như được đại xá, có thể ngồi thẳng đầu, còn Dung Chi cũng lùi về phía sau nửa bước.

Dung Chi nhìn Sở Ngọc, an ủi dịu dàng: “Công chúa không cần lo lắng! Bây giờ ta đi kê đơn, nàng chỉ cần nghỉ ngơi vài ba ngày là khỏi. Tuy nhiên mấy ngày nay đừng nói chuyện nữa,

để tránh tổn thương sâu hơn!”

Sở Ngọc nuốt vào là thấy đau, làm sao dám liều lĩnh nữa, nên vội vàng ngậm miệng gật đầu. Tuy nàng tiếc nuôi mất hai ngày không thể tiếp tục gieo hạt cho Lưu Tử Nghiệp, nhưng trước hết phải giữ gìn cổ họng này đã, rồi sau đó mới có thể tiếp tục thi triển

tài năng!

Phấn Đại theo Dung Chỉ đi ra, Sở Ngọc lại khoa chân múa tay sai Âu Lam mang giấy bút. Nàng viết thư cho Lưu Tử Nghiệp, thông báo tình hình, tạm thời hoãn kể chuyện, chờ cổ hòng nàng khỏi rồi sẽ tiếp tục.

Dung Chỉ đến Thượng Dược ti lấy thuốc chữa đau

họng, viết cách dùng, liều lượng rồi sai người đưa cho Sở Ngọc. Sau đó hẩn trở lại chỗ ở của mình, vào trong Thư các hơn nửa ngày.

Mãi cho đến chạng vạng tối, Dung Chỉ mới chậm rãi đi vào Tu Viễn cư, lặng lẽ ngồi nhìn Hoàn Viễn và Mặc Hương bận rộn. Hoàn Viễn xong việc chuẩn bị đi ngủ, hỏi hẩn đến có

việc gì, Dung Chỉ mới hỏi với về nghi hoặc: “Hoàn Viễn, người có biết trong thư tịch cổ, có hoàng đế nào tên là Khang Hi không? Ta tra rất nhiều thư tịch, cũng không tìm thấy chút ký lục nào về người này. Học vấn người uyên bác, có lẽ biết nhiều điển cổ hơn ta!”

Hôm nay lúc khám cổ huyệt

cho Sở Ngọc, hắn vô tình
thoáng nhìn thấy bản thảo
ở đầu giường, chữ viết chi
chít. Hắn cũng không cố
tình nhìn lén, nhưng thị lực
tốt quá, lại có trí nhớ kinh
người, chỉ cần đưa mắt có
thể nhớ được tám, chín
phần, vì hiếu kỳ nên nhìn
kỹ hơn một chút. Tuy vẫn
tập trung khám bệnh cho
Sở Ngọc, nhưng hắn nhớ
kỹ người gọi là hoàng đế

Khang Hi cùng với các sự tích liên quan.

Trên giấy viết các câu chuyện gián đoạn, thậm chí nhiều chỗ khó hiểu, nhưng Dung Chỉ mẫn tuệ hơn người, có thể nắm bắt rất nhanh. Hắn lục lại ký ức nhưng không thể tìm được vào thời nào lại có một hoàng đế với nhiều câu chuyện ly kỳ như vậy.

Hoàn Viễn tất nhiên cũng không nhớ được thời nào có hoàng đế Khang Hi, nhưng hẳn biết Dung Chỉ không bao giờ hỏi những chuyện vớ vẩn, nên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ kiến thức của ta hạn chế, không biết trong Thư các chỗ người có tài liệu gì không?”

Dung Chỉ lắc đầu: “Trước khi tới đây, ta đã tìm hết thảy trong đó, vì không có nên mới đến nhờ người!”

Hai người ngồi im lặng đối diện một hồi, không biết nói gì. Cuối cùng Dung Chỉ đứng lên nói: “Có lẽ ta tìm chưa kỹ, bỏ qua chỗ nào không biết chừng!”

Mấy ngày sau đó, hai người

có học thức uyên bác nhất
trong phủ, đều băn khoăn
cùng một vấn đề: Khang Hi
là ai?

Mấy ngày sau, cổ hòng đã
khỏi hẳn, Sở Ngọc lại vào
cung. Nhìn thấy Thiên Như
Kính đứng trước cửa đại
điện, Sở Ngọc định nhắm
mắt làm ngơ, ngó nghiêng

sang chỗ khác mà bước qua hẳn. Nhưng lúc đi qua chỗ Thiên Như Kính, nàng bỗng nghe thấy tiếng nói trong vạt của hẳn: "Khang Hi, vậy có Càn Long không?"

Là câu hỏi, nhưng ngữ điệu của hẳn đều đều, như đang trần thuật.

Sở Ngọc đột nhiên dừng

bước, một lúc sau mới xoay người sang nhìn Thiên Như Kính, ánh mắt như thấy ma quỷ. Nàng kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp đúng là có cái biên lung tung. Nhưng nàng dám thề rằng, chưa từng nhắc đến tên Càn Long!

Sở Ngọc chưa kịp nghĩ gì thêm, Thiên Như Kính lại hỏi câu thứ hai: "Cô đã

xem thiên thư rồi?”

QUYỂN 2

Chương 87: Ẩn giấu Càn Khôn

Thư?

Thiên thư là cái gì?

(Thiên thư: sách trời)

Tại sao Thiên Như Kính lại hỏi nàng như vậy? Tại sao

lại đoán nàng đã xem thiên thư?

Khuôn mặt Sở Ngọc bất động, nhưng trong lòng nàng thầm tính toán thật nhanh, liên hệ với câu nói trước của hắn có chữ “Càn Long”. Khang Hi và Càn Long là người của hơn một ngàn năm sau, người của thời đại này không thể biết được. Nàng biết Khang Hi,

bởi vì bản thân nàng cũng đến từ hơn một ngàn năm sau. Vậy còn Thiên Như Kính?

Chẳng lẽ hắn cũng xuyên không mà tới?

Không đúng, điều này không thể lý giải về vầng hào quang màu lam nhạt trên người hắn! Vậy còn thiên thư?

Thiên thư, thiên thư, tên như ý nghĩa, chắc là...Sở Ngọc nhìn Thiên Như Kính, lồng ngực như có những đợt sóng quay cuồng hết đợt này đến đợt khác, cuốn theo linh hồn nàng.

Thiên Như Kính cho rằng nàng đã xem thiên thư, bởi vì nàng kể chuyện Khang Hi. Vậy hẳn nhắc đến Càn

Long, có phải vì...bản thân
hắn đã xem thiên thư?

Cái gọi là thiên thư, có thể
ghi chép được những
chuyện tương lai?

Chỉ trong vài phút ngắn
ngủi, Sở Ngọc vạch ra mấy
chục giả thiết. Nàng chớp
chớp mắt, hỏi lại Thiên Như
Kính: "Trước khi ta trả lời,
ngươi cũng nên nói rõ, làm

sao người biết ta nhắc đến Khang Hi?”

Thật ra không cần Thiên Như Kính nói, nàng cũng có thể đoán được. Có lẽ đơn giản là Lưu Tử Nghiệp thấy hứng thú với chuyện kể của nàng, nên nói lại với người khác, thậm chí trực tiếp nói với Thiên Như Kính. Nàng hỏi Thiên Như Kính không phải vì đờ hấn

trả lời, mà để kéo dài thời gian, khiến nàng có thể suy nghĩ kỹ càng hơn một chút.

Nàng nên trả lời thế nào bây giờ? Để vừa không làm bại lộ lai lịch của mình, lại thu được thêm tin tức?

Thông qua Thiên Như Kính, Sở Ngọc mới biết mấy ngày nay nàng bị đau họng, Lưu Tử Nghiệp nhàn rỗi không

có việc gì, lại rất ấn tượng với chuyện kể của nàng nên đem khoe khoang với phi tử trong hậu cung. Các phi tử sau khi nghe xong, lại truyền miệng đồn thổi lan ra, đến tai Thiên Như Kính đang ngẫu nhiên “đuổi ma quỷ” trong cung. Vì thế hắn trực tiếp đi tìm nơi bắt nguồn câu chuyện, chính là Sở Ngọc.

Thiên Như Kính đứng ở đây chờ Sở Ngọc, chờ nàng đến để hỏi cho rõ ràng.

Sở Ngọc nhìn thẳng vào mắt Thiên Như Kính, khe khẽ mỉm cười rồi chậm rãi nói: “Thiên Như Kính, ta có một ý thế này. Ta với người, mỗi người nói một chuyện, xem những điều chúng ta biết có giống nhau không?” Thiên Như

Kính chắc là khác nàng, không xuyên qua, nếu không hẳn đã chẳng hỏi thiên thư gì đó. Vấn đề đáng quan tâm nhất bây giờ, chính là “thiên thư”!

Không ngờ Sở Ngọc đề nghị như vậy, Thiên Như Kính hơi sững sờ rồi gật đầu. Hai người cho những kẻ khác lui hết, cùng sóng bước chậm rãi.

Sở Ngọc mở miệng trước:
“Sau thời Tam quốc đến
Lưỡng Tấn, sau Lưỡng Tấn
đến Nam Bắc triều, nhà
Tùy thống nhất nam bắc,
nhà Đường sau đó phát
triển mạnh hơn. Trong
Nam Bắc triều lại chia
thành bốn nước, Tống là
nước lớn nhất”.

Như Sở Ngọc đã nói, thời

đại mà nàng đang sống là Nam Bắc triều, trước thời nhà Tùy và sau thời Tam quốc, Lưỡng Tấn. Lúc này thiên hạ chia thành hai miền nam bắc, cực kỳ hỗn loạn, đến mức Sở Ngọc không nhớ nổi có bao nhiêu quốc gia. Nàng chỉ biết đại khái, phía nam nơi nàng đang sống có bốn nước, lớn nhất là nước Nam Tống do Lưu Dụ lập

nên. Không phải nhà Tống trong Đường Tống Nguyên Minh Thanh, mà là triều Nam Tống.

Ba triều đại tiếp theo, nàng chỉ nhớ hoàng đế đầu tiên họ Tiêu, còn những người khác thì chịu.

Sở Ngọc nói xong nhìn sang Thiên Như Kính: “Sau đó là gì?” Đến lượt hẳn.

Thiên Như Kính quay lại nhìn Sở Ngọc. Đôi mắt hấn thanh đậm xuất tục, lần đầu tiên nàng có ấn tượng, là trong ánh mắt hấn hiện vẻ hơi ngỗ ngang, như là vừa mới nhìn thấy nàng lần đầu. Giây lát kinh ngạc lướt qua, Thiên Như Kính rất nhanh khôi phục vẻ lạnh lùng, tiếp lời Sở Ngọc: "Đường, Tống, Nguyên,

Minh, Thanh. Để chế kết thúc”.

Đây...chính là lịch sử sau này!

Sở Ngọc nhắm mắt lại rồi vội mở ra ngay. Khóe miệng nàng khẽ giật giật, cảm giác như nụ cười của mình hơi gượng gạo.

Thiên thư? Thiên thư!

Đây chính là lịch sử!

Tuy không biết đến mức nào, nhưng có thể khẳng định, Thiên Như Kính đã đọc được ở đâu đó về lịch sử sau này, thậm chí có lẽ chính hắn đang sở hữu ghi chép lịch sử đó.

Cho nên, hắn mới nói thẳng rằng vận số của triều

đại này đã tận. Và Sở Ngọc cũng biết, ngày tàn của họ Lưu cũng không còn xa.

Ngẫm nghĩ một chút, Sở Ngọc ổn định tinh thần, hỏi lại: "Chúng ta tiếp tục nhé! Chắc người đã biết sự thay đổi triều đại, vậy người chắc biết rõ, vị vua tiếp theo sau Khang Hi là Ung Chính, con trai thứ mười bốn của Khang Hi, đúng

không?”

Thiên Như Kính ngẩn người: “Rõ ràng là con trai thứ tư, sao lại là thứ mười bốn?”

Khóe mắt Sở Ngọc hơi lóe lên, giả hoạt hỏi lại: “Sao có thể là con thứ tư được? Là con thứ mười bốn, chắc người nhớ lầm rồi!”

Bị nàng hỏi vặn, Thiên Như
Kính hơi bối rối, không dám
chắc mình có nhớ chính
xác không. Hắn vội vàng
gật đầu với Sở Ngọc, xoay
người bước ra chỗ khác
cách khoảng bảy, tám
bước. Hắn quay lưng lại
phía nàng, nâng tay trái
lên, cúi đầu không biết là
đang xem thứ gì.

Động tác này hoàn toàn

nằm ngoài dự liệu của Sở Ngọc.

Ung Chính là con trai thứ tư của Khang Hi, cái này nàng biết rõ. Vừa rồi nàng cố ý nói sai khiến cho Thiên Như Kính rối loạn đầu óc. Để kiểm tra lại, chắc chắn Thiên Như Kính sẽ mở thiên thư ra xem, mà nhờ đó nàng cũng biết chỗ cất giấu thiên thư.

Sở Ngọc vốn cho rằng Thiên Như Kính để thiên thư gì đó ở nhà. Thừa dịp hẵn về nhà xem thiên thư, nàng có thể bảo Dung Chỉ điều Hoa Thác đi xem xét một chút, tìm chỗ cất thiên thư. Lại không đoán được, Thiên Như Kính mang thiên thư bên mình.

Nhìn hành động của Thiên

Như Kính, Sở Ngọc phải mất hai giây sau mới phản ứng kịp. Hóa ra Thiên Như Kính đứng tránh ra một góc là để xem "thiên thư". Đầu óc nàng trống rỗng, trực giác xẹt qua, chỉ muốn kéo vai Thiên Như Kính để xem đó là cái gì.

Tiến đến phía sau Thiên Như Kính, cách khoảng hai bước, Sở Ngọc nhìn qua vai

hắn thấy có ánh sáng màu lam nhạt. Nháy mắt, nàng cũng cảm thấy bị một khí lực vô hình đẩy ra giống như lần trước. Có điều, lần này khí lực không đủ mạnh làm nàng bay lên không trung, mà chỉ đẩy nàng lùi lại vài bước.

Lảo đảo một lúc mới giữ được cả người đứng vững, Sở Ngọc chột nhớ ra bí kíp

phòng thân này của Thiên Như Kính. Vừa rồi vì nóng ruột nên nàng quên mất!

Không cam tâm, nàng lại vòng ra phía trước mặt hắn để xem. Vừa bước chân, Sở Ngọc thất vọng thấy Thiên Như Kính xoay người lại, ánh hào quang biến mất. Vẻ mặt hắn bình tĩnh, lãnh đạm: “Cô nhớ nhầm rồi! Không phải thứ mười bốn,

mà là thứ tư!" Trong mắt hấn hiện vẻ đã hiểu vừa rồi Sở Ngọc lừa gạt hấn.

Cơ hội trôi qua mất rồi, Sở Ngọc cười khỗ một tiếng rồi nói: "Đúng là ta nhớ nhầm!"

Hai người cùng đi một đoạn nữa rồi tách ra. Lúc sắp chia tay, Sở Ngọc gắt gao nhìn chăm chăm vào

tay áo bên trái của Thiên Như Kính và nói: "Ta không biết cái của ta có phải là thiên thư hay không, nhưng hiện ta không mang theo người. Nếu người muốn xem, thì bốn ngày sau hãy đến phủ công chúa!" Tuy đứng sau không nhìn rõ lắm, nhưng Sở Ngọc có thể khẳng định khá chắc chắn, thứ mà Thiên Như Kính giơ lên xem

được giấu trong tay áo.

Lưu luyện nhìn tay áo hắn thêm một chút nữa, rồi Sở Ngọc mới rào bước nhanh về phía nội cung.

Trong tay áo hắn giấu cái gì, nàng rất muốn biết!

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 88: Màn ám sát nhảm chán

Vào cung, kể chuyện, trở về phủ.

Lúc Sở Ngọc về phủ công chúa, đêm đã khuya. Nàng không về phòng mà đi vào Tây Thượng các, đến Mộc Tuyệt viên.

Gần Mộc Tuyết viên, đội thị vệ tuần tra ban đêm nhìn thấy Sở Ngọc đi về hướng này thì rất sửng sốt, quên cả chào hỏi hành lễ. Cho đến khi bóng dáng Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi biến mất sau ngưỡng cửa Mộc Tuyết viên, cả nhóm mới nhìn nhau, ngẫm hiểu ý.

Lệnh cho Việt Tiệp Phi đợi

ở bên ngoài, Sở Ngọc đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến phòng ngủ của Dung Chi.

Phòng ngủ không thắp đèn, cửa sổ đóng chặt khiến cho cả căn phòng tối đen như mực, đưa tay lên trước mặt cũng không nhìn thấy gì. Sở Ngọc bước chầm chậm, hai tay khua khoắng xung quanh không có chướng ngại gì mới đi đến bên

giường. Lúc này mắt nàng đã thích ứng với bóng tối, có thể lơ mờ nhìn thấy một bóng người áo trắng trên giường. Sở Ngọc xốc màn lên, gập một chân tì lên giường, một tay chống xuống, tay kia lay lay người đang nằm, kêu lên: "Dung Chi, dậy, ta có chuyện muốn hỏi người!"

Một lát sau, trong không

gian yên tĩnh vang lên
tiếng cười khẽ.

Trong bóng tối, thứ đầu
tiên nàng nhìn thấy là cặp
mắt trong như nước, đen
trắng phân minh, sâu
không thấy đáy, hình như
còn...cười cười.

Dung Chỉ chậm chạp nói:
"Công chúa, nàng muốn
chúng ta nói chuyện như

thế này?"

Sở Ngọc ngẩn người ra, rất cục ý thức được tư thế mờ ám của hai người. Hầu như cả người nàng ở trên giường, chỉ còn một chân bên ngoài, hơn nữa còn có chút chút không ổn...Nàng đang ghé sát vào người Dung Chỉ.

Sở Ngọc chậm rãi buông

tay ra, chậm rãi rời khỏi giường, nàng khoan thai dàng hoàng đi thắp một ngọn đèn. Đợi cho Dung Chỉ đã ngồi dậy bên mép giường, nàng mới lớn tiếng hỏi: “Lúc trước, người nói với ta cần năm nghìn tinh binh để đối phó với Thiên Như Kính, là chuyện bịa phải không?”

Mờ nhạt hòa lẫn vào ánh

sáng, Dung Chỉ mặc một bộ áo trắng mỏng, mái tóc đen rối tung xõa xuống vai, ánh mắt phẳng lặng như nước, tối đen như mực. Hắc khe khẽ mỉm cười: "Là ta đoán thế! Ta không có năm nghìn tinh binh, nên càng không thể thử tấn công Thiên Như Kính!"

Sở Ngọc vừa nghe không khỏi trợn tròn mắt. Ngày đó

hắn dám ba hoa bốc phét như thế, khiến cho nàng buồn phiền bấy lâu nay: “Tại sao lại dám gạt ta?”

Không biết có phải cảm giác của nàng nhầm hay không, nhưng Sở Ngọc thấy, sau khoảnh khắc trầm mặc, nụ cười của Dung Chỉ còn mang vẻ hơi bất lực. Một lúc lâu sau mới nghe thấy hắn nói: “Cho

nên ta nói như vậy, là bởi vì không muốn công chúa mạo hiểm. Tuy Thiên Như Kính không thể so với sư phụ hấn là Thiên Như Nguyệt, nhưng cũng kế thừa được mấy phần. Công chúa, có lẽ nàng quên rồi, nhưng ta vẫn nhớ, nội thương của Hoa Thác ngày đó, là do đi ám sát Thiên Như Nguyệt!" Chớ có cho rằng hấn không nhìn ra

định ý của nàng với Thiên Như Kính!

Sở Ngọc định trách cứ Dung Chi, nhưng lúc này chỉ biết im lặng, đáy lòng có chút áy náy. Hôm kia nàng đã đưa thất điệp tuyết chi cho Dung Chi, nhưng không biết nguyên nhân nội thương của Hoa Thác. Nghĩ đến điều này nàng hỏi: "Hoa Thác hiện

tại ra sao rồi?"

Dung Chỉ khẽ gật đầu, cười nói: "Đa tạ công chúa quan tâm! Ta đang thu thập những dược liệu còn lại, đợi khi đầy đủ sẽ chữa trị cho Hoa Thác!"

Nghe hắn nói như thế, Sở Ngọc cũng thấy khá an tâm, chỉ là đối với Thiên Như Kính vẫn còn canh

cánh trong lòng. Thấy nàng có vẻ vẫn chưa cam lòng, Dung Chỉ cười nói: “Nếu công chúa vẫn chưa tin, ta sẽ cho nàng chứng kiến tận mắt. Lúc nào công chúa gặp lại Thiên Như Kính, ta sẽ có cơ hội hạ thủ!”

Sở Ngọc hơi sửng sốt, nhưng thấy Dung Chỉ cười với vẻ chắc chắn kiên định, nàng cũng thấy tin tưởng.

Sức lực người bình thường không thể nào làm tổn hại Thiên Như Kính được! Bản thân nàng hai lần bị thứ ánh sáng màu lam kỳ quái đánh văng ra, nhưng không nhìn rõ quá trình diễn ra thế nào. Nếu nàng có cơ hội đứng bên ngoài quan sát cũng tốt!

Ba ngày sau, theo lệ thường Sở Ngọc vào cung

kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp. Dung Chỉ làm cho nàng một loại thuốc ngậm, cứ nói một lúc lại ngậm một miếng, tuy hương vị không hấp dẫn như công dụng lại rất hiệu nghiệm. Nàng nói liên tục mấy ngày nhưng giọng chỉ hơi khàn đi một chút thôi, về nhà uống thêm thuốc và nghỉ ngơi, ngày hôm sau cổ họng lại bình phục như

thường.

Ba ngày trôi qua rất nhanh. Đến ngày thứ tư, chính là ngày hẹn gặp của Sở Ngọc và Thiên Như Kính. Từ hôm trước, nàng đã xin với Lưu Tử Nghiệp cho nghỉ một ngày. Ngay từ sáng sớm, Sở Ngọc rửa mặt chải đầu xong xuôi, ngồi đợi trong phòng. Nàng cũng phải người canh ở đầu phố, thấy

bóng Thiên Như Kính phải về thông báo ngay để nàng ra đón tận ngưỡng cửa, đồng thời cũng chờ xem vở kịch do Dung Chi sắp xếp.

Đứng ở ngưỡng cửa, thấy Thiên Như Kính bước từ xe ngựa xuống, Sở Ngọc cảm thấy rất bình tĩnh, đến mức chính nàng cũng bất ngờ. Đối với chuyện sắp xảy ra, nàng không hề có chút hồi

hộp nào!

Thiên Như Kính vẫn mặc y phục tím như mọi khi, phong thái xuất trần. Khi hẳn còn cách Sở Ngọc khoảng mười bước, đầu tường bên kia bỗng có tiếng hét lớn: “Đạo sĩ yêu ma, nạp mạng đi!”

Trên bờ tường xuất hiện bốn người, đội nón, mặc áo

tơ, trông giống y chang những người ám sát nàng lần trước, khiến Sở Ngọc không khỏi nhú mày. Nhưng lúc này nàng cũng không có thời gian mà nghĩ nhiều.

Bốn người trên tường đã nhảy xuống, chạy về phía Thiên Như Kính. Về lý mà nói, trước khi ám sát người ta còn chào hỏi là cực kỳ

ngu xuẩn. Nhưng lạ lùng là, Thiên Như Kính chẳng hề để ý, thậm chí không buồn liếc mắt cái nào với những kẻ đang đuổi đến sau lưng mình. Ánh mắt trong vắt thấu suốt của hắn chỉ nhìn Sở Ngọc: "Ta đã tới!"

Đối với phản ứng của Thiên Như Kính, bốn thích khách hơi bất ngờ. Bọn họ vốn

định hấp dẫn sự chú ý của những người khác, còn chiêu sát thủ do người thứ năm ra tay. Thế nhưng không đoán được, Thiên Như Kính không buồn liếc mắt cái nào, mà thị vệ trong phủ cũng chỉ lo lắng vây quanh Sở Ngọc, không cử một ai bảo vệ Thiên Như Kính.

Sở Ngọc hiểu rất rõ, vì sao

Thiên Như Kính không
thèm nhìn. Vầng hào
quang của hắc bảo vệ bốn
phương tám hướng, một
nửa góc chết cũng không
có. Đã như thế, cần gì phải
quay đầu?

Mục tiêu lại phối hợp diễn
như thế, bọn thích khách
rất bất lực! Lúc này gã
đánh xe trên xe ngựa của
Thiên Như Kính hạ thấp

nón trên đầu, nhảy xuống xe. Hấn rút một thanh trường kiếm ở còng xe ra, đến chỗ bốn tên thích khách.

Hấn chính là thích khách thứ năm. Nếu không phải vì cố tình giết người trước phủ công chúa, có lẽ hấn đã ra tay ngay trên đường cho xong việc.

Năm thanh kiếm cùng đâm
thẳng đến chỗ Thiên Như
Kính.

Màu lam, lại là màu lam,
vầng hào quang xuất hiện!

Lúc này Sở Ngọc có thể
nhìn thấy rõ ràng, từ tay áo
trái của Thiên Như Kính
phát ra một quầng sáng

màu tím nhạt, sau đó nháy mắt xuất hiện vầng hào quang.

Một hình cầu tròn trịa hoàn mỹ bao bọc lấy Thiên Như Kính. Hắc đứng thẳng, vững vàng bất động, còn năm tên thích khách nhất tề bị đánh bay ra. Lực phóng ra thật kinh khủng, đánh vỡ cả bức tường phía sau. Sở Ngọc phải thị vệ đi

xem xét tình hình năm tên kia, thị vệ trở về báo cáo, chúng đang hấp hối.

Thật lợi hại!

Sở Ngọc ngạc nhiên nhìn Thiên Như Kính, còn thấy hơi run người vì sợ. Nàng biết văng hào quang kia để phòng ngự, nhưng không biết nó có thể tấn công. Năm nam nhân cao lớn,

khỏe mạnh cường tráng,
trong phút chốc mất mạng.
Nàng đã từng suýt nữa rơi
vào tình huống này.

Còn sống đến bây giờ, thực
là may mắn!

Mời Thiên Như Kính đến
phòng mình, đóng cửa lại
không cho kẻ nào lai vãng,
Sở Ngọc chăm chú nhìn
Thiên Như Kính. Từ lúc hấn

xuống xe, bị ám sát, cho đến bây giờ, thái độ hằn vằn trầm mặc, lãnh đạm thờ ơ vô cùng, dường như không để tâm đến bất kỳ thứ gì, hoặc là trong lòng hiểu rõ mọi thứ. Sở Ngọc thậm chí cảm nhận được, hắc đã đoán ra nhóm thích khách là do nàng sắp đặt.

Sở Ngọc hỏi: “Ta có thể xem thiên thư của người

được không?”

Thiên Như Kính lắc đầu:
“Quy định của sư môn,
không được để người ngoài
nhìn trộm!”

Sở Ngọc thở dài một tiếng:
“Thiên thư này, có nhiều
chỗ người xem không hiểu
hết, đúng không? Nếu ta có
thể giải đáp cho người thì
sao?”

Thiên Như Kính chau mày, thái độ vẫn lãnh đạm như trước: "Lần đầu tiên ta nghe thấy có người nói như vậy!" Một phàm nhân bình thường mà dám nói xằng, muốn chỉ đạo hãn xem thiên thư? Khẩu khí này hình như hơi lớn!

Sở Ngọc bối rồi trong khoảnh khắc, rồi hạ quyết

tâm thở một lần nữa. Nàng thở sâu, lấy giấy từ trong tay áo ra đưa cho Thiên Như Kính: “Người đã xem qua những chữ này chưa?”

Tờ giấy này nàng đã viết xong đêm qua, toàn là chữ giản thể chứ không phải chữ phồn thể thời cổ đại.

Thiên Như Kính nhìn nội dung tờ giấy, ánh mắt sáng

ngời.

Thấy phản ứng của hân vẫn còn chưa đủ mạnh, Sở Ngọc lại lấy ra tờ giấy thứ hai. Chữ trên mặt giấy, đa số người cổ đại nhìn sẽ không hiểu được, nhưng với người hiện đại thì rất tầm thường, chẳng qua là a, b, c, d, e...cho đến z.

Nhìn những chữ cái tiếng

Anh, sự bình tĩnh của Thiên Như Kính bị đánh vỡ hoàn toàn. Hắn nhìn Sở Ngọc chăm chăm, trong mắt là vẻ kinh ngạc không thể khống chế được.

Vẻ mặt hắn không ngừng biến hóa, vừa thỏa hiệp, vừa chống cự. Sở Ngọc cũng không quấy rầy hắn, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Rất lâu sau, cuối cùng
Thiên Như Kính đưa tay
phải chậm rãi xoa lên gấu
tay áo bên trái.

QUYỂN 2

Chương 89: Lớn tiếng cười nhạo

Thiên Như Kính bắt đầu chậm rãi kéo ống tay áo, Sở Ngọc hồi hộp đến nín thở. Bỗng nhớ ra điều gì, nàng kêu lên: “Đợi một lát!”

Thiên Như Kính dừng động

tác, lặng im nhìn nàng.

Sở Ngọc nhận ra lúc này nàng kêu ngừng lại rất vô lý, nên đành cười ngượng ngùng: “Không sao, tiếp tục đi! Ý ta là, người chậm lại một chút! Đừng làm nhanh quá kéo giống như lần trước, ta chẳng nhìn thấy gì cả!”

Thiên Như Kính mặc hai lớp

áo. Lớp bên ngoài là áo bào màu tím, sau khi lật gấu tay lên lộ ra lớp áo trắng bên trong, lật tiếp một lần nữa, cổ tay hần hiện ra trước mắt Sở Ngọc.

Trên cổ tay trắng nõn là một chiếc vòng bạc, rộng chừng hai tấc, dày khoảng 1cm. Cả chiếc vòng sáng mịn, chính giữa khảm một viên hồng ngọc to bằng

quả trứng chim bồ câu.

Thiên Như Kính nghiêm trang nói: “Đây là thần vật lưu truyền nhiều đời của phái Cẩm Vân sơn ta!”

Khuôn mặt Sở Ngọc chẳng biểu lộ điều gì, nàng chỉ hỏi: “Vậy còn thiên thư?”
Thiên thư ở đâu?

Thiên Như Kính nhẹ nhàng

ấn ngón trở vào viên hồng ngọc, sau đó, trên cổ tay hần có sự biến hóa kỳ lạ.

Trong không khí, xuất hiện những điểm sáng lốm đốm màu xanh nhạt, giống như những hạt cát phát sáng. Hạt sáng xuất hiện ngày càng nhiều, cuối cùng tập trung lại thành một quầng sáng màu lam nhạt. Trên quầng sáng hiện ra những

dòng chữ đều đặn, chính là một đoạn ngắn trong sách sử.

Cảnh tượng này, ở kiếp trước Sở Ngọc đã được xem trong các phim khoa học viễn tưởng, gọi là hình chiếu không gian ba chiều. Chẳng qua trước mắt nàng lúc này là hình ảnh chân thực, cụ thể sinh động hơn.

Thiên Như Kính cố gắng dùng tốc độ thật chậm, đợi quang sáng xuất hiện, hắt mới ngược nhìn Sở Ngọc. Hắt kinh ngạc thấy sau đó, ánh mắt người con gái này vẫn rất điềm tĩnh, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng. Vì hắt kinh ngạc, quang sáng dường như cũng run rẩy một chút, rồi rất nhanh lại khôi phục như lúc đầu.

Năm đó sư phụ Thiên Như Nguyệt hướng dẫn hẳn cách sử dụng thần vật, cũng tạo nên cảnh tượng giống như Sở Ngọc nhìn thấy hôm nay. Tuy chỉ một khoảnh khắc thôi, nhưng cũng đủ làm cho người luôn lãnh đạm như hẳn phải chấn động, không thể tự chủ. Thế mà thiếu nữ trước mặt, rõ ràng chỉ là

một phàm nhân với đầy đủ ái, ố, hỉ, nộ, ưu tư, sao lại có thể bình tĩnh như vậy?

Rốt cuộc nàng là người thế nào?

Thiên Như Kính không hề biết, vẻ mặt Sở Ngọc phẳng lặng, nhưng trong lòng nàng hoàn toàn khác. Linh hồn nàng dường như chia thành hai nửa. Một nửa bị

khống chế về mặt lý tính, trong suốt yên tĩnh, mỗi ý nghĩ đều vô cùng rõ ràng minh bạch. Khi nhìn thấy hình chiếu không gian ba chiều, nàng tỉnh táo nghĩ: “Quả nhiên là như thế!”

Nhưng một nửa khác không chịu sự kiểm soát của lý tính, lại cuộn trào mãnh liệt như muốn thoát ra khỏi cơ thể nàng, một

loạt cảm giác phức tạp
chồng chéo khiến tim nàng
như muốn vỡ ra. Nửa bên
này không ngừng kêu lên:
“Thế nhưng lại là như vậy!
Thế nhưng lại là như vậy!”

Sở Ngọc bình tĩnh hỏi:
“Vầng hào quang màu lam
quanh người người, cũng là
do...thần vật này tạo ra?”
Nói đến hai chữ “thần vật”,
Sở Ngọc miễn cưỡng lắm

mới có thể thốt ra.

Thiên Như Kính khẽ gật đầu: “Đúng thế!” Lần một đã thỏa hiệp, lần hai sẽ chẳng khó khăn gì. Thiên Như Kính lại biểu diễn thêm một lần nữa, vòng bạc trên tay thoáng ánh lên sắc xanh, trong nháy mắt văng hào quang màu lam nhạt bao trùm khắp người hắn.

Sở Ngọc yên lặng nhìn một lúc, nhắm mắt, lại mở mắt.

Từ khi dẫn dụ Thiên Như Kính đến xem thiên thư trong phủ, Sở Ngọc đã có phán đoán. Đó là, hắc đang nắm giữ một thứ không thuộc về thời đại này. Thứ đó giúp hắc thông hiểu lịch sử, thậm chí còn đem lại cho hắc sức mạnh siêu phàm.

Theo thời gian, phán đoán càng lúc càng rõ ràng. Lúc ở ngưỡng cửa thấy Thiên Như Kính đối phó với thích khách, phán đoán chỉ còn cách sự thật một bức màn mỏng. Mà lúc này, Thiên Như Kính đã vén bức màn đó lên hoàn toàn.

Chiếc vòng trên cổ tay Thiên Như Kính, có lẽ vượt

qua trình độ khoa học kỹ thuật của thời đại mà Sở Ngọc đã sống ở kiếp trước.

Không phải pháp thuật, mà là khoa học kỹ thuật! Cũng không phải số mệnh của triều đại, mà là lịch sử do người đời sau ghi chép! Vô tình thứ đó xuyên không đến đây, cùng với trình độ công nghệ cao, tạo thành một lực ảnh hưởng quá

lớn!

Lý trí đã sớm dự liệu được chân tướng sự việc, nên lúc đối diện, nàng chẳng hề kinh ngạc. Nhưng sau khi chứng kiến tận mắt, tình cảm của nàng lại xáo động không thể khống chế.

Quả nhiên như thế, thế nhưng lại là như thế!

Hai vấn đề nảy sinh đồng thời, nhìn qua tưởng là mâu thuẫn, nhưng thật ra lại rất logic.

Sở Ngọc không biết chiếc vòng kia đến từ thời đại nào, lai lịch của nó ra sao, chỉ là...sau khi nhìn thấy hình chiếu, nàng bỗng dưng muốn khóc.

Nàng và chiếc vòng, đều bị

lạc bước đến đây.

Từ thời đại xa xôi đến đây,
cẩn thận dè dặt giấu đi lai
lịch, lo lắng về tương lai
phía trước, nỗ lực thích ứng
với con người và hoàn cảnh
xa lạ, trong đầu có rất
nhiều kế hoạch, dự tính mà
không thể chia sẻ cùng ai.

Nàng cô đơn quá!

Ngay cả người thông minh,
thấu hiểu lòng người như
Dung Chi, cũng không thể
biết được bao tâm tư sâu
kín trong lòng nàng.
Khoảng cách hơn một
nghìn năm, sao có thể dễ
dàng vượt qua được!

Dù sao, nàng cũng chỉ là
một con người!

Sau khoảnh khắc buồn bã,

Sở Ngọc bắt buộc chính mình phải tỉnh táo. Bây giờ không phải là lúc để tình cảm lấn át, nàng có vấn đề quan trọng cần đối mặt, ví dụ như: làm sao lợi dụng được hết những điều mình biết, củng cố vị trí tốt nhất, thu được lợi ích lớn nhất?

Hiện tại Sở Ngọc đã biết chiếc vòng (trước mắt không rõ nó là cái gì, cũng

không muốn gọi nó là “thần vật”, nên tạm gọi thế đi) trên tay Thiên Như Kính chắc là ngẫu nhiên rơi vào tay sư phụ hấn, hoặc là tiền bối trước nữa của môn phái. Bọn họ có lẽ ngẫu nhiên phát hiện ra công năng thần kỳ của chiếc vòng, liền xưng tôn là đại đại thần vật lưu truyền nhiều đời, còn lịch sử ghi chép bên trong chiếc vòng

lại bị họ tôn sùng là thiên
thư.

Văng hào quang phòng ngự
cũng hẳn là một trong
những công dụng của chiếc
vòng, thuần túy là kết tinh
của khoa học kỹ thuật, lại
bị dùng làm cách thể hiện
phép thuật, để trở thành
thiên sư được người đời
kính sợ.

Có điều thú vị là, bọn họ không sử dụng chiếc vòng để lập nghiệp xưng bá thiên hạ, mà coi đó là sứ mạng trời ban.

Những truyền nhân nắm giữ chiếc vòng giống như Thiên Như Kính, cẩn thận tôn sùng thiên thư như thánh chỉ, bởi họ thấy lịch sử diễn ra giống y hệt với những gì ghi lại trong đó.

Sở Ngọc nhìn chiếc vòng, ánh mắt ấm áp đầy hoài niệm. Tuy chiếc vòng không thể chia sẻ tâm tư tình cảm với nàng, nhưng ở thời đại hơn một nghìn năm trước, chỉ có nàng mới lý giải được về nó. Điều này khiến cho Sở Ngọc có cảm giác giống như giữa chốn tha hương bỗng nhiên gặp được người thân.

Chắc mà y cũng cô đơn lắm phải không?

Nàng thầm nói với nó: rõ ràng là kết tinh của trí tuệ, lại bị truyền bá một cách ngu muội vô căn cứ, lịch sử ghi lại thì gọi là thiên thư, phương tiện phòng ngự bị coi là phép thuật, mà y tồn tại không đúng với chức năng công dụng, chắc mà y

cũng cô đơn lắm phải không?

Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc không nhìn được mà bật cười. Nàng rất muốn nói với Thiên Như Kính: Này, tiểu tử! Cái mà ngươi gọi là thiên thư, chẳng qua chỉ là ghi chép lịch sử mà thôi!

QUYỂN 2

Chương 90: Người phạm tặc

Ngưng nụ cười, Sở Ngọc nghiêm sắc mặt nhìn Thiên Như Kính hỏi: "Ngoài thiên thư và vãng hào quang, ... thần vật này còn có thể làm gì?"

Lần này, Thiên Như Kính

không tiếp tục biểu diễn như nàng mong muốn. Có lẽ sau khi kinh ngạc vì phản ứng của Sở Ngọc, hắn đã trấn tĩnh lại, khôi phục vẻ lãnh đạm và thờ ơ trước câu hỏi của nàng.

Không nói? Không sao!
Nàng sẽ có biện pháp khác!

Sở Ngọc nhún vai, lại cầm tờ giấy viết hai mươi sáu

chữ cái tiếng Anh lên khua khua trước mặt Thiên Như Kính. Cùng với động tác của nàng, mắt hấn cũng chớp chớp theo.

Thiên Như Kính dù có bao nhiêu lãnh đạm, dù có bao nhiêu thờ ơ, thì hấn vẫn là một con người, làm sao có thể hoàn toàn siêu thoát vô ngã, không quan tâm đến bất kỳ điều gì!

Thấy bộ dạng này của Thiên Như Kính, Sở Ngọc khá cao hứng! Trông hăn thể này thuận mắt hơn nhiều so với kiểu thoát ly ra ngoài khỏi lửa nhân gian.

Tuy có vẻ như không biết gì về chuyện đời, nhưng Thiên Như Kính không phải như thế, mà chỉ là hăn

không thèm quan tâm thôi. Người khác nghĩ gì làm gì, lòng hăn hiểu rất rõ. Hăn biết Sở Ngọc đang trêu đùa hăn, đợi hăn mắc câu. Động tác của nàng muốn nói, nàng biết rất rõ hàm nghĩa của các ký hiệu, hơn nữa còn muốn coi đây là điều kiện để trao đổi.

Nếu hăn muốn biết ý nghĩa của các ký hiệu, thì phải

thỏa hiệp rất lớn với nàng,
nhất định phải giải thích
cho nàng biết rõ về sự kỳ
diệu của thần vật.

Điều này quá nguy hiểm, là
một giao dịch bất lợi!

Nhưng các ký hiệu đó,
chính là câu đố bao đời nay
đối với các thế hệ truyền
nhân của Cẩm Vân sơn, đã
trở thành nỗi băn khoăn

khắc sâu trong lòng mỗi người thừa kế sự môn. Vậy mà không ngờ đến đời Thiên Như Kính, có thể nhìn thấy ánh rạng đông lấp ló ở đường chân trời.

Làm sao hắn có thể không động tâm?

Thiên Như Kính trong lòng đấu tranh dữ dội, còn Sở Ngọc thu lại tờ giấy viết

chữ tiếng Anh, lãnh đạm nhìn hấn, không thúc giục cũng chẳng quấy rầy. Muốn Thiên Như Kính hạ quyết tâm không phải chuyện dễ dàng, dù sao đây cũng là việc trọng yếu với hấn, nàng muốn cho hấn có thời gian cân nhắc nên không thúc giục quá gấp gáp.

Lúc này, nàng không thể gấp gáp!

Hiện tại cả nàng và Thiên Như Kính đều có con át chủ bài. Con bài quan trọng của hẳn phần lớn nằm trên chiếc vòng kia. Chiếc vòng đó còn chứa gì không, có công năng khác không, Sở Ngọc rất muốn biết. Mà át chủ bài của Sở Ngọc, là chính bản thân nàng.

Tuy chủ nhân chiếc vòng là

Thiên Như Kính, nhưng có khả năng lý giải nội dung của nó, lại là Sở Ngọc.

Thiên Như Kính hoàn toàn không biết về lai lịch của Sở Ngọc, nhưng Sở Ngọc lại có thể đọc nội dung chiếc vòng, nên tạm thời ưu thế đang nghiêng về phía nàng.

Cân nhắc rất lâu, cuối cùng

Thiên Như Kính mở miệng:
“Đề ta về suy nghĩ kỹ đã!”
Hắn xoay người đi ra ngoài,
lại quên mất đang đứng rất
gần ngưỡng cửa. Khi hắn
sắp va đầu vào cánh cửa,
văng sáng màu lam lại xuất
hiện đánh văng cánh cửa
ra, giúp hắn khỏi bị u trán.

Sở Ngọc đứng sau lưng hắn
nhìn thấy cảnh này, nhướn
mày, lòng thầm ghi nhớ:

Thiên Như Kính hoàn toàn không phải người đặc biệt bất phàm gì, cũng có lúc va đầu vào cửa. Vừa rồi tinh thần hẫng hoảng hốt, không kịp phản ứng với vật cản phía trước, như vậy, văng hào quang có thể tự động phát ra.

Nhìn bóng dáng Thiên Như Kính xa dần, Sở Ngọc mới thở ra một hơi thật dài, thả

lỏng cơ thể, cả người mệt
mỏi uể oải không muốn
nghĩ đến bất cứ thứ gì.

Nàng ngồi ngẩn ra một lúc,
thì Âu Lam tới hỏi nàng có
muốn dùng cơm không, Sở
Ngọc mới nhận ra đã đến
trưa. Nàng đóng lại cánh
cửa vừa bị đánh lung lay,
quay người trở vào phòng
ngủ. Nhìn chiếc giường, Sở
Ngọc như không còn xương

cột, nằm nhào xuống vùi
mặt vào tấm chăn mềm
mại.

Nàng nhắm mắt, không còn
nhìn thấy bất cứ thứ gì,
lặng im trong bóng tối, có
ảo giác như bị cả thế giới
vứt bỏ.

Nằm chặt góc chăn, bờ vai
nàng run nhẹ nhẹ.

Nàng nhớ nhà quá!

Nàng đã kiên quyết tự an ủi mình, tất cả đã qua, đã là quá khứ, muốn tiến về phía trước thì không thể luyến tiếc những gì đã qua. Những ngày vừa rồi nàng cũng cố gắng nỗ lực hết sức vì tương lai, có ngẫu nhiên nhớ lại quá khứ cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, chỉ cười trừ mà thôi.

Nàng cho rằng mình đã
buông xuôi, hóa ra không
phải vậy. Hai mươi bốn
năm quá khứ, hoàn cảnh
sống quen thuộc đã khắc
sâu trong tâm hồn nàng,
làm sao có thể dễ dàng gạt
bỏ! Hôm nay nhìn thấy
vòng tay của Thiên Như
Kính, một lần nữa nhắc
nhở nàng – nàng không
thuộc về nơi này!

Bị nỗi cô đơn khủng khiếp
tận đáy lòng đang bủa vây,
cả cơ thể nàng dường như
không còn sức lực. Ý nghĩ
về cuộc sống sau này rất rõ
ràng minh bạch, nhưng lúc
này nàng không còn thiết
bất cứ điều gì!

Hôm nay giao đấu với
Thiên Như Kính, bề ngoài
có vẻ nàng đã chiến thắng,

và thực tế đúng là nàng chiếm ưu thế, nhưng sao Sở Ngọc chẳng hề thấy vui vẻ! Quay lại thu dọn chiến trường, nội tâm nàng lại thương vong thảm hại, không thể nào ngăn chặn cảm giác cô độc khiến toàn thân rét run. Nơi này không phải là thế giới của nàng, nàng không có gì để gắn bó hay lưu luyến, vắt óc bày mưu tính kế, cũng chỉ để

sống sót, kéo dài mạng
sống mà thôi!

Sắc trời chuyển tối dần, Sở
Ngọc vẫn nằm trên giường
không nhúc nhích. Cả
người nàng chìm dần trong
bóng tối. Mãi cho đến khi
cả căn phòng tối om, Sở
Ngọc mới chậm rãi ngồi
dậy, thấy bụng kêu “ọc ọc”.

Sở Ngọc nói không muốn ai

quấy rầy, nên đến giờ ăn tối, thị nữ cũng không dám gõ cửa. Từ sáng đến giờ chưa ăn cơm, nàng thấy đói đến mức da bụng sắp dính vào lưng.

Định gọi thị nữ đến, nhưng nghĩ lại, Sở Ngọc quyết định tự đi tìm cái ăn. Bước xiêu vẹo ra khỏi cửa, nàng ra ngoài, cứ đi, rồi lại đi.

Ban đầu định đi chỗ nào, nhưng bất tri bất giác cứ loạn cả lên, đến khi nàng phục hồi tinh thần, thì nhìn thấy rừng trúc thanh u tĩnh mịch. Nàng đang ở trong Mộc Tuyết viên.

Sao lại đến chỗ này nhỉ?

Sở Ngọc lắc đầu cười, định quay người rời đi, nhưng khóe mắt nhìn thấy bệ đá

cách không xa, nơi Dung
Chỉ thường xuyên nằm.
Nàng thấy lòng khẽ động
đây, không nhịn được bước
đến.

Bệ đá bóng loáng lạnh
buốt, Sở Ngọc đưa tay sờ
sờ, thấy không có bụi bẩn
nên yên tâm nằm lên. Bệ
đá tuy có những chỗ cứng
gồ ghề, nhưng lại có phần
lõm vừa khít với lưng. Nàng

vừa ngủ dậy rất thư thái, mà cảm giác lành lạnh cũng không thấy khó chịu, giống như ngâm mình trong nước. Hèn gì nàng thường thấy Dung Chỉ nằm tựa trên tảng đá này!

Đêm mùa hạ, gió mát mà không lạnh, ấm mà không hanh, Sở Ngọc nằm xuống rồi chẳng muốn động dậy nữa. Nàng nhắm mắt, lại

mơ mơ màng màng ngủ
một lúc. Trong lúc nửa mê
nửa tỉnh, cảm giác hơi khác
thường, Sở Ngọc mở mắt.
Nàng mơ hồ nhìn thấy
trong bóng đêm, Dung Chỉ
cả người y phục trắng như
băng tuyết, đang đứng bên
cạnh nàng.

Hắn chăm chú nhìn nàng
bằng đôi mắt sâu không
thấy đáy, mang ý vị cười

mơ hồ. Sở Ngọc lại không hề cười. Nàng nhìn hắn, bỗng nhiên mở miệng: “Dung Chỉ, ta không được vui! Lúc người không vui, thường làm gì?”

Dung Chỉ hơi ngẩn người, dường như vẫn đề nàng hỏi khiến hắn hơi bất ngờ. Hắn ngẫm nghĩ một lát, rồi mỉm cười nói: “Ta cũng không biết nữa! Không vui

thì cứ để không vui đi, nhưng có lẽ gặp người khác sẽ vui hơn! Thường thường ta đánh cờ, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn!”

Sở Ngọc cười cười, im lặng.

Dung Chỉ thấy nàng không nói gì nữa, hắn cũng mỉm cười rồi rời đi.

Sở Ngọc không giữ hắn lại,

cũng không nhìn theo bóng lưng hắt mà chỉ lẳng lẳng nằm, ngửa mặt nhìn trời. Theo những khe hở kẽ lá, nàng có thể nhìn thấy những chấm xanh sáng li ti trên nền trời đen thẫm, không gian hoàn toàn vắng lặng.

Những ngày qua nàng phí tâm sức cân nhắc từng bước thận trọng, chỉ bởi vì

nàng không có thực lực, không có sự bảo vệ. Nếu nàng có thể đổi vị trí cho Thiên Như Kính, có vầng hào quang từ vòng tay hộ thân, nàng muốn đi đâu cũng được, thì sao phải lo nghĩ nhiều như thế!

Sở Ngọc thầm ước, giá nàng có được chiếc vòng tay đó thì tốt biết bao! Tối thiểu nhất, nếu có kẻ muốn

giết nàng, văng hào quang sẽ bảo vệ nàng tránh mọi thương tổn. Mà tư liệu lịch sử trong đó cũng sẽ giúp nàng nắm chắc cục diện, biết chính xác ai sẽ cướp ngôi trong tương lai, chứ không phải một mình cô độc chậm rãi lần mò như bây giờ.

Nhưng việc này là không thể, Thiên Như Kính coi

trọng chiếc vòng như vậy, hầu như không có cách nào lấy được từ tay hắn.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, trong rừng trúc thanh u tĩnh mịch bỗng có mùi thơm phức, là mùi thức ăn hấp dẫn mê người. Sở Ngọc nhú mày, nghĩ đến điều gì đó, liền bước ra phía rừng. Nàng nhìn thấy Dung Chỉ đang

đang ngồi trên chiếu, trước mặt là một đồng lửa, trên đó đặt một chiếc nồi. Mùi thơm tỏa ra từ nồi canh đang sôi sùng sục.

Dung Chỉ cắt vài miếng nấm bỏ vào nồi canh, giương mắt nhìn nàng cười, ánh mắt như muốn nói: biết thế nào nàng cũng ra mà!

Sở Ngọc thấy hơi khó chịu, định xoay người rời đi. Nhưng mùi thơm sức nức cứ len lỏi vào mũi, nhắc nhở nàng về tình cảnh đói khát lúc này. Lại nhìn thấy Dung Chỉ cầm thìa khuấy đảo trong nồi, lộ ra những miếng sườn và thịt hầm nhừ, nàng liền thay đổi hướng đi, tiến về phía hắn. Thật là không có tiền đồ!

Mong có người mắc câu,
mắc câu thì mắc câu đi!
Dân dĩ thực vi thiên, người
ta coi ăn là trời, thua ông
trời cũng chẳng phải
chuyện gì quá mất mặt!

Dung Chi chuẩn bị hai cái
bát, lấy một cái bát múc ít
canh, lại còn múc thêm
một miếng thịt to rồi đưa
cho Sở Ngọc. Hấn vẫn
không nói gì mà chỉ cười.

Sở Ngọc vốn dĩ hơi buồn
bực, nhưng lúc này không
nhịn được cũng bật cười,
nhận lấy cái bát: “Đa tạ!”

Đêm hè ăn canh thịt, ăn
xong cả người nóng lên,
tuy hơi khó chịu nhưng no
bụng thỏa mãn. Sở Ngọc
chăm chú nhìn cái bát
không, bỗng nhiên ngược
mắt nhìn Dung Chỉ, lại cười
nói: “Đa tạ!”

Lúc trước là đa tạ canh
thịt, còn bây giờ đa tạ
Dung Chỉ.

Đồng lửa trước mặt cháy
rất đượm, cả người nóng
bừng bừng nhưng Sở Ngọc
không muốn rời đi. Vừa ăn
canh thịt, cũng chân thật
ấm áp như hơi lửa nóng,
khiến nàng cảm thấy rất
yên ổn. Mọi nỗi buồn phiền

lúc ban chiều, giống như một làn khói bụi chậm rãi phiêu tán đi.

Thật ra nàng là một người phàm tục tầm thường, không làm được chuyện gì sẽ thấy lòng canh cánh, luyến tiếc, uể oải. Nhưng để làm nàng vui lên cũng cực kỳ đơn giản, ví dụ như chỉ cần một bát canh thịt nóng sốt, có thể xua tan

mọi rét lạnh cô độc.

Thân thể nóng lên, đáy lòng cũng ấm áp dần lên.

Không có nhà, không sao, nàng sẽ tạo dựng một cái nhà! Không có người thân, không sao, nàng có thể tìm thấy ở ngay nơi đây có người quan tâm đến mình!

Chậm rãi, nhưng hoàn toàn

có thể!

“Dung Chi” Đặt bát xuống,
Sở Ngọc khẽ gọi tên hân,
nhưng lại không nói nên
lời.

Dung Chi cũng đặt bát
xuống, nhích người sát lại
chỗ nàng, vỗ nhẹ lên mu
bàn tay nàng. Trong đôi
mắt phẳng lặng như nước
bồng có đốm lửa nhấp

nháy, mang ý cười dịu dàng: "Ta sẽ không rời đi!"

Hắn nói dường như không đầu không đuôi, nhưng nàng biết hắn muốn trấn an nàng. Nhưng nàng vẫn không nhịn được hỏi: "Nếu vô cùng nguy hiểm thì sao?" Lòng bàn tay tê tê, cảm thấy không thoải mái, Sở Ngọc định rút tay ra.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, giữ tay nàng, lần lượt chạm vào từng ngón tay thon dài của nàng rồi cầm lấy: "Cũng sẽ không!" Lòng bàn tay dán lên lòng bàn tay, da thịt vuốt ve da thịt, bàn tay hằn với lực vừa phải, ấm áp, kiên định.

Thanh âm phát ra như một lời thề.

Gió đêm mát mẻ, phảng
phất có hơi ẩm man mát.
Sở Ngọc không kìm lòng
được trợn tròn mắt, tim
đập như trống dậy.

Dồn dập.

QUYỂN 2

Chương 91: Cải trang đi vi hành

“Huyền An, hôm trước ta không vào cung, bệ hạ làm gì?” Vừa thong thả dạo bước, Sở Ngọc vừa hỏi Huyền An đi bên cạnh.

Huyền An là thái giám hầu hạ của Lưu Tử Nghiệp,

cũng thường xuyên được phái làm người dẫn đường cho Sở Ngọc. Thật ra vào cung rất nhiều lần nên Sở Ngọc sớm đã thuộc đường đi lối lại. Thay vì vai trò dẫn đường, Huyền An có tác dụng chuyện trò giải khuây cho nàng nhiều hơn.

Sau khi tiếp xúc với Huyền An, Sở Ngọc cấp cho hắn vài ưu đãi. Tiểu thái giám

này có vẻ biết điều và lĩnh hội khá nhanh, không cần Sở Ngọc hỏi nhiều, thường rí tai nàng về nhất cử nhất động của Lưu Tử Nghiệp.

Từ sau khi nghe Sở Ngọc kể chuyện, Lưu Tử Nghiệp đã thay đổi khá nhiều so với trước. Hắn không còn động một chút lại tức giận đánh những người xung quanh vỡ đầu chảy máu,

cũng không hạ đao với các đại thần chướng tai gai mắt trong triều. Mấy ngày nay, lúc thì hăn nghĩ ngợi điều gì rất chuyên chú, lúc lại bất giác phì cười, khiến cho cung nữ thái giám xung quanh một phen sợ hãi, không hiểu hăn lại định làm ra chuyện gì.

Sở Ngọc nghe xong cảm thấy rất vui vẻ, thầm nghĩ

có lẽ nàng kể chuyện đã có tác dụng, khiến Lưu Tử Nghiệp bắt đầu học hỏi suy nghĩ. Nếu thực là như vậy, công sức mấy ngày nay nàng vào cung kể chuyện mệt muốn chết cũng không uổng phí.

Gặp Lưu Tử Nghiệp, sau khi cho tả hữu lui ra, Sở Ngọc định đóng cửa tiếp tục kể chuyện. Nhưng Lưu Tử

Nghiệp bỗng khoát tay, nở nụ cười vừa hưng phấn vừa thần bí: “A tỷ, ta cân nhắc đã lâu, hôm nay chúng ta cải trang đi vi hành được không?”

Sở Ngọc ban đầu ngạc nhiên, nhưng nhìn vẻ mặt sốt ruột muốn thử nghiệm của Lưu Tử Nghiệp thì hiểu ra. Nàng kể chuyện cho hắn nghe tất nhiên là có

tác động, nhưng không ở phương diện mà nàng mong muốn. Lưu Tử Nghiệp vẫn còn ở tuổi tò mò hiếu động, lại không có ai quản thúc, nghe nàng kể chuyện xong không nghĩ cách làm thế nào để trở thành minh quân, mà chỉ muốn cải trang vi hành.

Sở Ngọc thầm thở dài chán ngán cho sách lược của

mình, nhưng trước mắt không có biện pháp nào hay hơn. Nếu không kể phim bộ mà nói những điều nghiêm túc với hắn, chắc hẳn hắn không chịu nghe. Trước mắt Lưu Tử Nghiệp tuy ham chơi nhưng tính cách bớt tàn bạo đi một chút, cũng xem như có kết quả!

Thấy Lưu Tử Nghiệp đang

nóng lòng muốn thử, Sở Ngọc biết hẳn đã quyết chí, rất khó khuyên can. Hẳn hỏi ý kiến nàng, chẳng qua muốn nghe nàng tán thành phụ họa theo mà thôi. Trong lúc này nàng không thể làm hẳn mất hứng, liền thuận theo ý hẳn mà cười: “Được đấy! Nếu gặp tên điều dân nào làm loạn, chúng ta tiện tay nghiêm trị luôn, bệ hạ cũng giống

như hoàng đế Khang Hi vậy!” Nói xong những lời tăng bốc trái lương tâm, nàng cũng cảm thấy buồn nôn.

Nhưng mà Lưu Tử Nghiệp lại rất phấn khởi. Hắn cười sung sướng, định sai người chuẩn bị xe cho bọn họ xuất hành.

Sở Ngọc vội ngăn lại: “Nếu

giống trống khua chiêng như vậy thì không gọi là cải trang vi hành!” Sở Ngọc khuyên Lưu Tử Nghiệp đổi sang thường phục, bản thân nàng cũng mượn một bộ y phục của hấn. Người nàng cao gầy, còn Lưu Tử Nghiệp không cao lớn lắm nên y phục hấn so với người nàng hơi rộng, nhưng vẫn tạm coi là mặc được.

Hai người thay y phục xong, cùng tiến ra khỏi hoàng cung. Trên đường có thị vệ nhìn thấy, hỏi bệ hạ định đi đâu, Lưu Tử Nghiệp chỉ cần trừng mắt, người đó liền run rẩy không dám hỏi thêm chứ đừng nói là ngăn cản. Hai người ra đến cửa cung, thì mới gặp lực cản thật sự.

Đứng trước cửa cung là một người lớn tuổi cũng mặc thường phục như bọn họ, thậm chí còn không đẹp để quý giá bằng. Nhưng y phục tầm thường trên người ông ta lại trở nên vô cùng uy thế. Người này đã nhiều tuổi, tóc bạc trắng, da dẻ nhăn nheo, nhưng ánh mắt sắc bén như bảo kiếm, đâm thẳng về phía bọn họ.

Người này lần trước lúc toàn thành cấm đi lại ban đêm, Sở Ngọc đã có duyên gặp một lần, chính là đại tướng Nam triều Thẩm Khánh Chi. Tuy tuổi đã gần tám mươi nhưng ông ta vẫn hiên ngang sừng sững, nắm giữ cương vị là thống lĩnh quân hộ vệ của triều đình.

Sở Ngọc trong lòng chấn động, trước ánh mắt bức người kia không thể không dừng bước, chỉ cảm thấy ánh mắt đó như đang xuyên thủng người mình. Nàng tuy sợ hãi Thẩm Khánh Chi, nhưng lại không căm ghét hay khó chịu, thậm chí, đối với lão tướng cả đời rong ruổi trên lưng ngựa này còn có sự kính trọng.

Vũ lực là sự bảo đảm của chính quyền. Nếu năm đó không có Thẩm Khánh Chi phò tá phụ thân Lưu Tử Nghiệp kế vị, đồng thời dẹp tan quân phiến loạn, thì ngày nay làm sao có ngôi vị hoàng đế của Lưu Tử Nghiệp?

Lưu Tử Nghiệp tuy ngang tàng hống hách, nhưng

trước ánh mắt của lão tướng cũng không khỏi e ngại, đành dừng bước bên cạnh Sở Ngọc.

Thẩm Khánh Chi chỉ liếc qua Sở Ngọc, rồi nhìn Lưu Tử Nghiệp, cúi đầu thi lễ và trầm giọng hỏi: "Bệ hạ định đi đâu vậy?"

Lưu Tử Nghiệp chần chờ một lúc, nghĩ mình tốt xấu

gì cũng là hoàng đế, căn bản không nên sợ hãi, bèn đích đặc nói: “Trẫm muốn xuất cung ra ngoài, người định ngăn cản sao?”

Thẩm Khánh Chi thản nhiên nói: “Thần tất nhiên là không dám. Nhưng bệ hạ là vua một nước, phải bảo toàn thân mình, tại sao xuất cung lại không mang thị vệ?” Sở Ngọc thấy phía

sau ông ta có một đám binh lính. Có lẽ trước khi bọn họ đến cửa cung, đã có người báo với Thẩm Khánh Chi, nên ông ta liền đuổi tới để ngăn cản hoàng đế một mình cải trang đi vi hành.

Thẩm Khánh Chi là trọng thần trong triều, lời nói rất có trọng lượng. Lưu Tử Nghiệp cho dù có bất mãn

thế nào, nhưng nghĩ đến các chiến công và vai trò của ông ta, cũng không thể muốn giết là giết. Nhưng bỗng nhiên bị dội nước lạnh làm mất hứng, lại còn bị giảng đạo lý, mặt Lưu Tử Nghiệp bắt đầu đỏ dần lên, ánh mắt vừa rồi còn tươi vui mà bây giờ đã chuyển sang âm u lạnh lùng.

Lưu Tử Nghiệp khó chịu, Sở

Ngọc cũng bắt an. Thấy thái độ tiểu hoàng đế bắt đầu chuyển hướng tiêu cực, nàng vội vàng hòa giải: “Thẩm đại nhân nói rất đúng, bệ hạ là mình vàng tôn quý, sao có thể dễ dàng xuất đầu lộ diện được?” Nghe lời này, Thẩm Khánh Chi nhìn sang phía nàng, ánh mắt dò xét đầy thâm ý.

Nàng lặng lẽ giữ chặt tay áo Lưu Tử Nghiệp, ra hiệu cho hần yên tâm chớ nóng nảy, rồi quay sang đa tạ Thẩm Khánh Chi, nói bọn họ sẽ trở về. Thẩm Khánh Chi và đám binh lính đi rồi, Lưu Tử Nghiệp đẩy tay nàng ra, bức tức kêu lên: “A tỳ, tỳ còn đứng về phía lão thất phu đó!”

Sở Ngọc quay đầu lại, không thấy bóng dáng Thẩm Khánh Chi nữa mới ôn tồn nói: "Tốt xấu gì Thẩm đại nhân cũng là trọng thần của quốc gia, bệ hạ nên giữ thể diện cho ông ấy! Chẳng lẽ bệ hạ muốn đôi co với ông ấy ở cửa cung sao? Như thế chỉ làm cho kẻ khác chê cười mà thôi!" Khi xung đột nổi

lên, quả thật nàng không dám đoán Lưu Tử Nghiệp sẽ làm ra chuyện gì.

Thấy Lưu Tử Nghiệp mặt mày u ám, Sở Ngọc thở dài, vội trấn an: "Bệ hạ, chúng ta chẳng cần tranh cao thấp với người bảo thủ đó làm gì! Ông ấy không cho chúng ta cải trang xuất cung đúng không? Vậy ngày mai bệ hạ hãy đi giá

đến phủ công chúa, chúng ta lại thay đổi trang phục, ta không tin lão tướng này có thể cai quản cả cửa phủ nhà ta!”

Nghe Sở Ngọc nói như vậy, Lưu Tử Nghiệp cuối cùng mới xuôi xuôi. Trải qua chuyện vừa rồi, cả hai không còn lòng dạ nào kể chuyện hay nghe chuyện nữa. Sở Ngọc lúc trở về, đi

đến cửa cung lại nhìn thấy Thẩm Khánh Chi. Đám binh lính ngoài cửa đã giải tán hết nhưng ông ta vẫn chưa đi. Xem ra, có lẽ ông ta đang cố ý chờ nàng.

Chuyện đã đến thì không trốn tránh được! Trong lòng có chút bất an, nhưng Sở Ngọc vẫn bước tới, vẻ mặt điềm nhiên mỉm cười: “Thẩm đại nhân đang đợi

bản công chúa?" Bị ánh mắt nghiêm khắc của Thẩm Khánh Chi quét qua, Sở Ngọc không dễ chịu chút nào, nhưng nàng không thể để lộ ra. Nàng ngó ra ngoài cửa cung. Xe ngựa của nàng ở ven đường, Việt Tiệp Phi nắm chắc chuôi kiếm, dựa vào thành xe, cũng đang quan sát tình hình bên này. Bắt gặp ánh mắt của nàng, hấn

khẽ gật đầu, ra hiệu nàng yên tâm.

Thẩm Khánh Chi chậm rãi nói: "Ta nghe nói trưởng công chúa điện hạ rất có tài kể chuyện, gần đây vẫn thường kể cho bề hạ nghe. Thứ lỗi cho lão thần thất lễ, những chuyện như vậy, công chúa ít nói một chút thì vẫn tốt hơn! Người chỉ là một công chúa!"

Một giây sau, Sở Ngọc mới hiểu Thẩm Khánh Chi đang cảnh cáo nàng: hãy làm đúng bốn phận của một công chúa, tức là ngoan ngoãn hưởng thụ chơi bởi thôi, đừng cố gắng mê hoặc Lưu Tử Nghiệp làm gì!

Sở Ngọc cười nhạt, nói: “Việc của bản công chúa, không đến lượt Thẩm đại

nhân hỏi đến!” Nàng cũng
lười không muốn nói đạo lý
với Thẩm Khánh Chi. Một
lão tướng như Thẩm Khánh
Chi, chắc là vô cùng ngoan
cố, khó mà thuyết phục
được. Ông ta đã khẳng
định nàng mê hoặc hoàng
đế, vậy nàng có nói gì cũng
vô ích! Chi bằng tiết kiệm
một chút sức lực, để ngày
mai còn lừa gạt Lưu Tử
Nghịệp!

Nếu triều thần bọn họ có thể khuyên răn Lưu Tử Nghiệp, thì sao nàng phải làm lụng vất vả khổ sở thế này?

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu”, quan điểm khác nhau thì biện pháp, cách làm không thể giống nhau! Nàng vẫn kính trọng Thẩm Khánh Chi với tư cách vừa

là trọng thần triều đình, vừa là đại tướng Nam triều như trước, cũng rất đề cao sự trung trực của ông ta. Nhưng xét ở góc độ lập trường, nàng không thể chấp nhận quan điểm của ông ta.

Không chỉ không chấp nhận, có lẽ còn phải đối lập với ông ta.

Lời nàng vừa dứt, sắc mặt Thẩm Khánh Chi thay đổi hẳn. Ông ta vẫn đứng yên, nhưng cả người toát lên vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, mỗi một nếp nhăn cũng như có sát khí. Lúc này nếu có con muỗi nào bay qua, chắc cũng chết oan uổng.

Không rõ Thẩm Khánh Chi định làm gì mình, nhưng Sở Ngọc cũng không khỏi lui

về phía sau nửa bước. Nàng biết mình đã đắc tội với lão tướng này, mà nếu đắc tội với Thẩm Khánh Chi là chuyện rất nghiêm trọng. Sở Ngọc trong lòng hơi lo lắng, nhưng rồi dần dần bình tĩnh lại.

Thẩm Khánh Chi dù có khó chịu với nàng thế nào, cũng nhất định phải dè chừng thân phận công

chúa. Ở Nam triều, người duy nhất có thể quang minh chính đại bắt nà̀ng chết, chỉ có Lưu Tử Nghiệp mà thôi.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 92: Tiên duyên lâm lần

Nằm trên giường thấp mềm mại trong xe, chuyển động nhịp nhàng khiến Sở Ngọc quên dần sự khó chịu ở cửa cung. Sắp về đến phủ, bỗng nhớ ra điều gì, Sở Ngọc vén rèm lên hỏi Việt Tiệp Phi đang ngồi ở

càng xe phía trước: “Trước mặt có...ách...chuyện đó đó không?”

Việt Tiệp Phi nhìn đầu phổ phía trước, đáp: “Bầm công chúa, không có!”

Sở Ngọc ngẫm nghĩ rồi quyết định: “Vòng lại, hôm nay đi cửa sau về phủ!”

Phía trước Việt Tiệp Phi

đáp: “Vâng, thưa công chúa!” Giọng điệu của hắn có vẻ cố nén cười.

Đối với biểu hiện của Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc hơi bức mình. Nhưng nổi giận với hắn chẳng để làm gì, nàng không nhịn được cũng bật cười, lại nằm xuống.

Xe ngựa quay lại, đi vào ngõ hẻm. Ra khỏi ngã tư

đường, trong ngõ, không
khí yên tĩnh vắng lặng.

Xe ngựa bỗng dừng lại, so
với dự liệu của Sở Ngọc thì
hơi sớm. Không cần vén
rèm nhìn ra ngoài cũng biết
là chưa đến nơi, vì nàng
nhớ rất rõ khoảng cách từ
đầu ngõ đến cửa sau phủ
công chúa.

“Chuyện gì vậy?” Không

nghĩ ngợi nhiều, Sở Ngọc mở cửa xe nhảy xuống. Chỗ này cách phủ không xa, đi bộ vài bước cũng chẳng sao. Nhưng xuống xe, nàng liền nhìn thấy nguyên nhân khiến nàng phải đặc biệt đi đường vòng.

Đối phương đứng thẳng, sắc mặt lạnh lùng, dường như không để ý bất kỳ điều

gì xung quanh. Nhưng khi nhìn thấy Sở Ngọc, đáy mắt lạnh lẽo bỗng dâng lên chút hơi ấm.

Trên lưng hắn, là một hộp gỗ khá dài.

“Tiêu...Biệt?” Sở Ngọc kêu tên hắn, ngỡ ngàng hỏi: “Hôm nay sao ngươi lại ở đây?” Hôm nay nàng đi vòng cửa sau là vì muốn

trốn tránh Tiêu Biệt, không
ngờ lại chạm mặt hắc
chính ở cửa sau.

Kể từ khi Tiêu Biệt xin nhập
phủ bị cự tuyệt, sau vài
ngày, lúc Sở Ngọc xuất
cung trở về phủ liền nhìn
thấy hắc ở ngưỡng cửa. Lý
do là hắc vừa soạn được
cầm khúc mới, muốn mời
nàng thưởng thức và bình
luận, làm Sở Ngọc khiếp vía

chạy trốn chết.

Đùa à! Nàng vốn không phải Sơn Âm công chúa, có thể bình phẩm được cái gì? Nếu nói bậy lung tung một hồi là sẽ bị lòi đuôi!

Sau khi bị từ chối một lần, Tiêu Biệt chẳng hề nản lòng, lại liên tiếp tìm đến cửa. Cũng may cửa chính của phủ công chúa không

phải ở ngã tư đường, xưa nay ít người qua lại. Nếu không cảnh tượng thiên kim công tử Tiêu Biệt ngày ngày chầu chực trước cửa nhà Sơn Âm công chúa sẽ thật động trời, trong nháy mắt có thể lan truyền khắp thành Kiến Khang.

Tiêu Biệt nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong mờ, mờ đến

nổi làm người ta không nhìn ra đó là một nụ cười: “Công chúa không muốn gặp ta, sao ta lại không biết? Nhưng đã coi công chúa là tri âm, ta không thể dễ dàng từ bỏ!”

Sở Ngọc vừa nở nụ cười cứng ngắc, vừa oán thầm: người mới là tri âm, cả nhà người là tri âm! Mặc dù vô cùng bất mãn, nhưng nàng

vẫn phải tỏ vẻ tự nhiên hỏi lại hắn: “Sao người đoán được hôm nay ta đi cửa sau về phủ?”

Tiêu Biệt nói: “Công chúa đừng quên, tuy Tiêu Biệt am hiểu đánh đàn, nhưng nền tảng gia tộc là dùng võ tiến thân. Tiêu Biệt trước đây đã học qua binh pháp, thực là giả, giả là thực. Công chúa mấy ngày vừa

rồi thấy ta ở cửa trước có vẻ tránh né, vậy hôm nay ta tiếp tục đứng ở cửa sau để cung kính hầu nàng!”

Sở Ngọc nghe mà nổi da gà, thậm chí nói người thật ghê gớm, ngay cả binh pháp cũng dùng đến rồi! Đồng thời nàng cũng biết rõ, Tiêu Biệt kiên định và quyết tâm như thế nào. Nàng muốn tránh mặt hẳn

không phải là không có cách, nhưng làm như thế mất quá nhiều công sức, không đáng!

Suy nghĩ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc nói: "Cũng được, sau này ta không trốn tránh người nữa, nhưng người cũng đừng đến đây tìm ta! Ta tặng các người mỗi người một chiếc quạt, người chưa ném đi

đấy chứ? Trên thiệp mời ghi rõ địa chỉ Sở viên, cứ khoảng vài ngày ta lại đến một lần. Nếu người muốn tìm ta, thì hãy đến đó!”

Tiêu Biệt ngăn người: “Công chúa không muốn người khác biết về mối quan hệ giữa chúng ta?”
Hắn sao không hiểu ẩn ý và sự e ngại của nàng!

Sở Ngọc bắt lực nói: “Mấy ngày nay người cứ đứng trước phủ, cũng may không ai biết, nếu chuyện này đồn ra ngoài...” Nàng ngẫm nghĩ, Sơn Âm công chúa căn bản không xứng nhắc đến danh dự, nếu nói Tiêu Biệt làm ảnh hưởng đến thanh danh của nàng thì quá xấu hổ, đành phải sửa lại lời: “...nếu truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến

danh dự của người!” Được, nàng không có danh dự, Tiêu Biệt hẳn là có đi?

Tiêu Biệt lạnh nhạt nói: “Ta hoàn toàn không để ý!” Từ khi bị Sở Ngọc ra đòn cảnh cáo, hắn đã thông suốt rõ ràng. Người ta nói thế nào, quan hệ gì đến hắn?

Sở Ngọc sắc mặt hết xanh lại đen, nguyền rủa nói: “Người không quan tâm, nhưng ta quan tâm!” Không cho Tiêu Biệt kịp mở lời, nàng kết luận chém đinh chặt sắt: “Cứ quyết định như vậy đi!” Cũng không đợi phản ứng của hắn, nàng lướt qua Tiêu Biệt, bước nhanh về phía cửa sau phủ công chúa, chân càng lúc càng như

chạy.

Sở Ngọc sợ hấn đuổi theo, bước cực nhanh. Nhưng Tiêu Biệt không làm như vậy, chỉ nhìn theo nàng, vẻ mặt buồn bã thất vọng, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ ta không xứng đến như thế sao?"

Việt Tiệp Phi đi phía sau Sở Ngọc, lúc bước qua chỗ

Tiêu Biệt, hấn dừng lại vỗ vỗ vai an ủi: “Dạo này không hiểu sao công chúa bỗng nhiên trở nên thanh tâm quả dục, có lẽ chẳng bao lâu sẽ hồi phục thôi! Tới lúc đó người không đến cửa, công chúa cũng khắc đi tìm người!”

Sở Ngọc chạy vào phủ, quay lại nhìn, xác định Tiêu Biệt không đuổi theo mới

nhẹ nhàng thở ra. Nhưng đi được vài bước, nàng bỗng nhớ ra, bên ngoài phủ có người nàng muốn tránh mặt thì chạy vào trong phủ. Vậy còn một vị trong phủ, nàng cũng muốn tránh mặt, thì biết trốn đi nơi nào?

May mắn thay, vị ở trong phủ không hành động mãnh mẽ quyết tâm như

Tiêu Biệt!

Đến chỗ phân cách với Tây
Thượng các, Sở Ngọc
không trở về phòng mà tới
Tu Viễn cư tìm Hoàn Viễn.

Hiện nay ở Tu Viễn cư có
ba người chính thức xử lý
công việc. Liễu Sắc đã được
giao nhiệm vụ, cùng với
Mặc Hương giúp giảm bớt
gánh nặng cho Hoàn Viễn.

Mặc Hương quản lý về nhân sự và đồ dùng trang thiết bị, Liễu Sắc quản lý tiền bạc nhưng chịu sự giám sát của Mặc Hương và Hoàn Viễn. Chỉ huy cao nhất là Hoàn Viễn, có toàn quyền xử trí cả Liễu Sắc và Mặc Hương. Tuy công việc khác nhau, nhưng xét về cấp bậc thì Liễu Sắc bị áp bức ở tầng dưới đáy cùng.

Đến Tu Viễn cư, Sở Ngọc gặp Hoàn Viễn, nàng hỏi thăm một chút về tình hình công việc rồi thông báo với hắn, nàng sẽ có việc khác giao cho hắn.

Rời khỏi Tu Viễn cư, Sở Ngọc muốn quay về Đông Thượng các. Nhưng không hiểu sao, bước chân không nghe theo sự sai khiến, cứ chậm rãi bước đến một nơi.

Nhìn thấy chữ viết trên cửa, nàng bất giác thở dài.

Cửa khép hờ, chỉ cần nàng bước đến đẩy nhẹ là cửa sẽ mở. Mà nếu cửa mở ra, cho dù nhắm mắt nàng cũng có thể cảm nhận được không gian vắng lặng khoan khoái, là tầng tầng lớp lớp màu xanh. Ở giữa, sẽ có một bóng áo trắng như tuyết...

Ngày đó...chạy trốn chết.

Ngày đó Dung Chỉ cầm tay nàng, nói lời thề nguyện bằng giọng ôn hòa trầm ấm. Đầu óc nàng trống rỗng, không biết nên đáp lại thế nào. Tuy đã rời đi, giả bộ không có việc gì, nhưng lòng nàng bối rối còn hơn cả khi nhìn thấy Tiêu Biệt.

Mấy ngày nay nàng cố tình tránh không đến chỗ này, tâm hoảng ý loạn không muốn nghĩ, không muốn thấy Dung Chỉ. Mà dường như Dung Chỉ cũng hiểu rõ tâm tư nàng, hẳn không hề ra khỏi Mộc Tuyết viên, chỉ đóng cửa trong nhà.

Không biết lúc này hẳn thế nào?

Không khỏi nghĩ đến điều này, Sở Ngọc chậm rãi đi qua, tay ấn lên nước sơn đen trên cửa chính. Cảm giác mát mát ở đầu ngón tay khiến đầu óc nàng tỉnh táo, không đẩy cửa ra, cũng không bước vào.

Cũng chính vào lúc này, giữa không gian yên tĩnh, nàng nghe thấy phía trong

cửa truyền ra tiếng con cờ
giòn vang.

Ba.

Ba.

Tiếng gõ trên bàn cờ vọng
ra, vang dội vào tai Sở
Ngọc, hết tiếng này đến
tiếng khác.

Sở Ngọc mơ hồ nhớ lại,

ngày đó Dung Chỉ đã nói:
những lúc không vui vẻ
hắn thường chơi cờ.

Trong đầu nàng hiện ra
hình ảnh, giữa rừng trúc
xanh ngắt sâu thẳm yên
tĩnh, một người trẻ tuổi
quần áo trắng như tuyết
ngồi trên bệ đá, tay nhặt
những quân cờ đen trắng,
chơi cờ một mình.

Trong tiếng quân cờ va chạm lách cách, người ngoài cửa, người trong cửa, người đa tình, người vô tình, đều có tâm tư.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 93: Không rõ ràng

Trong lòng nàng rất phức tạp!

Sở Ngọc né tránh Tiêu Biệt, bởi vì lo lắng trình độ thâm âm của mình không tốt, sẽ bộc lộ sơ hở. Nàng không muốn thông qua Tiêu Biệt,

có người nhận ra nàng thay đổi khác hẳn trước kia, hoàn toàn là vì cân nhắc lợi hại. Nhưng nàng tránh mặt Dung Chỉ, thuần túy là vì tâm tình rối loạn.

Từ trước đến giờ, nàng không phải là người nữ tính mềm mại. Được nghỉ phép, bạn bè nàng dạo phố shopping, mua sắm quần áo, còn nàng lại thích lên

núi vào rừng, đến những nơi vắng vẻ để ngắm cảnh thiên nhiên. Có lẽ bởi tính cách quá cầu thả lơ đãng, nên từ nhỏ đến lớn hình như nàng chưa có mảnh tình vắt vai nào, khác hẳn với Sơn Âm công chúa có cả một vườn, một rừng hoa đào rực rỡ vây quanh.

Cũng chính bởi vậy, nàng mới bối rối chỉ vì một câu

nói của Dung Chi.

Dường như góc tối sâu
thẳm trong lòng nàng bị
vạch trần, vừa ngượng
ngùng lại vừa vui sướng,
bất an phấp phồng, trái tim
phiêu diêu bồng bềnh.
Giống như bao quanh nàng
là một tầng sương mù,
không thể nhìn rõ ràng,
không thể diễn tả nên lời.

Nếu người khác biết được, Sơn Âm công chúa trong tay có vô số trai lơ, lại trần trọc mất ngủ chỉ vì một câu nói mờ ám, có lẽ họ sẽ cười rớt hết cằm. Nhưng có ai hay biết, thân thể này đã thay đổi linh hồn, giữa bùn đen lại nở rộ một bông hoa trong sáng tinh khiết không thể tưởng tượng được?

Không rõ ràng nhất, chính

là bản thân nàng.

Dung Chỉ tuy không nói thẳng ra, nhưng ngôn ngữ, thái độ mờ ám rõ ràng là hướng đến nàng.

Sở Ngọc vốn có thể hỏi thẳng hẳn, có thích nàng thật không? Nhưng chỉ vì một câu nói của hẳn, nàng lại hoảng loạn không có đủ dũng khí, trong giờ khắc đó

chỉ biết quay đầu bỏ chạy.

Nàng không biết lời Dung Chỉ muốn nói với ai, với nàng, hay là Sơn Âm công chúa? Phần nhiều có lẽ là công chúa, nếu như vậy, nàng làm sao có thể nói với hắn: người hắn muốn bảo vệ, đã không còn nữa?

Lùi một ngàn bước một vạn bước, không nghĩ đến bất

kỳ ai khác, nàng chỉ nghĩ đến chính bản thân mình, tự vấn lòng mình. Nàng có cảm tình với Dung Chi, vì dung mạo tuấn tú, vì thủ đoạn cao siêu, vì tâm lý thấu hiểu lòng người, vì đối xử ôn hòa với người khác. Ngay cả trước kia, khi coi Dung Chi là kẻ địch, nàng cũng không khỏi vô cùng khâm phục hẳn. Đây là thứ tình cảm gì?

Sở Ngọc chưa từng có kinh nghiệm tương tự, mà càng không có ai tư vấn, giúp đỡ được cho nàng ở thời đại này. Nàng chỉ có thể tự mình lần mò, tự mình dò dẫm bước trong sương mù.

Hình như chưa đủ, hình như vẫn thiếu thứ gì đó!

Đứng ở ngoài cửa hồi lâu,

cuối cùng Sở Ngọc hoàn toàn tỉnh táo lại. Thừa dịp không còn nghe thấy tiếng quân cờ, nàng xoay người rời đi.

Bây giờ, chưa phải lúc đối diện với Dung Chỉ.

Đúng, chưa phải lúc, chưa phải lúc!

Sở Ngọc bắt buộc bản thân

phải quan tâm đến những việc cần làm trước. Nàng bước đi vội vã. Nghe tiếng gió thổi bên tai, nàng bỗng tự hỏi: sao mình phải chạy nhỉ?

Ngày hôm sau.

Xa giá của Lưu Tử Nghiệp chắc cũng sắp đến phủ rồi,

Sở Ngọc ra tận ngưỡng cửa
nghênh đón. Trước hoàng
đế, nàng nhìn thấy một
người khác đến, mà người
này phải gọi là "trở về".

Chính là Hà phò mã Ninja
rùa đã nhiều ngày không
gặp.

Sở Ngọc đến với thế giới
này đã nhiều ngày như vậy
rồi, nhưng số lần nhìn thấy

Hà phò mã có thể đếm trên đầu ngón tay. Lúc nàng ở trong phủ, hăn không có ở đây, mà lúc hăn về phủ thì nàng đã ra ngoài. Hà Tập có chỗ ở tại Tây Thượng các, nhưng một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày thì đến ba trăm sáu mươi ngày hăn đi vắng, có thể thấy Hà phò mã không muốn về nhà thế nào.

Nhưng mà, điều khiến Sở Ngọc bội phục là, cho dù như vậy, những lần hiếm hoi gặp nhau, hẳn đều thể hiện quan tâm yêu mến đầy đủ, khiến nàng ớn lạnh toàn thân hết trận này đến trận khác.

Hiện tại trông Hà phò mã vẫn như lần gặp trước, phong độ nhẹ nhàng tiến đến thỉnh an nàng. Sở

Ngọc nhú mày nhìn khuôn mặt tuấn mỹ sóng đánh cũng không lay động của hấn, vừa cười vừa hỏi: “Mấy ngày nay phò mã ở đâu vậy?”

Hà Tập đang ngạc nhiên không hiểu vì sao Sở Ngọc lại đứng ở ngưỡng cửa, tâm trí không tập trung, cũng không kịp đề phòng nên buột miệng: “Tại nhà

Thượng thư Lại bộ lang
Chử Uyên". Lời vừa thốt ra,
hắn nhìn vẻ mặt biến hóa
của Sở Ngọc, rất là hồi hận.

Cái tên Chử Uyên này,
trước khi xuyên không Sở
Ngọc đã từng có ấn tượng.
Nghe nói đây là một "tuyệt
thể soái ca", hơn nữa còn
là chú dượng của Sơn Âm
công chúa. Sở Ngọc biết rõ
người này, chẳng qua vì

đây là một soái ca mà Sơn Âm công chúa từng gặp nghe. Thậm chí nàng ta còn xin Lưu Tử Nghiệp hạ chỉ bắt Chử Uyên đến phủ công chúa. Sau mười ngày, Chử Uyên lấy cái chết để uy hiếp, mới có thể giữ được sự trong sạch của bản thân.

Nghe nói Hà Tập có diện mạo khá giống Chử Uyên,

nên hẳn còn được gọi là
Tiểu Chủ Công.

Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc
không nhịn được cất tiếng
hỏi: “Ta nghe nói tướng
mạo Chủ Uyên và phò mã
khá giống nhau. Nếu ở
cùng một chỗ, ai không
biết còn tưởng hai người là
anh em, có đúng thể
không?”

Hà Tập toát hết mồ hôi, không muốn nói là đúng, nhưng lại không thể nói không đúng. Hắn nhìn nét mặt Sở Ngọc, có vẻ nàng khá hứng thú, nếu để nàng gặp Chữ Uyên, chỉ sợ một mỹ nam tử nữa của triều đại lại bị vùi dập. Nhưng nếu nói không phải, thì một ngày nào đó công chúa phát hiện hắn nói dối, hắn sẽ mang vạ.

Đúng hay không đúng, Hà Tập ướm dẫm áo, chỉ nói thoái thác: “Đây là lời đồn đại bên ngoài. Ta kết giao với Chủ Công chỉ vì quý mến phẩm đức của hã, không liên quan đến ngoại hình!”

Trời không nóng lắm, mà thấy mồ hôi trán Hà Tập toát ra đầm đìa, Sở Ngọc

cũng đoán được hẳn đang
thống khổ điều gì. Nàng
vừa buồn cười vừa thương
hại, thầm nghĩ tha cho hẳn
một lần, nhưng ngoài cửa
lại truyền đến tiếng nói
khiến tâm tư Hà Tập chìm
nghĩ: “Muốn biết có giống
hay không, lúc nào sai Chữ
Uyên đến phủ của tỷ tỷ ở
vài ngày là được!”

Sở Ngọc ngược mắt lên

nhìn, nhận ra Lưu Tử Nghiệp không biết đã đến từ lúc nào. Hắn mặc đồ đen, tuy là thường phục nhưng gấu tay áo thêu hoa văn tinh xảo, trông rất sang trọng. Tuy vóc người hắn nhỏ hơn Hà Tập một chút, nhưng ánh mắt lại là trên cao nhìn xuống Hà phò mã: “Đến lúc đó phò mã cùng ăn cùng ở với Chủ Uyên, tỷ tỷ xem là biết bọn

họ có giống nhau không!”

Xem tình hình này, chắc là Sơn Âm công chúa chưa kịp mạnh tay bẻ hoa đối với ông chú dượng giống như sách sử. Đây là sai sót ngẫu nhiên, nhưng Sở Ngọc kế thừa thân phận Sơn Âm công chúa có cơ hội hoàn thành nốt sự nghiệp.

Hà Tập như bị sét đánh, còn Sở Ngọc cũng rất không tình nguyện. Nhưng cả hai đều lấy kỹ xảo biểu diễn cao siêu để khống chế thái độ, cúi người tạ ơn Lưu Tử Nghiệp. Lưu Tử Nghiệp rất khó chịu khi thấy vật cản Hà phò mã này. Sau khi được tạ ơn, hắn bảo Hà Tập nhanh chóng rút đi, rồi thân mật lôi kéo Sở Ngọc đến một

góc yên tĩnh, nhỏ giọng
hỏi: “A tỷ, lúc nào thì
chúng ta chuẩn đi?”

Hắn vẫn nhớ kỹ trò chơi vi
hành.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 94: Đạo phồ cùng hoàng đế

Sở Ngọc sớm đã có chuẩn bị. Nghe Lưu Tử Nghiệp nhắc nhở, nàng sai Phấn Đại dẫn đường cho hấn, còn mình thì vào phòng cái nam trang. Sau đó, dựa theo bố trí từ hôm trước, nàng và Lưu Tử

Nghiệp nhảy qua bờ tường phủ công chúa, bắt đầu khởi hành.

Xuyên qua đường tắt vắng vẻ, hai người đi đến ngã tư đường. Lưu Tử Nghiệp kéo tay Sở Ngọc nhìn quanh. Mặc dù trước đây hắn đã từng dạo phố, nhưng là ngồi trên xe, xung quanh có thị vệ tiền hô hậu ủng, chưa từng có cảm giác tự

do tự tại như lúc này, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Tuy Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp đi trên phố trông rất bắt mắt, nhưng dân chúng hai bên đường không phản ứng giống lần đầu tiên nàng xuất phủ, một phần là do Lưu Tử Nghiệp. Dù hắn đã thay đổi thường phục, tâm tình

thoải mái nhẹ nhàng, nhưng ngay cả trong lúc lơ đãng nhất, trên người hẳn vẫn ẩn chứa sự tàn bạo lạnh lùng khiến người khác phải e dè.

Lưu Tử Nghiệp xưa nay vốn thân thiết với Sở Ngọc, không bao giờ tự cao tự đại trước mặt nàng, nên nàng cũng không chú ý lắm đến tôn ti trật tự. Nhưng ở

trong mắt người khác, Lưu Tử Nghiệp vẫn toát ra vẻ nắm quyền sinh quyền sát trong tay.

Mà nguyên nhân quan trọng nhất ở phía sau bọn họ. Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp sóng vai đi phía trước, sau bọn họ khoảng ba, bốn bước là hai người. Một là Việt Tiệp Phi, thị vệ luôn túc trực bên cạnh Sở

Ngọc, người còn lại là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi. Người này ngũ quan khá dễ nhìn, nhưng trên mặt có một vết sẹo kéo dài từ trán qua mũi, đến tận tai trái. Khuôn mặt vì vết sẹo mà trông trở nên méo mó, rất đáng sợ.

Người này tên là Lâm Sâm - hộ vệ của Lưu Tử Nghiệp, là kiểu người khá giống

Việt Tiệp Phi, nhưng ẩn thân còn bí hiểm hơn một chút. Sở Ngọc ra vào cung cấm nhiều lần như vậy, nhưng chưa từng nhìn thấy Mộc Lâm. Vừa rồi lúc trèo tường, Lưu Tử Nghiệp gọi trợ giúp, hắn bất thành lĩnh xuất hiện từ góc tối, nên Sở Ngọc mới biết sự tồn tại của người này.

Lâm Sâm cực kỳ trầm mặc,

không chỉ kiệm lời, mà thái độ cũng luôn lảng lạng. Dù Việt Tiệp Phi ở bên cạnh có luyện thuyên điều gì, hấn cũng trước sau không nói một lời. Nếu không phải lúc Lưu Tử Nghiệp sai bảo hấn điều gì, hấn đáp “vâng” thì Sở Ngọc còn tưởng người này bị câm điếc.

Thông qua xưng hô của Việt Tiệp Phi với Lâm Sâm,

Sở Ngọc biết Lâm Sâm là sư huynh của hắn. Như vậy, Thiên Như Kính có ít nhất ba vị sư huynh. Một người đã bị Dung Chỉ xử lý, một người là Việt Tiệp Phi, còn một người là Lâm Sâm. Không biết còn có tuyển thủ nào khác nữa không!

Hai người đến khu chợ phía đông thành Kiến Khang, nơi bán nhiều loại hàng

hóa phong phú. Sở Ngọc tuy không phải lần đầu ra khỏi cửa, nhưng cũng là lần đầu tiên đến một khu chợ. Các quán hàng rong đầy đặc chen chúc, người qua lại nhốn nháo, tiếng rao hàng xôn xao hết đợt này đến đợt khác. Trong chợ, hàng hóa hỗn tạp đủ mọi chủng loại, có gia cầm, lương thực, vải vóc, lại có cả những đồ thủ công chế

tác tinh xảo.

Sở Ngọc chỉ biết đến siêu thị hiện đại, chưa từng thấy chợ cổ đại bao giờ nên say sưa đi khắp lượt. Mà Lưu Tử Nghiệp lại còn thích chí dạt dào hơn! Mua cái này, mua cái kia, hăng chỉ lo lựa chọn thứ theo ý thích, Việt Tiệp Phi phụ trách trả tiền, còn Mộc Lâm chịu trách nhiệm khâu vác.

Trên lưng Mộc Lâm chất
đồng đủ mọi thứ, từ nón
rơm cho đến bao bố, nhanh
chóng hủy hoại hết hình
tượng nam tính lãnh khốc
của hắn. Cuối cùng, thậm
chí Lưu Tử Nghiệp còn
muốn mua một đôi ngỗng
mang về hoàng cung, bị Sở
Ngọc sống chết ngăn lại.

Chờ đến lúc Lưu Tử Nghiệp
mua hàng thấy “đã”, thì

cũng đến chính Ngọ (12h trưa), không khí rất khô nóng. Sở Ngọc đề nghị cả nhóm đến chùa Kiến Sơ gần đó để nghỉ ngơi. Bốn người mở "đường máu" mới có thể chen chân ra khỏi chợ được. Thật ra cũng không đến mức đó, chỉ cần với dung mạo của Lâm Sâm, khuôn mặt hơi âm trầm thêm một chút là đủ để tất cả mọi người

xung quanh lui ra tránh đường.

Trên đường Lưu Tử Nghiệp cầm từng thứ mình mua lên ngắm nghía, ngắm một lúc là chán, rồi vứt bỏ luôn. Vừa đi vừa ném, đến lúc ra khỏi chợ thì những thứ đã mua chỉ còn lại hai phần mười.

Việt Tiệp Phi hơi xót tiền,

nhưng dù sao số tiền này trước lúc khởi hành là Sở Ngọc cấp cho hắn. Người hoàng gia thích ném những thứ vừa mua, hắn còn có thể có ý kiến gì? Mà Mộc Lâm sau khi giảm bớt gần hết gánh nặng trên người, khuôn mặt vẫn như trước không biểu lộ điều gì, nhưng động tác đã nhanh nhẹn hơn rất nhiều!

Kiến Sơ cách đó không xa, đi một lát là đến. Đây là ngôi chùa xây dựng từ thời Tôn Quyền (thời Tam quốc), cũng có thể coi là có giá trị lịch sử. Nhìn từ xa, nổi bật nhất là một tòa tháp sừng sững ở chính giữa.

Thời kỳ này, Phật giáo rất thịnh hành. Trong thành Kiến Khang có tới sáu ngôi

chùa, chưa kể chùa Kiến Sơ nguy nga đồ sộ trước mặt. Kiến trúc ngôi chùa này so với phủ công chúa chỉ kém một chút - chỉ là một chút mà thôi.

Phía trước chùa là một bảng hiệu rất lớn, ba chữ "Kiến Sơ tự" sơn son thếp vàng, nét chữ phóng khoáng mạnh mẽ. Bước đến gần, Sở Ngọc bất ngờ

nhìn thấy một người từ trong chùa đi ra. Giữa ánh mặt trời buổi trưa chói chang, cho dù tại nơi thờ tự trang nghiêm này, phong thái người đó vẫn điềm nhiên tự tại như nước chảy.

“Ý Chi huynh, sao huynh lại ở đây?” Sở Ngọc bước nhanh đến, không khỏi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng,

mặc dù nàng cũng không hiểu tại sao mình lại ngạc nhiên vui mừng. Vừa nhìn thấy Vương Ý Chi, nàng bỗng cảm thấy không khí khô nóng xung quanh giảm đi mấy phần.

Vương Ý Chi nhìn thấy Sở Ngọc, cũng rất bất ngờ. Hắn nhìn nàng, ánh mắt lướt qua ba người phía sau, vẻ mặt có chút kinh ngạc

rồi hỏi: “Sao lại ở đây?”

Cùng lúc đó, Sở Ngọc cũng hỏi: “Sao lại ở đây?” Trong ấn tượng của nàng, Vương Ý Chi là người phóng túng bất kham, không thể nào liên quan tới nơi Phật học nghiêm túc này được.

Hai người một chữ cũng không khác trùng hợp lại, đều cùng kinh ngạc về sự

ăn khớp.

Vương Ý Chi hơi ngẩn người ra, sau đó cả hai cùng bật cười.

Sở Ngọc cười nói: “Thất lễ, thất lễ! Ta quên mất, Ý Chi huynh là người có năng lực biến tất cả những thứ nhàm chán trở thành thú vị. Huynh đến đây, chắc hẳn thấy được nơi đây có

điểm hấp dẫn!”

Vương Ý Chi cũng cười nói: “Thất kính, thất kính! Ta cũng quên mất, Tử Sở huynh là người thường có lời nói và việc làm rất đặc biệt, luôn nghĩ đến những điều mà người khác không nghĩ được!...” Hắc cũng bắt chước kiểu nói của nàng, nhưng riêng câu cuối cùng không thể nói giống được

“... Nhưng các hạ đến đây, chắc chỉ để dừng chân nghỉ ngơi mà thôi!”

Hắn thông minh hẳn tuệ như thế, nhìn thoáng qua Lưu Tử Nghiệp và hai người kia, liền suy đoán cực nhanh bọn họ vừa làm gì, đến đây để làm gì.

Hai người nói xong cùng cười, nụ cười hàm ý “Biết

rồi nhé Tử Sở huynh!" và
"Biết rồi nhé Ý Chi huynh!".
Vương Ý Chi nâng tay vái
chào, nói: "Tử Sở huynh
chắc đang có việc bận,
hôm nay ta không quấy rầy
nữa, hẹn gặp lại ngày
khác!" Nói xong hấn chỉ tay
sang người bên cạnh: "Vị
này là bằng hữu thân thiết
của ta ở trong chùa, pháp
danh Tịch Nhiên, thông
thạo về Phật học có tiếng ở

kinh đô, có thể nhờ hấn
dẫn mọi người tham quan
văn cảnh chùa!”

Sở Ngọc lúc này mới chú ý
đến người bên cạnh Vương
Ý Chi. Người này mặc tăng
y màu trắng, khoảng hai
lăm, hai sáu tuổi, tay chấp
trước ngực, hơi cúi đầu,
thần thái an nhiên bình
thản. Chắc là vị hòa
thượng này vừa cùng đi ra

với Vương Ý Chi, nhưng trong mắt Sở Ngọc chỉ nhìn thấy mỗi Vương Ý Chi nên hoàn toàn không để ý đến hắn.

QUYỂN 2

Chương 95: Hai Lưu Tử Nghiệp

Nghe Vương Ý Chi giới thiệu, Sở Ngọc quan sát Tịch Nhiên kỹ hơn. Tướng mạo hấn tuấn tú bất phàm, khí độ thanh tao xuất trần, trên ấn đường điểm một vết chu sa đỏ rực. Y phục hòa thượng màu trắng trên

người hăn trông đã cũ,
khoác hờ trên người lại tạo
cảm giác phiêu nhiên.

Vừa rồi sở dĩ nàng không
để ý đến hăn, vì hăn đứng
cùng Vương Ý Chi, dáng vẻ
trầm mặc kín đáo. Vương Ý
Chi đã đi rồi, mặc dù mới
gặp nhưng Sở Ngọc thấy
khá thoải mái với Tịch
Nhiên, có lẽ bởi con người
hăn khiến người khác có

cảm giác yên tâm.

Quay lại, nàng giới thiệu với Lưu Tử Nghiệp về thân phận Tịch Nhiên, sau đó Tịch Nhiên dẫn bọn họ tham quan ngắm cảnh chùa.

Diện tích chùa rất rộng, tòa tháp mà mọi người nhìn thấy nằm ở trong nội viện. Trước viện đình có điện

phủ, hành lang uốn khúc
quây xung quanh khoảng
sân rộng, hai bên hành
lang là những bức bích họa
điểm lệ hoa mỹ.

Sở Ngọc và cả nhóm hoàn
thành buổi tham quan, lúc
Tịch Nhiên tiễn bọn họ rời
chùa trở về, Sở Ngọc bỗng
đi vượt lên sòng bước với
hắn rồi hỏi: “Ý Chi huynh
vẫn thường xuyên đến đây

sao?"

Tịch Nhiên mỉm cười, nụ cười như một đóa sen trắng tinh khiết: "Ý Chi cư sĩ tài cao học rộng. Tiểu tăng kết giao với hân, dù là đàm luận về Phật học hay về đạo lý thế tục cũng đều thấy rất bổ ích!"

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: "Hôm nay có lẽ bất tiện,

ngày khác xin đến thỉnh giáo. Đến lúc đó hi vọng Tịch Nhiên sư phụ không từ chối!”

Từ biệt Tịch Nhiên, Sở Ngọc quay trở lại con đường dẫn vào chùa lúc đầu. Đi được một đoạn khá xa, nàng quay đầu nhìn lại. Tịch Nhiên vẫn đứng trên bậc tam cấp trước cửa chùa, chắp tay trước ngực. Rất

nhiều người dâng hương lễ Phật tấp nập vượt qua chỗ hắt. Nét mặt bọn họ hoặc là thành kính, hoặc là mong đợi điều gì. Có người trang phục đẹp để quý giá, có người dáng điệu phong trần mệt mỏi.

Mà Tịch Nhiên khép hờ mắt, dường như không thấy điều gì, lại dường như biết mọi chuyện.

Sở Ngọc cứ đứng nhìn hình ảnh Tịch Nhiên xuất trần nổi bật giữa đám đông, cho đến khi Lưu Tử Nghiệp quay lại, đặt tay lên vai nàng hỏi: "A tỷ, tỷ trúng ý người đó hả? Chỉ cần tỷ muốn là được! Ngày mai ta sẽ hạ chỉ..."

Sở Ngọc dờ khóc dờ cười, vội vàng hết sức khuyên

can, mãi mới khiến cho Lưu Tử Nghiệp bỏ ý định. Nhờ vậy, Sơn Âm công chúa mới không có thêm chiến công là khinh nhờn người xuất gia.

Lúc trở về, bốn người đi thuyền trên sông Tân Hoài, con sông chảy xuyên qua thành Kiến Khang, nhờ thế đỡ tốn không ít sức lực. Cuối cùng bốn người cũng

về đến phủ công chúa, Lưu Tử Nghiệp và hộ vệ bãi giá hồi cung.

Nhìn Lưu Tử Nghiệp rời đi, Sở Ngọc mới chậm chạp trở về phòng ngủ. Trong phòng nàng, có một "Lưu Tử Nghiệp" đang đứng, chỉ có điều bớt vẻ tàn bạo ngang ngược, phong thái thông dong bình thản. Nhưng khác biệt nhỏ nhất đó chỉ

có thể thấy ngoài ánh sáng rõ ràng, còn trong phòng tối mờ, đó chính là Lưu Tử Nghiệp thứ hai.

“Lưu Tử Nghiệp” thấy Sở Ngọc trở về, mỉm cười hỏi: “Công chúa đã về rồi?” Hắn chậm rãi bước đến góc phòng, lấy khăn từ trong ngực áo nhúng nước, lau mặt mấy lần thì trở về diện mạo ban đầu.

“Lưu Tử Nghiệp” này là do
Dung Chỉ đóng giả.

Tuy Sở Ngọc và Lưu Tử
Nghiệp lén lút trèo tường ra
ngoài, nhưng “không sợ
nhất vạn chỉ sợ nhất”
, để đề phòng tình huống
phát sinh ngoài dự kiến,
Dung Chỉ mặc trang phục
tương tự, dùng dược liệu
hóa trang đóng giả Lưu Tử

Nghiệp ngồi trong phòng Sở Ngọc. Bóng tối trong phòng có thể che đậy những chỗ hóa trang sơ hở, nên người ngoài nhìn vào, nhất là bọn thị vệ hộ tống Lưu Tử Nghiệp đi qua ngưỡng cửa, không hề hay biết bệ hạ của bọn họ đã bị đánh tráo.

 không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: nhất vạn: 10000, vạn nhất: 1/10000, không

sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may, tỉ lệ rất thấp mà vẫn bất ngờ xảy ra

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ, cảm thấy rất bối rối. Chuyện này nàng vốn không muốn Dung Chỉ tham dự vào, nhưng kỹ thuật dịch dung cao siêu trong phủ chỉ có duy nhất một người. Vì vậy, trong lòng có rối loạn thế nào,

nàng vẫn phải găng áp chế tâm tư, hôm qua gặp hẳn nêu yêu cầu.

Cũng may Dung Chỉ không hề làm khó nàng, dường như hoàn toàn không để ý đến chuyện mấy hôm trước, phong thái vẫn thông dong tự tại, đối đáp với nàng rất tự nhiên khiến Sở Ngọc có thể nhẹ nhõm thở ra.

Dung Chỉ mặc quần áo đen khá giống Lưu Tử Nghiệp. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn mặc y phục không phải là màu trắng, cảm thấy hơi kỳ dị nên cứ nhìn chăm chăm. Khi ánh mắt nàng chuyển đến khuôn mặt hấn, mới kinh ngạc phát hiện có một vết đỏ nổi bật trên gương mặt trắng trẻo, trông rất

chương mắt.

Sở Ngọc cau mày hỏi: “Sao lại bị thế này?” Mới hôm qua mặt mày hảnh vẫn bình thường, sao hôm nay lại thành ra như vậy?

Dung Chỉ hơi giật mình, rồi sờ tay lên má, cười nói: “Công chúa không cần lo lắng! Chỉ vì hôm qua ta muốn hóa trang cho thật

giống, nên có dùng một loại dược liệu kích thích. Dược liệu lưu lại trên mặt hơi lâu nên làm tổn thương da. Ta sẽ tự điều chế thuốc, sau hai, ba ngày là sẽ khỏi hẳn!”

Nghe hẳn giải thích xong, Sở Ngọc không biết nên làm gì tiếp theo cho phải. Hai người đứng thẳng, cách nhau khoảng một

trượng nhưng Sở Ngọc
dường như có thể nghe
thấy nhịp thở của hắn, làm
cho tim nàng bỗng đập rối
loạn.

Nói lời an ủi, thì hình như
quá thân mật, mà nói lời
đuổi khách, thì hình như
quá lạnh lùng?

Trong lúc bối rối khó xử, bên ngoài truyền đến tiếng bấm báo của người hầu cứu nguy cho nàng, là Thiên Như Kính đến.

Đến?

Ngày hôm đó, Thiên Như Kính nói muốn trở về suy nghĩ cho kỹ, chẳng có tin tức gì, chắc bây giờ hẳn đã ra quyết định. Nhưng lúc

này nàng không phải vì quyết định của hắn mà vui mừng.

Có Thiên Như Kính đến, Dung Chỉ rời đi một cách tự nhiên, không bị tổn thương.

Sở Ngọc thở phào như trút được gánh nặng, lại nghe thấy tiếng Dung Chỉ cười nhẹ. Quay lại nhìn, nàng

thấy Dung Chỉ đang cởi
thắt lưng.

Cởi xong thắt lưng, hấn lại
tiếp tục chậm rãi cởi áo. Sở
Ngọc hốt hoảng, buột
miệng hỏi: "Người cởi quần
áo làm gì?"

Dung Chỉ nhìn thật sâu vào
mắt nàng, khóe miệng
nhếch lên thành một nụ
cười mơ hồ: "Công chúa

cho rằng ta muốn làm gì?"

Nhìn ánh mắt hẩn, nàng nhận ra mình đã hiểu lầm gì đó, trong lòng phát cáu nhưng trên mặt đã khôi phục trấn tĩnh. Nàng thấy Dung Chỉ cởi áo ngoài, vút xuống đất, liền chờ động tác tiếp theo của hẩn. Nhưng Dung Chỉ mặc áo đơn, chậm rãi bước ra ngoài.

Cho đến khi hấn ra khỏi cửa, Sở Ngọc mới giật mình hiểu ra dụng ý của hấn. Dung Chỉ đến đây từ đêm qua, thoát khỏi tất cả tai mắt bao gồm Việt Tiệp Phi và thị vệ của hoàng gia. Nếu bây giờ hấn mặc áo giống Lưu Tử Nghiệp bước ra ngoài, thì người nào để ý kỹ sẽ không khỏi có liên tưởng.

Dung Chỉ hành sự cẩn thận, một chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Dung Chỉ mặc áo trắng mỏng như dán vào cơ thể. Vải áo mỏng manh như phác họa sống lưng thon dài của hần. Lúc này khoảng ba, bốn giờ chiều, ánh mặt trời vẫn còn rực rỡ, chiếu lên người hần

khiến vải càng trong suốt, soi rõ phần hạ eo săn chắc. Sở Ngọc nhìn bóng lưng hắt, ngơ ngẩn một chút, rồi bỗng nhiên không hiểu sao chạy theo kéo hắt quay lại phòng: "Người ở chỗ này đợi ta, đến tối hãy trở về!"

Dung Chỉ bí hiểm nhìn nàng, khóe miệng lại hơi nhếch lên, một lúc sau mới

chậm rãi hỏi: “Công chúa không phải có chuyện quan trọng muốn trao đổi với Thiên Như Kính sao? Ta ở đây không tiện lắm!”

Sở Ngọc trừng mắt nhìn hắn: “Ta đến chỗ khác nói chuyện!”

Nàng đóng cửa lại, nhốt Dung Chỉ trong phòng. Một lát sau, Âu Lam dẫn Thiên

Như Kính tới. Nhìn vẻ tỉnh
tại của Thiên Như Kính, Sở
Ngọc bất giác nhớ đến Tịch
Nhiên, người nàng gặp
hôm nay.

Cười lắc đầu xóa đi hình
ảnh đó, Sở Ngọc cho Ấu
Lam lui ra, rồi mời Thiên
Như Kính đến phòng
khách, chính là nơi Lưu Tử
Nghịệp ngồi đợi nàng hôm
nay. Nơi này dùng để đàm

phán, rất thích hợp.

Nàng không cho rằng Thiên Như Kính sẽ ngoan ngoãn chấp nhận mọi điều kiện. Vì vậy, nàng phải chuẩn bị tinh thần kiên trì, đấu tranh lâu dài, biện pháp kịch liệt hoặc mềm dẻo để cò kè mặc cả với hắn.

QUYỂN 2

Chương 96: Giới hạn của từng người (thượng)

Trong phòng khách bày bàn ghế bằng gỗ đàn hương. Trên mặt bàn sơn đen bóng, có một chút trái cây khô làm đồ điểm tâm, giữa bàn là một bình bạch ngọc, cắm duy nhất một

cành liễu xanh.

Sở Ngọc sau khi ngồi xuống liền vội hỏi Thiên Như Kính: “Nhiều ngày không gặp, người nghĩ thế nào rồi?” Trước đây khi vào cung nàng thường ngẫu nhiên gặp hân, nhưng mấy ngày qua lại không hề nhìn thấy, có lẽ là Thiên Như Kính cố tình tránh mặt.

Bây giờ hẳn tự tìm đến,
chắc là đã ra quyết định.

Đã quyết định...Sở Ngọc
không khỏi hơi run rẩy.
Sớm đoán được Thiên Như
Kính sẽ nhượng bộ, cho
nàng biết về chiếc vòng
tay, nhưng tinh thần nàng
vẫn không khỏi hồi hộp
phấp phồng.

Chiếc vòng đó chứa những

thứ gì? Ngoài ghi chép lịch sử, còn gì khác không? Sư phụ Thiên Như Kính là Thiên Như Nguyệt đã từng chế tạo những dụng cụ tương tự như thí nghiệm hóa học, có lẽ là dựa theo kiến thức nằm trong chiếc vòng.

Thiên Như Kính cụp mắt, thản nhiên hỏi: “Cô muốn thế nào?” Hắc không vội

ngả bài, mà bắt nàng phải tự khai.

Sở Ngọc cố gắng làm ra vẻ không quan tâm, mím cười nói: "Ta còn chưa biết cái vòng của người có gì. Chẳng may điều ta muốn, chiếc vòng của người lại không có, thì hóa ra là hỏng bét sao?" Nàng hơi cúi đầu để che giấu ánh mắt nôn nóng của mình.

Tuy tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thực ra Sở Ngọc tò mò nóng ruột muốn chết! Nhưng nàng không thể để lộ điều đó ra ngoài, bởi vì thời điểm này, người nào quan tâm ít hơn, người đó sẽ chiếm thế thượng phong.

Thiên Như Kính biết nàng muốn nhìn thấy tận mắt,

nếu không thì không thể tiến hành giao dịch. Hắc lại hỏi: “Cô muốn cụ thể thể nào?”

Sở Ngọc坦然 nói: “Ta biết rõ sắp tới, bệ hạ sẽ bị loạn thần giết chết, một vị hoàng thúc sẽ được phò tá lên ngai vàng. Ta muốn xem trong thiên thư của người, giai đoạn này có viết giống với những gì ta biết

không, nếu giống y chang không khác thì ta mới chịu tin người!”

Trước mắt nàng tạm thời không biết chiếc vòng của Thiên Như Kính có gì, cũng không muốn suy đoán lung tung. Nàng lấy vấn đề quan trọng bức thiết nhất của mình ra, tỏ vẻ đó là một ví dụ nhỏ không quan trọng, và mượn cớ kiểm tra thiên

thư của Thiên Như Kính để bắt hẩn cho nàng xem giai đoạn lịch sử tiếp theo.

Nàng và Lưu Tử Nghiệp đều chết, nhưng quan trọng là bị ai giết, và người nào sẽ lên ngôi hoàng đế thì nàng không nhớ được. Đây là phiền não lớn nhất của nàng! Nếu có thể lừa Thiên Như Kính cho xem đoạn lịch sử đó, nàng sẽ xử

lý kẻ chủ mưu, như vậy dù giao dịch này có thành công hay không thì nàng vẫn có lợi.

Đây chính là chủ ý của Sở Ngọc, bề ngoài rất hợp tình hợp lý không hề có sơ hở, nhưng Thiên Như Kính lại nói: “Điều này ta không thể đồng ý! Ta chỉ có thể cho cô xem phần ghi chép về các triều đại trước. Còn về

tương lai, khi chưa xảy ra thì ta không thể cho người khác xem được!”

Trong lòng Sở Ngọc đột nhiên trầm xuống, gương mặt bất động. Nàng nói: “Có gì mà không được? Ta biết bệ hạ sẽ chết, triều đại sẽ thay đổi. Chẳng lẽ nhìn qua phần ghi trên thiên thư không được sao?” Nàng đột nhiên cười khẩy, ánh mắt

sắc sảo nhìn Thiên Như Kính: “Chuyện xảy ra trong các triều đại trước, các loại điển tích đều có ghi lại, ta còn phải xem thiên thư của người làm gì? Xem ra, thiên thư của người không thể dự đoán tương lai? Thiên thư đó là do người lừa gạt ngụy tạo ra?”

Sở Ngọc dứt khoát phản đòn, rất không khách khí

quy chụp cho Thiên Như Kính tội nói dối, thực ra là dùng phép khích tướng. Chỉ cần Thiên Như Kính tự ái, sẽ tự động nói ra giai đoạn lịch sử tiếp theo cho nàng. Tuy trên miệng nói rất hùng hồn gay gắt, nhưng trong lòng Sở Ngọc lại chẳng mấy hi vọng. Tâm tư nàng nặng trĩu trịch, mất hết tất cả hồi hộp mong đợi lúc trước.

Thiên Như Kính chịu đến tìm nàng, chắc hẳn đã suy tính trên mọi phương diện, không thể dễ dàng vì vài câu nói của nàng mà thay đổi. Cái gọi là phép khích tướng, rất khó có tác dụng với một người tinh táo vô tình như hắn.

Đối diện với tội danh mà Sở Ngọc gán cho, thái độ

Thiên Như Kính không có chút nào dao động. Hắn lẳng lẳng nhìn Sở Ngọc, không phản bác, cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn, ánh mắt trong sáng như soi thấu linh hồn nàng. Rất lâu sau, hắn mới mở miệng lạnh nhạt: “Không thể cho cô xem, bởi vì cô sẽ tìm cách thay đổi vận mệnh của mình và làm trái với điều ghi chép trong

thiên thư. Ta biết rõ như thế!”

Sở Ngọc cười khổ một tiếng, buông lỏng cả người trên ghế dựa. Nàng ngẩng đầu lên, hai tay che mắt lại, nói khẽ: “Người nói đúng!”

Quan tâm sẽ rối loạn, lúc này người rối loạn chính là nàng.

Có lẽ mấy ngày trước, bị Sở Ngọc tập kích khiến Thiên Như Kính hơi bối rối. Nhưng sau mấy ngày trấn tĩnh lại, hẳn nhận ra nàng không biết rõ giai đoạn lịch sử kế tiếp. Bởi nếu nàng biết ai sẽ giết chết hoàng đế, ai sẽ đoạt ngai vàng, nàng sẽ vì sự sinh tồn của mình mà dồn sức đối phó với người đó.

Vì nàng không biết rõ, mà người thì quá nhiều, nên nàng không tìm được mục tiêu chính xác.

Cho nên, Thiên Như Kính không cho nàng xem phần “thiên thư” liên quan trực tiếp đến sự sống chết của nàng. Đó là giới hạn của hắn.

Tuy đã trải qua mấy ngày suy nghĩ, tinh thần vô cùng kiên định, nhưng nhìn dáng vẻ của Sở Ngọc, Thiên Như Kính vẫn không khỏi hiếu kỳ. Nàng còn biết những gì nữa? Tại sao nàng có thể biết tất cả những điều đó?

Từ nhỏ đến lớn, Thiên Như Kính được dạy rằng phạm là việc của người khác, dù lớn hay nhỏ đều là do số

mệnh, không đáng quan tâm, không nên lo lắng. Hãn trưởng thành cùng với những lời dạy đó, đã từng chứng kiến rất nhiều việc trên đời nhưng chưa từng để tâm. Hãn nhìn mọi buồn vui ly hợp của con người, hỉ nộ ái ố giống như ở một thế giới khác, không gì chạm được vào tâm tư của hãn.

Nhưng mà bây giờ...

Thiên Như Kính hơi hơi nhú mày. Hắn bắt đầu có chút tò mò đối với người thiếu nữ trước mặt. Tuy rằng chỉ là một chút, nhưng lần đầu tiên hắn có loại cảm giác này, không biết phải làm sao.

Sư phụ, con phải xử lý thế nào đây?

Thiên Như Kính trong lòng
thăm hỏi: Sư phụ, nữ tử
trước mặt con tên là Sở
Ngọc. Nàng cũng biết rõ
thiên thư, như vậy, có thể
tính nàng là trường hợp
đặc biệt, không phải là
“người khác” không?

Thiên Như Kính nhìn Sở
Ngọc đang lấy tay che mắt,
buột miệng hỏi: “Cô đang

bối rồi? Tuyệt vọng?" Lời nói ra khỏi miệng, Thiên Như Kính nghe thấy thanh âm của chính mình, cảm thấy hơi hồi hận.

"Bối rồi? Tuyệt vọng?" Sở Ngọc nghe thấy tiếng hỏi của hắn, bỗng bật cười. Nàng buông tay xuống, chống khuỷu tay lên cạnh bàn, trong ánh mắt không còn chút nào ảm đạm,

thậm chí lại có vẻ khá hứng
thú: “Người hỏi kỳ lạ thế?
Vì sao ta phải tuyệt vọng?”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 97: Giới hạn của từng người (hạ)

Không thể phủ nhận, không thể nói dối, lại khiến Thiên Như Kính cảnh giác, Sở Ngọc biết mình khó có thể lừa gạt được hẳn. Nhưng việc này không liên quan chút nào đến “tuyệt vọng”!

Không giống như Thiên Như Kính mù quáng tin vào “thiên thư”, Sở Ngọc dùng con mắt tỉnh táo để nghiên cứu, soi rọi.

Ở thời đại này, nàng biết rõ mình đang đi trên con đường thế nào, cái gọi là “thiên mệnh”, chẳng qua chỉ là lịch sử!

Ngay cả khi mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn, Sở Ngọc cũng chưa từng quyết định để mặc cho vận mệnh xoay vần.

Lúc này còn rất sớm, chưa có gì xảy ra, tại sao nàng phải tuyệt vọng?

Thật là buồn cười!

Ánh mắt hai người vừa

chạm, chính xác là Thiên Như Kính né tránh ánh mắt của Sở Ngọc, hẩn cụp mắt chỉ chăm chú nhìn chân mình, nói lãnh đạm: "Dù có thế nào, ta cũng không thể tiết lộ thiên thư về triều đại sau cho cô biết, nên cô đừng mơ tưởng điều này nữa!"

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, không hề nhụt chí. Nàng

nhặt một miếng thịt khô trên đĩa bỏ vào miệng nhai ngon lành, lại uống một hớp nước, rồi mới mở miệng nhẹ nhàng: “Người kiên quyết như vậy thì ta cũng không ép. Nhưng mà Thiên Như Kính, ta vì không muốn phá vỡ giới hạn của người, nên thậm chí bỏ mặc không quan tâm đến sự sống chết của mình nữa. Phải chăng người

cũng nên có chút gì gọi là bồi thường tổn thất cho ta chứ?”

Sở Ngọc vừa rồi kích động thiếu tự chủ, phần nhiều bởi vì nàng tưởng sắp biết được người nào giết công chúa Sơn Âm. Nhưng khi Thiên Như Kính nói ra giới hạn của hắn, giống như dội một gáo nước lạnh vào cội lòng mê loạn cuồng nhiệt

của nàng. Tâm tư giấu
điểm bị Thiên Như Kính
nhìn thấu và cự tuyệt, sau
đó nàng hoàn toàn tỉnh táo
bình tĩnh trở lại. Nàng
không cam lòng, càng
không mất đi hi vọng.

Trước đây Sở Ngọc không
biết rõ tương lai, hiện tại
vẫn như vậy, chẳng qua
nàng phải từ bỏ ý nghĩ đi
đường tắt mà thôi, cũng

chẳng thiệt hại hơn gì. Thế nhưng nàng có thể lợi dụng điểm này để làm lợi thế cò kè mặc cả với Thiên Như Kính.

Nếu là trước đây, Sở Ngọc dùng chính sách đánh vào sự áy náy, chắc hẳn Thiên Như Kính không hề quan tâm. Nhưng lúc này, hẳn quay lại bắt gặp ánh mắt của Sở Ngọc, đôi mắt trong

suốt kiên định, lại hơi hơi
có vẻ khẩn thiết cầu xin,
long lanh điểm lệ bất giác
làm hẩn mềm nhũn. Hẩn
không thể tiếp tục kiên trì,
bỗng nhỏ giọng nói: “Ta sẽ
cho cô xem bên trong thần
vật. Trừ thiên thư ra, cô có
thể chọn thứ khác!”

Hả? Thành công ngoài
mong đợi sao?

Sở Ngọc vốn cho là phải cò
kè mặc cả kịch liệt mới có
thể đạt được chút mục tiêu
ban đầu, dù sao hiện tại
lập trường của Thiên Như
Kính rất vững chắc, khó
lòng lừa gạt. Không ngờ
vừa nói một câu, đối
phương liền nhượng bộ,
khiến nàng không phản
ứng kịp.

Thiên Như Kính nói xong

hơi hồi hận. Nhưng nhìn ánh mắt nàng bỗng sáng ngời, phảng phất mừng vui thích thú, khiến một tia hồi hận trong lòng hẵn bất tri bất giác tiêu tan.

Sở Ngọc dựa người về phía trước một chút, gần Thiên Như Kính hơn, hỏi đầy hi vọng: “Như vậy, có thể chọn lựa những cái gì, người cho ta xem đi?”

Thiên Như Kính hơi ngửa người về phía sau. Hắn giơ tay lên, ấn vào viên ngọc khảm ở giữa chiếc vòng. Sở Ngọc khua tay: “Đợi một chút, người sử dụng cái... ách, thần vật này thế nào? Ấn tay vào viên ngọc?”

“Nhìn chung chỉ cần như vậy, nhưng trong đầu cần tập trung nghĩ đến việc đó

nữa!” Nếu không có cách làm thần kỳ này, hẳn sẽ không gọi đó là thần vật.

Không ngờ còn điều khiến bằng suy nghĩ nữa!

Nắm chặt chén nước vừa tự rót để an ủi bản thân, Sở Ngọc cố gắng áp chế cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng. Lúc này, quầng sáng màu lam nhạt

hiện ra, trên đó xuất hiện hai dòng chữ.

Giống như công dụng của màn hình máy tính thông thường, trên quảng sáng có sáu mục chia thành ba ô, gồm: Kinh, Sử, Văn, Lý, Kỹ, Ngự. Phía dưới còn có nửa trang không hiện ra được.

Sở Ngọc liếc sang Thiên

Như Kính, ra hiệu cho hấn mở hết nửa trang còn lại ra, nhưng hấn cặp mắt không đáp. Có vẻ hấn cố tình che giấu phần này, chỉ cho nàng lựa chọn trong số 6 mục mà thôi.

“Sử” chắc là lịch sử, mục này nàng không được xem, vậy chỉ còn thừa có 5. Nhưng Sở Ngọc lại không hề biết các mục đó có nội

dung gì, nên phải tự phân tích thật kỹ.

Kiến thức mà Thiên Như Nguyệt truyền thụ cho Vương Ý Chi, chắc là phần "Lý". Nhưng trước mắt mục này không có ích nhiều với Sở Ngọc. Kiến thức khoa học tự nhiên mang về thời cổ đại, có thể bảo toàn tính mạng cho nàng sao?

Không thể!

Nếu “Lý” là kiến thức khoa học tự nhiên, thì chắc “Văn” biểu thị kiến thức khoa học xã hội, tạm thời cũng loại bỏ. “Kinh” chắc là liên quan đến kinh điển, kinh thư, nà^ong cũng không cần, vậy phải sàng lọc trong hai thứ “Kỹ” và “Ngự”.

Sở Ngọc lưỡng lự nhìn “Kỹ” và “Ngự”, thầm tính toán xem cần cái nào hơn, thành linh bên tai có tiếng Thiên Như Kính lãnh đạm thúc giục: “Đề nghị nhanh một chút!”

Đánh cuộc một lần vậy!

Sở Ngọc nghiêng rằng, giờ tay chạm vào chữ “Ngự”. Khi tay nàng chạm vào

quầng sáng, ánh sáng màu lam nhợt nhạt chiếu trên tay khiến Sở Ngọc có ảo giác trở về kiếp trước, ngồi trước màn hình máy tính, trong lòng không khỏi man mác một chút hoài niệm.

“Ngự? Được!” Trước hành động của Sở Ngọc, Thiên Như Kính hơi sửng sốt. Hắn không ngờ Sở Ngọc dám đưa tay chạm vào quầng

sáng. Năm đó hẳn nhìn thấy quầng sáng, bước đến gần cũng không dám chú ý, đừng nói là chạm vào. Sau này sư phụ hẳn giải thích, quầng sáng vô hại thì hẳn mới có thể yên tâm.

Nữ tử tên gọi Sở Ngọc này, không phải người hấp tấp hay ngốc nghếch, nhưng lại dám thản nhiên chạm tay vào quầng sáng...Nàng biết

rõ ánh sáng này không gây
tổn hại gì?

Thiên Như Kính ngạc nhiên
nhìn Sở Ngọc, rồi tự ra lệnh
cho chính mình, không
được nghĩ ngợi nhiều.
Trong đầu hắt ra mệnh
lệnh, Sở Ngọc liền cảm
thấy có một khí lực vô hình
bao quanh, ánh sáng màu
lam nhạt cũng tỏa khắp
người nàng.

Đây cũng chính là hình tròn
mấy lần đánh vắng Sở
Ngọc. Nhưng lúc này, vắng
hào quang bao quanh cả
hai người.

Như vậy, ý nghĩa chữ “Ngự”
đã rõ ràng, tức là phòng
ngự, màn hào quang
quanh người là biện pháp
phòng ngự của chiếc vòng.

Với thông tin này, Sở Ngọc rất không hài lòng. Nếu biết trước như thế thì nàng đã chọn mục khác: “Thế này chưa đủ! Ta đã chứng kiến mấy lần rồi, bây giờ chỉ có khác là đứng bên trong vầng hào quang, chẳng có gì lạ! Cái ta muốn biết là nguyên lý hoạt động của vầng hào quang kia!”

“Nguyên lý hoạt động?”
Thiên Như Kính khẽ nhún
mày, sau đó ấn đường lại
giãn ra: “Trong thần vật
đúng là có ghi lời giải thích,
nhưng ta kém cỏi, không
hiểu được. Cái này cho cô
xem...cũng không ngại!”

Hắn thầm nhủ trong lòng:
Sư phụ, con không hề làm
trái lời răn dạy của người!

Có lẽ nàng có thể đọc hiểu tất cả những thứ đó, sau này rất có ích cho việc truyền thừa sứ mệnh của con!

Thiên Như Kính làm nhanh mấy động tác, màn hình màu lam nhạt biến ảo nhanh chóng đến mức Sở Ngọc không kịp nhìn. Một lát sau, phần thuyết minh về nguyên lý hoạt động

hiện ra.

Sở Ngọc đọc kỹ phần thuyết minh. Một lúc sau, nàng ngẩng mặt lên nhìn Thiên Như Kính, mỉm cười nói rõ ràng từng chữ: “Ta đọc cũng không hiểu!”

Vừa rồi nàng đọc rất chăm chú, vừa trầm tư vừa nhíu mày, rõ ràng là để ghi nhớ nội dung, thế mà bây giờ

lại nói không hiểu, thật đúng là bịa đặt không chớp mắt! Thiên Như Kính cảm thấy bức mình, cơn giận giúp hấn như tỉnh ngủ, thầm trách hôm nay mình quá dao động, thật là tai hại!

Sở Ngọc lại cười cười: “Ta không lừa ngươi! Ta xem cùng lắm chỉ hiểu được một nửa thôi!” Nàng chỉ

hiểu nguyên lý, điều kiện hoạt động và hậu quả gây ra của văng hào quang phòng ngự. Còn về từng bộ phận cấu thành thì toàn là thuật ngữ chuyên môn quá cao siêu, nàng không hiểu gì cả.

Nàng biết cách làm, nhưng không biết thành phần cấu tạo. Như vậy có thể coi là chỉ biết một nửa, thế cũng

đủ rồi! Dù sao mỗi người dùng máy tính, có phải ai cũng biết rõ thành phần cấu tạo của máy tính đâu!

Sở Ngọc cười tí mắt liếc nhìn Thiên Như Kính hỏi: “Thế nào, có muốn ta giải thích giúp người những gì ta biết không?”

Thiên Như Kính không hề thận trọng, gật đầu rất dứt

khoát: “Cô muốn gì?” Hắc biết rõ, nàng thừa nhận hiểu được một nửa, lại lên tiếng dụ dỗ là để thu lại lợi ích lớn hơn.

Sở Ngọc cười sung sướng: “Tốt quá! Ta muốn người cho ta xem phần vừa bị giấu đi!” Thừa dịp này biết toàn bộ công dụng của vòng tay, dù là biết đại khái thôi cũng tốt!

Đợi Thiên Như Kính đồng ý rồi, nàng liền giải thích nội dung. Thật ra nguyên lý hoạt động của vầng hào quang là dựa trên địa lực trường, phòng ngự chống lại sự tập kích bên ngoài. Lực trường lấy từ trong cơ thể sống ở trung tâm vòng tròn, có tác dụng lớn nhất và lực đạt mạnh nhất là cách tâm vòng tròn hai

thước.

Điều kiện hoạt động nếu phân tích cụ thể rất dài dòng phức tạp, nói tổng kết đơn giản là: vật thể bên ngoài nếu vượt qua giới hạn tốc độ quy định, tấn công Thiên Như Kính, thì lực trường phòng ngự sẽ tự động phát ra. Ví dụ hai lần trước Sở Ngọc ra tay với Thiên Như Kính, rồi thích

khách tập kích hăn đều có
tốc độ vượt qua giới hạn,
khiến cho lực trường tự
động phát ra.

Sau đó lực trường sẽ biến
thành lực phản ứng, tốc độ
hành động càng cao thì lực
phản ứng càng mạnh.
Chính vì vậy, Sở Ngọc chỉ bị
bay nhẹ lên hoặc lúi lại
mấy bước, nhưng bọn thích
khách lại bị đánh văng ra

như đạn pháo.

Vì tốc độ tập kích của Sở Ngọc không nhanh, nên mới tránh cho nàng một kiếp nạn.

Về phần văng hào quang màu lam, chỉ là hiệu ứng phụ chứ không có tác dụng gì.

Sở Ngọc nói xong rồi, Thiên

Như Kính lại thắc mắc về những vấn đề mà hấn không hiểu, ví dụ như tốc độ là gì, lực trường là thể nào. Sở Ngọc muốn dụ dỗ mềm mỏng với hấn, nên kiên nhẫn giải thích cho đến khi hấn hiểu mới thôi.

“Cái gọi là lực trường, tức là trong một phạm vi nhất định, có lực tác động, vậy phạm vi đó người ta gọi là

lực trường...Người đã hiểu chưa?" Tiếng nói Sở Ngọc chậm rãi, trầm thấp mềm mại trong phòng khách khiến cho Việt Tiệp Phi đã sớm bị lòng bùng đầu óc, bèn đi tìm người giao lưu cho bớt đau đầu.

Sở Ngọc càng nói càng bình tĩnh, hứng trí bùng bùng. Nhưng mà tiếng nàng lại truyền qua ống dẫn, đến

một gian phòng khác.

Dung Chỉ dán người vào tường, hấn nhấc tay kéo một bức tranh ra. Dưới bức tranh là một ống dẫn không biết thông với nơi nào, trong đó truyền ra tiếng nói của Sở Ngọc, thanh âm hơi nhỏ nhưng nghe kỹ vẫn khá rõ.

Dung Chỉ yên lặng lắng

nghe, khuôn mặt tái nhợt như tuyết không biểu hiện điều gì, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy, dường như ẩn chứa một lực khổng lồ chế cực kỳ đáng sợ.

Một lát sau, trong ống dẫn lại truyền đến đoạn đối thoại.

“Công chúa, ta muốn biết, những điều này nàng học ở

đâu vậy?" Thanh âm lãnh đạm là của Thiên Như Kính. Nhưng hôm nay, trong sự lãnh đạm lại có một chút – phải nói là hơi nhiều vẻ hiếu kỳ không nên có.

"Hắc, người muốn biết?" Giọng nói của Sở Ngọc mang ý cười. Nghe thanh âm nhẹ nhàng, Dung Chỉ có thể hình dung ra bộ

dạng cười đặc ý lúc này của nàng: “Ta sẽ không nói với người đâu! Người có giới hạn, chẳng lẽ ta không có sao?”

Nghĩ đến bộ dáng lúc này của Sở Ngọc, bất giác, khóe miệng Dung Chỉ cong lên, trong mắt ánh lên một chút nhu hòa ấm áp.

QUYỂN 2

Chương 98: Một vụ mặc cả

Sở Ngọc và Thiên Như Kính hoàn toàn không biết còn có người khác nghe đối thoại của họ. Thiên Như Kính muốn nói lại thôi, gương mặt tuần mỹ hiện vẻ miễn cưỡng.

Nhìn bộ dạng này của hã, Sở Ngọc thầm khoái trá. Hơn nữa, nàng đã có được những tin tức cực kỳ quý giá, có thể coi là căn cứ để phán đoán lựa chọn.

Sau khi biết nguyên lý hoạt động của màn hào quang, cũng là lực trường phòng ngự, Sở Ngọc liền loại bỏ ý nghĩ dùng vũ lực. Điều kiện để lực trường phát sinh,

ngoài việc vượt quá giới hạn tốc độ quy định, còn có thêm một số đặc điểm nữa. Ví dụ như hệ thống phòng ngự sẽ phán đoán những vật thể có khả năng gây tổn thương cho Thiên Như Kính, bao gồm cả sinh vật và con người, sau đó tự động đẩy các vật thể đó ra khỏi phạm vi gây sát thương.

Một điều nữa làm Sở Ngọc băn khoăn là, chiếc vòng còn được điều khiển bằng điện não thông qua suy nghĩ của chủ nhân. Cụ thể chưa biết thế nào, nhưng qua việc Thiên Như Kính ấn tay lên viên ngọc, nàng còn suy đoán đại khái là, có thể còn liên quan đến xác nhận vân tay nữa.

Một vật phẩm đặc biệt như

thể mà không có biện pháp
bảo hộ mới là lạ!

Như vậy, dù nàng có dùng
mọi biện pháp cướp đoạt
về, mà không có ngón tay
của Thiên Như Kính thì
cũng vô ích, không thể nào
sử dụng được.

Nếu chặt ngón tay của
Thiên Như Kính, thì chưa
nói việc độc ác máu me

này nàng không làm được, mà chặt xong rồi cũng không biết làm thế nào bảo quản cho tốt, chẳng khác gì mổ gà lấy trứng.

Nhìn chiếc vòng sáng mỹ lệ trên tay Thiên Như Kính, Sở Ngọc không cam tâm bậm môi, nhắc nhở Thiên Như Kính: “Được rồi, ta sẽ giải thích những nội dung đó cho ngươi, thì ngươi cho

ta xem chứ?”

Thiên Như Kính khẽ gật đầu, tâm niệm vừa chuyển động, màn hình liền hiện ra những phần giấu diếm lúc trước: Thời, Vị, Tù, Y, Công, Ký.

Trên màn hình xuất hiện tiếp 6 mục, cũng chia thành ba ô nhưng khác với lúc trước là có thêm một số

từ chú thích dễ hiểu hơn.

“Thời” và “Vị”, có lẽ là thời gian và vị trí, “Tù” không biết là cái gì, “Y” là chữa bệnh, “Công” là tấn công, còn “Ký” thì không rõ ràng.

Trong lòng nhanh chóng có phán đoán, Sở Ngọc mỉm cười ngược nhìn Thiên Như Kính: “Như vậy, bắt đầu đàm phán đi. Ta dạy người

chữ viết, để đổi lại, người cho ta biết nội dung cụ thể của sáu mục đó!”

Thiên Như Kính lắc đầu, nói chém đinh chặt sắt: “Không được! Cô yêu cầu quá nhiều! Tôi đa chỉ một mục thôi!” Đòi cả sáu mục, đúng là sư tử há mồm!

Sở Ngọc bỗng đứng dậy, tay chống trên mép bàn,

rướn người về phía trước
nhìn chăm chăm Thiên Như
Kính, cất cao giọng: “Quá
nhiều? Người có biết đây là
một hệ thống ngôn ngữ
hoàn toàn khác không?
Người đừng tưởng chỉ có
hai mươi sáu ký hiệu mà
cho rằng đơn giản! Người
muốn diễn đạt điều gì, sau
ba tháng chưa chắc đã học
được!”

Không biết là do khí thế áp đảo của Sở Ngọc hay vì nàng quá gần, Thiên Như Kính lại ngửa ra phía sau thêm một chút, lưng dựa hẳn vào lưng tựa của chiếc ghế: "Cô ...yêu cầu nhiều quá!" Gò má hẳn hơi đỏ lên, giọng điệu có phần lúng túng.

Xưa nay hẳn luôn được bảo hộ kỹ lưỡng, cao cao tại

thượng vượt trên khói lửa nhân gian. Trừ sư phụ ra, xưa nay chỉ có người khác khẩn cầu hắc, làm gì có ai dám đứng ngang hàng mà đàm phán với hắc, chứ đừng nói lại còn cò kè mặc cả?

Tiếp theo là một trận giằng co kịch liệt, Sở Ngọc tìm mọi cách chiếm lợi thế, Thiên Như Kính sợ mất lợi

thế, cứ thế tiếp tục trả giá, mặc cả lên xuống.

Đương nhiên, Sở Ngọc vốn rất thông thạo mặc cả, còn Thiên Như Kính lại không có chút kinh nghiệm gì. Hắn không thể ngờ một công chúa như nàng lại cò kè mặc cả, lần tới từng bước một để đòi lợi ích, không hề che giấu lòng tham vô đáy, quả thực

khiến hấn chết sửng vì
được mở rộng tầm mắt.

Sau khi trao đổi vấn đề dạy
tiếng Anh, hai người lại tiếp
tục đôi co về mấy mục trên
chiếc vòng. Sau hơn một
canh giờ, người không chút
kinh nghiệm mặc cả là
Thiên Như Kính đã bị khuất
phục, phải giơ tay đầu
hàng, cuối cùng hạ bút ký
hòa ước bất bình đẳng bán

nước nhục nhã. Trong đó, Sở Ngọc sẽ được xem ba mục, được chép lại nội dung một mục.

Kết quả như vậy thật ra vượt quá mong đợi ban đầu của Sở Ngọc. Lúc đầu nàng nói lung tung muốn xem sáu mục, chẳng qua đó là cách “làm giá” mà thôi. Kiếp trước nàng đã nhiều lần đi mua quần áo,

bí quyết mặc cả là chỉ trả giá bằng $1/3$, sau đó tiếp tục thương lượng với đối phương. Nàng vốn tính chỉ giành được quyền xem hai hạng mục, nhưng kết quả này là thu hoạch ngoài mong đợi.

Dựa theo điều ước nhục nhã mất chủ quyền mà họ vừa đàm phán, Thiên Như Kính phải thực hiện lời hứa

trước, cho Sở Ngọc xem mục thứ nhất là “Công”.

Sở Ngọc đã biết phương pháp phòng ngự, nhưng chưa từng thấy Thiên Như Kính chủ động tấn công bất kỳ ai. Để đảm bảo, nàng cần biết phương pháp tấn công của chiếc vòng, nếu gặp tình huống xấu nhất, nàng sẽ tìm biện pháp đối phó.

Thiên Như Kính ấn tay vào viên hồng ngọc, đợi nửa buổi chẳng có phản ứng gì. Sở Ngọc nhắc nhở hẳn: "Này, đợi đã, đợi đã! Muốn tấn công thì đừng hướng về phía ta, đối phương hướng!"

Thiên Như Kính mặt không biểu cảm nói: "Ta đã phát lệnh nhưng không tấn công

được! Bộ phận này không hoạt động!”

Sở Ngọc rất khinh miệt lườm Thiên Như Kính: “Thần vật của người cũng bị hỏng sao?” Chất lượng kém quá!

Thiên Như Kính không nhin được đập bàn. Vừa rồi mới trải qua trận chiến mặc cả, tâm tình còn bị dao động

chưa khôi phục, nay lại bị Sở Ngọc công kích khiến hấn bốc hỏa: “Cô có thể làm nhục ta, nhưng không được làm nhục thần vật của sư môn ta. Nếu cô còn ăn nói lung tung, ta sẽ kiện cô tội phỉ báng!”

Sở Ngọc phì cười: “Lời kịch này người học ở đâu vậy?”

Thiên Như Kính hơi sượng sùng liếc nhìn chiếc vòng.

“Tốt!” Sở Ngọc cười tí mắt khẽ gật đầu “Tốt quá!” Trong chiếc vòng còn chứa cả nội dung giải trí, nàng càng lúc càng thêm muốn có được thứ này. Tiếc là trước mắt không có cách gì đoạt được, nàng chỉ có thể cố gắng nhìn càng nhiều

càng tốt mà thôi.

Ngưng cười, nàng quay trở lại chủ đề chính: “Thần vật của người không thể tấn công?”

Thiên Như Kính lắc đầu: “Không thể!” Ánh mắt hằn trong veo, thái độ thản nhiên, cho dù Sở Ngọc có hỏi thêm một vạn lần, hấn vẫn chỉ đáp lại như thế.

Sở Ngọc cười khẩy: “Hèn gì vừa rồi người lại chấp nhận mục này nhanh thế! Là bởi vì người không cần giữ bí mật!” Vừa rồi nàng còn kè mặc cả với Thiên Như Kính về các mục được xem, lúc nhắc đến mục “Công”, hẳn hủ như không phản đốỉ gì mà đồng ý luôn. Nàng còn cho rằng mình có lợi, ai ngờ bị hủn lừa gạt.

Có thể do Thiên Như Kính thao tác không đúng, hoặc do quy trình bị trục trặc ở khâu nào đấy, nên mục này không thể hoạt động được. Đã vô dụng, nên Thiên Như Kính mới không tấn công ai bao giờ, cũng không cho nàng biết.

Sở Ngọc bất mãn nói: “Ta đánh giá ngươi thấp rồi!”

Lúc trước vì thấy Việt Tiệp Phi chăm chăm bảo vệ Thiên Như Kính nên nàng cho rằng hắn yếu ớt, vừa rồi lại vì hắn không ranh ma lỗi đời nên coi thường tâm cơ của hắn. Bây giờ, Sở Ngọc mới hiểu ra, cho dù là người đơn giản như Thiên Như Kính, nhưng vào lúc cần thiết vẫn có một vài thủ đoạn nho nhỏ.

Thiên Như Kính khẽ gật đầu, lúc này đã khôi phục thần sắc tỉnh táo: “Quá khen!”

Sở Ngọc giơ tay tiễn khách: “Ta cần thời gian để kiểm tra xem người có nói dối hay không. Từ ngày mai cứ sau giờ Ngọ, người hãy đến phủ, ta sẽ dạy người loại chữ đó”

Thiên Như Kính tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng hỗn loạn, lúc này rời đi chính là cầu còn không được. Hắc không nói gì, khẽ gật đầu rồi xoay người rời đi.

Sở Ngọc ngồi trong sảnh một lát, rồi mới chậm rãi trở lại phòng mình. Không nhìn thấy Dung Chỉ đâu, nàng hơi ngạc nhiên. Tiến

đến gần giường ngủ của mình, nàng mới thấy một thân hình áo trắng nằm nghiêng trên giường, đang thở nhẹ đều đều.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi vỗ lên người hân: “Dung Chỉ, dậy đi, ta có chuyện muốn hỏi ngươi!” Dung Chỉ đang ngủ, bị nàng vỗ một cái liền trở mình, rồi từ từ mở mắt, “Uhm?”

Cổ áo hăn rộng mở, để lộ
khuôn ngực phẳng, da thịt
trắng trẻo mượt mà sáng
bóng, so với gấm lụa có lẽ
còn trơn bóng hơn. Sở
Ngọc bỗng thấy tim đập
tăng tốc, nàng vội bước
nhanh ra ngoài, ném lại
một câu: “Mặc quần áo tử
tế vào, ta có chuyện đứng
đắn muốn hỏi người!”

Sở Ngọc ra khỏi phòng ngủ rồi, đôi mắt khép hờ của Dung Chỉ lập tức mở to hoàn toàn tỉnh táo. Vẻ ngái ngủ không còn một chút gì, hần chậm rãi ngồi dậy, cặp mắt tối đen ánh lên suy ngẫm sâu xa.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 99: Nguyệt huyết sắc vô tình

Ra tiền sảnh, ngồi uống ừng ực mấy ngụm nước lạnh, tim Sở Ngọc mới dần dần đập bình ổn trở lại. Trước kia, không phải nàng chưa từng nhìn thấy nam giới cởi áo. Hồi xưa ở trường, các nam sinh chơi

bóng rổ xong nóng quá, mồ
hôi như mưa bèn cởi hết áo
ra, nàng cũng xem nhưng
chẳng có cảm giác gì. Hôm
nay Dung Chỉ để lộ còn ít
hơn, vậy mà khiến tim
nàng đập nhanh không biết
thành bộ dạng gì.

Đại khái là bởi vì...đẹp quá!

Bình thường Dung Chỉ mặc
y phục, chỉ cảm thấy dung

nhân tuấn mỹ, phong thái cao nhã. Nhưng hôm nay hắt mặc quần áo không chỉnh tề, dường như vô ý vén lên màn nguy trang, làm lộ ra vẻ mê hoặc nguy hiểm. Con người đen trắng phân minh, sâu không thấy đáy như hội tụ nhiều khí lực mê hoặc, hút hồn người.

Lát sau Dung Chỉ đi ra, cổ

áo đã khép lại, khuôn mặt bình tĩnh nhu hòa, cao nhã khó lường. Nhìn thấy Dung Chỉ lại giống hết ngày thường, Sở Ngọc thở phào một cái. Nàng giơ tay mời hấn ngồi ghế bên cạnh rồi hỏi: "Người có biết gì về Thiên Như Kính không?"

Mở cửa gặp núi, đi thẳng vào vấn đề.

Mới vừa rồi nàng cò kè mặc cả với Thiên Như Kính, tuy gây sức ép được với hắn, nhưng lại quá hao tổn trí lực. Bây giờ nàng chẳng còn kiên nhẫn để tiếp tục đấu trí với Dung Chỉ nữa, dù sao cuối cùng cũng bại lộ mục đích thôi, chi bằng nói thẳng từ đầu.

Dung Chỉ suy nghĩ một lát rồi từ tốn nói: “Ta hoàn

toàn không biết gì về Thiên Như Kính cả!” Không đợi phản ứng của Sở Ngọc, hắc khe khẽ mỉm cười, nụ cười hơi giả hoạt “Nhưng ta biết rõ Thiên Như Nguyệt!”

Chẳng qua hắc ngẫu nhiên gặp Thiên Như Kính vài lần, nếu nói hiểu rõ thì quá khoa trương. Nhưng đối với Thiên Như Kính, hắc cho rằng không cần hiểu rõ làm

gì. Thiên Như Kính so với
sư phụ Thiên Như Nguyệt,
thật sự kém quá xa. Theo
đánh giá của Dung Chỉ,
không đáng là đối thủ của
hắn.

“Công chúa, nàng có biết
lời đồn trong thành Kiến
Khang không?” Dường như
không biết mở miệng bắt
đầu thế nào, Dung Chỉ
trầm mặc một lúc rồi mới

thấp giọng nhu hòa:
"Những ngày công chúa
xuất phủ, có bao giờ nghe
thấy người ta dọa trẻ
con..."

Sở Ngọc trợn tròn mắt.
Hiểu rồi, lần đầu tiên xuất
phủ, nàng chứng kiến một
phụ nữ trung tuổi lấy chính
nàng ra dọa nạt bé trai. Tất
nhiên, đây không phải điều
tự hào vui sướng gì. Những

lần sau gặp chuyện tương tự, nàng coi như không nhìn thấy, không nghe thấy, như mình không tồn tại.

“Có một pháp sư yêu ma và một công chúa rất nổi danh” Dung Chi càng nói, Sở Ngọc càng ngẫm nghĩ. Danh tiếng của nàng chỉ dọa con trai, không dọa được con gái. Nhưng vị

“pháp sư” nào đó, nam nữ
đều xơi tuốt.

Pháp sư yêu ma không phải
nói Thiên Như Kính sao?
Chẳng lẽ...

Nghi vẫn trong lòng Sở
Ngọc rất nhanh được Dung
Chỉ giải đáp: “Pháp sư yêu
ma tất nhiên không phải
nói Thiên Như Kính. Hẳn
mới tiếp nhận chức vị của

sư phụ chưa được bao lâu, danh tiếng và uy thế chưa rõ ràng. Pháp sư yêu ma, là nói Thiên Như Nguyệt!”

Dung Chỉ nói xong, lại lâm vào trầm mặc. Ánh mắt nhìn về phía trước nhưng lại mông lung xa xôi, như xuyên về quá khứ để nhớ về một ai đó. Lát sau hần khôi phục tinh thần, quay sang Sở Ngọc với vẻ nhận

lỗi, rồi khẽ cười: “Trong đời, ta gặp tổng cộng ba người khiến ta phải nhìn với con mắt khác. Một là Vương Ý Chi, hai là Thiên Như Nguyệt. Ngày đó gặp Vương Ý Chi vền vện có nửa ngày mà khiến ta hâm mộ không thôi. Luận về mưu kế ứng biến, hẳn không bằng ta. Nhưng luận về tiêu sái tự tại, ta không bằng hẳn. Trên đời này

không ai so được với hần!”

Nhắc đến Vương Ý Chi trước, rồi Dung Chỉ mới nói đến Thiên Như Nguyệt: “Thiên Như Kính hiện tại không thể so sánh chút nào với Thiên Như Nguyệt. Hần rất sạch sẽ!”

Nghe lời này của Dung Chỉ, Sở Ngọc không khỏi thấy khó hiểu.

Dung Chỉ lại mỉm cười:
“Thiên Như Kính rất sạch
sẽ, trên tay hẵn không dính
dù chỉ một giọt máu tươi,
cũng chưa từng hại người,
tâm tư rất rõ ràng minh
bạch. So với Thiên Như
Kính, Thiên Như Nguyệt
chẳng khác nào loài rắn
độc tắm mình trong bể
máu”.

Lần đầu tiên nhìn thấy
Thiên Như Nguyệt, hẳn
không khỏi giật mình kinh
ngạc. Trên đời này, người
có thể khiến hẳn giật mình
rất ít.

Thiên Như Nguyệt mặc y
phục trắng ngà, dưới ánh
trắng trông bản thân hẳn
cũng giống một vầng trăng
sáng tỏ, nhưng trong mắt
lại là sự tàn khốc đen tối

ghê rợn, khiến cho Dung
Chỉ gặp mặt lần đầu cũng
cảm thấy bị uy hiếp và
khủng bố vô cùng.

Nếu coi là trắng, Thiên Như
Nguyệt có thể gọi là vầng
trắng thê lương đáng sợ,
Huyết Nguyệt. (trắng máu)

Bởi vì liên quan đến Thiên
Như Kính, Sở Ngọc cứ
tưởng sư phụ hắc cũng là

nhân vật tương tự, cũng một dạng xuất trần thoát tục, trong suốt như thủy tinh. Nay hình tượng bị phá vỡ hoàn toàn khiến nàng không thể tưởng tượng nổi.

Dung Chi chậm rãi nói: “Thiên Như Kính bản tính vô tình là vì không quan tâm đến thế sự, còn Thiên Như Nguyệt vô tình xuất phát từ sự độc ác ghê rợn

của hắn. Nàng biết hắn đã làm gì để có được danh tiếng pháp sư yêu ma lừng lẫy không? Hắn bắt năm trăm đồng nam đồng nữ đi tế trời. Nhưng theo điều tra của ta, tế trời chỉ là lấy cớ, còn không biết năm trăm đồng nam đồng nữ đã bị đưa đi đâu, để làm gì”.

Nghe Dung Chỉ thản nhiên kể chuyện cũ, bất giác Sở

Ngọc thấy một cơn ớn lạnh
bao trùm khắp cơ thể.
Trong lòng nàng thầm nói:
“Ta biết!”

Nàng biết Thiên Như
Nguyệt dùng năm trăm
đồng nam đồng nữ để làm
gì. Tuy không thể hoàn
toàn khẳng định, nhưng
phán đoán này phải chính

xác đến tám phần.

Thiên Như Nguyệt làm thí nghiệm.

Những công năng bên trong chiếc vòng, người cổ đại chưa từng biết đến hệ thống giáo dục hiện đại làm sao có thể lý giải được? Bọn họ sao có thể lần mò ra công dụng của chiếc vòng? Biện pháp duy nhất,

chính là thí nghiệm.

Sợ rằng Thiên Như Nguyệt chính là một nhân tài kiệt xuất nhưng đi theo chiều hướng cực đoan. Giống như các nhà khoa học hiện đại dùng chuột bạch để thí nghiệm, hắt lại dùng người sống. Cùng một mục đích, nhưng thí nghiệm của Thiên Như Nguyệt tàn khốc và vô nhân tính hơn rất rất

nhiều lần.

Sở Ngọc thầm nghĩ: kẻ đó đã chết rồi, may quá! Nếu người còn sống là Thiên Như Nguyệt, sao nàng dám làm những việc như nàng đã làm với Thiên Như Kính?

Như vậy có thể thấy, Thiên Như Kính đúng là "từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn". Có một sư phụ như

thế, nhưng hắn không hề
dùng thủ đoạn bạo lực với
nàng. Ngay cả khi bị nàng
chèn ép vì lòng tham vô
đáy, hắn cũng không hạ
độc thủ.

Nếu hắn cũng giết người
không chớp mắt giống
Thiên Như Nguyệt, chỉ e
rằng nàng đã sớm chết
không biết bao nhiêu lần!

Bởi chuyện Thiên Như Nguyệt làm Sở Ngọc quá chần động, nên nàng đem chuyện Dung Chi kể về ba người ném lên chín tầng mây, quên không hỏi hẵn người thứ ba là ai. Tiếp theo Dung Chi lại nói: “Mà ta còn chán ghét chiếc vòng tay của Thiên Như Nguyệt hơn cả hẵn!”

Sở Ngọc không khỏi kinh

ngạc: “Người cũng biết chiếc vòng đó?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, cầm chén nước trên bàn. Đó là chén nước nàng vừa mới uống, còn thừa lại một ít. Sở Ngọc chưa kịp mở miệng ngăn cản, thì đã thấy làn môi mềm mại của hân men theo miệng chén, hôn lên vết son của nàng còn in dấu lại.

Cổ họng nàng như bị thứ gì chặn lại, nghẹn ứ không nói nên lời. Nàng chỉ còn biết trơ mắt nhìn Dung Chỉ ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Dung Chỉ đặt chiếc chén xuống, ánh mắt trong veo thản nhiên, tiếp tục nói: “Ta và Thiên Như Nguyệt có thể tính là đã từng giao

đầu, sao lại không biết rõ sức mạnh kỳ lạ của chiếc vòng tay? Ta chán ghét, không phải bởi vì sức mạnh kỳ lạ, mà vì cảm thấy chiếc vòng không nên xuất hiện trên đời!”

Trực giác của hắn quả thật mãnh liệt kinh khủng!

Sở Ngọc thầm thở dài: chiếc vòng đó đúng là

không nên xuất hiện, bởi vì nó không phải là sản phẩm của thời đại này!

Sản phẩm kết tinh trí tuệ của con người hơn một ngàn năm sau, có những công dụng mà không một người cổ đại nào làm được, chiếc vòng quả thật có quá nhiều ưu thế! Dung Chi bị thua Thiên Như Nguyệt, cũng có thể coi là không bị

bể mặt!

Thua về thời đại, điều này
không thể kháng cự được!

Sở Ngọc lẳng lẽ đánh giá
Dung Chi. Gương mặt tuần
mỹ của hần không có chút
nào nản lòng, cũng không
hề bất mãn, mà chỉ là ung
dung, hơi có vẻ đùa cợt:
"Điều làm ta càng chướng
mắt là, Thiên Như Nguyệt

luôn mồm nói thuận theo
thiên mệnh. Thật nực cười,
thiên mệnh nào mà lại do
một kẻ như hăn gánh vác?”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 2

Chương 100: Bản tính nghiên mua sắm

Dung Chỉ nói xong, Sở Ngọc liền đề cập đến điều nàng vẫn quan tâm: "Có biện pháp nào để đoạt được chiếc vòng không?" Nàng nói chậm chạp, trái tim nháy nhót theo từng con chữ.

Dung Chỉ nghiêng đầu nhìn nàng cười: “Công chúa cho rằng ngày xưa ta chưa từng thử ư?”

“Hả?” Sở Ngọc giật mình kêu lên. Như vậy tất nhiên là hẳn đã thất bại, nếu không cũng không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh hiện nay. Bất ngờ nàng nghe thấy Dung Chỉ nói: “Ta đã

từng thử... Mặc dù khó khăn, nhưng ta đã từng lừa được Thiên Như Nguyệt tháo vòng đưa cho ta, chỉ có điều..." Hắc cười bất lực "Ta không thể nào sử dụng được chiếc vòng. Khi đeo lên tay, ta không thể tạo ra được vầng hào quang màu lam hay làm bất cứ thứ gì khác. Ngược lại, có một khí lực kỳ quái xâm nhập cơ thể ta, giống như bị châm,

lại giống như bị hỏa thiêu, khiến cho toàn thân ta đau đớn chết đi sống lại”.

Nghe Dung Chỉ miêu tả tỉ mỉ tình huống lúc đó, Sở Ngọc hiểu đã xảy ra chuyện gì: hắc bị điện giật. Như vậy chiếc vòng có cơ chế bảo vệ chống người lạ, nếu bị đánh cắp sẽ làm đối phương bị điện giật.

Như thế, nếu muốn có được chiếc vòng, trước hết phải chuẩn bị găng tay cách điện.

Nàng thảo luận rất lâu với Dung Chỉ, tuy không biết cách cụ thể để lấy được chiếc vòng, nhưng chí ít biết một số điều cần lưu ý. Ví dụ người nào muốn sử dụng thì phải xác nhận vân tay, mà kẻ nào muốn cướp

đoạt thì sẽ bị phóng luồng điện.

Như vậy, việc này nàng phải tiến hành từ từ từng bước một, không thể nóng vội. Cướp đoạt chiếc vòng chỉ là biện pháp bất khả kháng cuối cùng, sau khi lung lạc Thiên Như Kính thất bại mà thôi. Nếu tìm được cách hòa bình, không đối lập với hắn là tốt nhất!

Hai người trò chuyện đến tận đêm khuya. Trong lúc phân tích về chiếc vòng, Sở Ngọc đã để lộ việc nàng biết khá rõ về thứ này, nhưng Dung Chỉ lại không hề thắc mắc. Cho đến khi kết thúc cuộc chuyện trò, bỗng Sở Ngọc nhớ lúc trước Dung Chỉ nói về ba người làm hản phải nhìn với con mắt khác, bèn thuận miệng

hỏi: “Vậy người còn lại là ai?”

Dung Chi vẫn còn mãi nghĩ đến Thiên Như Nguyệt và chiếc vòng, bỗng nghe Sở Ngọc chuyển chủ đề, không khỏi ngẩn người. Một lát sau hắn mỉm cười: “Người này công chúa không nhận ra đâu, có nói cũng vô dụng!”

Sở Ngọc hỏi là vì đột nhiên nhớ ra, nghe Dung Chỉ đáp như vậy cũng chẳng nghĩ ngợi thêm làm gì. Hấn xoay người rời đi rồi, nàng cũng đóng cửa, trở về phòng ngủ.

Chậm rãi ra khỏi Đông Thượng các, Dung Chỉ không quay về nơi ở của mình. Vẻ mặt bình tĩnh, thâm trầm, hấn đi qua

ngưỡng cửa có tấm bảng hiệu "Tam ngàn phần hoa". Bểng qua khu biệt viện đây cỏ cây đứt gãy tan hoang như vừa trải qua trận cuồng phong, Dung Chỉ bước vào phòng Hoa Thác.

Lát sau trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ: "Người đến đúng lúc lắm! A Chỉ, người cho ta dùng thuốc gì mà toàn thân lại đau đớn như

có ngàn vạn con kiến cắn, mất hết sức lực? Cứ thế này thì ta thật sự không chịu nổi!”

Trong phòng tối mờ, Hoa Thác nằm trên giường, cả người băng bó. Vài chỗ băng vải lộ ra thuốc mỡ đen đặc, mùi nồng nặc khó ngửi.

Dung Chỉ đứng bên giường,

từ tốn nói: “Như vậy mới chữa khỏi bệnh cho người được! Năm đó người không nghe lời ta khuyên can, đi ám sát Thiên Như Nguyệt, nội thương đã thâm nhập vào gân cốt. Nếu không dùng được liệu mạnh thì bệnh sẽ không trị được tận gốc!”

Hoa Thác cứng họng không nói được gì, nhưng vẫn có

chút không cam lòng: “Ai biết ác ma đó lại cổ quái như vậy?” Rồi hắn lại tiếp tục kêu rên: “Ôi ngứa quá, đau quá, a a a...Lúc nào mới thoát khỏi thứ thuốc đáng chết này a?”

Dung Chi bất đắc dĩ nói: “Cả ngày người không kêu, tại sao nè lúc ta đến lại kêu ầm ĩ như vậy?”

Hoa Thác cười hắc hắc:
“Đương nhiên là người đến
ta mới kêu. Không có người
nghe ta kêu làm gì? Chẳng
phải sẽ uổng phí sức lực
sao?”

Dung Chi liền xoay người
rời đi: “Uống thuốc, bôi
ngoài da, thuốc ngoài da ta
không trị được người,
người cứ việc kêu. Chờ
xem, ngày mai ta sai

Thượng Dược ti tăng thêm hai lạng hoàng liên vào thuốc sắc cho người uống!”

(hoàng liên là một vị thuốc rất đắt trong Đông y)

Hoa Thác lập tức hét thảm: “Đợi một chút, đợi, đợi, đợi!....A Chỉ! Ta sai rồi, ta sai còn không được sao?”

Tuy ngẫm mưu tính đoạt vòng tay của Thiên Như Kính, nhưng lúc gặp lại hân, Sở Ngọc không biểu hiện điều gì khác thường. Không phải nàng từ bỏ ý định, mà vì trước mắt có muồn cũng không được. Hơn nữa mâu thuẫn giữa bọn họ không đến mức đối chọi gay gắt, trước mắt chưa phải gấp gáp đối phó

với hấn.

Mặc dù theo lời Dung Chỉ, Thiên Như Kính khác sư phụ Thiên Như Nguyệt, nhưng nếu dồn ép hấn đến bước đường sinh tử, thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Gặp Thiên Như Kính ở cửa hoàng cung, Sở Ngọc khẽ gật đầu với hấn. Lúc đi

qua, nàng thừa dịp nói nhỏ: “Sau giờ Ngọ đến nhà ta!” Nàng cũng nên thực hiện lời hứa của mình.

Sở Ngọc tâm tư bình ổn, nhìn Lưu Tử Nghiệp ngồi trước trường kỷ, mặc triều phục trang trọng. Mọi tấu sớ trên bàn bị hăn quét sạch, nhường chỗ cho những thứ hôm qua mua được ở chợ. Lưu Tử Nghiệp

hết cầm cái này lại cầm cái kia lên xem, hứng trí bưng bưng. Thấy Sở Ngọc đến, hấn cho tả hữu lui ra rồi giữ chặt lấy nàng: "A tỷ, a tỷ, hôm qua thật là thú vị! Hôm nào chúng ta lại cải trang đi vi hành?"

Sở Ngọc nhìn trường kỷ, trong lòng ngọt ngào. Nàng tuy không có tham vọng tạo nên một minh quân có

một không hai, nhưng cũng không muốn đào tạo được một tín đồ shopping a! Xem bộ dạng của Lưu Tử Nghiệp, rõ ràng là đã nghiện dạo phố mua sắm rồi!

Sớm biết dẫn tới kết quả thế này, thà rằng nàng cứ đóng cửa trong cung kể chuyện cho hắc nghe còn hơn.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, tìm lời khuyên can: “Bệ hạ, lần trước chúng ta xuất cung đã không dễ dàng gì. Lần này chắc còn phải lâu lâu...”

Lưu Tử Nghiệp nghe xong cực kỳ mất hứng, bồng mắt lại sáng ngời: “A tỳ, nếu không thể xuất cung vì hành, thì chúng ta tạo một

cái chợ trong cung, sai cung nữ thái giám giả làm người mua bán. Vậy có được không?”

Sở Ngọc nghe xong suýt nữa bị sặc. Lưu Tử Nghiệp thật là thiên tài, muốn cải trang vi hành ngay trong cung. Hắn nghĩ được cả trò này, chữ “hôn quân” trên mặt đúng là to quá, chỉ sợ người khác không tới làm

phản!

Cố gắng áp chế xúc động, Sở Ngọc nhẫn nại giải thích: “Bệ hạ, cái trang vi hành đâu chỉ có mỗi dạo chợ, người quên rồi sao? Ta kể chuyện hoàng đế Khang Hi vi hành, chủ yếu là đánh kẻ mạnh, giúp người yếu, trừ gian diệt bạo, thấy sự bất bình không tha mà!” Có phải

biện pháp giáo dục của nàng sai rồi không? Không những không giúp Lưu Tử Nghiệp có chí tiến thủ, ngược lại làm phát triển sở thích mua sắm tiềm ẩn của hắn.

Nghe Sở Ngọc nói vậy, Lưu Tử Nghiệp cũng tạm thời giảm bớt cơn nghiện mua sắm cuồng nhiệt. Hắn nhăn mày nói: “Nhưng hôm qua,

lúc chúng ta cải trang vì hành, vẫn chưa nhìn thấy kẻ ác a! Cũng chẳng có đạo tặc trộm cướp gì, làm thế nào mà diệt ác được?”

Sở Ngọc thầm nghĩ: ở ngay dưới chân thiên tử, dù sao trật tự trị an cũng phải được đảm bảo. Đến ngay cả kinh đô mà đạo tặc trộm cướp dám hoành hành ngang nhiên thì hoàng đế

cũng không còn nữa! Cái ác nơi này, chủ yếu là từ bọn công tử nhà giàu. Nhưng bọn chúng phần lớn đều có thể lực dựa dẫm, chưa nói Sở Ngọc không bắt được tận tay, mà ngay cả muốn động vào chúng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, không thể ra tay tùy tiện. Tuy rằng sau lưng nàng có chỗ dựa vững chắc nhất, nhưng đắc tội với các

thế lực lớn cũng không phải là hay ho gì.

Trong lòng trầm tư, sắc mặt Sở Ngọc biến đổi. Cuối cùng nàng hạ quyết định, nói với Lưu Tử Nghiệp: “Bệ hạ, mấy ngày nữa chúng ta lại cải trang đi vi hành. Hôm qua đến nơi quá thanh bình, không có kẻ ác, lần sau chúng ta đổi địa điểm!”

An ủi xong Lưu Tử Nghiệp, lại kể chuyện một chút, Sở Ngọc liền sớm rời cung. Lúc nàng về đến phủ mới là giữa trưa. Nàng cho gọi Dung Chi, Hoàn Viễn, Liễu Sắc, Mặc Hương, kể cả Hoa Thác đang dưỡng thương. Trừ Lưu Tang vì tuổi còn quá nhỏ, có thể coi lần này là họp mặt trai lơ lần thứ ba.

Mọi người ngồi thành vòng tròn, chỉ riêng Hoa Thác ở phía xa xa. Hoa Thác toàn thân băng bó như xác ướp, chỉ để hở khuôn mặt. Hắn nằm trên giường, cả người nồng nặc mùi thuốc đông y nên chỉ ở phía xa, không thể đến gần mọi người.

“Hoa Thác là người tập võ, tai thính hơn người

thường. Công chúa không cần lo lắng, hẳn nghe được!” Dung Chỉ hời hợt nói.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, đảo mắt qua tất cả những người trước mặt. Mỗi người có một điểm đặc sắc riêng, nhưng đều là những khuôn mặt tuần mỹ xuất chúng. “Gọi các người tới, là vì có chuyện cần các người làm!”

Duỗi một ngón tay ra, Sở Ngọc đề xuất luận đề: “Ta khả năng có hạn, hi vọng mọi người cùng suy nghĩ, hợp sức giúp ta...làm thế nào để có thể khi quân một cách thiện ý!”

QUYỂN 3: KHOÁC ÁO LÔNG CỪ TỰ DO PHÓNG TÚNG, NGÀY DÀI NHÀN NHÃ CẤT TIẾNG CA.

Chương 101: Khi quân thiện ý

Đúng, Sở Ngọc muốn khi quân.

Đối với hoàng đế Lưu Tử Nghiệp, Sở Ngọc cảm thấy rất mâu thuẫn. Một mặt, nàng sợ hãi vị trí quyền lực của hắn. Là hoàng đế, chỉ

một câu nói của hắn cũng có thể bắt nàng chết. Mặt khác, nàng đối với hắn cũng chẳng tôn kính là bao.

Đến từ thế kỷ hai mươi mốt, Sở Ngọc hoàn toàn phản bác quan niệm vương quyền do trời định, cũng không để ý đến vấn đề giai cấp. Đối với nàng, người nào ra người nấy, không phải bởi vì anh ở vị trí đặc

quyền đặc lợi mà được coi trọng hơn người khác.

Bởi vậy, nàng đối với Lưu Tử Nghiệp, vừa dè chừng sợ hãi lại vừa coi thường, dè chừng sợ hãi quyền lực của hoàng đế, nhưng coi thường con người hắn. Nói cách khác, nàng nhìn nhận về Lưu Tử Nghiệp và thân phận hoàng đế hoàn toàn tách rời nhau.

Ngoài ra, còn có một chút...
mà Sở Ngọc không muốn
thừa nhận, là...mềm lòng.

Tiểu hoàng đế tàn bạo độc
ác, có vô vàn điều không
tốt, nhưng lại chưa từng
làm tổn thương nàng, thậm
chí dựa dẫm, tin tưởng
tuyệt đối ở nàng. Mặc dù
vẫn không ngừng đề
phòng, nhưng nhớ lại tất

cả quãng thời gian tiếp xúc với Lưu Tử Nghiệp, nàng không khỏi có chút hổ thẹn.

Sở Ngọc nghĩ đến chuyện khi quân, thì vừa coi hăn là hoàng đế, lại không coi hăn là hoàng đế.

Sở Ngọc nói khái quát nguyện vọng của Lưu Tử Nghiệp muốn đánh kẻ

mạnh, giúp đỡ người yếu, hành hiệp trượng nghĩa nhưng tất nhiên không nói nguồn gốc xuất phát từ nàng: "Sắp tới bệ hạ muốn cải trang vi hành cho khuây khỏa, nhưng ta không thể để bệ hạ đến chỗ nguy hiểm được. Như vậy, bệ hạ đã muốn trừ ác, chúng ta sẽ tạo ra cái ác cho bệ hạ diệt trừ!"

Sau khi thảo luận, cuối cùng đã dựng được tình tiết khi quân. Sở Ngọc mở cuộc hội họp này với mục đích: kéo tất cả mọi người cùng lên thuyền giặc, có phúc cùng hưởng mà có họa cùng chịu.

Hiện tại những người mà Sở Ngọc yên tâm nhất là Liễu Sắc, Mặc Hương. Bọn họ do nàng nuôi dưỡng,

muốn làm gì đều do nàng định đoạt. Về phía Hoàn Viễn, nàng cũng rất tín nhiệm. Hoa Thác phải đến đây vì hắn sẽ sắm vai khi quân chủ lực. Dung Chi không cần tham dự, nhưng với giao tình giữa hắn với Hoa Thác, Sở Ngọc tin chắc rằng Hoa Thác sẽ nói lại cho hắn. Chi bằng nàng cứ nói trước cho hắn biết dự định của nàng.

Thật ra đây cũng không phải chuyện cần giữ bí mật nghiêm ngặt lắm. Tuy có hơi mạo hiểm với tội khi quân, nhưng Sở Ngọc đã cân nhắc rồi. Cho dù chuyện này có bị lộ ra, Lưu Tử Nghiệp cũng sẽ không vì sự lừa gạt có thiện ý của nàng mà trừng phạt, cùng lắm chỉ tức giận một chút thôi. Nhưng nếu thành

công, có thể khiến Lưu Tử Nghiệp chuyển sang nghiên cải trang vì hành, thể hiện uy phong thay vì ham thích mua sắm.

Sau khi Sở Ngọc sắp đặt, giao việc xong xuôi thì được báo tin Thiên Như Kính đến. Thời gian vừa vặn, không lãng phí chút nào.

Nhóm nam sủng rời đi rồi,
Sở Ngọc gọi Hoàn Viễn lại
hỏi: “Sở viên bên kia chuẩn
bị thế nào rồi?”

Hoàn Viễn hơi cúi người,
mỉm cười: “Xin công chúa
yên tâm, mọi việc đều
thuận lợi!”

Sở Ngọc khẽ thở dài: “Vất
vả cho người rồi!”

Thời gian sau đó, mọi việc tiến triển thuận lợi như mơ.

Việc mà Sở Ngọc liên tục tiến hành là dạy tiếng Anh cho Thiên Như Kính. Đầu tiên nàng dạy hắc chữ cái, rồi đến từ đơn, nhưng phát hiện ra hắc có trí nhớ kinh người. Với một chuỗi từ đơn rất dài, hắc chỉ cần

đọc qua một lần là nhớ kỹ. Để tranh thủ có thêm thời gian, Sở Ngọc cố ý bỏ công tiến trình dạy học. Như vậy không có nghĩa là nàng dạy sai kiến thức cho hần, mà chỉ là dạy một số thứ không cần thiết.

Ngữ pháp tiếng Anh khác hoàn toàn so với ngữ pháp tiếng Trung, phức tạp hơn rất nhiều lần. Đã là người

học tiếng Anh, trước mỗi kỳ thi, hẳn không ai không điên đầu với việc học các loại thì.

Sở Ngọc cố tình gây khó dễ, giúp cho Thiên Như Kính hiểu thế nào là nỗi cực khổ và ấn tượng kinh hoàng của những kỳ thi hắc ám, giám thị vô tình, học ôn lo lắng vất vả.

Các dạng đề thi phổ biến như điền vào chỗ trống, viết lại câu, đọc hiểu, Sở Ngọc đều lôi hết ra để đối phó với Thiên Như Kính. Cứ như vậy, vì phải học ngữ pháp phức tạp về các loại thì trong tiếng Anh, tiến độ học tập của Thiên Như Kính không thể không chậm lại.

Trong lúc ngược đãi Thiên Như Kính, Sở Ngọc lại thỉnh

cầu hấn khởi động vòng tay, thâm nhập tìm hiểu mục "Công". Vô tình, nàng phát hiện ra Thiên Như Kính không thể kích hoạt phần tấn công, là bởi vì thiếu mất một đoạn dữ kiện. Có lẽ là do một cổ nhân nào đó thao tác nhầm lẫn đã lỡ tay xóa mất.

Sở Ngọc trong kiếp trước,

khi mới tiếp xúc với máy tính cũng từng trải qua những việc làm ngốc nghếch tương tự. Nàng xóa mất một phần dữ kiện, khiến cho chương trình không thể hoạt động được. Điều này có lẽ cũng giống với công năng của chiếc vòng, các trang tư liệu bên trong liên quan chặt chẽ với các hiệu ứng mà nó tạo ra, ví dụ như văng hào

quang và hệ thống tự động phòng ngự.

Một khi một đoạn dữ liệu bị cắt bỏ, thì công năng cho dù có mạnh đến mấy cũng không thể dùng được nữa. Đây không phải do chất lượng chiếc vòng có vấn đề, mà là người sử dụng thao tác không đúng, mới khiến cho ngọc minh châu lẫn bụi.

Ngoài việc dạy tiếng Anh, đại kế khi quân của Sở Ngọc cũng tiến hành thuận lợi. Mọi người đều tập dượt qua mấy lần, trong đó Liễu Sắc Mặc Hương là nạn nhân, Hoa Thác sắm vai phản diện, mặc hắc y và đeo vải đen che mặt, giả làm phường trộm cướp. “Vừa lúc” Lưu Tử Nghiệp cải trang vi hành bắt gặp,

thấy chuyện bất bình rút
kiếm tương trợ là chuyện
đương nhiên. Lâm Sâm
đấm vài quả, Lưu Tử
Nghịệp cũng xông lên chém
mấy kiếm. Hoa Thác vờ hô
lên mấy tiếng rồi bỏ chạy
bán sống bán chết.

Duy nhất có một điểm khó
khăn là, để phù hợp với
thân phận trộm cướp, Hoa
Thác phải đổi vũ khí, tạm

bỏ kiếm vẫn thường sử dụng mà thay bằng đại đao. Đối với loại vũ khí thô tục làm mất hết khí chất, phá hoại hình tượng đó, Hoa Thác tất nhiên phản đối kịch liệt, nhưng đã bị Dung Chỉ với ánh mắt chỉ huy trấn áp hoàn toàn.

Thời gian trôi nhanh quá!

Thấm thoát đã qua đầu hạ,
chuyển sang giữa mùa hè.

Thời tiết ngày càng nóng
bức, ve trên cây kêu rả rích
không ngừng. Đã nhiều
ngày không có một giọt
mưa, không khí khô nóng
khiến vạn vật như muốn
nứt nẻ.

Nhưng hôm nay, trong
thành Kiến Khang, rất

nhiều công tử danh môn, sĩ tộc quyền quý ngồi xe ngựa sang trọng, cùng đến một nơi.

Nơi đó có tên gọi Sở viên.

Chủ nhân Sở viên là một người trẻ tuổi thần bí, trước đây đã từng đi cùng một văn nhân có tài làm thơ như nước chảy đến dự hội thơ. Người này giao hảo

rất thân tình với Vương Ý Chi phong lưu phóng khoáng, lại từng cuồng vọng chê trách tiếng đàn của thiên kim công tử Tiêu Biệt là không đáng lọt tai.

Mà Tiêu Biệt vẫn chưa hề phản bác.

Hắn tặng mọi người quạt gấp, rất có phong cách!

Người đó tên là Dụ Tử Sở.

Ngay từ sáng sớm, ở ngã tư đường phía ngoài Sở viên, xếp hàng la liệt các loại xe giá sang trọng. Nếu lúc này phóng hỏa ở đây, có thể thiêu chết hơn một nửa những người kế nghiệp danh gia vọng tộc của kinh thành.

Cửa lớn sơn đen, vẫn đang

đóng kín. Trên cửa là bảng hiệu với hai chữ “Sở viên” rồng bay phượng múa, nét chữ do chính tay Vương Ý Chi viết nên.

QUYỂN 3

Chương 102: Thà rằng không thịt

Vương Tương vốn là họ hàng của Vương Ý Chi, cũng thuộc họ Vương danh tiếng. Đối với Vương Ý Chi, hắn vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ.

Hắn tuy chưa từng gặp

người tên Dụ Tử Sở, nhưng nghe tiếng đồn lan truyền khắp Kiến Khang. Biết đường huynh nhà mình có quan hệ thân thiết với người này, hấn không khỏi hiếu kỳ nên tìm mọi cách liên hệ với người có thiệp mời để cùng đi.

Bởi vì trong lòng hiếu kỳ, nên nhiều người đến rất sớm. Không ngờ cửa đóng

im ỉm, có người vốn tính cao ngạo nóng nảy, sai gia nhân gõ cửa, không thấy tiếng trả lời bèn tức giận bỏ đi.

Lúc này mới có người nghĩ tới, “Dụ Tử Sở” đã dám cả gan răn dạy, trách mắng thiên kim công tử trước mặt tất cả mọi người, hẳn phải là người thế nào chứ!

Chờ đợi trong không khí nóng bức, thật chẳng dễ chịu chút nào! Một lúc sau cũng đến giờ tiếp khách.

Cánh cổng sơn đen của Sở viên kéo kẹt mở ra. Trước ngưỡng cửa là bốn thiếu niên thanh tú mặc y phục trắng, khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Y phục đơn giản trang nhã, búi tóc chỉnh tề, một chút trang

sức dư thừa cũng không có.

Một thiếu niên khẽ cúi người: "Chư vị khách quý, mời đi theo tôi!"

Bước vào vườn, mọi người cảm thấy một không khí mát mẻ khoan khoái, mùa hè oi bức khô nóng như bị đẩy lùi ngoài cửa. Cả người thư giãn sảng khoái, đập

vào mắt họ là toàn cảnh khu vườn.

Xanh.

Rất nhiều sắc xanh.

Phía trong tường cao màu trắng là một màu xanh ngút tầm mắt, như gột rửa hô hấp của mọi người.

Một khoảnh khắc sau, mới

có người kinh ngạc kêu lên:
“Nhiều trúc quá!”

Trong nhà mọi người,
thông thường cây cảnh là
vật trang trí cho kiến trúc,
điểm xuyết cho đình đài lầu
gác thêm sống động.
Nhưng bên trong Sở viên
thì hoàn toàn tương phản,
trước mặt mọi người là
rừng trúc xanh ngút tầm
mắt, vậy còn phòng ốc ở

đâu?

Nhìn quang cảnh này,
Vương Tương không khỏi
kinh ngạc, hỏi thiếu niên
áo trắng bên cạnh: “Thế
này là thế nào?”

Bốn thiếu niên mở cửa đã
lưu ở ngưỡng cửa đón
khách, hai người khác đến
chỗ các danh lưu sĩ tộc,
một người dẫn đường phía

trước, còn một người đang
đứng cạnh Vương Tương.

Thiếu niên khẽ cười nói:
"Chủ nhân nhà chúng ta
rất yêu thích trúc. Người
thường dạy chúng ta rằng:

Thà rằng thực vô thịt
Không thể cư vô trúc
Vô thịt lệnh nhân gãy
Vô trúc lệnh nhân tục
Nhân gãy thượng khả phì

Sĩ tục không thể y''

(Tạm dịch:

Thà rằng không ăn thịt

Nhà không thể thiếu trúc

Không thịt người sẽ gãy

Không trúc người sẽ tục

Gãy có thể béo lên

Tục không thành người tốt

Bài thơ trên bắt nguồn từ ý
thơ của Tô Đông Pha (cuối
đời Tống)

Ninh khả thực vô nhục
Bất khả cư vô trúc
Vô nhục sử nhân sấu
Vô trúc sử nhân tục)

Thiếu niên hào hoa phong
nhã, tuy là tội tở nhưng có
thể xuất khẩu thành thơ,
thái độ không tự ti cũng
không hống hách, khiến
người ta thầm tán thưởng.

“Hay cho câu: sĩ tặc không thể y!” Lời thiếu niên vừa dứt, liền có tiếng nói phía sau truyền tới. Vương Tương quay đầu lại, nhìn thấy vị đường huynh cao không với tới của mình. Hắn đứng tựa cửa, tay buông lỏng quạt gấp, dáng vẻ tiêu sái vô cùng: “Tử Sở huynh nói hay lắm! Như vậy, ta cũng nên trồng trong nhà ít trúc để tránh

trở thành tục nhân!”

Thiếu niên nhìn thấy Vương Ý Chi nhưng không hề tỏ vẻ đặc biệt hơn, đối đãi với hần giống tất cả mọi người: “Công tử đã tới rồi, vậy chúng ta cùng đi!”

Vương Ý Chi mỉm cười, sóng bước đi bên thiếu niên áo trắng. Vương Tương ngẫm nghĩ, vòng

sang bên cạnh Vương Ý Chi, cúi người thi lễ: “Bái kiến đường huynh!”

Vương Ý Chi liếc sang phía hần, hơi chớp mắt: “Ngươi... Tên là Vương Tương phải không? Sao lại ở đây? Ta nhớ lần trước lúc Tử Sở huynh phát thiệp mời, ngươi không có ở đó mà!”

Không ngờ Vương Ý Chi nhận ra mình, Vương Tương thậm vui mừng, nói từ tốn: “Ta gần đây nghe tiếng đồn âm ỉ, theo bằng hữu vì mộ danh mà đến”.

“Vậy à?” Vương Ý Chi đáp lại, rồi không nói gì thêm. Vương Tương cũng không bắt chuyện, chỉ yên lặng bước theo.

Thiếu niên áo trắng dẫn
mọi người vào rừng trúc,
cành lá sum suê che kín
ánh nắng mặt trời, xua tan
không khí nóng bức cuối
cùng còn sót lại

Bên trong rừng trúc không
quá dày đặc, cứ ba bốn cây
tạo thành một cụm. Dưới
đất, đá cuội trắng rải thành
đường, xung quanh là bùn
đất ẩm ướt. Trong rừng,

cảm giác mát mẻ ẩm ướt
gột rửa không khí khô nóng
từ trong ra ngoài. Giữa
ngày hè nóng bức, nơi đây
lại phảng phất có không khí
ngày xuân.

Đi vào trong rừng, mọi
người mới thấy nhà thấp
thoáng ẩn hiện giữa lùm
cây. Lúc mới đi vào, một số
người vì nóng bức nên
muốn xoay người đi sâu

vào rừng trúc để tận hưởng cảm giác mát mẻ. May là có tiểu đồng dẫn đường nhắc nhở, họ mới không rời đoàn: "Ở phía trước, mời chư vị khách quý theo tôi!"

Vương Ý Chi mỉm cười. Tiến vào trong, không thấy phòng ốc mà lại thấy rừng, cách bài trí này có thể gọi là cực kỳ to gan. Ngay cả hăn ngày đó tìm mua tòa

nhà này, cũng không ngờ
Sở Ngọc sẽ bố trí như thế.

Tòa nhà này vốn từ lâu
không có người ở, nên
rừng trúc mới mọc um tùm
xanh tốt. Ban đầu Vương Ý
Chi định sai người phá bỏ
rừng trúc, nhưng Sở Ngọc
lại lợi dụng cảnh quan sẵn
có, thay đổi một chút tạo
thành bố cục tuyệt diệu.

Nhà thấp thoáng sau rừng trúc tạo cảm giác cực kỳ thanh lệ tao nhã.

Trên đường, ngoài hai thiếu niên, mọi người không hề nhìn thấy một ai, nhưng khi đến gần tòa nhà, mới thấy một người trẻ tuổi cũng vận y phục trắng đang đứng đợi trước cửa.

Người này dung nhan tuấn
mỹ, thắt lưng cao quan, tay
áo rộng lắc nhẹ phiêu
đãng. Thấy mọi người tới,
hắn hơi cúi chào, nói điềm
đạm: "Mời chư vị!"

Phàm là những người đã
tham dự hội thơ trên đỉnh
núi đều nhận ra người này.
Đó là Dụ Tử Viễn có tài văn
chương xuất chúng, cũng
là Hoàn Viễn. Hôm nay,

trông sắc mặt hẩn sáng
ngời vẻ thản nhiên tự tin,
so với tâm tình kín đáo và
đề nén điều gì đó hôm ở
trên núi thật là khác biệt.

Nhìn thấy Hoàn Viễn, mọi
người không ngừng thầm
tán thưởng.

Hoàn Viễn khe khẽ mỉm
cười, hai thiếu niên áo
trắng lập tức lui ra, giao

nhóm khách này cho hẳn tiếp đãi và quay trở lại cổng để nghênh đón khách mới.

Vương Ý Chi không khỏi hiếu kỳ, tiến đến lấy quạt che miệng, nhỏ giọng hỏi: “Sao không thấy Tử Sở huynh?” Bọn họ còn định tạo những bất ngờ gì?

Hoàn Viễn điềm nhiên, vẫn ôn hòa mỉm cười như

trước: “Các hạ cần gì phải gấp gáp? Một lát nữa là biết thôi!”

Vương Ý Chi hơi sửng sốt, lập tức bật cười: “Người nói cũng phải!” Hắc không hỏi nữa, mà cùng Hoàn Viễn đi vào gian trong.

Xuyên qua hành lang uốn khúc, bọn họ phát hiện nơi tụ họp không phải ở trong

nhà, mà lại là một đình
viện thoáng đãng. Trong
đình viện cũng trồng rất
nhiều trúc xanh, dưới sàn
bày án kỷ và nệm gấm.
Bên trong án kỷ đã có
người ngồi chờ, nhưng
người đó không phải là Sở
Ngọc.

QUYỂN 3

Chương 103: Có thể thanh tâm

Ngói xanh tường trắng, cành trúc xanh biếc, chàng trai tuấn mỹ y phục trắng, mọi thứ như ngăn cách hoàn toàn với chốn phàm tục náo động ồn ào. Không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy

tiếng nước sôi.

Ừng ục ùng ục, trên bếp
lửa nhỏ là ấm tử sa, nước
đang sôi trào, hơi nước
nghi ngút lan tỏa, lộ ra
màu nước xanh đậm bên
trong.

Ngồi trước bếp lửa là một
người trẻ tuổi mặc y phục
hòa thượng trắng đã ngả
màu, động tác nhẹ nhàng

chậm rãi. Khuôn mặt nhu
hòa hơi cúi xuống, đường
nét anh tuấn, giữa ấn
đường có một vết chu sa
đỏ rực, dung mạo đẹp để
thanh tịnh.

Dưới bóng trúc mát mẻ,
hòa thượng ngồi trên nệm
gấm, bên bàn đá xanh, an
tĩnh nhàn nhã đun nước.
Người này cực kỳ chuyên
tâm vào công việc, chăm

chú nhìn ấm nước sôi, mọi người đến không liên quan đến hẩn, và hẩn cũng chẳng hề bận tâm. Cùng với ngọn lửa sáng rực, quang cảnh khiến người ta có cảm giác trong trẻo thanh nhã, không chút nhiễm bụi trần.

Mọi người không khỏi bước chậm lại, thậm chí có người không tự chủ được mà nín

thở, cảm giác như chỉ cần
thở mạnh là cảnh huyền ảo
trước mặt tan biến.

Hoàn Viễn ho nhẹ một
tiếng phá vỡ không gian
yên tĩnh, mỉm cười lễ độ:
"Chư vị, đã đến nơi rồi. Xin
mời ngồi!"

Mọi người giống như bừng
tỉnh mộng, từng người
từng người một ngồi vào.

Mỗi chỗ ngồi đều có tán trúc che nắng. Vương Ý Chi đi sau hai bước. Tuy hắc cũng sững sốt, nhưng lý do bất ngờ thì rất khác mọi người, hòa thượng áo trắng là người hắc quen biết – Tịch Nhiên.

Hắc không hiểu Sở Ngọc và Tịch Nhiên quen thân từ lúc nào. Tịch Nhiên tính tình hiền hòa, nhưng

không thích rời khỏi chùa. Ngay cả bản thân Vương Ý Chi cũng khó mời hẳn ra khỏi chùa một lần. Vậy mà nhìn xem, lúc này theo bố trí của Sở Ngọc, Tịch Nhiên đang ngồi đun nước ở đây.

Tuy chẳng biết nước kia là nước gì, để làm gì, nhưng Vương Ý Chi không quan tâm. Hẳn chỉ hiểu kỳ, không hiểu Sở Ngọc làm

sao mới được Tịch Nhiên?
Tịch Nhiên tuy rằng tính
tình hiền hòa, nhưng nếu
hắn không tình nguyện thì
lấy quyền thế cưỡng ép
cũng không được.

Trông Tịch Nhiên rất bình
yên thanh thoi, không
giống với người bị bắt ép
đến.

Nghi vấn cứ luẩn quẩn

trong đầu Vương Ý Chi: Sở Ngọc làm thế nào mà cảm động được Tịch Nhiên?

Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng ngoài mặt Vương Ý Chi không biểu hiện điều gì. Vẻ mặt ung dung thản nhiên, nhưng ánh mắt lại sáng ngời hứng thú. Hắn vốn tưởng rằng trúc là chuyện đáng ngạc nhiên nhất rồi, không ngờ càng

lúc càng thấy tò mò, không hiểu Sở Ngọc còn có những trò thú vị gì nữa.

Vương Tương ngồi cạnh Vương Ý Chi. Sau khi các quan khách đã yên vị, lập tức có một hàng tiểu đồng áo trắng nối đuôi nhau bước ra, bưng khay bện bằng dây mây. Trên khay là những chiếc bát nhỏ sạch sẽ, đựng dưa và trái cây

lạnh buốt. Mỗi bát có năm, sáu loại trái cây tạo sắc màu đẹp mắt, cầm lên có thể cảm nhận được hương vị nước suối thanh khiết, cắn một miếng mát lạnh khiến cả người khoan khoái.

Vương Ý Chi cũng là nhà phú quý đã quen, tất nhiên biết rõ dưa và trái cây lạnh buốt là thế nào. Mỗi dịp

đông đến, nhà hào phú thường tích trữ những tảng băng lớn trong hầm ngầm, để dành cho ngày hè nóng bức. Nhưng dùng một khối lượng băng lớn chỉ để ướp lạnh dưa và trái cây, có thể gọi là rất xa xỉ!

Rất nhanh chóng, khách đến chật kín cả đình viện. Mặc dù trước đó, một số người không kiên nhẫn đã

tức giận bỏ đi, nhưng lại có một số khác không mời mà đến, lấp kín chỗ trống. Mọi người ngồi được một lát thì nghe đâu đó trong rừng trúc vang lên tiếng đàn thánh thót.

Bên này rừng trúc vang lên tiếng đàn, phía bên kia có tiếng hát, thấp nhu như mây khói, thanh nhã như làn gió nhẹ.

Tiếng đàn và tiếng hát, một đông một tây lại giao hòa, phảng phất làm nổi bật lẫn nhau. Lúc tiếng đàn vút cao, tiếng ca trầm xuống, mà khi tiếng hát ngân vang, tiếng đàn lại thấp nhỏ nhẹ nhàng êm dịu.

“Chiêm bĩ Kỳ úc, lục trúc y y, hữu phỉ quân tử, như

thiết như tha, như trác như
ma...”

(Trông kìa trên khúc quanh
của sông Kỳ, tre xanh mới
mọc mềm mại rườm rà.
(Nước Vê) hôm nay có
người quân tử văn nhã (chỉ
Vũ Công), như đã cắt và
dũa học tập đạo lý (kẻ làm
đồ bằng xương bằng sừng,
sau khi tiện cắt ra, món đồ
phải trau dũa thêm cho

trơn láng), như đã dùi mài lo việc tu thân (kẻ làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình phải dùi mài cho bóng sáng) – Bài thơ Kỳ úc 1 – Kinh Thi)

Ý Chi nghe tiếng hát này khá quen tai, ngẫm kỹ, mới nhận ra chủ nhân của thanh âm này là người hấn đã có duyên gặp một lần – Dung Chi. Lúc này tiếng

hát của hân hòa cùng tiếng đàn, âm điệu du nhiên, rồi lại như muốn phá bỏ tất cả giới hạn mà vút lên.

“Chiêm bĩ Kỳ úc, lục trúc như trích, hữu phỉ quân tử, như kim như tích, như khuê như bích...”

(Trông kìa trên khúc quanh của sông Kỳ, tre xanh lớp lớp mọc chồng chất rườm

rà. (Nước Vệ) hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công). (Đã rèn luyện tinh anh về học vấn) như vàng như thiếc. (Đã trở nên ôn thuần về tính chất) như ngọc khuê ngọc bích – Bài thơ Kỳ úc 3 – Kinh Thi)

Tiếng vịnh xướng lặp lại mấy lần, tiếng đàn bỗng nhiên hạ thấp, dường như chỉ còn tiếng hát cao vút

của Dung Chi. Giữa rừng trúc, giọng hát càng ngân vang, phảng phất như gió vờn mây, trùng trùng điệp điệp. Lên đến nốt cao nhất, tiếng hát bỗng nhiên ngừng lại, tiếng đàn dìu dặt ngân nga, rồi cũng dần lắng tắt. Người ta có cảm giác như vừa rồi là một tiên nhân nhàn hạ dừng chân nghỉ ngơi trong rừng trúc, cất tiếng ca rồi lại phiêu

nhiên rời đi.

Khi tiếng đàn ngưng hẳn, mọi người mới dần dần phục hồi lại tinh thần, nhưng sau đó lại phát hiện xung quanh tràn ngập hương thơm kỳ lạ, không phải là mùi hoa.

Hương thơm này thanh tao, nhàn nhạt, như thấm vào ruột gan, đan quyện

hài hòa với mùi thơm lá trúc.

Vương Tương không nhịn được cất tiếng hỏi: “Mùi hương gì vậy?”

Hoàn Viễn thản nhiên đến bên Tịch Nhiên, nghe thấy tiếng hỏi bèn chậm rãi trả lời: “Đây là hương trà!”

“Trà?” Mọi người đều kinh

ngạc không thôi, ngay cả Vương Ý Chi cũng không khỏi giật mình: “Sao trà lại thơm như thế?”

Thời đại này mọi người uống trà, cứ thế nấu lá lên mà uống, trong trà còn cho thêm vài thứ linh tinh thượng vàng hạ cám như gừng, muối, hạt dưa, hạt đào...Sở Ngọc lần đầu tiên uống trà ở thời này suýt

nữa phun ra, sau mới hiểu trà mỗi thời khác nhau thế nào. Lại trải qua một vài dịp, trong đầu nàng nảy ra ý tưởng.

Có máy làm thơ Hoàn Viễn trợ giúp tất nhiên rất hữu ích, nhưng chính bản thân nàng cần phải đi tiên phong trong một lĩnh vực thưởng thức văn hóa, mới có thể tạo nên địa vị không

thể bị lật đổ. Thời kỳ này, cả trà và rượu còn ở giai đoạn sơ cấp, chưa có hương vị tinh tế như thời hiện đại. Muốn tạo nên phong cách mới có thể thử nghiệm pha trà xanh và chưng cất rượu. Tuy nhiên Sở Ngọc không giỏi uống rượu, cũng không muốn khuyến khích thói say rượu bê tha, bèn chọn trà làm vũ khí. Dùng cách thức này có

thể tuyên dương hiểu biết văn hóa trà của nàng.

Rừng trúc thanh u, văn sĩ dẫn đường, tăng nhân pha trà, cầm ca hợp xướng. Kết hợp xu hướng thẩm mỹ hiện đại với quan niệm đương thời, Sở Ngọc đã tạo nên một buổi tụ họp vừa thanh tao, vừa hấp dẫn vô cùng.

Cuối cùng, Hoàn Viễn và Tịch Nhiên đích thân rót trà cho từng người. Chén sứ trắng mịn, nước trà trong veo xanh biếc, khác hẳn thứ nước trà vẫn đục lẩn nhẩn như cháo đương thời. Trong chén, vài lá trà nhỏ chìm nổi dập dềnh, tạo cảm giác thật thanh nhã.

Vương Ý Chi bưng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ,

cảm thấy vị thanh, hơi
chát. Ngụm trà đã xuống
khỏi cổ mà hương thơm và
dư vị vẫn còn đọng lại. Rõ
ràng là trà nóng nhưng khi
uống vào lại cảm thấy mát,
thanh nhiệt, xua tan hết
nóng bức.

Vương Ý Chi khép hờ mắt,
khe khẽ thở dài, lát sau
mới quay sang Hoàn Viễn
nói: “Đây là Tử Sở huynh

an bài phải không? Vương Ý Chi tự cho là đã hơn hai mươi năm uống trà, nhưng đến hôm nay mới cảm thấy, như được uống trà lần đầu tiên!”

Vương Tương ngồi bên cạnh kinh ngạc không thôi. Được Vương Ý Chi tán thưởng như vậy, ngày mai danh tiếng “Dụ Tử Sở” sẽ vang khắp thành Kiến

Khang, nhưng đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy người này. Hắc không nhịn được cũng bắt chước Vương Ý Chi uống một hớp. Ban đầu thấy không hợp khẩu vị lắm, nhưng chỉ một lúc sau, hắc cũng không khỏi sửng sốt.

Để nắp chén một bên, Vương Ý Chi hình như có tâm sự trong lòng, không

giống mọi người vẫn còn
chìm đắm trong hương trà.
Hắn tiện tay nhắc nắp
muốn đẩy chén lại, vừa
mới nhắc lên, nhìn thấy
mặt trong nắp chén có chữ.
Năm chữ xoay vòng quanh
trung tâm, khoảng cách
đều nhau, chữ viết mượt
mà ôn nhã, năm chữ này
là: có, thể, thanh, tâm,
vậy.

Vương Ý Chi khẽ thì thầm:
“Có thể thanh tâm vậy?” Có
thể thanh tâm, mấy chữ
này viết trên chén trà, thực
không còn gì thích hợp
hơn!

Mà lúc này, những người
xung quanh cũng đã chú ý
đến chữ viết, thuận miệng
đọc lên: “Thanh tâm cũng
có thể”

Lại có người tiếp lời: “Cũng có thể thanh tâm”

Ba cách đọc khác nhau làm nảy sinh hứng thú của mọi người. Lặp lại một lần, mọi người mới phát hiện, dù theo hướng nào, lấy chữ nào làm mở đầu thì cũng tạo nên một câu hoàn chỉnh, ý nghĩa giống nhau.

Ngay cả Vương Ý Chi, trong

mắt thấp thoáng vẻ lo lắng
điều gì cũng bật cười vì sự
thú vị này.

Sau đó, Sở Ngọc vẫn không
lên sân khấu, mà Vương Ý
Chi và Tịch Nhiên chủ trì
cuộc chuyện trò. Hai người
phong thái nhẹ nhàng cao
quý, một người hào hoa
thông lầu kinh sử, một
người am hiểu Phật học
sâu sắc, đối với học thuyết

Nho gia cũng hiểu tường tận, càng nói chuyện càng khiến mọi người bội phục không thôi.

Mãi cho đến khi bóng nắng ngả về phía tây, mọi người mới đứng dậy lưu luyến rời đi. Tuy Sở Ngọc hoàn toàn không lộ diện, nhưng cái tên Dụ Tử Sở từ nay về sau sẽ khắc sâu trong tâm trí mọi người.

Vương Tương rất muốn biết hình dáng Dụ Tử Sở thế nào, trước khi ra về không nhịn được bèn hỏi Hoàn Viễn: "Xin hỏi, chủ nhân Dụ Tử Sở rốt cuộc ở đâu?"

Hoàn Viễn chưa hồi đáp, một danh sĩ bên cạnh đã cười nói: "Vương Tương có phải là tục nhân không

đấy? Chúng ta cao hứng mà tới, tận hứng mà về, có gặp Tử Sở huynh hay không thì quan trọng gì?" Tiếp đó mấy người đều cười to, khiến Vương Tương xấu hổ đỏ bừng mặt, không dám đòi gặp chủ nhân Sở viên nữa.

Tất cả mọi người đã rời đi, chỉ trừ một người là Vương Ý Chi. Hắn nán lại sau

cùng, thấy mọi người đi hết rồi bèn đứng bên cửa, xoay người lại hỏi Hoàn Viễn: “Dung Chỉ ở đâu?”

Lúc trước nghe tiếng cầm ca hợp xướng, có lẽ người khác không biết nhưng hẳn lại phát hiện ra. Tiếng ca cuối cùng của Dung Chỉ không phải cố tình bỏ dở, mà dường như bị cưỡng ép, hoặc là vì sức khỏe

không tốt nên phải dừng lại. Tiếng đàn cũng không phải sắp xếp từ trước như thế, mà là ứng biến phù hợp với tình huống.

Dung Chỉ thế nào? Đến bây giờ Vương Ý Chi mới hỏi, là đã cực kỳ kiên nhẫn.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 104: Trên đài một phút đồng hồ

Hoàn Viễn dẫn Vương Ý Chi đi hết hành lang uốn khúc, cuối cùng đến một căn phòng. Trong phòng bài trí lịch sự tao nhã, ở giữa là một bàn trà lớn hình vuông, hai bên trái phải là hai chiếc ghế dài

song song, trên có nệm
gấm mềm mại. Hai người
nằm dài trên ghế, người
một miếng ta một miếng,
đang nhón trái cây và đồ
ăn vặt trên bàn.

Thấy Vương Ý Chi, Sở Ngọc
nhồm dậy cười tí mắt, vẫy
tay: “Ý Chi huynh tới rồi
sao? Hôm nay ta nghe có
người kể lại, đa tạ huynh
đã vì ta mà nói lời tốt đẹp!”

Nhìn Dung Chỉ tạm thời bình yên vô sự, Vương Ý Chi nhẹ nhàng thở phào, quay sang cười với Sở Ngọc: “Chẳng qua là ta dật hoa trên gấm thôi! Dù ta không nói gì, danh tiếng của Dụ Tử Sở cũng lan truyền khắp Kiến Khang!”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, biết Vương Ý Chi không

muốn kể công, nhưng trong lòng vẫn ghi nhớ ơn này. Dệt hoa trên gấm, nhưng hoa này rất đặc biệt. Nếu không phải Vương Ý Chi là người ra mặt ủng hộ, e rằng các danh môn công tử không xuất hiện đông đủ như thế. Chỉ một câu nói của hắn có thể đánh tan mọi nghi kỵ phản đối, dù là lớn hay nhỏ.

Ánh mắt Sở Ngọc chuyển từ Vương Ý Chi sang Hoàn Viễn, nàng khẽ gật đầu với hắn: "Hôm nay thật vất vả cho người!" Ban đầu Sở Ngọc định tự mình lâm trận, nhưng sau khi cân nhắc, nàng quyết định cử Hoàn Viễn thay thế, còn mình ẩn sau màn đạo diễn toàn cục.

Sau đó, mới có một tiệc trà như thế!

Bí mật huấn luyện một tháng, hôm nay là ngày gặt hái kết quả. Từ một góc bí mật nhìn xem, Sở Ngọc mới phát hiện trước đây mình phạm sai lầm nghiêm trọng thế nào. Hoàn Viễn vốn bẩm sinh là một thiên tài về quan hệ, giao tiếp, thế mà bị nàng chôn vùi trong

đồng sổ sách kế toán, sự
tự tin của hắn cũng suýt bị
nàng hủy diệt hoàn toàn.
Nói theo cách của đám sinh
viên trong kiếp trước là,
một nhân tài về kiến thức
khoa học xã hội lại bị bắt đi
nghiên cứu toán lý hóa.

Trên tiệc trà, Hoàn Viễn
tiếp đông đảo quan khách
một cách thành thạo điêu
luyện và chu đáo. Ban đầu

nói chuyện với một, hai người, sau với bảy, tám người, mỗi người một đề tài khác nhau mà hản ứng đối tự nhiên, không chút nào bối rối. Ngay cả khi phản bác một ai đó, ngữ khí hản nhẹ nhàng dễ nghe, lời lẽ thuyết phục cũng khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Mà trong quá trình tiếp

chuyện, hẳn không hề bỏ rơi bất kỳ ai. Người nào cũng cảm thấy Hoàn Viễn ưu tiên nói chuyện với mình, không ai cảm thấy cô độc hay lạc lõng cả!

Muốn làm được như vậy, vừa cần có trí nhớ tốt, lại cần khả năng đối nhân xử thế giỏi. Hoàn Viễn luyện tập trong một thời gian ngắn mà làm được hoàn

hảo như thế, không phải kết quả tập luyện mà là tài năng bẩm sinh.

Sự tự tin của Hoàn Viễn, cho đến hôm nay mới được thể hiện.

Từ nhỏ bị giam lỏng, sau khi nhập phủ lại bị Dung Chỉ khống chế, tài năng của Hoàn Viễn không có cơ hội phát huy. Hẳn không

thấy được giá trị của bản thân mình, tự tôn quá cao mà tự tin lại quá thấp. Mâu thuẫn này khiến hấn luôn cảm thấy ức chế, thống khổ. Tuy đau khổ thường rên giữa ý chí phần đấu, nhưng trong hoàn cảnh của Hoàn Viễn thì chỉ làm hấn thêm thất vọng mà thôi.

Một tháng vừa qua, Sở Ngọc không hề hướng dẫn

chi tiết cho Hoàn Viễn. Về phong thái, về giao tiếp, hẳn còn làm tốt hơn nàng. Nàng chỉ không ngừng nói với hắn: "Người có thể! Ta tin tưởng ở người!"

Tuy chỉ là mấy lời ít ỏi, nhưng giống như dòng nước mát lấp đầy cơn khát của Hoàn Viễn.

Hết lần này đến lần khác,

nàng nói với hân, ánh mắt kiên định, giọng điệu chân thành. Kể cả đó là lời nói dối, thì sau khi lặp lại ngàn lần cũng trở thành nói thật.

Hôm nay trong cuộc gặp gỡ, một Hoàn Viên thay da đổi thịt chính là nhân vật duy nhất tỏa sáng. Tỏa sáng mà không chói mắt, hấp dẫn tất cả mọi người, ngay cả Vương Ý Chi cũng

dường như có chút không
sánh bằng. Dù sao Vương
Ý Chi cũng không phải là
nhân vật chính, không thể
quá tích cực tham gia
được.

Sau lần này, không chỉ Dụ
Tử Sở nổi tiếng, mà cái tên
Dụ Tử Viễn cũng được mọi
người truyền tai nhau.

Lúc này Hoàn Viễn vẫn

mỉm cười, ánh mắt sáng
ngời. Tuy cả người hần mệt
mỏi nhưng tâm tình lại
phấn khởi vô cùng. Cứ mỗi
lần hồi tưởng lại buổi trò
chuyện với mọi người, lồng
ngực hần lại tràn đầy cảm
giác vui sướng, hạnh phúc
như trong mộng.

Hoàn Viễn hơi cúi người thi
lễ với Sở Ngọc: "Công chúa
quá lời rồi! Đó là việc ta

cần làm!” Hấn thật lòng muốn cảm tạ Sở Ngọc, sự cảm kích này dùng lời nào cũng không diễn tả được, chỉ có thể thầm ghi khắc trong lòng.

Vừa ngược mắt lên, Hoàn Viễn bắt gặp ánh mắt của Dung Chi. Hấn vẫn uể oải dựa người trên ghế, đôi mắt tối đen sâu không lường được, hơi nhếch

khóe miệng, có vẻ vừa
nghiền ngấm vừa giấu cợt.
Hoàn Viễn bỗng cảm thấy
không thoải mái, nhưng
kiềm chế tâm tình, hành lễ
xong liền xoay người rời đi.

Dung Chi khẽ bật cười.

Cảm giác giữa Dung Chi và
Hoàn Viễn có gì đó khác
thường, nhưng Vương Ý
Chi vẫn chú ý hơn đến nỗi

bản khoản lúc này. Không hiểu tại sao tiếng ca lại ngưng bật giữa chừng một cách không tự nhiên? Hấn nêu thắc mắc và hỏi: “Người không sao chứ?”

Dung Chi khẽ mỉm cười: “Ý Chi huynh không cần lo lắng! Vừa rồi ta ngưng hát, thật là bẽ mặt! Chẳng qua vì không trường hơi, không thể tiếp tục nên mới đành

dừng lại!”

Nhìn chằm chằm Dung Chỉ một hồi, Vương Ý Chi mới chậm rãi cười: “Người đã nói như vậy, thì ta yên tâm!” Hắn đến bên ghế của Sở Ngọc, ngồi xuống cạnh nàng, nghĩ đến quang cảnh hôm nay, không nhịn được cất tiếng khen ngợi: “Vườn nhà nàng sao lại mát mẻ dễ chịu như thế? So với

bên ngoài, giống như hai mùa khác nhau vậy!” Nhà hắt cũng có ao hồ cây cối, nhưng không thể tạo nên không khí mát lạnh như vậy được, nên muốn xin thỉnh giáo một chút.

Nếu có thể hưởng thụ không khí mát mẻ giữa ngày hè oi bức, thật không còn gì bằng!

Vương Ý Chi vừa nhắc tới, khiến cho Sở Ngọc không khỏi liên tục thở dài: “Bây giờ ta mới biết, cái gọi là cao nhấ, tức là phải tốn kém gấp đôi!”

Đây chính là “lên đài một phút, mười năm khổ công”. Để có thể nổi bật và gây ấn tượng hôm nay, Sở Ngọc tuy không mất đến mười năm, nhưng cũng phải lo

lẳng vất vả suốt một tháng.

Trừ việc huấn luyện nhân sự khổ cực do chính tay Sở Ngọc đảm nhiệm, còn phải tiêu tiền như nước. Mỗi ngày qua nàng không dám xem sổ sách, chỉ sợ lên cơn đau tim. Sơn Âm công chúa tuy giàu có, nhưng tiền cũng không phải là đá cuội mà nhặt được.

Đầu tiên, tốn tiền mua nhà là khỏi nói. Mua nhà xong, bởi vì cũ nát nên phải chỉnh sửa trang hoàng lại theo ý mình, cũng tốn một khoản tiền lớn. Nhưng khiến cho Sở Ngọc xót ruột nhất là việc tạo nên không khí mát lạnh. Nàng phải sử dụng một lượng băng khổng lồ, số để ướp trái cây chỉ là nhỏ lẻ, phần lớn dùng để tự tan chảy.

Nghe Sở Ngọc đau lòng giải thích, Vương Ý Chi mới biết, để làm tốt tiệc trà hôm nay, nàng đã phải chi tốn kém thế nào. Nàng đã tìm mua hơn một nửa số băng dự trữ của nhà giàu khắp thành Kiến Khang, giấu ở quanh tòa nhà, khắp các gốc cây cho tan chảy tự do.

Sở Ngọc tiện tay chỉ một vách tường: “Chưa nói tới bên ngoài, ngay trong phòng cũng không thiếu. Không tin Ý Chi huynh đi kiểm tra xem, chắc vẫn còn nước chưa kịp dọn đi hết đây!”

Băng tan sẽ hấp thu nhiều nhiệt lượng, khối lượng băng lớn tan chảy sẽ hạ thấp nhiệt độ xung quanh.

Hơi nước tỏa ra cũng làm cho không khí đã nhiều ngày không mưa trở nên ẩm ướt mát mẻ. Vì vậy các quan khách đang ở bên ngoài nóng bức đi vào Sở viên, bỗng thấy mát lạnh sáng khoái như lạc vào một thế giới khác.

Từ cực kỳ nóng bức chuyển sang mát lạnh, hai thái cực đối lập khiến cho người ta

lưu lại ấn tượng sâu sắc. Bên ngoài càng nóng bức, khi vào cửa càng mát mẻ thì lại càng vui sướng vì được tham dự tiệc trà. Lúc trước có người đến sớm, Sở Ngọc không những không mời vào mà còn đóng chặt cửa, chính là muốn xây dựng ấn tượng tương phản đó.

Cái gọi là "thanh tao phong

nhã", cần phải có cơ sở là thực lực tiền tài. Từ lần thử nghiệm này, cứ mỗi lần nhắc đến mấy chữ đó, Sở Ngọc lại không khỏi nghiến răng, một chữ phun ra là một lần đau tim.

Tình tiết quyết định thành bại, có vẻ đơn giản, không thu hút, không gây chú ý mà lại đạt hiệu quả cao, chính là chỗ khiến Sở Ngọc

phải tiêu phí tâm tư.

Sở Ngọc chỉ vào mặt mình cười khổ, nghiêm túc nói với Vương Ý Chi: “Huynh chớ tưởng rằng ta đang cười, lúc này ta đang khóc!”

QUYỂN 3

Chương 105: Ai là Chung Tử Kỳ

Trò chuyện một hồi, Sở Ngọc tiễn Vương Ý Chi ra về, rồi chậm rãi dạo bước trong rừng trúc.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, trăng sáng vằng vặc trên nền trời tối

thắm. Ánh sáng bạc bao phủ khắp rừng trúc.

Trên khuôn mặt Sở Ngọc, ý cười đã tắt. Lúc trước câu nói của nàng với Vương Ý Chi: “Trên mặt đang cười, trong lòng đang khóc” là phỏng theo lời thoại của một bộ truyện tranh. Nói ra miệng rồi, nàng mới nhớ ra, ở thế giới này sẽ không có người nào hiểu câu nói

này, cũng không hiểu được ý hài hước của nàng.

Vương Ý Chi không hiểu, Dung Chi cũng sẽ không hiểu.

Trong phút chốc, mặc dù bên cạnh có hai người mà nàng vẫn cảm thấy thật cô đơn. Thế giới này có hàng nghìn, hàng vạn người, nhưng nàng vẫn là một kẻ

lạc loài bị ruồng bỏ.

Khó có thể ngăn cản, vậy không ngăn cản nữa! Sở Ngọc cứ để mặc cho đầu óc suy nghĩ vẩn vơ, chậm rãi bước vào rừng.

Băng đã tan chảy hết, không khí dần dần nóng lên. Một làn gió nhẹ thổi đến, phả hơi ấm trên mặt Sở Ngọc rồi nhanh chóng

tản ra.

Trong rừng trúc tĩnh lặng bỗng ngân lên tiếng đàn, nhưng đứt quãng không liên tục, có lẽ gãy đàn một hồi lại dừng, dường như người đó đang suy tư điều gì.

Sở Ngọc nghĩ Tiêu Biệt vẫn còn ở trong rừng trúc, liền dạo bước đi tới.

Sở Ngọc bố trí cho Dung Chỉ và Tiêu Biệt, người hát, người gảy đàn trong rừng trúc. Đối với Dung Chỉ, đến phút sau cùng nàng không biết mời ai nên mới nhờ cậy hẳn. Còn về tiếng đàn, ngay từ đầu Sở Ngọc đã nghĩ đến Tiêu Biệt.

Tuy Sơn Âm công chúa chê Tiêu Biệt là có lý, nhưng

mức độ có lý này ở ngưỡng rất cao, không mấy ai hiểu được. Chỉ ít trong thành Kiến Khang, xét về tài đàn, không ai sánh bằng Tiêu Biệt.

Thế là, lựa lúc Tiêu Biệt đến Sở viên, Sở Ngọc liền đề xuất ý tưởng, thỉnh cầu hắc đệm đàn trong rừng trúc giúp nàng. Không ngờ Tiêu Biệt đồng ý ngay,

nhanh đến mức khiến nàng cảm thấy có chút không yên tâm.

Diễn tấu đã xong, nhưng Tiêu Biệt vẫn ở lại trong rừng trúc, không biết để làm gì.

Đến gần hơn, ánh mắt Sở Ngọc xuyên qua cành lá sum suê, thấy Tiêu Biệt ngồi trước cây đàn cổ. Để

để phòng quần áo và cây đàn bị ướt và lấm bẩn, hắn ngồi trên một thảm lông rất dày, dáng vẻ chăm chú như đang suy nghĩ điều gì.

Nghĩ một lát, hắn lại nâng tay dạo qua dây đàn, tiếng đàn do dự không quyết đoán. Lặp lại như thế mấy lần, hàng lông mày giãn dần ra. Hắn gảy một đoạn âm điệu thanh u nhẹ

nhàng xong, khóe miệng
khẽ cong lên thành một nụ
cười mơ hồ.

Sở Ngọc ho nhẹ một tiếng
rồi bước ra, không tiếp tục
rình xem nữa. Gặp Tiêu
Biệt, nàng cảm thấy hơi
lúng túng. Lúc trước nàng
nói hăng chẳng ra gì, vậy
mà hăng lại rất sẵn sàng
giúp đỡ khiến nàng cảm
thấy áy náy: “Sao người

vẫn còn ở đây?”

Tiêu Biệt ngược mắt nhìn nàng: “Ta vừa mới nghĩ ra một cầm khúc mới, nên quyết định dạo thử ngay ở đây...” Hắc vừa dứt lời, bỗng giật mình nhìn xung quanh, phát hiện ra trời đã tối. Hắc trầm mê trong tiếng đàn, thời gian trôi qua bao lâu mà không hề hay biết.

Tiêu Biệt hạ mắt, thản nhiên nói: "Hóa ra đã muộn như vậy!" Gương mặt tịch liêu như lóe lên điều gì, hấn ôm đàn đứng dậy khẽ gật đầu với Sở Ngọc: "Công chúa, không còn sớm nữa, ta cũng nên về thôi!"

Cảm thấy mình như có ý đuổi khách, Sở Ngọc không đành lòng. Nàng sóng vai

bước cùng với hắn: “Hôm nay dù sao cũng phải đa tạ ngươi. Những lời ta nói trước kia, ngươi đừng để bụng!”

Tiêu Biệt dừng bước, nhìn Sở Ngọc dường như ngạc nhiên: “Công chúa sao lại nói như vậy?”

Sở Ngọc khẽ mỉm cười: “Ta nói ngươi đánh đàn vì mưu

cầu danh tiếng, còn bản thân ta thanh cao thoát tục sao? Hôm nay, ta tổ chức tiệc trà, nếu không phải vì muốn thể hiện với mọi người và có chút tiếng tăm, thì sao phải nhọc lòng khổ công như thế? Ngày đó ta chê trách người, chẳng qua là chó chê mèo lắm lông mà thôi!”

Nàng cẩn thận thở hắt ra,

xoay người nhìn thẳng vào Tiêu Biệt, chân thành nói: “Thực ra ta chẳng có tư cách gì để giáo huấn người, người cũng đừng để chuyện này trong lòng!”

Nếu Tiêu Biệt vẫn đối chọi gay gắt giống như khi mới gặp thì Sở Ngọc không sợ, có thể thoải mái tìm chiêu phản kích. Đáng này, thái độ của hắn với mọi người

vẫn lạnh lùng như trước,
nhưng riêng đối với nàng
thì đặc biệt, hơn nữa còn
thường xuyên tìm tới Sở
viên, mời nàng nghe cầm
khúc mới. Tình cảnh này,
Sở Ngọc không biết phải xử
trí làm sao.

Sở Ngọc hơi hối hận.

Giá như trước đây đừng nói
hắn như thế!

Tiêu Biệt không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn Sở Ngọc. Trong đêm tối, đôi mắt hần sâu thẳm, khuôn mặt kín bưng như bao phủ một tầng băng lạnh, nhưng phảng phất trong đó lại thấy ánh lên vẻ dịu dàng ấm áp. Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng hần trầm giọng nói: “Công chúa, nàng thực là một

người thẳng thắn! Thẳng
thắn thừa nhận mong
muốn của mình, thẳng
thắn đi thu lượm kết quả,
cũng thẳng thắn nói rằng
mình mưu cầu danh lợi.
Điều này khiến ta bội phục
nàng! Ta sợ dĩ như thế,
không phải bởi lời nói ngày
đó của nàng, mà bởi vì,
nàng có thể hiểu tiếng đàn
của ta!”

Hắn thay đổi động tác ôm đàn trước ngực, ngữ khí tuy vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong đó dường như có ẩn chứa những tình cảm khó nói nên lời: “Đàn là tiếng lòng, công chúa có thể hiểu được tiếng lòng của ta, thế là đủ rồi!”

Sở Ngọc ngăn người, đứng trở mắt nhìn Tiêu Biệt khế

cúi người, rồi chậm rãi rời đi. Hắn đi rất chậm, nhưng bước chân vững chãi. Cho đến khi hắn ra tận cửa lớn, nàng cũng không thốt được lời nào.

Nàng không nói nên lời.

Không ngờ, Sơn Âm công chúa lại khắc sâu vào đáy lòng một người đến như thế!

Sở Ngọc không khỏi thăm
thở dài: nàng làm sao có
thể nói với hấn, người có
thể hiểu tiếng lòng của hấn
không còn nữa?

Nàng sao có thể nói với vị
Bá Nha này rằng, Chung Tử
Kỳ của hấn đã chết? Hiện
tại, người đứng trước mặt
hấn chỉ là vỏ bọc “Chung
Tử Kỳ” mang linh hồn khác,

đối với âm nhạc hoàn toàn
đốt đặc cán mai.

(Bà Nha – Chung Tử Kỳ:
Vào thời Xuân Thu Chiến
Quốc (thế kỉ 4 TCN), Liệt
Ngự Khẩu, người nước
Trịnh, trong Thang văn,
sách Liệt Tử có ghi rằng:

“Bà Nha chơi đàn tuyệt
hay, Chung Tử Kỳ nghe
đàn càng giỏi. Bà Nha chơi

đàn, chí tại núi cao, Chung Tử Kỳ nói: 'Hay thay! vờ vờ tựa Thái sơn'. Chí đề nơi dòng nước chảy, Chung Tử Kỳ nói: 'Hay thay! mệnh mang như sông nước'. Bất luận là chí tại cao sơn hay chí tại lưu thủy, Bá Nha trong mỗi khúc nhạc đều biểu hiện chủ đề hoặc tư tưởng của mình, nhờ đó Chung Tử Kỳ có thể lĩnh hội được ý tứ đó. Nghe nhạc là

cảm thụ tâm tình mà người chơi gửi gắm, đạo lý này vốn dĩ đã có từ ngàn xưa vậy. (Khúc nhạc Cao sơn lưu thủy của Bá Nha được coi là một trong mười cầm khúc hay nhất của Trung Hoa cổ đại)

Một ngày, Bá Nha và Chung Tử Kỳ dạo chơi ở núi Thái Sơn, gặp trời mưa to, hai người dừng lại dưới một

mỏm núi đá. Bá Nha trong lòng phiên muện bèn tấu một khúc nhạc. Khúc nhạc ban đầu biểu hiện cảnh mưa rơi xuống một dòng suối trên núi, tiếp đó khúc nhạc mô phỏng âm thanh của nước lên cuộn cuộn cùng đất đá đổ nát. Mỗi khúc nhạc vừa hoàn thành, Chung Tử Kỳ đều ngay lập tức nói được ý tứ mỗi bài. Bá Nha thấy thế bỏ đàn mà

rằng: “Giỏi thay! Các hạ có thể nghe thấu cái chí thú trong khúc nhạc, ý của các hạ cũng là ý của ta vậy”.

Từ đó hai người trở thành một cặp bằng hữu tri kỷ mà đời sau vẫn ca ngợi. Về sau, khi Chung Tử Kỳ chết, Bá Nha đập vỡ cây đàn, không bao giờ chơi đàn nữa vì cho rằng không còn ai hiểu được tiếng đàn của

mình) (Theo Wikipedia)

Tuy tiếng tăm đã nổi như cồn, nhưng ngày hôm sau Sở Ngọc vẫn làm các công việc như mọi ngày: đầu tiên là vào cung kể chuyện, sau đó về phủ dạy tiếng Anh.

Nàng tìm cách nổi danh không phải vì khoe khoang, mà sau này dùng thân phận Dụ Tử Sở sẽ có nhiều tiện lợi.

Trong phòng là một chiếc bàn vuông, hai người ngồi hai bên. Sở Ngọc thấy Thiên Như Kính đã làm xong bài thi, bèn cầm lên xem, lấy bút son khoanh mấy chỗ sai. Tuy nàng cố

tình làm khó dễ, nhưng Thiên Như Kính có một trí nhớ siêu phàm cộng với năng lực học tập đáng kinh ngạc. Hẳn tiến bộ rất nhanh, các lỗi sai ngày càng giảm thiểu.

Nhìn vẻ trầm tĩnh điềm đạm của Thiên Như Kính, Sở Ngọc đặt bài thi trên bàn, đến bên ghé tai hẩn hỏi nhỏ: “Người có biết

hôm qua ta làm gì không?”

Không đợi hấn trả lời, nàng lại nói: “Ta mời một vị hòa thượng!” Cùng với Dụ Tử Sở, Dụ Tử Viễn, tên tuổi Tịch Nhiên cũng trở nên nổi tiếng. Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi người đã biết đến một tăng nhân trẻ tuổi tinh thông và am hiểu sâu sắc về Phật học.

Trừ việc tiêu tiền cho các khối bằng, Sở Ngọc còn chi một khoản đáng kể liên quan đến Tịch Nhiên. Nàng quyên tặng cho chùa Kiến Sơ một số tiền lớn, nhưng xin mượn Tịch Nhiên trong nửa tháng để cùng Hoàn Viễn diễn tập chuẩn bị cho buổi tiệc trà.

Tịch Nhiên vốn có tài học xuất chúng, dung mạo anh

tuần, vết chu sa đỏ rực trên ấn đường khiến người khác khó quên. Hắc là người kế thừa chức vị trụ trì chùa Kiến Sơ trong tương lai, cũng có thể coi là có địa vị và uy tín. Sở Ngọc mượn sức hắc, thực ra là hai bên hỗ trợ nhau cùng phát triển.

Nàng lấy thân phận thành viên của hoàng gia, ủng hộ

chùa Kiến Sơ cả về tiền tài và quyền lực, còn chùa Kiến Sơ cử Tịch Nhiên đến giúp nàng đạt được mục đích.

Sở dĩ nàng chọn một hòa thượng tham gia kịch bản, đó là quyết định tạm thời, cũng là cục diện tình hình bắt buộc. Nàng muốn ủng hộ phát triển một loại tín ngưỡng tôn giáo khác lớn

mạnh lên, dần dần có thể
lấn át, thậm chí tiêu diệt
ảnh hưởng của Đạo giáo và
Thiên Như Kính.

Nói trắng ra, nàng muốn
đem Tịch Nhiên đến bên
cạnh hoàng đế, lật đổ địa
vị của Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính hoàn toàn
hiểu được ý định của Sở
Ngọc. Nhưng lúc này, nàng

ở quá gần, dường như cả hai có thể cảm nhận được hô hấp của nhau. Hắn nhìn chăm chăm gương mặt, chân mày khóe mắt của người thiếu nữ thanh nhã. Về ngoài yếu điệu khác hẳn ý chí kiên định, quật cường của nàng, khuôn mặt nàng sáng ngời diệu kỳ, mà hắn chưa từng bắt gặp ở bất kỳ ai, như áp chế tinh thần hắn.

Nàng không sợ hấn, không coi hấn là thần thánh. Nàng chỉ đối xử với hấn như với một người bình thường, cãi nhau với hấn, mím cười với hấn, lúc uy hiếp, lúc dụ dỗ, thậm chí có lúc tức giận đập bàn.

Phảng phất ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, Thiên Như Kính cảm thấy

hơi hoảng hốt. Hấn không hiểu tại sao, mình không thể nào dời tầm mắt khỏi gương mặt nàng.

Chậm rãi, khuôn mặt hấn nóng dần lên như bị hỏa thiêu. Không biết đây là thứ cảm xúc gì, nhưng mang ý vị thật kỳ diệu đang nhận nhạo trong lồng ngực hấn. Từ trước đến giờ, hấn chưa từng trải qua

cảm giác này.

QUYỂN 3

Chương 106: Thời gian uống cạn chung trà

Trong khi thân phận giả nổi tiếng khắp thành Kiến Khang, thì bản thân Sở Ngọc lại sắp phải rời khỏi kinh thành.

Nguyên nhân là vì sau nhiều lần Lưu Tử Nghiệp

cải trang vi hành, “gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ” quá thuận lợi, tên tiểu tử này phát triển thối hư vinh cao độ, muốn đi xa hơn.

Thời kỳ khủng hoảng tâm lý của lứa tuổi dậy thì thật là khó hầu hạ! Sở Ngọc vừa oán hận, vừa tìm cách bố trí chuẩn bị. Các công việc hiện nay đã sắp xếp khá ổn

thỏa đâu vào đấy, nàng sai người lấy danh nghĩa Dự Tử Sở, khai trương một quán trà tên là “Có thể thanh tâm”, dùng làm nơi tụ họp xã giao. Mặc dù quán trà do người khác đứng tên, nhưng đại bộ phận dân chúng đều biết chủ nhân thật sự là Dự Tử Sở, còn cực ít người biết thân phận thật sau màn.

Lão bản điều hành quán trà là người do Vương Ý Chi cung cấp. Có thanh danh "Dụ Tử Sở" và Vương Ý Chi bảo đảm, cùng với thế lực của họ Vương, trong thành Kiến Khang không kẻ nào dám chèn ép hay bối móc công việc làm ăn này.

Trên triều, mọi việc cũng thuận lợi không gặp khó khăn gì. Lần này, Lưu Tử

Nghiệp không muốn xuất cung lén lút mà phải công khai dâng hoàng. Hoàng đế muốn đi tuần cũng là một việc bình thường. Triều thần không có điều gì phản đối, chỉ đề xuất mang thêm quân đội bảo hộ cho hoàng đế mà thôi.

Mục tiêu đi tuần lần này là huyện Sơn Âm thuộc quận Hội Kê, chính là đất phong

của Sở Ngọc. Đây là một địa phương giàu có, dân cư đông đúc. Thu nhập của công chúa Sơn Âm có hai khoản lớn: một là do hoàng đế cấp phát, hai là thuế ruộng ở khu vực đất phong.

Đi tuần ở huyện Sơn Âm chính là gợi ý của Sở Ngọc. Nơi này dù sao cũng coi như sân sau nhà mình,

khiến nàng yên tâm hơn. Ngoài ra, nàng còn muốn biết “đất phong” của mình thế nào.

Sau khi lên triều trở về, Lưu Tử Nghiệp báo lại kết quả thương nghị với triều thần cho Sở Ngọc biết. Bảy ngày sau họ sẽ lên đường, đó là kết quả thúc ép mạnh nhất của hắn. Dù sao hoàng đế đi tuần cũng là

việc trọng đại, cần chuẩn bị rất nhiều. Nếu theo như quy củ thông thường, đáng lẽ bọn họ phải ngồi đợi ít nhất một tháng.

Lại nói một chút về hạng mục công việc chuẩn bị đi tuần. Phỏng theo phim truyền hình “Khang Hi vi hành”, Sở Ngọc gợi ý Lưu Tử Nghiệp mang theo một vị hòa thượng, hẳn liền

đồng ý cho phép Tịch
Nhiên cùng đi. Xong xuôi,
Sở Ngọc cáo biệt Lưu Tử
Nghịệp, chuẩn bị về phủ để
lo tiếp công việc. Nhưng
nàng chưa đi đến cửa
hoàng cung, đã có người
chặn đường.

Ánh mắt nàng như chôn
chặt trên người đang đứng
ở ngưỡng cửa chặn đường
nàng. Sau đó Sở Ngọc cúi

nhìn đất dưới chân mình, rồi lại ngược lên nhìn thẳng đối phương, mỉm cười: "Thẩm tướng quân, đây là lần thứ hai người chặn đường ta. Tốt xấu gì ta cũng là một công chúa, còn người là thần tử. Làm như vậy chẳng phải quá thất lễ sao?"

Lão tướng trước mặt tuy đã cởi bỏ áo giáp, mặc triều

phục, nhưng khi đến gần vẫn cảm thấy không khí chiến tranh lạnh lẽo áp bức tỏa ra. Hơn nữa, vẻ mặt nghiêm khắc đầy sát khí của ông ta không hề che giấu địch ý, khiến Sở Ngọc cảm thấy rất không thư thái.

Đó là Nam triều lão tướng quân Thẩm Khánh Chi, khai quốc công thần đối với họ

Lưu. Đứng bên ông ta còn có một người khoảng bốn mươi tuổi, mặc triều phục, thấp hơn nhiều và tướng mạo cũng bình thường.

Thẩm Khánh Chi thản nhiên nói: “Công chúa sợ hãi sao? Nếu sợ hãi, thì sau này đừng mê hoặc bệ hạ, khiến người có thể gặp nguy hiểm!”

Sở Ngọc cười nhạo một tiếng: “Thẩm tướng quân đang đe dọa ta sao? Người có bản lĩnh sao không giáo đạo hướng dẫn cho bệ hạ, lại đến bắt nạt một cô gái yếu đuối như ta? Thật là oai phong lẫm liệt!”

Thừa dịp Thẩm Khánh Chi còn đang trợn mắt sừng sốt, Sở Ngọc liền lách qua người ông ta. Sau khi phục

hồi tinh thần, lão tướng
bừng bừng phần nộ: Công
chúa này là cái thứ gì chứ?
Chẳng qua chỉ là một ả
quen thói xa hoa trụy lạc,
yêu thích trai lơ, vậy mà
dám lên mặt dạy người
khác!

Ông ta định vươn tay nắm
lấy bờ vai Sở Ngọc, nhưng
cánh tay to như sắt đúc
vừa giơ ra lại bị một bàn

tay khác giữ chặt lấy,
không cho chạm vào nàng.

Sở Ngọc dừng bước xoay
người, mới giật mình phát
hiện người vừa giúp mình
là người đàn ông trung
tuổi, diện mạo bình thường
bên cạnh Thẩm Khánh Chi.
Người kia nắm lấy cổ tay
Thẩm Khánh Chi, hai cánh
tay giăng co giữa không
trung, hấn nói với vẻ không

tán thành: “Thúc phụ, thúc
lỗ mãng quá! Công chúa là
cành vàng lá ngọc, nếu
thúc làm công chúa bị
thương, chỉ sợ bệ hạ sẽ nổi
giận đấy!”

Thẩm Khánh Chi sắc mặt
lạnh lùng cứng ngắc, trầm
mặc một lúc rồi mới đẩy
tay người kia ra, nhưng
cũng không ngăn cản Sở
Ngọc nữa, để cho nàng tự

do rời đi.

Sở Ngọc hơi nhếch mép, nhìn kỹ nam tử kia, rồi bước đi mà không nói thêm lời nào.

Trở lại phủ, Sở Ngọc giao nhiệm vụ cho từng người. Mặc Hương, Liễu Sắc nhất định phải ở lại phủ công chúa, chịu trách nhiệm xử lý công việc. Hoàn Viễn tiếp

tục làm công tác giao tế, thay nàng quan hệ qua lại với những nhân vật nổi tiếng để khuếch trương thanh thế.

Lưu Tang rất muốn cùng đi, nhưng nàng bác bỏ, yêu cầu cậu bé đợi trong phủ. Gần vua như gần cọp, tuy con cọp này đối với nàng rất tốt, nhưng không ai dám chắc nanh vuốt của nó

sẽ không vô căn người khác. Đề phòng chuyện phát sinh ngoài ý muốn, nàng không mang theo bất cứ người nào trong phủ.

Cuối cùng, là Dung Chỉ.

Trong phòng, tất cả mọi người nhận nhiệm vụ đã rời đi, chỉ còn trừ Hoàn Viễn và Dung Chỉ đang đứng cạnh nàng. Trong đó,

Dung Chỉ chưa được giao việc gì. Nhìn hẳn, Sở Ngọc cảm thấy khó xử.

Càng ở gần Dung Chỉ, nàng càng cảm thấy hẳn sâu không lường được. Hẳn dường như lúc nào cũng yên ổn, vững chãi, không gì quật ngã được. Bảo hẳn làm việc gì, hẳn cũng ung dung đảm nhiệm, giống như một con cờ vạn năng

trên bàn cờ, dù đứng ở vị trí nào cũng có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Kết quả nàng luôn cảm thấy là, dù có sai hấn làm việc gì thì cũng giống như dùng người đại tài vào việc vặt vãnh. Có những lúc nàng lại cảm thấy, nếu để hấn ở vị trí của nàng, phụ trách chỉ huy tìm mưu nghĩ cách, hấn sẽ làm tốt hơn

gấp bội.

Rất lâu sau, nàng mới hạ quyết định, nói với Dung Chỉ: “Người đi trước một bước, đến phủ đệ của ta ở huyện Sơn Âm, thay ta an bài hết mọi thứ. Tạm thời không phải lo những việc khác!”

Nghe lời Sở Ngọc nói, Dung Chỉ không biểu hiện điều

gì, sắc mặt bình tĩnh trầm
mặc, đến độ khiến cho
nàng cảm thấy chột dạ như
mình nói sai điều gì. Nàng
hỏi hẩn: "Thế nào? Có vấn
đề gì sao?"

Dung Chi khẽ mỉm cười:
"Không có gì! Xin công
chúa yên tâm, ta sẽ hoàn
thành tốt việc nàng giao!"

Thấy hẩn đồng ý, cuối cùng

Sở Ngọc cũng có thể nhẹ nhàng thở ra. Phía bên kia, Hoàn Viễn nhắc tới một chuyện: “Công chúa, kẻ tống vào phủ nửa tháng trước, đến nay vẫn chưa chịu nghe lời. Vậy theo công chúa nên làm thế nào?”

Tây Thượng các trong phủ thỉnh thoảng lại đón khách mới. Đó là những vị quan

mà Sở Ngọc cứu được khỏi lưỡi đao phần nô của Lưu Tử Nghiệp. Những người đó thường là tầng lớp trí thức, có kiến thức hiểu biết, được Sở Ngọc dùng thân phận trai lơ cứu thoát và che giấu, qua vài ngày chờ bọn họ ngoan ngoãn nghe lời sẽ tiến hành đàm phán giao dịch.

Những lần trước đều rất

thuận lợi. Được biết mình
vốn bị hoàng đế ban cái
chết, sau lại có cơ hội đàm
phán công bằng, bọn họ
đều tình nguyện trở thành
bộ hạ của Sở Ngọc, thay
nàng xây dựng hang thứ
ba, thứ tư, thứ năm, thứ
sáu...của thỏ khôn 🐇. Chỉ
riêng vị quan này đầu óc
bảo thủ cứng rắn, làm thế
nào cũng không chịu khuất
phục, cứ thấy người đến

chiêu hàng là chửi ầm lên, thậm chí còn mấy lần tuyệt thực khiến Sở Ngọc và Hoàn Viễn cảm thấy rất bất lực. Hiện nay trước khi Sở Ngọc xuất môn, Hoàn Viễn nhắc nàng xử lý việc này cho xong đã. Thông thường những người như vậy đều được phóng thích trả tự do, nhưng hắn vẫn muốn xin ý kiến chỉ đạo của nàng.

Thành ngữ “thỏ khôn ba
lỗ”, ý nói người khôn ngoan
luôn dự phòng nhiều tình
huống, có nhiều chỗ ẩn
nấp, tính toán trước sau

Nghe Hoàn Viễn nhắc tới,
Sở Ngọc cũng rất nhức
đầu. Vị quan này tên là
Thạch Lỗ, đúng là người
cũng như tên, đầu óc như
khối đá tảng. Giả sử không
thể thu phục thành người

của mình, Sở Ngọc cũng không yên tâm mà trả tự do cho hắn.

Sở Ngọc đang khó xử, bỗng nghe thấy tiếng Dung Chi: "Công chúa, việc này giao cho ta được không?" Hắn mỉm cười, xem ra cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng.

Sở Ngọc mặc dù biết rõ bản lĩnh của hắn, nhưng thấy

vẻ mặt thờ ơ như không
kia cũng không khỏi thấy
bất hợp lý. Nàng nhắc nhở
hắn: "Tên tiểu tử này rất
ương bướng, hồ đồ ngu
xuẩn. Người thật sự muốn
đi?"

Dung Chi cười nói: "Công
chúa, cứ để hắn cho ta xử
trí, chỉ cần thời gian uống
một chén trà nhỏ là xong!"

Nghe hăn nói, Sở Ngọc rất không tin tưởng. Nàng đã gặp Thạch Lỗi, biết hăn bảo thủ cứng rắn thế nào. Ngay cả đêm bàn là nóng đỏ dọa hăn, hăn cũng tỏ vẻ khàng khái hi sinh. Dung Chỉ liệu có được biện pháp gì?

Uống một chén trà nhỏ, mất khoảng mười phút đồng hồ, thời gian này nói vài lời cũng không đủ nữa

là.

Sở Ngọc cau mày hỏi:
"Người không định dùng
hình đấy chứ?"

Dung Chi cười bí hiểm:
"Nếu công chúa không tin,
thì cùng ta đến xem!"

Sở Ngọc lúc này đã bán tín
bán nghi. Dung Chi không
phải là kẻ ăn nói khoa

trương, việc không chắc chắn thì hẳn sẽ không đảm bảo. Nàng quyết định đi theo, chủ yếu vì tò mò muốn biết cách làm của hẳn.

Thạch Lỗi bị nhốt trong một gian phòng ở nơi vắng vẻ, cửa phòng khóa chặt. Sai người mở cửa, Dung Chỉ thản nhiên đi vào, sau đó đóng cửa lại, ngăn cách Sở

Ngọc và Hoàn Viễn bên ngoài.

Dung Chỉ vừa mới đi vào, bên trong liền vọng ra tiếng chửi mắng kịch liệt. Mặc dù đã nhịn đói hai ngày, nhưng Thạch Lỗi vẫn còn rất sung sức, chửi mắng người khác ra rả mà không sợ phí sức lực chút nào.

Sở Ngọc Hoàn Viễn lắng tai

nghe. Sau bảy tám phút, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì của Dung Chi.

Bên ngoài Sở Ngọc càng lúc càng lo lắng. Tuy nàng biết rõ Thạch Lôi bị trói chặt, không thể gây thương tổn gì cho Dung Chi, nhưng đã lâu như vậy không có động tĩnh của hắn, phải chăng trong phòng đã phát sinh biến cố gì? Đúng lúc Sở

Ngọc định sai người vào phòng, bỗng tiếng mắng chửi của Thạch Lỗi ngưng bật.

Một khoảnh khắc yên tĩnh kỳ dị, lúc này giọng Thạch Lỗi bỗng cao hơn trước gấp bội: “Người?! Người định làm gì? Đừng đến gần ta! Đừng đến gần ta! Nếu không ta hô hoán lên đó! Không muốn a! Không

muốn a!”

Ngữ điệu thâm trầm, thực khiến lòng người rơi lệ, cây cỏ sầu bi.

Chưa đầy hai phút sau, Dung Chỉ mở cửa, thản nhiên bước ra. Áo ngoài mở rộng, lộ ra áo trắng mỏng bên trong, hắn vừa đi vừa chỉnh lại y phục: “Được rồi đó, công chúa!”

Thấy bộ dạng này của hấn, Sở Ngọc đã đoán được vài ba phần, nhưng vẫn không nhin được mở miệng hỏi: “Ngươi vừa làm gì vậy?”

Dung Chi sửa sang lại áo xống cẩn thận, rồi mới ngẩng đầu cười dài: “Ta chẳng làm gì cả, chỉ cởi áo trước mặt hấn. Thế là hấn nói, chỉ cần ta không tới

gần, cái gì hấn cũng chịu làm. Bây giờ công chúa có thể nói chuyện bình tĩnh với hấn, hấn sẽ không quát mắng âm ỉ nữa đâu!”

Chỉ đơn giản như vậy thôi!

Cùng lúc này, Hà phò mã và Chữ Uyên đang ngồi uống rượu tán gẫu trong biệt viện gần đó. Vốn tưởng rằng bệ hạ chỉ thuận

miệng nói chơi, không ngờ
vài ngày sau, có ý chỉ của
thánh thượng phái Chử
Uyên đến phủ công chúa.
Nhưng điều khiến Hà Tập
giật mình là, Sở Ngọc chỉ
đến nhìn Chử Uyên một
cái, vẻ mặt như muốn nói
"Hóa ra chỉ có thế!", rồi sau
đó chẳng thèm đến biệt
viện của hắn thêm lần nào.

Thật ra nguyên nhân rất

đơn giản! Chữ Uyên là mỹ nam tử, nhưng trên mặt để râu ria, lại còn rất dài, gật gù phiêu dật. Dù trông râu ria có phong cách thế nào, Sở Ngọc cũng hoàn toàn không ưa thích, vì thế cảm tình với dung mạo Chữ Uyên giảm đi mất mấy phần.

Kể cả người đó không để râu, thì với tâm tình hiện

tại của Sở Ngọc, nàng cũng chẳng bao giờ có thể thân mật với người mới gặp lần đầu cả!

Hà Tập và Chử Uyên không hề biết tâm tư của Sở Ngọc, vẫn nơm nớp lo sợ. Hơn mười ngày nay bọn họ ăn ở cùng nhà, chỉ sợ đến lúc trời tối, Sở Ngọc bỗng nhớ ra hai người. May mắn thay hình như công chúa

hoàn toàn quên lãng, chưa từng tiến đến. Hôm nay là ngày phụng chỉ cuối cùng của Chủ Uyên. Tưởng tượng đến ngày mai có thể được giải phóng, hai người vô cùng phấn khởi, bèn uống rượu trong sân, nhưng vừa uống được một nửa thì nghe thấy tiếng kêu thê thảm của Thạch Lỗi.

Hai người run rẩy một hồi, vội nhấp chút rượu cho vững dạ. Hà Tập cười khổ nói: “Chử công, hay là đêm nay chúng ta ngủ cùng đi!” Để tránh bị công chúa đánh lén ban đêm.

Chử Uyên cảm kích nâng chén: “Đa tạ!”

Có người kêu thảm thiết, có người thoát, có người

vui mừng, có người sầu
muộn, đúng là một đêm
không ngủ!

QUYỂN 3

Chương 107: Nô lệ da đen

Sở Ngọc đã từng xem rất nhiều chuyện cải trang vi hành trên phim truyền hình, nào là "Khang Hi vi hành", rồi đến "Kỷ Hiếu Lam – thiết xỉ đồng nha", lại có "Hoàn Châu cách cách". Hoàng đế cải trang

vi hành trong dân gian, ăn nhậu chơi bời là chính, điều tra dân tình là phụ, khi trở về còn mang theo một hai mỹ nữ Giang Nam, coi như đặc sản địa phương làm quà lưu niệm.

Cho nên hoàng đế thời nào cũng vậy, đã nói vi hành là đều nhằm thẳng hướng Giang Nam. Nơi đây có sơn thủy hữu tình, có rượu

ngon đồ ăn phong phú đặc sắc, còn có lắm mỹ nhân. Rất ít người đi theo hướng ngược lại, tức là tiến về vùng sa mạc nhiều bão cát phía Bắc.

Lưu Tử Nghiệp cũng không ngoại lệ.

Tuy địa điểm là do Sở Ngọc gợi ý, nhưng phải được hấn gặt đầu thì việc mới thành.

Một đường ăn nhậu chơi
bời, đội quân hộ tổng rầm
rộ, quan viên các nơi long
trọng tiếp đón để mong
được thăng quan tiến chức,
hoặc là hoàng thượng ban
thưởng...Cuối cùng, cũng
đến ngày bọn họ lên
đường, nhằm huyện Sơn
Âm thăng tiến.

Trên đường, trừ Sở Ngọc là

bạn đồng hành với hoàng đế, còn có một vị quý phi họ Tạ. Nàng ta lớn tuổi hơn Lưu Tử Nghiệp, khoảng tầm hai mươi, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, cử chỉ phong thái yếu điệu thướt tha mê hoặc lòng người. Tuy nhiên từ đầu tới giờ nàng ta chẳng nói năng gì. Sở Ngọc ngồi cùng xe với vị quý phi này, nhưng không tìm được cơ hội nào bắt

chuyện.

Dừng lại ở một vài nơi phong cảnh hữu tình, Lưu Tử Nghiệp còn làm mấy bài thơ. Tuy không thể gọi là văn tài lỗi lạc, nhưng một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi làm được như vậy cũng là rất khá.

Huyện Sơn Âm là nơi lưu truyền rất nhiều câu

chuyện gắn với các danh nhân. Ví dụ như về Vương Hi Chi. Đương thời Vương Hi Chi rất thích ngỗng trắng, nghe nói ở Sơn Âm có một đạo sĩ nuôi được một đàn ngỗng rất đẹp bèn đến hỏi mua. Đạo sĩ không bán, mà yêu cầu đổi ngỗng lấy bản chép Đạo Đức Kinh của Vương Hi Chi. Bình thường xin chữ Vương Hi Chi rất khó, nhưng vì mê

ngõng mà ông sẵn sàng
ngồi chếp nửa ngày để đổi
lấy đàn ngõng đẹp. Chuyện
này về sau trở thành giai
thoại lan truyền trong dân
gian.

Một giai thoại khác là về
hội thơ “khúc thủy lưu
thương”, xuất phát ban
đầu là ở Lan Đình, thuộc
huyện Sơn Âm. Chính tại
nơi đây, Vương Hi Chi đã

viết nên kiệt tác thư pháp
“Lan Đình tập tự” lưu
truyền thiên cổ.

Ở đất phong, Sở Ngọc cũng
có phủ đệ. Phủ công chúa
dùng làm nơi tiếp đón Lưu
Tử Nghiệp là thuận tiện
nhất. Giữa trưa, đoàn xa
giá đến nơi, người đứng ở
ngưỡng cửa nghênh đón là
Mặc Hương khiến Sở Ngọc
cảm thấy hơi sững sốt. Tuy

nhiên cả ngày bận rộn tổ chức tiệc tẩy trần, bồi tiếp hoàng đế, đến đêm, khi Lưu Tử Nghiệp đã đi nghỉ, Sở Ngọc mới gọi Mặc Hương vào hỏi: "Tại sao Dung Chi không tới?"

Mặc Hương khẽ nhăn mày, nhìn Sở Ngọc nhẹ nhàng nói: "Dung công tử đã định xuất phát, nhưng ngay trước khi đi bỗng nhiên bị

bệnh, nên đành cử ta đến thay!”

Bị bệnh?

Sở Ngọc sửng sốt, không kịp nghĩ ngợi điều gì, chỉ biết hỏi: “Bị bệnh gì?”

Mặc Hương lắc đầu: “Cái này Mặc Hương không biết!” Mặc dù trong phòng khá tối, nhưng hăn vẫn

nhìn rõ sắc mặt Sở Ngọc. Sau khi nghe nói Dung Chỉ bị bệnh, mặt nàng bỗng tái nhợt.

Cắn môi, đầu óc trống rỗng, Sở Ngọc cố gắng lấy lại trấn tĩnh, lại hỏi: "Vậy trước khi người rời đi, Dung Chỉ bị bệnh thế nào?"

Lòng rối như tơ vò, Sở Ngọc cảm thấy tim mình

như đập loạn nhịp. Nàng đang ở Sơn Âm, muốn trở về không phải trong khoảnh khắc có thể làm được.

Mặc Hương khẽ mỉm cười, cúi đầu thi lễ: “Công chúa không cần lo lắng, chỉ là suy nhược cơ thể, không được đi lại mệt nhọc. Chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi!”

Nghe Mặc Hương nói như vậy, Sở Ngọc hơi yên tâm, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy bất an. Nàng cũng không biết mình bất an vì cái gì, chỉ hỏi thêm vài điều. Mặc Hương lại tiếp tục an ủi, nói nàng không cần quá lo lắng. Bất cứ khi nào nàng trở về, nhất định sẽ gặp lại một Dung Chỉ khỏe mạnh bình

thường.

Tuy lo lắng cho Dung Chỉ, nhưng lúc này Sở Ngọc không thể trở về được, vì như vậy sẽ làm Lưu Tử Nghiệp mất hứng. Hôm sau Lưu Tử Nghiệp tỉnh giấc, đã khỏe khoắn sau một ngày đường sá mệt nhọc, liền hỏi nàng xung quanh đây có chỗ nào đẹp không.

Sở Ngọc thầm nghĩ: ta cũng là lần đầu tiên tới đây, người hỏi ta, ta biết hỏi ai? May là nàng vẫn nhớ chuyện về hội thơ ở Lan Đình, bèn thuận miệng gợi ý, đến Lan Đình!

Lưu Tử Nghiệp vui vẻ đồng ý. Thời tiết bây giờ đã sắp sang thu, tuy vẫn còn hơi nóng nhưng trời trong xanh nắng đẹp, đi du ngoạn rất

phù hợp.

Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp không mang theo nhiều người, trừ hai hộ vệ thân cận nhất còn có một đội thị vệ. Để không gây sự chú ý, tất cả đều mặc thường phục.

Tuy chỉ có một đội thị vệ, nhưng chỉ huy là tướng quân Tông Việt. Trông

người này rất ôn hòa, mắt hẹp dài, khi cười híp thành một đường. Nhưng Sở Ngọc nghe nói, hấn xuống tay rất tàn bạo. Năm đó Cảnh Lăng vương Lưu Đản chiếm cứ Quảng Lăng định mưu phản, sau khi công phá thành, vị tiên sinh này đã giết sạch đàn ông trong thành, từ trên xuống dưới khiến đầu người chất cao như núi.

Tuy Tông Việt nói chuyện với Sở Ngọc rất nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng cứ nhìn vào mắt hắc là nàng lại cảm thấy sợ. May mắn thay, hắc là bộ hạ trung thành của hoàng đế, Lưu Tử Nghiệp sai gì hắc làm nấy, tạm thời không đe dọa gì đến nàng.

Ngoại ô huyện Sơn Âm,

cảnh trí rất đẹp, thật giống như miêu tả trong “Lan Đình tập tự”: “Thử địa hữu sùng san tuấn lĩnh, mậu lâm tu trúc, hựu hữu thanh lưu kích thoan, ánh đá tả hữu” (Nơi này sẵn đồi cao, núi dựng trập trùng, rừng cây, bãi tre rậm rạp, lại có dòng nước trong veo bập bênh, sóng sánh mé bên này mé bên kia, khi thoăn thoắt khi lững lờ). Tuy

không phải ngày xuân,
nhưng vào lúc cuối hè đến
nơi này, cũng cảm thấy
phong cảnh thật nên thơ.

Dọc theo dòng suối nhỏ
uốn lượn hình chữ “Chi”
(之), cảnh sơn thủy hữu
tình khiến nổi lo lắng trong
lòng Sở Ngọc cũng vơi bớt
đi rất nhiều, tạm thời
không còn đặt tâm tư ở
thành Kiến Khang nữa.

Phía trước có một người
đen sì nằm bò bên dòng
suối, hình như là đang
uống nước.

Không đợi Sở Ngọc hay Lưu
Tử Nghiệp cất tiếng, Tông
Việt lạnh lùng sai hộ vệ:
“Lên trước nhìn xem đó là
người nào, đuổi hẩn đi để
tránh quấy rầy hứng thú
dạo chơi của bộ hạ!”

Hộ vệ tiến đến, Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp cũng tới gần hơn, có thể nhìn rõ hình dạng người này. Người đó đứng thẳng lên, lấy tay lau nước trên mặt, cặp mắt với đồng tử màu hổ phách nhìn chăm chăm những người đang đến. Hắn nhìn tên hộ vệ, lại nhìn Sở Ngọc đứng phía sau, ánh mắt trong sáng toát lên vẻ khó hiểu.

Nhìn rõ người này, Sở Ngọc cũng vô cùng kinh ngạc, không khỏi buột miệng: “Người da đen?” Sao lại xuất hiện ở đây?

Người này quần áo rách rưới, chỉ che được hông và eo, phần ngực và bắp đùi hầu như lộ hết ra ngoài. Da hắn ngăm đen màu mật ong, không phải phơi nắng

nhều bị đen, mà là màu da
bầm sinh. Thân hình thon
dài, bắp thịt rắn chắc khỏe
mạnh, dáng vẻ nhanh nhẹn
linh hoạt. Tóc hắc rất
ngắn, từng túm đen nhánh
và xoắn tít. Bởi vì hắc quá
đen nên Sở Ngọc không
nhìn rõ đường nét khuôn
mặt, chỉ cảm thấy hắc còn
rất trẻ. Đặc biệt là cặp mắt
người này, trong suốt màu
hổ phách, giống như màu

rượu ngon sóng sánh khiến người ta rất có ấn tượng.

“Muốn ta...tránh ra?” Bị hộ vệ xua đuổi, hấn chậm rãi mở miệng, ngữ điệu cứng nhắc, chậm chạp “Vì, vì sao? Không, không cho!”

Lưu Tử Nghiệp kinh ngạc kêu lên, đồng thời cho Sở Ngọc biết thân phận người này: “Nô lệ da đen?”

QUYỀN 3

Chương 108: Nô lệ da đen nhà ai

Nô lệ da đen thường do các lái buôn nước ngoài đưa tới, thân thể cường tráng, chăm chỉ và chịu được vất vả, dùng làm nô bộc rất tốt. Hiện nay, có nô lệ da đen trong nhà đang là một thời thượng.

Nhưng tại sao một nô lệ da đen lại xuất hiện ở đây?

Trông hẩn hình như không có chủ nhân.

Hộ vệ thấy tên này đuổi mà không chịu đi, sợ bị Tông Việt trách phạt liền rút đao ra. Sở Ngọc sợ hẩn sẽ làm bị thương người kia, vội vã kêu lên: "Không

được dùng đao! Đừng để máu me làm hỏng cảnh đẹp nơi đây!”

Công chúa đã mở miệng, hộ vệ chỉ còn biết thu đao, dùng tay đẩy người nô lệ da đen. Nhưng hấn đã dùng hết sức lực vẫn không thể làm đổi phương suy chuyển một chút nào, người nô lệ vẫn đứng vững vàng thản nhiên như trước.

Người này gạt tay tên hộ vệ ra khỏi vai mình như thể gạt một con muỗi, rồi vung nhẹ tay, tên hộ vệ liền bắn cả người ra ngoài, rơi ùm xuống suối, làm bắn lên những tảng bọt trắng xóa như tuyết.

“Không, không đi!” Hắc lập bập nói, khẩu âm ngọng nghịu, nhưng ánh mắt trong suốt màu hổ phách

lại cứng rắn, kiên định.

Tông Việt hơi nhú má, trong cặp mắt dài nhỏ ánh lên vẻ tàn độc, nhưng rất nhanh bị hấn kìm nén xuống. Hấn khoát tay, lập tức có bốn tên hộ vệ khác xông tới hợp lực đẩy người da đen. Mà lúc này, Sở Ngọc cũng chạy tới gần hơn để nhìn rõ người nô lệ.

Người này rất trẻ, khoảng
mười bảy, mười tám tuổi,
gương mặt ngời ngời sức
sống, đường nét ưa nhìn,
Cặp mắt to, sống mũi
thẳng, làn môi nở nang
sung mãn. Nếu loại bỏ màu
da đen, người này có thể
gọi là đẹp trai.

Thật là một con báo xinh
đẹp!

Sở Ngọc trong lòng thầm tán thưởng. Tuy đã quen nhìn ngắm vẻ đẹp trong phủ, nhưng lần này lại được thưởng thức một phong vị hoàn toàn khác, nàng không khỏi có ấn tượng thú vị.

Bốn người cùng đẩy, cuối cùng cũng làm người da đen dịch chuyển một chút, nhưng chỉ là nhúc nhích

một chút mà thôi! Hấn chau mày, giơ tay kháng cự, hét lớn một tiếng. Bốn người liền bị hấn xô bật ra, tuy không giống người đầu tiên rơi xuống suối thê thảm, nhưng cũng bị đẩy lui vài bước.

Sắc mặt Tông Việt biến đổi. Mấy người hộ vệ mà không địch lại một tên nô lệ da đen, thật khiến hấn bẽ

mặt, lửa giận trong lòng cũng dần dần thẳng cấp. Sở Ngọc tuy tập trung chú ý vào người nô lệ, nhưng cũng không quên để ý Tông Việt. Nàng vội vàng cất tiếng: "Thêm mấy người nữa! Ta muốn xem sức lực của người nô lệ này đến đâu!"

Sở Ngọc đã lên tiếng, Tông Việt đành phải phục tùng.

Thế là, năm người, sáu người, bảy người, rồi đến tám người, mới có thể đẩy được người da đen.

Người da đen nghiêng ngả
lảo đảo lùi về phía sau.
Hắn ngồi bệt xuống bờ
suối, hai tay chống dưới
đất ngó nhìn Sở Ngọc và
những người kia với vẻ
chán nản, không phục:
“Các người, người, nhiều

người!”

Sở Ngọc cười tí mắt nói: “Đúng, chúng ta có nhiều người, còn người chỉ có một!” Thật ra tám người hộ vệ mệt thở không ra hơi, từng đốt ngón tay đau như dằm.

Nghe Sở Ngọc thẳng thắn thừa nhận, người da đen như được trút giận, không

nói gì nữa. Hắn đứng dậy, rũ rũ bùn cát trên người định rời đi. Trong suy nghĩ của hắn, nhiều người tất nhiên là thắng ít người, thua cũng không có gì nhục nhã. Bọn họ đẩy thắng hắn, vậy hắn đi khỏi là xong.

Hắn vừa mới xoay người, trong bụng liền phát ra tiếng “ọc”, âm thanh lớn

đến độ Sở Ngọc cũng nghe thấy. Người da đen uể oải sờ bụng, vỗ nhẹ rồi cúi nhìn bụng nói lầm bầm: “Không, không đói!” Như thế làm vậy, hẳn sẽ không đói nữa thật!

Sở Ngọc phì cười, kéo tay Lưu Tử Nghiệp nói nhỏ: “Bệ hạ, ta muốn có tên nô lệ da đen này! Hẳn khỏe như vậy, chắc là rất có ích!” Tuy

đang cười nhưng nàng
thăm giật mình. Người này
đang đói khát, vậy mà sức
lực ngang ngửa tám nam
tử hán cường tráng. Không
hiếu hấn ăn no thì sẽ như
thế nào?

Chẳng qua chỉ là một tên
nô lệ da đen mà thôi, đang
cao hứng, Lưu Tử Nghiệp
tất nhiên không phản đối.
Hắn gật đầu nói: “Được, có

muốn ta sai người lôi hấn đến đây không?”

Sở Ngọc cười lắc đầu, đã chuẩn bị sẵn sàng bước tới: “Không cần, để ta tự đến chỗ hấn!” Nàng nghe thấy tiếng Lưu Tử Nghiệp dặn dò phía sau: “Tỷ cẩn thận, nô lệ da đen có sức khỏe kinh người lắm đấy!”

Nàng không quay lại, chỉ

khoát tay ý bảo yên tâm.

E sợ sức lực ghê gớm của người nô lệ, Sở Ngọc không dám đến quá gần mà đứng cách hăm khoảng sáu, bảy thước rồi cất tiếng hỏi: “Này, người tên là gì?”

Thấy hăm tỏ vẻ khó hiểu, Sở Ngọc cười thân thiện, rồi chỉ tay lên chóp mũi mình: “Sở Ngọc, ta tên là

Sở Ngọc, còn người tên gì?"
Trong ánh nắng, gương
mặt nàng trắng trẻo, sáng
ngời như ngọc thạch.

Người da đen ngầy người,
bắt chước động tác của
nàng, cũng lấy tay điểm
mũi, nhưng không cẩn thận
dùng lực mạnh. Hắn kêu
"A" lên một tiếng, khom
người xoa xoa mũi. Lúc
đứng thẳng dậy, trên chóp

mũi hăn có một chỗ đỏ sậm.

Đôi mắt màu hổ phách rớm lệ ở viền mi: “Đau...” Hăn phùng má thối, cho rằng làm như thế sẽ đỡ đau, nhưng không thể nào thối được vết thương trên mũi. Ngắm nghĩ một lát, hăn hơi ngửa mặt lên thối, nhưng dù thế nào mũi cũng ở trên mồm, không thể nào thối

tối.

Không thối được, người da đen càng gắng sức, phồng má trợn mắt tận lực, càng ngửa mặt cao hơn, tận đến khi Sở Ngọc không nhìn thấy mặt hấn nữa.

Phía sau Lưu Tử Nghiệp cười ha hả, bọn hộ vệ cũng cười lăn cười lộn. Sở Ngọc tuy cũng buồn cười lắm

nhưng phải cố nén, tiếp tục kiên nhẫn hỏi: “Người tên là gì?”

Phát hiện ra không thể nào thối được lên mũi, người da đen bực bội cúi đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi phun ra một loạt âm thanh mà Sở Ngọc không hiểu. Cuối cùng hắn lắp bắp: “A, A Man”

Những từ đầu tiên vốn là tên của hắc. Sau đó hắc bị trói lên một chiếc thuyền. Mọi người gọi hắc là A Man, gọi qua gọi lại, cuối cùng hắc đành cam chịu đó là tên mình. Nhưng những chữ này, lần đầu tiên từ miệng hắc nói ra, bởi vì chưa từng có người nào hỏi tên hắc.

Trước giờ chưa từng có.

“Tốt, A Man” Giọng điệu Sở Ngọc trở nên rất dịu dàng. Nàng bỗng có cảm giác xấu hổ, thấy mình giống như sói xám đóng giả bà ngoại để lừa cô bé quàng khăn đỏ: “Người có muốn đi cùng với ta không?”

“Đi, đi cùng?” A Man chớp

mắt liên hồi: “Vì, vì sao?”

Sở Ngọc buột miệng nói: “Đi với ta, sẽ có thịt ăn”. Nàng vốn chỉ thuận miệng mà nói, nhưng vừa nói xong, bỗng thấy cặp mắt đẹp để màu hổ phách của hân phút chốc trở nên sáng ngời.

“Thật, thật?” Cùng với tiếng nói ngọng nghịu, âm

thanh trong bụng A Man
cũng hợp tấu: “Ọc, ọc...”

“Có, có nhiều thịt?” A Man
vừa lặp lại, vừa nuốt nước
miếng.

Sở Ngọc gật đầu khẳng
định: “Ta sẽ cho người ăn
thịt, ăn đến khi nào no thì
thôi. Thế nào, có đi theo ta
...”

Sở Ngọc còn chưa nói xong, A Man liền gấp gáp chặn lời nàng, gật mạnh đầu như sợ nàng đổi ý: “Ta đi, ta đi!”

...Dễ dàng như vậy, đã có được tên tiểu tử sức lực kinh người này?

Sở Ngọc bắt đầu nghi ngờ, phải chăng vì chàng da đen này quá tham ăn, nên mới

bị người ta lừa bắt làm nô
lệ?

QUYỂN 3

Chương 109: Đất Tương có thiên tử

A Man đồng ý đi theo Sở Ngọc, như vậy đã trở thành người của nàng. Nhưng trông hằn rách rưới bản thủ thế kia, không thể cùng đi với bọn họ được. Sở Ngọc không để tâm, nhưng Lưu Tử Nghiệp lại

không vui vẻ gì.

Tông Việt hiểu ý rất nhanh, bèn sai một hộ vệ cầm lệnh bài của mình đưa A Man về phủ công chúa trước. A Man cứ đứng yên tại chỗ, chăm chăm nhìn Sở Ngọc: “Thật...”

Sở Ngọc trợn mắt lắc đầu, nói: “Người đi theo hộ vệ của chúng ta về phủ trước.

Ở đó sẽ có người nấu thịt cho người ăn!” Nói xong nàng quay sang dặn dò hộ vệ: “Người dẫn hăn về, bảo đầu bếp nướng thịt cho hăn ăn, nói là mệnh lệnh của ta, cho hăn ăn no thì thôi!”

Tên hộ vệ liếc nhìn A Man đầy vẻ ghen tỵ, thầm nghĩ chính mình cũng không được đãi ngộ như vậy, bèn

đá ống đồng của A Man:
“Đi thôi, đồ mọi đen!”

Một cước này của hắc đầy
vẻ oán hận, không ngờ đá
vào chân A Man như đá cột
sắt, đau đớn khiến hắc ôm
chân nhẩy dựng lên. Thế là
lại phải một phen gây sức
ép, mới không dễ dàng gì
đưa A Man đi, tiếp tục lộ
trình du ngoạn của bọn họ.

Men theo dòng suối tiến sâu vào trong núi, đi qua một chiếc cầu nhỏ là tới Lan Đình. Đây chính là nơi Vương Hi Chi và các danh sĩ đã từng ngâm xướng thi ca, còn lưu truyền đến đời sau.

Trong núi, ánh nắng bị che khuất nhiều, gió nhẹ mát mẻ, Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp ngồi trong đình hít

thở không khí thoáng đãng, rừng trúc xung quanh tỏa hương thơm khoan khoái. Lưu Tử Nghiệp hứng chí ngâm nga: “Thử địa hữu sùng san tuấn lĩnh, mậu lâm tu trúc, hựu hữu thanh lưu kích thoan, ánh đá tả hữu”. Chính là những câu trong “Lan Đình tập tự”.

Ngôi đình bát giác mà họ đang ngồi không hề đặc

sắc hoa lệ. Bậc thềm cao quá đầu gối, sơn đỏ trên cột trụ đã hơi bong tróc, lộ ra những hoa văn điêu khắc trên gỗ. Nhưng nơi này gắn với giai thoại về "khúc thủy lưu thương", nên đã trở thành một địa danh nổi tiếng lưu truyền thiên cổ.

Ngâm nga xong vài câu, Lưu Tử Nghiệp bắt đầu

thấm mệt sau hành trình
cuốc bộ lên núi. Hấn nằm
gối đầu lên đùi Sở Ngọc,
chân trong chân ngoài vắt
véo trên lan can đình, mơ
màng ngủ. Sở Ngọc cúi
nhìn, tay phất qua phất lại
trên trán hấn để đuổi côn
trùng.

Bị tay Sở Ngọc gây rối, Lưu
Tử Nghiệp hơi nhú mày,
miệng làu bàu gì đó rồi lại

tiếp tục ngủ.

Sở Ngọc yên lặng nhìn hắc.
Chỉ có lúc này, tiểu hoàng
đế hung tàn độc ác mới trở
nên đáng yêu. Lúc ngủ,
hắc sẽ không còn động
một chút là giết người, hay
là thô bạo trách mắng
người xung quanh, thậm
chí khuôn mặt cũng không
còn toát lên vẻ dữ dằn
đáng sợ khiến người ta ớn

lạnh.

Cũng chỉ trong lúc này, Sở Ngọc mới cảm thấy đây đúng là một thiếu niên mới mười sáu, mười bảy tuổi, hơn nữa, còn là em trai ruột thịt của nàng. Lưu Tử Nghiệp gối đầu trên đùi nàng, sự tiếp xúc thân mật đem lại cảm giác dịu dàng, nàng nhìn hắn mà không còn ác cảm hay kinh sợ.

Làn gió ấm áp khiến người ta buồn ngủ. Sở Ngọc cũng không nhận được mà dựa người vào cột đình, nhắm mắt lại.

Ngủ thiếp đi một lúc, Sở Ngọc thấy trên đùi mình động đập liền mở mắt ra. Nàng nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp vẫn gối đầu trên đùi nàng, nhưng đang yên lặng

nhìn nàng. Cặp mắt hẹp dài bình thường ánh lên vẻ tàn nhẫn, ác độc nhưng lúc này lại mềm mại, dịu dàng trong hoài niệm.

“Sao thế?” Sở Ngọc vẫn chưa tỉnh táo hẳn, đưa tay sờ sờ mặt hẳn. Vỗ nhẹ, rồi còn thuận tay véo mũi Lưu Tử Nghiệp, xong rồi nàng mới giật mình tỉnh ngủ hoàn toàn. Nàng vừa làm gì

vậy? Đó là mũi của hoàng đế!

Nhưng Lưu Tử Nghiệp không hề nổi giận với hành động vừa rồi của nàng. Hắn trở mình để tìm một tư thế thoải mái hơn, miệng lầm bầm: "A tỳ, thật giống như trước kia!"

Trước kia? Chắc chắn là chuyện liên quan đến công

chúa thật. Sợ lộ ra sơ hở, Sở Ngọc không dám nhiều lời, đành phải ậm ừ trong miệng.

Lưu Tử Nghiệp khe khẽ mỉm cười, nhưng khuôn mặt vẫn đầy vẻ hoài niệm: “Trước kia, ta cũng gối đầu lên đùi tỷ như vậy, chúng ta ngủ trong hoa viên lộng gió, thật là khoan khoái. Các hoàng tử khác không

ai để ý đến ta, chỉ có mỗi a
tỷ là chịu chơi cùng với ta.
Khi tên chết dẫm đó trách
phạt ta, cũng chính tỷ cầu
xin cho ta!”

Sở Ngọc gật đầu: hiểu rồi,
Lưu Tử Nghiệp và Sơn Âm
công chúa thân thiết từ
nhỏ. Nhưng “tên chết dẫm”
là ai?

Có lẽ là thầy dạy cho thái

tử chẳng?

Sở Ngọc tất nhiên không biết, “tên chết dẫm” là chỉ tiên đế Lưu Tuấn, phụ thân của Lưu Tử Nghiệp và Sơn Âm công chúa. Lưu Tử Nghiệp hận vị phụ thân này vô cùng, ngay cả “phụ hoàng”, thậm chí “tiên đế” cũng không chịu gọi, mà xưng hô xách mé ngang ngược như vậy.

Lưu Tử Nghiệp hận phụ thân hấn bao nhiêu, thì ngược lại, thân thiết và ỷ lại vào tỷ tỷ bấy nhiêu. Sở Ngọc tuy không biết rõ mức độ thân thiết, nhưng nàng mơ hồ cảm giác rằng, nếu nàng hỏi xin Lưu Tử Nghiệp một nửa giang sơn, e rằng hấn cũng đồng ý.

Hai người lại tiếp tục

chuyện trò, phần nhiều là Lưu Tử Nghiệp nói, nhắc lại một vài kỷ niệm thuở nhỏ. Mỗi khi hẵn dừng lời, Sở Ngọc lại vội "ừ, ừ", tỏ vẻ nàng đang chăm chú lắng nghe.

Bỗng nhiên, từ phía xa xa vọng tới tiếng hát của trẻ con. Hình như có mấy đứa bé đang hát gì đó, âm điệu trong trẻo dễ nghe.

Tông Việt nghe thấy tiếng hát, thầm nghĩ sao lại có kẻ gây rối vào lúc này, đang định sai người đuổi bọn trẻ đi. Lưu Tử Nghiệp bỗng nhiên ngồi dậy vỗ tay: “Gọi bọn chúng tới đây!” Hân cao hứng phần chần quay sang Sở Ngọc: “A tỷ, tỷ còn nhớ không, trước đây tỷ đã dạy ta hát đồng dao?”

Sở Ngọc trong lòng hoảng loạn, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh, mỉm cười nói: “Đã lâu như vậy rồi, làm sao ta nhớ được?”

May mắn thay Lưu Tử Nghiệp cũng chưa nghi ngờ, hắn định hát vài câu, nhưng sau đó nhắm mắt bất lực: “Ta cũng không nhớ được”, nhưng chỉ sau

khoảnh khắc hằn lại vui vẻ:
“Ta gọi vài đứa trẻ tới, sai
bọn nó hát cho chúng ta
nghe!”

Hộ vệ đưa tới bốn đứa bé,
hai trai hai gái, khoảng
sáu, bảy tuổi. Bé trai tóc để
trái đào, bé gái có hai búi
tóc hai bên. Lũ trẻ ăn mặc
sơ sài, áo vải gai mỏng và
đi giày rơm. Trên tay cả
bốn đứa là đường tô và

quả chín, đồ ăn vẫn còn
dính lem luốc trên mặt.

Lưu Tử Nghiệp lúc này tâm
tình vui vẻ, nên không so
đo về bề ngoài của lũ trẻ,
chỉ phất phất tay hỏi: "Các
ngươi vừa hát gì vậy? Rất
vui tai, hát lại cho ta nghe
đi!"

Bốn đứa trẻ nhìn nhau sợ
hãi. Vừa rồi chúng đang ca

hát, bỗng có hai đại ca
hung bạo bắt tới đây, lúc
này sao dám mở miệng.

Lưu Tử Nghiệp bất mãn liếc
Tông Việt một cái, rồi rút từ
trong ngực áo ra ít tiền, cúi
xuống nói với mấy đứa bé:
"Nhìn thấy cái này không?
Đây là tiền, cầm tiền có thể
đi mua rất nhiều đồ ăn
ngon. Các người gắng hát
cho tốt, cứ hát như lúc vừa

nầy, hát hay ta sẽ cho tiền!” Hấn cười tí mắt, cặp mắt híp thành một đường ngang, trông bộ dáng rất ôn hòa.

Thấy tiền, bọn trẻ con sáng ngời mắt. Trong đó, một đứa bé mặt mũi vẫn còn tèm lem bẩn thỉu chưa kịp lau đã bắt đầu hát, ba đứa còn lại cũng hát theo, vừa hát vừa nhảy vòng tròn

theo nhịp. Có lẽ đây là một trò chơi của trẻ con, bởi vì phải nhảy nên bọn trẻ hát không rõ ràng lắm, cũng không đều nhau, chỉ nghe thấy tiếng trẻ con véo von giao hòa.

Lưu Tử Nghiệp ban đầu mỉm cười lắng nghe, nhưng càng nghe, nụ cười càng đông cứng trên khóe miệng, sắc mặt dần chuyển

sang xanh mét.

Sở Ngọc nhìn vẻ mặt hần, biết có chuyện không ổn. Tiếng hát của bọn trẻ mang khẩu ngữ địa phương, nàng không nghe rõ, cũng không biết bọn chúng hát cái gì. Nhưng lúc này nàng chẳng còn lòng dạ nào nghe thêm nữa, vội vàng chặn lời: “Dừng! Dừng lại!”
Sắc mặt Lưu Tử Nghiệp

biến thành khó coi như vậy, chắc chắn bọn trẻ con hát điều gì đó mà hẳn không thích.

Lưu Tử Nghiệp nhếch khóe miệng lạnh lùng, chậm rãi nói: “Dừng, dừng! Vừa rồi ta chưa nghe rõ, bây giờ các người không nhảy nữa, hát lại một lần cho rõ ràng rành mạch!”

Bọn trẻ lập tức làm theo lời hãnh. Bốn đứa bé cùng hát một lời giống nhau như đúć: “Hoàng đế thật, hoàng đế giả, trong cung có hai hoàng đế. Thiên tử lớn, thiên tử nhỏ, đất Tương có thiên tử!”

Nghe xong, Sở Ngọc lạnh buốt hết tâm can.

Lưu Tử Nghiệp không mặnh

không nhạt hỏi: “Tin đồn này từ đâu ra?”

Bốn đứa trẻ nhìn nhau, rồi một đứa nói: “Mọi người đều hát như vậy, rất nhiều người hát như vậy!”

Lưu Tử Nghiệp liếc nhìn Tông Việt, từ miệng bình thảo phun ra hai chữ: “Giết chúng!”

QUYỀN 3

Chương 110: Ai là thiên tử thật

Cho đến khi về phủ rồi, hai chữ đó vẫn ám ảnh tâm trí Sở Ngọc.

Nàng không thể nào quên được ánh mắt Lưu Tử Nghiệp lúc ấy, vừa dữ tợn, tàn nhẫn, âm u, lại có sợ

hải, lo âu, cuối cùng là sự
bình tĩnh đáng sợ.

Nàng cũng không thể nào
quên được cảnh tượng sau
khi Lưu Tử Nghiệp dứt lời,
Tông Việt phất tay. Hộ vệ
hai bên nhào lên như lang
sói, vung đao sáng loáng
chém xuống gáy bốn đứa
trẻ con, máu theo miệng
vết thương phun trào.

Nàng không thể quên được bốn thân hình bé nhỏ ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ một vùng cỏ xanh. Bốn cặp mắt trong sáng hồn nhiên thậm chí không kịp đau đớn, chỉ có một chút ngạc nhiên đọng lại trong đồng tử mắt.

Giống như có người lấy dao khắc sâu vào tâm trí nàng, không tài nào phai mờ

được.

Nàng không phải lần đầu tiên thấy cảnh giết người. Lúc trước gặp chuyện bên vách núi, nàng đã trải qua giờ phút sinh tử, cũng đã nhìn thấy xác chết. Nhưng lần này không giống như vậy, nàng phải chứng kiến cảnh tàn sát bốn đứa trẻ ngây thơ tay không tấc sắt.

Nàng kinh hãi nhìn Lưu Tử Nghiệp, không kịp can ngăn, âm thanh còn nghẹn trong cổ họng thì mấy đứa bé đã ngã nhào xuống đất.

Trên đường trở về, Sở Ngọc cứ thế đờ đẫn ngây ngốc, trong đầu lặp đi lặp lại quang cảnh kia. Không biết nên gọi là phần nộ hay oán hận, nàng chỉ cảm thấy cả người mình như biến thành

tượng gỗ.

Mấy đứa bé chỉ vì hát một bài đồng dao mà mất đi tính mạng. Có lẽ chúng cũng không hiểu hàm ý của lời hát, chẳng qua là đen đủi lại hát trước mặt Lưu Tử Nghiệp.

Mãi cho tới khi gần về đến phủ công chúa, Sở Ngọc mới có thể nói chuyện

được: “Bệ hạ, “đất Tương có thiên tử” nghĩa là sao? Bài đồng dao có thể nói là đại bất kính, lời lẽ hàm hồ, nhưng ta không hiểu được!” Lời hát rất đơn giản, ý tứ rõ ràng: trong cung có hai hoàng đế. Nhưng Sở Ngọc không hiểu hoàng đế thật, hoàng đế giả là ai, thiên tử lớn, thiên tử nhỏ là chỉ người nào.

Lưu Tử Nghiệp liếc nhìn Sở Ngọc, ánh mắt tối tăm độc ác dường như dịu đi một chút. Hắn im lặng trong khoảnh khắc rồi thở dài: “Trước hết nói về đầu, trong cung có hai hoàng đế, ta là hoàng đế giả, Đới Pháp Hưng là hoàng đế thật!”

Đới Pháp Hưng?

Sở Ngọc nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát, mới hình dung được người có tên như vậy. Vài lần vào cung nàng đã từng gặp vị đại thần này, là lão thần từ thời tiên hoàng, xem ra là người rất trung hậu. Chẳng lẽ người này muốn cướp ngôi?

Lưu Tử Nghiệp cầm lấy tay Sở Ngọc nói: “A tỳ đừng

nghĩ hiện nay ta là hoàng đế có đầy đủ quyền hành. Tất cả những tấu chương dâng cho ta, hăn đều xem trước, không biết có bị hăn giữ lại ít nào không. Ta muốn ban thưởng cho người nào cũng bị hăn góp ý vài câu. Lần trước ta muốn ban thưởng cho tỳ vài thứ, Đới Pháp Hưng lại quyết định giảm một nửa. Như vậy hăn không phải là

hoàng đế thật sao?"

Sở Ngọc suýt buột miệng nói: "Ta không để ý!", nhưng nhìn sắc mặt Lưu Tử Nghiệp nàng lại thôi. Phải nhin!

Ban thưởng nhiều hay ít nàng thật sự không để ý. Phủ công chúa đã có đủ tiền tiêu xài, ban thưởng thêm chỉ là dẹt hoa trên

gắm mà thôi. Sở Ngọc quan niệm có tiền đủ dùng, sinh hoạt thoải mái là được, ngồi trên núi vàng núi bạc để làm gì?

Tất nhiên Lưu Tử Nghiệp không hề nghĩ như vậy. Sắc mặt hần biến đổi, thoắt đỏ, thoắt lại tái nhợt: “Còn về sau, hmm, hmm, đất Tương có thiên tử...A tỷ còn nhớ hoàng thúc của

chúng ta, Tương Đông vương không?”

Tương, chính là vùng Hồ Nam, đất phong của Tương Đông vương Lưu Úc – thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp. Người này lớn tuổi hơn Lưu Tử Nghiệp, ứng với câu “thiên tử lớn”. Trùng hợp là, cái tên Lưu Úc có âm đọc giống với hoàng đế khai quốc Lưu Dụ.

Sở Ngọc thở dài, cầm lấy tay Lưu Tử Nghiệp: “Ta không biết bệ hạ lại phải chịu ấm ức như vậy, mong bệ hạ hãy bảo trọng long thể! Hay là chúng ta lập tức trở về, để phòng kẻ tiểu nhân thừa dịp bệ hạ không ở trong cung mà làm bậy!”

Lưu Tử Nghiệp khẽ mỉm

cười: “A tử yên tâm, ta tất nhiên không để lão già đó muốn làm gì thì làm. Ta sẽ cho tất cả mọi người thấy, ai mới thực sự là thiên tử!”
Lúc này vẻ mặt hắc không hung ác cũng không tàn bạo, ngữ điệu thậm chí ôn hòa. Nhưng nhìn vào mắt hắc, Sở Ngọc cảm thấy ớn lạnh đến run rẩy.

Trong mắt hắc phản phát

lóa sáng, là thứ ánh sáng của mắt dã thú.

Khi về đến phủ công chúa, trời đã chạng vạng tối, mặc dù vẫn còn rơi rớt chút ánh sáng ban ngày. Mặc Hương vận y phục xanh thẫm đứng ở ngưỡng cửa, vẻ mặt sốt ruột, nhìn thấy nàng trở về liền chạy tới nghênh đón.

Sau khi hành lễ với Lưu Tử Nghiệp, Mặc Hương quay sang Sở Ngọc thở phào một cái rồi nói: “Công chúa, may là người đã trở về. Xảy ra chuyện rồi!”

Nhìn vẻ mặt lo âu của hã, Sở Ngọc cảm thấy thót tim, đột nhiên liên tưởng đến tin tức ngày hôm qua: Dung Chỉ bị bệnh. Mặc Hương đang lo lắng thể

kia, phải chăng ở thành Kiến Khang đã truyền đến tin tức gì?

Lúc trước vừa trải qua một phen kinh hãi, cả tinh thần và thể chất đều mệt mỏi, bây giờ lại nghĩ Dung Chỉ xảy ra chuyện, Sở Ngọc dường như mất hết sức lực. Nàng lão đảo suýt ngã khụy xuống. Mặc Hương vội đỡ lấy Sở Ngọc, gọi liên

tiếp hai lần, nàng mới dần dần tỉnh táo lại.

Sở Ngọc mím môi, đôi môi trắng bệch mới có một chút huyết hồng. Một lúc sau, nàng nắm lấy cổ tay Mặc Hương, ánh mắt lạnh lẽo: “Nói đi, Dung Chỉ xảy ra chuyện gì?”

Mặc Hương sững sốt, rồi bật cười: “Công chúa nghĩ

đi đâu thế? Ở Kiến Khang không sao cả! Hôm nay ta còn nhận được tin của công tử, hỏi công chúa đã đến nơi chưa. Ta hẳn rằng đang ở trong phủ”.

Nghe hẳn nói không việc gì, Sở Ngọc mới tạm thời yên tâm. Nàng thầm nghĩ, không hiểu sao mình lại dễ kích động như vậy, vừa nghe có chuyện là liên

tưởng ngay đến Dung Chi.
Rất nhanh, nàng chuyển sự
chú ý sang việc trước mắt:
“Trong phủ xảy ra chuyện
gì?”

Mặc Hương dờ khóc dờ
cười, nói với vẻ bất lực:
“Cái tên nô lệ da đen mà
công chúa mang về lúc ban
ngày...” Như tìm từ ngữ
diễn đạt, hần im lặng một
lát rồi tiếp lời: “Tốt nhất là

công chúa tự đi xem đi!”

Mặc Hương dẫn đường, đưa Sở Ngọc tiến vào phủ, bước tới một...đống đổ nát hoang tàn.

Ngẩn người nhìn đống đổ nát, Sở Ngọc quay sang hỏi Mặc Hương: “Thế này là thế nào?” Nàng nhớ nơi đây vốn là phòng ốc, sao lại biến thành như vậy?

Gạch ngói vỡ tan hoang trên nền đất, mà đồ nội thất cũng trở thành một đồng gỗ vụn.

Dù có muốn sửa chữa lại phòng ốc, cũng không cần thiết phải phá triệt để thế chứ?

Mặc Hương thở dài nặng nề: “Kiệt tác do nô lệ của người tạo ra đấy!”

QUYỀN 3

Chương 111: Mỹ nhân tuyệt thế vô song

“A Man?” Sở Ngọc càng
kinh ngạc “Hắn làm sao?”
Rồi nàng nôn nóng hỏi tiếp
“Chẳng lẽ hắn là gian tế?”

Mặc Hương ngăn người,
nhìn Sở Ngọc với ánh mắt

khó hiểu: “Công chúa, hôm nay người làm sao vậy? Rất không giống ngày thường! Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?”

Liên tiếp hai lần, Sở Ngọc hiểu sai ý của Mặc Hương, dù hẳn có ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra vẻ bất thường. Huống chi hẳn lại rất nhạy cảm, lần đầu có thể vì nàng lo lắng cho

Dung Chỉ, nhưng đến lần thứ hai cũng phán đoán lầm lẫn là vì sao?

Không cần Mặc Hương nói thêm, Sở Ngọc cũng biết mình lại vừa hỏi ngu xuẩn. Trên thế giới này có gian tế nào hành động như vậy sao? Mục tiêu là phá hủy phòng ốc nhà người ta?

Sở Ngọc cười khở một

tiếng, tự vỗ vỗ trán mình:
“Ta cũng không biết mình
bị làm sao nữa, người nói
tiếp đi, đừng để ý đến ta!”

Nghe Mặc Hương trình bày
đầu đuôi, Sở Ngọc mới biết
A Man đã làm những gì.
Sau khi chàng da đen kia
được đưa về phủ, Mặc
Hương theo lệnh của Sở
Ngọc, sai nhà bếp nấu thịt
cho hăn ăn, ăn đến năm,

sáu bát mới thôi. Hấn ăn no rồi, bị Mặc Hương sai người đem đi thích chữ, thế là...

“Hấn phản kháng lại, kết quả như công chúa nhìn thấy!” Mặc Hương bất đắc dĩ nói. Hấn cũng biết nô lệ da đen rất khỏe, nhưng không ngờ khỏe đến mức này. Hơn mười người cùng vây lại mà không làm được

gì!

Sở Ngọc hỏi: “Sao phải thích chữ trên người hử?”
Nàng thấy A Man chẳng làm gì sai. Nếu đổi cho nàng ở vị trí của hử, nàng cũng nhất định phản kháng.

Mặc Hương giải thích với Sở Ngọc, đây là thông lệ phổ biến. Nô lệ da đen rất

đặt tiền và rất dễ mất, thích chữ lên người để khẳng định quyền sở hữu đối với hần, và nói cho người khác biết hần đã có chủ. Tuy quy định này thực chó má, nhưng xem Mặc Hương có vẻ coi đó là chuyện đương nhiên, Sở Ngọc cũng không muốn đòi co, chỉ khoát tay: "Không cần thích chữ. Hiện giờ A Man ở đâu?" Hần không

trốn mất rồi chứ?

A Man không chạy trốn. Sau khi phá tan mấy gian phòng, hắn ngồi thu lu ở góc biệt viện đợi Sở Ngọc trở về. Trong phủ có một anh chàng sức khỏe kinh người như thế, Mặc Hương rất nhức đầu, nên mới đón đợi Sở Ngọc ở ngưỡng cửa, hỏi nàng nên xử lý thế nào.

Sở Ngọc sai Mặc Hương dẫn mình đi tìm. Đến nơi, nàng thấy A Man đang ngồi bó gối trong góc tường, cả người co lại thật nhỏ bé. Nghe thấy tiếng người, hăn ngẩng phắt đầu lên, nhận ra Sở Ngọc, ánh mắt trở nên nhẹ nhàng ấm áp. Nhưng hăn lại không vui vẻ gì khi nhìn sang Mặc Hương, chỉ tay vào Mặc Hương: “Người xấu! Hăn

thích, thích chữ ta!”

Cáo trạng này chưa đạt tiêu chuẩn!

Sở Ngọc an ủi hẩn như kiểu dỗ dành trẻ con: “Được rồi! Ta sẽ mắng hẩn, sau này hẩn sẽ không dám đâm lên người người nữa! Người cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai theo ta đi!”

Mặc Hương nghe thấy Sở Ngọc nói liền cả kinh: “Công chúa đã rời đi rồi sao?” Mới đến được có một ngày!

Sở Ngọc thở dài: “Đây là ý của bệ hạ!”

Mặc Hương hơi nhú mào, hương thơm phảng phất trên người lan tỏa trong

gió: “Phải chăng Mặc Hương tiếp đón có điều gì sơ suất, khiến bệ hạ nổi giận?”

Sở Ngọc cười khổ một tiếng: “Không, không liên quan đến người!” Có lẽ, liên quan đến nàng thì đúng hơn! Nếu nàng không đề nghị đi ngắm cảnh Lan Đình, sẽ không gặp mấy đứa nhỏ, sẽ không nghe

thấy bài đồng dao, sẽ không có bốn sinh mệnh trẻ thơ chết yếu!

Sở Ngọc lại lừa gạt A Man một chút, nói ở thành Kiến Khang còn có nhiều thịt hơn. Sau đó Tông Việt theo lệnh của Lưu Tử Nghiệp đến tìm nàng, thông báo chuyện khởi hành ngày mai.

Trong phòng, chỉ có hai người là Lưu Tử Nghiệp và Sở Ngọc. Lưu Tử Nghiệp yên lặng ngồi uống rượu, không nói một lời. Sở Ngọc nhìn hẩn uống, cũng không mở miệng. Trong ánh sáng mờ mờ, sắc mặt hẩn càng âm trầm. Một lúc sau, hẩn mới ném mạnh chiếc cốc, kêu lên: “A tỳ, ta sợ!”

Hẩn ngẩng phắt đầu lên,

ánh mắt hung ác dữ tợn, rồi lại thống khổ bối rối: "A tỳ, ta sợ! Khi còn là thái tử, ta sợ tên chết dẫm đó phết ta, kiếm có xử tử ta. Hẳn chỉ yêu nhất là tên tiểu tạp chủng đó thôi chứ không hề thích ta. Vì sao sau khi làm hoàng đế rồi, ta vẫn còn phải sợ?"

Sở Ngọc bị tiếng ném cốc làm giật nảy mình, tiến đến

cũng đỡ, không tiến đến
cũng đỡ, chỉ có thể ngồi im,
toàn thân cứng ngắc.
Nhưng nàng biết nàng nhất
định cần làm gì đó. Lúc này
Lưu Tử Nghiệp cần nàng tỏ
rõ thái độ. Nàng cần đến
bên an ủi hắn, thậm chí
giống như mọi khi, ôm lấy
hắn, để hắn gối đầu lên đùi
mình. Nhưng lúc này nàng
không có đủ dũng khí để
tiếp cận con dã thú đang

thét gào.

Lưu Tử Nghiệp lại cúi đầu, rồi nghiêng rặng nghiêng lợi nguyên rửa, từ Đới Pháp Hưng đến Lưu Úc. Lần lượt từng vị hoàng thúc đến huynh đệ, hấn vừa điểm tên vừa lắng trì bọn họ trên miệng một lần, âm thanh càng lúc càng thấp, càng lúc càng nhanh. Sở Ngọc biết hấn sắp đến lúc bùng

nổ, nhưng vẫn như cũ không biết nên đến an ủi ra sao.

Đúng lúc Sở Ngọc đang khó xử, cửa bị đẩy bật ra, nàng quay đầu nhìn lại. Lòng nàng thầm cảm tạ vị cứu tinh nào đến giải vây, nhưng nhìn rõ tình hình ở ngưỡng cửa lại không khỏi sửng sốt. Cẩn cổ cao, trắng sáng của Mặc Hương bị

Tông Việt túm lấy, cả người bị nhấc lên cao, hai chân chới với duỗi thẳng mới có thể tiếp xúc khó khăn với mặt đất. Khuôn mặt trắng nõn của hấn đỏ bừng, vì bị đau nên méo xệch. Nhìn thấy Sở Ngọc, hấn vội ném ánh mắt cầu cứu.

“Chuyện gì vậy?” Trước khi Lưu Tử Nghiệp và Tông Việt kịp mở miệng, Sở Ngọc

vội hỏi: “Tông tướng quân, người bắt người của ta làm gì?”

Tông Việt liếc nhìn Sở Ngọc, rồi mới khom người hướng về phía Lưu Tử Nghiệp: “Bẩm bệ hạ, thần vừa phát hiện tên tiểu tử này ở gian ngoài lén lén lút lút, hình như đang nghe trộm, thần liền bắt gọn. Xin hỏi bệ hạ nên xử trí thế

nào?”

Nói xong đầu đuôi, Tông Việt quay sang Sở Ngọc, giọng điệu chậm rãi thản nhiên: “Trưởng công chúa điện hạ, người của công chúa không phải là gian tế chứ?”

Sở Ngọc giật mình. Tên Tông Việt này nổi tiếng tàn ác, không chỉ chụp cho Mặc

Hương tội chết, mà còn thuận tay kéo cả nàng xuống bùn. Nàng vội mở miệng, nhưng vì hoảng loạn nên lời lẽ đứt đoạn rời rạc: "Không, không phải như vậy...Bê hạ, Mặc Hương có lẽ nhất thời hiểu kỳ, tuyệt đối không phải là nghe lén bê hạ nói chuyện..."

Lưu Tử Nghiệp thản nhiên

nói: “Ta tất nhiên tin tưởng a tỳ sẽ không hại ta. Tông tướng quân, sau này đừng nói những lời thừa vô dụng!”

Tông Việt cúi đầu: “Vâng!”

Nghe Lưu Tử Nghiệp nói thế, Sở Ngọc mới nhẹ nhàng thở ra, đang muốn tiến đến cầu xin cho Mặc Hương. Ngược mắt lên,

nàng thấy Lưu Tử Nghiệp cười tươi. Nụ cười giống y chang như lúc giết người ở Lan Đình, cực độ tàn nhẫn biến thành bình tĩnh dịu dàng, nhưng vẻ ngoài không che giấu được sát ý bên trong, mắt lóe lên như dã thú: “Về phần tiểu tử này...”

“Giết!” Vẫn giống như khi ở Lan Đình, ngữ khí nhẹ

nhà bình thản, như giết một con muỗi.

Sở Ngọc mở to hai mắt.

Cổ họng chứa âm thanh, nhưng cũng giống như lúc trước, phát không ra, và không kịp phát ra.

Lưu Tử Nghiệp vừa dứt lời, Tông Việt rút nhanh kiếm bên hông, ánh kiếm sáng

loáng trong bóng chiều tà.
Hắn buông cổ Mặc Hương
ra, nhưng vạch lên đó một
đường.

Phần gáy trắng nõn của
Mặc Hương lưu dấu tay
thâm tím, rất nhanh chóng
bị máu tươi bao phủ. Máu
đỏ cũng phun trên thân
kiếm, che đi ánh kiếm sáng
trong buổi tà dương.

Người đẹp tuyệt thế, trên
cơ thể ẩn chứa hương khí
vô song trong nhân gian,
chỉ đơn giản như vậy mà
mất đi tính mạng.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 112: Vô cùng quý giá

“Thật xin lỗi, a tỷ! Đã giết lầm của tỷ một người, hôm nào để ta đền cho!” Đây là lời giải thích duy nhất của Lưu Tử Nghiệp sau khi mọi việc xảy ra.

Sau khi Mặc Hương chết, Sở Ngọc ra ngoài cửa, phát

hiện trên nền đất là một lư hương nhỏ nằm lẫn lóc. Nàng nhớ lúc cửa bị đẩy ra, có âm thanh một vật gì đó rơi xuống, mới biết thì ra Mặc Hương đang đốt hương trầm trong phòng, chỉ vì vài câu nói của kẻ khác mà mất mạng.

Sở Ngọc không biết mình đã trở lại thành Kiến Khang như thế nào. Nói cách

khác, nàng đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không nhận biết bất kỳ thứ gì xung quanh.

Duy nhất nhớ kỹ, chính là lời nói thờ ơ như không của Lưu Tử Nghiệp, giống như: “Thật xin lỗi, làm vỡ một chiếc cốc của người, hôm nào ta bồi thường cho mười cái khác!”

Ngay cả một chiếc cốc cũng là độc nhất vô nhị, không giống với những chiếc cốc khác. Coi mạng người như cỏ rác, hã làm sao hiểu được?

Sở Ngọc không thân thiết với Mặc Hương, trừ lần duy nhất hã chạy đến giường nàng định sắc dụ, hai người chưa hề tiếp xúc riêng bao giờ. Toàn bộ ấn

tượng của nàng với Mặc Hương là sự dịu dàng, mềm mại như nước, rất đáng yêu, sau khi hẳn tiếp nhận công việc chỗ Hoàn Viên còn có vẻ ung dung trầm tĩnh.

Lúc trở về đi đường thẳng, cũng không dừng lại nên nhanh hơn rất nhiều. Chỉ sau vài ngày là về đến thành Kiến Khang, Lưu Tử

Nghiệp hồi cung, còn Sở Ngọc về phủ công chúa.

“Cảnh vẫn như xưa, người không còn nữa”. Sở Ngọc chậm rãi bước vào phủ sau gần nửa tháng đi xa, trong lòng bỗng nghĩ đến câu nói này. Có người mới đến, lại có người không về.

Mà lúc nhìn thấy Dung Chi, nàng không khỏi toàn thân

cứng ngắc.

Bởi vì Sở Ngọc hạ lệnh không được truyền tin Mặc Hương đã chết, nên Dung Chỉ ở đây không biết gì. Hắn đứng ở ngưỡng cửa, nói cười không ngớt. Tuy gương mặt hơi tái nhợt, có lẽ là vì vừa khỏi bệnh, nhưng phong thái lại rất thông dong tự tại: “ Công chúa, hơn mười ngày

không gặp, mọi việc đều tốt đẹp chứ?" Hấn mỉm cười hỏi.

Sở Ngọc nhìn hấn, đầu óc trống rỗng. Mặc Hương là do Dung Chỉ dạy dỗ, chắc hấn đã phải lao tâm khổ tứ rất nhiều. Nàng làm sao nói với hấn, người không còn nữa? Chỉ vì Mặc Hương không cẩn thận, đến ngưỡng cửa đúng lúc Lưu

Tử Nghiệp dốc bầu tâm sự, nên đã trở thành vong hồn dưới lưỡi kiếm của Tông Việt.

Thấy Sở Ngọc không đáp, Dung Chỉ tỏ vẻ hơi nghi hoặc. Rồi hần mím cười, mở rộng cửa: "Ta quên mất, công chúa đường xa trở về, hẳn là mệt mỏi. Trước hết mời công chúa về nghỉ ngơi đã!"

Sở Ngọc nghe lời hắt, bước vào phòng, đỡ dẫn ngồi xuống ghế, nhìn Dung Chỉ rót trà nóng. Nàng chậm rãi nói: "Ta có chuyện muốn nói với người!" Chuyện Mặc Hương chết, tất nhiên phải nói, nhưng nàng muốn chính mình là người nói ra.

Đây là trách nhiệm của nàng.

Dung Chỉ mỉm cười đặt chén trà trước mặt nàng: “Mời công chúa nói! Thật ra ta ở đây đợi công chúa cũng là có chuyện muốn nói, à không, có chuyện muốn nhờ!”

Đối diện với cặp mắt sáng lấp lánh như ánh tuyết, ý chí của Sở Ngọc dường như tan rã. Nàng né tránh tầm

nhìn, thấp giọng: “Người nói trước đi!”

“Được!” Dung Chỉ cũng không dài dòng, đặt khay trà lên bàn liền ngồi xuống chiếc ghế bên kia: “Ta cầu xin thay cho người khác. Công chúa còn nhớ tiểu cô nương tên là Phấn Đại không? Chính là tiểu cô nương được đưa đến hầu hạ công chúa, xem ra là

một cô bé rất yếu ớt nhút nhát!”

“Đương nhiên là nhớ! Nàng ta làm sao?”

Dung Chi cúi đầu cười cười: “Kỳ thật Mặc Hương rất thích cô nương này! Vì vậy ta thay mặt hắc cầu xin với công chúa. Mong công chúa ban Phấn Đại cho hắc!”

Nghe nhắc đến Mặc Hương, khuôn mặt Sở Ngọc thoắt trở nên tái nhợt. Một lúc sau, nàng mới chần chừ mở miệng: “Mặc Hương, Phấn Đại? Sao ta không phát hiện ra bọn họ...”

Dung Chỉ khẽ cười: “Thật ra đây chỉ là tâm tư của Mặc Hương thôi, về phía Phấn Đại còn chưa biết rõ!

Vì vậy hôm nay ta mới đến cầu xin công chúa, mong công chúa tác thành cho bọn họ!” Đôi mắt hắc tối đen như màu tóc, lúc này phảng phất như hấp thu toàn bộ ánh sáng, càng làm nổi bật màu da trắng sáng như tuyết.

Giống như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹn lấy trái tim, khiến hô hấp ngừng

lại, lồng ngực đau đớn, Sở Ngọc nhếch miệng cười sâu thẳm, nhắm mắt lại: “Đừng nói nữa! Mặc Hương chết rồi!”

Lúc trước nàng nghĩ đi nghĩ lại, không biết phải diễn đạt làm sao về tin Mặc Hương chết. Trước khi nói ra tin tức quan trọng nhất, nàng không biết phải chuẩn bị tâm lý cho mọi

người thế nào. Vậy mà kết quả là, phương thức biểu đạt lại đơn giản như thế.

Cuối cùng đã nói ra, bàn tay vô hình trong lồng ngực nàng tan biến, trái tim chết lặng nhiều ngày rồi cuộc cũng có cảm giác, nhiều tình cảm phức tạp cùng đan xen.

Nếu trước kia, Mặc Hương

trong lòng nàng chỉ là một hình ảnh không quen thuộc, gắn với một luồng hương khí. Thì giờ đây, sau khi hấn mất vài ngày, ngược lại hình ảnh đó đây đặn lên, có da có thịt. Hấn cũng là một con người bằng xương bằng thịt, có người mình thích trong lòng, có hi vọng khao khát.

Nhưng hấn đã chết, tất cả

không còn nữa!

Một hồi lâu, Sở Ngọc mở to mắt: “Dung Chỉ, thực xin lỗi!”

Nàng nhìn vẻ mặt Dung Chỉ. Hắn không có bi thương, đôi mắt đen nhánh dường như nổi lên một chút kinh ngạc. Một lát sau, hắn nhẹ giọng mở miệng: “Công chúa, rất

cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sở Ngọc chậm rãi kể lại sự việc, chỉ bỏ bớt nguyên nhân khiến Lưu Tử Nghiệp tức giận. Tiếng nàng trầm thấp, thấp đến mức dường như không nghe được. Bỗng trên tay truyền đến cảm giác hơi lạnh mềm mại, nàng kinh ngạc ngẩng đầu. Dung Chỉ vươn tay qua bàn, bàn tay bao bọc

lấy tay nàng. Hấn trầm tĩnh
chăm chú nhìn nàng, dịu
dàng nói: “Công chúa,
đừng tự trách mình! Đây
không phải lỗi của nàng!”

Sở Ngọc cắn môi, dường
như chần chừ, một lúc lâu
sau mới cất lời: “Không, ta
không thể tha thứ cho bản
thân, không chỉ bởi lý do
này!”

Dung Chỉ cảm thấy bàn tay trong lòng tay mình đang run nhẹ nhẹ, sau đó là thanh âm thống khổ của Sở Ngọc: "Ta không thể tha thứ cho bản thân, bởi vì khá lâu sau khi Mặc Hương chết, ta cũng hồi phục tinh thần. Thế nhưng ý nghĩ đầu tiên của ta là, may mắn người đến không phải là người, may mắn người đến phủ là Mặc Hương.

May mắn..."

Dung Chỉ kinh ngạc giương mắt. Hẳn rõ ràng nhìn thấy, thiếu nữ trước mặt dùng lực cắn môi, hàm răng cơ hồ muốn khảm sâu vào môi trong. Đôi mắt trong suốt của nàng không chút nào che giấu nỗi thống hận, nàng cứ đau khổ tự trách như thế, nhưng vẫn thản nhiên đối

diện với sự âm u, yếu đuối, khiếp đảm, tư tâm của mình.

Sở Ngọc không thể tha thứ cho chính mình. Trong nháy mắt, nàng không thể tin được mình lại có ý nghĩ như thế. Tất cả đều vô tội, không ai đáng chết hơn ai. Vậy mà trong một khoảnh khắc, nàng lại cảm thấy vui mừng, bởi vì người chết là

Mặc Hương, không phải
Dung Chi.

Đáng sợ biết bao nhiêu!

Dung Chi vẫn chăm chú
nhìn nàng như trước. Hắn
bỗng cảm thấy, lúc này
trông nàng thật xinh đẹp.
Thực ra hiện tại nàng mặc
y phục giản dị, không chút
phấn son, trên người vẫn
còn phảng phất bụi bặm

đường trường. Vậy mà
trông nàng thật yêu kiều
diễm lệ.

Theo ý nghĩa nào đó, bệnh
tật và cái chết không phải
là điều đáng sợ nhất. Kẻ
thù lớn nhất của đời người
là chính bản thân mình.
Không mấy ai có đủ dũng
khí để坦然 đối diện
với cái xấu trong chính con
người mình. Sự坦然

của Sở Ngọc là nguồn gốc
nỗi đau khổ của nàng,
cũng chính là dũng khí quý
giá nhất.

“Công chúa”, Dung Chỉ
đứng lên, tới trước mặt Sở
Ngọc, hơi hơi cúi người,
vòng tay qua bờ vai nàng
rồi chậm rãi ôm nàng vào
lòng: “Công chúa, được rồi,
được rồi...Đừng tự trách
mình nữa! Ai mà chẳng có

tư tâm, không thể trách được! Không phải là nàng không để ý đến sự sống chết của Mặc Hương, chỉ vì nàng...”

Hắn dừng một chút, chính bản thân cũng không nhận ra. Trong khoảnh khắc, đáy mắt hắn biến chuyển vô cùng dịu dàng, giống như nước mùa xuân lăn tăn gợn thành những đợt sóng nhẹ

nhàng khuếch tán: "...chỉ vì
nàng...quan tâm đến ta!"

Dung Chi ôm lấy Sở Ngọc,
âm thanh nhẹ nhàng êm ái
lặp lại hết lần này đến lần
khác: "Đừng tự trách,
không phải lỗi của nàng!"

★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 113: Máy phá hoại hình người

“Ba”, cửa bị đẩy ra.

“Công...” Người tới vừa mới kêu được một chữ, nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau trong phòng, thanh âm gián đoạn.

Sở Ngọc vội vàng đẩy Dung
Chỉ ra, nhìn về phía cửa,
thấy người đến là Hoàn
Viễn.

Hoàn Viễn cũng ý thức
được hành vi thất thố của
mình, hấn nâng tay cúi
người vái chào: “Hoàn Viễn

lỗ mǎng, mong công chúa thứ tội!” Lúc đứng thẳng lên, hǎn nhìn nhanh sang phía Dung Chỉ.

Sở Ngọc đưa tay vuốt lại vài sợi tóc lòa xòa, cố gắng trấn tĩnh nói: “Có việc gì vậy?” Tuy vừa rồi nàng và Dung Chỉ chẳng làm gì, nhưng lúc này không hiểu

sao nàng có cảm giác như
mình vừa bị bắt quả tang,
không khỏi chột dạ.

Khuôn mặt Hoàn Viễn hiện
vẻ dở khóc dở cười: “Tên
nô lệ da đen mà công chúa
mang về...”

Hắn còn chưa dứt lời, Sở Ngọc đoán ngay là A Man lại gây ra chuyện gì rồi, nàng khoát tay áo: "Dẫn ta đi xem!" Lúc trở về tỉnh thần nàng hết hoảng bất an, nên quên mất anh chàng da đen mà mình lừa gạt theo về cùng.

Hắn lại gây tai họa gì?

Hoàn Viễn dẫn Sở Ngọc đến nơi ở của Hoa Thác. Nội thương của Hoa Thác đã khỏi hẳn, mùi thuốc đông y nồng nặc trong biệt viện cũng giảm đến tám phần, chỉ còn lưu lại phảng phất. Những kẻ tội đồ phụ trách chăm sóc Hoa Thác đã rời đi, phòng ở rộng rãi

không cần sắp xếp bày biện
nhiều nên A Man được bố
trí ở đây.

Tuy Sở Ngọc chưa hề dặn
dò, nhưng theo lời những
người đồng hành với Sở
Ngọc vừa trở về, Hoàn Viễn
biết A Man do Sở Ngọc thu
nạp trên đường. Hắn cũng
được nghe về chiến tích

chối lợi của A Man tại phủ công chúa ở huyện Sơn Âm. Cần nhắc về sức lực của kẻ kia, Hoàn Viễn bố trí cho hắn ở cùng Hoa Thác, mục đích là lấy bạo chế bạo. Nhưng dù như thế, hắn vẫn đánh giá thấp anh chàng da đen trông vẻ ngoài không cường tráng mấy này.

Tại ngưỡng cửa, bảng hiệu “Tam ngàn phần hoa” đã lung lay sắp rơi xuống. Bước vào biệt viện, chứng kiến tình hình bên trong, Sở Ngọc bất giác phì cười.

A Man đứng ngây ngốc ở trước cửa, cặp mắt trong suốt đang bối rối không

biết phải làm sao. Trông
hắn thật giống chú chó nhỏ
lạc đường, mà trong tay
đang cầm...một cánh cửa.

“Chuyện là thế nào?” Đau
đớn nặng nề trong lòng
dường như tan biến theo
hư không, Sở Ngọc quay
sang hỏi Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn thở dài: “Cửa này phải đẩy vào trong, nhưng hần lại kéo nhẹ ra ngoài, thế là...” Chỉ như vậy thôi mà tung cả cánh cửa. Sau đó A Man sống chết cũng không chịu tiến vào, chỉ đứng ở ngưỡng cửa, cũng không gây rối. Hoàn Viễn không biết phải làm sao liền đi tìm Sở Ngọc, và

bắt gặp cảnh nàng đang bị
Dung Chi ôm ôm ấp ấp.

Nghe Hoàn Viễn giải thích
xong, Sở Ngọc tiến tới mỉm
cười với A Man: "Sao còn
đứng đó mà không vào
nhà? Sau này, nơi đây sẽ là
nhà của ngươi!"

A Man nhìn thấy Sở Ngọc, đôi mắt trong suốt màu hổ phách hiện vẻ bất an. Hắn lắp bắp cầu xin: “Thịt, đừng, không cho ta, sai, đừng đuổi, đuổi đi...” A Man mới đến xứ sở này chưa được bao lâu, không hiểu rõ phong tục ở đây, đầu óc lại hơi ngốc nghếch. Nhưng hắn cũng nhận biết mình đã làm sai một vài

việc, rất có khả năng sẽ khiến người cho mình ăn nhiều thịt đang đứng trước mặt không vui.

Phải một lúc sau Sở Ngọc mới hiểu được lời nói của A Man. Nàng khoát tay áo, dịu dàng nói: “Người phải nói thế này, đừng không cho ta thịt, đừng đuổi ta đi!

Thế mới là trật tự chính xác!”

Bảo A Man chậm rãi đọc lại theo nàng, rồi Sở Ngọc xoa đầu hắn. Tóc hắn vừa xoắn vừa ngắn ngủn, không êm mượt nhưng cảm giác xù xù cũng rất độc đáo “Đừng sợ, sau này cẩn thận hơn là được! Bây giờ vào phòng

ngủ ngơi đi, chắc người đi đường cũng mệt mỏi rồi!" Không giống như nàng ngồi xe ngựa vừa yên tĩnh vừa thoải mái, A Man phải đi bộ suốt hành trình.

A Man ngấm nhìn trong phòng rồi lắc đầu: "Không. Muốn, trước kia. Ngủ, ở bên ngoài, dưới đất"

Sở Ngọc lại không thể không chỉnh sửa câu cho hẳn: “Không muốn, trước kia ta ngủ dưới đất, ở bên ngoài. Nào, nói lại theo ta!” Nàng quyết định từ giờ trở đi sẽ bồi dưỡng năng lực ngôn ngữ cho tiểu tử này, không tham vọng giúp hẳn “lưỡi nở hoa sen”, nhưng

chí ít có thể nói khiến người khác hiểu ngay là được.

Rồi nàng tiếp lời: "Ta không cần biết trước đây người thế nào, nhưng theo ta đến đây, nhất định phải có chỗ ở. Ta đã từng nói rồi, theo ta, người chẳng những có thịt ăn, có phòng ở, còn có

quần áo mặc..." Nói tới đây, Sở Ngọc bỗng ngừng lại, ánh mắt dừng trên người A Man. Lúc này hắn không quần mấy tấm vải rách giống như vài ngày trước mà mặc y phục giống mọi người, thậm chí là quần áo mới. Nhưng quần áo đã rách tứ tung, chỗ này thiếu một miếng vải, chỗ nọ hở ngực, chỗ kia hở đùi, mặc với không mặc chẳng khác

là bao nhiêu.

A Man xấu hổ cúi đầu:
"Không, không quen. Y
phục, phiền toái, đưa tay,
hông". Hắn không có thói
quen mặc y phục che kín
nghiêm chính. Hơn nữa,
với sức khỏe kinh người,
quần áo rất dễ bị rách toạc.

Nụ cười của Sở Ngọc cứng
ngắc trong khoảnh khắc,
rồi nàng khoát tay: "Không
sao! Ở đây ta có rất nhiều
quần áo, rách bộ này thì
đổi bộ khác. Nếu người
không thích y phục như thế
thì nói cho ta cách người
vẫn hay mặc, ta sẽ sai
người may!"

Vừa nghe lời này, A Man rất phấn khởi, lập tức động thủ xé toang áo xống trên người. Nhưng nói khí lực hắt kinh người chẳng ngoa chút nào, mới chỉ động tay nhẹ nhàng, mấy tầng y phục như xấp giấy mỏng lập tức bị xé “roẹt”, tung hết ra.

Từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong, triệt để, triệt để...

Ánh mắt Sở Ngọc thuận theo lồng ngực bóng loáng của hắn chậm rãi dời xuống...Sau đó nàng ngọt ngào xoay người, vỗ vỗ vai

Hoàn Viễn: “Người bố trí hẩn ở chỗ này, đúng là tính toán hợp lý!” Xem ra hẩn và Hoa Thác rất có tiếng nói chung!

Sau khi A Man mặc quần áo xong, Sở Ngọc mới lại nhìn hẩn một lần nữa. Quần áo mới là do thợ may trong phủ gấp rút làm theo

lời Dung Chỉ, may xong rất nhanh vì y phục đơn giản, không hề công phu tỉ mỉ chút nào. Phần thân trên để trần, chỉ có một mảnh vải vắt chéo ngực, bên dưới là dạng váy ngắn ôm gọn lấy eo và hông, lộ ra đôi chân trần đen dài, có vẻ dụ hoặc rất ngổ ngược.

Tuy có thể xem hấn là một chàng đẹp trai, nhưng đáng tiếc anh chàng này sức lực quá ghê gớm. Tuy bản tính hấn hiền lương, nhưng lại hơi hậu đậu, giờ tay nhắc chân là phá hủy luôn đồ nội thất nào đó trong nhà. Hấn chỉ dạo qua phòng ốc một vòng, lập tức có một đồng đồ vỡ hỏng.

Sở Ngọc nhìn hiện trường phá hoại, rồi cuộc đã hiểu vì sao A Man đơn độc một mình lưu lạc. Thứ nhất là hấn quá khỏe, rất ít nhà có khả năng cưỡng chế hấn. Thứ hai là, ngay cả khi cưỡng chế hấn rồi, bắt hấn làm việc, thì sức phá hoại gấp nhiều lần kết quả lao động.

Nếu thực lực tài chính trong phủ công chúa không dày, thì không tài nào chịu nổi mức phá hoại thế này.

Nàng vốn tưởng rằng mình nhặt được một công cụ hữu ích, không ngờ lại là máy phá hoại hình người.

Nhưng người đã nhặt về rồi, Sở Ngọc không nhẫn tâm đuổi A Man đi. Với tính tình như vậy, hấn mà lưu lạc đầu đường chắc là sẽ sớm chết đói.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Ngọc ra

quyết định, thay toàn bộ cửa nẻo, đồ dùng trong phòng hắc thành đồ sắt, tránh cho hắc tiếp xúc với những đồ đặc khác, đồng thời, dần dần hướng dẫn hắc khống chế sức lực.

Nhân tiện A Man ở cùng Hoa Thác, Sở Ngọc yêu cầu Hoa Thác dạy hắc võ nghệ.

Sức lực đó cộng với kiếm thuật, nhất định sẽ trở thành một hộ vệ siêu cấp.

Ngay từ đầu Sở Ngọc lừa gạt A Man, chính là dụng ý này.

Nàng cần một lực lượng

chiến đấu hoàn toàn thuộc về mình, không giống Việt Tiệp Phi thuộc về hoàng gia, cũng không giống Hoa Thác, mỗi lần sai khiến lại phải thông qua Dung Chỉ.

A Man thần lực bẩm sinh, nếu trải qua huấn luyện, chắc hẳn sẽ là lựa chọn rất tốt!

QUYỀN 3

Chương 114: Dạy dỗ và học tập

Sau mấy ngày, Sở Ngọc bắt đầu triển khai đồng thời nhiều lịch dạy học khác nhau trong phủ. Nàng vừa dạy A Man nhận biết mặt chữ và học cách nói chuyện, lại huấn luyện tiếng Anh cấp bốn đến cấp

sáu, đồng thời mở lớp ngữ văn trình độ tiểu học.

A Man không thông minh, thật sự là không thông minh. Thiên Như Kính tuy xa lạ với cuộc sống phàm tục nhưng suy nghĩ lại rất thấu triệt rõ ràng, học cái gì cũng nhanh. A Man thì khác, hăn bằm sinh hình như hơi ngốc nghếch. Nghe người khác nói, hăn hiểu

được, nhưng tự mình nói thì tương đối khó khăn, nhận mặt chữ cũng rất chậm. Trong một ngày, Thiên Như Kính có thể hiểu và nhớ được hàng trăm từ, còn A Man khó khăn lắm mới học được mười chữ.

Cái gọi là học sinh giỏi và học sinh kém, có thể thấy rõ ở hai người này.

Dù đã cố tình kéo dài thời gian, nhưng càng ngày Sở Ngọc càng cạn vốn kiến thức để dạy Thiên Như Kính. Đến một ngày, Thiên Như Kính cho nàng biết, hắn có thể hiểu những gì ghi trong chiếc vòng, trừ một phần, chính là lịch sử phương Tây viết bằng tiếng Anh.

“Thật không?” Nghe hắn

nói vậy, Sở Ngọc khẽ nhún
mày rồi mỉm cười: “Như
vậy bắt đầu từ ngày mai,
ngươi không cần đến đây
nữa. Giao ước lúc trước
giữa chúng ta, ngươi cứ
tạm thời giữ lấy, trước mắt
ta chưa cần đòi thù lao.
Tạm biệt!”

Thiên Như Kính không ngờ
Sở Ngọc lại rõ ràng như
thế. Hắn tâm tư trong

sáng, trước đó đã sớm phát hiện ra nàng cố tình kéo dài tiến độ dạy học, nhưng không hiểu vì sao lại không hề muốn vạch trần thủ đoạn nhỏ nhen này, cứ thế thuận theo ý nàng. Nhưng hẳn không ngờ ngày kết thúc đến sớm như vậy, mà lúc chấm dứt, nàng lại không chút nào lưu luyến.

Nàng đang nghĩ gì?

Tâm tư con gái như kim dưới đáy biển. Thiên Như Kính nghi hoặc, trong đầu bỗng liên tưởng đến câu nói mà hần đã xem trong tiểu thuyết trên chiếc vòng.

Sở Ngọc cúi xuống sắp xếp tài liệu ngữ văn tiểu học để chuẩn bị dạy cho A Man, một lúc lâu sau ngẩng lên thấy Thiên Như Kính vẫn

đứng ở ngưỡng cửa, chưa rời đi. Nàng ngạc nhiên hỏi: “Người còn ở đây làm gì?” Không phải muốn tiếp tục đắm đầu vào TOEFL và IELTS đấy chứ? Thật ngại quá, trình độ của nàng còn chưa đến mức đó!

Thiên Như Kính không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn nàng. Một lúc sau, hắn mới lặng im xoay người, vừa lúc bắt

gặp A Man hưng phấn chạy đến. A Man nhìn thoáng qua Thiên Như Kính với vẻ ngạc nhiên, cũng không hỏi han gì, đi thẳng vào trong phòng: “Công chúa, hôm nay. Dạy cái gì?” Tuy nói vẫn chưa rõ ràng, nhưng đã được rèn luyện một chút, trật tự câu của hắn về cơ bản không sai nhiều lắm.

Sở Ngọc nhìn thấy A Man tới liền mỉm cười: “Lại đây! Hôm nay dạy người viết tên của chính mình!”

Thiên Như Kính đang bước ra ngoài, nghe thấy tiếng Sở Ngọc, chân dừng một nhịp, hấn khẽ nhú mày. Chỉ cảm thấy lồng ngực như có thứ gì đó chuyển động, dường như nếm phải một dư vị gọi là thất bại,

hương vị đó đang chảy xuôi xuống, mà hấn lại không thể nói rõ là vì duyên cớ gì. Thiên Như Kính tạm dừng trong khoảnh khắc, rồi lại tiếp tục bước đi.

A Man tuy hơi vụng về nhưng lại rất biết điều. Thấy Sở Ngọc viết hai chữ "A Man" trên giấy, hấn nhẹ tay cầm lấy chỗ cán sắt của bút lông, cẩn thận dè dặt

chấm đầu bút vào nghiên mực, lại cẩn thận dè dặt đứng trước bàn, viết chữ vào giữa tờ giấy trắng.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi, lo làm hỏng của hấn, Sở Ngọc không khỏi mỉm cười. Nhớ ngày đầu tiên dạy A Man viết chữ, hấn không cẩn thận bóp nát cán bút bằng trúc, cầm cái nào hỏng cái đấy. Tuy A Man đã cẩn

thận dùng lực thật nhẹ, nhưng cứ khi nào hấn chuyên tâm là lại vô thức phóng lực mạnh. Thế là sau đó, Sở Ngọc phải sai người thay cán bút bằng sắt. Mặc dù vậy, cán bút hiện giờ cũng đã bị cong méo rồi.

Ngay cả ghế cũng vậy, từ lúc bắt đầu tập viết, A Man làm hỏng luôn ghế ngồi,

khiến Sở Ngọc lại phải sai người nhanh chóng thay thế.

Tuy dụng cụ không ngừng hư hao, nhưng A Man lại học tập rất nghiêm túc. Tuy hắt hơi vụng về, nhưng do chăm chỉ luyện tập nên cũng không tính là Sở Ngọc đã phí công dạy dỗ. Ngược lại, Hoa Thác bên kia sắp không chịu nổi.

Thông qua Dung Chi, Sở Ngọc đề nghị Hoa Thác dạy võ cho A Man, mục đích là sử dụng sức lực của hắn một cách đúng hướng. Sau vài ngày, Hoa Thác sắp phát điên, nhiều lần chạy tới chỗ Sở Ngọc nói muốn vứt bỏ, không thể nào tiếp tục. Hắn chưa từng gặp một học trò nào vừa...đần lại vừa có sức phá hoại lớn

đến thể. Có sức mạnh là tốt, nhưng A Man không khống chế được lực của bản thân, dẫn đến sức phá hoại quá lớn. Mà kiếm thuật của Hoa Thác lại nhẹ nhàng tinh tế, không tài nào dung hòa được với con người A Man.

Sau vài ngày Hoa Thác dạy A Man võ nghệ, biệt viện của hắn bị phá hủy đến

một nửa, mà kiếm thuật của A Man vẫn không tiến bộ. Hắc toản chém bổ lung tung, khiến Hoa Thác thân là thầy dạy cảm thấy rất bi ai.

Sở Ngọc vừa nghĩ vừa muốn phì cười, bỗng nghe thấy A Man kêu lên: “Công chúa, ta viết xong rồi!”

Nàng nhìn trên mặt bàn.

Tờ giấy trắng phủ kín hai chữ “A Man” lút nhít lúu nhúu, những chữ viết đầu tiên trông như gà bới, càng về sau càng dễ nhìn hơn, có tiến bộ rõ ràng.

Sở Ngọc thấy khuôn mặt A Man lấm tẩm mồ hôi, nhưng cặp mắt màu hổ phách tràn đầy hưng phấn. Nàng không nhịn được vươn tay xoa đầu hắn:

“Ngoan, hôm nay người viết rất tốt!” Hắc có sức khỏe phi phàm, bình thường di chuyển vật nặng năm, sáu trăm cân cũng không cần thở mạnh. Nhưng hôm nay, hắc lại tập trung viết chữ đến toát cả mồ hôi, mới thấy hắc cũng rất chú ý học viết tên mình, khiến Sở Ngọc thấy vui vẻ.

A Man học xong tên mình, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, vừa nắm chặt cán bút đã cong méo, vừa hỏi: "Công chúa, tên, viết thế nào?"

Sở Ngọc chớp chớp mắt, thay một tờ giấy khác, viết tên mình lên đó: Sở Ngọc.

Không phải Lưu Sở Ngọc, mà là Sở Ngọc.

Nàng đặt bút xuống, nhẹ nhàng nói: “Đây là tên ta, nhưng hôm nay người đã học được mười chữ rồi, không cần luyện tập thêm nữa. Ngày mai chúng ta tiếp tục!”

A Man nhìn chăm chăm hai chữ trên giấy rất lâu, rồi nghiêm túc gật đầu.

Khi A Man rời đi rồi, ý cười trên gương mặt Sở Ngọc biến mất trong nháy mắt. Nàng buông lỏng người trên chiếc ghế đàn hương, ánh mắt mờ mịt.

Từ huyện Sơn Âm trở về, nàng đại khái có thể xác định, người sau này sẽ ám sát Lưu Tử Nghiệp và soán ngôi hoàng đế chính là vị "đất Tương có thiên tử"

Tương Đông vương Lưu Úc.
Nếu không phát sinh
chuyện bốn đứa bé và Mặc
Hương bị giết, phải chăng
nàng sẽ không ngần ngại
mà ra tay trợ giúp Lưu Tử
Nghịệp?

Nhưng hiện tại, nàng
không xác định được, có
nên tiếp tục hay không.

“Thỏ khôn ba lỗ”, hiện nay

nàng đã âm thầm xây dựng được mấy cái "hang". Nếu muốn bỏ chạy, nàng có thể dẫn theo vài thuộc hạ thân tín trong phủ lén lút chạy trốn, mai danh ẩn tích, đến nơi không có ai nhận ra. Trước mắt, đây là biện pháp an toàn nhất, cũng tốn ít công sức nhất.

Nhưng nàng không cam tâm.

Nàng không cam tâm dùng biện pháp cuối cùng khi chưa cố gắng hết sức, không cam tâm làm một kẻ thất bại thảm hại mà chạy trốn, đó là khát khao mãnh liệt trong lòng nàng. Nhưng giây phút nhìn thấy Mặc Hương chết, cảm giác bất lực bỗng nhiên len lỏi và lớn dần lên trong tâm trí nàng.

Phảng phất có một âm thanh trong đáy lòng thúc giục: nhất định phải làm một điều gì đó!

***

Ban đêm, Hoa Thác đang ngủ say bỗng linh cảm có điều khác thường, nhanh như chớp vội bật dậy rút kiếm dưới gối. Ánh kiếm

sáng loáng như độc xà chỉ
thẳng vào bóng người đứng
bên giường. Chưa đâm
trúng đối phương, hấn
bổng dừng động tác, trừng
mắt mắng: "Muốn chết
sao! Người vào cửa sao
không có tiếng động nào!
Suýt chút nữa ta tưởng là
kẻ địch, định giết rồi!"

Cười dài đứng bên giường
Hoa Thác, chính là Dung

Chỉ cả người y phục tuyết trắng.

Hoa Thác thở phào mà lòng vẫn thấy kinh hãi. Hắn vui mừng vì kịp thời nhìn thấy đối phương. Hàng ngày hắn thường ra chiêu sát thương cực mạnh, một kiếm này nhằm thẳng cổ họng, nếu đâm tới, mà Dung Chỉ không kịp tránh...

Dung Chỉ nhìn mũi kiếm cách yết hầu mình chỉ nửa thước vẫn chưa buông, mỉm cười thản nhiên: "Sao ta biết được người lại ngủ say như thế? Nếu là trước kia, khi ta tiến vào, người phải sớm nhận ra mới đúng!"

Hoa Thác thở dài nặng nề: "Chỉ tại trưởng công chúa điện hạ mang về cái tên nô

lệ da đen kia... Ta vốn nghĩ sức khỏe hẳn vô địch, học võ rất tốt, ngờ đâu lại ngu ngốc không có thuốc chữa. Thật uổng phí cho một sức lực kinh người lại không được vận dụng đúng chỗ, làm ta day mệt muốn chết!”

Dung Chỉ hơi nhếch khóe miệng: “Tối nay ta tới là để giải trừ phiền toái cho

người đây!”

Hoa Thác lập tức mở to mắt, rất hưng phấn hỏi: “Giải trừ thể nào? Giết tên da đen, hủy thi thể, xóa dấu vết?”

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 115: Gặp gỡ lúc đêm khuya

“Oái, người lại tới làm gì?” Sở Ngọc đang sửa bài cho A Man, thấy có người gõ cửa liền ngẩng đầu lên. Thấy Thiên Như Kính đứng ở ngưỡng cửa, nàng không khỏi ngạc nhiên: “Tìm ta có việc gì sao?”

“Lên lớp...” Lời nói của Thiên Như Kính bỏ dở giữa chừng, hắn mới nhớ ra lịch học của hắn đã kết thúc từ ngày hôm qua. Hôm nay hắn quên mất, cứ theo quán tính đến phủ công chúa, sau khi nghe câu hỏi kinh ngạc của nàng mới sức nhớ.

Do hiệp ước riêng tư giữa hai người, Thiên Như Kính

trở thành khách quen của phủ công chúa. Trong triều, chuyện thiên sư đại nhân trở thành khách thường xuyên của trưởng công chúa điện hạ đã trở thành đề tài bàn tán ồn ào náo nhiệt. Với thanh danh “bình nứt không sợ vỡ” của mình, Sở Ngọc đã sớm không quan tâm. Mà Thiên Như Kính cũng không để ý, không kiêng dè, không giải

thích. Ngay cả người trong phủ công chúa cũng ngầm thừa nhận một loại “quan hệ đặc thù” nào đó giữa Thiên Như Kính và Sở Ngọc, nên hôm nay hẳn cứ đi thẳng đến phòng nàng mà không có kẻ nào cản lại.

Thói quen thật đáng sợ!

Chỉ kinh ngạc hai giây,

Thiên Như Kính lập tức khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói: “Nhớ nhầm!” Hắc xoay người theo đường cũ đi ra. Ra khỏi Đông Thượng các, hắc nhìn thấy A Man. Vốn cũng không để ý, nhưng lúc bước qua, không hiểu sao hắc bỗng quay lại nhìn thoáng qua.

A Man vẫn chỉ là A Man, nhưng Thiên Như Kính lại

có cảm giác, người da đen này có điều gì đó không giống với lúc trước.

Nhìn vài lần cũng không phát hiện thấy điều khác lạ, sau khi bóng lưng A Man biến mất sau tường, Thiên Như Kính thu hồi ánh mắt, chậm rãi bước ra khỏi phủ.

Dù có điều gì khác thường,

cũng không liên quan đến
hắn.

Thiên Như Kính rời đi một lát thì A Man tới chỗ Sở Ngọc. Như thường lệ, nàng dạy hắn nói một đoạn, sau đó dạy hắn viết chữ. Hắn học xong tám chữ, nàng hé miệng mỉm cười: "Hôm qua đã dạy ngươi cách viết tên ta, hôm nay học viết hai chữ đó đi!" Nàng viết mẫu

hai chữ “Sở Ngọc” trên giấy, rồi bảo A Man viết theo.

Khiến Sở Ngọc kinh ngạc là, A Man cầm lấy bút lông cán sắt, chấm mực, cổ tay nhẹ run. Chỉ sau một nhịp hô hấp, hai chữ “Sở Ngọc” liền hiện ra trên giấy, ngay ngắn rõ ràng, thậm chí so với chữ của nàng còn đẹp hơn.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Sở Ngọc thật không dám tin là A Man viết. Nàng cơ hồ muốn hoài nghi là người khác viết thay. Từ khi A Man biết viết đến nay, chưa bao giờ đẹp như thế. Chuyện rốt cục là thế nào?

Sở Ngọc không dài dòng, hỏi thẳng vấn đề mình nghi

vẫn. Dựa theo năng lực của A Man, nếu nàng hỏi vòng vo, chỉ sợ đến chết cũng không có đáp án.

A Man cúi đầu, nhỏ giọng lấp bắp: “Đêm qua, một người, luyện tập”.

Sở Ngọc chậm rãi lặp lại lời hắn nói. Rồi nàng không khỏi mỉm cười: “Người muốn nói, người định tạo

bất ngờ cho ta, nên tối qua
tập viết tên ta, đúng
không?’

Thật ngoan! Thật đáng
yêu!

Sở Ngọc vươn tay xoa đầu
A Man. Nàng vẫn luôn
thèm khát có một em trai
hoặc em gái ngoan ngoãn,
không ngờ vị khách lạ nước
ngoài này lại cho nàng cảm

giác đó.

A Man lén lút liếc nhìn Sở Ngọc, rồi chợt dạ gật đầu.

Sở Ngọc vẫn đang đắm chìm trong niềm vui. Tuy A Man không làm được việc gì to tát, nhưng không hề có chút vụ lợi hay mục đích cá nhân nào, một lòng một dạ vì nàng. Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy cũng

làm nàng vui vẻ lên rất nhiều.

Nếu để ý kỹ sẽ thấy dưới mắt A Man có vết thâm quầng. Bởi vì hắc quá đen nên người khác không nhìn rõ vành mắt hắc thâm lại, và Sở Ngọc đang vui vẻ cao hứng cũng không phát hiện ra vẻ trốn tránh chột dạ của hắc.

Nàng thậm chí cũng không phát hiện ra, hôm nay A Man viết chữ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, không giống cách gồng hết sức lực như hôm qua.

Sở Ngọc cho A Man về nghỉ, dặn hấn nên nghỉ sớm, thức đêm không tốt. A Man về phòng, cũng lên giường sắt nằm ngủ, nhưng đến nửa đêm, hấn

lại mở to mắt ra.

Ngồi bật dậy, hấn làm chấn động bị rách toạc. Đi đôi guốc sắt ra ngoài, qua khỏi cửa, A Man nhìn thấy một bóng người y phục trắng, đứng dưới ánh trăng vừa朦胧 vừa xa xôi.

“Rất đúng giờ!” Dung Chỉ cười dài, xoay người lại vẫy tay với A Man “Đến đây!

Hôm nay ta lại dạy người
khổng chế sức lực!”

Nghe lời Dung Chỉ, A Man
đi tới tiếp nhận chiếc bát
sứ trong tay hắn. A Man
bưng bát cẩn thận dè dặt,
để tránh làm sánh nước
trong bát ra ngoài, nhưng
lại không may bóp nát cả
chiếc bát.

Lại cầm chiếc bát khác lên,

nghe theo hướng dẫn của Dung Chỉ, A Man cẩn thận làm từng động tác, dần dần kiểm chế khí lực trong cơ thể. Cho đến lúc Dung Chỉ bảo hẩn tạm nghỉ, cả người hẩn ướt đầm mồ hôi.

Đặt chiếc bát đã có vết nứt xuống, A Man đứng cách Dung Chỉ không xa, chần chừ mở miệng: “Hôm nay, ta viết, tên nàng”.

Dung Chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, gương mặt liếc nhìn hắn như cười như không: “Sau đó thì?”

A Man nhìn hắn chăm chăm, chậm rãi nói: “Ta không nói, là người dạy” Câu nói này của hắn trôi chảy đáng ngạc nhiên.

“Rất tốt!” Dung Chỉ khẽ gật

đầu.

“Ta cũng, không nói, người, nửa đêm, dạy ta” Ngày hôm qua, và ngày hôm nay, đều bắt đầu từ nửa đêm.

“Càng tốt!” Nhìn vẻ mặt A Man càng lúc càng nặng nề, Dung Chỉ vẫn thản nhiên không đếm xỉa, dường như chuyện A Man

nói không hề liên quan đến
hắn.

“Ta, rất không, thoải mái!”
A Man khẽ kêu lên “Lừa
nàng, ta không thoải mái!”
Hôm qua lúc nửa đêm, hắn
đang dùng gậy sắt tập viết
tên Sở Ngọc trên nền đất,
người này đến tìm hắn, nói
có thể dạy hắn cách dùng
lực, giúp hắn có thể sinh
hoạt như người bình

thường, không phải động một chút là làm hỏng đồ, hoặc làm...bị thương ai đó.

Mà điều kiện trao đổi là, không được nói lại với Sở Ngọc. Nếu nàng phát hiện thay đổi bất thường, cũng chỉ có thể nói là nhờ Hoa Thác dạy.

Điều kiện quá hấp dẫn! Từ nhỏ đến lớn, vì sức khỏe kỳ

lạ mà A Man rất khổ sở. Vì hấn quá khỏe, nên hơi chút là làm hỏng đồ và gây thương tích cho người khác, khiến không người nào muốn đến gần hấn. Nếu có thể thoát khỏi phiền nhiễu này, hấn sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì. Đêm qua khi nghe Dung Chỉ nói, hấn không nghĩ ngợi gì liền đồng ý luôn.

Cũng trong đêm qua, Dung Chi đã dạy hẳn một số kỹ thuật khống chế sức lực cơ bản.

Nhưng lúc đối diện với Sở Ngọc mà nói dối, trong lòng hẳn bỗng dâng lên một cảm giác rất khó chịu, không muốn phải giấu diếm như vậy chút nào, và bỗng thấy tức giận Dung Chi.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, ý cười trong mắt như ánh tuyết, nhưng cũng lạnh lùng băng giá: “Vì sao người trung thành với công chúa như vậy?”

A Man cố gắng ngẫm nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một lý do: “Nàng, cho ta, thịt”

Dung Chỉ cười cười: “Chỉ

vậy thôi sao? Nếu ta cam đoan cho người thịt, người sẽ rời bỏ nàng, theo ta chứ?"

A Man lắc đầu ngay tắp lự, không cần nghĩ ngợi gì.

Dung Chi cười nói: "Thịt của ta với của công chúa có gì khác nhau? Đều là cho người thịt ăn, sao không đi theo ta mà cứ

muốn ở cùng nàng? Người nên biết rõ, ta có khả năng cho người nhiều thịt hơn công chúa rất nhiều!”

A Man cũng thấy buồn phiền. Về lý thuyết, thịt của ai cũng như nhau cả, sao vừa rồi hắn lại không muốn nhỉ? Nghĩ rất lâu, cuối cùng hắn tìm ra một lý do giải thích miễn cưỡng: “Nàng đến trước, người

sau!”

Có lẽ có rất nhiều lý do phức tạp, nhưng suy nghĩ đơn giản của A Man không giải thích được, cũng không muốn nghĩ nhiều. Một đáp án đơn giản nhưng đầy đủ nhất là: Sở Ngọc là người đầu tiên chủ động chìa tay ra cho hắn.

Đi theo nàng, sẽ có thịt để

ăn.

Nàng là người đầu tiên nói với hắn như vậy.

Cho nên, hắn tình nguyện đi theo.

***

Sau khi Sở Ngọc về Kiến Khang được mấy ngày, triều đình phát sinh một vài

chuyện, Đới Pháp Hưng bị giết.

Từ tin đồn xuất hiện trong bài đồng dao, triều đình có hai hoàng đế, nay "hoàng đế thật" bị "hoàng đế giả" xử lý.

Lưu Tử Nghiệp giết người cũng "sấm rền gió cuốn", nhanh gọn như khi hấn cung cấp trai lơ cho công

chúa tử tử. Đầu tiên hấn hạ chỉ cho Đới Pháp Hưng về quê dưỡng lão, vừa ra khỏi thành lại hóa ra lệnh sung quân phương xa, cuối cùng là một chén rượu độc tự xử.

Sở Ngọc nghe được tin này, ngoại trừ giật mình trước động tác nhanh gọn của Lưu Tử Nghiệp, còn đối với việc Đới Pháp Hưng chết

cũng không có gì bất ngờ. Nàng biết rõ, lúc ở huyện Sơn Âm, lời lẽ bài đồng dao đã thổi bùng lên sự bạo ngược của Lưu Tử Nghiệp, trở về triều hẵn nhất định sẽ làm một trận mưa máu gió tanh.

Tất cả những người liên quan đến bài đồng dao tạo phản, đều phải chết.

Cùng lúc nghe tin Đới Pháp
Hưng chết, Sở Ngọc nhận
được thiệp mời.

QUYỂN 3

Chương 116: Người cùng đi

Địa chỉ trên thư mời hoàn toàn xa lạ, mà người mời là Vương Huyền Mô.

Không biết Sở Ngọc đã từng nghe ai đề cập đến cái tên này, hình như đó là một đại thần trong triều, nhưng cụ thể thế nào thì

nàng không có ấn tượng
lắm.

Chẳng qua là người này...
họ Vương.

Thư mời do người của
Hoàn Viễn tại Sở viên nhận
được, đối tượng được mời
tất nhiên là thân phận giả
"Dụ Tử Sở".

Nếu hơn một ngàn năm

sau, thấy vài người họ Vương thì Sở Ngọc chẳng để ý, cũng chẳng có liên tưởng gì giữa bọn họ. Nhưng lúc này, cứ nghe nhắc đến họ Vương là nàng lại nghĩ ngay đến vị bằng hữu thuộc một gia tộc huy hoàng, đến khu nhà danh gia vọng tộc bên bờ sông Tân Hoài. Nàng thấy cũng đáng lưu tâm, bèn thay đổi nam trang, đi xe đến họ

Vương, nhà Vương Ý Chi.

Thời gian mới là khoảng xế chiều, có lẽ đối phương cũng cố ý cho nàng chuẩn bị một chút. Vẫn còn rảnh rồi, Sở Ngọc đi hỏi thăm tin tức, muốn biết về họ Vương thì đến hỏi Vương Ý Chi là nhanh nhất.

Người họ Vương mà Sở Ngọc quen biết, chính là

Vương Ý Chi.

Sau khi Sở Ngọc thông báo cầu kiến, tiểu đồng dẫn nàng vào phòng ngủ, nhìn thấy Vương Ý Chi vừa mới tỉnh giấc. Hắn mặc quần áo trắng bên trong, áo khoác xanh bên ngoài buông lỏng, nằm dựa người trên giường cực kỳ biếng nhác. Nhìn thấy Sở Ngọc, hắn híp mắt khe khẽ mỉm cười: “Tử

Sở huynh khỏe chứ? Ngày hè ngủ say quên thời gian, quần áo không chỉnh tề, tại hạ thất lễ!” Tuy trên miệng nói như vậy, nhưng vẻ mặt hắc không có chút nào là ý ngượng ngùng hay xin lỗi.

Sở Ngọc không khỏi bật cười: “Sớm thế này đã tới quấy rầy, là lỗi của bỉ nhân mới đúng!”

Bỉ nhân: tôi/ta (từ cổ, lỗi xưng hô khiêm tốn)

Người thì xưng “tạ hạ”, người thì xưng “bỉ nhân”, cố ý tôn nhau lên, cả hai cùng bật cười hiểu ý.

Tiếp nhận khăn lạnh lau mặt từ người hầu, Vương Ý Chi dường như tỉnh táo hơn, ánh mắt cũng đã hết ngái ngủ: “Sớm như vậy Tử

Sở huynh đã tới tìm ta, không biết có việc gì quan trọng?”

Sở Ngọc cũng không vòng vo, lấy ra thiếp mời từ trong tay áo: “Sáng sớm hôm nay ta nhận được cái này!” Thiếp mời là giấy trắng thếp vàng, mặt giấy có những đường vân li ti, xem ra rất tinh xảo.

Nhìn rõ chữ trên thiếp mời, ánh mắt Vương Ý Chi hơi thay đổi. Hắn trầm tư trong khoảnh khắc rồi nói: “Ta đi cùng nàng, trên đường sẽ nói những điều nàng muốn biết!”

Mãi cho đến khi Vương Ý Chi cùng Sở Ngọc lên xe, ngồi đối diện, nàng mới hồi phục tinh thần, nói hơi chút ngại ngùng: “Ý Chi

huynh, thực làm phiền
huynh quá!” Tất nhiên, có
Vương Ý Chi đi cùng khiến
Sở Ngọc vững dạ hơn rất
nhiều.

Vương Ý Chi tựa người trên
vách xe mềm mại, mỉm
cười uể oải, trong đáy mắt
hẹp dài ánh lên thứ ánh
sáng rạng rỡ kỳ lạ: “Thật ra
là tiện đường thôi! Hôm
qua ông chú này sai người

đến tìm ta, bảo ta hôm nay đến gặp. Ta vốn lười nhúc nhích, nhưng ông ấy cũng tìm nàng, vậy vừa lúc tiện đường, chúng ta cùng đi!”

Qua lời Vương Ý Chi, Sở Ngọc được biết, xét về vai vế, Vương Huyền Mô lão gia chính là chú của hắn, không phải chú ruột mà là họ hàng xa. Lão gia năm nay đã hơn 70 tuổi, cả đời

chìm nổi trong chốn quan trường, chính là người chủ trì họ Vương hiện nay.

Vương Ý Chi坦然 nhiên nói: “Chuyện trong họ Vương chúng ta, vốn không nên tiết lộ cho người ngoài. Tuy nhiên hôm nay nàng phải đối mặt với lão gia, tốt nhất là ta giải thích trước cho nàng biết!”

Sở Ngọc kinh ngạc: “Sao huynh lại tin tưởng ta như vậy?”

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười, ánh mắt tràn đầy vẻ tự tin, phảng phất lại như tỏa sáng: “Bản tính ta “bại hoại bất thành khí”, nhưng nói về nhìn nhận đánh giá con người, ta khá tự tin. Ta nói cho nàng nghe, tất nhiên là tin tưởng nàng!”

Không đợi Sở Ngọc nói gì, hấn lại khoát tay áo tiếp lời: “Theo mọi người đánh giá, có người gọi ông ta là bao cỏ, có người lại gọi là trung thần. Gọi là bao cỏ, bởi vì năm đó ông ấy dẫn quân Bắc phạt, nhưng không nghe lời khuyên của thuộc hạ, bỏ lỡ cơ hội, đánh mãi không phá được thành. Thẳng được rồi, ông

ấy lại vớ vết tiền của trong dân, suýt chút nữa bị xử trảm, lúc ấy nhờ Thẩm Khánh Chi giúp đỡ cầu xin mới thoát chết!”

Sở Ngọc không thể tưởng tượng nổi những lời phê bình trưởng bối nhà mình của Vương Ý Chi. Đây mà là người đứng đầu họ Vương sao? Như vậy, năng lực cũng...quá kém đi? Một

người như vậy mà có thể
thống lĩnh cả gia tộc? Điều
này khiến nàng bỗng hoài
nghĩ cái gọi là “thế gia vọng
tộc”.

Về việc Vương Ý Chi mạo
phạm trưởng bối, nàng lại
hoàn toàn không để ý. Dù
có là trưởng bối, làm sai
vẫn là làm sai, không thể
ngần ngại kiêng dè!

Vương Ý Chi tiếp tục nói: “Nhưng ông ấy bản tính nghiêm thẳng, cương trực công minh, trong triều không hợp với vài vị quan, mấy lần bị người mưu hại suýt chết, con đường làm quan rất chìm nổi!”

“Đợi một chút!” Sở Ngọc giơ tay, ý bảo Vương Ý Chi ngừng lời. Tuy Vương Ý Chi mới nói một vài lời, nhưng

nàng nghe không hợp lý.
Vốn tưởng rằng Vương
Huyền Mô là một bao cở
tham lam vô dụng, thế
nhưng bản tính lại nghiêm
thẳng công minh?

Hai mâu thuẫn này sao có
thể điều hòa được?

Vương Ý Chi mỉm cười nhìn
Sở Ngọc, thấy nàng nhú
mày nghi hoặc, lại bổ sung

thêm một câu: “Tuy cuộc đời chìm nổi nhấp nhô, nhưng ông ấy đã sống đến nay là hơn 70 tuổi, vẫn sống như thế!”

Lời nói như một điểm sáng lóe lên trong sương mù, Sở Ngọc ngược mắt, nhìn thẳng vào Vương Ý Chi: “Ý huynh nói, chẳng lẽ là ông ấy cố ý?” Dù là bao cớ hay trung trực, đều là hình ảnh

mà ông ấy cố tình tạo ra?

Vương Ý Chi gật đầu tán thành: "Nàng có thể nhìn ra điều này, rất khá! Năm đó khi đi chinh chiến, ông ấy còn chưa phải là người đứng đầu họ Vương. Nhưng thanh danh và quyền hành của ông ta bắt đầu uy hiếp người chủ trì lúc đó, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Ông ấy cố ý

chiến bại, tự làm hoen ố
thanh danh, trước là để
tránh họa, sau sẽ trường
kỳ suy tính. Tuy sau đó
suýt chút nữa mất mạng,
nhưng ông ta đã chuẩn bị
kỹ càng, tận lực giao hảo
với Thẩm Khánh Chi, vào
thời điểm quan trọng đã
bảo toàn mạng sống!”

***

Mà sau đó chính quyền biến động, chức quan lên xuống, đều là những nước cờ trong lòng bàn tay ông ta. Thẳng thắn, chẳng qua chỉ là bề ngoài mà thôi. Nếu ông ta thật sự thẳng thắn, làm sao có thể sống sót đến tận bây giờ?

Nghĩ thông trước sau, Sở Ngọc kinh hãi, đồng thời cũng mừng thầm vì mình

đã đến tìm Vương Ý Chi.
Nếu nàng thu thập tin tức
về Vương Huyền Mô từ
người khác, e rằng sẽ coi
thường lão nhân gia này.
Còn bây giờ, lòng nàng đã
chuẩn bị mười hai vạn
phần cẩn thận.

Nhưng đồng thời, nàng lại
càng nghi ngờ. Một nhân
vật như vậy tìm nàng làm
gì?

Tuy tiếng tăm “Dụ Tử Sở” trong thành Kiến Khang đã vang dội, nhưng còn cách quyền lợi địa vị một khoảng rất xa, Vương Huyền Mô tại sao lại muốn tìm nàng?

Mang nghi vấn, Sở Ngọc ngó nhìn Vương Ý Chi, hấn lắc đầu: “Nàng đừng nhìn ta! Ta không để ý việc nhà từ lâu rồi, chẳng biết lão

gia đang suy tính cái gì đâu!” Dừng một chút, hắc khế khẽ mỉm cười: “Nhưng nàng cứ yên tâm, ta đã đi cùng nàng, tức là cùng hội cùng thuyền rồi! Chúng ta cùng đi cùng về!”

Hai người nói chuyện nhỏ to, xe ngựa đã chạy vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, dừng lại trước cổng một ngôi nhà nhỏ xinh xắn.

Xuống xe, Vương Ý Chi vừa đẩy cửa vừa giải thích với Sở Ngọc: “Đây không phải là chỗ ở hàng ngày của lão gia, bình thường ít người biết!”

Ngày thường, Sở Ngọc đi đâu thì Việt Tiệp Phi theo đó, vừa nãy nàng xuất phủ hăn cũng bám sát theo. Nhưng trước cổng ngôi

nhà, hai gia nhân áo xanh
cản hẵn lại.

“Trừ vị công tử này và
Vương thiếu gia, những
người khác không được
vào!” Gia nhân trung thành
truyền đạt mệnh lệnh của
bề trên.

Việt Tiệp Phi chau mày
định bước tới, nhưng Sở
Ngọc đã khoát tay: “Người

ở đây chờ ta cũng được!”

Việt Tiệp Phi nôn nóng:
“Công tử, nơi này...không thể so với...” Không thể so với hoàng cung, trong cung có hoàng đế, không kẻ nào dám động đến nàng, nhưng đây là Vương gia, là danh môn vọng tộc, ai biết họ có chủ ý gì?

Sở Ngọc liếc nhìn Vương Ý

Chi, thản nhiên cười: “Ta tin tưởng Ý Chi huynh!”

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Vương Ý Chi hơi ngạc nhiên. Hai người tiến vào biệt viện một hồi, hẳn không nhận được cất tiếng hỏi: “Nàng không sợ?” Nàng vừa nghe kể chuyện về ông chú của hẳn, lẽ ra phải cảnh giác hơn mới đúng, thế nhưng lại bỏ mặc

an toàn của bản thân?

Sở Ngọc dừng bước, mỉm cười: “Ý Chi huynh vừa tin tưởng ta, kể rõ sự việc cho ta, sao ta không thể tin tưởng huynh?”

Nàng không phải vì cảm động trước việc Vương Ý Chi thẳng thắn không giấu diếm nàng, mà vì nàng quyết định cũng tin tưởng

giống như hấn. Đây là một lẽ tự nhiên, đương nhiên phải thế, không cần cảm kích hay lý giải.

Hai người băng qua khu vườn, đi trên đường mòn lát đá trắng, đến một khu biệt viện thì nhìn thấy Vương Huyền Mô. Sở Ngọc cẩn thận đánh giá người này, ngoại trừ diện mạo hơi võ vàng, tinh thần lảng

đăng, ông ta cũng không khác lắm so với những lão gia khác, cũng không có được vẻ tráng kiện quắc thước như Thẩm Khánh Chi.

Lúc này Vương Huyền Mô dựa người trên ghế, mắt khép hờ như đang ngủ. Trước mặt ông ta bày án tịch, trên là đồ ăn hấp dẫn tinh tế.

Vương Ý Chi khẽ mỉm cười, tiến lên phía trước: “Lão gia, người đã tới, còn giả bộ ngủ sao?”

Ông ta chậm rãi mở mắt, cặp mắt ánh lên tinh quang, dường như không phải của một người hơn 70 tuổi, khiến Sở Ngọc không khỏi nháy dưng trong lòng. Mà câu nói sau của ông ta,

khiến Sở Ngọc thực sự
nhảy dựng lên: “Trưởng
công chúa, mời ngồi!”

QUYỂN 3

Chương 117: Muốn hưu phò mã

Công chúa?!

Sở Ngọc cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng theo tiếng xưng hô này.

Sao ông ta biết được? Sở Ngọc liếc nhìn Vương Ý Chi, lúc này đang cười khỗ lắc

đầu, tỏ ý là hẳn cũng không biết.

Nhớ lại chuyện về lão nhân gia này mà Vương Ý Chi kể cho nàng nghe trên đường, Sở Ngọc rất nhanh chóng bình thường trở lại. Mấy ngày trước tổ chức tiệc trà, nàng xem như đã ra đầu sóng ngọn gió tại thành Kiến Khang. Huống hồ, Vương Ý Chi thường xuyên

lui tới chỗ nàng, ông già này chú ý đến nàng không có gì khó hiểu. Mà lấy khả năng của ông ta, muốn điều tra ra thân phận nàng cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Sau khi khôi phục tâm trí, Sở Ngọc tỉnh táo tự nhiên, khẽ gật đầu với Vương Huyền Mô: “Đa tạ!” Ngồi xuống nệm gấm, rồi nàng

ngẩng đầu nhìn ông ta, mỉm cười: “Xin hỏi Vương đô đốc, mời bản công chúa đến đây là có việc gì?”

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên xưng hô thế nào. Bắt chước Vương Ý Chi gọi “lão gia” hiển nhiên là không thích hợp, đây là đặc quyền của người nhà, nên nàng đành phải gọi Vương

Huyền Mô theo chức quan hiện tại của ông ta. Mà đã bị Vương Huyền Mô nêu đích danh thân phận, nàng cũng dứt khoát không tiếp tục giả bộ, trực tiếp đổi mặt.

Vương Huyền Mô mở to mắt, chăm chú nhìn Sở Ngọc. Sau khi nàng ngồi xuống, ông ta mới thản nhiên nói: “Công chúa

không giống với trước đây!”

Sở Ngọc thở dài, không cần nghĩ cũng biết “trước đây” là chỉ Sơn Âm công chúa. Dù đã cố gắng che giấu nhưng nàng vẫn khác với công chúa Sơn Âm, người sáng suốt để ý là phát hiện ra ngay, chẳng qua trước đó chưa có người hỏi đến mà thôi.

Trong lòng nàng biết rõ, mình không làm tốt vai trò công chúa Sơn Âm. Nàng không đủ tàn nhẫn quả quyết, không đủ thông minh lanh lợi, không làm được Sơn Âm công chúa, mà chỉ cố gắng làm một Sở Ngọc không trái lương tâm mà thôi.

Nhanh chóng trấn định tinh thần, Sở Ngọc nhìn thẳng

vào mắt Vương Huyền Mô,
mỉm cười: “Con người
thường hay thay đổi, chẳng
lẽ trên đời có người nào
không bao giờ thay đổi
sao?” Thừa dịp nói chuyện,
nàng cẩn thận dò xét nhân
vật Vương Huyền Mô
truyền kỳ này. Nàng nhìn
kỹ như thể sắp soi từng
cọng tóc ông ta, trong lòng
hơi có cảm giác ngược nhìn
núi cao: vị lão gia trước

mặt quá ghê gớm! Nàng muốn phán đoán cục diện tình thế một cách kỹ lưỡng, cũng không đến nỗi bối rối.

Đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Sở Ngọc, Vương Huyền Mô dường như hơi kinh ngạc. Thế là ông ta cũng chăm chú nhìn nàng, ngẫm nghĩ một lát liền biết rõ đầu đuôi: "Hóa ra trước khi đến đây Ý Chi

đã kể về ta, tiểu tử này lại không hướng về người nhà!”

Bị vạch mặt, Vương Ý Chi bất lực cười khổ một tiếng, ngồi xuống nệm gấm bên cạnh Sở Ngọc: “Lão gia, người đừng lòng vòng nữa! Nói thẳng ra muốn tìm công chúa có việc gì đi, nhanh nhanh chút để chúng con được về sớm!”

Vừa lúc chưa ăn sáng, hăn tiện tay quơ lấy đĩa, gấp thức ăn trước mặt bỏ vào miệng.

Vương Huyền Mô lại chăm chú nhìn Sở Ngọc: “Công chúa vừa gọi ta là đồ đốc, thực ra là sai. Hôm kia ta nhận được ý chỉ của bệ hạ, về triều thống lĩnh quân”.

Sở Ngọc thấy Vương Ý Chi bên cạnh ăn uống thoải mái, cũng cảm thấy bụng đói cồn cào. Sau khi nhận thiệp mời nàng ngủ không ngon, bây giờ thấy vẻ ung dung thoải mái của Vương Ý Chi, cũng cầm đũa lên. Nàng vừa ăn vừa nói thản nhiên: “Chúc mừng thăng chức! Vậy việc đó liên quan gì đến ta?”

Vương Huyền Mô trầm mặc nhìn nàng một hồi rồi cất tiếng: “Hành vi lúc này của công chúa, hình như không ổn thỏa chút nào?” Ở trước mặt ông ta mà ăn uống ngon lành, xem ra cực kỳ thất lễ. Chẳng lẽ nàng không sợ chọc tức ông ta?

Sở Ngọc buông đũa, lấy khăn lụa trên chiếc khay bạc lau nhẹ làn môi rồi tươi

cười, nụ cười phút chốc như đóa hoa rực rỡ sáng ngời: “Vương tướng quân đang thăm dò ta, sao ta không thể thăm dò Vương tướng quân? Bản công chúa vẫn cho rằng, muốn nói chuyện gì, điều kiện đầu tiên là hai bên phải ở địa vị bình đẳng. Nếu không, chỉ là một phía tự biên tự diễn, hoặc là ra lệnh mà thôi!” Dừng một

chút, nàng khoát tay chỉ thức ăn trên bàn: “Càng huống chi, Vương tướng quân chuẩn bị thức ăn, không phải là để mời khách sao?” Mà quả thật là nàng cũng đói.

Vương Huyền Mô bật cười, chậm rãi ngồi thẳng dậy. Từ khi Sở Ngọc tới, lần đầu tiên thấy nụ cười của ông ta. Cùng với động tác của

đối phương, trong lòng Sở Ngọc có cảm giác gì đó nhộn nhạo hỗn loạn.

Không gì có thể qua mắt ông ta được, đây là người chủ trì họ Vương đó! Nàng vừa nghĩ vừa cảm thấy hơi hãi hùng khiếp vía. Thấy miệng hơi khô, Sở Ngọc cầm chén trà, nhấp một ngụm nước xanh nhạt. Còn chưa kịp nuốt xuống, nàng

nghe thấy tiếng Vương Huyền Mô: “Công chúa cảm thấy Ý Chi thế nào? Có đủ tư cách làm phò mã của người không?”

Sở Ngọc ngu ngơ chừng hai giây, sau khi tiêu hóa hết lời vừa nghe được, liền bị sắc ngậm trà trong cổ họng, quả thật nghi ngờ những gì vừa nghe.

Không đúng, ngay cả nghe nhầm, cũng không thể có nội dung kỳ quặc như vậy chứ?

Rất lâu sau mới hết cơn ho khan kịch liệt, Sở Ngọc không nói lời nào nhìn chăm chăm Vương Huyền Mô. Thấy thái độ của đối phương, xác định những gì vừa nghe không phải là ảo giác, rốt cuộc nàng cũng

phải thừa nhận: hiện thực
ly kỳ như thế đấy!

Vừa nãy Vương Ý Chi
buông đũa muện hơn nàng
một chút, thông thả mở
quạt gấp, theo dõi một già
một trẻ diễn vở kịch hay.
Một câu nói của lão gia
bỗng xả ngay trên thân
hắn, khiến hắn không khỏi
ngây người.

Hồi phục tinh thần trước Sở Ngọc, Vương Ý Chi cười khỏ: “Lão gia, người đang báo thù sao?” Cáo già!

Sở Ngọc lúc này mới thốt nên lời, chậm chạp nói: “Vương tướng quân, ta đã có phò mã!” Tuy chỉ xem như Ninja rùa, nhưng tốt xấu gì cũng có một cái danh hiệu.

Cáo già không hề biến sắc:
“Công chúa so với thân
phận Hà Tập, tùy thời có
thể bỏ hẵn!”

Sở Ngọc ngọt ngạt nhú
mày, âm thanh vẫn chậm
chạp như trước: “Cái này...
không tốt lắm...”

“Có gì không tốt? Chẳng lẽ
Ý Chi nhà ta thua kém tiểu
tử họ Hà?” Giọng Vương

Huyền Mô mang vẻ khinh thường.

Nếu không ghi nhớ là phải tôn trọng người già, lúc này Sở Ngọc thật muốn lật bàn bỏ chạy: "Không phải so bì hơn kém a a a! Vì sao lão nhân gia nhà ông có thể nói những lời kinh hãi như thế mà mặt không biến sắc a a a? Đây không phải việc của bà mỗi sao?"

Tất nhiên, nàng chỉ có thể hò hét bi phẫn trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng khách khí mà nói: "Là bản công chúa...là bỉ nhân cảm thấy mình không xứng với Ý Chi huynh, sợ rằng không duyên cớ lại làm lãng phí Ý Chi huynh..."
Càng huống chi, phò mã đâu phải là người muốn bỏ thì bỏ.

Ngay cả Sơn Âm công chúa to gan như thế, nuôi hơn hai mươi trai lơ cũng không làm được việc bỏ chồng kinh hãi này, sao nàng có thể làm được?

Hà gia dù sao cũng có chút thế lực, làm như vậy khác nào giáng cho Hà Tập và họ Hà một cái tát giữa mặt? Đương nhiên, trước

đây Sơn Âm công chúa
cũng tặng cho họ kha khá
rồi...

...Tại sao, tất cả đều bát
nháo hết thế này?

Vương Huyền Mô đại lượng
phất phất tay: "Cái gì mà
xúng với không xứng, ta
thấy các người rất hòa hợp,
ta nói xứng đôi là xứng
đôi!"

Quả nhiên đúng là Hồng Môn Yến, Sở Ngọc cảm thấy vô cùng xui xẻo. Sớm biết phát sinh sự việc thế này, nàng chắc chắn sẽ không tới.

Vương Huyền Mô lại tiếp tục làm thuyết khách: “Công chúa nhìn xem Ý Chi nhà ta. Luận về tướng mạo, luận về tài học, có

chỗ nào thua kém tiểu tử họ Hà? Vậy người còn chần chừ gì nữa? Càng hưởng chi, Hà gia không dám đối lập với ta, công chúa cứ yên tâm mà bỏ!”

Thực ra bỏ phò mã cũng không phải là việc gì quá ghê gớm, thế nhưng người hứng chịu thay đổi là Vương Ý Chi. Tưởng tượng sau này gọi Vương phò mã,

Sở Ngọc cảm thấy vô cùng
kì quặc và không thoải mái.

Vương Ý Chi lúc này không
còn lòng dạ nào cầm quạt
gấp, hấn xua tay bất đắc dĩ
nói: "Lão gia, người nói đi
nói lại, nhưng không hề hỏi
qua ý con!" Cứ như thế
quyết định việc chung thân
đại sự của hấn, thật không
tốt!

QUYỀN 3

Chương 118: Có muốn hay không

Huyền Mô liếc mắt sang Vương Ý Chi: “Người không muốn?”

Vương Ý Chi thở dài một hơi: “Tất nhiên là con không muốn!”

Sở Ngọc nhanh chóng tiếp

lời: “Ta cũng không muốn!”

Đều không muốn.

Không khí bỗng trở nên
tĩnh lặng.

Nụ cười của Vương Huyền
Mô lạnh dần.

Một lát sau, Vương Ý Chi
bất lực mở miệng: “Lão gia,
con không biết chủ ý của

người là gì. Nhưng nếu thông qua hôn nhân để liên kết lợi ích của họ Vương với công chúa, thì không đáng tin cậy. Con không phải người đáng tin cậy, mà công chúa cũng không gánh được trách nhiệm đó!”

Liên hôn?!

Sở Ngọc giật nảy mình, lúc

này mới hiểu ra dụng ý của Vương Huyền Mô. Phía sau quyết định tưởng như bốc đồng ngớ ngẩn, lại là sự trao đổi lợi ích thực dụng rõ ràng. Nàng nghĩ một lát rồi khẩn thiết nói với Vương Huyền Mô: “Lão cáo... Vương tướng quân, vì sao ngài cho rằng ta là đối tượng thích hợp? Vì sao lại chọn cách hợp tác này?” Phương thức có rất nhiều

loại, tội gì ông ta phải đẩy
Vương Ý Chi vào phủ công
chúa – nơi mà người ngoài
xem là hố lửa?

Thậm chí lại khẩn cấp vội
vã như thế?

Vương Huyền Mô thở dài,
chống tay xuống nệm ghế.
Khớp xương và mạch máu
đột ngột xoắn xuýt, giống
như rễ cây già nua lộn xộn.

Một lúc lâu sau, ông ta mới chậm rãi nói: “Lựa chọn công chúa, là bởi vì công chúa có lực ảnh hưởng rất lớn với bề hạ. Điều này hẳn công chúa phải biết rõ hơn ai hết. Về câu hỏi thứ hai, mong công chúa lượng thứ, ta không thể trả lời!”

Sở Ngọc chậm rãi đứng dậy, phúi góc áo lấm bụi, động tác cực kỳ bình tĩnh.

Rồi nàng ngược mắt, thản nhiên đối diện với Vương Huyền Mô: “Vương tướng quân, ngài tìm hiểu về ta, chắc cũng tốn không ít thời gian. Lý do cần liên hôn, ngài không thể nói ra. Nhưng lý do không thể liên hôn, ta lại có thể cho ngài biết!”

Vương Huyền Mô ngạc nhiên: “Công chúa cho ta

biết lý do sao?"

Sở Ngọc vươn thẳng người, quay sang nhìn Vương Ý Chi đang cười khỏ không thôi, từ tốn nói: "Ta và Ý Chi huynh, không có tình yêu nam nữ, giống như trăng thanh gió mát, núi cao nước chảy. Không lây chút bụi tục nào!" Dù có dùng cách thức nào cũng không thể liên hôn. Việc đó

không chỉ làm nàng khó xử,
mà còn làm nhục sự tự do
tự tại, tiêu sái của Vương Ý
Chi.

Dù chỉ là hôn nhân danh
nghĩa, cũng không thể!

Nàng vái chào Vương
Huyền Mô, rồi quay sang
Vương Ý Chi: “Ý Chi huynh,
huynh có đi hay không?”

Vương Ý Chi áy náy nói:
“Ta còn có vài lời muốn nói
với lão gia...”

Xem thái độ của Vương Ý
Chi, có lẽ nội dung câu
chuyện là riêng tư, Sở Ngọc
mỉm cười: “Vậy ta ở ngoài
cửa chờ huynh, chúng ta
cùng đi cùng về, huynh nói
lời phải giữ lời đấy!”

Vương Ý Chi cũng mỉm

cười: “Tất nhiên rồi!”

Nhìn theo bóng nàng xa dần, hắn thấy nàng vươn thẳng người, khoác áo bào dày mà bước chân nhẹ nhàng như đạp gió. Quả quyết không chần chừ.

Cho đến khi bóng Sở Ngọc mất hút sau ngưỡng cửa, lại nghe tiếng bước chân nàng xa dần, Vương Ý Chi

mới đến bên Vương Huyền Mô, vừa nhẹ nhàng xoa bóp vai ông chú già vừa nói: “Lão gia, con muốn nghe lý do mà lão gia không thể nói với công chúa!” Dừng một chút, hắn hỏi: “Có phải là vì con không?”

Vương Huyền Mô thở dài, trong tiếng thở dường như ẩn chứa tuổi già bất lực.

Mỉm cười một chút, cáo già chậm rãi nói: “Ta vẫn không hiểu, con thông minh như thế, rõ ràng nhìn thấu rất nhiều, tại sao không chịu tiếp nhận chức quản họ Vương?”

Khuôn mặt tuần mỹ của Vương Ý Chi hiện vẻ áy náy xấu hổ. Tuy hẳn có bao nhiêu tiêu sái, nhưng đối diện với tình thân huyết

thống, với người chú luôn nghĩ cho mình, dù sao cũng thấy hổ thẹn vì sự tùy hứng của mình. Khóe miệng hằn hơi nhếch lên: “Có lẽ, con vốn là kẻ ngu!”

Vương Huyền Mô vỗ vỗ lên mu bàn tay hằn: “Ta vẫn biết chí của con không ở chỗ này. Con không quan tâm đến việc nhà, chắc không biết tình hình họ

Vương hiện nay. Ta cho con biết, có lẽ không lâu sau, vị trí gia chủ sẽ thay người. Những năm gần đây ta ưu ái con, khiến rất nhiều người trong nhà ghen ghét. Ta tuổi tác đã cao, một khi quy thiên sẽ không có người bảo hộ cho con, vì thế phải đi trước một bước. Trước mắt con chỉ có hai con đường, một là, trở về giúp ta, tiếp quản

vị trí của ta. Đứng đầu họ Vương, con sẽ không bị ai làm khó dễ. Hai là, lấy thân phận phò mã bên cạnh công chúa để tìm kiếm bảo trợ. Những kẻ kia tuy to gan lớn mật, nhưng không dám động đến công chúa”

Ánh mắt tinh anh lạnh lùng của ông già nhìn Vương Ý Chi, phút chốc trở nên nhu hòa yêu thương: “Con chọn

đường nào?" Nhưng ông biết, dù là con đường nào, cũng không phải là mong muốn của Vương Ý Chi. Nhưng nếu muốn giữ vững địa vị, thậm chí tính mạng, thì chỉ có thể làm như vậy.

Vương Ý Chi dừng động tác xoa bóp vai người chú già, xoay đến trước mặt Vương Huyền Mô, khom chân đối diện với ông, nhẹ nhàng

nói: “Thúc phụ, người đối với Ý Chi thật tốt, Ý Chi sẽ mãi ghi khắc trong lòng. Nhưng Ý Chi là kẻ bất hảo ngang ngược, cả hai con đường đó, con đều không chọn!”

Vương Ý Chi khép hờ cặp mắt, tinh quang lập tức che kín vẻ nhu hòa: “Nếu con cứ khư khư cố chấp, tương lai sẽ vô cùng đau khổ!”

Vương Ý Chi thản nhiên mỉm cười: “Nếu con tự làm khó xử chính mình, thì mới đúng là đau khổ!” Hắc năm chặt bàn tay gầy yếu của lão nhân gia, không khỏi cả kinh: “Người...” Tuy hắc không sao, nhưng còn Vương Huyền Mô? Hắc biết chút ít về sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt trong gia tộc, Vương Huyền Mô đã

cao tuổi như thế, còn
chống đỡ được bao lâu?

Vương Huyền Mô lại thở
dài, tâm tình phức tạp, rút
tay ra vỗ vỗ lên vai Vương
Ý Chi: "Vẫn thế, con luôn
luôn có chủ kiến của mình.
Đã khẳng khẳng như vậy,
ta cũng không ngăn cản
nữa. Về phần ta..." Ông
cười lạnh một tiếng, nhưng
mắt cay cay: "Ngay cả khi

ta không còn là đương gia nữa, bọn họ cũng không làm gì được đâu! Những năm đó ta chết đi sống lại không chỉ một lần!”

Nghe người chú già nói vậy, Vương Ý Chi mới yên tâm. Hắn còn muốn chuyện trò với Vương Huyền Mô thêm một hồi, nhưng ông già lại nhắm nghiền mắt, ngửa người ra sau, tiếp tục

ngủ trên ghế dựa. Đây là thái độ tiền khách: “Con đi đi, công chúa đang chờ con đây! Con xưa nay phong lưu, sao lại để một cô nương phải đợi?”

Cảm thấy cáo già vẫn chưa buông tha việc hấn và công chúa, Vương Ý Chi dờ khóc dờ cười. Nhưng cũng không làm trái ý, hấn thấp giọng cáo biệt rồi đứng dậy ra

ngoài. Đi được mấy bước, hần nghe thấy phía sau truyền tới tiếng nói khẽ: “Công chúa này không hề giống với lời đồn trước đây. Tuy chưa hần đã xứng với con, nhưng cũng là một nữ tử được đây!”

Vương Ý Chi dừng chân một chút, rồi lại lặng im tiếp bước. Mỗi khi đến gần cổng ra vào, hần thấy Sở

Ngọc đang dựa cửa chờ đợi, vui vẻ điềm nhiên, đang vươn tay ngắt một nhành lá non gần nàng.

Đôi mắt nàng trong veo thấu suốt, ánh mắt bằng phẳng như nước, gương mặt tú lệ sáng ngời.

Nhớ đến một vài việc trước đây, Vương Ý Chi thầm nghĩ: "Đúng là rất được!"

Cùng đi cùng về, một lần nữa Vương Ý Chi và Sở Ngọc lại cùng ngồi xe ngựa. Nhìn thật lâu vào không trung, Sở Ngọc bỗng mở miệng: “Ý Chi huynh, chữ tín của thúc phụ nhà huynh thế nào?”

★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 119: Chỉ nói chuyện phong nguyệt

Ý Chi nghe vậy, kinh ngạc nhìn Sở Ngọc. Nàng liếc mắt một cái rồi nói: “Ta cho rằng, thúc phụ nhà huynh đã lén móc nối với các bên từ trước!”

Sở Ngọc khẽ cười: “Người

khác có ẩn tình riêng tư gì, ta chẳng bao giờ tò mò quan tâm quá mức. Thật ra huynh cũng không cần trả lời. Ta biết rõ, phía sau quyền lực, chữ tín chẳng có giá trị gì!”

Để có thể leo lên vị trí hiện tại, đã bán đứng bao nhiêu người, phản bội bao nhiêu, làm tổn thương bao nhiêu, e rằng không đếm xuể. Phú

quý vinh hoa, là dùng máu
tươi xương trắng dựng nên.
Ngay cả nàng không am
hiểu mưu mô, nhưng từ
trước đến nay chứng kiến
bao nhiêu đó, sao lại không
hiểu?

Vương Ý Chi cười cười,
không nói gì. Sở Ngọc đã
hiểu ra, hắn cũng không
nhiều lời nữa, chẳng lẽ lại
lên án công kích chính ông

chú nhà mình!

Trên trận tiền, người lừa ta gạt để đạt hiệu quả lợi ích là chuyện bình thường. Nếu mọi người đều đối xử với nhau thẳng thắn chân thành, mới là cực kỳ bất thường. Hẳn vốn yêu tự do, không thích bị ràng buộc, xưa nay không muốn liên lụy đến chốn thị phi này. Nếu không biết Sở

Ngọc bị Vương Huyền Mô gọi đến, có lẽ hẳn sẽ không chịu đi lần này.

Sở Ngọc rút vai, tựa người trên vách xe thở dài: “Chính bởi như thế, nên ta mới không muốn lập tức đáp ứng yêu cầu của ông chú nhà huynh!” Liên hôn là chuyện trăm triệu lần không thể đồng ý, mà ngay cả hợp tác, Sở Ngọc cũng

rất không yên tâm. Nàng không dám tin tưởng lập trường và chữ tín của Vương Huyền Mô, đồng thời, cũng hoang mang về sự tồn vong của mình.

Nàng không biết có nên tiếp tục trợ giúp một bạo quân tàn khốc như Lưu Tử Nghiệp hay không.

Mấy ngày qua, kể từ lúc

Mặc Hương chết đi, hình ảnh lặp đi lặp lại trong giấc mơ hàng đêm của nàng, là máu đỏ, là gương mặt xinh đẹp sững sờ. Sở Ngọc biết đây là chướng ngại tâm lý của mình, cần có thời gian mới hóa giải được. Từ lúc Mặc Hương và bốn đứa bé bị giết, ám ảnh đó không lúc nào rời nàng.

Nàng vốn biết rõ vương

quyền tàn khốc, biết sự mất nhân tính đáng sợ thế nào. Nhưng khi chứng kiến tận mắt, nàng vẫn sợ đến mức không thể động đậy, không chỉ sợ cái chết, mà còn sợ khuôn mặt dữ tợn dày đặc sát khí.

Dù trong lòng nàng nghĩ thế nào, thậm chí oán hận Lưu Tử Nghiệp, nhưng trong mắt người ngoài,

nàng và hấn cùng một phe cánh gắn bó chặt chẽ. Lợi ích của hấn chính là lợi ích của nàng. Nếu Lưu Tử Nghiệp ngã xuống, nàng cũng thất thế theo, thậm chí bị giết.

Sau Đới Pháp Hưng, một lão thần khác ngăn cản Lưu Tử Nghiệp tùy ý làm bậy cũng sẽ bị giết. Rồi sẽ có một vị hoàng thúc mưu

phản, giết tiểu hoàng đế và tự mình ngồi lên ngai vàng.

Hiện tại, Sở Ngọc có thể đại khái đoán ra vị hoàng thúc mưu phản là ai. Có lẽ đó là nhân vật được bài đồng dao nhắc tới – Tương Đông vương Lưu Úc. Nếu sau trận này hắn không chết, thì sẽ hưởng phúc đến cuối đời.

Sở Ngọc không khỏi suy tư. Không biết nàng có nên đi lấy lòng vị hoàng đế tương lai hay không, trong thời khắc mấu chốt giúp đỡ hắn? Để sau này ngai vàng đổi chủ, Lưu Úc sẽ cảm động, nhớ đến ân tình mà đặc xá tha cho nàng?

Tuy nhiên ý tưởng này cực kỳ không đáng tin cậy. Chưa nói đến việc không

biết hoàng đế tương lai có phải là Lưu Úc hay không, ngay cả đúng, thì trên đời này kẻ lấy oán trả ơn nhiều không đếm xuể. Ngay cả khi nàng ban ơn cho hắc, nếu hắc trở mặt thì nàng còn thê thảm hơn nhiều.

Cân nhắc rất lâu, Sở Ngọc bị ai phát hiện, lúc này người duy nhất nàng có thể tin tưởng, duy nhất không

làm tổn hại đến nàng,
mang lại lợi ích cho nàng,
thế nhưng chỉ có mỗi mình
Lưu Tử Nghiệp.

Dung túng cho kẻ dối đầu
với Lưu Tử Nghiệp là quá
nguy hiểm. Ở đời, khi tranh
đoạt lợi ích, cạnh tranh
khốc liệt, không ai nói
trước được điều gì. Kẻ kia
sau khi thành công, có
"qua sông cắt cầu, thả chết

nấu chó" hay không, chẳng ai đoán được.

Mang thân phận công chúa mà muốn sống sót, lựa chọn tốt nhất của nàng là phải dựa vào Lưu Tử Nghiệp, trợ giúp hắn tồn tại lâu dài.

Sự phát hiện này khiến Sở Ngọc cảm thấy vô cùng chán ngán.

Sở Ngọc lại than thở ngắn dài một hồi. Vương Ý Chi nghiêng người, vươn tay đi di trên ấn đường của nàng: “Đừng nhúu mày thường xuyên, nếu không sẽ chóng già đấy!”

Sở Ngọc tiện thể bắt lấy tay hắn, ngược mắt hỏi với vẻ mong chờ: “Huynh có biết, chủ ý của thúc phụ nhà

huynh là gì không? Rốt cuộc ông ấy đứng về phe nào?"

Vương Ý Chi lắc đầu: "Ta xưa nay không hề can thiệp, sao có thể biết được nội tình?" Rút tay ra, hãnh nhìn Sở Ngọc, ôn hòa nói: "Ta rất không thích chủ đề này. Đây là lần đầu, và cũng là lần cuối ta trợ giúp nàng về vấn đề này. Muốn

khuyên nàng một câu: trong cuộc tranh đấu, ai hứa hẹn gì cũng đừng nên tin!” Ngàn vạn lần không nên tin, ai tin tưởng, người đó thua cuộc.

Sở Ngọc lúc này bỗng giật mình nhớ ra, nam tử trước mặt là một Vương Ý Chi đắm chìm trong cảnh đẹp núi sông, không quan tâm đến chuyện thế tục.

Chuyến đi lần này đã làm hấn khó xử rất nhiều. Nếu không phải nể mặt nàng, trong đầu hấn tuyệt đối sẽ không có bóng dáng của quyền lực, càng không phải là chuyện để nói ra.

Nghĩ đến đây, Sở Ngọc cảm thấy thật hổ thẹn: “Ý Chi huynh, thật sự xin lỗi!” Biết Vương Ý Chi như vậy mà nàng còn hỏi này nọ, thật

là làm khó hăn.

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười: "Tử Sở cứ yên tâm! Ngay cả khi ta không thích việc quan trường, nhưng không vì vậy mà tuyệt giao với những người liên quan trong đó. Nàng vẫn là Tử Sở của ta như trước, ta vẫn là Ý Chi huynh của nàng. Sau này chúng ta chỉ nói chuyện trăng thanh gió

mát, không đàm luận việc quốc gia thiên hạ, nàng thấy thế nào?”

Sở Ngọc chăm chú nhìn Vương Ý Chi, một lúc sau nhoẻn miệng cười: “Đa tạ Ý Chi huynh! Sau này ta đến tìm Ý Chi huynh, nhất định mang trà mang rượu, những việc khác không bận tâm!” Tuy chẳng đường trước mặt đầy chông gai,

nhưng không hiểu sao, nàng bỗng cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều. Nàng buồn lo vì không biết chọn đường nào, nhưng đột nhiên, lúc này lại có cảm giác “có xe đến núi ắt có đường”.

Vương Ý Chi cũng cười: “Ta lúc nào cũng mở rộng cửa đợi nàng, chỉ sợ nàng không tới thôi!”

Trong phút chốc mọi phiền
nhiều đều tiêu tán, hai
người nhìn nhau mỉm cười.

***

Đưa Vương Ý Chi về tận
nhà, Sở Ngọc mới sai người
đánh xe về phủ. Vương Ý
Chi đi rồi, nàng lại cảm
thấy không khí xung quanh
ngột ngạt căng thẳng.

Vẫn chưa tìm thấy đáp án,
vẫn chưa nhìn thấy con
đường phía trước.

Vào phủ, thay vì về nơi ở
của mình, nàng lại rẽ sang
Tây Thượng các, đi tìm
Hoàn Viễn.

Trong phòng, Hoàn Viễn và
Liễu Sắc đang bận rộn. Sở
Ngọc gọi Hoàn Viễn ra, hỏi

về việc giao tế của hẳn lúc nàng đi vắng, kết quả tốt đẹp hơn cả mong đợi.

Hoàn Viễn đã kết thân với mấy công tử thế gia, hai người trong đó tỏ ra rất hứng thú với kỳ nhân “Dụ Tử Sở”. Mặc dù kết giao này chưa sâu sắc, mới chỉ ở bề ngoài, nhưng phần lớn là do Sở Ngọc chưa ra mặt, chưa cho họ thấy thực lực.

Theo lời thuật lại của Hoàn Viễn, Sở Ngọc phát hiện ra một việc. Tuy Hoàn Viễn giao hảo với mấy danh môn vọng tộc ở thành Kiến Khang, nhưng trong đó không có họ Vương. Hôm nay Vương Huyền Mô trực tiếp mời nàng, cho thấy những nhà kia chưa nắm rõ lai lịch của nàng, mà họ Vương lại nhắm đích danh

chính chủ. Điều này cũng cho thấy rõ sự đa mưu túc trí của Vương Huyền Mô.

Lòng ngổn ngang trăm mối, Sở Ngọc rời khỏi Tu Viễn cư, đến Mộc Tuyết viên.

Thời tiết đã vào thu, cái nóng mùa hè vẫn còn phảng phất trong không khí, nhưng đến rừng trúc trong Mộc Tuyết viên thì

được gột rửa hoàn toàn.

Bước vào Mộc Tuyết viên,
bắt gặp rừng trúc xanh rì,
Sở Ngọc bỗng giật mình.
Nàng nghĩ ra cách bố trí Sở
viên: vào cửa thấy rừng,
không phải là phỏng theo
Mộc Tuyết viên đó sao?

Vào cửa thấy rừng, vào
rừng thấy người. Dung Chỉ
đang ngả người trên bệ đá

trong rừng, cặp mắt khép
hờ yên tĩnh thoải mái.
Nhưng Sở Ngọc biết hẳn
vẫn chưa ngủ, liền bước
tới.

Một lát sau, Dung Chỉ mở
mắt, nhìn nàng mỉm cười,
nụ cười nhẹ nhàng đầm
nhiên như trăng soi đáy
nước: “Công chúa có việc gì
vậy?”

Sở Ngọc cúi đầu nhìn hẩn, trăm mặc rất lâu rồi mới nêu nghi vấn trong lòng: “Mặc Hương chết, sao chẳng thấy người đau lòng chút nào?” Dù sao hẩn cũng dạy dỗ Mặc Hương lâu như vậy.

Lúc trước nàng bị vây trong chướng ngại tâm lý, không phát hiện ra sự khác thường của Dung Chỉ.

Nhưng mấy ngày nay, nàng không khỏi vì Mặc Hương mà cảm thấy trái tim lạnh giá: hắn không quan tâm? Không hề đau xót?

Dung Chi vẫn mỉm cười: "Công chúa, ta không đau buồn, nàng có thể nói ta vô tình, cũng có thể nói ta nhẫn tâm. Nhưng nếu ta làm ra vẻ đau buồn, mới thực buồn cười, sẽ bị người

cười nhạo!”

Hắn lại khoan thai mỉm cười, cặp mắt đen trắng phân minh, ánh lên vẻ lạnh lùng băng tuyết : “Ta vốn là người vô tình. Lúc này, người mà ta quan tâm, chỉ duy nhất có công chúa mà thôi!”

QUYỂN 3

Chương 120: Đều là người vô tình

Sở Ngọc chăm chú nhìn sâu vào đáy mắt lạnh lùng bằng giá của Dung Chỉ, rất lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Người nói với ta, không quan tâm đến sự sống chết của Mặc Hương, là lời nói thật sao?”

Không biết, ngày xưa hẳn đã từng nói lời quan tâm quý mến nào với Mặc Hương chưa?

Lúc này hẳn ở trước mặt nàng, thản nhiên nói rằng chỉ quan tâm đến nàng. Phải chăng có một ngày nếu chẳng may nàng chết đi, hẳn sẽ đứng đưng như không, mím cười nói với người khác lạnh lùng như

băng tuyết: “Ta vốn là người vô tình!”

Trái tim dường như co rút lại, cảm giác từng cơn ớn lạnh bao phủ khắp cơ thể.

Lồng ngực lạnh buốt, nhưng ngoài mặt nàng bình tĩnh, nhìn Dung Chỉ không chớp mắt.

Dung Chỉ lặng yên, nắm

trên bệ đá cực kỳ biểng nhác. Đáy mắt cô hàn, hằn lại tiếp tục cười lạnh băng: “Chẳng lẽ công chúa muốn ta vì Mặc Hương mà đau lòng vật vã? Chính là công chúa...” Ngữ điệu hằn trầm thấp nhu hòa, nhưng lại ẩn chứa ý tứ sắc nhọn như dao: “Ta đau lòng, thì làm được gì? Ta oán hận, thì sao? Ta nên coi ai là kẻ thù, nên căm hận ai đây?”

Ta làm cách nào để rửa được hận này?"

Sở Ngọc bị hấn hỏi liên tiếp, trong lòng chấn động. Phải, hấn đau lòng oán hận thì sao? Kẻ giết Mặc Hương là Lưu Tử Nghiệp và Tông Việt, nàng cũng can dự một phần trong đó. Chẳng lẽ nàng muốn khuyên Dung Chỉ tìm mấy người kia báo thù sao? Chẳng lẽ trong

tiềm thức, nàng muốn
Dung Chỉ oán hận nàng?

Hắn không hận nàng, nàng
sẽ vì Mặc Hương mà không
cam tâm. Nhưng nếu hắn
hận nàng, nàng lại không
thể nào vui vẻ.

Một bên là nàng không cam
tâm, một bên không vui vẻ,
nàng muốn Dung Chỉ lựa
chọn thế nào?

Sở Ngọc đứng ngây ngốc. Lúc này, nàng mới là kẻ hoàn toàn không có tư cách chất vấn người khác. Tại sao lúc đó nàng không nhào lên ngăn cản? Tại sao nàng lại sợ đến mức không nhúc nhích, thậm chí không thốt được nên lời?

Nếu nàng không vô dụng như vậy, thì đã không xảy

ra thăm cảnh.

Thoáng nhìn thấy thái độ biến hóa của nàng, dù chỉ là rất nhỏ, Dung Chỉ bỗng mỉm cười dịu dàng: “Việc vô dụng, ta sẽ không làm. Mà yêu hận dư thừa, ta cũng cực kỳ keo kiệt!” Hắn chậm rãi đứng dậy, cơ hồ đặt chân ngay sát chỗ nàng. Sở Ngọc cảm thấy như hắn áp chặt vào người

mình, ngay trước mắt nàng là chiếc cằm trơn mượt và làn môi của hắn, cùng với đường cong ưu mỹ vùng cổ, bỗng trở nên mờ mịt.

Dung Chi lùi lại hai bước, xoay người ra chỗ khác, cất giọng trầm đăm: “Công chúa, thứ cần buông bỏ mà cố níu giữ, tất sẽ có hại. Người nắm quyền lực tức là có hai lưỡi kiếm trong tay,

một lưới kiếm hướng về kẻ địch, một hướng về chính mình. Vì bản thân mình, phải tự vứt bỏ một vài thứ. Nếu nàng không đủ quyết tâm dứt khoát, không đủ tàn nhẫn, thì tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này!” Vừa muốn giữ tâm hồn trong sáng lương thiện, vừa muốn địa vị quyền thế, lại muốn bảo vệ được tất cả

mọi người, làm gì có giấc mơ đó trên đời này?

Ngay cả hắc và Vương Ý Chi cũng không làm được, sao vốn vẹn một Sở Ngọc như nàng có thể?

Vương Ý Chi đã sớm đoán được những tình cảnh thế này, không muốn vướng vào vòng danh lợi, nên sống cuộc đời phóng túng

tiêu dao. Còn Dung Chỉ hấn thì đã lún quá sâu, rời khỏi hoàng cung là không thể quay về, không thể lùi bước, và cũng không muốn lùi bước.

Đời người chỉ đạt tám, chín phần mười đã là hạnh phúc, vĩnh viễn không thể có thập toàn thập mỹ trọn vẹn. Được cái này thì mất cái khác, có lẽ từ trước hấn

đã hiểu rõ đạo lý này.

Lời nói của Dung Chi, dường như nấn ná trong không khí rất lâu mới truyền đến tai Sở Ngọc, lại quanh quẩn văng vất trong tâm trí nàng. Cho đến khi Sở Ngọc ngẫm ra ý tứ trong câu chữ, thì Dung Chi đã mất hút bóng dáng, không rõ đi đâu.

Sở Ngọc không đi tìm, mà đứng yên tại chỗ. Hương thơm lá trúc bao phủ không gian tịch mịch quanh nàng, mùi hương thanh mát như gột rửa tâm tình nàng đang hỗn loạn. Một hồi lâu sau, nàng rời khỏi Mộc Tuyết viên, bước nhanh tới Ân Hương uyển.

Ân Hương uyển là nơi Mặc Hương sống trước kia. Lúc

này, trong sân là mộ chôn quần áo và di vật của hấn. Mặc Hương chết lúc cuối hè, thời tiết cực kỳ nóng bức. Sở Ngọc e rằng chờ thi thể về sẽ thối rữa, liền sai người mai táng hấn ở phủ công chúa ngay tại huyện Sơn Âm.

Sau khi nàng quay về, Dung Chỉ sai người thu thập các di vật lúc còn sống

của Mặc Hương, lấy một bộ y phục và những vật dụng thường dùng của hắn, đắp thành mộ trong Ân Hương uyển.

Vốn để tùy Dung Chỉ lo liệu, nhưng lúc này, ngôi mộ chôn di vật của Mặc Hương lại là nơi Sở Ngọc trú hết nỗi lòng.

Nàng đứng trước nấm mộ,

châm một bó hương rồi
cắm trước tấm bia.

Mùi hương lượn lờ tản ra,
như ẩn như hiện, khiến Sở
Ngọc nhớ lại hình ảnh Mặc
Hương lúc an táng. Gương
mặt xinh đẹp mê đắm lòng
người, bởi đau đớn và kinh
ngạc mà hơi méo mó. Cơ
thể mất đi độ ấm, chỉ còn
lưu lại chút dư hương lạnh
lẽo nhàn nhạt.

Chờ cho hương tàn, Sở Ngọc mới chậm rãi nói: “Đây là lần đầu tiên ta thắp hương cho người, và cũng là lần cuối cùng. Mặc Hương, xin lỗi người, ta không thể cứu người, cũng không thể báo thù cho người, là lỗi của ta. Người có thể oán hận, nhưng đó là lựa chọn của ta!” Sau này, nàng sẽ không bao giờ

đến đây nữa.

Nói xong, nàng vái chào thật sâu, rồi xoay người, quả quyết rời đi.

***

Ngày tiếp theo, Sở Ngọc lại đến trước cửa hoàng cung. Cảnh sắc vẫn lộng lẫy vui tươi, mà lòng nàng thì ảm đạm.

Trước đây mỗi lần đến chỗ này, nàng không khỏi thấp thỏm. Nhưng hiện tại, tâm trí bị áp bức lại nảy sinh nhuệ khí, nàng ngẩng cao đầu tiến bước.

Bây giờ là thời gian bãi triều, Sở Ngọc nhìn thấy Thẩm Khánh Chi. Từ trước, nàng vẫn hơi sợ hãi lão tướng quân này. Nhưng lúc

này, dường như không đáng sợ như thế, nàng chỉ lạnh nhạt liếc mắt một cái, rồi cứ thế đi thẳng vào nội cung.

Thẩm Khánh Chi nhú mày. Bên cạnh ông ta, người cháu vội giữ chặt lại: "Thúc phụ, đừng gây chuyện với nữ tử này nữa! Bệ hạ đang yêu mến tin tưởng nhất là nàng ta, tốt nhất vẫn nên

giao hảo với công chúa!”

Thẩm Khánh Chi chần chừ một chút, rồi khẽ gật đầu.

Sở Ngọc vừa đi vừa ngạc nhiên không hiểu tại sao, khuôn mặt ông ta rõ ràng đầy địch ý, nhưng lại không tiến đến giáo huấn nàng. Nhưng nàng nhanh chóng vứt bỏ nghi ngờ nho nhỏ ra khỏi đầu, tiếp tục bước đi,

và nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp đã nhiều ngày chưa gặp.

Lưu Tử Nghiệp mặc y phục đen tuyền, đang ở trong hoa viên cầm roi trúc quất xuống các cung nữ thái giám chạy nhốn nháo xung quanh. Cung nữ và thái giám phối hợp với động tác của hắn, dù đau cũng không được chạy quá

nhanh, chỉ có thể chạy vòng quanh, luân phiên để cho tiểu hoàng đế vệt giải sầu.

Khoan khoái quất mọi người, Lưu Tử Nghiệp cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn mọi người xung quanh kêu thảm thiết đau đớn, mặt và cổ có nhiều vết lằn đỏ chằng chịt, hẳn cảm thấy từ nội

tâm dâng lên một trận say
sưa khoái trá.

Đây là một trong những trò
mà bình thường hẳn thích
chơi, cũng là trò ít gây
thương tổn nhất.

Lưu Tử Nghiệp lại tiếp tục
giơ roi trúc lên, còn chưa
hạ xuống, bỗng xuất hiện
một bàn tay nhỏ nhắn
trắng nõn nắm lấy chiếc

roi. Hắn giận dữ, không hiểu ai dám quấy rầy hứng thú của hoàng đế lúc này, quay phắt lại thì vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt Sở Ngọc.

“A, a tỷ?” Khí thế lúc trước hoàn toàn bị đẩy lùi, Lưu Tử Nghiệp vội vàng ném roi đi, phẩy tay đuổi bọn thái giám cung nữ như đuổi ruồi. Hắn vừa thân mật kéo

tay Sở Ngọc, vừa cẩn thận
dè dặt hỏi: “A tỷ, nhiều
ngày tỷ không đến, có phải
là giận ta không?” Dù hấn
lòng lang dạ sói thế nào,
cũng cảm nhận được thái
độ thay đổi của Sở Ngọc,
bắt đầu từ ngày Mặc
Hương chết.

Sở Ngọc mỉm cười lạnh lẽo
rét buốt: “Ta nào dám giận
bê hạ?”

Tuy Sở Ngọc lạnh lùng, nhưng dù sao cũng vẫn muốn nói chuyện với hắn, hôm nay còn chủ động đến tìm hắn. Lưu Tử Nghiệp nhẹ nhàng thở phào, kéo tay nàng nói: "A tỷ, chẳng qua chỉ là một gã trai lơ thôi mà! Giết thì cũng đã giết rồi, chẳng lẽ tỷ cứ giận ta mãi sao?"

Sở Ngọc thở dài: “Bệ hạ biết hay không, thật ra Mặc Hương chết oan uổng? Hẳn vốn không hề nghe trộm người nói chuyện!” Nàng kể lại những gì mình nhìn thấy sau khi ra khỏi cửa ngày hôm đó.

Lưu Tử Nghiệp chớp mắt vài cái, rồi nói chậm rãi: “Ngay cả hẳn không làm sai, ta cũng sẽ tìm cơ giết

hắn!”

QUYỂN 3

Chương 121: Đã chết

“Vì sao?” Sở Ngọc kinh ngạc hỏi

Lưu Tử Nghiệp cúi đầu, nhìn chiếc roi trúc đang đá qua đá lại dưới chân: “A tỷ, chẳng lẽ tỷ quên lai lịch của tên đó thế nào rồi sao?”

Sở Ngọc hơi ngần ra. Nàng chỉ nhớ mang máng, Mặc Hương do một người quyền quý tặng cho Sơn Âm công chúa, nhưng cụ thể thể nào thì không nắm rõ.

Nàng gắng hồi tưởng lại tư liệu về các nam sủng ghi trên cuốn cẩm bạch, trong đầu hiện ra mấy dòng chữ. Như ánh sáng lóe lên trong

sương mù, Sở Ngọc không
nhìn được kêu lên: “Là
Tương Đông vương!”

Nàng nhớ ra rồi! Mặc
Hương là lễ vật mà Tương
Đông vương Lưu Úc tặng
cho công chúa nhân dịp
sinh nhật.

Tương Đông vương – kẻ
được nhắc đến trong bài
đồng dao tạo phản, “thiên

tử lớn” chính là hấn!

Trước mắt, Lưu Tử Nghiệp muốn đối phó với Tương Đông vương, thì người của ông ta cũng là cái gai trong mắt, nên phải tìm cách giết đi.

Thì ra chuyện là như vậy!

Lưu Tử Nghiệp cười lạnh lẽo: “Đất Tương có thiên

tử, ta giết người của hấn, giết luôn hấn, xem hấn làm thiên tử thế nào!” Lời nói chứa đầy sát khí, nhưng nhớ ra Sở Ngọc vẫn còn giận, Lưu Tử Nghiệp liền dịu giọng, bày ra bộ dạng đáng thương, lại níu tay áo nàng: “A tỷ, đừng giận ta nữa! Nếu biết tỷ thích tên tiểu tử đó như vậy thì ta đã không giết hấn! Bây giờ lỡ giết rồi, ngày mai ta sẽ hạ

một đạo ý chỉ, sai quan viên các nơi tìm mỹ nam tử có mùi hương, đem cho tỳ vãi người nhé?"

Dừng một chút hắt lại bổ sung một câu: "Nhưng mùi hương trên người tiểu tử đó có dễ ngửi đâu! Sao sánh bằng mùi thơm trên người a tỳ!"

Bàn tay hắt nóng hằm hập

nắm tay nàng, khiến tay nàng cũng nóng rực theo, nhưng nội tâm vẫn lạnh buốt. Sở Ngọc thở dài nói: "Tìm mỹ nam tử thì không cần! Gần đây ta không thích trò đó nữa! Bệ hạ cũng không cần hạ chỉ, để tránh các đại thần lại chỉ trích!"

Lưu Tử Nghiệp nói hả hê đắc ý: "A tỳ, cái này tỳ

không cần lo lắng nữa! Từ khi ta giết lão già, trong triều đã an tĩnh hơn rất nhiều, không còn ai dám hô to gọi nhỏ với ta nữa! Sau này ai còn dám lên giọng dạy dỗ, ta giết luôn!”

Sở Ngọc điềm đạm nói: “Hôm nay ta tiến cung, là muốn nói với bệ hạ, ta sẽ không giận bệ hạ nữa, nhưng mong bệ hạ đáp

ứng một việc!”

“Chuyện gì?” Lưu Tử Nghiệp vừa nghe lời nàng nói, cảm thấy rất cao hứng, tỏ vẻ như một trăm việc cũng sẵn sàng đáp ứng. Chỉ có lúc gặp a tỷ, hẳn mới hoàn toàn không nghĩ mình là hoàng đế, mà trở về cảm giác chị em thân thiết trước kia.

Trước mặt Sở Ngọc, hắc không phải là vua một nước, mà trở về là thái tử vận hạn xui xẻo ngày trước, ngay cả tính mạng cũng gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Chỉ có a tỳ một lòng một dạ chăm sóc bảo vệ hắc. Bên cạnh nàng, hắc cảm thấy rất an toàn, rất thư thái.

A tỳ gấn bó như chân tay,

như bạn bè, thậm chí như
mẫu thân. Hắc không nhớ
được khuôn mặt mẫu thân,
nhưng nhớ kỹ lần mình bị
phụ hoàng trách mắng,
đánh đập, a tỷ đã đau lòng
bôi thuốc cho hắc như thế
nào.

Trên thế gian này, người
duy nhất hắc sẽ không làm
thương tổn, chính là a tỷ.
Mà a tỷ cũng là người hắc

hoàn toàn tin tưởng, trông cậy.

Nghĩ mông lung, hầu như Lưu Tử Nghiệp không nghe thấy tiếng Sở Ngọc. Cho đến lúc hăn bừng tỉnh, nàng đã nói xong rồi.

Lưu Tử Nghiệp thuận miệng: “Được được, ta đồng ý...Ách, tỳ có thể lặp lại lần nữa không, là

chuyện gì?”

Sở Ngọc nén giận, lặp lại lời vừa xong: “Ta nói là, sau này, bệ hạ đừng vì vui giận thất thường mà tùy tiện giết đại thần trong triều!”

Lưu Tử Nghiệp không đoán được Sở Ngọc lại muốn điều này. Hắn không khỏi nhăn mi, cặp mắt âm u tàn độc, nóng nảy nói: “Cái này

không được, cái kia cũng không được! Sao bây giờ a tỷ lại thích lái nhái giống bà già thế?"

Thái độ ngừ khí của hần thực sự dọa người. Nếu là trước kia, Sở Ngọc nhất định bị dọa cho câm miệng. Nhưng bây giờ nàng nhìn Lưu Tử Nghiệp, lạ lùng là, trong lòng không hề sợ hãi. Nàng nhìn hần chăm chăm,

nói chậm rãi từng chữ: “Bệ hạ, bệ hạ còn cần người khác giúp thống trị quốc gia. Nếu giết sạch rồi, lấy ai giúp người trị quốc?”

Nàng cảm giác mất tự tin rằng, Lưu Tử Nghiệp sẽ không tức giận vì yêu cầu của nàng.

Lưu Tử Nghiệp ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, liền nhẹ

nhàng nói: “Cũng đúng, nếu giết hết thì ta sẽ phí tâm mệt óc xử lý mọi chuyện, mệt đến chết mất! A tỳ, ta đáp ứng yêu cầu của tỳ!”

Hắn thuận tiện mà đáp ứng, chứ không hề có thành ý. Sở Ngọc biết đạt được kết quả này đã tốt lắm rồi, nên không thúc giục hắn thêm nữa. Thấy

Lưu Tử Nghiệp vẫn đá qua đá lại chiếc roi dưới đất, nàng ôn hòa tiếp lời: “Bệ hạ, vậy với bài ca tin đồn...”

Thấy thái độ nhu hòa, biết nàng đã bỏ qua chuyện cũ, Lưu Tử Nghiệp cao hứng cũng dễ dàng thổ lộ ý định: “Ta đã hạ chỉ, lệnh cho Tương Đông vương, Kiến An vương và Sơn Dương

vương, cả ba phải về Kiến Khang. A tỷ, lần này tỷ đừng cản ta. Nếu ta không giết họ, cũng phải giám sát thật chặt chẽ, không cho họ cơ hội làm phản!”

Sở Ngọc đã học bổ túc về mối quan hệ trong họ Lưu, nên biết Tương Đông vương, Kiến An vương và Sơn Dương vương là chú của Lưu Tử Nghiệp và Sơn

Âm công chúa. Bình thường bọn họ quan hệ qua lại với nhau rất thân thiết. Vì vậy, Lưu Tử Nghiệp định quăng một mẻ lưới bắt hết cả ba.

Sở Ngọc hơi chần chừ, nhưng ngầm đồng ý với hành động của Lưu Tử Nghiệp. Ba người này có lẽ là đầu sỏ mưu phản. Nếu sớm bắt giam bọn họ, thậm

chí giết chết thì tương lai sẽ không có kẻ đoạt ngôi hoàng đế.

Suy nghĩ này tuy ích kỷ, nhưng là bản năng tự vệ.

Hơn nữa, Lưu Tử Nghiệp cũng không định giết bọn họ ngay. Sở Ngọc quyết định trước hết xem xét ba vị hoàng thúc này thế nào, sau đó sẽ có bước xử trí

tiếp theo.

Bây giờ nàng đã hạ quyết tâm đứng về phía Lưu Tử Nghiệp, trước là quét sạch khả năng mưu phản, sau sẽ chậm rãi tính tiếp. Vì mục đích này, nàng phải cứng rắn quên đi sự áy náy với Mặc Hương, lạnh lùng tự nhủ: đây là lựa chọn của lý trí.

***

Trong vườn thượng uyển, Sở Ngọc đang suy tư, không hiểu Lưu Úc là người thế nào. Mà cách đó hơn một trăm dặm, Lưu Úc cũng vì tiền đồ mà lo lắng.

“Người nói, lần này ta về Kiến Khang, có thể bình yên vô sự?” Đang ở chỗ nghỉ tạm do quan viên

cung cấp, trong gian phòng
u tĩnh, Lưu Úc trầm mặc
một lúc rồi cất tiếng hỏi.

“Tương Đông vương xin
đừng quá lo buồn! Lần này
ngài gặp bệ hạ, sẽ phải
chịu chút khổ sở. Nhưng
con đường vinh hoa tôn
quý sau này không thể kể
xiết!” Sau giá sách là một
bóng người mặc y phục
xanh thẫm, vừa tìm sách,

vừa từ tốn trả lời.

Tuy đối tượng nói chuyện là người của hoàng thất, nhưng thái độ của người này cũng không cung kính lắm. Ngữ điệu hẳn rất đậm mạc, dường như bọn họ là hai người xa lạ.

Không tìm thấy sách, người áo xanh đi ra. Hẳn khoảng chừng mười tám, mười chín

tuổi, diện mạo đẹp để rung động lòng người. Gương mặt sáng như ngọc, môi đỏ tựa son, cặp mắt phượng hẹp dài, uyển chuyển mềm mại đáng yêu như mỹ nữ. Nhưng thần thái, động tác của hắn lại ẩn giấu sự vững chắc kiên cường.

Thấy người đó đi ra, Lưu Úc cười cười châm chọc: "Hai năm trước ta đem

người cho đi, vốn chỉ để làm một tình nhân bên gối. Trong số tất cả, người ta ít trông cậy hi vọng nhất là người. Thật không ngờ, lúc này người lại là người duy nhất báo tin cho ta!”

Nhẹ giọng, hẩn gọi tên người kia: “Phải không, Mặc Hương?”

Người đó, chính là Mặc

Hương.

Hai năm trước chỉ là một nam sủng không có gì khác ngoài dung mạo, giờ đây lại dường như thay da đổi thịt hoàn toàn.

QUYỂN 3

Chương 122: Dư hương

Hắn vốn không phải tên là Mặc Hương.

Lưu Úc vỗ vỗ trán, cố gắng nhớ tên khai sinh của người thanh niên này: “Người vốn tên là Mặc... Mặc...” Mặc gì nhỉ?

Mặc Hương điềm đạm tiếp lời: “Mạc Tương”, vốn là một cái tên bình thường gọn gàng, nhưng giống như cảnh ngộ của chủ nhân, lại biến thành vẻ tình tứ điềm lệ. Tuy người đã thoát khỏi thân phận hèn hạ nhục nhã, nhưng không thể nào trở về những ngày thơ ngây trong sáng, không ưu sầu trước kia.

“Đúng, Mạc Tương!” Hắc nhẹ nhàng thở ra, nhìn chăm chăm người thanh niên: “Sau này người trở về tên gọi cũ đi, hôm khác ta sẽ tạo cho người thân phận mới, trở lại bên ta. Nhưng trước hết, ta muốn hỏi người!”

Hắc chậm rãi nhấn từng chữ một: “Rốt cuộc, người có mục đích gì?”

Hôm nay đến đây, Lưu Úc bị Mặc Hương chặn lại, đòi gặp mặt. Thấy người thanh niên có dung mạo đẹp đẽ, lại nhìn quen quen, hắc liền đồng ý gặp. Không ngờ sau đó người này xưng tên Mặc Hương và báo cho hắc biết: tiểu hoàng đế triệu hắc về Kiến Khang không phải vì mục đích tế tổ như trên ý chỉ, mà lo hắc cướp

ngôi nên muốn bắt nhốt lại.

Mặc Hương mang đến tin tức giạt mình, mà hăn thì lo lắng: liệu trong đó có cạm bẫy nào không?

Nhìn Mặc Hương mỉm cười bí hiểm, Lưu Úc bỗng thấy nóng mặt. Hăn là ai chứ, chẳng qua chỉ là một gã trai lơ, sao dám nhìn bề trên với ánh mắt như vậy?

Lưu Úc đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đến chỗ Mặc Hương, một tay bóp cằm hăn, dường như muốn bóp nát xương cốt: “Thành thật khai ra!”

Đau đớn thấm từng khớp xương, Mặc Hương nhắm mắt, nhưng trong mắt lại là ý cười: “Tên không quan trọng, dù sao ta đã quen

cái tên này rồi, gọi thế nào chẳng được! Tương Đông vương, ngài cho rằng bây giờ ta còn sợ chết ư?" Hắc liếc mắt có thể nhìn thấu, đằng sau vẻ ngoài nóng nảy của Lưu Úc là sự lo lắng bất an.

Mặc Hương vốn là đứa trẻ may mắn sống sót sau trận chiến.

Mấy năm trước, một vương gia ở Quảng Lăng làm phản. Sau khi thành bị phá, ông ta đương nhiên bị giết. Nhưng người cầm quyền lúc đó là phụ thân Lưu Tử Nghiệp ban lệnh, giết hết dân chúng trong thành vì tội theo giặc, mà chủ trì cuộc tàn sát, là Tông Việt.

Chuyện quá khứ, Mặc Hương nhớ được một số rõ

ràng, một số mơ hồ. Nhưng hẳn vẫn nhớ, năm ấy thành Quảng Lăng còn chưa qua mùa thu, đã phải nghênh đón một trận thảm sát hàng loạt.

Thảm sát hàng loạt.

Phụ thân hẳn là mưu sĩ đi theo vương gia tạo phản, thật ra chẳng phải nhân vật quan trọng gì. Ông vốn

chỉ mong dựa vào người của hoàng gia giống như tầm gửi dựa vào cây đại thụ, để nuôi gia đình, sống tạm qua ngày. Nhưng lúc cây đại thụ quyết định mưu phản, cực chẳng đã, ông cũng phải lên thuyền giặc.

Thế nào là mưu phản, thế nào là chết, Mặc Hương còn chưa hiểu được.

Mặc Hương đã từng hỏi phụ thân, vì sao lại mưu phản. Phụ thân buồn bã xoa đầu hắn, miễn cưỡng nói những lời như “Đương kim thánh thượng vô đạo”, mà hắn cảm giác đó là những lời ông bị buộc phải học thuộc lòng.

Lúc đó Mặc Hương lơ mờ cảm thấy, đó là lời của vương gia thì đúng hơn,

nhưng chưa kịp nghĩ thông thì thành trì bị hạ, rất nhiều quan binh xông tới, không khí chết chóc bao trùm. Mặc Hương và phụ thân nấp vào chỗ kín, qua khe hở lén nhìn ra ngoài. Hắn thấy Tông Việt, bộ dạng bạo ngược hung tàn, cưỡi ngựa xông thẳng trên đường, cứ gặp người dân là vung gươm chém xuống.

Máu tươi bắn tứ tung, ánh lên vẻ hã hê trong mắt Tông Việt.

Đúng lúc một đám lính đi qua, Mặc Hương đang đói, bụng bỗng phát tiếng “ọc ọc”. Vậy là hã và phụ thân bị bắt trói, giống như bao người khác, chuẩn bị đợi người ta làm thịt.

Lúc đó hã sợ đến không

còn cảm giác, ngậy ngốc bị
trói chặt, ngậy ngốc chen
chúc bản thủ giữa dân
chúng trong thành ở chốn
lao tù, ngậy ngốc bị đẩy lên
lò sát sinh.

Thần trí hẩn tỉnh táo lại, là
khi nghe có tiếng kêu thảm
thiết bên trái. Phụ thân
hẩn, là đầu của phụ thân
hẩn lẫn lông lốc, bờ vai
nhuộm máu.

Đây chính là...Chết.

Mặc Hương không kìm được cất tiếng hét thất thanh. Nghe thấy tiếng hét, Tông Việt hứng thú bước tới, rút kiếm ra: “Để ta chơi đùa một lát!” Mặc Hương biết hẳn muốn giết mình, nhưng bị trói chặt, toàn thân cứng ngắc, ngã lăn xuống đất.

Sau đó hắc không chết, là bởi vì đúng lúc Thẩm Khánh Chi truyền thánh chỉ của tiên đế, trẻ con cao dưới năm thước được miễn tử. Lúc đó hắc rất nhỏ, trông chỉ như hai, ba tuổi nên thoát chết.

Nhưng thoát chết chưa hắc đã là chuyện may mắn gì. Hắc bẩm sinh dung mạo

đẹp dễ, lại có hương thơm đặc biệt, bị người ta treo giá, mua qua bán lại, hết lần này đến lần khác bị đánh roi, bị dùng hình để dạy phục tùng thế nào, nịnh nọt làm sao.

Lần cuối cùng bị qua tay, là Lưu Úc mua về, tặng cho công chúa đang được sủng ái, quyền uy bậc nhất làm quà sinh nhật.

Giây phút đó, cả thế giới chỉ một màu ảm đạm, không còn chút hi vọng nào. Hắn cho rằng cả đời này mình sẽ phải sống mãi như thế.

Trần định nhìn Lưu Úc, Mặc Hương lại trở nên mềm mại đáng yêu, nhưng sóng mắt vừa ôn hòa vừa sắc bén: “Tương Đông vương, ta

không sợ chết, một chút cũng không sợ! Nếu ngài có đủ dũng khí, thì cứ rút kiếm giết ta!” Cơ thể hắc lúc trước đã chịu những thương tổn quá nghiêm trọng, tuy hai năm qua có điều dưỡng, nhưng vẫn yếu ớt, không thể tập võ, không có sức tự vệ. Chỉ cần người cường tráng một chút ra tay là đủ giết chết hắc.

Lưu Úc dò xét ánh mắt của Mặc Hương rất lâu, trước sau cũng không thể tìm thấy sự sợ hãi. Cuối cùng hần buông tay, trầm giọng: "Rốt cuộc người có mục đích gì? Nếu không nói rõ, ta không thể tin người. Nếu ta nhớ không lầm, cách đây không lâu, nghe nói trong phủ công chúa, một trai lơ có mùi thơm lạ lùng

đã chết, có phải là người không? Tại sao người vẫn còn sống?"

Tuy tin tức chưa hẳn chính xác, nhưng Lưu Úc không phải là hoàn toàn không biết gì.

Nghe đồn Tông Việt và binh lính đã bí mật xử tử một trai lơ, chính là Mặc Hương, nhưng công chúa

lại thông báo là hẩn chết vì đau ốm.

Mặc Hương cười cười:
"Chuyện này rất đơn giản!
Một lần vô tình, ta nhìn
thấy một kẻ có tướng mạo
rất giống ta, liền bí mật
nuôi dưỡng cất giấu. Ngày
đó thừa dịp Tông Việt hộ
tổng bệ hạ giá lâm phủ
công chúa, ta nói với hẩn,
ta chính là oan hồn ở

thành Quảng Lăng năm xưa. Sau đó, ta cho kẻ thể thân ra mặt, tìm cơ hội để cho Tông Việt giết chết!" Hãn đã hứa chu cấp tiền bạc đầy đủ cho người nhà kẻ kia.

Lúc đó là hoàng hôn, cho dù khuôn mặt có vài điểm khác biệt, cũng sẽ cho là vì đau đớn nên méo mó, hoặc là vì trời chạng vạng tối

nên không nhìn rõ.

Mà đối với thi thể Mặc Hương, Sở Ngọc không nỡ nhìn nhiều.

Từ trước khi vào phủ công chúa, Mặc Hương đã rắp tâm chuẩn bị “thay xà đổi cột”.

“Tương Đông vương xin hãy yên tâm! Ngay cả khi

ta không đến gặp ngài,
chẳng lẽ ngài định không
về Kiến Khang sao? Bất
luận lời ta nói thật hay là
giả, với tình thế lúc này,
ngài không thể không đi.
Bệ hạ chỉ mới nghi ngờ
thôi, ngài đi không sao,
nhưng nếu ngài kháng chỉ,
há chẳng phải tạo cớ phản
nghịch cho bệ hạ diệt trừ?
Sao không giả như không
biết gì hết, rồi tùy cơ ứng

biển?" Khẽ cúi đầu, Mặc Hương che giấu nụ cười: "Lúc này ta đến gặp ngài, chẳng qua là để ngài tin tưởng ở khả năng của ta. Nếu Tương Đông vương tình nguyện coi trọng ta, ta không chỉ có thể bảo toàn tính mạng và địa vị của ngài, mà còn có thể phụ tá ngài trở nên tôn vinh phú quý hơn nữa!"

Hắn chậm rãi nói: “Nay ta chỉ có một thân này, mong ngài chiếu cố!”

Do dự thật lâu, Lưu Úc đưa tay nâng Mặc Hương dậy, dù hắn không nhìn thấu được người thanh niên này: “Nếu ngày sau ta có thể bình an tôn quý...bất kỳ chức quan gì, người có thể tự chọn!”

Mặc Hương vẫn cúi đầu,
nhếch khóe miệng giấu
cợt: “Đa tạ Tương Đông
vương...Không, chủ nhân!”

Lời nói này, có thể coi là
thiên vinh đại sủng sao? Vẽ
cho hắc một khúc xương
không nhìn thấy, liền muốn
biến hắc thành chó? Chớ
quên, có những lúc, chó
cũng biết chọn chủ nhân!

QUYỀN 3

Chương 123: Gặp mặt bốn vương gia

Vương gia thứ tư, là Nghĩa Dương vương Lưu Sưởng.

Nghĩa Dương vương Lưu Sưởng cũng là thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp. Lần đầu Sở Ngọc nhìn thấy cái

tên này, tưởng hẵn tên là Lưu Vĩnh Nhật, sau mới nhận ra hai chữ Vĩnh Nhật (永日) viết liền, không đọc Vĩnh Nhật, mà đọc là Sưởng (永旦).

Lưu Sưởng nắm binh quyền trong tay, làm thứ sử một phương. Thời phụ thân Lưu Tử Nghiệp còn trị vì, rất không ưa hẵn, thường xuyên ngờ vực vô căn cứ là

hắn mưu đồ làm phản. Không dễ dàng gì, đợi đến khi Lưu Tuấn chết, Lưu Tử Nghiệp kế vị, hắn vẫn là kẻ đầu tiên bị nghi ngờ âm mưu làm phản.

Bệnh đa nghi của hoàng đế xưa nay vốn là bệnh nan y, thậm chí còn có tính di truyền.

Sức ép như vậy khiến

người ta căng thẳng nặng nề, hơn nữa thần kinh của Lưu Sưởng vốn không mạnh mẽ lắm. Có những lúc gặp ác mộng đêm khuya, Lưu Sưởng thật sự tưởng mình muốn làm phản, hoặc đã làm phản.

Theo nội dung bài đồng dao phản loạn, đối tượng nghi ngờ lớn nhất của Lưu Tử Nghiệp, không ai khác

ngoài những người trong họ Lưu. Vì vậy, vị Nghĩa Dương vương này sống nơm nớp lo sợ, mỗi lời nói cử chỉ đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ kẻ khác bắt được nhược điểm.

Giống như “chim sợ cành cong”, Lưu Sưởng rất cuộc không chịu nổi, quyết định rời khỏi nơi mình đang thống lĩnh binh mã, về bên

cạnh hoàng đế để tránh bị nghi ngờ.

Tuy nhiên, hắn không dám trực tiếp gặp mặt Lưu Tử Nghiệp, mà cử một thuộc hạ làm sứ giả, cùng với ba vị vương gia cầu kiến hoàng đế.

Lúc Sở Ngọc nhìn thấy sứ giả và ba vị vương gia, nàng và Lưu Tử Nghiệp

đang ở trong ngự hoa viên ngắm hoa sen. Tuy đã sang thu, hoa sen không còn nở rộ nhiều, nhưng vài đóa sen thanh nhã vẫn hiện trong hồ cũng có vẻ đẹp riêng.

Khi bốn người tham kiến, Sở Ngọc cẩn thận đánh giá từng người. Trong bọn họ, Lưu Úc có vẻ béo tốt, phúc hậu hơn cả. Gương mặt

trắng trẻo thanh lịch, râu ria cắt tỉa gọn gàng, có vẻ rất ung dung phong độ. Lưu Hưu Nhân gầy nhất, trông như một cây trúc, miệng nở nụ cười nhưng giống như chỉ chuyển động cơ mặt. Diện mạo bề ngoài của ba vương gia nhìn chung sáng sủa dễ coi, nhưng so với sứ giả của Lưu Sưởng đang đứng phía sau, thì lại kém hơn nhiều.

Vị sứ giả khoảng ba mươi tuổi, cao lớn đẹp trai như một bạch mã vương tử. Triều phục mặc trên người hắc cũng mang vẻ phong lưu phóng khoáng, nhìn như hạc đứng giữa bầy gà. So sánh thì, hắc mới giống như vương gia, còn ba người kia là thuộc hạ tùy tùng. Sứ giả vừa hành lễ, Lưu Tử Nghiệp liền bỏ qua

những người kia, hỏi hẩn trước: “Ta nghe nói vương gia nhà ngươi muốn làm phản?”

Sứ giả không ngờ được ngay từ đầu, Lưu Tử Nghiệp rất không khách khí, trực tiếp vu tội, hẩn ngay người mất một lúc rồi mới cất tiếng bào chữa: “Bẩm bệ hạ, không có chuyện đó! Nghĩa Dương

vương đối với bệ hạ một mực trung thành, bệ hạ đừng nghe những lời đồn đại vô căn cứ!”

Lưu Tử Nghiệp lại tiếp lời: “Hắn muốn làm phản, người là bộ hạ, sao lại không biết đường ngăn cản hắn?”

Hai người đối thoại khoảng hai mươi phút. Sứ giả tuyệt

vọng phát hiện, bất kể hấn có nói gì, Lưu Tử Nghiệp cũng khẳng định chắc chắn là vương gia của hấn muốn làm phản. Rõ ràng cả hai đều nói tiếng Trung, từng từ từng chữ đơn giản dễ hiểu, thế nhưng nói chuyện với nhau lại thành "ông nói gà bà nói vịt", không riêng gì sứ giả mà Sở Ngọc cũng có cảm giác này.

Lưu Tử Nghiệp không nói lý lẽ, hấn căn bản không có lý lẽ gì, chỉ ra sức khẳng định người muốn làm phản, người muốn làm phản... nhất định là người làm phản. Chẳng lẽ muốn bức đối phương tạo phản sao?

Sở Ngọc ngồi bên cạnh, lặng lẽ níu tay áo Lưu Tử Nghiệp, gắt gao nắm lấy tay hấn, ra hiệu hấn không

nên làm quá. Cảm giác Sở Ngọc không vui, Lưu Tử Nghiệp hơi dịu đi, không tiếp tục bức bách nữa, chỉ nói: "Người cứ lưu lại đây, để ta phái người đi Từ Châu điều tra một chuyến. Có lẽ lời đồn cũng chưa chắc đúng!" Xem như buông tha đối phương.

Sau khi Lưu Tử Nghiệp sai người bố trí chỗ ở cho ba vị

vương gia và sứ giả, bọn họ đi rồi, Sở Ngọc lãnh đạm hỏi: “Bệ hạ, việc bệ hạ hứa với ta, sẽ không nuốt lời đó chứ?”

Lưu Tử Nghiệp chợt dạ liếc nhìn nàng, rồi nhỏ giọng phân trần: “Ta chỉ hứa không giết ba người kia, chứ không hứa sẽ không giết Nghĩa Dương vương. A tỳ làm gì vậy? Việc sống

chết của người ngoài khiến
a tử bản tâm thế sao?"

Người ngoài? Là thúc thúc
của người được không?!

Sở Ngọc nghe vậy trừng
mắt nhìn hằm, một hồi sau,
nàng cố nén giận, ôm lấy
Lưu Tử Nghiệp: "Nghe lời a
tử được không? A tử chỉ sợ
bê hạ giết quá nhiều người,
bọn họ sẽ đến Quỷ Hồn..."

Tạm thời chưa nói đến Quỷ Hồn, bệ hạ giết quá nhiều người, sau này lấy ai giúp bệ hạ trị quốc? Vừa rồi rõ ràng bệ hạ cố tình gán tội mưu phản cho Lưu Sưởng, để có cơ danh chính ngôn thuận giết chết hắn, chẳng lẽ ta không biết sao?" Thời gian này, hàng ngày nàng đều đốt hương trong phòng, hương liệu đó do Dung Chỉ điều chế, hơn

nữa cũng tăng lượng hương liệu xông quần áo để tác dụng rõ ràng hơn.

Lưu Tử Nghiệp ôm Sở Ngọc vào lòng, ngửi mùi hương thư nhả tỏa ra. Hắn biếng nhác nhắm mắt lại, sát ý trong lòng cũng giảm đi rất nhiều, chỉ còn vẻ bình an hòa nhã: “Được được a tỷ. Lần này ta nghe lời tỷ, không giết Lưu Sưởng. Ta

sẽ gom hãn và ba vương gia cùng một chỗ, để giám sát tại thành Kiến Khang!”

“Được rồi...hả, cùng nhau?” Sở Ngọc vốn thuận miệng đáp lời, bỗng nhiên phát hiện có chỗ không đúng. Lưu Sưởng không trở về kinh thành, sao có thể giữ lại? Chẳng lẽ Lưu Tử Nghiệp muốn tiếp tục hạ chiếu sai người về?

Lưu Tử Nghiệp híp híp mắt, bấu môi với vẻ không quan tâm: “Chắc a tỷ không biết, tên sứ giả vừa rồi, chính là Lưu Sưởng đóng giả đó! Hẳn trước đây luôn ở bên ngoài, hầu như chưa từng về kinh, tưởng là ta không biết hẳn sao?” Tên tiểu tử này đúng là không thành thật, chính mình đã tới, sao lại không dám dùng thân

phận thật để cầu kiến? Lại còn mạo nhận sứ giả?

Hắn vốn định vạch trần để trị tội, nhưng Sở Ngọc bên cạnh lại không muốn hắn giết người, nên chỉ có thể tạm thời mắt nhắm mắt mở. Dù sao, Lưu Sưởng có trở về phát binh thì binh lực của hắn cũng không đủ để đối kháng với hoàng đế.

Sở Ngọc giật mình hiểu ra. Hèn gì nàng thấy sứ giả lại có phong thái tôn quý hơn cả ba vị vương gia, hóa ra cũng là vương gia. Tuy là một chiêu đùa giỡn, nhưng có ba vị vương gia vô tội, Sở Ngọc không biết rốt cuộc trong đó ai mới là kẻ cướp ngôi sau này.

Dựa theo bài đồng dao, đó là Lưu Úc. Nhưng vị Lưu

Sưởng giấu diếm thân phận này cũng khó đoán.

Trong lòng Sở Ngọc đột nhiên nảy ra một ý: nếu giết cả bốn người này, về sau sẽ không có người mưu phản? Không, cũng không đúng! Lưu Tử Nghiệp còn có các chú bác anh em khác, giết người này có người khác. Ngược lại sau khi giết tứ vương, sẽ có

người mượn cố nói hoàng đế tàn bạo vô đạo, như vậy tự nhiên tạo cớ cho người ta làm phản.

Nàng cũng không thể để Lưu Tử Nghiệp nhân cơ hội giết hết người họ Lưu. Chưa nói người họ Lưu quá nhiều, một lúc không thể nào giết hết, mà làm như vậy rồi, nàng và Lưu Tử Nghiệp thực sự trở thành

bạo quân trời tru đất diệt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Ngọc bỗng nhận thấy, thực ra phương pháp bức người ta làm phản vừa rồi của Lưu Tử Nghiệp rất hay. Trước tiên nghĩ cách buộc đối phương khởi binh, như vậy xét về đạo lý, hẳn sẽ chiếm ưu thế. Chẳng qua, cái giá phải trả là...hàng trăm hàng ngàn tính mạng...của

các binh sĩ.

Nghĩ ngợi lung tung một lúc lâu, Sở Ngọc phát hiện Lưu Tử Nghiệp đã ngủ say trong lòng mình. Nàng liền cẩn thận đỡ hắn nằm xuống bãi cỏ mềm mại, vẫy tay gọi thái giám ở đằng xa đến hầu hạ, còn mình thì rời đi.

Còn chưa ra khỏi hoàng

cung, Sở Ngọc nhìn thấy một bóng người áo tím đang đi tới. Lúc đến gần, cả hai đều dừng lại.

Sở Ngọc khẽ mỉm cười: “Đã nhiều ngày không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

Nhìn nụ cười của nàng, Thiên Như Kính hơi giật mình. Nghe tiếng nàng chào hỏi, hẳn như bưng

tỉnh mộng, buột miệng:
“Tốt, còn nàg?”

Sở Ngọc giật mình nhìn hăn: “Thiên Như Kính hôm nay sao vậy? Người hơi khác thường nhé!”

QUYỀN 3

Chương 124: Tâm trí rối loạn

Sở Ngọc cảm thấy rất kỳ lạ, không hiểu Thiên Như Kính hôm nay thế nào. Trước đây, hễ chẳng bao giờ để ý đến lời chào hỏi của nàng, cũng không nói lời khách sáo bao giờ.

Lời chào hỏi từ miệng nàng

là bình thường, nhưng từ miệng Thiên Như Kính, là khác thường to lớn.

Sở Ngọc ngược mắt nhìn trời. Không, mặt trời vẫn mọc ở đằng đông, có nhảy sang phía tây đâu nhỉ!

Ý thức mình vừa nói gì đó, Thiên Như Kính cắn môi, không hiểu vì sao thấy vừa chán nản, lại vừa mừng

vui, cảm xúc lạ lùng không ngừng tuôn trào như suối chảy.

Hắn chưa từng bao giờ hoang mang, lại hồ đồ như thế, không biết phải làm sao.

Chỉ vì bỗng nhìn thấy một người, tim đập nháy nhót, mà mấy ngày không gặp người ấy, khiến cuộc sống

nhặt nhẽ chán nản như
thiếu mất thứ gì đó cực kỳ
quan trọng.

Không hiểu như vậy là thế
nào? Chưa từng có ai nói
với hần, hướng dẫn hần,
hần cũng không hiểu rõ,
mà chỉ có thể dự cảm mơ
hồ rằng, nếu cứ tiếp tục
thế này thì không ổn, rất
không ổn.

Không biết kết cục phía trước sẽ là gì.

Khẽ gật đầu với Sở Ngọc, Thiên Như Kính định vượt qua mà đi, bỗng phía trước mặt, một bàn tay vươn ra ngăn hãm lại.

Tiện thể gặp mặt chỗ này, vậy xử lý cho xong đi! Sở Ngọc cười tí mắt, ngăn Thiên Như Kính lại: “Thiên

sư đại nhân, khoan hãy đi!
Trước hết chúng ta thực
hiện khế ước đã! Người
quên là người còn thiếu ta
cái gì à?"

Thiên Như Kính sửng sốt,
nhớ đến giao ước ngày
trước, không thể không
dừng lại. Đáy lòng hấn
không khỏi nhẹ nhàng thở
ra: "Được!" Không phải là
hấn muốn lưu lại, mà vì

giao ước bắt buộc, hẳn bắt
đắc dĩ phải thế.

Sở Ngọc mỉm cười khoát
tay chỉ đường: “Thế thì tốt!
Ta về phủ công chúa đợi,
ngươi vào cung làm việc
xong xuôi thì lập tức đến
gặp ta!”

Mấy ngày trước nàng tạm
hoãn đòi quyền lợi, là bởi vì
chưa biết sẽ đứng về phía

nào. Hiện tại đã nghĩ thông suốt, nàng không chần chừ nữa!

Thiên Như Kính lắc đầu nói: “Ta vào cung cũng không có việc gì, đến chỗ nàng luôn!” Chẳng qua là có người mời đến đuổi ma quỷ, hễ đến cũng chỉ làm vật bài trí cho có, nói chung chẳng có việc gì.

Sở Ngọc cười vui vẻ: “Thế thì càng tiện, chúng ta cùng đi!”

Hai người cùng ngồi xe ngựa. Lên xe, Sở Ngọc hứng trí bưng bưng nói: “Bắt đầu luôn đi! Trước hết người mở mục “Văn” cho ta xem!” Xe chạy, tiếng bánh xe khua trên mặt đường túc tắc. Dù sao trong xe cũng không có người khác,

Sở Ngọc nôn nóng muốn tìm hiểu luôn.

Thiên Như Kính bất động, chăm chú nhìn Sở Ngọc. Ánh mắt nàng sáng ngời, nhìn chăm chăm vào cổ tay hắn, mọi liên hệ giữa hắn và nàng, là ở chỗ này. Tất cả tâm tư nàng đều đặt trên chiếc vòng, vài cái liếc mắt nhìn hắn chỉ là phụ thêm.

Đột nhiên, Thiên Như Kính cảm thấy khối kim loại trên tay mình rất nặng, nặng đến mức khiến hấn khó chịu.

Áp chế cảm giác không thư thái, hấn vén tay áo lên, giống như thường ngày ấn lên viên hồng ngọc, trong lòng mặc niệm khởi động.

Nếu là trước kia, chỉ trong vòng một, hai giây, quang sáng màu lam nhạt sẽ hiện ra, nhưng lần này đã qua mười giây mà trong xe vẫn nguyên như cũ.

Sở Ngọc không hiểu Thiên Như Kính đang đùa cợt gì, tay hấn vẫn ấn trên viên hồng ngọc mà không có phản ứng. Đợi một lúc, nàng cho rằng hấn lo có

người khác nhìn thấy, bèn cất tiếng trấn an: “Không sao đâu, đây là xe ngựa của ta, không có kẻ nào dám vào, người cứ yên tâm mở ra đi!”

Thiên Như Kính nghi hoặc nói: “Ta...” Khuôn mặt hắn đột nhiên biến đổi, như gặp phải chuyện gì đáng sợ vô cùng.

Sở Ngọc đang muốn hỏi, bỗng thấy Thiên Như Kính bật dậy, vén rèm xe nhảy xuống.

Không đoán được hẳn lại có hành động như vậy, Sở Ngọc chỉ biết trơ mắt nhìn Thiên Như Kính nhảy xuống xe. Xe ngựa chạy rất nhanh, trong phút chốc không còn nhìn thấy bóng áo tím đâu nữa.

Sau một khoảnh khắc ngưng ngác, Sở Ngọc mới kêu to: “Dừng! Dừng xe!” Nàng còn chưa dứt lời, bước chân tuấn mã đã chậm dần, sau vài giây thì thân xe chấn động và dừng hẳn.

Không đợi xe ngựa ngừng ổn, Sở Ngọc bực tức nhảy xuống xe. Hành động vừa rồi của Thiên Như Kính là

muốn quyết nợ sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Lúc xe dừng, cách chỗ Thiên Như Kính khoảng bốn, năm mươi mét. Sở Ngọc chạy ngược trở lại, quyết bắt lấy tên quyết nợ. Nhưng chạy khoảng mười bước, nàng bỗng thấy khó hiểu: Thiên Như Kính muốn quyết nợ cũng không cần

dùng biện pháp vụng về
như thế. Hẳn chỉ cần tuyên
bố với nàng, không thực
hiện phần giao dịch còn lại
nữa, thì nàng cũng chẳng
làm gì được!

Hẳn có năng lực tự vệ vượt
thời đại đó!

Nơi này vẫn còn là vòng
ngoài của hoàng cung.
Thiên Như Kính nhảy

xuống xe, ngã lăn trên mặt đất, nhin đau cổ gượng đứng dậy. Vừa lúc có đội vệ binh tuần tra đi qua, nhìn thấy bộ dạng của hắn thì dừng lại.

“Người là ai?” Một tân binh không biết mặt Thiên Như Kính lớn tiếng quát “Đây là hoàng...”

Hắn còn chưa dứt tiếng thì

bị một binh sĩ lớn tuổi bên cạnh chặn lời: “Người muốn chết sao? Là thiên sư đại nhân đó!”

Đội trưởng cầm đầu tiến đến hành lễ với Thiên Như Kính: “Tham kiến thái sử lệnh đại nhân! Xin hỏi đại nhân, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trước đây Thiên Như Kính

chưa bao giờ gặp phải tình trạng như lúc này. Lúc ngã xuống, gò má hấn chà xuống nền đường, lấm lem bụi đất, lại chảy máu ròng ròng. Quần áo hấn dính bụi bặm bẩn thỉu, búi tóc xổ tung. Mà đáng ngạc nhiên hơn cả, là ánh mắt hấn, đang trong trạng thái kinh hoàng mờ mịt không biết phải làm sao.

Thiên sư ngày xưa ung dung thanh tĩnh, cả người không nhiễm một hạt bụi, như bước trên mây, sao lại rơi vào cảnh thế này?

Những vệ binh biết về thiên sư đại nhân đang nhỏ giọng thì thầm với nhau. Tất cả những âm thanh ấy rót hết vào tai Thiên Như Kính. Hắn ngậy ngốc đứng, giống như bị lột hết quần

áo, đứng giữa quảng trường, bị người vây xem, chỉ trỏ bình luận, tiếng ồn ào náo động đầy tai.

Trên đầu hắt, ánh nắng như thiêu cháy, rọi sáng toàn bộ khung cảnh. Cơ thể lửng lơ như muốn bay lên, sau đó bị một màn sáng chói mắt nuốt trọn.

Sở Ngọc cảm thấy có gì đó

không thích hợp, muốn đến gần để hỏi cho ra lẽ. Nhưng bỗng phía trước xuất hiện một bàn tay, ngăn nàng lại giống như vừa nãy nàng ngăn Thiên Như Kính. Việt Tiệp Phi đuổi đến trước mặt, chặn đường nàng: "Công chúa, xin dừng bước!"

Việt Tiệp Phi sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng

nói: "Công chúa, xin đừng bước!"

Sở Ngọc bị hấn ngăn trở, không thể không dừng lại, bất mãn nói: "Việt Tiệp Phi, ngươi muốn gì? Ta không định làm gì sư đệ ngươi đâu! Thu hồi suy nghĩ của ngươi đi, ta chỉ muốn biết xảy ra chuyện gì thôi!"

Việt Tiệp Phi vẫn cố chấp

ngăn cản nàng như trước, lần này giọng điệu còn mang vẻ khẩn cầu: “Công chúa, người có thể về phủ trước được không? Đừng nhúng tay vào việc của Kính sư đệ. Thật sự, việc này...cầu xin công chúa...đừng nhúng tay!”

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc: “Không thể cho ta biết rõ sự tình sao?”

“Vâng!”

Thái độ của hắn rất kiên quyết. Sở Ngọc biết mình cũng không thể cố tình xông tới. Nàng cũng không khó xử, dứt khoát xoay người quay lại chỗ xe ngựa: “Được, thế thì ta đi, nhưng ngươi cũng không thể qua đó. Trước hết hộ tống ta về phủ!”

Việt Tiệp Phi như trút được gánh nặng, thở phào đuổi theo Sở Ngọc. Vừa đi, hắn vừa vội vàng quay đầu nhìn lại. Nhìn thấy các vệ binh vẫn đứng vây quanh Thiên Như Kính, trong mắt hắn xẹt qua một tia lo âu.

Vừa về đến phủ, còn chưa đặt chân vào trong, Việt Tiệp Phi lập tức xin Sở Ngọc

cho nghỉ. Dùng đầu ngón chân để nghĩ, nàng cũng biết là hấn đi tìm Thiên Như Kính, cũng không làm khó dễ hấn, vung tay chuẩn tấu, và nhìn hấn hai bước nhảy lên tường, bay trên nóc nhà mà đi. Sở Ngọc chạy vào trong phủ, thật nhanh tìm đến Mộc Tuyết viên. Nàng bắt gặp Dung Chỉ đang nằm trên bệ đá ngủ trưa.

“Nhanh, nhanh!” Sở Ngọc vừa chạy, không thở ra hơi, một lúc sau mới có thể nói rõ ràng: “Người sai Hoa Thác lén đi kiểm tra giúp ta, xem Thiên Như Kính xảy ra chuyện gì?” Nàng kể tóm tắt cho Dung Chỉ nghe chuyện xảy ra, cuối cùng bổ sung một câu: “Đừng để Việt Tiệp Phi phát hiện!”

Hmm...ngăn cản nàng mà
tưởng nàng sẽ buông tha
sao?

Năm mơ!

Không chỉ là chuyện nợ
nần, nàng còn muốn biết
hôm nay đã xảy ra chuyện
gì.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 125: Chưa thể bình ổn

Sau khi nói xong xuôi, Sở Ngọc phát hiện Dung Chỉ lại khép mắt. Không nhìn được, nàng chán nản lay người hẳn: “Tĩnh tĩnh! Xong việc hãy ngủ!” Không hiểu có chuyện gì mà mấy ngày nay, Dung Chỉ thường

thức dậy rất muộn, như là không ngủ đủ giấc. Thế cho nên mỗi lần nàng đến tìm, hẳn đều đang ở trong rừng hoặc trong phòng nằm ngủ.

“Umm, được!” Dung Chỉ ngáp một cái, chậm chạp mở miệng: “Chuyện nhỏ này, công chúa tự tìm Hoa Thác cũng được. Chỉ cần là việc có liên quan đến môn

phái của Việt Tiệp Phi, có thể gây khó dễ cho bọn họ thì không cần yêu cầu, Hoa Thác cũng sẵn sàng làm!”

Nói xong, hấn lại từ từ nằm xuống bệ đá.

Sở Ngọc vội vàng đi tìm Hoa Thác, được hấn nhận lời liền quay trở lại chỗ Dung Chỉ. Thấy hô hấp thông thả đều đặn, hiển

nhiên là hấn lại ngủ.

Đưa tay định lay hấn tỉnh dậy, vừa vươn tay ra, Sở Ngọc dừng động tác. Nàng nhìn Dung Chỉ ngủ an tĩnh, những ngờ vực vô căn cứ, sốt ruột, tâm trí hỗn loạn lập tức dịu xuống, bình an trở lại.

Giống như là bị thi triển ma pháp.

Dưới tán lá trúc che đi ánh nắng gay gắt giữa trưa, gương mặt hần tuấn mỹ bình thản. Đôi mắt sâu không lường được giờ đang nhắm lại, hàng mi dài rậm rạp như quạt lông, làn môi nhợt nhạt gần giống màu da, chỉ có nhìn kỹ mới thấy sắc hồng nhàn nhạt.

Tại sao môi hần lại nhợt

nhạt như vậy?

Sở Ngọc ngồi xuống mép
bệ đá bên cạnh Dung Chỉ,
ánh mắt vẫn chăm chú
nhìn hằm. Suy nghĩ trống
trải, nhưng không hề
hoang mang, giống như
bầu trời xanh rộng phía
trên, tự do thuận theo gió
bay lượn. Hô hấp của nàng
cũng giống như không khí
xung quanh, giữa nóng bức

mang theo hơi lạnh.

Thời gian chậm rãi trôi đi, góc độ nắng chiếu dần dần thay đổi. Cuối cùng có một tia nắng rơi vào mặt Dung Chi. Hắn mở mắt, thấy Sở Ngọc ngồi bên cạnh. Nàng đứng dậy để tránh bị nắng chiếu, mà hắn bỗng nở nụ cười nhột nhạt: “Công chúa, vẫn còn sớm mà!”

“Còn sớm ư?” Nhìn thấy ánh cười trong mắt hắc, chút khó chịu trong lòng nàng bỗng tản mát đi: “Người thật kỳ lạ! Về lý mà nói, việc của Thiên Như Kính, chẳng phải người nên quan tâm sao? Vậy mà nghe ta nói xong, người lại tiếp tục ngủ?”

Dung Chỉ thông thả nói: “Nếu ta có nóng ruột như

lửa đốt thì cũng chẳng có tác dụng gì. Việc này đã có Hoa Thác đi tìm hiểu, ta chỉ cần đợi tin tức của hắn là được. Nếu trong lòng hỗn loạn, thì sao có thể tìm biện pháp giải quyết chính xác được?" Không gấp gáp, không thể hiện chút quan tâm nào, chỉ là so với mọi người, hắn quá bình thản!

Đối với việc chưa xác định

được, không hề suy đoán lung tung để tự mình lâm vào hoang mang rối loạn. Để làm được như thế phải có một ý chí không chể mạnh mẽ biết bao nhiêu!

Đôi mắt tối đen thăm thăm như vực sâu, Dung Chỉ trầm tĩnh nói: “Công chúa, kiên nhẫn chờ đợi!”

Phải chờ đợi.

Đến chạng vạng tối, Hoa Thác trở về trong ánh nắng rơi rớt buổi chiều hôm. Nội thương nhiều năm đã khỏi hẳn, nên sắc mặt hẳn tốt hơn rất nhiều so với trước. Trong ánh nắng không còn gay gắt lúc chiều tà, mặt hẳn hơi đỏ lên, trông lại càng tuấn mỹ.

Đi vào rừng trúc, hẳn thấy

Dung Chỉ và Sở Ngọc đang ngồi sóng vai trên bệ đá chuyện trò, hơi sững sốt một chút rồi nâng tay áo lau mồ hôi trán, thở dốc một hơi: “Không gấp!”

“Không gấp? Không gấp cái gì?” Lời hăn nói không đầu không đuôi, khiến Sở Ngọc có một dự cảm chẳng lành, trong đầu thầm bổ sung tiếp nội dung...

“Thiên Như Kính không về nhà!” Hoa Thác tạm dừng trong khoảnh khắc rồi tiếp tục “Ta đến nhà hăn, tìm khắp nơi nhưng không thấy. Ta bắt gia nhân ép hỏi, thì bọn họ nói hôm nay hăn chưa về. Việt Tiệp Phi còn tìm hăn trước ta, cũng không được!”

Sau khi đến nhà Thiên Như

Kính, Hoa Thác còn đến
hoàng cung, cải trang làm
gia nhân của Thiên Như
Kính, hỏi bọn thủ vệ canh
cửa xem hôm nay hắc có
vào cung không, mà câu
trả lời là không.

Sau đó lại tiếp tục tìm
kiếm, cũng vô hiệu.

Nói đơn giản, là: Thiên Như
Kính, mất tích.

Hắn mang theo chiếc vòng tay, cùng với nó, là phí huấn luyện tiếng Anh cấp bốn đến cấp sáu bao ngày ròn rã.

Sở Ngọc hoang mang. Hôm nay, từ lúc gặp mặt, Thiên Như Kính đã rất khác thường. Ban đầu là chào hỏi nàng, rồi không nói một lời, nhảy xuống xe mất

dạng.

Nàng lại không khỏi ngược nhìn trời, phải chăng hôm nay mặt trời không mọc ở đằng đông?

Mặt trời vẫn bình thường, nàng vẫn bình thường, chỉ có một kẻ bất thường, là Thiên Như Kính.

Hắn cứ thế chạy, không để

ý đến việc giữ gìn hình tượng, không chịu trách nhiệm, không giữ lời hứa, chỉ chạy. Từ đầu đến cuối không nói một lời.

Sở Ngọc ngây ngốc, liếc nhìn Dung Chỉ dò hỏi. Hắn lại khe khẽ mỉm cười: “Công chúa, lúc Việt Tiệp Phi xin phép nàng rời đi, cách đây bao lâu?”

“Sáu canh giờ” Tương đương mười hai tiếng.

Dung Chỉ cười: “Như vậy, đợi tiếp!” Đợi nốt Việt Tiệp Phi.

Hoa Thác chạy suốt một buổi chiều, báo cáo xong liền lui về phòng. Dung Chỉ sai người chuẩn bị cơm chiều, bày ở ngoài trời, hai người vừa ăn vừa đợi.

Phần lớn thời gian, cả hai đều trầm mặc. Thỉnh thoảng Sở Ngọc không nhịn được hỏi Dung Chỉ, liệu Thiên Như Kính có xảy ra chuyện gì không. Tuy biết hẳn không thể cho nàng đáp án, nhưng hỏi ra miệng cũng giúp nàng thấy thư thái, bớt lo âu hơn.

Sắc trời tối thêm một chút,

từ cửa viện truyền đến tiếng động. Sở Ngọc đứng dậy, thấy Việt Tiệp Phi đẩy cửa chạy vội vào, đến thẳng chỗ nàng. Hai chân hằn thon dài, động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ, nhưng thái độ lại cực kỳ hốt hoảng lo âu.

Chưa kịp dừng lại, Việt Tiệp Phi quỳ một gối xuống, nồn nóng nói: "Cầu xin công

chúa đáp ứng một việc!”
Hắn trở về sớm hơn một
chút so với dự liệu.

Sở Ngọc khoát tay ra hiệu
hắn đứng lên: “Có chuyện
gì vậy? Người đứng lên rồi
nói!”

Việt Tiệp Phi không chịu
đứng lên, chỉ cúi đầu nói:
“Cầu xin công chúa phải
người tìm kiếm Kính sư đệ,

không ai tìm thấy hấn!"
Lần này, dường như hấn
đã lục tung cả thành Kiến
Khang cũng không tìm
thấy, về sau theo lời thủ vệ
gác cổng, Thiên Như Kính
đã ra khỏi thành. Nhưng
hấn đã đi được hai, ba
canh giờ, không ai biết là đi
đâu.

Sở Ngọc thở dài: "Chuyện
này tất nhiên ta nhận lời,

người cứ đứng lên đi! Đừng quá lo lắng, Thiên Như Kính không phải là trẻ con, chắc chỉ có việc gấp, đi không kịp nói thôi!”

Việt Tiệp Phi sốt ruột ngắt đầu: “Công chúa, chuyện không đơn giản như vậy đâu. Hôm nay công chúa cũng thấy Kính sư đệ bất thường. Trước đây, sư phụ từng giống như vậy, không

nói không rằng, đi mất tích
mấy ngày đêm. Chẳng bao
lâu sau, sư phụ bỏ chúng
ta mà đi..." Hắc không dám
tưởng tượng Thiên Như
Kính lại phải nghênh đón
vận mệnh này.

Hắc còn trẻ như vậy.

Sở Ngọc bỗng nhớ ra, lúc
Thiên Như Kính nhảy khỏi
xe ngựa rất nguy hiểm. Lúc

đó, hệ thống phòng ngự tự động của chiếc vòng lại không hề hoạt động, ngược lại hẳn còn bị ngã sắp xuống. Chẳng lẽ chuyện này có liên quan gì?

Không dám loại trừ khả năng, lòng nàng trùng xuống. Sở Ngọc bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa hạ lệnh: “Dung Chỉ, chuẩn bị giúp ta, phái binh tìm

người. Phải nhanh chóng tìm ra Thiên Như Kính, nhanh lên!”

Thiên Như Kính không thể chết, nếu hấn chết, lấy ai trả nợ cho nàng? Hơn nữa, sau một thời gian tiếp xúc với hấn, dù giữa hai người chẳng quan hệ gì nhưng vẫn có chút cảm tình thân thiết, nàng không muốn Thiên Như Kính chết như

vậy.

Xe ngựa rất nhanh chóng được chuẩn bị xong xuôi, binh sĩ trong phủ cũng tụ tập. Lúc này trời đã tối đen như mực, Sở Ngọc cải nam trang và Dung Chi cùng ngồi vào xe, nhưng vừa ra đến đầu phố thì bị một toán binh lính ngăn lại.

“Ai trên xe?” Viên quan

quân cầm đầu quát.

Sở Ngọc thấy Dung Chỉ liếc nàng một cái, rồi khẽ gật đầu, rút một chiếc lệnh bài, thò ra khỏi rèm xe quơ quơ: "Phủ công chúa ra ngoài làm việc. Chúng ta là người của Hội Kê trưởng công chúa, kẻ nào dám ngăn trở?"

Ngữ khí của vị quan quân

hòa hoãn đi rất nhiều:
“Hóa ra là người của phủ
công chúa, hạ quan mạo
phạm rồi! Xin chư vị tối nay
đừng ra ngoài, toàn thành
có lệnh giới nghiêm!”

Sở Ngọc không nhịn được
cất tiếng hỏi sau bức rèm:
“Giới nghiêm? Sao lại có
chuyện đó?”

Vị quan quân do dự một

lát, rồi đến gần nhỏ giọng tiết lộ: Vị Nghĩa Dương vương Lưu Sưởng, sáng hôm nay bị bệ hạ dọa nạt một trận, thế là quyết tâm chạy trốn. Chạng vạng tối nay, hắn đã đào tẩu!

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 126: Đường hẹp tái tương phùng

Khi Lưu Sưởng chạy trốn không công khai thân phận, Lưu Tử Nghiệp cũng tuyên bố tróc nã sứ giả. Như vậy, thân phận là giả mà đối tượng bắt người lại đúng.

Tranh vẽ Lưu Sưởng đã

được bố cáo khắp nơi, giờ phút này toàn thành Kiến Khang trong không khí đề phòng nghiêm ngặt, phẳng phất như có mây đen đè nặng trên đỉnh đầu mọi người. Hôm nay nắng chiều ảm đạm, trời tối rất nhanh.

“Cái tên hỗn đản này!” Sở Ngọc ngồi trong xe, nghe vị quan quân giải thích xong, không nhịn được thấp

giọng mắng một câu. Hôm nay tiểu hoàng đế đã được nàng khuyên ngăn, chỉ cần Lưu Sưởng an phận thủ thường, tạm thời sẽ không xảy ra tai vạ gì.

Nhưng Sở Ngọc nghĩ lại, cũng cảm thấy dễ hiểu. Nếu đổi lại nàng là Lưu Sưởng, phát hiện hoàng đế quyết tâm sát hại mình, e rằng còn chạy nhanh hơn

Lưu Sưởng hiện thời.

Một con chim sợ hãi kinh hoàng, chỉ nghe thấy tiếng dây cung cũng đủ bay tán loạn. Huống chi, Lưu Sưởng đã vượt qua mười năm trong cảnh "chim sợ cành cong".

Nhưng hấn trốn đi như vậy cũng vừa lúc ảnh hưởng đến việc riêng của bọn họ.

Vị quan quân cách bức màn xe, hướng Sở Ngọc xin chỉ thị: "Hạ quan tất nhiên không dám làm khó chư vị. Nhưng nơi khác trong thành cũng có lệnh giới nghiêm, các ngài mang nhiều người như vậy, chẳng may xảy ra xung đột..." Hắc không nói hết lời, nhưng ẩn ý đã rõ ràng.

Sở Ngọc liếc nhìn Dung Chỉ, ý hỏi nên làm thế nào. Dung Chỉ suy nghĩ một chút, liền hạ lệnh cho binh sĩ trong phủ rút về hơn một nửa, chỉ để lại bốn mươi người tiếp tục đi.

Sở Ngọc lạnh lùng nói với vị quan quân bên ngoài: “Nhường đường! Hôm nay dù có thế nào, bản công chúa cũng muốn ra ngoài

thành!”

Bỏ đi hơn một nửa số người là đã chọn lựa những đại diện quan trọng, tiêu biểu nhất rồi. Vị quan quân vừa nghe Sở Ngọc nói ra thân phận, biết mình không thể nào ngăn cản, liền cúi người thi lễ rồi tránh sang một bên nhường đường.

Bánh xe tiếp tục chuyển

động. Trời tối thẫm, lại còn có mưa rơi tí tách. Không khí nóng nhanh chóng bị hơi nước ẩm ướt mát mẻ bao trùm.

Trời mưa càng lúc càng to.

Sở Ngọc thư thái ngồi trong xe, nhưng bên ngoài, các vệ binh đều đã ướt đẫm.

Dung Chỉ nhìn ra ngoài

màn mưa: “Công chúa, thời tiết lúc này không nên ra ngoài. Nàng xem có lẽ...”

Hắn nói chưa dứt, liền bị Việt Tiệp Phi ngoài xe chặn lời: “Công chúa!”, rồi không nói gì thêm. Chỉ hai chữ “công chúa” nhưng mang theo sự mong đợi cầu khẩn tha thiết. Dường như lúc này nếu ai không đồng ý với hắn, tức là cực kỳ tệ

bạc.

Sở Ngọc cười cười: “Chuẩn bị một chút, chúng ta tiếp tục!” Thời tiết tuy bất lợi, nhưng vẫn phải tìm người.

Thình lình xảy ra mưa to, một người đã về phủ lấy đồ che mưa. Đêm tối mưa dày hạt, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều, nhưng hộ vệ trong phủ đội nón, mặc áo

tơ vẫn tiến thẳng về phía trước.

Trên đường gặp vài nhóm binh lính tuần tra, biết xe ngựa của ai đều nhanh chóng cho đi. Trừ lúc dừng chờ ban nãy, dọc đường đều thông suốt thuận lợi.

Mà mưa càng lúc càng lớn, trước mắt chỉ thấy một màn trắng xóa, bánh xe

chạy trên mặt đất lầy lội
đầy nước. Vệ binh trong
phủ đội nón, khoác áo tơ
nhưng lúc này trong ngoài
đều ướt như nhau. Mưa
như trút nước không chỉ xối
vào cơ thể, mà còn làm
tâm trí người ta mệt mỏi
thêm bội phần.

Mục tiêu của Sở Ngọc rất rõ
ràng. Thiên Như Kính đã ra
khỏi thành, vậy bọn họ

cũng ra khỏi thành. Nhưng ra đến ngoại thành rồi, nàng lại tự cảm thấy thiếu lòng tin. Trong thời tiết thế này, chưa nói đến việc tìm một người không biết tung tích, mà chính bọn họ bảo toàn người ngựa cũng rất khó khăn.

Trong lòng Sở Ngọc do dự, không biết có nên hạ lệnh quay lại hay không. Nhưng

lúc trước đã đồng ý với Việt Tiệp Phi, bây giờ lại lật lọng, thật sự khó nghĩ...

Trong lúc nàng chần chừ, xe ngựa chạy qua một con phố. Cùng lúc này, ở chỗ đường giao nhau, xuất hiện một chiếc xe ngựa đang chạy như bay tới.

Bốn con ngựa lồng lên. Việt Tiệp Phi đang tạm thời đảm

nhiệm việc đánh xe, nhanh tay lẹ mắt kịp thời ghìm cương ngựa. Nhưng đối phương lại không có kỹ thuật tốt bằng, không thể giữ chặt. Một con ngựa va đầu, bị đau chạy như điên, con ngựa còn lại cũng bị kéo theo, chệch khỏi hướng chạy ban đầu. Hai chiếc xe ngựa sắp đụng độ đến nơi.

Việt Tiệp Phi tỉnh táo vô cùng, chỉ trong nháy mắt trước khi hai chiếc xe va vào nhau, hấn rút kiếm bay nhanh, trăm mã trăm xe rồi thu kiếm không chế ngựa. Chiếc xe kia dừng lại.

Chém ngựa và xe của đối phương, Việt Tiệp Phi chỉ dùng hai nhát kiếm.

Nhát kiếm thứ nhất, chém

vào con ngựa bị đau đang
lồng lên chạy như điên.
Thân ngựa còn tiếp tục
chạy, nhưng đầu ngựa và
xe thì dừng lại.

Tuần mã gãy chết đau đớn
hí vang, trong tiếng mưa
âm âm xối xả vẫn còn vang
vọng thật xa.

Nhát kiếm thứ hai, chém
lên càn xe đối phương.

Nhát kiếm thứ nhất mạnh mẽ dứt khoát bao nhiêu thì đường kiếm thứ hai lại xảo diệu nhẹ nhàng bấy nhiêu. Xe thuận thế trượt tới, thân xe giống như gỗ mục tan rời thành từng mảnh.

Chỉ với một đường kiếm, hấn đã phá hủy chỗ kết nối yếu nhất của xe.

Một sắc bén, một xảo diệu,

hai đường kiếm này là kết tinh một đời luyện võ của hắc hắc. Sau hai đường kiếm, Việt Tiệp Phi lại tận lực khống chế ngựa. Làm xong ba động tác, dù với năng lực của hắc hắc cũng phải dừng lại thở gấp.

Dung Chỉ ngồi trong xe, nghe tiếng động bên ngoài, đợi cho xe dừng hắc hắc, nhẹ nhàng nói: “Tốt!”

Hai đường kiếm phán đoán chính xác tài tình, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, đã lấy tổn hại của đối phương để giữ an toàn cho mình, là chiêu thức hại người lợi mình.

Bị Việt Tiệp Phi trăm mã trăm xe, phần thân xe đối phương rời ra, người trong xe cũng vì thế ngã lăn

xuống đất. Nghe tiếng động lớn kèm với tiếng ngựa hí vang, Sở Ngọc không nhịn được xốc màn xe lên xem tình huống bên ngoài. Nàng nhìn thấy một người ngã dưới đất, trong tay ôm chặt một hộp gỗ dài hơn nửa người.

Nheo mắt nhìn kỹ, Sở Ngọc nhận ra đối phương: "Tiêu Biệt!"

Ngồi trong chiếc xe bay nhanh này, lại là thiên kim công tử Tiêu Biệt.

Sở Ngọc ngạc nhiên hỏi: “Trời đang mưa to, người ra ngoài làm gì?” Chưa nói hiện nay toàn thành giới nghiêm.

Nhìn thấy người trên xe là Sở Ngọc, gương mặt tuấn

mỹ ướt đẫm nước mưa của
Tiêu Biệt có vẻ không tự
nhiên. Hắn lo lắng nhìn hộp
gỗ trong ngực: "Công chúa,
có thể cho ta để nhờ đàn
lên xe nà²ng được không?"
Tuy trong hộp, đàn đã
được bọc rất dày nhưng
mưa lớn như vậy, hắn sợ
vẫn bị thấm nước.

Sở Ngọc khẽ gật đầu, đợi
hắn đặt hộp đàn vào xe rồi

mím cười: "Người không sợ bản thân mình bị ướt mà chỉ lo cho chiếc đàn?"

Tiêu Biệt mím môi, trầm mặt không nói gì.

Sở Ngọc xốc rèm xe lên cất tiếng mời: "Vừa rồi thật sự xin lỗi, chúng ta không cố ý phá hoại xe ngựa của người. Hiện tại người không có xe, hay là cùng

ngồi với chúng ta đi, nếu
tiện đường ta có thể tiến
ngươi một đoạn". Thấy
cảnh bừa bãi, Sở Ngọc có
thể đại khái đoán ra sự thể
đầu đuôi.

Xe ngựa của Tiêu Biệt cũng
có một phu xe, vì chuyện
vừa rồi mà ngã lăn xuống
đất. Lúc hắn đứng lên, nón
trên đầu trượt xuống,
gương mặt rơi đúng vào

tầm mắt của Sở Ngọc.

Dù trong màn mưa mờ mịt không nhìn rõ, Sở Ngọc liếc mắt một cái vẫn nhận được ra ngay. Phu xe, chính là người nàng gặp ở hoàng cung hôm nay, cũng là sứ giả giả mạo bị Lưu Tử Nghiệp dọa nạt khiếp vía, lúc này bị quan binh vây bắt. Soái ca của hoàng gia Lưu Vĩnh Nhật...Không, Lưu

Sửng!

QUYỂN 3

Chương 127: Đêm khuya mưa gió

“Lưu Vĩnh...” Trong đêm khuya mưa to gió lớn, Sở Ngọc suýt buột miệng kêu lên, nhưng nàng như bừng tỉnh, lập tức ngậm miệng.

Lưu Sưởng nhìn thấy Sở Ngọc, biết là không xong

rồi. Vừa nãy tiếng mưa quá to, cộng với cú ngã xuống đất làm choáng váng, nên hẳn không nghe rõ cuộc đối thoại giữa Sở Ngọc và Tiêu Biệt. Nếu biết người trên chiếc xe kia lại là trưởng công chúa, dù có thế nào hẳn cũng không ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy Lưu Sưởng, Sở Ngọc hiểu ra vì sao thái độ

của Tiêu Biệt lại bồi rồi như vậy, vì sao trong đêm mưa gió hắt lại một mình ra ngoài.

Ánh mắt nàng dừng trên người Lưu Sưởng: hóa ra là thế!

Tiêu Biệt giúp Lưu Sưởng bí mật trốn đi. Hắt giả vờ muốn ra khỏi thành, cho Lưu Sưởng đóng giả phu xe

để trốn tránh tai mắt bên ngoài.

Trận mưa lớn này giúp bọn họ che đậy cực tốt, nhưng vì số đen, trên đường lại phát sinh sự cố, phương tiện giao thông bị Việt Tiệp Phi dùng hai nhát kiếm phá hủy.

“Công chúa...” Khuôn mặt tuần mỹ của Tiêu Biệt vừa

bối rối lại vừa lúng túng, không biết nên làm thế nào, không dám nhìn thẳng vào mặt Sở Ngọc. Dù về âm nhạc bọn họ có tương thông đến đâu, nhưng lúc này đang đứng ở lập trường đối địch. Chỉ ít trong mắt tất cả mọi người, Sở Ngọc theo phe Lưu Tử Nghiệp.

Trong lòng Lưu Sưởng chỉ

có bốn chữ: trời muốn hại ta.

Vừa rồi hãn đã chứng kiến kiếm thuật của Việt Tiệp Phi. Cả hãn và Tiêu Biệt cộng lại cũng không phải là đối thủ của kẻ kia. Trước mắt, muốn thoát qua cửa ải này đúng là khó hơn lên trời.

Trong lúc Lưu Sưởng tuyệt

vọng, Lưu Sở Ngọc lại nhắc
màn xe lên, thản nhiên nói:
“Các người còn đứng ngoài
làm gì? Nhanh lên xe!”

Tiêu Biệt kinh ngạc ngược
mắt nhìn: “Công chúa?”
Thế nhưng cho bọn hắn lên
xe?

Sở Ngọc nhìn xung quanh,
nói với vẻ thúc giục: “Các
người nhanh lên, đừng kì

kèo lôi thôi nữa! Trên xe vẫn còn rộng rãi, cả hai cùng lên đi!”

Lưu Sưởng và Tiêu Biệt liếc nhìn nhau, tuy có hơi chần chừ nhưng đều hiểu, nếu còn dây dưa bên ngoài chỉ sợ càng không ổn, bèn lần lượt lên xe ngựa của Sở Ngọc.

Bên trong xe đủ chỗ cho

bốn người, Sở Ngọc và Dung Chỉ ngồi một bên, hai người còn lại ngồi bên kia.

Sở Ngọc hạ màn xe rồi, Dung Chỉ lập tức bảo Việt Tiệp Phi: "Rời khỏi đây!" Rồi hăn mở rương mây bên cạnh, lấy ra hai tấm khăn vải sạch sẽ, ném cho Tiêu Biệt và Lưu Sưởng: "Lau khô đi!"

Nói xong hấn khoát tay chỉ ra ngoài xe: “Lau khô xong vết máu, phiền Lưu huynh tạm thời làm nhiệm vụ đánh xe!”

Lúc Việt Tiệp Phi chém ngựa, một ít máu tươi bắn lên mặt và người Lưu Sưởng. Hầu hết vết máu đã được nước mưa cọ rửa, chỉ còn sót lại hai ba vết máu khô. Hấn nghe lời nói của

Dung Chỉ, tay cầm chiếc khăn hơi dừng lại, lập tức hiểu ra ý tứ.

Lúc này hấn đang ăn vận kiểu phu xe. Tuy không có kẻ nào cả gan lục soát xe của công chúa, nhưng để đề phòng, hấn tiếp tục đóng vai phu xe thì tốt hơn. Nếu thực sự có người cản lại, sẽ rà soát kỹ trong xe chứ không quá chú ý

đến tên mã phu.

“Nhưng trước đó, mong Lưu huynh xá tội!” Thành linh, Dung Chỉ vươn người về phía Lưu Sưởng, tay phất nhẹ trên mặt hắn. Lưu Sưởng chỉ cảm thấy khuôn mặt mình bị thứ gì ấm ấm xoa lên, nhưng không nhìn rõ là cái gì. Lúc Dung Chỉ rút tay, Tiêu Biệt quay sang nhìn khuôn mặt

Lưu Sưởng, không khỏi
chấn động.

Dung Chỉ không làm gì
nhiều, chỉ vẽ thêm cho lông
mày hướng vào trong, khóe
mắt dài hơn, mũi khoằm
giống chim ưng và gò má
nhấn đậm.

Nếu không phải người quen
biết Lưu Sưởng, e rằng lúc
này không thể nhận ra

hắn.

Dung Chỉ thu tay, uể oải dựa vào vách xe, từ tốn nói: "Tối nay chúng ta đội mưa mà xuất hành, vốn để tìm người, vì vội vàng nên chuẩn bị không chu đáo, khiến hai vị chê cười!"

Tiêu Biệt lại cười không nổi. Bọn họ vừa mới lên xe, nhìn thấy chàng trai vẫn

nhã ung dung này, trong lời nói dường như nhận ra Lưu Sưởng, nhưng lại không hề có vẻ cung kính, sai khiến rất tự nhiên. Phong thái này có lẽ của người thường xuyên ở địa vị bề trên.

Mà vừa vung bút tô điểm, lại thể hiện tay nghề thần kỳ.

Chàng trai này, rốt cuộc là người thế nào?

Lưu Sưởng vừa được hóa trang, lập tức đội nón. Tuy chẳng vui vẻ gì với lời nói và hành động của Dung Chi, nhưng lúc này là thời điểm tồn vong, không phải lúc sĩ diện. Hắn là kẻ rất thức thời, lập tức vâng theo điều khiển của kẻ kia, đội nón nhảy ra phía trước

xe.

Bên trong xe ngựa, chỗ hắt ngời đọng lại một vũng nước đen.

Nãy giờ, Sở Ngọc vẫn tùy cho Dung Chỉ an bài, nhưng bây giờ cảm thấy hơi...ngọt ngạt. Nàng không hề nói ra thân phận của Lưu Sưởng, nhưng biểu hiện của Dung Chỉ cho

thấy, dường như hẩn nắm
rõ toàn bộ thế cục. Tại sao
hẩn biết được?

Nhưng vì sự có mặt của
Tiêu Biệt, nàng cũng không
nói ra, chỉ biểu lộ chút nghi
ngờ trong mắt.

Dung Chỉ chậm rãi nghiêng
người, nhẹ nhàng nói nhỏ
một câu bên tai nàng;
"Chọn mặt gửi vàng, tùy

người đoán thân phận!”
Một câu đơn giản giải thích
vì sao hắn nhận ra Lưu
Sưởng.

Cao thủ, chỉ nhìn một chiếc
lá rơi mà biết trời vào thu.

Tiêu Biệt cầm lấy tấm
khăn, trước tiên lau nước
trên hộp đàn rồi mới lau
đến chính hắn. Toàn thân
hắn cơ hồ bị tưới ướt đẫm,

vài sợi tóc tuột khỏi trâm cài, lòa xòa trước mặt. Ngồi trong xe, hắn có vẻ câu nệ, tâm trí căng thẳng.

Sở Ngọc nhìn hắn, khe khẽ mỉm cười: “Vừa lúc ta muốn ra khỏi thành, thuận đường tiễn các người một đoạn!”

Tiêu Biệt muốn nói lại thôi, nhưng bỗng nhiên xe ngựa

dừng lại. Trời vẫn mưa như trút, hơi nước nhè nhẹ lạnh buốt xâm nhập vào trong khoang xe.

Sở Ngọc lẳng lẳng hỏi: "Việt Tiệp Phi, sao thế?"

Ngoài xe truyền vào tiếng Việt Tiệp Phi đè thấp: "Công chúa, có trở ngại! Phía trước là...phía trước..."

Sở Ngọc nghiêng người xốc
rèm xe lên. Xuyên qua màn
mưa mờ mịt, nàng nhìn
thấy phía trước có ánh
sáng lành lạnh, là đao
thương kiếm kích lố nhố.
Người cầm đầu ngồi trên
ngựa, thân mình cao lớn
càng hiển hiện rõ ràng.
Ông ta cũng mặc đồ che
mưa giống như mọi binh
lính khác, ngay cả gương
mặt bị che khuất nhưng khí

thế này không ai có thể bắt
chước được.

Phía trước là... chiến thần
Nam Tống Thẩm Khánh
Chi.

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, chỉ
lộ ra nửa gương mặt, cũng
không xuống xe, vẫn ngồi
yên chậm rãi nói: “Thẩm
tướng quân, người ngăn
cản ta giữa đường, có

chuyện gì sao?"

Thẩm Khánh Chi cười lạnh một tiếng: "Đêm khuya giữa giờ giới nghiêm, công chúa ra ngoài có chuyện gì sao?"

Sở Ngọc cảm thấy lo lắng, thầm kêu gặp xui. Từ trước đến nay Thẩm Khánh Chi vẫn cho rằng nàng mê hoặc hoàng đế, thấy rất

không thuận mắt, tối nay
vừa lúc có lý do gây khó dễ
cho nàng. Dù nàng đã tỏ rõ
thân phận công chúa, vẫn
không có biện pháp đi qua
thuận lợi.

Việt Tiệp Phi rút trường
kiếm quát to: "To gan,
Thẩm Khánh Chi! Đây là xa
giá của trưởng công chúa
điện hạ, ngươi muốn mạo
phạm công chúa sao?" Hắc

vừa rút kiếm, binh lính phía sau Thẩm Khánh Chi cũng nhất tề giơ vũ khí hướng thẳng về đối phương, hét lớn một tiếng: “Này!” Động tác của bọn họ cực kỳ thống nhất, trong nháy mắt tiếng quát hoàn toàn áp chế tiếng mưa rơi, mũi nhọn đao kiếm đồng loạt giương lên như sẵn sàng nghênh chiến với đối phương.

Hai bên rút kiếm giương cung, không hẹn mà cùng chuẩn bị khai chiến. Bỗng nhiên Sở Ngọc cảm thấy trâm gài tóc trên đầu bị rút đi, mái tóc xõa xuống. Ngay sau đó, một bàn tay đặt trên vai nàng, tay kia vươn qua tai nàng kéo hẳn rèm xe ra. Tiếng nói nũng nịu, uyển chuyển như nước mùa xuân vang lên thánh

thót, giao hòa trong tiếng mưa rơi càng trở nên tình tứ: “Công chúa, sao vẫn chưa trở lại? Công chúa...”

Lúc này Thẩm Khánh Chi nhìn rõ quang cảnh trong xe, không khỏi sửng sốt. Theo tiếng nói, Sở Ngọc quay đầu nhìn lại người phía sau mình, cũng ngạc nhiên sửng người.

Trong lúc hai phía Sở Ngọc và Thẩm Khánh Chi đang giằng co, cách bốn mươi dặm ở chân núi phía đông thành, một bóng người đứng cô độc, toàn thân y phục tím, cơ hồ bị đêm tối đen thẫm như nuốt lấy.

Mưa gió mịt mù.

QUYỂN 3

Chương 128: Trở lại Đông Sơn

Một cảnh mờ ám!

Sở Ngọc quay lại nhìn, thân
đứng mũi chịu sào cảm
khái kêu lên trong lòng.

Mới vừa rồi, khoang xe
ngựa còn chảnh tề nghiêm

trang, bây giờ lại biến thành bộ dạng thế này.

Trong khoang xe, đồ đạc rơi lung tung, hai bộ y phục vút hỗn độn trên tấm thảm lông. Nhưng khiến nàng giật mình nhất là Dung Chi và Tiêu Biệt. Dung Chi đã cởi áo ngoài, chỉ còn mặc một áo mỏng, mái tóc đen thẫm rối tung, xõa xuống vai mềm mại, khóe mắt hơi

xéch lên, sóng mắt lưu
chuyển mê say tình tứ. Cổ
áo hần mở rộng, cần cổ
trơn bóng thon dài, ở giữa
có vài vết đỏ khả nghi
giống như là dấu hôn.

Trông Dung Chỉ bây giờ
thật giống kiểu cách của
Mặc Hương Liễu Sắc trước
kia.

Mà Tiêu Biệt cũng trong

trạng thái tương tự. Hắc
nằm lui ở phía sau, tóc tán
loạn, ánh mắt mờ mịt, áo
ngoài cởi ra để lộ một phần
ngực chi chít vết đỏ. Tướng
mạo hắc vốn tuần mỹ lạnh
lùng, bây giờ nhìn lại càng
thêm mê hoặc.

Dung Chi vươn tay ra ôm
eo Sở Ngọc, tay áo trượt
xuống để lộ cổ tay trắng
sáng như ngọc. Hắc không

chút đếm xỉa lườm Thẩm Khánh Chi một cái, rồi tựa cằm lên vai Sở Ngọc cười nhẹ: “Công chúa, không phải nói ra ngoại thành bắt tên tiểu tử đó về sao? Vẫn còn chưa đi à?”

Này, đây là hiện trường gì vậy, là xe đi tróc nã người sao?

Chứng kiến tình hình, sắc

mặt Thảm Khánh Chi đen hơn một nửa, trong đầu tự động hiện ra cảnh trước khi xe ngựa kia dừng lại: hai chàng trai tuấn tú ăn mặc xộc xệch ngồi hai bên, mà Sở Ngọc trái ôm phải ấp, hôn bên này một cái, hôn bên kia một cái...Tuy đã sớm nghe tiếng tăm về tác phong sinh hoạt của cô công chúa này, nhưng không ngờ lại hoang đường

đến thế.

Sở Ngọc bị Dung Chỉ ép sát vào người, đầu óc bỗng trống rỗng trong khoảnh khắc, tim đập thành thịch, so với hạt mưa rơi còn dày đặc hơn. Nàng cố gắng áp chế hoảng loạn, tỏ vẻ để mặc cho Dung Chỉ ôm, nhìn Thẩm Khánh Chi lãnh đạm nói: “Thẩm tướng quân, bản công chúa không tiện

ra khỏi xe. Người muốn điều tra thì nhanh lên một chút! Trong phủ ta có một tiểu tử không nghe lời, đã trốn ra ngoại thành, bây giờ đang đuổi theo để bắt hắn về. Nếu chậm trễ e rằng hắn trốn càng xa!”

Nàng phản ứng rất nhanh, tạo ngay được một lý do hợp tình hợp lý: đuổi bắt trai lơ bỏ trốn.

Thẩm Khánh Chi gắng kiềm chế thái độ. Mặc dù đã quen nhìn cảnh phóng đảng trên chiến trường, nhưng chứng kiến cuộc sống riêng tư sa đọa vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được. Haizzz, người trẻ tuổi đúng là khác biệt sâu sắc thật!

Hạ lệnh kiểm tra khắp lượt

binh sĩ của công chúa, không phát hiện điều gì khác thường, Thẩm Khánh Chi ra lệnh nhường đường, trong lòng nồng đậm phỉ nhổ.

Xe ngựa lần thứ hai tiếp tục lăn bánh. Sở Ngọc hạ màn xe xuống, mọi khí thế cường ngạnh vừa rồi dường như tan biến hết, cả người rũ xuống ngã nhào vào

lòng Dung Chỉ.

Cả hai cùng ngẩng đầu, mắt lấp lánh nhìn nhau bật cười. Trong tiếng cười cổ đẽ thấp là vẻ khoái trá vì trò đùa thành công.

Thật hay, thật ăn ý!

Nhớ lại vẻ mặt của Thẩm Khánh Chi, Sở Ngọc không nhịn được lại phì cười. Diễn

xuất vừa rồi của nàng quen quen. Trong truyện tranh, tiểu thuyết hoặc trên TV, vai nữ chính bị đuổi bắt, đụng phải nam chính thường cùng nam chính giả dạng tình nhân, hoặc được nam chính giấu trên giường, lấy chuyện mờ ám để che đậy chân tướng. Nhưng đến lượt nàng lần này thì đổi vị trí nam nữ một chút.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Ngọc bỗng phát hiện mình vẫn còn tựa sát vào ngực Dung Chi. Hắn chỉ mặc một lớp áo mỏng, hai người lúc này quá thân cận ám muội. Nàng vội vàng ngồi thẳng dậy.

Dung Chi khe khẽ mỉm cười.

Quay đầu lại nhìn kỹ Dung Chi, Sở Ngọc phát hiện hần tự hóa trang, vẽ đuôi mắt xéo lên tạo ảo giác mê hoặc tình tứ. Tiêu Biệt cũng giống như vậy, bộ dạng bên ngoài biến đổi hoàn toàn.

Rèm xe vừa hạ xuống, Tiêu Biệt vội vàng nhặt trang phục dưới sàn xe, lại luống cuống kéo cổ áo lên.

Kéo áo che kín ngực, hẩn
khoác áo ngoài, ngược mắt
nhìn lên thấy Sở Ngọc ngã
vào lòng Dung Chỉ, hai
người giằng co nhìn nhau
lấp lánh cười, khuôn mặt
Tiêu Biệt trở nên ảm đạm.

Chỉ lát sau Sở Ngọc ngồi
tránh sang bên, nhìn hai
người chỉnh trang y phục,
lau hết son phấn trên da.

Tuy kinh ngạc về tốc độ hóa trang của Dung Chi, nhưng đại khái nàng có thể đoán ra: rải đồ đạc lung tung, cởi áo cả hai, tháo búi tóc, lấy bút màu tô điểm khóe mắt, lại dùng son phấn trên xe tạo dấu môi, khiến mọi người nghĩ bọn họ vừa làm chuyện gì đó.

Dù sao danh tiếng Sơn Âm

công chúa đã như thế, nếu có cơ hội lợi dụng, Sở Ngọc cũng quyết không để lãng phí.

Dung Chi làm vậy thực ra rất có tác dụng. Cảnh tượng đập vào mắt quấy nhiễu tinh thần Thẩm Khánh Chi, khiến ông ta mất tỉnh táo và phán đoán chính xác, không cẩn thận tra xét từng người mà chỉ

sai thuộc hạ làm qua loa,
lại càng coi nhẹ phu xe
phía trước, chỉ dồn ánh mắt
vào sau xe.

Dung Chỉ đùa bỡn tâm trí
người ta, có thể gọi là đến
mức xảo diệu.

Chẳng qua...Sở Ngọc cười
cười với Tiêu Biệt: “Để Tiêu
huynh chịu ấm ức rồi!
Chúng ta bắt đắ dĩ mới

phải làm thế, cảm tạ Tiêu huynh đã phối hợp!” Nàng không sao, Dung Chỉ cũng không để ý, nhưng Tiêu Biệt ngày thường chứng chạc đàn hoàng, Sở Ngọc e rằng thần kinh hẳn bị sốc đến mức không chịu nổi, nên cất tiếng an ủi.

Tiêu Biệt điềm đạm nhếch khóe miệng: “Là tình thế bức bách, hơn nữa công

chúa cũng vì muốn giúp ta. Thủ đoạn của vị này, ta thật bội phục!” Tuy rằng vô cùng xấu hổ, toàn thân không thoải mái, nhưng hẳn biết việc làm vừa rồi rất có tác dụng, nên cũng gắng sức không để trong lòng.

Xe ngựa lại tiếp tục chạy về phía ngoại thành. Trên đường gặp vài nhóm binh

lính nữa, nhưng không bị
ngăn cản và kiểm soát như
khi này. Mãi cho đến khi
chạy về hướng bắc được
khoảng mười dặm, Sở Ngọc
mới sai vệ binh lui hết về
phía sau. Nàng vén rèm xe
lên, mỉm cười gọi Lưu
Sưởng xuống xe, trả lại dây
cương cho Việt Tiệp Phi.

Lưu Sưởng đứng bên
ngoài, Sở Ngọc ngồi trong

xe cười nói: “Đến nơi này là an toàn rồi. Xin hỏi hoàng thúc, sau khi rời khỏi Kiến Khang có dự định gì không?”

Lưu Sưởng đứng cạnh xe ngựa, vẻ mặt u buồn: “Nơi này không có chỗ dung thân, ta còn dự định thế nào được nữa! Chỉ có đi khỏi mảnh đất này!”

Việt Tiệp Phi ở ngay đó, nhưng Sở Ngọc cũng không sợ hãi nghe thấy. Nàng quả quyết nói với Lưu Sưởng: “Như thế là tốt nhất. Đi khỏi đất nước này, và đừng trở về! Hôm nay ta giúp thúc, không phải là có ý phản bội bệ hạ. Ta chỉ không muốn bệ hạ tạo sát nghiệt tương tàn, giết người cùng huyết thống. Hi vọng hoàng thúc hiểu

được!”

Lưu Sưởng thầm nghĩ: “Tất nhiên là ta hiểu. Ngày khác có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp ân tình hôm nay. Nhưng có nói chắc là người cũng không tin, Sở Ngọc!” Hắn gọi tên Sơn Âm công chúa: “Có lẽ lời của ta không lọt tai, nhưng vẫn muốn khuyên người. Bên cạnh bệ hạ không phải là

chỗ lâu dài. Bên cạnh một
bạo quân như thế, chưa
chắc đã an toàn về sau!”

Biết hẳn thật lòng lo lắng
cho mình, Sở Ngọc cảm
thấy ấm áp. Nàng mỉm
cười: “Cái này ta sẽ nhớ kỹ.
Hoàng thúc hãy bảo trọng!”

Nhìn theo bóng Lưu Sưởng
chậm rãi đi xa, Sở Ngọc
quay sang phía Việt Tiệp

Phi, cười nhạt: “Chuyện hôm nay không được nói ra, xem như điều kiện trao đổi để ta giúp người tìm Thiên Như Kính, thế nào?”

Việt Tiệp Phi còn đang sửng sờ, nghe Sở Ngọc nói như thế, hấn chân chừ một lát rồi quyết đoán gật đầu: “Được!”

Dù sao đã ra khỏi thành, lại

có giao ước với Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc liền sai người tản ra tìm kiếm.

Thiên Như Kính ra khỏi thành theo cửa bắc, vì thế lúc đầu Sở Ngọc cũng cho người đội mưa gió đi về phía bắc. Nhưng lúc này, Thiên Như Kính lại đang ở chân núi phía đông.

Quần áo hắt ẩm ướt dính

sát trên người, giày ướt
sũng nước và bùn đất. Gió
to thổi, mưa xối xả trên
người, mà hắn thì như một
khối băng lạnh lẽo từ trong
ra ngoài.

Thiên Như Kính cứ lẳng
lẳng đứng, không biết đã
trải qua bao lâu. Rồi hắn
chậm rãi ngẩng đầu lên,
vuốt dòng nước lạnh buốt
trên mặt, ngược nhìn Đông

Sơn phía trước.

QUYỂN 3

Chương 129: Sương động cánh hoa

Rất nhiều ngọn núi tên là Đông Sơn, Quý Dương có một ngọn, Sơn Đông có, và tại Kiến Khang này cũng có.

Thời Đông Tấn, có một người trẻ tuổi tên là Tạ An,

gặp khó khăn trên quan trường nên về núi Đông Sơn ở Hội Kê để ẩn cư. Đến năm bốn mươi một tuổi người đó mới quay lại Kiến Khang để làm quan. Thấy một ngọn núi ở ngoại thành Kiến Khang, ông ta bèn đặt tên là Đông Sơn.

Dưới sự chỉ huy của người này, tám mươi năm trước, Đông Tấn đã có một trận

thắng vang dội “lấy ít địch nhiều”. Chiến thắng không chỉ ổn định cục diện Nam Bắc, mà còn giữ vững địa vị của ông ta ở triều đình, từ nay thế lực khuynh đảo triều chính với chức vị Tể tướng.

Thành ngữ “Đông Sơn tạo khởi”, chính là xuất phát từ câu chuyện trên.

Nhưng liên hệ của Đông Sơn với Thiên Như Kính là, sư phụ đã nhặt được hắc tặc tại ngọn núi này.

Hôm nay hắc tặc mất hồn vía ra khỏi thành, không biết chạy hướng nào, không biết đi bao lâu, đến khi tỉnh trí lại thì đã đứng ở chân núi.

Phải chăng đây là ý trời? Về

với điểm khởi đầu.

Nước mưa tưới trên mặt, trên cơ thể, từng đợt từng đợt không ngừng nhưng Thiên Như Kính không cảm thấy rét lạnh. Cứ suy nghĩ miên man, hoang mang lạc lối, hắn không biết nên làm thế nào.

Sư phụ từng nói với hắn, để sử dụng thần vật không

có yêu cầu gì ghê gớm, chỉ cần ý chí thuần khiết, tập trung tư tưởng. Chọn hẩn làm người thừa kế, là bởi vì tâm tư hẩn đơn thuần, không có tạp niệm. Trước đây Thiên Như Kính chưa từng để ý đến điều này. Nhưng hôm nay, lúc không thể mở thần vật ra, hẩn mới biết lòng mình mang tạp niệm, đã hỗn loạn đến thế nào.

Hắn càng cố gắng tập trung, lại càng không thể ngưng tụ tâm trí. Lòng như trăm mối tơ vò, khiến hắn sợ hãi không biết phải làm sao.

Sư phụ là người kiêu ngạo. Lúc phát hiện mình không thể mở thần vật, liền truyền thần vật lại cho hắn rồi lặng lẽ tự sát. Vậy lúc

này hẳn phải làm gì?

Thiên Như Kính không giống Thiên Như Nguyệt, gặp thất bại thì cảm thấy bị sỉ nhục không thể chịu nổi, cũng không có ý muốn tự kết liễu tính mạng. Hẳn chỉ là...không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ phải đi tìm truyền nhân? Mà tìm ở nơi đâu?

Không ai hướng dẫn hấn,
không ai làm mẫu cho hấn.
Mà Thiên Như Kính còn quá
trẻ, dù tâm tư thông suốt,
hấn vẫn không thể ung
dung bình tĩnh.

Đứng không rõ đã bao lâu,
hấn chậm rãi cất bước.
Nhưng vì đứng đã quá lâu,
hai chân chết lạng cảm
giác, rồi truyền đến cơ

đau tê dại. Thiên Như Kính
ngã sắp xuống nước bùn,
từ đầu đến chân dính đầy
bùn đất.

Nằm một lát, hăn mới
chậm rãi đứng lên, chân
đau đớn run rẩy. Lê từng
bước, hăn theo hướng lên
núi.

Gió càng lúc càng lớn, mưa
xối xả như tầng tầng lớp

lớp gai nhọn trắng xóa,
như từng đợt sóng cuộn
cuộn không ngừng quất lên
người khiến hấn lão đảo.
Trong thời tiết thế này, một
bóng áo tím xiêu vẹo bám
lấy vách núi mà đi, nhiều
lúc như muốn ngã xuống.

Dưới chân, bùn đất vừa lầy
lội nước vừa trơn trượt.
Nhiều lúc chân Thiên Như
Kính lún sâu xuống bùn, có

lúc bị trượt, nghiêng ngã
lảo đảo đi đến sườn núi.
Trên người hắn đã có nhiều
chỗ trầy da, thân thể vừa
mỏi mệt vừa đau đớn, lúc
lạnh buốt, lúc nóng rực.
Nhưng kỳ lạ là, màn sương
mù bao phủ tâm trí dần tan
đi.

Không muốn nghĩ đến bất
cứ điều gì, chính là như
vậy.

Hắn đưa tay vuốt nước mưa đang làm ướt nhèm cặp mắt, quay lại nhìn phía sau.

Núi Đông Sơn vốn chẳng hề cao, nhưng trong bóng đêm tạo ảo giác nguy nga sừng sững. Trong rừng núi mịt mù, tầm nhìn bị một màu tối đen đè nặng, mưa to như thác lũ che phủ con

đường trước mặt. Nhưng
hắn chỉ cần đi về phía
trước.

Tiếp tục đi về phía trước.

Nhẹ nhàng thở phào một
cái, Thiên Như Kính lại tiếp
tục lên núi. Hết lần này
đến lần khác trượt ngã, khí
lực suy giảm dần, tiện tay
nắm giữ cỏ cây núi đá xung
quanh, cả người hắn như

vừa lẫn qua bùn đất. Vết thương chồng vết thương, đau đớn lạnh buốt, nhưng ánh mắt mờ mịt dần trở nên tỉnh táo kiên định.

Sở Ngọc.

Nỗi nhớ thương không dứt
dâng đầy lên trong lòng.

Tâm hồn hẫng bị quấy
nhiều, là bởi vì Sở Ngọc.

Người thiếu nữ vô cùng kỳ lạ. Điều nàng biết hẳn cũng biết, có điều nàng biết, hẳn lại không biết. Hẳn nhớ lúc bọn họ cùng ngồi một bàn, điệu bộ, lời nói, nụ cười của nàng. Một cảm giác gần gũi thân thiết mà người khác không biết, hẳn cũng không biết là gì. Nhưng hẳn hiểu, chưa bao giờ có người nào lại khắc sâu vào đáy lòng hẳn đến

thế.

Ngay cả sư phụ Thiên Như Nguyệt cũng chưa từng.

Hơi hơi ngọt lành, hơi hơi cay đắng, nghĩ đến mức thất thần cũng không hiểu là cảm giác gì. Hắn dường như không còn là mình, lại vẫn giống với chính mình.

Đêm tối như mực, mưa gió

vần vũ, giữa bùn lầy lạnh
cóng trên núi, một Thiên
Như Kính tình sâu không
biện giải, trong lồng ngực
lại có một cảm giác mới
mẻ, thanh khiết, ngưng
ngừng, phức tạp, chậm rãi
nở rộ.

Tựa như cánh hoa mới nở,
ngưng kết một giọt sương
trong vắt.

Cả người mỗi mệt, nhưng tâm hồn lại nhẹ nhàng chưa từng có, khiến cơ thể lâng lâng như muốn bay lên. Thời gian trôi đi, mưa cũng ngớt dần. Khi hắt lên đến đỉnh núi thì mưa ngừng hắt. Không gian náo nhiệt, lại nhẹ nhàng khoan khoái, phía chân trời sáng dần.

Dưới một tàng cây, có khối

đá cao khoảng một thước,
trên là mười chín đường
vân ngang dọc. Thiên Như
Kính cúi người vuốt đường
nét đã hơi mờ, đầu ngón
tay bị trầy xước hơi đau.

Hắn ngậy người một lúc,
rồi cảm thấy điều gì đó,
quay đầu nhìn về phía xa.

Trời sáng rồi, vầng mây
phía chân trời khảm một

màu vàng. Mây dần ửng đỏ như bị lửa thiêu. Bỗng nhiên, giống như giữa tầng mây có một khe nứt, ánh mặt trời sáng rực từ đó hé lộ, như một nhát kiếm chặt đứt màn đêm.

Nháy mắt tiếp theo, mặt trời đỏ vụt hiện ra từ biển mây đang sôi trào.

Thiên Như Kính nín thở

nhìn thấy, trái tim hẳn
cũng hé lộ giống như mặt
trời giữa biển mây kia.

Tầng mây dày đặc dần dần
tiêu tán, mà nhịp đập hồi
hả trong lồng ngực Thiên
Như Kính cũng từ từ bình
ổn. Một mỗi trong đêm như
được nắng mới ban ngày
gột rửa sạch sẽ, thân thể
nhẹ nhàng.

Thiên Như Kính nâng cổ tay lên, lòng phẳng lặng như nước. Quầng sáng lam nhạt hiện ra. Tuy trong lòng, không thể phủ nhận tình cảm dành cho Sở Ngọc, nhưng tình cảm đó không còn quấy nhiễu tâm trí hẳn được nữa.

Thả lỏng cơ thể hoàn toàn, lần thứ hai mệt mỏi đau đớn lại xâm lấn khắp người

Thiên Như Kính. Hẩn thấy hai mắt tối sầm, cả người ngã xuống. Trước khi mất đi ý thức, mơ hồ nghe có tiếng nói của ai đó: “Chà, người khác đã đi trước một bước rồi!”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 130: Vương tôn khó quay bước

Cả nhóm Sở Ngọc đi tìm suốt đêm, nhưng không hề thấy tung tích. Tuy trong phủ có người am hiểu cách truy tìm người, nhưng trận mưa to đã xóa sạch mọi dấu vết. Từ phía bắc thuận đường đi tới phía đông

thành, lúc mưa ngừng, trời còn chưa sáng rõ, cả đoàn đến chân núi phía đông.

Việt Tiệp Phi tinh mắt nhìn thấy, có mảnh vải tím vướng vào bờ đá, lập tức phi thân nhảy tới. Nhặt mảnh vải lên, cẩn thận kiểm tra, rồi hẩn nôn nóng quay về phía Sở Ngọc: “Công chúa, đây là vải áo của A Kính!”

Sở Ngọc kinh ngạc ngược lên: “Chẳng lẽ hấn lên núi? Tồi qua mưa to gió lớn như thế, hấn lên núi làm gì?”
Cân nhắc trong khoảnh khắc, nàng bước xuống xe, sai binh sĩ đứng canh dưới chân núi, còn mình và Dung Chỉ, Việt Tiệp Phi cùng lên tìm, xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đang định đi, nàng bỗng nhớ ra Tiêu Biệt vẫn còn trên xe. Tiêu Biệt tiễn Lưu Sưởng ra khỏi thành, nàng cũng không tiện để hãm một mình vào thành, khiến kẻ khác dễ sinh nghi nên cứ thế cùng đi.

Sở Ngọc quay về phía Tiêu Biệt hỏi: “Người ở lại trong xe nghỉ ngơi, được không?”

Tiêu Biệt lắc đầu, ôm đàn bước xuống: “Không, ta cùng công chúa lên núi!”

Mưa đã ngừng rơi, thỉnh thoảng lại có Việt Tiệp Phi hỗ trợ nên mọi người lên núi dễ dàng hơn rất nhiều so với Thiên Như Kính. Chỉ khổ Việt Tiệp Phi, hắc nóng ruột như lửa đốt, nhưng lại không thể bỏ mặc Sở Ngọc chạy lên núi một mình, chỉ

có thể đi tới đi lui, găng áp
chế lo lắng trong lòng.

Trên đường không ngừng
phát hiện dấu vết Thiên
Như Kính lưu lại, rõ ràng là
hắn lên núi.

Rốt cuộc cũng lên đến đỉnh
Đông Sơn. Lúc này mặt trời
đã lên cao, ánh sáng chói
lọi tỏa khắp không gian,
như muốn xóa tan mọi u

ám trong trời đất.

Hình ảnh đầu tiên mà bốn người nhìn thấy là một bóng người trên đỉnh núi. Ánh nắng lóa mắt không nhìn rõ, người đó quay lưng lại phía bọn họ, đang đứng khoanh tay như sẵn sàng nhảy xuống bất cứ lúc nào.

Việt Tiệp Phi kinh hãi tột

độ, không còn để ý gì đến Sở Ngọc nữa. Hắc phi thân nhẩy đến ôm chặt người kia, kéo tránh xa khỏi vách đá và kêu lên: "A Kính, đệ ngàn vạn lần cũng không được nghĩ quẩn!"

Kéo người đó về phía sau khoảng năm, sáu bước, Việt Tiệp Phi mới thấy có chỗ không thích hợp. Cảm giác không giống...Kính sư

độ không cao như vậy...

Chần chừ buông tay, Việt Tiệp Phi lui về phía sau hai bước. Người bị hấn ôm lúc này cũng quay lại. Trên gương mặt tuần mỹ là nụ cười tiêu sái bất kham, ánh mắt lấp lánh trêu chọc hướng về phía Việt Tiệp Phi: “Ý Chi không yêu nam giới, nên đành phải nén đau lòng mà phụ tấm thịnh

tình của huynh đài!”

(Nguyên văn: “Ý Chi không
“Long dương chi hảo”...”

Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng ẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá ,cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói:"Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh

chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vớt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung

mạo tuấn tú nhiều không
đếm xuể, bên ngoài người
ta đồn đại rằng thần sở dĩ
được đại vương sủng ái, là
vì dung mạo của mình.
Thần tự lo lắng rằng mình
cũng giống như con cá vừa
bị mắc câu, sợ ngày mình
bị bỏ đi không còn xa nữa,
như thế thần làm sao mà
không khóc được?”

Sau đó Ngụy vương ra một

sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ "Long Dương chi hảo" cũng bắt nguồn từ đây)

Nhận sai người, khuôn mặt Việt Tiệp Phi thoát đỏ thoát trắng. Nhưng hắn lại càng thêm nóng ruột như lửa

đốt, lo cho Thiên Như Kính.
Chắc chắn Thiên Như Kính
đã lên núi, nhưng bây giờ
lại không thấy hấn đâu.
Chẳng lẽ...

Tiện thể đùa bỡn Việt Tiệp
Phi, rồi Vương Ý Chi cười
dài bước đến chỗ Sở Ngọc,
chắp tay vái chào: "Sao Tử
Sở huynh lại có thú vui
này, sáng sớm đã có mặt ở
Đông Sơn?"

Thấy Vương Ý Chi, Sở Ngọc rất bất ngờ, cũng cười vái chào: “Chúng ta đến đây tìm người. Không rõ Ý Chi huynh có thấy một người chừng mười tám, mười chín tuổi, mặc y phục tím?”

Vương Ý Chi hơi ngần người, lập tức mặt giãn ra: “Hắn đang ở nhà gần đây, mời đi theo ta!”

Đi theo Vương Ý Chi, mọi người mới phát hiện, ẩn giấu bí mật trong rừng rậm trên đỉnh núi, là một tòa nhà thanh nhã tinh xảo, ngói đen thấp thoáng giữa màu xanh xám của cây rừng, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

Vương Ý Chi dẫn mọi người qua cổng, vừa đi vừa nói:

“Đây vốn là nhà của Tạ gia, ta ngẫu nhiên hứng trí, muốn lên Đông Sơn ngắm cảnh bèn hỏi mượn. Trong nhà cũng cho tôi tớ đi hết, chỉ còn ta một mình thanh tĩnh”. Đêm qua mưa to hắt ngủ ở đây, sáng sớm thức dậy để ngắm mặt trời mọc, không ngờ vừa lúc bắt gặp Thiên Như Kính hôn mê bất tỉnh.

Thiên Như Kính đang nằm mê man trên giường, khuôn mặt tái nhợt. Dung Chỉ bắt mạch, thấy hãn chỉ là mệt mỏi mất sức quá độ, các vết thương trên người cũng chỉ ở ngoài da, không có gì nghiêm trọng.

Biết Thiên Như Kính không nguy hiểm đến tính mạng, Việt Tiệp Phi mới rút cuộc yên lòng.

Vương Ý Chi mời Sở Ngọc nghỉ lại chỗ này, nàng liền đồng ý. Suốt một đêm không chợp mắt, bây giờ nàng thấy thật mệt mỏi, bèn giao những việc vặt khác cho Dung Chi xử lý.

Vừa nằm xuống giường, Sở Ngọc liền ngủ lịm không biết gì nữa.

Giấc ngủ thật ngọt ngào yên ổn, khiến cả người nàng thoải mái khoan khoái. Sở Ngọc biếng nhác mở to mắt, nhìn màn lụa trên đỉnh đầu. Thấy trời còn tối, nàng lại mơ màng xoay người tiếp tục ngủ, nhưng một lát sau, bị tiếng “ọc ọc” trong bụng cưỡng chế đánh thức.

Ngủ được một giấc, Sở

Ngọc miễn cưỡng bò xuống giường, xỏ giày khoác áo, rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Cảm giác mát mẻ thấm vào da thịt. Không khí mát rượi sau cơn mưa khiến người ta thư giãn.

Nàng cho rằng bây giờ là sáng sớm, nhưng ngẩng lên, sao sáng nhấp nháy trên đầu.

Trên nền trời trời tối thẫm
cao rộng, những chấm
sáng nhỏ lóe lên. Trong
nháy mắt, toàn bộ không
gian thu vào tầm mắt, bầu
trời chứa vô vàn những
đốm sáng lấp lánh, tạo ảo
giác như nhìn thấy lân tinh
phiêu du trong nước biển.

Sở Ngọc sửng sốt một hồi,
mới phát hiện mình đã ngủ
suốt ngày.

Hai bên không thấy ai, một loạt gian phòng xung quanh cũng vắng lặng. Nhưng Sở Ngọc bước được mấy bước thì nghe thấy lờ mờ phảng phất có tiếng người.

Sở Ngọc men theo hướng có âm thanh mà bước tới, vòng qua một loạt gian nhà, trước mắt bỗng thấy

có ánh sáng. Cả mấy người cùng tụ tập bên suối, giữa khu đất trống trong rừng. Vương Ý Chi, Tiêu Biệt, Thiên Như Kính, ngay cả Việt Tiệp Phi cũng ở đây.

Dừng lại nhìn kỹ, Sở Ngọc thấy họ dựng bếp bên suối, trên bếp đặt một nồi sắt to. Trong nồi là canh gì đó đang sôi trào, tỏa ra từng đợt hương thơm. Vương Ý

Chi và Dung Chỉ thỉnh thoảng lại cho thêm thứ gì đó vào canh.

Tiêu Biệt và Thiên Như Kính đứng một bên. Một người ôm đàn, một người ép sát tay vào tay áo, thái độ cứng ngắc như không biết phải làm sao, hình như là bị lòi tởi.

Chốc lát sau có một tiểu

đồng bưng khay tới, không hề nhìn Sở Ngọc mà cứ thể bước qua. Nàng nhận ra đó là tiểu đồng thường ngày vẫn hầu hạ bên cạnh Vương Ý Chi. Lúc tiểu đồng lướt qua, nàng nhìn rõ thứ hảnh mang là một khay sứ men xanh, trên đó xếp chỉnh tề từng lớp thịt thái lát mỏng, cá, dê, lợn, thỏ, bò...Màu sắc các loại thịt khác nhau, ánh lên màu

xanh của khay sứ, trông lại càng tươi ngon.

Đây có phải là...lẩu?

Người đầu tiên phát hiện ra Sở Ngọc là Tiêu Biệt. Vương Ý Chi và Dung Chỉ phụ trách nêm nếm gia vị, hẳn không thông thạo nấu nướng, không biết phải làm gì ngoài việc khó xử ngó nghiêng xung quanh.

Không ngờ hẵn lại nhìn thấy Sở Ngọc đang đứng ở đằng xa, đang chăm chú nhìn về phía này.

Bị phát hiện, Sở Ngọc lập tức bước đến, trước hết vái chào Vương Ý Chi: “Ý Chi huynh, đa tạ huynh đã tiếp đãi!”

Sau nôi lẩu là hai chiếc bàn lớn. Trên bàn, trừ khay thịt

mà tiểu đồng vừa bưng ra, còn có các loại rau tươi vừa rửa sạch sẽ, ánh lên xanh biếc. Ngoài ra, còn có mấy chén đĩa sứ trắng, đựng thứ gì thì Sở Ngọc không nhìn rõ vì bên này hơi tối.

Nước suối theo khe đá chảy róc rách. Bây giờ là đầu thu, không còn hoa thơm nhưng không gian thoáng đăng mát mẻ.

Vương Ý Chi lấy một bát sứ múc gia vị hỗn hợp để chấm. Hắn cầm đũa trúc gắp một miếng thịt, nhúng vào nồi đảo qua đảo lại rồi chấm gia vị, bỏ vào mồm: “Không tệ! Mọi người còn chờ gì nữa, ở đây không có tay phục vụ đâu, ai thích ăn gì thì tự lấy đi! Tử Sở huynh cũng tới đây!”

Nhìn thấy Sở Ngọc, Vương

Ý Chi gọi luôn mà không hề ngạc nhiên.

Sở Ngọc không thể khách khí, nhìn thấy giữa Vương Ý Chi và Dung Chỉ còn chỗ trống liền ngồi xuống, tự động cầm đũa trúc trên bàn. Lẩu là món mà ở thời hiện đại nàng thường ăn. Sau khi đến thời đại này, nàng không quá để ý bữa ăn, trong phủ cũng không

có ai làm. Quang cảnh trước mặt làm nàng nhớ lại trước kia, và ngay cả lúc này, giống như nàng và người thân trong gia đình ngồi quây quần bên nồi lẩu.

Vương Ý Chi gấp cho nàng miếng thịt và đưa bát gia vị, Sở Ngọc nhúng một chút rồi bỏ vào nồi. Miếng thịt tươi mới nóng bỏng, vừa

mới cắn trong mồm liền lan tỏa vị ngon nơi đầu lưỡi. Vị ngọt của thịt hòa quyện với nước tương hơi cay, lại có thêm dấm chua ngọt.

Sở Ngọc ăn xong miếng thịt, đang định gắp tiếp thì thấy Vương Ý Chi đưa bát gia vị chấm cho Dung Chỉ. Nàng vội vàng chặn lại, đứng dậy cầm bát gia vị nhét vào tay Thiên Như

Kính đang đứng ở phía ngoài: “Thiên Như Kính, bát này của người, tới đây cùng ăn đi!”

Nằm ngoài dự liệu của nàng, vốn cho là phải mời mọc thêm vài lần nữa, nhưng vừa nói xong thì Thiên Như Kính ngồi xuống một chỗ trống khác. Thiên Như Kính ngồi xuống, Việt Tiệp Phi ngồi bên cạnh.

Tiêu Biệt không thể đứng một mình, nên cũng ngồi xuống cùng mọi người.

Sở Ngọc cầm chiếc bát không đưa Dung Chỉ: “Người tự trộn gia vị đi!”

Người khác không biết, nhưng Sở Ngọc vẫn còn nhớ rõ. Ngày đó trong rừng trúc, Dung Chỉ nói vị giác của hắn khác mọi người.

Chuyện này thật phiền toái, Sở Ngọc cũng lười phải giải thích dài dòng.

Tiếp nhận chiếc bát, Dung Chỉ hơi ngần người, lập tức khóe miệng cong lên thành nụ cười.

Ăn lẩu là việc rất náo nhiệt. Số người ở đây không nhiều, trong đó tính tình lại còn lãnh đạm, nhưng bị

không khí lôi cuốn, cũng say sưa ngồi nghe Dung Chỉ, Vương Ý Chi và Việt Tiệp Phi kể về những điều họ mắt thấy tai nghe trước kia.

Hầu đồng mang rượu đến, Sở Ngọc liền đón lấy, vừa uống rượu vừa ăn lẩu. Nàng cũng không nhớ mình uống bao nhiêu, chỉ biết nồng độ cồn như bị cái

nóng của lẩu chưng cất thêm, máu chảy sôi trào trong huyết quản, tâm tình hưng phấn xúc động khác thường.

Tiêu Biệt là người đứng lên sớm nhất. Hắc ăn rất ít, nhìn thấy Sở Ngọc với Dung Chỉ hữu ý hữu tình, cảm thấy không thoải mái. Đi vài bước, hắc khoanh chân ngồi xuống, lấy cây

đàn cổ trong hộp ra, ngược nhìn sao trời, tay bắt đầu gảy.

Nghe tiếng đàn thanh u nổi lên, Vương Ý Chi thừa dịp tửu hứng, cầm đũa gõ vào cạnh bát làm nhịp, cất tiếng: “Quân bất kiến...” Hắc vừa mở đầu, Sở Ngọc bên cạnh lập tức tiếp lời: “Quân bất kiến, Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,

bôn lưu đảo hải bất phục
hồi” (Anh có thấy, nước
sông Hoàng hà từ trời cao
tuôn xuống, cuộn cuộn đổ
ra biển khơi mà không hề
trở lại?)

Vương Ý Chi sửng sốt quay
đầu nhìn lại, thấy trên
gương mặt thanh nhã của
nàng, gò má ửng hồng tựa
như bạch ngọc san hô, mắt
nàng ánh lên chấm nhỏ

thần quang, đẹp không sao tả xiết. Không để ý đến vẻ kinh ngạc của Vương Ý Chi, Sở Ngọc lại tiếp tục xướng lên: "Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết". (Anh có thấy, cha mẹ soi gương nhìn đầu bạc mà buồn đau? Sáng như tờ xanh chiều đã thành tuyết bạc)

Dung Chỉ không nhìn được
cũng quay đầu lại. Mà Sở
Ngọc cười dài, nắm lấy tay
hắn tiếp tục cao giọng:

“Nhân sinh đắc ý tu tận
hoan,
Mạc sử kim tôn không đổi
nguyệt!
Thiên sinh ngã tài tất hữu
dụng,
Thiên kim tán tận hoàn
phục lai.

Phanh dương tể ngư thả
vi lạc,
Hội tu nhất ẩm tam bách
bồi”

(Đời người có dịp nên tận
hưởng niềm vui
Chớ nên để chén vàng
suông bóng nguyệt
Trời cho ta tài tất nhiên là
có chỗ dùng đến
Nghìn vàng tiêu hết rồi lại
có

Mỗ dê giết bò để cùng vui
say
Mỗi lần uống đủ ba trăm
chén rượu)

Nàng cứ hát lung tung theo
tiếng đàn, không thành làn
điệu, nhưng lại mang ý vị
phóng khoáng tự do, hát vì
hứng khởi. Sở Ngọc thuận
tay cầm đũa, bắt chước
Vương Ý Chi gõ lên thành
bát: "Tương tiến tửu, bôi

mạc đình! Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính” (Sắp mời rượu, chớ nên ngừng chén. Ta vì các người mà hát một bài, xin hãy vì ta mà lắng tai nghe)

Từ lúc tới thế giới này, Sở Ngọc vẫn cẩn thận khống chế tửu lượng, trước giờ chưa từng uống say, cũng chưa từng quên giữ gìn

hình tượng. Thế nhưng
hôm nay, nàng say.

Có lẽ trong bóng đêm sâu
lắng, tâm tình buông lỏng,
có lẽ vì ăn lẩu quá náo
nhiệt, nên nàng hơi say.
Không chỉ say, nàng còn
quên mình đã xướng lên
bài thơ phải mấy trăm năm
sau mới ra đời.

Dù mấy trăm năm sau ở

thời kỳ thơ ca thịnh vượng nhất, tác phẩm “Tương tiến tửu” của Lý Bạch vẫn lộng lẫy chói mắt. Mà trước đó mấy trăm năm, bài thơ cũng lay động, mê hoặc lòng người như vậy.

Sở Ngạc xướng một lần chưa thấy đủ, lại xướng tiếp lần hai. Mà lần này, tiếng Vương Ý Chi cũng cất lên, hòa theo giọng Sở

Ngọc ngân nga: “Quân bắt kiến, Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai”

“Quân bắt kiến, cao đường minh kính bi bạch phát”,
Dung Chi cũng nhẹ nhàng hòa thanh: “triêu như thanh ti mộ thành tuyết”

Việt Tiệp Phi rút trường kiếm, múa kiếm hát vang:

“Nhân sinh đắc ý tu tận
hoan,
Mạc sử kim tôn không đổi
nguyệt!
Thiên sinh ngã tài tất hữu
dụng,
Thiên kim tán tận hoàn
phục lai”

Sở Ngọc vừa cười vừa hát:
“Tương tiến tửu, bôi mạc
đình!” Đũa trúc trong tay
nàng chỉ vào Thiên Như

Kính. Mắt nàng hàm chứa thủy quang, ánh lửa chiếu rọi trở nên mênh mang lấp lánh không gì đẹp bằng. Thiên Như Kính cảm thấy tim đập nhanh một nhịp, không tự chủ được nâng chén rượu uống cạn.

Đúng, chính là như vậy! Hôm nay uống rượu hôm nay say.

Sở Ngọc trong lòng khoan
khoái, quên rằng mình vẫn
nắm chặt tay Dung Chi,
ngửa đầu lại hát vang:
"Tương tiến tửu, bôi mạc
đình! Dữ quân ca nhất
khúc, thỉnh quân vị ngã
khuy nhĩ thính...Cổ lai
thánh hiền giai tịch mịch,
duy hữu ẩm giả lưu kỳ
danh...Ngũ hoa mã, thiên
kim cừu, hô nhi tương xuất
hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng

tiêu vạn cổ sầu" (Sắp mời
rượu, chớ nên ngừng chén.
Ta vì các người mà hát một
bài, xin hãy vì ta mà lắng
tai nghe...Xưa nay thánh
hiền đều im lặng, chỉ có kẻ
say là lưu tiếng muôn đời...
Ngựa năm sắc, áo nghìn
vàng, gọi con mang đổi lấy
rượu ngon, để ta cùng
uống cho tan vạn cổ sầu!)

"A ha...cùng uống cho tan

vạn cổ sầu!”

Câu sau cùng, nàng lặp lại một lần nữa, gõ đũa xuống, chiếc bát sứ vỡ tan.

Sở Ngọc không buồn ngó xuống, buông đũa, ngẩng đầu lên lại thấy bầu trời.

Nền trời vẫn thẫm đen, điểm những chấm sáng li ti. Sở Ngọc nhìn chăm chú,

bồng giơ tay chỉ lên trời
nói: “Các người biết không,
những vì sao trước mắt
chúng ta, đã sáng lấp lánh
vài tỉ năm rồi!”

So với các vì tinh tú tồn tại
vĩnh hằng, cuộc đời con
người sao mà ngắn ngủi,
giống như những hạt bụi
bé nhỏ không đáng nhắc
đến.

Theo tay nàng, mọi người cùng ngẩng đầu lên. Ngàn vạn vì sao lấp lánh rơi vào tầm mắt, giống như vô số viên đá quý phát sáng rực rỡ.

Có lẽ, sau này bọn họ sẽ chia lìa, phản bội, thống hận, thậm chí sinh li tử biệt. Nhưng giờ phút này tựa như ngọc quý khắc sâu vào tâm trí, dù có chôn vùi

trong bụi đất cũng không
thể nào quên.

QUYỂN 3

Chương 131: Tiễn cung để tiến công (thượng)

“Rồi, sau đó?” Sở Ngọc cảm thấy cổ họng run rẩy “Ta hát “Tương tiễn tửu”, sau đó thì làm gì?” Sáng hôm nay tỉnh dậy sau khi say rượu, Sở Ngọc thấy đau đầu. Nhớ đến chuyện tối

qua, nàng thầm hối hận không ngừng, đã thế lại còn đạo thơ của người đời sau nữa!

Sở Ngọc thích thơ, đặc biệt là thơ Lý Bạch, nhưng rất tôn trọng tác quyền của thi sĩ. Lúc say rượu lại vô ý xướng lên một bài thơ tuyệt phẩm phải mấy trăm năm sau mới xuất hiện, khiến nàng thật áy náy.

Nhưng ký ức nàng chỉ dừng ở lúc ca hát, sau đó còn làm gì nữa thì không tài nào nhớ được. Sợ rằng đã làm việc không nên làm, nhân lúc Dung Chỉ bê canh giải rượu đến, nàng cẩn thận dè dặt hỏi hẩn.

Dung Chỉ cười dài nhìn nàng, chậm chạp từng câu: “Công chúa không nhớ

được sao? Nàng ca hát, rồi ôm lấy Ý Chi huynh, bảo rằng cho hấn làm phò mã...”

Sở Ngọc sắc mặt đại biến, phun ngụm canh giải rượu ra.

Dung Chi tiếp tục nói: “Sau đó, công chúa đẩy ta ngã xuống đất, cười lên người ta...”

Sở Ngọc sắc mặt trắng bệch, cứng ngắc toàn thân, không động đậy chút nào.

“Việt Tiệp Phi định kéo công chúa ra, bị nàng xé mở y phục...”

Cầm...cầm thú quá!

“Công chúa buông ta ra, đến lượt Thiên Như Kính và

Tiêu Biệt...”

Mỗi một câu hẩn nói, như đẩy nàng sâu thêm một tầng địa ngục. Sở Ngọc sắc mặt xanh xám, quả thật chỉ muốn tìm lỗ chui xuống đất. Tác phong say rượu của nàng, sao lại tệ đến mức này? Quả thật giống như bị Sơn Âm công chúa ám ảnh!

“Còn có...” Dung Chỉ dừng lại một chút

Sở Ngọc thở dài nãy nẽ: “Còn có cái gì? Người nói luôn đi!” Nàng có thể chịu đựng được!

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Còn có, công chúa, ta lừa nàng, tất cả chuyện vừa rồi là giả!” Hắn thuận tay đỡ lấy bát canh từ Sở

Ngọc, vẻ mặt như cười như không trông vô cùng...ghê tởm: “Vẻ mặt lừa của nàng nhìn rất thú vị!”

Người cút đi!

Sở Ngọc trợn tròn mắt, vừa bực mình vừa buồn cười, đập mạnh vào vai hấn. Nhưng đồng thời, nàng cũng nhẹ nhàng thở phào.

Không thềm để ý đến tên
Dung Chi đầu óc xấu xa, Sở
Ngọc đến thư phòng tìm
Vương Ý Chi để chào tạm
biệt. Nàng thấy hẩn ngồi
bên bàn. Trên mặt bàn gỗ
lim là một thếp giấy trắng
rộng chừng hai thước.
Vương Ý Chi tì khuỷu tay,
không biết đang viết gì đó.

Sở Ngọc thấy hẩn chăm
chú, không khỏi chậm dần

bước chân, từ từ đến gần.
Hắn viết thoăn thoắt, chữ
phóng khoáng bay bổng.
Nhìn kỹ, thì ra hắn đang
viết: “Quân bất kiến, Hoàng
hà chi thủy thiên thượng
lai”

Sở Ngọc bóp bóp trán. Khu
vực vừa mới giảm bớt đau
lại có dấu hiệu nguy kịch
trở lại. Nhưng nàng không
ngăn cản giữa chừng. Đợi

hắn viết xong, nàng mới cất tiếng: “Ý Chi huynh, ta có chuyện muốn nhờ!”

Vương Ý Chi nghe thấy tiếng nàng liền quay lại: “Đừng khách sáo việc muốn nhờ hay không muốn nhờ. Tử Sở huynh có việc gì cứ nói thẳng ra đi!”

Sở Ngọc thở dài: “Bài hát hôm qua lúc uống rượu,

không phải do ta làm, mà là của một ẩn sĩ...”

Vương Ý Chi nhìn nàng mỉm cười: “Vị ẩn sĩ đó hiện ở đâu?”

Suýt buột miệng nói người đó ở mấy trăm năm sau, Sở Ngọc vội vàng nuốt xuống, sửa lại lời: “Vị đó không muốn người khác biết tới sự tồn tại của mình.

Bởi vậy, cũng mong Vương huynh đừng truyền bài hát đó ra ngoài!”

Vương Ý Chi trầm mặc một hồi. Thấy Sở Ngọc có vẻ nóng ruột khẩn trương, hăn bèn cười nói: “Được thôi! Nhưng vừa lúc ta mới chép lại bài hát đó, vậy mong Tử Sở huynh cho biết tên vị ẩn sĩ, mới có thể hoàn thành bức thư pháp!”

Sở Ngọc nói: “Lý Bạch”

Vương Ý Chi nhẹ nhàng phóng bút viết hai chữ “Lý Bạch” vào cuối bức thư pháp, hong khô nét mực rồi mới cuộn giấy lại đưa cho Sở Ngọc: “Tặng cho Tử Sở huynh!”

Sở Ngọc nhận tờ thư pháp, định sẽ về treo trong phòng

ngủ làm kỷ niệm. Nàng nói lời cáo biệt và rời khỏi thư phòng.

Lúc Sở Ngọc trở lại thành Kiến Khang, đã là buổi chiều ba ngày sau. Lệnh giới nghiêm đã bỏ, trên xe bớt một người, nhưng cũng thêm một người.

Đường vào thành, gió thu thổi man mác luồn cả vào

khoang xe. Sở Ngọc lẳng lẳng nhìn cảnh sắc bên ngoài. Sau trận mưa to, không khí lại trở về với vẻ dịu hiu của mùa thu, gió thổi bụi cát bay lạo xạo trên đường.

Hai bên đường, người đi lại không nhiều. Thỉnh thoảng bắt gặp một vài người, cặp mắt lộ vẻ dờ dẩn bất an. Nhìn thấy xe Sở Ngọc vào

thành, có hai ba người tụ tập xì xào bàn tán.

Sở Ngọc cảm thấy kinh ngạc. Tại sao nàng mới rời thành có hai ngày mà không khí đã thay đổi thế nhỉ? Về lý mà nói, mới là mùa thu, mọi người cũng không nên ngủ đông sớm vậy chứ?

Sai hộ vệ đi tìm hiểu, cuối

cùng kết quả báo lại không làm Sở Ngọc ngạc nhiên nữa. Đêm hôm trước Lưu Sưởng bỏ trốn, Lưu Tử Nghiệp sai người lục soát khắp thành không tìm thấy. Thế là hôm sau, hắc đem lửa giận phát tiết hết lên người ba vị thúc thúc còn lại. Hắc không cho bọn họ ở nơi chiêu đãi khách quý nữa, mà sai ném vào cối tre, ngày hôm qua vừa

đem đi điều hành khắp thành.

Sở Ngọc biến sắc, cảm giác
lờ mờ phảng phất, trí nhớ
có gì đó mơ hồ sức tỉnh, rồi
lại không thể rõ ràng.
Chuyện này dường như
nàng đã từng biết...Thời
điểm đáng sợ nhất trong
lịch sử bỗng hiện ra trong
trí óc nàng.

Nào là say rượu, nào là “Tương tiến tửu”, nghe xong tin tức trên, Sở Ngọc quên sạch sẽ hoàn toàn. Trong đầu nàng chỉ còn duy nhất một ý niệm: Bắt đầu rồi? Đã bắt đầu rồi sao?

Lặng im trong khoảnh khắc, Sở Ngọc thản nhiên nói: “Ta biết rồi, về phủ!”

Về phủ, sau đó tiến cung,
cũng đồng thời là tiến
công.

***

Lúc Sở Ngọc nhìn thấy Lưu
Tử Nghiệp trong thư
phòng, không ngờ còn thấy
xung quanh hẳn là các
triều thần, toàn những
người đã sáu, bảy mươi
tuổi. Trong số đó có Vương

Huyền Mô và cả Thẩm
Khánh Chi.

Giờ này đã bãi triều, Lưu
Tử Nghiệp vốn không thích
bị triều thần quấy rầy lúc
hắn vui đùa, sao lại có
nhiều người ở đây như
vậy?

Sở Ngọc thấy các đại thần,
tất nhiên họ cũng nhìn
thấy nàng. Bọn họ đang

kịch liệt yêu cầu Lưu Tử Nghiệp thả tam vương, trong đó tiếng Vương Huyền Mô là vang dội nhất. Nhưng khi Sở Ngọc bước vào, thư phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Lưu Tử Nghiệp cất tiếng chậm rãi: "Nói đủ chưa?" Tâm tình của hắn dường như cực tốt. Ngay cả khi bị nhiều người vây quanh góp

ý – việc hấn ghét nhất xưa nay – hấn cũng không nổi giận.

Nhìn thấy Sở Ngọc đi tới, Lưu Tử Nghiệp đứng dậy, bước đến nắm lấy tay nàng. Hai người sóng vai mà đi.

Không ít đại thần nhìn cảnh này nhú mày. Nhưng mục đích của họ hôm nay không

phải việc này, nên cũng không dư thừa tinh lực mà sao nhãng việc chính, không ai nói gì.

Lưu Tử Nghiệp hỏi: “A tỷ, hôm qua tỷ đi đâu vậy?”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, nêu lại lý do đã từng thông báo với Thẩm Khánh Chi rồi tiếp lời: “Bệ hạ đang làm gì vậy?” Nàng không hề sợ

Lưu Tử Nghiệp nghi ngờ nàng đưa Lưu Sưởng đi, bởi vì người ngoài nhìn vào, dù về tình hay về lý thì nàng và Lưu Tử Nghiệp cũng trên cùng một con thuyền.

Không để ý đến những cặp mắt trừng trừng như thiêu như đốt của các đại thần khác, nàng và Vương Huyền Mô liếc nhìn nhau.

QUYỀN 3

Chương 132: Tiến cung để tiến công (hạ)

Thu hồi ánh mắt, trong đáy mắt Sở Ngọc ngưng tụ sự kiên quyết.

Lưu Tử Nghiệp rất đặc ý với việc làm của mình ngày hôm qua, thấy Sở Ngọc tới chỉ muốn nhanh chóng

khoe với nàng. Lặng nhục người ta thật là khoái! Ba vị hoàng thúc bị hấn nhốt trong cũi tre, qua khe hở nhìn hấn với ánh mắt cầu xin đáng thương hại làm cho huyết quản hấn sôi trào, một cảm giác sung sướng trước nay chưa từng có.

Bởi vì đang phẫn khởi, nên hôm nay bị một đám lão

thần vây quanh, hấn cũng không để tâm.

Lưu Tử Nghiệp không hề nhận ra, hấn đang chạy như điên trên con đường biển thái.

Sở Ngọc sóng bước cùng Lưu Tử Nghiệp, bỗng cảm giác như có ánh mắt đang khoét da thịt nàng. Quay lại nhìn, không phải Thẩm

Khánh Chi như dự đoán mà là một lão thần khác.

“Lão”, từ này không thể bỏ qua. Để thăng quan tiến chức, có những lúc cần lấy lý lịch chống đỡ. Tuổi càng cao thì tư cách càng lớn. Lúc này trong phòng, trừ Sở Ngọc, Lưu Tử Nghiệp và tiểu thái giám, là một đội ngũ các lão thần, với địa vị thanh danh uy tín trong

triều, mỗi lời họ nói cực kỳ có trọng lượng.

Nhưng có những lúc, “lão thần” còn hàm ý bảo thủ cố chấp. Cho nên bọn họ thấy hành động cầm tù làm nhục các thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp là không thể chấp nhận được, trái với tiêu chuẩn đạo đức của một hoàng đế, vì vậy gắng sức khuyên can.

Lưu Tử Nghiệp thấy Sở Ngọc tới, không còn kiên nhẫn nghe mấy vị lão thần lải nhải nữa, hăn phất tay: “Các người lui ra đi. Chuyện tam vương trẫm sẽ có quyết định. Bây giờ trẫm muốn nói chuyện với a tỳ!”

“Bệ hạ!” Một âm thanh vừa cao vừa ngang chen vào, Sở Ngọc nhận ra cũng

chính là lão thần nhìn nàng như khoét da thịt vừa rồi. Ông ta mặc triều phục trông hoa lệ, trang trọng hơn một chút so với những người xung quanh, giáo huấn Lưu Tử Nghiệp với giọng điệu dạy dỗ con cháu trong nhà: "Bệ hạ tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cần biết lễ nghi. Hội Kê trưởng công chúa gặp bệ hạ mà không hạ bái, còn sóng vai

đi ngang hàng với bộ hạ.
Điều này không hợp lễ
tiết!”

“Ngoài ra, mong bộ hạ
nhanh chóng phóng thích
tam vương, ban lời an ủi!”

Sở Ngọc còn đang hiểu kỳ
không hiểu người này là ai
mà dám nói chuyện với
hoàng đế như vậy, thì nghe
Lưu Tử Nghiệp lãnh đạm

trả lời: “Lưu Nghĩa Cung, đừng tưởng người là thúc tổ phụ của trẫm thì có thể càn rỡ như vậy! Trẫm là hoàng đế!”

Nghe hẳn nói lời này, Lưu Nghĩa Cung sắc mặt đại biến. Trấn định tinh thần, Sở Ngọc cũng dần dần hiểu ra thân phận của ông ta. Lưu Nghĩa Cung hẳn là em trai của ông nội Lưu Tử

Nghiệp, cùng thời với tổ phụ hắn, hèn gì dạy bảo Lưu Tử Nghiệp như nói với con cháu. Tính ra ông ta cũng là nguyên lão tam triều, mà vì thân phận hoàng thất nên còn tôn quý hơn so với các nguyên lão khác.

Nhưng...ông ta đã quên mất một điều. Sở Ngọc thờ dài.

Tự cao về thân phận, nên ông ta dám giáo huấn Lưu Tử Nghiệp như thế. Chỉ nhớ mình là thúc tổ phụ của Lưu Tử Nghiệp, mà quên hẳn là hoàng đế.

Sở Ngọc đứng gần, có thể thấy rất rõ ràng. Trong đáy mắt Lưu Tử Nghiệp đang dần dâng lên lửa giận.

Sở Ngọc cười cười, vờ như không nghe thấy Lưu Nghĩa Cung nói gì mà chỉ quay sang hỏi Lưu Tử Nghiệp: “Bệ hạ, nghe nói bệ hạ nhốt tam vương, là vì sao vậy?”

Lưu Tử Nghiệp đáp lời: “A tỳ, ta làm vậy là có lý do. Hôm kia rõ ràng Lưu Sưởng ở cùng bọn họ, ta đã sai người trông coi. Vậy mà

sau đó Lưu Sưởng chạy thoát, chắc chắn ba người kia bao che đồng lõa!” Ngử khí hần còn mang vẻ hơi ảm ức, dường như đó là lỗi lầm của người khác.

Sở Ngọc thoáng liếc nhìn Vương Huyền Mô. Lão thần này lập tức ngấm hiểu, dẫn đầu cáo lui, các đại thần khác cũng lục tục đi theo. Rất nhanh chóng, trong

phòng chỉ còn lại hai người là Lưu Tử Nghiệp và Sở Ngọc.

Lưu Tử Nghiệp cảm thấy hơi rầu rĩ, lặng im hồi lâu mới cất tiếng; "A tỷ, không phải tỷ lại tới khuyên ta phóng thích ba tên vô lại đó đấy chứ?" Hắn bỗng nhớ ra, Sở Ngọc luôn phản đối hắn giết tam vương.

***

Lúc Sở Ngọc xuất cung, bất ngờ phát hiện bên cạnh xe ngựa của nàng còn có một chiếc xe khác. Việt Tiệp Phi cảnh giác nhìn chiếc xe kia, tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm.

Đến gần hai chiếc xe thì thấy đối phương kéo rèm xe ra, qua khe hở nàng

nhìn thấy khuôn mặt già nua mà không suy bại, tinh anh quắc thước, chính là Vương Huyền Mô.

Sở Ngọc hơi gật đầu với ông ta rồi lên xe. Hai chiếc xe chạy song song chậm rãi, mà hai khoang xe như liền kề nhau, hai rèm cửa mở ra thấp thoáng.

Sở Ngọc ngồi dựa bên cửa

sổ, nghe thấy bên ngoài truyền vào tiếng nói khẽ: “Công chúa, thế nào rồi?” Vương Huyền Mô đang nói với nàng.

Sở Ngọc nhắm mắt lại, thản nhiên nói: “Vừa rồi, ta khuyên bệ hạ giết tam vương!” Lời nói ra khỏi miệng, nàng mới giật mình vì sự lạnh lùng tàn nhẫn trong đó.

Lúc này, Lưu Tử Nghiệp hỏi có phải nàng đến cầu xin cho tam vương hay không, nàng lại quay ngoắt thái độ lúc trước, khuyên hấn giết tam vương.

Từ lúc đến với thế giới này, đây là lần đầu tiên Sở Ngọc chủ động muốn sát hại người không thù không oán với mình. Sau khi nói ra

những lời đó, cảm giác rất khó chịu, mãi cho đến khi ra khỏi cung nhìn thấy Vương Huyền Mô, tâm tình mới nhẹ nhàng hơn.

Nhưng nàng tỉnh táo biết rõ, mình không làm sai. Lúc trước nàng yêu cầu Lưu Tử Nghiệp không làm khó xử tam vương, là bởi vì chưa đến thời điểm sống còn. Nếu có thể không hại tính

mạng người, nàng cố gắng tránh né. Nhưng bây giờ không còn cứu vãn được nữa. Nàng chỉ lơ lửng một chút, ra khỏi thành tìm người, vậy là Lưu Tử Nghiệp làm một việc không thể sửa chữa. Hắn làm nhục tam vương đến mức này, khiến họ nảy sinh mỗi cừu hận không đội trời chung. Nếu thả họ đi, không biết sau này sẽ đưa

tới bao nhiêu tai họa.

Về tình cảm không muốn có người chết, nhưng về lý trí Sở Ngọc rất rõ ràng, nhất định kết quả là cái chết, phải có một bên tử vong thì cừu hận này mới dẹp được.

Cho nên, Sở Ngọc khuyên Lưu Tử Nghiệp nhanh chóng tìm cơ giết cả ba

người kia để chặt đứt mầm tai họa.

Hoặc là không hành động, nếu đã hành động thì phải giống như tia sét rạch giữa bầu trời, phút chốc lật úp, một kích thành công.

Làm nhục họ chẳng giải quyết vấn đề gì, nhanh chóng giết chết, mới là việc quan trọng nhất.

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi nói: “Không rõ Vương tướng quân thấy thế nào?”

Lát sau, từ cửa sổ bên kia truyền đến thanh âm có vẻ mừng vui của vị chủ trì họ Vương: “Rất cuộc, công chúa đã hạ quyết tâm!”

Sở Ngọc không khỏi kinh

ngạc. Nàng quay sang cửa sổ bên kia để xem vẻ mặt lúc này của Vương Huyền Mô, nhưng xe ngựa ông ta đúng lúc này lại chạy hơi nhanh. Nàng chỉ nhìn thoáng thấy một bóng người mơ hồ, một lát sau hai cửa sổ mới lại song song: “Vương tướng quân sao lại nói vậy? Chẳng lẽ trước đây ta không hạ quyết tâm?”

Vương Huyền Mô khẽ cười:
“Điều này, trong lòng công
chúa phải rõ hơn ai hết!”

Sở Ngọc trầm mặc. Vương
Huyền Mô nói đúng. Về
chính trị, mềm lòng và
chần chừ là những vật cản
rườm rà, nàng nhất định
phải vứt bỏ.

Cho tới bây giờ, Sở Ngọc

bỗng cảm thấy có chút kỳ diệu. Trước đây, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, sẽ có ngày mình trở thành kẻ đồng lõa với hôn quân bạo chúa, đi giật dây cho hoàng đế giết người. Nếu truyền ra ngoài, nàng sẽ bị nguyên rủa, để lại tiếng xấu muôn đời. (PS: Hix, không cần giết người thì bạn SN vẫn bị tiếng xấu muôn đời mà! ^^)

Để tìm hiểu lập trường của Vương Huyền Mô, Sở Ngọc vừa tiết lộ chuyện của mình ra, lại không ngờ được phản ứng của ông ta. Nàng không nhịn được buột miệng: "Rốt cuộc ngài trung thành với ai?" Xem ra, ông ta không trung thành với hoàng đế, mà cũng chẳng ủng hộ tam vương.

Vương Huyền Mô thản nhiên: “Ta trung thành với họ Vương!”

Nhìn qua khe cửa sổ, cuối cùng Sở Ngọc cũng thấy được dáng vẻ của Vương Huyền Mô. Cả người ông ta như chìm trong bóng tối, nhưng ánh mắt tỉnh táo kiên định lạ thường: “Ta chỉ trung thành với họ

Vương!” Ai có thể mang lại lợi ích cho họ Vương, ông ta sẽ hợp tác với người đó!

Chỉ đơn giản như vậy.

Mọi cái khác đều là hư không, chỉ có lợi ích trường tồn vĩnh cửu.

Sở Ngọc chậm rãi duỗi tay ra, hướng về phía cửa sổ bên kia: “Giao ước!”

Hai tay vỗ trong không trung, chưa chạm nhau đã thu trở về, coi như đạt được hiệp nghị. Mà hai chiếc xe ngựa vẫn song hành, lúc này tách ra.

***

“Khi trở về, người hãy nói với lão gia, việc cần làm ta đã làm. Sau này đừng tùy

tiện tới quấy rầy ta nữa!” Lúc Tiêu Biệt trở về nhà, thấy có người đang ngồi trong phòng cũng không giật mình, chỉ lạnh lùng nói: “Nghĩa Dương vương đã rời đi bình an, người cũng đi được rồi đấy!”

Người đó đứng lên, cúi xuống thi lễ với Tiêu Biệt: “Vì sao công tử không chịu

quay về Tiêu gia? Lão gia
trông đợi rất nhiều ở công
tử, thậm chí muốn giao
Tiêu gia cho công tử..."
Tiêu Biệt chặn lời hăn, ngữ
khí như không cho giải
thích: "Mỗi người có chí
hướng, con đường riêng,
tâm ý ta đã quyết, người
không cần khuyên nhiều!
Nếu người không đi thì ta
đi!"

Người kia cũng không muốn đôi co với Tiêu Biệt, vội vàng rời đi: “Tiểu nhân xin được cáo lui trước!”

***

Tuy Sở Ngọc đề xuất nên giết tam vương, nhưng mỗi lần Lưu Tử Nghiệp muốn động thủ, thì lại có việc này hay việc khác, người này hay người khác cản trở.

Dường như đó là chuyện bất khả kháng, như có một thế lực bóng tối cố tình chống lại Sở Ngọc.

Có lẽ tình hình triều chính rồi ren ảnh hưởng đến không khí trong thành Kiến Khang. Mùa thu năm nay, Kiến Khang có vẻ đìu hiu hơn. Danh lưu sĩ tộc cũng giảm bớt vui chơi giải trí, không khí cực kỳ vắng

lặng. Nhưng không khí
vắng lặng này đã bị phá vỡ
bởi sự xuất hiện của một
người.

Người đó, được xưng tụng
là...thiên hạ đệ nhất mỹ
nhân.

QUYỂN 3

Chương 133: Niên niên có Niên Niên (*)

(*)“Niên niên” là hàng năm: vì tác giả chơi chữ trùng với tên nhân vật nên mình giữ nguyên chữ này

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?” Sở Ngọc nghe được danh xưng này lúc người

đó đã tới Kiến Khang được hai ngày.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tên là Chung Niên Niên. Thân phận Chung Niên Niên cũng khá phức tạp. Nàng vốn là con gái của một thương gia. Bởi vì gia cảnh sa sút, năm mười sáu tuổi nàng bắt buộc phải lưu lạc phong trần. Nhưng khác với các cô gái phong

nguyệt khác, nàng thích du ngoạn nhiều nơi, gặp gỡ người tài hoa, đặc biệt là thích ca xướng.

Nếu gặp người ưng ý, nàng sẽ dành cho đối phương một đêm, nếu không ưng thì khách chỉ có thể trả tiền nghe nàng hát mà thôi.

Chung Niên Niên kết giao với nhiều người thế lực và

giàu có, vì vậy không bị
cưỡng ép trái với mong
muốn. Đã được bảy năm,
tiếng tăm Chung Niên Niên
truyền khắp Giang Nam.
Nàng đi nhiều nơi, kết bạn
với không biết bao nhiêu
danh lưu sĩ tộc. Những
người đã từng gặp nàng,
không ai không thừa nhận
nàng là thiên hạ đệ nhất
mỹ nhân. Nàng có nhiều
tài, cầm kỳ thi họa đều

giỏi. Những văn sĩ đã từng trò chuyện và kết giao với nàng đều bội phục văn tài của người thiếu nữ này.

Chung Niên Niên đến Kiến Khang tổng cộng bốn lần. Từ bốn năm trước, mỗi năm nàng lại tới một lần. Nhưng Sơn Âm công chúa không chú ý đến nữ giới, nên chưa từng gặp qua. Nếu bây giờ Sở Ngọc có

đến gặp thì Chung Niên Niên cũng không có bất cứ ấn tượng nào.

Lần này Chung Niên Niên đến thành Kiến Khang phát thư mời rộng rãi tới các danh lưu hào môn. Ngay cả "Dụ Tử Sở" và "Dụ Tử Viễn" cũng nhận được lời mời.

Nhìn kỹ thiếp mời tinh xảo trên tay, Sở Ngọc cười tí

mắt, quay sang Hoàn Viễn cũng đang cầm một thiệp mời tương tự: “Thế nào Hoàn Viễn? Có muốn đi xem mỹ nhân không?”

Sắc mặt Hoàn Viễn trầm tĩnh phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng: “Xin tùy công chúa sai bảo!”

Thấy hắn trả lời nghiêm trang quá, Sở Ngọc mất

hứng vui đùa: “Được rồi, đừng nghiêm túc quá! Ta rất muốn biết thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trông như thế nào, Tử Viễn huynh đi cùng ta đi!”

Vừa lúc Liễu Sắc bê sổ sách vào phòng, nghe thấy câu nói sau của Sở Ngọc bèn thuận miệng tiếp lời: “Công chúa muốn đi xem Chung Niên Niên? Năm ngoái nàng

ấy đến Kiến Khang, ta ở bên đường nhìn thấy, quả thật là mỹ nhân!”

Sở Ngọc quay lại nhìn Liễu Sắc. Kể từ khi Mặc Hương mất đi, Liễu Sắc trở nên lặng lẽ hơn rất nhiều, không còn trau chuốt dung mạo như trước, cũng không còn những hành vi cử chỉ quyến rũ câu dẫn nàng nữa. Đối thủ cạnh

tranh không còn, có lẽ Liễu Sắc cũng chịu đả kích rất lớn.

Thời gian này hẳn trầm mặc ít nói, thỉnh thoảng lại ngẩn người ra. So với vẻ yếu điệu là lướt trước đây, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Sở Ngọc thấy Liễu Sắc bảo đã từng gặp Chung Niên

Niên, không nén nổi tò mò:
“Chung Niên Niên đó đẹp
lắm sao? Đẹp đến mức
nào?”

Nghe Sở Ngọc hỏi, Liễu Sắc
hơi lúng túng. Thế nhưng
hắn lại quên mất, công
chúa cũng là phái nữ. Sao
hắn có thể khen cô gái này
đẹp trước mặt một cô gái
khác cơ chứ!

Thấy Liễu Sắc ắp úng, Sở Ngọc ngẫm nghĩ liền hiểu ra vì sao. Cảm thấy thú vị, cũng không giải thích, Sở Ngọc cười hứng thú tiếp lời: "So với ta thì sao?" Chờ xem hản ứng đối thế nào! Một hồi lâu sau, Liễu Sắc không thể không mở miệng: "Không giống nhau! Công chúa là đệ nhất mỹ nhân của hoàng gia, Chung Niên Niên chỉ là mỹ nhân

trong dân gian. Thân phận của công chúa và nàng ta không giống nhau, sao có thể so sánh được!”

Thật là mưu mẹo! Dựa vào danh tiếng “đệ nhất mỹ nhân”, nhất định là Chung Niên Niên đẹp hơn Sơn Âm công chúa. Nếu hãnh dám trái lương tâm nói Chung Niên Niên không đẹp bằng, Sở Ngọc mà cố tình bới

móc sẽ xử lý hấn tội đối
gạt. Nhưng nếu thành thật
nói Chung Niên Niên đẹp
hơn, thì lại sợ chọc giận Sở
Ngọc. Vì thế hấn rất khôn
ngoan tách thân phận hai
người ra, đều là mỹ nhân,
nhưng vì thân phận khác
nhau nên không thể so
sánh.

Nghe câu trả lời này, Sở
Ngọc cảm thấy rất thú vị.

Tuy Liễu Sắc xu nịnh
nhưng hăn cũng khá nhanh
trí. Thế là Sở Ngọc cười
cười, chuyển đề tài để hăn
khỏi lo lắng nữa.

***

Hai ngày sau, Sở Ngọc cải
nam trang đi cùng Hoàn
Viễn, theo lời mời của mỹ
nhân.

Địa điểm là nhà của một người quyền quý ở ngoại ô thành Kiến Khang. Ở kinh thành, Chung Niên Niên không có nhà cửa cố định, mỗi lần tới lại mượn nhà của người khác để tổ chức tụ họp. Các danh môn công tử tuổi trẻ cao ngạo nhưng tranh nhau cho Chung Niên Niên mượn nhà, có thể thấy nàng ta có sức hấp dẫn thế nào.

Lần này, buổi tụ họp diễn ra trong một gian phòng lớn, bên ngoài là rừng phong.

Lúc Sở Ngọc đến ngưỡng cửa đại sảnh, liếc vào trong thấy hai bên bày một loạt án kỷ, phía sau là bình phong chạm khảm hoa văn tinh tế. Đã có rất nhiều người đến, chắc đều là vì

mong ngóng mỹ nhân.

Sở Ngọc nhìn khắp phòng, không thấy ai có khả năng là Chung Niên Niên. Chắc đối phương còn chưa đến, nàng cũng không vội vàng bước vào mà quay sang ngắm rừng phong.

Có lẽ vì chưa đúng thời điểm, hoặc vì loại phong này không đẹp, nên rừng

phong không có màu đỏ rực giống như trong tưởng tượng của Sở Ngọc. Khoảng một nửa phiếm hồng, một nửa vẫn xanh đậm, hồng xanh đan xen, tuy trông cũng hay hay nhưng không hẳn là đẹp.

Nhưng ở mép rừng, lại có người đang khoanh tay đứng ngắm cảnh.

Bảo Hoàn Viễn đi vào trước, Sở Ngọc bước nhanh tới, vỗ vai người kia: “Ý Chi huynh cũng ở đây à?”

Vương Ý Chi bị vỗ vai mà không hề giật mình, chỉ mỉm cười quay lại: “Được đệ nhất mỹ nhân mời, sao ta có thể không đến? Nhưng còn Tử Sở huynh, sao lại cũng có hứng thú với mỹ nhân này?”

Sở Ngọc cười đáp: “Sao? Chẳng lẽ mọi người có thể đến xem đệ nhất mỹ nhân, ta lại không ư? Nhưng Ý Chi huynh này, đã vì mỹ nhân mà tới, sao không vào mà còn đứng đây?”

Vương Ý Chi thản nhiên: “Ta chỉ thấy hơi lạ, năm nay không hiểu sao Chung Niên Niên lại đến muộn

thế!”

“Hả? Sao vậy?”

“Những năm qua Chung Niên Niên đến Kiến Khang đều vào mùa xuân, mùa hạ, nhưng năm nay mãi tới mùa thu...Ta thấy hơi lạ!”
Bỗng nhiên hắn cười thoải mái: “Quả thật cũng chẳng liên quan gì đến ta, chắc là ta nghĩ nhiều rồi. Tự nhiên

lại lo âu, đúng là rồi việc!”

Hắn nói xong, cả hai cùng
sóng bước đi vào. Vương Ý
Chi đi trước, ống tay áo
tung bay.

Vương Ý Chi là người đệ
nhất phong lưu, cộng với
thân phận “Dụ Tử Viễn” mà
Sở Ngọc dày công xây
dựng, hai người đồng thời
bước vào, thu hút không ít

ánh mắt trong phòng. Từ sau khi tổ chức tiệc trà, đây là lần đầu tiên Sở Ngọc xuất hiện trước đông đảo mọi người như vậy, thấy những cặp mắt đổ dồn về phía mình không khỏi nháy dưng trong lòng.

Trong lúc nàng còn đang giật mình hồi hộp, thì một âm thanh uyển chuyển mềm mại đưa tới, giống

như mật ngọt, lại giống
như làn nước sóng sánh
mùa xuân: “Để chừ vị đờ
lâu, Niên Niên thật không
phải!”

Thanh âm này như có chứa
thuốc tê, ai nghe thấy
dường như xương cốt cũng
mềm đi một nửa. Sở Ngọc
tuy là phái nữ, không đến
mức phản ứng quá độ,
nhưng cũng không khỏi

toàn thân run rẩy.

Chung Niên Niên, rốt cuộc
đã tới.

QUYỂN 3

Chương 134: Tam hảo sinh Niên Niên

Giọng nói, quả thật khiến người ta sửng sồ.

Tiếng nói không kịch cõm, không cố tình uốn éo dụ dỗ, mà là sự hấp dẫn trong bản thân âm sắc. Giọng nói này thật mê hoặc, cực kỳ

mềm mại nữ tính, làm người ta liên tưởng đến cái mềm của gạo nếp nấu chín. Trong âm thanh nhu mềm lại có vẻ hơi khàn khàn, lay động đến tận trái tim. Tiếng nói ấy phối hợp với ngữ điệu nhẹ nhàng, hơi hơi xa cách, tạo sự quyến rũ kỳ diệu.

Nghe thấy giọng nói đó, hầu như tất cả ánh mắt

trong phòng đều đổ dồn về nơi phát ra âm thanh, bao gồm cả Sở Ngọc.

Một thiếu nữ trang phục lộng lẫy từ cửa ngách đi ra.

Thiếu nữ khoảng mười tám, mười chín tuổi. Cặp mắt như nước hồ thu, hàng lông mày gọn gàng mượt mà, nhìn khí chất khá là độc đáo. Nhưng Sở Ngọc

vừa nhìn thấy thì không khỏi thất vọng. Có lẽ là kỳ vọng quá cao nên thất vọng càng lớn. Nàng cảm thấy lời đồn "đệ nhất mỹ nhân" về Chung Niên Niên là quá phóng đại.

Nhưng thiếu nữ vừa bước ra, không đi về phía mọi người mà dừng bước, đứng ở một bên cửa.

Ngay sau đó, lại có một thiếu nữ khác giống cô gái vừa rồi như đúc, nhưng trông có vẻ trầm tĩnh hơn, bước ra đứng ở phía cửa bên kia.

Vương Ý Chi nghiêng đầu sang phía Sở Ngọc, thấp giọng nói: “Hai người này là thị nữ của Chung Niên Niên, tên là Chu Nhan và Chu Sa, làm bạn với nàng

ta từ ba năm trước!”

Đi sau hai thị nữ, mới là
Chung Niên Niên.

Một bàn tay vươn ra, da
thịt trắng mịn như tạc từ
khối bạch ngọc. Chỉ là một
bàn tay, so với tay các cô
gái bình thường khác thì
trắng trẻo hơn một chút,
thon mịn hơn một chút
thôi, nhưng không hiểu sao

rất có sức thu hút ánh mắt người khác.

Bàn tay đó vỗ nhẹ lên vai một cô thị nữ, không biết là Chu Nhan hay Chu Sa, rồi Chung Niên Niên bước ra.

Bước chân nhẹ nhàng, mềm mại yên tĩnh, váy dài điểm lệ hồng tươi như hoa hải đường, Tới giữa đại sảnh, nàng cúi xuống thi

lễ: “Niên Niên đến chậm,
đã để các vị chờ lâu!”

Sở Ngọc nhìn Chung Niên
Niên không hề chớp mắt.
Bây giờ nàng mới biết, trên
đời quả thực lại có một mỹ
nữ như vậy. Trên người
nàng ta, không tìm thấy
một điểm nào có thể chê,
ngũ quan tinh tế, trang
điểm phớt nhẹ. Hàng mi
dài rợp bóng trên cặp mắt

sáng ngời. Dáng vẻ không
u buồn cũng không kiêu
mỵ, chỉ có thể gọi là nhẹ
nhàng thanh tao. Nhưng
trong thanh tao lại có
duyên dáng quyến rũ, toát
lên vẻ phong tình.

Lúc nàng ấy bước đi, mỗi
động tác như nở một đóa
hoa, mỹ miều diễm lệ.

Vẻ đẹp của Chung Niên

Niên không phải chỉ ở bề ngoài. Nếu chỉ xinh đẹp bề ngoài, thì mỗi người có một gu thẩm mỹ khác nhau, khó mà thống nhất cùng tôn vinh nàng là đệ nhất mỹ nhân. Chung Niên Niên làm điên đảo người ta, là bởi vẻ lơ đãng quyến rũ.

Ngay cả Sở Ngọc là người cùng giới, cũng không tự chủ được mà ngừng hô

hấp, không có nửa ý dám
tự so sánh với mỹ nhân.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân
– Chung Niên Niên hoàn
toàn xứng đáng với lời ca
tụng này.

Chung Niên Niên vốn là
một cái tên cực kỳ bình
thường. Nhưng sau khi
thấy người rồi, thì tên lại
mang một tầng ảo mộng

mỹ cảm. Chung – Niên – Niên, mỗi âm tiết phát ra như lay động trái tim, khiến người ta không dám thở mạnh, mà phải gọi thật cẩn thận nhẹ nhàng.

Chung Niên Niên hành lễ xong, trở về vị trí chủ trì, chậm rãi ngồi xuống. Sở Ngọc thở hắt ra, lúc này mới có thể dời mắt, quay sang Vương Ý Chi: “Đúng

là danh bất hư truyền!”

Vương Ý Chi không có vẻ mê mẩn như hầu hết những người khác ở đây. Tuy trong mắt cũng có ý chiêm ngưỡng thưởng thức, nhưng nghe Sở Ngọc nói thế hắn liền cười hì hì trêu chọc nàng: “Quả thật là mỹ nhân. Thế nào, Tử Sở huynh động lòng rồi à?”

Sở Ngọc không khỏi trợn tròn mắt: “Ý Chi huynh đừng đùa nữa!”

Vương Ý Chi cười ha ha kéo tay nàng, hai người tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Ngồi sát cạnh kê vai, hai người tiếp tục nói chuyện. Bọn họ đang ở phía đối diện Chung Niên Niên. Sở Ngọc ngấm mỹ nhân,

không khỏi mỉm cười tán thưởng, rồi lại quay sang Vương Ý Chi: “Ý Chi huynh, huynh có biết Chung Niên Niên mời mọi người tụ họp thường hay làm gì không?”

Vương Ý Chi đáp khẽ: “Hoặc là thảo luận cầm kỳ thi họa, hoặc là ngâm thơ xướng khúc. Ta rất phục tài học của Chung Niên Niên. Trên triều tuy có nhiều văn

nhân danh sĩ, nhưng người theo kịp nàng ấy khá hiếm!”

Sở Ngọc cũng mỉm cười, đề thấp thanh âm: “VẬY so với Ý Chi huynh thì sao?”

Dường như lần đầu tiên có người hỏi vấn đề này, hắn suy nghĩ trong khoảnh khắc rồi trả lời: “Điều này ta cũng không để ý lắm.

Những thứ khác ta đều không bằng, trừ viết thư pháp thì nàng ấy kém ta khoảng hai phần!” Hân thản nhiên đánh giá một cách khách quan, nói đến chỗ mình thua kém, không tỏ ra tự ti, mà nói lĩnh vực mình giỏi hơn Chung Niên Niên, cũng không hề tự đắc.

Nếu nói các tài nghệ của

Chung Niên Niên là chín phần mười, hơn hẳn những người khác chỉ đạt năm, sáu, bảy, hoặc tám phần, thì riêng thư pháp, Vương Ý Chi đạt mười phần mười nên nàng ta không sánh bằng.

“So về tài văn thơ, Chung Niên Niên không thể bằng vị Dụ Tử Viễn trong phủ nàng. Từ khi ta biết chữ

đến nay mới gặp được một người có tài văn thơ trác tuyệt đến như vậy!” Vương Ý Chi thoáng liếc nhìn Hoàn Viễn, không giấu được vẻ tán dương “Mà luận về tài đàn, Chung Niên Niên cũng không bằng Tiêu Biệt. Tiếng đàn của Tiêu Biệt chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là tuyệt hảo. Chung Niên Niên còn xa mới đạt tới mức đó!”

Nói cách khác, mỗi tài nghệ của Chung Niên Niên đều rất ưu tú, vượt trên đại bộ phận người bình thường, nhưng lại không sánh bằng người giỏi nhất trong từng lĩnh vực.

Ví dụ giống như thế, Sở Ngọc đã từng gặp ở thế kỷ hai mươi mốt. Trong trường, lúc tổng kết học kỳ,

học sinh phải thi rất nhiều môn. Có những học sinh chỉ giỏi nổi trội một, hai môn. Dù giỏi môn đó đến mấy nhưng điểm tổng kết chia trung bình, một, hai môn điểm cao cũng không bù được nhiều môn khác điểm thấp, kết quả cuối cùng vẫn lẹt đẹt. Những học sinh như thế thường khiến giáo viên vừa yêu vừa bực.

Mà lại có học sinh, không nổi trội xuất sắc môn nào, nhưng học đều tất cả các môn, cuối cùng điểm tổng kết nghiêm nhiên đứng top đầu. Những học sinh này khiến giáo viên yên tâm nhất. Tổng kết cuối năm, trong ba người điểm cao nhất sẽ có tối thiểu là một học sinh "toàn diện" như vậy.

So sánh tương tự thì, Vương Ý Chi chính là học sinh học lệch, còn Chung Niên Niên là học sinh học đều toàn diện khiến giáo viên yên tâm.

Tuy “toàn tài” chưa hẳn là tốt, nhưng nhắc tới việc học, có mấy khi hỏi “học cái gì giỏi nhất” đâu, mà thường chú trọng phát

triển toàn diện cho học sinh, chỉ cần tất cả điểm cao là khen “học giỏi”. Nhưng nếu hỏi cụ thể học sinh đó giỏi cái gì thì lại không chỉ ra được.

Chung Niên Niên chính là một học sinh toàn diện như thế. Cầm kỳ thi họa đều giỏi, nhưng nếu so sánh riêng từng lĩnh vực thì không đứng thứ nhất ở

mặt nào.

Cảm giác...hơi kỳ lạ. Tuy không thể nói rõ ràng, nhưng Sở Ngọc cứ thấy lạ lạ thế nào.

Mà lúc này, học sinh ưu tú Chung Niên Niên mới nói ra mục đích mời mọi người đến đây.

QUYỂN 3

Chương 135: Thanh ti hồng nhan đào

Sở Ngọc còn đang không hiểu vì sao lại có cảm giác khác thường, thì tiếng Chung Niên Niên cất lên thu hút sự chú ý: “Theo thông lệ hàng năm, hôm nay ta sẽ vì chư vị mà xướng khúc lần cuối

cùng...”

Lý do Chung Niên Niên tổ chức lần tụ họp này là, nàng quyết định “rửa tay chậu vàng” đi lấy chồng. Về phần gả cho ai, nàng còn chưa quyết định, vì vậy hi vọng mọi người ở đây sẽ tặng cho nàng một lễ vật. Nếu thấy thứ nào vừa ý, nàng sẽ nguyện phò thác cuộc đời. Những người còn

lại, nàng sẽ tặng một khúc ca coi như quà đáp lễ.

🌟 “Rửa tay chậu vàng” hoặc “rửa tay gác kiếm”: nghi thức của giới giang hồ, khi một người muốn rời bỏ võ lâm, không còn tha thiết với nơi máu đổ, đầu rơi. Với một nhân vật tên tuổi, khi thực hiện việc này, họ mời các đồng đạo, bạn và thù đến chứng kiến. Sau

khi thắp hương khấn vái trước bàn thờ người sáng lập ra môn phái, các đệ tử của nhân vật này bưng ra một chậu nước bằng vàng, một thanh đoản kiếm vàng cho người đó rửa tay gác kiếm, từ đó sẽ không tham gia vào giới võ lâm nữa

Thật ra Chung Niên Niên chưa thể gọi là già, năm nay mới hai mươi ba tuổi,

vẫn trong thời kỳ xuân sắc nhất. Dù nàng đã quá tuổi lấy chồng của các thiếu nữ cổ đại, nhưng với dung mạo tuyệt thế và tài năng xuất chúng, xưa nay đâu có thiếu người hâm mộ nàng.

Sở Ngọc kinh ngạc về quyết định lập gia đình của Chung Niên Niên, nhưng Vương Ý Chi lại để ý đến

thái độ khác thường của hai thị nữ đứng phía sau nàng ta. Thị nữ tên Chu Sa thái độ trầm tĩnh, khẽ nhúu mày, sau đó hai cô thị nữ cùng liếc nhìn nhau.

Chung Niên Niên yêu cầu rất đơn giản. Nàng sẽ đợi một canh giờ, trong thời gian đó mọi người tìm lễ vật tặng nàng.

Chung Niên Niên vừa nói xong, cả gian phòng xôn xao. Người tự về nhà tìm, người sai thuộc hạ đi lấy lễ vật. Trong cảnh náo loạn, trừ bản thân Chung Niên Niên, chỉ còn ba người vẫn điềm nhiên ngồi trên chiếu. Lần lượt đó là Vương Ý Chi, Hoàn Viễn và Sở Ngọc.

So với không khí sôi động xung quanh, cảnh ba người

ngồi yên rất là bắt mắt.

Chung Niên Niên với ánh mắt ôn hòa tất nhiên nhìn về phía ba người. Sóng mắt nàng ta lướt một vòng qua Hoàn Viễn, rồi dừng lại ở chỗ Sở Ngọc: “Đây hẳn là vị mà gần đây mọi người đồn đại rất nhiều – Dụ Tử Sở công tử?”

Sở Ngọc ngẩn người, lập

tức khẽ gật đầu.

Chung Niên Niên tiếp tục mỉm cười: “Dạ công tử chưa từng tặng ta lễ vật nào. Tuy hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Niên Niên cảm thấy như đã quen biết công tử từ lâu!”

Nàng ta nói những lời này, thật giống như nam giới bắt chuyện với nữ giới. Nói

“trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi”, trước đây Sở Ngọc đã xem trong truyện kiếm hiệp và tiểu thuyết trên mạng không biết bao nhiêu lần. Không ngờ đến với thế giới cổ đại, lần đầu tiên lại có một cô gái bắt chuyện với mình như thế, nàng cảm thấy thật kỳ quặc!

Vì thấy khó hiểu, Sở Ngọc

trầm mặc hồi lâu mới đáp lời, vừa nói vừa cảm thấy gai người trước ánh mắt ngưỡng mộ của Chung Niên Niên, toàn thân không thoải mái: “Khụ, đa tạ Niên Niên cô nương, đây là vinh hạnh của tại hạ!”

Trả lời không lâu sau, Sở Ngọc liền hối hận, sớm biết thế thì không nên tiếp lời trò chuyện với Chung Niên

Niên. Bởi vì sau đó, nàng ta tỏ ra rất hứng thú với Sở Ngọc, tiếp tục hỏi han về cách pha trà, rồi tiệc trà trước đây.

Bởi hứng thú nồng hậu của Chung Niên Niên, nên các ánh mắt khác như đao như kiếm chĩa về phía Sở Ngọc ngày càng nhiều. Nàng cảm thấy mình sắp bị thùng thành cái sàng đến

nơi rồi, cuối cùng lấy cớ đi tìm lễ vật để chạy trốn.

Thật ra Chung Niên Niên có dung mạo xinh đẹp, giọng nói mềm yếu thánh thót ban đầu khiến người ta run lên, nhưng lâu dần thấy rất dễ nghe, nàng ấy nói chuyện cũng thông minh cuốn hút. Chỉ tiếc là thời gian không phù hợp, địa điểm không phù hợp, ngay

cả khi Chung Niên Niên không tỏ vẻ ngưỡng mộ, thì Sở Ngọc cũng rất thích được chuyện trò tán gẫu với nàng ta.

Dù sao từ khi trở về thời cổ đại, Sở Ngọc cũng chỉ thấy có duy nhất một cô gái tài hoa xuất chúng là Chung Niên Niên mà thôi.

Sở Ngọc chạy ra khỏi đại

sản, lại thấy có hai người chạy theo, là Vương Ý Chi và Hoàn Viễn. Hoàn Viễn theo sát nàng không có gì lạ, nhưng còn...Sở Ngọc quay sang Vương Ý Chi cười khỏ: "Ý Chi huynh ra đây làm gì? Không ở lại ngắm mỹ nhân, ra đây xem ta bị cười nhạo sao?"

Vương Ý Chi cười ha ha, vỗ nhẹ vai nàng: "Xem Tử Sở

huynh bị cười nhạo càng thú vị chứ sao!”

Bị hăn nói như vậy, Sở Ngọc cũng không khỏi phì cười. Tình hình vừa rồi thật là đau khổ, nàng bị nam giới trong phòng ăn dấm, nhưng mà dấm này ăn không tiêu a!

Đứng cùng Vương Ý Chi và Hoàn Viễn ở mép rừng

phong chờ cho qua thời gian, nàng nhìn thấy các công tử đi lấy lễ vật đã lục tục trở về. Sở Ngọc khẽ gật đầu với Hoàn Viễn, ra hiệu nhân cơ hội này bọn họ cũng quay lại đại sảnh.

Vương Ý Chi đứng bên cạnh mỉm cười: “Nàng chuẩn bị lễ vật thế nào? Vừa rồi chính nàng hứa với Chung Niên Niên sẽ tặng lễ

vật!”

Sở Ngọc không chút hoang mang, rút từ trong tay áo ra một cây trâm ngọc, lắc lắc trước mặt Vương Ý Chi: “Chẳng phải có đây sao?” Nàng luôn mang bên mình vài cây trâm bằng ngọc hoặc bằng vàng, vừa để phòng thân, vừa để làm “lễ vật” những lúc cần thiết.

Hôm nay mọi người đưa lễ vật chắc hẳn là rất xa xỉ, Sở Ngọc chỉ có cây trầm ngọc, thật sự là hơi...bùn xỉ. Nhưng tạm thời nàng không có lễ vật thích hợp hơn. Dù sao cũng không mong Chung Niên Niên lựa chọn nàng, nên bùn xỉ thì cứ bùn xỉ đi!

Trong đại sảnh, Chung Niên Niên đang ca một

khúc, vừa dạo đàn, vừa
chậm rãi ngân nga:

Hồng phi mẫn Tây Châu,
vọng lang thượng thanh
lâu.

Lâu cao vọng bất kiến, tần
nhật lan can đầu.

Lan can thập nhị khúc,
thuyền thủ minh như ngọc.

Quyền cân thiên tự cao, hải
thủy dao không lục.

Hải thủy mộng du du, quân

sầu ngã diệc sầu.

Nam phong tri ngã ý, xuy
mộng đáo Tây Châu

(Đây là bài dân ca "Tây
Châu khúc" nổi tiếng nhất
thời Nam triều, đại ý nói:
người con gái lên lầu cao
ngóng trông người yêu ở
Tây Châu chưa trở về,
không thể thấy bóng
chàng, hai người buồn khổ
chia ly, xin gió đem nỗi

niềm của nàng gửi tới Tây
Châu)

Tiếng ca đẹp dễ, tao nhã,
triền miên, mà người hát
dường như thờ ơ lãnh đạm,
không quan tâm mình hát
thế nào, có ai nghe hay
không.

Không để ý đến không
gian, thời gian; không vui
vẻ, cũng chẳng u sầu, nàng

ấy chỉ đắm mình trong tiếng ca bay bổng.

Sở Ngọc đột nhiên cảm thấy, nàng đã nghĩ sai về Chung Niên Niên. Nàng ấy không giỏi nhất về lĩnh vực nào ư? Chí ít, tiếng hát của nàng ấy lay động tâm can người ta.

Sau khi trở lại, mọi người lần lượt trình lễ vật lên chỗ

Chung Niên Niên. Mặc dù nàng ta nhiều lần tỏ ý không muốn nhận những đồ vật quý giá, nhưng vẫn có những kẻ sẵn sàng khuynh gia bại sản vì một nụ cười của người đẹp, dâng tặng bảo vật gia truyền. Thấy những thứ đó, Chung Niên Niên nhất định trả lại, hoặc hứa vẽ tranh, làm thơ, ca hát, đánh đàn để đáp lễ.

Vương Ý Chi tặng một chữ viết. Lúc ở ngoài rừng phong, hẩn ngắt một phiến lá hồng, mượn bút viết một chữ “Niên” làm lễ vật. Chung Niên Niên cầm phiến lá lên, vẽ bình tĩnh mỹ lệ trong mắt rồi cuộc gợn sóng. Nàng nhìn Vương Ý Chi thật lâu, không nói gì. Nàng không hứa sẽ lấy bài thơ hay khúc hát để đáp lễ

như những người khác, chỉ chậm rãi cúi người thi lễ, cất phiến lá vào tay áo rồi đi xem lễ vật tiếp theo.

Vương Ý Chi khẽ nâng chén rượu, nhận cử chỉ hành lễ của nàng.

Thấy Chung Niên Niên hành lễ với Vương Ý Chi, mọi người ngồi đây bao gồm cả Sở Ngọc đều cho

rằng nàng ta đã trúng ý Vương Ý Chi. Với thân phận và con người Vương Ý Chi, không ai dám có ý kiến, chỉ thầm nôn nóng trong lòng. Bởi vậy khi thấy Chung Niên Niên điem nhiên đi xem lễ vật tiếp theo, trong sảnh có người không kìm lòng được thở phào một cái.

Lễ vật cuối cùng, là của Sở

Ngọc. Lúc Sở Ngọc tới đây là khoảng tám, chín giờ sáng, mà bây giờ đã sang chiều tà, thời gian trôi đi nhanh quá!

Lễ vật của Sở Ngọc rất tầm thường, không chỉ tầm thường mà thậm chí còn không đóng gói, chỉ là một cây trâm ngọc đơn giản ít hoa văn, qua tay bán đi cũng chẳng được bao nhiêu

tiền. Nhưng Chung Niên Niên cầm cây trâm lên, lại đứng dậy đi đến trước mặt Sở Ngọc. Nàng ấy buông xõa mái tóc dài, dùng chiếc trâm ngọc búi thành kiểu tóc của phụ nữ có chồng.

Chứng kiến từng động tác, Sở Ngọc không khỏi trợn mắt há mồm, chỉ muốn bật dậy tìm đường chạy trốn. Nhưng nàng chưa kịp đem

ý nguyện ra thực hành thì
nghe thấy Chung Niên Niên
điềm nhiên tuyên án tử
hình: “Ta nguyện đem cả
đời này phó thác cho Dự
Tử Sở công tử!”

Lời nàng ta còn chưa dứt,
Sở Ngọc liền cảm thấy hai
phần ba ánh mắt ở đây
giống như kiếm sắc loang
loáng quét lên người nàng.

Một lần nữa, Sở Ngọc lại cảm thấy mình bị người khác “nhìn” thành cái sàng.

Đúng là “mỹ nhân thanh ti hồng nhan đao”, mỹ nữ dùng nhan sắc giết người không đao.

Sở Ngọc cười khổ một tiếng, đang định tìm lời từ chối, nhưng chưa kịp mở miệng thì lại thấy Chung

Niên Niên tiếp lời: “Chẳng lẽ công tử ghét bỏ tiện thiếp, chê thân này hèn mọn, không xứng với công tử?”

Xong rồi, không còn là cái sàng nữa. Bây giờ người nà^{ng} bị xay thành bột phần rồi!

Sở Ngọc không nhin được cất tiếng: “Không hiểu vì

sao Niên Niên cô nương lại nhìn trúng tại hạ? Lễ vật của tại hạ thật không dám so bì với người khác, sao cô nương lại chọn ta?”

Vấn đề này không chỉ nàng muốn biết, mà đông đảo các công tử bị thua ở đây đang vô cùng thắc mắc.

Trầm ngâm trong khoảnh khắc, ánh mắt Chung Niên

Niên phẳng lặng như nước,
nhìn bao quát khắp lượt
mọi người rồi dịu dàng nói:
“Niên Niên đã qua giai
đoạn phóng túng ham hư
vinh rồi, lần này chỉ muốn
chọn một tấm chồng. Dụ
Tử Sở công tử tặng cho
trâm ngọc không chút xa
hoa, ngầm ý bảo ta tẩy
sạch phần son, rũ bỏ hết
phong hoa tuyết nguyệt,
chăm lo tề gia nội trợ, đảm

đương việc nhà. Ta xin
nhận trâm ngọc xem như
sính lễ của phu quân!”

Sở Ngọc ngọt ngào nháy
mắt mấy cái. Nàng chỉ là
tùy tiện cầm một thứ sẵn
có mà đưa lên, nào có nghĩ
đến ý nghĩa răn dạy sâu xa
nào đâu!

Trước ánh mắt bức bách
đáng sợ của mọi người, Sở

Ngọc không thể không chấp nhận đưa Niên Niên về Sở viên. Nhưng trước hết nàng phải về chuẩn bị đã, rồi mới tiến hành “đón dâu” được.

Sở Ngọc gọi Hoàn Viễn về trước. Hai người vừa đi ra, Hoàn Viễn liền thấp giọng nói: “Công chúa hãy cẩn thận! Ta nghi ngờ cô ta có dụng ý khác!”

Sở Ngọc cười lạnh một tiếng: “Cái này người chớ lo lắng! Ta cũng vừa có cảm giác, nàng ta đâu có chọn chồng, mà ngay từ đầu đều nhắm về phía ta. Vừa rồi kể cả ta tặng một cục xương, thì nàng ta cũng sẽ lấy lý do “dân dĩ thực vi thiên” để đến chỗ chúng ta thôi!”

(Dân dĩ thực vi thiên: dân

coi ăn là trời, ý nói trên đời
việc ăn uống là quan trọng
nhất)

QUYỂN 3

Chương 136: Cuộc hẹn lúc đêm khuya

Hoàn Viễn nghe vậy hơi ngạc nhiên: “Đã thế, vì sao công chúa còn...”

Vừa nói chuyện, hai người vừa bước ra ngoài, lên xe ngựa. Mãi cho tới khi ngồi yên ổn trên xe, Sở Ngọc mới dựa vào vách xe, khẽ cười: “Bởi vì ta hiếu kỳ,

không biết nàng ta muốn làm gì!”

Nàng vừa hiểu ra, tại sao các lĩnh vực tài nghệ của Chung Niên Niên lại đồng đều như vậy. Mỗi một lĩnh vực nghệ thuật cần phải học chuyên sâu, tiêu phí rất nhiều thời gian công sức. Nếu học lĩnh vực mình không thích, học một cách miễn cưỡng là chuyện khổ

sở vô cùng. Sở Ngọc đã từng trải qua kiếp học tập dày vò thống khổ, nên hiểu rất sâu sắc điều này.

Nếu không phải bị người khác ép buộc, thì Sở Ngọc rất khó tưởng tượng một người lại có thể chia đều hứng thú cho tất cả các lĩnh vực cầm kỳ thi họa, ca hát đánh đàn. Mà trước khi lưu lạc phong trần, Chung

Niên Niên chỉ là con gái một nhà buôn, không được hun đúc trong bầu không khí nghệ thuật. Đáp án chôn giấu bên trong rõ ràng là: nàng ta có mục đích.

Ngay cả những người quyền thế, họ cũng chỉ có khả năng yêu thích từng lĩnh vực đơn lẻ, ví dụ như Vương Ý Chi giỏi về thư

pháp, Tiêu Biệt có tiếng đàn tuyệt diệu. Họ phần đầu tinh thông trong lĩnh vực đó, được mọi người ca ngợi.

Chung Niên Niên học tài nghệ không phải vì chính mình. Thay vì tài nghệ, có lẽ nói đó là vũ khí của nàng ta thì đúng hơn. Vũ khí không có mũi nhọn quá sắc bén, nhưng cũng chẳng

tâm thường. Nếu ví đó là một cây đao, thì cho dù ai điều khiển, nó vẫn là một cây đao. Hiện tại, thanh đao này đang kể trên cổ Sở Ngọc.

Hơi rút vai, thay đổi lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn, Sở Ngọc chậm rãi nói: "Vừa rồi có nhiều người chứng kiến như vậy, dù ta tiếp nhận hay cự tuyệt cũng

đều bị không ít người cảm hận. Nếu ta cự tuyệt, Chung Niên Niên không cam tâm khóc hai tiếng thôi, thì thành quả mà chúng ta khổ cực xây dựng bao lâu nay sẽ bị hủy hơn một nửa. Bây giờ tiếp nhận nàng ta, là biện pháp hòa hoãn tạm thời!”

Sở Ngọc nói xong trầm mặc một hồi, rồi khẽ thở dài:

“Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc?” (Nàng là giai nhân, cố sao lại làm giặc?) Đã biết Chung Niên Niên có mục đích riêng, nàng cũng phải cẩn thận phòng bị, không cho nàng ta có cơ hội đạt được âm mưu.

Sở Ngọc có thể đại khái đoán ra thân phận thực sự của Chung Niên Niên, là gián điệp, mật thám...gọi

thể nào cũng được. Dù là thời cổ đại hay hiện đại, giống như trong phim Sở Ngọc đã từng xem, nữ gián điệp thường là những mỹ nhân xinh đẹp tài hoa, dùng vẻ dịu dàng mềm yếu để khắc chế cường quyền.

Cho nên Sở Ngọc không hề căm ghét, mà ngược lại cảm thấy tiếc thay cho Chung Niên Niên. Một cô

gái xinh đẹp đa tài như thế
vốn không nên vướng vào
những mưu đồ chính trị
đen tối. Nếu nàng ấy sống
cuộc đời bình thường bên
chồng con, chắc sẽ hạnh
phúc hơn rất nhiều.

Sau khi Sở Ngọc ra về,
Chung Niên Niên cũng
hành lễ cảm ơn và cáo biệt
chủ nhân tòa nhà, rồi dẫn
theo hai thị nữ rời đi, thẳng

hưởng Sở viên.

Đông đảo các công tử ở đây cảm thấy ghen ghét với Sở Ngọc vô cùng, nhưng đó là lựa chọn của chính Chung Niên Niên nên cũng đành bất lực, hậm hực nhìn nàng ấy rời đi.

Lên xe ngựa, Chung Niên Niên và Chu Nhan ngồi trong khoang xe, còn Chu

Sa đổi nam trang, làm nhiệm vụ đánh xe. Nàng tuy là phái nữ, nhưng khổng chế ngựa rất thành thạo, xe chạy ổn định vững vàng. Trong xe, Chu Nhan trầm tĩnh mở miệng: "Chu Niên Niên, rốt cuộc người định làm gì?"

Nàng thân là thị nữ của Chung Niên Niên, nhưng lại gọi thẳng tên chủ nhân

một cách vô lễ. Nhưng
Chung Niên Niên không có
vẻ gì là kinh ngạc hay trách
cứ, chỉ khe khẽ mỉm cười:
"Chẳng qua chỉ là một trò
xiếc nho nhỏ, hai vị không
cần để ý! Hành động lần
này của ta sẽ không làm
chậm trễ đại kế của phu
nhân nhà các người đâu!"
Nàng rút chiếc trâm ngọc
trên tóc, giơ lên ngấm
nghía.

Những năm qua Chung Niên Niên đã tiếp xúc với không biết bao nhiêu người quyền quý, đã thấy rất nhiều bảo vật trân quý hiếm lạ. Nhưng lần này trên chiếu, nàng đã thu được hai lễ vật đặc sắc.

Chung Niên Niên thành thạo nhiều thủ đoạn, trong lòng hiểu rõ, Vương Ý Chi

viết một chữ “Niên” trên lá phong tất nhiên là có thâm ý. Càng viết ngắn gọn, càng liên tưởng ra nhiều ý nghĩa sâu xa. Nếu hôm nay không phải nàng diễn kịch, mà thực sự chọn một người tâm đầu ý hợp, có lẽ nàng sẽ chọn Vương Ý Chi.

Về phần cây trâm mà Sở Ngọc tặng, nàng có thể nhìn ra chân tướng. Chẳng

qua đây là lần đầu tiên nàng thu được lễ vật của một cô gái, nên xem như là vật lưu niệm đặc biệt.

Chung Niên Niên khẽ mỉm cười, cất chiếc trâm vào tay áo.

Chu Nhan nhìn Chung Niên Niên cau mày: "Cái gì mà phu nhân nhà các người? Phu nhân chẳng lẽ không

phải là chủ nhân của tất cả chúng ta sao?"

Chung Niên Niên không để ý cười cười. Dung nhan nàng cực đẹp, khi nhếch khóe miệng cười khiến ngay cả nữ giới như Chu Nhan cũng nhìn ngẩn sửng sờ. Nàng quay ra nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: "Người nhầm rồi! Phu nhân là phu nhân,

ta chỉ nghe theo lệnh của công tử. Tạm thời ta theo sự sai bảo của phu nhân, nhưng chủ nhân thực sự của ta chỉ có công tử!”

Chu Nhan cười lạnh một tiếng: “Như thế cũng tốt! Chúng ta đều vì chủ của mình. Đừng để ta và Chu Sa thấy người làm những việc không nên làm! Nếu không phu nhân lại trách ta

không biết bảo ban người!"
Vẻ mặt nàng ta vẫn trầm
tĩnh như trước, nhưng lại
có sự sắc bén ẩn giấu trong
đó.

Chung Niên Niên cười điềm
nhiên: "Đa tạ!"

Hai thiếu nữ mỹ lệ nói
chuyện trong khoang xe
chật hẹp, chỉ vài lời ngắn
gọn là kết thúc. Chung

Niên Niên nói xong lời kia,
Chu Nhan không khỏi nhìn
nàng.

Tuy Chu Nhan và Chu Sa
làm bạn bên cạnh Chung
Niên Niên để bảo vệ an
toàn, nhưng thực ra cũng
là để giám sát nàng ta.
Thực ra hai cô gái không
phải những kẻ có tâm địa
sắt đá. Đã mấy năm làm
bạn, dù ban đầu xa lạ

nhưng dần dần cũng có cảm tình. Nếu Chung Niên Niên làm việc gì không nên, với chức trách của mình, các nàng chỉ có thể nhẫn tâm giết chết nàng ấy.

Chu Nhan không muốn xuống tay với Chung Niên Niên, nên cảnh cáo nàng ta chớ phạm sai lầm. Bề ngoài có vẻ nghiêm khắc, nhưng thực ra cũng chỉ muốn tốt

cho nàng ấy mà thôi.

Chung Niên Niên hiểu được điều này, nên mới nói “Đa tạ”

Trước khi tới thành Kiến Khang, các nàng đã chuẩn bị chu đáo, vì vậy tìm đến Sở viên rất dễ dàng, vừa lúc chặn đường Sở Ngọc đang định xuất môn.

Sở Ngọc nhìn Chung Niên Niên chỉ biết cười khổ. Nếu nàng là nam giới, có hoa đào đưa tới cửa chắc sẽ rất vui vẻ. Nhưng bông hoa này không chỉ là trái với mong muốn của nàng, mà còn có ý đồ riêng. Cứ nghĩ đến chuyện này, nàng lại thấy nhức đầu.

Chung Niên Niên đã tìm tới, nàng cũng không thể đuổi

đi. Thôi thì theo kế hoạch ban đầu, bố trí cho nàng ta ở lại, dặn Hoàn Viễn cẩn thận, còn mình thì cùng Việt Tiệp Phi trở lại phủ công chúa.

Trở lại phủ, Sở Ngọc nhớ ra dự định hôm nay là dạy A Man học thơ. Không ngờ việc của Chung Niên Niên lại mất thời gian như vậy, trong lòng áy náy, nàng

đến chỗ Hoa Thác để tìm A Man.

Giữa biệt viện “Tam ngàn phần hoa”, hơn một nửa phòng ốc là mới sửa chữa. Trong viện, có hai bóng người đang giao đấu. Một chàng trai ngăm đen, thân trên để trần, đang đứng quơ cây thương ở giữa, mồ hôi túa ra theo từng động tác. Một bóng áo đỏ chạy

quanh, ánh kiếm loang
loáng biến ảo khó lường.

Thấy Sở Ngọc tiến vào,
bóng áo đỏ biến đổi, quyết
đoán tiến tới, mũi kiếm chỉ
thẳng vào cổ họng chàng
traí da đen, nhanh chóng
kết thúc cuộc chiến đấu.

A Man buồn rầu ném cây
thương đi: “Vẫn không
đánh lại người!” Cây

thương sắt nặng nề rơi xuống, lún sâu vào đất mềm.

Hoa Thác liếc nhìn Sở Ngọc, khóe miệng nhếch lên: "Điều này là dĩ nhiên. Người mới luyện được bao lâu? Còn ta đã tập luyện bao nhiêu năm rồi?" Tuy hiện tại hắn có thể dựa vào kiếm thuật tinh diệu nhẹ nhàng để chiến thắng A

Man, nhưng từ khi Dung Chỉ dạy A Man khổng chế sức lực, chàng trai ngoại tộc tha hương này dường như được khai mở năng lực, tốc độ tiến bộ khiến Hoa Thác cảm thấy hơi sợ hãi.

Bây giờ hẳn có thể dễ dàng chiến thắng A Man, nhưng chỉ cần một năm nữa thôi, A Man hoàn toàn có khả

năng sử dụng thần lực bẩm sinh, kết hợp với bộ thương pháp thiết kế riêng cho hắn, đánh bại Hoa Thác.

Với viễn cảnh khủng bố này, Hoa Thác không khỏi có cảm giác hơi...đổ kỵ.

Ghi nhớ lời hướng dẫn của Dung Chỉ, sau khi động thủ phải bình tĩnh hô hấp, khiến cho khí lực trong cơ

thể ổn định dần, một hồi lâu sau, A Man mới chú ý đến Sở Ngọc. Hắn vội vàng nghênh tiếp: “Công chúa, hôm nay người đi đâu vậy?” Trải qua nhiều ngày luyện tập, A Man đã nói chuyện lưu loát, không còn lắp bắp nữa.

Sở Ngọc mỉm cười: “Hôm nay ta đi xem thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Đúng là

tuyệt thế mỹ nhân thật!”

Hoa Thác bấu môi bước ra ngoài, nói với giọng cực kỳ khinh thường: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Chung Niên Niên mà gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?”

Hắn bước rất nhanh, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng. Sở Ngọc tuy thấy khó hiểu, nhưng vì A

Man đang chờ, nên nàng nhanh chóng quên đi câu nói lạ lùng này của Hoa Thác.

Dù sao cũng không phải việc quan trọng, dù rằng có mỹ nhân khác đi nữa, cũng không liên quan đến nàng.

A Man theo Sở Ngọc đến Đông Thượng các để học thuộc lòng, tiện thể ăn cơm

tối cùng nàng. Lúc trở về đã là đêm khuya, trong bóng tối tĩnh lặng, thính giác linh mẫn của hắn thấy có động, lập tức nhanh nhẹn nhảy vượt qua tường như một con báo, bay theo mấy bước để chặn bóng áo trắng phía trước.

Phát hiện ra người đó là Dung Chỉ, A Man sửng sốt, rồi hỏi với vẻ cảnh giác:

“Người định đi đâu vậy?”

Dung Chỉ tỏ vẻ không bận tâm, khẽ cười: “Ta muốn đi đâu, quan hệ gì đến người? Nghe lời, hãy ngoan ngoãn trở về ngủ một giấc, quên chuyện gặp ta đêm nay đi!” Ngữ khí rất thản nhiên.

A Man lùi lại phía sau, không nhìn được cất tiếng hỏi: “Có phải, người định

làm chuyện xấu?" Đứng trước người y phục trắng này, không hiểu sao hăn lại có cảm giác kính sợ.

Hăn không sợ người vẫn luyện tập võ nghệ hàng ngày với hăn, và luôn đánh bại hăn là Hoa Thác, mà hăn sợ Dung Chỉ. Chẳng có lý do nào cả, dường như là trực giác linh mẫn của động vật hoang dã, hăn

cảm thấy con người có vẻ mềm mỏng yếu ớt này cực kỳ đáng sợ.

Dung Chỉ tiến lên, mà A Man lại càng lùi dần. Nhớ ra vừa mới ăn cơm cùng Sở Ngọc, hắn như cảm thấy có thêm dũng khí: “Người không được làm hại công chúa!”

Nhưng nháy mắt tiếp theo,

hắn chỉ cảm thấy có tiếng gió rít phía sau gáy, còn chưa kịp phản ứng thì từ gáy truyền đến một cơn đau nhức, lập tức hai mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

A Man kêu rên ngã xuống, Dung Chỉ đưa mắt một cái. Đầu tường bên trái có một bóng áo đỏ, sắc áo như nhuộm bạc dưới ánh trăng, trông có vẻ hơi ma quái.

Dung Chỉ mỉm cười, khẽ gật đầu: “A Thác, tiểu tử này giao cho người, chờ ta về xử lý sau!”

Nói xong, hắn tiếp tục tiến về phía trước.

Trăng treo cành liễu, có người hẹn gặp đêm nay, tuy hơi muộn, nhưng là lời mời của “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, sao hắn có thể

không đi?

QUYỀN 3

Chương 137: Nam phong tri ngã ý

Niên Niên vào Sở viên không hề nghỉ ngơi, mà cho mời Hoàn Viễn đến gặp. Hắn ngồi đối diện nàng, cúi đầu trăm mặc.

Chung Niên Niên nhoẻn miệng cười: “Dung mạo

thiếp thân không đáng lọt vào mắt công tử sao?" Rồi nàng cười khanh khách, rót đầy chén rượu, hai tay kính cẩn dâng lên mời Hoàn Viễn. Hắc cũng không muốn ngồi lâu với người con gái bụng dạ khó dò này, bèn nâng chén uống qua loa rồi định cáo từ.

Nhưng chưa kịp đứng lên, Hoàn Viễn đã thấy chân

mỏi nhừ. Hình ảnh giai nhân tuyệt sắc trước mặt càng lúc càng mờ hồ. Ấn tượng lưu lại sau cùng, là một nụ cười thản nhiên châm chọc.

Hắn sao có thể ngờ được, cô gái có dung mạo xinh đẹp dịu dàng này, rõ ràng là người giàu tâm kế, nhưng lại chọn biện pháp quá công khai trắng trợn

để thể hiện mục đích bất thiện của mình.

Nhìn Hoàn Viễn gục xuống với vẻ mặt không thể tin được, Chung Niên Niên từ tốn đứng lên, quay sang cười với Chu Nhan: “Kẻ trí thức dù có trăm mưu ngàn kế, nhưng lại không nhận ra, có những lúc chỉ bạo lực mới là biện pháp tốt nhất!”

Từ xưa đến nay, vương
triều thay đổi, đều là như
thế!

Nói xong, nàng chậm rãi
bước ra ngoài.

***

Ánh trăng mềm mại chiếu
trên người Chung Niên
Niên, vầng trán mờ mờ như
trong mộng ảo. Bước chân

nàng nhẹ nhàng thong
dong trong bóng đêm,
không nhanh không chậm,
không chút hoang mang.

Ngoài cửa, thị vệ giám sát
đã bị Chu Nhan và Chu Sa
quét sạch. Đi qua bảy, tám
ngã rẽ, Chung Niên Niên cứ
thong thả tiến về phía
trước.

Nàng vừa đi, vừa hát nho

nhỏ:

Hải thủy mộng du du, quân
sâu ngã diệc sâu.

Nam phong tri ngã ý, xuy
mộng đáo Tây Châu

(Mộng phiêu du trên sóng
nước, chàng sâu ta cũng
sâu

Gió nam nếu hiểu nỗi lòng,
hãy gửi mong ước của ta
đến Tây Châu)

“Nam phong tri ngã ý, xuy
mộng đáo Tây Châu”. Câu
cuối cùng, nàng lặp đi lặp
lại mấy lần. Tiếng hát khe
khẽ, mềm mại mà hơi khàn
như lẫn quất trong bóng
đêm, kỳ diệu mờ ảo, giống
như yêu ma trong truyện
cổ dụ dỗ người phàm trần,
mỗi âm điệu trầm bổng
như chứa đầy ma lực.

Vừa đi vừa hát trong bóng tối, nàng ra khỏi Sở viên, và nhìn thấy một bóng người đứng khoanh tay trước cửa.

Bóng người nổi bật giữa màn đêm như trăng soi đáy nước, y phục trắng mềm nhẹ như tuyết, và cũng lạnh lẽo như tuyết.

Chung Niên Niên tiến tới,

đứng phía sau cách người y phục trắng khoảng một trượng thì cúi thấp xuống hành lễ với vẻ khúm núm: “Đa tạ công tử đã đồng ý đến gặp Niên Niên!”

Dung Chi xoay người lại nhìn cô gái dung nhan tuyệt sắc, trong sóng mắt mềm mại không có bất cứ tình cảm nào. Chung Niên Niên là tuyệt thế giai nhân,

nhưng hấn nhìn nàng lại
giống như nhìn một thứ đồ
vật không có sự sống, như
một viên đá, một con cờ
chẳng hạn.

Nhìn Chung Niên Niên một
hồi, Dung Chỉ khẽ nhếch
mép, nâng vạt áo ngồi
xuống, ánh mắt ngang
hàng với nàng: "Tiếng hát
của cô vẫn êm tai như vậy,
không hề kém hơn lần ta

nghe cách đây bảy năm!”

Nghe thấy vậy, Chung Niên Niên ngẩng lên, đôi mắt trong trẻo như nước hồ thu khẽ chớp. Lời nói của hắn khiến tâm trí nàng như quay trở về bảy năm trước, thời điểm gia cảnh nhà nàng sa sút. Phụ thân chết, mẫu thân thì ốm nặng. Trong nhà, ngoài nàng ra chỉ còn đê đê mới năm

tuổi, còn chưa biết gì chứ
đừng nói là chống đỡ gia
nghiệp.

Lúc đó, khi chủ nợ kéo đến
quá đông, nàng chỉ còn lựa
chọn duy nhất là làm thiếp
một phú thương giàu có,
lớn tuổi hơn cả cha nàng,
mà người thì to béo gấp đôi
nàng.

Một thiếu nữ tuổi xuân

mơ mẩn, còn đang tràn
đầy ước mơ hi vọng về
tương lai, có ai muốn đổi
mặt với con đường phía
trước bi thảm như vậy
không? Nhưng lúc ấy
Chung Niên Niên không
được phép lựa chọn. Nàng
chỉ biết chạy đến bên hồ,
vừa khóc vừa cất tiếng hát
nào nùng. Từ nhỏ nàng đã
thích ca hát, chỉ có ca hát
mới giúp nàng quên phiền

não. Lúc nàng hát, hai mắt
đắm lệ đến độ không còn
nhìn rõ phía trước mặt,
bỗng nghe có tiếng khua
nước lại gần, rồi một giọng
nói trầm ấm nhẹ nhàng,
giống như giọng nói của
thiên thần vang lên: "Cô
hát rất hay!"

Đó là câu nói thứ nhất của
Dung Chỉ với nàng.

“Ta muốn cô giúp ta một việc!”

Là câu nói thứ hai.

“Nợ nần trong nhà và việc chăm sóc em trai cô, ta sẽ thu xếp chu toàn!”

Chỉ ba câu nói ngắn ngủi, khiến Chung Niên Niên cảm động. Nàng lau nước mắt, thì thấy một người trẻ tuổi,

chính là người đang ngồi trước mặt nàng lúc này. Diện mạo có hơi thay đổi, vẻ mặt mềm mại nhu hòa hơn, nhưng cảm giác như tất thảy đều bị người đó khống chế trong lòng bàn tay, thì đã bảy năm vẫn không hề đổi khác.

Suy nghĩ mông lung một hồi, Chung Niên Niên mới trấn tĩnh lại. Nàng nhìn

Dung Chỉ, mỉm cười:
“Trước khi gặp công tử, ta
có nhiều điều muốn nói.
Nhưng sau khi gặp rồi, lại
thấy chẳng cần nói gì. Hẳn
là công tử đã sớm có kế
hoạch, sao ta cần nhiều lời
nữa?”

Dung Chỉ vẫn nhếch mép.
Hắn đứng lên chậm rãi
bước đi, bỗng quay lại thản
nhiên nói: “Chung Niên

Niên, ngày mai phải rời khỏi thành Kiến Khang! Người trở về bẩm báo với phu nhân, sớm thì nửa năm, chậm nhất là một năm, ta sẽ trở về. Phu nhân hãy gắng chống đỡ thêm vài ngày!”

Nghe ngữ khí hần chuyển biến, Chung Niên Niên biết là chuyện chính sự hệ trọng. Nàng cúi đầu kính

nể: “Vâng!” Ngừng một chút, nàng chần chừ hỏi: “VẬY còn công chúa, công tử có muốn...”

“Không được động đến công chúa! Chuyện nàng ấy, ta sẽ tự thu xếp, người chớ có nhúng tay!”

“Vâng!” Chung Niên Niên khom người hạ bái. Lúc nàng đứng thẳng lên, Dung

Chỉ đã đi xa. Bóng lưng
tuyệt trắng của hắn như
giao hòa với ánh trắng, tạo
thành một dải bạc nối liền
trời và đất.

Chung Niên Niên cẩn thận
thở phào một cái.

***

Phủ công chúa.

Ngày hôm sau thức dậy, Sở Ngọc nhận được ba tin tức choáng váng, mà hai tin đều liên quan đến nhau.

Thứ nhất, hôm qua tại Sở viên, Hoàn Viễn bị trúng dược của Chung Niên Niên, hôn mê bất tỉnh đến sáng nay mới tỉnh lại. Tất cả người hầu và thị vệ trong phủ cũng trong tình trạng tương tự.

Thứ hai, sau khi đánh thuốc mê Hoàn Viễn, Chung Niên Niên làm đạo tặc càn quét khắp Sở viên. Những đồ đạc bị mất, bao gồm cả tấm thư pháp mà Vương Ý Chi tặng cho nàng. Sáng sớm nay, có lẽ nàng ta và hai thị nữ đã tẩu thoát khỏi Kiến Khang.

Sở Ngọc nghe Hoàn Viễn

báo cáo, kinh ngạc không
thốt nên lời. Chẳng lẽ
Chung Niên Niên không
phải nữ gián điệp sao? Thế
nào mà lại không có chút
đạo đức nghề nghiệp nào?
Còn kiêm cả nghề trộm
cướp?

Quá...thô bạo! Quá kiêu
ngạo!

Sở Ngọc sững sốt nửa buổi,

mới nặn được từ trong kẽ
răng ra hai chữ: “Đuổi
theo!” Hoàn Viễn vừa định
đi chấp hành, lại bị nàng
gọi lại: “Đợi một chút, đừng
dùng người của phủ công
chúa, mà sử dụng thân
phận Dụ Tử Sở, Dụ Tử
Viễn, báo quan phủ!”

Hoàn Viễn đi rồi, Sở Ngọc
mới tiếp nhận đến tin tức
thứ ba, là do người hầu chỗ

Hoa Thác bầm báo: “A Man bị bệnh!”

Từ khi chứng kiến thần lực bầm sinh của A Man, Sở Ngọc ví cơ thể hần như một cỗ chiến xa, không liên quan gì với ốm đau bệnh tật. Nghe nói A Man bị bệnh thật kỳ lạ, Sở Ngọc vội khoác áo đi xem.

Ban đầu nàng chỉ cho rằng

A Man bị bệnh ho khan cảm mạo vớ vẩn nào đó, nhưng thấy người rồi mới biết mình nhầm thế nào.

A Man nằm trên giường, vẫn hôn mê. Màu da vốn ngăm đen thì nay đỏ sậm nóng rực. Trên mặt, trên người toát đầy mồ hôi, mà đệm chăn trên giường cũng thấm mồ hôi ướt đẫm. Trong cơn hôn mê, thỉnh

thoảng hắt lại kêu rên khe
khẽ, có thể thấy lúc này
hắn đang ốm nặng khổ sở
thế nào.

Sở Ngọc kinh ngạc, quay
sang Hoa Thác: “Sao lại thế
này?”

Hoa Thác giơ tay nhún vai,
ra ý nàng hỏi ta, ta biết hỏi
ai bây giờ: “Ta làm sao biết
được? Sáng nay ta gọi hắn

dậy so chiều, mở cửa ra là nhìn thấy tình trạng này!”

Sở Ngọc đưa tay sờ trán A Man, cảm thấy chỗ tiếp xúc nóng bỏng vô cùng, nóng quá mức tưởng tượng. Theo nàng được biết, nếu để người sốt cao trong thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến thần kinh, có người bị đần ngốc cũng vì lý do này.

Tuy chỉ số thông minh của A Man không cao, nhưng dù sao vẫn có. Bình thường chỉ số thông minh thấp đã khổ sở rồi, mà nay lại còn mất hết thì không biết Sở Ngọc phải xử lý thế nào.

Thấy sốt ruột, Sở Ngọc lại quay sang hỏi Hoa Thác: “Đã mời đại phu tới khám bệnh chưa?”

Hoa Thác ngăn người ra, lắc đầu: “Chưa đâu, trước hết ta phải người báo với công chúa, đồng thời cũng sai người đi mời Dung Chi”

Nhắc đến tên là thấy người. Dung Chi tiến vào, chắc vì đi vội nên áo ngoài mới khoác hờ trên vai, thì lễ một chút với Sở Ngọc rồi đến bên giường A Man, xem mạch cho hắn.

Hai ngón tay Dung Chỉ vừa chạm vào cổ tay A Man, chàng da đen vẫn còn mơ màng nửa hôn mê bỗng hừ một tiếng, như vừa bừng tỉnh, vừa hơi mở mắt ra bỗng nắm chặt lấy tay Dung Chỉ. Mặc dù chàng ta đang bệnh nặng, nhưng sức lực vẫn thần kỳ như trước. Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, mà Sở Ngọc lại

nghe thấy cổ tay hấn
truyền đến tiếng sai khớp
xương.

Hoa Thác sắc mặt đại biến,
vội chém tay lên gáy A
Man, khiến hấn lần thứ hai
rơi vào hôn mê. Nhưng dù
đã mê man, A Man vẫn
nắm chặt tay Dung Chỉ,
như là cố ý dùng lực. Nếu
không tìm cách gỡ ra, khó
đảm bảo tay Dung Chỉ

không bị gãy.

Năm ngón tay đen trên cổ tay trắng trẻo, hai màu đen trắng phân biệt thật rõ ràng.

Hoa Thác nôn nóng: “A Chỉ, tay người thế nào rồi?” Trong giọng nói, vừa sốt ruột lại còn có đau xót, dường như người bị thương không phải Dung Chỉ mà là

chính hấn.

So với Hoa Thác, Dung Chỉ thật bình tĩnh. Hấn quay sang Sở Ngọc nói: “Công chúa, phiền công chúa mang một số thuốc trị thương tới được không? Hoa Thác còn phải trông giữ A Man, tạm thời không đi được!”

Thấy Dung Chỉ bị thương,

lòng Sở Ngọc cũng rối loạn, vội vàng đồng ý chạy đi tìm thuốc.

Sở Ngọc đi rồi, vẻ mặt Hoa Thác hiện lên sát ý thâm trầm, hắn định giơ tay về phía A Man.

“Khoan đã!” Dung Chỉ cất tiếng, ngăn ý định giết người của Hoa Thác: “Đừng giết hắn! Tay ta không

đáng lo ngại, vết thương
thế này có là gì!”

Hoa Thác mấp máy miệng,
tuy không cam tâm, nhưng
vẫn nghe theo, chỉ bẻ các
ngón tay A Man ra để giải
cứu cổ tay Dung Chỉ.

Dung Chỉ mỉm cười nghiêng
đầu nhìn cổ tay phải bị vẹo
của mình: “Tên nô lệ da
đen này khá thú vị! Mặc dù

thần trí không tốt, nhưng lại nhớ kỹ là phải đối phó với ta!" May là Hoa Thác xuất thủ đúng lúc nên chỉ bị sai khớp, so với gãy xương thì chữa trị dễ hơn nhiều!

Sở Ngọc lúc này đã vội vàng trở về: "Ta đã sai người đi lấy thuốc. Dung Chỉ, người thấy thế nào rồi?"

Trong lòng nàng lúc này như một mớ bùi nhùi, không còn phân biệt được đông tây nam bắc. Vừa chạy ra khỏi phòng, nàng mới chợt nhớ ra có thể sai gia nhân đi là được. Chung Niên Niên ăn trộm tiền chạy trốn, A Man bệnh nặng, Dung Chỉ tới bắt mạch lại bị thương, việc nọ việc kia chồng chất liên tiếp

khiến lòng nàng tích tụ dần
nỗi oán giận, mà lại không
biết trút lên đầu ai. Lên
Chung Niên Niên ư? Không
biết nàng ta đã chạy tới
phương trời nào rồi. Lên
Hoàn Viễn ư? Đừng nói
hắn, ngay cả nàng cũng
không ngờ Chung Niên
Niên trở mặt nhanh như
thế! Chẳng lẽ lên A Man
sao? Hắn đang hôn mê, vô
ý làm Dung Chỉ bị thương

cũng là bản năng tự vệ mà thôi!

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, đang định nói gì nhưng bỗng nhìn thoáng qua sắc mặt của Sở Ngọc, hẩn ngẩn nghĩ, rồi đưa cánh tay không bị thương nắm lấy tay nàng: “Công chúa đừng lo lắng! Ta chỉ bị thương nhẹ thôi, đừng vì ta mà phân tâm!”

Sở Ngọc thở sâu vài cái, tự ra lệnh cho chính mình phải bình tĩnh trở lại. Bàn tay hằn nắm tay nàng hơi mát mát, nhưng rồi lại thấy ấm áp, như có thêm sức mạnh truyền vào cơ thể nàng. Lát sau Sở Ngọc chú ý đến vấn đề quan trọng: “A Man bị bệnh thế nào?”

“Trong vòng ba ngày, ta sẽ

làm cho hẩn tỉnh lại!”

***

Dung Chỉ nói trong vòng ba ngày, quả nhiên ba ngày sau A Man hạ sốt tỉnh lại, chỉ có điều hơi mơ hồ, không nhớ rõ những việc xảy ra trước khi bị ốm, còn lại nhìn chung không có vấn đề gì. Sở Ngọc hỏi hẩn mấy câu, thấy về cơ bản là

bình thường, chỉ số thông minh không bị suy giảm nhiều nên cũng yên lòng.

Nhưng quan binh lại không thể tìm được Chung Niên Niên. Nàng ta bí mật mang theo tiền bạc và tư trang quý giá, không biết trốn kiểu gì nhưng trong vòng hai ngày liền không thấy tung tích.

Sở Ngọc nghe báo kết quả cũng chẳng phản ứng gì, chỉ phất tay nói thôi. Chung Niên Niên mang đi một số tài sản, tuy nàng có xót của nhưng mất rồi thì thôi, chỉ cảm thấy tiếc nhất là bức thư pháp của Vương Ý Chi.

Các công tử hâm mộ Chung Niên Niên phản ứng trước sự việc này rất khác

nhau. Ban đầu nghe nói Chung Niên Niên là phường trộm đạo, tất cả đều trăm miệng như một tỏ vẻ không tin. Sau đó thấy những chứng cứ xác thực, có người rất phẫn nộ vì đã bị một nữ tặc lừa gạt tiền bạc, tình cảm, thật nhục nhã mất thể diện! Có người bình tĩnh hơn, cho là Chung Niên Niên chắc có nỗi khổ riêng. Có người vẫn

mê muội, dứt khoát cho rằng Sở Ngọc đặt điều vu oan cho Chung Niên Niên, nếu dám đụng đến nàng ấy, sẽ biết tay bọn họ, v.v... Những người nghĩ thế này, nhiều không kể xiết.

Bởi vì Chung Niên Niên, "Dụ Tử Sở" đã nhận được rất nhiều thư đe dọa. Nhưng bọn họ đa phần là giới trí thức, cho dù có

nhục mạ kiệt lực thì từ ngữ
văn văn vẻ nho nhã. Sở
Ngọc thấy rất thú vị, thậm
chí đọc lên còn khá hay,
nên thường cùng Dung Chỉ
đọc thư thưởng thức.

Sau khi nhận nhiều thư đe
dọa, Sở Ngọc phải tăng
cường đề phòng nhưng
không mấy để ý. Song
nàng đã đánh giá thấp sức
mê hoặc của Chung Niên

Niên, và đã đánh giá cao chỉ số thông minh của công tử nào đó yêu nàng ấy cuồng nhiệt.

Một ngày, Sở Ngọc đang ở tại Sở viên, bỗng thấy ngang hông căng thẳng. Việt Tiệp Phi đỡ eo nàng cùng nhảy lên bờ tường. Hắn giúp nàng đứng vững, đồng thời rút trường kiếm ra.

Trong không khí có tiếng rít
xé gió như muốn đâm
thủng màng nhĩ.

Sở Ngọc quay lại nhìn, thấy
chỗ mình vừa đứng có một
vết chém sâu xuống nền
đất. Mà ở phía trước, là
một người áo đen.

QUYỂN 3

Chương 138: Thập bộ sát nhất nhân

Nhìn thoáng qua thì chỉ là một thiếu niên, nhưng quan sát kỹ hơn thì thấy đó là một người trưởng thành. Hàng lông mày sắc bén giương lên nhuệ khí bức người, khiến cho hắn trông trẻ hơn vài tuổi.

Gã áo đen đâm một kiếm
chưa trúng, lắc lắc thanh
kiếm trên tay, vẻ mặt thản
nhiên, mắt gườm gườm
nhìn hai người đứng trên
bờ tường.

Sở Ngọc nhìn rõ khuôn mặt
hắn, trong đầu vụt hiện lên
hai chữ: người xấu.

Hóa ra trên đời này, có

những kẻ bẩm sinh đã mang khuôn mặt ác độc. Tướng mạo gã áo đen thực ra không hề xấu, ngược lại, hẳn còn đẹp để anh tuấn là khác. Nhưng dù trông cặp mắt hẹp dài sắc bén, chiếc mũi cao thẳng, hay làn môi mỏng mím chặt, thì cũng gây cho người ta cảm giác xấu xa.

Không phải diện mạo

không anh tuấn, mà trong đó ẩn chứa sát khí ngùn ngụt và càn rỡ, như dã thú giương nanh múa vuốt chực vồ người. Lúc hăn gườm gườm nhìn, người ta liền cảm thấy bụng dạ con người này chỉ chứa toàn mưu đồ phóng hỏa giết người.

Mà thực tế đúng là hăn đang giết người.

Trước vẻ thoải mái của đối phương, Việt Tiệp Phi lại rất tập trung căng thẳng. Sau khi rút kiếm ra, hắn để Sở Ngọc dựa vào nhánh cây ven bờ tường, rồi chăm chú nhìn gã áo đen, một khắc cũng không rời.

Cảm giác được sự nghiêm trọng qua thái độ của Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc không

nhìn được hỏi hần: “Kẻ
địch rất mạnh?”

Việt Tiệp Phi ừ một tiếng,
vẫn cảnh giác nhìn không
chút buông lỏng.

Thế là rõ rồi!

Biết gặp chuyện chẳng
lành, Sở Ngọc không quấy
rầy Việt Tiệp Phi, ngoan
ngoãn lùi lại ôm thân cây

để quan sát cuộc giao chiến.

Việt Tiệp Phi nắm chặt thanh kiếm, vẫn nhìn chăm chăm gã áo đen và hất hàm hỏi hắn: "Ngươi là ai?" Nhát kiếm vừa rồi thật đáng sợ! Tốc độ đường kiếm khiến hắn kinh ngạc. Vừa rồi theo trực giác, hắn cảm thấy có nguy cơ nên đưa công chúa rời vị trí

theo bản năng, và vì thế mới khó khăn tránh được một kiểm. Xem bộ dạng của đối phương, một đường kiểm thất thủ vừa rồi chẳng hề làm hấn ta nao núng, có thể tiếp tục thi triển kiểm thuật mạnh mẽ hơn.

Người này là cao thủ, Việt Tiệp Phi thâm nghĩ.

Gã áo đen không trả lời câu hỏi của Việt Tiệp Phi, mà khinh mạn liếc nhìn Sở Ngọc đang ôm thân cây, cất tiếng: "Dụ Tử Sở?" Không đợi Sở Ngọc trả lời, hắn nói tiếp: "Có người trả tiền, thuê ta giết ngươi!" Lời nói chưa dứt, trường kiếm trong tay hắn lại vung lên.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy thân

hình gã áo đen mơ hồ lóe lên rồi biến mất, giống như một tia chớp đen giữa không trung. Tiếng gió rít dài và sắc nhọn, rồi một luồng khí lạnh lạnh ép thẳng về phía nàng khiến cả người nàng cứng ngắc bất động. Kiếm còn chưa chạm đến người mà toàn thân nàng lạnh toát.

Trong phút chốc, cảm giác

cái chết cận kề khủng bố tâm trí Sở Ngọc, khiến cho tim nàng như muốn ngừng đập.

May là chỉ trong khoảnh khắc, đúng lúc Việt Tiệp Phi kịp cản đường kiếm của gã áo đen. Hai người vung kiếm trong không trung, tốc độ cực nhanh, tiếng binh khí giao thoa trùng điệp. Trong nháy mắt, bọn

họ cùng rơi xuống đất.

Ngay sau đó, cả hai lại tiếp tục giao đấu. Sở Ngọc không nhìn rõ động tác, chỉ nghe tiếng kim loại va chạm dày đặc như tiếng mưa rơi. Trong tiếng kim loại va chạm, bất chợt xen vào đó một hai âm thanh kêu to sợ hãi.

Sở Ngọc nhíu mày. Nàng

nhìn sang phía tường bên kia, là đám cỏ mềm mại. Cuối cùng nàng lo lắng nhìn Việt Tiệp Phi, hai người vẫn đánh túi bụi, rồi nàng quyết tâm nhảy xuống bên kia tường.

Vừa rồi Việt Tiệp Phi quay lại kêu to với Sở Ngọc hai chữ “Chạy mau!”, khiến cho nàng hiểu tình hình nguy cơ thế nào. Võ nghệ

của Việt Tiệp Phi ra sao, nàng đã chứng kiến trong lần đầu bị ám sát, và lần hãn giao đầu với Hoa Thác. Bản thân Việt Tiệp Phi cực kỳ tự tin, đối phương chỉ có một gã áo đen. Về lý mà nói, đứng bên cạnh hãn là an toàn nhất. Thế nhưng vừa rồi Việt Tiệp Phi hét bảo nàng chạy trốn, cho thấy hãn không tin tưởng có thể đánh bại gã áo đen.

Sau khi kẻ kia chiến thắng, sẽ tiếp tục giết nàng.

Sở Ngọc không có ý định bám trụ lại đồng sinh cộng tử với Việt Tiệp Phi. Nàng không biết võ, ở lại không giúp được gì mà chỉ thêm gánh nặng. Nếu bây giờ nàng chạy trốn, ngược lại Việt Tiệp Phi còn rảnh tay và yên tâm đối phó hơn.

Trốn!

Sau khi rơi xuống đất, ý nghĩ này chiếm cứ đầu óc Sở Ngọc. Nàng vén vạt áo, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy. Tiếng kim loại giao tranh xa dần. Nhưng càng chạy, nàng càng phát hiện Sở viên đang chìm trong bầu không khí tịch mịch đáng sợ.

Yên lặng hoàn toàn.

Bởi vì tất cả những người khác trong Sở viên, đều đã chết.

Tất cả bọn họ...những người hầu thanh tú, lễ độ, cư xử đúng mực do chính tay nàng dạy dỗ, cùng với toàn bộ thị vệ trong tòa nhà. Chung Niên Niên tuy có xuống tay, nhưng chỉ

làm choáng hoặc đánh
ngất bọn họ. Còn hôm nay,
tất cả đều chết dưới lưỡi
kiếm của gã áo đen.

Thi thể nằm ngang dọc
trên mặt đất, nhưng vết
thương thì giống nhau: một
vết đâm chí mạng trên cổ,
máu tươi chảy xối xả. Một
kiếm đoạt mệnh.

Sở Ngọc dường như có thể

tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó. Gã áo đen nghênh ngang xâm nhập Sở viên, thấy ai là giết người đó, không bận tâm, không thương hại, mỗi người hấn chỉ dùng một đường kiếm là xong.

Sở Ngọc cảm thấy đầu óc mình đông cứng, không kịp cảm thấy phần nộ, cũng không kịp đau lòng. Chỉ có

duy nhất một cảm giác, sợ hãi, chạy trốn. Mỗi lúc thấy một người chết, lại có một con số vang lên trong đầu nàng.

Một, hai, ba...

Bảy, tám, chín...

Mười lăm, mười sáu, mười bảy...

Từ lúc nhảy khỏi tường cho đến khi ra cổng Sở viên, tổng cộng ba trăm bốn mươi tám bước, tổng cộng bốn mươi bảy mạng người.

Run lập cập tháo một con ngựa khỏi cỗ xe, bị gỗ đâm xước hết da tay, Sở Ngọc nhảy lên yên ngựa: “Đi!” Giọng nói khàn khàn.

Sở Ngọc đã từng học cưỡi

ngựa, nhưng học ít quá! Ngồi chẳng bao lâu thấy lưng ngựa chà sát hai bên đùi rất khó chịu, không còn hứng luyện tập nữa. Nhưng lúc này, nàng thật hối hận vì đã không chịu khó học.

Ngựa mới cất bước, Sở Ngọc đã suýt té ngã xuống. Nàng lại phải cố dùng lực phủ phục trên lưng ngựa, xác định cân bằng rồi mới

nâng người lên. Nàng quay lại nhìn thoáng qua, cổng Sở viên lúc này mở rộng giống như chiếc miệng lớn. Bên trong vốn là đình viện thanh nhã an tĩnh, mà giờ đây ngập máu.

Sở Ngọc cắn răng vung roi, dùng lực kẹp chặt hai chân. Bị ngã chết và bị đuổi giết, hai tầng sợ hãi vây kín tâm trí nàng suốt dọc đường về

phủ. Cuối cùng nàng cũng về đến nơi, tóc tai tán loạn, y phục bẩn thỉu.

Kinh hồn khiếp vía. Lúc nàng rời khỏi Sở viên, Việt Tiệp Phi vẫn còn đánh nhau với gã áo đen, giờ đây không biết lành dữ thế nào. Nàng vội chạy đi tìm Hoa Thác, nhân tiện gọi cả A Man. Trong lúc đang định triệu tập vệ binh, người

khiến nàng lo lắng đã xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Việt Tiệp Phi nặng nề dựa vào cánh cửa, vai trái và bụng đã trúng kiếm. Vết thương ở vai trái nặng hơn, máu nhuộm đỏ hết tay áo và vẫn không ngừng rỏ giọt. Cặp mắt vốn sáng trong, giờ đây bị bao phủ một màu xám tro, ánh mắt dường như tan rã.

Nhìn thấy Sở Ngọc, hấn trợn mắt một cái rồi gục xuống.

Sở Ngọc nóng ruột định chạy lên xem Việt Tiệp Phi thể nào, bỗng bờ vai bị giữ lại. Dung Chi đã tới từ lúc nào, đang giữ chặt vai nàng, mắt hướng về phía trước: “Cẩn thận!”

Theo hướng nhìn của hắn,
Sở Ngọc thấy trên bờ tường
cổng lớn, một bóng đen tử
thần đang đứng thẳng.

Bởi vội vàng, chưa kịp triệu
tập hộ vệ, xung quanh Sở
Ngọc chỉ có Hoa Thác,
Dung Chỉ và A Man mà
thôi.

Trong nháy mắt, toàn thân
nàng lạnh ngắt.

Vẻ mặt gã áo đen khinh mạn tà ác, lạnh lùng tàn nhẫn, tay nắm chặt kiếm. Hắn nhìn thoáng qua mấy người xung quanh Sở Ngọc. Khi ánh mắt quét đến bên cạnh nàng, nụ cười trên mặt hắn bỗng đông cứng, vẻ mặt chấn kinh biến sắc.

QUYỂN 3

Chương 139: Bó tay trong thành trì

“Sao người lại ở đây?” Sau phút chấn kinh, ánh mắt gã áo đen chuyển sang bi phẫn, nghi ngờ, hoài niệm...Nhiều tình cảm đan xen phức tạp trên khuôn mặt tuấn tú nhưng tà ác của gã.

Sở Ngọc quay sang nhìn

bên cạnh mình...Dung Chi?
Ách, nhầm hướng.

Quay sang bên kia, Sở
Ngọc mới biết người mà gã
áo đen đang nhìn là ai.

Là Hoa Thác.

Hoa Thác cũng đang đăm
đăm nhìn gã áo đen, vẻ
mặt phức tạp. Một lúc lâu
sau, hắn mới khẽ cất tiếng:

“Đã lâu không gặp, Hạc Tuyệt!”

Hình như bọn họ biết nhau từ trước.

Gã áo đen được gọi là Hạc Tuyệt cười lạnh một tiếng: “Hóa ra người vẫn còn nhớ tên ta, cứ tưởng người đã quên hết rồi chứ!”

Hoa Thác cười khổ, im

lặng.

Hạc Tuyết vẫn nhìn Hoa Thác chăm chăm, tiếp lời: “Sao không nói năng gì? Bốn năm không gặp, chuyện “Hoa thương Hạc kêu” không nói làm gì, nhưng trông người thay đổi nhiều quá!”

Hoa thương Hạc kêu?

Nghe hẳn nói, Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra chuyện Việt Tiệp Phi từng kể. Năm đó Hoa Thác đã từng kết giao với một kiếm khách họ Hạc, sau đó hai người chia tay. Xem ra, chính là vị Hạc Tuyệt này.

Nhưng không ngờ Hạc Tuyệt còn là một sát thủ. Trong quá trình đi ám sát, bỗng gặp lại bằng hữu năm

xưa.

Hoa Thác nói, giọng hơi lạc đi: “Là bốn năm năm tháng”. Đã lâu như thế.

Hạc Tuyệt liếc sang Sở Ngọc, ánh mắt khinh thường và chán ghét, liếc một cái lập tức rời mắt ngay: “Ngày xưa lúc chia tay, người nói muốn đi tìm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Đây mà là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Hình như trình độ thẩm mỹ của người hơi kém thì phải?”

Lúc này Sở Ngọc tóc tai tán loạn, trông hơi xấu đi một chút, nhưng chí ít vẫn nhận ra là nữ. Nghe Hạc Tuyết nói, Sở Ngọc hơi kinh ngạc: thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Không phải Chung Niên Niên sao?

Hoa Thác vẫn hơi chờ đợi, một lát sau hần mới cười cười, thấp giọng: “Đó đã là chuyện quá khứ rồi, bây giờ, không còn quan trọng nữa!” Giọng nói của hần chất chứa sâu nã, dường như không muốn nhắc đến chuyện buồn đã qua.

Hạc Tuyết hừ một tiếng: “Đừng tưởng nói như vậy là

ta sẽ bỏ qua cho người!" Hắc nâng tay, mũi kiếm lạnh lẽo chỉ thẳng vào Hoa Thác, lớn tiếng quát: "Rút kiếm! Sau bốn năm, ta muốn xem rốt cuộc người đã tiến bộ thế nào rồi!"

Giờ phút này, hắc tập trung chú ý toàn bộ vào Hoa Thác. Mục tiêu ban đầu là Sở Ngọc hoàn toàn bị bỏ qua, không thềm để

ý.

Sở Ngọc lúc này chỉ mong được bỏ qua, thừa dịp Hạc Tuyết khiêu chiến với Hoa Thác liền vội vàng kéo tay Dung Chỉ và ra hiệu cho A Man. Bọn họ vừa tránh ra, Hạc Tuyết lập tức động thủ.

Đường kiếm của Hạc Tuyết rạch không khí như muốn

xé màng nhĩ, hấn và Hoa Thác vung kiếm vun vút khiến Sở Ngọc không còn nhìn rõ nữa. Nhân cơ hội này, nàng kéo Dung Chỉ đến xem tình hình Việt Tiệp Phi nằm ở ngưỡng cửa. Không chết. May quá!

Thấy Việt Tiệp Phi vẫn còn thở thoi thóp, Sở Ngọc vội vàng sai Dung Chỉ băng bó cầm máu. Nghe thấy tiếng

kêu của A Man, Sở Ngọc ngẩng đầu lên, A Man đã tham gia cuộc đấu.

A Man vùng thương kêu to, khiến Hoa Thác và Hạc Tuyết cùng dừng động tác, nhờ thế Sở Ngọc mới nhìn rõ tình hình. Trên người Hoa Thác chi chút vết thương, dù là bị thương nhẹ nhưng so với Hạc Tuyết, y phục hẳn chỉ xộc

xệch một chút chứ không bị tổn thương chút nào. Thắng bại thế nào nhìn quá rõ ràng.

A Man hản cũng nhìn thấy Hoa Thác gặp bất lợi, nên mới vùng thương xông lên trợ lực.

Hạc Tuyết khinh miệt nhìn Hoa Thác: “Không hiểu bốn năm nay người làm những

gì, kiểm thuật không chút nào tiến triển! Bốn năm trước, kiểm thuật chúng ta tương đương, chứ không chênh lệch nhiều thế này!”

Hoa Thác thở dài, cũng không nói mình bị nội thương triển miên ba năm, mặc cho kẻ kia tùy ý hiểu lầm.

Hạc Tuyệt càng bất mãn,

cau mày: “Ta đã từng khuyên cáo người, nữ sắc gây tai họa. Chúng ta học kiếm thuật phải xa rời nữ sắc. Người lại không nghe lời, đi tìm cái gì thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Không phải người vì lấy lòng đàn bà mà tự phế bỏ kiếm thuật đấy chứ?”

Sở Ngọc vừa phái người đi triệu tập vệ binh, lúc này

đã đuổi tới. Nhìn tình hình trước mắt, cả trăm hộ vệ vây quanh, tầng tầng đao kiếm, phía sau gương cung nỏ nhắm thẳng Hạc Tuyết.

Hạc Tuyết thầm tính toán. Hẳn chẳng ngại gì trận thế này, nhưng muốn giết hết những vệ binh được huấn luyện chuyên nghiệp kia cũng phải mất khá nhiều thời gian công sức. Một bên

còn có Hoa Thác như hổ rình mồi, hợp lại đối phó, e rằng hắn sẽ rơi vào thế bất lợi.

Nhanh chóng cân nhắc lợi hại, Hạc Tuyết không chần chừ, nhún chân nhảy lên không. Binh sĩ xung quanh lao tới, nhanh như chớp hắn giết mấy người, rồi thừa dịp hỗn loạn biến mất không tung tích.

Thống lĩnh thị vệ định cho quân đuổi theo, Sở Ngọc cản lại: "Khoan đã, không cần đuổi theo. Truyền lệnh của ta, tăng cường phòng vệ. Sau này đừng để kẻ nào dễ dàng ra vào phủ như vậy nữa!"

Nghĩ đến hôm nay Hạc Tuyết nghênh ngang xâm nhập không coi phòng vệ

trong phủ ra gì, Sở Ngọc cảm thấy lạnh toát đến tận xương tủy. Nếu hôm nay không có Hoa Thác thu hút sự chú ý của Hạc Tuyết, e rằng nàng đã bị giết chết!

Hoa Thác và Việt Tiệp Phi bị thương, Dung Chỉ sau khi xử lý qua liền giao cho đại phu trong phủ chăm sóc. Hai người chỉ bị thương phần mềm, không

cần hấn đích thân lo liệu.

Vết thương trên người Hoa Thác tuy nhiều nhưng không sâu, chỉ ở ngoài da. Hình như Hạc Tuyết muốn đầy đọa hấn, nên cật lực khắc vạch khắp nơi trên cơ thể Hoa Thác. Việt Tiệp Phi thì thảm hơn, ngoài hai vết thương ở vai và bụng, còn có vết khá sâu phía sau lưng. Hơn nữa trên đường

chạy về phủ, hấn bị mất máu rất nhiều, chậm hơn chút nữa e rằng không cứu được.

Sở Ngọc sai người vẽ dung mạo Hạc Tuyết, thông báo truy nã khắp thành Kiến Khang và treo thưởng hậu hĩnh, bất kể sống hay chết. Ý cuối cùng là Sở Ngọc nhấn mạnh thêm. Bốn mươi bảy người trong Sở

viên, cộng với tám người trong phủ công chúa, tổng cộng Hạc Tuyết nợ nần năm mươi lăm mạng người, đối xử với hân như thế vẫn còn quá nhân từ.

Mấy ngày sau, Sở Ngọc chỉ có thể lưu lại trong phủ, không dám đi đâu. Trước đây mỗi lần nàng ra khỏi cửa đều có Việt Tiệp Phi đi theo, gặp chuyện gì cũng

có thể ứng phó. Nhưng hiện nay đụng phải một thích khách có kiếm thuật cao cường đáng sợ, chẳng những không bảo đảm an toàn cho nàng, mà chính Việt Tiệp Phi cũng khó lo nổi cho bản thân. Tốt nhất, Sở Ngọc vẫn nên ở trong phủ, dựa vào binh lực phòng vệ trong phủ là thượng sách.

Ba tầng hộ vệ vây xung quanh phủ, thành trì này của Sở Ngọc là an toàn nhất.

Mỗi ngày tiến cung theo thông lệ là không thể thực hiện được rồi, cũng không thể ra ngoài, Sở Ngọc chỉ có thể thu thập những đoạn tin tức ngắn.

Tam vương vẫn sống.

Chuyện này khiến tâm trạng Sở Ngọc thật nôn nao phức tạp. Về mặt tình cảm, nàng không muốn nhận tin họ chết. Nhưng về lý trí, nàng biết ngày nào họ còn chưa chết thì nguy cơ tử vong đẩy về phía mình càng nhiều bấy nhiêu.

Trong bao nhiêu chuyện sâu thẳm, nếu nói có điều gì khiến Sở Ngọc vui mừng,

thì chính là ngày đó Hạc Tuyệt xâm nhập Sở viên, Hoàn Viễn rất may lại đi vắng nên tránh được một kiếp.

Tháng tám, gió thu mơn man. Mùa thu cũng phảng phất giống như đường kiếm của Hạc Tuyệt. Chỉ khác là, Hạc Tuyệt giết người, còn mùa thu giết đi màu xanh tươi của vạn vật.

Đóng cửa trong nhà mấy ngày, Sở Ngọc nhận được hai tin tức khiến nàng đứng ngồi không yên.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 140: Tình yêu nhuộm máu

Thế sự biến ảo, thay đổi
khó lường.

Hai chuyện xảy ra.

Thứ nhất, Lưu Nghĩa Cung,
chính là vị lão thần mà Sở

Ngọc gặp trong thư phòng, hôm đó ỷ vào thân phận lớn tiếng giáo huấn Lưu Tử Nghiệp, cùng với vài vị lão thần khác có vai vế trong triều mưu đồ tạo phản. Các nhân vật chủ chốt ngoài ông ta còn có Liễu Nguyên Cảnh, Nhan Sư Bá, sau đó Liễu Nguyên Cảnh thuyết phục Thẩm Khánh Chi tham gia. Sau khi biết được kế hoạch, Thẩm Khánh Chi

hứa sẽ giữ bí mật, nhưng vừa ra khỏi cửa liền mật báo với Lưu Tử Nghiệp. Lưu Tử Nghiệp chỉ đạo Vũ lâm quân giết Lưu Nghĩa Cung, rồi cho triệu Liễu Nguyên Cảnh. Liễu Nguyên Cảnh biết mình phải chết, nên mặc triều phục rồi tự sát, còn Nhan Sư Bá cũng bị chặn giết giữa đường.

Giết ba kẻ chủ mưu, Lưu

Tử Nghiệp lại giết thêm một số nhân vật tham dự rồi mới thỏa mãn thu tay.

Liên tiếp giết mấy người, ra tay nhanh như sấm sét.

Lưu Tử Nghiệp tuyệt đối không thềm để ý lực ảnh hưởng và phe đảng của mấy vị lão thần trong triều, vì hắn vẫn nắm chắc binh quyền trong tay. Xét từ góc

độ này, xem ra hẳn và Chung Niên Niên có tiếng nói chung.

Chuyện thứ hai không phải việc triều chính, mà liên quan đến họ Vương.

Nghe được hai tin tức, tâm trí Sở Ngọc hỗn loạn vô cùng. Mặc dù Hạc Tuyết chưa bị bắt, nếu nàng ra ngoài hẳn có thể xuất hiện

và ám sát bất cứ lúc nào, nhưng nàng không thể ngồi yên được nữa. Phân vân một hồi, cuối cùng nàng vẫn quyết định mạo hiểm xuất phủ.

Lại tiến cung.

Nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp, Sở Ngọc chẳng còn lòng dạ nghĩ đến việc hành lễ nữa. Nàng hỏi luôn: "Bệ hạ, tại

sao lại giết mấy người đó?"

Đã nhiều ngày không gặp, nhìn thấy Sở Ngọc, Lưu Tử Nghiệp rất phấn khởi. Nhưng vừa gặp mặt đã bị nàng phủ đầu chặt vắn, một lúc sau hẳn mới hiểu là vì chuyện Lưu Nghĩa Cung, bỗng cảm thấy ảm ức: "A tỷ, bọn họ muốn làm phản. Chẳng lẽ ta còn không nên giết?"

Sở Ngọc á khẩu không nói được gì.

Nàng lo Lưu Tử Nghiệp giết người quá nhiều, tàn bạo độc ác nhưng nhất thời quên mất đó là hành động mà bậc đế vương cần làm. Nếu hắn không giết Lưu Nghĩa Cung, chẳng lẽ chờ đối phương đến lật đổ mình sao?

Sau một hồi run rẩy, Sở Ngọc thở thật sâu mới khôi phục bình tĩnh: “Bệ hạ giết kẻ mưu phản tất nhiên là không sai. Nhưng bệ hạ có từng nghĩ, vì sao bọn họ muốn mưu phản?” Xét đến cùng, là do Lưu Tử Nghiệp không xứng với danh hiệu hoàng đế!

Nếu hắn không tùy hứng,

bạo ngược, lạm sát, thì sao lại có người mạo hiểm tính mạng, đi làm việc đại nghịch bất đạo đó? Tuy vốn là người hiện đại, Sở Ngọc không thấy mưu phản là việc gì ghê gớm đáng xấu hổ, nhưng nàng biết trong thời cổ đại, đó là việc bêu danh nhục nhã vô cùng.

Lưu Tử Nghiệp trả lời thờ ơ: “Còn vì sao nữa! Lão tặc

Lưu Nghĩa Cung đó muốn làm hoàng đế chứ sao!”

Sở Ngọc bắt lực trừng mắt nhìn hắn, cảm thấy nếu bây giờ giảng giải cho hắn đạo lý “nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền” chỉ như “đàn gảy tai trâu” mà thôi. Dù sao người cũng đã chết rồi, nếu bây giờ nàng gây chuyện với Lưu Tử Nghiệp cũng

không thể giúp họ sống lại. Trầm mặc trong khoảnh khắc, Sở Ngọc chuyển đề tài: "Bệ hạ, bây giờ trong triều, vị trí của họ để trống. Bệ hạ định xử lý thế nào?" Tổn thất của triều đình không chỉ là mấy người đã chết. Mỗi một người bị giết còn có các bằng hữu, vây cánh, phe đảng, lợi ích ràng buộc trong đó. Họ chết đi sẽ gây ra xáo trộn

không nhỏ. Trong ngày một ngày hai, chưa chắc đã ổn định được cục diện triều chính.

Nhưng dù đang trong tình hình nước sôi lửa bỏng, Lưu Tử Nghiệp cũng không hề cảm nhận được nguy cấp, nhận ra sai lầm của mình mà chỉ một mực đổ lỗi cho người khác. Hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện,

liền nói với vẻ rất cao hứng: “A tỳ, ngày đó trong thư phòng, ta thấy lão tặc Lưu Nghĩa Cung trừng mắt nhìn tỳ. Vậy bây giờ ta sai khoét mắt hấn để a tỳ nhìn ngắm hàng ngày cho hả dạ, có được không?”

Ánh mắt Lưu Tử Nghiệp nhiệt tình hồn nhiên, nhìn nàng chăm chăm giống như con thú nhỏ muốn lấy

lòng chủ nhân. Giống như
tặng cho nàng ngọc quý,
hắn sắp dùng đôi tay vẫn
còn dính máu đi khoét mắt
người ta.

Lưu Tử Nghiệp làm như vậy
là muốn lấy lòng Sở Ngọc,
nhưng chỉ khiến nàng ghê
sợ. Trong phút chốc, nàng
không thể tưởng tượng nổi
sao trên đời lại có một kẻ
như thế, coi sinh mệnh con

người như cỏ rác, chứ
đừng nói là tiếp nhận tình
yêu mến nhuộm máu tươi
của hân.

Dù có thể nào, nàng cũng
không phải Sơn Âm công
chúa.

Là...là do Lưu Tử Nghiệp
quá yêu quý công chúa Sơn
Âm, coi nàng ấy vừa là tỷ
tỷ, vừa là mẫu thân, lại vừa

là bạn thân thiết nhất, có bất kỳ thứ gì quý giá thú vị cũng muốn tặng cho nàng ta. Nhưng đối với Sở Ngọc, đó chỉ là tình yêu bệnh hoạn mê lương, nàng không những không cảm động mà còn vô cùng sợ hãi.

Sợ đến nỗi...chỉ hận không thể đạp cửa mà bỏ chạy.

Lần trước đã chứng kiến Lưu Tử Nghiệp giết bốn đứa bé và Mặc Hương, lần này nàng lại được biết thêm về sự tàn bạo độc ác của vị hoàng đế trẻ tuổi.

Nói cách khác, thật ra hãn không nhận thức được việc mình làm, với hãn giết người là một lẽ rất tự nhiên, khoét mắt người ông họ của mình làm lẽ vật

mà nhẹ nhàng thoải mái
như dùng bữa sáng.

Bao nhiêu hắc ám, bao
nhiêu vô nhân tính, bao
nhiêu bệnh hoạn, trong
phút chốc, Sở Ngọc cứ ngơ
ngẩn nhìn Lưu Tử Nghiệp,
không tin nổi chuyện này là
có thật.

Lưu Tử Nghiệp hoàn toàn
không biết đến suy nghĩ

của nàng, tiếp tục phần
chấn kêu lên: “A tỳ, trước
kia chúng ta vẫn chơi trò
khoét mắt, sau này lại tiếp
tục chơi nhé!”

Sở Ngọc cười khổ một
tiếng, gượng che đậy nội
tâm sợ hãi, viện cớ không
được khỏe liền vội vàng
cáo từ, rời khỏi hoàng
cung.

Gần đây mọi việc không thuận lợi.

Lúc ngồi trên xe ngựa, Sở Ngọc chỉ nghĩ đến điều này.

Nàng muốn cứu người, không cứu kịp. Nàng muốn giết người, không giết được. Liên tục có những sự cố ngoài ý muốn phát sinh. Nàng vừa mới xây dựng

được chút thanh danh, giao hảo với danh lưu sĩ tộc thì xuất hiện thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Chung Niên Niên. Rất không dễ dàng gì, Chung Niên Niên tự bỏ đi, thì lại xuất hiện tên thích khách bức nàng không dám ra khỏi cửa. Bởi vì không ra khỏi cửa, nàng đã bỏ lỡ bao nhiêu biến đổi lớn trong triều, đừng nói tới phản ứng nhanh nhạy, mà

thậm chí làm chút gì cứu
vãn nàng cũng không thể.

Liên tiếp bao nhiêu việc
phát sinh, nhìn qua thì như
là không liên quan gì,
nhưng Sở Ngọc không khỏi
nghĩ đến, liệu có phải một
bàn tay trong bóng tối
đang thao túng hết thảy?

Phải chăng có một người
đối lập với nàng? Nàng

muốn giết người, thì hấn
bảo vệ, nàng muốn cứu
người, thì hấn không cho
nàng cứu, nàng muốn xây
dựng thanh danh, thì hấn
hủy diệt, nàng muốn phò
tá hoàng đế, thì đối
phương làm cho nàng
không thể ra khỏi cửa.

Người đó là ai? Trên đời
này, lại có kẻ điều khiển tất
cả mà không lưu dấu vết

như vậy hay sao?

Tuy khả năng này rất nhỏ, nhưng ngồi trên xe nhàn rồi, Sở Ngọc vẫn đem tất cả các đối tượng khả nghi ra lọc một lần trong đầu.

Từ Thẩm Khánh Chi, đến Hà phò mã, rồi đến người cuối cùng có khả năng nhất, là Thiên Như Kính.

Không đúng, nếu là Thiên Như Kính, hẳn có rất nhiều cơ hội giết nàng, vì sao lại phải tốn công mời một tên sát thủ?

Trước mắt nàng dường như có một bức màn bao phủ, che đi phần quan trọng nhất, khiến nàng không nhìn thấy điểm mấu chốt và chân tướng sự việc.

Trước khi về phủ, Sở Ngọc cải nam trang, lệnh cho xe ngựa chạy đến cửa nhà họ Vương.

Chuyện thứ hai làm nàng kinh động, liên quan đến họ Vương, đến Vương Huyền Mô và Vương Ý Chi.

Trong lúc nàng không thể ra khỏi cửa, vị trí quyền lực trong họ Vương có sự thay

đổi. Vương Huyền Mô không còn là người chủ trì dòng họ nữa, không phải tự nguyện rút lui mà bị lật đổ.

Gia chủ mới rất không vừa mắt với vẻ tiêu dao của Vương Ý Chi, vừa lên nắm quyền lập tức khai đao với hắn.

QUYỂN 3

Chương 141: Vương gia bạc bẽo vô tình

Lúc Sở Ngọc tìm đến nhà Vương Ý Chi, có rất nhiều người vây quanh xem, quan tâm cũng có, vui sướng khi người khác gặp họa cũng có.

Mỗi người mang một vẻ

mặt khác nhau, cùng chăm chú nhìn cổng lớn đang mở rộng.

Cửa gãy hỏng, mấy đoạn gỗ nằm chỏng chơ dưới đất.

Đáy lòng Sở Ngọc trầm xuống. Nàng xuống xe, theo sát là Hoa Thác.

Vết thương của Việt Tiệp

Phi chưa lành. Khi Sở Ngọc mạo hiểm xuất môn, Dung Chỉ liền sai Hoa Thác tạm thời làm hộ vệ. Bình thường Việt Tiệp Phi ngồi phía trước hoặc nằm trên nóc xe. Nhưng Hoa Thác thì tự động ngồi trong khoang xe cùng nàng.

Xuống xe, Sở Ngọc hỏi thăm một người đang đứng xem thì biết, khoảng một

tuần hương trước, người của họ Vương dẫn theo một đám tôi tớ, không thềm gõ cửa mà phá cửa xông vào. Hiện giờ không biết bên trong lành dữ ra sao.

Tạ ơn người đó, Sở Ngọc ngấm nghĩ một lát, liền cùng Hoa Thác tiến vào. Vừa đến cửa, có bốn hộ vệ cao to lực lưỡng chặn nà

lại.

Sở Ngọc nhìn bốn người, khẽ mỉm cười: "Ta họ Dụ, tên Tử Sở, là bạn thân của Ý Chi huynh. Không biết ở đây xảy ra chuyện gì vậy?"

Bốn gã hộ vệ liếc nhìn nhau, lại nhìn quần áo sang trọng của nàng, rồi im lặng tránh đường.

Sau khi qua cửa, Sở Ngọc dựa theo trí nhớ của mình, cùng Hoa Thác tiến vào nội viện. Trên đường quang cảnh bừa bãi, cây hoa quý giá bị giẫm đạp lung tung, gãy đổ ngổn ngang trên mặt đất. Lúc đến bên hồ, Sở Ngọc nhìn thấy Vương Ý Chi.

Bên hồ, hàng liễu bắt đầu xơ xác, không còn màu

xanh óng ả như tơ lụa nữa. Bên rừng liễu, Vương Ý Chi đang nằm nhàn nhã trên giường, cạnh đó là án kỷ đen hình vuông với một bầu rượu. Vương Ý Chi khẽ nâng chén rượu, ánh mắt yên tĩnh, hơi có ý cười.

Wương Ý Chi chính là người như thế. Dù ở đâu, xung quanh có bao nhiêu người, thì chỉ liếc mắt một cái,

người ta sẽ chú ý đến hắc đầu tiên.

Từ lần đầu tiên Sở Ngọc nhìn thấy hắc, và bây giờ đều là như vậy.

Sở Ngọc bỗng phát hiện, không chỉ một mình nàng mới được tiến vào. Quanh nàng còn có nhiều người khác, đều là các công tử nhà giàu ở Kiến Khang. Họ

túm tùm lại, nhìn về phía Vương Ý Chi và người bên cạnh hắn ta, thì thầm to nhỏ.

Những người đứng ngoài cổng vây xem là dân chúng. Còn những người được qua cửa vào tham quan hiện trường là hào phú thế gia. Bọn hộ vệ giữ cửa đánh giá y phục để cho vào, canh gác kiểu đó thú

vị thật!

Nhưng lúc này Sở Ngọc không còn lòng dạ nào mà vui vẻ. Có lẽ Vương Ý Chi không sao, nàng nhẹ nhàng thở ra, cùng Hoa Thác tiến về phía trước. Thấy Tiêu Biệt cũng trong đó, nàng đến bên cạnh hắn. Bây giờ nàng có thể nhìn rõ người đang đứng phía trước Vương Ý Chi. Sở

Ngọc đã từng gặp người này, tên là Vương Hành Chi, là đường huynh của Vương Ý Chi. Hắn đứng cách Vương Ý Chi khoảng một trượng, sắc mặt âm trầm.

“Người này là chủ trì họ Vương hiện nay sao?” Sở Ngọc cảm thấy kỳ lạ. Xem bộ dạng, Vương Hành Chi là kẻ hỉ nộ thể hiện ra mặt,

sao có thể đấu lại lão cáo
già Vương Huyền Mô!

Sở Ngọc chỉ khẽ lăm bằm,
nhưng Tiêu Biệt bên cạnh
thấp giọng cho nàng đáp
án: “Vương Hành Chi là
con trai của đương gia họ
Vương!”

Thì ra là thế! Lão tử không
ra mặt, sai con đến để
tránh tiếng là tiền bối ức

hiếp vẫn bối sao? Nhưng bây giờ cũng ức hiếp rõ ràng rồi còn gì! Một bên là Vương Hành Chi và đám tôi tớ hộ vệ lên đến mấy chục người, một bên là Vương Ý Chi chỉ có một mình. Cảnh tượng này nhìn qua là thấy ngay!

Nhưng không hiểu sao, Sở Ngọc thấy thái độ Vương Ý Chi rất thoải mái bình thản.

Trên đường đến đây, lòng dạ nàng như lửa đốt. Nhưng đến nơi nhìn thấy vẻ nhàn nhã của hân, nàng cũng dường như trầm tĩnh lại.

Hôm nay trên danh nghĩa họ Vương, Vương Hành Chi tới là để tra xét chi phí sinh hoạt của Vương Ý Chi. Có lẽ vì lười, hoặc vì nguyên nhân nào đó, thế nhưng

Vương Ý Chi không hề chuyển tài sản sang quyền sở hữu tư nhân. Bởi vậy, bây giờ Vương Hành Chi lấy danh nghĩa họ Vương đến thu hồi là hoàn toàn hợp pháp hợp lý.

Nhưng không hợp tình.

Vương Hành Chi kiểm kê tất cả những tài sản thuộc về họ Vương, bao gồm

phòng ốc đất đai, bàn ghế, cây cối hoa cỏ, cho đến quần áo, mũ, giày, tất... Như vậy, toàn bộ mọi thứ từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới đều thuộc về họ Vương, bao gồm cả y phục mà Vương Ý Chi đang mặc.

Nếu có thứ gì thuộc về Vương Ý Chi, thì chỉ mỗi cơ thể hảnh mà thôi!

Đợi Vương Hành Chi sai người kiểm kê xong, Vương Ý Chi chậm rãi đặt chén rượu xuống, rất nhàn nhã hỏi: "Kiểm xong rồi hả?" Hắc thờ ơ, như thể chính hắn mới là người không chế cục diện.

Wương Hành Chi không ngờ đến giờ phút này Vương Ý Chi vẫn thờ ơ như thế, làm

nổi bật chính bản thân hấn đang phách lối tỏ vẻ, giống như hạng tôm tép nhãi nhép buồn cười. Trong lòng càng căm hận, hấn lạnh giọng: “Vương Ý Chi, từ nay về sau người không còn là người nhà họ Vương nữa. Hôm nay ta lệnh cho người rời khỏi đây, không được mang theo bất cứ thứ gì của họ Vương!”

Vương Ý Chi cười dài, ngồi thẳng dậy, bắt đầu cởi y phục. Thời tiết đã chuyển mát, Vương Ý Chi cởi xuống hai tầng mới lộ ra áo trắng bên trong. Vương Hành Chi trợn mắt há mồm nhìn động tác của hắn, hồi lâu sau mới như bừng tỉnh mộng kêu lên: “Người làm gì vậy?”

Vương Ý Chi nhìn hắn cười

dài: “Hành Chi vừa nói, không phải sao? Lúc ra khỏi cửa, ta không được mang theo bất cứ thứ gì của họ Vương. Quần áo trên người cũng của họ Vương, tất nhiên ta phải cởi ra để trả lại cho Hành Chi!”

Câu nói khiến Vương Hành Chi á khẩu, một lúc lâu sau mới cất được tiếng: “Bộ y phục này tặng cho người,

không cần cời nữa!” Nói xong hắt hơi hồi hận. Nếu bắt Vương Ý Chi cời ra, chẳng phải là khiến hắt ta càng bị nhục nhã sao? Nhưng lời đã ra khỏi miệng, ở đây có nhiều người chứng kiến, hắt cũng không tiện nuốt lời.

Vương Ý Chi cười ha ha, nhấc áo ngoài lên đi thẳng ra phía cửa. Sở Ngọc hơi do

dự, rồi nhanh chóng đuổi theo. Nhưng đến tận cổng lớn nàng mới đuổi kịp, nắm lấy tay áo hăn: “Ý Chi huynh muốn đi đâu, tại hạ tiến một đoạn đường có được không?”

Vương Ý Chi liếc nhìn Sở Ngọc, khẽ mỉm cười rồi gật đầu. Hai người cùng lên xe, đợi Hoa Thác ngồi lên rồi Vương Ý Chi nói một địa

chỉ. Sở Ngọc cũng không biết đó là chỗ nào, chỉ dặn phu xe. Cuối cùng khi xe dừng ở một ngõ nhỏ, Sở Ngọc mới nhận ra chung quanh là những căn nhà gỗ, cao thấp không đều. Quần áo người ở đây cho thấy họ là dân nghèo, nhiều cặp mắt lén lút hiếu kỳ, không hiểu vì sao một xe ngựa xa hoa lại xuất hiện ở chốn này.

Vương Ý Chi tạ ơn Sở Ngọc, rồi không chút chần chừ nhảy xuống. Hắn đi vào ngõ hẻm, đến cuối ngõ, trước một căn nhà gỗ khá mới thì dừng lại, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng rất chật hẹp, trừ một giường gỗ thì không còn vật dụng gì khác. Vương Ý Chi bước

vào phòng liền nằm xuống giường, dang hai chân hai tay, nhắm mắt lại. Hồi lâu sau, hăn mới mở mắt, nhìn về phía Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa vẫn đang trợn mắt há mồm: “Tử Sở huynh thấy lạ hả?”

Sở Ngọc cười khỏ một tiếng: “Đúng là thấy lạ!” Bây giờ nàng đã rõ, đây là căn nhà nằm trong khu dân

nghèo mà Vương Ý Chi đã chuẩn bị từ trước. Hình như hắn đã sớm đoán được mình sẽ bị đuổi khỏi Vương gia, nên đã chuẩn bị trước chỗ ở. Có điều..."Huynh đã sớm đoán được sẽ bị Vương Hành Chi đối xử như thế, vì sao còn để hắn tùy ý làm bậy?" Bị đuổi khỏi nhà là sung sướng lắm sao? Mất đi nguồn kinh tế, chịu khổ sở

là tốt lắm sao?

Một công tử đại thiếu gia quen có người hầu hạ, giữa căn phòng nghèo nàn tối tăm vẫn ngời sáng như ngọc minh châu, nhưng nhìn thế nào, hắt và quang cảnh xung quanh cũng không thể nào phù hợp được.

Vương Ý Chi khẽ cười: "Sao

có thể phản đối hẳn? Ta chẳng may vướng vào vòng tranh giành quyền lực trong họ Vương, ăn chùa uống chùa ở họ Vương đã lâu như vậy. Bọn họ không bắt ta trả nợ, thế là ta có lợi rồi đó chứ!” Hắc cười lên, khuôn mặt càng tuấn mỹ tiêu sái, quần áo trên người hơi xộc xệch, tràn đầy ý vị phóng túng.

Sở Ngọc biết cũng không còn cách nào, đành từ giã hẳn: “Nếu huynh sống ở đây không quen, Sở viên lúc nào cũng mở rộng cửa chào đón huynh!” Xoay người rời đi, nàng nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm thấp khẽ: “Đa tạ!”

Vầng trăng sáng trên trời rơi xuống nước bùn, là cảm

giác thế nào? Vương Ý Chi hiện nay cho nàng hiểu cảm giác đó. Hắc vốn là thế gia công tử, được nâng niu bảo bọc từ nhỏ, được trưởng bối trông đợi rất nhiều, bạn bè cực kỳ hâm mộ nhưng nhiều người sấm soi ghen ghét. Bây giờ, hắc bị đuổi khỏi nhà không một xu dính túi, sống trong căn nhà gỗ thấp bé ở khu dân nghèo, cái ăn ngày mai

cũng không biết sẽ ra sao.
Bởi vậy, trên miệng Sở
Ngọc nói là tùy ý hăn,
nhưng ngày hôm sau lại tới
thăm.

Vương gia bạc bẽo vô tình.

Cả một họ Vương thế gia
vọng tộc, cứ thế đuổi
Vương Ý Chi đi mà không
chút đoái hoài đếm xỉa.
Thậm chí, trước đó cũng

không có người nào báo với
hắn một câu. Người duy
nhất yêu thương hắn là
Vương Huyền Mô, nay đã
lui về tuyến sau, không
tham gia chính sự nữa.

Thói đời thay đen đổi trắng
như vậy đấy! Từ trên mây
ngã xuống, dù Vương Ý Chi
không thấy đau, nhưng Sở
Ngọc lại sưng sờ kinh ngạc.

Nằm ngoài dự liệu của nàng, Vương Ý Chi không bó tay chịu đói. Hắn dựng một cái sạp ở đầu ngõ, nhận viết chữ cho mọi người. Vương Ý Chi viết chữ cực đẹp. Không chỉ các dân nghèo không biết chữ xung quanh nhờ hắn viết thư, mà còn có các thế gia công tử quen biết từ trước đến nhờ hắn viết theo mẫu.

Vương Ý Chi phải dựa vào bán chữ để kiếm sống, nhưng lại rất tiêu dao tự tại. Món rau dưa sơ sài hẳn ăn được, giường gỗ cứng hẳn cũng ngủ được. Lúc đầu Sở Ngọc ngạc nhiên, mấy ngày sau dần chuyển sang bội phục.

Xưa nay từ nghèo trở nên giàu thì dễ, nhưng từ giàu

chuyển xuống nghèo thì rất khó chấp nhận. Vương Ý Chi thích ứng tự nhiên như vậy, Sở Ngọc đúng là chứng kiến lần đầu.

Bốn, năm ngày sau, liên tục ngày nào Sở Ngọc cũng đến chỗ Vương Ý Chi. Hai ngày đầu, nàng còn lo lắng đề phòng Hạc Tuyết ám sát. Sau đó không thấy động tĩnh gì, nàng dần dần

yên lòng. Sở dĩ nàng thường xuyên đến thăm Vương Ý Chi là vì sợ hãnrời đi.

Phần hoa phú quý, thành Kiến Khang không thể giữ chân hãnr. Có lúc nhìn thoáng ngẫunhiên, Sở Ngọc nhận thấy trong mắt Vương Ý Chi là ý muốn ra đi, là hình ảnh đường xa bụi cát, ở nơi mà nàng

không đến được.

Nhưng Sở Ngọc không ngờ ngày đó lại đến sớm như thế! Sáng sớm như mọi ngày, Sở Ngọc đẩy cửa tìm Vương Ý Chi. Phòng trống không, trên giường, có một nghiên mực chặn bên trên tấm giấy vuông vức.

Sở Ngọc nhấc tờ giấy lên, trên là hàng chữ: "Trong

trời đất này, mặc ta tiêu dao. Tử Sở đọc thư, không cần đưa tiễn!”

Cầm tấm giấy, Sở Ngọc có thể tưởng tượng ra cảnh Vương Ý Chi lúc viết bốn câu này, trong mắt là ý cười bất kham tiêu sái. Bây giờ không còn bất kỳ thứ gì câu thúc ràng buộc hần. Thế giới rộng lớn như vậy, hần có thể theo tâm ý của

mình, đi đến bất cứ nơi nào mình muốn.

Có lẽ, Vương Ý Chi đã có ý muốn ra đi từ lâu. Vương gia đuổi hắn đi lại hợp với tâm ý của hắn. Trời đất bao la, bốn bề là nhà.

Thế cục trong thành Kiến Khang, không phải hắn không biết, nhưng hắn không thèm để ý. Người

khác tranh đấu thế nào, chẳng liên quan gì đến hấn. Lúc này rời đi không phải tránh họa hay gì khác, mà chỉ vì hấn muốn đi.

Hấn muốn đi, thế là đi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Sở Ngọc đọc đi đọc lại bốn câu, tâm trạng cũng dần thoải mái lên. Nàng không

khỏi mỉm cười: “Ta đúng là mua dây buộc mình!”

Nàng gọi Hoa Thác rồi bước ra cửa. Bên ngoài ánh mặt trời chói lọi. Sở Ngọc đang định gấp tờ giấy cất đi, bỗng dừng tay, sắc mặt biến đổi.

Nàng nhìn thấy, phía trong nét mực và giấy trắng, có những lỗ kim châm lổm

đốm. Dưới ánh mặt trời, lờ mờ hiện ra.

QUYỂN 3

Chương 142: Không gặp được người

Lỗ kim châm rất nhỏ, ở trong nhà không nhìn thấy được. Dưới ánh mặt trời mới hiện ra trước mắt nàng.

Đó là một chữ.

Sở Ngọc chớp mắt, nghĩ Hoa Thác đang ở đây, nên vội giả vờ như không có việc gì, cất giấy vào tay áo rồi cùng Hoa Thác trở về xe ngựa.

Kế hoạch ban đầu là đến thăm Vương Ý Chi rồi vào cung, nàng không thay đổi. Đi qua cửa hoàng cung, rồi nàng mới đứng lại, giơ tờ giấy ra trước ánh nắng xem

một lần nữa.

Sở Ngọc cau mày, một hồi lâu mới gấp tờ giấy lại cất đi, lòng thầm nghi hoặc.

Vương Ý Chi muốn nói gì với nàng?

Tại sao phải dùng biện pháp bí mật để giấu chữ trong thư?

Lắc lắc đầu, tạm thời Sở Ngọc áp chế nghi vấn, nâng tinh thần đi gặp Lưu Tử Nghiệp. Hai người thể hiện một chút tình cảm chị em, rồi Lưu Tử Nghiệp nói hiện nay không đủ nhân lực, quyết định thăng chức tất cả quan viên lên hai cấp, để bù vào chỗ trống của mấy vị phụ chính đại thần bị giết.

Sở Ngọc không hiểu lắm về việc thay đổi nhân sự trong triều, nhưng nghe Lưu Tử Nghiệp nói thiếu người, liền nảy ra một ý: "Bệ hạ, ta tiến cử cho bệ hạ một người, được không?"

Người mà nàng muốn tiến cử, tất nhiên là Hoàn Viễn. Hiện nay, nàng đã bị hơn một nửa các công tử thế gia trong thành Kiến Khang

trở mặt, cũng mất đi lòng tin phò trợ với Lưu Tử Nghiệp. Lúc này nàng tiến cử Hoàn Viễn là vì ý đồ riêng. Hoàn Viễn nắm giữ một phần binh quyền, sau này xảy ra tai vạ gì, nàng cũng được đảm bảo an toàn hơn.

Lưu Tử Nghiệp giết nhiều người, đương nhiên thừa ra một số chức vụ. Thấy a tỳ

hứng thú, hăng liên cho nàng tùy ý chọn lựa. Sở Ngọc so sánh các chức vị, cuối cùng chọn chức “Đan Dương doãn” cho Hoàn Viễn.

Chức này nói trắng ra là, trưởng quan phụ trách kinh thành, nắm giữ cả về binh quyền, hành chính, bổ nhiệm, kiện tụng, cũng tham dự triều chính. Về

cấp bậc thì không cao, nhưng thực tế lại rất quan trọng, ở gần hoàng đế.

Sở Ngọc lựa chọn vì hai lý do: gần thiên tử và nắm giữ binh quyền của kinh thành.

Bởi là nữ, nàng không thể ra mặt làm việc gì ngoài xây dựng tiếng tăm cho "Dụ Tử Sở". Còn Hoàn Viễn

vốn đã rất nổi danh về văn tài, bây giờ được ban cho một chức quan cũng là hợp lý.

Cùng Lưu Tử Nghiệp bàn thảo và quyết định, Sở Ngọc cảm thấy nội tâm nhẹ nhàng thoải mái hơn. Nhân tiện, nàng cũng bàn bạc với hoàng đế về khả năng thực hiện chế độ thi cử. Hiện nay triều đình đang lựa

chọn quan viên theo chế độ tiến cử, rất dễ có khuynh hướng dùng người không khách quan. Quan viên thường tiến cử những người con nhà quyền quý, như vậy, những người có thực tài nhưng thuộc tầng lớp dưới sẽ không có cơ hội tiến vào chính quyền trung ương. Đây chính là lý do tại sao trước đây Sở Ngọc không muốn mở rộng kết

giao.

Bây giờ nếu thay đổi thì sao? Dù nàng trở mặt với bọn quyền quý thế gia, chẳng lẽ không còn biện pháp khác?

Tác phong ngang ngược và thô bạo của Lưu Tử Nghiệp khiến Sở Ngọc rất kinh ngạc. Nhưng bên cạnh kinh ngạc, nàng cũng thấy được

ánh sáng ở phía chân trời, có thể đánh vào sự lũng đoạn chính quyền của tầng lớp quý tộc hiện nay bằng chế độ thi cử.

Có lẽ hơn một ngàn năm sau, vào thế kỷ hai mươi mốt, khoa cử là một cách lựa chọn lạc hậu. Nhưng bây giờ mới là sau công nguyên mấy trăm năm, lựa chọn người tài bằng cách

này lại vô cùng tiến bộ.

Sở Ngọc vốn không nghĩ đến phương diện này, vì ấn tượng của nàng với chế độ thi cử không nhiều. Nhưng thay đổi góc độ để xem xét, nàng mới phát hiện mình đã phải đi đường vòng xa thế nào. Thay vì mất công lấy lòng bọn danh lưu sĩ tộc, chi bằng trợ giúp hoàng đế tăng cường chế

độ quân chủ chuyên chế, chọn lựa nhân tài để củng cố quyền lực trong tay.

Sở Ngọc càng nghĩ càng thấy tim đập rộn ràng. Chỉ cần có thể kiểm chế một chút sự thô bạo tùy hứng của tiểu hoàng đế, thì việc này hoàn toàn khả thi. Dù sao nàng đã chuẩn bị đường lui, bây giờ dũng cảm thử thách một lần

cũng không hề gì.

Lưu Tử Nghiệp nghe Sở Ngọc miêu tả, cũng cảm thấy rất mới mẻ. Với hấn ý này rất hay. Có thể đánh vào tầng lớp quý tộc môn phiệt, thật là đúng tâm ý của hấn. Điều duy nhất cần lo nghĩ là, khi thực hiện sẽ vấp phải sự chống đối kịch liệt của quý tộc môn phiệt. Dù sao cũng ảnh hưởng

đến lợi ích của bọn họ.

Lưu Tử Nghiệp tuy tính tình tàn bạo, nhưng mấy ngày nay cũng đã có chút tiến bộ. Hắn có thể lường được khó khăn khi tiến hành phương thức mới, nên không vội vàng lập kế hoạch ngay. Mà chính bản thân Sở Ngọc cũng không hiểu rõ lắm về trình tự tiến hành khoa cử, biết đại khái

là thông qua cuộc thi ở các nơi để lựa chọn những trí thức ưu tú ra làm quan, nhưng cụ thể thi cái gì, thi thể nào thì lại cần cân nhắc cẩn thận.

Ra khỏi hoàng cung, Sở Ngọc cảm thấy rất thoải mái, bởi vì hôm nay nàng không nhắc đến việc giết tam vương với Lưu Tử Nghiệp. Những dòng lưu lại

của Vương Ý Chi giúp nàng nhìn rõ bản thân hơn. Nàng vốn không phải người quyết đoán sát phạt, tâm địa sắt đá lạnh lùng, cũng không am tường mưu sâu kế hiểm. Tuy tầm nhìn của nàng có thể bao quát cả ngàn năm, nhưng mưu kế thì không sâu, không lớn, không đủ thâm hiểm. Nếu nàng cố bắt buộc mình trở thành người như vậy, e

rằng “khéo quá hóa vụng”.

Nhìn ra khuyết điểm này,
với nàng lại là chuyện tốt.

Nếu để sống sót, nàng phải
cưỡng ép mình làm điều
trái với lương tâm, để sau
này phải hối hận day dứt
suốt đời, thì sống như thế
còn có ý nghĩa gì nữa!

Trở về phủ, Sở Ngọc thay

đổi nam trang, do dự một chút rồi bảo Hoa Thác ở lại, còn mình thì gọi A Man và Việt Tiệp Phi đi theo. Sau một thời gian tĩnh dưỡng, vết thương của Việt Tiệp Phi đã khá lên nhiều. Tuy chưa khỏi hẳn, nhưng để đánh nhau thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Xe ngựa dừng lại trước chùa Kiến Sơ. Sở Ngọc hít

một hơi thật sâu để đè nén cảm giác bất an, rồi mới bước xuống.

Tờ giấy mà Vương Ý Chi để lại cho nàng, vết kim châm trên đó tạo thành hình chữ “Nhiên”.

“Nhiên” là gì? Nhớ ra Tịch Nhiên – người giao hảo với Vương Ý Chi, Sở Ngọc liền đến ngôi chùa này.

Vì sao Vương Ý Chi phải bí mật truyền tin cho nàng? Hẳn sợ ai nhìn thấy? Sở Ngọc không đoán được. Hàng ngày, nàng vẫn đi cùng Hoa Thác. Tuy không muốn nghi ngờ Hoa Thác, nhưng “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”, nàng phải tạm thời cách ly Hoa Thác.

Sau đó đi tìm Tịch Nhiên.

Có lẽ từ miệng Tịch Nhiên, nàng sẽ biết được điều mà Vương Ý Chi muốn nói.

Nhưng Sở Ngọc vừa mới bước xuống, liền thấy có một nhóm người tụ tập trước chùa Kiến Sơ, chỉ trỏ vào trong, hình như đang bàn tán gì đó.

Linh cảm có chuyện chẳng

lành, nàng vội chạy đến hỏi thăm thì được biết, vừa rồi có thích khách vào chùa. Sau khi giết một số hòa thượng, hắn đột nhập biệt phòng của đại sư Tịch Nhiên – người xưa nay vốn chẳng thù oán với ai. Một lát sau, mọi người vào phòng thì không thấy ai nữa, chỉ còn một vũng máu dưới nền.

Nghe nói, thích khách đó
mặc y phục đen, che mặt
cũng bằng vải đen.

***

Trong Mộc Tuyết viên,
người áo đen đứng trước
mặt Dung Chi, nắn chiếu
rọi những vết máu còn
vương trên áo.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 143: Công chúa không phải công chúa

Nói chuyện với các tăng nhân thủ tự một hồi, Sở Ngọc, Việt Tiệp Phi và A Man đi xem xét các thi thể hòa thượng – lúc này được đặt ngay ngắn trên nền chính điện. Cảnh đó, có vài ba hòa thượng, mặt cắt

không còn hạt máu, trắng
bạch lo sợ, đang bất an thì
thăm to nhỏ.

Sở Ngọc sai Việt Tiệp Phi đi
kiểm tra các thi thể, rồi lại
hỏi chuyện các hòa
thượng. Có người chứng
kiến lúc thích khách giết
người nói, thích khách mặc
toàn bộ y phục đen, đầu
đội nón, dưới nón lộ ra nửa
mặt cũng che vải đen nên

không biết dung mạo thể nào. Nhưng mỗi lần hấn vung kiếm, âm thanh lại rít lên ghê rợn, nghe nhỏ dài như tiếng hạc kêu.

“Đúng là Hạc Tuyệt rồi!” Sở Ngọc hỏi xong thì Việt Tiệp Phi cũng kiểm tra các thi thể xong xuôi. Hấn quay lại, lấy khăn lau vết máu trên tay: “Vẫn thủ pháp giết người quen thuộc.

Đâm thẳng cổ họng, nhất kiếm chí mạng, xuất thủ nhanh gọn tàn ác. Ngoài ra Hạc Tuyệt còn có đặc điểm là, mỗi lúc xuất kiếm, lại có tiếng gió rít giống như tiếng hạc kêu, vì vậy đây cũng là biệt hiệu của hắn!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu: “Nói như vậy thì, đúng là Hạc Tuyệt rồi!” Nhưng, tại sao hắn lại muốn giết Tịch

Nhiên? Người hắc cần giết là nàng, nàng muốn tìm Tịch Nhiên thì liên quan gì đến hắc?

Hạc Tuyết? Sao lại là Hạc Tuyết?

Hắc liên quan gì đến Vương Ý Chi? Liên quan gì đến chuyện Vương Ý Chi muốn nói với nàng?

Trực giác của Sở Ngọc mách bảo rằng nàng đã bỏ qua điều gì đó, chân tướng sự việc không phải như vậy. Nàng thật nôn nóng, chuyện không chỉ dừng lại ở đây. Càng nghĩ càng không biết mình đã bỏ sót cái gì.

Tại sao lại là Hạc Tuyết? Toàn bộ tâm trí của nàng đều dồn vào câu hỏi hóc

búa này.

***

Trước mặt Dung Chỉ, người y phục đen cởi áo ngoài, lộ ra một màu đỏ chói.

Hoa Thác vừa xé bỏ khăn che mặt, vừa vẫy tay làm quạt cho đỡ nóng: "Bảo ta đóng giả ai không làm, lại đi đóng giả tên quỷ giết

người Hạc Tuyết kia!”

Dung Chỉ điềm nhiên cười: “Hai người đúng là trẻ con! Việc mấy năm trước chỉ là chuyện nhỏ, thế mà giận dữ đến tận bây giờ, không ai chịu nhận lỗi!” Sai Hoa Thác làm vậy, là bởi vì Hoa Thác hiểu rõ Hạc Tuyết. Hai người đã thân thiết nhiều năm, dù là cách xuất kiếm, hay tạo tiếng hạc

kêu, Hoa Thác đều có thể bắt chước giống y chang.

Hoa Thác bĩu môi khinh thường: “Đừng nói ta giống hắc, chúng ta hoàn toàn khác nhau! Được rồi, việc đã xong, công chúa sẽ không đến tìm Tịch Nhiên nữa đâu, ta về nghỉ ngơi!”

Dung Chi khẽ gật đầu. Hắc vẫn nằm dựa trên bệ đá.

Mùa thu, rừng trúc mang vẻ dịu hiu. Bệ đá lạnh buốt, cái lạnh mùa thu như len lỏi, ngấm vào da thịt. Nhưng Dung Chỉ không thấy lạnh, ánh mắt hân nhu hòa bình tĩnh, dường như không phải là kẻ vừa ra lệnh giết người diệt khẩu. Dung Chỉ lấy từ trong tay áo ra một tấm giấy, mở ra xem: “Trong trời đất này, mặc ta tiêu dao. Tử Sở

đọc thư, không cần đưa tiền!”

Chút nắng chiều còn sót lại, chiếu rọi lên các lỗ kim li ti trên mặt giấy tạo thành hình chữ “Nhiên”. Nhìn hồi lâu, Dung Chỉ thở dài lắm bầm: “Không ngờ trước khi đi, Vương Ý Chi còn nhắn lại cái này!”

May mà sáng nay, Hoa

Thác theo Sở Ngọc xuất môn đã nhìn thấy vẻ khác thường của nàng lúc xem tờ giấy. Thừa dịp hồi phủ, hăn kể lại sự tình. Dung Chỉ lập tức sai hăn lén trộm tấm giấy trong xiêm y của Sở Ngọc. Vương Ý Chi giấu chữ trong thư, có thể giấu được Hoa Thác, nhưng sao giấu được cặp mắt Dung Chỉ.

Nhìn thấy con chữ, với trí tuệ của Dung Chỉ, lập tức hiểu ra rất nhiều. Hẳn không cần hỏi nguồn gốc nguyên nhân, không cần tìm Tịch Nhiên hay Vương Ý Chi để chứng thực, chỉ đơn giản nói với Hoa Thác một chữ: “Giết!”

Bổ sung thêm một câu: “Đóng giả Hạc Tuyết!”

Sắc bén, quả quyết, tàn
nhẫn, kín đáo.

Không chút lưu tình.

Duy nhất đáng tiếc là, Hoa
Thác vừa trở về báo lại,
không giết được Tịch
Nhiên, hắn đã trốn thoát.
Tuy nhiên Hoa Thác đã
đâm người kia một kiếm rất
sâu, trong nửa khắc không
có ai cứu chữa thì chỉ còn

nước chết.

Không để công chúa gặp
Tịch Nhiên còn sống, về cơ
bản đã đạt được mục đích.
Trong quá trình có chút xiu
thay đổi, hẳn không cần
bận tâm.

“Vương Ý Chi...” Dung Chỉ
chậm rãi vò nát tờ giấy, rồi
nắm chặt những mảnh vụn
trong tay, không khỏi mím

cười: “Không cần đưa tiền?
Người đã biết, công chúa
không phải là công chúa,
nhưng người không để ý.
Người chỉ coi nàng là Dụ Tử
Sở mà người mẫn mộ sao?”

Một Vương Ý Chi tiêu sái,
hắn không sánh bằng,
nhưng chẳng hề hâm mộ,
cũng không hướng tới.
Trong lòng rất rõ ràng, hắn
và Vương Ý Chi là hai kiểu

người hoàn toàn khác nhau. Bọn họ tự lựa chọn con đường của mình, lý trí tỉnh táo, và không hối hận.

Cẩn thận tính toán lại, tất cả các con đường, khả năng, những quân cờ mẫu chốt đang nằm trong tay. Bao nhiêu ngã rẽ, bao nhiêu tình huống giao thoa phức tạp phát sinh, nhưng hẳn không chút hoang

mang. Giống như có một bàn tay thép mạnh mẽ, tập hợp và điều khiển tất cả một cách vững vàng.

Không biết đã bao lâu, hẳn cảm thấy hơi mệt mỏi, liền thông thả nhắm mắt lại.

Chiều hôm buông xuống, một màu đen bao phủ rừng trúc thanh u.

***

Mấy ngày sau, Sở Ngọc liên tục phái người tìm kiếm Tịch Nhiên. Trong lòng nàng vẫn còn một tia hi vọng, không thấy thi thể của Tịch Nhiên, thì không thể khẳng định là hắn đã chết.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Ngoài tìm Tịch Nhiên, Sở Ngọc muốn tìm cả Vương Ý Chi, nhưng việc này còn khó khăn hơn. Một ngày trước khi nàng đến chùa Kiến Sơ, Vương Ý Chi đã đi đâu không rõ tung tích. Nàng không biết nơi hắc muốn đến, lại không dám giống trống khua chiêng đi tìm, chỉ sợ chưa đến nơi thì Vương Ý Chi đã bị giết.

Trừ việc phái người ra ngoài thành tìm Tịch Nhiên, hàng ngày Sở Ngọc đều quanh quẩn ở khu dân nghèo, hi vọng có thể gặp người nào đó chứng kiến lời nói cử chỉ của Vương Ý Chi trước khi ra đi, từ đó phỏng đoán một vài dấu vết.

Sau nhiều ngày liên tiếp

thất vọng, cuối cùng Sở Ngọc cũng phát hiện ra một manh mối. Một người ở cùng ngõ với Vương Ý Chi đưa nàng đến một căn nhà gỗ tồi tàn. Mái nhà thủng, ván cửa và vách tường xiêu vẹo, dường như chỉ cần đẩy mạnh là cả căn nhà cũ nát sụp xuống.

Chủ nhà là một người quê làm nghề bện giày rơm.

Cách đây vài năm, hấn đã
từng làm hộ vệ trong nội
uyễn phủ công chúa.

QUYỂN 3

Chương 144: Diệt cỏ tận gốc

Đưa chút tiền cho kẻ dẫn đường, Sở Ngọc nhìn căn nhà trước mặt.

Cửa khép hờ. Sở Ngọc thấp thỏm, chậm rãi đẩy cửa ra. Bên trong, mùi mốc meo ẩm ướt xộc lên, giống như

mùi rơm rạ mốc ngâm lâu trong nước.

Sở Ngọc không khỏi nhú mào.

Chỗ này thật không giống nơi có người ở. Nhưng kẻ kia khẳng định, Vương Ý Chi đã từng đến đây.

Việt Tiệp Phi thấy thế liền hỏi: “Công chúa, hay là

chúng ta không vào nữa?”

Sở Ngọc lắc đầu, lệnh cho Việt Tiệp Phi canh bên ngoài, còn nàng và A Man bước vào trong.

Căn phòng thấp nhỏ bày biện sơ sài, chỉ có một giá gỗ xiêu vẹo và hai đồng rơm mục nát, một người đang nằm ngủ khò khò trên chiếu.

Nghe nói chủ nhà tên là Đỗ Uy. Quần áo hằn rách rưới, bẩn thỉu, khuôn mặt râu ria xồm xoàm. Nhưng thu hút chú ý nhất là những vết sẹo ngang dọc trên mặt, trông rất dữ tợn. Chỗ vết sẹo không mọc được râu ria, cho thấy trước đây hẳn đã bị thương nghiêm trọng thế nào.

Thân hình hảnh cao lớn, nhưng rất gầy, trơ cả khung xương, xem ra không được khỏe lắm. Mà hai chân hảnh, một bên chỉ còn đến đầu gối, một bên mất cả chân vịn vẹo khác thường, xem ra cũng là vì vết thương cũ.

Sở Ngọc khẽ kêu lên hai tiếng, không nhìn Đỗ Uy nữa mà cẩn thận quan sát

xung quanh. Trong không khí có mùi rượu, mà mấy cái bát không nằm lẫn lóc ở góc tường.

Hắn say khướt rồi.

Sở Ngọc không khỏi nhú mày, thầm than mình đến không đúng lúc. Tại sao Đồ Uy không uống sớm, không uống muộn, mà đúng lúc này lại uống say?

Việt Tiệp Phi canh chừng bên ngoài, khoảng một phút sau, thấy Sở Ngọc chán nản đi ra.

Dưới ánh mặt trời, nàng hít thở không khí mới mẻ trong lành để xua đi mùi ẩm mốc. Rồi nàng nghiêng rặng cằm giận nói: “Hắn say quá! Không ngờ lại say kinh khủng như vậy, lay

thế nào cũng không tỉnh.
Bãi giá hồi phủ, ngày mai
lại tới!”

Việt Tiệp Phi “a” một tiếng,
dường như nảy ra ý gì:
“Công chúa, sao không bắt
luôn tên tiểu tử đó về phủ,
chờ hấn tỉnh lại muốn hỏi
gì thì hỏi? Như vậy công
chúa đỡ phải mất công đến
chỗ này, ảnh hưởng đến
tôn quý!”

Sở Ngọc sững sốt, ánh mắt hơi kỳ lạ. Nàng nói khẽ: “Không cần! Cứ để hấn ở đây! Mang về phủ e rằng không hay lắm!”

Nói xong, không để Việt Tiệp Phi kịp hiểu ra sao, nàng xoay người ra khỏi con hẻm nhỏ.

Sở Ngọc không lên xe ngựa

mà chậm rãi bước trên con đường khúc khuỷu. Việt Tiệp Phi không hiểu có chuyện gì, nhưng nhìn thái độ của nàng, thấy có lẽ không nên hỏi nhiều, bèn đánh xe theo. Sở Ngọc đến bên bờ sông Tần Hoài. Con sông lẳng lẳng chảy xuôi, trên mặt sông, sóng gợn lăn tăn nhẹ nhàng như không nỡ làm hại bất cứ ai, bất kỳ thứ gì. Nhưng có ai

biết, dưới đáy sâu đang
chứa bao nhiêu mạch nước
ngâm hunng dữ chảy xiết?

Sở Ngọc rời đi chưa bao
lâu, một bóng áo trắng liền
xuất hiện. Hắn nới lỏng
ống tay áo, lộ ra cổ tay
trắng nõn sạch sẽ. Ngón
tay thon dài ấn trên cửa,
chất gỗ thô ráp đâm vào
lòng bàn tay mềm mại.
Dung Chỉ khẽ thở dài, đẩy

cửa bước vào.

Thấy người trong nhà vẫn ngủ say, hẩn điềm nhiên lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình nhỏ, mở nút quơ quơ dưới mũi Đỗ Uy. Mùi nồng đậm như dội thẳng thẳng vào trí não người say, khiến người ta nhanh tỉnh táo. Đỗ Uy mơ màng mở mắt ra, cúi kính kêu lên: "Ai thế?"

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, hỏi ôn hòa: “Người có nhớ, khoảng ba, bốn năm trước, phủ công chúa xảy ra chuyện gì không?”

Vừa nhắc đến phủ công chúa, Đỗ Uy giật bắn người. Hắn nhìn Dung Chỉ với vẻ nghi hoặc, rồi như nhớ ra điều gì, cả người run rẩy.

Hàm răng hằn va lập cập,
mãi sau mới lấp bắp dứt
quãng: “Người...người...là
người...”

Dung Chi vẫn mỉm cười,
cặp mắt tối đen ôn thuận
như hòa. Nhưng dường
như Đỗ Uy đang nhìn thấy
yêu ma quỷ quái: “Người...
người...đến đây làm gì?”

Dung Chỉ cười dài: “Người đang chết vẫn ta sao? Tên vô danh tiểu tốt vẫn còn sống sót năm đó, to gan gớm nhỉ?”

Ngôn ngữ hằn rất mềm mại nhu hòa, nhưng Đỗ Uy lại cảm thấy đầy sát ý lạnh lẽo tàn khốc khiến người ta kinh sợ. Hẳn phải phất nhớ lại đêm hôm đó, gắng gượng bò lên khỏi hố chôn

ở ngoại thành, mất một chân và khắp người vô số vết thương. Những năm qua, hắn cố gắng kéo dài hơi tàn ở chỗ hẻo lánh này, không ngờ hôm nay gặp lại ác mộng vẫn hành hạ hắn hàng đêm.

Dung Chỉ thở dài: “Vừa rồi có người tìm người, người đã nói gì?”

Đỗ Uy sợ hãi liên tục lắc đầu. Say khướt bao lâu, vừa mới tỉnh lại, làm sao biết có ai đến?

Dung Chỉ mỉm cười cực kỳ ấm áp: "Thế thì tốt!"

Hắn xoay người rời đi.

Đỗ Uy nằm liệt trên chiếu, giờ này mới nhận ra cả người ướt đầm mồ hôi. Vừa

rồi thật sợ hãi, nhưng không ngờ lại giữ được tính mạng, khiến hắn run rẩy mừng thầm.

Đỗ Uy vội vàng bám lấy vách tường đứng lên. Hắn rút từ dưới chiếu ra hai xâu tiền, khập khiễng bước ra ngoài.

Vừa mở cửa, Đỗ Uy nhìn thấy một thân áo đỏ đứng

thẳng phía trước. Người đó đứng chắn trước cửa, quần áo một màu đỏ tươi. Hấn chưa kịp nghĩ nhiều, cổ họng chột lạnh.

Cảm giác mỏng, mát nhưng bén nhọn xâm nhập da thịt, như có thứ gì vừa bị chặt đứt.

Sao lại mát thế nhỉ? Hấn đưa tay sờ cổ, thấy một

chất lỏng ấm áp, nghi hoặc
giơ tay lên, chỉ thấy một
màu đỏ tươi giống như
màu áo của người trước
mặt.

Đỗ Uy định hô hoán, nhưng
cảm thấy gió thu mát lạnh
thổi vào cổ họng. Chưa kịp
hiểu chuyện gì, hấn ngã
lăn xuống đất.

***

Dung Chỉ chậm rãi bước trong ngõ hẻm, phía sau là Hoa Thác đang từ tốn thu hồi trường kiếm. Bầu trời thu xanh trong, gió nhẹ thổi làm tà áo hắt tung bay như đang trôi bồng bềnh.

Dung Chỉ khẽ mở miệng, không biết đang nói chuyện với ai: “Vương Ý Chi đã muốn tìm công chúa, tất

nhiên biết rõ sự tình. Ta đã đoán ra, sao có thể không diệt cỏ tận gốc?"

***

Ngày hôm sau, Sở Ngọc lại vào cung. Sau khi về phủ thay đổi trang phục, nàng còn chưa kịp biết tin Đỗ Uy chết, thậm chí, xe ngựa chưa chạy khỏi ngõ tư trước phủ, thì phát sinh

chuyện ngoài ý muốn.

QUYỂN 3

Chương 145: Âm thác dương sai (*)

* Thuật ngữ nhân tướng học, ý nói sự mâu thuẫn giữa ngoại hình và trí tuệ, nội tâm

Mấy ngày Sở Ngọc xuất phủ, cũng bốn chồn cắn thận dè dặt, nhưng thấy

bình an vô sự nên dần lơ
lửng cảnh giác. Cho nên khi
một lần nữa bị lọt vào tập
kích, nàng phản ứng không
kịp.

Ban đầu là xe ngựa va
chạm. Sở Ngọc đang ngồi,
bỗng thấy xe rung lắc dữ
dội khiến nàng suýt ngã
sấp xuống. Cố gắng vịn vào
thành xe để ngồi vững
hơn, nàng nhìn qua khe hở

rèm xe ra ngoài thấy mấy người mặc áo tơi, đầu đội nón đang vung kiếm tấn công tới đây. Việt Tiệp Phi và A Man đứng hai bên chống trả, tuy chưa thua nhưng cũng không chiếm ưu thế.

Trong lòng cả kinh, nhưng Sở Ngọc nghĩ lại cũng thấy không cần quá lo lắng. Chỗ này ngay gần cổng phủ, chỉ

cần cố kéo dài thời gian, hộ vệ dũng mãnh trong phủ sẽ tiến ra bảo vệ nàng và bắt trói bọn thích khách.

Lại lịch bọn chúng thế nào, chỉ cần sau đó nàng thăm vẫn là được.

Nhưng nàng mới nghĩ chưa bao lâu, lại thấy xe ngựa chuyển động, không phải chạy chậm mà phóng kịch

liệt về phía trước.

Vì vậy, Sở Ngọc lại một lần nữa suýt té sắp xuống. Phút chốc nghĩ đến điều gì, nàng vội vàng xốc màn xe trước mặt lên. Ngồi ở vị trí đánh xe cũng là một thích khách đội nón, mặc áo tơ. Hắn chăm chú đánh xe, hình như chưa để ý đến nàng.

Thích khách quật ngựa cực kỳ thô bạo, khiến cho hai con ngựa bị đau chạy lồng lên như bay. Sở Ngọc bị lắc liên tục đến hoa mắt chóng mặt.

Sở Ngọc sắc mặt đại biến. Dù có ngồi vững hay không, nàng vẫn phải xoay người, tìm cách nhảy xuống ở phía sau. Cứ để bọn họ bắt đi, viễn cảnh ra

sao nà²ng không dám tưởng tượng. Nhưng mạo hiểm nhả²y xuống xe, cũng có nguy cơ trọng thương rất lớn.

Nhưng bây giờ Sở Ngọc không kịp cân nhắc liệu có bị thương nặng không, thậm chí mình làm vậy có ổn không. Trong tình thế gấp gáp, có thể nghĩ ra một biện pháp ứng phó là đã rất

khó khăn rồi.

Sở Ngọc còn chưa kịp đến cửa sau. Màn xe bị xốc lên, một thân hình áo đen linh hoạt khom lưng chui vào. Ngay sau đó, nàng dừng động tác, vì mũi kiếm lạnh buốt kề lên cổ, như sắp xuyên qua da thịt.

Sở Ngọc toàn thân cứng ngắc, ngược mắt lên đối

diện với ánh mắt lạnh lẽo tàn khốc của Hạc Tuyết. Ánh mắt sắc bén như dao, dường như muốn băm vằm khuôn mặt nàng. Chạm vào ánh mắt kia, nàng chỉ thấy đầu óc trống rỗng, mọi suy nghĩ đình trệ. Nàng nhìn môi hằn mấp máy, một lát sau, ngôn ngữ mới truyền tới tai nàng: “Chớ manh động! Người cứ thử chạy trốn! Chỉ cần bước một

bước, ta sẽ giết ngươi!”

Ngữ điệu hần rất bình tĩnh. Nhưng Sở Ngọc biết, hần không hề uy hiếp, mà đang trần thuật sự thật.

Chính vì trần thuật sự thật, nên mới càng khủng bố.

Không khí trong khoang xe như bị buộc chặt bằng một sợi tơ mảnh, chỉ cần thở

mạnh một chút, sợi tơ sẽ đứt.

Nói xong, Hạc Tuyết thu kiếm, khẽ ngồi dựa trên vách xe đối diện, dường như hoàn toàn không lo Sở Ngọc sẽ chạy trốn.

Xe ngựa vẫn chạy như bay, thỉnh thoảng lại xóc nảy lên khiến hai người không thể ngồi vững. Sở Ngọc cảm

thấy thật xui xẻo, về thời
cổ đại mà còn bị say xe.

Không biết đã trải qua bao
lâu, suy nghĩ hỗn loạn cuối
cùng khôi phục được chút
tỉnh táo, Sở Ngọc gắng áp
chế cảm giác say xe khó
chịu, thở cất tiếng: "Này...
Hạc Tuyết!"

Hạc Tuyết nhìn nàng,
không nói gì.

Thấy hần không có phản ứng quá dữ dằn, Sở Ngọc mới đánh bạo nói tiếp: “Ngươi...không giết ta sao?” Tuy có rất nhiều nghi vấn, nhưng lúc này, điều khiến nàng thấy lạ nhất là, mấy ngày trước Hạc Tuyết còn đuổi giết nàng, sao bây giờ chỉ bắt không giết?

Trong điều kiện thế này,

nàng rất khó suy tính chặt chẽ, chỉ có thể chọn hỏi vấn đề thiết thực nhất.

Hạc Tuyết lãnh đạm liếc nhìn nàng, nói với vẻ hơi khó chịu: “Ta không còn ý đó nữa! Tuy là thích khách, nhưng như nhiều người biết, ta không giết nữ nhân. Người là nữ nhân, ta không giết!”

Nghe hấn nói, Sở Ngọc cảm thấy an toàn hơn. Bây giờ nàng đang ở thế yếu, Hạc Tuyệt không cần nói dối nàng. Hấn bảo không giết, là sẽ không giết.

Tính mạng đã bảo đảm, Sở Ngọc cũng bạo gan hơn, lại nhỏ giọng mở miệng: “Đã tha cho ta, sao còn bắt cóc?” Nàng cố gắng nói thật khẽ, để tránh kích

động sự tàn khốc của Hạc Tuyết.

Khóe miệng Hạc Tuyết nhếch lên thành một nụ cười lạnh buốt, chậm rãi nói: "Người cho rằng ta vì người? Ta vì Hoa Thác!" Hắn nhìn Sở Ngọc từ trên xuống dưới, rồi khinh thường nói tiếp: "Không hiểu vì sao Hoa Thác chọn người, nhưng rõ ràng hắn

lưu lại phủ của người. Ta chỉ cần trói người lại, Hoa Thác sẽ ngoan ngoãn đến xin lỗi ta!”

Xem dáng vẻ hả hê của hắn, dường như rất đắc ý với sáng kiến của mình, Sở Ngọc trợn mắt há mồm, lát sau mới dờ khóc dờ cười nói: “Người...uống dấm cũng phải tìm đúng đối tượng a!” Không hiểu sao

những kẻ mà nàng gặp, nếu sức lực, võ nghệ hơn người thì y như rằng trí não đều có vấn đề thể nhĩ? Việt Tiệp Phi, Hoa Thác có suy nghĩ rất thuần khiết đơn giản, A Man thì hơi ngây ngốc. Những tưởng tên Hạc Tuyết này khác, nhưng hóa ra vẫn là minh chứng sinh động của chân lý “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”.

Hắn thu thập tin tức từ đâu vậy? Nhăm lẩn quá rồi!

Hoa Thác vì nàng mà lưu lại phủ công chúa? Muốn hắn đầu hàng, phải bắt Dung Chi mới đúng, trói nàng thì làm được gì?

Thăm căn rắng mấy lần, Sở Ngọc tỏ vẻ kính nể mà nói: “Hạc Tuyệt, thực ra người tìm nhăm người rồi! Hoa

Thác lưư lại phủ công chúa không phải vì ta!”

Hạc Tuyệt hừ một tiếng: “Nếu muốn ta thả ngươi, cũng nên tìm lý do hay hơn chút đi! Hắc không vì ngươi, chẳng lẽ vì ta? Lần trước ta ám sát ngươi, nếu không vì bảo vệ cho ngươi, tại sao biết sẽ bại trận mà hắc không chạy trốn?”

Lúc ấy Dung Chỉ cũng đứng đó a!

Sở Ngọc trợn mắt, biết rằng nhất thời khó thuyết phục được kẻ này, đành phải hạ giọng nhẹ nhàng giải thích: “Lần trước người ám sát ta, không phải đã nói sao? Kiếm thuật của Hoa Thác vài năm không tiến bộ mà thậm chí thụt lùi, người không thấy lạ à?”

Việc mà Hạc Tuyết đã tự mình kiểm chứng, quả nhiên hấp dẫn sự chú ý của hắn. Ngẫm nghĩ một lát, hắn nhíu mày: "Cũng đúng, rốt cuộc là tại sao?" Tuy cãi nhau, nhưng bọn họ đã từng là bằng hữu giao hảo, Hạc Tuyết khá hiểu về Hoa Thác. Hắn không phải là kẻ lười luyện tập võ nghệ.

“Bởi vì hấn bị thương, rất nặng, suýt nữa mất mạng!” Sở Ngọc cố gắng thể hiện vẻ mặt thật nghiêm trọng, vừa nói vừa liếc trộm Hạc Tuyệt. Quả nhiên hấn thay đổi sắc mặt, nàng lại tiếp lời: “Hoa Thác bị trọng thương vừa lúc gặp ta, ta cũng có chút cảm tình, liền giấu hấn trong phủ để an dưỡng và chữa thương. Cách đây không lâu hấn

mới khỏi hấn đó!” Nàng không nói dối, chỉ bỏ bớt vài bộ phận quan trọng thôi.

Hạc Tuyết không để ý đến thái độ của nàng. Vừa nghe Hoa Thác bị thương chí mạng, nguy hiểm suýt chết, trong nháy mắt sắc mặt hấn trở nên rét lạnh. Đột nhiên chồm tới, Hạc Tuyết túm cổ áo Sở Ngọc,

cất tiếng âm u lạnh lùng:
“Ai làm Hoa Thác bị
thương?”

Hạc Tuyết nôn nóng, quên
không khống chế lực tay,
bỗng nghe “xoạc” một
tiếng. Vải áo của Sở Ngọc
không chắc chắn xúng với
lực tay hấn, cứ thế rách
tung.

Không kịp nghĩ ngợi gì,

theo bản năng, Sở Ngọc
vung tay tát và đẩy hẳn ra.

QUYỂN 3

Chương 146: Người đừng xằng bậy

Sở Ngọc phản ứng rất mạnh, nhưng phản ứng của Hạc Tuyết còn mạnh hơn.

Nàng vung tay tát, là theo trực giác của phái nữ, nhanh không kịp suy nghĩ.

Nhưng Hạc Tuyết còn nhanh hơn, hấn vội buông tay như chớp xẹt, nhoáng một cái đã lùi tận cuối xe, người dán chặt vào thành xe.

Vung một cái tát, Sở Ngọc vừa tức giận vừa xấu hổ. Từ khi nàng đến đây, với thân phận công chúa, ngoại trừ lần trước bị Dung Chỉ nghi ngờ thân phận,

còn thì không kẻ nào dám
lột y phục nàng.

Sở Ngọc cúi xuống nhìn,
hóa ra xiêm y không tổn
hại nhiều như trong tưởng
tượng. Vừa rồi nghe thấy
tiếng xé dài, cứ tưởng là
một đường rách lớn, thật
ra chỉ hé mở cổ áo và một
bên bờ vai, xem như áo hở
vai đi!

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, lửa giận nhanh đến nhanh đi. Dù sao vừa rồi Hạc Tuyết sốt ruột nên lỡ tay, mà hấn sốt ruột cũng vì nàng khơi mào. Ngược mắt nhìn Hạc Tuyết, định nói chút gì xoa dịu, bỗng nàng thấy hấn nhắm mắt với vẻ...kinh tởm, mặt trắng bệch như tờ giấy, như phải nhìn thấy thứ gì ghê sợ vô cùng.

Sở Ngọc trong lòng động
đậy, đứng dậy định bước
tới. Hạc Tuyết hé mắt, thấy
ý đồ của nàng vội nhắm
chặt mắt lại hét lớn:
"Người...người đừng tới
đây!"

Sở Ngọc hỏi kỳ quái: "Tại
sao không?" Xem dáng vẻ
Hạc Tuyết, dường như
nàng vừa biến thành mãnh

thú quái vật. Ngược lại, Sở Ngọc không hề sợ hãi, chân bước vững chãi tiếp tục tiến về phía Hạc Tuyết.

Lúc này không biết xe ngựa đã đến nơi nào, rung lắc trong xe càng mạnh. Sở Ngọc không biết mình bị bắt làm tù binh đã bao lâu. Hình như bây giờ là hoàng hôn, ánh nắng chiều tà chỉ còn nhàn nhạt. Lúc trước

rời khỏi phủ nàng còn chưa kịp ăn trưa, bây giờ cảm thấy đói cồn cào.

Xe ngựa vẫn phi nhanh. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên nhìn qua khe hở màn xe, Sở Ngọc chỉ thấy màu xanh, màu vàng, rồi lại màu đen chuyển động. Không nhìn rõ cảnh vật, nhưng qua nửa ngày rồi, không biết đã đi được bao

hiều dăm.

Mặc dù biết mục tiêu của Hạc Tuyết không phải là mình khiến nàng yên tâm hơn, nhưng Sở Ngọc không dám chắc hẳn sẽ buông tha nàng. Nếu hẳn không muốn gặp rắc rối nên thủ tiêu nàng trước thì sao?

Thấy vẻ khác thường của Hạc Tuyết, trực giác Sở

Ngọc cảm thấy đây chính là cơ hội. Hẳn không cho nàng đến gần, nàng lại càng muốn mạo hiểm thử một phen. Dừng lại, Sở Ngọc quan sát kỹ dáng vẻ Hạc Tuyết. Hình như hẳn không giả vờ, mà đang sợ hãi thực sự.

Hạc Tuyết nhắm mắt một hồi, thấy không có động tĩnh gì, cho rằng sóng gió

đã qua bên mở mắt ra. Phóng to trước mặt hẳn, là bờ vai trần, da thịt mềm mịn, trắng trẻo như ngọc ngà. Hạc Tuyết ngu ngơ trong khoảnh khắc, rồi lấy tay bịt mũi. Nhưng giữa kẽ tay, máu vẫn chảy ròng ròng.

Che chắn mũi, Hạc Tuyết tránh nhìn bờ vai Sở Ngọc, kêu âm lên: “Người, người,

người, người...nhanh kéo y phục lên đi!”

Sở Ngọc sửng sốt. Vừa rồi nghĩ đến mấy khả năng tại sao Hạc Tuyết sợ hãi như thế, lại không đoán được nguyên nhân này...

Nàng nhớ lại lúc Hạc Tuyết lên xe cầm kiếm uy hiếp nàng. Hắn chỉ kiếm vào cổ nàng nhưng cố gắng tránh

xa. Sau khi đe dọa nàng không được chạy trốn, hấn lại ngồi ra chỗ xa nàng nhất. Lúc trước nàng cho rằng hấn tài cao gan lớn, không sợ nàng chạy, nhưng kết hợp tình hình bây giờ mới phát hiện ra nguyên nhân mẫu chốt: hấn sợ nữ sắc.

Vừa rồi nàng đánh người là bản năng, còn hấn lùi về

phía sau...cũng là bản năng.

Mới thấy một bờ vai đã không chịu nổi, nếu để hấn xuyên qua đến thế kỷ hai mươi mốt, cho xem thời trang mùa hè, chắc là hấn chảy máu đến chết mất!

Hạc Tuyết không ngừng phun máu mũi, mà vì Sở Ngọc không chịu kéo áo lên

che vai, máu mũi hắt càng lúc càng tuôn như suối chảy.

Hai dòng đỏ tươi, giống như trong cống tắc vừa được khai thông, cứ ào ạt chảy.

Thấy Sở Ngọc còn định tiến tới, Hạc Tuyết rất cuộc hoảng sợ. Hắt nhớ ra thân phận của nàng, nhớ ra lời

đồn đại về nàng, liền không chịu nổi kêu to: “Người, người, người đừng xằng bậy! Nếu người còn tới nữa, ta sẽ hô hoán lên đây!”

Sở Ngọc nhếch mép tiếp lời: “Người cứ kêu đi! Kêu rách họng cũng không có ai tới cứu đâu!” Lời nói ra khỏi miệng khiến nàng ngọt ngào. Tình thế thay

đổi thực là điên đảo!

Hai người ở trong xe gây tiếng động lớn như thế, nhưng kỳ lạ là, tên đánh xe bên ngoài là đồng bọn của Hạc Tuyết nhưng lại như không nghe thấy gì, hoàn toàn không dừng xe hay tham gia hỗ trợ.

Sở Ngọc và Hạc Tuyết đồng thời nhận ra điểm khác

thường này, cùng lúc nhìn về phía đầu xe. Hạc Tuyết tuy liên tiếp phun máu mũi, nhưng tinh thần vẫn vững vàng. Cùng lúc này, rèm xe phía trước bị xốc lên, xuất hiện trước mắt hai người là một gương mặt tuấn tú cao nhĩ.

Dung Chỉ sắc mặt tái nhợt, nhưng cặp mắt tối đen lại sáng lấp lánh. Một tay hấn

dựa vào phần tiếp giáp
khu vực xe, một tay cầm
thanh trường kiếm. Hắn có
vẻ uể oải lười biếng, thậm
chí yếu ớt, nhưng trường
kiếm trong tay lại chậm rãi
nâng lên, chỉ thẳng vào
Hạc Tuyết: "Ngày xưa
thường nghe Hoa Thác nói,
Hạc Tuyết không sợ trời,
không sợ đất, điểm yếu
duy nhất là...rất sợ nữ sắc.
Ta vốn không tin, không

ngờ hôm nay bắt gặp mới biết là sự thật!”

Hạc Tuyết dường như không nghe thấy lời trêu chọc. Ánh mắt lạnh lẽo âm u nhìn chăm chăm vào mũi kiếm của Dung Chi, dường như gặp phải địch thủ cao cường. Sở Ngọc không hiểu kiếm thuật, không biết Dung Chi cầm kiếm hờ hững thế kia có gì huyền

diệu. Nhưng trong lòng Hạc Tuyệt sáng tỏ, người áo trắng trước mặt nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng mũi kiếm đang chỉ vào góc chết của hắn, nếu hắn mạnh động phản kích sẽ cực kỳ bất lợi.

Hạc Tuyệt thâm kinh hãi.

Vừa rồi bọn họ ẩn ỉ trong xe, nhưng người này không hề nhúc nhích. Hắn không

vội vã tiến vào giải cứu công chúa mà đợi đến khi Hạc Tuyết bộc lộ điểm yếu mới thừa cơ lợi dụng.

Hạc Tuyết vốn là kẻ tàn bạo lạnh lùng, nhưng chỉ có thể bình tĩnh khi đối diện với người mình không để ý hoặc căm hận. Người kia rõ ràng đến cứu công chúa, vậy mà trong tình huống này lại có thể bình

thản chờ đến lúc có lợi nhất, không quan tâm đến việc nạn nhân có thể gặp nguy hiểm. Một kẻ lạnh lùng tàn độc vô tình như thế, Hạc Tuyết hẳn không thể sánh bằng.

Cân nhắc một chút, Hạc Tuyết thấy không có khả năng bắt Sở Ngọc để uy hiếp Dung Chỉ. Mà tình trạng hẳn bây giờ vô cùng

tệ hại, mặc dù tự tin vào
kiếm thuật, nhưng không
thể tập trung đánh kiếm
trong khi chảy máu mũi ào
ạt được! Ngấm nghĩ, Hạc
Tuyệt dùng lực khế đập
chân, nhảy xuống phía sau
xe ngựa.

Thấy Hạc Tuyệt đi rồi,
Dung Chỉ nhẹ nhàng thở
hắt ra, trường kiếm rơi
xuống sàn xe. Một thân y

phục trắng, mái tóc đen hơi
rối, đồng tử mờ mịt uể oải.
Hắn không để ý kiểm mà
nhìn Sở Ngọc, nở nụ cười
nhợt nhạt: “Để công chúa
sợ hãi rồi!”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 3

Chương 147: Lời nói dối dịu dàng

Sở Ngọc không cười, chỉ
lạnh lẽo nhìn Dung Chỉ.

Chuyện Hạc Tuyết nghĩ,
sao nàng không nghĩ đến?

Mặc dù biết Dung Chỉ giành
được lợi thế, nhưng nội

tâm nàng như có từng đợt
gió lạnh buốt thổi qua. Sở
Ngọc không ngờ, trong
hoàn cảnh nguy hiểm thể
này mà nàng còn để ý, còn
khó chịu.

Nàng không thể không để
ý, bởi vì đó là Dung Chỉ.

Trong lòng thật lạnh, lạnh
đến buốt giá.

Dung Chỉ cười cười, vừa tùy ý, vừa khinh mạn. Cả người hắn vẫn duy trì tư thế cũ, dựa vào nơi giáp ranh giữa khoang và đầu xe, một tay vịn vào vách xe. Xe vẫn xóc nảy, trường kiếm trên sàn trượt và đâm lung tung vào góc. Hắn vẫn cứ đứng, giữ thẳng lưng không dễ dàng gì nhưng cũng không ngã xuống.

Sở Ngọc nhìn hẩn chăm chăm, thậm chí không bảo dừng xe lại. Xe ngựa tiếp tục chạy nhanh nghiêng ngả, bánh xe lướt qua chướng ngại, khoang xe va chạm liên tục giống như một người say đang đâm đá lung tung. “Người vừa chờ ở bên ngoài?” Chờ nhược điểm của Hạc Tuyết phát tác? Nếu chẳng may Hạc Tuyết không có nhược

điểm đó? Nếu Hạc Tuyết
thẹn quá hóa giận mà giết
chết nàng?

Hắn vẫn yên tâm? Bởi vì
căn bản không hề quan
tâm, cho nên sẵn sàng bỏ
mặc?

Đôi mắt Dung Chỉ tối đen,
trong đó dường như pha
trộn ý cười, ý nghiền ngẫm,
lại có cả ý đùa cợt: “Đúng!”

Tuy đã sớm đoán được, nhưng chính tai nghe hẳn nói, Sở Ngọc vẫn cảm thấy tim mình như vừa bị đâm một kim. Hơi hơi nhói đau thôi, nhưng vô cùng khó chịu.

Vấn đề thứ nhất đã hỏi rồi, nhưng cái sau sẽ dễ mở miệng hơn: “Người đuổi theo cứu ta, là không tình

nguyện đúng không?”

Dung Chỉ mỉm cười không nói. Nhưng trong nụ cười của hắn, Sở Ngọc có thể đọc ra câu trả lời.

Sở Ngọc hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, rồi lại mở to. Mũi kim đâm vào ngực hình như chưa có ai nhổ ra, cảm giác đau nhức nằng nằng nó đang tồn tại: “Ta

hiếu rồi...Dung Chỉ, sau khi trở về, người hãy đi đi!" Nói như vậy, hấn đâu có muốn ở bên cạnh nàng.

Dung Chỉ vẫn mỉm cười, ôn hòa thông dong, cao nhã xuất trần: "Được!"

Hấn là như vậy, xưa nay không quan tâm đến bất cứ thứ gì. Tất cả lời nói trước đây đều là giả, giả, giả.

Nào là sẽ không rời đi, nào là...

Sở Ngọc như bị chọc giận, cảm thấy rất khó chịu. Tại sao trong lúc nàng gặp sóng to gió lớn, Dung Chỉ lại bình tĩnh như không vậy? Sao có thể như vậy? Nàng lạnh giọng nói: "Bây giờ chúng ta nhìn thấy nhau đều khó chịu, sao

người còn không nhanh xuống xe? Không khiến người bận tâm, ta cũng khỏi bận mắt!”

Xe ngựa đang chạy như bay, Sở Ngọc không dám chắc có thể khống chế ngựa hoặc nhảy xuống bình yên. Nhưng nhìn thấy Dung Chỉ, nàng như bị khơi lửa giận, cho dù có bị trọng thương cũng không muốn

liên quan đến hẳn.

Không ngờ Dung Chỉ lại khẽ cười: “Công chúa nếu không muốn nhìn thấy ta, thì tự mình nhảy xuống xe đi. Bây giờ đang thuận gió mà đi, ta thấy rất thoải mái, không muốn xuống!”

Động tác biến khách thành chủ này khiến Sở Ngọc kinh sợ. Nàng oán hận cắn môi,

lại liếc nhìn Dung Chỉ. Hắn vẫn ung dung cao nhẽ, quần áo tóc tai bị gió thổi hỗn loạn nhưng phong thái không chút nào suy giảm.

Sở Ngọc khẽ thở dài, quyết định xoay người nhảy xuống phía sau xe. Bọn họ đang ở trên một ngọn núi cao, xe ngựa đang phi nhanh lên đỉnh núi, đường khúc khuỷu gập ghềnh. Sở

Ngọc cố hết sức mới men đến cạnh xe, mấy lần suýt ngã sắp. Xốc màn xe lên, thấy cây rừng núi đá liên tục lùi về phía sau, quyết tâm, nàng định nhảy xuống.

Gió mạnh thổi ào ạt vào khoang xe. Trong làn gió, tâm trí Sở Ngọc bỗng nhiên thanh tĩnh lại. Vừa rồi nàng nổi giận nhưng đã xem nhẹ

một vấn đề. Nàng cẩn thận như thế mà mấy lần suýt ngã sắp xuống, nhưng vị trí và tư thế của Dung Chỉ ác liệt hơn nàng nhiều, cơ sao lại đứng vững được?

Chuẩn bị bước đi, chân lại thu về. Sở Ngọc xiêu vẹo quay lại đầu xe, cạnh chỗ Dung Chỉ, mắt nhìn hẩn hẩn chăm chăm. Bị nhìn chăm chăm, Dung Chỉ mỉm cười

chậm rãi nói: “Công chúa đúng là lật lọng. Vừa nói muốn đi, giờ lại không đi? Chẳng lẽ không bỏ ta được?”

Giọng hần trầm thấp ôn hòa nhưng đầy vẻ trào phúng giễu cợt. Sở Ngọc vừa nghe lại không khỏi nổi giận, nhưng nàng cố nén, đưa tay kéo rèm xe ra.

Hắn luôn đối với nàng dịu dàng mềm mại như nước, chưa từng châm biếm trào phúng thẳng thừng như vậy. Lúc này thái độ khác thường càng khiến nàng sinh nghi.

Quang cảnh phía trước xe ngựa hiển hiện trước mắt Sở Ngọc.

Nàng nuốt một ngụm khí.

Sở Ngọc đã hiểu vì sao Dung Chỉ lại đứng vững như vậy. Một bên mắt cá chân của hắn bị kẹp trong cọc gỗ. Nàng không biết cọc gỗ đó để làm gì, hình như là để nối liền và cố định giữa ngựa và xe, lúc này cũng cố định luôn chân của Dung Chỉ.

Cọc gỗ do sự chấn động

của xe, xay nghiền lên mắt cá chân Dung Chỉ. Sở Ngọc nhìn xuống phía dưới chân hần. Vạt áo trắng và ủng trắng bị máu nhuộm đỏ tươi, bởi có y phục che đi nên nàng không biết mức độ nghiêm trọng thế nào, nhưng có thể tưởng tượng ra được.

Mài phá hết da thịt rồi sẽ đến gân cốt, đau đớn kinh

khủng.

Hắn có thể đứng như vậy, xe chuyển động cũng không ngã xuống, không phải bởi có khả năng đứng vững, mà vì trả giá bằng tàn phá cơ thể. Gương mặt hắn tái nhợt, cũng bởi lý do này.

Hắn giống như nỗ lực hết đà, ngay cả lực rút

chân ra để giải cứu chính mình cũng không có, cho nên mới đợi Hạc Tuyết bộc lộ sơ hở, rồi làm ra vẻ ta đây dọa hấn sợ chạy mất. Nếu thực sự đánh nhau, hấn căn bản không phải là đối thủ của Hạc Tuyết.

Hấn không muốn nàng biết tình hình nên cố ý nói về châm chọc, mục đích để nàng nhanh chóng rời khỏi

xe.

Không chớp mắt, Sở Ngọc nhìn chăm chăm vào chân Dung Chỉ, không biết trong lồng ngực là cảm giác gì.

Nói dối nói dối nói dối...
Người là kẻ lừa gạt!

Dung Chỉ cười cười, vẫn thản nhiên như vậy, thậm chí còn thờ ơ như không,

dường như người bị thương là một ai khác: “Vẫn bị công chúa phát hiện. Như thế cũng tốt! Công chúa, chỗ này rất nguy hiểm! Vừa rồi ta giao đấu với tên thích khách đánh xe, đã đâm ngựa bị thương. Bây giờ xe không thể dừng được, chỉ có chạy thẳng lên đỉnh núi!”

Chạy thẳng lên, sau đó rơi

xuống.

“Công chúa!” Xe ngựa phi nhanh, nhưng Sở Ngọc lại cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm. Mỗi một động tác của Dung Chi, rõ ràng là chậm dần. Hắn nâng bàn tay tái nhợt, lướt nhẹ trên trán nàng, động tác nhẹ nhàng như chạm vào cánh hoa “Bảo trọng!”

Trong nắng chiều, ánh mắt
hắn hơi mờ đi, nhưng vẫn
dịu dàng như vậy.

QUYỂN 3

Chương 148: Ráng chiều đẹp đẽ

Hắn nói bảo trọng, trong lòng Sở Ngọc dâng lên dự cảm bất an. Câu này nghe như sắp chia tay...

Không kịp nghĩ nhiều, Sở Ngọc nắm chặt bàn tay Dung Chỉ. Bàn tay hắn lạnh

đến dọa người, như một khối băng. Nhiệt độ cơ thể của Dung Chỉ bình thường đã khá thấp, bây giờ lại càng lạnh, hẳn là dấu hiệu của mất máu quá nhiều.

“Biết là sắp chết, người còn đứng phát ngốc ở đây làm gì?” Sở Ngọc nghiêng răng rút thanh trường kiếm đang cắm vào góc xe định đưa cho Dung Chỉ.

Chỉ cần chém gãy thanh gỗ kia là xong chứ gì?

Dung Chỉ không nhận kiếm, chỉ bất lực cười cười: “Công chúa, ta không cầm nổi nữa rồi!” Ngữ điệu hắc không vui không buồn, chỉ trần thuật sự việc. Sở Ngọc nhớ lúc Hạc Tuyết vừa đi, hắc liền buông kiếm, là bởi vì không thể cầm được

nữa.

Sao có thể như vậy? Sở Ngọc kinh hoàng không biết phải làm sao. Một khắc trước nàng còn chìm trong oán hận, nhưng giờ phút này lại không biết làm thế nào để giảm bớt đau đớn cho hắn.

Xe ngựa tiếp tục phi nhanh. Mỗi lúc chấn động,

cọc gỗ lại xay nghiền vào mắt cá chân Dung Chỉ, máu không ngừng nhỏ giọt. Trong lúc cấp bách, Sở Ngọc hoảng sợ nghĩ, trước hết phải làm sao cho xe dừng lại, nếu không cả hai sẽ cùng chết. Nhưng nghĩ thì dễ chứ làm thì khó vô cùng.

Đầu tiên nàng nghĩ đến việc giết ngựa. Việt Tiệp

Phi đã từng làm như thế.

Hai con ngựa điên cuồng chạy băng băng, cách khoang xe khoảng hơn một thước. Nếu đứng trên đất băng thì xử lý rất dễ dàng, nhưng đang trong xe phi nhanh, nà^ong khó có thể giữ thăng bằng để đến bên thân ngựa, chưa nói đến giết chúng. Làm như vậy có lẽ nà^ong sẽ chết trước.

Cách thứ hai là chặt đứt bộ phận nối tiếp giữa ngựa và xe. Điều này có vẻ khả thi hơn, cũng là cách Sở Ngọc quyết định làm.

Biết ý định của nàng, Dung Chỉ lắc lắc đầu: “Công chúa, không được đâu!” Ánh mắt hấn dịu dàng, nụ cười bất lực: “Công chúa, ta đã tính rồi. Với sức của

nàng, muốn tách được ngựa và xe, chỉ ít cần chém xuống bốn mươi kiếm. Nhưng với tình hình xe xóc nảy thế này, nàng chỉ chém được hai mươi kiếm là mất sức. Đến khi có thể tiếp tục, xe đã rơi xuống sườn núi rồi!”

Ngữ điệu hẩn tỉnh táo rõ ràng, phân tích cho Sở Ngọc. Trong thời điểm sinh

tử này, hấn vẫn thờ ơ thản nhiên như thế để nói về vận mệnh của mình. Dù người sắp chết là chính mình, hấn vẫn bình tĩnh như vậy.

Sở Ngọc không để ý đến lời hấn nói, hai tay nắm chặt trường kiếm, chém từng chút một xuống bộ phận nối tiếp. Nàng không tính kế được rõ ràng như Dung

Chỉ. Ngay cả khi tính được, nàng cũng sẽ không một mình chạy trốn.

Xe ngựa do phủ công chúa đặc chế, vô cùng rắn chắc, chắc quá mức. Bình thường thì rất hữu dụng, nhưng bây giờ lại trở thành gánh nặng chí mạng cho bọn họ.

Mỗi điểm kết nối đều được gia cố bằng đồng, sắt phiến

và gân trâu. Chỗ kẹp vào chân Dung Chỉ cũng là như thế. Toàn bộ vật liệu gỗ trên xe cũng được lựa chọn cực kỳ kiên cố, bây giờ càng làm cho nhiệm vụ của Sở Ngọc khó khăn hơn. Nhưng nàng không kịp tính toán gì nhiều. Bây giờ không phải lúc so đo, nàng chỉ chuyên tâm vào từng nhát kiếm chém xuống.

Hắn muốn buông tay, nàng cũng nhất định không cho.

Gió lạnh thấu xương, thổi áo nàng tung bay. Tóc nàng bay tán loạn như đang trình diễn một vũ điệu tự do trong không trung. Gương mặt nàng bị gió táp trắng bệch, làn môi không huyết sắc, nhưng cả khuôn mặt vẫn ánh lên ngời sáng.

Mắt nàng chuyên chú vô cùng, trong con người là sự sợ hãi, nhưng rồi lại là kiên định quả quyết, cứ mâu thuẫn như vậy.

Dung Chi hơi hạ mắt, nói khẽ: “Công chúa, dịch kiểm lên trên khoảng một tấc. Chỗ đó dễ chém hơn!”

Sở Ngọc không nghĩ ngợi gì

làm theo lời hǎn, quả nhiên thấy nhát kiếm nhẹ nhàng hơn. Mỗi kiếm chém ra sâu hơn một chút so với lúc trước. Mặc dù đã cải thiện, nhưng đến nhát kiếm thứ hai mươi ba, rốt cục đúng như Dung Chỉ nói, nàng phải dừng lại.

Không chỉ là mất sức. Mỗi kiếm chém xuống, xe xóc nảy lên tạo thành lực phản

chấn, đều truyền qua kiểm đến tay nàng, khiến cả hai cánh tay đau như muốn rời ra. Sở Ngọc cắn răng không kêu một tiếng, vốn muốn dùng ý chí chống đỡ. Nhưng nàng không biết rằng, trên đời này có những việc không thể dùng ý chí mà thực hiện được. Cơ thể có giới hạn chịu đựng nhất định, đến giới hạn đó sẽ không khống chế

được, không nghe theo sự sai khiến của trí não nữa.

Tay nàng dường như mất đi cảm giác, khó khăn lắm mới nắm được chuôi kiếm, không để rơi xuống. Hai tay như không còn là của mình, Sở Ngọc chỉ có thể dựa vào vách xe, cố gắng giữ thẳng bằng.

Xe vẫn không dừng. Ngược

lại, bởi vì Sở Ngọc chém xuống làm kinh động hai con ngựa phía trước, khiến chúng càng điên cuồng phi như bay.

Sở Ngọc nôn nóng không biết phải làm gì cho đúng. Nhưng Dung Chỉ lại cực kỳ bình tĩnh. Hắn dựa người vào cạnh xe, ý cười ung dung rất không hợp hoàn cảnh lúc này: "Công chúa,

nhảy xuống đi!” Không biết hăn nói câu này đã lần thứ mấy rồi, nhưng Sở Ngọc kiên quyết không nghe.

***

Nàng không muốn.

Trước đây, cũng ở trên núi, cũng trong cảnh cái chết cận kề, nàng đã giữ chặt Hoàn Viễn lại khi hăn rơi

xuống, sau đó không buông tay là bởi vì không nỡ nhả tâm. Lần này, nàng rõ ràng có nhiều cơ hội cân nhắc lợi hại, rõ ràng không muốn chết, thậm chí Dung Chỉ đã hơn một lần giục nàng tự cứu bản thân. Nàng không đi, là vì sao?

Không chỉ vì bất nhẫn, cũng tuyệt đối không phải

thông cảm thương hại. Đó là tình cảm phức tạp, là thứ khó từ bỏ.

Hơi vui mừng, hơi hơi phiền muộn. Lồng ngực như có tơ quẩn quanh, lại như bị đào rỗng, tràn đầy mà hư vô. Bản thân nàng biết rõ, nàng không rời đi, không liên quan đến lý tính, không quan hệ đến cân nhắc lợi hại. Chỉ là

nàng không muốn.

Đó là lựa chọn của nàng.

Lại có thời điểm như thế, khiến nàng hoàn toàn vứt bỏ lý trí, khiến nàng thậm chí không nghĩ đến sự sống, cái chết hay tương lai. Trong trận cuồng phong trên đỉnh núi se lạnh, nàng cố chấp muốn ở lại cùng người đối diện.

Xe ngựa xóc nảy lắc lư,
Dung Chử như có một vầng
hào quang mờ ảo vờn
quanh. Quần áo, gương
mặt hắt như được bao trọn
trong ánh sáng dịu dàng
đó.

Ngồi dựa bên thành xe, Sở
Ngọc cảm thấy hai tay mỗi
nhử, chân cũng không
muốn động đậy. Nàng nhìn

Dung Chỉ chăm chăm, một lát sau mỉm cười: “Cứ như vậy đi!” Mạng này được nhặt về, bây giờ trả lại, thôi thế là hòa.

Trong đồng tử tối đen của Dung Chỉ nổi lên gợn sóng kỳ dị. Một lúc sau hấn khẽ thở dài: “Công chúa, ta sẽ không chết đâu! Nàng không cần làm thế, không cần mạo hiểm theo ta làm

gì!”

Sở Ngọc chẳng hề tin tưởng lời hăn nói: “Người có biện pháp gì? Nói nghe thử coi?” Nếu hăn sớm có cách thoát nguy hiểm, tại sao lại không sử dụng từ đầu?

Dung Chỉ lẳng lặng nói: “Một lát nữa, ta sẽ khôi phục sức lực. Đến lúc đó

chỉ cần chặt đứt chân là có thể thoát thân!” Nhìn Sở Ngọc biến sắc, hấn lại phì cười: “Đùa chút thôi! Nhưng quả thật ta cần thời gian để tích góp sức lực!”

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc: “Được, ta đợi!” Ngẫm lại những thành tích ác liệt trước đây của hấn, nàng quyết định tận mắt chứng kiến mới tin

tưởng.

QUYỂN 3

Chương 149: Một kiểm duy nhất

Ngựa chạy như điên, mất khống chế.

Mà trên xe, Sở Ngọc cũng cảm thấy mình mất đi lý trí.

Trong thời khắc sinh tử này, nàng tình nguyện ở

lại, đồng sinh cộng tử cùng người khác.

Bởi vì nàng không khống chế được chính mình. Trái tim như có thứ gì nóng rực tràn đầy, đầu óc cũng đầy ắp cuồng nhiệt hỗn loạn, không thể nào trấn tĩnh được.

Kinh sợ, hoang mang, bàng hoàng, khó từ bỏ...Nhiều

tình cảm cùng đan xen
phức tạp giống như một
bảng màu vẽ, thẩm thấu
pha trộn, nhưng cuối cùng
lại trở về thuần sắc trắng.

Vách núi ngày càng gần.

Trời chiều ngả về phía tây.

Sở Ngọc nhìn về xa xa
đằng trước xe ngựa, đáng
lẽ phải cực kỳ sợ hãi,

nhưng không hiểu sao lại
nhớ đến truyện cười trong
tiểu thuyết võ hiệp. Nhảy
xuống núi thường là không
chết, ngược lại dưới đáy
vực sẽ gặp cao nhân tiên
bồ, hoặc phát hiện ra bí kíp
võ công, hoặc sẽ tìm được
linh đan thần dược có tác
dụng tăng công lực. Tóm
lại, đại nạn không chết tất
sẽ hưởng hạnh phúc đến
cuối đời.

Nghĩ đến chuyện này, Sở Ngọc không khỏi phì cười.

Nàng không hi vọng có vận may đó, không ước tìm được bí kíp võ công hay linh đan thần dược gì, chỉ mong nàng và Dung Chỉ có thể giữ mạng trở về là tốt lắm rồi.

Dung Chỉ thấy nàng mỉm

cười, kinh ngạc hỏi: “Nàng cười gì thế?” Gương mặt nàng tái nhợt, không chỉ vì gió táp mà còn do sợ hãi, ẩn sâu trong mắt vẫn là nỗi khiếp đảm. Nhưng nụ cười của nàng lại xuất phát từ nội tâm. So sánh hai bên, rất là mâu thuẫn!

Sở Ngọc lại mỉm cười: “Đã lên tới đỉnh núi rồi!”

Dung Chỉ khẽ gật đầu, nhìn trường kiếm đang lỏng lẻo trong tay Sở Ngọc. Nàng tỉnh ngộ, vội vàng chìa chuôi kiếm ra trước mặt hẳn.

Tiếp nhận kiếm, Dung Chỉ nói: “Công chúa, hãy ngồi yên nhé!” Nói xong hẳn thở nhẹ một hơi, cơ thể đột nhiên ngửa ra phía sau.

Một chân hẫng vẫn kẹp phía trong cọc gỗ, một chân vòng xuống găm xe tạo thành hình gấp khúc. Lưng hẫng dẻo dai như cánh cung kéo ra, tay kiểm xoay rồi vung lên. Mũi kiếm rạch một đường lên chân trái phía sau của ngựa.

Dung Chỉ ngựa ra trong phút chốc, dưới chân có lực phản chấn, cơ thể như

cánh cung vừa kéo xong lại phải lập tức đứng thẳng. Hắn thở dốc một hơi, cả người dựa vào cạnh xe, nhắm mắt, quăng kiếm.

Sở Ngọc không khỏi chờ đẫn: động tác của hắn không hề nhanh. Nàng nhìn rất rõ ràng, mũi kiếm đó làm được gì? Chẳng qua đâm bị thương một bên chân ngựa. Dù con ngựa

này không chạy được, con kia cũng vẫn nhảy nhót vui vẻ cơ mà?

Tiếp theo, sự việc biến hóa đã giải đáp thắc mắc trong lòng Sở Ngọc. Chân sau bị thương, ngựa vừa bước vài bước thì chỗ đau gập khúc, máu phun tung tóe. Vì thế, đường chạy của xe bị chệch đi, không lên đỉnh núi mà hướng thẳng đến

gốc cây đại thụ to khoảng một người ôm bên đường.

Con ngựa kia không bị thương, nhưng cũng ảnh hưởng bởi bạn đồng hành của nó, hướng chạy chệch theo.

Sở Ngọc cảm thấy xe đang lao đến gốc cây với tốc độ kinh hồn. Tuy nhiên may mắn có vật cản phía trước

là giá gỗ và gân trâu cổ
định hai con ngựa song
song, sau khi va chạm với
thân cây sẽ bị gãy rời, thì
lực truyền đến phía sau xe
đã giảm đi một nửa. Với cú
va chạm này, Sở Ngọc sẽ
không bị thương.

Nhưng còn, Dung Chỉ?

Nàng nhìn thấy, cọc gỗ kẹp
vào mắt cá chân Dung Chỉ

là ở phía trước xe, nếu va chạm, trọng lực tăng lên gấp bội sẽ nghiền nát xương cốt hẳn.

Trong đầu trống rỗng, Sở Ngọc cứ nhìn chân Dung Chỉ chăm chăm.

Kế tiếp là cú va chạm mãnh liệt đúng như dự liệu, khiến Sở Ngọc suýt ngã văng ra ngoài xe, cố gắng lắm mới

ngồi trấn tĩnh được. Lúc này xe ngựa đã tháo rời, một con ngựa tiếp tục chạy về phía trước. Con còn lại, vừa bị Dung Chỉ chém vào chân, đang nằm trên mặt đất.

Xe ngựa cách vách núi cheo leo chỉ khoảng ba, bốn mét.

Sở Ngọc nhớ đến chân

Dung Chỉ, vội vã cúi đầu nhìn lại. Thanh cọc gỗ không va vào thân cây, tuy chỉ cách có một tấc nhưng tránh được hậu quả nghiêm trọng.

Vậy, vì sao xe ngựa dừng lại, đã đụng phải cái gì?

Sở Ngọc nhìn ngó hai bên, không tìm thấy thứ gì khác thường cả. Nhìn về ngơ

ngác của nàng, Dung Chỉ không nhìn được phì cười, chỉ trở lên phía trên.

Sở Ngọc ngẩng đầu, mới giật mình hiểu ra. Trên đỉnh xe ngựa vươn ra một cái mái che, vốn để che chắn cho người đánh xe vào những ngày mưa. So với cọc gỗ bên dưới, mái che vươn ra dài hơn khoảng hai ba tấc. Vì thế,

thứ va chạm với thân cây trước tiên là cái mái che này.

Tuy vừa rồi Dung Chỉ vung một kiếm, nhưng không phải người nào cũng có thể thực hiện đường kiếm này.

Đầu tiên là vì kiệt sức, hẳn chỉ có thể chém một nhát kiếm, nên phải tính toán chỗ nào cần thiết nhất.

Cho dù hẫng chém tách rời ngựa và xe, thì theo quán tính, xe vẫn lao về phía trước và rơi xuống vách núi cheo leo.

Bởi vậy, Dung Chỉ mới dùng một đường kiếm này.

Hẫng không đủ sức chém đứt chân ngựa, chỉ có thể tính toán thời điểm, góc độ, vị trí không sai một li

nào, khiến cho ngựa chạy
chệch đường, đâm vào gốc
cây để dừng lại.

Tỉnh táo, cẩn thận, quyết
đoán, gan dạ, sáng suốt.

Nếu không tỉnh táo, sẽ
không nghĩ ra biện pháp
giải cứu, không thể bình
tĩnh dùng lực.

Nếu không cẩn thận, chỉ

sai lầm trong gang tấc, sẽ rơi xuống vách núi cheo leo.

Nếu không quyết đoán, xuất thủ chậm trễ, cũng không giải cứu có hiệu quả.

Mặc dù tính toán chuẩn xác bao nhiêu, nhưng trong thời điểm sinh tử thể này, đứng trước mạo hiểm “ngàn cân treo sợi tóc”, chỉ

cần sai một li, sẽ đi một dặm. Người như thế nào, mới làm được việc này?!

***

Sở Ngọc cứ ngỡ ngần sửng sốt một hồi, hô hấp và tuần hoàn máu mới trở lại bình thường. Mà Dung Chỉ vẫn bình tĩnh, nhìn nàng thản nhiên cười cười, giống như nụ cười chào hỏi lúc sáng

sớm thức dậy: “Công chúa, bây giờ có thể làm phiền nàng một chút được không? Chặt đứt cái này giúp ta!”

So với khoảnh khắc nguy hiểm vừa rồi, bây giờ có rất nhiều thời gian, kể cả chậm chạp cũng không lo người và xe rơi xuống núi.

Nhưng chân Dung Chỉ

không trì hoãn được nữa, Sở Ngọc vội vàng nhặt trường kiếm rồi nhảy xuống xe. Dựa theo chỉ dẫn của hắc, nàng cẩn thận tháo cọc gỗ ra, rốt cuộc mới giải cứu được chân Dung Chỉ.

Sở Ngọc như ngừng hô hấp, thấy Dung Chỉ giờ được chân lên, tảng đá lớn đè nặng trong lồng ngực nàng mới được cởi bỏ.

Dung Chỉ cũng không nhiều lời. Hắn dựa người vào thân cây, đưa tay lấy xuống một chiếc trâm cài tóc bằng gỗ, nhẹ nhàng xoay mở. Trong chiếc trâm gài chia thành hai phần, một phía đựng mười cây ngân châm nhỏ, phía kia chỉ có duy nhất một cái. Dung Chỉ lấy trong phía nhiều ngân châm ra một cây, cổ tay run run đâm

vào chân.

Sở Ngọc không dám nhìn một bên chân đầy máu của hã, cố gắng chuyển hướng chú ý. Nàng chỉ vào phía chỉ có duy nhất một cây ngân châm: "Sao chỗ này chỉ có một cây?"

Dung Chi rút cây châm ở chỗ này, rồi lại đâm vào chỗ khác trên chân bị

thương: “Vì đó là độc
châm!”

Độc châm?

Sở Ngọc đã hiểu Dung Chỉ
xử lý tên thích khách đánh
xe thế nào, nhưng...

“Tại sao người không dùng
cái này để đối phó với Hạc
Tuyệt?”

Lời nàng còn chưa dứt, bỗng nghe từ phía sau truyền đến tiếng nói lạnh lùng: "Ta cũng muốn biết, vì sao ngươi không thử dùng độc châm với ta?"

Sở Ngọc cứng người, rồi chậm chạp quay lại. Lúc này nắng chiều đã ảm đạm, Hạc Tuyết cầm trường kiếm, ánh mắt lạnh lẽo, đang chậm rãi đi về

phía bọn họ.

QUYỂN 3

Chương 150: Không chế được bao nhiêu

Mặt trời đã lặn.

Hạc Tuyệt tưởng đi rồi, lại quay trở lại.

Sở Ngọc lo lắng bất an. Tuy nàng không thông thạo kiếm thuật, nhưng từ thái

độ của mọi người, cùng với việc chứng kiến giao đấu mấy ngày trước có thể thấy, kiếm thuật của Hạc Tuyệt rất cao cường. Dung Chỉ gầy yếu như thế, thậm chí ngay cả khi hấn khỏe mạnh cường tráng, nhưng với vết thương nghiêm trọng ở chân, cũng khó có thể đứng lên đối đầu với Hạc Tuyệt.

Nhưng Dung Chỉ không thèm liếc nhìn Hạc Tuyết lấy một lần. Mặc dù biết kẻ kia chỉ cần một kiếm có thể đánh gục mình, nhưng hắn vẫn thản nhiên thờ ơ như trước, chỉ cúi đầu rút cây ngân châm thứ ba ra, tiếp tục châm vào cạnh vết thương. Hắn vừa làm vừa mở miệng: “Đã biết rồi còn hỏi sao? Nếu chỉ cần dùng một cây độc châm có thể

giết người, thì sao ta phải khổ cực như thế?"

Tôn chỉ của hắn là dùng biện pháp đơn giản nhất để đạt hiệu quả cao nhất. Hắn cưỡi ngựa truy đuổi, theo đường tắt mai phục xe ngựa, sau đó đã kiệt sức. Lại bởi vì đi vội nên không kịp chuẩn bị đầy đủ, trên đầu chỉ có bốn ngân châm chứa độc, nhưng không

phải là cực độ.

Hắn phục trên cây, đợi xe ngựa chạy tới liền nhảy lên chỗ tên đánh xe. Thừa dịp tên kia đang sửng sốt, hắn phi ba cây châm độc lên mặt tên thích khách rồi chém đứt họng, vứt xác.

Đó là lúc xe ngựa chạy xóc nảy, thỉnh thoảng còn va quệt cành cây, bờ đá ven

đường nên người trong xe không chú ý động tĩnh bên ngoài. Mà lúc Dung Chỉ nhảy lên xe, để có thể đứng vững, hẳn đã phải cài chân vào vị trí xay nghiền sau đó.

Sự việc tiếp theo, Sở Ngọc và Hạc Tuyết đều biết rõ.

Không thể dùng biện pháp giống như thế để đối phó

với Hạc Tuyết. Thân thủ của hắn khác hẳn tên thích khách đánh xe. Vài độc châm không thể làm hắn bị thương, mà cho dù bị thương, thì cũng không ảnh hưởng lắm đối với một cơ thể nam tử trẻ tuổi cường tráng như hắn.

Hạc Tuyết không đến gần Dung Chỉ, mà cách khoảng bốn trượng, cúi xuống quan

sát vết tích trên mặt đất.

Lúc hần xuống núi, phát hiện ra thi thể của thuộc hạ dính độc châm trên mặt, hơn nữa vết kiếm trên cổ không sâu thì mới hiểu ra, vừa rồi Dung Chỉ tỏ vẻ, giả bộ ở thế mạnh khiến hần nao núng bỏ cuộc. Thế là hần lặng lẽ quay lại xem xét, thực tế đúng như vậy.

Dung Chỉ thông dong từ
tổn cảm xuống cây ngân
châm thứ năm, khóe môi
tái nhợt hơi cong lên:
"Người muốn giết ta sao?"

Hạc Tuyết cẩn thận xem
dấu vết trên mặt đất, bắt
đầu từ chỗ Dung Chỉ chém
chân ngựa cho đến gầm xe
cạnh hai người. Hắc dơi
ánh mắt đến Dung Chỉ
đang dựa người bên gốc

cây, một lát sau thở nhẹ ra một hơi: “Đúng, ta muốn giết người!” Chậm rãi giờ kiểm, trong ánh mắt Hạc Tuyệt có tia kính nể, lại cũng có một phần kinh sợ: “Ta chỉ biết trong phủ công chúa có ba cao thủ đáng chú ý, nên tập trung toàn bộ vào bọn họ, lại không biết người mới là đáng sợ nhất. Nếu để người sống sót, ta không thể an tâm!”

Hắn là thích khách, không phải hiệp khách quang minh lỗi lạc, phát hiện ra đối thủ đáng gờm nhất thì phải nhanh chóng giết trừ hậu họa mới là lẽ phải.

Tuy ở một mặt nào đó Hạc Tuyết có nhược điểm khiếm khuyết, nhưng hắn vẫn là thích khách giỏi, kiếm thuật cao cường, có mắt nhìn phi phàm. Chỉ cần

xem vết tích của xe ngựa
lưu lại trên nền đất, hẳn có
thể hình dung ra toàn bộ
quá trình xe chuyển hướng.
Dùng một phần sức lực cực
nhỏ để thực hiện hết thảy,
hai chữ "cao thủ" không
thể diễn tả hết về người
kia.

Nếu để người này có được
năm phần...không, ba phần
sức lực của Hạc Tuyệt hẳn,

thì hoàn toàn có thể đánh bại và giết chết hẳn. Nhiều lúc, thắng bại không phải ở chỗ nhiều hay ít sức lực, mà là khả năng khống chế.

Ngay cả A Man, có sức mạnh kinh người, nhưng lúc chưa luyện tập theo Dung Chỉ, thậm chí còn không phải là đối thủ của Hoa Thác.

Vấn đề không phải có bao nhiêu sức lực, mà là khống chế được bao nhiêu.

Hạc Tuyệt chậm rãi bước đến đối diện với Dung Chỉ. Tuy lúc này Dung Chỉ trọng thương suy kiệt sức lực, không thể tạo thành uy hiếp với hắn, nhưng nội tâm hắn vẫn không tránh khỏi dè chừng và sợ hãi người này. Nhanh chóng xử

lý bao nhiêu, Hạc Tuyết sẽ yên tâm bấy nhiêu.

Thấy Hạc Tuyết bước tới, Sở Ngọc đứng chặn trước mặt Dung Chỉ. Hơi lạnh ở bờ vai nhắc nhở nàng chuyện vừa xảy ra, nàng cắn răng đưa tay định tiếp tục xé mở y phục.

Tiếng Dung Chỉ truyền tới, không nhanh không chậm:

“Công chúa, đừng làm điều thừa thãi vô ích! Tuy Hạc Tuyệt kinh sợ nữ sắc, nhưng đã chảy máu mũi một lần thì ít nhất mười ngày đến nửa tháng sau cũng không bị lại!”

Cứ mỗi lần gặp nữ nhân lại phun máu, thì Hạc Tuyệt đã không sống được đến bây giờ.

Nghe Dung Chỉ nói, Sở Ngọc cảm thấy dường như tuyệt vọng. Nhưng thực ra vẫn chưa hoàn toàn mất hết hi vọng, là vì nghe giọng nói trầm ổn bình thản của hắn, khiến nàng thầm hi vọng hắn có biện pháp nào đó.

Dung Chỉ vẫn chẳng thèm ngó ngang gì đến Hạc Tuyết, cầm tiếp cây ngân

châm thứ tám lên bắp chân
“Hạc Tuyết, ta đã từng nói
với Hoa Thác, hai người
giống hệt trẻ con. Chỉ vì
trận cãi nhau nho nhỏ năm
xưa mà thù hận đến thế
sao? Nếu ý chí không
phóng khoáng, thì sao có
thể có kiếm thuật tung
hoành?”

Hạc Tuyết không tự chủ
được dừng bước. Bởi vì

Dung Chỉ vừa nhắc đến Hoa Thác, còn có...kiếm thuật?

Dung Chỉ rất bình tĩnh, cây châm thứ chín vững vàng đâm vào cổ tay trái, đôi tay không chút nào run rẩy: “Kiếm thuật của hai người đều không phóng khoáng, hèn gì đến giờ không tiến bộ chút nào!”

“Người nói cái gì?” Nghe Dung Chỉ thẳng thường hạ thấp hẳn, Hạc Tuyết bùng lửa giận, sát khí trong mắt tăng gấp bội. Sở Ngọc cũng giật nảy mình. Nàng đại khái đoán ra, Dung Chỉ đang kéo dài thời gian. Nhưng thế mà là kéo dài sao? Thay vì an ủi Hạc Tuyết, Dung Chỉ lại đi chọc giận hẳn?

Dung Chỉ vẫn cúi đầu, khẽ
phì một tiếng giũ cột,
động tác chậm kim không
ngừng. Chỉ có điều, lúc này
hắn không chỉ chậm chỗ
chân bị thương mà còn
nhiều vị trí như khác như
đầu gối, tay, bờ vai, động
tác nhanh gọn liên tục
giống như đang luyện tập
châm cứu trên con rối:
“Người không muốn nói về
vấn đề này thì thôi. Nhưng

ta cũng cho người biết, muốn bắt Hoa Thác cúi đầu, người tìm lầm người rồi, phải tìm ta mới đúng!” Lúc tạm nghỉ vừa rồi, Sở Ngọc đã nói mục đích bắt cóc của Hạc Tuyết cho hẳn biết.

***

Từ lúc Hạc Tuyết quay lại, đây là lần đầu tiên Dung

Chỉ ngẩng lên nhìn hần:
“Hoa Thác vì ta mới lưu lại
phủ công chúa. Nếu không,
người giải thích tại sao ta
lại biết được điểm yếu
trong kiếm thuật của
người? Tất nhiên Hoa Thác
nói với ta!”

Mắt Hạc Tuyết lập tức trở
nên đỏ rực, trong cảnh
chiều hôm nhìn hơi đáng
sợ. Dung Chỉ khẽ mỉm cười

không chút nao núng: “Nói người thiếu phóng khoáng còn không tin! Chỉ vì chuyện nhỏ nhặt thế này mà người dễ dàng nổi giận!”

Hắn dựa vào thân cây, chậm rãi đứng dậy, bảo Sở Ngọc đưa kiếm cho hắn: “Bây giờ ta sẽ cho người biết, thế nào mới gọi là kiếm thuật tung hoành!”

Động tác của hắn phải cố sức, nói xong câu này là cúi đầu thở gấp, nhưng trong con người đen nhánh, không có suy yếu, chỉ thấy tự tin và kiên định.

Hạc Tuyết cũng không vội vã động thủ, nhìn Dung Chỉ không chớp mắt, chờ xem cái gọi là “kiếm thuật tung hoành”. Dù sao Dung Chỉ đã bị thương nặng, chậm

một chút cũng không hề gì.

Dung Chỉ bước đến khu đất trống, chân khập khiễng, nhưng phong thái bình tĩnh tự tin.

Sở Ngọc chứng kiến toàn bộ, hô hấp không khỏi chậm lại. Có lẽ Hạc Tuyết không để ý, nhưng nàng thấy được, ban đầu là Dung Chỉ bị động, nhưng

trong lời nói của hắn có công thủ tiến thoái, dần dần làm tan rã định ý của Hạc Tuyết và khống chế cục diện trong tay.

Vấn đề không phải có bao nhiêu, mà là khống chế được bao nhiêu.

QUYỂN 4: MƯA BỜ TÂY, NẮNG BỜ ĐÔNG, TRONG VÔ TÌNH ĐÃ MÊN H MÔNG HỮU TÌNH*

Chương 151: Sinh tử hoặc tôn nghiêm

(*) Nguyên văn: Đông biên nhật xuất tây biên vũ, đạo thị vô tình hoàn hữu tình

Câu trên trích trong bài thơ Trúc chi kỳ từ 10 (Lưu Vũ Tích – đời Đường)

“Dương liễu thanh thanh giang thủy bình

Văn lang giang thượng đập ca

thanh

Đông biên nhật xuất tây biên vũ
Đạo thị vô tình hoàn hữu tình”

Dịch nghĩa:

Dương liễu xanh xanh, nước sông
phẳng lặng

Nghe tiếng chàng ca hát trên sông

Phía đông mặt trời mọc, phía tây
trời mưa

Bảo rằng không tạnh mà lại tạnh

Dịch   thơ: (phanlang
@www.tvvn.org)

Nước im bên rặng liễu xanh

Nghe chàng hát khúc ca lành bên sông

Mưa bờ tây, nắng bờ đông

Trong vô tình đã mệnh mông hữu tình

Dung Chỉ bước từng bước chậm rãi đến khu đất trống.

Hạc Tuyết mặc dù để cho người kia tùy ý hành động, nhưng thái độ vẫn cảnh giác như trước. Chỉ cần Dung Chỉ hơi chuyển động,

có ý tấn công, hẳn sẽ lập tức phản ứng.

Không sợ bất kỳ ý đồ nào của kẻ kia.

Hạc Tuyết có thể tự tin vào bản thân. Cho dù Dung Chỉ hiểu biết hay tài giỏi kiếm thuật bao nhiêu, nhưng với hiện trạng gầy yếu thể kia, kiếm thuật đỉnh cao cũng không thể phát huy nhiều

tác dụng.

Hắn chỉ muốn chờ xem, cái gọi là kiểm thuật tung hoành của Dung Chỉ.

Nhìn Dung Chỉ đi tới khu đất trống, Sở Ngọc bỗng thấy dâng lên một dự cảm vô cùng bất an. Dung Chỉ nở nụ cười tươi, không giống với vẻ mặt thường ngày của hắn, lúc này vừa

kiêu ngạo, mỉa mai, lại có chút giảo hoạt.

Con người đen thẳm vốn sâu không thấy đáy, giờ đây sáng lấp lánh. Trong cảnh chiều hôm, Sở Ngọc và Hạc Tuyết đều nhìn thấy, gương mặt hân tái nhợt hồng sáng ngời, giống như đóa hoa nở rộ một lần cuối trước khi héo úa, như tiếng hát lay động lòng

người của chim oanh trước
khi tàn hơi.

Dung Chỉ không để ý đến
Sở Ngọc mà nhìn Hạc
Tuyệt, khóe miệng vẫn
nhếch lên nụ cười giảo
hoạt, nhưng trong đáy mắt
là sự đoạn tuyệt băng giá
tàn khốc: “Không ai có thể
giết ta, trừ chính bản thân
ta!” Nói xong, hắn thả
người nhảy xuống phía

sau, không báo trước một lời, bỗng mình rơi khỏi vách núi.

Sở Ngọc chấn kinh, Hạc Tuyệt không kịp ngăn cản người phía trước.

Sở Ngọc sửng sốt, rồi mới hiểu tại sao mình lại vừa có cảm giác bất an. Vì sắc trời ảm đạm, nên nàng đã không để ý vách núi cheo

leo phía sau Dung Chi.

Dung Chi thà tự sát, cũng không muốn chết bởi tay Hạc Tuyết.

Hắn vốn là người dám xuống tay lạnh lùng tàn khốc với chính mình. Lúc trước bị Việt Tiệp Phi đả thương, hắn đã mỉm cười tự bẻ gãy cánh tay. Vừa rồi, trong hoàn cảnh hiểm

nghèo, thương tích trăm
trọng hấn vẫn còn muốn
sống...

Bề ngoài Dung Chỉ tú lệ
gầy yếu, thậm chí còn hơi
giống nữ tử. Nhưng ý chí
nội tâm của hấn thì kiên
cường dẻo dai ít người
người sánh kịp, như sắt
thép, khó có thể bẻ gãy.

Sở Ngọc đứng như trời

trống, mất hết cảm giác, dường như toàn bộ thể giới chỉ còn là một mảnh trống rỗng. Còn Hạc Tuyết, sau khi Dung Chỉ nhảy khỏi vách núi, run rẩy trong khoảnh khắc rồi mới chạy lên phía trước nhìn xuống, chỉ thấy dưới vực sâu là một chấm trắng nho nhỏ, rất nhanh chóng mất hút.

Từ trên cao thế này nhảy

xuống, ngay cả bản thân
hắn cũng khó bảo toàn tính
mạng, huống chi là người
bị thương như Dung Chỉ?

Hạc Tuyết đứng ngây ngốc
một hồi, rồi kính nể lui về
phía sau nửa bước, cảm
trường kiểm xuống đất,
xem như biểu đạt lòng kính
trọng với Dung Chỉ.

Nhưng bây giờ, Dung Chỉ

đâu cần nữa!

Hắn muốn giết Dung Chỉ vì thấy người đó đáng sợ, là đứng trên lập trường của một tên thích khách. Còn lúc này biểu đạt kính ý là sự tôn trọng đối thủ, hắn xem Dung Chỉ như một đối thủ ngang hàng, cùng đẳng cấp với mình.

Dung Chỉ chết, tất nhiên

hắn có thể nhẹ nhàng thở phào, nhưng cũng không khỏi buồn bã.

Một hồi lâu sau, Hạc Tuyết quay lại bước vài bước. Đến bên Sở Ngọc, hắn dừng lại, mắt nhìn thẳng vào khoảng không phía trước: “Tuy hắn vừa nói mang người đi vô dụng, nhưng người đã chết rồi, ai biết thực hư thế nào. Ta

vẫn muốn mang người theo!" Hành động tự sát vừa rồi của Dung Chỉ khiến hấn vẫn chưa thể lấy lại phong thái bình thường.

Sở Ngọc lặng im, chỉ khẽ gật đầu.

Hạc Tuyết không sợ nàng chạy trốn. Từ đây xuống núi chỉ có một con đường, nàng muốn trốn cũng

không thể trốn xa. Thấy Sở Ngọc gật đầu, hấn tiếp tục đi về phía trước. Bỗng nghe tiếng chân nàng khiến hấn giật mình sức tỉnh, nghĩ đến điều gì, Hạc Tuyết quay phắt lại, sắc mặt đại biến.

Sở Ngọc đang đứng trên mỏm đá, quay lưng lại vách núi cheo leo. Nàng đứng thẳng trên đỉnh núi, gió

thổi tà áo bay phần phật,
rồi nàng mỉm cười nhìn Hạc
Tuyệt: "Ta đi cùng Dung
Chỉ, không đi cùng người!"
Và cũng giống như Dung
Chỉ, nàng nhảy xuống
không chút ngập ngừng.

Hạc Tuyệt sửng sốt.

Vừa rồi Dung Chỉ nhảy
xuống là vì tôn nghiêm,
không muốn chết trong tay

hắn, Hạc Tuyết có thể hiểu được. Nhưng còn Sở Ngọc, nàng sẽ không chết, tại sao cũng muốn nhảy theo?

***

Hạc Tuyết biết khá rõ về các giai thoại của cô công chúa này, rất khó có thể ghép một người như vậy với chữ “tự tử vì tôn nghiêm”. Nhưng chuyện đã

xảy ra ngay trước mắt, khiến hấn không tài nào lý giải nổi.

Hạc Tuyết vốn chẳng có tình cảm thâm sâu gì với hai người kia, cộng thêm bản thân là thích khách giết người không chớp mắt, nên cảnh hai người tự sát ngay trước mặt chỉ làm hấn động tâm trong khoảnh khắc, rồi trấn định tinh

thần xuống núi.

Vốn không muốn giết người, hắn chỉ định dùng con tin dẫn dụ Hoa Thác chủ động tìm hắn, giải quyết mâu thuẫn năm xưa. Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cừu hận càng sâu, có lẽ đến chết cũng không thể nào hóa giải được!

Hạc Tuyết đi rồi, dưới vách núi mới phát ra âm thanh rất nhỏ.

“Đi chưa?” Sở Ngọc cẩn thận ngóc đầu lên, nhìn phía bên trên. Nhưng vừa rồi cây cối mồm đá che khuất, không nhìn thấy Hạc Tuyết.

“Đi rồi!” Dung Chỉ vẫn dăm dăm nhìn Sở Ngọc, thấy

thể cười khổ một tiếng, bắt lực thở dài: “Ta nhảy xuống giả tìm chết để mong sống, nhưng trước mắt Hạc Tuyết không định hại nà³ng, nà³ng nhảy xuống làm gì?”

Sở Ngọc trừng mắt nhìn hắ³n: “Ta vừa rồi bỗng nghĩ ra, ngươi là kẻ giả³o hoạt như vậy, làm gì có chuyện hồ đồ ngớ ngắ³n đi tự sát?”

Dung Chỉ tàn khốc đối với chính mình, nhưng tàn khốc để chế ngự toàn cục trong tay, chứ không phải là kẻ đặt tự tôn cao hơn tất cả, vì tôn nghiêm mà sẵn sàng tự sát.

Sở Ngọc nhớ lại chuyện cũ, bỗng nghĩ đến một chuyện. Nàng không giống những người học võ như Hạc Tuyết, có sự tự tôn của hảo

hán anh hùng. Đối với
nàng, chết trong tay người
khác hay trong tay mình
đều là chết. Vì thế, nàng
mới dễ dàng “bắt thóp”
được Dung Chỉ.

Dung Chỉ không tìm chết,
mà là muốn sống.

Cho dù lúc trước nguy hiểm
“ngàn cân treo sợi tóc”, hay
là bây giờ cái chết cận kề,

Dung Chỉ vẫn muốn sống. Hắc không ngại mạo hiểm, lấy mạo hiểm làm vũ khí, ra vẻ ta đây với Hạc Tuyết, mục đích để Hạc Tuyết tin là hắc muốn tự sát, sẽ không xuống núi điều tra nữa.

Hắc không phải kiếm khách khảng khái hào hùng, mà là một người chơi cờ quyết đoán mưu mẹo.

Hiện tại hai người đang cuộn tròn cách vách núi phía trên không đến năm thước. Bên vách đá dựng đứng có một chỗ hõm vào trong. Cảnh chiều hôm sẫm tối cộng với dây mây, cành lá rậm rạp che kín hai người. Chỗ này chật hẹp, hai người phải dựa sát vào nhau. Trong bóng tối, hai gương mặt liền kề cũng

không nhìn rõ, chỉ có bốn mắt trong trẻo như nước đối diện.

Dung Chỉ đã ném áo ngoài khỏi vách núi, bây giờ chỉ còn y phục mỏng manh. Sở Ngọc cảm thấy nhiệt độ cơ thể hắt ngày càng thấp, vừa rồi mới ấm lên một chút, giờ lại lạnh như khối băng. Sở Ngọc cầm tay hắt, thấp giọng hỏi: “Người

thế nào rồi?" Vừa nãy lúc nàng rơi xuống bị Dung Chỉ túm người kéo lại, tay hắn còn có chút hơi ấm, bây giờ bàn tay lạnh giá như yêu ma bị đánh hiện nguyên hình, sống dờ chết dờ.

Dung Chỉ lẩm bẩm: "Chẳng qua là kiệt sức quá mà thôi...Công chúa, hãy để ta nghỉ ngơi một lát..." Tiếng hắn nói ngày càng thấp,

những chữ cuối cùng chìm
nghỉm trong bóng đêm, mà
cơ thể hần cũng mềm mại
dựa vào người Sở Ngọc.

Hần dùng ngân châm để
nâng khí lực cơ thể, nhưng
phát sinh chuyện vừa rồi
nên mới nhanh chóng mấp
mé giai đoạn “dầu hết đèn
tắt”.

Sở Ngọc không vội kiểm tra

tình hình của Dung Chỉ, mà
nắm lấy tay hắn. Một lúc
sau nàng mới cúi đầu, nói
khẽ đến độ chỉ mình nghe
thấy: “Vì sao nháy xuống,
ta cũng không biết nữa.
Dung Chỉ, ta muốn tin
tưởng ngươi, ngàn vạn lần
đừng lừa dối ta!”

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 152: Nụ cười của Dung Chỉ

Lúc Dung Chỉ hôn mê, Sở Ngọc đánh giá điều kiện xung quanh một chút.

Cảnh chiều hôm sẫm tối, cộng với hoa cỏ che khuất khiến cho nơi dung thân chật hẹp này càng thêm tối

tầm. Nàng chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật lơ mờ trong phạm vi một thước, xa hơn nữa thì không nhìn thấy gì.

Dung Chỉ vừa tán một ít bột thuốc xung quanh, nên không lo bị rắn rết côn trùng đến quấy nhiễu.

Nơi này là chỗ hõm trên vách đá, phía dưới rất bằng phẳng, không lo bị ngã

xuống. Sở Ngọc mò mẫm phía trước, tay vừa duỗi ra một nửa đã đụng phải mặt đá gồ ghề lạnh lẽo, đưa tay sang hai bên cũng giống như vậy.

Trong hốc đá âm u chật hẹp, Sở Ngọc ngồi lẳng lẳng, một tay ôm Dung Chỉ. Giữa đêm tối mông lung, nội tâm nàng lại bình tĩnh lạ lùng.

Dung Chỉ dựa nửa người trên đùi nàng, Sở Ngọc cúi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt hắc. Xuyên qua bóng tối, nàng có thể lơ mờ nhìn thấy gương mặt tái nhợt, ngũ quan tú lệ như ngọc lưu ly dễ vỡ, hơi thở hắc mỏng manh như tơ nhện.

Cứ bình tĩnh chăm chú nhìn

Dung Chi, không biết đã trải qua bao lâu, Sở Ngọc mới ngẩng lên. Sao trời dày đặc lấp lánh trong màn đêm. Nhìn một lúc, nàng cảm thấy hai mắt díp lại mệt mỏi. Ngẫm nghĩ, nàng cuộn hai chân lên cố định cơ thể Dung Chi, còn vươn người kéo dây mây buộc thêm vài vòng, rồi mới nằm dựa sát vào hắn, ngủ trong tư thế không thoải mái

lắm.

Nơi này vừa tối vừa yên tĩnh, chắc sẽ không có kẻ nào đến hại nàng. Trong bóng tối không làm gì được, bây giờ nghỉ ngơi để phục hồi thể lực là tốt nhất.

Ban đêm, càng lúc càng thấy lạnh. Sở Ngọc nhắm mắt một lúc lại mở mắt ra.

Nàng cắn môi, cởi áo ngoài quấn quanh người mình và Dung Chi. Dưới lớp áo, nàng ôm chặt lấy hắn, giữa hai người không một chút khe hở.

Khuôn mặt Sở Ngọc hơi nóng lên. Trừ lần đầu tiên sau khi đến với thế giới này, nàng tỉnh lại nằm bên cạnh nam giới là không do mình tự quyết, thì chưa

bao giờ nàng ở tư thế ám muội như vậy: ôm ấp một người khác giới, hai cơ thể dính sát nhau. Nhưng bây giờ nhiệt độ cơ thể Dung Chỉ rất thấp, nếu nàng không ôm hân, chỉ e hân không qua khỏi đêm nay.

Mình đang ôm một quả bí đỏ, Sở Ngọc tự thôi miên chính mình. Nhưng trên đời này có quả bí đỏ nào lại

trắng trẻo tuấn mỹ như vậy không? Một lúc sau, mệt mỏi khiến nàng chìm vào giấc ngủ, và cũng nguôi dần cảm giác ngượng ngùng.

Nửa mê nửa tỉnh, Sở Ngọc thấy như có một làn nước mát lành vỗ về lồng ngực, lặng lẽ làm tan dần rào cản quanh trái tim.

Cảm giác này thật thoải mái, nàng không muốn kháng cự. Khóe miệng vẫn còn vương nét cười, Sở Ngọc tiến vào mộng đẹp.

Dưới vách núi không có cao nhân ẩn cư, không có bí kíp võ công, nhưng có Dung Chi.

***

Lúc tỉnh lại đã là bình minh. Những tia nắng ban mai chiếu rọi vào hõm đá, mang theo sương sớm và hơi lạnh. Sở Ngọc mở mắt, thấy toàn thân rất khó chịu. Vừa nhúc nhích một chút, nàng bật kêu thảm thiết: “Đau quá!”

Bởi không gian quá nhỏ nên nàng sợ rơi ngã trong khi ngủ, tư thế ngủ rất vắn

vẹo. Hai tay ôm chặt Dung Chi, trong đó một cánh tay bị người hấn nắm đè cả đêm.

Hậu quả của tư thế ngủ không đúng là đây. Sở Ngọc cảm thấy toàn thân như bị trát xi măng cứng ngắc, xương cốt như biến dạng, hơi động dậy một chút là đau khiến nàng phải kêu lên.

Tuy rất đau, nhưng Sở Ngọc biết không còn cách nào ngoài cắn răng chịu đựng. Trước đây nàng đã từng đọc sách về tình trạng này, cơ thể duy trì sai tư thế trong một thời gian dài làm một số chỗ sai khớp, chỉ cần vận động giãn cơ một chút là sẽ không sao.

Chậm rãi rút tay dưới cơ

thể Dung Chi, cẩn thận
đuổi tay, lắc eo và xương
sống, cùng với tiếng khớp
xương kéo kẹt là tiếng kêu
thảm thiết liên tục, cuối
cùng Sở Ngọc cũng có thể
thở phào nhẹ nhõm: dễ
chịu hơn rồi!

Bỗng nhiên cảm thấy có gì
đó không thích hợp, Sở
Ngọc ngoảnh mặt nhìn lại,
thấy một cặp mắt sáng

long lanh ý cười.

Dung Chỉ tỉnh rồi.

Ngu ngơ một hồi, Sở Ngọc mới ý thức được tiếng kêu vừa rồi của mình đã đánh thức Dung Chỉ. Gương mặt nàng nóng như phát sốt, vội quay đi chỗ khác.

Vừa rồi lúc nàng kêu đau, mặt nhăn lại, phải chăng

nhìn rất xấu?

Đợi một hồi không thấy động tĩnh gì, Sở Ngọc quay lại. Gương mặt Dung Chỉ vẫn tái nhợt như hôm qua, nhưng đã ấm áp hơn một chút, không còn lạnh giá như người chết nữa.

Nhận ra một tay mình vẫn còn siết chặt eo Dung Chỉ, Sở Ngọc vội vàng buông tay

ra, kéo kéo khóe miệng lên, xem như cười với hắn: “Người tỉnh rồi à?”

Nhìn quần áo trên người, Dung Chỉ hiểu mọi chuyện đêm qua là thế nào. Hắn nhìn một lúc, không nói gì thêm, chỉ khẽ cười. Một tay chống xuống nâng cơ thể ngồi dậy, hắn cũng thuận tiện đỡ Sở Ngọc ngồi thẳng lên.

Dung Chỉ trả lại áo cho Sở Ngọc, rồi cũng thực hiện động tác giống như nàng. Ngủ trong một chỗ chật hẹp, áp bách gân cốt nên lúc hăn vươn vai, khớp xương kêu răng rắc. Sở Ngọc vừa rồi đã thử qua, biết rằng tuyệt đối không dễ chịu, nhưng trên mặt Dung Chỉ vẫn là nụ cười như gió xuân.

Làm xong động tác giãn gân cốt, Dung Chỉ cúi xuống xử lý vết thương ở mắt cá chân. Qua một đêm, vết thương đã thu nhỏ lại nhưng vẫn chưa khép miệng, sâu trong da thịt còn nhìn thấy rõ xương trắng lờ mờ. Sở Ngọc chỉ thoáng nhìn rồi phải lập tức di dời ánh mắt, nhưng ngược lên vẫn thấy vẻ mặt

Dung Chỉ tươi cười rạng rỡ, giống như đó không phải là chân hắc, hoặc chân không hề bị thương.

Sở Ngọc sờ cánh tay mình đã nổi da gà. Tuy biết Dung Chỉ khi đau đớn lại mỉm cười, đây cũng không phải lần đầu tiên nàng hoảng sợ chứng kiến, nhưng vẫn thấy vô cùng quái dị. Gắng nín nhịn một

hồi, cuối cùng Sở Ngọc vẫn phải cất tiếng: “Người có thể đừng cười như thế được không? Ở đây không có ai khác, trước mặt ta, không cần ngại trang như thế chứ?”

Dung Chi vẫn khe khẽ mỉm cười: “E rằng không thể tuân mệnh!” Hắn liếc nhìn Sở Ngọc. Nàng ở rất gần, trong đôi mắt mở to tràn

đầy quan tâm chân thành,
hồ hấp ấm áp truyền tới
tận chỗ hân, cũng giống
như buổi sớm hôm nay.
Thật ra hân đã tỉnh giấc từ
lâu.

Kéo y phục xuống để băng
bó miệng vết thương, hân
lại nói khẽ: “Từ nhỏ ta
thường không làm phụ
thân vui lòng, thậm chí còn
chọc tức người nên hay bị

đánh. Khuôn mặt ta khá giống với mẫu thân đã qua đời. Nếu lúc bị đánh ta mỉm cười, sẽ khiến phụ thân nhớ đến người vợ đã mất, xuống tay nhẹ hơn, thậm chí không đánh ta nữa. Lâu dần, việc này trở thành thói quen. Thậm chí ta còn học cách cười sao cho thật giống mẫu thân, xem như thủ đoạn tự bảo vệ. Sau này ta không bị đánh nữa,

nhưng thói quen thì không bỏ được!” Dù sau cũng không phải là tật xấu hư hỏng gì, nên hẳn không để tâm.

Không phải nguy trang, mà đó là bản năng tự vệ thâm nhập sâu vào xương tủy.

Ngữ điệu hẳn điềm đạm bình thường, nhưng nghe xong, Sở Ngọc cảm thấy

trong lòng đau xót. Nàng vốn tưởng rằng, lúc hẳn bị đau lại mỉm cười là vì quá cảnh giác, sợ có biến cố gì phát sinh. Nhưng nàng quên rằng, trên đời này, có những người, lúc đau đớn rơi lệ lại lựa chọn mỉm cười trầm tĩnh.

***

Bị đánh như thế nào, mới

khiến cho một đứa trẻ buộc phải dùng biện pháp như thế để trốn tránh?

Thấy Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn hẩn, trong ánh mắt hàm chứa thương xót, Dung Chi chớp mắt mấy cái, cong khóe miệng nhẹ nhàng: “Công chúa tưởng thật à? Ta thuận miệng bịa ra đó!”

Sở Ngọc không tức giận, nhìn hẩn chăm chăm nhưng Dung Chỉ không hề tỏ ra bối rối khó xử, mặt vẫn thản nhiên như vậy. Bỗng Dung Chỉ cảm thấy một đôi tay quàng qua bờ vai hẩn, rồi mặt hẩn bị kéo xuống một nơi ấm áp mềm mại: “Bị chuyện sao? Người...cái đồ lừa gạt này!” Sở Ngọc giữ mép tóc Dung Chỉ, thấp giọng nói.

Dung Chỉ bị Sở Ngọc kéo vào trong lòng, mặt vùi nơi cổ áo nàng. Còn đang ngạc nhiên, hần nghe trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh thấp nhỏ: “Đau lắm phải không?”

Dung Chỉ mím môi, hơi hồi hận vì vừa rồi không để ý, lại kể chuyện cũ với nàng. Đang định cười xòa tìm lời

bông đùa nào đó, nhưng lời nói đến bờ môi thì dừng lại. Hăn xưa nay luôn có tài ăn nói xảo diệu, mà giờ đây điều gì cũng không thốt nên lời.

Sức nàng có mấy đâu, cho dù dùng toàn lực ôm, hăn cũng có thể dễ dàng thoát ra. Nhưng bất thành linh, sự lười nhác không đúng lúc tập kích hăn, khiến hăn

không muốn động đây.

Sở Ngọc lặng im, Dung Chỉ cũng lặng im, cứ để nàng tùy ý lẳng lẳng ôm ấp. Không biết đã trải qua bao lâu, hăn mới chậm rãi cất tiếng: "Công chúa, nếu nàng không buông ra, chúng ta sẽ tiếp tục qua đêm chỗ này đây!"

★★★★★★★★★★

[nội dung có vẻ không

đúng][[/phuong-tu-hoang/chuyen-xe-tro-ve_1987.html](#)]

QUYỂN 4

Chương 153: Chuyển xe trở về

Dung Chỉ quyết định rời khỏi chỗ này.

Tuy có thể chờ Hoa Thác, Việt Tiệp Phi và hộ vệ trong phủ đuổi tới giải cứu, nhưng Dung Chỉ không có thói quen giao sự sống chết

của mình cho người khác
nắm giữ. Điều này không
liên quan đến cái gọi là “tự
tôn” nhằm chán, mà thuần
túy là thói quen. Cho dù
bất cứ thứ gì, khổng chế
trong tay mình vẫn là bảo
đảm nhất.

Huống chi, trên đường truy
đuổi xe ngựa, hấn không
có thời gian rải dầu vết để
người trong phủ dễ dàng

tìm đến đây, nếu chờ đợi e rằng khá lâu. Thay vì ở chỗ này đợi chờ vô vọng, cần “tự lực cánh sinh” để cứu mình.

Hôm qua chưa đi là bởi vì trời tối, khó xem xét tình hình xung quanh, mà cũng vì lo Hạc Tuyết chưa đi bao xa nên mới nghỉ qua đêm nơi này.

Trọn một ngày không ăn uống gì, chân tay Sở Ngọc như mềm nhũn ra. So với nàng, Dung Chỉ khá hơn một chút. Sau khi nghỉ ngơi một đêm, hẳn đã hồi phục vài phần sức lực.

Lại lấy ngân châm ra châm cứu một lúc, rồi Dung Chỉ trèo lên vách núi cheo leo, sau đó bện dây thành thừng kéo Sở Ngọc lên.

Hai người không phải khỏe khoắn gì, trèo có mười thước độ cao mà phải loay hoay mất hơn nửa canh giờ. Cuối cùng Sở Ngọc cũng bò được lên. Dung Chỉ ngã lăn ra mặt đất thở sâu, còn Sở Ngọc cũng bủn rủn chân tay, không nói nên lời.

Đêm qua trong bóng tối

dày đặc, Sở Ngọc không nhìn rõ dưới vách núi thể nào nên không sợ hãi lắm. Hôm nay lúc mặt trời đã nhô cao, nàng bò lên vô tình liếc xuống dưới chân. Vực sâu hun hút như không đáy, vách đá cheo leo hiểm trở, nhìn vào khiến nàng có ảo giác hoa mắt chóng mặt, chỉ muốn buông tay rơi xuống.

Không thể tưởng tượng nổi! Đêm qua, làm sao nàng có dũng khí nhảy xuống cơ chứ? Chỗ thế này cũng dám nhảy? Nếu tối qua có thể nhìn rõ, chắc hẳn không dám nhảy theo Dung Chi!

Nằm ngửa trên mặt đất nhìn trời. Bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh trôi. Vừa trốn về từ

Quý Môn quan, thấy mọi thứ xung quanh đều tươi đẹp!

Mới một khắc trước, giống như đã thò một chân xuống Quý Môn quan, lúc này là may mắn sống sót sau tai nạn.

Năm khoảng nửa khắc đồng hồ, Sở Ngọc cảm thấy có người cầm tay mình.

Vừa nẩy Dung Chỉ kéo tay nàng lên, giờ vẫn nắm chặt không buông và cũng đang nắm thẳng cẳng như nàng. Quay sang, vừa lúc Sở Ngọc bắt gặp hăn cũng ngoảnh lại nhìn nàng.

Sở Ngọc không nhin được phì cười. Khuôn mặt trắng trẻo của Dung Chỉ giờ lấm lem bụi đất, tóc tai tán loạn. Cười rồi nàng bỗng

giật mình. Dung Chỉ mà như vậy, chắc nàng cũng khá hơn gì đâu? Không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt, nàng lại bật cười nhìn hẩn.

Sở Ngọc không biết vì sao muốn cười. Cơ thể mỗi mệt, nhưng tinh thần lại vui vẻ phần chấn lậ thường. Ngoài cười ra, nàng cũng không biết nên làm gì khác.

Xe vẫn ở nguyên chỗ hôm qua, nhưng ngựa thì không biết mất tích đằng nào. Năm một hồi, Dung Chỉ lên khoang xe lấy một chút thức ăn và y phục, bảo Sở Ngọc mặc vào.

Tuy chỉ là những thứ tầm thường, theo thói quen Sở Ngọc luôn chuẩn bị quần áo, đồ điểm tâm trên xe,

không ngờ lúc này thật hữu dụng.

Sau khi chỉnh trang lại y phục, Sở Ngọc ăn chút bánh ngọt, nhưng vì không có nước nên nuốt không trôi. Dung Chỉ ăn khá ít, cất phần bánh còn thừa vào hộp cơm, lấy một bộ y phục buộc lại đeo trên lưng, cũng mang theo vài vật dụng đáng giá.

Bàn bạc một chút, Sở Ngọc và Dung Chỉ cùng nhau xuống núi, tìm đến một dòng suối nhỏ. Suối rộng chừng hơn một thước, nước sạch sẽ trong vắt. Trên mặt nước nổi lơ lửng vài chiếc lá vàng, hình ảnh quen thuộc của mùa thu.

Bình thường Sở Ngọc luôn uống nước đun sôi, nhưng

bây giờ chẳng quan tâm
nhiều đến vậy. Nàng lấy
tay vốc nước, uống từng
hớp lớn. Dòng nước lạnh
buốt trôi qua cổ họng, kích
thích từng trận ho khan.
Khi đã cơn khát, Sở Ngọc
mới thấm nước vào tay áo,
lau gương mặt lấm bụi đất.

Hai người lau rửa bên suối
một hồi, dung mạo sạch sẽ
rạng rỡ hẳn lên. Để tiện đi

đường, Sở Ngọc vẫn cải nam trang, còn Dung Chỉ lại cài trâm gỗ cứu mạng hôm qua lên búi tóc.

Vừa nãy ở trên đỉnh núi, Sở Ngọc đã nhìn rõ tình hình xung quanh. Đây là khu vực đồi núi nhấp nhô trập trùng. Màu xanh núi non đã bị vè tiêu điều của mùa thu lẫn át. Bây giờ xuống chân núi, bốn phía là vách

núi cao sừng sững khiến người ta có cảm giác bị áp đảo.

Lúc Sở Ngọc ngồi trên xe ngựa không rõ đi được bao xa, hỏi Dung Chỉ mới biết, nơi này cách Kiến Khang khoảng hai, ba trăm dặm. Nếu muốn đi bộ về, e rằng tốn không ít thời gian.

Hai người chậm rãi đi được

một đoạn thì nghe thấy tiếng vó ngựa và bánh xe trên đường. Sở Ngọc trong lòng phấn khởi, định tiến về phía phát ra âm thanh. Chưa kịp bước chân, nàng thấy bờ vai bị níu lại. Dung Chỉ đang đè vai nàng xuống. Nàng sửng sốt một chút, lập tức hiểu ra. Hai người nấp sau một tảng đá, chờ đối phương đến gần thì thấy hình như đó là

đoàn xe áp tải hàng hóa.
Mấy chiếc xe ngựa chở
hàng hóa công kênh, mà
những người đi theo trông
cường tráng, ăn vận giản dị
kiểu thường dân.

Xem ra, đây là đội hộ tống
hàng hóa của thương gia
nào đó. Sở Ngọc và Dung
Chỉ liếc nhìn nhau, qua ánh
mắt cùng xác nhận, mới
buông lỏng cảnh giác.

Dung Chỉ bảo Sở Ngọc vẫn ẩn nấp, còn mình bước ra phía trước. Khi hẵn đến cách đoàn xe khoảng một trượng, người và xe đối phương cùng dừng lại, nhìn Dung Chỉ với vẻ hoài nghi.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười vô hại và thân thiện, khuôn mặt tuấn mỹ ngời sáng. Ngay cả giờ đây hẵn

gầy yếu tiêu tụy, nhưng vẻ mặt vẫn rạng rỡ như gió xuân. Hấn cất tiếng nhẹ nhàng: "Mong chư vị thứ lỗi, tại hạ không phải là người xấu. Hôm nay tại hạ và bằng hữu đến Kiến Khang thăm bạn, không ngờ bị gia nhân cấu kết với đạo tặc mưu hại. Ta và bằng hữu may mắn trốn thoát, nhưng bị lạc đường, gặp được chư vị ở đây thật

là may mắn! Xin hỏi chư vị, từ đây muốn đến Kiến Khang phải đi đường nào?" Ngôn ngữ văn nhã, phong thái nhẹ nhàng, quần áo đẹp dễ sang trọng, lại mang dáng vẻ yếu ớt tiêu tụy, Dung Chỉ nhìn thế nào cũng không giống kẻ xấu. Đội phu áp tải lập tức buông lỏng cảnh giác, nhiệt tình bắt chuyện và giải đáp câu hỏi của hắn. Sau vài

câu, chủ nhân đội xe ngựa
mời hấn cùng đi để trên
đường tiếp tục hàn huyên
trò chuyện.

Dung Chỉ vốn không phải
hỏi đường, lúc này mục
đích đã đạt được liền cáo
lỗi với chủ nhân đội xe, nói
sẽ gọi bạn đồng hành tới
đây.

Khi Dung Chỉ và nhóm

người đối đáp, Sở Ngọc đã bước ra. Liếc nhìn Dung Chỉ, nàng hiểu ý, tiến tới phía trước cúi người thi lễ giống hần.

Bọn họ dùng tên giả. Sở Ngọc xưng là Vu Sở, Dung Chỉ tự xưng Vu Dung.

Chủ nhân đội xe rất dài ngộ hai người, mời họ lên xe của hần nghỉ ngơi. Sở

Ngọc hơi nghi ngại, nhưng Dung Chỉ kéo tay, nên nàng cũng bước theo. Vị chủ nhân này họ Nhâm, mặc áo gai đơn giản, được nhóm phu hàng gọi là Nhâm lão bản (ông chủ). Thật ra cả đội xe không đến Kiến Khang mà đi đường ngược lại. Nhưng để tránh cho hai người trên đường tiếp tục gặp bất trắc, Nhâm lão bản vẫn mời

hai người đồng hành, và cam đoan sẽ hộ tống họ gần đến Kiến Khang mới quay lại.

Hai người lên xe rồi, Nhâm lão bản xuống xe dặn dò công việc, trong khoang xe chỉ còn hai người. Sở Ngọc ghé sát Dung Chỉ, thấp giọng hỏi: “Liệu có vấn đề gì không?” Bọn họ vốn không quen biết, vì sao ông

ta lại đối tốt như vậy?

Được đối xử ân cần quá mức khiến Sở Ngọc nghi ngờ.

Dung Chi cười nhạt: “Công chúa không cần quá lo lắng! Chẳng qua họ Nhâm kia muốn kiếm lợi từ chúng ta thôi!” Dù đang trong hoàn cảnh khó khăn, nhưng y phục và cách nói

năng của hai người vẫn lộ
rõ vẻ quý phái. Nhâm lão
bản tất nhiên cho rằng họ
là quý tộc môn phiệt, chủ
động lấy lòng còn không
kịp, chứ có lý do gì mà làm
hại hai người?

Thời Chiến Quốc, Lã Bất Vi
gặp con tin nước Tần,
muốn đầu cơ kiếm lợi, bèn
giúp đỡ tiền tài và dâng
tặng mỹ nữ, trợ giúp người

đó quay về cố quốc và tăng cường địa vị. Về sau, bản thân hãn quyền lực khuynh đảo triều đình. Tuy Nhâm lão bản chắc không nghĩ sâu xa đến vậy, nhưng lần này hãn giúp đỡ hai người để cầu mong sau này hai người ban cho hãn ưu đãi, cũng là đạo lý giống như thế.

Dung Chỉ nói xong liền

khép mắt lại, ngả người dựa vào Sở Ngọc. Tuy thời gian hẩn nghỉ ngơi giống như nàng nhưng tiêu hao thể lực nhiều hơn, lại vẫn bị vết thương hành hạ, chống đỡ đến lúc này đã là khó khăn lắm rồi.

Sở Ngọc thấy hẩn ngủ cũng không quấy rầy, chỉ ngồi lẳng lặng, để Dung Chỉ dựa vào vai nàng, một tay đỡ

cơ thể hẫng. Nàng cũng cúi đầu, nhắm mắt như đang ngủ.

Một lát sau Nhâm lão bản trở lại xe, nhìn hai người sửng sốt một chút, ánh mắt dừng trên tay Sở Ngọc hơi dao động. Một lúc sau, hẫng mới dời tầm mắt, hạ lệnh cho xe tiếp tục lăn bánh.

Sở Ngọc đợi một hồi không thấy Nhâm lão bản có động tĩnh gì, chỉ ngồi ở mép cửa ra vào của khoang xe. Nàng nhẹ nhàng thở ra, yên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vốn chỉ định khép hờ mắt, nhưng dù sao Sở Ngọc cũng mệt mỏi, buông lỏng cảnh giác và chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Lúc

nàng bị đánh thức, ngoài
xe ngựa truyền đến âm
thanh náo động ồn ào, từ
xa đến gần, phá vỡ giấc
mộng yên tĩnh.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 154: Biến cố trên đường

Không biết xe ngựa dừng lại từ lúc nào, mà Nhâm lão bản, vốn ngồi ở mép cửa ra vào khoang xe cũng không biết đi đâu. Tiếng ồn ào náo động ngoài xe ngày càng lớn, hình như là tiếng người quát tháo và đánh

nhau. Sở Ngọc trong lòng
cả kinh, nhanh chóng tỉnh
lại, kéo tay Dung Chỉ, rồi
vén khe rèm nhìn ra ngoài.

Xảy ra chuyện gì?

Không có người trả lời,
nhưng cảnh tượng trước
mặt chính là đáp án.

Bên ngoài, hai phe đang
chém giết. Một bên là hộ

vệ của đoàn xe hàng, bên kia là nhóm đạo tặc cưỡi ngựa, gươm búa và đại đao, khoảng bốn, năm mươi tên.

Đội hộ vệ của thương đoàn dù sao cũng không chuyên về đánh đấm, rất nhanh bị bọn đạo tặc quân số đông giết hết. Bọn chúng bao vây thương đội, chia ra cứ bốn, năm tên lục soát một

chiếc xe, đồng thời kiểm tra các thi thể trên mặt đất, nếu thấy ai còn thở thoi thóp là đâm cho chết hẳn.

Nhìn các thi thể nằm la liệt, Sở Ngọc run rẩy, không khỏi co rúm người. Lưng đụng phải gì đó, nàng quay lại thì thấy Dung Chỉ.

Nhìn ánh mắt hẳn yên tĩnh,

nàng cũng buông lỏng tâm
tình một chút, thấp giọng
hỏi: “Có biện pháp gì
không?”

Dung Chi lắc đầu, cũng nhỏ
giọng đáp: “Không có cách
nào, bọn chúng quá đông,
ta không đối phó được!”

Giết người, cũng phải xem
thiên thời địa lợi nhân hòa.

Ngừng một chút, hấn mỉm cười: “Công chúa không cần lo lắng! Bọn họ chẳng qua muốn cướp tiền bạc, sẽ không làm hại chúng ta!”

Hai tên cướp lục soát đến chiếc xe cuối cùng, thấy Dung Chỉ và Sở Ngọc thì mắt sáng ngời, giơ đao kêu lên: “Cả hai người, xuống xe!”

Dung Chỉ vỗ vỗ Sở Ngọc ra hiệu nàng an tâm. Hắc nhẹ nhàng nhảy xuống, sau đó hỏi với vẻ nhẵn nhặn lễ độ: “Xin hỏi thủ lĩnh của quý vị là ai? Ta muốn thương lượng với hắc một chuyện!”

Hắc còn chưa dứt lời, một tên cướp cao lớn xông đến tát cho một phát. Chưởng

lực rất mạnh, khiến Dung Chỉ ngã xuống cạnh một gốc cây non. Những tên xung quanh nhìn cảnh này cười rộ lên.

Sở Ngọc không khỏi kêu lên. Nàng lao đến bên Dung Chỉ, luống cuống tay chân nâng hân dậy: "Người có sao không?"

Dung Chỉ cúi đầu khẽ rên,

lúc ngẩng lên, gương mặt
tuần mĩ đầy vẻ đau đớn,
mắt nhắm chặt, một bên
mặt còn in dấu tay đỏ rục.
Bọn cướp nhìn bộ dạng
Dung Chi, lại cười vang.

Sở Ngọc cảm thấy phần nộ
dâng lên ngùn ngụt. Nhưng
nàng chưa kịp có động tác
gì, đã thấy tay mình bị gắt
gao nắm chặt. Hắn thật sự
dùng lực, khiến Sở Ngọc

cảm thấy đau. Trong phút chốc, nàng tỉnh táo lại.

Không đúng. Biểu hiện của Dung Chỉ là...giả vờ.

Hắn cố ý để bị đánh.

Mặc dù chẳng hề có ý khiêu chiến, nhưng Dung Chỉ nhảy xuống xe với vẻ thoải mái, bỏ qua bọn cướp đòi gặp thủ lĩnh. Hành vi

này lọt vào mắt bọn cướp là ý khinh thường, với bản tính tàn bạo, có kẻ trong bọn chúng ngửa tay động thủ.

Nói cách khác, cái tát này do chính Dung Chỉ tự tìm tới.

Không đợi bọn cướp cười dứt tiếng, khóe miệng Dung Chỉ trào ra chất lỏng

đỏ tươi, lại phun máu.
Nhưng dưới tay áo, hấn
vẫn gắt gao nắm chặt tay
Sở Ngọc.

“Ba!”

Lại vang lên tiếng bạt tai.
Sở Ngọc ngẩng lên nhìn.
Tên cướp đánh Dung Chỉ
vừa bị một gã còn cao lớn
hơn tát lệch mặt. Tên kia
đề râu quai nón, quát lớn:

“Mẹ nó! Đừng đánh tiểu tử này! Bọn họ là bảo bối đó!”
Đánh xong tên đồng đảng của mình, gã kia bước hai bước, cơ thể như tháp sắt dừng lại bên người Dung Chỉ, cất tiếng vang như tiếng sấm: “Tiểu tử, người tìm ta làm gì?”

Dung Chỉ giơ tay, ra hiệu Sở Ngọc nâng hấn dậy. Nhưng vừa nâng được một

chút, hắt lại phun ra một ngụm máu lớn, chất lỏng đỏ thẫm bắn lên quần áo tuyết trắng. Một lúc sau, hắt mới thở nhẹ ra, cất tiếng suy yếu: "Ta...chúng ta là người họ Vu ở Giang Lăng. Nếu thủ lĩnh cho về, ta sẽ sai gia nhân mang nhiều tiền chuộc đến!"

Thủ lĩnh nhếch mép cười: "Họ Vu ở Giang Lăng? Ta

định bắt hai người đổi tiền, vừa lúc người lại tự nói ra xuất thân. Nhưng tiền chuộc phải đưa đến trước thì ta mới thả người!”

Nói xong hấn phất tay, sai lâu la trói những người khác lại: “Trông coi cẩn thận cho lão tử! Đừng đánh hỏng, người dùng để đổi tiền đó!”

Sở Ngọc nhìn qua, trong những người bị bắt còn có Nhâm lão bản, quản sự phòng thu chi của thương đội, cùng với một vài tiểu thương, đại khái là những người mà bọn cướp nghĩ có thể đổi được tiền chuộc. Hèn gì vừa rồi Dung Chỉ nói bọn chúng sẽ không làm hại họ.

Sở Ngọc và Dung Chỉ được

đãi ngộ đặc biệt. Những người khác bị trói tay, đi bộ thành hàng, còn hai người được ngồi riêng trong xe ngựa, chính là chiếc xe ban đầu. Tuy bị bọn cướp vây quanh trông giữ, nhưng dù sao hai người cũng không bị thương tổn đến tính mạng và sức khỏe.

Nhưng Sở Ngọc không thể vui được, bởi vì gương mặt

Dung Chỉ trắng bệch, hấn
nằm dựa, hai mắt nhắm
nghiên. Nàng ngồi bên
cạnh, nắm chặt tay hấn,
dường như lo sợ nếu thả
lỏng thì hấn sẽ biến mất.

Sau khi lên xe, Dung Chỉ
như không còn chút sức lực
nào, đang nắm tay nàng
cũng buông thõng.

Một lúc sau, cảm thấy bàn

tay mình đang cầm hơi động đây, Sở Ngọc thấp giọng kêu lên: “Người thế nào rồi?”

Mắt vẫn khép hờ, Dung Chi hơi hơi lắc đầu, ngón tay viết chữ vào lòng bàn tay Sở Ngọc: “Không sao đâu, nghỉ ngơi một lát là ổn!”

Sở Ngọc mím môi, cũng học theo cách trao đổi của hắn:

“Tại sao lại cố ý ăn tát?”
Bây giờ má hằn sưng vù,
trông rất thâm thắm!

Nhìn khuôn mặt hằn, lòng
nàng không dễ chịu chút
nào.

Dung Chi vẫn nhắm mắt
như trước, nhưng khóe
miệng hơi nhếch lên, đầu
ngón tay lại tiếp tục viết:
“Để nhắc nhở bọn họ,

chúng ta là loại hàng hóa dễ vỡ. Nếu không làm thế, sao được ngồi thoải mái như bây giờ?"

Sở Ngọc khẽ cắn môi, viết lên lòng bàn tay trắng mịn của hắn: "Dù thế nào cũng không nên làm khổ chính mình..."

Dung Chi khẽ xoay cổ tay, đầu ngón tay như cánh

bướm xẹt qua mu bàn tay,
đi tới lòng bàn tay nàng:
“Còn có công dụng khác.
Lúc ta ngã xuống, đã để lại
dấu vết chỗ gốc cây. Nếu
Hoa Thác tìm tới đây, đọc
ký hiệu có thể biết tình
trạng của chúng ta”.

Nghe hần nói thế, tuy Sở
Ngọc còn chút vướng mắc
nhưng cũng không hỏi
thêm, song rất nhanh nàng

lại nghĩ đến vấn đề khác:
“Vừa rồi người giả mạo tên
người khác, nếu bọn cướp
đến Giang Lăng điều tra,
phát hiện không có họ Vu,
hoặc Vu gia không có hai
chúng ta, thì phải làm
sao?”

Nhưng lúc này, Dung Chỉ
không trả lời nàng nữa.
Bàn tay đang cầm tay Sở
Ngọc buông ra, không biết

là ngất đi hay đang ngủ.

Tiếng vó ngựa, bánh xe lăn đều trên mặt đường. Sở Ngọc lo âu nhìn ra ngoài. Vốn tưởng theo xe ngựa trở về kinh thành, không ngờ xui xẻo gặp sơn tặc, con đường phía trước càng lúc càng xa xôi mờ mịt.

May mắn là, bọn họ còn sống.

Cầm tay Dung Chỉ, mặc dù chưa biết phía trước là điều gì chờ đợi, nhưng không hiểu sao Sở Ngọc vẫn cảm thấy vững dạ an tâm.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 155: Thích nghi hoàn cảnh

Sở Ngọc và Dung Chỉ ngồi trên xe ngựa ba ngày, tuy không bị đánh nhưng lại thiếu thốn lương thực. Lúc hai người xuống xe, đói đến hoa mắt choáng váng.

Đây là biện pháp mà bọn

cướp phòng ngừa con tin chạy trốn, bỏ đói khiến cho họ không có sức lực bỏ chạy, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Đến ngày thứ ba, tất cả con tin đều bị bịt kín mắt, có lẽ để bọn họ không biết chính xác hang ổ trú ngụ của bọn cướp ở đâu. Sở Ngọc và Dung Chỉ được đặc biệt đãi ngộ, không bị bịt

mắt nhưng lại có hai tên
ngồi trong che cánh chừng,
không cho vén rèm nhìn ra
ngoài.

Quang cảnh bên ngoài
không biết thế nào, nhưng
các góc độ sáng tối vẫn
phản chiếu vào khoang xe.
Xe ngựa đi qua một đoạn
đường rất tối, giống như xe
lửa chạy qua hầm ngầm,
xung quanh tối đen như

mực, nhưng một lúc sau lại có ánh sáng.

Lúc được xuống xe, Sở Ngọc tranh thủ quan sát xung quanh. Nàng vốn cho là, nơi bọn họ dừng lại là đại bản doanh của lũ cướp, chắc phải ở một sơn trại trên sườn núi hiểm trở, giữa vùng hoang vu khỉ ho cò gáy. Sự thật chứng minh, tưởng tượng của

nàng so với thực tế hoàn toàn khác biệt.

Đây là một làng quê yên tĩnh, quang cảnh nên thơ. Một vùng đất đai màu mỡ bằng phẳng, nhà cửa san sát, đường làng ngõ xóm giao nhau chằng chịt, thỉnh thoảng từ trong xóm truyền ra tiếng chó sủa, gà gáy. Khoảng tám, chín người phụ nữ đang làm việc ngoài

đồng. Ruộng lúa mạch đã đến kỳ thu hoạch, nặng trĩu bông, xen vào đó là những vườn rau dưa xanh tươi mơn mớn.

Thế này là thế nào? Sở Ngọc sửng sốt. Ngay sau đó nàng nghĩ đến, làng quê thanh bình này sắp bị cướp phá sạch sành sanh, trong lòng cảm thấy bất lực không đành lòng.

Vượt ra ngoài dự đoán của Sở Ngọc, người trong thôn nhìn thấy bọn cướp đi đến, không hề sợ hãi mà còn nhiệt tình chào hỏi. Mấy người phụ nữ trên ruộng dừng việc nhà nông chạy đến, bọn trẻ đang chơi đùa nháy nhót cũng chạy lại đón chào. Lau mồ hôi, lau mồ hôi, đưa nước, đưa nước...là kiểu đối xử với

người thân trong nhà.

Sở Ngọc trong phút chốc đã hiểu ra: thế nhưng đây là nơi ở của bọn cướp.

Bọn cướp lục tục trở về nhà, mấy kẻ chuyện trò hỏi han vợ con, có người còn ôm trẻ nhỏ xoay vòng tròn. Ngay cả những tên hung hãn nhất cũng toát lên vẻ ấm áp dịu dàng.

Ở bên ngoài, bọn họ là ác quỷ hung tàn, cướp của giết người. Nhưng về đến nhà, bọn họ lại là những người chồng, người cha tốt, gia đình vui vẻ hạnh phúc hòa thuận, cho dù hạnh phúc này xây dựng nên từ bất hạnh của người khác.

Dung Chỉ đứng bên cạnh Sở Ngọc. So với nàng, hẳn

sớm hiểu ra đầu đuôi sự
tình hơn. Thấy bọn cướp
xung quanh buông lỏng
canh gác, hăn liền nói khế
bên tai Sở Ngọc: “Quả
nhiên ta đoán không sai.
Đây là toán cướp Truy
Phong nổi tiếng đã bị lòng
bắt hơn mười năm nay.
Bọn chúng thủ đoạn tàn
độc, đi như gió cuốn. Tuy
quan binh nhiều lần mai
phục truy đuổi nhưng

không tìm được hang ổ.
Không ngờ lại là chỗ như
thế này!”

Thôn trang này chắc là cực
kỳ bí mật. Cho dù có người
ngẫu nhiên đến đây, cũng
sẽ không ngờ một nơi yên
tĩnh thanh bình thế này lại
che giấu chân tướng hung
tàn dữ tợn như vậy.

Ít nhất một nửa bọn cướp

rời khỏi đội ngũ, trở về sum họp gia đình, nửa còn lại tiếp tục áp giải con tin. Mọi người bị chia thành hai tốp, nhốt trong hai gian nhà ở đầu thôn. Trong đó, Sở Ngọc và Dung Chỉ được tính là một nhóm, nơi giam giữ tốt hơn so với Nhâm lão bản và những người còn lại. Họ bị giam trong một căn phòng chật hẹp, sơ sài hơn.

Sở Ngọc hiểu ra, bọn chúng vẫn đả ngộ hai người là bởi vì thấy Dung Chỉ quá yếu ớt. Dù sao, sĩ tộc mang thân phận cao quý, tiền chuộc cũng lớn hơn nên bọn chúng phải đối xử tử tế hơn. Nhưng thân phận hoàng tộc lại tuyệt đối không thể để lộ, bởi vì rất có thể bọn cướp sợ họ liên quan đến quân đội, để

tránh phiền toái sẽ sớm
giết chết.

Sở Ngọc và Dung Chỉ vừa
bước vào phòng, phía sau
liền có tiếng khóa chặt cửa.
Nàng cũng không quay lại,
mà nhìn bốn phía căn
phòng đánh giá.

Bây giờ là khoảng chính
ngọ (giữa trưa), trên tường
có một cửa sổ rộng khoảng

bảy tấc, cao ngang đầu người, mang theo ánh sáng vào phòng. Trong phòng không có giường, chỉ có một góc tường xếp rơm thật dày, xem như chỗ ngủ.

Với thân phận của bọn họ, thế này gọi là đãi ngộ thì không biết căn phòng kia còn “ác liệt” cỡ nào!

Sở Ngọc còn đang đánh giá, thì Dung Chi đã bước đến đồng rơm, xoay người nằm xuống. Hắn vừa nhàn nhã biếng nhác nằm trên đồng rơm, vừa thở từng hơi dài khoan khoái: "Coi như là nằm được!"

Thấy hắn có vẻ thoải mái như vậy, Sở Ngọc đến gần mấy bước, bĩu môi: "Người chỉ giỏi ngủ! Chi bằng trước

hết hãy nghĩ cách thoát thân đi!" Vì sợ tai vách mạch rừng, nên nàng phải nói thật khẽ.

Dung Chi vẫn lẳng lẳng nằm, cặp mắt tối đen sâu thẳm bình tĩnh: "Không được đâu! Toán cướp Truy Phong đã hoành hành hơn mười năm, ngay cả quân đội còn không lần ra được manh mối bọn chúng. Nơi

này rõ ràng là rất bí mật, trước khi ta tìm được đường ra, e rằng đã sớm chết dưới loạn đao của bọn chúng!”

Sở Ngọc nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ. Trong thôn vẫn bình yên như vậy. Toán cướp đã thay trang phục của nông phu, làm việc ngoài ruộng vườn. Nếu chưa chứng kiến hành

động tàn bạo của bọn chúng, chính nàng cũng không dám tin đó là bọn cướp.

Trên gương mặt mọi người trong thôn đều là nụ cười thỏa mãn. Mảnh đất trù phú tươi đẹp giống như vùng đào nguyên tiên cảnh trong truyền thuyết, nhưng hạnh phúc nơi đào nguyên phải đánh đổi bằng chém

giết đổ máu bên ngoài.

Nàng có thể hình dung ra cách thức sinh tồn của thôn trang này. Bình thường phụ nữ và người già ở nhà làm nông, còn đàn ông ra ngoài cướp bóc chém giết. Cho dù họ cướp bóc vì lý do gì, thì nơi đây cũng không phải chốn đào nguyên chốn phác hạnh phúc mà Đào Uyên Minh đã

miêu tả.

(Đào Tiềm, hiệu Uyên Minh là một nhà thơ lớn của Trung Quốc thời Đông Tấn. Một trong những sáng tác nổi tiếng của ông là Đào hoa nguyên ký, hay còn gọi là Đào nguyên ký. Ở Đào hoa nguyên ký, ông dựng lên hình ảnh một xã hội tươi đẹp: không có giai cấp, không có triều đại nào cả...

nên ở đó, không phải nộp thuế, không bị bóc lột, mọi người đều vui sướng cày bừa nuôi thân.

Mô tả như vậy, tức là Đào Tiềm đã dùng những hình ảnh sinh động, mạnh dạn phủ nhận sự tồn tại của vua chúa, của giới quý tộc, phê phán chế độ xã hội đương thời, mơ ước một xã hội thuần phác, yên vui, ai

nấy đều lao động và được hưởng thành quả lao động của mình.

Bài ký này cùng với nhiều bài thơ khác như Quy viên điền cư, Âm tửu... tác giả đã ca tụng cảnh sống ẩn cư trong lao động, nhàn hạ và cách biệt với đời. Điều này ít nhiều đều ảnh hưởng bởi tư tưởng của Lão Trang)

Biết Sở Ngọc đang xem gì, Dung Chỉ thản nhiên nói: “Nàng hãy an tâm. Từ đây đến Giang Lăng khá xa, ngay cả khi bọn chúng đến Giang Lăng cũng chưa chắc phát hiện ra chúng ta giả mạo!”

Sở Ngọc nghe vậy hơi kinh ngạc, quay lại nhìn hẳn. Dung Chỉ lại cười dài.

“Thay vì lo lắng chuyện xa xôi, sao không giống như ta, thích ứng với mọi hoàn cảnh?” Hấn vỗ vỗ chỗ đệm rơm bên cạnh “Không tới thử sao? Nàng thân phận tôn quý, chắc chưa từng ngủ trên nệm rơm? Đến thử đi, rất thoải mái!”

Sở Ngọc do dự một lát, rồi học theo Dung Chỉ, nằm

xuống cạnh hẳn. Sợi rơm
thô ráp, cọ vào da thịt hơi
ngứa ngứa, nhưng khi nằm
xuống lại có cảm giác cởi
bỏ trói buộc cơ thể, khiến
cho tâm tình căng thẳng lo
lắng mấy hôm nay của
nàng vợ đi nhiều.

Nhìn thẳng vào con người
đen nhánh của Dung Chỉ,
Sở Ngọc khẽ cười: “Đúng là
khác thật!”

QUYỀN 4

Chương 156: Động cơ và mục đích

Nằm xuống chưa được bao lâu, Sở Ngọc nghe thấy tiếng xích sắt khua ngoài cửa, lát sau có người bước vào. Nàng mở to mắt nhìn, chính là thủ lĩnh toán cướp.

Tên thủ lĩnh cầm bút giấy,

nghiên mực trong tay, thấy hai người nằm thì bật cười: “Hai vị trông thật thoải mái!”

Dung Chỉ chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng vào tên thủ lĩnh: “Các hạ khách khí rồi! Bây giờ chúng ta rơi vào hoàn cảnh thế này, không uống công tốn sức làm gì nữa! Chi bằng cứ để cho các vị

an bài!”

Tên thủ lĩnh lại mỉm cười vui vẻ: “Đúng là người có học, khác hẳn bọn thất phu!” Hắn bày giấy trắng trên nền nhà, bên cạnh là nghiên mực đã có sẵn mực nước, tiếp đó đưa bút ra: “Làm phiền hai vị viết một bức thư gửi về nhà. Chúng ta cần coi như bằng chứng, mang về cho người

nhà các người!”

Cũng là thư vợ vét tài sản.

Sở Ngọc còn đang sửng sờ, thì Dung Chỉ đón lấy bút rất tự nhiên. Tay trái giữ giấy, tay phải nhúng mực, viết một bức thư cầu cứu văn hoa tao nhã. Lúc Sở Ngọc phục hồi lại tinh thần thì hẵn đã viết xong. Nàng quét mắt qua một lượt, đại

khái thư nói bị các huynh đệ trong toán cướp Truy Phong giữ lại một thời gian, hi vọng người nhà mang tiền đến v.v...Hành văn nhẹ nhàng, không tự ti cũng không hống hách.

Nếu không biết rõ Dung Chỉ cư ngụ trong phủ công chúa, Sở Ngọc quả thực hoài nghi, phải chăng hẳn thường xuyên bị bắt cóc

tổng tiền hoặc viết thư hộ người bị bắt cóc? Nghiệp vụ viết thư rất lưu loát thông thạo!

Xem qua thư Dung Chỉ viết, tên thủ lĩnh rất hài lòng: “Các người cứ nghỉ ngơi, ta sẽ phái người đưa thư. Lát nữa sẽ có kẻ mang cơm cho các người!”

Dung Chỉ cười cười, vẫn là

nụ cười vô hại: “Dám hỏi quý tính đại danh của thủ lĩnh?”

Tên thủ lĩnh sắc mặt lạnh lẽo: “Thế nào, sau khi thoát ra người muốn quay lại dạy dỗ lão tử sao?” Đối diện với khuôn mặt đặng đặng sát khí, Dung Chỉ không hề sợ hãi mà nói thản nhiên: “Huynh đài nghi đi đâu thế? Ta chỉ

muốn tiện xưng hô thôi!”

“Sao không nói sớm!” Sắc mặt tên thủ lĩnh dịu hẳn đi, lại trở nên ôn hòa như lúc ban đầu. Hắn xoay người ra khỏi phòng, trong lúc khóa cửa phun ra một câu: “Ta tên là Tôn Lập!”

Quả nhiên đúng như Tôn Lập nói, một lát sau có hai gã đến mở cửa đưa cơm.

Sở Ngọc nhận ra, hai người này cũng tham gia bắt cóc giết người, nhưng bây giờ mặc y phục thường dân để che đậy vẻ tàn bạo dã man.

Cơm tù thịnh soạn vượt ngoài dự đoán. Trên đường, Sở Ngọc thấy bọn họ cho được hai cái bánh, ngỡ rằng đó là đãi ngộ cao nhất rồi. Không ngờ trong

giỏ mây là hai bát cơm to
thơm ngào ngạt, còn có hai
đĩa thức ăn trông rất ngon
lành, một đĩa thịt và một
đĩa rau.

Bọn cướp cũng nhân đạo
phết, biết ưu đãi tù binh!

Hai tên cướp đặt giỏ mây
xuống rồi nối tiếp bước ra,
khóa cửa lại. Mấy ngày liền
Sở Ngọc chưa được ăn bữa

cơm nào ra hồn, đói gần chết, lại còn phải duy trì dáng vẻ đạo mạo trước mặt người ngoài. Bây giờ không còn người ngoài, nàng vội vàng nhào lên bưng bát đũa, một bát đưa Dung Chỉ, còn mình thì nhanh nhẹn gấp đồ ăn không hề khách khí.

Bát đũa đều bằng gỗ, vật liệu gỗ yếu. Xem ra về

phương diện phòng ngừa
con tin chạy trốn, bọn cướp
rất có kinh nghiệm.

Dưới đáy giỏ mây còn có
hai bát nước. Sở Ngọc uống
nửa bát, còn một nửa thì
nhúng tay áo để lau mặt.
Ba ngày rồi không rửa mặt,
nàng cảm thấy rất khó
chịu.

Bát nước còn lại, tất nhiên

là đưa cho Dung Chỉ. Hắc không hề phí phạm, bưng lên uống sạch một hơi. Một lúc sau hai tên cướp vào thu dọn bát đĩa, Dung Chỉ tranh thủ hỏi han, được biết một người tên là Tôn Hồ, một người là Tôn Đương.

Nụ cười và lời nói là vũ khí của Dung Chỉ trong lúc này. Lúc hai người thu dọn

bát đĩa xong, một kẻ ra ngoài cửa canh gác, còn một người nán lại nói chuyện chừng hai phút với Dung Chỉ. Chỉ là vài câu chuyện phiếm ngắn ngủi, nhưng Dung Chỉ đã khiến hai người kia có cảm tình. Lúc ra khỏi cửa, Tôn Đường còn quay lại cười với hắc một cái.

Đứng bên cửa sổ nhìn Tôn

Hồ, Tôn Đường đi xa rồi, Sở Ngọc mới quay sang Dung Chi: “Chính người nói không thể làm gì, vậy vừa rồi là sao?” Hấn không ngừng hỏi vòng vèo tên tuổi đối phương, nàng không tin là chỉ để tiện xưng hô.

Theo kinh nghiệm từ trước mà phán đoán, Dung Chi làm gì cũng có mục đích.

Dung Chỉ cười cười, không hề giải thích mà chỉ nói: "Sau này nàng sẽ biết!" Hắn nhích người lùi về phía sau, cho đến khi lưng dựa vào vách tường mới vẫy tay với Sở Ngọc: "Tới đây A Sở! Bây giờ nhàn rồi chẳng có việc gì làm, hay là đến đây nghe ta kể chuyện!" Để tránh lúc trò chuyện tiết lộ thân phận, hai người đã

nhất trí, Dung Chỉ gọi nàng là A Sở, còn nàng gọi hắn là Tiểu Dung.

Lần đầu tiên gọi, nhưng thái độ Dung Chỉ rất tự nhiên, giống như bình thường hắn vẫn gọi nàng như vậy.

Trong nháy mắt, Sở Ngọc cảm thấy như trở về thế kỷ hai mốt, bạn bè thân thiết

cũng thường gọi nàng là A Sở.

Đã lâu rồi không có ai gọi nàng như vậy, giống như dĩ vãng ngày càng lùi xa, mà nay nàng chỉ có thể tìm thấy trong giấc mộng.

Sửng sốt một hồi, Sở Ngọc mới ý thức điều Dung Chỉ nói, ngay sau đó lại sững sốt.

Sao hắn lại có hứng thú kể chuyện bây giờ?

Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng Sở Ngọc vẫn theo lời Dung Chi, ngồi xuống nệm rơm, dựa lưng vào vách tường bên cạnh hắn: “Có chuyện gì, kể đi!”

Dung Chi khe khẽ mỉm cười, bắt đầu kể chuyện.

Chẳng qua đó chỉ là một câu chuyện cổ tích mà hồi bé Sở Ngọc đã từng nghe, cũng có những đoạn ly kỳ gay cấn. Nhưng đối với một người đã từng đọc rất nhiều truyện như Sở Ngọc thì thấy không hấp dẫn lắm.

Kể xong một chuyện, Dung Chỉ lại kể tiếp chuyện thứ hai, ngắn hơn chuyện đầu.

Sở Ngọc nghe cảm thấy nhàm chán quá rồi, đang muốn ngắt lời nhưng lại thấy hẫng ra hiệu im lặng. Nàng nghi ngờ nhưng cũng đành nén xuống, nhẫn nại ngồi im.

Đến chuyện thứ ba, Dung Chỉ kể được một nửa thì ngừng lại. Sở Ngọc đang định thở phào thì nghe thấy bên kia tường truyền

đến một giọng nói non nớt:
“Sao không kể nữa? Sau đó
thế nào?”

Dung Chỉ ho khan hai
tiếng, trong mắt là ý cười,
vẫn dựa vào tường nói:
“Không nói được nữa, ta
khát nước!”

Im lặng trong khoảnh khắc,
rồi giọng nói non nớt lại cất
lên: “Chờ nhé, ta đi lấy

nước cho người!”

Sau đó hai người nghe thấy tiếng chân lon ton chạy đi, một lát sau lại là tiếng nói đó trở về: “Ta mang nước đến rồi, làm sao đưa cho người được?”

Theo hướng dẫn của Dung Chi, đứa bé xếp chồng hai ghế con mới có thể khó khăn bò lên, đưa nước qua

cửa sổ cho hắt. Bát nước trên đường đã rơi rớt mất một nửa.

Lúc này Sở Ngọc nhìn thấy một đứa trẻ chừng tám, chín tuổi. Trên gương mặt đen nhẻm vì phơi nắng là mong đợi tràn đầy. Dung Chỉ đứng lên, cười tí mắt tiếp nhận cái bát gỗ: “Đa tạ!”

Cầm bát nước, Dung Chỉ
ngồi xuống. Hấn thảo bỏ
vải băng bó, dùng nước để
rửa miệng vết thương.

QUYỂN 4

Chương 157: Ngày dài chậm rãi

Sau vài ngày, Sở Ngọc được mở mang đầu óc về khả năng dẫn dụ con nít của Dung Chi.

Mỗi ngày kể tám câu chuyện.

Ngày thứ nhất, chỉ có một cậu bé ngồi dưới chân tường lắng nghe. Ngày thứ hai, cậu bé dẫn theo hai đứa trẻ khác tới, lúc xế chiều quân số tăng lên thành bốn. Ngày thứ ba, có mười hai đứa trẻ ngồi xõm dưới chân tường nghe kể chuyện. Sang ngày thứ tư, Dung Chỉ vừa nói khát nước, chưa kịp chờ đợi thì có tám, chín bát nước đưa

qua.

Trong bát sứ tinh xảo là nước giếng mát lạnh, rửa vết thương sạch sẽ. Nước sạch còn thừa để cho Sở Ngọc rửa mặt rửa tay, tuy không đủ tắm táp nhưng dù sao có còn hơn không.

Nhưng từ ngày thứ hai, Dung Chỉ không yêu cầu mỗi nước. Hấn miêu tả

hình dạng của vài loại thảo dược, bảo bọn trẻ con tìm hộ, rồi vò nát, đắp lên vết thương của mình.

Tìm thảo dược không phải là việc nhẹ nhàng gì, nhưng bọn trẻ hăm hở làm để được nghe kể chuyện. Dung Chỉ có kiến thức sâu rộng, miêu tả phong tục tập quán các nơi rất sinh động, khiến Sở Ngọc nhiều

lúc ngồi nghe còn say sưa, huống chi là bọn trẻ con chưa từng được học hành dạy dỗ ở đây.

Sở Ngọc đã từng quan sát qua cửa sổ. Dưới chân tường là hơn mười đứa bé, từ năm, sáu tuổi đến mười lăm, mười sáu tuổi. Dung Chỉ liên tục sai bọn trẻ làm đủ mọi việc linh tinh, nhưng chúng đều rất hào

hứng phần khởi, không có chút nào bất mãn. Thậm chí bọn chúng còn tranh nhau làm, xảy ra xích mích, được Dung Chỉ khuyên bảo vài câu mới hòa thuận vui vẻ trở lại.

Tình hình khác thường như vậy, người lớn trong thôn cũng chú ý đến, nhưng biết Dung Chỉ yêu cầu những thứ không quá đáng nên

sau đó cũng mặc kệ. Họ chỉ nhắc bọn trẻ không được mang những thứ nguy hiểm cho Dung Chi.

Nhưng đến ngày thứ năm thì Sở Ngọc cảm thấy hơi lo lắng. Tuy Dung Chi chẳng qua kể chuyện cho bọn trẻ, thỉnh thoảng bảo chúng lấy nước và thảo dược, nhưng hẳn đã vô tình tập hợp được tất cả trẻ con từ năm

tuổi trở lên trong thôn. Thế này có gọi là lợi dụng con nít không?

Không chỉ trẻ con, Tôn Đường Tôn Hồ hàng ngày đưa cơm cũng trở nên thân thiện với Dung Chỉ hơn rất nhiều. Có lúc, đưa cơm xong bọn họ không vội vã rời đi, mà ngồi xuống tán gẫu với hấn mấy câu, thậm chí thông báo với hấn một

vài tình hình trong xóm, ví dụ cả thôn có bao nhiêu người, v.v...

Nhưng Sở Ngọc mơ hồ có dự cảm, những ngày này sẽ không kéo dài. Dù chỉ lấy được ít nước và thảo dược, nhưng Dung Chi đã gây ra náo động lớn, chắc hẳn bọn cướp sẽ không thể dễ yên.

Sở Ngọc nói với Dung Chỉ những lo âu của mình, nhưng hăn lại cười không chút hoang mang: "Ta đã tính cả rồi!"

Sở Ngọc chưa kịp hiểu Dung Chỉ tính toán gì, thì đến ngày thứ bảy đã có chuyện khác thường. Buổi trưa, đáng lẽ là giờ đưa cơm nhưng hôm nay rất muộn vẫn chưa thấy ai

đến. Rốt cuộc ngoài cửa cũng có tiếng động. Cửa bị đẩy ra, nhưng người đứng ngoài không phải là Tôn Hồ Tôn Dương, mà là thủ lĩnh toán cướp - Tôn Lập, với thân hình cao lớn như tháp sắt. Tôn Lập vừa là thủ lĩnh toán cướp, đồng thời cũng là trưởng thôn.

Hắn đứng ở ngưỡng cửa như choán hết tầm nhìn.

Hơi cúi khom người, một tay bê giỏ mây, hẩn bước vào, vẻ mặt không biểu lộ điều gì.

Sở Ngọc khẽ kéo tay áo Dung Chỉ: Hay rồi, người dụ dỗ con cái nhà người ta, bây giờ người ta đến đây tính sổ!

Dung Chỉ nhìn thẳng vào Tôn Lập, mỉm cười ung

dung, hoàn toàn không có vẻ thành khẩn của kẻ mang tội lừa gạt trẻ vị thành niên. Hắn điềm đăm cất tiếng: “Tôn Lập đương gia, ngài tìm ta có việc gì vậy?”

Tôn Lập vừa bước vào, thuộc hạ của hắn bên ngoài vội đóng cửa rồi khóa lại.

Râu ria của tên thủ lĩnh đã cắt tỉa bớt đi nhiều so với lần gặp trước, không còn che kín một nửa mặt, bây giờ có thể phảng phất nhìn thấy đường nét khuôn mặt thô lỗ cương nghị của hắn.

Hai hàng lông mày cao vút, mắt hắn rất sâu. Nhìn kỹ, Sở Ngọc mới phát hiện tên thủ lĩnh này có một cặp mắt rất thâm trầm. Tuy

ngoại hình hấn thô kệch lỗ mắng, nhưng riêng cặp mắt lại khá thâm thúy tinh anh.

Tôn Lập ngồi xếp bằng, ánh mắt như dao sắc lần lượt quét qua khuôn mặt hai người đối diện. Đương nhiên, so với Dung Chỉ, Sở Ngọc cảm thấy bị áp lực nhiều hơn.

Rất lâu sau, Tôn Lập mới

chậm rãi mở miệng: “Rốt cuộc, ngươi có ý gì?”

Dung Chỉ mỉm cười, thậm chí hơi có vẻ ngạo mạn. Quần áo chỉnh tề, phong thái ung dung bình tĩnh. Nhìn diện xuất của hắn, Sở Ngọc không khỏi liên tưởng đến những danh lưu sĩ tộc nàng đã từng gặp ở Kiến Khang, cũng phong thái động tác điềm nhiên, ngạo

mạn như vậy, kiêu ngạo vì gia thế, vì thân phận quý tộc.

Dung Chỉ đang sắm vai thế gia công tử một cách hoàn hảo. Nhưng phong độ của các sĩ tộc thể hiện trong phú quý yên vui, còn Dung Chỉ gặp cảnh ngộ hiện giờ lại có thể như thế, khiến Tôn Lập phải nhìn bằng con mắt khác.

Làm ra vẻ một lúc, Dung Chỉ mới điềm nhiên nói: “Ta cũng chẳng có ý gì, chỉ là muốn được thoải mái hơn một chút. Với khả năng của ta và A Sở bây giờ, sao có thể gây nên chuyện gì? Đừng gia đình quá lo!”

Tôn Lập lạnh lẽo nhìn hẩn chăm chăm, một hồi lâu

sau mới mở miệng: “Người muốn thoải mái hơn một chút? Sao không nói với ta?”

Dung Chỉ nâng tầm mắt, đôi mắt trầm tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Đối xử với chúng ta như hiện nay, không phải là ý của đương gia sao?”

Tôn Lập ngăn ra, rồi rất

nhanh khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Một lát sau, hấn bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá tung cái giỏ mây, đồ ăn nước uống trong giỏ chảy lênh láng ra nền nhà.

Sở Ngọc không hiểu hấn định làm gì, nhịp tim không khỏi tăng tốc. Nhưng Tôn Lập chỉ xoay người đi ra cửa, gõ nhẹ hai cái. Người

chờ bên ngoài lập tức mở cửa ra.

Tôn Lập đứng ở ngưỡng cửa, không ngoảnh đầu lại: “Được, ta đáp ứng ngươi!”

Sau khi Tôn Lập rời đi, Sở Ngọc và Dung Chỉ được mời ra khỏi phòng giam, đến một gian nhà khác trong thôn. Ở đây có bàn ghế, giường nằm, có chăn

đệm mềm mại và y phục sạch sẽ. Tuy chất liệu thua kém phủ công chúa, nhưng cũng không phải ở mức bình dân. Mà cơm trưa của hai người cũng thịnh soạn hẳn lên, chứ không chỉ có hai món thịt và rau như trước.

Để đổi lại, Tôn Lập yêu cầu Dung Chỉ tạm thời đảm nhiệm chức phu tử (thầy

giáo), dạy bọn trẻ trong thôn học bài.

Hai người ăn cơm xong xuôi, thì một cậu bé đen nhẻm đẩy cửa bước vào. Đây là đứa trẻ nghe kể chuyện đầu tiên, tên là Tôn Tiểu Giang, cũng là con của Tôn Lập.

Tôn Tiểu Giang chạy vào phòng, thân mật gọi Dung

Chỉ là Dung ca ca, sau đó cũng tiện thể gọi Sở Ngọc là Sở ca ca, nhưng thân sơ có khác. Tiểu Giang rút từ trong áo ngực ra một bình sứ nhỏ, quơ quơ trước mặt Dung Chỉ: "Dung ca ca, cha tiểu đệ nói chân ca ca không thể cứ để như vậy được, bảo đệ mang thuốc trị thương cho ca ca!"

Dung Chỉ vui vẻ cảm ơn

cậu bé, hứa sẽ báo đáp bằng cách kể nhiều chuyện hơn.

Đuổi Tôn Tiểu Giang đi, Dung Chỉ ngấm nghĩa bình sứ trong tay. Sở Ngọc thấy hần cứ xem mãi, hiếu kỳ hỏi: “Sao người không bôi thuốc?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Nếu đắp thuốc này

lên, chân của ta chắc phải
phế bỏ!” Luận về được,
trình độ của Tôn Lập còn
non lắm!

QUYỂN 4

Chương 158: Không phụ sự trông đợi

Sở Ngọc nghe vậy biến sắc: “Thuốc độc?” Tại sao Tôn Lập phải làm như thế?

Dung Chi cười cười không trả lời, đặt lọ thuốc xuống. Hắn cúi đầu suy tư một lúc, rồi bắt đầu cởi áo.

Lúc này Sở Ngọc tất nhiên không hiểu lắm động tác của hắn, chắc chắn để làm việc gì đó. Nhưng thoáng nhìn, nàng cũng không khỏi thấy tim đập nhanh một nhịp.

Dung Chỉ không cời y phục, mà chỉ nới lỏng vạt áo, rồi lấy từ trong người ra một vật.

Trên đường, hai người tỏ ra rất biết điều, cộng thêm với thân phận cao quý nên không bị bọn cướp lục soát người, ban đầu mang theo thứ gì thì bây giờ vẫn nguyên như thế.

Nhưng việc đó cũng chẳng có tác dụng gì với Sở Ngọc. Bình thường lúc nàng ra khỏi cửa, Việt Tiệp Phi

mang vác mọi thứ cho
nàng. Vốn trong tay áo
nàng có ám tiễn 🌟, nhưng
lúc từ dưới vách núi bò lên,
đã dùng để cố định dây
mây hết rồi. Ngay cả nếu
ám tiễn còn thừa, nàng
cũng không dám mang ra
đối phó với bọn cướp. Làm
như vậy chẳng những
không cứu được bản thân
mà còn chết nhanh hơn.

🌟 Âm tiền: vật sắc nhọn bí mật để phòng thân, ví dụ dao, kéo nhỏ...

Việt Tiệp Phi đã từng nói, âm tiền của nàng chỉ có thể tập kích bất ngờ lúc đối phương không phòng bị, hơn nữa thân thủ của kẻ đó không quá cao cường thì mới có tác dụng. Nếu gặp đối thủ mạnh và có sự đề phòng, tuyệt đối không

nên dùng.

Bởi vậy, nếu thấy được đòn sát thủ thì thật là thích thú. Thứ gì mà Dung Chỉ phải giấu diếm kỹ càng như thế? Căn cứ theo tác phong từ trước đến nay của hắn, có lẽ đó là một chất kịch độc không màu không mùi, giết người không đổ máu.

Nhưng khi nhìn thấy rõ

ràng thứ trên tay Dung Chi,
Sở Ngọc thất vọng vì nó
khác hẳn ảo tượng lớn mà
nàng đang hình dung.
Không phải độc dược, cũng
không phải vũ khí sát
thương. Đó chỉ là một khối
bạch ngọc to bằng ngón
tay cái, dài khoảng một tấc,
hai đầu được bọc chặt bởi
những phiến vàng điêu
khắc tinh xảo. Trên mặt
ngọc khoan một lỗ nhỏ để

luồn một sợi tơ màu tím.

Dung Chi cầm vật này nhìn chăm chú hồi lâu rồi đưa cho Sở Ngọc.

Vẻ mặt hắn rất nghiêm túc trịnh trọng, khiến cho Sở Ngọc cũng phải nghiêm túc tiếp nhận: “Đây là gì vậy?” Nàng vốn cho rằng đó là bạch ngọc, nhưng cầm lên nhìn kỹ mới phát hiện sự

khác biệt. Viên đá quý này sáng rực, trong vắt, không bóng mịn bằng ngọc nhưng lại sáng hơn ngọc, nặng gấp đôi những viên ngọc cùng kích cỡ. Ngay cả khi loại bỏ những phiến vàng bọc hai đầu thì nó cũng nặng hơn hẳn các viên ngọc bình thường. (Có phải kim cương không ta? ^^)

Dung Chỉ thấp giọng nói:

“Đây không phải là ngọc!”

Sở Ngọc trợn tròn mắt: “Tất nhiên ta biết là không phải ngọc!”

Nghe ngữ điệu nàng thản nhiên, khóe miệng Dung Chỉ khẽ cong lên: “Đây là tín vật gia truyền của ta!”
Nụ cười của hắn vẫn trầm tĩnh thong dong như mọi ngày, nhưng không hiểu vì

sao, Sở Ngọc lại cảm thấy trong đó hàm chứa cả tro tàn vắng lặng: “A Sở, không lâu nữa, nàng có thể rời khỏi đây. Nhưng ta không đi cùng nàng được!...”

Sở Ngọc nghe hần nói, trong lòng đột nhiên run lên, hai mắt mở to, nhưng lại không biết nên nói gì.

Dung Chỉ tiếp lời: “Ta đánh giá con người, ít khi nhầm lẫn. Tôn Lập không phải là một tên cướp đơn giản. Hắn vừa lắm mưu kế, lại cực kỳ có dã tâm, e rằng sẽ giữ ta lại để phục vụ cho mưu đồ của hắn. Khi hắn sai con mang thuốc cho ta là đã biểu lộ một phần tâm tư rồi!”

Tôn Lập muốn giữ hắn lại,

nhưng cũng muốn áp chế hấn. Cách đơn giản dễ dàng nhất là biến Dung Chỉ trở thành người tàn tật. Một người què rất khó có uy lực để độc lập, chỉ có thể diễn vai phụ tá.

Nhưng Tôn Lập còn muốn sử dụng Dung Chỉ, nên không dám thẳng thừng trở mặt hay chọc giận. Hấn sai Tiểu Giang đưa thuốc tới,

nếu xảy ra chuyện gì, còn có người trung gian để thoái thác.

Tôn Lập tưởng rằng đã đánh giá cao Dung Chỉ, nhưng thực ra vẫn là đánh giá thấp. Tâm tư của tên thủ lĩnh so với người bình thường là phức tạp thâm trầm, nhưng trước mặt Dung Chỉ lại giống như gương nước trong veo.

Sở Ngọc vô thức cắn mạnh vào môi: “Chẳng lẽ người không có cách nào giải quyết sao?” Hấn cắn thật kín đáo, thông minh cơ trí như thế, ngay cả trước mặt một cao thủ như Hạc Tuyết còn có thể lừa gạt chạy thoát, chẳng lẽ bây giờ đành chịu bó tay?

Nhưng trực giác của nàng

mách bảo rằng, những lời Dung Chỉ sắp nói, tuyệt đối không phải là những gì nàng muốn nghe, nhưng bắt buộc phải nghe.

Dung Chỉ khẽ thở dài: “Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, trước mắt chúng ta thiếu cả ba điều đó, biết phải làm sao?” Tôn Lập không dễ bị lừa như Hạc Tuyết. Dù võ công của hắn

không bằng Hạc Tuyết, nhưng về phương diện đối nhân xử thế, mưu tính quyết đoán thì hơn hẳn một bậc.

Nếu chỉ luận về mưu trí, Tôn Lập còn xa mới sánh kịp Dung Chỉ. Nhưng dù có trăm mưu ngàn kế, trong hầu hết các trường hợp, vũ lực mới là biện pháp quan trọng có tính quyết định

nhất.

Từ xưa đến nay, đều là như thế.

Dung Chỉ tỉnh táo nhìn rõ, không hề lạc quan về tương lai. Nhưng hắn vẫn mỉm cười, trầm tĩnh ung dung, giống như chính hắn mới là người thao túng quyết định tất cả. Hắn đặt tín vật vào tay Sở Ngọc, rồi

bao bọc bàn tay nàng đang cầm tín vật. Đôi mắt tối đen sâu thẳm nhìn chăm chú vào mắt nàng, như muốn nhìn đến tận đáy sâu nhất: "A Sở, xin nàng đáp ứng ta một việc. Sau khi rời khỏi đây, hãy về phủ công chúa và đừng tìm ta nữa! Bể cướp Truy Phong hoành hành đã mười năm tuyệt đối không phải là hư danh, nàng không đối phó

lại bọn chúng đâu!”

***

Sở Ngọc chưa từng nghe thấy Dung Chỉ nói với ngữ điệu như phó thác hậu sự bao giờ. Ngay cả khi xe ngựa phi như bay lên đỉnh núi, lúc sắp rơi xuống vách núi, hăn cũng chưa từng trịnh trọng dặn dò nàng. Tín vật hay tài liệu nào đó

trên tay nàng bỗng trở nên nặng tựa ngàn cân: “Rốt cuộc có chuyện gì, người hãy nói thẳng ra đi!” Nàng không muốn tiếp tục cảnh lo âu treo lơ lửng trên đầu thêm nữa, nhưng thốt ra miệng rồi lại hối hận không muốn nghe câu trả lời.

Nhưng tất nhiên không kịp rút lại lời nói, nàng thấy Dung Chỉ khẽ cười: “A Sở,

quả nhiên nàng là người phóng khoáng! Cũng tốt, vậy ta nói thẳng! Hơi phức tạp một chút, nàng hãy nhớ cho kỹ! Nếu hai tháng sau không thấy ta quay về, coi như ta đã chết. Đến lúc đó, xin nàng hãy sai người đến họ Vu ở Giang Lăng, tìm một người tên là Vu Văn..."

Sở Ngọc nghe đến đó, buột

miệng chặn lời hắt: “Giao
tín vật này cho hắt?” Nàng
nhớ lúc Dung Chỉ viết thư
cầu cứu theo yêu sách của
Tôn Lập, người nhận thư
chính là Vu Văn.

“Không!” Dung Chỉ xua tay,
phủ định phán đoán của
nàng “Nàng phải người đi,
hãy tìm người nào trầm
tĩnh mưu lược, đừng phải
mỗi mình Hoa Thác! Tính

hắn đơn giản thuần nhất, rất dễ bị kẻ khác lừa, nhưng sai hắn đi theo bảo hộ thì được. Gặp được Vu Văn rồi, hãy giơ tín vật của ta ra, sai hắn đi tìm người tên là Thương Hải. Tìm được Thương Hải thì giao tín vật cho hắn!”

Ánh mắt Dung Chỉ phẳng lặng như nước. Lúc nhìn tín vật trên tay Sở Ngọc, vẻ

mặt hần có chút phức tạp, nhưng nhanh chóng bị áp đảo bởi vẻ ung dung bình tĩnh thường lệ.

Sở Ngọc có rất nhiều nghi vấn trong lòng, ví dụ như Vu Văn là ai, Thương Hải là ai, họ Vu ở Giang Lăng có quan hệ gì với Dung Chỉ. Nhưng nàng không hỏi bất cứ điều gì, chỉ nắm chặt tín vật trong tay, gật đầu nói:

“Sẽ không phụ sự trông đợi
của người!”

QUYỂN 4

Chương 159: Chim chết vì tham ăn (*)

(*)Trích trong thành ngữ: Người chết vì tham lợi, chim chết vì tham ăn

Sở Ngọc ngồi nghiêm trang trong xe ngựa. Trong xe có một nhóm người, bao gồm cả Nhâm lão bản, nhưng

lúc này tất cả lặng lẽ như không quen biết.

Bị Tôn Lập nhìn chăm chăm, Sở Ngọc không dám tỏ vẻ gì, chỉ làm một tù binh ngoan ngoãn. Xe chạy tròn một ngày, Tôn Lập mới xốc màn xe lên bảo họ xuống nghỉ ngơi.

Cứ thế qua ba ngày, xe ngựa chạy bon bon trên

đường rộng rãi bằng phẳng, Tôn Lập mới lệnh cho tên cướp phụ trách đánh xe cho ngựa dừng lại.

Xe ngựa này là xe thất mã – bảy ngựa kéo. Tôn Lập nhảy xuống xe trước, cùng với một tên cướp khác tháo hai con ngựa ra, rồi rút hai túi tiền đưa cho Sở Ngọc và Nhâm lão bản: “Hai vị, ta chỉ tiến đến đây, mỗi người

một túi tiền này là lộ phí dọc đường!" Đưa tiền xong, hắt lại rút ra hai thanh đoản kiếm đưa cho hai người: "Cái này đưa hai vị để phòng thân trên đường!"

Tuy tặng tiền bạc không thấm tháp gì so với số tiền hắt đòi chuộc, nhưng dù sao cũng đã lo đến việc chi tiêu của bọn họ dọc đường,

lại còn tặng kiếm để giúp tránh bị cướp bóc, xem ra phường trộm cướp cũng có tình nghĩa!

Nhâm lão bản run rẩy nhận lấy, rồi tạ ơn Tôn Lập. Sở Ngọc do dự một lát, không đưa tay ra. Nàng nhìn Tôn Lập, khẽ mấp máy môi, rồi cuộc không nhìn được cất tiếng hỏi: "Các người sẽ không làm hại Vu Dung

chứ? Đúng không?”

Tuy Sở Ngọc rất mực tin tưởng Dung Chỉ, nhưng hành động phó thác tín vật của hấn khiến nàng bất an sâu sắc. Việc này trước nay chưa từng có, mà bây giờ lại không biết tình hình hấn thế nào, khiến nàng càng thêm lo lắng.

Tôn Lập liếc nhìn Sở Ngọc.

Tuy bọn họ cùng là con cháu họ Vu, nhưng trong mắt Tôn Lập, Dung Chỉ giống như một viên trân châu sáng ngời rực rỡ, còn Sở Ngọc cùng Lắm Chỉ là một viên ngọc chất lượng kém. Cùng một môi trường giáo dục mà phong độ, tài năng của hai người quá khác biệt!

Thực ra, sau khi sai người

dò la tin tức của họ Vu ở Giang Lăng, Tôn Lập muốn giết chết cả hai người Vu Dung và Vu Sở. Bởi vì Vu gia chỉ là sĩ tộc hạng nhì, không có bề dày truyền thống gia tộc và địa vị cao quý. Dòng họ này dùng võ công để nhanh chóng thăng tiến, nói một cách thô thiển là, nhà giàu mới nổi.

Một nhà giàu mới nổi như thế, không có danh tiếng như những sĩ tộc chính thống, nhưng nếu xuất binh giao chiến thì lại khá hùng cường. Tôn Lập không muốn động vào kiểu gia tộc này, chứ đừng nói là dọa dẫm moi tiền của họ. E rằng tiền chẳng có bao nhiêu mà lại rước lấy phiền toái. Sau khi biết lai lịch Vu gia, ý nghĩ đầu tiên

của Tôn Lập là giết chết cả hai.

Chính vào thời điểm đó, hấn thấy tiếc Dung Chỉ. Đưa độc dược là lần đầu tiên thăm dò, càng về sau hấn càng không muốn bỏ: Dung Chỉ quá hiếm có! Mỗi lần trò chuyện với người này, lại thấy như được mở mang đầu óc: từ địa lý núi sông, nhân tình thế thái

cho đến bài binh bố trận, phong tục tập quán địa phương, hiếm có điều gì mà Dung Chỉ không biết. Vì vậy đã kích động tâm tư Tôn Lập, khiến hắn muốn giữ Dung Chỉ lại để sử dụng.

Đây cũng chính là mưu tính của Dung Chỉ. Hắn biết mình nhận thân phận người nhà họ Vu sẽ khiến

Tôn Lập nảy sinh sát ý, bèn sử dụng một biện pháp khác để bảo vệ hai người. Hắn đàm phán với Tôn Lập, tỏ vẻ muốn ở lại, nhưng điều kiện là bọn chúng phải thả Sở Ngọc an toàn rời đi. Dung Chi làm ra vẻ tuyệt vọng cam chịu, khiến cho Sở Ngọc cũng phối hợp biểu hiện ảm đạm buồn rầu. Bởi vậy Tôn Lập không thêm để ý, thả Sở Ngọc đi,

chỉ cần Dung Chỉ đồng ý
nghe lời là được.

Hoàn toàn coi Sở Ngọc là
dạng công tử quần lụa văn
dốt võ dốt, Tôn Lập miễn
cưỡng gật đầu: "Tất nhiên
ta sẽ không hại hấn!" Nói
xong hấn để lại đoản kiếm,
lên ngựa rời đi.

Lúc Sở Ngọc nhặt đoản
kiếm lên thì Nhâm lão bản

mở túi tiền ra xem. Nhiều hơn dự kiến của hắn! Ngoài tiền còn có một thỏi vàng và hai viên trân châu (ngọc trai) to bằng hạt nhãn.

Không ngờ Tôn Lập lại cho lộ phí nhiều thế này! Hô hấp của Nhâm lão bản dồn dập hẳn lên. Chuyến hàng của hắn gặp nạn, gia đình lại phải mất một khoản tiền chuộc lớn, bây giờ nghèo

rốt mỏng tơ. Số tiền này có thể làm vốn để hăn tiếp tục buôn bán. Nhìn Sở Ngọc mở túi tiền, hăn bỗng nảy ra ý nghĩ: nếu túi tiền kia cũng là của mình có phải tốt không?

Nhâm lão bản nắm chặt thanh đoản kiếm mà Tôn Lập tặng.

Sở Ngọc không chú ý đến

vẻ khác thường của người bên cạnh. Chia tay Dung Chỉ, nàng vẫn còn đang ngơ ngẩn hoang mang. Cúi xuống nhặt thanh đoản kiếm, Sở Ngọc bỗng cảm thấy có luồng gió lớn phía sau. Trục giác mãnh liệt mách bảo có nguy hiểm, nàng không kịp nghĩ nhiều, vung đoản kiếm lên đỡ, vừa kịp lúc kiếm trong tay Nhâm lão bản đâm tới.

Chậm nửa nhịp, Sở Ngọc mới ý thức được tình cảnh hiện tại của mình. Nàng xoay người lùi hai bước về phía sau, cảnh giác nhìn về mặt hung ác của gã đàn ông trung niên phía trước.

Tại sao vừa thoát khỏi hang hùm, lại gặp lang sói thế này?

Sở Ngọc tự thấy mình không có thù oán gì với Nhâm lão bản, không hiểu vì sao hắn lại tấn công mình. Theo ánh mắt của hắn nhìn đến túi tiền trên tay, nàng mới giật mình hiểu ra: tất cả là vì lòng tham!

Sau đó nàng nghĩ ra, Tôn Lập để lại tiền và đoán kiểm thật ra không hề có ý

tốt gì. Hẳn cố ý thả hai bọn họ cùng một chỗ, đưa mỗi người một thanh kiếm, một túi tiền đây. Nếu một trong hai người có lòng tham, sẽ tìm cách giết người kia để đoạt tiền. Nếu cả hai không chết, cũng sẽ nảy sinh thù hận.

Cứ như vậy, cừu hận của bọn họ với toán cướp sẽ phân tán giảm bớt đi, mà

dồn lên chính người bạn
đồng hành mắc nạn của
mình. Ngay cả bạn mình
trong cơn hoạn nạn cũng
có thể cướp của giết người
cơ mà!

Chiêu thức vô cùng thâm
độc!

Sở Ngọc thầm thở dài, vút
túi tiền xuống đất: “Người
đã muốn, thì cầm lấy đi!”

Với thân phận của nàng ở phủ công chúa, đâu có cần mấy đồng tiền này, bởi vậy ý nghĩ đầu tiên của Sở Ngọc là loại bỏ tai ương, không muốn tranh giành với kẻ khác. Nhưng vứt túi tiền xuống rồi, nàng mới biết mình sai lầm!

Tròng mắt Nhâm lão bản hơi đỏ lên. Hắn không tới lấy tiền, mà xông lên vài

bước muốn chém giết Sở Ngọc. Sở Ngọc cuống quýt chạy trốn, hiểu ra dụng ý của Nhâm lão bản. Hấn cướp tiền của nàng, sợ sau này nàng báo thù nên muốn giết người diệt khẩu. Sở Ngọc muốn dàn xếp hòa bình thực ra là sai lầm lớn. Không những không mang đến bình an, mà làm đối phương nghĩ nàng yếu đuối không thể tự vệ, nên hấn

càng “lòng tham không đáy”.

***

Lòng tham có thể biến con người thành ma quỷ!

Không dám giơ kiếm lên đỡ bừa, Sở Ngọc quay đầu bỏ chạy. Nàng chưa từng học qua kiếm thuật, sao có thể giao đấu với đối phương!

Chi bằng “tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách” (Trong ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn)

Nhâm lão bản vội nhặt túi tiền của Sở Ngọc, cất cả hai túi vào ngực áo rồi giơ đoản kiếm đuổi theo Sở Ngọc.

Sở Ngọc là phái nữ, thể lực vốn yếu kém. Nhưng Nhâm

lão bản bị bọn cướp nhốt trong thôn cũng rất gầy yếu tiêu tụy. Lúc được thả ra hẳn đã hồi phục một chút, nhưng thân thể vẫn còn suy yếu, cộng thêm hai túi tiền không nhẹ càng gia tăng gánh nặng cho hẳn. Hai người một trước một sau, trong khoảng thời gian ngắn không rút cự ly được.

Sở Ngọc rất muốn dừng

ngủ, nhưng mỗi lúc bước chân chậm lại, nhìn về phía sau thấy bộ mặt hận thù của Nhâm lão bản lại phải gắng sức rướn người chạy về phía trước.

Con đường vắng vẻ, hai người chạy khá lâu mà không hề thấy bóng người. Thở hồng hộc, toàn thân mệt mỏi, Sở Ngọc nhìn thấy Nhâm lão bản ngày càng

tiến gần, trong lòng tuyệt vọng. Lúc trước vấp ngã, đoán kiếm bị rơi mà nàng không kịp nhặt lên. Bây giờ thì muốn đổi kiếm cũng chẳng còn binh khí gì.

Chân mềm nhũn, Sở Ngọc dừng lại, ngồi xuống cạnh một gốc cây ven đường. Nàng dựa lưng vào thân cây, nhìn Nhâm lão bản ngày càng đến gần. Bởi vì

quá mệt mỏi, nên nàng thậm chí không còn sợ hãi, mà chỉ thấy ngớ ngẩn châm chọc.

Dung Chỉ khó khăn lắm mới giúp nàng rời đi. Nhưng hẳn không lường được Tôn Lập sẽ dùng chiêu thức đó, Nhâm lão bản lại tham lam như thế, phải không?

Nhắm mắt lại chuẩn bị chờ

chết, nhưng Sở Ngọc không thấy đau đớn như dự kiến. Ngược lại, nàng nghe thấy tiếng ngã vật xuống đất, cũng với tiếng kêu thảm thiết. Sở Ngọc nghi ngờ mở mắt ra. Nhâm lão bản ngã ngửa phía trước, cách nàng khoảng năm, sáu bước, hai mắt trợn trừng, giữa ngực cắm một mũi tên.

QUYỂN 4

Chương 160: Hai bên cùng giấu tâm tư

Vu Văn!

Nghe kị sĩ cứu mình tự xưng danh, Sở Ngọc trong lòng kinh hoàng.

Nàng vô thức sờ xuống thắt lưng, nơi cất tín vật

của Dung Chỉ. Theo lời hăn, nếu hai tháng sau hăn không về, thì hãy cầm tín vật đi Giang Lăng tìm Vu Văn.

Không ngờ ngay lúc này, tại đây, lại gặp được người.

Vu Văn ngẫm nghĩ, cảm thấy vừa rồi mình hỏi chưa rõ lắm, lại nhắc lại và bổ sung tiếp một câu: “Xin hỏi

công tử đã từng gặp Vu Dung chưa? Nếu công tử chưa từng gặp Vu Dung, thì có thể còn tên khác là Vu Sở!”

Thấy vị công tử vừa được cứu trợn tròn mắt, nhìn mình chăm chăm, Vu Văn cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn nhẫn nại ôn hòa tiếp lời: “Có phải công tử đã từng nghe qua tên của tại

hạ?"

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn hẩn một lúc rồi cất tiếng hỏi: "Người nói người là người họ Vu, có chứng cứ gì không?"

Vu Văn ngăn người, nhìn Sở Ngọc như hiểu ra điều gì đó, không nói lời nào mà chỉ giơ tay làm một vài dấu hiệu.

Đúng, chính xác rồi!

Động tác của Vu Văn giống hệt những động tác mà mấy ngày trước Dung Chỉ hoa chân múa tay cho nàng xem. Lúc này Sở Ngọc mới buông lỏng cảnh giác: “Ta là Vu Sở!”

Vu Văn rất bình thản đón nhận tin này, liền cất tiếng

hỏi: “Vu Sở công tử, xin hỏi Vu Dung hẩn...” Vu gia không hề nhận được bức thư cầu cứu của Dung Chỉ. Sau khi Tôn Lập biết tin tức của Vu gia, lại đánh giá được về con người Dung Chỉ, liền tiêu hủy phong thư, nhưng yêu cầu hẩn viết bức thư khác đòi tiền chuộc Vu Sở.

Trong thư không hề nhắc

đến sự tồn tại của Dung
Chỉ, như thế bọn cướp chỉ
bắt được duy nhất Sở Ngọc
và đòi tiền chuộc. Sở Ngọc
vốn không phải người họ
Vu, Vu gia đáng lẽ không
cần quan tâm, nhưng qua
thư, Vu Văn lại nhận ra chữ
viết và ký hiệu của Dung
Chỉ. Vì vậy hẳn cho rằng
ngoài Vu Dung, Vu Sở cũng
là một biệt hiệu khác của
Dung Chỉ. Ngoài mặt hẳn

chi tiền chuộc, bên trong
ngâm tính toán an bài.

Tôn Lập không phải kẻ
ngốc, mà thủ pháp bắt cóc
tổng tiền, bọn cướp đã
thực hiện hơn mười năm,
vì làm việc khôn ngoan cẩn
thận nên chưa từng thất
bại. Lần này hấn nhượng
bộ là bởi vì không đành
lòng bỏ phí tài năng của
Dung Chỉ, chứ hoàn toàn

biết giữ lại Dung Chỉ mạo hiểm thế nào. Nhưng Tôn Lập cũng biết, nếu thu phục được Dung Chỉ thì sẽ được lợi ích trước nay chưa từng có.

Dung Chỉ đánh bạc với chính sinh mệnh của mình, mà Tôn Lập cũng đánh bạc với bản thân mình và toàn bộ gia quyến. Riêng Sở Ngọc được loại khỏi ván

bài, và lúc này gặp Vu Văn – người cũng đang không thể tiến vào ván bài đó.

Vu Văn gặp Sở Ngọc không phải là chuyện trùng hợp. Sau khi nhận thư, hắn suy đoán chắc chắn đó là toán cướp Truy Phong, liền phái người dò la những nơi mà bọn cướp này hay xuất hiện để thu thập tin tức, đồng thời chính mình cũng

đi điều tra để vừa chỉ đạo, vừa tiếp ứng.

Vu Văn nghĩ mình đi ứng cứu Dung Chỉ, không ngờ vị “Vu Sở” trong thư lại là một người hoàn toàn khác. Nhìn vẻ mặt Sở Ngọc, Vu Văn có dự cảm bất an, nhưng với tâm tư lão luyện thâm trầm, hắn không hề biểu lộ ra ngoài.

Sở Ngọc buồn bã lấy từ trong áo ngực ra tờ giấy mà Dung Chỉ bảo nàng đưa cho người nhà họ Vu. Vu Văn vội giật lấy, mở ra xem chỉ có vài chữ: "Không cần lo cho ta!"

Nét mực ung dung thoải mái. Chỉ xem chữ viết cũng có thể tưởng tượng ra người viết lúc đó thanh thản điềm nhiên thế nào.

Đọc mấy chữ, Vu Văn thở phào một hơi, thậm chí còn tươi cười. Hắn cẩn thận cất kỹ tờ giấy, rồi cúi người thi lễ với Sở Ngọc: “Đa tạ các hạ!”

Vu Văn bảo Sở Ngọc đợi trong chốc lát, hắn kéo thi thể Nhâm lão bản vào rừng cây xử lý. Xem động tác thành thạo, dường như

hắn thường xuyên làm việc này. Không đến hai phút, hắn từ trong rừng đi ra, mỉm cười với Sở Ngọc: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta vừa đi vừa nói!”

Sở Ngọc vừa mới thoát chết, vẫn còn kinh hãi. Nhưng nàng biết Vu Văn có quan hệ với Dung Chỉ, thấy hắn mời mọc liền vui vẻ cùng đi.

Vu Văn sợ Sở Ngọc quá mệt mỏi, bảo nàng ngồi lên ngựa nhưng Sở Ngọc kiên quyết từ chối.

Hai người vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện. Sở Ngọc đại khái kể chuyện mình, Dung Chỉ và đội xe hàng trên đường gặp cướp thế nào, chuyện xảy ra trong thôn trang của bọn cướp ra

sao, nhưng che giấu thân phận và nguyên nhân mình cùng đi với Dung Chi.

Về phía Vu Văn, hẳn kể chuyện sau khi nhận thư của Dung Chi đã làm những việc gì, nhưng cũng che giấu quan hệ của Vu gia và Dung Chi.

Hai người tuy biết rõ đối phương có điều che giấu,

nhưng vì mình cũng như vậy nên không truy vấn căn kẽ. Vu Văn không biết lai lịch của Sở Ngọc, càng không biết ý định của Dung Chỉ với nàng là gì nên không dám lỗ mǎng.

Tuy cả hai đều che giấu một phần sự thật, nhưng những phần khác đều rất rõ ràng. Mà hai người lại trùng hợp gặp nhau một

nơi, phải chăng đó là ý trời hay Dung Chỉ đã dự liệu hết thảy?

Hai người đi đến sầm tối mới gặp một thôn trang, bèn tìm một gia đình xin ở trọ qua đêm. Sở Ngọc đang giữ tín vật mà Dung Chỉ giao phó, cảm thấy nặng nề lo lắng vô cùng. Thấy vẻ ung dung thoải mái của Vu Văn, nàng không nhận được

cất tiếng hỏi: “Người không lo cho hấn chút nào sao?” “Hấn”, tất nhiên là nói Dung Chỉ.

***

Vu Văn mỉm cười nói: “Hấn đã bảo chúng ta không cần lo lắng, thì ta không cần lo. Với khả năng của hấn, tất nhiên có thể tìm cách thoát thân!” Trong lời Vu Văn nói

có niềm tin mãnh liệt, dường như không nghi ngờ chút nào về năng lực của Dung Chỉ.

Sở Ngọc nghe hẳn nói lại không thấy nhẹ nhàng hơn chút nào. Trong lòng nàng thầm nói khẽ: Bởi vì người không biết lần này nghiêm trọng thế nào đâu, thậm chí tin vật bên người mà Dung Chỉ cũng đưa cho ta,

cho thấy hẳn không dám
chắc bất cứ điều gì.

Nàng rất muốn tin tưởng
Dung Chỉ, nhưng tín vật
bên người như quả bom
hẹn giờ, từng giờ từng phút
nhắc nhở nàng.

Sở Ngọc trong lòng nôn
nóng thấp thỏm, chỉ muốn
giơ tín vật ra cho Vu Văn
xem, bảo hẳn đi tìm

Thương Hải để hoàn thành tâm nguyện của Dung Chỉ. Nhưng vừa nghĩ đến, nàng lại nhớ lời Dung Chỉ nói phải hai tháng sau, nếu trước hai tháng mà nàng đã làm, phải chăng là thể hiện sự vụng về hấp tấp?

Dù sao nàng cũng không biết rõ thân phận của vị khách nhân có tên Thương Hải, không biết là bạn hay

thù.

Chính vì không thể làm gì ngoài ngồi chờ tin tức của Dung Chỉ, nên nàng càng lo lắng không an lòng.

Thấy vẻ mặt Sở Ngọc biến hóa, Vu Văn thuận miệng hỏi: “Vu Sở công tử, người đang nghĩ gì vậy?”

Sở Ngọc còn đang do dự,

nghe thấy Vu Văn hỏi thì
kinh ngạc, cuối cùng nàng
cắn răng, hạ quyết tâm:
“Xin hỏi các hạ, người có
biết một người tên là
Thương Hải không?”

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 161: Dây đàn đứt đoạn vì ai

Thành Kiến Khang.

Qua khỏi cổng thành, đi được vài chục mét, Sở Ngọc dừng lại. Người đi tập nập xung quanh mà nàng vẫn như chưa tỉnh táo hẳn.

Giống như một đóa hoa thiếu nước đang dần tươi tắn lại.

Kể cả mỗi một, tiếng nhạc cũng tràn về.

Gió từ mặt sông Tân Hoài thổi tới, hơi nước dần tản ra, đến khi Sở Ngọc cảm nhận được thì chỉ còn một chút ẩm mát. Dưới ánh mặt trời, Sở Ngọc hơi nheo

mắt như nhìn thấy ảo giác.
Quang cảnh vẫn giống như
cách đây một tháng, như
mây khói qua một trận gió
thổi tản mát khắp nơi
không dấu vết. Cảnh vẫn
còn đây, nhưng người
không còn bên nàng nữa!

Con người thâm trầm khó
lường, tao nhẽ nhưng cũng
đầy mưu kế, đưa tín vật
cho nàng, bảo nàng trở về.

Nhưng Sở Ngọc có cảm giác, dường như chính nàng mới lạc mất thứ gì đó ở chỗ Dung Chỉ.

Đứng ngơ ngẩn không biết bao lâu, Sở Ngọc mới chậm rãi phục hồi tinh thần. Men theo ký ức trở về, bất tri bất giác, nàng đứng trước cổng Sở viên. Nhìn biển hiệu treo cao, Sở Ngọc không khỏi khẽ cười khổ.

Bảng hiệu này là bút tích của Vương Ý Chi. Nét chữ còn đây, nhưng người cũng không biết đang ở chân trời nào.

Nỗi buồn man mác xâm chiếm lồng ngực Sở Ngọc. Nàng biết vì sao mình lại đến đây. Mệt mỏi muốn về nhà, nàng giống như chú chim nhỏ uể oải bay về tổ,

nhưng trong vô thức không muốn về phủ công chúa. Vòng đi vòng lại, cuối cùng về nơi đây.

Có một lý do khiến Sở Ngọc không muốn trở về...Nếu gặp Hoa Thác, nàng không biết phải trả lời thế nào. Dung Chỉ đuổi theo cứu nàng, vì sao nàng đã trở về còn hăn thì chưa?

Yên lặng chăm chú nhìn rất lâu, Sở Ngọc chậm rãi bước tới cổng lớn của Sở viên. Cổng đóng chặt, thủ vệ canh cửa không biết đi đâu. Trong lòng nghi ngờ, nàng vồ nhẹ lên cửa hai cái. Lát sau, cửa mở hé, một người hầu ló đầu ra, nhú mày đánh giá nàng một chút rồi hỏi: "Xin hỏi công tử, có chuyện gì vậy?" Người ta thường đánh giá

người khác qua trang phục bề ngoài. Y phục trên người Sở Ngọc hiện giờ sang trọng đẹp đẽ, nên người hầu nói chuyện cũng rất khách khí.

Sở Ngọc ngăn người nhớ ra, sau khi người hầu kẻ hạ ở Sở viên bị Hạc Tuyết giết hết, nàng cũng chưa lần nào quay lại Sở viên nên người hầu mới không nhận

ra nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Ngọc không biết lấy gì chứng minh rằng mình là chủ nhân nơi đây, e rằng nói suông thì không đáng tin. Ngẫm nghĩ một lát, nàng cất tiếng: "Ta là bạn cũ của Dụ Tử Viễn huynh, từ phương xa tới thăm. Xin hỏi hân có ở đây không?" Trước hết là tìm

Hoàn Viễn đã!

Sở Ngọc cũng không dám đặt nhiều tin tưởng vào việc tìm được Hoàn Viễn. Nàng đi vắng đã một tháng, Hoàn Viễn còn phải lo toan nhiều việc, sẽ không tiêu phí nhiều thời gian ở đây.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, người hầu lắc đầu:

“Dụ công tử không có ở đây, vài ngày rồi ngài ấy không tới, mong công tử thông cảm về cho!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, xoay người định rời đi. Tuy không muốn về phủ công chúa, nhưng nàng vẫn phải đối mặt với hết thảy. Dù có khó xử thế nào, cũng nhất định phải trở về.

Sở Ngọc chưa tránh ra, người gia nhân cũng chưa đóng cửa. Chính lúc này, Sở Ngọc nghe thấy từ trong Sở viên truyền ra tiếng đàn thanh nhã nhưng đầy ai oán bi thương, giống như tiếng lòng đau đớn.

Nghe thấy tiếng đàn, Sở Ngọc vừa định bước ra lại dừng chân, quay sang hỏi tên gia nhân: "Ai đang gảy

đàn thế?”

Người hầu mím môi trả lời:
“Là một vị khách đang hoài
niệm cố nhân!”

Sở Ngọc ngẩn ngơ, nghĩ ra
điều gì đó, nàng nâng tay
thi lễ với người hầu: “Có
thể dẫn ta đi gặp vị khách
đó được không?”

Người hầu sững sốt, đang

muốn cự tuyệt, nhưng Sở Ngọc nhanh nhẹn đút vào tay hắn một thứ, mở ra xem là một viên trân châu to bằng trứng chim bồ câu.

Sau khi hồi lộ một cách thành thực, Sở Ngọc mỉm cười cầu hòa: “Ta nghe thấy tiếng đàn, nhận ra đó cũng là một người quen. Chỉ là bây giờ hắn đang gảy đàn, không tiện quấy

rầy. Nhờ tiểu huynh đệ dẫn ta đi gặp vị đó thì tốt quá!”

Tên gia nhân cầm viên trân châu, bề mặt ngọc mát lạnh khiến hắc phát run. Không ngờ, vị khách trông bề ngoài bình thường mà lại phóng tay xa xỉ như vậy. Không cầm lòng được trước viên ngọc quý, hắc căn rặng khể gật đầu: “Được, ta dẫn công tử đi!” Có hắc

trông chừng, chắc vị khách này cũng không gây ra rắc rối gì!

Gia nhân vừa xoay người, vẻ tươi cười trên mặt Sở Ngọc lạnh hẳn đi. Những người hầu do nàng đích thân huấn luyện đã bị Hạc Tuyết giết chết, tổ chất của nhóm mới thay này rất có vấn đề! Mới có một viên ngọc trai đã bị mua chuộc,

nếu được cho nhiều tài vật hơn nữa thì không biết hẵn dám làm ra chuyện gì!

***

Nhưng bây giờ Sở Ngọc cũng không còn lòng dạ nào so đo chuyện này, yên lặng theo sát gia nhân tiến vào Sở viên. Nàng quen thuộc con đường này còn hơn cả hẵn, thậm chí vượt

lên đi trước. Vừa đi nàng vừa bật cười: phải hối lộ người hầu của mình để lén lút vào chính nhà mình.

Gia nhân dẫn Sở Ngọc vào rừng trúc, tiếng đàn càng lúc càng gần. Đến một góc trống trong rừng, nàng nhìn thấy người đánh đàn.

Thấy người, lòng nàng thầm thở dài: quả nhiên là

Tiêu Biệt.

Trong thành Kiến Khang, ngoại trừ Tiêu Biệt, còn ai có tiếng đàn lay động lòng người như thế! Tiếng đàn của hắn bây giờ so với trước khi nàng rời đi, hình như hơn hắn. Sở Ngọc không hiểu lắm về âm nhạc, không thể nói rõ ràng. Nếu có người hiểu tiếng đàn ở đây, chắc chắn

sẽ tán dương tiếng đàn của
Tiêu Biệt đã thoát khỏi kỹ
thuật thông thường, đạt
đến trình độ nghệ thuật
bậc cao.

Đàn là tiếng lòng.

Sở Ngọc không tiện quấy
rầy Tiêu Biệt, chỉ lảng lạng
nhìn từ xa. Tiêu Biệt ngồi
xếp bằng hồ hững trên nền
đất, ngón tay nhẹ gảy dây

đàn, mà nỗi bi thương trong lòng cứ theo đó dần dần khuếch tán.

Một lúc, Tiêu Biệt cảm thấy có ai đó nhìn mình, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Sở Ngọc đang chăm chú nhìn hẩn.

Bị phát hiện, Sở Ngọc mỉm cười tự nhiên.

Tiêu Biệt ngơ ngẩn một lúc, vô ý hạ lực tay xuống, làm đứt một sợi dây đàn.

Tiếng đàn ngưng bật, nhưng âm hưởng vẫn còn quanh quẩn trong rừng trúc, phảng phất một lúc lâu không dứt.

Tiêu Biệt sửng sờ nhìn Sở Ngọc, giống như đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Một lúc sau hẳn mới phục hồi tinh thần, cúi xuống nhìn dây đàn bị đứt, khẽ thở dài: "Dây đàn của ta, lần thứ ba vì nàng mà đứt đoạn!"

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 162: Hồn phách trở về

Sở Ngọc gặp lại Tiêu Biệt, liền cùng hắn lên xe ngựa rời khỏi Sở viên. Suốt dọc hành trình, hắn cứ nhìn nàng đắm đắm không rời mắt.

Sở Ngọc làm bộ không để ý

đến ánh mắt của hân, quay ra ngắm phong cảnh bên ngoài, một hồi lâu sau nghe thấy tiếng nói khẽ: “Những ngày nàng không ở đây, xảy ra rất nhiều chuyện!”

Chỉ một câu nói khiến tâm trí Sở Ngọc treo lên lơ lửng. Nàng biết chuyện này là tất nhiên. Nàng bị bắt cóc, rời khỏi thành lâu như vậy, dù

trong phủ hay ở chỗ Lưu
Tử Nghiệp chắc chắn này
sinh biến cố.

Nghe trong ý tứ Tiêu Biệt,
có lẽ đó là chuyện chẳng
lành. Trong lòng nàng cũng
chuẩn bị tâm lý ngênh
đón hậu quả xấu nhất...Dù
đó là tin hoàng đế lại sát
hại người thân, nàng cũng
có thể tiếp nhận được.

“Nói đi!”

Tiêu Biệt ngấm nghĩ, mi mắt hạ xuống: “Vì nàng bị bắt cóc, bệ hạ nổi giận, toàn thành chấn động. Đồng thời, việc nàng lấy thân phận giả Dụ Tử Sở cũng bị phát giác!”

Một lúc không thấy Sở Ngọc đáp lại, Tiêu Biệt ngạc nhiên ngược mắt lên. Về

mặt Sở Ngọc trầm tĩnh ổn định, thậm chí trong mắt còn có ý cười, như là chờ hẵn nói tiếp.

Nàng...không lo lắng chút nào sao?

Nghĩ rằng Sở Ngọc cố gượng cười, Tiêu Biệt tìm cách an ủi: “Thực ra cũng không có nhiều người biết chuyện này, trừ một số

công tử sĩ tộc ngày xưa mà nàng từng kết giao. Bọn họ giấu kín sự việc, chỉ đem trả lại trà và cây quạt mà nàng tặng, chứ cũng không gây nên chuyện ồn ào gì!”

Tiêu Biệt “lánh nặng tìm nhẹ”, không nói ra nguyên nhân. Thực ra bọn họ phải giấu kín không cho sự việc lan truyền, vì tất cả đều là con nhà thế gia vọng tộc,

không muốn người khác biết họ đã từng kết giao với Sơn Âm công chúa.

Tiêu Biệt không nói, nhưng Sở Ngọc sao không hiểu rõ? Nàng nhẹ nhàng cười khẩy một tiếng: “Bọn họ khinh thường không muốn lui tới chỗ bản công chúa, chẳng lẽ bản công chúa lại thêm dể ý bọn họ sao?” Tất nhiên, giữa đám sĩ tộc đó

cũng có những công tử tài hoa phong lưu như Vương Ý Chi. Song đại bộ phận bọn họ là những kẻ tầm thường nhàm chán. Bây giờ Sở Ngọc đã có biện pháp tốt hơn, cắt đứt liên hệ với bọn sĩ tộc cũng chẳng sao.

Lời khen chê của người khác, với Sở Ngọc chỉ như mây khói thoảng qua. Nàng không phải là Sơn Âm công

chúa, hơn nữa nàng chỉ cần lo cho bản thân được thoải mái, sao phải để ý kiến kẻ khác ảnh hưởng tới mình?

Duy nhất có một điều đáng tiếc. Nàng vốn định phát triển hai thứ sớm hơn so với lịch sử, đó là trà và quạt gấp. Thậm chí đã có vị công tử sở hữu xưởng thủ công bàn bạc với nàng về

công nghệ sản xuất quạt và sao ướp trà để phát triển thành quy mô lớn. Bây giờ xem ra, lại trở về điểm xuất phát ban đầu.

Phất phất tay, Sở Ngọc ra hiệu cho Tiêu Biệt không nhắc đến vấn đề này nữa: “Những chuyện vặt này ta không để tâm, đừng nhắc đến nữa! Phủ công chúa... có xảy ra chuyện gì

không?" Nàng vốn muốn hỏi cả tình hình trong triều, nhưng nghĩ đến Tiêu Biệt là một công tử chỉ thích đánh đàn, chắc hẳn không quan tâm hiểu rõ lắm nên đành giảm bớt một vấn đề.

Tiêu Biệt nhìn Sở Ngọc một hồi rồi chậm rãi nói: "Phần lớn thời gian ta đều ở Sở viên, không hề ra ngoài. Công chúa muốn biết việc

nhà thế nào, lát nữa xuống xe là rõ, cần gì phải hỏi ta!”

Sở Ngọc khẽ nhếch mép, thầm nghĩ cũng đúng. Hoặc là người khác nói cho mình nghe, hoặc là tận mắt nhìn thấy, chẳng qua là biết trước biết sau mà thôi!

Nhưng mà, trong giọng điệu của Tiêu Biệt, hình như có vẻ gì đó không

được tự nhiên?

Xe ngựa càng về gần đến nơi, Sở Ngọc càng thấy sốt ruột. Nhưng lúc nàng xuống xe, quang cảnh trước mặt như dội gáo nước lạnh xuống cõi lòng nàng. Dưới tàng cây trước cổng lớn, mấy hàng cờ trắng bay phấp phới, trên cổng cũng treo dải lụa trắng. Cách bài trí này, rõ

ràng là trong phủ có người qua đời.

Sở Ngọc không kịp nghĩ nhiều, chạy thẳng đến ngưỡng cửa hỏi một hộ vệ đứng đó: “Trong phủ có ai chết?”

Sở Ngọc bỗng nghĩ đến một vấn đề. Lưu Tử Nghiệp yêu thương tỷ tỷ như thế, nàng lại bị bắt cóc ở ngay cửa

phủ, sau khi hấn biết chuyện liền nổi cơn thịnh nộ, giận lây người trong phủ...

Hèn gì vừa rồi Tiêu Biệt giấu diếm không kể với nàng, trong phủ có bao nhiêu người chết...

***

Sở Ngọc càng nghĩ càng

kinh hãi, không để ý ánh mắt thủ vệ nhìn mình như thấy quỷ, vượt qua bọn họ chạy thẳng vào trong phủ. Tiêu Biệt ở phía sau nàng cười lạnh một chút, cũng bước theo.

Suốt dọc đường trong phủ, băng qua bao nhiêu tòa nhà, đều thấy một màu trắng. Người hầu thị vệ mặc đồ tang, nhìn thấy

nàng thì đứng ngây như trời trồng, dù được hỏi bao nhiêu câu cũng chỉ trợn mắt há mồm không nói được lời nào.

Sở Ngọc lòng dạ rối bời. Nàng vẫn còn đang khổ sở về chuyện của Dung Chỉ, lo hẩn khó thoát thân an toàn trở về, bây giờ lại gặp cảnh tượng này. Người trong phủ, dù là Hoàn Viễn, Lưu

Tang hay Liễu Sắc, Ấu Lam đều là những người đã gắn bó với nàng. Bây giờ, bất cứ ai trong bọn họ chết cũng sẽ là ám ảnh không tan với nàng.

Ngưỡng cửa đại sảnh phía trước dường như hoàn toàn bị cờ trắng, màn tang che phủ, bên trong còn vọng ra tiếng khóc. Sở Ngọc trong lòng thảm thiết, chân càng

lúc càng chạy nhanh.

Đại sảnh đã biến thành linh đường. Một vòng người đứng vây quanh như gia quyến chịu tang. Thấy có người đến, một người quay lại. Khi ánh mắt người đó chạm đến Sở Ngọc, hấn như bị trúng tà, đứng ngây như phỗng.

Người đầu tiên quay lại là

Liễu Sắc. Hắc trừng đôi mắt hạnh xinh đẹp, thấy Sở Ngọc thì vô cùng sợ hãi. Một lát sau, những người khác cũng xoay lại, nhìn thấy Sở Ngọc thì nhất tề ngơ ngẩn.

Hoàn Viễn, Lưu Tang, A Man, Việt Tiệp Phi, Liễu Sắc...Ấu Lam. Sở Ngọc nhận diện từng người một, thấy không có ai bị Lưu Tử

Nghiệp hạ độc thủ, trong lòng không khỏi thầm ngạc nhiên.

Cùng lúc này, rất nhiều người chạy vào linh đường, thậm chí chen qua người Sở Ngọc. Đó là thủ vệ, thị nữ trong phủ, tất cả chạy vào kêu lên với Hoàn Viễn: “Hoàn công tử, hồn của công chúa hiện về!”

Một thị nữ nhát gan sợ đến run rẩy: “Công...công... công...công chúa biến thành Quỷ Hồn đã trở về, lại còn hiện hình giữa ban ngày, nhất định là lệ quỷ lợi hại!”

Sở Ngọc đứng một bên trợn tròn mắt. Bây giờ nàng đã hiểu, linh đường này dành cho nàng. Dọc đường nàng chạy tới đây, mọi người

phản ứng kỳ lạ bởi vì cho rằng nàng là Quỷ Hồn, dọa bọn họ sợ chết khiếp.

Đúng là một bầy trẻ con ấu trĩ!

Sở Ngọc vừa lắc đầu thờ dài vừa nhìn Hoàn Viễn, thầm nói: nhân dân lao động chưa được đọc sách thánh hiền, sai lầm này có thể tha thứ, còn các người,

phải nhận ra là ta còn sống chứ?

Không đợi Sở Ngọc cất tiếng, Lưu Tang bỗng òa khóc. Cậu bé bổ nhào tới ôm nàng: "Công chúa, người đến để mang em đi sao?"

Tiêu Biệt chậm rãi bước tới, chứng kiến màn này, khóe miệng khẽ cong lên không

rõ là cười hay không, hình
như là cười nhạo.

Sở Ngọc thấy trong đầu
ong ong, thật hi vọng có
thể ngắt ngay tại chỗ.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 163: Như thế là đủ

Sau khi giải thích, Sở Ngọc mới khiến mọi người hiểu nàng vẫn còn sống. Cuối cùng, sự kiện “hồn về ban ngày” gà bay chó chạy náo loạn phủ công chúa mới kết thúc, mọi người ai về chỗ nấy, trở lại công

việc bình thường.

Trong linh đường chỉ còn lại những người túc trực bên linh cữu lúc trước, bây giờ thêm Tiêu Biệt và Sở Ngọc.

Cờ trắng che trước ngưỡng cửa đã có người hầu dọn đi, chỉ còn một cỗ quan tài sơn đen nằm giữa linh đường. Nhìn đông nhìn tây,

đâu cũng thấy màu tang trắng, Sở Ngọc không khỏi buồn cười: nàng sao có thể đoán được, lúc trở về được chào đón bằng lễ tang của chính mình?

Xem như là thử nghiệm mới mẻ đi!

Biết mình nhầm lẫn thế nào, Hoàn Viễn và tất cả mọi người trầm mặc. Sở

Ngọc cũng lẳng lẳng không nói gì, đợi bọn họ cất tiếng trước.

Không biết đã trải qua bao lâu, Hoàn Viễn chậm rãi mở miệng: “Trở về là tốt rồi!” Hắc nói ôn hòa hiền hậu, ánh mắt chân thành dịu dàng nhìn nàng chăm chú. Sở Ngọc không khỏi thấy lòng ấm áp hẳn lên, khe khẽ mỉm cười: “Đúng,

trở về là tốt!”

Tiêu Biệt đứng gần cửa nhất, nhưng cũng xa chỗ Hoàn Viễn nhất. Ánh mắt hắn đảo qua áo tang của mọi người, nhếch khóe miệng lạnh lùng: “Trảm suy và tề suy, hừ!”

Thời cổ đại, đối với lễ tang có một chế độ gọi là ngũ phục, tức là năm loại y

phục thể hiện quan hệ thân sơ với người chết, gồm có: trảm suy, tề suy, đại công, tiểu công và ma.

Trên người Hoàn Viễn bây giờ là áo tang "trảm suy" bằng vải bố dệt thô. Quan trọng hơn, y phục biểu hiện "phục kỳ" ba năm, tức là quan hệ thân thiết gần gũi nhất với người đã chết, sẽ để tang ba năm. (thường là

quan hệ vợ chồng, cha mẹ con cái, anh chị em ruột)

Diện mạo Hoàn Viễn tuần mĩ như ngọc, tuy mặc áo gai chùng nhưng trông vẫn thật phong độ. Khuôn mặt hắc gầy guộc đi nhiều, ánh mắt đau buồn đờ đẫn, nhưng từ lúc thấy Sở Ngọc lại như tỏa sáng.

Liễu Sắc và Lưu Tang mặc

áo tang “tề suy” và “đại công”, kiểu dáng hơi khác nhưng thời gian để tang chỉ kém “trảm suy” từ sáu tháng đến một năm.

Bản thân mình không chết lại bị tổ chức lễ tang, điều này khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng Sở Ngọc có thể cảm nhận được tâm ý của họ. Hoàn Viễn và mọi người tưởng nàng đã mất,

túc trực bên linh cữu với thân phận người nhà.

...Thế là đủ.

Cố gắng nén xuống cảm giác cay nóng đang lan dần lên mắt, Sở Ngọc tự nhủ với chính mình.

Trở về là tốt rồi.

Có câu nói này, có những

người ở đây, thế là đủ.
Nàng đã từng cho rằng
mình mất gia đình, không
có gia đình. Nhưng ở đây,
những người vì nàng mà
mặc áo xô gai, chính là
người nhà của nàng.

Đúng, nàng có gia đình!

Chưa đến một khắc, Sở
Ngọc thấy rõ ràng mình
bạch.

Nếu không có những người đang đứng đây, mà nàng chỉ sống một mình, e rằng lúc này nàng đã phải rơi nước mắt vì tội thân cô độc.

Bất kể nàng có phải Sơn Âm công chúa hay không, bất kể nàng có phải Sở Ngọc đến từ một ngàn năm sau không, nhưng đã đủ để

nàng ghi khắc trong lòng.

Sóng lòng lay chuyển, hốc mắt nóng lên, nhưng sắc mặt Sở Ngọc vẫn phẳng lặng như nước. Nàng chớp chớp mắt, rồi nhoẻn miệng cười tươi tắn: “Dọn dẹp tất cả đi, ta vẫn còn sống khỏe mạnh!” Dừng một chút, nàng tiếp lời: “Hoàn Viễn, người đi theo ta!”

Nàng gọi Hoàn Viễn, bởi vì trước đó hay hiện tại, Hoàn Viễn vẫn là trung tâm của nội uyển phủ công chúa. Vừa rồi nàng chứng kiến, bọn người hầu thị vệ tướng gặp "hồn" nàng trở về, chạy tới đây bẩm báo, đầu tiên là với Hoàn Viễn. Mọi hành động của bọn họ đều xem ánh mắt hắn, nghe theo mệnh lệnh của hắn. Hoàn Viễn không còn là

tổng quản trên danh nghĩa
nữa mà đã thực sự trở
thành tâm phúc của nàng.

Bởi vậy, muốn tìm hiểu
tình hình trong ngoài phủ,
hỏi Hoàn Viễn là nhanh
nhất.

“Công chúa đừng bỏ lại
em!” Hoàn Viễn còn chưa
lên tiếng, Lưu Tang đã gấp
gáp cất lời. Cậu bé ôm chặt

tay Sở Ngọc, sống chết không chịu buông.

Sở Ngọc cố gắng rút tay ra, nhưng vừa mới dùng lực thì Lưu Tang lại òa khóc: “Công chúa hư lắm! Không thèm để ý gì đến em cả, mất tích lâu như vậy làm em tưởng công chúa chết rồi, bây giờ trở về lại chẳng thèm ngó ngang gì đến người ta...”

Bộ dạng Lưu Tang rất khổ sở, hai mắt sưng đỏ lên, ướt đầm mờ mịt thật đáng thương. Sở Ngọc thấy cậu bé khóc âm ỉ vội dỗ dành an ủi: "Ta đã trở về rồi mà! Cũng không phải ta cố ý bỏ qua em, ta phải bàn chuyện quan trọng với Hoàn ca ca..."

Lưu Tang khóc nức nở

chặn lời nàng: “Lừa đảo, công chúa là kẻ lừa đảo! Từ đầu công chúa đã chê em nhỏ tuổi, không giúp ích được cho người, nên không thèm để ý đến em. Em không còn nhỏ nữa, công chúa không lừa được em đâu!” Cậu bé khóc đến khản cả giọng, lúc trước còn là âm thanh trong vắt mà bây giờ nghe đã khàn khàn, khiến Sở Ngọc không

đàn lòng.

Sở Ngọc thở dài, vỗ vỗ tay Lưu Tang đang nắm chặt tay mình: "Nếu em không tin, thì cùng đi vậy!" Dù sao cũng không phải chuyện máu me độc ác hay việc quan trọng gì, để cậu bé nghe một chút cũng được!

Vừa nghe Sở Ngọc nói vậy,

Lưu Tang lập tức nín khóc mím cười. Nước mắt vẫn còn rơm rớm ở bờ mi, nhưng cậu bé đã vui sướng cười tít mắt.

Sở Ngọc nhìn cặp mắt Lưu Tang sưng đỏ, liền sai Âu Lam lấy khăn thấm nước lạnh để trước trong phòng nàng. Lúc nàng bàn công việc với Hoàn Viễn, sẽ bảo tiểu tử này chườm mắt một

chút cho đỡ sưng vậy!

Đang định bước đi, bỗng có người tiến lên, là A Man. Sở Ngọc nhìn hắc ngạc nhiên hỏi: "Người có chuyện gì vậy?"

Xa xa vì hắc rất đen nên không nhìn rõ, đến gần, Sở Ngọc mới thấy cậu thanh niên này tiêu tụy đi nhiều. Đôi mắt màu hổ phách vẫn

lên tơ máu, hình như đã
nhiều ngày không chớp
mắt.

A Man cúi đầu, một lúc sau
mới chậm chạp cất tiếng:
"Ta cũng muốn đi!" Tiếng
hắn nói không lớn, nhưng
ngữ khí lại cực kỳ kiên
định.

Sở Ngọc nhìn A Man thở
dài: từ sau khi lượm hắn

trở về, nàng cũng không dành nhiều thời gian cho hấn. Được hấn thể hiện quan tâm rõ ràng như thế khiến nàng hơi xấu hổ: “Vậy thì cùng đi!” Dù sao đã mang theo con mèo con Lưu Tang, thêm một con chó con nữa cũng chẳng hề gì!

Bốn người đang định rời khỏi linh đường, bỗng phía

sau truyền tới tiếng gọi
khẽ: “Khoan đã!”

Nghe thấy tiếng này, chân
Sở Ngọc dừng sững lại,
chậm rãi quay đầu. Hoa
Thác đứng trong linh
đường đang cởi bỏ áo xô
gai, lộ ra màu áo đỏ tươi
mà hăn thường mặc. Hăn
nhìn Sở Ngọc, vội vàng hỏi:
“Còn Dung Chỉ?”

Vốn cho rằng Dung Chỉ và Sở Ngọc đều đã chết, Hoa Thác đau lòng không thôi. Hắn không có mấy cảm tình với Sở Ngọc, đồ tang này là mặc vì Dung Chỉ.

Thế nhưng Sở Ngọc đã trở về, không những trở về, cả người khỏe mạnh không bị tổn thương chút nào. Điều này làm cho cõi lòng buốt giá của Hoa Thác dậy lên

niềm hi vọng: phải chăng,
Dung Chi cũng như nàng,
còn sống khỏe mạnh?

QUYỂN 4

Chương 164: Phần đại ba ngàn người

Trong phòng đốt hương liệu, hương thơm ấm áp tràn ngập khắp không gian, ngăn cách vẻ tiêu điều se lạnh của mùa thu bên ngoài.

Sở Ngọc cầm chén trà nóng. Hương trà thanh

khiết làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Bên trái nàng, Lưu Tang đang ngồi chồm mắt cho đỡ sưng. Tuy mắt phải nhắm lại không nhìn thấy gì, nhưng cậu bé vẫn nắm chặt tay áo nàng không rời.

Bên phải nàng là A Man. Trời vào thu hơi se se, nhưng y phục của hắn vẫn

hở tay, hở chân đơn giản như trước. Hấn ngồi hờ hững, nhưng nghiêm túc không nhúc nhích.

Sở Ngọc nghe Hoàn Viễn kể những sự kiện mà một tháng nay nàng không biết.

Trong triều có một vài thay đổi, nhưng không lớn lắm. Sở Ngọc thấy rất vui mừng, bởi vì Lưu Tử Nghiệp không

nuốt lời, cho Hoàn Viễn đảm nhiệm chức quan. Hơn nữa, hắn còn cho xây dựng một học phủ trong thành Kiến Khang.

Sở Ngọc muốn thực hiện ngay chế độ thi cử của đời sau, nhưng Hoàn Viễn sau khi cân nhắc kỹ lưỡng cho rằng làm thế hơi nóng vội, muốn thực hiện từ từ. Vì thế, trước hết hắn lập nên

một học phủ, rồi mời một số quan viên có học vấn đến giúp đỡ về công tác dạy học.

Việc Hoàn Viễn làm cũng giống với việc phát triển trường đại học ở thời hiện đại, đó là mời những người có danh tiếng địa vị đến làm giáo viên thỉnh giảng. Tuy nhiên, ở thời hiện đại, nhiều khi trường đại học

sẵn sàng bỏ nhiều tiền cũng không mời người được, còn Hoàn Viễn lại thuận lợi hơn. Lưu Tử Nghiệp chính là hậu thuẫn của hắn, muốn mời người nào, chỉ cần dùng thánh chỉ triệu đến là được.

Nhưng Hoàn Viễn cũng không hoàn toàn dùng biện pháp ép buộc. Sau khi có người truyền thánh chỉ,

Hoàn Viễn liền gặp gỡ thuyết phục những người đó. Hoàn Viễn chính là một nhân tài thực sự, hơn nữa trong giai đoạn này uy tín và vị thế của hãn được nâng cao, càng giúp cho công tác ngoại giao suôn sẻ, cuối cùng là những người kia cam tâm tình nguyện đồng ý.

Nói xong chuyện bên ngoài,

tới chuyện trong phủ. Về vấn đề này, Hoàn Viễn tóm lược ngắn gọn. Hãn chỉ nói sau khi biết công chúa bị bắt cóc, bệ hạ vô cùng phần nộ, đến phủ công chúa nhiều lần để chờ tin tức nhưng không có, cho đến khi nghe tin nàng chết thì không tới nữa.

Bọn họ sở dĩ cho rằng nàng đã chết vì một tuần trước,

Hạc Tuyết quay lại, nói rằng cả Sở Ngọc và Dung Chi đều rơi xuống núi chết rồi, hơn nữa còn mang về hai thi thể không nhìn rõ diện mạo hình dáng.

Hoa Thác lúc ấy nổi điên, rút kiếm liều lĩnh tấn công Hạc Tuyết, chiêu nào cũng hiểm ác sống còn khiến Hạc Tuyết phải bỏ chạy. Mấy ngày nay, ngoại trừ ba

canh giờ hàng ngày túc
trực bên linh cữu, toàn bộ
thời gian còn lại, Hoa Thác
cứ luyện kiếm quên ăn
quên ngủ. Đến Hoa Thác
cũng phải tin, thì bọn họ đã
hơn hai mươi ngày không
tìm thấy hai người sao có
thể không tin, sao có thể
nghĩ là Hạc Tuyết nói dối?

Hoàn Viễn nói xong, Sở
Ngọc cảm thấy tay áo mình

bị giật giật. Quay sang, nàng thấy Lưu Tang đã bỏ khăn ra khỏi mắt, mỉm cười ngọt ngào: “Hoàn ca ca là người không thích kể công, nên không nói một chuyện!”

Nghe Lưu Tang bổ sung giải thích, Sở Ngọc mới biết. Lúc Lưu Tử Nghiệp nghe tin nàng chết, một mặt ra lệnh đuổi bắt Hạc

Tuyệt, một mặt còn thô bạo muốn xử trảm toàn bộ người trong phủ công chúa để chôn theo tỷ tỷ. Hoàn Viễn đã gắng hết sức xoa dịu mới khiến hoàng đế miễn cưỡng nuốt giận. Không ngờ kỳ tích là không một ai trong phủ bị giết, khiến từ đó tất cả mọi người đều nguyện ý phục tùng Hoàn Viễn.

Sở Ngọc nghe Lưu Tang
hoa chân múa tay kể
chuyện một hồi, quay lại
kinh ngạc nhìn Hoàn Viễn.
Khuôn mặt hấn vẫn trầm
tĩnh điềm nhiên, nhưng bị
nàng quay sang nhìn phút
chốc có vẻ bối rối xấu hổ.

Sở Ngọc mỉm cười, vỗ vỗ
tay Lưu Tang ra hiệu cho
cậu bé tạm thời buông ra,
rồi đứng lên đi đến trước

mặt Hoàn Viễn. Bình tĩnh nhìn hẩn, rồi nàng chấp tay cúi đầu.

Vái chào thật sâu.

Hoàn Viễn cả kinh, vội đỡ Sở Ngọc lên, thấp giọng nói: "Công chúa, ta không dám nhận đại lễ này!"

Sở Ngọc để Hoàn Viễn đỡ dậy, mắt vẫn nhìn hẩn đăm

đăm, chậm rãi nói: “Người xứng đáng như thế! Ta vái cảm tạ người, không chỉ vì người, mà còn vì tất cả mọi người trong phủ từ trên xuống dưới!” Nàng thông thả, nhưng chân thành tiếp lời: “Thật đấy, Hoàn Viễn! Cảm ơn người!”

Nếu không nhờ có Hoàn Viễn, ngày hôm nay trở về với nàng sẽ không chỉ là

một hồi náo loạn, mà là một hồi bi kịch khủng khiếp. Nàng sẽ oán hận Lưu Tử Nghiệp, và cũng oán hận chính mình. Tuy kẻ giết người là Lưu Tử Nghiệp, nhưng nguyên nhân lại đến từ nàng.

Nàng cảm ơn Hoàn Viễn, không chỉ bởi hắn đã cứu tính mạng của toàn bộ mọi người trong phủ công chúa,

mà còn cứu nàng thoát khỏi oán hận đẫm máu không thể hòa giải.

“À” Hoàn Viễn đổi đề tài
“Còn có một chuyện quên
bẩm báo với công chúa. Thị
nữ của người tên là Phấn
Đại...”

Sở Ngọc ngẩn ra, nhớ lúc ở
linh đường không hề thấy
bóng dáng Phấn Đại, vội

vàng hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Nghe chuyện, Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra. Phấn Đại chưa chết, cũng không bị thương. Thời gian trước, khi Lưu Tử Nghiệp đến phủ, Phấn Đại phụ trách hầu hạ hấn, kết quả là tiến tới hầu hạ trên giường. Sau đó Phấn Đại được Lưu Tử Nghiệp mang vào cung. Hoàn Viên dù có muốn

cũng không thể ngăn
hoàng đế mang một cô gái
đã thuộc về hắn đi được.

Sở Ngọc cười khổ một
tiếng. Ngay cả lúc đó nàng
ở trong phủ cũng không có
cách nào ngăn cản Lưu Tử
Nghịệp. Bản thân nàng
trước đây đã hỏi xin hắn
không ít trai lơ, đổi lại, Lưu
Tử Nghịệp muốn lấy một
vài cô gái cũng là chuyện

bình thường. Nếu ngăn cản
hắn, nàng lại là người nhỏ
mọn không biết điều.

Hắn là hoàng đế.

“Hậu cung phần đại ba
ngàn người” (phần đại là
mênh mông, rộng lớn), nay
Phần Đại đã trở thành một
trong số đó, thực sự là
“hậu cung phần đại”.

Sở Ngọc cười khở một tiếng, an ủi Lưu Tang và A Man rồi thay đổi trang phục vào cung. Trước khi nói chuyện với Hoàn Viễn, nàng đã sai người mang một phong thư vào cung, báo với Lưu Tử Nghiệp nàng vẫn còn sống mạnh khỏe, đợi nàng tắm gội thay y phục sẽ vào cung bái kiến hần.

Sở Ngọc đã quá quen thuộc đường lối trong cung. Dù đã một tháng không tới, nhưng nhắm mắt nàng cũng có thể đến thẳng cung điện của Lưu Tử Nghiệp. Tất nhiên nàng không nhắm mắt, mà nhìn thấy trước ngưỡng cửa, một dáng người y phục tím.

Nhìn nhau trong khoảnh khắc, Sở Ngọc bỗng bật

cười: “Ta không chết, người có thất vọng không?”

Thiên Như Kính trả lời, khuôn mặt nghiêm trang không biểu lộ điều gì: “Sẽ không, nàng không chết lúc này, bằng cách thức này!”

Sở Ngọc cười cười: “Ý người muốn nói, ta sẽ phải chết theo cách mà thiên thư ghi lại, đúng không?”

Chẳng lẽ người không sợ phát sinh việc ngoài ý muốn, ta chết sớm hơn dự kiến à?"

***

Nhìn Thiên Như Kính đứng sững bàng hoàng, Sở Ngọc lướt qua hẳn đi về phía trước.

Lịch sử là thế nào, bây giờ

nàng không cần cố gắng tìm hiểu nữa! Bởi vì nàng biết rõ mình muốn gì, xác định được mục tiêu, loại bỏ hết những tạp niệm rối ren, ánh mắt vững vàng kiên định.

Cho đến khi Sở Ngọc đi xa rồi, Thiên Như Kính mới chậm rãi lắc đầu: “Ta không lo lắng, bởi vì Dung Chỉ vẫn còn sống!” Hắc vẫn

còn sống.

Thiên Như Kính biết rõ như vậy.

***

Tỷ đệ gặp nhau, tất nhiên là ôn lại những chuyện trong một tháng xa cách. Nghe Sở Ngọc kể lại mọi chuyện xảy ra, Lưu Tử Nghiệp sợ hãi than thở liên

tục, cuối cùng nghiền rằng
thề sẽ sai quân đội bao vây
diệt sạch toán cướp kia.

Kể chuyện xong, Sở Ngọc
ngó nghiêng hai bên, làm
ra vẻ bất chợt nhớ đến:
“Đúng rồi, ta nghe nói bệ
hạ nhìn trúng một thị nữ
của ta tên là Phấn Đại...”
Sở Ngọc cười tí mắt: “Đây
đúng là phúc khí của cô ấy.
Nhưng đã nhiều ngày

không gặp, ta muốn gặp lại một lần, không rõ bệ hạ có cho phép không?”

Sở Ngọc quyết định rất đơn giản, muốn chính mắt mình kiểm tra xem tình hình Phấn Đại có tốt không, nếu Phấn Đại sống tốt thì nàng cũng yên tâm. Dù sao làm phi tử của hoàng đế không phải lo cơm ăn áo mặc, không phải làm lưng vất vả.

Tính tình Lưu Tử Nghiệp không tốt, nhưng hẳn lại là một soái ca tuấn tú. Nhìn thấy hẳn, chắc hẳn đại bộ phận các thiếu nữ đều nguyện ý vào cung.

Lưu Tử Nghiệp cũng không thoái thác, dứt khoát sai người triệu Phấn Đại đến. Sở Ngọc cẩn thận quan sát thật kỹ. Phấn Đại vốn là một thiếu nữ rất xinh đẹp,

mắt to tròn sáng sắn như nước. Bây giờ, trông nàng ấy càng thêm yêu kiều diễm lệ. Xiêm y đẹp đẽ quý giá, trâm cài tóc lấp lánh đủ loại trên đầu như triển lãm vàng bạc đá quý. Dù sao Sở Ngọc cũng biết hiện nay đó là xu hướng trang điểm thời thượng của giới quý tộc, nên cũng không ngạc nhiên.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Phấn Đại tao nhã cúi đầu: “Bái kiến công chúa!” Dáng người nàng nhỏ nhắn, lúc cúi xuống trông càng đáng yêu.

Có lẽ chính vẻ thanh tao này đã hấp dẫn Lưu Tử Nghiệp.

Sở Ngọc cẩn thận quan sát kỹ một hồi, thấy Phấn Đại

không có vấn đề gì, thái độ nhẹ nhàng bình tĩnh nên cũng yên lòng. Nàng vỗ vỗ Lưu Tử Nghiệp, thuận miệng dặn dò hẳn để ý chăm sóc Phấn Đại, rồi cáo từ rời đi.

Trong phủ, còn có người đang chờ nàng.

Sở Ngọc đi rồi, lúc này Phấn Đại không chống đỡ

được nữa, sắc mặt trắng
bệch, ngã khụy xuống.
Lưu Tử Nghiệp không hề
đưa tay ra đỡ, trên mặt
vẫn còn lưu lại nụ cười
dành cho Sở Ngọc, nhưng
ánh mắt liếc xuống Phấn
Đại thì lạnh lẽo vô cùng:
“Vừa rồi người thể hiện rất
tốt, không để a tỷ phát
hiện ra điều gì! Sau này ta
sẽ không đánh người nữa,
nhưng người cũng nên biết

rõ bốn phận của mình, nên làm gì, không nên làm gì, rõ chưa?”

Phấn Đại phủ phục trên nền nhà, rưng rưng sợ hãi khẽ gật đầu. Nếu không phải trước khi tới đây, có chuyên gia trang điểm che giấu sắc mặt tiêu tụy thì e rằng Sở Ngọc chỉ liếc mắt một cái cũng nhận ra nàng không được khỏe.

Nàng hối hận. Nếu sớm biết Lưu Tử Nghiệp là hoàng đế tàn bạo như vậy, dù có thể nào nàng cũng sẽ không nhất thời hồ đồ, quỵn rũ hăn để được hưởng vinh hoa phú quý.

Nàng chỉ vền vện chứng kiến chân tình của Lưu Tử Nghiệp trước mặt Sở Ngọc, mà quên mất người này là

kẻ vui giận thất thường,
tính tình thô bạo. Kể từ khi
nghe tin Sở Ngọc chết, lại
không thể giết người trong
phủ để chôn theo tử tử, mỗi
ngày hoàng đế trở về liền
trút giận bằng cách đánh
đập nàng. Bây giờ bề ngoài
nàng thế này, nhưng dưới
lớp y phục là chi chít vết
thương.

Hậu cung mênh mông ba

ngàn người, nàng chẳng là
thứ gì quan trọng cả. Bất
kể lúc nào, trong số đó
cũng có những người bỗng
dưng biến mất.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 165: Từ nay đoạn tuyệt

Sở viên – phủ công chúa
– hoàng cung – phủ công
chúa.

Đó là lộ trình của Sở Ngọc
trong ngày đầu tiên trở về
thành Kiến Khang.

Cho dù lúc đầu bàng hoàng bất an, nhưng sau một ngày, Sở Ngọc đã dần trấn định tinh thần để có thể đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Hoa Thác.

Từ lúc Sở Ngọc bắt đầu vào cung cho đến lúc trở về là chạng vạng tối, Hoa Thác vẫn đứng lẳng lẳng trước cổng phủ. Hắn cầm kiếm, gương mặt kiêu ngạo

phảng phất sự xúc động nào đó, nhưng vẫn cố gắng đè nén để chờ Sở Ngọc trở về, chờ nàng cho hắn một câu trả lời thỏa đáng.

Ngày mùa thu dường như ngắn hơn, mặt trời đi ngủ sớm, vầng dương sắp lặn đỏ rực như máu nhưng Hoa Thác cảm thấy rất thoải mái quen thuộc. Hắn quen với màu máu cũng

như quen với đường kiếm,
đó là số mệnh của kiếm
khách.

Lúc Sở Ngọc trở về, nhìn
thấy Hoa Thác mặc y phục
đỏ đứng trước cửa, cả
người đắm chìm trong màu
tà dương đỏ rực như máu.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Hoa
Thác định cất lời, nhưng
nàng khoát tay mỉm cười

nói trước: “Ta biết người muốn hỏi gì. Nhưng không nên gấp gáp, dù có chuyện gì cũng đợi ta ăn cơm xong rồi nói!”

Đi vài bước, nàng gặp Âu Lam tiến đến, cúi người thi lễ rồi nói nhỏ: “Công chúa, Tiêu công tử về cùng người, bây giờ vẫn chưa đi, đang ở chỗ Lưu Tang công tử. Công chúa định xử trí

thế nào?”

Sở Ngọc kêu “a” một tiếng, vỗ vỗ trán bật cười: thế mà nàng quên mất Tiêu Biệt. Bước vào linh đường, nàng bị lễ tang của chính mình làm cho dở khóc dở cười, sau đó bị những việc khác làm sao nhãng, nên quên hẳn Tiêu Biệt.

Thay vì nói nàng quên, thì

thực ra, nói cách khác là
nàng vốn không quan tâm
đến ý.

Sở Ngọc nhú mày, nhớ đến
cầm khúc đau thương tang
tóc của Tiêu Biệt ở Sở viên.
Hoàn Viễn và mọi người
trong phủ cho rằng nàng
đã chết, như vậy chắc Tiêu
Biệt cũng có hiểu lầm
tương tự. Cho nên lúc thấy
nàng hân mới quá kinh

ngạc, nhất thời vô ý làm đứt dây đàn.

Người hầu trong Sở viên đã nói, Tiêu Biệt đánh đàn ở đó để hoài niệm cố nhân. Bây giờ nghĩ đến, cố nhân không ai khác ngoài nàng.

Nàng không đếm xỉa chút nào đến Tiêu Biệt, nhưng ngược lại, hấn cực kỳ nghiêm túc và có tình sâu ý

nặng với nàng. Mỗi quan hệ không bình đẳng này khiến Sở Ngọc rất không thoải mái. Nàng và Tiêu Biệt vốn không hề liên quan, sở dĩ có tình trạng hiện nay đều là bởi vì Sơn Âm công chúa. Người cao nhã, có khả năng thẩm định và thưởng thức âm nhạc là Sơn Âm công chúa, không liên quan một cọng tóc nào với Sở Ngọc.

Người trong lòng Tiêu Biệt, khiến hấn thương nhớ khôn nguôi đã sớm không còn nữa.

Sở Ngọc khẽ thở dài, hỏi Âu Lam thêm một vài chuyện rồi sai cô hầu vào phòng mình lấy một thứ, còn bản thân mình đến chỗ Lưu Tang. Vừa bước qua cửa, nàng liền thấy có hai

người. Tiêu Biệt ngồi dưới nền nhà, còn Lưu Tang đứng bên cạnh háo hức chờ mong.

Tiêu Biệt đang dạy Lưu Tang đánh đàn.

Ấu Lam đã kể hết sự tình với Sở Ngọc: hôm nay nàng đột nhiên trở về, sau khi gặp Hoàn Viễn lại vội vã vào cung. Tiêu Biệt bị bỏ lại

ở linh đường, đi cũng dở, ở không xong. Lưu Tang nhàn rồi chạy đến bắt chuyện, biết hắc thạo đánh đàn bèn mang một cây đàn đến, quấn quýt không rời đòi hắc dạy. Tiêu Biệt cũng nhân đó, vừa dạy đàn vừa ở lại phủ chờ Sở Ngọc.

Lưu Tang nhìn thấy Sở Ngọc, kêu lên vui sướng rồi chạy ào tới, ôm lấy cánh

tay nàng và theo thói quen lại dụi dụi mắt vào tay nàng mấy cái.

Sở Ngọc dịu dàng vuốt tóc Lưu Tang, nhưng ánh mắt thì nhìn Tiêu Biệt chăm chú.

Tiêu Biệt lúc này ngẩng đầu lên, cũng không né tránh ánh mắt Sở Ngọc. Một lát sau, hắn điềm đậm

nói: “Gần đây ta lại soạn được một cầm khúc mới, nàng có muốn nghe không?”

Sở Ngọc mỉm cười lắc đầu. Lúc này Ấu Lam đã chạy tới, trên tay là một tập sách bọc bằng gấm xanh. Sở Ngọc nhận lấy, xác nhận là không nhầm thì đưa cho Tiêu Biệt: “Tiêu huynh, đây là lễ vật chia

tay!”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Tiêu Biệt lạnh hẳn. Hắn không đưa tay ra nhận, chỉ nhìn Sở Ngọc lạnh lùng hỏi: “Nàng có ý gì?”

Sở Ngọc coi như không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của hắn, nhìn xuống tập sách bọc gấm xanh: “Đây là những điều tâm đắc về

cầm khúc do công...do ta viết!” Cũng là thứ duy nhất công chúa để lại có liên quan đến Tiêu Biệt.

***

Tiêu Biệt cười lạnh một tiếng, đẩy cây đàn ở phía trước ra rồi chậm rãi đứng lên: “Công chúa điện hạ, ta nhiều lần tìm đến, không phải để chịu nhục!”

Sở Ngọc đứng bất động, đối diện với vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt đăm đăm của Tiêu Biệt. Nàng cố gắng khống chế giọng nói của mình sao cho thật dửng dưng vô cảm: “Nếu Tiêu huynh cảm thấy bị lăng nhục, thì hãy rời đi! Thành Kiến Khang không phải là nơi định cư lâu dài!”

Tiêu Biệt nhìn Sở Ngọc rất lâu, rồi bỗng bật cười. Hắn cười lạnh lẽo, vẻ băng giá tràn đầy trong mắt: “Công chúa nói đúng lắm! Tiêu Biệt cáo từ!”

Nói xong những lời lạnh giá, Tiêu Biệt bước nhanh lướt qua bên người Sở Ngọc ra khỏi phòng. Tiêu Biệt xuất thân cao quý, được cả gia tộc trông đợi,

lại tinh thông nhạc cụ cao
nhã. Ba yếu tố cộng lại
khiến hần có đủ lý do để
cao ngạo. Sở dĩ hần tình
nguyện bán phục Sơn Âm
công chúa, bởi vì về một
phương diện nào đó, nàng
ấy còn đứng cao hơn hần,
tâm nhìn sâu hơn.

Bá Nha hạnh phúc vì có Tử
Kỳ. Mỗi người đánh đàn,
trong tiềm thức đều hi

vọng tìm được tri âm.

Tiêu Biệt cũng thế.

Mặc dù tiếng xấu của Sơn Âm công chúa khiến người đời kinh hãi, nhưng nàng ấy có thể hiểu tiếng đàn của Tiêu Biệt.

Nhưng mỗi lần mang cầm khúc đến với tình cảm quý trọng, lại chỉ nhận được vẻ

lạnh nhạt coi thường, thậm chí cuối cùng còn bị xua đuổi thẳng thừng, thì dù chữ "tri âm" kia có đáng giá bao nhiêu, lòng tự tôn của Tiêu Biệt cũng khó mà chịu nổi.

Chung Tử Kỳ của hắn đã không còn muốn nghe đàn nữa, thì thành Kiến Khang hoa lệ này cũng chỉ là nơi hoang vắng lạnh lẽo mà

thôi.

Tiêu Biệt quyết định ngày mai sẽ ra đi.

Nhìn bóng dáng Tiêu Biệt khuất dần, Sở Ngọc lặng lẽ thở dài. Nếu nàng không nhớ nhầm, thì ngày chính biến trong lịch sử đang đến rất gần. Nếu Tiêu Biệt cứ tiếp tục kết giao với nàng, thì e rằng sẽ liên lụy khiến

hắn gặp nguy hiểm. Chi bằng thừa dịp chưa nhập cuộc, bức hắn rời đi.

Những người khác trong phủ công chúa đã liên hệ với nàng quá sâu, phải cùng bước trên một con thuyền. Nhưng Tiêu Biệt thì khác, hắn chưa nhập cuộc, nên càng có cơ hội thoát thân.

Như thế cũng tốt.

Phương pháp này hơi tàn nhẫn, làm tổn thương đến lòng tự trọng của Tiêu Biệt, nhưng Sở Ngọc cũng không quá quan tâm.

Nàng vốn không phải tri âm của Tiêu Biệt. Dao sắc đã chặt đứt mối liên hệ này rồi, dù đau một lần, nhưng từ nay sẽ không còn phải lo

nghĩ nữa.

Sở Ngọc lại vuốt tóc Lưu Tang, mỉm cười nói: “Thật ngại quá, Lưu Tang à! Ta đã đuổi thầy dạy đàn của em đi rồi. Sau này nếu em muốn học, ta sẽ mời một người khác tới, được không?”

Lưu Tang lại dụi mắt lên mu bàn tay nàng: “Công

chúa không thích hẳn, còn em cũng không thích đàn..." Một lúc sau, cậu bé bỗng hỏi: "Công chúa, Dung ca ca...có phải đã xảy ra chuyện rồi không?"

Cậu bé tuy nhỏ tuổi nhưng không phải là không biết gì. Sở Ngọc đơn độc trở về, lại né tránh câu hỏi của Hoa Thác, khiến Hoa Thác mặt xám xịt cả buổi chiều, tất

cả đủ để Lưu Tang có dự cảm không ổn.

“Đúng đó! Có chuyện gì hãy nói thẳng ra, sao phải bắt mọi người chờ đợi?”
Phía sau truyền đến giọng điệu u ám lạnh lẽo của Hoa Thác: “Công chúa đang sợ cái gì?”

Việt Tiệp Phi này giờ yên lặng đứng sau Sở Ngọc,

cảm giác trong giọng nói
của Hoa Thác dày đặc sát
ý, liền đưa tay nắm lấy
chuôi kiếm.

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 4

Chương 166: Bước ra từ hoang mang

Lúc này sắc mặt Hoa Thác đã cực kỳ khó coi, dường như chỉ cần Sở Ngọc nói thêm nửa lời, hắn sẽ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Để đề phòng Hoa Thác, Việt Tiệp Phi nắm chặt

chuôi kiếm, đứng chắn trước mặt Sở Ngọc.

Hoa Thác cười lạnh nhìn Việt Tiệp Phi chăm chăm. Hắn đã ngửa mắt với kẻ này từ lâu rồi. Trước đây giao đấu, hắn bị thương nên không thể đánh lâu, nhiều lần bị rơi vào thế yếu. Bây giờ vừa hay thử sức lại một chút xem sao!

Hai người trờng trờng nhìn nhau chuẩn bị xuất thủ, bỗng Việt Tiệp Phi thấy có người vỗ vỗ vai mình. Quay lại nhìn, hần thấy Sở Ngọc mỉm cười: “Các người đang định làm gì thế?”

Ánh mắt nàng lướt nhanh sang Hoa Thác, khóe miệng khẽ cong lên: “Vừa ăn vừa nói!”

Thế là ăn cơm.

Trong lúc chờ thức ăn được mang lên, Sở Ngọc thay một bộ trang phục nam giới.

Sắc trời đã tối, ánh nến lung lay chiếu rọi căn phòng.

Trong phòng, trước mặt mỗi người là một án kỷ

hình vuông, bày thức ăn nóng sốt. Nhưng trừ Sở Ngọc, tất cả đều không động đũa.

Không còn lòng dạ nào mà ăn uống.

Bận rộn suốt một ngày, Sở Ngọc rất đói. Ăn xong hai, ba bát cơm, nàng mới dừng lại mỉm cười nhìn Hoa Thác và Việt Tiệp Phi ở phía đối

diện. Bọn họ tay trái cầm
đũa, tay phải nắm chặt
chuôi kiếm, thỉnh thoảng
lại dùng ánh mắt bắn phá
đối phương. Mà tư thế ngồi
của cả hai cũng là tư thế
nhà võ chứ không phải lúc
nhàn nhã ăn cơm, có thể
sẵn sàng xông lên giao đấu
bất cứ lúc nào.

Sở Ngọc cười cười quay
sang nhìn Lưu Tang đang

ngồi bên cạnh. Cậu bé cúi đầu nhìn thức ăn, mặt mày ủ ê. Nàng không nhịn được xoa đầu Lưu Tang hỏi: "Sao lại không ăn?"

Lưu Tang cất tiếng rầu rĩ: "Em không nuốt được. Công chúa lại phải đi đứng không?" Vừa rồi trong lúc chờ thức ăn đưa lên, cậu nghe thấy Sở Ngọc sai Âu Lam đi chuẩn bị hành trang

xe ngựa, xem ra muốn nhanh chóng lên đường.

Sở Ngọc gắp một miếng thịt lên miệng: “Đúng thế! Ta quả thật có việc cần ra ngoài. Em sẽ ngoan ngoãn ở trong phủ chờ ta chứ?”

Một lúc sau, Lưu Tang mới rầu rĩ đáp: “Không đâu, em muốn đi cùng công chúa! Công chúa đi đâu thì em đi

đó!”

Chắc chắn là như vậy.

Sở Ngọc thầm thở dài, nhưng trên mặt vẫn rất vui vẻ thoải mái: “Vậy em đi cùng ta cũng được!” Để cậu ở nhà không yên tâm, chi bằng cứ mang theo là hơn.

Thật ra so với Tiêu Biệt,

Lưu Tang là đối tượng nàng còn muốn tổng đi khẩn trương hơn. Đứa bé này bởi vì Sơn Âm công chúa mà y lại nàng. Nhưng nàng thật sự không tìm ra lý do bắt Lưu Tang rời đi. Ngay cả khi nàng tìm được lý do, nó vẫn có thể cố tình ở lại bên nàng.

Làm nũng là đặc quyền của trẻ con.

“Công chúa muốn ra ngoài?
Đi đâu vậy?” Hoa Thác có
cảm giác bất thường,
không để ý đến ánh mắt
kình địch của Việt Tiệp Phi
mà vội vàng hỏi Sở Ngọc.

Sở Ngọc lại chậm rãi ăn,
cho đến khi Hoa Thác mất
hết kiên nhẫn, mới khẽ gật
đầu: “Không phải người
muốn biết một tháng nay

xảy ra chuyện gì sao? Ta sẽ nói!”

Cầm chén trà men sứ xanh ngọc, nàng nhấp một ngụm trà nóng, rồi từ tốn kể lại lần lượt tất cả những chuyện xảy ra, bắt đầu từ lúc Dung Chi xuất hiện trước xe ngựa.

Không có nhiều thời gian nên Sở Ngọc nói tóm tắt

đơn giản, lược bớt những đoạn phức tạp hoặc kinh sợ, nhưng giúp Hoa Thác hiểu được, hiện giờ Dung Chỉ còn sống trong tay bọn cướp.

Càng nghe, sắc mặt Hoa Thác càng xám lại. Sở Ngọc kết luận: "Cuối cùng, ta trở về như vậy đấy!" Nàng chỉ nói đơn giản là được Tôn Lập thả ra, chứ không đề

cập đến chuyện phát sinh trên đường.

Hoa Thác buột miệng: “Công chúa cứ như vậy mà trở về? Dung Chỉ một thân một mình ở nơi quỷ quái đó chịu khổ sở, công chúa nhẫn tâm như vậy sao?” Hắc rất tức giận, rất không hài lòng! Vì sao người trở về là nàng chứ không phải Dung Chỉ? Vì sao nàng ở

đây hưởng thụ người hầu
kẻ hạ, cơm bưng nước rót,
còn Dung Chỉ phải lưu lạc
trong tay bọn cướp chịu
khổ, sống chết không biết
thế nào?

Nỗi đau đớn khôn xiết bóp
nghẹt trái tim Hoa Thác,
khiến hắn không kịp nghĩ
ngợi gì, chỉ lập tức trút giận
lên Sở Ngọc.

Nghe hẳn chỉ trích, vẻ mặt Sở Ngọc dửng dưng, thậm chí hàng mi cũng không rung động. Nàng nhìn Hoa Thác, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên. Một hồi lâu sau, nàng lại nhấp một ngụm trà, nói khẽ: “Vậy người muốn ta phải thế nào?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng khiến Hoa Thác ngẩn

người.

“Người muốn ta phải làm sao?” Hạ mắt, Sở Ngọc nhìn nước trà xanh biếc, khoan thai tiếp lời: “Ta...vai không thể gánh, tay không thể nâng, về văn không thể an bang, về võ không thể định quốc. Ta ở lại đó, giúp được gì cho Dung Chỉ?” Nàng vốn cho rằng mình rất khó đối diện với Hoa

Thác, nhưng đến lúc này lại có thể ứng đối thản nhiên trôi chảy.

Hoa Thác nhất thời ghen hòng, một lúc sau mới ngập ngừng ấp úng: “Chí ít...công chúa cũng không nên bỏ lại một mình hănn...”

Sở Ngọc bật cười, nhìn Hoa Thác với vẻ rất thú vị: “Trước giờ ta không biết,

người lại là kẻ khờ dại như vậy! Ta ở lại đó đồng cam cộng khổ với Dung Chỉ thì giúp được gì cho hần? Chẳng lẽ ta biết dùng độc được? Hay là võ nghệ của ta có thể giết người?"

Nàng đặt chén trà xuống, cầm khăn lụa bạch thấm nhẹ khóe môi: "Hoa Thác, đừng tưởng có mỗi mình người lo lắng cho sự an

nguy của Dung Chi! Ta lo
lắng không kém gì người!
Nhưng nếu ở lại đó, ngoài
việc làm vật cản rườm rà,
ta không giúp được gì cho
hắn. Chỉ có trở về, ta mới
có thể nghĩ cách giải cứu
Dung Chi!”

Hoa Thác kinh ngạc nhìn
Sở Ngọc. Hắn mơ hồ cảm
giác, nữ tử này thật khác
lạ! Tiếng nói của nàng vẫn

nhỏ nhẹ, thông thả, nhưng ẩn chứa trong đó là sự dẻo dai kiên định vô cùng.

Trong ánh mắt nàng, hàm chứa những điều mà trước đây hẳn chưa bao giờ thấy, như ngọc quý trải qua mưa gió phong sương và mài giũa, lại trở nên lấp lánh sáng ngời.

Có người tới báo xe ngựa

đã chuẩn bị xong, Sở Ngọc đặt khăn lụa xuống đứng lên, vỗ vỗ lên tay Lưu Tang: “Được, em về chuẩn bị một chút đi, mang theo vài thứ cần thiết nhưng đừng quá nhiều. Chuẩn bị xong thì ra cửa chờ ta!”

Lưu Tang chạy đi rồi, Sở Ngọc đến trước mặt Hoa Thác. Nàng đứng, hãnh ngời, nàng từ trên cao nhìn

xuống, mà hấn ngược mắt lên.

Ánh nển chiếu rọi khuôn mặt diễm lệ của nàng, nhưng Hoa Thác nhận thấy, trong đôi mắt sáng ngời trong trẻo kia, có một vài ý vị mà hấn không nắm bắt được.

Sở Ngọc diễm đạm nói: “Ta ra ngoài lần này để tìm một

người có khả năng giúp đỡ Dung Chỉ. Ta không biết đó là người thế nào, không biết việc này nguy hiểm hay không, hữu ích hay không. Nhưng có một số việc, ta nhất định muốn làm! Vì an toàn, ta muốn mang người theo, vậy người có đồng ý không?"

***

Hoa Thác đang định gật đầu, Sở Ngọc lại khoát tay chặn lời hăn: “Người đừng vội đồng ý! Đi cùng ta, người nhất định phải thực hiện ba điều: Thứ nhất, không được tiết lộ thân phận của ta. Thứ hai, trừ phi kẻ khác tấn công ta, nếu không người không được tự ý xuất thủ. Thứ ba, trên đường phải hoàn toàn nghe theo sự sai

khiến của ta!”

Nàng điềm nhiên nhìn hấn:
“Nếu người đồng ý thì cùng
đi. Nếu không, chúng ta
đường ai nấy đi!”

Nàng rõ ràng đang nhờ vả
hấn, nhưng với thái độ
bình tĩnh sòng phẳng, đảo
khách thành chủ, và chắc
chắn rằng hấn sẽ vì muốn
cứu Dung Chỉ mà đồng ý.

Hoa Thác nghiêng rằng: “Ba điều thì ba điều, nhưng công chúa cũng phải giữ lời, tìm cách cứu Dung Chỉ!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, xoay người bước ra ngoài: “Vậy thì cùng đi!”

Hoa Thác sững sờ nhìn theo bóng dáng Sở Ngọc. Nàng mặc y phục màu lam

nhật, gió đêm thổi tà áo tung bay, nhưng bước chân nàng ổn định vững vàng, không nhanh không chậm.

Trước đây, Dung Chỉ làm những gì, hắc biết nhưng nàng thì không. Có những lúc, hắc cười thầm vì nàng rơi vào trận đồ bát quái của Dung Chỉ mà không hề hay biết.

Nhưng Sở Ngọc so với cách đây một tháng như là hai người hoàn toàn khác nhau. Trở về, vào cung, quay lại phủ, rồi rời đi, mỗi hành động, mỗi phán đoán của nàng không chút chần chừ do dự, không có tình cảm yếu đuối dư thừa. Lúc này, dáng vẻ của nàng khá giống khi nàng ban phát ơn huệ cho các nam sủng để họ rời phủ, nhưng so với

thời điểm kia lại rõ ràng,
xác thực, thản nhiên, mà
cũng uy phong hơn.

Hoa Thác mơ hồ cảm thấy,
trong nàng có một điều gì
đó mà hắn không sao nắm
bắt được.

Hắn không thể, Dung Chi
không thể, bất kỳ ai cũng
không thể.

Đã trải qua lúc chết đi sống lại, lưu lạc, biệt ly rồi gặp gỡ, nàng bước ra từ tận cùng hoang mang khốn đốn.

Đi về phía trước.

Từng bước từng bước, không chút chần chừ.

Đi về phía trước.

QUYỀN 4

Chương 167: Một ngày hai đêm

Rời khỏi phủ công chúa, là để đi tìm Vu Văn.

Ngày đó gặp Vu Văn, Sở Ngọc hỏi thăm về người tên là Thương Hải, nhờ Vu Văn tìm và tiến cử nàng với hắn.

Một ngày trước khi về thành Kiến Khang, nàng và Vu Văn chia tay, hẹn ba ngày sau sẽ gặp lại để cùng đến gặp Thương Hải.

Sở Ngọc vẫn giữ tín vật của Dung Chỉ bên người. Nàng quyết định không đưa tín vật ra cho Vu Văn biết, nhưng vẫn tìm cách gặp Thương Hải, như vậy cũng

không tính là làm trái điều
Dung Chỉ dặn dò.

Trước khi đi, Sở Ngọc giao
nội phủ cho Hoàn Viễn
quản lý, cũng để lại một
phong thư nhờ hãn chuyển
cho Lưu Tử Nghiệp.

Bức thư bày tỏ mong muốn
Lưu Tử Nghiệp sai người
tìm tung tích toán cướp và
Dung Chỉ, nhưng không

phải là quân đội. Bởi vì quân đội với quy mô lớn sẽ đánh động bọn cướp, mà Tôn Lập có thể cho rằng quân đội do Dung Chỉ đưa tới, sẽ gây bất lợi cho Dung Chỉ.

“Người phân theo nhóm, vật họp theo loài”. Không biết vị có tên Thương Hải kia là người thế nào, nhưng có thể được Dung Chỉ trịnh

trọng phó thác thì chắc hẳn không phải là người tầm thường.

Trừ lần đó ra, Sở Ngọc chưa từng có biểu lộ với bất kỳ người nào về vấn đề này.

Lưu Tang đã đứng đợi sẵn sàng bên cạnh xe ngựa trước cổng phủ. Cậu bé giắt đoản kiếm bên hông,

trên lưng còn đeo cung và một túi tên, với dáng vẻ lên đường đánh giặc.

Mà bên cạnh Lưu Tang còn một người nằm ngoài dự kiến, da ngăm đen, cơ bắp rắn chắc khỏe mạnh, tay cầm một cây thương sắt khá dài.

Dưới trời sao lấp lánh, bên cạnh xe ngựa sang trọng,

tổ hợp này nhìn thế nào
cũng kỳ quặc!

Sở Ngọc nhìn hai người
cảm thấy thật bất lực, méo
mặt một lúc rồi mới cố nén
cười cất tiếng: "Các người
đang làm gì vậy? Không
phải ta chuẩn bị đi đánh
nhau!"

Lưu Tang bặm môi, khuôn
mặt non nớt thể hiện vẻ

ng nghiêm trang: “Chúng ta muốn bảo vệ công chúa, không để công chúa lại gặp nguy hiểm, đúng không, Tiểu Hắc?” Nói xong, cậu vỗ vai A Man – lúc này cũng phối hợp gật đầu một cách nghiêm túc.

Sở Ngọc rốt cuộc phì cười gật đầu, bước tới: “Tất cả lên xe đi!” Cũng may xe ngựa đủ rộng, nếu không

lại phải thêm một chiếc xe khác.

Nàng vừa mới trở về, lại chỉ mang theo vài người gọn nhẹ đi suốt đêm, nếu Lưu Tử Nghiệp biết được chắc chắn sẽ không cho phép. Đến lúc đó, hoặc là hắt giữ chặt nàng ở nhà, hoặc là phái quân đội đi theo bảo vệ rầm rộ, e rằng sẽ chậm trễ hỏng việc.

Vì vậy Sở Ngọc quyết định “tiền trăm hậu tấu”, có thể Lưu Tử Nghiệp sẽ tức giận, nhưng đợi lúc trở về nàng nói ngọt với hắn vài câu thì chắc là “sau cơn mưa trời lại sáng”.

Trong khoang xe có bốn người: Hoa Thác, A Man, Lưu Tang và Sở Ngọc. Như thường lệ, Việt Tiệp Phi

đảm nhận việc phu xe,
thêm một hộ vệ thạo
đường ngồi phía trước. Trời
đêm lấp lánh sao nhưng
không có trăng. Thừa dịp
tối trời, xe ngựa ra khỏi
thành.

***

Ngày tiếp theo.

Lưu Tử Nghiệp nắm chặt

phong thư mà Hoàn Viễn
vừa đưa lên, chỉ muốn vò
nát. Nhưng nghĩ lại, hấn
chậm rãi mở ra, ngón tay
vuốt những nếp nhăn
xuống.

Cầm bức thư, hấn sai thái
giám Hoa Nguyễn Nhi bên
cạnh: “Gọi Phấn Đại đến
đây!”

Phấn Đại bị triệu tới, trong

lòng thấp thỏm bất an. Thấy Lưu Tử Nghiệp đang vuốt ve bức thư, nàng thấy kỳ lạ nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ cẩn thận dè dặt tiến lên hành lễ. Hôm nay hoàng đế không hề có vẻ tức giận, trông rất bình thản.

Nhưng nàng vừa tiến đến, liền nghe thấy Lưu Tử Nghiệp tùy ý cất tiếng:

“Hoa Nguyễn Nhi, thay ta
và miệng!”

Lưu Tử Nghiệp chậm rãi
vuốt phẳng bức thư, bên
tai nghe thấy từng tiếng tát
nặng nề, nổi tức giận trong
lòng dần dần lắng xuống.
Cho đến lúc hẳn bảo ngừng
lại, hai gò má Phấn Đại đã
sưng lên đỏ rực như hai
chiếc bánh bao.

Gấp phong thư rồi cất kỹ, Lưu Tử Nghiệp phất phất tay, cho Phấn Đại lui ra sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng hắn không để ý, trong ánh mắt nhòe nhoẹt nước của nàng, chợt lóe lên vẻ tuyệt vọng đầy oán hận.

Ban đêm, lúc Lưu Tử Nghiệp đang ngủ, có cung nhân bẩm báo tin tức,

Phấn Đại đã treo cổ tự sát trong phòng.

***

Hôm nay sau khi bị đánh, Phấn Đại tự giam mình trong phòng, không cho cung nữ vào hầu hạ. Đến lúc sẩm tối, cung nữ mang cơm đẩy cửa vào thì thấy Phấn Đại đã treo mình lơ lửng giữa phòng. Thân hình

nhỏ nhắn chỉ mặc y phục mỏng manh, toàn thân cứng ngắc không cứu được nữa.

Nghe chuyện, Lưu Tử Nghiệp biến sắc, một hồi lâu sau mới nặn trong kẽ răng được mấy chữ: "Có bao nhiêu cung nữ biết chuyện?" Giết hết!

Phong tỏa tin tức triệt để!

Tuyệt đối không để tin
Phấn Đại chết truyền đến
tai a tỳ!

***

Trong cung, Lưu Tử Nghiệp
bị tin Phấn Đại chết làm
cho chấn động, không ngủ
ngon giấc. Còn nhóm Sở
Ngọc, đi suốt đêm và thêm
một ngày đường thì đến

một thị trấn, bèn tạm nghỉ trong một tử quán.

Sở Ngọc mới đi đường xa trở về, không được nghỉ ngơi lại lập tức ra đi, đến lúc sẩm tối thì quá mệt mỏi. Vào phòng nghỉ, nàng liền ngủ lịm không biết gì, mà ở phòng bên cạnh, Lưu Tang và A Man cũng ngủ say sưa như vậy.

Nhưng ở gian phòng cách xa Sở Ngọc nhất, Hoa Thác vẫn ngồi lẳng lặng bên cửa sổ. Đợi đến canh ba, hăn đeo trường kiếm bên người, nhảy vọt ra khỏi cửa sổ.

Lúc chạm đất, y phục Hoa Thác như cánh bướm đỏ rực đậu xuống, nhưng bị che khuất bởi màn đêm. Hăn chạy khoảng mười

dậm, đến một gò đất thì dừng lại.

Người hăn cần gập đang đứng trên gò đất, chắp tay sau lưng, trông dáng vẻ khá quen mắt.

Hít hơi mấy lần, Hoa Thác đến trước mặt người đó.

Người đó mặc áo đen, hơn nửa mặt khuất trong bóng

tối. Thấy Hoa Thác, người kia không vòng vo dài dòng mà hỏi thẳng: “Người nhất định cần gặp ta, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng? Người nên biết, ta ở trong cung ra ngoài không dễ dàng gì, lại phải đuổi theo xe ngựa các người, có chuyện gì mà khẩn cấp vậy?”

Hoa Thác thở dốc một hơi,

rồi tóm tắt lại những gì Sở Ngọc đã kể: “Trước mắt chỉ sợ Dung Chỉ không ổn! Ta hi vọng người điều vài người tìm cách cứu Dung Chỉ thoát hiểm...”

Hắn còn chưa nói dứt, người kia liền chặn lời: “Không thể! Những người mà ta có thể sai khiến, đều có nhiệm vụ riêng do công tử giao phó. Không thể có

mảy may sơ sẩy, tránh làm hỏng việc của công tử!”

Hoa Thác nôn nóng phản bác: “Nhưng tính mạng của Dung Chỉ là quan trọng nhất! Chúng ta làm hết thảy, không phải là vì điều đó sao? Nếu Dung Chỉ chết thì tất cả những thứ khác còn có nghĩa lý gì?”

Người kia trầm mặc rất lâu

rồi mới chậm rãi nói: “So với người, ta tin tưởng ở công tử hơn!”

Cho đến lúc gần sáng, Hoa Thác mới quay trở lại phòng, nằm được một lát thì bị Sở Ngọc sai người gọi lên đường.

Lại đi thêm nửa ngày, đến một thôn trang trồng rất nhiều dâu, Sở Ngọc mới

gặp lại Vu Văn.

QUYỂN 4

Chương 168: Bị khuất phục bởi chính mình

Mùa xuân, lá dâu mới nhú xanh tươi mơn mớn. Sang mùa hạ, lá dâu to bản xanh thẫm. Nhưng đến mùa thu, cả vườn dâu bắt đầu héo úa xơ xác.

Tuy vậy, nhìn những ngôi

nhà lấp ló giữa vườn dâu,
Sở Ngọc vẫn cảm nhận
được không khí thoải mái
nhàn nhã.

Vu Văn đến sớm hơn nàng,
đã nghỉ ở đây khoảng một,
hai ngày. Hắn đứng ở đầu
thôn nói chuyện với một cụ
già, thấy xe ngựa Sở Ngọc
đi tới liền chấp tay thi lễ với
cụ già, rồi đi về phía bọn
họ.

Cách khoảng một trượng, xe ngựa và Vu Văn đồng thời dừng lại.

Ánh mắt Vu Văn lướt nhanh qua Việt Tiệp Phi, rồi quay sang Sở Ngọc lúc này đã bước xuống, khẽ mỉm cười: "Huynh đài quả nhiên là đúng giờ!"

Sở Ngọc cũng mỉm cười:

“Vẫn còn thua kém các hạ,
đã để các hạ đợi lâu!”

Hai người không nói thêm
nhiều lời, lập tức xuất phát.

Vu Văn cưỡi ngựa, còn dẫn
theo một đội hộ vệ phía
trước, Sở Ngọc và mọi
người đi xe ngựa ở phía
sau.

Trong khoang xe, Sở Ngọc

giới thiệu qua về Vu Văn, đồng thời cũng hơi tiết lộ, quan hệ giữa Dung Chỉ và họ Vu ở Giang Lăng không hề tầm thường.

Chuyện này nàng chưa hề nói khi còn trong phủ. Nghe xong, Hoa Thác nhú mày, lẩm bẩm: “Họ Vu ở Giang Lăng, sao ta lại không biết nhỉ!”

Hắn buột miệng nói rất khẽ, nhưng mọi người trong xe đều lắng thính, lại thêm cự ly gần nên Sở Ngọc nghe rõ từng từ từng chữ. Nàng mỉm cười với vẻ hơi đắc ý: “Hả? Hóa ra người không biết họ Vu và Dung Chỉ có quan hệ sao? Ta thấy người thân thiết với hắn như thế, cứ tưởng người biết cơ!”

Sở Ngọc cũng nói rất nhỏ, nhưng lời lẽ như một thanh kiếm sắc đâm vào nội tâm Hoa Thác, khiến vẻ mặt kiêu ngạo của kiếm khách này có đôi chút lúng túng.

Tuy không chịu thừa nhận, nhưng Hoa Thác không thể không nhìn thẳng vào sự thật, thực ra hắn cũng không hiểu rõ lắm về Dung Chỉ.

Ba năm qua Hoa Thác làm bạn với Dung Chỉ, biết Dung Chỉ làm những việc gì, nhưng hồi tưởng lại mới thấy: thậm chí hẳn không biết Dung Chỉ từ đâu tới, học hành thế nào, cha mẹ người thân ra sao.

Hắn vẫn tự cho là mình biết nhiều, nhưng hôm nay, một câu nói vô tình

của Sở Ngọc làm hấn chột nhận ra, có điều nàng còn biết hơn hấn. Có lẽ còn rất nhiều điều mà hấn chưa biết. Ít nhất, họ Vu ở Giang Lăng và Thương Hải, hấn chưa nghe Dung Chi nhắc đến bao giờ.

Hoa Thác hơi hoảng loạn, nhìn Sở Ngọc ở phía đối diện. Người thiếu nữ diễm lệ trong y phục nam nhân,

mang vẻ thanh nhã và phóng khoáng. Cặp mắt ôn hòa trong veo của nàng lấp lánh ý cười, nhìn hẩn chăm chăm như có thể thấu suốt sự chột dạ.

Vì một điều chưa biết mà hoảng hốt, nhưng Hoa Thác cũng vì một câu nói mà bắt đầu nghi ngờ Dung Chỉ...

Không đúng, không được
nghĩ nữa! Dung Chỉ làm thế
là có nỗi khổ tâm riêng.
Sao hắn có thể vì một câu
nói của công chúa mà dao
động?

Thấy vẻ mặt biến đổi phức
tạp của Hoa Thác, Sở Ngọc
khẽ cười, dựa lưng vào
vách xe êm ái, để cơ thể
được thoải mái hơn.

Nàng cũng không cố ý
châm ngòi ly gián, chỉ là
thuận miệng thôi.

Hoa Thác yêu ghét rất
mãnh liệt, luôn thù địch với
nàng một cách cực đoan
thái quá. Làm hấn dao
động một chút cũng hay.
Chỉ ít trong khoảng thời
gian này, hấn sẽ vì phân
tán tư tưởng mà chịu an
phận một chút.

Nhưng tin tức này cũng nằm ngoài dự kiến của nàng. Sở dĩ nàng kéo Hoa Thác đi theo là để hắt gắp Vu Văn. Nhưng xem thái độ cho thấy, bọn họ không hề biết nhau, và đều không biết mối quan hệ của đối phương với Dung Chỉ.

Như vậy có lẽ, Vu Văn cũng không biết thân phận của

nàng. Nàng tưởng rằng bọn họ đã quen biết Dung Chỉ thì mọi thứ đều phải biết rõ mới phải...Nhưng việc này cũng không quan trọng! Biết hay không, không ảnh hưởng đến Sở Ngọc hiện tại!

Ý cười vừa mới lấp láy ở khóe mắt, cuối cùng lại biến thành một tiếng thở dài. Chẳng ai muốn mình

chỉ là một quả trứng gà xếp giữa giỏ trứng, nhưng không biết, trong giỏ của Dung Chỉ có tất cả bao nhiêu quả?

Một “quả trứng” đang ngồi trong khoang xe, còn một “quả trứng” khác cưỡi ngựa đi phía trước. Sở Ngọc thở dài: hai quả trứng lần này vô tình đụng nhau một chỗ, nhưng đừng vỡ nát là

được!

Lần này nàng thật mạo hiểm! Thực ra, nàng có thể ở lại phủ, phái người đi thay. Thế nhưng, thứ nhất là nàng không có nhiều người đáng tin, thứ hai là, sau lần chủ động nhảy khỏi vách núi, nội tâm nàng đã có sự biến chuyển.

Ham ăn biếng làm, cực kỳ

sợ chết.

Sở Ngọc cố gắng đánh giá lại mọi hành động của mình từ khi đến với thế giới này một cách khách quan. Mặc dù nàng đã rất nỗ lực, thậm chí nhiều lúc vất vả khổ cực, nhưng vẫn không nằm ngoài tám chữ nói trên.

Bị tai nạn máy bay đã chết

một lần, không những không làm nàng bớt sợ chết, mà còn thấy sợ nhiều hơn. Bởi đã từng chết, nên càng muốn sống. Mà khi tỉnh lại, phát hiện mình trở thành công chúa, khiến suy nghĩ của nàng có đôi chút lệch lạc.

Nàng bị Hạc Tuyệt bắt cóc, đã trải qua giờ phút nguy hiểm “ngàn cân treo sợi

tóc", sau đó lại rơi vào tay bọn cướp, sống qua những ngày thấp thỏm lo lắng, có cả khổ sở. Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, nàng vẫn thấy có cái gọi là may mắn.

Trong lúc cái chết cận kề, Dung Chi đã tỉnh táo chỉ đường cho nàng, giúp nàng thay đổi cách nhìn nhận quan sát. Sau đó, dám mạo hiểm nhảy từ vách núi

xuống, đó là dũng khí và quyết tâm tìm đường sống ngay trong cái chết.

Mà lúc bị bọn cướp cầm tù, Dung Chỉ thi triển thủ đoạn để giao thiệp với Tôn Lập, nàng đã không nhận ra, mình lạc lối quá rồi, thói quen sống giàu có xa hoa đã ăn sâu vào xương tủy.

Nàng đến nơi đây, lập tức

có quyền lực nghiêng ngả triều chính, nắm trong tay sự sống chết của nhiều người. Thậm chí hoàng đế - vua của một nước cũng thân thiết, yêu chiều nàng hết mực. Ăn ngon mặc đẹp, tiền hô hậu ủng, dù nàng gắng hết sức giữ vững quan niệm lý tưởng sống, nhưng vẫn bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng và biến đổi lúc nào

không hay. Hưởng thụ sự tôn kính trọng vọng của mọi người, ít nhiều nàng đã chệch đường lạc lối.

Bần tiện bất năng di, phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất *

(*)Nghèo khó không lay chuyển được, giàu sang không dụ dỗ được, cường quyền không khuất phục

được. Đây là câu nói về bản lĩnh vững vàng của người quân tử.

Con người lầm đường lạc lối là do chính bản thân mình.

Hoàn cảnh bên ngoài chỉ tác động thêm, còn lý do chính là nội tâm không đủ kiên định.

Sở Ngọc thấy may mắn ở chỗ, nàng thành thật với chính mình. Sau những lúc mơ hồ, nàng cũng có thể tự thức tỉnh.

Người trên xe, người trên ngựa, mỗi người có một tâm tư. Đôi bên đều lặng lẽ, mà Hoa trứng gà và Vu trứng gà cũng rất yên phận.

Sau vài ngày, họ đến thành
Giang Lăng – nơi tập trung
rất nhiều thế gia vọng tộc.

QUYỂN 4

Chương 169: Thành Giang Lăng

Thành Giang Lăng, hay còn gọi là Kinh Châu, nằm ở lưu vực sông Trường Giang, trên đồng bằng Giang Hán. Phía bắc là sông Hán Thủy, phía tây tiếp giáp với đất Ba Thục, phía đông là Tương Việt, từ

thời cổ vùng đất này đã được mệnh danh là đường huyết mạch nối bảy tỉnh. Thời Tam quốc, Lưu Bị chiếm được Kinh Châu, ký giao ước “mượn” nhưng không trả chính là vùng đất này.

Thành Giang Lăng giàu có, dân cư đông đúc nhộn nhịp, có vị trí quan trọng cả về đường thủy và đường

bộ. Thời chiến tranh, đây là vùng giao tranh ác liệt, nhưng trong thời bình, lại là đất phong vương địa linh nhân kiệt, so với Trường An, Lạc Dương cũng chẳng kém là bao.

Sở Ngọc không rõ lắm về tình hình cụ thể của Giang Lăng, nhưng nhìn chung, nàng biết nơi đây cũng không thua kém gì mấy so

với thành Kiến Khang. Nhìn từ xa, sông đào vờn quanh tường thành sừng sững, mà đi qua cầu vào thành, vẻ phồn hoa tao nhã hiển hiện trước mặt.

Quang cảnh đường phố hoa lệ, nhưng Sở Ngọc nhìn qua cửa xe thì thấy, dân chúng nơi đây so với ở thành Kiến Khang có vẻ nhàn nhã tự tại hơn.

Có lẽ bởi vì ở đây không phải núp dưới chân thiên tử.

Vu Văn sai người bố trí chỗ nghỉ tạm cho cả đoàn ở phía đông thành, còn bản thân hă đi tìm Thương Hải trước, còn nói là nếu người kia đồng ý mới dẫn bọn họ đi gặp mặt.

Nghe Vu Văn nói, Sở Ngọc không khỏi bật cười: “Thật quá phách lồi!” Ngừng một chút, nàng hạ mắt, khẩn thiết tiếp lời: “Vu Văn huynh hửn là quen biết vị Thương Hải kia hơn ta. Vậy có điều gì cần lưu ý, kiêng kỵ không, làm ơn cho ta biết để tránh mạo phạm vị kia?”

Vu Văn cười khỏ: “Không

phải là ta không muốn cho người biết, ngay bản thân ta cũng chẳng biết vị kia thế nào! Chỉ là mấy năm trước, Vu Dung nói với ta có một người như vậy, dặn ta phải cẩn thận, tiếp đãi cung kính, mà không hề nói thân phận người kia thế nào. Nếu nói Thương Hải có điều gì kiêng kỵ, chắc là...không thích có người đến quấy rầy!”

Cũng thật là...Đây gọi là
kiêng dè?

Sở Ngọc muốn hỏi thêm vài
tin tức, nhưng Vu Văn
không nói gì thêm, vội vàng
cáo từ. Mọi người được bố
trí nghỉ lại trong tòa nhà.

Thời gian nghỉ ngơi, là...
mười ngày.

Mỗi ngày, công việc của Sở Ngọc chỉ có ăn, ngủ và đợi tin tức của Vu Văn. Vu Văn đã bố trí vài người đến hầu hạ. Tòa nhà tuy không lớn, nhưng việc sinh hoạt rất thoải mái dễ chịu.

Sở Ngọc đã từng sai thị vệ đi dò la tin tức về họ Vu ở Giang Lăng thì biết được, họ Vu vốn không thuộc Nam triều, là người Hán ở

Bắc Ngụy. Một vài thập niên trước, bọn họ chuyển nhà đến đây, nhờ công lao trong quân đội mà dần dần thăng tiến. Tuy nhiên, vì của cải không nhiều lắm, lại ở giữa thành Giang Lăng tập trung đông đúc các hào môn thế gia, nên bọn họ chỉ được xem là sĩ tộc hạng nhì mà thôi.

Nhưng trong thâm tâm, Sở

Ngọc biết họ Vu không đơn giản như vẻ bề ngoài. Ngày đầu tiên nàng gặp lại Vu Văn, Việt Tiệp Phi đã nhân lúc vắng người mật báo với nàng, đội hộ vệ mà Vu Văn mang theo không hề đơn giản. Bọn họ nhìn qua rất bình thường, nhưng đều là những người được huấn luyện chuyên nghiệp, kỷ luật còn nghiêm ngặt hơn cả quân đội chính quy. Về

khả năng của bọn họ, Việt Tiệp Phi suy đoán, bản thân hẳn chỉ có thể đối phó được với ba bốn người.

Đối mặt với nhóm người như vậy, Việt Tiệp Phi cảm thấy nguy hiểm, khuyên Sở Ngọc lập tức quay về, hoặc chí ít quay lại thành Kiến Khang xin hoàng đế phái quân đội đi theo bảo vệ, nhưng nàng chỉ cười cự

tuyệt.

Tuy không muốn học theo Dung Chỉ coi thường sinh mạng của chính mình, nhưng Sở Ngọc cũng muốn thử mạo hiểm một chút.

Tất nhiên, Sở Ngọc không phải không có biện pháp dự phòng. Trước khi đi, nàng đã nói rõ nơi đến cho Hoàn Viễn biết. Sau khi đến

Giang Lăng, nàng lại bí mật gửi một phong thư cho Hoàn Viễn, dặn rằng nếu nàng xảy ra chuyện gì, bên phía thành Kiến Khang chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

Trong mười ngày, Sở Ngọc thúc giục Vu Văn không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào hấn cũng chỉ có một câu trả lời: Thương Hải chưa chịu gặp bọn họ.

Sở Ngọc không biết lời hăn nói là thật hay giả. Hoặc là vị Thương Hải kia quá kiêu ngạo cao giá, hoặc là Vu Văn nói dối. Nhưng hăn nói dối vì mục đích gì? Giữ bọn họ lại chỗ này để nuôi dưỡng chăm sóc sao?

Sở Ngọc trong lòng lo lắng nên ở lì trong nhà, hàng ngày đọc sách giết thời

gian. Còn Lưu Tang, chưa từng đến Giang Lăng, trước cảnh sắc mới mẻ cảm thấy rất hiếu kỳ, ngày nào cũng chạy ra ngoài chơi và làm quen với bọn trẻ con. Sau vài ngày, liên tục có bọn trẻ tìm đến rủ Lưu Tang đi chơi.

Thấy Lưu Tang hồ hởi như thế, Sở Ngọc cũng cảm thấy vui vui. Nàng thầm

nghĩ, có lẽ từ trước đến nay, Lưu Tang không có bạn cùng tuổi để chơi đùa, nên mới gấn bó dựa dẫm vào Sơn Âm công chúa như thế. Sau này cần cho cậu bé ra ngoài vui chơi nhiều hơn, có lẽ sẽ làm phân tán tâm tư của đứa trẻ này đi!

Đến ngày thứ mười, rốt cuộc Sở Ngọc không bình tĩnh được nữa. Mười ngày

vừa qua là cực hạn của nàng, xem như khách tỏ lòng tôn trọng chủ nhà. Tiếp tục như vậy, Vu Văn chịu được chứ nàng thì không thể!

Thế là sáng sớm, Sở Ngọc đi tìm Hoa Thác.

Vu Văn đã kiên trì đi xin Thương Hải đồng ý, lại không cho biết người kia ở

đâu, vậy thì nàng sẽ tự mình đi tìm.

***

Nếu so về kinh công, Việt Tiệp Phi khá hơn Hoa Thác một chút. Nhưng Sở Ngọc muốn giữ người tin cậy bên cạnh để bảo vệ mình, chỉ còn Hoa Thác là có thể sai đi làm nhiệm vụ. Nàng bảo hăn đi theo dõi Vu Văn

hoặc thuộc hạ của Vu Văn, xem bọn hắc đến chỗ nào, gặp những ai.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi lời Sở Ngọc mấy hôm trước không, mà mấy ngày qua Hoa Thác rất an phận thành thật. Từ khi đến Giang Lăng, hắc chỉ ở trong phòng. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên nhìn qua cửa sổ, sẽ thấy Hoa Thác ngồi

bên giường cẩn thận lau
trường kiểm.

Nhưng tinh thần Hoa Thác
không hề sa sút. Sau khi
nghe Sở Ngọc đề nghị, mắt
hắn bỗng sáng ngời.

Phái Hoa Thác đi rồi, Sở
Ngọc lại theo lệ thường,
ngồi trong sân đọc sách.
Nàng mới đọc được hai
trang, bỗng có người đến

gần, hai tay che kín mắt nàng: “Đoán xem ta là ai?”

Người đó cố ý trầm giọng hỏi.

Sở Ngọc nín cười: “Bắt ta đoán sao? Là ...Hoa Thác?”

“Không đúng!”

“Việt Tiệp Phi?”

“Không đúng!”

“A Man?”

“Vẫn chưa đúng!” Giọng nói không che giấu được vẻ thất vọng tiu nghỉu.

Sở Ngọc càng buồn cười, tiếp lời: “Không phải Vu Văn huynh đó chứ? Người lại đùa cợt với ta như vậy sao?”

“Đáng ghét!” Lưu Tang giận dỗi buông tay ra: “Công...Công tử không nhớ đến em chút nào sao?”

Sở Ngọc cười ha ha, quay lại véo cái mũi nhỏ của Lưu Tang: “Ngốc thật, học ai cái trò này? Chẳng lẽ em không biết, trong nhà này, ngoài em ra còn ai dám chơi trò này với ta? Ai mà

tay lại nhỏ như thế? Em chưa lên tiếng, ta đã biết là ai rồi!”

Trò này là Lưu Tang học được từ các bạn mấy hôm nay. Thấy cậu bé vui vẻ linh hoạt, Sở Ngọc cũng cảm thấy mừng. Trẻ con phải như vậy mới đúng!

“À, chuyện là thế này!” Nghe Sở Ngọc nói xong,

Lưu Tang bỗng nhớ đến mục đích chính của mình, hào hứng nói: “Hôm qua ở trong thành, em phát hiện ra một nơi rất đẹp, muốn dẫn công...công tử đến xem!”

Tuy chơi đùa rất vui vẻ với các bạn nhỏ cùng lứa tuổi, nhưng khi phát hiện ra một nơi cảnh đẹp, Lưu Tang lập tức muốn đi thưởng ngoạn

cùng với Sở Ngọc.

QUYỂN 4

Chương 170: Gió thu trên núi “Họa phiến”

Thấy Lưu Tang đang phần khởi, Sở Ngọc cũng không nỡ làm cậu bé mất hứng, chỉ còn cách đồng ý cùng đi.

Tuy Vu Văn chưa biểu hiện chút nào thù địch, nhưng vì

an toàn, lúc Sở Ngọc ra khỏi cửa vẫn mang theo Việt Tiệp Phi để đề phòng bất trắc.

Mà đã ra ngoài chơi, không thể thiên vị bên nào hơn nên cũng phải dẫn cả A Man theo, vậy là bốn người cùng xuất phát. Về bề ngoài khác thường của A Man thu hút rất nhiều cặp mắt tò mò của người đi

đường.

Bốn người tuy thu hút sự hiếu kỳ, nhưng suốt dọc đường không bị ai gây khó dễ. Nô lệ da đen là những nô bộc tuyệt vời, nhưng bởi vì số lượng không có nhiều, nên nhà nào sở hữu được thì chắc là phải cực kỳ giàu có. Vì thế, ngay cả các công tử cậu ấm thế gia nhìn thấy bọn họ cũng phải

kiêng dè.

Đã ra ngoài chơi, thì dứt khoát phải vứt bỏ tâm sự lo lắng buồn phiền. Giang Lăng, hay còn gọi là Kinh Châu, là vùng đất trọng yếu thời kỳ Tam quốc, còn lưu truyền rất nhiều giai thoại nổi tiếng. Sở Ngọc theo Lưu Tang đi một vòng quanh thành, mua rất nhiều món đặc sản địa

phương để thưởng thức.

Mãi cho đến trưa, cả nhóm mới theo cửa Đông ra khỏi thành.

Bước trên cầu đá ra khỏi thành, lúc Sở Ngọc đang cười nói với Lưu Tang thì một chiếc xe ngựa vượt qua bọn họ, chạy về phía trước. Xe đóng bằng gỗ quý, chạm khắc hình mây

vờn tinh xảo, rèm màu lam nhạt. Một chiếc xe sang trọng như vậy không phải là hiếm gặp ở Giang Lăng, nhưng không hiểu sao nhìn nó Sở Ngọc bỗng có cảm giác khác lạ.

Tuy Sở Ngọc hơi có cảm giác khác thường, nhưng vẫn không chú ý đến chiếc xe kia lắm. Chỉ là, ở khoảng cách vẫn còn nhìn rõ, nàng

thấy một bàn tay trắng trẻo
thon dài vươn ra khỏi rèm
xe, lát sau lại thu về.

Xe chạy xa dần, Sở Ngọc
cũng thôi không để ý nữa.

Khi xe đã chạy xa, trong xe
có tiếng hừ khẽ lạnh lùng:
"Sao nàng lại ở đây?"

Lời chưa dứt thì tiếng đàn
cất lên, âm thanh cô độc

tịch liêu, tản mát mơ hồ trong không gian, hồi lâu sau mới dứt. Trong xe lại có tiếng nói thấp khẽ gần như không nghe rõ: "Thôi, ta và nàng đã không còn liên quan gì nữa, quan tâm việc nàng ở chỗ này làm chi?"

***

Tất nhiên Sở Ngọc không

biết, vừa vô tình gặp lại cố nhân trên cầu. Cả nhóm đi về phía đông thành, chẳng bao lâu đến "Họa phiến phong". Ở đất Giang Lăng này có những thắng cảnh gì, lúc này Sở Ngọc vừa dạo phố vừa hỏi thăm, được biết "Họa phiến phong" là một trong số đó. Vốn tưởng đó là khu vực núi non trùng điệp, không ngờ "Họa phiến phong" chỉ là một

quả núi thấp.

Sách “Kinh Châu ký” viết:
Núi “Họa phiến phong”
đứng sừng sững, có mây
vờn, lại có gió thổi vi vu.
Ánh trăng chiếu chệch phía
tây, từ xa nhìn lại, thật
giống một bức tranh thiên
nhiên tuyệt tác!

Bây giờ không phải buổi tối
nên không thể nhìn thấy

trắng. Lại đang mùa thu, cảnh vật xác xơ, không có hoa thơm cỏ lạ, khiến cho Sở Ngọc có cảm giác: lời đồn chẳng qua là phóng đại.

Vòng qua núi "Họa phiến", Sở Ngọc nhìn thấy một hồ nước nho nhỏ. Lưu Tang hứng chí bưng bưng, kéo nàng vòng qua hồ, chạy vào rừng trúc phía sau.

Trong rừng có một dòng suối rộng chừng ba thước, nước trong veo nhìn thấy đáy. Lưu Tang dẫn Sở Ngọc ngược về phía thượng nguồn. Cả nhóm đi chậm rãi, thảnh thơi, Lưu Tang dừng lại bắt tôm cá dưới suối, bắt xong lại thả đi luôn.

Vừa đi vừa nghỉ, cứ thế

khoảng một canh giờ, rồi Lưu Tang chỉ về phía trước: “Công...công tử, vòng qua chỗ kia là đến nơi!”

Sở Ngọc mỉm cười. Suốt dọc đường toàn là rừng trúc, nhưng khác với rừng trúc thanh nhã u tĩnh trong biệt viện của Dung Chỉ. Nơi đây, quang cảnh hoang sơ dân dã hơn, xem như mỗi nơi mỗi vẻ, cũng là một chỗ

có cảnh đẹp.

Qua một ngã rẽ, vượt khỏi những tán cây che, Sở Ngọc sững sốt nhìn về phía trước.

Phía trước cách bảy, tám thước, trên một phiến đá cao khoảng nửa người, có một người mặc áo tang đang ngồi. Xem ra đó là tang phục ở mức độ cao

nhất, để tang ba năm, vải
bố dệt thô che hết y phục
bên trong.

Thông qua hình dáng và
một nửa gương mặt nhìn
nghe, Sở Ngọc đoán đó
là một nam tử.

Hắn đang cầm cần câu, thả
câu dưới suối.

Nhưng điều khiến Sở Ngọc

giật mình không phải người mặc đồ tang, mà là người áo lam đứng sau hắn.

“Tiêu Biệt?” Sao hắn lại ở đây?

Phía sau Tiêu Biệt còn có một nam tử, qua cách ăn mặc có thể đoán đó là hộ vệ của hắn.

Lưu Tang cũng kinh ngạc

kêu lên: “Sao trên tầng đá lại có người?”

Sở Ngọc bên này kinh ngạc không thôi, còn bên kia, Tiêu Biệt nhìn thấy Sở Ngọc, tâm tình cũng vô cùng phức tạp. Không ngờ nàng cũng đến chỗ này, nhất thời khiến hắn không biết nên phản ứng thế nào.

Sau khoảnh khắc ngạc

nhiên, Sở Ngọc gật đầu với Tiêu Biệt, nói về áy náy: “Không biết hai vị ở đây, xin tha lỗi!” Nói xong, nàng kéo Lưu Tang, ra hiệu quay về.

Lưu Tang vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm tẳg đá mà người mặc áo tang đang ngồi, như là không muốn đi. Mà người mặc áo tang lúc này cũng cất

tiếng: “Tiêu công tử, xin
mời về cho! Ta giữ đạo
hiếu với phụ thân, còn phải
để tang đến hết tháng
giêng, không rời khỏi đây
được!”

***

Người kia thật có hiếu!

Có lẽ bởi lúc trước đã nhìn
thấy Hoàn Viễn và mọi

người mặc áo tang vì mình,
nên bây giờ gặp người này,
Sở Ngọc bỗng thấy có cảm
tình. Dù thế nào, giữ đạo
hiếu với cha cũng là một
việc tốt.

Tiêu Biệt lạnh lẽo cười
khẩy, không để ý đến Sở
Ngọc, cất tiếng: "Sao tại hạ
lại nhớ, lúc gặp nhau ba
tháng trước, các hạ cũng
nói giống y chang như vậy?"

Chẳng lẽ tại hạ nhớ lầm?”

Hắn nói lời này rõ ràng là châm chọc sự lừa đảo của người kia, ngay cả Sở Ngọc cũng nghe ra ý giấu cợt, nhưng không ngờ người kia thản nhiên đáp: “Đúng đúng, tất nhiên Tiêu công tử là người tôn quý, phải lo nghĩ nhiều chuyện, chắc là nhớ nhầm rồi!”

Da mặt cũng...quá dày!

Sở Ngọc nghe thấy không nhin được phì cười. Tiêu Biệt đứng trên kia mặt càng xám xịt, nhưng có Sở Ngọc ở đây, hăn dù tức giận thế nào cũng không tiện phát tác, đành phải phẫn nộ vái chào, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Tiêu Biệt đi rồi, đứng trước

một người không rõ thân phận thế nào, Sở Ngọc cũng chẳng bận tâm, định xoay người rời đi. Nhưng Lưu Tang lại buông tay nàng ra, chạy về phía trước: "Chính là tảng đá này, công tử! Hôm qua lúc em và lũ bạn đến đây, nghe thấy từ tảng đá này phát ra tiếng kêu, sao bây giờ lại không có?"

Lưu Tang không để ý có người ngồi, đến gần sờ xung quanh phiến đá.

Nam tử mặc đồ tang thản nhiên nói: “Bây giờ không có gió!”

Nghe bọn họ nói chuyện, Sở Ngọc mới vỡ lẽ. Kiếp trước kiến thức của nàng cũng khá rộng, tất nhiên là hiểu chuyện gì. Đơn giản là

phía trong tảng đá có các lỗ thông, khi gió thổi qua giống như thổi sáo, các luồng không khí va chạm tạo thành tiếng vang. Lưu Tang chưa từng gặp thứ như vậy nên thấy mới lạ, nhưng Sở Ngọc thì không hứng thú lắm. Nàng bước lên hai bước, cười cười: “Thôi, nó đã không kêu thì chúng ta về đi!”

Nam tử mặc áo tang bông
cất tiếng: “Cái này cũng
không khó!” Hắn cởi áo
ngoài, phất áo nhanh như
chớp giữa không trung, rồi
lại thu về mặc vào người.
Động tác quá nhanh khiến
người khác thậm chí không
nhìn rõ mặt hắn.

Cùng lúc đó, Sở Ngọc bông
cảm thấy một trận gió nổi
lên. Dù nàng đứng cách

người đó nằm, sáu thước, vẫn cảm thấy gió mạnh như quất vào mặt, mà tảng đá dưới chân nam tử kia bỗng phát ra âm thanh như tiếng khóc nức nở.

Nháy mắt tiếp theo, Sở Ngọc kinh hoàng, mà Việt Tiệp Phi cũng vội vã chắn trước mặt nàng, trầm giọng: “Nguy hiểm!”

Sở Ngọc thấy thật kinh hãi!
Trận gió vừa rồi là do nam
tử kia phất áo tạo thành.
Chỉ tùy ý vung tay mà tạo
nên cơn gió mạnh như vậy,
thử hỏi người kia có nội lực
thâm hậu đến đâu?

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 171: Thành công bất ngờ

Việt Tiệp Phi thủ thế như sẵn sàng nghênh địch, nhưng nam tử mặc đồ tang dường như chẳng bận tâm, lại vớ lấy cần câu, thả mồi xuống suối.

Lưu Tang không nhận ra

trận gió đáng sợ, còn đang hào hứng tìm hiểu tại sao tảng đá lại phát ra âm thanh. Cậu bé thử đưa tay phẩy phẩy, thấy không có động tĩnh gì liền giơ tay đẩy người mặc đồ tang: "Người tránh ra một chút có được không?"

Tiểu tử này muốn chết sao?

Sở Ngọc sợ thót tim, ló đầu ra từ phía sau Việt Tiệp Phi, kêu lên: “Lưu Tang, trở về!” Lời thốt ra rồi, nàng mới phát hiện tiếng nói của mình trở nên khàn khàn.

Nam tử kia khẽ cười. Nhưng Lưu Tang nghe thấy Sở Ngọc gọi, liền nhảy xuống, đi về phía đằng xa vài bước rồi ngồi xuống, thân hình bị tảng đá che

khuất gần hết. Người mặc áo tang chột cất tiếng: “Cậu bé thích tảng đá này thì lấy về mà chơi. Trên đường ngao du sơn thủy, ta vô tình phát hiện ra chỗ này, thấy hay hay nên thường tới đây. Ngồi ba năm cũng chán rồi, cho cậu cũng được!”

Lưu Tang vốn định quay về theo lời Sở Ngọc, nghe nam

tử kia nói vậy thì mừng rỡ, chạy lại vuốt ve tảng đá không thôi. Cậu giơ tay đẩy thử nhưng tảng đá không xô dịch, liền quay lại gọi A Man: "Tiểu Hắc, người tới thử xem có nâng lên được không?"

A Man dường như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chú phía trước với vẻ đầy ngưỡng mộ. Rõ ràng, công

lực của nam tử kia khiến
hắn rất khâm phục.

Sở Ngọc cũng nhìn chăm
chăm, một lúc sau khuôn
mặt trở nên thoải mái.
Nàng cười cười vỗ vai Việt
Tiệp Phi: “Không cần đề
phòng! Nếu người kia
muốn tấn công ta, người có
thể chống đỡ được sao?”

Đôi phương ung dung

khoan hậu, nếu phía nàng cẩn thận đề phòng quá thì lại có vẻ không phóng khoáng. Hôm nay gặp người kia chỉ là trùng hợp, hẳn chẳng có âm mưu gì. Sở Ngọc đang ở hoàn cảnh đặc biệt lại gặp người đặc biệt, nên "chuyện bé xé ra to", không dừng lại tỏ vẻ đối địch với người ta. Nàng cảm thấy thật áy náy!

Việt Tiệp Phi ngẩn người, then thùng cúi đầu, tay buông khỏi chuôi kiếm.

Sở Ngọc tiến lên hai bước, vái chào: "Vài ngày trước tại hạ gặp nguy hiểm, cho nên người nhà mới lo lắng thái quá. Vừa rồi đã mạo phạm, mong các hạ thứ lỗi!" Người kia ngồi trên tảng đá, khoác áo có mũ trùm đầu, có lẽ là không

muốn người khác thấy mặt mình. Sở Ngọc không tiến tới gần, chỉ đứng ở đằng xa mà nói.

Chắc là hấn không nhìn rõ động tác của nàng, nhưng Sở Ngọc vẫn thể hiện lễ nghĩa một cách thành khẩn, đồng thời vẫy tay với Lưu Tang: “Lưu Tang, đừng làm loạn nữa! Nếu A Man nâng được thì em muốn bê

tảng đá này về sao? Nếu em thật sự thích, ngày mai ta sẽ sai người khiêng về!”

Lưu Tang hơi do dự. Hôm nay bọn họ đi bộ du ngoạn, nếu bây giờ phải khệ nệ vác một tảng đá về nhà thì thật khó coi.

Nam tử kia lười nhác cất tiếng: “Hộ vệ của ngươi chỉ hết lòng thực hiện nhiệm

vụ thôi, không cần áy náy!
Dù sao hấn cũng chẳng có
cách nào mạo phạm ta
được!”

Lời hấn nói quả thật khá tự
cao tự đại, không coi một
cao thủ như Việt Tiệp Phi
ra gì. Nhưng Việt Tiệp Phi
không hề tỏ vẻ khó chịu,
chỉ chăm chăm nhìn nam
tử mặc áo xô gai như
trước, không buông lỏng

cảnh giác chút nào.

Tuy tò mò không hiểu Tiêu Biệt có quan hệ thế nào với người này, đến đây vì mục đích gì, nhưng Sở Ngọc thấy cũng không nên bận tâm nữa. Người kia không liên quan gì với nàng, lại có võ nghệ cao cường không thể trấn áp. Suy tư trong khoảnh khắc, nàng chỉ còn biết hạ lệnh dẹp đường hồi

phủ.

“Lưu Tang, trở về đi! Còn phải đợi tin tức của Vu Văn!”

Sở Ngọc xoay người dẫn đầu cả đoàn quay về, vừa đi vừa nói: “Mặc dù mấy ngày nay Vu Văn không có câu trả lời thuyết phục về việc xin gặp người kia, nhưng chẳng may hấn đến,

thấy nhà trống trơn không có ai cũng không hay!”

Lưu Tang thầm thắc mắc, rõ ràng trước khi ra khỏi cửa, bọn họ đã dặn dò hộ vệ ở nhà rồi cơ mà? Nếu Vu Văn đến, chỉ cần chuyển lời là được, có vấn đề gì đâu?

Nhưng cậu bé thoáng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Sở Ngọc, đoán là nàng có ý

riêng nên áp chế nghi vấn,
im lặng bước theo.

Sở Ngọc và mọi người đến
chỗ rẽ bên dòng suối, rồi
khuất dần trong rừng trúc.
Trên mặt nước, từ chỗ dây
câu tỏa ra những vòng tròn
ngày càng mở rộng.

Lúc trở về, cả nhóm không
ngừng nghỉ mà đi một
mạch về khu biệt viện. Vừa

bước qua cửa, mọi người liền cảm thấy không khí có gì đó khác với vẻ nhàn nhã thường ngày. Hỏi một hộ vệ đang chạy tới, Sở Ngọc liền biến sắc. Giữa trưa nay, Hoa Thác trở về, chạy đến cửa thì phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống ngất đi. Hắn bị trọng thương, tuy đã được đại phu đến khám, nhưng tới giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Sở Ngọc phái Hoa Thác đi theo dõi Vu Văn. Nàng tưởng với võ công của hấn, ngay cả khi bị phát hiện cũng có thể trốn thoát, nếu không trốn thoát mà bị Vu Văn bắt, vì mối quan hệ thân thiết với Dung Chỉ sẽ không gặp nguy hiểm. Ngờ đâu hấn lại gặp cảnh thê thảm như vậy!

***

Sở Ngọc vừa đi mấy bước vào nhà, nghe được tin thì tâm trí hỗn loạn, không biết nên xử lý thế nào. Một lát sau nàng cũng dần bình tĩnh lại. Người hầu trong nhà do Vu Văn bố trí chỉ hoảng hốt đôi chút, còn bọn hộ vệ cũng tỏ vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu Vu Văn muốn ra tay độc ác, thì hẳn lúc này đã có mặt ở đây gom một mẻ lưới bắt cả nhóm. Tại sao bây giờ xung quanh vẫn yên ắng như vậy?

Sở Ngọc đến xem tình hình Hoa Thác. Cư đại phu cho biết, ngực Hoa Thác bị đâm một nhát, nội tạng cũng bị tổn thương, nhưng nhìn

chung không nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Ngọc thầm tính toán. Vừa rồi ý nghĩ đầu tiên của nàng là đưa tất cả mọi người, bao gồm cả Hoa Thác chạy trốn. Nhưng bây giờ xem ra không cần phải gấp gáp! Nàng cố gắng suy nghĩ một cách cẩn kẽ tỉnh táo, đoán Vu Văn và thuộc hạ chưa biết là bị Hoa Thác

theo dõi. Hiện tại trước mắt nàng có hai con đường: một là bỏ chạy, hai là ở lại, coi như không có việc gì xảy ra. Không đợi Sở Ngọc quyết định, bên ngoài truyền đến tiếng bấm báo: Vu Văn tới.

Mười ngày nay, Sở Ngọc sai người đi tìm Vu Văn nhưng hẵn chưa từng tới cửa. Đây vốn là tin mà nàng mong

mỏi, nhưng hẳn chọn đến lúc này thì không thể làm nàng vui được.

Nhìn Hoa Thác, Sở Ngọc bỗng mỉm cười, xoay người ra khỏi phòng. Một lát sau, nàng gặp Vu Văn ở sảnh ngoài, coi như chưa hề biết gì về tình hình của Hoa Thác. Vu Văn thấy nàng, lập tức nói thẳng không vòng vo: “Thương Hải đã

đồng ý gặp các hạ, nhưng có một điều kiện. Đó là, chỉ cho phép ta và các hạ đến, những người khác không được đi theo!”

Việt Tiệp Phi nghe xong nổi giận, nhưng không để cho hấn kịp cản trở, Sở Ngọc giơ tay ngăn lại: “Được, một mình ta thì một mình ta!”

Việt Tiệp Phi còn định khuyên can, nhưng Sở Ngọc đã quay sang, ánh mắt trong veo lấp lánh ý cười nhưng lại vô cùng quyết tâm kiên định: “Đừng khuyên can nữa, ý ta đã quyết!”

Con người thường ưa thích phiêu lưu mạo hiểm.

Thấy Sở Ngọc đáp ứng

nhanh chóng như vậy, Vu Văn không khỏi tán thưởng một câu, rồi mời Sở Ngọc lên xe ngựa của hắn. Xe chạy ra khỏi cửa Đông, qua núi "Họa phiến phong", đi thêm nửa canh giờ nữa mới dừng.

Hai người bước xuống, Vu Văn lệnh cho phu xe chờ ở đó, rồi dẫn Sở Ngọc đi vào con đường mòn trong rừng

trúc.

Lúc đi qua cửa Đông, Sở Ngọc khẽ cong khóe miệng, rồi lúc đi qua "Họa phiến phong", quay lại rừng trúc, ý cười trên khóe miệng nàng càng lúc càng sâu.

Cuối cùng, nàng bước theo Vu Văn đi dọc theo dòng suối nhỏ, một lần nữa lại thấy tảng đá, trên đó là

nam tử mặc áo xô gai đang
ngồi. Sở Ngọc rất cuộc
không khỏi thở phào một
hơi.

Bất ngờ, việc lại thành.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 172: Thương Hải khách nhân

Trên thực tế, sau khi chứng kiến nội lực của nam tử mặc áo tang, Sở Ngọc bạo gan liên tưởng một chút.

Võ công cao cường, tránh xa trần thế, ngay cả một

công tử sĩ tộc như Tiêu Biệt cũng phải hạ mình đến nhờ vả...Vị mặc đồ tang không nhìn rõ mặt này, phải chăng chính là người có tên Thương Hải mà bọn họ đang tìm?

Tất nhiên, Sở Ngọc không hi vọng, vận khí tốt đến nỗi vô tình trên đường có thể gặp người mình đang cần. Nhưng nghĩ kỹ, dường như

trong sự trùng hợp ngẫu nhiên lại có cái tất yếu.

Vu Văn đưa bọn họ đến thành Giang Lăng để chờ tin tức, như vậy người kia hẳn phải ở đâu đó quanh thành này, như vậy mới dễ báo tin và cầu kiến.

Lúc trước dặn dò Sở Ngọc, Dung Chỉ không nói cụ thể tên người kia, chỉ nhắc đến

mấy chữ “vị khách Thương Hải”, xem ra là danh xưng của người đó với bên ngoài. Từ đó, Sở Ngọc đại khái phỏng đoán, Thương Hải là một dạng ẩn sĩ. Nàng không biết ở thành Giang Lăng có bao nhiêu ẩn sĩ, cũng không biết vị mặc đồ tang vừa nhún nhường, vừa...vô lại kia có phải là người mình muốn tìm không. Nhưng chỉ trong

nháy mắt, nàng liên hệ một cách kỳ dị giữa người trước mắt với cái tên hư ảo mà mình biết.

Bởi vậy, Sở Ngọc mới cố ý rời đi trước, giống như vô tình đề cập đến việc đợi tin tức của Vu Văn. Bề ngoài, lời nói này là vô thưởng vô phạt, không có gì khác thường, chỉ người trong cuộc mới hiểu được. Nếu

người mặc áo tang là Thương Hải, hẳn sẽ hiểu ý của nàng, nếu không phải, thì nàng nói hay không cũng như nhau, chẳng tổn thất gì.

Lần này nàng một mình đến đây, rất mạo hiểm. Nhìn Vu Văn đã từng bắn chết Nhâm lão bản, cho thấy hẳn biết võ nghệ. Nếu hẳn có ác ý, nàng chỉ còn

con đường chết.

May là Vu Văn vẫn chưa đổi địch với nàng. Càng may mắn hơn, nam tử mặc áo tang chính là người nàng muốn tìm.

Tất cả do Sở Ngọc thiết kế, nhưng nhìn thấy bóng dáng người mặc áo xô gai, nàng vẫn cất tiếng sợ hãi: "Hả, là người sao?" Vẻ mặt cũng

hết sức kinh ngạc.

Vu Văn sửng sốt: “Các hạ biết Thương Hải sao?” Nói xong hần lại thấy kỳ quặc: nếu đã biết, cần gì phải nhờ hần làm trung gian truyền tin, cần gì phải đợi thấp thỏm mười ngày? Sở Ngọc nói khẽ giải thích: hôm nay vô tình gặp trên đường du ngoạn.

Sở Ngọc trịnh trọng vái chào: “Tại hạ là Vu Sở, không biết các hạ lại là Thương Hải. Vừa rồi gặp mặt, có chỗ nào mạo phạm, xin hãy tha lỗi!”

Người mặc áo tang không đáp lời nàng, chỉ bảo Vu Văn: “Người tạm lui ra, ta có chuyện muốn nói riêng với vị này!”

Vu Văn cúi người thi lễ, rồi lập tức xoay người đi ngược trở ra, không chút chần chừ.

Một lúc sau, xác định Vu Văn đã đi xa, không thể nghe thấy bọn họ nói chuyện, vị Thương Hải cất tiếng lạnh lùng: “Được rồi tiểu cô nương, không cần giả bộ vô cùng kinh ngạc! Trước khi rời đi, cô nói hai

câu là nhằm vào ta. Tưởng ta không biết sao?”

Vài câu nói đã vạch trần cả tâm tư và giới tính của nàng.

Lần này, Sở Ngọc thực sự giật mình.

Đã bị người ta nhìn thấu, Sở Ngọc xấu hổ không diễn kịch nữa. Nàng sờ sờ mũi

ngại ngùng, bước lên mấy bước, đứng phía sau Thương Hải: "Ách, ta cải trang nam giới có sơ hở sao? Người không cần nhìn cũng nhận ra?" Tiếng nói của Sở Ngọc vốn dĩ khá trầm, khi áp chế giọng lại càng giống nam giới. Nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, dáng đi động tác không có vẻ yếu điệu uyển chuyển của nữ tử cổ đại

chút nào. Điều này rất tiện lợi khi nàng cải trang nam giới. Còn khi mặc đồ nữ giới, Sở Ngọc phải cẩn thận chú ý từng động tác cử chỉ.

Còn nữa, ở thời đại này, người ta tôn sùng vẻ đẹp diễm lệ mềm mại của nam giới. Ví dụ như Liễu Sắc, so với nàng còn xinh đẹp dịu dàng hơn. Nếu không phải là cặp mắt cực kỳ sắc bén,

sẽ không nhanh chóng nhận ra nàng là nữ.

Thương Hải vẫn không hề quay đầu, tiếp tục quơ quơ cần câu, chậm rãi nói: "Ta không cần nhìn, mà là nghe. Dù có hóa trang giống nam giới đến đâu, nhưng hô hấp của cô, bước chân nặng nhẹ, thậm chí ngôn ngữ động tác, không thể che giấu vết tích nữ

giới. Chỉ nghe tiếng gió khi cô đi, ta có thể biết được hình dạng khung xương của cô!”

Ngay cả trong tiểu thuyết võ hiệp, khả năng phán đoán qua âm thanh cùng lắm cũng chỉ thế này thôi nhỉ?

Sở Ngọc còn đang than thầm sợ hãi, lại nghe

Thương Hải từ tốn nói:
“Nghe tiểu tử họ Vu nói cô
muốn tìm ta ...Cô có quan
hệ thế nào với Dung Chỉ?”
Tiếng hắc không có vẻ già
nua, vậy mà gọi người khác
là tiểu tử, tiểu cô nương
không hề khách khí.

Dung Chỉ?

Vu Văn vẫn gọi Dung Chỉ là
Vu Dung, mà nàng cũng

chưa hề đề cập tên Dung Chỉ trước mặt Vu Văn. Như vậy xem ra, tên thật của hắn là Dung Chỉ?

Sở Ngọc giật mình một chút, trong lòng vui vẻ, nhưng nháy mắt lại thấy khó xử: quan hệ gì? Nàng và Dung Chỉ là quan hệ gì?

Công chúa và trai lơ?

Người nghi ngờ và người bị
nghi ngờ?

Người đền ơn và người cứu
giúp?

Bạn bè?

Sở Ngọc nhìn dòng suối
lững lờ chảy xuôi, thỉnh
thoảng lại có một xoáy
nước nho nhỏ. Nghĩ ngợi
mông lung, rồi nàng khẽ

mỉm cười, thở nhẹ một hơi, thản nhiên nói: “Ta thích hẳn”.

Phức tạp như vậy đấy!

Lại đơn giản như vậy đấy!

Không biết bắt đầu từ khi nào, cho dù có thừa nhận hay không, thậm chí nàng đã gắng hết sức chống cự trốn tránh, nhưng đến bây

giờ, không thể phủ nhận sự thật.

Thấy hần, lòng nàng nao nao mềm mại dịu dàng. Con người có vẻ ngoài tao nhã nhưng bên trong quyết đoán kiên định đó đã khắc sâu trong tâm trí nàng, không thể nào xóa nhòa đi được.

Thương Hải cười nhạo: “Cô

biết về hắn bao nhiêu?" Sở Ngọc cười tíu mắt: "Chính vì không biết, nên mới muốn thỉnh giáo người đó! Người biết gì về hắn, thì nói cho ta đi!"

Đã từng làm Tiêu Biệt nghẹn họng, nhưng hình như Thương Hải chưa từng gặp qua nữ tử nào...mặt dày như vậy, nên cũng cứng lưỡi không biết nói

sao. Hồi lâu sau hấn thở dài: “Biết cũng không nói với cô!”

Sở Ngọc bật cười, cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng thoải mái. Cứ đứng mãi thì hơi câu nệ, nàng liền tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Thương Hải có một vẻ tùy ý tản mạn nào đó, khiến cho người khác không khỏi

buông lỏng tâm tình. Lần đầu tiên gặp mặt, nàng rất cảnh giác đề phòng. Nhưng bây giờ, chỉ sau nửa ngày, đối với người không biết tên thật, thậm chí không nhìn thấy một góc mặt kia, Sở Ngọc dường như hoàn toàn không phòng bị nữa.

Cảm giác này khá giống với Vương Ý Chi. Nhưng Vương Ý Chi là một công tử tôn

quý, dù có thoải mái tùy ý bao nhiêu vẫn tỏa ánh hào quang quý phái. Còn vị Thương Hải này, giống như cỏ cây lớn lên ở nơi sơn dã, vì thế lại gần gũi dễ tiếp cận hơn.

Lúc trước bởi góc nhìn hạn chế, nên Sở Ngọc không quan sát được phía bên kia tảng đá. Bây giờ, nàng thấy bên cạnh Thương Hải là

một chiếc giỏ đan bằng nan trúc, bên trong có khá nhiều cá.

Nếu trừ bỏ bộ tang phục quái dị kia, Sở Ngọc nghĩ hẳn là người câu cá chuyên nghiệp.

“Trở lại chuyện chính, cô tìm mọi cách gặp ta, rốt cuộc là có việc gì?” Thương Hải kéo cần lên, gỡ một

con cá khỏi lưới câu, ném vào giỏ rồi lại thả câu xuống suối.

Nói đến việc chính, Sở Ngọc hơi thu lại nét cười. Nàng nghĩ một lát rồi dè dặt nói: “Ta đến lần này, theo sự phó thác của Dung Chỉ!”

Lời tác giả: (Lau mồ hôi) Thật dài đằng đẳng! Sau nhiều chương như vậy Tiểu

Sở mới nói được câu đầu tiên đi vào trọng tâm. Cả nhà đừng đánh ta!

QUYỂN 4

Chương 173: Người câu cá nhàn nhã

Sở Ngọc không lấy tín vật của Dung Chỉ ra, mà bịa chuyện.

Nàng nói, Dung Chỉ đang bị bọn cướp bắt giữ, nên nhờ nàng đi tìm Thương Hải, hi vọng hắn ra tay cứu giúp.

Lời nói nửa thật nửa giả,
Dung Chỉ gặp nguy khốn là
thật, nhưng nhờ nàng đi
cầu cứu là giả.

Trên đường tới đây, Sở
Ngọc đã soạn ra chuyện bịa
này, chỉ có điều vì chưa
biết Thương Hải là người
thế nào nên chưa dám
quyết định. Nhưng Dung
Chỉ đã có ý giao tín vật

quan trọng cho hấn, chắc hấn phải là người thuộc phe Dung Chỉ. Nếu lấy danh nghĩa của Dung Chỉ nhờ giúp đỡ thì chắc là người kia không từ chối.

Võ công của Việt Tiệp Phi xem ra đã có thể gọi là cao cường. Hạc Tuyết tuy cao hơn hấn một bậc, nhưng chưa đến nỗi quá bất thường. Hôm nay trên

đường về, Sở Ngọc làm bộ vô tình hỏi Việt Tiệp Phi, võ nghệ của nam tử mặc áo tang kia cao đến mức nào, thì trong nháy mắt, Việt Tiệp Phi biến sắc.

Rất lâu sau, Việt Tiệp Phi mới chậm rãi nói: hẳn hoàn toàn không đánh giá được vị Thương Hải đó. Nhưng theo như hẳn biết, trên đời này chưa có ai vượt qua

được.

Một người như vậy, nếu đồng ý ra tay tương trợ, thì chắc chắn là giúp ích được nhiều cho Dung Chi.

Lúc đoán nam tử mặc áo tang là Thương Hải, Sở Ngọc đồng thời nảy ra ý lừa hấn. Trên đường, nàng đã tâm niệm những lời này rất nhiều lần. Khi thật sự nói

ra, giọng điệu nàng bình tĩnh rõ ràng, tim đập, hô hấp cũng ổn định. Ngay cả chính nàng dường như cũng tin đó là sự thật.

Nhưng Thương Hải nghe xong, trầm mặc nửa buổi, rồi lại chậm rãi, lười nhác mà bình thản phun một chữ: “Giả!”

Đúng là gặp quỷ!

Sao cả hai lần nàng nói dối
đều bị hấn phát hiện?

Đang muốn phần nộ thừa
nhận, Sở Ngọc bỗng nghĩ,
có lẽ Thương Hải cố tình
thử nàng. Giọng điệu của
nàng nháy mắt chuyển
sang nghiêm trang bảo vệ
chính nghĩa, tiếp tục bịa
đặt không chớp mắt: “Nếu
không phải muốn nhờ

người cứu Dung Chỉ, sao ta phải khổ sở vất vả tìm tới đây? Các hạ đừng có tự cao, luôn cho là mình đúng!”

Thương Hải ngồi im phăng phắc, giống như một bức tượng đúc trên tảng đá. Chỉ có lời nói phát ra chứng minh hắn là một cơ thể sống: “Nửa thật nửa giả, cô xin ta cứu Dung Chỉ là thật,

Dung Chỉ nhờ cô tới là giả!”

Kỹ xảo lừa gạt của nàng không kém thế chứ?

Sở Ngọc buồn bực, nhưng vẫn quyết định vùng vẫy giãy chết một lúc: “Nếu không phải Dung Chỉ nhờ vả, sao ta biết cách tìm người thông qua Vu Văn?”

Thương Hải cười ha ha:

“Tiểu cô nương, không chịu phục sao? Để ta nói cho cô nghe!”

“Dung Chỉ dẫn cô đến tìm ta, nhưng không phải là để cứu hấn. Nhưng vì tư tâm của mình, cô tự ý sửa đổi, tìm cách bảo ta đi cứu hấn” Giọng Thương Hải mang theo ý cười vui vẻ: “Cô nói xem có phải không?”

Tiếng hân nói vốn không già nua, khi cười lên càng có vẻ vừa trẻ trung, vừa mạnh mẽ. Tiếng cười dài gây náo động rừng trúc, chim chóc sợ hãi bay tán loạn trong không trung. Dưới nước, cá hoảng hốt bơi loạn xạ, thổi đầy bọt khí lên mặt nước.

Chỉ vài câu ít ỏi, hân đã chỉ rõ trước sau nhân quả,

không sai một li nào. Sở Ngọc quả thực hoài nghi, phải chăng hẳn có khả năng nhìn thấu suy nghĩ của người khác?

Trước khi gặp Thương Hải với võ nghệ kinh người, Sở Ngọc đã phạm phải chủ nghĩa kinh nghiệm sai lầm. Chứng kiến A Man, Hoa Thác, Việt Tiệp Phi, thậm chí sát thủ tàn ác như Hạc

Tuyệt đều có tâm tư đơn thuần, khiến cho nàng khẳng định, những người võ công cao cường thì đầu óc lại kém cỏi. Nhưng quan niệm đó đã bị trường hợp Thương Hải phản bác hoàn toàn.

Đầu tiên, hai câu nói “mỗi nhử” của nàng bị hấn dễ dàng nhìn thấu, tiếp theo, nói dối bao nhiêu bị vạch

mặt bấy nhiêu. Câu thành ngữ “đầu óc ngu si tứ chi phát triển” hoàn toàn không áp dụng với Thương Hải. Hắn vừa có võ nghệ siêu phàm, lại có tư duy nhanh nhạy sắc bén.

Biến thái!

Thầm ai oán, Sở Ngọc thở dài, bất đắc dĩ thừa nhận: “Người nói không sai. Xin

người đi cứu hấn là ý của ta...Thật xin lỗi!”

Nói dối bị vạch trần, về lý thì phải từ bỏ, nhưng Sở Ngọc không cam lòng. Đã bị vạch mặt, thì nàng cầu xin thẳng thắn đi! Nhưng vừa định mở miệng thì nàng lại nghe thấy tiếng Thương Hải: “Cô có biết, vì sao ta chắc chắn cô nói dối không?”

Sở Ngọc ngẩn ra, lập tức gật đầu: “Xin rửa tai lắng nghe!” Được rồi, đã lừa gạt thất bại thì phải nghe dạy dỗ một chút, sau này nỗ lực cố gắng, không kiêu ngạo nữa!

“Hắn không phải là người tốt. Điều này, cô biết chứ?” Thương Hải không trực tiếp chỉ ra sơ hở của nàng, mà

lại hỏi một vấn đề không liên quan.

Lòng chùng xuống, Sở Ngọc chậm rãi gật đầu, nói khẽ: "Hắn tàn nhẫn với người khác, và tàn nhẫn với chính mình!"

Lời nàng còn chưa dứt, Thương Hải bỗng cởi áo ngoài. Sở Ngọc kinh ngạc nhìn chăm chăm. Đến lúc

này, nàng mới được thấy
dung mạo của hắn.

Thương Hải không búi tóc,
mà buộc lại phía sau gáy,
tóc hơi lòa xòa trước trán.
So với một cao thủ võ nghệ
tuyệt thế, lại có trí tuệ nhìn
thấu lòng người, diện mạo
này khiến Sở Ngọc có đôi
chút thất vọng.

Không phải là Thương Hải

không đẹp. Hấn khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, khuôn mặt tao nhã tuấn tú, khóe miệng cười yếu ớt điềm nhiên. Tướng mạo không giống với cao thủ tuyệt thế, cũng không có khí chất của nhà binh.

Nếu thay y phục khác, Thương Hải chính là một công tử tuấn tú mặc áo trường sam, đầu chít khăn,

hoàn toàn là một thư sinh yếu ớt. Mà hẳn lại có vẻ nhún nhường khiêm tốn, khiến người khác không đề phòng.

Chỉ là một người câu cá vô danh nhàn tản bên suối ở ngoại vi thành Giang Lăng.

Sở Ngọc nhìn kỹ, bỗng phát hiện trên khuôn mặt Thương Hải có điều bất

thường. Vừa rồi nàng bị kinh ngạc bởi diện mạo của hắn mà không để ý. Cặp mắt của hắn, trái ngược với khuôn mặt hiền hòa khiêm tốn, lại quá lạnh lùng, quá...thiếu ánh sáng.

Nàng chăm chăm nhìn Thương Hải một hồi. Ánh mắt hắn không có đích đến, cứ rơi vào khoảng không xa xa.

Sở Ngọc thở dốc vì kinh ngạc: “Người...” Hắn không nhìn được?

Người này, thế nhưng lại là một người mù?

QUYỂN 4

Chương 174: Ta là kẻ thù của hắc

“Ta là kẻ thù của hắc!”

Lúc Thương Hải phun ra câu này, Sở Ngọc đứng ngây người.

Sở Ngọc ước gì mình trở

nên yếu ớt, trước mắt chỉ thấy một màu tối đen, ngã xuống ngất xỉu. Nhưng gần đây nàng ăn ngon ngủ kỹ, tinh thần thoải mái, gặp chuyện đã kích như vậy vẫn ngồi vững vàng. Đừng nói là mảng tối đen nào, ngay cả một bóng ma cũng không nhìn thấy!

Nếu lúc này Dung Chi ở bên cạnh, nàng nhất định

sẽ nhào tới cắn hắn.

Trêu đùa người khác như vậy sao!

Sở Ngọc vốn cho là, Dung Chỉ muốn giao tín vật quan trọng cho Thương Hải, thì người đó hoặc là thuộc hạ tâm phúc, hoặc là bằng hữu thân thiết của hắn.

Nhưng trăm triệu lần nàng

cũng không nghĩ đến, bọn họ là thù địch.

Lại có chuyện trước khi chết giao vật quan trọng cho kẻ địch sao? Rõ ràng hẳn có nhiều trứng gà... ách, thuộc hạ như vậy, có sao phải tìm kẻ thù để bàn giao công việc?

Sửng sốt nửa buổi, Sở Ngọc oán hận nghiên răng, đập

mạnh lên đầu gối: đầu óc
tên đó đúng là bất bình
thường, nà²ng không sao lý
giải nổi!

Thương Hải cười cười với
nàng, rồi lại xoay sang chỗ
khác, tiếp tục ung dung
câu cá. Lúc này Sở Ngọc
mới chú ý, lưới câu của hắ³n
không hề có mồi. Mỗi lúc cá
bơi gần chỗ lưới câu, hắ³n
chỉ cần khẽ vẩy cần, móc

sắt liền xuyên thẳng vào
quai hàm hay mõm cá, thế
là kéo cần lên.

Thay vì nói câu cá, thực ra
hắn đang bắt cá.

Mặc dù mắt không thể nhìn
thấy, nhưng khả năng
phân biệt và dùng lực của
hắn tuyệt đối chính xác,
không thể xem thường.

Lại câu được một con cá, Thương Hải vung tay ném vào giỏ trúc. Cá trong suối không to lắm, chỉ bằng một, hai ngón tay, nhưng hẳn câu được mấy chục con nên giỏ cũng khá đầy.

“Chỉ khi nào Dung Chỉ chết, ân oán mới xóa bỏ, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của hẳn!” Thương Hải lại quăng lưới câu “Chỉ cần hẳn vẫn tồn

tại trên đời, ta tuyệt đối không ra tay!”

Sở Ngọc im lặng. Quả thật như vậy! Lúc ấy Dung Chỉ đã nói, nếu hai tháng sau hắn không thoát thân thì xem như đã chết, hoàn toàn là kiểu dấn dò hậu sự. Mà người này nói, chỉ sau khi hắn chết, mới thực hiện yêu cầu.

Việc phó thác hoàn toàn ăn khớp, không một chút khe hở. Vì vậy, nàng tự ý nói dối lập tức bị vạch trần.

Thương Hải không nói thêm gì nữa, còn Sở Ngọc vẫn ngồi uể oải. Lát sau hắn ngạc nhiên cất tiếng: “Sao còn chưa đi? Ta chính là kẻ thù của Dung Chỉ, không sợ ta làm hại cô sao?”

Sở Ngọc liếc nhìn hắn, khóe miệng cong lên thành nụ cười: “Vốn định chạy, nhưng bây giờ không có ý đó nữa!” Ban đầu nghe Thương Hải thừa nhận có thù oán với Dung Chỉ, nàng kinh ngạc vô cùng, lập tức nghĩ đến chuyện chạy trốn, sợ người này giận Dung Chỉ lây sang mình. Khoảnh khắc sau, nàng lại thay đổi

ý định.

Nếu Thương Hải muốn đối phó với nàng thì đã sớm ra tay rồi, việc gì phải mất thời gian nói chuyện một cách bình tĩnh hòa nhã như vậy?

Nếu hắn muốn, với võ nghệ đó, nàng không có cách nào chạy trốn. Vậy tại sao phải làm một việc vô ích?

Mặc dù biết Thương Hải có võ công tuyệt thế, lại có trí tuệ bất phàm, nhưng Sở Ngọc không hề có cảm giác đề phòng hấn, ngược lại thấy ấm áp, an tâm như gặp một người bạn tốt đã quen biết từ lâu.

Dù sao cũng đã ngã bài, vậy cứ thản nhiên đón nhận thôi!

Nhưng có một chuyện, Sở Ngọc vẫn muốn cố gắng thử xem.

Ngẫm nghĩ một lát, nàng hững chí bưng bưng kiến nghị: “Không phải người có mối thù với Dung Chi sao? Vậy người cam tâm để hắn cứ thế chết đi ở một xó xỉnh nào đó mà người không hề hay biết?”

Thương Hải bật cười: “Tiếp theo cô muốn nói, ta nên đi tìm Dung Chỉ, tự tay giết hắn để giải mối hận trong lòng? Ta đối phó với bọn cướp, còn cô theo đuôi ta nghĩ cách cứu viện? Tiểu cô nương, để cứu tình lang, cô đúng là dốc lòng hết sức đó!” Đương nhiên hắn không bị mắc lừa.

Sở Ngọc đỏ bừng mặt, biết ý định của mình đã bị đối phương nhìn thấu. Mắt Thương Hải không thể nhìn thấy, nhưng lòng hắc sáng tỏ như gương. Mặc dù như vậy, nàng vẫn không nhịn được khẽ biện bạch: "Hắc không phải là tình lang của ta!"

Vốn chỉ muốn giải thích, nhưng lời vừa thốt ra, lòng

nàng bỗng ảm đạm. Nàng đối với Dung Chỉ là chân tình, còn hẳn đối với nàng thế nào?

Dường như phát hiện ra tâm tình phức tạp của nàng, Thương Hải chậm rãi nói: "Tuy ta là kẻ thù của Dung Chỉ, nhưng lại rất khâm phục khả năng của hẳn, nên không tìm hẳn báo thù. Thứ nhất, ta tự

nhận tài nghệ không bằng người. Thứ hai, mắt ta bị mù là một bất lợi. Ta không thể nhìn vạn vật, nhưng có thể đánh giá lòng người khá tinh tường! Tiểu cô nương, ta khuyên cô một câu, Dung Chi không phải là người tốt. Kẻ như hắn, không tránh khỏi sẽ có lúc phụ lòng cô. Nên sớm rời xa hắn!”

***

Sở Ngọc ngồi bó gối, cúi nhìn dưới chân. Trên đường đi, mũi giày nàng dính bùn đất, còn có một ít lá mục bám vào. Hơi lạnh se se thấm qua xiêm áo, ngấm dần vào cơ thể, khiến nàng cảm nhận không khí lạnh mùa thu càng lúc càng rõ ràng.

“Mùa thu, thời tiết ngày càng mát mẻ”.

Sở Ngọc thầm lặp đi lặp lại câu văn đơn giản trong sách giáo khoa tiểu học. Vẻ mặt nàng buồn bã, một hồi sau thì vui vẻ, cuối cùng trở thành ý cười nhợt nhạt. Nàng bình tĩnh gạt khóe mắt: “Đa tạ các hạ đã chỉ giáo! Ta cũng nên cáo từ thôi!”

Thương Hải xoay người, nhảy khỏi phiến đá. Hắc xách giỏ cá lên, mỉm cười với Sở Ngọc: “Không ném thử đã đi sao? Vì cô, ta mới câu nhiều cá như thế này đó!”

Trời đã chạng vạng, là lúc ăn tối.

Sở Ngọc mỉm cười thoải

mái, nhặt cần câu lên hộ
Thương Hải: “Thế thì ta
cung kính không bằng tuân
mệnh!” Khó có thể gặp một
người kỳ tài như vậy, Sở
Ngọc cũng rất muốn kết
giao. Tuy có vướng mắc là
Dung Chỉ, nhưng Thương
Hải đã không quan tâm, thì
nàng cũng không quan
tâm!

Dung Chỉ là Dung Chỉ,

Thương Hải là Thương Hải.

Mà nàng, Sở Ngọc là Sở Ngọc.

Dù là tình cảm hay thù hận, không can thiệp công việc của nhau là được!

Hai người cười nói vui vẻ, giống như bạn tốt lâu ngày không gặp, đi vào rừng trúc.

Còn Vu Văn, vẫn đang ở
bìa rừng cạnh xe ngựa, đau
khổ chờ đợi. Hắn rất tò mò,
không biết vị Thương Hải
thần bí kia nói chuyện gì
với Sở Ngọc. Nhưng hắn
cũng biết rõ, Thương Hải
có thực lực kinh người, chỉ
cần hơi tới gần là sẽ bị
phát hiện.

Nhìn sắc trời, Vu Văn nhú

mày, thăm nghĩ: Thương
Hải sẽ không giữ người lại
ăn cơm tối chứ?

***

Lúc Sở Ngọc trở lại xe
ngựa, trăng đã treo đầu
cành. Vu Văn ngồi cạnh xe
đếm kiến. Người thấy đầy
mùi cá nướng trên người
Sở Ngọc, hấn không khỏi
đen mặt tức tối. Sớm biết

như thế, thà rằng về ăn
cơm xong mới quay lại đón
người!

Nhưng dù tức tối đến mấy,
hắn cũng chỉ yên lặng đoán
thăm, Sở Ngọc đã ăn cơm
với ai, ở chỗ nào.

Xe ngựa trở về, lúc qua núi
"Họa phiến", Sở Ngọc nhìn
thoáng qua cửa sổ. Trong
bóng đêm, trăng sáng vằng

vặc như dát bạc xuống
đỉnh núi, trông xa giống
một bức tranh thủy mặc.

“Hóa ra phải ngắm núi Họa
phiến vào ban đêm mới
đẹp!” Sở Ngọc dựa người
bên vách xe, cười cười.
Nàng cứ mỉm cười khiến Vu
Văn sửng sốt.

QUYỂN 4

Chương 175: Cục diện thành Kiến Khang

“Ta không giết ngươi...”

“Là tự ngươi tìm tới cái
chết...”

“Đừng tới tìm ta...Đừng
tới...”

“Đừng lại gần...”

“A...”

Lưu Tử Nghiệp hét lên sợ hãi, ngồi bật dậy. Thần sắc hẩn kinh hoàng, mồ hôi túa khắp người, nhanh chóng thấm ướt đầm áo ngủ. Hẩn thở hổn hển, một lúc sau, cặp mắt hoang mang trống rỗng mới dần lấy lại được

sinh khí.

Hắn quệt mồ hôi trán, tim vẫn đập thình thịch, không khỏi nhớ lại ác mộng vừa rồi. Phấn Đại trợn trừng mắt, giơ hai tay bóp cổ hắn.

Hắn vẫn nhớ hôm đó. Sau khi biết tin Phấn Đại tự sát, hắn đã đích thân đến kiểm tra xác chết. Người thiếu

nữ nhỏ xinh, trên cổ là vết tím bầm. Đôi mắt mở trừng trừng không nhắm được, cho thấy trước khi chết, nàng ấy đã oán giận không cam lòng đến mức nào.

Hắn sợ a tỳ biết, nên đã sai giết hết cung nữ, thái giám hầu hạ Phấn Đại để bịt miệng. Nhưng không hiểu sao, chỉ vài ngày sau, tin Phấn Đại chết vẫn lan

truyền khắp hoàng cung, thậm chí còn truyền đến tận các ngõ xóm kinh thành.

Tại sao lại như vậy?

Lưu Tử Nghiệp phần nộ nghĩ thầm. Gần đây, không hiểu sao hắn ngày càng khó khống chế tâm tình, rất dễ nổi cáu. Ngay cả việc đày đọa cung nữ hàng

ngày cũng không làm hấn
thoải mái dễ chịu lên được.

Không phải lần đầu tiên
năm mơ thấy Phấn Đại.
Mấy đêm gần đây, nàng ấy
luôn xuất hiện trong giấc
mộng của hấn, khiến nửa
đêm hấn thường giật mình
tỉnh giấc vì kinh sợ.

Giá như có a tỷ ở đây thì
tốt biết bao!

Hắn buồn bực nghĩ.

Xoay người xuống giường,
Lưu Tử Nghiệp giẫm chân
trần lên thảm lông trên nền
nhà, áo ngủ xộc xệch. Vén
rèm cửa sổ nhìn ra ngoài,
hắn phát hiện trời sắp sáng
rồi.

Văng trắng muộn sáng
nhàn nhạt ở phía xa xa.

Nhíu mày, Lưu Tử Nghiệp nhớ hôm đó Sở Ngọc đã đi suốt đêm ra khỏi thành, lòng hẫng không khỏi buồn bực.

Hẫng vừa có động tĩnh trong phòng, thái giám gác đêm bên ngoài lập tức phát hiện, vội vàng tiến vào hỏi hẫng có cần gì không. Lưu Tử Nghiệp định phất tay cho lui, nhưng bỗng đổi ý,

sai người hầu hạ mặc y phục, rồi bắt đầu đi lang thang trong cung.

Hộ vệ đi theo hần, giữ một khoảng cách nhất định, không dám tiến lên quấy rầy.

Lưu Tử Nghiệp bước rất chậm, chẳng có mục tiêu nào, cứ đi tự do bất định. Hần mặc quần áo đen

tuyền, bóng tối chưa tan
hết bao phủ khắp người, tà
áo rộng bay phấp phới theo
gió, nhìn qua giếng một
linh hồn lang thang vô chủ.

Chậm rãi đi qua mấy cung
thất, nỗi buồn bực trong
lòng vẫn không hề giảm
bớt. Lưu Tử Nghiệp chợt
nhớ, mấy ngày trước hắn
muốn giết ba vị hoàng
thúc, không hiểu vì sao lại

quên mất, khiến bọn họ sống thêm một thời gian.

Vậy hôm nay giết bọn họ thôi! Vị hoàng đế trẻ tuổi hứng khởi nghĩ.

Hắn đang muốn đến chỗ cầm tù ba vị vương gia, bỗng nhiên, một tốp cung nữ xuất hiện phía trước. Các nàng cầm quần áo đi giặt, nhìn thấy hoàng đế,

vội vàng quỳ xuống hành
lễ.

Lưu Tử Nghiệp nheo mắt,
nhìn lướt qua đám cung
nữ. Bất chợt, ánh mắt hẳn
dừng ở một người. Đó là
một thiếu nữ khoảng mười
sáu, mười bảy tuổi, nhỏ
xinh kiều diễm, đặc biệt có
đôi mắt to tròn, trông giống
Phấn Đại đến sáu, bảy
phần.

Đó là nguyên nhân khiến hấn gặp ác mộng suốt nhiều ngày nay.

Hấn chậm rãi giơ tay, chỉ vào cô cung nữ vẫn đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Miệng hấn khẽ mở, phun ra một chữ: "Giết!" Một chữ khẽ nhỏ điềm nhiên, giống như nhặt lên một cánh hoa mềm mại.

Thế là, máu đỏ tóe trên nền đất vẫn còn nhuộm ánh trắng bàng bạc.

Lưu Tử Nghiệp hơi lim dim mắt. Hắn ngáp một cái, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, quyết định quay trở về. Lần này chắc là sẽ ngủ yên!

Vừa đi, hắn vừa nghĩ: tại sao lại phải đi Giang Lăng?

A tỷ hãy mau quay trở về!

Ngực hẫng hơi khó chịu: a tỷ cứ thích chạy ngược chạy xuôi, vì sao không chịu nghỉ cho hẫng một chút, để hẫng được an tâm?

***

Sở Ngọc chăm chú nhìn phong thư trên tay, không

mở ra.

Thư của Hoàn Viễn.

Tuy rời khỏi Kiến Khang, nhưng nàng không hề buông lỏng quan sát cục diện trong thành. Cứ hai ngày một lần, Hoàn Viễn lại gửi một bức thư cho nàng, dùng mật hiệu riêng của hai người, kẻ khác đọc thư cũng không hiểu được.

Nàng không am hiểu âm mưu thủ đoạn, không có nghĩa là những người bên cạnh nàng cũng thế. Chưa nói đến Dung Chi, mà ngay như Hoàn Viễn, từ khi được cởi bỏ mọi kiềm chế, đã thể hiện tài năng xuất chúng.

Hắn điều hành lĩnh vực mà mình đảm nhiệm như một vị quan bình thường,

nhưng mặt khác, âm thầm thực hiện những công việc mà Sở Ngọc giao phó.

Trên triều, hăn miễn cảm khác thường, bất kỳ sự biến đổi nào cũng có thể đoán trước một bước. Nhưng điều khiến Sở Ngọc kinh ngạc là, Lưu Tử Nghiệp tuy không phải một hoàng đế tốt, nhưng năng lực tự bảo vệ mình lại

không thành vấn đề. Hấn
vừa lấy vũ lực, vừa lấy ban
thưởng hậu đãi để lôi kéo
những tướng lĩnh cầm
quân chủ chốt đứng về
phía mình, lại dùng thủ
đoạn tàn khốc khiến cho
các quan viên có tư tưởng
phản đối không dám ho he
gì.

Trên triều đình, không khí
khủng bố lo sợ lan tràn,

nhưng không khí này không hề gây nguy hại cho Lưu Tử Nghiệp. Một thiếu niên luôn tỏ vẻ làm nũng, ỷ lại nàng, không ngờ trong vai trò hoàng đế lại là một bạo quân thành thạo, lão luyện. Nàng không cần nhọc lòng lo lắng, hẳn vẫn có thể khống chế hoàng cung, khống chế Kiến Khang.

Bên cạnh Lưu Tử Nghiệp luôn có các võ sĩ bảo vệ nghiêm mật. Ngay cả khi kẻ nào có ý ám sát, thì xác suất thành công cũng rất thấp.

Với tình hình như vậy, Sở Ngọc không hiểu chuyện gì có thể gây hại cho Lưu Tử Nghiệp. Theo phỏng đoán của nàng, nếu trong cung có mỗi nguy hại nào, thì

duy nhất chính là sự tồn tại đặc biệt của Thiên Như Kính.

Nhưng Thiên Như Kính đã từng nói, hắn sẽ không dích thân ra tay can thiệp...

Nàng có nên nhắc nhở Lưu Tử Nghiệp một vài điều, khiến hắn sớm đề phòng không? Tuy không biết toàn bộ quá trình Lưu Tử

Nghiệp bị giết trong lịch sử như thế nào, nhưng nàng vẫn có ấn tượng với một số chi tiết. Nếu nhắc hẳn tránh đi một vài việc, với cục diện bây giờ, có lẽ sẽ thay đổi được vận mệnh.

Sở Ngọc vừa thầm tính toán, vừa mở thư.

Mới xé phong bì bên ngoài, Sở Ngọc liền cảm thấy

không thích hợp. Bởi vì, cách dán kín bì thư vẫn giống những gì nàng giao hẹn với Hoàn Viễn, bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng lại thiếu một thứ. Tại một góc ở chỗ dán phong bì, bình thường phải có dấu niêm phong, nhưng bức thư này không có.

Đã có kẻ động chân tay lên bức thư rồi!

Sở Ngọc nhú mày, dùng tay một lát, đặt phong thư lên án kỷ xem xét. Thấy không có gì khả nghi, nàng liền rút một cây trâm bạc trong tay áo, chậm rãi gầy tờ giấy bên trong ra. (Hi hi, bạn SN sợ có độc ^^)

Giấy viết thư còn chưa ra hết, một mảnh giấy kẹp ở giữa đã bay ra ngoài, bốn

chữ đơn giản lọt vào tầm
mắt của Sở Ngọc.

“Phần Đại tự sát”.

QUYỂN 4

Chương 176: Trứng chọi đá

Hai hàng lông mày vừa giãn ra một chút lại nhúu chặt.

Tin tức bất ngờ khiến Sở Ngọc chấn động tinh thần, nhưng nàng chú ý hơn đến

một điểm khác.

Tiếp tục dùng trâm bạc để mở thư, Sở Ngọc thấy bức thư giống như thường lệ. Vẫn là chữ viết của Hoàn Viễn, mặt hiệu cũng không có gì khác. Nàng đọc qua, thấy không có tin gì mới. Chỉ có điều, cuối thư bộc lộ tâm trạng hơi bất an.

Cụ thể có chuyện gì, Hoàn

Viễn không viết rõ, Sở Ngọc liền quay sang nhìn mảnh giấy nhỏ.

Không biết mảnh giấy có vấn đề gì không, Sở Ngọc vẫn cẩn thận dùng trâm bạc.

Đã có người động chân tay, vậy hiển nhiên, hẳn là có người ăn cắp bức thư này, mở ra đút tờ giấy vào rồi

sai người chuyển đi, mục đích là để nàng đọc được mẫu tin này.

Tin tức chắc không phải là giả, nếu nói dối, chỉ cần nàng về Kiến Khang là có thể biết sự thật.

Mục đích của đối phương rất rõ ràng, là làm cho nàng và Lưu Tử Nghiệp nảy sinh hiềm khích. Mặc dù

biết như thế, nhưng thấy bốn chữ, Sở Ngọc không thể thư thái chút nào.

Phấn Đại tự sát.

Vì sao cô ấy tự sát?

Từ thân phận tỳ nữ bé nhỏ trở thành phi tử của hoàng đế, ăn ngon mặc đẹp không cần phải làm lụng gì. Hơn nữa Sở Ngọc đã bí mật

hỏi Hoàn Viễn, chuyện vào cung hình như do chính Phấn Đại dụ dỗ thúc đẩy, chứ không phải là Lưu Tử Nghiệp ép buộc, càng không phải là hấn cưỡng bức khiến nàng ta thất thân.

Tuy Phấn Đại cố tình quyến rũ Lưu Tử Nghiệp, nhưng Sở Ngọc cũng không vì thế mà ghét bỏ coi thường

nàng ấy. Mỗi người có một lý do mục đích riêng, nàng ấy muốn dùng cách thức đó để có cuộc sống tốt đẹp hơn, cũng là thói thường của con người.

Chẳng qua, Phần Đại xuất thân nghèo khổ. Sau khi vào cung, cho dù gặp phải chuyện ảm ức gì, nàng ấy cũng không giống các thiên kim tiểu thư không chịu

đựng nổi. Như vậy, rốt cuộc vì sao phải tự sát?

Chi có hai khả năng, một là nàng ấy bị Lưu Tử Nghiệp ngược đãi quá mức tàn bạo. Hai là, hấn sai thủ tiêu người, sau đó ngụy tạo là tự sát rồi tuyên truyền ra ngoài.

Dù là khả năng nào, lòng Sở Ngọc cũng không thể

thư thái được. Nàng cẩn thận nhớ lại ngày gặp mặt Phấn Đại, mình đã bỏ qua một số tình tiết. Hôm đó, Phấn Đại trang điểm cầu kỳ, diêm dúa quá mức, như muốn thể hiện một cách khoa trương là mình sống rất tốt. Như vậy, xem ra...

Vấn đề trước mắt là thái độ của nàng.

Sở Ngọc thở dài, cho cả mảnh giấy và bức thư vào phong bì, cất đi.

Sau khi gặp Thương Hải, nàng theo Vu Văn trở về đã là nửa đêm. Nếu Vu Văn không có quan hệ tốt với bọn lính gác cổng thành, e rằng hôm đó bọn họ không về nhà được, phải ở ngoại thành qua đêm. Trở về rồi nhận được bức thư này.

Nàng nhìn qua cửa sổ, mảnh trăng sáng vằng vặc ở phía xa xa. Ánh sáng chiếu rọi trên mặt đất, giống như phủ một tầng sương mỏng màu bạc.

Sắc trời tối thẫm, trong phòng, ánh nến lung lay phản chiếu bóng Sở Ngọc trên tường. Nàng quay sang nhìn ánh nến nhấp

nháy, trong lòng trống trải.
Một ngày mỗi mệt, rồi cuộc
nàng ngáp dài, quay người
vào phòng, định cởi áo lên
giường ngủ. Bỗng bên
ngoài có người gõ cửa:
"Công tử, Hoa công tử tỉnh
rồi!"

Sở Ngọc sửng sốt, chẳng
để ý đến ngủ nghê gì nữa,
vội vàng bước ra ngoài.
Cơn mệt mỗi tạm thời lùi

xa.

Đứng trước giường Hoa Thác, Sở Ngọc yên lặng nhìn người đang nằm. Ban ngày đại phu đã nói, vết thương của hắn không nghiêm trọng, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là sẽ khỏe lại. Bây giờ Hoa Thác tỉnh rồi, nàng cũng yên tâm hơn.

Sai tả hữu lui ra, Sở Ngọc

khẽ xoa xoa ấn đường, trong mắt là vẻ áy náy sâu sắc: "Tất cả là do ta suy tính không chu đáo, bảo người đi theo dõi Vu Văn. Sao ta có thể hấp tấp như thế, trong khi không đủ người...Có phải Vu Văn làm không? Sao lại thành ra thế này?"

Không ngờ lời đầu tiên nghe được lại là lời nàng tự

trách, Hoa Thác hơi giật
mình, chút tức giận trong
lòng cũng tiêu tan. Trước
đây, hẳn vì Dung Chỉ,
tương đối có thành kiến với
Sở Ngọc. Nhưng mấy ngày
nay gần gũi nàng, trong
lòng hẳn nảy sinh nghi
ngờ: có lẽ công chúa không
giống với những gì hẳn vẫn
nghĩ! Đã nửa đêm mà nàng
còn tới thăm hẳn, ăn mặc
như vậy chắc là chưa kịp

ngủ, lòng hẩn có đôi chút cảm kích.

Tất nhiên Hoa Thác không biết, Sở Ngọc vừa đi dã ngoại, ăn uống no say về, đang chuẩn bị lên giường thì nghe tin hẩn đã tỉnh, nên thuận tiện tới đây, tuyệt đối không phải vì lo lắng cho hẩn mà không ngủ được! Nhớ lại chuyện xảy ra trước khi mình hôn

mê, Hoa Thác cười khở:
“Không liên quan đến Vu
Văn! Là do ta trêu chọc
nhầm đối tượng!”

Hoa Thác chậm rãi kể hết
đầu đuôi sự tình. Theo yêu
cầu của Sở Ngọc, từ sáng
sớm, hắ đã đứng rình ở
gần nhà họ Vu, thấy Vu
Văn lên xe ngựa liền bám
theo. Ra khỏi thành, vào
rừng trúc, hắ thấy Vu Văn

nói chuyện với một người mặc áo tang, đang câu cá bên suối. Hấn đứng ở xa, không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy nam tử mặc áo tang phất phất tay, còn Vu Văn thì buồn rầu quay trở về.

Hoa Thác đoán đó là vị Thương Hải mà Sở Ngọc đang cần tìm, liền lấy danh nghĩa của Dung Chỉ để nói

chuyện với người kia, hi vọng hắn ra tay cứu giúp. Không ngờ mới nói được hai câu, người kia vẫn không quay mặt lại, cười dài một tiếng, lập tức xuất thủ mà không hề báo trước.

Cần câu của hắn, bề ngoài trông giống gậy trúc bình thường, nhưng lúc động thủ mới thấy cứng rắn và

sắc bén vô cùng. Mũi cần câu giống như kiếm sắc xẹt qua ngực Hoa Thác. Không đợi hấn nhìn rõ, người kia bay tới bồi thêm cho hấn một quyền. Hoa Thác tự biết không thể địch lại, nhận ra sự lợi hại khủng khiếp của đối phương, chỉ còn nước chạy trốn. Hấn cố gắng về đến biệt viện thì ngất xỉu.

Hoa Thác không kể rõ hẳn nói thế nào với Thương Hải. Nhưng trải qua hôm nay, Sở Ngọc biết Thương Hải không phải là người hiểu chiến. Vậy suy ra, chắc Hoa Thác tưởng lầm Thương Hải là thuộc hạ của Dung Chỉ, lúc nói chuyện không hề khách khí. Hẳn lo lắng cho sự an nguy của Dung Chỉ, nên có lẽ lời nói không đúng mực, mới chọc

Thương Hải xuất thủ giáo huấn.

Tuy vương mắc chưa được giải quyết, nhưng Sở Ngọc vẫn không khỏi thấy buồn cười: Hoa Thác tưởng lầm Thương Hải cũng là một dạng trứng gà như hãn, nên xông vào chọi, ngờ đâu đối phương lại là đá tảng nguy trang thành trứng gà. Đúng là “trứng

chọi đá”!

An ủi Hoa Thác một chút, Sở Ngọc mới quay về phòng ngủ. Ngủ chưa được bao lâu, bên ngoài có âm thanh khiến nàng thức giấc, hình như là tiếng người tranh chấp giằng co. Mặc quần áo ra ngoài, nàng thấy tòa nhà vốn thanh tĩnh đang bị ba tầng binh lính bao vây, mà hộ vệ

canh cửa đang giằng co với
đối phương.

Thấy Sở Ngọc bước tới, hộ
vệ nhìn nhau rồi tránh
đường, giúp nàng nhìn rõ
người đứng trước cổng.

Hà Tập!

Hắn đứng ở ngưỡng cửa,
cao lớn oai phong, gương
mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà

ác. Phía sau hắn, là quân sĩ đang vây chặt.

“Công chúa!” Hắn mở lời
“Bệ hạ lệnh cho ta đón
nàng về!”

“Công chúa, xin mời trở
về!” Mặc dù là chữ “xin
mời”, nhưng với cung cách
này của hắn, nếu nàng
không uống rượu mời, thì
sẽ phải uống rượu phạt.

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn Hà Tập. Nàng đã từng chú ý đề phòng, nhưng bởi vì xảy ra bao nhiêu chuyện quan trọng khiến nàng vô tình bỏ qua nam tử này. Giờ đây, hắn đang lộ ra răng nanh và móng vuốt.

Trong mắt lóe lên vẻ đắc ý độc ác, chắc hắn chờ đợi ngày này đã lâu!

Sở Ngọc khẽ mỉm cười: “Được!” Tất nhiên nàng sẽ không cự tuyệt. Bây giờ mà cự tuyệt, chẳng khác nào trúng chọi đá. Tuy nàng sẽ không bị thương như Hoa Thác, nhưng cũng rất mất mặt.

Tóm lại là phải trở về, được đón về rầm rộ thế này cũng tốt! Vốn nàng còn muốn ở

lại Giang Lăng vài ngày, làm một số việc, nhưng bây giờ chỉ còn cách tạm thời buông ra.

Ý đã quyết, Sở Ngọc cười dài tiến lên phía trước. Trước ánh mắt kinh ngạc của Hà Tập, nàng cầm tay hắn, vừa dịu dàng vừa thâm tình: "Bản công chúa đang nhớ phò mã, phò mã liền tới ngay, đúng là niềm

vui bất ngờ! Vậy chúng ta cùng trở về, trên đường sẽ dốc bầu tâm sự sau bao ngày xa cách!”

Tuy sắc mặt Hà Tập vẫn bình thường, nhưng Sở Ngọc miễn tuệ cảm thấy, trong phút chốc, cánh tay hẫng trở nên cứng ngắc.

QUYỂN 4

Chương 177: Lòng người biến đổi

Khi đến yên lặng bí mật, khi đi gióng trống khua chiêng.

Có hai nghìn quân lính đồng hành, xung quanh cơ man là người! Sở Ngọc mỉm cười, đi lướt qua chỗ Hà

Tập, bước lên xe ngựa xa hoa sang trọng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Khi xe chạy ra khỏi thành Giang Lăng, Sở Ngọc ngoái đầu nhìn lại. Nàng mới lưu lại tòa thành này được mười ngày, chưa có cơ hội ngắm toàn cảnh, bây giờ đã sắp phải rời xa.

Giang Lăng – tòa thành cổ

vẫn đứng uy nghi sừng sững, trước đã vậy và sau này vẫn thế. Nhưng Sở Ngọc không còn là Vu Sở như khi đến đây nữa!

Nàng không từ biệt Vu Văn. Nếu trước đây hẳn chưa biết thân phận của nàng, thì với sự rầm rộ lúc này, không ai là không biết.

Trong khoang xe, Hoa Thác

nằm phía bên kia, còn bên này, A Man và Lưu Tang ngồi hai bên Sở Ngọc. Hai người, mặc dù một là người lớn ngây thơ, một là em bé ngây thơ, nhưng đều nhận ra tâm tình của Sở Ngọc không tốt lắm.

Từ khi lên xe, Sở Ngọc vẫn trầm mặc.

Dù đã đùa giỡn Hà Tập

thành công, nhưng bị ép buộc rời đi giống như áp giải tù binh cũng khiến Sở Ngọc không vui vẻ. Điều này chứng minh rằng: bản thân Hà Tập không có binh quyền, hấn mang quân đội đến áp giải nàng là được sự cho phép và ủng hộ của Lưu Tử Nghiệp.

Một tháng xa rời Kiến Khang, nàng chỉ biết mình

có những thay đổi, lại xem nhẹ sự thay đổi của những người khác, ví dụ như Hoàn Viễn, hoặc là Lưu Tử Nghiệp.

Hoàn Viễn bộc lộ sự sắc sảo nhanh nhạy. Về tự ti, do dự trước đây của hắn đã biến thành cẩn thận điềm đạm, giải quyết công việc thấu tình đạt lý, mọi việc giao cho hắn đều khiến Sở

Ngọc hết sức yên tâm. Nếu không tín nhiệm Hoàn Viễn, thì nàng sẽ không dám rời khỏi Kiến Khang trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này, và sau khi gặp Thương Hải sẽ phải vội vã quay về. Mà Lưu Tử Nghiệp, trong ấn tượng của nàng là một thiếu niên hay làm nũng, bây giờ cũng bắt đầu trở nên thâm trầm khó đoán. Hẳn không còn hoàn

toàn nghe theo lời nàng
nữa, thậm chí còn bắt đầu
sử dụng Hà Tập – kẻ luôn
luôn oán hận nàng.

Người thay đổi, không chỉ
là nàng, Sở Ngọc lạnh lùng
nghĩ.

Nàng tự rút mình ra khỏi
cục diện, giống như linh
hồn bay trên không trung
lảng lảng quan sát dưới

mặt đất. Tuy không giúp ích bao nhiêu cho việc giải quyết vấn đề, nhưng điều đó khiến nàng có thể bình tĩnh hơn.

Đi được mấy ngày, Sở Ngọc lại có thể hít thở bầu không khí của Kiến Khang. Nơi đây, không khí căng thẳng và bó buộc, không giống vẻ tự do nhàn tản ở Giang Lăng. Hoặc là nói cách

khác, không khí nơi nào cũng giống nhau, chỉ có tâm tư của nàng là khác.

Cảnh vẫn như xưa, lòng người biến đổi.

Không chỉ có nàng, bất kỳ ai cũng vậy.

Nghĩ mọi chuyện thông suốt, Sở Ngọc nhoẻn miệng cười, vẫy tay với A Man và

Lưu Tang: “Lại đây, ta dạy các người trò này để giết thời gian!”

Nàng rút từ trong tay áo ra một bộ bài. Mười ngày qua nhàn rồi, Sở Ngọc dùng giấy bút để vẽ, tuy trông thô sơ nhưng chỉ cần nhìn rõ là được.

Hai ngày đầu chỉ có ba người chơi bài, đến ngày

thứ ba, Hoa Thác đã khỏe hơn cũng gia nhập chiến đoàn. Bên ngoài nghiêm khắc và uy phong, bên trong xe ngựa xa hoa là vui chơi hào hứng.

Cứ như vậy, cả đoàn về đến thành Kiến Khang, lại theo con đường quen thuộc về phủ. Sở Ngọc quay lại mỉm cười với Hà Tập ở phía sau: “Bản công chúa muốn

tiền cung gặp bệ hạ, không biết phò mã có cho phép không?”

Trên đường, hai người không nói với nhau một lời, Sở Ngọc bỗng nhiên mở lời khiến Hà Tập sửng sốt. Hắn không đoán được tâm tư của nữ tử này. Nếu như là trước đây, công chúa bị áp giải trở về sẽ coi là chuyện vô cùng nhục nhã,

cực kỳ phần nộ. Nhưng
mấy ngày qua, thỉnh
thoảng hấn lén nhìn Sở
Ngọc. Nàng vẫn ung dung,
dương dương tự đắc như
hấn thực sự đến đón nàng
về phủ, không phải là ép
buộc.

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn Hà
Tập. Nàng không phải là
công chúa chân chính,
không có ý thức tự tôn của

hoàng gia. Tuy bị ép rời đi không thoải mái lắm, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, nàng thấy không thay đổi được thì chỉ có cách tiếp nhận, và trong phạm vi hữu hạn, tự làm mình vui vẻ.

Nhận ra mình ngây ngẩn một hồi, Hà Tập cảm thấy tức giận. Hắn cất giọng vừa giấu cợt vừa lạnh lùng: “Có

thể! Ta đi cùng nàng!”

Sở Ngọc khẽ cười: “Không sao! Xin phò mã đợi một lát, để ta đi thay quần áo!”

Nghe nàng dùng chữ “xin”, Hà Tập lại cả kinh. Nhưng không đợi hẳn nghĩ nhiều, Sở Ngọc rào bước thật nhanh.

Sở Ngọc đi đến chỗ ngăn

cách giữa Đông Thượng các và Tây Thượng các, thì gặp Hoàn Viễn đang khoanh tay đứng đợi. Nhìn thấy nàng, hấn tiến tới, khuôn mặt hiện vẻ áy náy: "Công chúa, Hoàn Viễn bất tài, đã bị giam lỏng mấy ngày nay!" Lần cuối cùng hấn gửi thư cho Sở Ngọc, ngày hôm sau thì phủ công chúa bị bao vây, và hấn bị giam lỏng, giám sát chặt

chẽ.

Sở Ngọc thở dài, vỗ vai hã: “Không trách người đợc, ta cũng không tính đến! Bọn họ đã cố ý, lại thêm lực lượng hùng hậu, chúng ta cũng không có cách nào!”

Chỉ là, hiện tại nàng đang thắc mắc, vì sao Lưu Tử Nghiệp bỗng dưng thay đổi

thái độ với nàng.

Sở Ngọc vừa ngẫm nghĩ, vừa kéo Hoàn Viễn đến một góc để hỏi rõ mọi chuyện.

Tay Hoàn Viễn bị Sở Ngọc nắm chặt. Hắn bình tĩnh trả lời tất cả các câu hỏi của nàng, nhưng tinh thần không khỏi phiêu diêu. Mặc dù bây giờ hắn có thể một

mình giải quyết công việc, nhưng đối diện với nàng, vẫn cảm thấy có gì đó e ngại và không thoải mái.

Sở Ngọc lôi kéo Hoàn Viễn chỉ là vô tình, nhưng hẳn lại cảm nhận sâu sắc những ngón tay mềm mại, tinh tế. Những ngày qua, hẳn đã tiếp xúc với rất nhiều người, kết giao với các quan lớn hiển quý,

cũng được người ta triệu
các ca nhi, vũ nữ hầu hạ,
nhưng chưa từng động
lòng. Vậy mà vào lúc này,
chỉ tiếp xúc với một bàn tay
lại có thể khiến hấn xốn
xang như thế!

Hoàn Viễn không phải
Thiên Như Kính, tất nhiên
biết rõ điều này có nghĩa là
gì, trong lòng kinh hãi.
Nhưng kinh hãi rồi chẳng

biết xử lý ra sao. Không chỉ cánh tay, mà cả người cũng không thoải mái. Nhưng hấn lại không thể làm gì, cứ để cho Sở Ngọc nói xong, chủ động buông tay thì hấn thậm thở phào nhẹ nhõm.

***

Sở Ngọc gặp Lưu Tử Nghiệp ở hoa viên phía sau. Bây

giờ là mùa thu, trừ cây vạn
niên thanh vẫn xanh tươi,
còn các hoa cỏ khác đều đã
ngả màu xơ xác, thân cành
trơ trụi không còn vẻ xanh
tươi mơn mớn như lúc mùa
xuân, mùa hạ.

Lưu Tử Nghiệp mặc y phục
đen, đang ngồi viết chữ
bên đình. Viết xong, hẩn
cúi nhìn cá quẫy động
trong hồ, vẻ mặt chuyên

tâm nghiêm túc như đang
giám định, thưởng thức
bảo vật quý giá. Ở góc độ
này, Sở Ngọc nhìn bóng
dáng vị hoàng đế trẻ tuổi
thật lạng lẽ, cô đơn.

Mặc dù có thị vệ đứng ngay
sau lưng, nhưng trông hẳn
vẫn giống như đang đứng
trơ trọi một mình giữa cánh
đồng rộng mênh mông bát
ngát.

Sở Ngọc bước đến phía sau hần, đứng một hồi rồi mới thấp giọng nói: “Bệ hạ, trời đã chuyển se lạnh, sao không mặc thêm áo?”

Lưu Tử Nghiệp dường như không nghe thấy tiếng nàng, cứ chăm chú nhìn mặt hồ phía trước.

QUYỂN 4

Chương 178: Không thể hàn gắn

Hoàng đế đứng lặng, thân là trưởng công chúa, Sở Ngọc cũng chỉ còn cách bắt chước theo. Không biết đứng đã bao lâu, Sở Ngọc sắp khụy xuống vì buồn ngủ, Lưu Tử Nghiệp mới chấm dứt hoạt động nghệ thuật ngắm cá bơi. Hắn

quay lại, mở miệng: “A tỳ, tỳ muốn rời bỏ ta sao?”

Sở Ngọc thực sự kinh hãi. Bây giờ nàng mới đối diện với hắn, nhìn thẳng vào cặp mắt hẹp dài âm u lạnh lùng. Trước mặt nàng lúc này là tiểu hoàng đế bạo ngược luôn lo lắng bất an, đâu còn vẻ dịu dàng ỷ lại thường thấy trong quá khứ!

Sở Ngọc không sợ ánh mắt của Lưu Tử Nghiệp, mà nàng giật mình vì bị hấn nói trúng tâm tư. Tuy không biết còn bao lâu nữa, nhưng nàng cảm thấy, ngày chính biến đang đến rất gần. Để đề phòng bất trắc, Sở Ngọc lệnh cho Hoàn Viễn âm thầm liên lạc với những nơi mà nàng đã cho chuẩn bị từ trước. Đây

chính là biện pháp “thỏ khôn ba lỗ”, tính đường rút lui.

Một khi Kiến Khang phát sinh biến cố, nàng có thể kịp thời chạy trốn.

Cố gắng áp chế dự cảm không ổn, Sở Ngọc sai bước tiến tới, nắm lấy tay Lưu Tử Nghiệp để giúp hắn hòa hoãn lại: “Bệ hạ, sao ta có

thể rời bỏ người được?”

Trước khi vào cung, Sở Ngọc đã thay xiêm y tẩm hương liệu. Nàng biết tác dụng của hương liệu này với thần kinh Lưu Tử Nghiệp, sẽ giúp hắn bình tĩnh thư thái hơn và dễ nghe theo lời nàng hơn.

Nhưng không hiểu sao, hôm nay chiêu thức này

không hiệu quả. Không những không bình tĩnh, sau khi nghe những lời Sở Ngọc nói, trong nháy mắt Lưu Tử Nghiệp trở nên lạnh lẽo, khuôn mặt hắc thậm chí méo mó vì tức giận, trông cực kỳ đáng sợ. Sở Ngọc sợ hãi lùi về phía sau, mà động tác này càng kích thích Lưu Tử Nghiệp, tròng mắt hắc lóe lên vẻ oán hận: “A tỷ, tỷ nói dối!”

Hắn nói chậm rãi, mỗi chữ như nghiền răng mà phun ra: "A tỷ, tỷ lừa gạt ta!" Hai tay hắn nắm lấy bờ vai Sở Ngọc, dùng lực thật mạnh như muốn thấy nàng đau đớn. Tiểu hoàng đế bạo ngược trước giờ không phải kiểu người gặp chuyện buồn thì lặng lẽ chịu đựng. Hắn mà buồn bức, sẽ bắt kẻ khác phải trả giá.

Hai tay Lưu Tử Nghiệp như gọng kìm sắt kẹp lấy bờ vai Sở Ngọc. Nàng bị đau, không nhịn được kêu lên: “Đau quá! Bê hạ, người đang làm gì vậy?”

Nhưng Lưu Tử Nghiệp không buông nàng ra. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, như rắn độc đang nhìn con mồi. Một lúc

sau, một tay hấn vẫn nắm chặt vai Sở Ngọc, tay kia cầm một tập giấy đưa cho nàng: “Xem đi!”

Tập giấy vốn để bên cạnh hấn. Lúc mới tới, Sở Ngọc tưởng là tấu chương gì đó nên không nhìn kỹ. Bây giờ, tay nàng đau buốt, không thể vươn ra đón lấy được. Đó là một tập giấy gồm nhiều tờ lớn nhỏ, màu

sắc khác nhau, có tờ đã cũ, có tờ còn mới. Tờ trên cùng lộ ra dấu ấn xác nhận của quan sở tại.

Không quan tâm nàng có cầm hay không, Lưu Tử Nghiệp giơ tay một lúc liền buông ra. Cả tập giấy rơi lả tả trên mặt đất, ngẫu nhiên có gió thổi qua, một tờ bay lên cao giúp Sở Ngọc có thể nhìn rõ hơn.

Đây có phải là...khế ước đất đai?

Đó là các giấy tờ chứng minh quyền sở hữu đất đai hợp pháp ở nhiều nơi, với danh nghĩa Dự Tử Sở.

Sở Ngọc chuẩn bị “thỏ khôn ba lỗ”, cất trữ đám giấy tờ đó để sau này làm đường lui, bây giờ tất cả ở trong

tay Lưu Tử Nghiệp.

Tại sao lại bị phát hiện?
Nàng làm việc rất bí mật,
cẩn thận, sao hắn có thể
phát giác ra?

Thấy Sở Ngọc trầm tư
không nói năng gì, Lưu Tử
Nghiệp càng tức giận, tăng
lực tay như muốn bóp gãy
vai nàng: “Còn gì để nói
không?” Nếu lúc gặp mặt,

Sở Ngọc thừa nhận với hân thì thôi, hân có thể không trách lỗi lầm trong quá khứ. Nhưng nàng lại nói dối trắng trợn, bây giờ còn im lặng giấu giấu diêm diêm, khiến hân không thể nào khoan dung được!

Sở Ngọc bị đau, phục hồi lại tinh thần, miễn cưỡng tỏ vẻ không có việc gì, mỉm cười: “Không có gì để nói!

Bệ hạ không tin ta, đơn giản như vậy thôi! Nếu bệ hạ tin, thì dù thấy cái gì cũng không nghi ngờ. Bệ hạ đã không tin, thì chỉ mấy tờ giấy cũng có thể ly gián chúng ta!”

Không biết cụ thể nguyên nhân, nhưng Sở Ngọc hiểu, vết rạn nứt giữa nàng và Lưu Tử Nghiệp khó có thể hàn gắn trong thời gian

ngắn. Hiện tại, điều duy nhất nàng có thể làm là khẳng khẳng bảo vệ lập trường của mình, khiến cho Lưu Tử Nghiệp không nghi ngờ thêm.

Lưu Tử Nghiệp cười lạnh: “Việc tở âm thầm tạo lập nhà cửa đất đai bên ngoài là do Thiên Như Kính báo với trẫm. Khế ước đất đai, là do Tông Việt sai người đi

thu thập về. Thiên Như Kính, thân là thiên sư, không màng đến thế sự, chẳng lẽ có tư thù gì với tỷ sao?”

Thiên Như Kính xuất thủ?

Nghe tin này, Sở Ngọc kinh ngạc hơn cả lúc nhìn thấy khế ước đất đai. Nàng không kịp nghĩ ngợi gì, chỉ biết đứng lặng bàng hoàng.

Không phải hấn nói, sẽ không ra tay can thiệp sao? Vì sao lại lật lọng?

Vẻ bàng hoàng của nàng, trong mắt Lưu Tử Nghiệp chính là bị nói trúng không thể phản bác. Trong lòng đau đớn, lại càng trở nên tàn bạo, Lưu Tử Nghiệp đẩy mạnh Sở Ngọc ra. Nàng không kịp đề phòng,

ngã nhào xuống đất. Bàn tay chà xuống nền đất đá gồ ghề, một cơn đau rất truyền tới.

Lần đầu tiên, Lưu Tử Nghiệp sử dụng vũ lực với nàng.

Khuôn mặt Lưu Tử Nghiệp méo mó vì tức giận. Hai tay hằn nắm chặt thành quyền, như đang cực lực

khống chế bản thân, tự trói mình bằng một sợi dây thừng vô hình. Nếu sợi dây đó đứt, hắn sẽ không khỏi xông tới ra tay bạo lực với Sở Ngọc: "Tỷ cút đi, cút ngay đi! Đừng để ta nhìn thấy tỷ nữa!"

Sở Ngọc cắn răng đứng dậy. Nàng biết bây giờ Lưu Tử Nghiệp đang bị kích động, khó mà khai thông,

nên nàng cũng không muốn giải thích gì thêm nữa. Ra đến cửa hoa viên, bỗng nghĩ đến một chuyện, nàng dừng bước ngoái lại: "Bệ hạ, ta còn một chuyện nữa muốn hỏi. Khế ước đất đai ở đây, vậy còn người thì sao?" Những người mà nàng phải đi sắp đặt nhà cửa, đất đai cho mình, bây giờ thế nào rồi?

Lưu Tử Nghiệp trừng mắt lạnh lẽo nhìn nàng, trong hàm răng bật ra hai chữ, khóe miệng ánh lên vẻ khát máu dữ tợn: “Giết rồi!” Hắn sai Tông Việt giết hết, không chừa một ai.

***

Sở Ngọc co rút cổ họng vì đau đớn, không nói thêm một lời, cũng không dừng

bước.

Nhìn theo bóng Sở Ngọc khuất dần, Lưu Tử Nghiệp cứ đứng ngây ngẩn hồi lâu, mãi cho đến khi dần dần bình tĩnh lại, hắn mới như chợt bừng tỉnh mộng. Hắn vừa làm gì vậy? Tức giận với a tỷ sao?

Ánh mắt hắn dừng lại ở vết máu dưới nền đá. Thậm chí

hắn còn đẩy ngã a tỳ, làm tỳ bị thương?

Chẳng phải hắn đã định sẽ từ tốn nghe a tỳ giải thích sao? Thế mà chỉ vì vài câu nói, hắn dễ dàng bị lửa giận làm u mê đầu óc?

Trước đây lúc ở cạnh a tỳ, hắn đâu có dễ nổi giận như thế?

Việc làm này của hắn, đã khoét một vết thương lòng của cả hai người, tạo hố sâu ngăn cách không dễ gì hàn gắn.

Lưu Tử Nghiệp ôm đầu đau khổ. Bọn họ vốn thân thiết, hòa hợp là thế, vì sao lại ra nông nỗi này?

QUYỂN 4

Chương 179: Bốn bề là địch

Trước mặt Sở Ngọc là thái giám được Lưu Tử Nghiệp sủng ái nhất – Hoa Nguyên Nhi, ngoài ra còn có bốn thị vệ của hoàng cung.

Năm người này nghênh

đón nàng tại cửa cung, dẫn nàng đến gặp Lưu Tử Nghiệp. Bây giờ họ lại hộ tống nàng xuất cung. Thay vì nói hộ tống, thì thực ra là giám sát để phòng nàng chạy trốn.

Sở Ngọc thầm cười lạnh. Nàng không thể bay lên trời, không thể chui xuống đất, trước sự giám sát chặt chẽ của thị vệ hoàng cung,

nàng có thể trốn đi đâu?

Đi được nửa đường, Sở Ngọc bỗng nhiên dừng bước, nhìn về xa xa phía bên trái. Một bóng người áo tím đang đứng lặng, chính là Thiên Như Kính.

Bốn mắt nhìn nhau, yên lặng giăng co. Sở Ngọc vẫn nhìn hẩn chăm chăm, cất tiếng điềm đậm với Hoa

Nguyễn Nhi phía trước:
“Dừng lại, bản công chúa
có chuyện cần trao đổi với
thiên sư đại nhân!”

Hoa Nguyễn Nhi nhú mày,
chậm rãi mở miệng:
“Trưởng công chúa điện
hạ, bệ hạ lệnh cho chúng
ta hộ tống người xuất
cung, người xem...”

Ngữ khí của hắc không hề

cung kính. Trước đây, khi Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp còn thân thiết cận kề, trong cung có ai dám nửa phần bất kính? Chỉ trong khoảnh khắc, một gã thái giám cũng thay đổi sắc mặt với nàng.

Sở Ngọc lạnh lùng nhìn Hoa Nguyên Nhi, cười nhạt: “Gió chiều nào che chiều ấy cũng là một kỹ xảo tốt.

Hôm nay gió thổi hướng nam, nhưng biết đâu có ngày chuyển sang hướng bắc? Nếu người có thể cam đoan, suốt đời người, gió chỉ thổi một hướng thì bản công chúa thực là bội phục!”

Ảnh ý của nàng là uy hiếp Hoa Nguyễn Nhi. Bây giờ nàng nhất thời thất thế, nhưng tương lai có thể có

cơ hội đảo ngược thế cờ. Đến ngày đó, tất nhiên nàng sẽ bắt những kẻ “bỏ đá xuống giếng” khi mình thất cơ lỡ vận phải trả giá.

Hoa Nguyễn Nhi giật mình, hiểu ý của Sở Ngọc, khuôn mặt lập tức trở nên tươi tắn. Theo đó, Sở Ngọc có thể gặp mặt nói chuyện riêng với Thiên Như Kính, mà bốn tên thị vệ cũng lui

ra đằng xa.

Hoa viên trong lãnh cung hoang phế. Nơi đây cỏ dại mọc um tùm, cũng là nơi bọn họ lần đầu nói chuyện, và Sở Ngọc lần đầu tiên biết được công năng của chiếc vòng.

Thấy Hoa Nguyễn Nhi và bọn thị vệ đã ra xa, Sở Ngọc mới quay sang Thiên

Như Kính: “Thiên sư đại nhân, đã lâu không gặp!”

Thiên Như Kính mấp máy miệng, có vẻ không được tự nhiên. Hồi lâu sau, hần nghiêm túc đáp lại lời chào hỏi xã giao của nàng: “Lâu rồi không gặp!”

Sở Ngọc nhìn Thiên Như Kính với vẻ kỳ dị, một lúc sau mới nói: “Nếu không

biết rõ người có năng lực tự
bảo vệ mạnh mẽ, ta cứ
tưởng có người đến tráo
tim đổi phổi cho người rồi!
Trước đây có bao giờ người
chào hỏi ai đâu nhỉ?"

Không thể không nói, Thiên
Như Kính bây giờ có vẻ
giống con người hơn.
Nhưng điều đó với nàng
chẳng có ý nghĩa gì, Sở
Ngọc trầm mặt nghĩ thầm.

Thiên Như Kính không phải là người thích nói chuyện phiếm, mà Sở Ngọc tìm hân cũng không để ôn chuyện. Sau khoảnh khắc trầm mặc, nàng chắt vắn thẳng thừng: "Bệ hạ nói với ta, chính người tổ cáo việc ta gây dựng nhà cửa các nơi, có phải không?"

Mặc dù biết Lưu Tử Nghiệp

chẳng có lý do gì để lừa gạt
mình, Sở Ngọc vẫn cảm
thấy khó tin.

Khuôn mặt thanh tao, trầm
tĩnh không nhiễm bụi tục
của Thiên Như Kính biến ảo
một hồi, rồi hần khẽ hé
môi: “Đúng!”

Là hần làm.

Hần thừa nhận.

Lửa giận trong lòng Sở Ngọc phút chốc bùng phát. Nàng không hét lên, nhưng từng lời buốt giá, sắc nhọn của nàng còn hơn cả phần nộ: "Thiên Như Kính được lắm! Người được lắm!...Lúc trước người đã nói thế nào? Người nói, ta không thể thay đổi vận mệnh của triều đại, nên người sẽ không ra tay ngăn cản ta...

Vậy bây giờ người đang làm gì? Trước mặt thì bày ra vẻ ngây thơ vô tội, không quan tâm đến thế sự, sau lưng thì bí mật làm những việc này!”

Nàng không phần nộ vì mất đi sự tin tưởng của Lưu Tử Nghiệp, cũng không vì mất hết hang của thỏ khôn. Nàng đau lòng vì những người đã giao ước với

mình, thay mình đi lo nhà cửa đất đai.

Những người đó, có người là thuộc hạ đắc lực trong phủ, có người là quan viên mà nàng cố ý hỏi xin Lưu Tử Nghiệp. Nàng đã hứa hẹn viễn cảnh tốt đẹp với bọn họ, dụ dỗ họ làm việc cho nàng. Có người thậm chí còn đưa cả gia đình đến ở trong trạch viện mới

mua. Bây giờ, tất cả bọn họ đều chết dưới đao kiếm của Tông Việt.

Nàng đã từng chứng kiến tận mắt sự tàn bạo độc ác của Tông Việt. Hẳn là ma vương tướng quân, đến mấy đứa trẻ con cũng có thể hạ thủ được. Chỉ cần là người mà Lưu Tử Nghiệp muốn giết thì hẳn không bao giờ buông tha.

Tính sơ sơ, ít nhất có hơn một trăm người vì chuyện này mà chết. Hơn một trăm mạng người chết vì nàng.

Mà hết thảy đều bắt nguồn từ một câu nói nhẹ nhàng của Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính nhìn nàng, há mồm muốn nói. Sở Ngọc bỗng giơ tay ngăn cản:

“Dừng lại, người không cần nói gì nữa! Lúc này ta nghe thấy tiếng người chỉ thêm phiền lòng!”

Sở Ngọc cắn chặt môi, gắng áp chế tâm tình. Bây giờ có lẽ nàng hiểu được cảm nhận của Lưu Tử Nghiệp vừa rồi. Nếu không tự chủ được, có lẽ nàng sẽ xông lên ẩu đả Thiên Như Kính. Nhưng tiếc rằng nàng

không có khả năng làm hẳn bị thương được!

Dần dần khôi phục lý trí, Sở Ngọc cảm thấy bình tĩnh hơn. Tuy trong ngực vẫn đau đốn bỏng rát như có lửa thiêu, nhưng ít nhất nàng vẫn duy trì vẻ ngoài bình tĩnh: “Nói đi, vì sao người làm như vậy? Lật lọng là một chuyện vinh quang lắm sao?”

Trước đây cho dù nàng làm gì, Thiên Như Kính cũng không can thiệp. Nhưng chỉ một động tác này của hắn đã ra đòn chí mạng: đầu tiên cắt đứt đường lui, tiêu diệt rất nhiều cánh tay đặc lực của nàng; sau đó, quan trọng nhất, là tạo hiểm khích giữa nàng và Lưu Tử Nghiệp, khiến rạn nứt giữa hai người khó mà hàn gắn

được.

Dù chuyện Phấn Đại có thể là giả, nhưng hơn một trăm mạng người bây giờ là sự thật không thể nào gạt bỏ.

Bây giờ dù Lưu Tử Nghiệp có muốn hòa hảo với nàng, thì nàng cũng không thể!

So với sự phẫn nộ, bất bình, tự trách của Sở Ngọc,

tâm tư Thiên Như Kính lại cực kỳ đơn giản. Hắn nhìn Sở Ngọc đăm đăm một hồi, thấy nàng gầy hơn trước, nhưng phong thái ngồi sáng, giống như ngọc quý phải trải qua mài giũa mới trở nên rực rỡ mỹ lệ.

Lúc này nàng đứng trước mặt hắn, đưa tay ra là có thể chạm vào. Chỉ cần tiến thêm một bước, là có thể

cảm nhận được hơi thở ấm áp, làn da mềm mại của nàng. Nhưng hấn không bị quấy nhiễu bởi tạp niệm đó, ánh mắt hấn vẫn tinh khiết trong veo, không tình cảm giống như thường lệ. Chậm rãi mở miệng, Thiên Như Kính thấp giọng nói: “Bởi vì nàng khác biệt!”

Nàng khác biệt, không giống với mọi người. Đường

như nàng đến từ một xứ sở xa lạ thần bí nào đó, biết rất nhiều việc không nên biết. Nếu là nàng, e rằng có thể ảnh hưởng và xoay chuyển thế giới này.

***

Nhìn chung, hẳn là người bàng quan nhìn triều đại thay đổi hưng suy. Nhưng Thiên Như Nguyệt – sư phụ

hắn trước khi chết đã từng
dặn dò: nếu gặp phải kiểu
người nguy hiểm, thì không
cần bắn khoản quá nhiều,
hãy thanh trừ sạch sẽ!

Thiên Như Nguyệt nói quét
sạch, tất nhiên là giết
người. Nhưng trên thiên
thư đã viết rõ, Sở Ngọc sẽ
cùng chết với Lưu Tử
Nghịệp. Bởi vậy, việc Thiên
Như Kính có thể làm là chặt

đứt tay chân nàng, khiến
nàng không thể làm gì
được.

Nếu hấn thành công, chỉ
cần lẳng lẳng chờ đợi.
Không đến hai tháng, Sở
Ngọc sẽ “chết tự nhiên”
thuận theo ý trời.

Thiên Như Kính không giải
thích dài dòng, nhưng Sở
Ngọc đã hiểu ý hấn.

Vừa rồi trên đường, Hoa Nguyễn Nhi đã truyền ý chỉ của Lưu Tử Nghiệp, yêu cầu nàng từ nay chỉ ở trong nội phủ, không được ra ngoài. Đồng nghĩa với giam lỏng nàng.

Phủ công chúa xa hoa, biến thành nhà tù.

Có lẽ sẽ giam nàng đến

chết.

Sở Ngọc ngược nhìn Thiên Như Kính, phần nộ dần dần tiêu tan, chỉ còn ưu thương đọng nơi khóe mắt: "Muốn bắt ta chờ chết sao? Vậy khốn ta trong phủ, bắt ta đếm từng ngày một, sau đó bị kẻ phản loạn giết chết? Người muốn ép ta, trước khi chết phải nhắm nháp cảm giác cái chết

đang đến gần, từng ngày trôi qua trong tuyệt vọng?”

Thiên Như Kính ngẩn người. Hắn vốn nghĩ, chỉ như vậy mới không làm trái thiên thư, lại quên mất cảm nhận của người phải chết là Sở Ngọc. Không biết nói gì, hắn nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Sở Ngọc nở nụ cười thê lương ảm đạm: “Muốn ta tro mắt

nhìn cái chết đang đến gần...Thiên Như Kính, người thật tàn nhẫn! Người làm thế này, so với trực tiếp giết chết ta, còn tàn nhẫn hơn gấp nhiều lần!”

***

Lúc Sở Ngọc ra khỏi hoàng cung, đi cùng nàng, ngoài Hoa Nguyệt Nhi và bốn thị vệ còn có Thiên Như Kính –

người vừa nói chuyện với
nàng rất lâu.

Hai người sóng bước, bờ
vai dù chỉ cách nhau một
thước, nhưng dường như là
ngàn trùng xa vời vợi.

Vẻ mặt Sở Ngọc lạnh lùng.
Vừa nãy nàng đau khổ, uất
hận, nhưng bây giờ chỉ có
lạnh lùng. Đến cửa cung,
nhìn Hà phò mã và một

trăm thị vệ đứng đợi bên ngoài, Hoa Nguyễn Nhi dừng bước: “Công chúa, tiểu nhân tiễn người đến đây thôi! Bệ hạ chỉ là nhất thời tức giận, có lẽ sẽ nhanh hồi tâm chuyển ý!” Vì e ngại lời nói vừa rồi của Sở Ngọc, thái độ Hoa Nguyễn Nhi đã tốt hơn rất nhiều. Dù sao “lời nói không mất tiền mua”, hẳn cũng thuận miệng xoa dịu

đôi câu.

Sở Ngọc khẽ nhếch mép, im lặng bước thẳng ra ngoài. Thiên Như Kính cũng muốn xuất cung, đi bên cạnh nàng. Nhưng được vài bước, một người rẽ trái, một người rẽ phải.

Sở Ngọc không chần chừ bước tiếp, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng nói trầm

thấp của Thiên Như Kính:
“Xin lỗi!”

Sở Ngọc cười lạnh một tiếng: “Người cũng cảm thấy cần xin lỗi sao?” Làm thì đã làm rồi, bây giờ nhận lỗi, có tác dụng gì?

Thấy Sở Ngọc dừng bước, không hề quay đầu, Thiên Như Kính biết nỗi căm giận trong lòng nàng đã lên đến

cực điểm. Không hi vọng xa
vời là được nàng tha thứ,
hắn chỉ nói ra điều muốn
nói trong lòng: “Đó là chức
trách của ta!”

Thiên thư đã truyền qua
mấy đời, ghi lại sự đổi thay
của triều đại từ lúc bắt đầu
cho đến khi kết thúc. Điều
này so với trọng trách của
gia tộc còn nặng nề hơn.
Hắn đã kế thừa thần vật,

chỉ có thể làm như vậy.

Có lẽ trong mắt Sở Ngọc, thiên thư chỉ giống như một trò đùa. Nhưng đối với Thiên Như Kính, từ nhỏ hần đã tin theo thiên thư. Đó là một quan niệm, một tín ngưỡng không lay chuyển được.

Hần không thể đưa tay cứu Sở Ngọc, thậm chí còn đẩy

nàng xuống suối vàng
nhanh hơn. Cho dù hã có
muốn hay không, cũng
tuyệt đối không thể quên
trọng trách mà mình gánh
vác.

Ngay cả lúc này bối rối đến
mức hô hấp khó khăn,
cũng không thể ngăn cản
quyết tâm của hã!

Con người với ý chí đơn

thuần, một khi đã quyết định chuyện gì, so với đá tảng còn cố chấp hơn!

Sở Ngọc nghe Thiên Như Kính nói, lòng khẽ động dậy nhưng không quay đầu nhìn hắt, tiếp tục bước về chỗ xe ngựa có Hà Tập và bọn thị vệ vây quanh. Bên cạnh xe ngựa còn có Việt Tiệp Phi, tuy trên danh nghĩa là "hộ tống", nhưng

bây giờ chẳng còn công dụng gì.

Sở Ngọc liếc nhìn Việt Tiệp Phi, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng: “Ngươi cũng là hết lòng vì nhiệm vụ sao? Làm tốt thật!”

Việt Tiệp Phi ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện vẻ xấu hổ. Sở Ngọc không nhìn hẵn thêm nữa, bước lên xe.

Nàng ngồi cuộn tròn, ôm lấy thân mình, dường như rất lạnh.

Trên vách xe là đệm lông dày mềm mại ấm áp, nhưng Sở Ngọc vẫn cảm thấy lạnh.

Vì sao Lưu Tử Nghiệp không biết những việc bí mật nàng làm, mà Thiên Như Kính lại biết? Sở Ngọc

không cần hỏi, cũng hiểu rõ Việt Tiệp Phi chính là cầu nối.

Dù nàng cẩn thận bí mật đến mấy, nhưng Việt Tiệp Phi là hộ vệ luôn theo sát nàng, lại có võ nghệ cao cường, muốn biết chuyện này không khó khăn gì.

Sở Ngọc cũng không truy cứu Việt Tiệp Phi, do thám

việc này từ khi nào, lúc nào báo với Thiên Như Kính. Bây giờ kết quả đã phơi bày, đi truy cứu quá trình là việc dư thừa nhàm chán. Nàng cần phải dồn hết sức lực lo chuyện tương lai chứ không nên nhìn về quá khứ.

Nhưng mà...

Sở Ngọc cúi đầu, càng ôm

chặt cơ thể: Lưu Tử Nghiệp
nghỉ ngơi, Việt Tiệp Phi
phản bội, Thiên Như Kính
xuất thủ, Hà Tập bắt đầu
báo thù...Cục diện vốn ổn
định hòa hoãn, chỉ trong
nháy mắt biến thành rút
kiếm giương cung. Những
người trước đây miễn
cưỡng tính là bạn, hoặc
không đối lập với nàng,
bỗng nhiên tất cả đều trở
thành đối địch, khiến cho

Sở Ngọc có cảm giác: bốn bề đều là kẻ thù.

Dù bề ngoài có kiên cường bao nhiêu, nhưng lâm vào hoàn cảnh này, Sở Ngọc cũng không khỏi nảy sinh cảm giác yếu đuối. Giá có Dung Chi ở đây thì tốt biết bao!

Biết rõ hẳn không phải là người tốt, biết rõ hẳn...

Nhưng vào thời khắc này, người đầu tiên mà nàng nghĩ tới, lại vẫn là Dung Chi.

Nghĩ đến Dung Chi, Sở Ngọc bỗng như từ trong sương mù giật mình tỉnh dậy. Hiện giờ chưa biết Dung Chi sống chết thế nào. Thậm chí, tình cảnh của hắn có lẽ còn nguy hiểm hơn nàng. Sao nàng

có thể chỉ muốn ỷ lại vào
hắn?

Sở Ngọc hít một hơi thật
sâu, vỗ lên hai má mình:
“Sở Ngọc, gắng chịu đựng!”

Nàng cứ thế liên tục vỗ khẽ
lên hai gò má.

Sở Ngọc, gắng chịu đựng.

Sở Ngọc, gắng chịu đựng.

...Lúc này, phải thật kiên cường, như sắt thép không dễ bị bẻ gãy.

Phải sống sót, để gặp lại Dung Chi!

***

Hạc Tuyết cầm một tấm bản đồ bằng da dê còn rất mới. Theo những chỗ đánh

dấu, hấn tìm đến cửa hang động khuất nẻo giữa rừng cây rậm rạp. Không chút do dự, hấn đi thẳng vào trong. Qua một đoạn đường tối om, cuối cùng đã thấy ánh sáng.

Ánh lửa sáng rực, hơi có vẻ quái dị.

Thôn trang thanh bình đẹp như chốn đào nguyên, bây

giờ đang cháy rừng rực
như dưới hỏa ngục.

Lửa cháy ngút trời, thiêu
hủy tất cả nhà cửa, cây cối,
và con người.

Giữa biển lửa, người trong
thôn nằm la liệt không
nhúc nhích, hình như đã
chết từ trước.

Duy nhất không bị cháy, là

một hàng động cách đó chừng hai mươi trượng. Vì vạn vật xung quanh bị thiêu rụi nên trở lại cái động này.

Cách cửa động không xa là một người trẻ tuổi mặc y phục trắng, dung nhan tuấn mỹ, phong thái ung dung. Trước mắt là cảnh tượng thê lương, nhưng hẳn vẫn thoải mái nhàn

nhã như đang ngồi giữa rừng trúc thanh tĩnh.

Trước mặt hắn đặt một bầu rượu, chén sứ trắng trong tay đã vơi đi quá nửa. Nâng chén khẽ chạm môi, hắn quay lại nhìn Hạc Tuyết.

Bốn phía là ánh lửa, nhưng cặp mắt người đó lại đen thẳm, sâu hun hút như

động không đáy. Đôi mắt không hấp thụ chút ánh sáng nào mà chỉ thuần một màu tối đen, như bóng đêm vô hạn.

Lúc này là giữa trưa, vậy mà Hạc Tuyết đột nhiên có cảm giác mình ở giữa bóng tối sâu thẳm. Thăm lo lắng vô cớ, hấn mở miệng đánh vỡ sự im lặng giữa hai người: “Dung Chỉ, người

tìm cách đưa bản đồ đến tay ta, là muốn ta tới xem người phóng hỏa chỗ này? Tìm đến ta, không sợ ta giết người sao?"

Dung Chi khẽ mỉm cười, cất tiếng vẫn thoải mái ung dung như vậy: "Hạc Tuyết, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi!" Hắc đầy vẻ nhàn nhã, khóe miệng mỉm cười, mang theo ý dụ dỗ.

QUYỀN 4

Chương 180: Tìm lối thoát

Một chiếc xe ngựa ngang nhiên tiến vào phủ công chúa.

Một xe chạy đến thành Giang Lăng.

Một xe chậm rãi hướng về

kinh thành Kiến Khang.

Cũng có một xe ngựa, lặng lẽ chạy qua biên giới giữa Nam Tống và Bắc Ngụy.

Bốn chiếc xe, giống như mạch nước ngầm yên tĩnh hoặc cuộn trào mãnh liệt, phục vụ những lý do và mục đích khác nhau. Mà một chiếc trong đó, đang tiến tới chỗ Sở Ngọc.

Thiên Như Kính cho xe ngựa chạy thẳng vào trong phủ công chúa mới dừng lại. Xe vừa dừng, lập tức có một nhóm hộ vệ vây quanh, rồi bọn họ giã ra cho Hà phò mã bước tới.

Hà Tập chăm chú nhìn Thiên Như Kính một hồi, không hiểu vì sao kẻ kia đến gặp Sở Ngọc vào lúc

này. Hôm qua hẳn thấy
Thiên Như Kính và Sở Ngọc
sóng vai bước ra khỏi
hoàng cung, liền nhớ đến
lời đồn đại. Người ta kháo
rằng thiên sư đại nhân đã
thất thân với công chúa,
mà có một thời gian, quả
thật Thiên Như Kính
thường xuyên đến phủ.

Hà Tập không tài nào hiểu
nổi. Sở Ngọc có gì đáng để

Thiên Như Kính phải...trao thân cơ chứ? Mà xem bộ dạng hăn, hình như không phải bị ép buộc...

Khẩu vị của người ngoài thế tục kỳ lạ như vậy sao?

Mặc dù không muốn cho Sở Ngọc được thoải mái, nhưng với thân phận của mình, Hà Tập cũng chỉ có thể làm đến mức này. Hăn

phụng mệnh Lưu Tử Nghiệp, trông giữ Sở Ngọc, hạn chế phạm vi hoạt động của nàng chỉ ở trong phủ, nhưng không được phép làm thương tổn nàng. Nếu xảy ra chuyện gì, dù là nàng chạy trốn hay bị thương, kẻ đầu tiên gặp tai ương sẽ là hắn.

Hắn cũng có thể dựa vào quyền hành hiện tại của

mình, ngăn cản một vài người từ bên ngoài muốn vào phủ. Nhưng lời nói của Thiên Như Kính trước mặt hoàng đế có trọng lượng không kém gì hắc. Nếu bây giờ cố tình ngăn cản, e rằng tự làm mình bẽ mặt! Chi bằng “thuận nước giong thuyền”!

Thiên Như Kính có thể vào gặp Sở Ngọc, nhưng xe

nhất định phải để bọn họ
trông coi. Đề phòng hấn tới
giúp nàng chạy trốn!

Hà Tập giải thích mệnh
lệnh của hoàng đế một
cách khách khí, mà vẻ mặt
Thiên Như Kính như không
thèm nghe. Khuôn mặt hấn
dửng dưng lãnh đạm, đến
gật đầu một cái cũng lười
bố thí. Hấn xuống xe, liền
đi thẳng vào nội uyển.

Phủ công chúa, hắc đã quá
thuộc đường, không cần
người hướng dẫn!

Bị coi thường ra mặt như
vậy, ánh mắt Hà Tập lóe
lên tàn khốc, nhưng rất
nhanh chóng được che đậy
bởi vẻ tươi cười.

Thiên Như Kính không
quan tâm đến suy nghĩ của

Hà Tập, trong lòng hẫng đang tự hỏi một chuyện khác. Hôm qua lúc nhìn theo Sở Ngọc ở ngoài cung, hẫng tưởng đó là lần cuối cùng được nhìn thấy nàng. Dù sao, nàng đã oán hận hẫng đến cực điểm, bây giờ bị giam lỏng trong phủ càng khó có cơ hội gặp mặt. Không ngờ sáng sớm hôm nay, Việt Tiệp Phi đến tìm hẫng, nói Sở Ngọc gửi lời

mời, nếu hã~n rã~nh rồi thì
hã~y đẽ~n phủ công chúa
mộ~t chuyẽ~n.

Gã~n đã~y, Thiẽ~n Như Kĩ~nh
khô~ng phải lẽ~n triề~u. Đã~ng
lẽ~ hã~n còn có vã~i lờ~i mớ~i
củ~a phi tần trong cung,
nhưng nghe nói Sở Ngọ~c
muố~n gặ~p, liẽ~n thoã~i thắ~c
tấ~t cả nhữ~ng việ~c khác.
Thậ~m chí hõ~m nay, trướ~c
khi ra khỏi cửa, hã~n còn

thay y phục mới.

Hắn không phí tâm tư lo nghĩ như Hà Tập, cứ tự nhiên như vậy mà làm. Mặc dù hôm nay đến chỗ Sở Ngọc, trong lòng có chút thắc mắc bối rối, nhưng vẻ ngoài vẫn điềm tĩnh như thường lệ.

Hai người gặp nhau tại sảnh ngoài của Đông

Thượng các. Sở Ngọc đang đứng khoanh tay dựa cửa, rất thoải mái, cũng rất nhàn nhã.

Động tác này vốn bình thường, nhưng nhìn Sở Ngọc lại thật yêu kiều tao nhã!

Nhìn thấy nàng, đáy lòng trở nên ấm áp, Thiên Như Kính đang định bước tới,

bỗng trong đầu hẫng vang
lên câu nói:

“...Thiên Như Kính, người
thật tàn nhẫn! Người làm
thế này, so với trực tiếp
giết chết ta, còn tàn nhẫn
hơn gấp nhiều lần!”

Bước chân Thiên Như Kính
không tự chủ được mà
chậm dần. Lòng hẫng đau
đớn, hô hấp khó khăn. Sau

khi hắn quyết định làm việc này, cảm giác ấy thường xuyên xuất hiện. Nhìn thấy nàng, cơn đau càng trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết.

Nàng sẽ chết. Thiên thư đã ghi, chẳng bao lâu sau, người ta sẽ ép nàng tự sát. Lúc đó, hắn sẽ không được nhìn thấy nàng nữa, sẽ không nghe thấy tiếng nói của nàng, rất cuộc lòng

hắn sẽ không còn rối loạn nữa, rốt cuộc sẽ...không bị ảnh hưởng nhiều như thế này nữa...

Bởi vì nàng, hắn trở nên giống người bình thường.

Thiên Như Kính đã biết đó là gì. Nhưng tình cảm đó, dù ấm áp đến thế nào, cũng không thể thay đổi được vận mệnh tàn khốc,

cùng với trách nhiệm mà
hắn gánh vác trên vai.

Hắn đã lựa chọn.

Nhìn thấy Thiên Như Kính,
Sở Ngọc buông xuôi hai
tay, vừa bước đến chỗ hắn
vừa mỉm cười thoải mái
nhẹ nhàng: “Cuối cùng
ngươi đã tới! Cứ tưởng là
phải đợi thêm nửa ngày
nữa cơ đấy!”

***

Nàng nói cười vui vẻ, trên vầng trán không còn dấu vết nào của bi thương, phần hân hôm qua. Thiên Như Kính ngẩn người: chỉ trong một đêm, sao nàng có thể thay đổi hoàn toàn như thế?

Thiên Như Kính bỗng nghe

thấy tiếng động trong nội
uẩn. Phóng tầm mắt qua
vai Sở Ngọc, hắn nhìn thấy
mấy nam tử trẻ tuổi cường
tráng đang ra sức cuốc xới
trên một khu đất trống.

Nhìn theo ánh mắt hắn, Sở
Ngọc mỉm cười: "Ta đã nghĩ
thông suốt! Thay vì sầu
não, ủ rũ chờ chết, sao
không tận dụng chút thời
gian hữu hạn này để

hưởng thú vui? Ta đã sai người trong phủ đào mấy chỗ làm hồ nuôi cá!" Dừng một chút, nụ cười của nàng hơi ảm đạm "Nhưng không biết, cá sẽ vui lâu hơn hay ta vui lâu hơn..."

Tuy nàng bị hạn chế tự do, nhưng muốn đào ao thả cá trong phủ, hoặc xây hai gian đình để vui chơi thì hoàn toàn có thể.

Thiên Như Kính im lặng. Tất nhiên hẳn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Sở Ngọc. Nhưng chính mình tạo nên tình cảnh này, hẳn còn biết nói gì!

Sở Ngọc sa sút tinh thần trong chốc lát, lại lập tức tươi nét mặt. Nàng kéo tay Thiên Như Kính: “Nào, chúng ta đến chỗ khác nói

chuyện! Ở đây ồn ào quá, tìm một chỗ yên tĩnh hơn đi!”

Nàng kéo Thiên Như Kính ra khỏi Đông Thượng các, nhằm thẳng hướng Tây Thượng các. Thiên Như Kính không ngờ, sau khi nàng quyết liệt như vậy, hẳn lại có thể được cận kề bên nàng như lúc này. Hẳn cứ thần thờ để mặc nàng

lôi đi. Cho đến khi hẩn tỉnh trí lại, thì hai người đã ở trong một biệt viện không người.

Nơi này trước đây Sơn Âm công chúa bố trí làm chỗ ở cho trai lơ. Sau khi các trai lơ bị Sở Ngọc thanh lý gần hết thì nhà cửa bỏ không, nhưng có người quét tước thường xuyên nên vẫn sạch sẽ.

Thị nữ đốt hương liệu làm thơm và ấm phòng rồi lưu ra, Sở Ngọc mới nhìn Thiên Như Kính đầy thành ý: “Ta muốn thương lượng với người một chuyện. Ta dạy người học, người vẫn còn thiếu nợ học phí. Ta muốn hỏi, có thể khoan dung với ta một chút được không? Dù sao ta cũng sắp chết, với tình cảnh hiện nay,

không thể chạy trốn được...
Vậy người hãy cho ta biết
cái chết của ta đi!”

Thiên Như Kính trong lòng
cả kinh: “Nàng muốn nói...”

Vẻ khẩn cầu trong mắt Sở
Ngọc càng thêm nồng đậm.
Nàng tha thiết nhìn hẳn:
“Ta muốn biết, sau này xảy
ra chuyện gì? Dù sao ta
cũng sắp phải chết, không

thể làm gì được...Làm ơn
hãy đáp ứng nguyện vọng
cuối cùng của ta, cho ta
biết những chuyện xảy ra
trước và sau khi ta chết!”

***

Gia nhân trong phủ công
chúa vẫn ra sức đào bới,
ồn ào náo động. Mà trong
phòng Sở Ngọc, cũng phát
ra những âm thanh tương

tự.

Đào bới, đào bới, đào bới.

Dưới gầm giường, là một
hố đen sâu hoắm, có bóng
người vẩn ra sức huy động
cuộc xẻng.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 181: Thiên mệnh

Nghe Sở Ngọc thỉnh cầu,
Thiên Như Kính giật mình.

Trực giác hần cảm thấy có
gì đó không đúng, nhưng
nhìn ánh mắt khẩn cầu của
Sở Ngọc, dự cảm của hần
phút chốc hòa tan trong

ánh mắt kia.

Hai người ngồi quỳ đối diện nhau, cách một án kỷ màu đen rộng chừng nửa thước. Tà áo hai người phủ trên nền nhà, thoát nhìn giống như một đôi bướm khổng lồ đang đậu.

Nhẹ nhàng, mỹ lệ, và bi thương.

Sở Ngọc khẽ nắm lấy bàn tay Thiên Như Kính, cẩn thận dè dặt cúi nhìn chiếc vòng, cố gắng che giấu ý đồ thật sự trong giọng điệu ư sầu: “Thiên Như Kính, ta biết, mình không còn sống được bao lâu nữa... Hãy đáp ứng nguyện vọng của người sắp chết, được không?”

Có lẽ bởi ánh mắt nàng quá

ảm đạm, có lẽ bởi tay nàng quá mềm mại dịu dàng, có lẽ bởi nghĩ đến chuyện nàng sắp từ giã cõi đời..., lồng ngực Thiên Như Kính ngọt ngạt, đau đớn, sức phán đoán cũng vì thế mà giảm đi rất nhiều! Hắn ngẫm nghĩ, cảm thấy hiện tại Sở Ngọc quả thật không thể làm gì được. Nếu bây giờ cho nàng xem cụ thể quá trình chính biến, nàng

mà nói ra cũng sẽ không có ai tin.

Bây giờ Lưu Tử Nghiệp đã nghi ngờ Sở Ngọc, sẽ không dễ dàng nghe theo lời nàng. Cho dù sau đó nàng báo lại với hoàng đế, hẳn cũng có cách để Lưu Tử Nghiệp không quan tâm!

Thân là thiên sư, trước mặt

hoàng đế, hẳn có địa vị
được sùng bái siêu nhiên,
mà lời hẳn nói, chỉ một câu
cũng hơn người khác nói
mười câu.

Ngẫm nghĩ một lát, Thiên
Như Kính cũng hơi yên
lòng. Lại nhìn vẻ mặt chờ
đợi của Sở Ngọc, hẳn
không khỏi mềm lòng:
“Được!”

Nghe hần thốt ra một chữ hăng mong đợi, mắt Sở Ngọc hơi sáng lên, lại lập tức hạ tầm mắt. Nàng thấp giọng: "Tuy cục diện hôm nay do người tạo nên, nhưng người đã đồng ý đáp ứng đề nghị của ta... Dù sao cũng cảm ơn người!" Câu nói cuối cùng, tiếng nàng khẽ nhỏ, cơ hồ không nghe rõ.

Thiên Như Kính cảm thấy, bàn tay Sở Ngọc đang nắm tay hần run nhẹ nhẹ. Nàng khép hờ mi mắt, trông vừa yếu ớt lại vừa đáng yêu. Lòng mềm nhũn, hần vỗ vỗ lên tay nàng. Hần cho rằng nàng đang nghĩ đến cái chết đến gần mà sợ hãi, không biết an ủi ra sao, chỉ có thể vụng về vỗ tay nàng.

Sở Ngọc cực lực đè nén nội tâm vui mừng. Cảm giác này rất khó áp chế, nàng phải cực kỳ tốn sức mới không để lộ suy nghĩ thật. Trong kịch bản này, nàng là người sẽ phải chết. Dù nhận được tin tức gì, cũng không thể quá vui mừng phấn khởi, nếu không rất có thể sẽ làm Thiên Như Kính nghi ngờ.

Nàng muốn thể hiện mình
thản nhiên chấp nhận số
phận, tỏ vẻ ưu thương một
chút, lừa Thiên Như Kính,
khiến hắc cảm thấy áy náy
có lỗi.

Hôm qua khi nói chuyện
với Thiên Như Kính, Sở
Ngọc bắt đầu công tác
chuẩn bị. Nàng cố ý lộ vẻ
đau khổ uất hận trước mặt
hắn, nói hắn quá tàn nhẫn.

Đây vốn không phải là tính cách của nàng. Nếu không phải vì mục đích riêng, thì khi thực sự thống khổ bị thương, nàng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra trước mặt người ngoài, càng không bao giờ trách cứ khóc lóc, nói những lời buồn nôn kiểu như “người thật tàn nhẫn”.

Hồi tưởng lại, Sở Ngọc cảm

thấy da đầu khẽ run lên. Lúc đó thực sự nàng đã phát huy cao độ khả năng diễn xuất, đạt đến kỹ xảo tiêu chuẩn, diễn vai nữ chính đau khổ vì tình.

Tiếc rằng, bây giờ trong tay nàng không có biện pháp nào khác ngoài việc thử đánh vào lòng người.

Ngay cả khi “tứ diện Sở ca

thanh"* , Sở Ngọc cũng sẽ không bao giờ từ bỏ mục tiêu đã định. So với trước, nàng chỉ càng thêm cẩn thận, kiên quyết hơn mà thôi.

(*)Ý này xuất phát từ bài thơ của Ngu Cơ trong điển tích "biệt Bá Vương", ý nói bốn bề là địch, đang trong hoàn cảnh khó khăn chống chọi.

Hạng Vũ đóng quân ở thành Cai Hạ, binh ít, lương hết. Quân Hán và

quân chư hầu bủa vây mấy vòng. Đang đêm, Hạng vương thức dậy nghe quân Hán ở bốn mặt đều hát giọng Sở, Hạng vương kinh hoàng kêu lên: "Hán đã lấy được Sở rồi sao? Sao mà người Sở lại đông như thế?"

Đêm hôm đó Hạng vương uống rượu trong trướng cùng Ngu Cơ. Hạng vương đau đớn cảm khái làm bài thơ, đời sau gọi là bài "Cai Hạ ca".

Ngu Cơ múa kiếm, hát hòa theo, lời ca rằng:

Hán binh dĩ lược địa,
Tứ diện Sở ca thanh.
Trượng phu chí khí tận,
Tiện thiếp hà liêu sinh.

Dịch:

Quân Hán lấy hết đất,
Khúc Sở vang bốn bề.
Trượng phu chí lớn cạn,
Tiện thiếp sống làm chi.

Rồi Ngu Cơ lấy gương tự vẫn để
tránh làm Hạng Vũ vương bận.

“Thái Tông cùng với thuộc
hạ là Nguyễn Điền Phụ,

Vương Đạo Long, Lý Đạo Nhi bí mật hợp sức với phe đảng của cố đế là Thọ Tịch Chi, Khương Sản Chi, cùng mười một người khác, mưu tính phế bỏ cố đế. Đêm Mậu Ngọ, cố đế đến trúc đường ở Hoa Lâm viên làm lễ trừ tà đuổi ma quỷ. Có tiếng hô: "Nơi này có quỷ!", cố đế sợ hãi bắn tên, Thọ Tịch Chi vung đao đâm tới, Khương Sản Chi hỗ trợ. Cố

để chạy trốn, bỏ mạng trên đường, hưởng dương mười bảy năm". (Lịch sử Nam Tống chương bảy)

"Minh đế đã bàn mưu với Nguyễn Diên Phu, Lý Đạo Nhi từ trước. Thuộc hạ của phế đế vốn lo sợ tai họa, mỗi người có ý đồ riêng. Nhưng ngại nổi tướng quân Tông Việt và một số hộ vệ trung thành, phò tá đặc lực

bảo vệ phế đế, nên không thể ra tay trong đại điện. Phải đợi đến đêm khuya, khi những người đó ra khỏi hoàng cung, Điền Phu, Đạo Nhi và Thọ Tịch Chi mới có thể tiến hành phế bỏ cố đế nơi hậu đường, vào đêm hai mươi chín tháng mười một". (Lịch sử Nam Tống chương tám)

Cái gọi là thiên thư trong

chiếc vòng của Thiên Như Kính là sách sử chính thống chứ không phải dã sử, câu chữ cổ văn rất rắc rối khó đọc, nhưng vẫn có thể hiểu đại khái. Sở Ngọc gắng đè nén nỗi vui mừng háo hức, chậm rãi đọc từng dòng chữ mà nàng ao ước bấy lâu.

Nàng đọc rất chậm, lắm nhẩm mỗi chữ mười lần,

cuối cùng tập trung vào hai đoạn quan trọng nhất, bởi vì hai đoạn này nêu cụ thể quá trình Lưu Tử Nghiệp bị sát hại như thế nào.

“Cổ đế” hoặc “phế đế”, là chỉ Lưu Tử Nghiệp. Bởi vì sinh thời hấn tàn bạo độc ác, nên sau khi bị lật đổ, đến một thụy hiệu *cũng không có. Mà Minh đế hay Thái Tông, chính là hoàng

để kế nhiệm sau đó, là vị vương gia đang bị giam trong cung, là người có dáng vẻ béo tốt phúc hậu nhất trong tam vương, cũng là hoàng thúc trên danh nghĩa của nàng – Lưu Úc.

(*)Thụy hiệu: tên mang ý nghĩa ngợi ca tốt đẹp, được truy phong sau khi chết, thường dành cho vua chúa

Sách sử ghi lại, Lưu Úc và các thuộc hạ tâm phúc của hắn mưu đồ bí mật. Hắn lén cài người bên cạnh Lưu Tử Nghiệp là Thọ Tịch Chi và Khương Sản Chi, cùng mười một người khác âm mưu phế đế.

Lưu Tử Nghiệp bảo vệ bản thân rất cẩn mật. Nhưng vào đêm hắn ở Hoa Lâm

viên làm lễ trừ tà, việc canh phòng có sơ hở, liền bị Lưu Úc cấu kết với người bên cạnh hãm sát, “phế bỏ cố để ở hậu đường”.

Thời gian là đêm hai mươi chín tháng mười một.

Bây giờ là hạ tuần tháng chín âm lịch, còn khoảng hơn hai tháng nữa.

***

Đã biết đích xác thời gian,
Sở Ngọc không khỏi nhẹ
nhàng thở ra. Hoàn hảo!
Còn hai tháng nữa, nàng
có dư dật thời gian để
chuẩn bị.

Cố gắng nhớ kỹ mấy cái
tên liên quan đến vụ ám
sát, đọc lại thêm hai lần,
xác định đã ghi nhớ đầy

đủ, Sở Ngọc mới buông tay
Thiên Như Kính ra, khẽ
mỉm cười với hắn: “Đa tạ!”

Lời này là chân tâm thật ý.
Mặc dù nàng dùng thủ
đoạn lừa gạt, nhưng nếu
Thiên Như Kính không
thương hại nàng chút nào,
thì không thể thành công
thuận lợi như vậy được!
Trong chuyện này, một nửa
công lao phải tính trên đầu

Thiên Như Kính.

Bàn tay nàng này giờ vẫn nắm chặt tay hắn đã buông, Thiên Như Kính có chút buồn bã. Lúc này tâm tình Sở Ngọc khá buông lỏng, để lộ sơ hở. Về lý mà nói, xem xong ngày giờ tử vong của chính mình, nàng không thể bình tĩnh như thế! Nhưng Sở Ngọc đang cao hứng, nên không để

tâm đến chuyện này. Mà Thiên Như Kính, thế nhưng tâm tư đang hỗn loạn, cũng không phát giác ra sự bất thường đó.

Có vẻ còn chưa thỏa mãn, Sở Ngọc lại nhìn Thiên Như Kính đầy mong mỏi: “Dù sao ta cũng sắp chết, người làm ơn cho ta biết thêm về cái vòng tay...à không, thần vật. Biết thêm về công

năng của thần vật được không?”

Lúc này, tảng đá nặng nề treo trong lồng ngực Sở Ngọc đã được cởi bỏ, nàng nói muốn xem thứ khác, chẳng qua là “lòng tham không đáy”, muốn nhân cơ hội xin xỏ thêm. Mảnh hình lập thể trong chiếc vòng chưa thu lại, nàng ngẫu nhiên chỉ một mục trong

đó: “Hay là xem cái này đi!”

Ngoài dự liệu của Sở Ngọc, Thiên Như Kính không hề do dự, lặng lẽ đáp ứng yêu cầu của nàng. Phải chăng vì thấy nàng “sắp chết” nên khoan dung hậu đãi hơn?

Ban đầu Sở Ngọc chỉ tùy ý liếc qua, nhưng sau khi bình tĩnh nhìn kỹ, thấy thứ

hiện lên rõ ràng trên màn hình thì nàng liên tưởng ra đó là cái gì. Khuôn mặt nàng cực kỳ sửng sốt, cực kỳ kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 182: Công dụng của chiếc vòng

Sở Ngọc không nhớ mình đã trở về nơi ở như thế nào.

Sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, bước chân phiêu diêu mềm nhũn như đi trên mây. Nàng cứ bước

thấp bước cao như thế,
chậm rãi mà đi.

Sở Ngọc giẫm chân lên bao
bụi hoa cây cỏ quý giá
trong hoa viên, giày lấm
lem đất cát và lá mục. Suýt
sa chân xuống rãnh nước,
nàng chỉ hờ hững cúi đầu
liếc mắt một cái, rồi lại duy
trì y nguyên điệu bộ mòng
du, tiếp tục đi về.

Dáng vẻ này của Sở Ngọc rất giống biểu hiện mất hết sức lực sau một loại vận động nào đó. Bởi vậy, khi thấy Thiên Như Kính vui vẻ sáng khoái đủ mười phần tinh lực đi ra, tất cả mọi người nhìn hẩn với ánh mắt kinh sợ đến mức không thể kinh sợ hơn. Từ đó, nội uyển phủ công chúa xuất hiện lời đồn, rằng thiên sư đại nhân tinh

thông pháp thuật, biết “thái âm bổ dương”, chuyên môn hấp thụ tinh khí của người khác để bồi bổ cơ thể. Hôm nay công chúa đã bị thiên sư “hái hoa”, vân vân và vân vân...

Sở Ngọc không rảnh rỗi chú ý đến ánh mắt người khác, dường như phó mặc cho bản năng dẫn dắt cơ thể trở về. Đến trước cửa

phòng, nàng hờ hững nhìn
mấy người hầu vẫn còn
đang đào xới trên khu đất
gần đó: "Hôm nay làm thế
thôi, các người lui hết ra!"

Đợi bọn họ đi hết, Sở Ngọc
mới chậm rãi rút chìa khóa
từ trong tay áo, mở chiếc
khóa đồng, kéo cửa ra.

Xung quanh không còn
tiếng đào bới nào. Những

nơi mà Sở Ngọc yêu cầu đào ao thả cá là bốn phía quanh nơi ở của nàng. Âm thanh trùng điệp sẽ khiến người ta không dễ dàng phát hiện ra động tĩnh trong phòng nàng.

Cửa vừa mở, bên trong lộ ra một cái đầu. Lưu Tang thấy người mở cửa là Sở Ngọc bèn thở phào: “Công chúa, Lưu Tang vẫn canh

giữ chỗ này cẩn thận.
Không có ai vào đâu!”

Để đề phòng có kẻ đi nhằm
hoặc cố ý vào phòng, Sở
Ngọc không chỉ khóa cửa,
mà còn bố trí Lưu Tang
đứng canh bên trong. Rút
kinh nghiệm trước đây bị
Lưu Tang oán giận, nàng
không coi cậu bé là trẻ con
chưa biết gì nữa, thậm chí
còn cho cậu bé biết một số

thông tin trong chừng mực nhất định và sai cậu đảm nhiệm một vài việc.

Bình thường, chắc hẳn Sở Ngọc sẽ cười cười xoa đầu Lưu Tang, khen ngợi một vài câu. Nhưng bây giờ, nàng chỉ nhìn cậu bé, gật gật đầu như người mất hồn, bước vào trong liền đóng cửa lại.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, dường như mọi sức lực trong người Sở Ngọc bay biến đâu hết. Nàng dựa lưng vào cửa gỗ, hoa văn chạm khắc trên cửa cọ vào sống lưng đau nhói, nhưng bây giờ nàng cũng chẳng buồn để tâm nữa.

Phát hiện Sở Ngọc có vẻ khác thường, Lưu Tang khẽ kéo tay áo nàng: “Công

chúa, người sao vậy?"

Cậu bé gọi mấy lần, Sở Ngọc mới như từ trong mộng du bừng tỉnh lại. Khóe miệng nàng hơi nhếch lên một chút nhưng chẳng giống nụ cười chút nào, dường như muốn nói: "Không sao!"

Không sao mới là lạ đó!

Lưu Tang lo lắng nhìn Sở Ngọc. Biết nàng không muốn nói, cậu bé cũng không thể cố tình tò mò gợi chuyện, chỉ thầm buồn bã. Bỗng nhiên Sở Ngọc đứng thẳng dậy, đi vào phòng ngủ. Cậu bé vội vàng bước theo.

Sở Ngọc đến bên giường. Gầm giường phát ra tiếng đào bới, dưới chân hơi rung

rung, nhưng với bộ dạng
thần thờ lúc này, dường
như nàng không nghe,
không cảm giác được gì
hết. Lẳng lẳng đứng một
hồi, nàng mới cúi người nói
vọng xuống cái hố đen
trong gầm giường: "A Man,
nghỉ tay thôi, đừng đào
nữa!"

Nghe tiếng nàng, Lưu Tang
nhanh chóng đẩy chiếc

giường sang một bên, để lộ một miệng hố sâu có đường kính khoảng hai thước. Hố sâu chừng sáu mét, dưới đáy chính là cửa mở ra một đường hào rẽ sang hướng khác. Chẳng bao lâu, một bóng đen mạnh mẽ nhảy vọt lên. Phần thân trên của hắn để trần, hông quấn một tấm vải bố, cánh tay ngăm đen dính đầy bùn đất.

Một tay A Man cầm cuốc sắt, một tay gạt mồ hôi và bùn đất trên trán. Nhìn hẩn bần lem luốc, Sở Ngọc lấy một tấm khăn lau mặt cho hẩn: "Hôm nay làm đến đây thôi, người về trước đi, ta có việc cần suy nghĩ. Các người chia nhau ra về, trên đường nhớ cẩn thận đừng để ai nhìn thấy, ngày mai lại tiếp tục. Nhớ là phải giữ

bí mật! Chuyện này chỉ ba chúng ta biết, đừng để kẻ khác dò la được!”

Hôm qua sau khi về phủ, Sở Ngọc đã quyết định thực hiện việc này. Nàng cho đào một đường hầm ở dưới gầm giường thông với bên ngoài. Phương pháp này nghe qua thì khá vớ vẩn, vì phủ công chúa rộng mênh mông, muốn đào đường ra

ngoài không dễ dàng gì. Nhưng dựa vào sức lực phi thường của A Man, không phải là không làm được!

A Man đào đất, Lưu Tang vốn nhàn rỗi giờ được phân công chuyển đất lên trên. Hiện giờ, trong phòng Sở Ngọc đã có một đồng đất đá chiếm một phần ba diện tích phòng, đợi đến đêm khuya sẽ xử lý sạch sẽ.

Hố sâu và đồng đất đá, hiện tại trong mắt Sở Ngọc dường như mất đi ý nghĩa. Nàng đảo mắt quanh phòng. Mặc dù mọi việc vẫn tiến hành theo đúng kế hoạch, nhưng lúc này nàng không có chút hào hứng nào.

A Man ngạc nhiên: “Ta vẫn chưa mệt mà!” Không phải

nàng muốn nhanh chóng
đào đường ra ngoài sao?
Bây giờ vẫn còn sớm, có
thể đào thêm nửa ngày
nữa!

Sở Ngọc miễn cưỡng mỉm
cười: "Không mệt cũng cứ
về nghỉ đi! Ngoan, hãy
nghe lời!"

Thấy Sở Ngọc cương quyết,
A Man cũng thành thật gật

đầu, kéo giường nàng về vị trí cũ, bỏ cuốc xuống rồi xoay người đi ra ngoài. Lưu Tang vẫn đứng nguyên tại chỗ, chần chừ một lát rồi mới nói ngập ngừng: "Công chúa...nếu có chuyện gì, thì đừng ngại nói ra! Tuy em còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn có thể chia sẻ với công chúa phần nào đó..."

Nghe Lưu Tang nói những

lời này, rớt cuộc Sở Ngọc mới nở nụ cười thật sự. Nàng xoa đầu cậu bé, thấp giọng: “Được rồi, ta tự có chừng mực, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Lưu Tang cắn môi: “Đã thế thì...em đi!” Cậu bé đi được hai bước, liền ngoái lại, ngoái nhìn Sở Ngọc. Thấy nàng không giữ mình ở lại, cậu bé thất vọng, chậm rãi

rời đi.

Cho đến khi tiếng bước chân xa dần, bên ngoài có tiếng đóng cửa lại, Sở Ngọc mới khẽ thở dài, lẩm bầm: “Nếu chuyện này có thể nói ra được...thì tốt biết bao!”

Sở Ngọc nằm xuống giường, thả lỏng cơ thể. Nàng khẽ nhắm mắt, trong đầu lại hiện ra tình hình lúc

trước.

***

Trong vòng tay của Thiên Như Kính, có một mục gọi là "Thời". Nàng vốn cho rằng cái đó tương tự như lịch vạn niên, đánh dấu trình tự thời gian. Nhưng hôm nay khi mở ra xem cụ thể, nàng mới biết đó là hình nổi minh họa cho

thuyết "tam duy" *

(*)Thuyết tam duy: Theo học thuyết này, vũ trụ biến động không ngừng. Đơn vị vũ trụ như tế bào, con người, gia đình, xã hội, quốc gia, thế giới cũng biến động không ngừng. Tam duy gồm duy lý, duy vật và duy tâm, tác động trên mỗi đơn vị vũ trụ cũng liên tục thay đổi. Một khi đạt được

sự cân bằng giữa tam duy,
vũ trụ phát triển điều hoà;
mất cân bằng tam duy sẽ
đưa đến xáo trộn, huỷ diệt.
Sống thuận hoà theo sự
cân bằng, biến động tam
duy, loài người sẽ đạt được
hạnh phúc, thế giới sẽ bình
yên.

Mặt ngang là bản đồ thế
giới, mặt dọc là sự giao
thoa phức tạp giữa các

đường thẳng, đường cong.
Trên các đường cong có
những đoạn đánh dấu thời
gian.

Ngoài ra, còn có các lỗ
hổng thời gian, cú nhảy
vượt thời gian, thứ tự
không gian. Tổng hợp tất
cả các tư liệu có được, Sở
Ngọc đi đến một kết luận
khiến bản thân nàng cũng
kinh hãi: chiếc vòng này

còn có công dụng...

Xuyên qua thời gian và không gian.

Khi những chữ này hiện ra trong đầu, trái tim Sở Ngọc dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

QUYỂN 4

Chương 183: Mong ước xa vời

Sở Ngọc chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày được trở về.

Quãng thời gian ở thế kỷ hai mươi mốt, đối với nàng phảng phất như một ảo mộng xa xôi, mãi mãi trong

đời này chỉ là quá khứ.

Không ngờ, nàng bỗng thấy ánh sáng hi vọng lóe lên ở phía chân trời.

Khi hiểu ra đó là cái gì, Sở Ngọc phải dùng toàn lực khổng chế và tự chủ, mới không xúc động lao đến cướp chiếc vòng của Thiên Như Kính.

Chưa từng bao giờ vui
sướng phát điên, vội vã
đến như vậy!

Dường như mọi sắc thái
tình cảm và âm thanh từ
bốn phương tám hướng
đều ùa về, chồng chất
trong đầu nàng, khiến cho
trong phút chốc, nàng
không còn nghe thấy hay
nhìn thấy bất kỳ điều gì
khác.

Lần này sau khi trở về, nàng sẽ mang thân phận gì, sẽ thích thể nào với người thân trong gia đình về những kiến thức, kinh nghiệm mà mình có được? Quá trình trở về liệu có xảy ra nguy hiểm hay không? Những tiểu tiết này, sau khi chậm rãi suy tính, nàng mới nghĩ đến. Nhưng khả năng "có thể trở về" vẫn có

sức cảm dỗ tuyệt đối, khiến tất cả những nghi ngại khác trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Chỉ cần có thể trở về, cho dù là thân phận, cách thức gì hay gặp bao nhiêu nguy hiểm, nàng vẫn cho rằng đây là cơ hội đáng giá thử nghiệm 100%.

Trước đây nàng rất hâm

mộ Thiên Như Kính vì có được chiếc vòng, nhưng chỉ là hâm mộ mà thôi, chứ không có ý nghĩ cướp đoạt. Còn bây giờ, tâm tư nàng đã phát sinh thay đổi khổng lồ.

Nhất định phải có được!

Khao khát mãnh liệt như cháy rục trong huyết quản, khiến cả người nàng cứ mơ

mơ màng màng.

Ngay cả khi nỗ lực để sống sót, để tồn tại, nàng cũng chưa bao giờ có mong mỏi cuồng nhiệt đến như vậy. Trong phút chốc, nàng vô cùng ghen tỵ với Thiên Như Kính. Hẳn sở hữu một bảo vật vô giá như vậy mà không biết.

Chậm rãi tỉnh táo lại, Sở

Ngọc mới nghĩ đến một vấn đề thực tế, lập tức khiến nàng rơi từ trên mây xuống đầm lầy. Đó là: cướp đoạt như thế nào?

Chiếc vòng có tác dụng bảo hộ mạnh mẽ đối với người mang nó, sử dụng bạo lực hiển nhiên là không có tác dụng. Huống chi hiện tại nàng bị Lưu Tử Nghiệp giam lỏng, không thể sử

dụng bạo lực nào cả.

Sở Ngọc nằm yên lặng trên giường, cố gắng áp chế ý nghĩ không thiết thực trước mắt. Nàng đã từng nghĩ đến chuyện, năm đó Dung Chỉ giao đấu với Thiên Như Nguyệt, với tài năng của hắn, chắc chắn đã dùng nhiều thủ đoạn, vậy mà cuối cùng đều thất bại.

Có điều...

Hình như Dung Chỉ đã từng nói, Thiên Như Kính kém xa sư phụ hẳn là Thiên Như Nguyệt. Nếu là Dung Chỉ, liệu có biện pháp gì không?

Ý nghĩ này chỉ như ảo ảnh "hoa trong gương, trăng dưới nước", nàng thậm chí còn không biết hiện giờ Dung Chỉ ở đâu.

***

Dung Chỉ ngồi trong
khoang xe ngựa. Xe xóc
nảy liên hồi, nhưng động
tác của hấn lại vững vàng
yên ổn như trên mặt đất.
Trước mặt hấn là một bàn
trà hình vuông và giấy bút.
Ngồi trong xe, hấn viết khá
chậm, nhưng nét chữ vẫn
đẹp đẽ, vuông vức và ngay

ngắn.

Hạc Tuyết ôm trường kiếm, ngồi hơi chếch ở phía đối diện Dung Chỉ. Sáng nay từ lúc bắt đầu khởi hành, Dung Chỉ ngồi viết gì đó, thỉnh thoảng dừng lại suy tư, rồi lại viết tiếp. Trên mỗi tờ giấy chỉ có vài chữ ít ỏi, sau đó hắn gấp lại cất đi. Hạc Tuyết đã từng hiếu kỳ ngó xem Dung Chỉ viết

gì. Dung Chỉ cũng rất hào phóng cho xem, nhưng hẳn chẳng hiểu mô tê gì cả.

Chỉ là những con chữ vô nghĩa tập hợp cùng một chỗ, không tạo thành câu

Hạc Tuyết cũng có kiến thức về mặt này. Hẳn biết Dung Chỉ đang sử dụng một loại mật hiệu nào đó. Nếu không phải người

trong cuộc, đọc sẽ không hiểu gì. Hèn chi mà Dung Chỉ không sợ hấn nhìn thấy!

Chẳng qua Hạc Tuyệt hơi tò mò. Từ sáng đến giờ, Dung Chỉ đã viết khoảng sáu, bảy mươi tờ giấy. Số giấy hôm qua hấn mua ở thị trấn đã vơi đi một nửa. Rốt cuộc là chuyện gì mà phải viết nhiều như thế,

mà đến giờ chưa có ý dừng bút?

Hắn có dự cảm, mỗi chữ, mỗi câu mà Dung Chỉ viết chỉ như một dòng nước nhỏ, nhưng hợp sức lại, sẽ tạo nên một trận hồng thủy.

Nhưng hắn không ngờ rằng, trước khi viết xuống từng điều, trong đầu Dung

Chỉ đã vạch sẵn một trận đồ bát quái, khổng lồ, phức tạp, nhưng tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Dung Chỉ lại viết một trang nữa rồi ngược mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Tiếp xúc với ánh mặt trời chói chang, mắt hấn bỗng tối sầm lại, cả người gục xuống.

Hạc Tuyệt nâng Dung Chỉ

dậy, để hấn nằm dựa trong lòng mình. Dung Chỉ nhắm nghiền mắt, khuôn mặt trắng bệch như tuyết, khóe miệng đỏ tươi. Lại thổ huyết!

Hạc Tuyết lấy khăn lau vết máu đang chảy thành dòng trên khóe miệng Dung Chỉ.

Bọn họ chỉ mới đồng hành hai ngày, việc này cũng

không phải mới xảy ra lần đầu tiên. Ban đầu, Hạc Tuyệt tưởng Dung Chỉ có âm mưu gì đó. Sau nhiều lần, hắn mới hiểu ra, cơ thể Dung Chỉ đã suy yếu đến cùng cực. Nhưng mỗi lần nhìn thấy, hắn lại ngạc nhiên như chứng kiến lần đầu.

Dung Chỉ tạo ra cảm giác quá mạnh mẽ, quá...áp

đảo.

Kể từ lần đầu tiên giao đấu, Hạc Tuyệt luôn rơi vào thế yếu. Hắc có sức mạnh và kiếm thuật cao cường, lại luôn bị Dung Chỉ đùa bỡn trong lòng bàn tay. Cho nên dù biết rõ Dung Chỉ rất gầy yếu, hắc lại thường xuyên quên mất. Nếu không phải giữa hai người có giao ước, hắc đã

mấy lần manh động có ý
nghĩ thử giết chết Dung
Chỉ, suýt nữa đã thực hiện
rồi!

Từ khi lọt lòng đến nay, lần
đầu tiên Hạc Tuyết gặp
một người khiến hấn dè
chùng và sợ hãi như thế,
lần đầu tiên bị mất tinh
thần trước đối phương như
vậy! Ngay cả sư phụ dạy
kiếm thuật cho hấn, hay

phụ thân truyền lại tổ chức thích khách cho hãn cũng chưa từng khiến hãn kính sợ đến như vậy. Mà người đó, nực cười thay, lại có vẻ ngoài thư sinh yếu đuối, ốm đau bệnh tật.

Một lúc sau, Dung Chỉ chậm rãi mở to mắt, nhoẻn miệng cười. Nụ cười như xưa tan vẻ tái nhợt, tiêu tụy trên gương mặt hãn.

Hắn tạ ơn Hạc Tuyết, lại
ngồi thẳng trước kỷ trà,
tiếp tục công việc dở dang.

***

Dung Chi đang viết chữ.
Mà ở một nơi khác, cùng
lúc đó, Tiêu Biệt cũng đang
viết.

Hắn viết một phong thư.

Trong khoang xe ngựa phi nhanh, ở một góc đốt lư hương ấm áp, trên sàn xe phủ thảm lông dày. Dù xe xóc nảy, thảm lông dày mịn vẫn cho người ta cảm giác yên ổn, thoải mái.

Thư của Tiêu Biệt rất đơn giản, đại ý nói sắp về nhà, hơn nữa sẽ tình nguyện nghe theo sự sắp xếp của gia tộc.

Xe ngựa đang chạy ra cửa Đông của thành Giang Lăng, qua Họa Phiến Sơn, hướng thẳng đến nơi ẩn cư của Thương Hải.

Tiêu Biệt quyết định ở lại Giang Lăng thêm nửa tháng, dùng khoảng thời gian này để thuyết phục Thương Hải trợ giúp hắn. Trước đây hắn trăm mê

trong tiếng đàn, không màng đến chuyện tranh giành quyền lực của gia tộc. Nếu bây giờ hấn trở về đảm nhiệm vị trí, tất nhiên sẽ gặp nhiều cản trở. Theo như hấn biết, võ công cái thể của Thương Hải đúng là thiên hạ đệ nhất. Nếu được Thương Hải trợ giúp, việc lớn sẽ thuận lợi vô cùng!

Quan trọng là, Thương Hải bị mù. Xưa nay chưa từng có vị minh chủ nào lại bị tàn tật cả! Thương Hải chỉ có thể làm thần tử, làm người phò tá trợ giúp, không thể “đảo khách thành chủ”!

Chọn chí sí, chọn thần tử, Thương Hải là lựa chọn tốt nhất, bởi vì hẳn khó có thể đứng độc lập để mưu đồ

việc lớn.

Ánh mắt chạm đến cây đàn ở bên, khóe mắt Tiêu Biệt hiện lên vẻ đau xót. Những lời đoạn tuyệt của Sở Ngọc vẫn còn văng vẳng bên tai, đã thổi bùng lên ngạo khí của hắn.

Không có Tiêu gia ủng hộ, hắn chỉ là một thư sinh chơi đàn giỏi hơn người mà

thôi, đối với nàng chẳng
mảy may có ý nghĩa gì!
Nhưng khi tay đã nhúng
chàm, dẫn thân vào tranh
giành quyền lực, hẳn có
còn tư cách chạm vào âm
thanh tao nhã xuất trần kia
không?

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 4

Chương 185: Thù đường thiên kim tử

Nửa đêm, Sở Ngọc bỗng giật mình tỉnh giấc, khuôn mặt giàn giụa nước mắt.

Đó là một giấc mộng bi thương. Trong mơ, nàng liều mạng đuổi theo người thân trong gia đình, nhưng

không tài nào đuổi kịp.
Xung quanh là hình ảnh
nhà cao tầng, không khí ô
nhiễm nghiêm trọng. Dù
sao đó cũng là môi trường
sống quen thuộc của nàng,
dù không khí thời cổ đại có
tươi mát, trong lành bao
nhiêu, nàng vẫn nhớ khôn
ngươi bầu không khí vẫn
đục ngày xưa.

Bóng dáng người thân mất

hút dần, cảnh sắc chung quanh cũng nhạt nhòa đi, dần biến thành đêm tối sâu thẳm thẳm, cứ thế nuốt chửng nàng.

Sau đó, nàng bừng tỉnh dậy.

Giấc mộng vừa rồi đã trở nên mơ hồ, Sở Ngọc chỉ còn nhớ được láng máng. Nhưng cảm giác tuyệt vọng

đơn độc, vĩnh viễn không thể chạm tới thì vẫn còn rõ ràng trong lòng ngực, không thể nào tan biến được.

Nàng đã từng bắt buộc mình quên đi, nhưng khi phát hiện ra vật sở hữu của Thiên Như Kính, tất cả lại một lần nữa tái hiện, khắc sâu, khiến ngay cả trong mơ cũng khiến nàng

không khỏi rơi lệ.

Sở Ngọc ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào bóng tối cho đến khi trấn tĩnh lại, nước mắt cũng khô đi thì mới thở nhẹ một hơi, lầm bầm: "Thật là...không phải đã nói...không được yếu đuối nữa cơ mà?"

Bây giờ là khoảng nửa đêm về sáng, bầu không khí se

lạnh yên tĩnh. Sở Ngọc tỉnh giấc, không ngủ lại được, bèn quan sát bốn phía xung quanh. Trừ chuyện của Thiên Như Kính, việc thay đổi giường ngủ có lẽ cũng là nguyên nhân khiến nàng gặp ác mộng.

Phòng ngủ đã bị một đồng bùn đất chiếm cứ, nếu muốn ngủ ở đằng kia thì phải ngửi mùi ẩm ướt. Tuy

không đến nỗi khó ngủ lắm, nhưng vẫn còn sự lựa chọn khác. Thế là Sở Ngọc quyết định ngủ ở chiếc giường ngoài sảnh – chỗ mà nàng vẫn thường dựa lưng nghỉ tạm.

Hơi lạnh ban đêm len lỏi trong phòng, ngoài sảnh không phải nơi thích hợp để ngủ qua đêm. Sở Ngọc ôm chăn gấm, chậm rãi đi

vào phòng ngủ. Nhìn thấy đồng đất cao gần đến xà nhà, thậm chí nàng lại có cảm giác bình tâm yên ổn.

Cảnh xa hoa tao nhã trong phòng không phù hợp với đồng bùn đất. Mà mùi đất ẩm ướt lan tỏa khắp nơi, thậm chí át cả mùi hương trầm.

Sở Ngọc yên lặng quan sát,

rốt cuộc không khỏi bật cười: sao nàng có thể nghĩ ra cách chạy trốn vụng về, nhọc nhằn như thế nhỉ?

Về phía Thiên Như Kính, tạm thời sẽ không có mưu đồ gì. Mọi kế sách của nàng, ưu tiên số một là để thoát thân.

***

Trong cung, có một người cũng không ngủ được như Sở Ngọc. Đó là người đang bị giam cầm – Lưu Úc.

Lúc này, nếu không có khả năng nhìn thấu tương lai, ai có thể nghĩ sau này hắc sẽ lên ngai vàng, nắm trong tay một nửa giang sơn?

Bởi vì vị hoàng đế tương

lai, đang khổ sở, thê thảm đến cực điểm.

Trên người hần là những vết roi chằng chịt. Sáng nay, tâm tình Lưu Tử Nghiệp không tốt, lại trút giận lên hần. Đêm thu, hơi lạnh càng lúc càng sâu, một lớp quần áo mỏng không thể cản được cái rét. Hôm nay sau khi bị đánh, hần ngất đi nên bỏ lỡ giờ

cơm. Bây giờ Lưu Úc vừa đói vừa lạnh, bị nhốt trong lồng sắt. Suốt thời gian qua, hắn ăn cơm thừa canh cặn, ngủ trên đồng rơm, đốt củi cho đỡ rét, không một ngày nào thoải mái.

Hai vương gia cùng bị cầm tù với hắn đã ngủ say. Dù trong hoàn cảnh khổ sở giống nhau, nhưng bọn họ càng lúc càng quen với

cảnh bị đầy đọa, trong lúc này vẫn có thể ngủ say sưa.

Lưu Úc động dậy cơ thể, cố gắng làm nóng chân tay đang lạnh lẽo, cứng đờ vì rét, nhưng lại chạm đến vết thương trên người. Cơn đau khiến hắn hít vào một ngụm khí lạnh, mà khi mở mắt ra, bỗng thấy một người đứng trước cũ.

Người đó mặc áo đen trùm kín đầu, toàn bộ cơ thể từ đầu đến chân như giấu kỹ trong bóng đêm và mũ áo, chỉ để lộ chiếc cằm cong cong gợi cảm.

Vừa thấy người này, Lưu Úc không hiểu lấy được sức lực từ đâu. Bất chấp toàn thân đau đớn, hắn vội bám lấy cạnh lồng sắt, khế cật

tiếng khàn khàn: “Người tới rồi...Lúc nào thì có thể cứu ta ra?”

Người đó ngồi xổm xuống nhìn Lưu Úc, từ mũ trùm đầu phát ra giọng nói lạnh lùng, khiến Lưu Úc sởn cả da gà: “Đây là hoàng cung, hộ vệ canh phòng cẩn mật. Ta đi một mình đã không dễ dàng gì, sao có thể mang Tương Đông vương

ra được?"

Lưu Úc chờ dẫn buông tay, gục xuống sàn: "Đã không thể, người tới gặp ta làm gì?"

Người đó rút ra ba tấm áo lót trong làm bằng lông thú cao cấp, đặt xuống nền đất phía trước cũi sắt: "Ta đến để báo với vương gia, đã tìm được thuộc hạ tâm

phúc của người, Nguyễn
Điền Phu và Lý Đạo Nhi.
Hai người này một lòng
trung thành với vương gia,
sẽ được bố trí bên cạnh
hoàng đế. Bọn họ sẽ tìm cơ
hội đối phương sơ hở để
hành động, phế đế lập
người lên..."

Người kia càng nói, Lưu Úc
càng mở to mắt.

Người áo đen nói thật nhanh, rồi khom người cúi xuống gần chỗ Lưu Úc: “Nhưng mà trước đó, mong Tương Đông vương hãy bảo trọng tính mạng. Chỉ khi người giữ được mạng sống, thì mới chờ được đến ngày đó! Áo này mặc lót bên trong, đừng để kẻ khác phát hiện ra! Nếu không, hoàng đế sẽ phát hiện ra là vương gia được trợ giúp,

hậu quả khôn lường!”

Nghe những lời người đó nói, trong lòng Lưu Úc lại dấy lên hi vọng. Nhưng nhìn ba tấm áo giống nhau, hẩn hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Một mình ta sao mặc nổi ba áo? Còn hai chiếc thì giấu ở đâu?”

Người kia đã định xoay người rời đi, nghe thấy Lưu

Úc nói thì dừng lại. Hần hừ một tiếng hơi giễu cợt, rồi chậm rãi đáp lời: "Bên cạnh ngài không phải còn có hai vương gia tôn quý sao? Ta không thiên vị ai hơn ai đâu!"

Đợi người kia đi xa rồi, Lưu Úc nhanh chóng cởi áo ngoài, chọn lấy tấm áo lông dày nhất mặc vào trong, cảm thấy ấm áp hẳn lên.

Nhưng nhìn hai chiếc kia cũng mềm mại ấm áp không kém, hẳn thấy tiếc rẻ bèn cố gắng mặc thêm. Thân hình lập tức béo lên bất thường, mà nửa người trên cũng bí bức khó chịu. Hẳn chỉ còn cách nhanh chóng cởi ra, nhìn hai vị huynh đệ đang ngủ say, thấp giọng: “Lợi cho các người quá!”

Vừa định đánh thức hai người kia dậy để thay áo, Lưu Úc bỗng giật mình nghĩ ngợi. Ba người bọn họ cùng ăn cùng ở, cùng chịu khổ. Hắn mặc thêm áo, có thể giấu được người khác, nhưng sao giấu được hai người này? Nếu chỉ một mình hắn có áo, không tránh khỏi bị đổ kỵ ghen ghét. Người kia đem ba chiếc áo tới một lúc, không

phải để bịt miệng bọn họ
sao?

***

Lưu Úc cảm thấy lạnh,
Vương Ý Chi cũng thấy
lạnh.

Nơi hắc dừng chân là ở
phía bắc Nam Tống, đã đi
vào địa phận Bắc Ngụy. Nơi
này không khí mùa thu

càng rõ rệt, bắt đầu lạnh thấu xương. Nhưng Vương Ý Chi không để tâm đến gió thu lạnh lẽo thổi xào xạc. Hắn đang nhàn nhã ngồi dưới mái hiên một ngôi nhà, mắt lấp lánh ý cười, dường như đang ngắm cảnh đêm.

Đêm nay không trăng không sao, chẳng có cảnh đẹp nào ngoài bóng tối hun

hút sâu vô tận.

Nhìn bóng đêm khiến hấn
nhớ đến đôi mắt Dung Chi,
cũng tối đen thâm trầm,
sâu không thấy đáy.

Khẽ bật cười, chợt Vương Ý
Chi thấy có một giọt nước
lạnh buốt, thuận theo gió
đáp xuống gương mặt hấn.
Nghiêng đầu, giơ tay ra
không trung, hấn liền hứng

được hai ba hạt mưa.

Một lúc sau, mưa dần dần nặng hạt. Mưa thu không lớn lắm, chỉ tí tách, rả rích rơi, mang theo không khí đìu hiu, càng làm người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc Vương Ý Chi đến, thôn trang nhỏ này vừa bị giặc cướp càn quét, không một bóng người. Trong phạm vi

hơn mười trượng, trừ hẳn ra, chỉ có duy nhất một người trong phòng là còn sống.

Vương Ý Chi mặc áo gai thô ráp, hành trình phiêu bạt cũng khiến khuôn mặt hẳn thêm gầy guộc, phong trần. Nhưng so với lúc ở Kiến Khang, hẳn càng tự tại, thoải mái hơn. Ngay cả mưa lạnh đêm thu cũng

không ngăn cản được nụ cười trên gương mặt hắn.

Mưa cứ tí tách rơi, khoảng hiên rộng chừng một thước giờ ướt sũng. Một giọt nước theo mái hiên run rẩy rơi xuống, nhỏ xuống ngay mũi giày của Vương Ý Chi. Cùng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân ồn ào ở phía xa xa càng lúc càng đến gần, ý cười trong mắt

càng đậm.

“Rốt cuộc đã tới!”

Gió, mưa, đêm tối lạnh lẽo.
Một vài người không thể
ngủ say.

PS: Mình không dịch nghĩa
được tiêu đề chương này
nên tạm thời để nguyên,
sorry cả nhà! Thêm nữa,

không hiểu bản cv nhằm
hay tác giả nhằm mà
không thấy chương 184
đâu cả!

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 186: Thiên hạ chia đôi

Vương Ý Chi đang chờ người, cuối cùng đối phương đã đến.

Bảy người xuyên qua màn mưa từ đằng xa chạy đến, người trước người sau.

Mưa táp ướt sũng quần áo và trường kiếm của bọn họ.

Khi còn cách Vương Ý Chi khoảng hơn một trượng, bọn họ dừng lại, đứng dàn hàng ba trước bốn sau, khuôn mặt hiện rõ vẻ phong sương mỗi mặt.

Vương Ý Chi vẫn ngồi thành thoi, ngược mắt lên khe khẽ mỉm cười. Ngay cả

tại nơi hoang vu thôn dã này, khi hấn mỉm cười cũng giống như ngọc minh châu tỏa sáng, chân mày khóe mắt đầy vẻ ung dung phong độ của công tử quyền quý.

Nhìn Vương Ý Chi, cả bảy người không khỏi sửng sốt. Bọn họ cũng từng gặp nhiều người quý phái sang trọng, nhưng chưa từng

thấy ai phong độ như người này, giống như ngọc quý rục rở giữa đám ngói vụn, như hạc giữa bầy gà.

Trong giờ phút sinh tử, mặt không biến sắc.

“Ta hơi mệt rồi!” Vương Ý Chi cất tiếng “Truy giết suốt từ Nam Tống đến Bắc Ngụy, các người ngày càng được thể lẫn tới! Ta vốn

không muốn làm hại ai, nhưng bây giờ xem ra, cực chẳng đã phải ra tay thôi!” Lối hăn nói ung dung tao nhã, hòa quyện giữa sát ý và sự lịch lãm. Vì vậy, mặc dù hăn đang nêu tuyên ngôn đả thương người khác, vẫn chẳng có kẻ nào nâng cao cảnh giác.

Vương Ý Chi còn chưa dứt lời, liền có một thích khách

cảm thấy hoa mắt, cổ chột
lạnh lạnh. Hình ảnh cuối
cùng mà tên đó nhìn thấy,
là ánh mắt bình thản của
Vương Ý Chi.

Hắn xuất thủ lúc nào vậy?

Lúc ngã xuống, thích khách
vẫn còn đang thắc mắc.

Lúc thích khách ngã xuống,
Vương Ý Chi vứt bỏ thanh

đoản kiếm, thuận theo cơ thể tên kia đang đổ gục, đoạt lấy trường kiếm của hắn. Đoản kiếm là hắn tình cờ nhặt được, nếu có thể thay một cái tốt hơn, tất nhiên là hắn không khách sáo!

Cầm thanh kiếm, Vương Ý Chi lại khẽ cong khóe miệng, đạp chân một nhịp chĩa thẳng kiếm sang tên

thích khách thứ hai. Mặc dù là chiêu sát thủ, nhưng động tác của hắn vẫn mang vẻ tao nhã bẩm sinh của công tử tôn quý, giống như vừa bẻ một nhành liễu rồi chuyển tay tặng cho người ta.

Lại một nét thoáng hiện trên cổ, trong ánh mắt không thể tin được của đối phương, giải quyết tiếp tên

thứ hai.

Đến tên thứ ba, rớt cuộc tên kia phản ứng kịp, thoát chết trong tích tắc, chỉ lưu lại một vết máu ở bờ vai. Vương Ý Chi cười cười có ý tiếc rẻ, lại xoay cổ tay đâm sang tên thứ tư.

Không sao ngờ được! Vị quý công tử trông đơn giản thế này đột nhiên lại biến

thành sát tinh, trong nháy mắt giết luôn hai người. Bọn chúng đuổi theo từ Nam Tống đến Bắc Ngụy, Vương Ý Chi không ngừng lẩn trốn tránh né, tận lực tìm đủ mọi cách để không phải giao tranh. Không ngờ, bỗng nhiên trong lúc này hắn lại phản công, hơn nữa, lại có kiếm thuật cao minh như vậy!

Màn mưa lạnh buốt vẫn rơi
tí tách không ngừng nghỉ,
Mưa tấp trên nóc nhà, theo
mái hiên nhỏ giọt xuống,
khí lạnh cùng với hơi nước
tầng tầng lớp lớp mờ mịt.
Gương mặt Vương Ý Chi lúc
này cũng đầy nước mưa.
Tóc hắt ướt đầm, mấy sợi
tóc lòa xòa trên trán càng
làm nổi rõ khuôn mặt tuấn
mỹ.

Trên người hắn đã có mấy vết thương. Máu từ vết thương chảy ra, hòa với nước mưa thấm vào quần áo, khiến y phục như có vài chỗ nhuộm màu hồng đậm.

Vương Ý Chi thở dài, rút thanh kiếm cắm sâu trên cổ đối phương ra, nhìn tên kia từ từ ngã xuống. Thi thể thứ năm.

Hơi cười cười, Vương Ý Chi bước qua xác người nằm dưới đất, tiến vào ngôi nhà tranh ở phía sau. Hắn chưa đến cửa, chiếc cửa gỗ cũ kỹ đã kéo kẹt mở ra. Một nam tử đứng đỏ, người loang lổ máu khiến cho người ta khó nhận ra y phục trên người hắn là của tầng nhân. Giữa ấn đường là một vết chu sa đỏ rực, tóc trên đầu mới dài gần

một phân.

Vương Ý Chi mỉm cười với tăng nhân: "Tịch Nhiên, sao lại ra đây? Vết thương của người còn chưa lành, hãy vào trong nằm nghỉ đi!"

Ánh mắt Tịch Nhiên đảo qua người Vương Ý Chi, rồi lại nhìn đến những thi thể ở phía sau hắn, trong mắt

xẹt qua tia đau đớn: “Cư sĩ vì cứu ta mà tay đã nhuộm máu, làm tổn hại đến bản thân mình, hoàn toàn là lỗi của Tịch Nhiên này!”

Vương Ý Chi mỉm cười kéo Tịch Nhiên vào nhà, không để hắn phải nhìn những thi thể kia thêm nữa.

Nếu muốn thực sự truy vấn ngọn nguồn tội lỗi, thì Tịch

Nhiên bị trọng thương, bị người ta truy giết đều là do hấn.

Lúc trước hấn phát hiện ra một vài điểm khác thường, muốn nhắc nhở Sở Ngọc. Nhưng khi đó hấn đang chuẩn bị rời đi nên thuận tiện phó thác lại cho Tịch Nhiên. Không ngờ giữa chừng phát sinh biến cố, khiến Tịch Nhiên bị liên lụy.

Tịch Nhiên thoát chết chạy trốn, nhưng có một nhóm người nhận dạng được hắn, đuổi theo truy sát đến tận Giang Lăng là nơi Vương Ý Chi đang tạm dừng chân.

Mặc dù thuở thiếu thời, Vương Ý Chi có học kiếm thuật nhưng xưa nay không thích giao đấu, gặp

thích khách chỉ tìm cách tránh đi. Vừa lúc hấn quyết định rong ruổi đến Bắc Ngụy, liền dẫn Tịch Nhiên đi cùng. Không ngờ rằng, khi tiến vào Bắc Ngụy, bọn thích khách lúc trước chỉ lén ra tay, bây giờ công khai đuổi giết, không còn e ngại sợ sệt gì nữa khiến hấn phải nghiêm túc đối mặt với vấn đề.

Hắn quyết định đưa Tịch Nhiên đến nhà một người bạn thân ở Bắc Ngụy, để Tịch Nhiên có điều kiện dưỡng thương thật tốt. Nếu mang theo cả đám thích khách đến, sẽ làm liên lụy thêm một người bạn nữa, không tốt chút nào!

Không thể dùng lời, chỉ có dùng kiếm!

Tối nay, nơi này trở thành
tử địa do hắc đặc biệt
chuẩn bị!

Nhìn thần sắc trầm tư trên
gương mặt Vương Ý Chi,
Tịch Nhiên càng thêm hồ
thẹn. Hắc biết rõ về Vương
Ý Chi, xuất thân hiển quý
nhưng chưa từng hại một
mạng người nào. Hôm nay
bằng hữu này chỉ vì hắc
mà phá giới!

Bắt gặp ánh mắt của Tịch Nhiên, Vương Ý Chi liền hiểu ngay hắn đang nghĩ gì. Đặt Tịch Nhiên nằm xuống giường, hắn bật cười: "Giết thì giết, việc này xuất phát điểm là do ta! Chẳng lẽ chỉ vì đã giết người, ta không còn là Vương Ý Chi nữa sao?"

Vết thương của Tịch Nhiên

vẫn không có tiến triển, cố
gắng chống đỡ không dễ
dàng gì. Thấy Vương Ý Chi
tỏ vẻ thoải mái nhẹ nhàng,
rốt cuộc hẳn cũng yên tâm,
lại nhắm mắt mê man.

Mỉm cười nhìn Tịch Nhiên
ngủ say, Vương Ý Chi quay
lại vách tường phía nam, là
hướng về Kiến Khang,
dường như có thể nhìn đến
một phương trời xa xôi nào

đó: “Công chúa, thấy thư ta để lại, nàng cũng phải phát giác ra chứ?”

Hắn không gấp gáp trở về Kiến Khang để cảnh báo cho Sở Ngọc. Tin tức lưu lại cho nàng đã nói đầy đủ. Hơn nữa, đối với Sở Ngọc, hắn vẫn luôn tin tưởng ở năng lực của nàng.

Chỉ có điều...

“Bắc Ngụy, Bắc Ngụy...”
Vương Ý Chí thì thảo hai lần, hàng mi cong dài khể rung rung.

Sau khi vào Bắc Ngụy, bọn thích khách không còn e sợ gì cả. Điều này phải chăng có nghĩa, bọn chúng đến từ chính Bắc Ngụy? Mà Dung Chỉ, liên quan gì với Bắc Ngụy?

“Dung Chỉ...”

***

“A tỷ...” Hơi lạnh bên ngoài tương phản với sự ấm áp mềm mại trong chăn gấm, khiến Lưu Tử Nghiệp không khỏi cuộn tròn, rụt đầu vào chăn.

Làn mi hấn nhú chặt. Cho

dù trong mơ, gương mặt vẫn hiện vẻ thống khổ bất an.

Trở mình, tiểu hoàng đế tàn khốc bạo ngược lắm bằm trong mộng: “A tỷ... đừng trách ta!”

QUYỂN 4

Chương 187: Dung Chỉ trở về

Ban ngày A Man làm chuột chũi đào đất, Lưu Tang phụ trách cho bùn đất vào thùng, dùng dây thùng kéo lên. Buổi tối, bọn họ thừa dịp đêm khuya yên tĩnh, mang số bùn đất đào được đổ ra cạnh bờ ao ở

bốn phía quanh nhà. Bởi vì lúc đào ao cũng đào lên rất nhiều bùn đất, đánh đồng xung quanh, nên thêm một ít hay thiếu một ít cũng không khiến người khác quá chú ý.

Để tránh hai bọn họ làm việc xong chạy lung tung bị người ta bắt gặp, Sở Ngọc dứt khoát bắt cả hai ở lại luôn trong biệt viện của

mình, tránh lộ diện quá nhiều gây nghi ngờ. Chỉ có điều, việc này lại làm xuất hiện một phiên bản lời đồn mới trong phủ công chúa.

Liên tục mấy ngày đào bới, ngay cả với người có thần lực bẩm sinh như A Man cũng là một gánh nặng không dễ dàng gì. Còn Sở Ngọc có mỗi một nhiệm vụ là đứng chỉ đạo, suốt ngày

săm soi việc thi công bốn
cái ao, lúc thì nói muốn ao
hình vuông, lúc thì đòi hình
tròn, lúc lại chuyển sang
hình tam giác, thậm chí cả
hình hồ lô. Nàng thay đổi ý
kiến xoành xoạch, mục
đích là gây sức ép để kéo
dài thời gian thi công, giúp
A Man có thêm thời gian
đào và che giấu được kỹ
càng hơn.

Ban ngày Sở Ngọc tích cực soi mói, ban đêm ngủ yên ổn trong phòng. A Man và Lưu Tang ngoài lúc đào hầm ngầm, đến đêm còn phải xử lý đồng bùn đất nên không được ngủ đủ giấc. Thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ đều có dáng vẻ mệt mỏi thiếu ngủ.

Kết hợp với vẻ hồn kinh

phách lạc của Sở Ngọc khi gặp Thiên Như Kính mấy ngày trước, lời đồn trong phủ biến thành: công chúa đã học phép thuật “thái bổ” của thiên sư đại nhân, mỗi ngày đều “hái” cả Lưu Tang và A Man. Lưu Tang tuy còn nhỏ tuổi, nhưng hàng ngày chăm chỉ tập võ nghệ nên thân thể rất cường tráng, A Man thì có thần lực bẩm sinh. Với năng lực

của hai người mà còn bị công chúa “hái” thành bộ dạng này, cho thấy “thái độ đại pháp” ác liệt cỡ nào!

Trong phủ công chúa, ánh mắt mọi người nhìn Sở Ngọc dần dần trở nên kính sợ giống như mấy hôm trước nhìn Thiên Như Kính.

Cho dù bên trong ngấm làm gì, bề ngoài Sở Ngọc tỏ

vẻ rất an phận. Cách một hai ngày, nàng lại mời Thiên Như Kính đến làm khách, thỉnh thoảng lại ra chỉ trỏ sai sót của việc thi công mấy cái ao. Hoạt động của nàng hoàn toàn bó hẹp trong phạm vi nội uyển. Hà Tập thấy nàng ngoan ngoãn như vậy, cũng dần dần buông lỏng cảnh giác. Mấy ngày đầu hăn còn đích thân canh giữ

khu vực ngoại uyển, sau thì giao lại cho tướng lĩnh cấp dưới, còn mình thì đi làm việc khác.

Mãi cho đến ngày thứ mười.

Trong triều, tin công chúa bất hòa với bệ hạ, bị giam lỏng ở nội phủ nhanh chóng lan truyền rộng rãi. Vì vậy, trước cổng phủ vốn

đã vắng vẻ, nay càng vắng
tanh vắng ngắt không
người qua lại. Có người thà
đi vòng đường khác xa
hơn, cũng không muốn
phải đi qua phủ công chúa.

Nhưng hôm nay, trước cửa
có một vị khách không mời
mà đến.

Đó là một người trẻ tuổi
mặc y phục trắng. Áo hắn

đã cũ sồn, khế bay trong
gió thu điều hiu, vậy mà vẫn
không át được vẻ ung dung
phong độ.

Hắn đứng rất lâu, khế
nhếch khóe miệng, chăm
chú nhìn biển hiệu trên
cổng phủ.

Nhóm hộ vệ canh cửa trông
hắn xa lạ khả nghi. Đội
trưởng lập tức bước tới cao

giọng trách mắng: “Người từ đâu tới? Đây là phủ công chúa, không phải chỗ người nên đến...” Từ khi Hà Tập tiếp quản việc canh giữ trong phủ, hầu hết những người cũ đã bị thay đổi. Người mới tới không biết những người trong phủ trước đây.

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên cứng lưỡi, vì người

kia vừa liếc qua nhìn hẩn.

Ánh mắt đó không hề hung ác, cũng chẳng có mấy lực uy hiếp. Chỉ là một cái nhìn thoáng qua bình thản, không buồn vui giận dữ, không thể đo lường.

Bắt gặp ánh mắt ấy, người ta không tự chủ được mà bị khuấy phục. Cũng không phải khuấy phục vì uy thế,

mà nhìn ánh mắt đó như bị người quen chất vấn một cách tự nhiên: sao người có thể cư xử như vậy?

Nỗi hổ thẹn và tâm phục dâng lên tự đáy lòng.

Ánh mắt người đó bình ổn cao nhã, giống như đỉnh núi băng tuyết không thể với tới. Hắn tao nhã cất tiếng: "Ta tên là Dung Chỉ,

vốn là người trong nội
uyển. Vài ngày trước, ta và
công chúa thất lạc tin tức,
nhờ vị này báo một tiếng
với nội uyển!”

Đội trưởng hộ vệ nghe
xong thì giật nảy mình,
không khỏi thầm nghĩ: đã
thoát ra, lại có người chủ
động quay về làm trai lơ
sao? Cũng không rõ hẳn là
thật hay giả, đội trưởng

ngĩ trước hết phải báo tin với Hà phò mã để xin chỉ thị. Chưa kịp gọi người tới, trong phủ có một người bước ra cản hẵn lại, thấp giọng: "Người này nói đúng đó!"

Người đó trước là quản gia chuyên phụ trách về lương thực ở khu vực ngoại uyển, họ Hoàng, cũng coi là một người cũ. Dưới cường uy,

hắn phục tùng Hà Tập, nên được ban quyền tự do nhiều hơn một chút. Hắn biết mặt Dung Chỉ, cũng biết trước đây Dung Chỉ có thể lực trong phủ ra sao. Có thể không đắc tội người này, tốt nhất là đừng đắc tội! Bây giờ giúp Dung Chỉ qua cửa, cũng tiện thể bày tỏ thành ý với công chúa, để sau này công chúa nể tình mình "thân tại Tào

nhưng lòng vẫn hướng về Hán”.

Về phần Dung Chỉ sau khi trở về có gây phiền toái cho phò mã hay không, Hoàng quân gia tự động lựa chọn không quan tâm.

Chỉ là thân phận làm thuê cho kẻ khác, từng giờ từng phút phải ưu tiên bảo vệ mình là số một. Vợ chồng

bọn họ phân cao thấp, kẻ dưới như hắc chố có bán mạng xen vào, chỉ cần học tập ngọn cỏ đầu tường, gió thổi hướng nào nghiêng theo hướng ấy.

Tìm thêm được vài người trong phủ chứng thực Dung Chỉ đúng là người của nội uyển, đội trưởng hộ vệ không còn lý do gì ngăn trở, lập tức tránh sang bên

cho Dung Chỉ đi vào.

***

Tin Dung Chỉ trở về nhanh chóng lan truyền khắp phủ. Không quá một phút sau, rất nhiều người tập nập trước cửa Mộc Tuyết viên. Đây đều là những gia nhân, thị vệ thuộc phe công chúa. Tuy Hà Tập giam lỏng Sở Ngọc, nhưng

không thể tự đứng bỏ hết những người cũ vẫn một lòng hướng về công chúa, để tránh bị người ta nói hấn thanh trừng những kẻ không nghe theo mình. Nhưng tất nhiên, hàng ngày những người này không được thoải mái gì, thường xuyên bị phía phò mã gây khó dễ.

Dung Chỉ trở về, bọn họ

liền thấy có hi vọng.

Dù có nhiều lý do khác nhau, nhưng tất cả bọn họ đều cùng một mục đích chung, là xin Dung Chỉ nghỉ cách. Tuy thời gian trước Dung Chỉ đã bàn giao hết quyền hành trong phủ cho Hoàn Viễn, nhưng người sáng suốt đều biết, đó là Dung Chỉ cố tình. Nếu Dung Chỉ không muốn,

Hoàn Viễn đứng hòng có được bất kỳ thứ gì.

Lúc đó Sở Ngọc đang nhìn A Man và Lưu Tang đào hầm, nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa dồn dập, không khỏi nhú mày. Nàng đã dặn kỹ, chưa tới giờ cơm thì không được làm phiền rồi cơ mà?

Ngay sau đó, tiếng kêu hỗn

hễn của Ấu Lam khiến cả người Sở Ngọc đờ ra như tượng gỗ: “Dung công tử trở về!”

Trong phút chốc, bầu không khí xung quanh bỗng yên tĩnh kỳ lạ. Sở Ngọc không còn nghe thấy tiếng đào đất của A Man, không nghe thấy tiếng hỏi han lo lắng của Lưu Tang. Trong đầu nàng, chỉ quanh

quần câu nói kia.

Dung Chỉ, Dung Chỉ trở về!

Những ngày qua, ngoài việc âm thầm đào đường hầm thoát thân, nàng thường xuyên ưu sầu nghĩ cách cứu Dung Chỉ. Mà Lưu Tử Nghiệp đã trở mặt, nàng cũng hết cách.

Tuy ngoài mặt tỏ ra không

sao, nhưng mỗi khi nghĩ đến Dung Chỉ, trái tim nàng lại như chìm xuống vực sâu không đáy.

Rốt cuộc tỉnh ngộ, hiểu ra câu vừa rồi có nghĩa là gì, Sở Ngọc đứng bật dậy, chạy vọt ra phía cửa, luống cuống tay chân mở khóa, mở xong liền túm lấy cổ áo Âu Lam: “Người vừa nói cái gì?” Giọng khẽ run run.

Ấu Lam suýt không thở nổi, sợ hãi nhìn Sở Ngọc lắp bắp: "Dung... Dung công tử đã về... bây giờ... bây giờ... đang...đang...ở Mộc Tuyết viên."

Sở Ngọc không chút nghi ngại buông Ấu Lam ra, bước nhanh ra ngoài. Dường như nàng bước theo trực giác đến thẳng Mộc

Tuyết viên. Gần đến nơi, nàng mới tỉnh táo lại, bước chân bình ổn.

Bên ngoài Mộc Tuyết viên, nơi vốn thanh u yên tĩnh giờ rất đông người. Nhưng bọn họ trật tự, xếp ngay ngắn thành hai hàng, sắc mặt kính cẩn chờ được tiếp kiến Dung Chi.

Cứ một lúc, lại có một

người được gọi vào, đồng thời một người khác vui mừng từ bên trong đi ra. Một người lui về phía sau, một người chỉnh đốn trang phục trước cửa rồi bước vào.

Còn những người đang xếp hàng, trên khuôn mặt đều là vẻ trông mong, hi vọng.

Quả thực trông rất giống...

bái kiến quân vương.

Không hiểu sao, trong đầu Sở Ngọc bỗng hiện lên bốn chữ này. Bốn chữ dùng cho Dung Chỉ thì thật kỳ quặc, nhưng rồi nàng lại cảm thấy rất chuẩn xác.

Quân vương trở về.

QUYỂN 4

Chương 188: Gió trên đồng hoang vu (1)

Dung Chỉ trở về.

Hắn trở về.

Trở về.

Trong lòng như có một
vách tường phản ngược âm

thanh, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, lên bổng xuống trầm khiến tim Sở Ngọc đập lúc nhanh lúc chậm.

Thoáng nhìn thấy có người đi tới, nàng không kịp nghĩ ngợi gì, vội lùi lại ẩn mình sau tán cây. Người đó đi rồi, nàng mới sức nhớ: đây là phủ của mình, chẳng có lý do gì phải giật mình cả!

Vừa rồi, nàng trốn tránh cái gì?

Người trong phủ đều biết công chúa rất sủng ái Dung Chỉ. Được tin hần trở về, nàng đích thân đến thăm cũng là chuyện bình thường. Rốt cuộc nàng làm gì mà sợ người khác nhìn thấy?

Điều mà nàng muốn né

tránh ánh mắt người khác,
là...

Cố gắng loại bỏ tạp niệm
trong lòng, Sở Ngọc chậm
rãi bước ra. Dưới tán cây
hơi lạnh và tối, bởi vậy lúc
bước ra ánh mặt trời, Sở
Ngọc cảm thấy lóa mắt.

Hơi hoa mắt, nhưng Sở
Ngọc cứ thế bước đi. Từng
bước từng bước, nàng nhìn

thấy Mộc Tuyết viên ngày càng hiện rõ trong tầm mắt. Khuôn mặt không biểu lộ điều gì, nhưng tim nàng đập dồn dập như trống dậy.

Nàng không biết nên nói gì với Dung Chỉ, không biết đối mặt với hắn ra sao. Nhưng dù có bao nhiêu do dự, cũng không ngăn được niềm mong mỏi được gặp

hắn.

Đúng vậy, nàng muốn gặp
hắn! Dù biết lòng dạ hắn
khó lường, dù biết hắn
không phải là người tốt, dù
có lẽ không bao giờ nàng
thật sự hiểu được tâm tư
của hắn, nhưng nàng vẫn
muốn được nhìn thấy
khuôn mặt cao nhẽ thanh
u, được chìm vào đôi mắt
sâu không thấy đáy đó.

Chỉ nhìn một lần thôi cũng được!

Sau đó, ngả bài.

Những gì nàng giấu trong lòng, hẳn giấu trong lòng, cùng nói ra, thẳng thắn thành khẩn, phơi bày dưới ánh sáng mặt trời, giống như nàng bây giờ.

Sở Ngọc bước tới gần Mộc Tuyết viên. Các quản gia, thị vệ, người hầu trước cửa nhìn thấy nàng, vội vã dạt ra tránh đường rồi yên lặng lui về phía sau. Những người đứng trong hàng chuẩn bị được vào cũng nhanh chóng lùi lại. Người tới là công chúa, bọn họ chỉ có thể nhường đường.

Sở Ngọc bước vào Mộc

Tuyệt viên. Mùa thu, cây cỏ
tiêu điều xơ xác. Nhưng
trong rừng trúc, màu xanh
tươi thanh nhã vẫn chưa
từng giảm bớt.

Bệ đá quanh quẽ đã nhiều
ngày, bây giờ trên đó có
bóng người quen thuộc.

Vẫn là người tóc đen y
phục trắng đó, khuôn mặt
trầm tư, phong thái ung

dung. Vừa nhìn thấy hấn, hốc mắt Sở Ngọc hơi hơi nóng lên.

Giờ phút này tận mắt nhìn thấy hấn, cõi lòng xao động của nàng mới rốt cuộc bình ổn lại, nhưng tiếng vọng đã biến thành hiện thực.

Hấn, trở về.

Nhắm mắt dưỡng thần

trong khoảnh khắc, Dung Chỉ từ từ mở mắt ra. Thấy Sở Ngọc đang chăm chú nhìn mình, hấn lại khẽ mỉm cười, điệu cười quen thuộc: "Công chúa, đã lâu không gặp!"

Sở Ngọc nhìn hấn đăm đăm. Mới đầu không phát hiện ra, nhưng khi định thần nhìn kỹ, mới thấy hấn gây guộc đáng sợ. Đường

nét hấn vốn đẹp để nhu
hòa, giờ đây nổi rõ khung
xương. Mà sắc mặt hấn,
vốn thỉnh thoảng còn có
sắc hồng, bây giờ hoàn
toàn trắng bệch như băng
tuyệt, càng làm nổi bật đôi
mắt tối đen sâu thẳm.

Để có thể trở về, chắc hẳn
Dung Chi đã phải trải qua
biết bao khổ sở! Dù biết
như vậy, nhưng khi tận

mắt nhìn về tiểu tụy của
hắn, nàng vẫn không khỏi
xót xa.

Sở Ngọc không nói gì, Dung
Chỉ cũng không gấp gáp.
Hắn bận tối mắt mà vẫn
ung dung trầm mặc, ánh
mắt thanh nhã nhu hòa.

Nói gì bây giờ?

Sở Ngọc bối rối thầm nghĩ:

hỏi hẩn chuyện xảy ra mấy năm trước? Hỏi hẩn tại sao lại quyết định trở về trong hoàn cảnh này? Hỏi hẩn thoát thân như thế nào? Hay là nói cho hẩn biết quyết định của mình trước? Hay là trước đó...

Điều muốn nói quá nhiều! Trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết nói điều gì thì tốt hơn. Hẩn

loạn trong khoảnh khắc, Sở Ngọc thở dài, bước đến ngồi xuống cạnh Dung Chi. Hai người cách nhau khoảng hai thước.

Rồi nàng cúi nhìn mặt đất dưới chân, khẽ nói: "Người đã trở về!"

Dù có bao nhiêu mâu thuẫn lợi ích hay ân oán, nhưng điều nàng muốn nói

nhất, lại chỉ là câu này.

Sau đó, là trăm mặc rất lâu. Bên tai, tiếng gió thổi lá trúc vi vu khe khẽ, giống như tiếng tiêu tịch tịch trống trải giữa cánh đồng hoang vu.

Dung Chỉ chờ người, hình như khẽ giật mình. Một hồi sau hần mới quay đầu lại: “Công chúa vừa nói gì đó?”

Sở Ngọc cười cười: “Không có gì!”

Không nghe thấy thì thôi!

Dù sao cũng không có gì quan trọng.

Khi cùng trải qua nguy hiểm, giữa hai người đã thân thiết đồng cảm hơn nhiều. Lúc đó, bọn họ chỉ

đơn thuần là Dung Chỉ và Sở Ngọc. Trong giờ phút sinh tử, họ không cần quan tâm đến quá khứ hay tương lai, thân phận hay lập trường, chỉ là hai người nương tựa lẫn nhau. Rất tự nhiên, nhìn thấy một ánh mắt, một động tác của hân cũng khiến nàng an tâm vui vẻ.

Bây giờ không như vậy

nữa.

Ở đây, nàng và hấn lại trở về vị trí cũ, không thể che lấp, không thể quên đi.

Trong lúc nguy hiểm, hấn lấy hành động thực tế giúp nàng hiểu cái gì gọi là ung dung. Còn nàng, dù đã quyết định, dù đã quyết tâm, nhưng lúc đối mặt với hấn, không thể nào ung

dung được.

Không biết có phải vì hiểu được suy nghĩ của nàng hay không, mà Dung Chỉ, vốn luôn hòa hợp tâm tư với nàng một cách rất tự nhiên, cũng im lặng, cứ thế duy trì bầu không khí an tĩnh.

Nhưng có những người, những việc, ta luôn phải

đổi mặt!

Sở Ngọc ấn móng vào lòng bàn tay sâu hơn một chút, mở miệng: “Dung...”

Không ngờ Dung Chỉ nhanh hơn nàng một chút, dường như chỉ cất tiếng nhanh hơn đúng nửa giây: “Công chúa, sao không thấy Việt Tiệp Phi?”

Dung Chỉ đã mở miệng trước, Sở Ngọc chỉ còn cách nuốt lời mình định nói vào trong. Nàng cười lạnh một tiếng: “Hắn sao?”

Trước khi xảy ra chuyện, Việt Tiệp Phi vẫn là hộ vệ mà nàng tin dùng. Cho dù nàng đi đến chỗ nào, hắn cũng luôn theo sát. Nhìn thấy bóng dáng hắn là nàng cảm thấy an toàn và

yên tâm. Nhưng bây giờ nghe thấy cái tên này, chỉ khiến lòng nàng lạnh lẽo buốt giá.

Sao nàng có thể ngu xuẩn như thế? Vì quen được hắc bảo vệ nên hầu như quên mất hắc vốn không đồng lòng với mình. Hắc có thể bán đứng nàng không chút nường tay, phải chăng đến lúc nào đó sẽ không ngần

ngại lấy mạng của nàng?

Hắn luôn làm lá chắn cho nàng, hết lòng hết sức ngăn chặn mọi nguy hiểm. Thỉnh thoảng, tư tưởng tự đề cao bản thân, sợ bị nàng nhúng chàm khá là thú vị, khiến nàng vô thức quên đi, hắn là sư huynh của Thiên Như Kính, là năm đấm của hoàng gia.

Bởi vậy đã vô thức không cảnh giác đề phòng với hắc, coi hắc là người đáng tin, cho nên lúc bị phản bội, mới càng thêm phần nộ.

Tuy Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi là đồng mưu, nhưng ở một mặt nào đó, sự oán hận nàng dành cho Việt Tiệp Phi vượt xa Thiên Như Kính.

Nàng biết như vậy rất vô lý, nhưng không thể ngăn nổi tình cảm của mình, cũng giống như với Dung Chi.

Cho nên, hôm gặp Lưu Tử Nghiệp, sau khi bị Hà Tập áp giải về phủ, việc đầu tiên mà Sở Ngọc làm là sai Việt Tiệp Phi triệu Thiên Như Kính đến, sau đó, đuổi luôn hẩn khỏi nội uyển.

Hắn thích làm gì thì cho
hắn làm cái đó đi! Tiếp tục
bán mạng cho Lưu Tử
Nghịệp cũng tốt, tiếp tục
che chở cho Kình sư đệ của
hắn cũng được, miễn là
đừng xuất hiện trước mặt
nàng!

Dung Chỉ hơi kinh ngạc,
trên mặt lập tức hiện rõ ý
cười: “Thì ra là thế!” Kết

hợp giữa những lời mà thuộc hạ trong phủ vừa nói với thái độ của Sở Ngọc, Dung Chỉ tập hợp tất cả các sự kiện nhân quả trước sau, đoán ra đến tám, chín phần chuyện của Việt Tiệp Phi.

Sở Ngọc cảm thấy mu bàn tay chột lạnh. Dung Chỉ đặt tay lên tay nàng. Tay hẵn lạnh buốt, không giống với

tay người sống.

Trước ánh mắt nghi ngờ của Sở Ngọc, Dung Chỉ không chút hoang mang giơ ra ba ngón tay: “Có ba cách: thượng, trung, hạ sách, công chúa, nàng muốn nghe cách nào?”

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 189: Gió trên đồng hoang vu (2)

Rút tay ra khỏi tay hắn, Sở Ngọc cất tiếng hỏi: “Thượng sách là gì, hạ sách là gì?” Vốn nghĩ gặp Dung Chỉ sẽ ngả bài, nhưng nghe hắn nhắc tới thượng, trung, hạ sách khiến nàng hiểu kỳ.

Về việc chính của nàng, có thể tạm thời chưa nhắc đến.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: "Tình hình trước mắt là bệ hạ đã trở mặt với công chúa. Như vậy trong 3 cách, thượng sách là công chúa tìm cách phế bỏ vị hoàng đế đã hoa mắt ù tai này, chọn lấy một hoàng

đệ nhỏ tuổi lên thay. Công chúa ở sau rèm chỉ đạo, như vậy có thể nắm chắc triều chính. Trung sách là, an ủi thuyết phục bệ hạ, khiến bệ hạ lại tin tưởng công chúa, đồng thời mưu hại phò mã để hẳn không thể thay bệ hạ giám sát nàng nữa. Hạ sách, chính là chỉ lo thân mình, lạng lẽ trốn khỏi phủ công chúa!”

Vấn đề mấu chốt là sự rạn nứt giữa Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp. Như vậy biện pháp giải quyết cũng rất đơn giản. Cách thứ nhất: Lưu Tử Nghiệp biến mất, cách thứ hai: lý do rạn nứt biến mất, cách thứ ba: Sở Ngọc biến mất.

Hắn nói chậm rãi, vừa nói vừa cười ung dung tao nhã, giống như đang đàm đạo

chuyện thơ văn trắng
thanh gió mát, dưới nước
trên cầu, chứ không phải là
âm mưu tạo phản tranh
giành quyền lực.

Sở Ngọc kinh ngạc nhìn
Dung Chi. Nàng đã sớm
biết hắc rất to gan, nhưng
không ngờ lại có thể ngông
cuồng đến mức độ này.
Hắc dám mở miệng nói
thượng sách là mưu phản,

để nàng buông rèm chấp
chính như Võ Tắc Thiên.
Mà điều nàng hiện tại đang
làm, thì theo hẳn chỉ là hạ
sách.

Thực ra khi cân nhắc một
cách cẩn thận, thì quả thực
là như thế. Xuất phát từ
góc độ của nàng, tất nhiên
hi vọng có thể lấy tổn thất
ít nhất để đổi lấy bình an.
Nhưng Dung Chỉ thì khác,

hắn vốn là kẻ tàn nhẫn, thâm sâu. Hắn không suy tính dựa trên an toàn của bản thân, mà mục đích là nắm chắc toàn cục, đoạt lấy lợi ích tốt đa.

Nếu nàng chạy trốn, nhất định sẽ bị Lưu Tử Nghiệp sai quân lính đuổi bắt. Nếu nàng hi vọng hòa giải mâu thuẫn, có thể được một lần, khó có lần thứ hai.

Mà thượng sách của Dung Chỉ, nhìn qua là cách mạo hiểm nhất, quá trình cũng sẽ gặp ghềnh khó khăn, nhưng khi thành công thì trước mắt là con đường bằng phẳng trải rộng.

Có điều...Sở Ngọc cười lạnh: đó là đường bằng phẳng của ai, còn chưa dám chắc!

Nếu nàng bị lời Dung Chỉ mê hoặc, lựa chọn thưởng sách theo ý hắc thì tất nhiên phần lớn mọi chuyện phải phụ thuộc vào hắc, dùng mưu kế của hắc, dùng người do hắc chỉ định...Hắc muốn làm gì, thật dễ như trở bàn tay.

Nàng tin tưởng tuyệt đối, Dung Chỉ có khả năng thực

hiện thành công thượng sách này. Về phía nàng, điều này cũng hoàn toàn khả thi, bởi vì chẳng bao lâu nữa Lưu Tử Nghiệp sẽ bị ám sát. Nàng chỉ cần lựa chọn đúng thời cơ, ở giữa hưởng lợi. Chỉ có điều... thượng sách thật sao? Đó là thượng sách của Dung Chi, không phải thượng sách của Sở Ngọc.

Huống chi, cách thức tiến hành của Dung Chi tất nhiên sẽ vô cùng tàn bạo, đầu rơi máu chảy, không biết có bao nhiêu sinh mạng vô tội phải lót đường.

Cho dù cách này không phải là âm mưu của Dung Chi, mà thực sự vì nàng, thì nàng cũng không muốn làm theo.

Lòng dạ nàng yếu mềm, do dự thiếu quyết đoán. Nàng xử trí theo cảm tính, cầm lên được nhưng không bỏ xuống được. Bởi vậy dù có những lúc, biết rõ phải làm thế nào mới đạt hiệu quả cao nhất, nàng cũng không đành lòng.

Nàng tình nguyện làm một dân thường vô danh tiểu tốt ở thế kỷ hai mươi mốt,

chứ không muốn làm một
nữ hoàng ở thế kỷ thứ năm
sau công nguyên.

Đợi đã?!

Thế kỷ hai mươi mốt?!

Ý nghĩ không bờ bến tung
bay. Mới một khắc trước,
Sở Ngọc còn đang buồn rầu
nghĩ, làm thế nào có thể
thoát khỏi phủ công chúa

một cách bình yên. Ngay sau đó, toàn bộ tinh thần nàng đã tập trung vào vấn đề này.

Đúng rồi, sao nàng lại quên nhỉ? Trên cổ tay Thiên Như Kính có hi vọng trở về của nàng. Nếu nàng có thể lấy được chiếc vòng, tìm ra cách hoạt động của nó thì có thể trở về thế giới quen thuộc hay không?

Nghĩ đến đây, hơi thở hơi gấp gáp, đồng thời Sở Ngọc cũng nhớ Dung Chỉ đã từng đánh giá về Thiên Như Kính...

Thiên Như Kính bây giờ, không thể nào sánh kịp với sư phụ hần. Hần rất sạch sẽ.

Nói Thiên Như Kính sạch

sẽ, là so với hành vi của
Thiên Như Nguyệt – kẻ lấy
người sống làm thí nghiệm,
giết người không chớp mắt.

Chứ Thiên Như Kính, giữa
lúc khẩn cấp lại hãm hại
nàng, có còn sạch sẽ
không?

Mà Dung Chỉ đã từng lừa
Thiên Như Nguyệt cởi vòng
khỏi tay...

Sở Ngọc nghe tim mình đập càng lúc càng dồn dập. Khát vọng mấy ngày trước gồng đê nén xuống, bây giờ lại bùng lên. Nếu là Dung Chi, có thể một lần nữa lấy được chiếc vòng của Thiên Như Kính không?

Chỉ cần có chiếc vòng là được, nàng sẽ nghiên cứu cách sử dụng. Ngược lại,

Thiên Như Kính khi mất
chiếc vòng sẽ mất đi chỗ
dựa lớn nhất.

Tuy làm như vậy rất tổn
hại cho Thiên Như Kính,
nhưng để có thể về nhà,
nàng mặc kệ!

Nàng muốn trở về.

Không ai có thể ngăn cản!

Chỉ cần trở về là được. Về với thế giới quen thuộc, cho dù nhất thời chưa có thân phận hợp pháp, nhưng sẽ không có kẻ nào muốn lấy mạng sống của nàng.

Đúng, chỉ cần trở về là được!

Từ trước đến giờ, Sở Ngọc chưa từng mong mỗi

chuyện gì như vậy, mục đích duy nhất đó cơ hồ như thiêu rụi lý trí của nàng.

Viễn cảnh thật sự quá mê người!

Nghĩ đến đây, Sở Ngọc bỗng cất tiếng hỏi Dung Chi: “Người có cách gì lấy được chiếc vòng trên tay Thiên Như Kính không?”

Dung Chỉ giật nảy mình:
“Công chúa muốn lấy cái
đó làm gì? Vật đó chỉ mình
Thiên Như Kính dùng được
thôi! Lúc trước ta lấy được
từ Thiên Như Nguyệt,
không những không dùng
được còn bị toàn thân đau
đớn, mới bị thất bại nặng
nề!”

Sở Ngọc thầm nghĩ: là do
ngươi bị điện giật, nhưng

tất nhiên nàng không nói với hắn mà chỉ khoát tay: “Tóm lại là người có cách lấy được hay không? Chỉ cần lừa Thiên Như Kính cởi vòng ra là được!” Về công dụng cụ thể, chỉ có mình nàng biết mà thôi.

Dung Chi khẽ nhếch khóe miệng: “Công chúa muốn có chiếc vòng, thực ra rất đơn giản! Chỉ cần mời

Thiên Như Kính đến phủ dùng cơm, cho ít thuốc vào thức ăn và rượu. Dễ như trở bàn tay!” Tất nhiên, nếu Sở Ngọc chịu đích thân mời rượu thì càng hiệu quả.

Khuôn mặt Sở Ngọc đầy vẻ hồ nghi, nhìn hẩn một trăm hai mươi phần không tin.

Lời hẩn nói chính là thủ

pháp thông thường trong
hắc điểm. Hạ được trong
thức ăn và rượu, biện pháp
quá phổ biến như thế có
thể dùng sao? Nếu dễ
thành công như vậy, năm
đó Dung Chỉ tội gì phải giao
đấu với Thiên Như Nguyệt
đến chết đi sống lại?

Dung Chỉ cười dài nhìn Sở
Ngọc. Nụ cười của hắn
rất...ghê tởm, rất bí hiểm,

như đang cười nhạo
chuyện hăn biết rõ mà
nàng không biết gì, khiến
Sở Ngọc vô cùng khó chịu:
“Người cười cái gì?”

Ý cười của Dung Chi càng
sâu, trong đôi mắt lóe lên
vẻ nghiền ngẫm: “Ta nói có
vẻ đùa cợt như vậy, nhưng
chính xác hoàn toàn đấy!
Công chúa cứ thử một lần
xem sao, nếu không thành

công, thì tìm ta tính sổ
cũng chưa muộn!”

Hắn dừng một chút, đáy
mắt càng lúc càng sâu
thăm thẳm: “Có điều, ta
muốn nhờ chút việc. Nếu
công chúa đoạt được rồi,
có thể cho ta biết, công
chúa muốn lấy chiếc vòng
để làm gì được không?”

★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 190: Gió trên đồng hoang vu (3)

Trong phòng, Sở Ngọc
thu dọn đồ đạc.

Hai mươi viên dạ minh
châu to bằng hạt nhãn;
bốn mươi viên ngọc trai
thượng hạng tròn trịa,

trắng tinh, giống nhau như
đúc; bốn khối ngọc phi
thúy không lẫn tạp chất;
hai thỏi vàng lớn; ngoài ra
còn có các loại đá quý và
mã não khác, tất cả xếp
cùng một chỗ phát sáng
rực rỡ nhiều màu, khiến
người ta lóa mắt.

Sở Ngọc cẩn thận đếm lại
một lượt, sau đó cho mỗi
loại vào một túi gấm, rồi

xếp tất cả vào một chiếc túi to hai lớp bằng vải bố. Vải nhuộm màu xanh, thỉnh thoảng có những chỗ tẩy trắng, thoát nhìn giống ba lô bằng vải bò mài ở thời hiện đại.

Sở Ngọc cố gắng áp chế sự thấp thỏm, đặt ba lô xuống giường, cầm y phục thiết kế đặc biệt cho mình lên.

Áo rộng bằng vải lụa trắng, may rất đơn giản. Tay áo hẹp trên rộng dưới, rủ xuống mềm mại như cánh bướm hay lá sen. Áo lót bằng vải gấm trắng kết hợp với dây lụa bó gọn cơ thể, cảm giác thật thoải mái. Quần bằng loại vải tương tự như ba lô “bò mại”, ôm lấy hai chân thon dài.

Tuy đã là cuối thu đầu

đông, nhưng trong phòng có lò sưởi ấm áp, hương thơm lan tỏa, dù chỉ mặc áo mỏng cũng không thấy lạnh.

Mặc xiêm y đặc chế, Sở Ngọc nhẹ nhàng đi lại quanh phòng, nhưng nàng thất vọng phát hiện, ở đây không có gương soi toàn thân. Thời cổ đại chỉ có thể soi bằng chậu đồng chứa

nước. Dưới nước, phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ tóc rối xõa dài, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Quen thuộc là bởi vì nàng đã quen với thân thể này, rất nhiều lần đã thấy bóng mình dưới nước. Còn xa lạ, bởi vì từ lâu nàng hay mặc trang phục cổ đại, bây giờ mặc đồ hiện đại thấy lạ lắm quá!

Không nhịn được sờ thêm vài cái, Sở Ngọc mới thay trang phục, gấp gọn gàng, cất đi cùng chỗ với đám châu báu, rồi quay sang thứ khác.

Những vật còn lại rất đơn giản, một con dao găm sắc bén, bốn mũi phi tiêu làm từ thép tinh luyện bọc trong bao da, hai chai độc được nghe nói là “kiến

huyết phong hầu".*

(*)Kiến huyết phong hầu:
Trong rừng rậm ở Xi-
Xoong-Ba-Na, Vân Nam,
Trung Quốc có một loại cây
cao to gọi là "tiến độc mộc"
(cây có chất độc để tẩm
vào mũi tên). Cây có một
loại dịch lỏng mang tính
kích độc. Nếu người hoặc
động vật bị dính chất này
vào bên ngoài da nơi bị

rách sẽ rất nhanh tử vong. Vì vậy người ta mới đặt cho nó cái tên đáng sợ là “Kiến huyết phong hầu” (thấy máu đóng yết hầu).

Chưa từng thử tiếp xúc hay thí nghiệm, Sở Ngọc không biết chiếc vòng có khả năng xuyên không hoặc là đến chính xác thời điểm tương lai như mong muốn hay không. Nhưng nếu

không thử mạo hiểm lần này, nàng sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở về.

Chuẩn bị tiền bạc và vũ khí, cũng là chuẩn bị cho khả năng xuyên qua thời gian không chính xác. Nếu việc đến thời đại và nơi mình muốn không thành công, có sai lệch nào đó, nàng cũng phải đảm bảo khả năng tự vệ và tiền sinh

hoạt.

Để đề phòng đến nơi hoang vu không có người ở, nàng cần mang thêm một ít thức ăn, nước uống. Nhưng những thứ này không thể để lâu, trước khi xuất phát một vài ngày, nàng mới chuẩn bị thì hơn.

Bởi phòng ngủ của mình đang đào bới, nên Sở Ngọc

đã sắp xếp một phòng khác làm nơi ngủ, sai người mang mọi thứ cần thiết đến căn phòng mới và yêu cầu may y phục, ba lô theo kiểu dáng mà nàng miêu tả. Sau ba ngày, việc chuẩn bị mới tạm gọi là xong.

Chuẩn bị vật dụng xong xuôi, Sở Ngọc liền sai người chuyển lời cho Việt Tiệp Phi, lệnh cho hấn và Thiên

Như Kính ngày mai đến nội
uỷ. Nàng muốn thết đãi
một bữa cơm, cũng là dựa
theo gợi ý của Dung Chi,
để hạ được Thiên Như
Kính.

Sở Ngọc không biết, để tìm
ra cách sử dụng chiếc vòng
phải mất bao lâu. Để tránh
Việt Tiệp Phi phát hiện ra
dụng ý của nàng mà cản
trở, Sở Ngọc quyết định xử

lý luận cả hần.

Mấy ngày qua, trong lòng nàng dâng lên niềm háo hức phấn khởi. Cho đến hôm nay khi chuẩn bị đồ đạc vật dụng, nàng mới cảm thấy bình tĩnh trầm ổn hơn.

Tỉnh táo lại, rốt cuộc nàng nghĩ đến một vấn đề mà mình đã xem nhẹ: nàng đi

rồi, vậy những người còn lại trong phủ sẽ như thế nào?

Liễu Sắc, Lưu Tang, A Man, Hoàn Viễn...và còn cả Dung Chi.

Nàng đi rồi, bọn họ sẽ phải làm sao?

Dung Chi có thể tạm thời không phải lo lắng, nhưng

còn những người khác, Sở Ngọc không khỏi có chút hổ thẹn.

Nếu nàng mất tích ngay trong phủ, những người khác có bị liên lụy không? Lần này, Hoàn Viễn khó mà ngăn được sát ý của Lưu Tử Nghiệp.

Sở Ngọc nhìn sắc trời bên ngoài.

Đã tối rồi, ngày mai là bữa Hồng Môn Yến mà nàng mời Thiên Như Kính, Việt Tiệp Phi. Trước đó, niềm hưng phấn vì sắp được về nhà choán hết tâm trí, nên nàng đã không nghĩ tới chuyện này. Thời gian ngắn như vậy, nàng làm thế nào có thể sắp xếp đường lui an toàn cho mọi người?

Haizzz, như vậy là, sau khi xử lý được hai người kia, nàng vẫn chưa thể trở về ngay, còn phải bố trí sắp xếp ổn thỏa cho mọi người rồi mới đi được. Nếu không, dù có thể trở về an toàn, nàng cũng không khỏi lo lắng cho sự sống chết của mọi người ở đây.

Cảm giác hưng phấn của

Sở Ngọc giảm bớt. Nàng mở cửa. Hơi lạnh bên ngoài xộc vào mặt, khiến ý nghĩ trong đầu nàng càng rõ ràng hơn. Xuyên qua mấy căn phòng, đi qua gian sảnh và một đoạn hành lang, nàng bước vào phòng ngủ trước kia. Bây giờ nơi này không còn đáng vẻ phòng ngủ nữa. Trên nền nhà toàn là bùn đất nhão nhoét. Vì đã đào sâu vào

lòng đất, nên không còn âm thanh đào bới nữa. Chỉ có Lưu Tang ngồi ở miệng hố chứng tỏ A Man vẫn cần mẫn thực hiện nhiệm vụ thổ địa dưới kia.

Sở Ngọc đến bên Lưu Tang, vỗ vỗ vai cậu bé: "Lưu Tang, em tới đây, ta có chuyện muốn nói!"

Lưu Tang gật đầu, đứng

lên bước tới, khuôn mặt trong trẻo hồn nhiên, ánh mắt long lanh nhìn Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn cậu bé, trầm mặc một hồi rồi thở dài: “Lưu Tang, sau này em muốn làm gì?” Thực ra Lưu Tang có thể gọi là văn võ song toàn. Về văn, cậu bé theo học Hoàn Viễn, về võ, được Hoa Thác và Việt Tiệp

Phi dạy bảo, tương lai có thể là một trang nam tử hào kiệt toàn tài. Chỉ có điều về chí hướng lại không tốt lắm, cậu bé luôn có duy nhất một mong ước là sau này được làm trai lơ của công chúa Sơn Âm.

Không ngoài dự đoán, Lưu Tang lại nêu lý tưởng mà trước kia đã mấy lần nói ra. Lần này, Sở Ngọc không

gượng cười nói lảng sang chuyện khác, mà giơ tay khẽ vuốt tóc cậu bé, thấp giọng nói: "Thật ra, nếu đây là lý tưởng của em, thì ai có chí này, ta cũng không gượng ép can thiệp..." Tiếng nàng rất nhỏ, dường như chỉ nói với chính mình, lát sau mới cao giọng hơn một chút: "Lưu Tang, nhưng ta có lời này, nếu em thấy đúng thì

nghe, mà nếu thấy không đúng thì coi như ta chưa nói!”

“Với tài năng của em, không đến năm năm nữa, em có thể trở thành một người chỉ huy, một vị tướng giỏi lãnh đạo muôn người. Nếu em nhất định muốn làm trai lơ, ta cũng không ngăn cản. Nhưng sống hoàn toàn phụ thuộc vào

người khác là một bi kịch
thê thảm. Trên đời này,
sống độc lập tự chủ mới là
tốt nhất!”

Không đợi Lưu Tang kịp
hiểu ra những lời đó có ý
nghĩa gì, Sở Ngọc lại vỗ vỗ
vai cậu bé, rồi bước ra khỏi
phòng.

Ra khỏi Đông Thượng các,
Sở Ngọc dừng bước một

lát, rồi chậm rãi đi vào Tây
Thượng các, đến chỗ ở của
Liễu Sắc. Bóng Liễu Sắc in
trên giấy dán cửa sổ, hình
như hắt đang đếm tiền. Sở
Ngọc đứng xem một hồi,
mới nhếch khóe miệng rời
đi. Đi tiếp hơn mười
trượng, nàng tới Tu Viên
cư.

Giữa bóng đêm u tịch,
trong Tu Viên cư lấp lóe

một ngọn đèn nhỏ, tuy không sáng lắm nhưng điểm xuyết một nét ôn hòa ấm áp giữa đêm khuya.

Sở Ngọc chần chừ trong khoảnh khắc, rồi mới bước vào.

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 4

Chương 191: Gió trên đồng hoang vu (4)

Tiếng gõ cửa khẽ vang lên,
như gợn sóng nhẹ nhàng
khuếch tán.

Mở cửa, nhìn thấy Sở Ngọc,
Hoàn Viễn hơi ngạc nhiên.
Nhưng hắn chỉ sững sốt

trong khoảnh khắc, rồi đứng tránh sang một bên: “Công chúa, mời vào!”

Hai người bước vào phòng. Thoáng nhìn thấy tay Sở Ngọc hơi xanh xao run rẩy, nghĩ nàng bị lạnh trên đường, Hoàn Viễn liền lấy lò sưởi bằng đồng đặt trên án kỷ đưa nàng ủ tay cho ấm.

Sở Ngọc cảm kích gật đầu, cầm lấy không khách sáo. Nàng hơi co người, đặt tay trên bàn, trong khoảnh khắc không biết nên nói gì.

Sở Ngọc bỗng nhiên tới chơi, Hoàn Viên thấy hơi thấp thỏm. Ban đầu hẳn không biết về kế hoạch đào đường hầm, nhưng với trí thông minh, thấy Lưu Tang và A Man ở chỗ Sở Ngọc

liên tục mấy ngày, kết hợp với cảnh tượng đào ao khắp nơi trong phủ, đại khái có thể đoán ra chủ ý của nàng.

Bởi cố ý đi xem, lại biết Sở Ngọc khác hẳn trước kia, nên hẳn mới không tin vào lời đồn đại trong phủ giống mọi người.

Đối với chuyện đào đường

hầm, Hoàn Viễn không hào hứng lắm. Hấn vốn là một trí thức thuần túy, trình độ kiếm thuật chỉ ngang với Lưu Tang, không thể đảm nhiệm công việc chân tay đơn thuần này. Tuy nhiên, Hoàn Viễn làm như vô tình gọi Lưu Tang tới, nói cho cậu bé biết về địa hình, phương hướng của nội phủ, mục đích là để nhắc bọn họ đừng đào sai hướng

và vị trí.

Hoàn Viễn biết chuyện cũng nằm trong sự lường trước của Sở Ngọc, người biết rõ ta, ta biết rõ người. Đây là sự tương thông, phối hợp ăn ý của hai người từ nhiều ngày rồi, Sở Ngọc không chủ động đề cập thì Hoàn Viễn cũng không chủ động hỏi. Nếu không có việc gì, hẳn chỉ ở

trong phòng đọc sách, cho
tối buổi tối hôm nay...

Tuy bây giờ so với trước
đây bị công chúa giam lỏng
không khác bao nhiêu,
nhưng tâm nhìn, kiến thức
của Hoàn Viễn về thế giới
xung quanh đã rất khác
biệt, có tiến bộ rõ ràng.
Vừa nhìn thấy Sở Ngọc,
hắn đã miễn tuệ phát hiện,
hình như nàng đang phiền

não điều gì đó, khiến hẳn
có một dự cảm không ổn.

Có chuyện gì sao?

Hoàn Viễn lảng lảng đánh
giá Sở Ngọc. Chỉ là nàng
quá cẩn thận chu đáo!
Không phải địa đạo bị phát
hiện, không phải gặp nguy
hiểm nào, mà là hơi lo
lảng, không bỏ được một
số thứ.

Nhận ra mình trầm mặc quá lâu, Sở Ngọc buông tay khỏi chiếc lò ủ, đối diện thẳng với Hoàn Viễn. Người thanh niên nghiêm trang lịch lãm, dung nhan tuấn mỹ này, mặc dù ban đầu là nàng cứu hắn, ban cho hắn tự do, nhưng sau đó, nàng hầu như toàn dựa vào hắn. Nếu không có Hoàn Viễn, chắc bây giờ tình cảnh

nàng còn thê thảm hơn rất nhiều.

Không hiểu từ lúc nào, Hoàn Viễn đã trở thành người mà nàng vô cùng tin tưởng. Ban đầu, nàng nhìn hắn chỉ thấy ý chí quật cường, nhưng bây giờ, hắn còn là bờ vai cho nàng dựa vào những khi khó khăn vướng mắc.

Liễu Sắc quá tham tiền,
Lưu Tang còn nhỏ tuổi, A
Man thì đầu óc đơn giản.
Chỉ có Hoàn Viễn, thông
minh ý chí, trầm tĩnh cẩn
thận, hơn nữa lại không
hiểm ác.

Có lẽ Hoàn Viễn không
sánh kịp Dung Chỉ, nhưng
nàng chẳng muốn hấn
cạnh tranh với Dung Chỉ
làm gì. Chỉ cần hấn có thể

thay nàng bảo vệ những người khác trong phủ công chúa là được!

“Hoàn Viễn”, Sở Ngọc chậm rãi kể chuyện A Man đào đường hầm “Chuyện này chắc là người biết chứ?”

Hoàn Viễn mím môi, ánh sáng mờ ảo chiếu lên viền môi hắn, tạo thành một đường cong gợi cảm: “Có

phải công chúa đã quyết chí ra đi?" Hắc không như Dung Chi, vẽ ra ba kế sách thượng trung hạ lớn lao, mà trực tiếp hỏi quyết định của nàng. Về một mặt nào đó, Dung Chi quen lãnh đạo, còn Hoàn Viễn có khuynh hướng phối hợp.

Nhận ra mình cứ vô thức so sánh hai người, Sở Ngọc vội vàng chặn đứng ý nghĩ.

Nàng đang ngồi trước mặt Hoàn Viễn, vậy mà lại nghĩ đến Dung Chi, thật sự là không tôn trọng Hoàn Viễn.

“Đúng, ý ta đã quyết!”
Hằng giọng, Sở Ngọc nghiêm túc trả lời. Nàng không lưu luyến địa vị và của cải trong phủ công chúa, huống hồ lại biết cái chết đang chờ phía trước. Nếu nói không thể buông

tay điều gì, thì chính là Hoàn Viễn và mọi người.

Nàng nhất định sẽ ra đi. Nhưng trước khi đi, nàng phải thu xếp đường lui ổn thỏa cho mọi người, giúp họ rời phủ, bình yên ra khỏi Kiến Khang, trốn tránh sự truy đuổi của Lưu Tử Nghiệp và Hà Tập, rồi đi nơi nào, sinh kế sau này ra sao...

Sở Ngọc vốn cho là, những vấn đề này sẽ từ từ suy tính, dù sao vẫn còn hai tháng.

Chưa đào xong đường thoát ra ngoài, nàng bỗng có quyết định bất ngờ, và hơi hối hận vì trước kia chưa kịp suy tính.

Dù hối hận, Sở Ngọc vẫn

không thể dừng lại. Nàng thật sự không thể đợi được nữa! Nếu có phải lưu lại đây một thời gian, thì trước hết nàng vẫn phải nắm chắc chiếc vòng trong tay đã!

Hoàn Viễn khẽ nhếch khóe miệng, và hơi cúi đầu: "Tại hạ có biện pháp, nhưng trước hết xin công chúa tha tội!"

Hắn chưa nói gì đã xin tha tội, Sở Ngọc biết nhất định có bí ẩn đằng sau. Dù hắn phạm tội gì, nàng cũng chẳng muốn truy cứu, chỉ tùy ý phất tay: "Người nói đi!"

Hoàn Viễn hơi hạ mắt, thấp giọng nói: "Ta giấu công chúa một chuyện. Trước đây, lúc sai người thu xếp

nhà cửa đất đai ở các nơi, ta đã ngầm phái thêm mấy người, bố trí một chỗ ở khác!”

Tuy có thể nói là được Sở Ngọc cực kỳ khoan dung và tín nhiệm, nhưng Hoàn Viễn không thể đem tất cả tiền đồ đặt trong tay nàng được, thật sự không thể! Vì vậy khi đã nắm thực quyền, Hoàn Viễn cẩn thận

thu xếp việc này, đề phòng nếu có ngày Sở Ngọc trở mặt, hắn vẫn còn đường lui.

Hắn đã bố trí nơi ở cùng với vật dụng và gia nhân, lặng lẽ êm xuôi. Chuyện bí mật giấu Sở Ngọc, vì vậy Việt Tiệp Phi cũng không biết được. Lần trước, Lưu Tử Nghiệp phá hết "hang" của "thỏ khôn", nhưng

cũng không bối ra được chỗ này.

Hoàn Viễn nói xong, giữa hai người lại lâm vào trầm mặc đáng sợ.

Rất lâu sau, Sở Ngọc mới ôm lò sưởi vào ngực, ngón tay lạnh run vuốt ve, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao lại nói cho ta biết?” Chuyện này trước đây giấu nàng, nếu

Hoàn Viễn không nói ra, sau này nàng cũng không phát hiện được. Nếu Hoàn Viễn muốn thoát thân, hẳn có thể rời đi một mình càng an toàn, không cần nói với nàng làm gì.

Hoàn Viễn mờ mịt lắc đầu. Hắn vẫn hạ mắt, làn mi hơi khép, không nhìn Sở Ngọc, cũng không thử tưởng tượng vẻ mặt của nàng.

Đây là lá bài cuối cùng của hắc. Bây giờ đưa ra, tương đương với hiến tế sinh mạng. Nếu Sở Ngọc muốn xử trí, hắc hoàn toàn không thể phản kháng, không thể ngăn cản được.

“Vì sao ư?” Hoàn Viễn lẩm bẩm “Phải chăng vì ta muốn tin nàng?”

Hắn thu xếp đường lui cho chính mình, là vì không hoàn toàn tin tưởng Sở Ngọc. Nhưng vừa rồi thấy dáng vẻ nàng nghiêm túc buồn rầu, nhìn cặp mắt nàng lo lắng, đột nhiên hắn có cảm giác không đành lòng vô cùng mãnh liệt. Ma xui quỷ khiến, hắn tiết lộ ra tất cả chuyện mình thu xếp vất vả bấy lâu nay. Nói xong, thế nhưng hắn lại

không hề hối hận.

Sở Ngọc đặt lò sưởi trên tay xuống.

Nhìn động tác của nàng, Hoàn Viễn không khỏi ngược mắt lên. Nhưng Sở Ngọc lại quay mặt sang bên, giọng nói nàng yếu ớt, run rẩy: “Cảm ơn người, đã tình nguyện tin tưởng ta!”

Đối với Sở Ngọc mà nói, đường lui của Hoàn Viễn cơ bản không có gì đáng trách. Trong đầu nàng không có khái niệm về hoàn toàn phục tùng, thẳng thắn thành khẩn. Nhưng sự thành thật vào lúc này của hắn, lại khiến nàng sửng sờ.

Không chỉ vì hắn đã giúp nàng giải trừ mối lo lớn

nhất, mà nàng hiểu sự thành thật của Hoàn Viễn có nghĩa là gì. Lúc này, hấn trần trụi trước mặt nàng, nàng có thể làm hấn thương tổn tùy thích, mà hấn lại không thể phản kháng hay ngăn cản.

Không giống Lưu Tang nhỏ tuổi, không giống A Man ngây thơ đơn giản, không giống Liễu Sắc sống hèn

mọn dựa vào kẻ khác, sự
kiêu hãnh của Hoàn Viễn,
Sở Ngọc hiểu rất rõ. Nàng
cũng biết, khát vọng tự do
của hắc nung nấu như thế
nào. Hắc đã từng bị nhục
nhã, từng bị tổn thương,
tất cả rèn giũa cho hắc tính
ngghiêm mật cẩn trọng,
không dễ tin người, càng
không dễ tự tước bỏ hết
phòng bị như vậy.

Nhưng hiện tại, hấn đã lui đến bước đường này.

Trên thế gian này, ở con người này, niềm tin tuyệt đối dành cho nàng đáng trân trọng biết bao nhiêu!

Sở Ngọc trước giờ không cho rằng, người khác trả giá vì mình là lẽ đương nhiên. Người khác đổi đái chân thành với nàng, nàng

cảm nhận được và ghi nhớ trong lòng. Tâm ý của Hoàn Viễn sâu sắc đến mức không tưởng tượng được, khiến bất giác Sở Ngọc cảm thấy sống mũi cay cay, chua xót và đau đớn.

Bất công cho hắn, thiệt thòi cho hắn quá!

Đã có đường lui của Hoàn

Viễn ủng hộ, Sở Ngọc yên tâm hơn nhiều. Dù nàng lập tức biến mất, những người khác có thể phó thác cho Hoàn Viễn.

Chỉ có điều, nàng sẽ thiếu nợ nhiều hơn, và vĩnh viễn không trả được.

Ngày mai, sẽ nghênh đón...
Hong Môn Yến.

QUYỀN 4

Chương 192: Gió trên đồng hoang vu (5)

Chuẩn bị cẩn thận, lại còn thêm tập luyện những điều cần nói một lượt, nhưng Sở Ngọc vẫn không khỏi hồi hộp.

Nhìn hai người Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi đã

bước tới ngưỡng cửa, tim nàng như muốn nhảy khỏi lồng ngực, bàn tay giấu dưới tay áo run nhẹ nhẹ, nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện vô cùng lãnh đạm.

Sở Ngọc dùng lực bấm vào lòng bàn tay để trấn tĩnh lại, tránh có những biểu hiện khác thường khiến người khác nghi ngờ. Sau đó, nàng lãnh đạm quét

mắt về phía hai người, thật nhanh rồi thu tầm mắt.

Nơi mà Sở Ngọc chọn để chiêu đãi hôm nay là một biệt viện vắng lặng. Tuy ở nơi hẻo lánh u tịch, nhưng trong phòng lại bày biện rất xa hoa lộng lẫy.

Sàn nhà trải thảm lông dày. Vừa bước vào phòng, Việt Tiệp Phi liền cảm thấy một

bầu không khí ấm áp, thoang thoảng hương thơm, khác hẳn với khí lạnh đầu đông bên ngoài. Nhưng vẻ mặt lạnh lùng của Sở Ngọc khiến hần cảm thấy có chút bất ổn.

Tất nhiên Việt Tiệp Phi không dám hi vọng, sau khi hần phản bội, Sở Ngọc còn có thể vui vẻ ôn hòa với mình. Nhưng bỗng nhiên

nàng mời bọn họ tới, không biết là có dụng ý gì.

Ấu Lam dẫn hai người đến gian phòng thết đãi yến tiệc. Phòng này nhỏ hơn đại sảnh một chút, chỉ có duy nhất một cửa ra vào.

Thiên Như Kính dừng ở ngưỡng cửa một lát rồi bước vào. Còn Việt Tiệp Phi, thấy trong phòng chỉ

có một mình Sở Ngọc, cũng nhẹ nhàng thở ra. Nếu trong phòng có Hoa Thác hay Dung Chi, có lẽ hẳn sẽ lo lắng do dự, chưa chắc đã dám vào.

Giữa phòng là một án kỷ màu đen, dài bốn thước rộng hai thước. Sở Ngọc ngồi ở đầu kia, mời hai người ngồi xuống hai bên.

Nàng cất giọng lạnh lùng: “Hai vị, mời ngồi!” Rồi nàng cầm quyển sách bên cạnh, ra vẻ lãnh đạm mà đọc sách.

Bỗng nhiên lại ân cần, không gian trá thì cũng là trộm cắp. Nếu bây giờ Sở Ngọc tỏ vẻ hoan nghênh bọn họ nhiệt tình, chắc chắn sẽ khiến Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi nghi

ngờ. Cực kỳ lãnh đạm, mới là biểu hiện bình thường hợp lý lúc này.

Đợi Ấu Lam và người hầu đốt thêm hương liệu rồi khom người lui ra, Sở Ngọc mới đặt quyển sách xuống, chăm chú nhìn hai người cũng đang trầm mặc. Đáy mắt băng giá dường như ấm áp lên ít nhiều, nàng thở dài: “Vì sao giữa chúng

ta trở nên xa lạ thế này?"

Lời nàng nói khiến Việt Tiệp Phi nhớ lại chuyện quá khứ. Tuy hàng ngày hắn luôn lo lắng đề phòng, sợ công chúa nhìn trúng, nhưng trên thực tế công chúa chưa từng nhúng chàm hắn, ngược lại đối xử với hắn rất khoan hậu. Hắn thật sự không hiểu, tại sao Thiên Như Kính nhất định

muốn mật cáo công chúa,
tự nhiên lại can thiệp vào
chính sự một cách khác
thường, bức cho bệ hạ phải
trở mặt với công chúa.

Hắn không hiểu giữa Sở
Ngọc và Thiên Như Kính có
vướng mắc gì. Trước đây
họ vẫn giao hảo tốt đẹp cơ
mà? Thậm chí khi Thiên
Như Kính mất tích, công
chúa còn tự mình ra khỏi

thành tìm kiếm?

Vừa nghĩ, Việt Tiệp Phi vừa không tự chủ được quay sang nhìn Thiên Như Kính. Tiểu sư đệ của hắn ngày thường dửng dưng trầm mặc, bây giờ cũng không biết là đang nghĩ ngợi gì.

Trong phòng, mùi hương lan tỏa mang ý vị uể oải thư nhàn, như muốn thăm

thấu qua từng hơi thở mạch máu, khiến người ta cảm thấy tâm tư trầm ổn hơn.

Sở Ngọc rót một chén rượu cho mình. Động tác rót rượu vững vàng ổn định, mặc dù hương liệu có tác dụng hòa hoãn thư thái, nhưng nàng vẫn không áp chế được tiếng tim đập thình thịch.

Rất gần, rất gần rồi!...

Ánh mắt nàng dường như vô tình đảo qua cổ tay Thiên Như Kính, nơi đó vừa hé lộ dưới gấu tay áo tím, khiến ruột nàng nóng như lửa đốt. Nhưng nàng lập tức nâng chén lên uống để che giấu vẻ sốt ruột nóng lòng.

Thức ăn được chế biến rất tỉ mỉ cầu kỳ, nhưng Sở Ngọc chẳng ăn được bao nhiêu. Nàng chậm rãi rót rượu cho mình, chậm rãi nhắc lại một vài chuyện liên quan đến bọn họ trước đây, âm thanh đầy vẻ tiếc nuối xót xa, khiến Việt Tiệp Phi không khỏi hết hoảng.

“Có nhớ lúc trước, chúng ta cùng uống rượu ở Đông

Sơn không?" Sở Ngọc vừa nói, bỗng nghĩ tới Vương Ý Chi, trái tim đột nhiên nặng trĩu. Người cùng uống rượu, đã không còn ở bên nàng nữa, mà niềm vui lúc đó, cũng không bao giờ tìm lại được. Nàng hơi hạ tầm mắt "Ngày đó vui biết bao nhiêu!"

Rượu ngon, dưới trời sao, cùng cười vang, hát ca

thoải mái.

Ngày ấy không bao giờ trở lại.

Có người đã tha hương, có người không thể tin tưởng, có người dứt khoát tuyệt tình.

Mà nàng, cũng sẽ phải nhanh chóng ra đi.

Vùng đất màu mỡ phì nhiêu đã biến thành bình nguyên hoang vu, giữa cánh đồng hoang vu không một bóng người, chỉ có cuồng phong thét gào tàn quét.

Việt Tiệp Phi nghe trong giọng điệu Sở Ngọc có vẻ tuyệt vọng suy sụp, không nhận được cất tiếng an ủi: “Công chúa không cần như

thế! Chẳng qua người và
bệ hạ có chút bất hòa, đợi
một thời gian nữa, bệ hạ
hết giận là mọi chuyện lại
ổn thôi!” Nghe những lời Sở
Ngọc nói, hấn nghi hoặc
không hiểu nổi. Quả thực
rất giống lời trăng trối của
người sắp chết.

Sở Ngọc nhếch mép cười,
liếc nhìn Thiên Như Kính.
Hóa ra hấn không cho Việt

Tiếp Phi biết là nàng sắp phải chết.

Như thế cũng tốt!

Sở Ngọc lắc đầu cười, cầm bầu rượu đứng dậy, đến trước mặt bọn họ rót cho mỗi người một chén rượu, dịu dàng nói: “Đây là lần cuối cùng, ta kính các người, mỗi người ba chén!” Đặt bầu rượu xuống, trở lại

chỗ ngồi, nàng vẫn nhã
nâng chén lên, lần lượt
hướng mắt về phía hai
người: “Chén thứ nhất, ta
kính Việt Tiệp Phi, đa tạ
ngươi trước đây đã dốc
lòng dốc sức bảo vệ ta!”

Lúc Sở Ngọc rót rượu cho
Việt Tiệp Phi, hẳn thực sự
hoảng hốt, dường như
không quen nhìn thấy nàng
làm việc này, nhưng cũng

không ngăn cản. Bây giờ nghe nàng cất tiếng, hẳn càng bối rối, cũng đành nâng chén lên: "Công chúa sao phải cảm ơn? Đó là chức trách của ta!"

Sở Ngọc nhướn mày, nâng chén uống một hơi cạn sạch: "Dù là trách nhiệm của người, bản công chúa vẫn muốn đa tạ người!"
Đầu là chức trách nhiệm

vụ, nhưng không thể phủ nhận, nhiều lần Việt Tiệp Phi sẵn sàng mạo hiểm tính mạng để bảo vệ nàng.

Việt Tiệp Phi nhấp một ngụm, rồi sau đó học theo Sở Ngọc, ngửa đầu uống cạn, lại thấy ánh mắt Sở Ngọc chuyển sang Thiên Như Kính. Thiên Như Kính đang chờ người nhìn chén rượu. Việt Tiệp Phi ho nhẹ

một tiếng, hấn mới giật
mình hồi phục lại tâm trí,
chậm rãi nâng chén uống
cạn.

Hấn sẽ không phát hiện ra
điều gì chứ?

Sở Ngọc thấp thỏm nghĩ
thăm.

Tuy nhiên chén thứ nhất
nàng không pha được, dù

Thiên Như Kính có nghi ngờ cũng sẽ không phát hiện được gì.

Đã làm đến bước này, giờ không còn đường lui nữa!

Sở Ngọc cắn chặt răng, bỗng nhiên cảm thấy hoàn toàn trấn tĩnh lại, lúc trước tim đập chân run dường như chỉ là ảo giác. Nàng lại mỉm cười với vẻ ưu thương,

tiếp tục cầm bầu rượu lên, trước hết là rót đầy cho mình, sau mới đến chỗ Việt Tiệp Phi.

Lúc hơi cúi xuống, chỉ trong nháy mắt, tay áo rộng của Sở Ngọc bao phủ bầu rượu. Cũng trong tích tắc đó, tay nàng cầm bầu rượu hơi dùng lực, xoay nghiêng một góc rất nhỏ, sau đó lại như không có việc gì rót

rượu cho Việt Tiệp Phi.

Bầu rượu này, theo yêu cầu của nàng, do Dung Chỉ đích thân chế tác ra. Đây là kiểu bầu rượu "uyên ương" đã từng xem trên truyền hình hoặc tiểu thuyết. Trong bầu chia thành hai nửa, một nửa không có vấn đề gì, một nửa trộn mê dược.

Xoay tay một chút, là có thể đồ rượu ở từng bên theo ý muốn.

Sở Ngọc đã chuẩn bị cẩn thận để Việt Tiệp Phi không nghi ngờ, cho rằng lần này nàng mời bọn họ tới ôn chuyện. Hơn nữa Dung Chỉ cung cấp được liệu có mùi vị khá nhẹ, hòa trong rượu không thể phát hiện ra. Tuy nhiên, Sở Ngọc sợ bọn

họ phòng bị cẩn thận nên cố ý dùng chính bầu rượu của mình để rót cho họ, hơn nữa còn tự mình uống trước, tỏ vẻ không có độc để làm họ bớt cảnh giác.

Không những thế, lần đầu tiên nàng rót rượu không hề có dục, càng làm đối phương coi bỏ nghi ngờ.

Từ tốn rót đầy chén rượu

cho hai người, Sở Ngọc lại một lần nữa nâng chén: “Chén rượu thứ hai”, nàng quay sang Thiên Như Kính, mỉm cười chân thành: “Tuy người hại ta, nhưng ta vẫn cảm ơn người, vì đã cho ta biết một số việc!”

Rồi uống cạn.

Rượu này có hương vị gì, Sở Ngọc cũng không biết

nữa. Tâm tư nàng hiện tại đặt toàn bộ trên cổ tay Thiên Như Kính. Cho dù nàng đang ăn gì thì cũng giống như nhai cỏ, uống rượu cũng chẳng khác gì uống nước lã.

Chén thứ ba, Sở Ngọc cũng xoay bầu rượu tương tự như vậy. Tuy Dung Chỉ đã cam đoan, chỉ cần một chén cũng đủ hạ gục hai

người, nhưng để đảm bảo thành công, Sở Ngọc vẫn tự ý gia tăng gấp đôi.

“Chén thứ ba, ta kính cả hai người các người!” Sở Ngọc bình tĩnh nâng chén rượu lên, gương mặt dừng đứng vô cảm “Từ nay về sau, ân đoạn nghĩa tuyệt, chúng ta không liên quan gì nữa!”

Việt Tiệp Phi ngăn người, trên mặt là vẻ bối rối không chút che giấu. Nhưng hắn không nói gì thêm, chỉ chậm rãi cầm lấy chén rượu.

Thiên Như Kính có phản ứng nhanh nhất. Nâng chén, uống cạn, sau đó cả cơ thể đổ gục xuống sàn nhà.

Lúc Thiên Như Kính ngã xuống, Việt Tiệp Phi rất cuộc cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, đầu óc dần mơ hồ, tứ chi bủn rủn. Nhìn Thiên Như Kính mất đi ý thức, hăn bỗng hiểu ra.

Hăn cố gắng buông chén rượu, cực lực duy trì tỉnh táo, định rút kiếm. Nhưng vừa chạm vào chuôi kiếm, sau gáy bỗng truyền đến

một cơn đau nhức, một màu đen bao phủ trước mắt khiến hấn không duy trì thêm được nữa, rơi vào hôn mê.

Sở Ngọc đứng cạnh Việt Tiệp Phi, vớt bầu rượu xuống, mặc kệ cho chất lỏng trào ra ướt đầm thảm trên sàn. Nàng sờ sờ, thấy Việt Tiệp Phi vẫn còn hơi thở, mới nhẹ nhàng thở

phào.

Sợ Việt Tiệp Phi học võ có thể lực tốt, sẽ tỉnh lại trước thời gian, Sở Ngọc đã sớm chuẩn bị dây thừng để trói gô hấn lại. Xong xuôi, nàng mới bước tới chỗ Thiên Như Kính ở phía đối diện.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 193: Có thù tất báo

Đi được ba, bốn bước, Sở Ngọc đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Nàng cầm trường kiếm chưa tuốt khỏi vỏ lên, huých một cái vào vai Thiên Như Kính, thấy hắn không có phản ứng lại

chọc thêm phát nữa.

Vẫn không có phản ứng.

Sở Ngọc bỏ kiếm xuống, lúc này mới tự mình đến gần. Thiên Như Kính nằm nghiêng mềm mại trên thảm sà, vài sợi tóc lòa xòa trên gương mặt trắng trẻo tuấn tú.

Sở Ngọc ngồi xuống bên

cạnh, kéo bờ vai hấn xoay lại, khiến hấn nằm ngửa ra rồi tiếp tục quan sát.

Hai mắt Thiên Như Kính nhắm nghiền, che khuất con người vốn hàng ngày dũng dưng lãnh đạm. Hàng lông mi hấn khẽ rung động, khiến Sở Ngọc giật nảy mình, tưởng là hấn tỉnh lại. Nàng không khỏi lùi về phía sau mấy bước, một lúc lâu

sau thấy Thiên Như Kính không có động tĩnh gì mới dám nhích lại gần.

Thiên Như Kính nằm yên. Nếu không phải lồng ngực và chóp mũi hơi nhấp nhô chứng minh hắn còn sống, thì cứ tưởng đây là người chết.

Như vậy, rốt cuộc có thể xác định, nàng đã ra tay...

thành công.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng tiến hành quá thuận lợi khiến Sở Ngọc không khỏi có ảo giác: "Như vậy đã xong rồi à?"

Hình như...có vẻ dễ dàng quá!

Giống như trong mơ.

Dù mộng ảo có thể nào,
nhưng tình cảnh trước mắt
nàng chính là hiện thực.
Nhìn Thiên Như Kính hôn
mê bất tỉnh, Sở Ngọc lập
tức cao hứng trở lại. Nàng
cẩn thận giơ tay, chọc nhẹ
vào gò má trắng mịn của
hắn. Cảm giác nhẵn mịn,
mềm mại đàn hồi truyền
qua chỗ tiếp xúc da tay.

Chính kẻ này đã hại nàng,
tạo nên tình cảnh thê thảm
hiện nay. Bây giờ hẳn đã
lọt vào tay nàng...

Nghĩ đến việc bây giờ muốn
làm gì Thiên Như Kính thì
làm, Sở Ngọc chợt thấy
hưng phấn khôn xiết.

Rốt cuộc, người cũng có
ngày hôm nay!

Vừa nghĩ ngợi, Sở Ngọc vừa dùng lực chọc má Thiên Như Kính. Cho đến khi chỗ đó ửng hồng, nàng lại dời tay sang vị trí khác.

Chọc, chọc, chọc...

Chọc, chọc, chọc, chọc...

Sau khi gò má Thiên Như Kính có bảy, tám vết đỏ ửng, nàng lại xoa tóc hăn

ra, tết thành mười bím nhỏ, rồi mới hài lòng thỏa dạ thu tay. Sở Ngọc gắng đè nén ý nghĩ đùa nghịch hãnh thêm, mà tập trung xử lý việc chính.

Dù Sở Ngọc rất có lòng tin với Dung Chi, nhưng phải cẩn thận cho chính mình thì tốt hơn.

Nàng đến ngăn tủ bên

cạnh, lấy ra một đôi ủng và một đôi găng tay. Nàng đi ủng rồi đeo găng tay vào.

Găng tay và ủng là do nàng sai người đặc biệt chế ra. Găng làm bằng hai lớp da hươu, ở giữa còn có một lớp vải bông. Ủng làm bằng da thuộc, dưới đế là gỗ dày chắc chắn.

Ban đầu Sở Ngọc định dùng

cao su cho an toàn, nhưng cây cao su sinh trưởng ở vùng Lưỡng Quảng (Quảng Đông, Quảng Tây) và Vân Nam, muốn thu hoạch rồi chế biến mất khá nhiều thời gian, mà chưa chắc đã thành công. Vì vậy nàng đành bỏ qua ý tưởng này.

Hít một hơi thật sâu, Sở Ngọc dùng tay đã đeo găng cầm lấy cổ tay Thiên Như

Kính, cẩn thận vén tay áo
hắn lên. Dưới tay áo, lộ ra
thứ mà nàng ngày đêm
hưởng mơ tưởng.

Thứ đồ vật vượt thời đại,
hiện giờ đang nằm nhỏ
nhỏ khiêm tốn trên cổ tay
Thiên Như Kính. Chiếc vòng
bạc phát ra ánh sáng lạnh
lạnh, ở giữa khảm một viên
hồng ngọc rực rỡ, đỏ thắm
như máu.

Nhìn nó nằm yên tĩnh thế kia, lúc không phát huy tác dụng, có ai biết trong đó ẩn chứa bao nhiêu công năng đáng sợ?

Sở Ngọc một tay giữ chặt tay Thiên Như Kính, một tay cẩn thận cởi chiếc vòng ra. Cởi ra rất dễ dàng, có lúc hơi vướng vì bàn tay hằn khá to, nhưng Sở Ngọc

dùng lực một chút là có thể rút được.

Mép ngón tay cái của Thiên Như Kính bị chà sát, hơi đỏ lên, có chỗ bị xước da chảy máu.

Nhưng Sở Ngọc không để ý. Cầm được vòng tay rồi, nàng như vừa hoàn thành một công trình lớn, thở phào một cái rồi vội vã bắt

tay vào nghiên cứu chiến lợi phẩm.

Sở Ngọc không dám dùng tay trần để chạm vào chiếc vòng. Nhưng nếu không chạm, làm sao sử dụng được?

Thử điều khiển bằng ý nghĩ mấy lần không được, Sở Ngọc liền cầm ngón tay Thiên Như Kính ấn vào viên

hồng ngọc, miệng đọc
lệnh:

“Alibaba”

“Vùng ới mở ra”

“Thiên vương cái địa hổ”

(Thiên vương cái địa hổ- 天王盖地虎- trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, ở VN có tên Rừng Thảm Tuyết Dày

và Bảo tháp trấn hà yêu- 宝塔镇河妖 – là ám hiệu gặp mặt, đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sơn Điều hỏi “Thiên vương cái địa hồ?”, Dương Tử Vinh sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”)

“Động đất cao đồi, nhất phái tây sơn thiên cổ tú”

“ABCDEFGG”

“Chúng ta đều là bọn đầu
gỗ”

“...Muốn mua đĩa không?”

Không biết đã thử bao
nhiêu câu mật hiệu, tiếng
lóng, cuối cùng Sở Ngọc
đành mệt mỏi dừng lại.

Ngọn lửa hào hứng nguội
dần: không phải Thiên Như
Kính thì không được sao?

Nhất định phải là chủ nhân
phát lệnh, chiếc vòng này
mới khởi động sao?

Không cam tâm, Sở Ngọc
cắn môi một cái, lấy chiếc
hộp nhỏ bằng gỗ tử đàn ở
dưới gầm bàn ra, cho chiếc
vòng vào rồi cất trong ngực
áo. Sau đó, nàng kéo ghế
gỗ lim ở góc tường đến,
đặt Thiên Như Kính lên, hai

tay dựa vào thành ghế hai bên rồi trói chặt hẳn lại.

Tuy Thiên Như Kính được ngồi trên ghế, nhưng hẳn cũng bị trói dây thừng bình đẳng như sư huynh Việt Tiệp Phi.

Sau đó, chắc là phải đánh thức hẳn dậy?

Sở Ngọc thầm tính toán.

Tuy không cam tâm, nhưng chuyện này cũng nằm trong dự đoán của nàng. Nếu thử hết cách mà không điều khiển được chiếc vòng, thì nàng chỉ có thể hỏi chính Thiên Như Kính.

Làm sao có thể dự được hẳn nói ra?

Tuy đã sớm lên kế hoạch “dùng hình”, nhưng nếu không phải qua cửa ải này thì vẫn tốt hơn.

Sở Ngọc thở dài, bước đến chỗ chậu nước rửa mặt kê trong góc tường, bê một chậu nước lạnh thật to.

Kế hoạch trong ngoài của nàng đã sắp xếp mọi khả năng. Nhìn căn phòng này

lộng lẫy xa hoa, nhưng trong ngăn tủ giấu toàn dụng cụ tra tấn: roi da, nến (Lời tác giả: cô định làm gì?), ghế hùm, nước tiêu nóng, gong xiềng... Ở những thời điểm khác nhau phải sử dụng biện pháp khác nhau.

Sở Ngọc chưa kịp đến chỗ Thiên Như Kính, bên ngoài bỗng có tiếng xô cửa ầm

ầm. Nàng sửng sốt quay lại, thấy cửa gỗ chạm vân hoa lung lay hai cái. Lại thêm một lần xô cửa thật mạnh, then gãy rời, hai cánh cửa mở toang. Một bóng người xông vào.

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 4

Chương 194: Lo sợ biệt ly

Người chạy vào, là Hoàn Viễn.

Thần sắc hẩn hoảng loạn, như đang sợ hãi điều gì đó. Xông vào nhìn thấy Sở Ngọc đang bê chậu nước, không rõ là định làm gì,

hắn đứng ngăn người, rồi nhẹ nhàng thở phào.

Thấy Sở Ngọc tạm thời không có việc gì, Hoàn Viễn hơi an tâm, lúc này mới nhìn quanh phòng. Nhìn thấy Việt Tiệp Phi bị trói gô thành một khúc, ánh mắt hắn hơi chấn động. Rồi hắn lại đảo mắt sang Thiên Như Kính đang bị trói chặt trên ghế, khuôn mặt trắng trẻo

tuần mỷ có bảy, tám vết đỏ ửng, trên đầu là hơn mười bím tóc nhỏ lộn xộn.

Thiên Như Kính vốn có thân phận siêu nhiên đặc biệt, dù trong hoàn cảnh nào cũng nhìn thấy hắc bạch sẽ tao nhã, trên người không vương một hạt bụi. Những lời đồn ầm ĩ cũng không thể làm ảnh hưởng đến vẻ thần bí của hắc

khiến người ta kính sợ.
Nhưng lúc này, Hoàn Viễn
giật mình chứng kiến: thiên
sư đại nhân bị trói chặt hôn
mê bất tỉnh, cơ thể còn bị
trêu đùa. Nào là khí độ tiên
nhân, nào là tao nhã xuất
trần, thực sự không còn
một mảnh!

Bím tóc trên đầu hắn, cái
to cái nhỏ, cái xuôi cái
ngược, cái xoắn dây

thường...Sở Ngọc thử
nghiệm tất cả các kiểu tóc
mà nàng có thể nghĩ ra
trên đầu Thiên Như Kính.

Hoàn Viễn nhìn Thiên Như
Kính, cố nén cười. Một lúc
lâu sau hắn mới nhìn về
phía Sở Ngọc, trong ánh
mắt là vẻ chột hiệu ra:
“Hôm nay công chúa muốn
bắt bọn họ?”

Sở Ngọc lúc này phục hồi lại tinh thần, đặt chậu nước xuống một góc, trên tay còn vương vài giọt nước vừa bắn ra. Ra hiệu cho Hoàn Viễn trước hết khép cửa lại, rồi nàng mỉm cười: "Nói chung là như thế!" Bắt hai người chỉ là biện pháp, còn mục đích thật sự, tất nhiên nàng không thể tùy tiện nói với người khác.

Dừng một chút nàng lại cất tiếng: “Người đến có việc gì gấp vậy?”

Hoàn Viễn vốn cực kỳ điềm tĩnh chín chắn. Nếu không có chuyện khẩn cấp, hẳn sẽ tuyệt đối không xông vào như vậy, thậm chí vừa rồi còn không thềm gõ cửa.

Nghe Sở Ngọc hỏi, Hoàn

Viễn mới giật mình nhớ ra. Nhìn Thiên Như Kính, hắc hơì do dự: “Ta vừa cần nhắc lại chuyện gặp công chúa hôm qua...”

Hôm qua, sau khi hỏi Hoàn Viễn về đường lui, Sở Ngọc nói chuyện với hắc một hồi, trong đó dường như có ý dặì dò: nếu sau này nàng không còn bên họ nữa, hi vọng Hoàn Viễn sẽ

thay nàng chăm sóc mọi người.

Nàng giấu diếm không nói thẳng, nhưng Hoàn Viễn cảm giác có gì đó không ổn, suốt đêm không ngủ được. Cho đến sáng nay, rốt cuộc hẳn xác định đó là những lời phó thác hậu sự của nàng. Lại nghe nói hôm nay Sở Ngọc mời Thiên Như Kính và Việt

Tiếp Phi đến, cho rằng nàng đã quyết chí tự sát, “đồng quy vu tận” (cùng chết) với hai người này hoặc làm một việc nguy hiểm tính mạng nào đó, nên hăn không kịp nghĩ ngợi gì mà xông vào.

Tuy Sở Ngọc nhìn thế nào cũng không giống người muốn tìm cái chết, nhưng lời nói của nàng rất giống

lời trắng trối.

Càng nghĩ, càng khẳng định phán đoán đó là đúng.

Rõ ràng nàng đang muốn rời bỏ thế giới này.

Sao có thể ngờ được, sau khi vào phòng lại chứng kiến tình huống khác hẳn suy nghĩ của hắn, Sở Ngọc đang ung dung bắt trói hai

người kia. Thấy nàng bình yên vô sự, Hoàn Viễn cảm thấy bớt lo lắng đi phần nào, nhưng dự cảm không ổn vẫn y nguyên như trước.

Liệu hắn có nên hỏi thẳng nàng: phải chăng vì nàng đang chuẩn bị tự sát, nên mới liều lĩnh như thế?

Với người ngoài, Hoàn Viễn

ứng xử rất uyển chuyển
khéo léo, nhưng với Sở
Ngọc, hẳn vẫn khó có thể
che giấu sự lo lắng bất an.
Bây giờ hẳn không phải vì
đề phòng nàng, mà đó là
cảm giác lo lắng, quan tâm
trước một bảo bối quý giá
đặc biệt.

Nghĩ ngợi luẩn quẩn trong
khoảnh khắc, Hoàn Viễn
ngẩng đầu lên, đang định

nói lảng sang một vài chuyện khác để lấp liếm hành động thất thố lúc này. Nhưng khi đối diện với ánh mắt đầy quan tâm của Sở Ngọc, hắn không chịu nổi, lại thấy lòng mềm nhũn, chỉ còn cách cười khỏ nói thật tâm tư.

Hắn sợ nàng gặp nguy hiểm. Nghe những lời phó thác của nàng, hắn bối rối,

lo sợ, bất an nên mới liều lĩnh xông vào. Chỉ sợ nàng biến mất... Tâm tư của chính mình, hẳn cảm thấy vừa kỳ lạ, lại vừa không muốn phải thừa nhận ra lời.

Chính bản thân hẳn cũng không hiểu là nguyên cớ vì sao.

Hoàn Viễn cứ ngẫm nghĩ

mãi. Nơi nường nấu cuối cùng của mình hẳn cũng nói cho nàng biết, vậy tại sao lại muốn giấu nàng cảm giác kỳ lạ này? Kể từ đó, hẳn tự nhủ: mình là kẻ hay lo nghĩ vẫn vợ.

Hoàn Viễn hẳn chính là kiểu người thích lo nghĩ không đâu.

Sở Ngọc mỉm cười bất lực.

Hôm qua, khi biết mọi người đã có biện pháp thoát thân, nàng nhất thời cao hứng, nói mấy lời với Hoàn Viễn, ngầm dặn dò hẩn sau này quan tâm chăm sóc mọi người giúp nàng. Không ngờ Hoàn Viễn nhạy cảm như vậy, có thể dễ dàng phát hiện ra ý đồ của nàng.

Chỉ có điều, nàng sẽ không

thừa nhận.

Sở Ngọc mỉm cười, an ủi Hoàn Viễn mấy câu, hắc mới cáo từ rời đi. Hắc không hỏi Sở Ngọc trói hai người kia làm gì, cũng không can thiệp, chỉ nghĩ đến một vấn đề: sau khi ra khỏi đây, sẽ giúp Sở Ngọc che giấu bằng cách nào.

Đặt tay lên cửa, nhìn then

gỗ gãy rời thành hai đoạn, Hoàn Viễn ngượng đỏ mặt, thầm nghĩ vừa rồi mình quá hấp tấp. Nhưng cân nhắc một phen, hắn vẫn chưa an tâm, lại quay lại nhìn Sở Ngọc, thấp giọng nói: "Nếu công chúa đang phiền não điều gì, thì hãy đừng ngại nói ra! Hoàn Viễn tuy bất tài, nhưng cũng có thể chia sẻ với công chúa phần nào đó. Công chúa tuyệt đối

đừng mạo hiểm một mình!”

Sở Ngọc sững sốt, lại mỉm cười an ủi hân mấy câu. Đợi bóng Hoàn Viễn đi xa rồi, một lần nữa nàng khép cửa lại, ngẩn người trong khoảnh khắc, rồi đi tìm một then gỗ mới để cài cửa:

“Người nói những lời này, chẳng phải khiến ta càng không đành lòng sao?”

Dành chút thời gian để bình tĩnh suy nghĩ, Sở Ngọc lại bưng chậu đồng lên, quyết định tiếp tục công việc bỏ dở lúc nãy. Nhưng ngay lập tức, lại có người xô cánh cửa phía sau.

Lần này, cửa bị phá thành bốn, năm mảnh tung tóe, có mảnh rơi ngay dưới chân Sở Ngọc.

Lúc này, ở chỗ này, chắc chỉ có người trong nội phủ xông vào. Vừa nãy là Hoàn Viễn, giờ không biết là ai?

Muốn bức cung người xấu một lần cũng không được là sao?

Sở Ngọc bức bội đặt chậu đồng xuống, quay lại xem rốt cuộc vị nào lại một lần

nửa ngăn cản “chuyện tốt” của nàng. Một bóng áo đỏ rực rỡ nổi bật giữa khung cửa tan hoang. Hẳn cũng giống Hoàn Viễn, bị hình ảnh bộ dạng Thiên Như Kính đập vào mắt.

Trên đầu Thiên Như Kính chỉ chít toàn là bím tóc nhỏ. Ngay cả với người đang buồn bực, nhìn thấy cũng không khỏi phì cười.

Nhưng trên mặt Hoa Thác lúc này chỉ có vẻ thê lương, một cái nhếch khóe miệng cũng không có.

“Công chúa!” Hoa Thác cắn răng, quỳ một gối xuống trước mặt Sở Ngọc “Dung Chỉ...Dung Chỉ hắt...” Trên y phục hắt có mấy chỗ đỏ sẫm, hình như là máu mới tóe lên chưa lâu.

Hoa Thác vẫn luôn đối địch với nàng, điều này Sở Ngọc biết rõ. Hẳn xưa nay vốn kiêu ngạo, lại không bao giờ thềm giả bộ trước mặt nàng. Vậy mà lúc này hẳn hành đại lễ, chắc hẳn đã xảy ra chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Nghe hẳn nhắc đến Dung Chi, đầu óc Sở Ngọc trống rỗng.

Bên tai nàng truyền tới âm

thanh khàn khàn nặng nề:
“Dung Chỉ hấn...không
xong rồi!”

QUYỂN 4

Chương 195: Sinh mệnh mong manh

Sao lại như vậy?

Sở Ngọc đứng bên giường, nhìn ngự y trong cung đang chẩn bệnh cho Dung Chỉ.

Theo lời Hoa Thác, Dung Chỉ đang ngồi chuyện trò với hân, bỗng nhiên miệng thổ huyết không ngừng, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Nghe tin Dung Chỉ xảy ra chuyện, Sở Ngọc không còn lòng dạ nào quan tâm đến việc ép hỏi Thiên Như Kính nữa. Dù sao hiện nay chiếc vòng đã nằm trong tay nàng, hai người kia cũng

không thể chạy thoát nên tạm thời giao cho Hoàn Viễn. Sau đó nàng theo Hoa Thác tới Mộc Tuyết viên.

Trong phủ công chúa cũng có ý quan đại phu. Nhưng mấy người đó sau khi bắt mạch đều quỳ xuống xin công chúa tha mạng, không chịu nói tình hình Dung Chỉ như thế nào. Vì

thế, Sở Ngọc lơ mờ đoán ra tình cảnh của hắn, và càng nóng ruột như lửa đốt.

Không dùng được y quan trong phủ, Sở Ngọc liền sai người chuyển lời vào cung, mời ngự y hoàng cung tới. Chắc năng lực của ngự y phải cao hơn đại phu trong phủ chứ?

Lúc này Hà Tập không có

mặt ở phủ, phụ trách giám sát Sở Ngọc là thuộc hạ của hắn. Biết tính mạng của vị trai lơ được công chúa sủng ái nhất đang "ngàn cân treo sợi tóc", kẻ này không dám ngăn cản Sở Ngọc sai người đưa thư. Rất nhanh, Trần ngự y – người có y thuật cao nhất trong cung đã tới.

Vị ngự y này đã ngoài bảy

mười tuổi, nhưng nhìn bề ngoài mới chỉ khoảng năm, sáu mười, cho thấy ông ta điều dưỡng cơ thể rất tốt. Lúc này Trần ngự y đang ngồi bên mép giường Dung Chi, cầm cổ tay gầy guộc của hân để bắt mạch, thậm chí có thể nhìn thấy rõ gân cốt dưới da.

Sở Ngọc nhìn ngự y, rồi lại nhìn cổ tay Dung Chi trắng

bạch nổi rõ gân xanh, không khỏi nhói lòng. Nàng biết Dung Chỉ gây đi nhiều, nhưng bây giờ là mùa đông, mọi người mặc quần áo dày nên không nhìn rõ cơ thể thế nào. Mãi cho đến vừa rồi, Sở Ngọc mới biết hẳn đã quá tiêu tụy.

Trước khi đại phu tới, Sở Ngọc cởi chiếc áo ngoài dính máu của Dung Chỉ ra,

đặt hần nằm trên giường, chỉ mặc áo mỏng. Lúc này nàng mới nhìn thấy hình dáng hần dưới lớp y phục. Cơ thể vốn thon dài, dẻo dai sẵn chắc nay chỉ còn da bọc xương, mạch máu yếu ớt nổi rõ dưới da, mọi biểu hiện cho thấy dường như Dung Chỉ sắp đoạn tuyệt sinh mệnh.

Mà hơi thở, nhịp tim Dung

Chỉ cũng mong manh như vậy, cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng lại.

Cơ thể hẫng, sao lại ra nông nỗi này?

Lúc trở về hẫng còn khỏe mạnh cơ mà?

Có thể đi đứng bình thường, có thể ngồi vững

vàng bày mưu tính kế, có thể cười hì hì lập kế sách hại người.

Sở Ngọc nhìn khuôn mặt Dung Chỉ. Da hắc tái nhợt, trắng bệch như tuyết. Cặp mắt thường nheo nheo với vẻ giấu cợt, giờ đây khép chặt. Ngay cả lúc bất tỉnh nhân sự, quanh người hắc vẫn bao phủ một ý vị thâm trầm, se lạnh như thường

ngày.

Nàng vẫn lặng lẽ nhìn Dung Chỉ không rời mắt, hỏi ngự y: “Hắn...thế nào rồi?”

Ngự y buông tay Dung Chỉ ra, nhìn Sở Ngọc dè dặt, muốn nói lại thôi. Sở Ngọc thoáng nhìn vẻ mặt ngự y, biết ông ta e ngại điều gì. Nàng cắn chặt răng: “Có

chuyện gì hãy nói thẳng,
bản công chúa sẽ không
trách ông!”

Chí ít, hãy cho nàng biết
tình hình thế nào.

Cứ ngập ngừng ắp úng như
thế, ngược lại càng làm
nàng thêm lo lắng. Dù kết
quả có thế nào, Sở Ngọc
cũng muốn biết sự thật.

Ngự y có thêm can đảm, hơn nữa gần đây công chúa đã thất thế, vậy ông ta có thể nói thẳng: “Công chúa...hãy chuẩn bị hậu sự đi...” Chưa nói dứt lời, ông ta liền im bặt, bởi vì thấy khóe miệng Sở Ngọc trào ra một dòng máu đỏ tươi.

Nàng đã cắn môi đến rớm máu.

Cảm giác đau đớn bỏng rất từ môi truyền tới, nhưng Sở Ngọc vẫn bắt buộc mình phải mỉm cười, nụ cười trong mắt người khác chỉ có thể lương lạnh lẽo: “Rốt cuộc là thế nào, ông hãy nói cụ thể ra đi!”

Ngự y thở dài, cúi người hành lễ rồi bấm báo chi tiết.

Khoảng ba, bốn năm trước, cơ thể Dung Chỉ đã bị thương tổn nghiêm trọng. Những năm gần đây tuy hấn đã chịu khó tĩnh dưỡng, nhưng gốc bệnh chưa trị được. Rõ ràng là một người trẻ tuổi, vậy mà sức cùng lực kiệt. Hơn nữa gần đây, hấn lại bị thương nặng, sau đó không được chữa trị tốt nên cơ thể hoàn toàn suy sụp.

Ngự y thấp giọng: “Vị công tử này có thể sống đến hôm nay có lẽ là nhờ ý chí kiên định, nội tâm cực kỳ vững vàng. Nếu là người bình thường, e rằng đã phải chết từ lâu rồi!” Theo như ông ta xem xét, Dung Chỉ đã sớm đi đến tận cùng sinh mệnh rồi, còn sống đến hôm nay đúng là không tưởng tượng nổi.

Dù ý chí có mạnh mẽ bao nhiêu, con người cũng không có khả năng cải tử hoàn sinh, phải chết chính là phải chết.

Sở Ngọc đưa tay chùi vết máu ở khóe miệng, cố gắng tự chủ tinh thần đã sắp tán loạn, từ tốn hỏi: “Không có cách nào cứu được sao?”

Ngự y không nói gì, nhìn nàng với vẻ thương hại.

Không trả lời cũng là đáp án rõ ràng.

Sở Ngọc trầm mặc một hồi, rồi nàng cố gắng phất phất tay, nói thều thào như mất hết khí lực: “Ông lui ra đi!”

Sao lại như vậy?

Ngự y đi rồi, trong lòng Sở Ngọc tê tái, cứ lặp đi lặp lại câu hỏi này.

Khi Dung Chi trở về, cơ thể hần đã suy kiệt đến mức cùng cực. Nhưng hần không chế được hết thả, khiến người khác cảm thấy hần mang dáng vẻ của người thao túng, nắm chắc phần thắng trong tay nên

không ai để ý đến thể chất
hắn suy yếu.

Bao gồm cả nàng.

Ngay cả nàng, cũng bị sự
mạnh mẽ, tinh táo, thâm
sâu của hắn làm mê hoặc.

Bởi vậy đến lúc cơ thể hắn
không chống đỡ được nữa,
cảm giác đầu tiên của nàng
không phải đau lòng, mà là

chấn kinh, sưng sốt, không thể tin được. Hấn cũng có lúc gục ngã!

Nhìn Dung Chỉ nhắm nghiền mắt, Sở Ngọc không khỏi nghĩ đến Thiên Như Kính, vừa nãy bị nàng hạ được cũng nhắm mắt như thế. Nhưng nàng không có lòng dạ nào chọc ghẹo Dung Chỉ giống như Thiên Như Kính. Bởi vì sau khi

tĩnh lại, Thiên Như Kính sẽ không sao, còn Dung Chỉ sẽ vĩnh viễn không tĩnh lại nữa.

Làm sao để hẳn có thể tĩnh lại?

Nếu không tĩnh lại thì sẽ thế nào?

Sở Ngọc không dám nghĩ xa hơn, bởi phía trước chỉ

có viễn cảnh đen tối đáng sợ. Nhưng dường như có một tiếng nói đang rành rọt nhắc nhở nàng: hẩn sắp chết, ngay trước mắt nàng, giống như bao sinh mệnh ngắn ngủi khác, đến giờ phút tàn lụi.

Vậy nàng biết phải làm sao? Nàng còn có điều muốn nói với hẩn, nàng không biết đối mặt với lần

chia ly vĩnh viễn này thế nào.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ. Nàng không có cảm giác bị thương đến tê tâm liệt phế, nhưng lại thấy dường như có một màn sương mù đen thẫm dày đặc, đang chậm rãi bao phủ, nuốt chửng và chôn vùi nàng.

Nàng không muốn tỉnh

thần sa sút đến mức này, nhưng không tài nào khống chế được.

Không biết đã trải qua bao lâu, bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng gõ khe khẽ. Sở Ngọc thuận miệng cất tiếng "Vào đi!", nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Dung Chỉ.

Hoa Thác bước vào, bắt

gặp ánh mắt chìm đắm, chờ
đần một màu tro tàn của
Sở Ngọc, khiến nội tâm hấn
không khỏi động dậy. Hấn
thấp giọng gọi Sở Ngọc,
mãi cho đến khi nàng như
bừng tỉnh, hấn mới nói
khẽ: "Công chúa, ta nhớ ra
một việc, có lẽ liên quan
đến chuyện Dung Chỉ bị
hôn mê!"

Sở Ngọc vừa nghe, tỉnh

thần nhất thời rung lên:
“Người nói đi!” Thật ra
nàng cũng không dám đặt
nhiều hi vọng vào lời nói
của Hoa Thác. Nhưng lúc
này, nếu có bất kỳ cọng
rơm cứu mạng nào chìa ra,
nàng cũng sẽ lập tức nắm
lấy.

Mặc dù, cọng rơm này còn
mỏng manh hơn cả sợi tơ.

QUYỀN 4

Chương 196: Ta sẽ không đồng ý

Hoa Thác kể lại chậm rãi, các khoảng thời gian gián đoạn ngắt quãng. Ký ức năm xưa, hẳn chỉ có thể nhớ được vài tình tiết chính.

Ba năm trước, trong lúc

ngồi uống rượu nói chuyện
phiếm, Dung Chỉ nói hăn
rơi vào hoàn cảnh này là vì
Thiên Như Nguyệt. Hăn bị
quản chế, cơ thể suy bại.
Cách giải quyết duy nhất
cũng nằm trên người Thiên
Như Nguyệt.

Qua những lời nói hỗn loạn
của Hoa Thác, Sở Ngọc
hiểu ra một vài việc. Dung
Chỉ vốn có trình độ kiểm

thuật tuyệt thế, thậm chí còn cao hơn cả Hạc Tuyết. Chỉ có Thương Hải may ra thắng được Dung Chi. Điều đó cũng nằm trong dự đoán của Sở Ngọc, nhưng ngoài dự đoán là, tình cảnh Dung Chi trở nên như ngày hôm nay là do Thiên Như Nguyệt tạo một chế ước gì đó trên người hắn. Cơ thể hắn suy kiệt cũng liên quan đến cái này. Không phải

việc hủy bỏ võ công trong tiểu thuyết võ hiệp, còn cụ thể là cái gì, thì bởi lúc đó Hoa Thác uống say, lại do thời gian đã lâu nên không nhớ rõ lắm.

Nhưng, có thể xác định chắc chắn là, nếu giải trừ chế ước thì có lẽ cứu được Dung Chi.

Thiên Như Nguyệt đã chết.

Thiên Như Nguyệt...

Thiên Như Kính là đồ đệ của Thiên Như Nguyệt. Tuy Thiên Như Nguyệt đã chết, nhưng hình như Thiên Như Kính đã từng nói, hẳn kế thừa mọi thứ của sư phụ.

Vừa rồi Dung Chỉ đột nhiên hôn mê bất tỉnh, Sở Ngọc cảm thấy rối loạn, bế tắc,

thậm chí hoàn toàn quên mất ý muốn trở về. Nghĩ đến Thiên Như Kính, nàng mới nhớ ra chiếc vòng tay.

Phương pháp Thiên Như Nguyệt trấn giữ Dung Chỉ, có phải là nhờ công năng của chiếc vòng?

Nếu đúng, điều kiện tiên quyết là nàng phải khởi động và sử dụng được

chiếc vòng. Nếu không sử dụng được, thì dù muốn cứu người hay trở về cũng chỉ là ảo tưởng.

Đợi Hoa Thác đi khỏi, Sở Ngọc nhẹ chân bước đến, cẩn thận ngồi xuống mép giường. Nàng chăm chú nhìn khuôn mặt gầy guộc của Dung Chỉ. Gương mặt hắc trắng bệch, tựa như lớp tuyết tươi xộp, chỉ cần

chạm nhẹ là tan biến.

Sở Ngọc đưa tay ra, định sờ vào mặt Dung Chỉ. Chỉ còn cách cầm hấn chừng ba tấc thì nàng khựng tay lại, có ảo giác như đưa tay ra thêm là chạm vào lưỡi dao sắc chảy máu.

Nhưng Sở Ngọc chỉ lưỡng lự khoảng ba giây.

Bị dao sắc cửa tay cũng không sao cả!

Ngón tay nàng chạm vào
cầm hắc, dừng trong
khoảnh khắc, rồi thuận
theo đường nét gương mặt
chậm rãi di chuyển lên
trên. Cuối cùng dừng ở
đuôi lông mày hắc, ngón
tay nàng lưu luyến.

Da hắc lạnh lẽo như sương

giá giữa trời đông. Cho dù trong phòng có lò sưởi nóng rực cũng không thể làm cơ thể hân ấm lên chút nào.

Lạnh lẽo như một xác chết.

“Thật khó khăn!” Sở Ngọc buột miệng, rồi đứng dậy rời đi.

Lúc nàng bước ra ngoài,

trời đã lấp lánh sao. Ấu
Lam vẫn đứng chờ ngoài
cửa. Bây giờ là mùa đông,
đêm xuống trời càng lạnh.
Không biết Ấu Lam đã
đứng ngoài bao lâu, không
ngừng lắc tay dậm chân,
mặt tái xanh tái xám, trông
thực đáng thương.

Thấy Sở Ngọc bước ra, bất
chấp cơ thể rét lạnh, Ấu
Lam vội nhanh chóng

ngheh đón: “Công chúa, bây giờ người có dùng cơm không?”

Nghe nàng ấy hỏi vậy, Sở Ngọc mới giật mình nhớ ra. Sáng nay sau khi lo xử lý Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi, lại bất ngờ được tin Dung Chỉ hôn mê, nàng lo lắng đến mức không để ý rằng trời đã tối lúc nào, chứ đừng nói là ăn cơm.

Ăn qua loa một chút, Sở Ngọc quay trở lại chỗ hai người mà nàng định thăm vấn.

Cánh cửa bị Hoa Thác đánh gãy đã được thay, Sở Ngọc gõ hai cái, bên trong liền truyền ra giọng nói trầm tĩnh: “Ai đó?”

“Là ta!” Sở Ngọc thản nhiên

đáp.

Cửa mở ra, Hoàn Viễn với vẻ mặt ngạc nhiên đứng ở ngưỡng cửa, dẫn Sở Ngọc vào phòng.

Bước vào, Hoàn Viễn lập tức khép cửa, rồi mở chiếc tủ đứng to bên tường. Trong ngăn tủ lớn nhất là hai người, lúc này đã mất khả năng phản kháng.

Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tuy bây giờ Thiên Như Kính đang ở trạng thái mất người ức hiếp, nhưng thanh danh hấn vẫn gắn với sự thần bí vượt lên trên thế tục. Hoàn Viễn không giống Sở Ngọc, không biết chân tướng sự việc, nên

trong lòng hẩn, Thiên Như Kính có thể coi là một dạng thần tiên. Vậy mà bây giờ, nhìn hẩn bị trói chặt cầm tù, còn bị Sở Ngọc tùy ý chọc ghẹo, đối với Hoàn Viễn quả thực là chuyện không tưởng tượng nổi.

Bây giờ mặc dù hẩn đứng về phía Sở Ngọc vô điều kiện, nhưng nhìn nàng gây sức ép với một vị tiên

nhân, thật sự không phải là chuyện hào hứng gì.

Đồng thời, hấn cũng thấy chấn động vì sự liễu lĩnh của Sở Ngọc, nàng dám miệt thị thần linh!

Sao nàng dám làm như thế? Không hề có ý kính sợ thiên địa quỷ thần?

Thậm chí sau khi đã biết về

pháp lực thần thông quảng
đại của Thiên Như Kính?

Bất kính quý thần, đối với
thuyết duy vật ở thế kỷ hai
mươi một là một việc bình
thường, nhưng đối với
người cổ đại vốn tin tưởng
có quý thần là không thể
tưởng tượng nổi. Muốn
thoát khỏi tâm lý đó, thì
phải là ở vị trí cao nhất
nhìn xuống, phải có bản

tính lạnh lùng, vô tình, nghiêm nghị.

Hoàn Viễn lại không có tính cách đó, hắc quá câu nệ, quá ôn hòa.

Sở Ngọc không biết những dao động trong lòng Hoàn Viễn. Nàng nhờ hắc kéo Thiên Như Kính ra, lại trói trên ghế như lúc trước. Rồi nàng bê lên chiếc chậu

đồng đã hai lần phải đặt xuống, không chút lưu tình hắt cả chậu nước lạnh xuống đầu Thiên Như Kính. Mặt hăn ướt nhèm, nửa trên y phục cũng thấm nước ướt sũng.

Lần này, cuối cùng không có ai xông đến quấy rầy.

Hoàn Viễn không tự chủ được quay mặt đi, không

nhấn tâm nhìn bộ dạng khổ
sở của Thiên Như Kính...
Tuy trước đó hẳn đã đủ
khổ sở rồi!

Những vết đỏ trên mặt
Thiên Như Kính đã nhạt đi,
mặt mũi tóc tai bị tưới ướt,
phác họa đường nét gương
mặt tuần tú đẹp đẽ. Hàng
lông mi dài ngập trong bọt
nước, làn da trắng trẻo
càng sáng ngời dưới làn

nước, trông rất động lòng người.

Đột nhiên bị nước lạnh dội xuống, Thiên Như Kính cứng người, sau đó hàng mi run nhè nhẹ. Hắn chậm rãi mở to mắt, hai con ngươi trong trẻo tinh khiết đối diện với Sở Ngọc.

Nhìn thấy Sở Ngọc, ban đầu Thiên Như Kính hơi mờ

mịt, dường như ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại ở chỗ này. Một lúc lâu sau, có lẽ đột nhiên hiểu ra chuyện gì, khuôn mặt hân hiện lên đủ loại thần sắc phức tạp, nửa muốn khóc, nửa muốn cười.

“Thì ra là thế...Ta đã hiểu nhầm ý nàng...” Thiên Như Kính nói rất nhỏ, âm thanh khẽ đến mức không thể

nghe thấy. Sở Ngọc chỉ thấy làn môi hăn khép mở, không nghe thấy gì, không nhận được truy hỏi: "Người vừa nói gì?"

Thiên Như Kính nhìn nàng chăm chú, rất chăm chú. Trong đôi mắt hăn, không rõ thứ tình cảm gì đang biến ảo, càng lúc càng chậm, càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng biến mất

không dấu vết, chỉ còn ánh sáng thanh khiết, an tĩnh. Hẳn cất tiếng, rõ ràng từng chữ một: "Ta nói, ta sẽ không đồng ý!"

Tuyệt đối không.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 197: Sẵn sàng tử vì đạo

Thiên Như Kính không phải là kẻ ngốc.

Giây phút đầu tiên tỉnh lại, hấn cảm thấy cả người bị trói chặt, hơn nữa còn thiếu một thứ vẫn mang

bên mình, ngay cả lúc tắm gội cũng chưa từng tháo xuống.

Giá trị của thứ đó chỉ có Sở Ngọc biết, mà bây giờ không còn trên tay, trong khi hắn lại bị nàng bắt trói, tất nhiên là nàng đã lấy chiếc vòng rồi!

Sau khi tỉnh táo hắn, chỉ hơi suy nghĩ một chút,

Thiên Như Kính có thể hiểu ra tình hình.

Sau đó, hấn cảm thấy nhói buốt trong lòng. Thứ mà Sở Ngọc muốn ở hấn là chiếc vòng tay. Nói một cách khác, toàn bộ giá trị của hấn với nàng chỉ nằm ở thân vật.

Sở Ngọc nhú mày, hơi kinh ngạc trước ngữ khí kiên

định của Thiên Như Kính:
“Ta còn chưa nói muốn cái
gì, sao người đã một mực
chắc chắn là không đồng
ý?”

Thiên Như Kính lẳng lẳng
nhìn nàng: “Còn có thể là
gì? Chẳng phải nàng tới vì
Dung Chỉ sao?”

Trái tim như có một vật
nhọn đâm vào đau đớn,

nhưng vẻ mặt Thiên Như
Kính vẫn lãnh đạm đứng
dưng, hắn nói từ tốn
nhưng kiên quyết: “Thần
vật trói buộc Dung Chi,
khiến hắn không thể làm
những việc theo ý muốn,
chắc điều này nàng cũng
biết. Nhưng có lẽ các người
không biết, thần vật tuy
trói buộc hắn nhưng cũng
bảo toàn tính mạng cho
hắn. Nếu thần vật rời khỏi

cơ thể ta, sẽ tạo thành vết thương chí mạng cho Dung Chi. Có lẽ bây giờ hẳn đang hấp hối, nàng nói xem có phải hay không?”

Giọng nói Thiên Như Kính trong trẻo, vô tình như dòng nước có thể nhìn thấy đáy: “Nàng tưởng vì hẳn, nhưng thực ra là làm hại hẳn. Bây giờ lại muốn dựa vào ta để tìm cách cứu

hắn". Hắn dừng một chút, ngữ khí đột nhiên cứng rắn: "Nhưng đừng hòng!"

Nàng thích Dung Chỉ, vì nam tử đó mà hạ được đề đoạt lấy thứ quan trọng nhất của hắn. Thậm chí còn vì người đó mà lúc này ép hỏi hắn.

Thiên Như Kính hơi hơi khép mắt lại.

Hắn không biết đây có phải là nỗi đau mà người đời vẫn nói không, giống như có lưỡi dao sắc bén đang từ từ cắt trái tim hắn ra thành từng mảnh nhỏ. Lần đầu tiên hắn ước ao mình trở thành người khác, là người trong lòng nàng, được nàng quan tâm lo lắng, chứ không phải kẻ đối địch thể này.

Nhưng, đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Thiên Như Kính chỉ đoán đúng một phần. Tuy giờ phút này Sở Ngọc vì Dung Chỉ mà tới, nhưng lý do ban đầu thì hẳn đã đoán sai.

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn Thiên Như Kính, không nói

năng gì. Nàng chỉ cho hăn xem tất cả các ngăn tủ, rương hòm đã mở sẵn trong phòng, cho hăn thấy những dụng cụ cất giấu trong đó. Rồi nàng đến trước mặt hăn, lạnh lùng hỏi: "Nhìn những thứ này, chắc người biết ta định làm gì chứ?"

Thiên Như Kính đảo mắt qua tất cả những thứ đó,

trên vẻ mặt không có chút nào chấn động hay sợ hãi. Nghe Sở Ngọc hỏi, hần chậm rãi khép mắt lại: “Tùy nàng!”

Hần đã uống hết chén rượu đó, không còn tiếc sinh mệnh này nữa!

Sở Ngọc muốn thế nào, tùy nàng.

Nhưng hần sẽ không cứu
Dung Chi, càng không
hướng dẫn nàng cách cứu
Dung Chi.

Không chỉ bởi tình cảm cá
nhân, mà còn có trọng
trách mà sư phụ giao phó.

Dung Chi không phải là
người tầm thường. Hần có
khả năng ảnh hưởng lớn
đến cục diện thiên hạ. Một

người như vậy mà thi thố tài năng, nhất định sẽ xưng hùng xưng bá một phương. Vậy mà trong thiên thư không hề nhắc đến cái tên này.

Nói cách khác, nếu Sở Ngọc nhất định phải tiêu vong, thì Dung Chi cũng không nên tồn tại trên đời.

Trên gương mặt Thiên Như

Kính là là vẻ bình tĩnh, kiên quyết, cho người ta cảm giác hẵn đã lĩnh ngộ thông suốt, như đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi cực hình khổ ải, thậm chí là cái chết.

Đây là thái độ sẵn sàng tử vì đạo, hẵn tình nguyện trả giá vì niềm tin của mình.

Nếu phải chịu cực hình, hẵn sẽ dùng đức tin để

chống đỡ. Nếu phải chết, hắn sẽ coi đó là cái chết xứng đáng, cái chết có ý nghĩa.

Vì cảm nhận được, nên Sở Ngọc cũng bị chấn động.

Nếu là bình thường, không phải chuyện liên quan đến mình, Sở Ngọc chắc chắn sẽ kính trọng Thiên Như Kính và không muốn mạo

phạm đến hẳn. Nhưng trong hoàn cảnh này, nàng không thể kính trọng, mà thậm chí tức giận vì sự cố chấp của hẳn.

Hẳn không có dù chỉ một tia dao động hay lo lắng. Cự tuyệt nàng ngay tắp lự, hoàn toàn không dành chỗ cho thương lượng hay nhân nhượng chút nào.

Đối với thái độ ngoan cố như đá tảng này, Sở Ngọc không biết phải làm sao.

Nàng thậm chí có dự cảm, dù có luân phiên dùng "thập đại khổ hình" gia tăng trên người Thiên Như Kính, con người cố chấp còn hơn đá tảng như hấn cũng sẽ không nhả ra dù chỉ nửa câu.

(Thập đại khổ hình: mười loại cực hình tra tấn dã man thời cổ đại: lóc da, xẻo thịt, đập gãy xương v.v...)

Huống chi, nàng không phải người đủ tàn nhẫn để có thể dùng cực hình tra tấn.

***

Trong phủ công chúa với

thủ vệ canh phòng cẩn mật, một bóng đen lớn từ góc tối bay xẹt qua.

Một lúc lâu sau, bóng đen không bị ai phát hiện, lén vào Mộc Tuyết viên, không một tiếng động bước đến bên giường Dung Chi.

Áo trùm đen bên ngoài đã cởi bỏ, bên trong lộ ra hai người, trong đó một người

mặc áo đỏ tươi, chính là Hoa Thác.

Hoa Thác nhẹ chân đến bên cửa sổ, nghe ngóng bên ngoài. Xác định không làm kinh động bọn thủ vệ, hẩn mới quay trở lại giường.

Tên gia nhân phụ trách chăm sóc Dung Chỉ đang ngủ lả lóc bên chiếc bàn

trà ở gian ngoài. Lúc Hoa Thác tiến vào, chắc chắn rằng tên kia đã ngủ say.

Nhìn gương mặt trắng bệch tiêu tụy của Dung Chỉ, Hoa Thác nhăn mặt, rút từ trong ngực áo ra một bình sứ nhỏ màu trắng, lấy ra một viên thuốc đỏ to bằng ngón tay cái, đút vào miệng Dung Chỉ. Một lát sau, lông mày Dung Chỉ

khẽ động dậy, khóe miệng lại trào ra một dòng máu đỏ tươi, nhưng hần từ từ mở mắt.

Thấy Dung Chỉ đã tỉnh lại, gương mặt lo lắng của Hoa Thác rớt cuộc cũng giãn ra một chút. Hần cúi xuống đỡ Dung Chỉ ngồi dậy, tay chạm vào cơ thể gầy mòn tiêu tụy dưới lớp y phục, trong mắt lại hiện lên vẻ

phiền muộn.

Hoa Thác còn dẫn một người khác tới. Người đó có vẻ thư sinh yếu ớt hơn hẳn, nửa mặt phía trên đeo mặt nạ đen, chỉ lộ ra nửa dưới với làn môi và chiếc cằm xinh xắn gợi cảm.

Người đó thấy Dung Chỉ tỉnh lại, vội vàng định quỳ xuống hành lễ. Nhưng thấy

Dung Chỉ mỉm cười, hấn
bèn dừng động tác, bước
tới.

Dung Chỉ chậm rãi lắc đầu:
"Đã nhắc bao nhiêu lần, ở
trước mặt ta có thể miễn
nghĩ thức lễ tiết. Nói
chuyện chính đi!" Chỉ vài
câu ngắn ngủi, hấn đã thể
hiện rõ quyền chỉ đạo. Hoa
Thác đứng một bên im lặng
trầm mặc, còn người kia

cũng cúi đầu nghe sai bảo.

“Thời gian của ta không còn nhiều. Giả vờ không chống đỡ nổi, té xỉu là để lừa Thiên Như Kính, nhưng thực sự thời gian sống của ta cũng chỉ còn một tháng nữa thôi!” Hắc nói ung dung trầm tĩnh, như thể người suy sụp, sắp đi vào cõi chết là ai khác chứ không phải chính mình “Bởi

vậy, Hoa Thác, ta có chuyện giao cho ngươi. Công chúa đến tám phần là không thể hỏi cách điều khiển chiếc vòng từ Thiên Như Kính. Tính tình Thiên Như Kính ta biết rõ, hẳn tuyệt đối sẽ không chịu khuất phục dễ dàng như vậy.”

“Ba ngày, trong vòng ba ngày, nếu công chúa không

thành công, người hãy thay ta lén lấy chiếc vòng trả cho Thiên Như Kính, rồi thả huynh đệ bọn họ ra!”

“Vì sao vậy?”

“Không nên làm thế!”

Hoa Thác và người hắc đưa tới đều cùng cất tiếng nghi vấn hoặc phản đối.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, vầng trán phảng phất như đỉnh núi băng tuyết xa xôi không thể với tới, vẻ trầm tĩnh ung dung khiến hai người kia dần bình tĩnh lại.

“Các người hãy từ từ nghe ta nói!” Dung Chỉ chậm rãi cất tiếng “Nhất là Hoa Thác, người thường nóng nảy hấp tấp, làm việc theo

cảm tính. Vì thế trước đây
ta giấu người một số
chuyện, bây giờ có lẽ cũng
nên cho người biết!”

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 4

Chương 198: Người chơi cờ

“Ta không rời khỏi phủ công chúa vì hai lý do. Thứ nhất, nơi này rất tiện để thực hiện kế hoạch. Thứ hai, quả thật là bởi vì Thiên Như Nguyệt quản chế ta. Không biết hắn đã làm gì,

nhưng biến ta thành bộ dạng hôm nay". Dung Chỉ nói ngắn gọn về tình cảnh của mình, sau đó tiếp lời "Những năm qua ta đã bố trí sắp xếp, bây giờ tất cả đã sẵn sàng. Tuy công chúa xuất thủ nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng điều đó cũng không thể cản trở kế hoạch!"

Chỉ có điều, vì sao Sở Ngọc

lại muốn có chiếc vòng tay?

Nàng vội vã, thậm chí chấp nhận mạo hiểm như thế là vì sao?

Dung Chi đã từng suy nghĩ về điểm này, nhưng không tìm thấy đầu mối nên tạm thời không nhắc đến.

“Hoa Thác hãy giám sát công chúa cẩn thận. Trong

vòng ba ngày, chỉ cần không để nàng giết Thiên Như Kính, ngoài ra nàng muốn làm gì cũng được. Sau ba ngày, người hãy lên ăn trộm chiếc vòng và giải cứu Thiên Như Kính”.

Lúc bước vào phòng, Hoa Thác mang theo khí lạnh ngoài trời nên cảm thấy khá rét, nhưng nhờ hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi, cảm giác

lạnh nhanh chóng tiêu tan.
Hắn bình tĩnh hơn, liên hệ
trước sau về những điều
Dung Chỉ vừa nói, cất tiếng
hỏi: “Ta cứu Thiên Như
Kính ra, lấy ơn đó để yêu
cầu hắn cứu người, có phải
không?”

Chẳng lẽ đơn giản như
vậy?

Dung Chỉ khẽ mỉm cười:

“Tất nhiên là không phải! Nếu người lấy điều kiện đó để ép Thiên Như Kính, e rằng hăn thà chết cũng không nhận ơn huệ của người, lại càng tuyệt đối không chịu giúp ta. Huống chi, năm đó ta đã quyết định so tài với Thiên Như Nguyệt. Dù Thiên Như Nguyệt đã chết, bây giờ chỉ còn Thiên Như Kính để đối phó hơn nhiều, nhưng ta

cũng không muốn lợi dụng cơ hội này, càng không bao giờ cầu xin hãn cứu ta. Ta muốn bọn họ cam tâm tình nguyện cúi đầu trước ta!”

Vẻ mặt hãn điềm đạm bình thản, cùng với âm thanh đàm thoại vừa tao nhã vừa mênh mông lạnh lẽo, phảng phất như danh kiếm tuyệt thế ẩn hiện trên vầng trán sáng ngời.

Mặc dù đang bị kẻ khác quản chế, nhưng hấn không hề có chút gì lo lắng hay bối rối. Ngược lại, dường như hấn mới là kẻ chỉ đạo tất cả, người khác chỉ có thể thuận theo ý hấn mà làm việc.

Dung Chỉ lại nhếch khóe miệng yếu ớt: “Về việc làm thế nào để ép buộc Thiên

Như Kính, người không cần lo!” Nói xong hắn liền quay sang người kia: “Hôm nay, ta bảo Hoa Thác dẫn người đến đây là để người an tâm. Sau này ta sẽ bị hôn mê nhiều lần hơn, khó có dịp nói chuyện, người cũng đừng lo lắng! Chỉ cần làm theo những gì Hoa Thác ngầm nhắc với người mấy ngày trước. Tùy thời mà linh hoạt ứng phó, với tài

trí của người, chắc cũng không khó khăn gì!”

Người đó cúi đầu, trong bóng tối cất lên tiếng nói trầm thấp nhu hòa: “Dạ, tiểu nhân đã rõ!” Ngừng một lát, hần lại mở miệng hỏi: “Công tử, xin thứ cho ta mạo muội, nhưng có một chuyện chưa hiểu mong công tử giải thích!”

Dung Chỉ vừa nói một hơi dài, nên cảm thấy khá mệt. Hắn nghỉ ngơi trong khoảnh khắc rồi mới đáp lời: “ Nói đi!”

“Sao công tử lại dung túng công chúa như thế? Công tử lần này gặp nguy hiểm lớn đến tính mạng, cho một ngày là cùng, sao lại cần đến ba ngày? Bây giờ thả Thiên Như Kính ra luôn

không phải tốt hơn sao?" Người đó nói với vẻ bất bình "Lại nói ngày đó ả bị bắt cóc, công tử cần gì phải mạo hiểm đi cứu? Thậm chí còn dùng toàn lực để bảo vệ? Những năm qua ả tùy ý làm càn, bây giờ nhận lấy hậu quả xứng đáng cũng là phải đạo!"

Trong giọng điệu của hắn còn có cả sự căm hận. Mấy

câu đầu còn gọi Sở Ngọc là “công chúa”, về sau không thèm kêu danh xưng đó nữa mà gọi luôn là “ả”.

Nói đến cùng, sự căm hận của hắc hờn một nửa là do tình trạng suy yếu tồi tệ hiện nay của Dung Chỉ. Nếu không phải tại nàng, Dung Chỉ sẽ không ốm yếu đến mức độ này. Cũng không phải hắc muốn Sở

Ngọc chết đi, nhưng nếu Dung Chỉ không dùng toàn lực để bảo vệ nàng, thì sẽ không ra nông nổi như bây giờ.

Hơn nữa, theo như hẳn biết, Sở Ngọc là một trong những đầu sỏ giam hãm, vây khốn Dung Chỉ suốt những năm qua. Bây giờ nàng bị báo ứng, cũng không có gì là quá.

Dung Chỉ nghe người kia nói với giọng bất bình phần nộ, trong mắt vẫn là ý cười dài, thái độ cực kỳ ung dung. Lẳng lặng đợi hần nói xong, Dung Chỉ mới chậm rãi cất tiếng: "Người có biết, người khác ta ở điểm gì không?"

Hần không giải thích, mà lại hỏi một vấn đề dường

như không liên quan.

Người đó ngăn ra, tưởng là Dung Chỉ tức giận, vội vàng sợ hãi cúi đầu: "Công tử tài trí như thế, sao ta có thể sánh kịp? Ta tất nhiên là không có điểm nào so được với công tử!" Tuy hăn khiêm tốn, nhưng những lời này cũng là chân tâm thật ý, nói chân thành tự đáy lòng chứ không phải vì

muốn nịnh nọt Dung Chỉ mà nói những lời trái với lương tâm.

Dung Chỉ biếng nhác cười cười: “Sao phải tự ti thế làm gì? Đây cũng là lỗi của ta. Người đã theo ta một thời gian, cũng học được không ít mưu đồ kế sách. Có thể thấy, nhiều lần người đã tự bài binh bố trận, thi triển thủ đoạn,

tiến bộ rất nhanh, cũng rất...nham hiểm!”

Khuôn mặt người đó che dưới lớp mặt nạ, nhưng vẫn có thể thấy hai tai hằn đỏ lên vì những lời của Dung Chi. Hai chữ “nham hiểm”, dù sử dụng trong trường hợp nào cũng không phải là ý tốt. Nhưng vì sự ngưỡng mộ và phục tùng tuyệt đối với Dung

Chỉ, hẳn vẫn chưa mở miệng giải thích hay phản bác.

Dung Chỉ thở dài: “Thời gian để ta dạy dỗ người không còn nhiều. Tật xấu của người, chỉ có thể tự bản thân người dần dần khắc phục. Nhưng người phải nhớ kỹ: quá mê muội trong âm mưu quỷ kế, thì sẽ đánh mất bản thân

mình. “Tự gia trí kể sở lầm sở mê sở ngự”. Muốn tinh thông mưu kế, thì phải vượt lên trên tất cả các mưu kế đó, giữ cho mình cái tâm rộng lớn, chính trực đường hoàng!”

(“Tự gia trí kể sở lầm sở mê sở ngự”: bị mưu kế của chính mình chế ngự, làm cho mình nhầm lẫn, u mê)

Về thể chất, hần đã suy yếu đến mức không nhắc nổi một thanh kiếm. Nhưng thần thái hần ung dung, lời nói nhẹ nhàng, miệng mỉm cười, trong mắt như có ánh sắc bén của ngàn vạn kiếm.

Là cớ nào khí phách, là cớ nào phong độ!

Hoa Thác vẫn chăm chú

nhìn, bỗng nhiên bật cười:
"Cho đến hôm nay, ta như
thấy được phần nào của
Dung Chỉ ngày xưa! Vốn cứ
tưởng rằng, những năm
khốn đốn vừa qua đã bào
mòn khí phách, khiến
người trở nên yếu đuối rồi!"

Dung Chỉ cười cười nhìn
Hoa Thác, lại quay sang
người kia tiếp lời: "Bây giờ
người dùng kế sách đã

thông thạo, không nên chấp nhận những tiểu tiết không quan trọng như thế! Dù ta và công chúa ngày xưa có chút hiềm khích, nhưng chẳng qua là do suy nghĩ của mỗi người khác nhau mà thôi. Bây giờ nếu ta dùng thủ đoạn tàn độc để báo thù, khiến nàng chịu nhiều đau khổ, thì cũng có giúp ích gì cho đại cục đâu?"

Hắn cực kỳ thông thả, cực kỳ ung dung mà nói: “Cho đến nay, kẻ thù số một của ta là Thiên Như Nguyệt, chứ không phải là nàng!”

Không làm thương tổn đến Sở Ngọc, thậm chí bảo vệ nàng, là bởi vì không cần thiết phải thương tổn.

Báo thù, làm hại nàng

không phải là mục đích của hã, cũng không giúp ích gì cho mục đích của hã, vậy thì việc gì phải làm điều thừa thãi?

Hơn nữa, Dung Chỉ đã biết, Sở Ngọc hiện tại không giống với người trước đây. Chẳng qua xuất phát từ lý do mà chính hã cũng không hiểu và chưa từng nghĩ sâu xa, hã không

muốn cho người khác biết điều này.

Nhưng Sở Ngọc muốn ra tay với Thiên Như Kính, không hề cản trở kế hoạch của hắn, vì sao hắn lại ngăn nàg?

Sở Ngọc muốn làm, hắn sẽ thuận theo cách của nàng.

Người giỏi mưu tính thật sự

không phải là người tinh thông mọi mưu ma chước quỷ trên thế gian. Đó phải là người biết phân biệt điều gì cần, điều gì không cần cho đại cục, không lạm dụng cái ác, không sa đà vào tình cảm yêu ghét cá nhân.

Phải khống chế mưu kế, chứ không để mưu kế khống chế mình. Những

điều Dung Chỉ làm xuất
phát từ ý chí kiên định và
nội tâm vững chắc, không
có bất kỳ sự vật hay ngoại
cảnh nào có thể tác động,
làm hấn phân tâm.

Sát phạt quyết đoán cũng
được, lạnh lùng tàn bạo
cũng được, mưu ma chước
quỷ cũng được, giết người
nào, làm hại ai..., tất cả chỉ
là thủ đoạn biện pháp,

không phải là mục đích.

Hắn thành thạo điều khiển
hết thảy, trước giờ chưa
từng mê muội.

Tất cả kế sách chỉ là những
quân cờ.

Còn hắn, là người chơi cờ.

Giang sơn như họa mấy
vạn dặm, nhân gian loạn

lạc mấy chục năm, là ván cờ cho hăn thi thố.

Mấy năm trước, Thiên Như Nguyệt dùng thủ đoạn siêu nhiên vượt thời đại để ép buộc hăn rời khỏi ván cờ, chỉ cho hăn đứng xem mà không được điều khiển quân cờ. Bây giờ, một lần nữa hăn lại ngồi vào ghế người chơi.

Lần này, hắ sẽ không thất bại.

QUYỂN 4

Chương 199: Lòng như lửa đốt

Đã sang ngày thứ hai.

Sở Ngọc trối Thiên Như Kính cả ngày, đấu tranh tâm lý với hấn suốt một đêm.

Nàng chẳng lo việc mình

giữ Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi trong phủ có vấn đề gì không, chỉ cần tránh để người khác xông vào phòng chứng kiến sự tình là được. Xuất phát từ tai tiếng của Sơn Âm công chúa, người ngoài sẽ tự xuyên tạc thành chuyện khác chứ không lo cho sự an nguy của hai người bọn họ.

Thiên Như Kính bị trói chặt trên ghế. Sở Ngọc cũng ngồi dựa trên chiếc ghế gỗ lim ở phía đối diện. Toàn thân buông lỏng, nhưng vẻ mặt và nội tâm nàng căng thẳng như dây cung đang kéo căng.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi qua khe cửa, vừa lúc vạch một đường thẳng giữa hai người, như một tấm lá

chẩn ngăn cách.

Những hạt bụi li ti bay trong nắng sớm, nhưng có lẽ là ít hơn so với thế kỷ hai mươi mốt mà Sở Ngọc đã từng sống, bởi vì không khí ở đây trong lành hơn.

Sau một đêm không ngủ, lại bởi vì lo lắng, nên có thể thấy rõ sự mệt mỏi trên gương mặt Sở Ngọc. Mắt

nàng bắt đầu đỏ lên,
nhưng vẫn chăm chăm
nhìn Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính không phải
người khỏe mạnh cường
tráng lắm, lúc trước nằm
mê man một lúc nhưng lại
chưa ăn uống gì, cả người
mệt mỏi không kém gì Sở
Ngọc.

Sở Ngọc biết, cứ ngồi đối

diện hẩn như thể này không có tác dụng gì cả. Nàng cứ nhìn hẩn chăm chăm mà không làm gì, thì cho dù có nhìn đến mù mắt cũng sẽ không thể làm Thiên Như Kính dao động chút nào. Thà rằng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ngủ một giấc rồi suy tính tìm biện pháp khác. Chỉ có điều, nàng không ngủ được. Cứ tưởng tượng đến dáng vẻ

suy yếu, tiêu tụy của Dung
Chỉ, ngực nàng lại như có
lửa nóng thiêu đốt. Nàng
rất sợ chẳng may lúc mình
vừa ngủ, lại nhận được tin
Dung Chỉ chết...Cho nên
nàng không tài nào chợp
mắt dù chỉ trong chốc lát.

Mà trong lòng Thiên Như
Kính, cũng là cảm giác
không thể buông bỏ như
vậy.

Hắn cứ nhìn Sở Ngọc đắm đắm. Dù biết lòng nàng đang nghĩ đến một người khác, càng nhìn nàng, hắn càng đau đớn khó chịu, nhưng vẫn không rời mắt được.

Dù kết cục có thể nào, nhưng lúc này có thể được thấy nàng, được ngắm nàng thật lâu, vậy là đủ

rồi!

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa khe khẽ. Sở Ngọc dùng lực day ấn đường, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo rồi ra mở cửa.

Trước cửa là Hoàn Viễn. Hắc vốn ở trong phòng cùng nàng đấu tranh tâm lý với Thiên Như Kính, nhưng nửa canh giờ trước

bỗng nhiên cáo từ rời đi. Sở Ngọc tưởng hẵn đi nghỉ, không ngờ lúc này hẵn bê tới một mâm gỗ sơn đen, bên trên là thức ăn nóng hổi. Thì ra hẵn đi chuẩn bị bữa sáng cho nàng.

Hoàn Viễn thấy Sở Ngọc giật mình, biết là nàng quên hẵn chuyện ăn uống, trong lòng thầm thở dài. Hẵn vào phòng, đóng cửa

lại rồi nói: “Công chúa, dù lo cho Dung Chi nhưng cũng nên biết thương lấy chính bản thân mình!”

Vì Dung Chi mà như vậy, không đáng!

Nhưng câu này hắc nuốt vào trong, không nói ra lời.

Hắc cho rằng không đáng, nhưng hình như Sở Ngọc

không nghĩ như vậy. Thật ra với tư cách của hắn, nói câu đó không có gì là quá. Nhưng không hiểu sao, hắn cảm thấy không nên nói điều đó, thậm chí chỉ nghĩ thôi cũng không nên.

Hoàn Viễn quay lại, khiến không khí cứng ngắt trong phòng trở nên dịu đi hơn. Hắn cũng thức suốt đêm, nhưng tinh thần không đến

độ căng thẳng như hai người. Nếu có bất cứ tia uế oải không dễ phát hiện nào trên gương mặt hảnh, đều nhanh chóng bị vẻ tuấn mỹ trong sáng lẫn át đi. Nghe lời hảnh nói ôn hòa hiền hậu, tâm tình Sở Ngọc cũng buông lỏng hơn nhiều.

“Đa tạ!” Sở Ngọc cầm một bát cháo, ngồi xuống ghế

xúc từng thìa vào miệng. Cháo thịt băm nóng hổi, không biết trộn với loại dược liệu gì, mới nếm thử thì hơi khó nuốt. Nhưng khi cho vào miệng rồi, vị ngọt của gạo và thịt hòa quyện lan tỏa, như thấm vào ruột gan, khiến cả người thấy ấm áp hẳn lên.

Sở Ngọc đã ăn lưng lửng dạ, tinh thần tỉnh táo hơn

rất nhiều. Nàng đặt bát xuống, một lần nữa tạ ơn Hoàn Viễn, rồi mím môi, hỏi với vẻ hơi do dự: “Hắn...thế nào rồi?”

Không cần nêu đích danh, “hắn”, đương nhiên là nói Dung Chỉ.

Hoàn Viễn đi lâu như vậy, không thể chỉ đến nhà bếp, có lẽ hắn đã bao quát một

vòng tình hình trong phủ, bao gồm cả Dung Chi.

Hôm qua trước khi đến chỗ này, Sở Ngọc đã phái người chăm sóc Dung Chi, cũng dẫn dò Hoa Thác, nếu Dung Chi có vấn đề gì thì báo với nàng ngay. Nhưng từ hôm qua đến giờ, nàng chưa nhận được bất kỳ tin tức gì từ Mộc Tuyết viên, không biết như vậy là tốt

hay xấu.

Nghe Sở Ngọc hỏi, Thiên Như Kính cũng căng thẳng, chờ đợi câu trả lời của Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn thấp giọng đáp: “Vẫn như cũ!”

Vẫn hôn mê, hô hấp mong manh, tim đập yếu ớt hầu như không bắt mạch được,

da tái nhợt lạnh lẽo như xác chết. Mặc dù xưa nay Hoàn Viễn vốn không hòa thuận với Dung Chỉ, nhưng chứng kiến tình trạng này cũng không khỏi chấn động.

Sở Ngọc lộ vẻ thất vọng, bên tai bỗng truyền đến tiếng nói lãnh đạm của Thiên Như Kính: “Quả nhiên là thế! Thời gian của

Dung Chỉ không còn nhiều!”

Ngực nhói buốt, Sở Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Như Kính, dù biết hẳn không cố ý “bỏ đá xuống giếng”. Lúc này, trừ khi hẳn chịu giúp Dung Chỉ, ngoài ra hẳn nói gì cũng khiến nàng chán ghét.

Nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của

hắn, Sở Ngọc biết mình không thể làm ý chí hắn lung lay, lòng càng rối như tơ vò.

Hoàn Viễn đứng phía sau Sở Ngọc. Hắn ở rất gần, có thể nhìn thấy bờ vai nàng run rẩy. Tuy nàng đã mặc mấy áo dày, nhưng nhìn từ góc độ này, hắn vẫn thấy nàng gầy yếu, đơn độc biết bao!

Hoàn Viễn bỗng mở miệng:
"Công chúa, để ta!"

Dừng một chút, hấn lại bổ sung: "Công chúa đừng làm bẩn tay mình, để ta thay nàng!" Hấn sẽ đích thân dùng hình với Thiên Như Kính.

Sở Ngọc nghe vậy ngẩn người, chậm rãi xoay lại,

trong mắt hiện vẻ ngạc nhiên không tưởng tượng nổi. Tuy Hoàn Viễn không nói ra, nhưng nàng có thể cảm nhận được, hẳn không ủng hộ hành vi “khinh nhờn” thiên sư, tại sao bỗng nhiên lại chủ động yêu cầu được tham dự?

Đối diện với ánh mắt quan tâm lo lắng sâu sắc của Hoàn Viễn, Sở Ngọc nhất

thời giắt mình. Không phải
hắn bỗng nhiên đổi tính,
mà vì muốn giảm bớt gánh
nặng cho nàng nên mới bắt
buộc bản thân làm một
chuyện trái lương tâm.

Sở Ngọc thở dài, lắc lắc
đầu: "Để ta nghĩ thêm đã!"

Việc gì mình không muốn
thì đừng đẩy cho người,
nàng không thể làm như

vậy được. Hoàn Viễn đâu phải kẻ máu lạnh có thể ra tay tàn bạo mà không hề chớp mắt? Nàng không thể vì giảm nhẹ cho mình mà lại đẩy gánh nặng lên vai hắn.

Cho đến hôm nay, nàng không biết phải cảm ơn Hoàn Viễn thế nào.

Thật ra nếu muốn thực sự

động thủ, nàng có thể giao Thiên Như Kính cho Hoa Thác. Vì sự sống chết của Dung Chỉ, chắc chắn Hoa Thác sẽ không hạ thủ lưu tình (nương tay).

Nhưng Sở Ngọc không nhẫn tâm. Nàng không nhẫn tâm nhìn Dung Chỉ chết đi, cũng không nhẫn tâm dùng hình với Thiên Như Kính, kết quả là tự đày

đọa chính mình.

Huống chi, nếu việc này giao cho Hoa Thác, chưa chắc đã đạt kết quả như mong muốn. Bị tra tấn tàn bạo, rất có thể Thiên Như Kính sẽ bịa chuyện lừa nàng, không những không cứu được Dung Chỉ mà còn hại hấn chết nhanh hơn.

Chuyện “nghĩ thêm”, kéo

dài đến ngày thứ ba.

Vô tình gặp Hoa Thác, Sở Ngọc thấy mắt hấn đã thâm quầng.

Bởi Thiên Như Kính vẫn ở trong phủ, bên ngoài bắt đầu rộ lên tin đồn, hơn nữa còn lan truyền với tốc độ chóng mặt.

A Man đã đào đường hầm

ra đến khu vực ngoại uyển,
nhưng bởi vì chưa xác định
được hướng nào có thể ra
khỏi phạm vi phủ công
chúa nên tạm thời dừng lại.

Liễu Sắc không còn mãi mê
đếm tiền nữa.

Lưu Tang đến tìm Sở Ngọc
bảy, tám lần, nhưng đều bị
Hoàn Viễn từ chối khéo.

Hà Tập vẫn chưa về phủ.

Mỗi lần đi qua Mộc Tuyết viên, vầng trán tuấn mỹ của Hoàn Viễn lại nhúu chặt.

Bất tri bất giác, trong phủ công chúa, không khí căng thẳng bao trùm.

Nhưng Sở Ngọc chẳng để ý đến những chuyện đó.

Nàng không ăn không ngủ,
toàn bộ tâm tư chỉ đặt ở
hai chuyện.

Thứ nhất, Thiên Như Kính
nhất định không chịu hợp
tác.

Thứ hai, Dung Chỉ vẫn hôn
mê.

HẾT QUYỂN 4

**QUYỂN 5: NHỮNG THỨ
ĐẸP THƯỜNG MONG
MẠNH DỄ VỠ, NHƯ ÁNG
MÂY CHIỀU, NHƯ NGỌC
LƯU LY.**

Chương 200: Núi có cỏ cây (thượng)

Sở Ngọc cúi đầu, vùi mặt vào khăn ẩm mát lạnh. Hơi lạnh xông lên trí não, làm nàng tỉnh táo hơn.

Ba ngày không nghỉ chút nào khiến Sở Ngọc cạn kiệt

cả về tinh thần và thể lực. Nhưng kỳ lạ thay, nàng không thể ngủ được. Tuy đã bắt chính mình phải nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng nhắm mắt lại chưa được vài giây, giống như bị điều gì đó thúc giục, nàng lại mở mắt ra ngay.

Đặt khăn xuống, Sở Ngọc quay sang nhìn Thiên Như Kính.

Hắn cũng đã ba ngày chưa ngủ. So với nàng, hắn còn tệ hại hơn, suốt ba ngày chưa có thứ gì vào bụng ngoài mấy ngụm nước. Mỗi khi hắn không chống đỡ nổi nữa, sắp sửa rơi vào hôn mê, Sở Ngọc liền thừa dịp hỏi hắn cách sử dụng chiếc vòng, hi vọng lúc hắn không tỉnh táo sẽ buột miệng nói ra. Nhưng mỗi

khi hỏi đến điểm mấu chốt,
Thiên Như Kính lại kịp thời
trấn tĩnh, khép chặt miệng
không hề hé răng.

Hai người nhìn nhau, tinh
lực tiêu hao khiến cả hai
không thể biểu hiện gì hơn
ngoài nhìn nhau chăm
chăm, ánh mắt lạnh lẽo
trống rỗng như hồn ma.

Khắp người Thiên Như

Kính, xương cốt rệu rã, kêu gào thê lương, trong đầu giống như có người cầm chùy lớn nện liên hồi, tai hểnh ù đặc nhức buốt, mắt cũng không nhìn rõ nữa. Nếu hểnh nhìn Sở Ngọc, sẽ không nhìn thấy những thứ chung quanh, mà chỉ cần đổi tầm mắt, thậm chí cả Sở Ngọc cũng không nhìn thấy.

Hắn biết mình đã sức cùng lực kiệt. Chưa bao giờ trải qua thời gian dài mỗi một khốn đốn như thế, ý chí vẫn kiên định nhưng thể lực sắp đổ gục hoàn toàn.

Chỉ có điều...

Thiên Như Kính cố gắng giữ vững tâm mắt hướng về Sở Ngọc. Một khối sáng tròn nhỏ giúp hắn có thể thấy

nàng, còn xung quanh là một màu tối đen. Quầng sáng đỏ hội tụ trên gương mặt nàng, đuôi lông mày rủ xuống một mối uể oải, ánh mắt lạnh lẽo băng giá.

Tuy cơ thể hắc suy sụp, nhưng nhìn vẻ lạnh lẽo cứng nhắc của Sở Ngọc, trên mặt Thiên Như Kính vẫn thoáng qua một tia thương xót bi ai.

Chậm rãi, hần mở miệng, mấp máy môi mấy lần, bỗng nhận ra mình không thể cất tiếng. Cổ họng như một ống bẽ rách nát, gió thổi qua trống rỗng, truyền đến miệng chỉ còn tiếng phều phào khô khốc.

Nhận ra Thiên Như Kính tỏ ý muốn nói, Sở Ngọc vội cầm chén sứ trắng bên

cạnh, rót cho hẵn một
ngụm nước.

Sau ba ngày, nàng đã mất
hết kiên nhẫn. Ban đầu,
nàng còn cẩn thận nhẹ
nhàng đặt miệng chén dưới
môi Thiên Như Kính, còn
bây giờ gần như nàng đổ
cả chén nước vào miệng
hắn, mặc kệ hắn có uống
được không hay là bị sặc
không.

Nước lạnh lọt vào khí quản khiến Thiên Như Kính chật vật ho khan, ho rũ rượi đến gập cả người. Nhưng Sở Ngọc chỉ lạnh lùng đứng nhìn, giống như đang xem một màn kịch nhàm chán.

Sau khoảnh khắc, nàng đặt chén xuống, lại rút chiếc vòng ra, không biết đã là lần thứ bao nhiêu tiếp tục

ngiên cứu.

Từ khi xác định chiếc vòng sẽ không phóng điện làm tổn hại mình, Sở Ngọc ngẫm nghĩ nó rất nhiều lần. Bây giờ cho dù nhắm mắt lại, nàng cũng có thể hình dung rõ ràng các đường cong, viên ngọc khảm ở giữa, từng chi tiết nhỏ nhất của chiếc vòng, nhưng lại không thể nào sử

dụng được.

Không phải của nàng, trước sau vẫn không thuộc về nàng.

Sốt ruột và mỗi một là thứ vô cùng đáng sợ, có thể bức Sở Ngọc đến điên cuồng, khiến nàng chỉ còn nhớ mục đích ban đầu, chứ không dư thừa tâm lực cho bất kỳ tình cảm mềm mại

nhân ái nào khác.

Thiên Như Kính hiểu được trạng thái lúc này của Sở Ngọc. Hắn không phần nộ khi thấy nàng trở nên thô bạo lạnh lùng, mà chỉ càng thương xót bi ai.

Tuy người bị trói là hắn, nhưng hắn lại nắm lá bài then chốt. Còn người bị bức bách đến tuyệt vọng,

ngược lại chính là nàng.

Là hắc đã bức bách nàng đến bước đường này sao?

Nghĩ như thế, sau khi ho khan kịch liệt, rốt cuộc Thiên Như Kính đã có thể nói chuyện. Hắc khàn giọng, chậm rãi nói: "... Không thể, nàng không thể sử dụng thần vật!"

Sau ba ngày, lần đầu tiên Thiên Như Kính chủ động đề cập đến chiếc vòng với Sở Ngọc. Nàng lạnh lùng giương mắt, chờ hăn tiếp lời.

“Muốn sử dụng vật đó, phải được người nắm giữ đương nhiệm thừa nhận!” Thiên Như Kính khó khăn cất tiếng. Sau khi bị sặc nước, khí quản hăn nóng rực, mỗi

một chữ thốt ra kéo theo cơn đau từ phổi đến cổ họng: “Có một cách khác là, giết ta, đợi sau ba năm, thần vật sẽ trở thành vô chủ, có thể sử dụng tùy ý!”

Hắn nêu ra hai điều kiện quá khó. Người đương nhiệm nắm giữ chiếc vòng tất nhiên là Thiên Như Kính. Hắn kiên trì lâu như vậy, làm gì có chuyện đồng

ý giúp nàng? Mà ba năm, nàng không thể đợi được.

Nàng có thể trở về muộn ba năm, nhưng sau ba năm, e rằng Dung Chi đã hóa thành bộ xương khô.

Sở Ngọc không nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Thiên Như Kính. Hắn không có lý do gì để lừa gạt, hơn nữa không thể bịa

chuyện để mời người ta giết mình. Ngẫm nghĩ một lát, Sở Ngọc cất tiếng: "Vì sao người nói với ta những điều này?"

Ba ngày qua, nàng đã thuyết phục năn nỉ đến cứng cả lưỡi, thậm chí còn tiết lộ cho hắn biết: thiên thư chẳng qua chỉ là lịch sử ghi chép lại mà thôi. Mục đích là muốn trừ bỏ sự cố

chấp của Thiên Như Kính,
đáng tiếc, nghe xong hấn
không chút nào dao động.

Ba ngày qua hấn vững
vàng như núi, nếu không
có mưu đồ, chẳng có lý do
gì mà lúc này lại bỗng
nhiên đổi ý.

Thiên Như Kính hạ mắt,
tiếng hấn nói rất khẽ, tựa
như mây bay gió thổi phớt

qua: “Ba ngày qua, ta đã nghĩ thông một chuyện. Ban đầu, nàng không phải vì Dung Chỉ mà tới. Với mưu trí của Dung Chỉ, hẳn sẽ không dùng thủ đoạn này, càng không để nàng ra mặt ép buộc ta. Nàng làm như vậy vì một lý do khác!”

Vẻ mặt Sở Ngọc không hề lay chuyển: “Người nói

đúng, quả thật ta không phải vì Dung Chỉ!" Vốn dĩ nàng vì chính mình, nhưng bây giờ Dung Chỉ hôn mê, mục tiêu đã thay đổi.

Đã bị phát hiện, cũng không cần giấu diếm nữa.

Thiên Như Kính không nhìn Sở Ngọc, vẫn cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân: "Điều đó không liên quan đến

Dung Chỉ, phải không?”

“Phải!”

“Nàng muốn thoát thân?”

“Phải!”

“Đi một nơi thật xa?”

“Phải!”

“Sẽ không trở về?”

“Phải!”

“Bình yên sống qua ngày?”

“Phải!”

“Nếu ta chấp nhận, nàng sẽ đồng ý từ bỏ chuyện của Dung Chỉ?”

“ ... ”

Suýt nữa theo quán tính,
Sở Ngọc buột miệng
“Phải!”. Lời gần ra khỏi
miệng, nàng vội vàng nuốt
vào trong. Không thể phủ
nhận, điều Thiên Như Kính
nói có sức hấp dẫn khủng
khiếp. Suy nghĩ cẩn thận
rồi, tự đáy lòng nàng vẫn
có niềm mong mỏi là đồng
ý với hẳn.

Hẳn là Thiên Như Kính

nhận ra được, hấn lại chậm rãi: “Ta đã nghĩ rồi, nàng sống hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục. Nhưng nếu Dung Chỉ sống, lại có thể làm thay đổi cả thiên hạ!”

So sánh hai bên, sự nguy hiểm từ phía Sở Ngọc quả thật không đáng kể.

Trong lòng Thiên Như Kính

tự biết, không phải là Sở
Ngọc không có ảnh hưởng.
Khi nghe nàng nói: thiên
thư chỉ là sách sử, thay vì
chấn động, trong lòng hấn
lại nhẹ nhàng thở ra: rất
cuộc cũng có thể tìm ra lý
do để cho nàng được sống.

Cùng lắm, suốt hai mươi
năm nữa, hấn sẽ đi khắp
thiên hạ, sửa chữa tất cả
sách sử để cho lịch sử

giống y hệt với những gì ghi trong chiếc vòng. Dựa theo những gì Sở Ngọc nói, điều này không phải là không thể.

Tuy sẽ khổ cực, nhưng chí ít có thể bảo toàn mạng sống cho nàng.

Mang theo tia khăn cầu, hẩn nhìn Sở Ngọc: “Ta đã nhượng bộ, cho nên, nàng

cũng lui một bước đi!”

Hắn nhận thua.

Hắn cúi đầu.

Hắn khuất phục.

Hắn nhường đường.

Không phải vì Dung Chỉ,
không phải vì chính hắn,
không phải vì bất kỳ ai

khác, mà chỉ vì nàng.

Chưa bao giờ ngờ được, sẽ có ngày hấn quý trọng một người hơn cả bản thân mình, thậm chí còn vượt cả đức tin trong lòng, khiến hấn lùi bước như thế.

Cứ tiếp tục thế này, người trước tiên sẽ ngã gục là Sở Ngọc.

Hắn không nhẫn tâm.

Ba ngày liền không ngủ, chỉ uống vài ngụm nước cầm hơi không thể đánh bại hắn, nhưng hắn lại đầu hàng trước cặp mắt trống rỗng, lạnh lẽo tuyệt vọng của nàng.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Sở Ngọc, biết nàng sợ hắn có mưu đồ, Thiên Như Kính

chỉ biết cười cay đắng.

Hắn rớt cuộc nhận thua, rớt cuộc cúi đầu, rớt cuộc khuất phục, rớt cuộc nhường đường, không phải vì bản thân mình, nhưng nàng sẽ vĩnh viễn không biết nguyên do.

"Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri"

(Núi có cây nhưng cây lại có cành, lòng yêu người nhưng người chẳng hay)

Đây là nỗi đau đớn tuyệt vọng nhất trên thế gian. Ta ở trước mặt nàng, mà nàng không hề hay biết...ta yêu nàng.

QUYỂN 5

Chương 201: Núi có cỏ cây (trung)

“Từ bỏ chuyện của Dung Chỉ”. Lúc Thiên Như Kính chậm rãi nói câu này, Hoa Thác bưng bưng phần nộ đầy sát ý.

Hắn nằm phục trên mái

nhà, dán mắt vào lỗ hồng là nửa viên ngói đã bị cạy ra. Cuộc chuyện trò của hai người cứ thế lọt vào tai hắn.

Hoa Thác giám sát Sở Ngọc theo lệnh Dung Chỉ, không để nàng đe dọa tính mạng của Thiên Như Kính. Nhưng đương nhiên hắn vẫn lo cho sức khỏe của Dung Chỉ hơn, thỉnh thoảng lén đến

kiểm tra, thấy Thiên Như Kính chưa chết là trở về.

Lần này, vừa lúc hăn nghe được đoạn Thiên Như Kính yêu cầu, Sở Ngọc hãy từ bỏ chuyện của Dung Chỉ.

Mặc dù biết Dung Chỉ không có ý định nhờ Sở Ngọc cứu mạng, nhưng Hoa Thác vẫn vì câu nói này mà suýt không kiểm

chế nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng hắn cũng biết đây không phải là lúc thích hợp để nổi giận, tránh cho Dung Chỉ gặp thêm phiền toái không cần thiết. Cố gắng tự trấn tĩnh, tâm tư hắn còn bị phân tán vì tiếng nói ở dưới vọng lên:

“Có đổi không thì bảo?”

“Không!”

“Đổi!”

“Không đổi!”

Người yêu cầu “trao đổi” gì đó là Sở Ngọc, còn đổi phương kiên trì “không đổi”, tất nhiên là Thiên Như Kính.

Hoa Thác ngẫm nghĩ, tổng

hợp những lời vừa nghe được, đoán đại khái Sở Ngọc yêu cầu Thiên Như Kính đổi thứ gì đó lấy việc cứu chữa cho Dung Chỉ, nhưng Thiên Như Kính nhất quyết không nghe. Mặc dù biết Dung Chỉ đã sắp xếp đâu vào đấy, nhưng Hoa Thác vẫn không khỏi có chút cảm kích đối với Sở Ngọc.

Dù có thế nào, trước đây nàng đã từng làm chuyện gì, nhưng giờ phút này nàng tình nguyện hi sinh lợi ích của mình vì Dung Chi, tấm lòng đó đủ để Hoa Thác có cái nhìn khác về nàng.

Mặc dù như thế, Hoa Thác vẫn cho rằng Sở Ngọc không thể lay chuyển Thiên Như Kính. Sau ba ngày

ròng rã nàng mới ép được Thiên Như Kính lùi một bước nhỏ như vậy. Trong kế hoạch, Dung Chỉ cho nàng có ba ngày, sẽ không thêm thời hạn ba ngày nào nữa.

Kết quả là, hắn nhất định vẫn phải xuất thủ.

Lần này Hoa Thác quyết định không quay về, nấp

chờ trên mái nhà. Trong vòng tối đa là hai canh giờ nữa, đợi lúc hai người không đề ý, hắn sẽ thừa cơ đột nhập, đánh ngất Sở Ngọc, lấy chiếc vòng trả cho Thiên Như Kính rồi thả hắn ra.

Với võ nghệ của hắn, đánh ngất Sở Ngọc trước khi nàng kịp phát hiện là chuyện chẳng khó khăn gì.

Dù làm như vậy thật có lỗi với Sở Ngọc, nhưng vì Dung Chỉ, hẳn không có lựa chọn nào khác.

Hoa Thác nằm yên không tiếng động trên mái nhà, nghe tiếng tranh cãi bên dưới ngày càng gay gắt.

“Đôi!”

“Không đời!”

Vẫn đời thoại lặp lại như cũ. Sở Ngọc thở hổn hển, mà Thiên Như Kính cũng bắt đầu nổi nóng: “Nàng đừng nói nữa! Ta nhường nhịn đến mức này là cực điểm, nàng đừng có lòng tham vô đáy!”

“Đời!”

“Không đời!”

Vì sao lại là hửn? Vì sao cứ phải là Dung Chỉ?

“Đời!”

“Không đời!”

Thiên Như Kính cuồng loạn nghĩ: vì sao nàng không chịu từ bỏ? Kẻ đó quan trọng đến vậy sao? Thậm

chỉ còn quan trọng hơn
sinh mệnh của chính nàng?

“Đôi!”

“Không đôi!”

Đã nói đến mức này là giới
hạn cuối cùng, bức bách
nhau đến cùng cực, vì sao
nàng vẫn không chịu từ
bỏ?

Dung Chỉ có gì tốt?

“Đôi!”

“Không đôi!”

Tâm tình dao động, hẳn không còn giữ được sự tỉnh táo bình thản nữa. Không còn ánh mắt khách quan của người ngoài cuộc, trong lòng Thiên Như Kính cổ tình hạ thấp Dung Chỉ.

“Đổi!”

“Không đổi!”

Cho đến lúc này, Thiên Như Kính không còn ở vị trí thiên sư phiêu nhiên xuất trần, cao cao tại thượng nữa. Hắn rơi vào trầm mê, toàn thân nhuốm bụi trần, lòng ngập tràn nỗi đau đớn tuyệt vọng và cả ghen

tuông.

Thế gian như lò lửa, hẳn chỉ là một chúng sinh bị đau khổ dày vò trong đó.

Yêu không thể nói, cầu không thể được.

“Đôi!”

“Không...”

Thiên Như Kính mở to mắt không thể tin được, tiếng nói tắc nghẹn trong cổ họng, nhìn chăm chăm Sở Ngọc ở phía trước.

Mà cùng lúc đó, trên nóc nhà, Hoa Thác cũng hít một ngụm khí, nghi ngờ mắt mình đã sinh ra ảo giác.

Sở Ngọc bình tĩnh nhẹ

nhàng, chậm rãi nói:
“Thiên Như Kính, ta cầu xin
ngươi! Xin ngươi hãy nhận
lời ta, đổi thành cứu chữa
cho Dung Chỉ!” Trong giọng
nói của nàng, toàn bộ nóng
giận đột nhiên tiêu tán,
giống như xuất hiện một
dòng nước mát lạnh, bình
tĩnh nhu hòa chảy về bốn
phương tám hướng.

Nàng quỳ trước mặt Thiên

Như Kính.

Trở về thời cổ đại, với thân phận đặc thù, Sở Ngọc chưa từng hành đại lễ trước mặt bất cứ người nào. Tiểu hoàng đế hồng hách tàn bạo là đệ đệ của thân thể này, đối với nàng luôn yêu chiều sủng ái, miễn mọi lễ tiết. Chưa bao giờ nàng có động tác nào tỏ ý cầu xin, phục tùng ai.

Nhưng lúc này, nàng khom gối, vì Dung Chỉ.

Khuôn mặt thanh nhã không biểu lộ điều gì. Đôi mắt tối đen sâu thẳm, làn môi trắng bệch khẽ nhếch lên, mà ánh mắt nàng lấp lánh nước, đè nén bao nhiêu tủi hổ.

Đối với Thiên Như Kính,

không thể lấy lợi ích để dụ dỗ, cũng không thể lấy cái chết hay cực hình để đe dọa, điểm yếu duy nhất, có lẽ là chút mềm lòng.

Nàng chẳng có gì ngoài bản thân mình, bèn lấy vẻ kiên quyết như dũng sĩ tự chặt tay, bỏ qua mọi kêu hãnh và tôn nghiêm, hạ mình thỉnh cầu Thiên Như Kính lần cuối.

Chưa nói Sở Ngọc là người hiện đại, với địa vị công chúa của nàng, vì cứu người mà quỳ trước mặt người khác là điều vô cùng chấn kinh. Không chỉ Thiên Như Kính, mà ngay cả Hoa Thác trên nóc nhà cũng sợ đến ngây người.

Hắn ngơ ngẩn nhìn xuống dưới: người thiếu nữ trong

ấn tượng của hắn là kiêu
ngạo, ngang ngược không
ai bằng, thế nhưng vì Dung
Chỉ...

Thiên Như Kính như ngừng
hô hấp. Ánh mắt hắn
hoang mang, hướng về
phía xa bất định.

Cho dù Thiên Như Kính và
Hoa Thác vô cùng chấn
động, nhưng bọn họ sẽ

vĩnh viễn không biết, quỳ gối lần này đối với Sở Ngọc có ý nghĩa gì.

Bản thân công chúa Sơn Âm trước đây đã từng quỳ trước phụ hoàng, quỳ khi cúng bái quỷ thần. Nhưng Sở Ngọc thì khác. Nàng chưa từng lạy cha mẹ, chưa từng lạy trời đất, càng chưa từng phải lấy lòng hay cầu xin ai điều gì.

Lần quỳ gối này khiến nàng cảm thấy tội hổ ê chề gấp mấy so với người bình thường.

Nhưng nàng vẫn bình tĩnh, thản nhiên nhìn Thiên Như Kính, hai đầu gối quỳ xuống, sống lưng thẳng tắp.

Thiên Như Kính chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn xa

xăm, quay lại phía Sở Ngọc. Hắc khế nói: “Ta chấp nhận yêu cầu của nàng, chỉ một lần duy nhất. Sau này ta sẽ không nương tay. Đến lúc phải chết mà nàng còn chưa chết, ta sẽ phái người đến giết nàng. Về phần Dung Chỉ, ta sẽ dùng toàn lực để đối phó với hắc... Ngay cả như vậy, nàng cũng nhất quyết sao?”

Nghe trong lời Thiên Như Kính đã có tia hi vọng, Sở Ngọc mừng rỡ. Cho dù hậu quả sau này thế nào, nhưng trước mắt có thể cứu Dung Chi, thì hẳn đưa ra điều kiện nào nàng cũng chấp nhận: “Được!”

Khuôn mặt Thiên Như Kính thoáng hiện một tia hốt hoảng, hơi thở bỗng dồn

dập như sóng lòng mênh mang không thể kiềm chế. Nhưng trong giây lát, hấn găng áp chế, cắn chặt răng, nói dần từng tiếng, giọng nói mang vẻ giận dữ mà chính hấn cũng không nhận ra: "Được, làm theo ý nàng! Sau này chớ có hối hận!"

Mục đích đã đạt được, Sở Ngọc liền bước tới cởi dây

tróí cho Thiên Như Kính.
Mà trên nóc nhà, Hoa Thác
rốt cuộc cũng phục hồi lại
tinh thần. Hẳn nhẹ nhàng
xếp viên ngồi lại vị trí cũ,
rồi nhún chân khinh công
bay vút đi.

Biển cỡ lớn như vậy, hẳn
phải báo với Dung Chỉ.

Sở Ngọc cỡi dây tróí, nhìn
vết thâm tím trên cổ tay

trắng trẻo của Thiên Như Kính. Cùng với tâm tình đã buông lỏng, nàng cảm thấy áy náy: “Trước hết ta đi xem tình hình Dung Chỉ thể nào, người cứ ở đây nghỉ ngơi một lát!”

Nói xong, nàng vội vàng bước về phía cửa. Nhìn cửa phòng đóng lại, Thiên Như Kính cúi đầu, đưa tay dùng lực giữ chặt miệng. Nhưng

từ kẽ ngón tay, vẫn truyền
ra tiếng bật khóc không thể
kìm chế.

Rốt cuộc không thể chịu
được!

Đã biết nàng vì một người
khác, đã biết trong lòng
nàng không có phần dư
thừa nào dành cho mình...,
tại sao hẫn vẫn đau đớn
thế này? Tại sao vẫn đau

đớn vì nàng?

QUYỂN 5

Chương 202: Núi có cỏ cây (hạ)

Sở Ngọc rảo bước vội vàng. Lúc nàng đến Mộc Tuyệt viên, Hoa Thác đang từ trong bước ra, hai người chạm mặt.

Nhìn thấy Sở Ngọc, hần có

vẻ không tự nhiên, định mở miệng nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ có hai chữ: “Công chúa!”

Sở Ngọc cảm thấy có gì đó hơi lạ, nhưng vì đang lo lắng cho Dung Chi nên cũng không thừa tâm tư để nghĩ nhiều đến Hoa Thác, chỉ trực tiếp hỏi: “Dung Chi sao rồi?”

Nghe nàng hỏi, sắc mặt Hoa Thác càng không tự nhiên: “A Chỉ hẩn...vẫn chưa tỉnh!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, bảo Hoa Thác đi trông chừng Thiên Như Kính. Nàng lướt qua hẩn đi vào bên trong. Bỗng qua rừng trúc thanh u vắng vẻ, bước vào phòng, nàng sai tên gia nhân canh chừng bên ngoài. Lúc vào

phòng ngủ của Dung Chi,
trên mặt nàng không hề
thấy vẻ vui mừng.

Nàng không mừng rỡ sung
sướng, chạy đến ôm Dung
Chi reo lên: "Người được
cứu rồi!"

Nàng cũng không đóng cửa
lại khóc thầm tức vì chua xót
và tủi thân: "Ta làm tất cả
những điều này là vì

người!”

Nàng chỉ đứng bên giường, lặng lẽ nhìn Dung Chỉ.

Mà Dung Chỉ cũng ngủ yên an tĩnh, hơi thở mong manh.

Một lát sau, Sở Ngọc ngồi xuống mép giường, cúi xuống chăm chú nhìn gương mặt gầy yếu. Cũng

giống như lần trước, nàng nhìn hẩn hôn mê với ánh mắt như thể không tin được: người này cũng có lúc gục ngã, quả thật hẩn đã gục ngã! Nàng nhìn rất lâu, như bị thôi miên, rồi bỗng nhiên mở miệng gọi khẽ: “Dung Chi!”

Nàng gọi mấy lần, nhưng hơi thở hẩn vẫn mong manh như vậy. Sở Ngọc

khẽ thở dài: “Đã biết người sẽ không tỉnh lại... nhưng mà như vậy cũng tốt!” Nàng khe khẽ mỉm cười, thanh âm trở nên thoải mái: “Có lẽ rất nhiều người biết ta thích người. Nhưng ta nghĩ, không ai thật sự biết được ta thích người đến mức độ nào!”

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nên không

nhận ra lúc nói đến câu “thích người đến mức độ nào”, hàng mi của Dung Chỉ hơi hơi rung động.

Trong phòng ấm áp, mùi hương liệu hòa quyện với mùi thảo dược thanh mát. Nàng nói rất thấp rất khẽ, chỉ có ở sát bên cạnh mới nghe rõ: “Bởi vì điều này, ta cũng vừa mới biết!”

“Có lẽ người không biết, rốt cuộc vừa rồi ta đã từ bỏ điều gì.”

“Nếu ba ngày trước, có người nói, ta sẽ từ chối cơ hội ngay trước mắt là được về nhà, ta nhất định sẽ không tin!”

“À, thực ra, người vốn không biết nhà ta ở đâu. Đây là bí mật tối kỵ trong

lòng ta, chưa từng dám nói với ai, trừ phi ta chết... Không, ngay cả khi ta chết, cũng sẽ không nói!”

“Ta đến từ hơn một ngàn năm trăm năm sau. Lúc đó đã thay đổi rất nhiều triều đại...Không khí ô nhiễm nghiêm trọng, áp lực cuộc sống rất căng thẳng. Nhưng ta vẫn luôn nhớ nơi đó...Ở đó có gia đình,

người thân, bạn bè của ta, có quá khứ của ta...Lúc phát hiện có thể trở về, ta mừng đến sắp phát điên lên được...”

Nàng nói khẽ, như muốn xả hết nỗi lòng đè nén, kìm chế bấy nay, một khi đã mở miệng thì không dừng lại được.

Đây là bí mật lớn nhất của

nàng, không thể nói với bất kỳ ai. Đơn độc một mình giữa thời đại này, ngay cả lúc cô đơn buồn tủi nhất, Sở Ngọc cũng tuyệt đối chưa từng kể với bất kỳ người nào.

Nhưng mấy ngày qua, tâm tư nàng liên tiếp dao động, đến giờ phút này không thể đè nén thêm được nữa. Nếu không tìm được nơi

thổ lộ, có lẽ nàng sẽ u uất thành bệnh tâm thần mất. Nói với Dung Chỉ là lựa chọn tốt nhất. Bây giờ hẳn đang hôn mê, không nghe được những lời nàng nói, mà nàng nói ra rồi thì lòng mới nhẹ nhõm.

Giống như trong truyện cổ, có một người thợ cắt tóc nhìn thấy nhà vua có đôi tai lừa, nhưng không thể

tiết lộ bí mật chết người này với ai, vì vậy chỉ còn cách vào rừng, đào một chiếc hố rồi hô to lên rằng: “Nhà vua có đôi tai lừa”, nói xong khoan khoái như trút được gánh nặng. (Truyện thần thoại Hi Lạp: Đôi tai lừa của vua Midas)

“Ta không phải người của thế giới này”.

“Ta đến từ một ngàn năm
trăm năm sau”.

“Ta không phải Sơn Âm
công chúa”.

“Chỉ có trời biết giờ nàng ấy
ở đâu”.

Sở Ngọc coi Dung Chỉ
“đang hôn mê” là cái hổ
của mình, nói ra bí mật mà
mình không thể tiết lộ với

bất kỳ ai. Nói hết nửa giờ, nàng mới ngừng lại, thở một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy rất muốn tìm người để dốc bầu tâm sự, nhưng chỉ với người đang hôn mê bất tỉnh, nàng mới có đủ dũng khí để thổ lộ bí mật của mình.

Ngừng nghỉ một hồi, Sở Ngọc bỗng cười cười tự giễu: “Sau lần này, chắc hẳn Thiên Như Kính sẽ rất cảnh giác với ta. Sẽ không dễ dàng dụ hắn tới để đoạt chiếc vòng nữa, mà có đoạt được, ta cũng không thể sử dụng!”

Cũng vì tin chắc rằng Dung Chỉ không nghe thấy, nên Sở Ngọc mới kể lại mọi

chuyện. Nàng làm điều đó chỉ vì muốn làm, chứ không phải để đánh đổi lấy bất cứ thứ gì khác. Nàng cũng sẽ tuyệt đối không để ai biết, mình đã từ bỏ thứ quý giá đến mức nào.

Nàng nói thật khẽ, thanh âm tràn ngập vẻ bối rối: “Ta không trở về được nữa, Dung Chỉ. Nhưng ta không hối hận. Đây là lựa chọn

của chính bản thân ta...Vì sao lại thích người như vậy? Xét về diện mạo, người không phải là đẹp nhất, xét về đối đãi chân thành với ta, mười nhà người cũng không bằng một Hoàn Viên, tâm tư của người lại vô cùng khó đoán..."

Chỉ có thể nói, thích một người là chuyện nằm ngoài

kiểm soát của lý trí, không thể khống chế, không thể điều khiển được.

“...Coi như...ta vừa ngu ngốc lại vừa xui xẻo!” Sở Ngọc cười cười, giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái. Nàng bỗng cúi xuống, rất nhẹ rất chậm, làn môi phớt lên đuôi lông mày của Dung Chỉ.

Làn môi mềm mại nhẹ nhàng đặt lên vầng trán lạnh băng của hắn, tư thế ái muội như gần như xa, chỉ khẽ chạm vào rồi nhanh chóng rời đi.

Thiên Như Kính không phải là kẻ nhiều lời, chắc chắn sẽ không tiết lộ cuộc giao dịch giữa bọn họ. Mà ngược lại, nàng cũng sẽ không bao giờ cho ai biết chuyện

này.

“Sơn hữu mộc hề mộc hữu
chi, tâm duyệt quân hề
quân bất tri”

(Núi có cây nhưng cây lại
có cành, lòng ta yêu chàng
mà chàng chẳng hay)

Không phải là không thể
nói, mà không muốn nói.

Hai câu thơ không chỉ có ý tuyệt vọng. Có những điều vĩnh viễn không nói ra, là bởi vì kiêu hãnh. Dù thích người ấy đến thế nào, nàng cũng sẽ không hạ mình đi cầu xin tình cảm.

Sở Ngọc nhanh chóng đứng dậy bước ra phía cửa, vội vã đi gặp Thiên Như Kính để hỏi hẵn, lúc nào có thể cứu người. Nàng xoay

người ra khỏi phòng, không hề ngoái đầu lại dù chỉ một lần. Chỉ cần nàng quay đầu, sẽ thấy Dung Chỉ - người mà nàng tưởng hôn mê bất tỉnh, đang mở to mắt, cặp mắt vốn luôn ung dung trầm tĩnh, dù gặp chuyện gì cũng chưa từng chấn động ngạc nhiên.

Nhưng nàng bước đi quá nhanh, ngay cả lúc khép

cửa lại cũng không hề
ngoái đầu.

Mà Dung Chỉ mở mắt, cứ
ngơ ngẩn nhìn phía trên,
cũng không hề cất tiếng gọi
nàng.

QUYỂN 5

Chương 203: Chấn động

...Sở Ngọc đi rồi, Dung Chỉ cứ nhìn chăm chăm khoảng không trước mặt. Tính hẩn xưa nay trầm tĩnh kiềm chế, hiếm khi nào kích động như vậy. Sở Ngọc còn chưa rời khỏi phòng, chỉ xoay người đi,

hắn đã không nhìn được mở to mắt. Hành động đó với người khác chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với Dung Chỉ lại rất khác thường.

Trong đầu hắn lại một lần nữa vang vọng những gì Sở Ngọc vừa nói. Quá đổi kinh ngạc, đến mức thậm chí không biết rốt cuộc mình kinh ngạc vì lý do gì. Tâm

tư vốn luôn rõ ràng thấu suốt, bây giờ rồi như tơ vò, giống như có vô vàn ngọn sóng xô dạt không thể kháng cự.

Nhưng hấn vẫn khắc chế chính mình, không "tĩnh lại" trước khi nàng xoay người, càng không cất tiếng gọi nàng sau đó.

Nếu như những rối loạn

trong lòng giống như thủy triều mênh mông dào dạt xô bờ, thì nội tâm hẳn vẫn là con đập vững vàng chắc chắn, không thể bị dao động.

Hắn đã từng nói, muốn giỏi dùng mưu kế thì phải khống chế được tâm tư của mình, không để mình bị trầm mê trong mưu ma chước quỷ. Nhưng có một

điều hǎn không nói: quá
tĩnh táo thì sẽ mất đi nhân
tính, sẽ không còn giống
người bình thường với tình
cảm ái ố hỉ nộ.

Có thể dùng lý trí để khống
chế toàn bộ tình cảm và
suy nghĩ của mình, không
bao giờ ngạc nhiên, không
bao giờ buồn vui tức giận.
Con người như vậy, đáng
sợ đến mức nào?

Dung Chỉ biết sống như vậy không tốt. Nhưng hắn không còn là trẻ nhỏ, nhân sinh quan, quan niệm sống đã sớm hình thành và cố định. Thêm nữa, hắn cũng không có ý định thay đổi, nên trước giờ vẫn sống như thế.

Ngay cả lúc Hoa Thác báo cho hắn biết có biến cố lớn

ngoài dự kiến, rồi sau đó Sở Ngọc cho rằng hắc hôn mê, nói ra bí mật lớn nhất trong lòng, tin tức liên tiếp khiến hắc thực sự ngạc nhiên chấn động, nhưng để cảm động, thì vẫn còn xa.

Sở Ngọc không phải là người đầu tiên đối xử tốt với hắc. Nếu ai đối tốt với hắc, hắc cũng cảm động, thì Dung Chỉ đã không phải

là Dung Chỉ hôm nay.

Chỉ có điều...

Dung Chỉ hơi hơi nhú mào,
Hàng lông mào hấn vốn
uyển chuyển nhẹ nhàng,
nhưng vì hiện nay thể
trạng gầy yếu nên trông
nhọn hoắt. Theo từng động
tác, hàng lông mào bén
nhọn như những mũi dao:
"Sở Ngọc...Sở...Ngọc...ư?"

Hắn vô thức lẩm nhẩm cái tên này. Vốn đây là một tên gọi rất bình thường, nhưng lúc này đọc lên, mỗi âm điệu nhưng mang theo một luồng khí, thông thả phảng phất làm lồng ngực hắn chấn động. Nội tâm vẫn vững vàng kiên định như sắt thép, nhưng lúc này có một vết rạn, rất bé nhỏ không đáng kể, mặc

dù khó cảm nhận được song đã thực sự xuất hiện và tồn tại.

Dung Chỉ ngẩn ngơ trong khoảnh khắc, không biết nên xử lý thế nào với chấn động kỳ lạ này. Suy nghĩ một lát, cuối cùng hần quyết định tạm thời áp chế, chuyện của Sở Ngọc để tính sau. Hiện tại điều hần cần ưu tiên suy tính là, do

ảnh hưởng của biến cố này, hẳn sẽ phải thay đổi kế hoạch thế nào?

Theo những gì Hoa Thác đã nói, có lẽ hẳn không cần tự sắp xếp cũng sẽ được cứu mạng. Nhưng sau đó... Kế hoạch của hẳn là Sở Ngọc không thành công, hẳn sẽ sai Hoa Thác lấy cắp chiếc vòng trả lại Thiên Như Kính, tạo bàn đạp đầu

tiên. Nhưng vừa rồi Hoa Thác có vẻ cực kỳ vui sướng với hành động của Sở Ngọc, vậy thì đành phải tạm hoãn xuất thủ, đợi Thiên Như Kính cứu chữa cho hãn xong sẽ tính tiếp.

Mà sau đó...

Dung Chỉ nằm trên giường, cẩn thận khâu chuối lại từng manh mối, đưa ra biện

pháp cho mỗi tình huống.
Rất lâu sau, hần mới khẽ
nhếch miệng cười: “Hoa
Thác...”

Dung Chỉ khẽ gọi, nhưng
không có tiếng đáp lại.

Hoa Thác không có ở đây.

Mím môi, Dung Chỉ lấy toàn
bộ sức lực, cố gắng chống
tay ngồi dậy, định bước

xuống giường. Một mắt
xích rất có khả năng sai
sót, Hoa Thác hấn...

Lần này nếu hấn ngất đi,
không biết bao giờ mới tỉnh
lại. Cho dù được Thiên Như
Kính cứu, chưa chắc hấn
đã tỉnh dậy kịp thời. Nếu
muộn...thì không kịp nữa...

Trước tiên nhất định phải
ngăn cản...

Cơ thể hần giống như nõ
mạnh hết đà. Lúc này vẫn
còn tỉnh táo là bởi vì hần có
ý chí sắt đá, kiên cường
chống đỡ. Nếu là người
khác, e rằng sớm đã không
duy trì được.

Vừa ngồi dậy, Dung Chỉ
cảm thấy huyết khí trong
lồng ngực quay cuồng, một
mảnh tối đen bao trùm lấy

cơ thể, một lát sau vị ngọt ngọt dâng lên cổ họng.

Hắn định mở miệng gọi, nhưng không thể phát ra tiếng. Hắn muốn xuống giường viết lại vài chữ dặn dò, nhưng sức lực toàn thân trong nháy mắt như bị hút cạn. Về cơ bản, hắn đã thành công, chỉ sai một li. Bốn năm trước như vậy, bây giờ cũng thế. Tuy nói

cuộc đời con người là tổng hòa của những điều trong dự đoán và ngoài dự đoán tạo thành, nhưng đối với hấn, những điều ngoài dự đoán rất ít ỏi.

Cơ thể như mất đi trọng lượng, cả người nhẹ như một cọng lông. Khi lưng hấn chạm thành giường, máu tươi lại trào ra khóe miệng.

Dung Chỉ biết cơ thể mình đã đến cực hạn. Vốn hẵn có thể tỉnh táo thêm nửa ngày nữa, nhưng hôm nay nghe những điều chấn động tinh thần khiến hẵn không duy trì thêm được nữa.

Hắn mỉm cười, trong đáy mắt là vẻ vừa trào phúng, vừa bất lực. Ngay lúc hẵn

cười, lại thêm vài điểm đỏ
tươi chói mắt bên khóe
miệng.

Thế đấy, người tính không
bằng trời tính!

Có lẽ phải chấp nhận chịu
thua.

Trong căn phòng yên tĩnh
tràn ngập mùi hương dịu
nhẹ, lấy nơi này làm trung

tâm, những ngọn sóng vô hình dường như mất đi khổng chế, càng lúc càng cuộn trào mãnh liệt phá tan mọi rào cản.

Dung Chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

***

Sở Ngọc chỉnh trang diện mạo một chút, lúc trở lại

phòng giam giữ Thiên Như Kính, bốn người trong phòng đang ngơ ngác nhìn nhau.

Một phía là Hoa Thác và Hoàn Viễn, một phía là Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi.

Mấy bím tóc trên đầu Thiên Như Kính đã biến mất không dấu vết, lại trở về

búi tóc chỉnh tề, khiến Sở Ngọc thâm tiếc rẻ.

Việt Tiệp Phi phần nộ trừng mắt nhìn hai người kia, thấy Sở Ngọc bước vào lập tức chuyển họng sủng: “Công chúa, chúng ta thật lòng niệm tình cũ, nên mới nhận lời đến uống rượu, không ngờ công chúa giảng bầy chúng ta!”

Trong ba ngày Sở Ngọc đấu tranh tâm lý với Thiên Như Kính, Việt Tiệp Phi bị giam ở phòng bên cạnh, mỗi ngày đều bị chuốc canh sâm pha thuốc mê. Thuốc mê để hấn không tỉnh lại, canh sâm để đảm bảo hấn không chết đói. Bây giờ xem ra, dù bị hôn mê ba ngày nhưng thần sắc hấn còn tốt hơn Thiên Như Kính nhiều.

Bị Việt Tiệp Phi trách cứ, Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Đúng thế, chính ta giảng bày các ngươi! Thế nào? Các ngươi lừa ta thì được, lại không cho ta trả đũa sao?” Nàng thẳng thắn thừa nhận, khiến Việt Tiệp Phi ghen hòng không nói được lời nào. Sau đó Sở Ngọc quay sang Hoàn Viễn: “Ngươi tới đây!”

Khi Sở Ngọc đạt được thỏa thuận với Thiên Như Kính, Hoàn Viễn không có ở đây. Hắc đi xử lý công việc trong nội phủ, đồng thời nghỉ ngơi một lát. Vừa rồi biết tin Sở Ngọc ra khỏi phòng, hắc đoán đã có kết quả, liền vội vã chạy tới, thuận tiện thả Việt Tiệp Phi ra.

Việt Tiệp Phi bị giam ba ngày, không chỉ bị chuốc một lượng lớn thuốc mê mà còn bị trói bằng dây thừng dẻo dai rắn chắc. Dư lượng thuốc mê khiến cơ thể hẫng mõi như, mà thời gian trói lâu còn làm huyết mạch không thông, bây giờ dù được thả ra cũng không sợ hẫng xuất thủ.

Hoàn Viễn nhìn Sở Ngọc,

ánh mắt dò hỏi. Lúc hẵn rời đi, Thiên Như Kính vẫn ngoan cố như đá tảng, vì sao chỉ trong vòng hai canh giờ bỗng nhiên đổi ý? Rất cuộc nàng đã làm gì khiến hẵn thay đổi?

Nhưng nhìn thái độ Sở Ngọc, hình như không có ý giải thích, Hoàn Viễn cũng không muốn ép hỏi.

Lựa lúc người khác không để ý, Sở Ngọc hít một hơi thật sâu, quay sang Thiên Như Kính: “Thế nào, bây giờ người bắt đầu được chưa?”

Bắt đầu cứu Dung Chi.

Thiên Như Kính khẽ gật đầu.

QUYỂN 5

Chương 204: Vận mệnh do ý trời

Hai người trở lại phòng ngủ của Dung Chỉ. Sở Ngọc đứng cạnh Thiên Như Kính, đợi hai canh giờ cho hẩn tập trung tinh thần, rồi mới bắt đầu.

Nàng lệnh cho tên gia nhân phụ trách chăm sóc Dung Chỉ lui ra, trong phòng giờ chỉ còn ba người.

Khuôn mặt Thiên Như Kính dửng dưng lạnh nhạt như thường lệ. Hắn nhìn Dung Chỉ một lúc, rồi quay sang Sở Ngọc: “Bây giờ ta sẽ cứu hắn. Nhưng như đã nói từ trước, cơ thể hắn bị tổn thương quá nghiêm trọng,

có thể tỉnh lại hay không còn phải trông chờ ở vận may của chính hẳn!”

Lời hẳn nói rất giống những gì bác sĩ trong bệnh viện thường cảnh báo trước khi tiến hành ca phẫu thuật nguy hiểm, yêu cầu người nhà bệnh nhân ký tên, chấp nhận mạo hiểm giữa sự sống và cái chết. Sở Ngọc nghe vậy hơi sửng

sốt, rồi cắn chặt răng:
“Người không cần nhiều lời!
Vận mệnh là do ý trời, đạo
lý này ta hiểu!” Chẳng lẽ
lúc này nàng có thể nói:
người không cứu được,
chúng ta đổi bệnh viện?

Sở Ngọc không hề nghi ngờ
Thiên Như Kính thoát thác
lý do để lừa nàng. Bây giờ
nàng đã trả lại chiếc vòng
cho hắn, nếu có ý hủy ước,

hắn chỉ cần xoay người bỏ đi, nàng cũng chẳng thể làm được gì. Thiên Như Kính chịu ở lại, chứng tỏ là hắn giữ chữ tín.

Thiên Như Kính cúi xuống ấn tay vào chiếc vòng. Chiếc vòng vốn không có một khe hở, bỗng trồi lên một một hình vuông nho nhỏ, nhìn kỹ thì đó là miệng nắp. Hắn chạm ngón

tay một lần nữa, nắp kim loại màu bạc mở ra, rồi hần lấy ra hai viên thuốc trắng chỉ to bằng hai hạt đậu xanh.

Sở Ngọc nhìn hần đến bên giường, nhét thuốc vào miệng Dung Chi, cảm thấy không thể tưởng tượng được: “Chi như vậy thôi sao?”

Thiên Như Kính thản nhiên
đáp: “Tất nhiên là không,
rồi nàng sẽ biết. Sư phụ ta
cấm chế hãn, đâu chỉ đơn
thuần là hạn chế sức lực?
Lý do lớn nhất khiến cơ thể
hãn suy kiệt như ngày hôm
nay là bị hạ độc. Vừa rồi là
thuốc giải, chỉ có điều...”

Sở Ngọc nghe hãn giải
thích, đang tạm yên lòng,
bỗng nhiên mấy chữ “chỉ có

điều..." khiến nội tâm nàng lại như bị treo lên lơ lửng. "Chỉ có điều làm sao?" Còn câu "rồi nàng sẽ biết" là ám chỉ cái gì, nàng hơi tò mò nhưng không dám hỏi thêm.

Thiên Như Kính chậm rãi cất tiếng: "Thứ nhất, tuy sư phụ đã từng hạ độc người khác, nhưng chưa bao giờ dùng đến thuốc

giải. Thứ hai, tuy ở đây đánh dấu là thuốc giải, nhưng đã lâu như thế, có giải được hay không, ta cũng không dám chắc!”

Sở Ngọc thầm nghĩ: người không dám chắc mà lại cho người khác uống! Nàng cố dè nén cơn giận dữ: “Sao không tìm chó mèo để thử trước?” Tốt xấu gì cũng phải kiểm tra hậu quả

trước chứ?

Nhận ra vẻ bất mãn trong giọng điệu của nàng, ánh mắt Thiên Như Kính hơi ảm đạm, hần thấp giọng: “Độc dược do tiên bối để lại, đã dùng hết, không còn chút nào để thử cả!” Lúc trước Dung Chi bị Thiên Như Nguyệt hạ độc là phần thuốc cuối cùng, giải dược thì còn rất nhiều. Vì nghĩ cơ

thể Dung Chỉ bị suy kiệt lâu như vậy, hẳn mới dùng gấp đôi liều thuốc giải, hi vọng có tác dụng.

Sở Ngọc nghe lời hẳn nói có chỗ không hợp lý, nên cẩn thận suy nghĩ một lúc. Bỗng nghĩ tới một chuyện, nàng đột nhiên biến sắc: “Người nói là do tiền bối để lại? Tiền bối từ đời nào? Đã lâu chưa?”

Thiên Như Kính không hề giấu diếm: “Ít nhất là hơn hai trăm năm. Lúc tổ sư phát hiện ra thần vật, thuốc đã ở trong đó rồi!”

Nghe hắc nói, Sở Ngọc lạnh cả người: hơn hai trăm năm! Bình thường hạn sử dụng thuốc khoảng ba đến năm năm đã là dài lắm rồi, vậy mà thứ thuốc này đã

hơn hai trăm năm. Chưa biết chính xác là từ bao giờ, không khéo còn phải thêm vài trăm năm trước đó...Có trời biết thuốc đã biến chất thế nào rồi!

Sở Ngọc cố gắng nhớ lại. Lúc Thiên Như Kính đưa ra, thuốc có bị bao quanh một lớp rêu mốc xanh không nhỉ? Vừa rồi nhìn rõ ràng là một màu trắng thuần khiết,

nhưng chẳng may nàng nhìn nhầm thì sao?

Nếu chiếc vòng là sản phẩm công nghệ cao, thì chắc hẳn thuốc trong đó cũng sản xuất từ công nghệ cao. Nhưng dù thế nào, cũng không thể chịu nổi mấy trăm năm, nhìn chung là thuốc quá hạn sử dụng.

Sao nàng có thể yên tâm để Dung Chỉ uống thuốc quá hạn?

Sở Ngọc đang định mở miệng chất vấn, bỗng nhiên dừng lại, cười khổ một tiếng. Ngay cả khi Thiên Như Kính báo trước với nàng chuyện này, thì sẽ thế nào? Dù biết thuốc hết hạn sử dụng, nàng vẫn phải cho Dung Chỉ uống, vì

không còn biện pháp khác.

Bây giờ chỉ có thể hi vọng, độc dược có tác dụng thì thuốc giải cũng sẽ phát huy hiệu quả kỳ diệu.

Thiên Như Kính đứng yên chờ đợi. Sở Ngọc không biết hẳn định làm gì tiếp theo, nên cũng chỉ có thể cùng đứng chờ. Khoảng nửa giờ sau, rốt cuộc mới

có động tĩnh. Dung Chỉ khẽ động dậy, vừa mở miệng lập tức nôn ra một ngụm máu đen. Hai lần tiếp theo, máu bắt đầu trở về màu đỏ bình thường, nhưng từ miệng hắt, máu cứ ộc ra liên tục không ngừng.

Một ngụm,... hai, ba, bốn ngụm,...năm, sáu, bảy, tám ngụm...Chỉ trong khoảnh khắc, giường ngủ của Dung

Chỉ bị nhuộm đỏ giống như hiện trường vụ ám sát, mà máu vẫn chưa ngừng chảy.

Sở Ngọc nhìn tình cảnh này, sợ đến ngây người. Một lúc sau nàng mới có phản ứng, định chạy đến đỡ Dung Chi, nhưng sợ làm tổn thương hắn thêm, nàng chỉ còn biết quay sang túm cổ áo Thiên Như Kính, nghiến răng hỏi: “Thế

này là thế nào? Dung Chỉ
sao rồi?"

Thiên Như Kính hơi giật
mình, nhưng hấn ngâm
chặt miệng không nói
không rằng, ánh mắt như
đang nhẫn nại chờ đợi.

Thấy Dung Chỉ học máu,
hấn có cảm giác thậm vui
sửng khi người gặp họa.
Tuy hấn không hề cố ý,

nhưng có thể khiến Dung
Chỉ đau đớn thì cũng được
hả dạ phần nào.

Chuyện này không đúng!
Hắn không nên quan tâm
đến sự sống chết của
người khác. Nhưng phàm là
chuyện gì liên quan đến Sở
Ngọc, hắn rất dễ mất bình
tĩnh, tâm tư rối loạn.

Đối diện với cặp mắt lo lắng

thất thần của Sở Ngọc, mọi cảm giác thoải mái vừa rồi của Thiên Như Kính mất sạch sành sanh, đổi lại là từng đợt chua xót. Hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng Thiên Như Kính buông tầm mắt: "Ta cũng không biết!" Hắc chưa từng giải độc cho ai. Thiên Như Nguyệt đã từng lấy người sống làm thí nghiệm cả độc dược và thuốc giải, nhưng

hễ ai uống thuốc giải thì
đều chết.

Tất nhiên, hắn sẽ không
nói với Sở Ngọc điều này.

Nếu Dung Chỉ tốt số, có thể
sống sót thì hắn là sẽ vượt
qua được cửa ải này.

Nếu thực sự có ý trời, thì
hắn sẽ giao vận mệnh
Dung Chỉ cho ông trời

quyết định.

Mặc cho số phận, điều này khiến hắn có thể rũ bỏ trách nhiệm, đồng thời cũng hoàn toàn yên tâm, không áy náy.

Mặc cho số phận.

Đáy lòng Sở Ngọc cũng hiện ra câu nói này, nhưng một lát sau, nàng bỗng bật

cười giễu cợt: “số phận”,
chắc Dung Chỉ ghét nhất là
từ này?

QUYỂN 5

Chương 205: "Thám tử" Dung Chỉ

Cuối cùng máu cũng ngừng chảy.

Sở Ngọc nghĩ, có lẽ một nửa lượng máu trong người Dung Chỉ đã phun hết ra

ngoài. Cuối cùng, cảnh tượng đáng sợ cũng kết thúc.

Sở Ngọc thử chạm vào người hấn, vui mừng phát hiện, hơi thở và nhịp tim ổn định hơn, không giống như trước thỉnh thoảng lại ngừng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chấm dứt.

Trong phút chốc, Sở Ngọc cảm thấy mọi lo lắng lúc trước đều đáng giá, căn phòng như tươi sáng đẹp để hân lên. Nàng mỉm cười quay lại nhìn Thiên Như Kính: "Không ngờ là có tác dụng!" Giải dược này thực tốt, quá hạn lâu như vậy mà vẫn hiệu quả.

Khác với Sở Ngọc, Thiên Như Kính hơi thất vọng.

Tuy hắh không có ý định hại chết Dung Chỉ, nhưng thấy kẻ đó từ Quỷ Môn quan trở về, trong lòng vui sao nổi!

Sóng gợn trong lòng nhưng ngoài mặt hắh vẫn là vẻ dửng dưng lãnh đạm: “Phải!” Có lẽ không chỉ nhờ thuốc giải, Dung Chỉ qua khỏi còn liên quan đến ý chí sinh tồn của hắh. Tất

cả những người dùng được trước đây đều chết, chỉ duy nhất hãn còn sống. Mà trong số đó, Dung Chỉ lại là người gầy yếu, nguy kịch nhất.

Ngay cả sư phụ Thiên Như Nguyệt cũng đã từng nói: ý chí của Dung Chỉ kiên cường như sắt đá, không thể khuất phục được. Nếu Dung Chỉ không phải kẻ

địch, nếu sư phụ có thể gặp hãn sớm mấy năm thì chắc chắn sẽ thu nhận hãn làm đồ đệ. E rằng người kế thừa chiếc vòng bây giờ, sẽ là Dung Chỉ chứ không phải Thiên Như Kính.

Nhìn thấy Dung Chỉ có vẻ đã qua giờ phút hiểm nghèo, Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, thuận miệng hỏi Thiên Như Kính chi tiết hơn

về độc dược: “Nếu thử cả độc dược và giải dược ở người khác thì sẽ thế nào?” Nàng vốn muốn hỏi độc dược gây tác hại thế nào cho Dung Chỉ, nhưng công chúa Sơn Âm hẳn phải biết rõ Dung Chỉ trước và sau khi bị hạ độc, nên nàng chỉ có thể hỏi bóng gió xa xôi.

Thiên Như Kính không nghĩ ngợi gì, trả lời thẳng thắn:

“Cũng không khác mấy so với Dung Chi, nhưng tác dụng thuốc ở từng người lại khác nhau. Cơ thể Dung Chi chống chọi lại được tính tốt nhất so với mọi người. Những người khác sau khi bị hạ độc, cơ thể suy kiệt, đồng thời trẻ lại ít nhất mười lăm tuổi. Riêng Dung Chi trẻ lại khoảng bốn, năm tuổi. Sau khi uống giải dược, những người khác

khôi phục tuổi thật rồi chết,
còn Dung Chi vẫn không
thay đổi chút nào.”

Co...Conan?

Trong nháy mắt, Sở Ngọc
nghĩ đến bộ truyện tranh...
Nhân vật chính trong đó là
một thám tử thiếu niên, bị
một tổ chức bí mật hạ độc,
không chết nhưng lại biến
thành trẻ con.

Tất nhiên, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến truyện tranh. Sở Ngọc chỉ thoáng kinh ngạc trong giây lát, rồi lập tức quay về với hiện thực: “Như vậy đã xong chưa? Còn phải làm gì nữa không?”

“Tất nhiên không chỉ có vậy!” Thiên Như Kính thản nhiên đáp. Dừng một lúc,

hắn nói với vẻ miễn cưỡng:
“Nàng hãy nằm cạnh Dung
Chỉ!”

Hả?

Nằm?

Bởi vì đã có tiền lệ là
truyện “Thám tử Conan”,
Sở Ngọc nhất thời lại liên
tưởng đến những truyện
tranh khác đã xem thời

trung học, là những truyện phỏng theo tiểu thuyết võ hiệp. Trong đó, nhân vật nam chính bị trúng độc, không có giải dược, chỉ có thể dùng cách...OOXX với nữ chính (hoặc nữ phụ 1, nữ phụ 2...) mới cứu được mạng sống.

Tốt xấu gì cũng là sản phẩm công nghệ cao, giải dược của Dung Chỉ sẽ

không...như vậy chứ?

Trong lòng không tình nguyện lắm, Sở Ngọc đứng yên không nhúc nhích. Thiên Như Kính ngạc nhiên hỏi: "Sao nàng còn chưa lên giường? Không muốn cứu Dung Chỉ?"

Sở Ngọc cắn răng: "Chẳng lẽ chỉ có biện pháp này?"

Thiên Như Kính hỏi với vẻ mặt kỳ quái: “Nếu nàng chỉ muốn cứu đến bước này rồi thu tay, ta cũng không phản đối!” Phương pháp này chẳng hề khó xử, sao vẻ mặt nàng lại miễn cưỡng thế nhỉ? Ngẫm nghĩ, hắc bèn an ủi: “Nàng đừng lo lắng, không chết được đâu!”

Hả? Cần phải kịch liệt đến

mức...chết người sao?

Sắc mặt Sở Ngọc hết đỏ lại trắng. Với thân thể này, OOX chỉ là chuyện thường, nhưng nàng là lần đầu tiên nha! Lại còn phải chủ động...Đấu tranh tâm lý rất lâu, cuối cùng Sở Ngọc mới khó khăn đáp: "Nếu nhất định phải như vậy, thì...làm vậy đi!"

Dừng một chút nàng lại hỏi: “Người có thể...ách...có thể quay mặt đi được không?” Tuy đã hạ quyết tâm, nhưng nàng không quen bị người khác nhìn thấy.

Thiên Như Kính tròn mắt: “Ta không nhìn sao được?”

Hắn...hắn...còn muốn chỉ đạo tại hiện trường sao?

Sở Ngọc khóc không ra nước mắt, mặt đỏ như gấc: “Nhưng mà ta không quen!” Còn chưa nói dứt lời, nàng bỗng nghĩ, Thiên Như Kính cũng quá bình tĩnh đi! Nhưng vừa rồi bọn họ chưa hề thảo luận về việc cứu chữa cụ thể thể nào. Nếu dùng OOX để cứu người, cho dù Thiên Như Kính tỉnh táo siêu

nhiên đến đâu cũng không thể bình thản như vậy chứ?

Tâm niệm vừa động, nàng liền hỏi: “Rốt cuộc người muốn cứu thế nào? Ta nằm bên cạnh hắn để làm gì?”

Thiên Như Kính nói: “Nàng chỉ cần nằm cạnh, việc khác cứ để cho ta!”

Nghe qua ý tứ của hắn,

hình như không có ý định bắt nàng phải OOXX cơ thể đang hôn mê của Dung Chỉ, Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra. Nàng sai gia nhân thay chăn đệm đã nhuộm đỏ một nửa, đặt Dung Chỉ lên đệm mới sạch sẽ, rồi nàng nằm xuống cạnh hắn.

Thiên Như Kính ấn tay vào viên ngọc trên chiếc vòng, một quầng sáng lam nhạt

lập tức bao trùm hai người. Trong quầng sáng màu lam, Sở Ngọc nằm yên lặng. Mặc dù không biết đây là cái gì, nhưng nghĩ Dung Chỉ có thể được cứu, lòng nàng cảm thấy rất an tĩnh.

***

Dung Chỉ còn sống. Ẩn chứa dưới vẻ ngoài suy yếu

tái nhợt là sự kiên cường
vững vàng, giúp hấn bảo
tồn mạng sống.

Hơi thở và nhịp tim mạnh
mẽ hơn, nhiệt độ cơ thể
cũng chậm rãi tăng lên. Chỉ
duy nhất một điều: hấn
vẫn chưa tỉnh lại.

Hấn giống như bị bùa chú,
cứ ngủ yên trầm tĩnh,
không biết có phải đang đợi

công chúa đến hôn không?

Chưa tỉnh lại, nhưng không chết.

Bánh xe thời gian như ngừng quay, đối với Dung Chi, đối với Sở Ngọc, đối với toàn bộ phủ công chúa.

Đường hăm đã đào đến giáp ranh khu vực ngoại uyển, chỉ cần đào thêm

năm, sáu tháng nữa là ra khỏi phủ công chúa. Nhưng bây giờ Sở Ngọc chưa biết có nên rời đi hay không. Nếu nàng ra đi, nhất định phải mang Dung Chỉ theo, nhưng với tình cảnh hiện tại, làm sao chăm sóc cho hắn? Hiện nay sinh mệnh của Dung Chỉ duy trì nhờ dược liệu. Trước khi hôn mê, hắn đã viết lại bài thuốc dưỡng khí dưỡng

thân, hiện nay phải dùng thuốc đó liên tục. Nếu rời phủ, dù chưa đến mức hết sạch thuốc, nhưng làm sao có thể kiểm thuốc liên tục với số lượng lớn nếu thiếu quyền và tiền của phủ công chúa?

Bởi vậy, kế hoạch đào tẩu gặp sự cố bất ngờ, nên hiện tại đang mắc cạn.

Sau khi Dung Chỉ hôn mê được hai ngày đêm, trời đột nhiên trở lạnh. Thành Kiến Khang đón trận tuyết rơi đầu mùa. Những bông tuyết nho nhỏ, tươi xốp mềm mại bay phiêu diêu, dưới ánh trăng như những đốm sáng lóe lên trong đêm tối, bao phủ khắp nơi một màu trắng bàng bạc.

Mà lúc này Mộc Tuyết viên,

vừa có “mộc” vừa có “tuyệt” đúng như tên gọi, đang ngủ say giống như chủ nhân của nó. Thỉnh thoảng, một bông tuyết lớn rơi xuống tạo tiếng vang khe khẽ như tiếng đàn, mênh mông sâu thẳm.

Bên ngoài phủ công chúa, trong một ngõ hẻm không người, tuyết vẫn rơi lấp lóa giữa màn đêm. Một bóng

áo đỏ đập tuyết mà đi, nhìn thoáng qua giống như một ngôi sao băng màu đỏ xẹt qua, chỉ lưu lại tàn ảnh hư không. Trên mặt đất là những vụn băng nhỏ cùng với dấu chân mờ mờ.

Bóng áo đỏ chạy gấp đến trước cửa một trạch viện mới dừng lại. Bảng hiệu trên cửa, hai chữ “Sở viên” vẫn phóng khoáng tiêu sái

như xưa, nhưng sơn đã bong tróc, không còn vẻ phần thịnh trước kia nữa.

Nơi này đã sớm trở thành hoang phế, nhưng lại là nơi hãn sử dụng.

Hoa Thác chỉ dừng một lát ở ngưỡng cửa, rũ tuyết lạnh buốt từ quần áo và búi tóc xuống rồi mới bước vào. Trong rừng trúc,

không ngoài dự đoán, một người mặc áo khoác trùm kín đang quay lưng về phía hắn.

QUYỂN 5

Chương 206: Nhiều điều chưa biết

“Gọi ta đến làm gì?” Vì trời lạnh, người đó mặc áo khá dày, và chắc phải đợi một lúc rồi nên giọng điệu có chút bức bối: “Ta còn bận làm việc do công tử giao phó, người có việc gì thì nói

nhanh lên!”

Hoa Thác thở dài: “Người chẳng cần làm gì nữa, vì Thiên Như Kính đã chịu xuất thủ cứu A Chỉ. Bây giờ tình trạng hắc đã chuyển biến tốt hơn!” Hắc kể lại toàn bộ sự việc cho người kia nghe.

Hoa Thác không biết Thiên Như Kính đã làm gì, lúc

bước vào phòng thấy cảnh tượng cả giường ướt sũng máu rất khủng bố. Nhưng lúc bắt mạch Dung Chỉ, thì thấy mạch đập của hắn rất mạnh mẽ vững vàng, một hiện tượng chưa từng có trong suốt những năm qua. Có bệnh lâu cũng thành thầy thuốc, Hoa Thác từng bị nội thương vài năm, đã học được khá nhiều y thuật. Tuy không thể so với

Dung Chỉ, nhưng chuyện cơ bản như bắt mạch thì không có gì đáng kể với hắn.

Người kia lãnh đạm hỏi: “Thế là thế nào? Người gọi ta ra chỉ để nói những chuyện này sao? Chỉ cần công tử chưa tỉnh lại, ta tuyệt đối không dừng tay. Ngay cả khi công tử tỉnh lại, chắc chắn cũng sẽ vui

với những gì ta làm được!”

Hoa Thác hỏi bắn khoăn:
“Rốt cuộc công tử sai người
làm việc gì vậy? Các người
toàn trao đổi ám hiệu bí
mật, ta chẳng hiểu gì cả!”
Hắn vốn lo cho tính mạng
của Dung Chỉ nên không
để ý lắm đến chuyện này,
nhưng bây giờ Dung Chỉ đã
qua cơn nguy hiểm, một
lần nữa nghi vấn quay trở

lại.

Người đó ngẫm nghĩ, cảm thấy Hoa Thác cũng xem như tâm phúc của Dung Chỉ, lại có võ công cao cường, nếu được hấn giúp đỡ thì công việc sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, bèn trả lời: “Công tử đến từ Bắc Ngụy!”

Vừa nghe câu này, tay Hoa

Thác khẽ run lên, nhưng người kia không phát hiện ra.

Người kia tiếp tục nói: “Mấy năm qua, công tử đã sắp xếp các tâm phúc, tướng lĩnh và binh lính ở Nam triều, còn có các mưu sĩ bí mật dưới trướng của các thân vương...”

Hắn càng nói càng cao

giọng, dường như đang trong men say hưng phấn không thể kiềm chế được. Sau khi biết toàn bộ kế hoạch và cách thức bày binh bố trận của Dung Chỉ, hẳn không khỏi khâm phục và say mê. Thế mới gọi là mưu tính, sắp xếp đến từng chi tiết nhỏ nhất để tránh "rút dây động rừng". Dần dần từng chút một, chỉ cần thêm bước cuối cùng là

có thể nắm trong tay một nửa giang sơn.

Lúc Dung Chỉ suy yếu nhất, sinh mạng “ngàn cân treo sợi tóc”, nhưng phía sau lại là đao kiếm sắc bén, sóng trào cuộn cuộn.

Dù không hề bước chân ra khỏi cửa, dù đang hôn mê bất tỉnh, nhưng từng giây từng phút hãn vẫn có thể

giết người, có thể lật ngược ván cờ.

Người kia kể đến đoạn dụ dỗ Lưu Úc và thuộc hạ mưu sát Lưu Tử Nghiệp, sau đó sẽ lập một vị thân vương khác lên với danh nghĩa thảo phạt quân phiến loạn, sắc mặt Hoa Thác khẽ biến: “Như thế chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn sao?”

Người kia không đồng tình:
“Loạn thì cứ để cho loạn đi,
có liên quan gì đến chúng
ta đâu? Vương triều họ Lưu
càng loạn thì càng có lợi
cho chúng ta chứ sao?”

Hoa Thác cũng rất là để ý:
“Nếu Nam triều đại loạn, há
chẳng phải là thời cơ tốt
cho Bắc Ngụy xâm lược?”

Người đó cười nói: “Chính

là tạo cơ hội cho Bắc Ngụy xâm lấn đó! Nếu thiên hạ đại loạn, chỉ khi công tử tỉnh lại mới có thể ổn định cục diện. Lúc đó sẽ dùng sự an nguy của quốc gia để uy hiếp Thiên Như Kính, bắt hắn cứu công tử, như vậy chẳng phải là kế sách tuyệt vời sao?" Tuy hắn không hiểu làm sao có thể "cải tử hoàn sinh", làm sao Dung Chỉ có thể xoay

chuyển càn khôn, nhưng
hắn cực kỳ tin tưởng. Nếu
Dung Chỉ nói có thể, thì
nhất định là có thể.

Nếu dùng một vài người để
uy hiếp thì giá trị quá thấp,
Dung Chỉ trực tiếp đem vận
mệnh của cả quốc gia làm
con tin để uy hiếp Thiên
Như Kính. Thế cục quốc gia
hỗn loạn không phải là điều
mà Thiên Như Kính có thể

dùng năng lực bản thân để xoay chuyển được.

Kết hợp tất cả các thông tin, Dung Chỉ đã nghiên cứu cẩn thận về Thiên Như Nguyệt và Thiên Như Kính. Hẳn phát hiện ra, thứ duy nhất có khả năng ảnh hưởng đến bọn họ là đại cục giang sơn này. Vậy thì, hẳn lợi dụng luôn cái gọi là đại cục để đánh một ván

cờ oanh liệt.

Người kia cúi đầu, không khỏi mím cười. Mỗi khi ngẫm kĩ toàn bộ kế hoạch của Dung Chỉ, hắn đều cảm thấy kính sợ tận đáy lòng. Dung Chỉ và hắn chênh lệch không phải ở mưu kế cao thấp, mà là ý chí tầm nhìn. Nếu hắn chỉ là một chén nước, thì Dung Chỉ là biển lớn.

Thủ pháp ngoan độc mà hào sảng, trực tiếp lấy tiền đồ của cả một quốc gia để phục vụ cho mạng sống của mình.

Ai dám chơi một ván cờ không lỗ như vậy?

Người đó đang nói, bỗng sau gáy truyền đến cơn đau đớn. Hắn quay lại,

thấy Hoa Thác vừa dùng tay làm kiếm, chém xuống gáy hấn, khuôn mặt lạnh lùng.

“Ta không thể để người làm như vậy!” Hoa Thác nói khẽ: “Nếu Dung Chỉ chưa được cứu, có lẽ ta sẽ đồng ý với người đánh bạc một phen. Nhưng tình hình đã khác rồi! Dù chi là ngọn cỏ thấp hèn, ta cũng là

người Nam triều. Ta không thể trơ mắt nhìn người gây đại loạn, khiến cho Bắc Ngụy có cơ xâm lăng!”

Dừng một chút, hần lại tiếp lời: “Vừa rồi ta chưa nói với người, công chúa đã dùng cách gì để thuyết phục Thiên Như Kính. Dù người biết, e rằng cũng sẽ không cảm kích. Nhưng nàng đã đối đãi với Dung Chỉ hết

lòng, chí ít ta cũng phải báo đáp chút gì đó. Lần này xem như vì công chúa, ta không thể để người hành sự đắc ý!” Hãn đã chính mắt nhìn thấy kẻ này hành động, nếu để tiếp tục e rằng hậu quả khôn lường.

Hoa Thác biết người kia đã bị đánh ngất xỉu, lúc này không thể nghe thấy lời hãn nói. Nhưng hãn vẫn

không ngừng lời, có lẽ không phải để nói chuyện, mà để tự trấn an tâm tư đang dao động của mình: “Đợi Dung Chỉ tỉnh lại, ta sẽ xin lỗi hắn. Nhưng ta cũng muốn hỏi hắn một vài chuyện, nếu không lòng ta không thể nào bình an được!”

“Công chúa đã từng nói với ta...nói cũng đúng...Ta thực

sự chưa hiểu lắm về Dung Chỉ!" Không muốn nói, những gì thật sự hiểu chỉ như hai bàn tay trắng.

***

Chuyện xảy ra trong Sở viên hoang phế, Sở Ngọc hoàn toàn không biết gì cả. Nàng cũng không biết mình đã ảnh hưởng gián tiếp đến ai, đến chuyện gì, và

bởi vậy đã tác động ngược trở lại bản thân mình thế nào.

Dung Chỉ vẫn ngủ mê man, hàng ngày dùng thuốc bổ để duy trì sinh mệnh. Nhưng kỳ lạ là, hắc không gây yếu đi, mà ngược lại theo thời gian càng ngày càng có những biến chuyển tích cực không ngờ được.

Gương mặt hắc không thay đổi nhiều, ngũ quan vẫn như vậy. Nhưng vầng trán hơi giãn ra, giống như phượng hoàng bị giam hãm trường kỳ, rốt cuộc đã được tự do sai cánh.

Gương mặt hắc vẫn trắng như tuyết, nhưng lại hồng hào sáng ngời, như kim loại quý, bảo ngọc đã qua mài giũa, tỏa sáng rực rỡ.

Có những lúc Sở Ngọc
ngắm Dung Chi, cũng
không khỏi ngây người như
bị thôi miên.

Dung Chi chưa tỉnh khiến
nàng hơi lo lắng. Nhưng
nhìn cơ thể gầy guộc da
bạc xương của hắn dần đầy
đặn, có da có thịt, báo hiệu
sức khỏe tốt khiến nàng
cũng yên lòng.

QUYỀN 5

Chương 207: Con đường mờ mịt

Trời trở lạnh, thời tiết giá buốt như đao kiếm. Sự tàn bạo của Lưu Tử Nghiệp đã lên đến cực điểm. Hắn giống như dã thú bị thương, hơi chút lại điên cuồng cắn xé, thậm chí đã hạ chỉ giết bốn người.

Thẩm Khánh Chi thấy hành vi tàn bạo của tiểu hoàng đế, không nhin được góp ý, liền bị hấn buộc từ quan, rồi sai người cháu là Thẩm Du Chỉ mang cho chén rượu độc.

Sở Ngọc nghe được tin này, chỉ hơi giật mình rồi cũng không để ý. Lưu Tử Nghiệp đã tự tay phá bức tường thành bảo vệ mình. Tuy

một người chính trực như Thẩm Khánh Chi thường hay gây khó dễ cho hắn, nhưng sẽ không phản bội Lưu Tử Nghiệp. Ông ấy còn sống, sẽ là lá chắn an toàn cho hoàng đế. Đáng tiếc Lưu Tử Nghiệp đã tự tay phá bỏ lá chắn này.

Nếu lúc trước, có lẽ Sở Ngọc sẽ đi ngăn cản. Nhưng bây giờ nàng không

có hơi đâu đi lo những việc nhàn rồi. Lưu Tử Nghiệp muốn chạy như bay xuống suối vàng, nàng cần gì phải cản trở?

Nhưng trong cái chết của Thẩm Khánh Chi, có chút nội tình mà Sở Ngọc không biết.

Cháu của Thẩm Khánh Chi là Thẩm Du Chi, mấy năm

trước bị ông ta cản trở
đường thẳng quan, đã sớm
ghi hận trong lòng. Lại vì
người hầu bên cạnh xúi
giục, hắn đã mấy lần gièm
pha Thẩm Khánh Chi với
Lưu Tử Nghiệp. Cuối cùng
cơ hội mà hắn chờ đợi đã
đến, một chén rượu độc
giết chết vị tướng bách
chiến uy vũ của Nam triều.

Người hầu bên cạnh Thẩm

Du Chi tên là Thẩm Quang Tả, nghe nói có quan hệ họ hàng xa “bắt bảy tầm đại bác không tới” với Thẩm gia. Nhưng cực ít người biết rằng, hắn vốn là người của phủ công chúa.

Trước khi Hoa Thác ngăn cản, kế hoạch của Dung Chỉ đã tiến hành. Bây giờ Hoa Thác chỉ có thể cản trở đoạn sau.

Có bộ phận hành động, có bộ phận yên lặng chờ thời, một mạng lưới đan xen tinh vi không ngờ bị ngoại lực thô bạo phá hủy, tạo nên một cục diện phức tạp.

Tất cả đều là những quân cờ, bởi vì mất đi bàn tay chơi cờ thao túng, nên ai cũng bất an. Có kẻ án binh bất động, có kẻ nôn nóng

liều lĩnh.

Mạng lưới chẳng chịt mà Dung Chỉ dẹt nên đang có nguy cơ rách hỏng vì hiệu ứng “đô mi nô”. Một sự kiện nhỏ thay đổi lại ảnh hưởng đến sự kiện nhỏ khác, cứ thế tạo thành phản ứng dây chuyền.

Mất đi người thay hăn chỉ đạo, cục diện rối loạn

nhưng không giống với những gì Dung Chỉ nghĩ. Vốn dĩ hãn định tăng cường binh lực của địa phương, tiến tới làm suy yếu chính quyền trung ương. Hiện nay binh lực địa phương vẫn còn yếu, tình hình hỗn loạn có khả năng kéo dài. Nhưng do Hoa Thác nhúng tay, thế cân bằng chưa hình thành đã bị phá hoại.

Dung Chỉ không biết, và không ngăn cản được.

Sở Ngọc vẫn nhớ kỹ, ngày 29/11 là ngày Lưu Tử Nghiệp chết. Thời điểm sắp đến, mà Dung Chỉ chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nên nàng vẫn chưa thể rời đi.

Nàng vốn muốn chờ lúc nào Dung Chỉ tỉnh lại là

xuất phát ngay, nhưng bây giờ hấn cứ ngủ mê man. Thời gian càng trôi, kế hoạch càng lúc càng gấp gáp.

Buổi trưa ngày 27/11, Sở Ngọc cuối cùng đã chuẩn bị xong xuôi, quyết định sẽ lên đi vào ban đêm. Mọi người gồm có: nàng, Hoàn Viễn, Lưu Tang, A Man, Hoa Thác, Liễu Sắc và

Dung Chỉ đang hôn mê, không thể thiếu bất kỳ người nào.

Trước đó, Sở Ngọc đã gặp tất cả mọi người, bao gồm cả Hoa Thác và Liễu Sắc, nói ý định ra đi của mình. Tất nhiên nàng không nêu lý do muốn đi vì chính biến và cái chết đang đến gần của mình, chỉ nói Lưu Tử Nghiệp ngày càng hung

hăng tàn bạo, nằng và hấn không thể nào hòa giải được nữa. Không biết lúc nào gặp tai họa, chi bằng đi trước một bước là hơn.

Nửa tháng qua, thủ vệ canh giữ ở khu vực ngoại uyển đã lỏng lẻo đi nhiều. Hoa Thác và mọi người trong nội phủ đã chuẩn bị từ vài ngày trước. Xe ngựa hành lý, vật dụng cần thiết

cho tới vàng bạc châu báu, được liệu quý, tất cả đã được Hoa Thác chuyển ra ngoài thành mấy hôm rồi.

Đêm nay quyết định rời đi, trong lòng Sở Ngọc thấp thỏm, hơi hơi bất an. Đến lúc tối trời, Hà Tập về phủ mang theo ý chỉ của Lưu Tử Nghiệp: vào cung.

Lưu Tử Nghiệp muốn gặp

nàng, ngay hôm nay, vào thời điểm này.

Sở Ngọc nghe vậy ngăn người, không hiểu vì sao hấn muốn gặp nàng. Nàng và hấn đã mấy tháng rồi không hề nhìn mặt.

Lúc này triệu kiến, là thế nào?

Nếu đi, không biết có

chuyện gì đang chờ nàng. Nếu không đi, sẽ chọc tức Lưu Tự Nghiệp, lại càng bất ổn. Bây giờ quan hệ giữa nàng và Lưu Tử Nghiệp không giống trước kia. Ngay cả hắn không giết nàng, cũng rất có khả năng dùng nàng làm nơi trút giận. Phần Đại chính là tiền lệ.

Trong thời gian chinh trang

y phục, Sở Ngọc dặn dò Hoàn Viễn: nếu vào giờ Tuất (7-9h tối) nàng về là tốt nhất. Nếu nàng chưa về, đến giờ Hợi (9-11h tối), Hoàn Viễn và mọi người cứ theo kế hoạch xuất phát.

Nghe Sở Ngọc nói xong, Hoàn Viễn trầm mặc không nói năng gì. Hồi lâu sau hần mới cất tiếng: “VẬY còn công chúa?” Nếu bọn hần

đi rồi, nàng sẽ ra sao? Sau khi bọn họ đi thoát có thể sai Hoa Thác quay lại đón người, nhưng nếu chẳng may phát sinh biến cố, thì sẽ phải làm sao?

Sở Ngọc bất đắc dĩ nói: “Kiến Khang không phải là nơi có thể ở lâu dài, ta vốn đã sớm nghĩ đến chuyện rời đi nhưng cứ trì hoãn dùng dằng mãi. Đêm nay là

hạn cuối cùng, nhất định phải đi!” Hôm nay nàng có một dự cảm rất không ổn, thậm chí nghi ngờ phải chăng Lưu Tử Nghiệp quyết định xuống tay hạ sát nàng. Nhưng Hà Tập và thủ vệ đang đợi sẵn, nàng muốn chạy trốn là việc vô cùng khó khăn, thậm chí liên lụy đến người khác.

Những suy nghĩ đó, tất

nhiên Sở Ngọc không nói với Hoàn Viễn, mà an ủi thuyết phục hẳn và mọi người đi trước. Nhưng Hoàn Viễn cũng giao hẹn với nàng: sau đó Hoa Thác sẽ quay lại tìm nàng. Đến ngày kia mà nàng chưa gặp lại bọn họ, thì tất cả sẽ không rời Kiến Khang, quay trở lại tìm.

Sở Ngọc thuyết phục Hoàn

Viễn, rồi đến thư phòng viết một phong thư bảo hẩn đưa cho Hoa Thác.

Trong thư viết: vào ngày hai mươi chín, xin Hoa Thác hãy đưa Hoàn Viễn đi, trói cũng được, đánh ngất cũng được. Tuyệt đối không để mọi người quay trở lại tìm nàng, đó là chuyện không quan trọng.

Sở Ngọc viết xong liền giao phong thư cho Hoàn Viễn, nhờ hănn chuyển đi. Hoàn Viễn là quân tử đoan chính lễ nghĩa nghiêm ngặt, nànn gửi thư cho Hoa Thác, tất nhiên hănn sẽ không lén mở ra xem. Về điểm này, Sở Ngọc cực kỳ an tâm.

Xử lý xong, Sở Ngọc mới thay xiêm y trang trọng, thắnn nhiên hướng về phía

Hà Tập lúc này đã khá mất bình tĩnh. Đối diện với cặp mắt nôn nóng của hắn, nàng khẽ mỉm cười: “Chúng ta đi thôi!”

Lần này, con đường dù có gian khổ, nguy hiểm, thậm chí là cái chết, nàng vẫn phải đi.

QUYỂN 5

Chương 208: Trong rừng trúc

Lúc Sở Ngọc mới đến thời đại này, đã chứng kiến cuộc sống sinh hoạt vô cùng xa hoa của Sơn Âm công chúa. Nàng vốn không quen như vậy, cho nên giản lược hết đi. Trừ

những dịp đặc biệt, còn lại tất cả đồ ăn cho đến trang phục đều hạn chế số lượng và đơn giản hóa.

Trước đây những lúc nàng tiến cung, trừ khi Lưu Tử Nghiệp vừa mới bãi triều, thì đều thấy hăn mặc thường phục. Nhưng tối nay, khi vào rừng trúc ở Hoa Lâm viên, Sở Ngọc lại thấy hăn mặc y phục trang

trọng khác thường.

Ít khi thấy Lưu Tử Nghiệp ăn mặc thế này, bây giờ cũng không phải lúc bãi triều, Sở Ngọc cảm thấy hơi kỳ lạ. Nhưng bây giờ, nàng và hắn không giống với trước đây, có thể tùy ý nói chuyện, nên dù ngạc nhiên nàng cũng không dám mở miệng hỏi.

Trời giá rét, Lưu Tử Nghiệp ở trong nội điện giữa rừng trúc, ngồi trên nệm gấm cao chừng ba tấc. Hắn mặc áo khoác lông rất dày màu đen sẫm, càng làm nổi bật gương mặt tái nhợt, khóe mắt hơi đỏ lên, hình như không ngủ ngon.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Lưu Tử Nghiệp khoát tay, cho cung nhân hầu hạ lui ra. Giữa

đại diện trong rừng trúc, chỉ còn hai chị em có liên quan duy nhất về mặt huyết thống. Sở Ngọc nhìn Lưu Tử Nghiệp, không biết nên nói gì, nhưng cũng không muốn tiến lên hành lễ, nên cứ đứng im tại chỗ.

Vẻ mặt Lưu Tử Nghiệp hơi kỳ lạ, trong mắt dường như có điều muốn nói, nhưng làn môi khẽ động đây lại

thôi.

Tuy ăn mặc trang trọng, nhưng dáng ngồi của tiểu hoàng đế lại chẳng có chút nào uy nghi. Hắn hơi cúi người, tì khuỷu tay lên án kỷ trước mặt, bàn tay nắm mở động đậy liên hồi như đang bối rối.

Thỉnh thoảng, hắn lại liếc nhìn Sở Ngọc.

Lưu Tử Nghiệp đã thích im lặng như vậy, Sở Ngọc cũng vui lòng đứng hầu. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm, Sở Ngọc đứng im trầm mặc, nhưng tâm tư thì bay khỏi hoàng cung, thầm hi vọng Hoàn Viễn và mọi người có thể rời đi càng sớm càng tốt. Nàng ở trong cung, có thể phân tán một phần sự chú ý của

Hà Tập, giúp mọi người chạy trốn dễ dàng hơn.

Nghĩ ngợi lung tung, Sở Ngọc dần cảm thấy khí lạnh thấm thấu qua quần áo, thấm vào tận da thịt khớp xương, nàng khẽ rụt vai. Lúc đi vội vàng, nàng không mặc nhiều quần áo. Trên xe ngựa tuy có lò sưởi nhưng đoạn đường vào hậu cung đã làm nhiệt khí

tản bột, lại đứng ở nội điện rộng lớn trống trải này đã lâu, toàn thân bắt đầu lạnh buốt.

Lưu Tử Nghiệp lại ngược mắt lên, vừa lúc nhìn thấy động tác nho nhỏ này của Sở Ngọc. Hắn cuống quýt đứng dậy, quên hết mọi thứ, nhảy qua bàn bước đến trước mặt nàng. Hắn vội vàng cởi áo ngoài,

khoác lên vai nàng rồi cất giọng trách móc: “Sao a tỳ lại ăn mặc phong phanh thế này? Lỡ cảm lạnh thì sao?”

Hắn cắn nhẩn một hồi, mới chợt nhớ ra bọn họ vẫn đang chiến tranh lạnh, động tác tay đột nhiên dừng lại, vẫn nắm chặt chiếc áo, không rõ là để Sở Ngọc khoác hay là lấy lại.

Có điều, bây giờ lấy lại thì cũng không thể xóa đi hành động vừa rồi.

Chép miệng, Lưu Tử Nghiệp chỉnh trang, cài cổ áo cho Sở Ngọc.

Hiển nhiên là Lưu Tử Nghiệp không quen mặc áo cho người khác bao giờ. Hắn sợ cổ áo không cài kín,

gió lạnh có thể lùa vào nên siết thật mạnh khiến Sở Ngọc suýt không thở nổi. Nhận ra nàng không thoải mái, hắn vội kéo ra, nhưng thấy chưa kín, lại siết chặt...

Cứ thế lặp lại mấy lần khiến Sở Ngọc suýt trợn mắt tắc thở. Nếu không nhìn thấy vẻ mặt quan tâm lo lắng của hắn, nàng còn

tưởng hấn muốn dùng biện pháp này để thắt cổ nàng. Một hồi sau, Sở Ngọc thở dài, chụp lấy tay hấn: “Thôi được rồi!”

Lưu Tử Nghiệp phần nộ buông tay, đang muốn gọi người vào, nhưng Sở Ngọc khoát tay ra hiệu để nàng tự làm. Áo khoác lấy từ trên người Lưu Tử Nghiệp, mang theo hơi nhiệt từ cơ

thể hản. Bởi vậy khi Sở Ngọc mặc lên người, nàng cũng cảm thấy ấm áp hản.

Sở Ngọc nhìn Lưu Tử Nghiệp. Sắc mặt tiểu hoàng đế tái nhợt tiêu tụy, mắt đỏ lên. Bắt gặp ánh mắt của nàng, dường như hản không biết phải làm sao, bèn quay mặt đi. Trong lòng thở dài, Sở Ngọc thấp giọng: “Tử Nghiệp, đa tạ!”

Nàng không gọi hắn là bệ hạ như mọi khi, mà trực tiếp gọi tên hắn.

Lưu Tử Nghiệp hé môi, ánh mắt chớp chớp như là sắp khóc. Hắn nắm lấy tay Sở Ngọc, thấy bàn tay lạnh buốt bèn vuốt ve xoa xoa một hồi, rồi mới cúi đầu nói: “A tỷ, tỷ đừng giận ta nữa, được không?”

Nghe hấn ắp úng cầu hòa, Sở Ngọc lại thở dài: “Ta nào dám giận người?” Mọi danh lợi và quyền sinh sát đều nằm trong tay hấn, thật nực cười, nàng có tư cách gì để giận hấn?

Mắt Lưu Tử Nghiệp lại càng đỏ lên, hấn nói nhanh, âm điệu thấp khế: “Lừa người! Rõ ràng là tỷ giận ta!” Đợi một lát không thấy Sở Ngọc

dịu dàng an ủi, trong lòng
hắn càng tủi thân tấm tức:
hắn là hoàng đế mà, sao a
tỷ không chịu nói vài lời
ngon ngọt để dỗ dành hắn?

Rõ ràng là a tỷ sai. Vì sao
nàng muốn rời bỏ hắn,
muốn trốn hắn đến một nơi
thật xa?

Sở Ngọc vừa bực vừa buồn
cười, thật không biết nên

nói với hắn điều gì cho phải. Một lát sau, nàng chậm rãi rút tay khỏi tay hắn, do dự một lát rồi đặt lên vai Lưu Tử Nghiệp: “Những chuyện trước kia, coi như chưa từng xảy ra, đừng nhắc lại nữa!”

Dù sao nàng cũng sắp rời đi, bây giờ cứ thuận theo ý hắn vậy! Nàng cũng không thể báo thù cho những

người đã chết, lúc này gây sự với hấn chẳng để làm gì.

Nghĩ như vậy, Sở Ngọc mỉm cười: "Hôm nay bệ hạ tìm ta làm gì vậy?"

Lưu Tử Nghiệp thấy Sở Ngọc rốt cuộc đã có ý dàn hòa, khuôn mặt tái nhợt thoát hồng hào vì vui sướng. Hấn cười vui vẻ, một lúc sau mới cất tiếng:

“Ta chỉ muốn nhìn thấy a tử thôi, chứ không có việc gì. Hay là vậy đi, a tử ở lại đây luôn? Mấy ngày qua trong cung có ma quỷ, ta quyết định lập đàn cúng bái, trừ tà ở trúc đường này!” Hắc ăn mặc trang trọng là vì lý do đó.

“Cố để đến trúc đường ở Hoa Lâm viên làm lễ trừ tà đuổi ma quỷ”

Lòng Sở Ngọc đột nhiên chấn động, trong đầu hiện ra đoạn sử sách có liên quan đến sự tồn vong của mình.

Thấy Lưu Tử Nghiệp định gọi người vào, Sở Ngọc giơ tay ngăn cản, cất tiếng hỏi: “Bệ hạ, Tông Việt tướng quân đâu?” Mặc dù nàng cực kỳ không thích tên

tướng quân tàn bạo độc ác này, nhưng hẳn là một trong số ít thuộc hạ trung thành với Lưu Tử Nghiệp.

Lưu Tử Nghiệp đáp: “À, gần đây có kẻ mưu phản, ta đã sai Tông tướng quân và vài vị tướng khác ra ngoài thành duyệt binh, vài ngày nữa trăm sẽ thân chinh ngự giá!” Khẩu khí hẳn rất nhẹ nhàng đơn

giản, hoàn toàn không coi
bọn mưu phản ra gì.

“Đợi đến đêm khuya, khi
Tông Việt, Đàm Kim và
mấy vị tướng tâm phúc ra
khỏi hoàng cung”.

Sở Ngọc mở to mắt, lại nghĩ
đến một chuyện bèn hỏi:
“Vậy còn Lâm Sâm thì
sao?” Vị sư huynh của Việt
Tiệp Phi và Thiên Như Kính,

luôn túc trực bên cạnh hoàng đế, hắn có ở đây không?

Lưu Tử Nghiệp không chút để ý: “Hôm nay hắn xin phép nghỉ, một canh giờ trước đã rời khỏi hoàng cung. A tỷ tìm hắn có chuyện gì không?”

Sở Ngọc lắc đầu, nhìn Lưu Tử Nghiệp gọi người vào,

sửa soạn các khâu để tiến hành cúng bái.

Toàn thân nàng cứng ngắt, không thể động đậy.

“Điền Phu, Đạo Nhi, Thợ Tịch Chi và đồng đảng phế đế ở hậu đường, đêm hai mươi chín tháng mười một”

Hôm nay là hai mươi bảy tháng mười một.

Nàng nhớ rõ, đoạn sử đó ghi là ngày hai mươi chín tháng mười một.

Sao lại chính là hôm nay?

QUYỂN 5

Chương 209: Bắn quỳ ở trúc đường

Trong ngoài đại điện giữa rừng trúc, treo rất nhiều cờ phướn và bùa chú, trên đó vẽ những ký hiệu ngoằn ngoèo mà Sở Ngọc xem không hiểu. Lát sau, thái

giám Hoa Nguyễn Nhi vào
bấm báo, các pháp sư đã
tập hợp đông đủ, đang
cùng Thiên Như Kính đứng
đợi ở bên ngoài.

Thiên Như Kính cũng ở
đây?

Sắc mặt Sở Ngọc càng khó
coi. Nàng ngẫm nghĩ, vẫn
đề thời gian không phải là
chủ yếu, chỉ khác một con

số thôi. Quan trọng là, những người hàng ngày bảo vệ cho sự an toàn của Lưu Tử Nghiệp đều không có ở đây, chỉ còn lại vài người hầu. Việc canh phòng xung quanh lơ lửng. Thế nhưng Thiên Như Kính lại ở giữa đám pháp sư, chẳng lẽ chuyện này do một tay hắc chỉ đạo?

Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp

cùng bước ra khỏi nội điện. Lúc này đã là buổi tối. Rừng trúc bên ngoài nội điện tối om. Tuy ở ngoài bìa rừng có treo đèn lồng, nhưng chiếu sáng không xa. Ánh sáng thỉnh thoảng chớp lên cành lá trúc, tạo những hình ảnh giao thoa động đậy trên mặt đất, rất giống bóng ma quỷ, khiến cho không khí càng thêm âm trầm quỷ quái.

Sở Ngọc liếc mắt một cái cũng có thể nhận ngay ra Thiên Như Kính đứng giữa đám pháp sư. So với đám pháp sư lòe loẹt năm màu sáu sắc, Thiên Như Kính mặc y phục tím, trông đơn giản mộc mạc nhất.

Sở Ngọc xin phép Lưu Tử Nghiệp, rồi tiến thẳng về phía Thiên Như Kính, nắm

chặt lấy tay áo hắn: “Đây là trò do người bày ra phải không?”

Thiên Như Kính nhìn nàng chăm chăm, nhưng không mở miệng. Gương mặt hắn hơi xanh xao gầy guộc, vì thế càng làm nổi bật cặp mắt trong trẻo như nước hồ thu, trong đáy mắt dường như có điều muốn nói.

Thấy Thiên Như Kính im lặng, Sở Ngọc càng tức giận, nghiêng rằng hỏi tiếp: "Hôm nay là ngày hai mươi bảy, trong sách sử ghi rõ là ngày hai mươi chín. Người ra tay sớm không sợ trái với thiên thư sao?"

Cuối cùng Thiên Như Kính cũng mở miệng: "Ta không biết vì sao thời gian lại sai

lệch hai ngày. Điều này vốn không phải do ta!” Lúc hấn tới đây, trong lòng cũng nghi hoặc...Hay là...

Đó chính là ý trời?

Sở Ngọc nghe vậy ngẩn người, không nhận được tiếp tục truy hỏi: “Thật sao?” Thật sự không phải do hấn?

Thiên Như Kính thản nhiên nói: “Lúc này, ta còn lừa nàng làm gì?”

Hai người đứng riêng một góc trong rừng trúc, khe khẽ nói chuyện. Trên mặt đất lạnh cứng, bên cạnh những gốc trúc vẫn còn một ít tuyết chưa tan. Màu tuyết trắng lấp lóa phản xạ ánh trắng nhàn nhạt, tạo nên bầu không khí hư ảo

điểm lẹ của đêm trăng trong rừng trúc. Mà khuôn mặt tái nhợt của Thiên Như Kính cũng như bao phủ một màn sương mờ ảo.

Sở Ngọc trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cất tiếng: "Bây giờ nếu ta cảnh báo cho bệ hạ, có lẽ bệ hạ sẽ không chết!" Bây giờ nhắc Lưu Tử Nghiệp tăng cường phòng vệ, chuyển đến một nơi an

toàn hơn, xử tử ba vị
vương gia. Như vậy...cơ hội
thay đổi lịch sử, xoay
chuyển càn khôn đang ở
ngay trước mắt.

Vừa rồi Lưu Tử Nghiệp mặc
thêm áo cho nàng, chịu
khó lấy lòng nàng một cách
vụng về, khiến cho đáy
lòng nàng không khỏi dâng
lên cảm giác dịu dàng ấm
áp. Nàng không thể trở mặt

nhìn hẩn chết. Cho dù Lưu Tử Nghiệp có hàng ngàn điều không tốt, nhưng hẩn là em ruột của thân thể này, lại chân thành yêu quý nàng. Vừa rồi Sở Ngọc đã định rời đi, nhưng sắp đến giờ quyết định, nàng lại không nhẫn tâm.

Khuôn mặt Thiên Như Kính vẫn đứng đưng lạnh nhạt như trước, hẩn nói với vẻ

hơi thẩn thờ: “Tùy nàng!”
Lưu Tử Nghiệp mặc y phục
đen, trên mặt vải thêu hoa
văn chìm, vẻ mặt hân
nghiêm túc trang trọng.
Đứng hai bên là hai thái
giám Hoa Nguyễn Nhi và
Huyền An. Một kẻ cầm
cung bằng gỗ đào, một kẻ
cầm túi mũi tên làm từ cây
gai. Nghe nói, cung làm
bằng gỗ đào, tên làm bằng
cây gai có thể trừ tà tránh

hung, bắn trúng ma quỷ. Đây là một trong những nghi thức quan trọng mở màn cho buổi lễ cầu cúng.

Trước đây Sở Ngọc đã từng dùng chuyện ma quỷ để dọa nạt Lưu Tử Nghiệp, cho nên bây giờ không thể lật lọng nói không có quỷ. Nàng chỉ bước đến hỏi: “Sao tự nhiên bệ hạ lại muốn đuổi quỷ?” Nàng vẫn

không hoàn toàn tin tưởng lời Thiên Như Kính, muốn hỏi chính Lưu Tử Nghiệp, liệu có phải là tên thiên sư kia bày ra trò cúng bái này không?

Lưu Tử Nghiệp ấp úng một hồi, nhưng nghĩ nếu không nói thì Sở Ngọc cũng biết, cuối cùng chậm chạp mở miệng. Tuy hấn tàn bạo ngang ngược, nhưng lại sợ

ma quỷ. Nhiều ngày qua hấn liên tục gặp ác mộng, thường xuyên mơ thấy Phấn Đại và các cung nữ bị giết quay về đòi mạng, khiến hấn sợ mất hồn mất vía nên mới nghĩ ra cách cúng bái hành lễ này.

Hấn vốn không hề để tâm thương xót gì những người bị giết, nên càng nói càng không kiêng dè, và không

nhận ra sắc mặt Sở Ngọc thay đổi, ánh mắt nàng ngày càng trở nên lạnh lùng.

Phải rồi!

Sở Ngọc lạnh lẽo nhìn Lưu Tử Nghiệp, trong lòng thầm nói: Phải rồi, sao nàng có thể quên mất? Tuy trước mặt nàng, Lưu Tử Nghiệp là đệ đệ yêu thương tận

tình chăm sóc, nhưng với người khác, hắn là tên bạo chúa khát máu ngang ngược.

Hắn giết bốn đứa trẻ vô tội, giết Mặc Hương, hại chết Phần Đại, cũng gián tiếp giết chết hơn một trăm người của nàng.

Nhiều máu tươi như thế, làm sao mà rửa sạch nổi?

Chẳng qua hấn đối tốt với nàng một chút, thế là nàng có thể quên hết những mạng người vô tội kia sao?

Sở Ngọc lẳng lẳng nhìn Lưu Tử Nghiệp, lồng ngực vừa mới ấm áp một chút, lại lập tức trở nên lạnh buốt.

Lưu Tử Nghiệp chỉ huy nhóm pháp sư bắt đầu làm

phép. Thiên Như Kính lúc này cũng bước tới, đứng bên cạnh hoàng đế. Sở Ngọc há miệng mấy lần nhưng không thể thốt nên lời. Cuối cùng, nàng hướng về phía hắc cáo tử: "Bệ hạ, ta cảm thấy không được khỏe, xin phép về phủ trước để nghỉ ngơi!"

Vừa nghe Sở Ngọc không khỏe, Lưu Tử Nghiệp liền

quên hết chuyện đuổi quỷ.
Hắn định cho gọi ngự y,
nhưng Sở Ngọc ngăn lại,
liên tục cam đoan là mình
chỉ bị lạnh một chút, về
nhà ngủ một giấc là sẽ
khỏe thôi.

Vừa đi được hai bước, Sở
Ngọc bị Lưu Tử Nghiệp gọi
lại: “A tỷ!”

Nàng quay lại, nhìn thấy

mắt hoàng đế đỏ lên, rõ ràng phản ánh sự lo âu: “Atỳ, sau này đừng rời bỏ ta, được không?”

Sở Ngọc sửng sốt, buột miệng đáp: “Được, sẽ không rời bỏ người, nhất định sẽ không!”

“Không lừa ta chứ?”

“Ừ, không lừa người!” Nàng

khẳng định chắc chắn.

Nghe Sở Ngọc cam đoan, Lưu Tử Nghiệp nhẹ nhàng thở ra, an tâm ngồi xuống tiếp tục xem các pháp sư đuổi ma quỷ. Nàng không để Lưu Tử Nghiệp cho người dẫn đường, mà tự mình đi theo con đường quen thuộc ra khỏi cung, trên người vẫn còn khoác chiếc áo lông của hắn. Dọc

đường, thỉnh thoảng tuyết vẫn bay lất phất.

Rất nhanh đã đến gần cửa cung. Đến chỗ rẽ, Sở Ngọc bỗng nghe thấy tiếng quát của Hà Tập: “Ai đó?” Nàng giật mình dừng bước, nhưng nghiêng tai lắng nghe mới phát hiện, vừa rồi hẳn không nói với mình.

QUYỂN 5

Chương 210: Công chúa và phò mã

Sau tiếng quát hỏi, âm thanh chuyển thành gọi tên người kia: “Khương Sản Chi?”

“Thái Tông cùng thuộc hạ là Nguyễn Điền Phu, Thợ

Tịch Chi, Khương Sản Chi,
tổng cộng mười một người
âm mưu phế đế”

Nghe cái tên này, Sở Ngọc
đột nhiên nín thở.

Nàng ở ngay gần cửa cung,
còn Hà Tập đang ở bên kia
tường chờ nàng. Hai người
cách nhau một bức tường,
nhưng tính theo đường
thẳng thì chỉ khoảng ba,

bốn trượng mà thôi. Vốn dĩ có thủ vệ canh cửa, nhưng lúc này nhàn rồi, bọn họ đang nói chuyện phiếm với Hà Tập.

Theo sách sử, thuộc hạ của Lưu Úc cầu kết với cận thần của Lưu Tử Nghiệp là Thọ Tịch Chi và Khương Sản Chi. Hai người này giữ chức quan gọi là chủ y, tương đương với thống lĩnh

cấm vệ quân. Nhưng vừa
nấy hỏi Lưu Tử Nghiệp, Sở
Ngọc được biết Thọ Tịch
Chi vẫn ở trong cung còn
Khương Sản Chi vắng mặt.

Đây cũng là lý do khiến Sở
Ngọc nghi ngờ, lần này có
đúng là sự kiện cúng bái
ghi trong lịch sử hay
không. Nhưng khi nghe Hà
Tập gọi cái tên này, nàng
không còn nghi ngờ gì nữa.

Hà Tập gọi Khương Sản Chi lại, nói chuyện phiếm mấy câu rồi để hấn và cấm vệ quân tùy tùng tiến vào. Sở Ngọc nghe tiếng bước chân, vội lùi lại nấp sau một thân cây.

Sau đó, nàng mới nghĩ ra, mình không cần chột dạ. Ngay cả Khương Sản Chi đang muốn giết Lưu Tử

Nghiệp, nhưng trước khi thực hiện mục đích, hẳn sẽ không đụng đến nàng để tránh “đánh rã động cỏ”.

Nhưng bây giờ đã trót ả nấp rồi, nàng không thể đi ra, chỉ còn biết đứng nhìn Khương Sản Chi dẫn theo bảy, tám người vào cung. Bước chân của cả nhóm người rất nhẹ, như đã thống nhất từ trước. Ánh

trắng và màu tuyết trắng lấp lánh trên người họ càng làm tăng thêm vài phần lạnh lùng sát ý.

Sở Ngọc nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy hồi hận, thậm chí muốn quay trở lại nhắc Lưu Tử Nghiệp cẩn thận. Nhưng chợt nhớ đến ánh mắt trước khi chết của Mặc Hương, nàng lại buộc chính mình phải cứng rắn,

không quan tâm nữa.

Đợi Khương Sản Chi đi xa, Sở Ngọc mới thở phào một hơi, định tỏ vẻ không có chuyện gì mà bước ra. Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng chân hai người bước đến gần, sau đó là tiếng nói thì thào: “Phò mã, vừa rồi Khương Sản Chi...Ta thấy hình như trong ngực áo hắn giấu vật cứng, phải

chẳng có mưu đồ...”

Hà Tập hừ lạnh một tiếng:
“Ta sao không biết, những người phía sau Khương Sản Chi đâu phải cấm vệ quân? Có lẽ hắn muốn mưu phản. Nếu hắn muốn làm phản, việc gì ta phải ngăn cản?”

Hai người nói rất khẽ, nhưng ở bên kia tường, Sở Ngọc vẫn nghe rõ mồn

một.

Nàng vội căn môi để kìm chế tiếng kêu.

Hà Tập tiếp lời: "Hôm nay bệ hạ triệu kiến ả, e rằng sẽ một lần nữa xiêu lòng, yêu chiều ả. Đợi đến khi ả lại đắc thế, liệu ta có sống yên ổn được không? Hôm nay nếu Khương Sản Chi thành công thì đối với ta là

việc không thể tốt hơn.
Nếu không thành, thì cũng
chẳng liên quan gì đến ta!”
Trước mặt Hà Tập chính là
tâm phúc của Hà gia, nên
hắn cũng không ngần ngại
gì mà nói thẳng.

Nói tóm lại, hắn quyết định
làm ngọn cỏ đầu tường,
thuận theo chiều gió.
Khương Sản Chi mang theo
đao kiếm, cùng những

người lai lịch không rõ ràng
vào cung, hắn coi như
không thấy.

Hà Tập chưa dứt lời được
bao lâu, bỗng nghe bên kia
tường truyền đến tiếng
cành cây gãy. Trong lòng
kinh hãi, hắn vội vòng qua
cửa, lập tức nhìn thấy nữ
tử mà mình oán hận thâm
sâu đang đứng lặng dưới
tàng cây, dưới chân là một

đoạn càn khôn vừa bị giẫm
gãy.

Sở Ngọc trong lòng kêu
khổ, không đợi Hà Tập kịp
phản ứng, vội xoay người
bỏ chạy.

Lúc này nói gì cũng bằng
thừa. Nếu đứng nguyên tại
chỗ, thì chỉ chờ Hà Tập đến
giết người diệt khẩu. Sở
Ngọc không rõ lắm về võ

công của hắn, nhưng một nam nhân cao lớn cường tráng giết một cô gái nhỏ bé yếu ớt như nàng là chuyện không khó khăn gì.

Hà Tập thấy Sở Ngọc bỏ chạy, ban đầu hơi do dự, nhưng lập tức nghĩ không ổn. Nếu Sở Ngọc chạy đến chỗ Lưu Tử Nghiệp cảnh báo...

Mẹ kiếp, hắn thật là xui xẻo!

Đầu tiên Hà Tập còn do dự, không biết nên đuổi theo Sở Ngọc trước hay là gọi người đến chỗ hoàng đế trước. Cuối cùng, hắn quyết định không gọi ai khác, tự mình đuổi theo Sở Ngọc.

Trong tiềm thức, hắn

không muốn gây ra kinh động, càng không muốn chính mình làm phản giết vua.

Sở Ngọc không dám hô cầu cứu vì không xác định được, Lưu Tử Nghiệp đã chết hay chưa. Nếu kinh động quá nhiều người, chỉ sợ vừa thoát khỏi Hà Tập lại rơi vào tay quân phản loạn.

Nếu có thể một mình bí mật trốn thoát là tốt nhất.

Sở Ngọc dù sao cũng là phái nữ, thể lực bẩm sinh yếu ớt, chỉ chạy được một đoạn là nghe thấy tiếng bước chân của Hà Tập càng lúc càng gần. Hai người chạy đến chỗ vắng vẻ nhất trong cung. Dưới bóng đêm, hai vợ chồng

một nam một nữ, một đuổi
một chạy. Chỉ có ánh trắng
bàng bạc và tuyết trắng
lạnh lẽo dõi theo bước chân
họ, chứng kiến đoạn kết
cuộc hôn nhân là sự giằng
co sinh tử.

Cũng chỉ có tuyết và ánh
trắng nhìn thấy bọn họ.

Sở Ngọc nghiêng rằng, đột
nhiên xoay người lại, nắm

cổ tay.

Hà Tập chỉ còn cách Sở Ngọc khoảng năm, sáu bước, đang định chạy tới bỗng nghe trong không trung có hai tiếng "xuy" "xuy" sắc nhọn vang lên. Hình như có thứ gì đó bắn ra, đồng thời chân hắn truyền tới cơn đau nhức.

Sở Ngọc vừa bắn ra hai mũi

tên. Một mũi tên bắn trượt, rơi sát mép giày của Hà Tập. Một mũi tên khác bị chệch nhưng cũng không quá xa, cắm trúng bắp đùi hấn.

Một mũi tên thất bại, một mũi tên trúng đích, Sở Ngọc không thất vọng cũng chẳng vui mừng, chỉ im lặng xoay người tiếp tục chạy.

Hà Tập là phò mã, xuất thân quyền quý, chưa từng bị thương như vậy bao giờ. Mũi tên của Sở Ngọc không gây tử vong nhưng khiến hắc đầu không nhúc nhích được, chỉ có thể ngồi nhìn Sở Ngọc chạy xa.

Không lâu sau, thuộc hạ tâm phúc của Hà Tập dẫn theo mấy người đuổi đến

nơi, bằng bó cho hấn. Khi đã tạm cầm máu, hấn nghiêng rằng: “Đuổi theo cho ta!”

Sở Ngọc chạy tới Vĩnh Huân cung, là nơi mà Vương thái hậu – mẹ đẻ của Lưu Tử Nghiệp đã từng ở. Sau khi Vương thái hậu qua đời, Lưu Tử Nghiệp sợ hồn ma của bà hiện về nên không cho ai lai vãng ở chỗ

này.

Nàng thở hồng hộc, chạy vào Vĩnh Huấn cung, rất nhanh lại nghe thấy tiếng chân đuổi phía sau. Lúc này có tiếng chân của bảy, tám người, mà ám tiễn chỉ còn lại tám mũi. Hơn nữa kỹ thuật của nàng cũng không tốt lắm, bắn ra chưa chắc đã trúng.

Sở Ngọc tìm đường trốn, nhưng đối phương có quân số đông, lại đều xuất thân nhà binh nên rất có kinh nghiệm truy tìm. Rất nhanh chóng, nàng chỉ còn đường duy nhất là chạy vào phòng ngủ của thái hậu lúc sinh thời.

Sở Ngọc dựa vào tường, chăm chú nhìn bóng đen ở ngưỡng cửa. Trong phòng

không có đèn, nàng không nhìn rõ lắm vẻ mặt đối phương. Nàng chậm rãi ngồi xuống, trên chính chiếc giường mà thái hậu đã trút hơi thở cuối cùng, ấn tay vào mép giường.

Kẻ đuổi theo Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: cuối cùng cũng có câu trả lời thỏa đáng cho Hà Tập. Nhưng hấn kinh ngạc nhìn

thấy, Sở Ngọc bỗng
ngiêng người. Cũng với
tiếng chuyển động của dây
cáp, mặt giường thụt
xuống, tạo thành một cửa
hầm vuông vức. Mà Sở
Ngọc ngửa người, lọt thỏm
xuống cửa hầm sâu hun
hút đó.

***

Trong Lâm Hoa viên, nhóm

pháp sư cử hành nghi thức gọi quỷ, bảo Lưu Tử Nghiệp lấy cung gỗ đào bắn vào hư không. Hơn mười mũi tên bắn đi, pháp sư liền thông báo: quỷ đã bị bắn chết.

Lưu Tử Nghiệp vui mừng, rốt cuộc cũng xóa bỏ được bất an trong lòng, ra lệnh tấu nhạc.

Lúc này, đám người đứng

bên rừng trúc, ánh mắt tối
tăm đầy sát ý.

Thiên Như Kính đứng ngay
gần Lưu Tử Nghiệp, ánh
mắt trong như nước, sáng
vằng vặc như trăng, thản
nhiên chờ đợi chuyện xảy
ra.

QUYỂN 5

Chương 211: Cá lớn lọt lưới

Những chuyện xảy ra sau đó rất đơn giản.

Thọ Tịch Chi vùng đảo xông tới, Khương Sản Chi hỗ trợ.

Tùy tùng của Khương Sản Chi trấn áp người hầu xung quanh Lưu Tử Nghiệp.

Thiên Như Kính lẳng lẳng nhìn trời.

Trong đám hỗn loạn, Lưu Tử Nghiệp chạy trốn vào rừng trúc, theo sau hắn là thái giám Hoa Nguyễn Nhi và Huyền An. Thợ Tịch Chi cầm đao truy sát. Bốn

người chạy vào hậu đường,
Lưu Tử Nghiệp quay người
giương cung lấp tên, mũi
tên phóng vút lên không.

Thọ Tịch Chi hơi nghiêng
cổ tay. Trong bóng đêm,
ánh đao lóe sáng.

Lúc này là cuối giờ Hợi, đầu
giờ Tí.

***

Tông Việt dẫn theo một đội quân phi ngựa hết tốc lực trở về. Hắn vừa được tin báo, có kẻ hành thích hoàng đế.

Mặc dù Lưu Tử Nghiệp là bạo quân ngang ngược vô đạo, nhưng đối với Tông Việt lại rất hào phóng nên hắn luôn hết lòng trung thành ủng hộ. Vừa nhận

được tin, hấn liền chọn lấy
những chiến mã nhanh
nhất cùng với hai trăm kỵ
binh dũng mãnh, gấp gáp
trở về hoàng cung.

Vào thành chưa được bao
lâu, băng qua đường phố,
Tông Việt thoáng nhìn thấy
một bóng người.

Người đó mặc y phục xanh
biếc, tay ôm một bọc vải

màu lam đang đi trong ngõ
hẻm vắng người, trên mặt
đầy vẻ bất an.

Tông Việt đã từng gặp
người này, bởi vì Sơn Âm
công chúa đã có lần mang
hắn theo. Nhưng lúc này,
tại sao hắn lại lén lút xuất
hiện ở đây? Chẳng phải
hắn nên yên phận trong
phủ công chúa sao?

Thấy khả nghi, Tông Việt hạ lệnh tạm dừng, tự mình phi ngựa tới, một tay túm cổ Liễu Sắc, nhấc cả người hăng lên.

Lúc trước hăng túm cổ Mặc Hương cũng giống y chang như vậy.

Bọc vải rơi xuống đất, vàng bạc châu báu bên trong tung tóe lăn lóc.

Liễu Sắc đối diện với cặp mắt Tông Việt, nhất thời bị dọa mất hồn mất vía. Tông Việt nheo mắt, ánh nhìn lại càng sắc bén lợi hại như dao, thưởng thức sự sợ hãi run rẩy của con mồi trong tay. Lát sau, hắn cất giọng âm trầm giống như mèo vờn chuột: "Sao ngươi lại ở đây?"

Bây giờ là giữa giờ Hợi.

***

“Còn công chúa?”

Hoàn Viễn và mọi người ra khỏi thành được khoảng năm dặm thì gặp Hoa Thác đã đứng đợi từ lâu. Hoa Thác cẩn thận đỡ lấy Dung Chỉ vẫn đang hôn mê, được A Man cõng trên lưng. Nhìn

lướt qua, hẳn phát hiện thiếu hai người.

Ngoài Hoàn Viễn, A Man, Lưu Tang, còn có Ấu Lam và mấy người hầu thân tín, nhưng lại thiếu mất hai người, một người quan trọng nhất và một người không đáng nhắc tới.

Hoa Thác đặt Dung Chỉ nằm lên nệm xe ngựa đã

chuẩn bị cẩn thận từ trước, đắp chăn ấm áp rồi mới quay lại. Hắn xác định đúng là thiếu Sở Ngọc và Liễu Sắc, mới quay sang hỏi lại Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn ánh mắt u ám, nhắc lại những gì Sở Ngọc dặn dò, đồng thời chuyển thư của nàng cho Hoa Thác. Dừng một chút, hắn cười khở một tiếng: “Còn

về phần Liễu Sắc...có lẽ là
lén bỏ trốn một mình rồi!”

Phát hiện Liễu Sắc lén bỏ
trốn, Hoàn Viễn không cho
tìm kiếm, mà theo kế
hoạch ban đầu, tập hợp
mọi người ra khỏi thành để
gặp Hoa Thác.

Liễu Sắc sẽ thế nào, Hoàn
Viễn chẳng quan tâm. Ai có
chí này, bây giờ phủ công

chúa không thể cung cấp cho kẻ đó những gì hắn muốn, vậy thích ra đi thì cứ việc, không cần Hoàn Viễn hẳn phải phí tâm.

Chắc công chúa cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà phiền lòng, Hoàn Viễn nghĩ thầm. Nhưng bản thân hắn không phát hiện ra, khi những gánh nặng bên cạnh Sở Ngọc giảm bớt, hắn cảm

thấy vui mừng hơn.

Hoàn Viễn bảo Lưu Tang theo Ấu Lam đi nghỉ ngơi một lát. Hoa Thác tránh ra một góc, xé mở phong thư. Đọc qua, hăn đột nhiên biến sắc.

Trong thư Sở Ngọc viết rõ, nhờ Hoa Thác lừa Hoàn Viễn rời xa thành Kiến Khang, đi càng xa càng tốt.

Nếu sau ngày hai mươi chín, bọn họ không gặp lại thì cũng không cần để ý đến nàng nữa, Hoa Thác hãy hạ được Hoàn Viễn và mọi người, đưa họ đi, tránh xa khỏi kinh thành hỗn loạn.

Tuy Sở Ngọc không viết rõ, nhưng Hoa Thác có thể cảm nhận được ẩn ý giữa những dòng chữ. Đường

như có chuyện gì đó đáng sợ sắp xảy ra, nàng đã biết trước, nhưng không thể tránh né.

Hoa Thác cứ cầm phong thư trầm mặc hồi lâu khiến Hoàn Viễn sinh nghi. Hắn thu xếp cho mọi người xong xuôi liền quay lại hỏi: “Công chúa viết gì trong thư vậy?”

Không thể để hấn biết!

Hoa Thác gấp phong thư lại, thản nhiên đáp: "Không có chuyện gì, công chúa dặn ta bảo vệ các người thật tốt!" Đây cũng không phải là nói dối. Sở Ngọc quả thật có nhờ Hoa Thác quan tâm đến mọi người. Với trí tuệ của Hoàn Viễn, có thể sống sót là chuyện không khó khăn gì. Nhưng Sở

Ngọc chỉ lo, hấn vì nàng mà quay lại thành Kiến Khang đây rầy nguy hiểm.

Hoa Thác hơi băn khoăn do dự. Cho tới bây giờ, ác cảm của hấn với Sở Ngọc đã vơi đi rất nhiều, nhưng hấn không thể bỏ mặc Dung Chỉ. Trong lòng hấn, Dung Chỉ vẫn quan trọng hơn.

Tuy Hoa Thác phản ứng rất

nhanh, nhưng một nét
chần chừ thoáng qua trên
mặt cũng không lọt khỏi
tầm mắt của Hoàn Viễn.
Hoàn Viễn đột nhiên nhớ
ra, trước lúc hạ dược Thiên
Như Kính, Sở Ngọc cũng đã
từng nói những lời ly biệt
với hần.

Càng nghĩ càng thấy bất
an, hần liền thăm dò: “Có
thể cho ta xem thư của

công chúa được không?”

Hoa Thác đáp không cần suy nghĩ: “Được!”, đồng thời giơ bức thư ra.

Thấy Hoa Thác thoải mái như vậy, Hoàn Viễn nghĩ mình đã đoán sai. Nhưng bàn tay Hoa Thác đến trước mặt hắn không dừng lại, bỗng bay nhanh lên, chém xuống gáy Hoàn

Viễn.

A Man đang nói chuyện với Lưu Tang, mấy người hầu đang thu xếp chuẩn bị lên đường, không ai chú ý đến động tác này của Hoa Thác.

Vừa đỡ Hoàn Viễn ngã xuống ngất xỉu, Hoa Thác làm ra vẻ kinh ngạc kêu lên: "Hoàn Viễn, người sao

thế?"

Tiếng hô làm kinh động Lưu Tang và mọi người. Sau đó, Hoa Thác liền giải thích, vừa rồi Hoàn Viễn đột nhiên té xỉu, có lẽ là quá mệt nhọc sau nhiều ngày lao tâm khổ tứ, làm việc quá sức.

Hoàn Viễn đã nghi ngờ, Hoa Thác biết mình không

thể lừa được hấn. Vậy thì chỉ còn cách làm theo những gì Sở Ngọc gợi ý, đầu tiên là sử dụng vũ lực.

Mọi người không nghe được những gì bọn họ nói chuyện, cũng không biết tâm tư khác thường của Hoa Thác nên tin ngay lời hấn nói, xúm vào đỡ Hoàn Viễn nằm song song với Dung Chỉ trong xe ngựa.

Hoa Thác khẽ lắc cổ tay, ánh mắt trầm tư trong khoảnh khắc. Lúc này Hoàn Viễn đã hôn mê, người chỉ đạo là hấn. Ngẫm nghĩ một lát, hấn nói với Lưu Tang và A Man: "Chúng ta đi thôi!"

A Man chớp chớp mắt không hiểu: "Không đợi công chúa sao?" Lúc trước

Hoàn Viễn đã nói, bọn họ ra khỏi thành sẽ dừng lại đợi công chúa.

Hoa Thác mỉm cười miễn cưỡng: “Công chúa đã tự sắp xếp ổn thỏa rồi! Không phải là ta không đợi, mà công chúa dặn chúng ta đến đợi ở một nơi xa hơn!”

Nếu có Hoàn Viễn làm chủ ở đây, chắc chắn sẽ nhận

ra Hoa Thác nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng Lưu Tang và A Man là hai người được hăn dạy võ nghệ, thân thiết quý mến hăn, lại vô tâm vô tính, rất dễ bị lừa, nghe hăn nói liền yên tâm khởi hành.

Mọi người chưa kịp di chuyển bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến. Rất nhanh

chóng, một đội kỵ sĩ áp sát bọn họ, đi đầu là Tông Việt.

Tông Việt dẫn theo ba mươi kỵ binh. Phía trước ngựa của hắn có một bóng áo xanh, Hoa Thác nhận ra, kêu lên: "Liễu Sắc?"

Tông Việt xuống ngựa, vỗ vỗ lên khuôn mặt sưng đỏ của Liễu Sắc: "Ngoan lắm,

đúng là không lừa ta! Ta sẽ
cho người...chết nhanh
không đau đớn!”

Rồi hấn vung đao trong
nháy mắt.

Tay vẫn cầm đao nhuộm
máu, Tông Việt quay về
phía Hoa Thác và mọi
người. Vừa rồi, từ miệng
Liễu Sắc biết được công
chúa và thuộc hạ trong phủ

lén bỏ trốn, hấn lập tức chọn ra ba mươi người theo hấn truy đuổi, hơn một trăm người còn lại tiếp tục phi ngựa về hoàng cung.

Hấn chuẩn bị cả hai phương án. Nếu bệ hạ bị phế bỏ, hấn bắt được công chúa có thể lập công với tân hoàng đế. Mà nếu bệ hạ bình an, hấn mang công

chúa về cũng sẽ có công lao.

Nhưng vừa rồi Liễu Sắc quá hoảng sợ, quên nói việc chạy trốn chỉ là kế hoạch ban đầu, hiện tại Sở Ngọc đang ở trong cung. Mà Tông Việt cũng không để ý điểm này, cứ thế truy đuổi đến đây.

Nhìn lướt qua, thấy chiếc

xe ngựa phía sau Hoa Thác, Tông Việt cho rằng Sở Ngọc ở trong đó.

Hoa Thác biết thân phận của Tông Việt, tất nhiên không cho rằng đối phương đến hộ tống hay đưa tiễn bọn họ. Không cần nhiều lời, hấn hô to, nhắc mọi người bảo vệ xe ngựa, còn mình thì rút kiếm nghênh chiến.

Hoa Thác giao đấu với Tông Việt, A Man và Lưu Tang đánh nhau với ba mươi quân sĩ còn lại. A Man dùng thương sắt quét những vòng lớn, còn Lưu Tang linh hoạt lợi dụng khe hở để đâm đoản kiếm.

Hoa Thác có võ nghệ cao cường, A Man và Lưu Tang không phải là kém, nhưng

đổi phương toàn là binh
lính dũng mãnh tinh nhuệ.
Tông Việt là kẻ tiểu nhân
ác độc, nhưng về võ nghệ
lại ngang ngửa Hoa Thác,
cộng thêm có ba mươi
dũng sĩ trợ giúp, rất nhanh
chóng đẩy ba người lui dần
về phía xe ngựa.

Những người hầu bảo vệ xe
ngựa cũng tham gia chiến
đấu, chống cự được một

lúc nhưng phòng tuyến cũng nhanh chóng bị chọc thủng.

Hoa Thác đỡ những đòn tấn công quyết liệt của Tông Việt, trên người đã có mấy vết thương. Lòng hăn thầm oán hận: Liễu Sắc chết thì chết, lại còn liên lụy bọn họ đến tận đây. Bây giờ hăn không có cả sức lực để mắng người,

thanh kiếm trên tay càng lúc càng nặng, sắp không chống đỡ được nữa.

Hoa Thác bỗng nhiên lão đảo, ngã về phía sau. Trong mắt Tông Việt xẹt qua tia khoái trá, hắc vụng đao chém tới. Nhưng đao bỗng dừng lại giữa không trung, bị một vật gì trắng nhỏ bắn trúng. Lực không mạnh, chỉ làm cho thân

đao khẽ chệch đi, nhưng giúp cho Hoa Thác có thêm thời gian xoay chuyển tình thế, giữ được mạng sống.

Hoa Thác lăn người tránh, đao của Tông Việt chém xuống nền đất.

Nhưng hai người không tiếp tục giao đấu nữa, cùng nhìn về phía sau.

Không biết từ lúc nào, rèm xe ngựa lam nhạt khẽ vén lên. Từ khe hở đó, một bàn tay xanh xao gầy guộc vươn ra.

Dưới chân Tông Việt, cây trâm ngọc gãy thành vài đoạn.

QUYỂN 5

Chương 212: Tỉnh dậy sau giấc chiêm bao

Hoa Thác ngừng lại.

A Man, Lưu Tang và các quân sĩ khác cũng ngừng lại.

Ánh mắt bọn họ đều nhìn

về một hướng, xem tay nào
vừa ra đòn.

Đó là bàn tay thon dài đẹp
đẽ, tuy hơi gầy nhưng rất
tạo nhã, giống như bạch
ngọc không tì vết được kết
tinh giữa nhân gian.

Kết tinh của đất trời, chính
là như thế.

Thời gian như ngừng trôi,

chỉ có ánh trắng và những bông tuyết trắng xóa bao phủ khắp cây cỏ nơi này.

Trong phút chốc, hô hấp bỗng như chậm lại, mọi điều lĩnh nóng nảy kìm chế bớt, và sát ý tan biến như gió xuân.

Bàn tay kia đặt lên thành xe ngựa.

Người trong xe khẽ thở dài, phiêu nhiên mà cũng cực kỳ ung dung: “Đúng là một giấc mộng dài! Vừa từ chiêm bao tỉnh lại, đã là mùa đông!”

Giọng nói nhẹ như tuyết rơi, hòa tan vào ánh trăng giữa bóng đêm vô cùng vô tận.

Tông Việt nhướn mày, hình

như nghĩ đến điều gì đó,
sắc mặt trở nên khó coi.

Trong xe vọng ra tiếng cười
nhàn nhạt: "Mấy năm
không gặp, phong thái
Tông tướng quân vẫn như
xưa!"

Nghe thấy câu này, vẻ mặt
Tông Việt trở nên cau có
hung bạo, bởi vì hắn đã
nhận ra, người trong xe là

ai.

Hoa Thác ngơ ngác nhìn về phía xe ngựa. Sau khi nghe được câu kia, mới rớt cuộc tỉnh trí lại, trên mặt là vẻ mừng rỡ không thể tin được.

Hắn há miệng thở dốc, lại phát hiện ra cổ họng nghẹn ngào, không thốt nên lời.

Tông Việt trong lòng kinh hãi, rồi cuộc cũng tỉnh táo hơn. Hắn nhớ đến lời đồn mấy năm qua về người này, bèn cố gắng ổn định tinh thần rồi cất tiếng: “Người quyết định cứ ở trong xe nói chuyện với ta sao?”

“Tông tướng quân nói phải, quả thật ta tiếp đón khách chưa chu đáo!” Người trong

xe lại khẽ cười, rất tự nhiên đặt mình ở địa vị “chủ nhà”.

Tiếp đó, rèm xe xốc lên một chút, lộ ra một người y phục trắng đang ngồi ngay ngắn. Trong bóng tối, gương mặt người đó phảng phất đang cười. Chỉ trong khoảnh khắc, hắn liền đứng dậy xuống xe. Động tác đơn giản nhẹ nhàng

như mây bay nước chảy,
lúc hẵn tiếp đất, mọi người
đều có thể nhìn rõ hình
dáng.

Một người trẻ tuổi đang
cười tủm tỉm.

Y phục trắng, khoan thai
bình thản.

Mái tóc đen nhánh xõa
xuống bờ vai, còn chiếc

trâm cài, bây giờ đang nằm dưới chân Tông Việt.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy hấn, đều không tự chủ được mà nín thở. Trong mắt Hoa Thác càng có nhiều hoang mang hoài niệm.

Đó là khí chất rung động lòng người, phảng phất như mọi tinh hoa của đất

trời cùng hội tụ ở hần. Tĩnh
lặng như nước, trong vắt
như ánh trăng, giống như
băng tuyết trên đỉnh núi
xa, như làn mây cơn gió
nhẹ nhàng, như đóa hoa
đầu xuân vừa hé nở.

Ung dung, tự nhiên như
thế.

Và...đẹp biết bao!

Gương mặt nhu hòa tuần
mỹ của hắc bao phủ trong
ánh trắng, đôi mắt đen
thắm sâu hun hút lấp lánh
ý cười, khiến người ta dễ bị
nhấn chìm trong đáy mắt
đó.

Trông hắc còn rất trẻ,
nhưng lại có khí chất ung
dung của người đứng cao
hơn hết thảy. Có thể nói
hắc chỉ mười bảy, mười

tám tuổi, cũng có thể nói
hắn hai mươi bảy, hai mươi
tám tuổi.

Người phục hồi lại tinh thần
đầu tiên là Lưu Tang. Cậu
bé lúng túng mở miệng:
“Dung...Dung ca ca?” Giọng
cậu bé hoang mang không
xác định. Người trước mặt
này, rõ ràng nhìn vẫn là
Dung Chỉ trước kia, nhưng
lại như lột xác thành một

người khác. Sự thay đổi kỳ diệu đó cụ thể là gì, cậu bé không tài nào lý giải được.

Có hẳn ở đây...Chung Niên Niên sao có thể gọi là "thiên hạ đệ nhất mỹ nhân"? Cái đẹp bề ngoài, làm sao sánh được?

Dung Chỉ xuống xe, ngoảnh về phía Tông Việt mỉm cười: "Ở đây có trăng

thanh, tuyết trắng làm bạn,
là nơi chôn xương rất tốt!”

Tông Việt đã cảm thấy
chùn lòng, nhưng vẻ mặt
vẫn lãnh đạm như trước:
“Chôn xương? Của người
hay của ta?”

Dung Chỉ khẽ cười: “Tông
tướng quân nghĩ sao?” Ý
cười vừa uyển chuyển, vừa
lạnh lẽo.

Hắn rút một thanh kiếm từ phía sau. Chuôi kiếm hơi ngắn nhưng thân kiếm lại to hơn bình thường một chút, trên khắc hoa văn tinh xảo, xem ra có tác dụng trang trí nhiều hơn là chiến đấu. Đây vốn là bội kiếm của Hoàn Viễn, nhưng lúc này Dung Chỉ nắm chắc trong tay, tiến về phía Tông Việt.

Dung Chỉ bước tới, còn
Tông Việt không tự chủ lui
từng bước một. Dù không
muốn, nhưng nhìn ý cười
nhật trên khóe mắt Dung
Chỉ, hẳn không tự chủ
được mà nhớ lại ký ức kinh
hoàng ngày xưa. Ánh mắt
đó đã ám ảnh hẳn trong
nhiều cơn ác mộng, ung
dung thản nhiên, nắm
quyền sinh quyền sát.

Sắc mặt âm trầm, Tông Việt lên ngựa, hạ lệnh cho binh lính lui quân.

Bên phía Tông Việt, mất sáu tên lính. Bên phía Dung Chi, toàn bộ thị vệ đều bị tiêu diệt, hơn mười thi thể nằm ngổn ngang trên nền tuyết trắng.

Không có ai ngăn cản.

Nhìn Tông Việt và bọn lính xa dần rồi biến mất ở ngã rẽ, tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, Dung Chỉ thở ra một hơi, ngã ngồi xuống cạnh xe ngựa. Hoa Thác vội chạy tới nâng hân dậy, lo lắng hỏi: “Người thế nào rồi?”

Dung Chỉ giãn hàng lông mày, mỉm cười: “Nếu người

cũng ngủ một giấc dài giống như ta, thì không thể đứng vững được!” Tuy cơ thể đã hồi phục khỏe mạnh, nhưng hôn mê dài ngày khiến hắc không tránh khỏi bị suy kiệt.

“Vậy vừa rồi...?” Hoa Thác ngạc nhiên.

Dung Chỉ mỉm cười: “Tất nhiên là ta lừa hắc!”

Ánh mắt hẩn khẽ quét qua mọi người, không thấy Sở Ngọc. Vừa rồi tỉnh dậy nhìn thấy Hoàn Viễn nằm hôn mê bên cạnh, bây giờ lại thấy thi thể Liễu Sắc ở phía trước, hẩn có thể đại khái đoán ra tình hình.

Sau khi niềm vui vì Dung Chỉ tỉnh lại lắng xuống, Hoa Thác rốt cuộc nghĩ đến việc

mình đã phá hoại kế hoạch của hắn, nhìn Dung Chỉ muốn nói lại thôi.

Dung Chỉ liếc hắn một cái: “Trước hết, ngươi hãy đi chôn Liễu Sắc!” Rồi hắn sai A Man kéo những thi thể khác ra vệ đường.

Nhìn Hoa Thác ôm xác Liễu Sắc đi chôn, khóe miệng Dung Chỉ hiện lên ý cười

khó lường. Bỗng ở chỗ rẽ có tiếng nói âm trầm cất lên: “Quả nhiên người chỉ là phô trương thanh thế!”

Tông Việt vừa đi, càng nghĩ càng thấy không đúng, Dung Chỉ không thể thả hãn đi dễ dàng như vậy được. Vậy là hãn lệnh cho tất cả xuống ngựa, cùng với hai mươi bốn tên lính âm thầm quay trở lại.

Bọn chúng không cưỡi ngựa nên không gây ra tiếng động. Vì vậy lúc Tông Việt trở lại, vừa vặn nghe được câu "Ta lừa hẩn".

Trong lòng tức giận bản thân, bị hời ức bốn năm trước dọa, vì thế sát ý của Tông Việt lại càng mãnh liệt.

Hắn rút đao chạy tới.

Hoa Thác muốn đến cứu viện, lập tức bị hơn hai mươi tên lính ngăn cản.

Mà A Man đã kéo các thi thể đi một đoạn xa, không kịp quay lại.

Bên cạnh Dung Chỉ có mỗi Lưu Tang.

Lưu Tang vội vàng xuất kiếm bên hông, cố gắng chặn Tông Việt lại. Tông Việt không để ý đến cậu bé, chỉ tiện tay vung đao đỡ. Nhưng đúng vào lúc này, trực giác hắc cảm thấy hơi lạnh sắc bén nguy hiểm, cơn đau từ cổ truyền tới.

Dung Chỉ cười dài thu kiếm.

Tông Việt giữ chặt vết thương trên cổ, lùi lại mấy bước, vừa sợ vừa tức, trừng mắt nhìn Dung Chi: "Ngươi.!" Hắn vốn tưởng rằng Dung Chi bây giờ có thể để mặc cho hắn xâu xé, không ngờ lại nguy hiểm như vậy. Một kiếm vừa rồi, nếu hắn không may mắn thì đã bị đâm trúng họng rồi.

Một kiếm chưa xử lý gọn, nhưng Dung Chỉ cũng không tiếp tục, chỉ cười nói: “Ta đoán thế nào người cũng quay trở lại. Lời vừa rồi vẫn giữ nguyên...Ta lừa người đó!”

Dừng một chút hắt lại tiếp lời: “Dù bây giờ ta thành thế nào, nhưng chút năng lực tự vệ thì vẫn có. Nếu

Tổng tướng quân còn nhớ bốn năm trước ta thích cái gì, thì bây giờ nên tự chăm sóc mình cho tốt!”

Thói quen gì?

Tông Việt trong lòng phát lạnh, đột nhiên nhớ ra, người này thích nhất là dùng độc. Như vậy trên kiếm này...

Dung Chỉ quan tâm nhắc nhở: “Độc này tuy phát tác chậm, nhưng tình trạng cực kỳ thâm hiểm. Nếu Tông tướng quân còn muốn giữ mạng sống, thì nhanh chóng về thành tìm người chữa trị đi!”

Tông Việt giữ chặt miệng vết thương, cõi lòng đầy hận ý liếc nhìn Dung Chỉ, thét ra lệnh cho thuộc hạ

theo hần chạt vật rời đi.

Lần này, là đi thật.

Dung Chỉ thở dốc một hơi, nắm vật xuống xe, cất giọng khàn khàn: "A Man, đánh xe! Chúng ta phải đi nhanh, nơi này không dừng chân lâu được!" Hần cố làm ra vẻ huyền bí, hai lần xảo quyết, cộng thêm trước đây đã gây ám ảnh quá lớn cho

Tông Việt nên mới lừa được tên đó đi. Quá tam ba bận, e rằng bọn họ không may mắn mãi được!

Xe chạy rất lâu, cho đến lúc nắng sớm vừa lên, ven đường ở ngã ba trước mặt có một chấm đen, nhìn gần là một bóng người.

Dung Chỉ mỉm cười, bảo Hoa Thác lay gọi Hoàn Viễn

dậy.

Hoàn Viễn tỉnh lại nhìn thấy Hoa Thác, cơn giận bùng lên còn chưa kịp trút xuống, bỗng bên vai có người vỗ vỗ. Dung Chỉ một tay vỗ vai hấn, một tay vén rèm xe lên.

Ở ngã ba đầu đường, người mặc áo khoác lông màu đen sẫm, chính là Sở

Ngọc.

Hoàn Viễn kêu lên thất thanh: “Công chúa?!”

Sở Ngọc đứng giữa đám tuyết trắng xóa, dáng người nhỏ nhắn mảnh mai. Nàng quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời ấm áp như nước mùa xuân, cười vang: “Công chúa là ai? Ai là công chúa?”

Chuyện hôm qua đã chôn
vùi quá khứ hoàn toàn.

QUYỂN 5

Chương 213: Hương trong tuyết

Không đợi xe ngựa dừng hẳn, Hoàn Viễn nhảy xuống, bước nhanh về phía Sở Ngọc. Khi còn cách nàng khoảng ba thước, hắn đột nhiên dừng lại.

Dù lo cho nàng đến rồi bởi tâm trí, hấn vẫn duy trì khoảng cách lễ phép như cũ.

Hoàn Viễn nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới, xác định Sở Ngọc không bị thương chỗ nào mới rút cuộc thăm thở phào. Nghĩ hành động vừa rồi của mình thật thất lễ, hấn vội nâng tay vái chào: “Công chúa!”

Sở Ngọc nhìn hẩn mỉm cười: “Đã ra khỏi Kiến Khang, sau này đừng gọi ta là công chúa! Chúng ta cần phải thay đổi thân phận. Để tránh lỡ miệng, người hãy làm quen trước đi, gọi ta là Sở Ngọc. Bây giờ thử gọi xem nào!”

Sở Ngọc, hai chữ này đối với nàng chỉ là cách xưng

hồ tên gọi bình thường, nhưng đối với Sơn Âm công chúa lại là khuê danh nữ tử (tên gọi thân mật thời con gái). Hoàn Viễn há mồm, hơn nửa ngày mới phun ra được hai chữ nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Sở... Ngọc...”

Gọi xong cảm thấy quá gần gũi thân mật, mặt Hoàn Viễn không khỏi nóng

bừng.

Thấy hai má Hoàn Viễn ứng đỏ một cách kỳ lạ, Sở Ngọc hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng không để ý. Nàng chỉ mỉm cười gật đầu: "Về sau cứ gọi ta như thế!"

Hỏi chuyện Hoàn Viễn, biết hẳn bị Hoa Thác đánh ngất xỉu, Sở Ngọc cười cười ngại ngùng, vì đó là chủ ý của

nàng. Lúc nghe nói Liễu
Sắc chết bởi tay Tông Việt,
nàng trầm mặc gật đầu.
Nhưng khi nghe Dung Chỉ
đã tỉnh, ngược lại trên
gương mặt nàng không có
bất kỳ biểu hiện gì.

Hoàn Viễn kể tóm tắt
những chuyện xảy ra trên
đường, rồi định hỏi Sở
Ngọc làm sao đuổi kịp và
đón đường bọn họ, nhưng

nàng lại lảng sang đề tài khác, mắt nhìn về phía xe ngựa.

Trong khi hai người nói chuyện, Hoa Thác, A Man, Lưu Tang và Ấu Lam đã xuống xe, tiến về phía nàng.

Phía sau bọn họ, là Dung Chỉ.

Hắn không bước về phía nàng, mà nhàn nhã đứng dựa vào thành xe.

Lưu Tang tự nhiên đến bên Sở Ngọc như mọi khi, nhưng không quấy rầy nàng và Hoàn Viễn chuyện trò.

Hoa Thác thấy Sở Ngọc không việc gì, trong lòng hổ thẹn, chân bước dừng

dằng. Đi được một đoạn, hăn phát hiện Dung Chỉ không hề bước tới nên chần chừ không biết nên đi tiếp hay là đứng lại.

Giống như đó là một đoạn đường thi chạy, chỗ xe ngựa là điểm xuất phát còn Sở Ngọc là đích đến. Những người không có khúc mắc trong lòng đều tiến về phía nàg, người do dự đứng ở

giữa đường, mà chỉ riêng một người, trước sau đều đứng nguyên ở vạch xuất phát, chưa từng nhấc chân.

Hắn vốn có thể giống như mọi người, giả vờ không có việc gì, tiến về phía nàng, nhưng hắn không làm!

Sở Ngọc mỉm cười, ánh mắt lướt qua Lưu Tang và mọi người, cuối cùng dừng lại ở

Dung Chỉ.

Giờ phút này Dung Chỉ cũng chăm chú nhìn nàng, bình thản đối diện, trong mắt là nhiều điều không nói nên lời. Điểm xuất phát và đích đến lảng lảng nhìn nhau.

Tuy lúc Dung Chỉ còn hôn mê, Sở Ngọc đã chuẩn bị sẵn tâm lý về sự biến đổi

của hấn, nhưng khi thành sự thật, nàng vẫn không ngờ được, hấn lại...đẹp như thế. Dù chỉ đứng yên lặng chỗ này, hấn cũng như phảng phất hội tụ mọi linh khí trên đời.

Rốt cuộc, nàng đã hiểu vì sao, trước đây khi nhắc đến Chung Niên Niên, Hoa Thác lại dè bủ không thêm đề ý. So sánh với Dung Chỉ

bây giờ, Chung Niên Niên
quả thật chỉ như đom đóm
so với ánh trăng.

Chỉ có điều...

Sở Ngọc thở dài, mỉm cười
hơi bất lực.

Quá đẹp, đẹp đến mức
nàng không thể có được,
chỉ có thể ngắm từ xa mà
không chạm tới, giống như

mây bay gió thổi, trăng soi đáy nước. Dù nàng cố gắng thế nào, cũng không với tới được.

Sở Ngọc vừa định mở miệng, bỗng trên mặt hiện vẻ kinh ngạc, nhìn về phía sau bọn họ.

Hoàn Viễn theo ánh mắt nàng quay lại nhìn. Phía đầu đường tuyết trắng, bụi

tuyệt cuốn lên mù mịt,
nhìn gần hơn thì đó là một
đội kỵ binh. Vẫn là Tông
Việt dẫn đầu, nhưng lần
này không phải ba mươi,
mà là ba, bốn trăm người.
Tiếng vó ngựa rầm rập
rung chuyển cả một vùng.

Khuôn mặt Hoàn Viễn vừa
mới ửng hồng, thoắt trở
nên trắng bệch.

Chẳng những hấn, mà Hoa Thác và mọi người cũng kinh ngạc không thôi.

Cưỡi ngựa song song với Tông Việt là một vị tướng khác, chính là nguyên nhân khiến hấn quay lại. Trên đường về, hấn gặp đội quân này. Nhờ quân y kiểm tra, biết vết thương không có độc, Tông Việt bèn cùng tướng chỉ huy và cả nhóm

quân quay lại truy đuổi.

Đây không còn là vấn đề công lao hay không nữa, ý tưởng bắt người lĩnh thưởng đã sớm bị Tông Việt ném qua một bên. Trong đầu hẳn chỉ nung nấu một ý nghĩ, làm sao có thể bắt Dung Chỉ, lóc từng khúc xương, xẻ từng miếng thịt. Ai đời hẳn lại bị trêu đùa bốn cột đến hai lần!

Dung Chỉ nhìn Tông Việt ngày càng tới gần, cười cười: “Dù sao người tính cũng không bằng trời tính!”

Lúc tỉnh lại, hắc vôi lấy trâm ngọc giải cứu Hoa Thác, kiếm thì mượn trên người Hoàn Viễn, chứ còn độc dược thì lấy đâu ra! Nói là dùng độc, chẳng qua lợi dụng ảnh hưởng của bản

thân từ trước, cộng với sự
đa nghi của Tông Việt để
dọa nạt một phen thôi!

Nhưng, dù hắc có suy tính
thấu đáo chặt chẽ đến đâu
cũng không thể tính được
những sự kiện phát sinh
ngẫu nhiên ngoài ý muốn,
ví dụ như Tông Việt gặp
đồng đảng trên đường về,
ví dụ như...

Dung Chỉ quay lại, nhìn thoáng qua.

Lại ví dụ như, Sở Ngọc.

Không phải Lưu Sở Ngọc, mà là Sở Ngọc.

Lòng thầm tính toán những biện pháp có thể đối phó, trong tình hình này nên chọn cách thức nào, Dung Chỉ lại một lần nữa cầm

kiếm lên. Sau nửa ngày nghỉ ngơi, hắc đã phục hồi khá khá. Nếu lúc trước có được sức lực như bây giờ, thì đã có thể một kiếm giết chết Tông Việt, giải trừ hậu họa.

Tất nhiên, bây giờ nói “nếu” chẳng để làm gì, Dung Chỉ cũng không rảnh rang mà suy nghĩ vẩn vơ. Hắc tập trung toàn bộ tâm

tư để lo đối phó với kẻ địch đang áp sát.

Nhưng mà, Tông Việt và đội kỵ binh còn chưa tới chỗ bọn họ, Dung Chỉ đã phảng phất cảm thấy có gì đó. Không nhìn về phía Tông Việt, hắn xoay người, nhìn về hướng ngược lại.

Sở Ngọc cũng kinh ngạc nhìn theo.

Ở phía bên kia con đường, cũng có một cơn lốc đen và tiếng vó ngựa, mà Sở Ngọc và mọi người trở thành trung tâm chia con đường thành hai nửa.

Rầm rập rầm rập đang tới.

Một trước một sau, hai đội kỵ binh đang vây bọc nhóm Sở Ngọc theo hai hướng

thành thế gọng kìm.

Đội hắc kỵ xuất hiện trong tầm mắt muện hơn, nhưng đến chỗ bọn họ đồng thời với nhóm kỵ binh của Tông Việt.

Sở Ngọc chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm, mấy trăm kỵ mã như gió lốc quét tới. Các kỵ sĩ trên mình ngựa đều mặc y phục

đen tuyền, bên ngoài
khoác áo lông cũng một
màu đen, đeo mặt nạ đen.
Hơn nữa, mỗi con ngựa
cũng cùng màu với quần
áo, là ngựa ô thuần chủng,
hùng tuấn uy vũ.

Kỵ sĩ dẫn đầu phi nhanh
đến chỗ Sở Ngọc, bỗng
nhấc tay ghì chặt dây
cương. Tuấn mã hí vang
một tiếng rồi dừng lại, mà

hơn một trăm kỵ mã phía sau cũng hí vang, nhất tề dừng lại theo kỷ luật nghiêm ngặt.

Cho đến lúc này, Sở Ngọc mới nhìn rõ, bọn họ cùng lắm chỉ một trăm kỵ sĩ, nhưng mạnh mẽ phi thường, sắp xếp thành hai hàng chỉnh tề, khí thế so với ba, bốn trăm quân của Tông Việt không hề kém

cạnh.

Người dẫn đầu xuống ngựa, bước tới trước mặt Dung Chỉ. Khi còn cách khoảng một trượng, hấn dừng lại, quỳ một gối xuống: “Vũ Văn Hùng bái kiến công tử!”

Người tự xưng Vũ Văn Hùng, chính là người Sở Ngọc đã từng gặp dưới cái

tên Vu Văn. Nhưng bây giờ
hắn không còn vẻ hòa nhã,
khiêm tốn như khi cùng
nàng đến Giang Lăng nữa.
Cơ thể cường tráng rắn
chắc, ánh mắt sắc bén
cương nghị, phảng phất
như kiếm tuốt khỏi vỏ.
Hiện tại thanh kiếm này
đang phục dưới chân Dung
Chỉ.

Dung Chỉ vẫn đứng dựa

vào thành xe ngựa, giơ tay ra hiệu cho Vũ Văn Hùng đứng lên. Rồi hắn quay lại nhìn Tông Việt đang đầy vẻ hoang mang bất định, mỉm cười: “Tông tướng quân có muốn chiến đấu một trận với chúng ta?”

Vừa rồi Dung Chỉ không tin lắm vào khả năng thoát hiểm an toàn khỏi cục diện này, nhưng Vũ Văn Hùng

vừa đến, tình thế liền đảo ngược. Ít nhất trong lòng hắn có thể khẳng định chắc chắn.

Vẻ mặt Tông Việt phức tạp khi thấy Vũ Văn Hùng dẫn kỵ binh đến. Khả năng cưỡi ngựa bắn cung của binh lính Nam triều không có gì xuất sắc. Hắn không hiểu đội kỵ binh này ở đâu ra mà lại uy dũng như thế.

Không cần chính thức giao chiến, chỉ cần xem khí thế đối phương cũng biết là mạnh hơn quân mình gấp bội.

Nhưng hai lần đối phó với Dung Chỉ đều thất bại, lần này hẳn không cam tâm lùi bước như vậy.

Vũ Văn Hùng lạnh lùng liếc nhìn Tông Việt, chột xoay

người, cao giọng quát: “Các huynh đệ, chuẩn bị chiến đấu!” Âm thanh hùng tráng uy phong như sấm dậy.

“Tuân lệnh!” Cả trăm kỵ sĩ đồng loạt hô lớn, tiếng vang rung trời. Bọn họ đồng thời rút bội đao. Trong phút chốc, ánh đao chói lòa phản xạ tuyết trắng, mang theo sát khí ngàn ngạt khiến Tông Việt

cơ hồ không mở được mắt.

Dũng mãnh và khí thế áp đảo.

Tông Việt thậm chí nổi lên đồ kỵ. Không hiểu đội kỵ binh này ở đâu ra? Nếu trong tay hãn có những kỵ binh dũng mãnh như vậy thì tốt biết bao!

Trời giúp Dung Chỉ.

Việc đã đến nước này, Tông Việt cũng biết chuyện không thể làm, vẫn chưa mất đi lý trí, xông vào đánh bừa để mình và toàn quân bị tiêu diệt. Hãn ôm hận cắn răng, nói với vị tướng bên cạnh vài câu, rồi dẫn quân lặng lẽ rút lui.

Ba phen truy tới, cả ba phen đều bị Dung Chỉ bức

lui. Dù trong miệng đắng ngắt như ngậm hoàng liên, hắn cũng không có cách nào khác ngoài ôm hận tự nuốt xuống.

Vũ Văn Hùng quay sang Dung Chỉ: “Công tử, có cần truy kích không?”

Dung Chỉ mỉm cười: “Không cần! Kiến Khang có biến, tân hoàng đế sẽ không

dung tha cho hạng người này, chúng ta cần gì phải tốn sức?" Ngừng một chút, hắc lại cười cười nhìn Vũ Văn Hùng: "Sao các người đuổi được tới đây?"

Không đợi Vũ Văn Hùng trả lời, hắc hắc nhú mày, bỗng nghĩ tới một chuyện, bèn nhìn về phía sau đội kỵ binh.

Trên con đường ngổn ngang tuyết và cỏ cây bị ngựa dẫm đạp, phía xa cũng có một người cưỡi ngựa chậm rãi đi về phía bọn họ. Tiếng vó ngựa không nhanh không chậm, truyền tới tai Sở Ngọc và mọi người.

Người đó chậm rãi tới gần, đội kỵ binh tự động tách ra hai bên nhường đường,

nhưng hấn vẫn chậm rãi
cưỡi ngựa đến chỗ Dung
Chỉ.

Dung Chỉ cười cười.

Người kia chậm chạp xuống
ngựa, động tác hơi miễn
cưỡng hình như vì không
quen. Cách cưỡi ngựa cũng
rất vụng về, nhưng Vũ Văn
Hùng không có vẻ gì là
khinh miệt, thậm chí lại rất

tôn kính khi nhìn thấy người này.

Người kia giơ tay, nhấc bỏ áo khoác đen ra, để lộ một bên gò má có vết đao chém rất sâu.

Khuôn mặt vốn cực kỳ mỹ lệ thanh tú xinh đẹp, nhưng nay bị vết đao đáng sợ và vẻ gầy guộc tiêu tụy khiến trở nên thê thảm.

Mọi âm thanh đều ngừng
lại.

Mặc Hương.

QUYỂN 5

Chương 214: Hương vẫn như xưa

Lúc Mặc Hương cởi áo khoác, Sở Ngọc sững sờ đến ngây người. Người này vốn tưởng đã chết, bây giờ xuất hiện rõ ràng trước mặt bọn họ.

Dù cho cơ thể tiêu tụy,
dung nhan bị tổn hại,
phong thái rất khác xưa,
nhưng không thể lẫn vào
đâu được. Tất cả đều nhận
ngay ra đó là Mặc Hương.

Quả thật chính là Mặc
Hương.

Giống như giữa tuyết trắng,
một nhành mai từ từ hé
nở.

Lưu Tang lẩm bẩm: “Người này...hình như là Mặc Hương ca ca...Không phải huynh ấy chết rồi sao?” Rồi cậu bé bỗng run rẩy: “Hay là hồn ma hiện về?”

Sở Ngọc nhìn Mặc Hương kinh ngạc, rồi lĩnh ngộ ra điều gì, bật cười.

Trước khi người kia cởi áo

khoác, Hoa Thác đã nhận ra đó là Mặc Hương. Nhưng nhìn diện mạo lúc này của Mặc Hương, hẳn không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Sở Ngọc có thể nghĩ ra, tất nhiên Hoàn Viễn cũng rất nhanh chóng hiểu được vấn đề. Lòng phẫn nộ vì cảm giác bị lừa gạt, ánh mắt hẳn như mũi nhọn phóng về phía Dung Chỉ:

“Dung Chỉ, phải chẳng người nên có lời giải thích?”

Dung Chỉ không đáp lời, thậm chí không hề liếc nhìn Hoàn Viễn lấy một lần, chỉ chăm chú nhìn Mặc Hương. Mặc Hương cởi áo khoác, dường như có ý muốn quỳ xuống hành lễ. Một động tác đơn giản nhưng lúc này đối với hắn muôn vàn khó nhọc.

Dung Chỉ không còn đứng dựa bên xe ngựa nữa, mà nhẹ nhàng bước tới một bước, đỡ Mặc Hương đang định quỳ xuống, thấp giọng nói: "Khổ cho người rồi!"

Dù chưa ai kể tỉ mỉ chuyện xảy ra thế nào, Dung Chỉ cũng có thể đại khái đoán được tình hình. Hẳn sai Mặc Hương thay mình chỉ

đạo kế hoạch, nhưng hành động bất ngờ của Sở Ngọc khiến Hoa Thác thay đổi suy nghĩ. Để ngăn cản Mặc Hương, Hoa Thác nhất hấn lại, cũng phá hủy tất cả những đầu mối liên lạc bên dưới. Nhưng Mặc Hương vẫn tìm mọi cách trốn ra được, nhắm thẳng hướng Giang Lăng tìm Vu Văn – cũng là Vũ Văn Hùng để xin cứu viện. Hấn muốn

nhờ Vũ Văn Hùng ứng phó với cục diện rối loạn do sự nhúng tay của Hoa Thác.

Tuy Vũ Văn Hùng chỉ dẫn theo một trăm người, nhưng đều là những lực sĩ thành thạo cung đao, quen thuộc sa trường. Bọn họ thạo cả kỵ binh và bộ binh, dù ở giữa thiên binh vạn mã vẫn như những mũi đao sắc bén có thể phá tan

vòng vây.

Mặc Hương đến Giang Lăng xin Vũ Văn Hùng đưa quân về Kiến Khang, mà bây giờ Sở Ngọc và mọi người bị Tông Việt truy kích, cũng nhờ Vũ Văn Hùng giải vây.

Một lần nữa, công lao lại thuộc về Mặc Hương.

Những điều Dung Chỉ phán

đoán cũng không khác mấy so với thực tế. Hoa Thác đánh ngất Mặc Hương xong liền nhốt hắn trong một căn nhà hoang ở Kiến Khang, sai người trông giữ. Mặc Hương vốn không có võ công, vất vả tìm mọi biện pháp trốn ra được, mới phát hiện mọi đầu mối liên hệ đã bị cắt đứt. Không còn lựa chọn nào khác, hắn đành bất đắc dĩ một thân

một mình đi Giang Lăng cầu cứu. Thể chất yếu ớt, lại không một xu dính túi, trên đường hăn đã phải chịu rất nhiều khổ sở vất vả. Thậm chí vì sắc đẹp trời sinh mà hăn còn nhiều lần bị kẻ xấu âm mưu hãm hại. Để bảo vệ mình, hăn phải tự hủy dung. Nhiều lần trải qua nguy hiểm, cuối cùng hăn đã đến Giang Lăng, gặp được Vũ Văn Hùng.

Lúc đến Kiến Khang, thấy trên người Mặc Hương có nhiều vết thương, Vũ Văn Hùng khuyên hấn ở lại tĩnh dưỡng, không nên đi cùng. Nhưng Mặc Hương vẫn kiên trì đòi đi, bởi vì trong lúc này không ai khác có thể phán đoán thể cục nhanh nhạy hơn, thêm vào đó hấn phải chuộc lại sai lầm. Dọc đường dù trải qua bao

nhieu vất vả khổ sở, hấn vẫn nghiêng rắng chịu đựng, không chút kêu ca phàn nàn, tuyệt đối không làm chậm trễ tốc độ của đội hắc kỵ. Cuối cùng, với cơ thể gầy yếu đầy thương tích, hấn đã thực sự chống đỡ qua được hết chặng đường.

Mấy ngày qua, hấn đã khiến Vũ Văn Hùng và toàn

thể đội hắc kỵ phải kính trọng.

Công và tội, Mặc Hương quyết định không nói, Dung Chỉ cũng quyết định không hỏi. Hắc nạng Mặc Hương dậy, chăm chú nhìn đối phương một hồi, rồi buông tay ra lùi về phía sau hai bước.

Tiếp đó, Dung Chỉ nâng tay

chỉnh lại y phục, cúi người, nghiêm nghị vái chào Mặc Hương.

Lúc Mặc Hương phải ăn đói mặc rách cũng không hối hận. Lúc hăn tự hủy dung mạo, cũng chưa từng chần chừ. Nhưng lúc này đối diện với Dung Chỉ vái chào hành lễ, hăn bỗng hoảng loạn, vội vàng định né người tránh. Nhưng phía

sau có một đôi tay giữ chắc
bờ vai, khiến hắn phải
nhận lễ.

Đợi cho Dung Chỉ đứng
thẳng lên, Vũ Văn Hùng
mới buông Mặc Hương ra:
“Đây là tâm ý của công tử,
người xứng đáng nhận lễ
này, không cần phải tránh
đi!”

Ngay cả Vũ Văn Hùng cũng

nói như vậy khiến Mặc Hương sợ hãi: “Nhưng ta đã không hoàn thành nhiệm vụ mà công tử giao...”

Dung Chi cười khẽ chặn lời hắn: “Mặc Hương, thành sự tại thiên, đó là ý trời, không phải lỗi của ngươi!”

Gần như cùng lúc đó, cách khoảng ba, bốn trượng, Sở

Ngọc khẽ cười, lấy khuỷu tay huých vào người Hoàn Viễn: “Chao ôi, người có cảm thấy không, bộ dáng hành lễ của tên kia trông rất giống người?” Hoàn Viễn luôn nghiêm trang cẩn thận chu đáo, cấp bậc lễ nghĩa đầy đủ, không ngờ hôm nay có thể chứng kiến Dung Chỉ cũng có những động tác tương tự như vậy.

Mặc dù hấn chỉ mới chỉnh y phục, chứ chưa chỉnh lại đầu tóc mũ mào, nhưng với một kẻ quen từ trên cao nhìn xuống như Dung Chi, cũng có thể coi là cực kỳ thành ý.

Hoàn Viễn thấy Sở Ngọc còn cười được, không khỏi kinh ngạc: “Công...” Chữ “chúa” chưa kịp thốt ra, hấn đã bị đôi mắt đẹp của

nàng khẽ lờm nhắc nhở,
lập tức đỏ mặt, cất tiếng
khẽ như tiếng muỗi kêu:
"Sở...Ngọc..."

Dừng một chút, Hoàn Viễn
mới có thể nói chuyện bình
thường: "Mặc Hương giả
chết chắc chắn là do Dung
Chỉ bày mưu tính kế, sao
nàng lại không nổi giận?"

Sở Ngọc nghiêng đầu nghĩ

ngĩ rồi mỉm cười: “Sao ta phải giận nhĩ?”

Sở Ngọc không nổi giận, nhưng Hoàn Viễn thì có. Hẳn suýt không nhịn được, buột miệng chát vắn: “Nàng thích hẳn đến thế sao? Thích đến mức không còn biết thứ gì trên đời nữa?” Nhưng trực giác mách bảo hẳn không có tư cách hỏi như vậy, nên chỉ

lặng im, sắc mặt hơi trầm xuống.

Thấy Hoàn Viễn hơi thay đổi sắc mặt, Sở Ngọc thầm nghĩ: không đùa hăn nữa, bèn mỉm cười: "Thật ra, trong lòng ta đã sớm hiểu, không thể nhờ cậy vào những gì Dung Chỉ nắm giữ. Nhưng hăn nắm giữ cái gì thì ta không biết. Hôm nay, cuối cùng đã biết

sơ sơ một hai điều!”

Sở Ngọc quay đầu, nhìn thấy Mặc Hương vẫn đang trò chuyện với Dung Chỉ, vẻ mặt thoáng qua một tia phức tạp, thấp giọng nói: “Ta tính thế nào, người cứ đợi thì biết!”

Dung Chỉ nói với Mặc Hương xong, liền bảo Vũ Văn Hùng dẫn mọi người

lui ra, còn mình thì bước tới cạnh Sở Ngọc: “Công chúa, có thể tìm một chỗ nào nói chuyện được không?”

Sở Ngọc không uấn nấn xưng hô của hắc như với Hoàn Viễn, chỉ thản nhiên nói: “Có chuyện gì thì nói luôn chỗ này đi!”

Dung Chỉ mỉm cười: “Thế cũng được!” Nói xong, hắc

cũng làm động tác giống như với Mặc Hương vừa rồi, nghiêm trang vái chào nàng.

Sở Ngọc lười phải tránh né, chỉ cười nhạt: “Người vái ta làm gì? Ta không giống Mặc Hương, liệu mình đi xin viện binh đến giải vây cho người!”

Dung Chỉ mím môi, mím

cười: “Lúc đó, ta đã nghe thấy!”

“Cái gì?” Hấn nói không đầu không đuôi khiến Sở Ngọc chẳng hiểu ra làm sao.

Dung Chi lẳng lẳng nói: “Một ngàn năm trăm năm.” Đây là bí mật lớn nhất của nàng.

Sở Ngọc lúc này biến sắc:
“Người giả hôn mê?”

“Phải!”

“...Chúng ta kiểm chỗ nào
nói chuyện đi!”

QUYỂN 5

Chương 215: Kiểm chỗ nào nói chuyện

Lúc Dung Chi đến chỗ Sở Ngọc, Hoa Thác cũng đi về phía Mặc Hương. Hắn nhìn Mặc Hương tiêu tụy đầy thương tích, cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Hắn đã đánh ngất rồi cầm tù Mặc Hương

ở Sở viên, mục đích không hề muốn làm thương tổn, mà chỉ để ngăn cản người này thôi. Nhưng hẳn không thể nào đoán được, Mặc Hương có ngoại hình mềm mại nhu hòa nhưng nội tâm lại kiên cường bất khuất như vậy, đã tìm mọi cách trốn ra, chấp nhận chịu mọi lao khổ, và bây giờ giải cứu mọi người rất kịp thời.

Tuy Hoa Thác không cho rằng mình đã làm sai, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Mặc Hương vẫn không khỏi chột dạ: “Mặc Hương, ngày đó ta có điều bất đắc dĩ, mong người đừng để bụng!”

Mặc Hương lạnh băng đáp: “Sao Hoa công tử lại nói vậy? Chẳng qua tiểu nhân

chỉ là một nô bộc thấp hèn, nào dám để bụng về công tử? Công tử tha không giết, đã là cực kỳ khoan hồng rồi!” Tuy hấn lấy ý chí kiên cường để chống đỡ qua những ngày gian khổ, nhưng không phải là không oán giận trong lòng. Vì vậy, khi thấy Hoa Thác tỏ ý xin lỗi, liền không khỏi cất lời mỉa mai.

Nghe giọng điệu chậm chọc, Hoa Thác vốn “da mặt mỏng”, cảm thấy tức giận. Phía bên kia, Sở Ngọc cũng vừa lúc nói “muốn kiếm chỗ nói chuyện”, nhưng bỗng truyền đến giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Hãy nhường ta nói chuyện trước được không?”

Giọng nói vọng đến, mọi người mới phát hiện, trên

nền tuyết trắng xóa xuất hiện một người y phục đen. Trông hẩn nổi bật, cực kỳ dễ thấy, nhưng không hiểu vì sao không ai phát hiện ra hẩn đến từ lúc nào. Dung Chi và Hoa Thác đang mãi nói chuyện không chú ý thì thôi, nhưng còn Vũ Văn Hùng và đội hắc kỵ cũng không hề hay biết, quả thật dọa người ta sợ hãi!

Vũ Văn Hùng nhìn về mặt kẻ kia cực kỳ âm u ngạo mạn, vội chặn phía trước Dung Chỉ. Mà một trăm tên hắc kỵ cũng vội triển khai đội hình, đề phòng kẻ đó xuất thủ bất ngờ với Dung Chỉ.

Dung Chỉ mỉm cười xua tay, ra hiệu Vũ Văn Hùng không cần quá lo lắng, rồi hướng về phía người kia

cất tiếng: “Hạc Tuyết
huynh, đã lâu không gặp!”

Hạc Tuyết thản nhiên đáp:
“Không dám!”

Dung Chi cười tiếp lời:
“Không phải Hạc Tuyết
huynh muốn tìm một chỗ
nói chuyện sao? Mời đi
theo ta!” Nói rồi hắn vừa
cất bước, vừa hát hàm ra
hiệu cho Hoa Thác: “Người

cũng tới đây!”

Hoa Thác nghe Dung Chỉ nói có vài câu, sắc mặt đại biến. Trước đây hẳn đồng hành đi ngao du nhiều nơi cùng Hạc Tuyết, biết khá rõ tính tình của kẻ này. Qua cách nói chuyện, hình như giữa Hạc Tuyết và Dung Chỉ có kết giao. Nhưng trừ lần trước Dung Chỉ đi cứu công chúa, bọn họ có bao

giờ qua lại đâu?

Tuy lúc này thái độ của Hạc Tuyết vẫn lạnh lùng u ám như mọi khi, nhưng Hoa Thác có thể cảm nhận được, hẳn không có sát ý với Dung Chi. Rốt cuộc việc này là thế nào?

Nhìn Dung Chi, Hoa Thác cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh

liệt. Chấn chừ trong
khoảnh khắc, hấn quyết
định bước theo hai người
kia. Vũ Văn Hùng định đi
theo hỗ trợ, nhưng bị ánh
mắt của Dung Chỉ ngăn lại.

Ba người đến một chỗ cách
Sở Ngọc không xa. Theo
chiều gió, cuộc chuyện trò
của bọn họ vẫn lọt vào tai
nàng.

Ba người đứng theo hình tam giác. Về mặt Hạc Tuyết đầy ác ý, Hoa Thác đầy hồ nghi, chỉ riêng Dung Chỉ không chút hoang mang, ung dung cười nhạt: “Hạc Tuyết huynh hôm nay đến đây, không hiểu giao dịch giữa chúng ta có vấn đề gì?”

Hạc Tuyết cười lạnh: “Giao dịch giữa chúng ta vẫn bình

thường. Nhưng ta vô tình
phát hiện ra một việc,
muốn đến thỉnh giáo
người!”

“Xin mời cứ nói!”

“Năm đó người gặp Hoa
Thác, là do người tận lực
sắp xếp hay là chuyện
ngẫu nhiên?” Hạc Tuyết
vừa thốt ra câu này, Hoa
Thác liền biến sắc, không

nhìn được xen vào: “Thế nào gọi là tận lực sắp xếp?”

Năm đó hãn tuổi trẻ nông nổi, lại cãi nhau với Hạc Tuyết, vậy là lưu lạc khắp nơi để giải sầu. Sau khi báo thù xong, hãn rảnh rỗi không có việc gì làm, liền phát ngôn ngông cuồng là muốn đi tìm “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”. Không ngờ sau này hãn tìm được

“thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” thật, nhưng lại là nam giới.

Năm đó, Dung Chỉ chưa bị thất bại dưới tay Thiên Như Nguyệt, dung mạo còn đẹp hơn so với bây giờ. Tuy Hoa Thác không có tâm tư “đoạn tụ”, nhưng ban đầu vì bề ngoài của Dung Chỉ mà muốn làm quen, sau thân thiết hơn, hai người

nói chuyện rất hợp nhau. Ngẫu nhiên bàn về võ nghệ, tài năng của Dung Chỉ càng khiến Hoa Thác "tâm phục khẩu phục", dần dần coi là tri kỷ.

Sau này Dung Chỉ gặp Thiên Như Nguyệt, tuy không nghĩ mình sẽ bị bại trận thê thảm, nhưng vẫn tính toán đường lui, dặn Hoa Thác đến phủ công

chúa tìm hần. Lúc hai người gặp lại nhau, Hoa Thác thấy tình cảnh của Dung Chi, trong lòng quá cảm hận nên đi tìm Thiên Như Nguyệt trả thù. Không ngờ hần bị nội thương trầm trọng, không thể không lưu lại phủ công chúa.

Lần thứ nhất vì tình bằng hữu, lần thứ hai vì thương cho cảnh khốn quẫn của

Dung Chỉ, nên Hoa Thác mới tình nguyện ở bên cạnh người này. Nếu không, cho dù là bệnh tật triền miên, với bản tính kiêu ngạo của hắ, làm sao chịu ở lại phủ công chúa?

Như vậy mấy năm qua, Hoa Thác đều một lòng tin tưởng Dung Chỉ. Cho dù đã phá vỡ kế hoạch của Dung Chỉ, hắ cũng muốn để cho

Dung Chỉ giải thích thỏa đáng, hai người nói chuyện thẳng thắn thành khẩn. Nhưng chỉ một câu nói của Hạc Tuyết khiến Hoa Thác rùng mình, đặt trước mặt hắn một vấn đề trước nay chưa từng nghĩ tới: phải chăng Dung Chỉ đã sớm lợi dụng tình cảm của hắn?

Hoa Thác không muốn tin, nhưng cũng hiểu rất rõ Hạc

Tuyệt. Nếu không phát hiện ra điều gì, Hạc Tuyệt sẽ không nói những lời như vậy.

Hạc Tuyệt tuy là thích khách, nhưng không phải là kẻ ăn nói bừa bãi bao giờ.

Dung Chỉ khẽ cười: "Hóa ra đã để Hạc Tuyệt người nghĩ ngợi rồi! Lúc trước ta

gặp Hoa Thác quả thật là ngẫu nhiên. Vốn ta không hề biết có một người như vậy, cũng chẳng phí tâm tư để ý đến hắn làm gì!”

Hoa Thác vừa mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lời nói tiếp theo của Dung Chỉ khiến hắn cứng đờ người: “Nhưng sau khi gặp Hoa Thác lần đầu, ta liền phái người đi điều tra tìm hiểu

về hấn, phát hiện ra không
ngờ hấn có giao tình với
người đứng đầu tổ chức
thích khách chính là các hạ
đây. Thế là ta tìm cách giao
hảo với hấn, để có thể câu
con cá là các hạ!”

Điều kiện đầu tiên là hai
bên không thù địch, với
khả năng của Dung Chỉ, chỉ
cần cố gắng một chút thì
lấy được thiện cảm của

người khác là việc quá dễ dàng, Hoa Thác đâu phải là ngoại lệ! Hoa Thác cứ ngơ ngẩn nhìn Dung Chỉ như nhìn một người hoàn toàn xa lạ, chỉ thấy làn môi hằn khép mở, âm thanh truyền đều đều vào tai: "Sao đoán được lại đột nhiên nảy sinh biến cố, khiến ta bị trọng thương. Không những bị hủy toàn bộ võ công, mà những đầu mối liên lạc bên

dưới cũng mất đến sáu, bảy phần, trước mắt không dùng được người nào. Thế là ta thay đổi kế hoạch, không câu Hạc Tuyết huynh nữa! Những điều ta biết về tổ chức thích khách Chuyên Kiếm, cũng nhờ từ miệng Hoa Thác!”

“Thật ra với y thuật của ta, có thể lập tức chữa khỏi nội thương cho hắn. Nhưng ta

có ý sử dụng hẳn, nên kéo dài ra thành ba năm!”

Năm đó Hạc Tuyết và Hoa Thác kết giao, Hạc Tuyết vẫn chưa giấu diếm thân phận của mình, cũng không ngại để cho Hoa Thác biết cách thức hoạt động của tổ chức thích khách, từ đó gián tiếp giúp Dung Chỉ biết một số tin tức.

Hạc Tuyết không ngờ Dung Chỉ thừa nhận thẳng thắn như vậy, không khỏi kinh ngạc: “Sao bây giờ người lại chịu nói ra những điều này?” Lần này hẳn đến để ly gián Dung Chỉ và Hoa Thác. Mặc dù giữa hai người có giao dịch, nhưng giao dịch là giao dịch, nếu việc gì có thể hại chết Dung Chỉ, hẳn rất tình

nguyện làm! Nhưng hăn không ngờ, Dung Chỉ lại thoả mái thừa nhận tất cả.

Dung Chỉ cười thản nhiên: “Tất nhiên là bởi vì Hoa Thác không còn công dụng gì nữa!”

Hăn vừa dứt lời, sắc mặt Hoa Thác trắng bệch như tuyết. Một lúc sau, hăn mới khó nhọc cất tiếng: “Dung

Chỉ... Người... lòng dạ quá ác độc!" Từ trước đến nay không để ý đến cách Dung Chỉ đối xử với địch thủ, nhưng chỉ với vài câu nói, Hoa Thác thật sự không chịu nổi. Mới gặp ngạc nhiên, kết giao vui mừng, mấy năm qua đối xử hết lòng hết dạ. Từng đoạn đời lướt qua trước mắt hẵn. Chưa bao giờ nở lòng bỏ mặc bạn, nhưng bạn lại chỉ

dùng một câu nói nhẹ nhàng “không còn công dụng gì nữa” kết liễu hết thảy, bảo hấn làm sao không đau đến lạng người?

Dung Chi cười dài, gương mặt trắng trẻo như tuyết, sóng mắt lại sâu thẳm thẳm như vực không đáy: “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Ngày xưa ta giữ người lại, chẳng qua bởi vì người có

võ nghệ cao cường, lại âm thầm thay ta làm việc. Bây giờ ta đã tự do thoát khỏi giam hãm, người chẳng giúp được gì, lại còn làm hỏng đại kế của ta. Người xưa nay tính tình ngang ngạnh bất tuân, khó điều khiển. Bây giờ ta còn giữ người lại làm gì?"

Hoa Thác bỗng cười sảng sắc như điên, trong tiếng

cười tràn đầy nỗi bi phần
đau đớn. Cười một hồi, hẳn
mới dừng lại: “Được, được
lắm! Trước đây ta thường
thăm cười nhạo người khác
là dân đen, lại không ngờ
chỉ có ta mới thực sự là kẻ
dân đen ngu si!”

Bốn năm.

Đời người có bao nhiêu lần
bốn năm? Suốt bốn năm

đó, hắn vì Dung Chỉ mà bị trọng thương, vì hắn làm bao nhiêu việc bí mật mờ ám, vì hắn mà dẫn sâu vào nhiều điều tối tăm bẩn thỉu, kiếm thuật không tiến bộ chút nào mà chỉ có thụt lùi. Lại không đoán được, năm đó hai người kết giao đều nằm trong kế hoạch của người này.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt

sáng rực, quét chung quanh một vòng, đảo qua hắc kỳ, qua Mặc Hương, Sở Ngọc và mọi người, cuối cùng dừng lại ở Hạc Tuyết, khó nhọc cất tiếng: "Hạc Tuyết, có thể mượn kiếm người một chút được không?"

Vốn hẵn có thể hỏi mượn vũ khí của bất kỳ nam nhân có võ nghệ nào ở

đây, nhưng trong lòng
nhục nhĩ và phần nộ đến
cực điểm, trong tâm thức
không còn mặt mũi nào mở
lời với người của phủ công
chúa hay thủ hạ của Dung
Chỉ, cuối cùng chỉ có thể
nói với Hạc Tuyết.

Không hiểu Hạc Tuyết nghĩ
gì, chỉ khẽ nhú mày, khuôn
mặt càng trở nên lạnh lùng
tàn độc. Hẩn lặng im trầm

mặc, rút trường kiếm trên lưng rồi ném xuống đồng tuyết.

Hoa Thác quay đầu về phía Dung Chi, lớn tiếng quát: “Dung Chi, cầm kiếm lên! Ngày xưa ta rất khâm phục kiếm thuật của ngươi, bây giờ võ nghệ của ngươi cũng đã khôi phục phần nào, hãy chuẩn bị đánh với ta một trận!”

Vẻ mặt hần thê lương, hiển nhiên là trong lòng cũng đau khổ đến cực điểm, giọng nói khàn khàn, lạc hẳn đi.

Vũ Văn Hùng định gấp gáp xông tới, nhưng Hạc Tuyết khẽ nhếch mép xoay người, bước lên cản hẳn lại.

Tuy thanh kiếm đã giao

cho Hoa Thác, nhưng với khả năng của hắn, dùng tay không để giải quyết Vũ Văn Hùng thì vẫn làm được.

Dung Chỉ hơi hơi nâng tay, ra hiệu Vũ Văn Hùng không cần lo lắng, rồi nhặt thanh kiếm dưới đồng tuyết lên. Trước hết, hắn xé một mảnh vải, quấn chặt thân kiếm cho đến tận cán, rồi

mới khẽ nói: “Được!”

Hai kiểm giao nhau.

QUYỂN 5

Chương 216: Rồi sẽ có một ngày

Như gió mạnh sét đánh, chữ “Được” còn khuếch tán giữa không trung, hai kiếm đã va chạm.

Cuối thân kiếm của Hạc Tuyệt có một phần đúc

rỗng. Khi vung kiếm tốc độ nhanh, ma sát với không khí tạo thành âm thanh như tiếng hạc kêu. Tào nên tiếng động như thế đối với một thích khách là chuyện không nên, nhưng Hạc Tuyết lại là sát thủ quang minh chính đại, không bao giờ giết người lén lút. Bởi vậy, tiếng hạc kêu không ảnh hưởng gì đến hắn, ngược lại còn làm phân tán

sự chú ý của địch thủ. Dung Chỉ lấy vài bọc kiểm lại, tỏ ý không muốn lợi dụng điểm này để tạo áp lực tinh thần cho Hoa Thác.

Lần đầu tiên, Sở Ngọc được chính thức chứng kiến Dung Chỉ so chiêu với người khác. Nàng cứ như bị thôi miên trước những đường kiếm tuyệt mỹ của hắn. Tuy không thể nhìn rõ

từng động tác của hai người, nhưng xem tình hình cũng có thể đoán được đại khái.

Hoa Thác tả xung hữu đột quanh Dung Chi, kiếm quang dày đặc như mưa. Thế nhưng Dung Chi cứ đứng yên tại chỗ, hai chân không buồn nhúc nhích, dường như cực kỳ thoải mái thư giãn, khể đở

đường kiếm của Hoa Thác bên này bên kia chút ít. Động tác của hắn rất tùy hứng, dường như không phải Dung Chỉ đang đỡ những đòn tấn công sấm sét, mà là vô tình giờ kiếm ra đúng chỗ Hoa Thác đâm tới.

Hạc Tuyết đứng chắn trước mặt Vũ Văn Hùng, xác định hắn sẽ không tiến tới nữa

bèn quay lại xem diễn biến trận đấu. Ở đây ngoại trừ Dung Chi, thì hẳn là người có kiến thức võ học thâm sâu nhất. Nhưng theo dõi những đường kiếm tung hoành của Dung Chi, hẳn không khỏi say sưa đến ngây ngẩn cả người.

Về kiếm pháp này, mấy năm trước hẳn và Hoa Thác đã biết tới. Nhưng

điều khiến hắn say mê, chính là cách mà Dung Chỉ triển khai kiếm pháp đó. Bộ kiếm pháp không hẳn là nhanh, nhưng mang ý vị không sao diễn tả nổi, khiến một cao thủ tuyệt đỉnh như Hạc Tuyết cũng phải sửng sờ.

Từ trước đến nay, Hạc Tuyết luôn hướng kiếm thuật của mình đến mục

đích dứt điểm lợi hại nhanh chóng, và hầu như đã đi đến tận cùng của phương diện này. Nhưng thời gian gần đây, hấn cảm thấy kiếm thuật của mình không tiến triển chút nào. Bây giờ xem Dung Chi dùng kiếm, khiến hấn như được khai sáng một con đường mới.

Nhưng trong tất cả mọi người, cảm thấy kinh ngạc

nhất vẫn là Hoa Thác. Bản thân đang giao đấu trực tiếp, hẳn càng cảm nhận được sâu sắc hơn ai hết sự nguy hiểm của Dung Chỉ, khiến hẳn mơ hồ có cảm giác ngọt ngào như bị ai trói chặt tay. Tốc độ và sức lực trong từng đường kiếm của Dung Chỉ không lớn, nhưng đáng sợ là mỗi kiếm của hẳn lại đúng chỗ một cách hoàn hảo, đánh vào chỗ

yếu nhất của đối phương.

Hoa Thác kết giao nhiều năm với Dung Chi, không hề đề phòng, nên đã sớm bị đối phương thông tỏ hết các chiêu thức. Nhưng cách Dung Chi thi triển kiếm thuật lại rất khác so với những gì bọn họ bàn luận, cho thấy từ ngày xưa hẳn đã rắp tâm giấu diếm bản thân để âm mưu hại người.

Hoa Thác di chuyển quá nhanh khiến Sở Ngọc không thể nhìn rõ. Nhưng nàng vẫn có thể thấy, Dung Chi đứng giữa những luồng kiếm tấn công như cuồng phong vũ bão, vẫn nhàn nhã bình thản mỉm cười. Dường như hẳn không phải trong cuộc giao tranh sinh tử, mà đang chậm rãi thưởng ngoạn

phong cảnh ngày xuân.

Sở Ngọc nhìn không chớp mắt, hỏi Lưu Tang bên cạnh: "Ai sẽ thắng?"

"Hả?" Lưu Tang sức tỉnh, thì thào: "Chắc là Dung ca ca. Em thấy Hoa ca ca đã mất sức khá nhiều. Còn Dung ca ca thì khác!"

Quả nhiên, chỉ một khoảnh

khắc sau, Dung Chỉ vung trường kiếm quét vài đường chéo quanh người. Hoa Thác vội vàng lùi lại, mới lùi khoảng bốn, năm thước, cả người đổ sụp, quỳ xuống nền tuyết. Hai vai và hai chân hấn phun máu, tóe xuống mặt tuyết trắng.

Tuyết trắng tuyết đỏ, đan xen cực kỳ mỹ lệ, cực kỳ

thê thảm.

Hoa Thác kịch liệt thở gấp, lồng ngực nhấp nhô bất định. Cả người ướm đầm mồ hôi bị gió lạnh thổi qua, khiến hắt như rơi xuống hầm băng. Giương mắt nhìn Dung Chỉ, cõi lòng đầy hận ý, hắt quát lớn: "Ta tài nghệ không bằng người, muốn giết cứ giết! Bây giờ ta đã là quân cờ vô dụng,

có chết cũng chẳng ảnh hưởng đến ai!”

Dung Chi trả kiếm lại cho Hạc Tuyết, nhìn Hoa Thác cười dài, nói nhẹ nhàng: “Giao đấu chẳng qua để thỏa mãn tâm nguyện của người, ta giết người làm gì?”

Lời nói không có chút nào hòa khí, nhưng ngữ điệu

vẫn bình thản. Hoa Thác nhìn thẳng vào cặp mắt nhu hòa tĩnh lặng kia, đột nhiên cất tiếng cười bi phần đau đớn: "Dung Chi, ta nguyện rửa người. Rồi sẽ có một ngày, người phải nếm trải nỗi đau khổ tột cùng, tan nát cõi lòng đến chết đi sống lại. Ông trời sẽ không để mặc cho người ung dung tự tại như thế đâu! Nhất định sẽ có ngày

đó!”

Hắn dừng một chút, ngửi
khí hơi hòa hoãn đi, nhưng
lời lẽ lại cay độc đến cực
điểm: “Ta nguyên rửa
người, sẽ có một ngày...
người vì ao ước có một thứ
mà ngày đêm trần trọc trần
trở, có được rồi lại ngày
đêm sợ hãi mất đi”.

Con người này... kẻ không

có trái tim.

Ai có thể làm tổn thương
hắn?

Hắn nhìn Dung Chỉ chăm
chăm, như muốn khắc sâu
hình ảnh kẻ này trong lòng,
miệng gắp từng chữ một:
“Ta nguyện rửa người, sẽ
có một ngày...Người trả giá
bằng tấm chân tình, lại bị
người giày xéo. Cầu không

được, yêu mà phải xa cách,
đau đến vỡ nát tâm can!”

Con người này... kẻ chưa
bao giờ biết khóc.

Ai có thể lấy đi nụ cười của
hắn, xé bỏ sự ung dung
ngạo mạn của hắn?

Hoa Thác nhắm mắt rồi lại
mở mắt, loạng choạng
đứng dậy, kéo y phục để

cầm máu vết thương. Dung Chi xuống tay vẫn còn nương tình, chưa thương tổn đến gân cốt của hắn, có thể băng bó cầm máu dễ dàng. Hắn băng vết thương xong, lần thứ hai nhìn về phía Dung Chi, trên mặt là vẻ quyết tâm sắt đá: “Ta còn sống, toàn bộ quãng đời còn lại sẽ để báo thù ngươi. Nếu ta chết, hóa thành ma quỷ cũng ngày

đêm dây dưa ám ảnh
người. Người không giết ta,
sau này nhất định sẽ hối
hận!”

Dung Chỉ mỉm cười: “Xin cứ
tự nhiên!” Đối với sự uy
hiếp của Hoa Thác, hẳn
không bận tâm.

Hạc Tuyết tiếp nhận kiếm
từ Dung Chỉ, xé bỏ vài
quấn quanh thân kiếm, đột

nhân vung kiếm lên. Từ thân kiếm phát ra tiếng hạc kêu thê lương. Hắc đã quen với âm thanh này, không hiểu sao lúc này không tài nào vui nổi. Lần này đến đây, mục đích là ly gián Dung Chỉ và Hoa Thác đã đạt được, cũng nhân tiện trả thù Hoa Thác. Đáng lẽ hắc phải vui mừng, nhưng không hiểu sao trong lòng chỉ có cảm giác

chán chương buồn bã.

Lưu lại cũng vô ích, hấn tra
kiếm vào vỏ, xoay người rời
đi.

Hoa Thác hít một hơi thật
sâu, nhìn bốn phía chung
quanh. Lúc này người hấn
như đúc từ cảm hận, nên
ánh mắt chỉ có lạnh lẽo rét
buốt. Nhưng khi nhìn đến
Lưu Tang và Sở Ngọc, ánh

mắt mới ăm áp lên đôi chút. Người thứ nhất là đứa trẻ không biết gì, còn người thứ hai, theo như hấn biết, cũng là một nạn nhân đáng thương bị Dung Chỉ lừa gạt.

“Công chúa!” Hoa Thác nhìn Sở Ngọc, khẩn thiết nói: “Dung Chỉ là kẻ tàn nhẫn vô tình. Dù có dành cho hấn bao nhiêu tâm

huyết, cũng sẽ không nhận lại được một chút thật lòng nào đâu! Trước đây Hoa Thác bị Dung Chỉ lừa gạt, nhiều lúc bất kính với công chúa. Không dám hi vọng được công chúa lượng thứ, chỉ mong công chúa đừng giống ta, để mình bị lừa dối lâu như vậy!”

Nói dứt lời, hắc cầm kiếm lên, tập tễnh rời đi. Bóng

áo đỏ biến mất dần giữa màn tuyết trắng xóa, cuối cùng chỉ còn là một chấm đỏ, giống như một giọt máu đọng lại giữa vùng tuyết trắng hoang vu.

Mặc Hương hơi bất an, đến gần Dung Chi hỏi nhỏ: “Công tử, cứ để hắn đi như vậy sao?” Trong lời nói hàm chứa sát ý.

Không phải vì Mặc Hương có ân oán cá nhân với Hoa Thác, mà hẳn lo Hoa Thác có thể gây thương tổn cho Dung Chỉ. Vừa rồi Hoa Thác thề trả thù đầy oán hận khiến hẳn lo lắng. Những năm qua, đa số mưu tính kế sách của Dung Chỉ do Mặc Hương tiến hành thực thi, nhưng có nhiều lúc cần nhờ đến chân chạy là Hoa Thác,

như vậy Hoa Thác biết không ít nội tình. Trước đây tin tưởng Dung Chỉ hoàn toàn, nhưng bây giờ hẳn lại trở thành kẻ thù. Nếu hẳn cố tình, có thể phá hoại không ít kế hoạch của Dung Chỉ.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười: “Ta hiểu bản khoản trong lòng ngươi! Nhưng ta đã nói không giết hẳn, thì

cũng hi vọng người đừng
tự ý âm thầm xuống tay.
Nếu Hoa Thác muốn báo
thù, cứ hướng về phía ta là
được, chẳng lẽ ta sợ hấn
hay sao? Vừa rồi giao đấu
với hấn, ta đã sử dụng
kiếm pháp mà phải mất
bốn năm mới lĩnh ngộ hết
chiêu thức. Đợi hấn tĩnh
tâm lại, có thể đúc rút
được những điều bổ ích.
Nếu trong vòng năm năm

hắn có thể thành công, thì cũng xem như ta báo đáp ân tình bốn năm làm bạn tri kỷ... Hà? Công chúa, nàng làm gì vậy?”

Sau khi giao trả kiểm cho Hạc Tuyết, một lần nữa ánh mắt Dung Chi lại hướng về phía Sở Ngọc. Mặc dù đang nói chuyện với Mặc Hương, nhưng hắn vẫn phân tâm chú ý từng

cử chỉ động tác của nàng. Lúc này, thấy nàng đến bên xe ngựa, nhặt bội kiếm của Hoàn Viễn lên, hấn không khỏi kinh ngạc bèn cất tiếng hỏi.

Sở Ngọc giơ kiếm của Hoàn Viễn lên, xoay ngang xoay dọc ngắm nghía một hồi, rồi cầm kiếm chậm rãi đi về phía Dung Chỉ.

Chẳng những Dung Chi,
mà tất cả đều sợ đến ngây
người. Nàng sẽ không
giống Hoa Thác, cũng xông
tối đòi giao đấu với Dung
Chi chứ?

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 5

Chương 217: Hiệp thứ nhất

Tất nhiên, Sở Ngọc không thể cầm kiếm dũng mãnh như Hoa Thác, chỉ đơn giản là cầm mà thôi, không đánh rơi là tốt lắm rồi, chứ không thể nhắc cao lên được.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười.

Thật ra, trận chiến vừa rồi với Hoa Thác đã ngốn toàn bộ sức lực của hắn, bây giờ vẫn chưa khôi phục được. Chẳng qua hắn che giấu rất tốt, nên ở đây không có ai nhận ra.

Sở Ngọc cầm kiếm, nhìn chung quanh một hồi như

tìm kiếm thứ gì. Xác định không tìm thấy, nàng mới ngược mắt lên nhìn Dung Chỉ, nhướn mày: “Bây giờ không ai chen ngang ta nữa chứ?” Đừng có thêm Hạc Tuyệt thứ hai nào nhảy ra nữa!

Dung Chỉ không đoán được nàng lại có ý này, sững sốt một hồi mới cất tiếng: “Có lẽ là không đâu!”

Sở Ngọc vừa lòng gật đầu: “Vậy chúng ta tiếp tục việc dở dang vừa nãy, kiểm chỗ nói chuyện!” Nói xong nàng tiến về phía trước.

Dung Chỉ hơi mờ mịt, nhưng vẫn vội vàng đi theo.

Nếu Sở Ngọc muốn đâm hấn một kiếm, đương

nhiên hẳn có thể dễ dàng tránh được. Nhưng Dung Chỉ vừa thay đổi ý định, thầm nghĩ nếu nàng thật sự muốn trút giận, cứ để mặc nàng đâm hẳn một kiếm cũng được.

Hai người cứ thể muốn “kiếm một chỗ”, nhưng những người còn lại không yên tâm. Mặc Hương kéo tay Vũ Văn Hùng, muốn đi

theo, mà Hoàn Viễn cũng
vỗ nhẹ vai A Man.

Nghe phía sau truyền tới
tiếng bước chân của không
chỉ một người, Sở Ngọc
chau mày, quay lại nói:
“Các người đừng có đi
theo!” Lời này dành cho
nhóm Hoàn Viễn.

Mà cùng lúc nàng nói, cũng
có một giọng khác vang

lên: “Đừng có đi theo!”

Bốn chữ giống nhau như đúc, âm thanh bình thản từ miệng Dung Chỉ phát ra, trùng khớp hoàn toàn với lời nói của Sở Ngọc. Hai giọng nói, một trong trẻo, một trầm ấm, lại phản phát giao hòa cùng một chỗ.

Cả hai đều ngăn người,

một lát sau từng người hồi phục tinh thần. Sở Ngọc cười lạnh một tiếng, ra hiệu bằng mắt cho Hoàn Viễn yên tâm. Dung Chỉ mím môi, khoát tay với Mặc Hương. Hai người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Đến một chỗ xác định không có kẻ thứ ba nghe được câu chuyện giữa bọn họ, Sở Ngọc mới dừng lại,

xoay người nhìn thẳng vào Dung Chỉ. Dung Chỉ vẫn đi phía sau nàng, giữ khoảng cách là năm thước. Thấy nàng dừng, hắn cũng đứng lại.

Hai người trầm mặc nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Dung Chỉ mở miệng: “Công chúa có điều gì muốn nói với ta?”

Sở Ngọc hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Sao người lại hỏi ta? Vừa rồi chẳng phải chính người bảo ta tìm một chỗ nói chuyện sao? Bây giờ người có thể nói được rồi đó!” Người muốn kiếm chỗ nói chuyện là hẩn, người hỏi nàng có điều gì cần nói không cũng là hẩn, thật là khó hiểu!

Dung Chỉ hơi hơi nhăn

mày, động tác chỉ thoảng qua rất nhanh. Dù Sở Ngọc đứng ngay trước mặt hắc cũng không phát hiện ra.

Hắc đang chờ Sở Ngọc chết vẫn, thậm chí chờ nàng đâm hắc một kiếm. Chắc chắn rằng, cho tới bây giờ, nàng đã phát hiện ra khá nhiều điều. Nhưng vì sao nàng lại bình tĩnh như thế? Thậm chí bình thản như

mặt hồ phẳng lặng?

Phản ứng của nàng nằm ngoài những gì hần dự đoán. Hần hơi mờ mịt. Sở Ngọc bây giờ khiến hần không nhìn thấu, dường như bất định thoát khỏi sự khống chế của hần.

Tình hình này cực kỳ xa lạ, khiến hần chỉ có thể trầm mặc, trong lòng cẩn thận

thăm dò, chậm rãi xét đoán.

Đợi một lúc vẫn chưa thấy Dung Chỉ nói gì, Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi bất đắc dĩ cất tiếng: “Được rồi, người đã không nói, vậy ta sẽ nói...”

“Vấn đề không nhiều, ta chỉ muốn hỏi ba việc. Thứ nhất, người có nghĩ, lúc đó

ta nói vợ vẫn không?" Cứ nghĩ đến chuyện Dung Chỉ nghe được những gì mình nói, Sở Ngọc lại thấy bối rối vô cùng. Lúc đó nàng thực sự cho rằng hân hôn mê bất tỉnh không biết gì, nên mới dốc hết bầu tâm sự, bao gồm cả chuyện nên nói và không nên nói.

Ví dụ như bí mật lớn nhất của nàng, hay như chuyện

nàng thích hẳn.

Bí mật bị bại lộ thì cũng bại lộ rồi. Dù sao bây giờ nàng cũng không còn là công chúa, mà Dung Chỉ hình như không có ý tiết lộ thân phận của nàng ra. Nhưng mà...

Dù đang đứng ở vùng ngoại ô phủ đầy tuyết lạnh giá, gương mặt Sở Ngọc

cũng không khỏi nóng
bừng. Nếu biết lúc đó Dung
Chỉ vẫn tỉnh, dù có đánh
chết nàng cũng không bao
giờ nói ra những lời đó...
Quả thực đó chính là kiểu
bày tỏ tình cảm trực diện
còn gì!

Những lời đó, nếu tự lằm
bắm một mình cho nhẹ
nhóm thì thôi, đằng này lại
nói với chính người mình

thích... Thật sự quá buồn
nôn, quá khó xử!

Dung Chỉ ấm giọng nói: “Vì
sao ta phải nghi ngờ? Tuy
lời nói của công chúa đúng
là không thể tưởng tượng
nổi, nhưng ở một thế giới
xa lạ... nghĩ cẩn thận thì
cũng là hợp tình hợp lý,
sao ta lại không tin cơ
chứ!”

Ánh mắt hẩn trong trẻo
phẳng lặng như nước,
giọng nói nhu hòa. Sở Ngọc
nhìn vào mắt hẩn, trong
lòng thầm thở dài, rồi
chuyển tầm mắt: "Nếu là
người khác, chắc chắn sẽ
không nghĩ giống như
người!"

Đến với thời đại này, ngay
cả bản thân nàng là người
trong cuộc, cũng phải

nhều ngày sau mới chấp nhận được sự thật này. Nếu là người khác nghe những lời nàng tiết lộ, e rằng sẽ cho rằng nàng là kẻ điên. Nhưng Dung Chỉ lại tự đặt mình ở góc độ của nàng để suy nghĩ, và tin tưởng mọi lời nàng nói.

Trước đây Sở Ngọc nói chuyện với Dung Chỉ, có những lúc vì bản khoăn

trong lòng, nên đã nói ra những lời không đầu không cuối. Nhưng hẳn chưa bao giờ coi thường, mà luôn nghiêm túc suy nghĩ, rồi nói ra cách giải thích của mình.

Đây là sự dịu dàng đồng cảm đặc biệt, khiến người khác không khởi rung động. Nhưng rất lâu sau nàng mới phát hiện ra, có

lẽ đó chỉ là thói quen cá nhân của hắn, luôn kín đáo phân tích cẩn thận mọi sự việc, lại khiến người khác tưởng nhầm là dè dàng quan tâm.

Suy nghĩ ngày càng lan man, hồi tưởng lại chuyện nàng đến với thế giới này, bỗng Sở Ngọc bị tiếng nói Dung Chỉ đánh thức trở về với thực tại: “Công chúa có

thể giải thích cho ta một vài điều nghi hoặc được không?”

Sở Ngọc sững sốt, thầm nghĩ: lúc cho người hỏi thì người không hỏi, bây giờ đến phiên ta hỏi thì người lại có ý kiến. Nhưng dù sao có thể nói thẳng thắn hết ra cũng là điều tốt, nàng không có ý kiến gì, bèn thoải mái cất tiếng: “Người

hỏi đi!”

Dung Chi khẩn thiết cất tiếng: “Xin hỏi công chúa, từ lúc nào nàng phát hiện ra... ý đồ riêng của ta?” Xem thái độ hiện tại của Sở Ngọc, hình như nàng đã sớm biết những mưu tính của hắn. Nhưng hắn lại không hiểu mình để lộ sơ hở chỗ nào. Chẳng lẽ sau khi hắn hôn mê, Hoa Thác

không cẩn thận đã tiết lộ điều gì?

Nghe Dung Chỉ nói, sắc mặt Sở Ngọc đột nhiên trầm xuống, một lúc sau nàng mới trở lại bình thường: “Lúc trước Vương Ý Chi để lại một phong thư cho ta, dẫn ta đến Kiến Sơ tìm Tịch Nhiên. Nhưng lúc ta đến nơi, Tịch Nhiên bị ám sát, là người sai Hoa

Thác làm?"

"Phải!" Đến lúc này, Dung Chỉ không kiêng dè thừa nhận: "Chẳng lẽ Tịch Nhiên đó không những không chết, mà còn tìm được công chúa để nói điều gì?"

Sở Ngọc thở dài: "Ta không gặp Tịch Nhiên. Nhưng mấy ngày quanh quẩn ở chỗ Vương Ý Chi từng sống, ta

được biết huynh ấy đã từng đi tìm một người, người đó trước đây là thị vệ trong phủ công chúa!”

Ba năm trước, phủ công chúa đã từng có một lần “thay máu” toàn bộ nhân sự. Bởi vậy, muốn biết chuyện xảy ra trước đó, thì phải đi tìm những người đã từng làm trong phủ trước thời điểm ba năm. Nhưng

chuyện này hoàn toàn đi vào ngõ cụt, vì không có một tin tức hay sổ sách ghi chép nào. Sở Ngọc đã từng bế tắc khi muốn tìm hiểu vấn đề này, nhưng nhờ Vương Ý Chi, lại một lần nữa có manh mối.

Dung Chi kinh ngạc hỏi: “Không phải kẻ đó uống say sao?” Hắc đã điều tra tình hình tên thị vệ đó,

chuyện uống say là thật chứ không phải giả.

Lời vừa thốt ra, hần bỗng nghĩ đến một khả năng, trùng hợp ngẫu nhiên đến mức không tưởng tượng nổi.

Sở Ngọc mỉm cười: “Người đó đúng là say rượu ngủ không biết gì. Nhưng không ai quy định, khi say rượu

nằm ngủ lại không thể nói mơ!” Trùng hợp là thị vệ đó nói mơ, càng trùng hợp hơn, là hắc mơ thấy chuyện ba năm trước.

Dung Chi mỉm cười bất lực.

Sở Ngọc thấp giọng nói: “Từ miệng tên thị vệ đó, ta được biết năm ấy người ở lại phủ công chúa hoàn toàn không phải là tự

nguyện. Hơn ba năm trước, người bị Thiên Như Nguyệt bắt sống, giao cho Sơn Âm công chúa, nhưng phủ công chúa không trói buộc được người. Chỉ với sức lực một người, người giết sạch người trong nội uyển. Lúc người sắp trốn thoát, thì Thiên Như Nguyệt lại lần thứ hai đuổi tới, người không chỉ bị bắt, mà còn bị hủy toàn bộ võ nghệ!”

Phá hủy sức khỏe, cướp đoạt tự do, chà đạp tôn nghiêm.

Tên thị vệ đó là người duy nhất sống sót và chứng kiến. Lúc ấy hắn nằm giữa đồng thi thể, bị trọng thương nên bị khiêng đi cùng những xác chết khác. Lúc tỉnh lại, hắn lén lút tìm đến khu dân nghèo ở Kiến

Khang, làm nghề bện giày
rơm để sống qua ngày.

Dung Chỉ dù có thần thông
quảng đại thế nào, cũng
không thể ngờ được tên thị
vệ đó lại có tật nói mơ. Sai
lầm vì lý do này, hấn cũng
không có gì hối tiếc.

Sở Ngọc nhớ lại, trước đây
khi Dung Chỉ thăm dò thân
phận của nàng, đã từng nói

mình không hề tự nguyện ở lại phủ công chúa. Bây giờ nghĩ lại, hóa ra hẳn nói thật.

Lúc nghe tên thị vệ nói mơ trong căn nhà gỗ, lòng nàng chấn động. Nhưng đó chỉ là nói mơ, chưa chắc đã chính xác hoàn toàn. Tuy nàng nghi ngờ nhưng không biểu hiện ra ngoài, vì vậy có thể giấu diếm tất cả

mọi người.

Sau đó liên tục phát sinh nhiều biến cố, nên Sở Ngọc cứ trì hoãn không lật lại chuyện đó, đương nhiên còn có lý do cá nhân của chính bản thân nàng nữa. Bây giờ, nàng mới có thể nói chuyện thẳng thắn với Dung Chỉ.

Lắc lắc đầu, không suy

nghĩ sâu xa, Sở Ngọc tập trung hỏi vấn đề thứ hai mà nàng băn khoăn muốn biết: "Công chúa đối xử với người như vậy, vì sao người không giết nàng? Ngay cả không giết, ta thấy người không bị canh phòng cẩn mật, vì sao không chạy trốn? Đừng nói rằng người không biết đến những thủ đoạn đó. Thêm nữa, người đã biết ta không phải là

công chúa, không những không giết ta mà còn ở lại phủ công chúa như cũ là vì sao?"

Dù lúc đó Dung Chỉ trói gà không chặt, nhưng với trí tuệ mưu lược của hắ, Sở Ngọc tin hắ có thể làm những chuyện đó chẳng khó khăn gì. Trước là giả vờ thần phục Sơn Âm công chúa, khiến nàng ta lơ

lòng cảnh giác, sau đó giết người trốn thoát là việc quá dễ dàng.

Vì sao hắn không làm như vậy?

Hiện tại nàng tuyệt đối không cho là, lâu ngày ở bên Sơn Âm công chúa, Dung Chỉ đã nảy sinh tình cảm. Điều đó là hoàn toàn không thể!

QUYỀN 5

Chương 218: Hiệp thứ hai

Dung Chỉ im lặng. Đáp lại câu hỏi của nàng, chỉ có tiếng gió từ xa thổi lại.

Nàng ngược lên nhìn, bắt gặp đôi mắt đen thẳm của Dung Chỉ bao phủ một làn

sương mờ, dường như hắc không nhìn thấy nàng, mà đang chìm trong một cõi xa xăm nào đó. Một lúc sau, hắc mới thấp giọng hỏi: "Nàng đã sớm biết ta có mưu đồ, tận cùng có lẽ là hư tình giả ý, vì sao lại đánh đổi cơ hội về nhà để cứu ta?"

Nàng muốn gì?

Hắn quá am hiểu bày mưu tính kế, quá am hiểu chuyện so đo được mất, cũng có thói quen khổng chế toàn cục. Nhưng không ngờ được, Sở Ngọc đã biết lòng dạ hắn khó lường mà vẫn từ bỏ cơ hội trở về quý giá, để Thiên Như Kính cứu hắn.

Nàng nói, thời đại mà nàng sống rất hòa bình... Nàng

nói, nàng nhớ người thân
vô cùng...Ở lại, nàng có thể
được gì?

Dung Chỉ không phải không
biết đến tình yêu nam nữ,
tình thân, tình bằng hữu,
tình vợ chồng trên thế
gian. Hẳn biết rõ, nhưng
chẳng qua lý trí hẳn quá
kiên định, rất khó bị dao
động. Ngược lại, thậm chí
hẳn còn không chế, điều

khiến lợi dụng những
những tình cảm đó phục vụ
cho mục đích của mình.

Ví dụ như đối với Hoa
Thác, với Sở Ngọc.

Hay với Sơn Âm công chúa.

Bốn năm trước, ngẫu nhiên
Dung Chỉ gặp Sơn Âm công
chúa. Lúc đó nàng ấy vẫn
chỉ là cô thiếu nữ mười bốn

tuổi, tôn quý kiêu ngạo, vừa nhìn thấy hắc đã phải lòng.

Nhưng lúc đó, mặc dù biết đối phương là công chúa cao quý, hắc cũng không muốn phải diễn kịch. Dù sao hắc đã từng bước sắp xếp thế lực ở Nam triều, không cần cúi đầu trước bất kỳ ai cũng có thể đạt được mong muốn.

Nhưng Dung Chỉ không ngờ rằng, bởi vì gặp phải nữ tử này, số phận hắn sẽ thay đổi ngoài ý muốn.

Để có được hắn, Sơn Âm công chúa mời đến một người có biệt danh "Chó có hơi" với võ nghệ cao cường. Trình độ võ học của Dung Chỉ rất cao, có thể được hắn khen "võ nghệ

cao cường” là cực kỳ khó khăn, nhưng kẻ đó vẫn bị hấn đánh bại và giết chết. Để che giấu thực lực, hấn ngụy tạo cho kẻ kia chết vì trúng độc.

“Chớ có hỏi” tất nhiên là cao thủ hiểm gặp, nhưng Dung Chỉ chẳng hề sợ hãi. Dù ba, bốn kẻ như thế xuất hiện, với võ công và mưu kế của hấn vẫn có thể đối

phó dễ dàng. Nhưng vì “Chở có hỏi” chết, dẫn tới sự xuất hiện của sư phụ hắc, là Thiên Như Nguyệt.

“Chở có hỏi” là đồ đệ của Thiên Như Nguyệt, là sư huynh của Việt Tiệp Phi và Thiên Như Kính. Nếu hắc không chết, sẽ trở thành người kế thừa chiếc vòng. Vì hắc chết, Thiên Như Nguyệt muốn biết kẻ giết

hắn là ai, từ đó phát hiện ra Dung Chỉ, cùng với thân phận và toàn bộ mưu đồ của hắn.

Thiên Như Nguyệt đối phó với Dung Chỉ không phải để giúp Sơn Âm công chúa, mà vì chức trách hắn gánh vác. Với thủ đoạn vượt thời đại, Thiên Như Nguyệt rất cuộc dồn ép và đánh bại được Dung Chỉ.

Đúng lúc Thiên Như Nguyệt muốn giết Dung Chỉ, Sơn Âm công chúa chạy tới, cầu xin Thiên Như Nguyệt giao Dung Chỉ cho nàng. Thiên Như Nguyệt tuy chiến thắng, nhưng trong lòng hiểu rõ, nếu không nhờ chiếc vòng, e rằng hấn đã sớm rơi vào bẫy của Dung Chỉ không biết bao nhiêu lần. Tính tình hấn kiêu

ngạo cực đoan tàn ác, thắng lợi này không thể an ủi tự tôn bị Dung Chỉ đánh nát. Đáng lẽ, hắc phải giết Dung Chỉ để giải trừ hậu họa, nhưng vì muốn làm nhục đối thủ, hắc đã giao Dung Chỉ cho công chúa.

Dung Chỉ có được gần được. Sau khi nhập phủ, hắc mất một khoảng thời gian để dưỡng thương rồi

mới nghĩ cách thoát ra. Công chúa không yên tâm, sai canh phòng cẩn mật nhưng không hề ảnh hưởng đến việc Dung Chi thi triển thủ đoạn.

Dùng kế, hạ độc, giết người, đối với Dung Chi là chuyện bình thường như cơm bữa. Công chúa điều rất nhiều binh lính tới, cũng không thể ngăn cản hẳn.

Đúng lúc hắc sắp thoát ra,
Thiên Như Nguyệt lại xuất
hiện.

Sau đó, Dung Chỉ lại một
lần nữa đại bại. Để đề
phòng hắc chạy trốn, lần
này Thiên Như Nguyệt hạ
dược trên người hắc, khiến
cho cơ thể hắc suy kiệt,
thậm chí nhấc một vật
nặng cũng không làm nổi.
Không những thế, Dung

Chỉ còn bị yểm một loại
cấm chế kỳ quái, khiến cho
hắn không thể rời xa phủ
công chúa, càng không thể
làm hại công chúa Sơn Âm.

Cấm chế kỳ lạ đó là thể
nào, hắn không biết.
Nhưng Dung Chỉ đã từng
thử, chỉ cần có ý nghĩ làm
hại Sơn Âm công chúa, lập
tức đầu đau như muốn nứt
ra. Mà nếu hắn rời khỏi địa

giới thành Kiến Khang, cơ thể liên suy kiệt không thuốc nào chữa được.

Mục đích của Thiên Như Nguyệt là bẻ gãy mọi năng lực và sự kiêu hãnh của Dung Chỉ, khiến hắn chỉ có thể làm một trai lơ hèn mọn sống dưới sự che chở của Sơn Âm công chúa, thậm chí muốn báo thù nàng ấy cũng không được.

Nếu công chúa chết, thì
hắn sẽ chết theo.

Phá hủy sức khỏe, cướp
đoạt tự do, giẫm đạp tôn
nghiêm của hắn.

Thiên Như Nguyệt muốn
thấy Dung Chỉ oán hận,
đau khổ, bất lực, và cuối
cùng là tuyệt vọng.

Nếu là người khác rơi vào hoàn cảnh đó, e rằng đã sớm tìm đến cái chết, hoặc là sống trong đau đớn căm hận. Nhưng Dung Chỉ không như thế.

Không phải không khổ sở đau đớn, Dung Chỉ có khả năng chịu đựng cao hơn người khác, không có nghĩa là hẳn không biết đau. Nhưng nỗi thống khổ đó

nằm trong lòng bàn tay của
hắn, không lan tràn chệch
hướng, càng không ảnh
hưởng đến ý chí quyết tâm.

Hắn đã từng nói với Hoàn
Viễn: “Thế gian như lò lửa,
vạn vật chúng sinh tắm tối,
có ai không phải chịu đau
khổ dày vò”, không phải là
lời nói suông. Nhưng đau
khổ dày vò cũng là một loại
kinh nghiệm. Trên đời này,

có ai vĩnh viễn bất bại?
Dung Chỉ không phải là
người bị ảnh hưởng bởi
những điều vụn vặt.

Sức khỏe bị phá hủy, thì
sao?

Tự do bị cướp đoạt, thì
sao?

Tôn nghiêm bị giẫm đạp,
thì thế nào?

Dù đã trải qua tất cả những điều đó, ý chí Dung Chỉ vẫn vững vàng như núi, không thay đổi, không gì lay chuyển được. Dù bị chìm sâu trong bùn lầy tối tăm, hắc cũng không như mong muốn của Thiên Như Nguyệt, không cam chịu hay tuyệt vọng.

Nội tâm hắc kiên cường,

vượt lên trên thất cả.

Thắng thì vui vẻ, bại cũng ung dung.

Thiên Như Nguyệt không chỉ phá hủy sức lực của Dung Chi, mà còn cắt đứt đến tám phần các đầu mối mà hắn đã dày công xây dựng ở Nam triều. Thế cho nên, Dung Chi phải một lần nữa mưu tính.

Theo đó, hắn giao ước với Sơn Âm công chúa. Hắn sẽ không bỏ trốn, sẽ tình nguyện ở lại làm bạn bên cạnh nàng. Để đổi lại, nàng giao quyền lực khổng lồ chế ngự cho hắn, và đây chính là cơ sở để một lần nữa hắn bố trí mạng lưới.

Đó chính là toàn bộ nội tình câu chuyện.

Dung Chỉ không thể làm hại Sơn Âm công chúa, mà thậm chí phải tìm mọi cách để bảo vệ nàng. Không phải không muốn giết, mà là không thể. Chứ với bản tính lạnh lùng tàn nhẫn của hắn, sao lại có thể che chở cho một người con gái như thế?

Hắn ở phủ công chúa suốt

mấy năm qua. Sau đó, Sơn Âm công chúa biến mất, hẩn gặp Sở Ngọc.

Sở Ngọc đợi một hồi, không thấy hẩn trả lời, ý muốn biết được đáp án cũng dần phai nhạt. Nàng nhớ lúc trước Thiên Như Kính cứu Dung Chỉ, ngoài việc cho hẩn uống giải dược, còn yêu cầu nàng nằm cạnh hẩn, một quãng sáng màu

lam bao phủ cả hai người
bọn họ. Bây giờ nghĩ lại,
hắn là Dung Chỉ bị hạn chế
gì đó, khiến hắn không thể
làm những việc theo ý
muốn.

Biết những chuyện đó hay
không thì có ích gì? Tất cả
đều đã là quá khứ.

Sở Ngọc trong lòng thầm
cười tự giễu, bản thân

nàng vẫn có điều chưa
buông bỏ được. Đứng giữa
dám tuyết khá lâu, dù đã
mặc áo dày nhưng nàng
bắt đầu cảm thấy lạnh.
Thầm nghĩ: chết sớm siêu
sinh sớm, nàng nhìn Dung
Chỉ chăm chăm, nói rõ ràng
từng chữ một: “Còn vấn đề
cuối cùng!”

“Dung Chỉ, ta thích ngươi...
Vậy, ngươi có thích ta chút

nào không?" Thật ra, từ đầu chí cuối, nàng muốn hỏi Dung Chỉ nhất, chỉ là câu này mà thôi.

Đôi mắt nàng trong trẻo, nhìn thẳng không tránh né.

Dứt bỏ mọi thẹn thùng, chần chừ hay nghi ngại, như chưa bao giờ thẳng thắn thành khẩn đến thế, thoải mái hào phóng nói ra

tâm ý của mình: “Phải, ta thích người, vậy người có thích ta không?”

Chỉ đơn giản, thuần túy như lời thổ lộ của một cô bé.

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 5

Chương 219: Nếu đã vô tình

Sao có thể không thích hắn? Một người như vậy.

Ngoại hình của hắn là kiểu mà nàng ưa thích nhất. Không quá kiêu my ẻo lả như Liễu Sắc Mặc Hương,

cũng không vạm vỡ rắn rỏi như Việt Tiệp Phi. Một vẻ tuấn tú tao nhã, chỉ khe khẽ mỉm cười, là có thể làm mềm trái tim người khác.

Bị hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài là ấn tượng ban đầu. Ở gần hẳn lâu ngày, mới phát hiện ra đôi mắt hẩn kinh tâm động phách, sâu không lường được.

Khi trầm ngâm, khi mỉm cười, khi chăm chú nhìn người khác, cặp mắt hẩn đều có ma lực hút hồn.

Mới gặp thì tim đập thình thịch; ở gần thì vui vẻ; lúc đang hoang mang lo lắng, thấy hẩn là có thể bình ổn an tâm; lúc khiếp đảm có thể tìm thấy dũng khí nhờ hẩn; khi trò chuyện thì lạng lẽ phần khởi... Ngay cả lúc

đầu, khi nàng coi hắn là kẻ địch, vẫn không khỏi ngưỡng mộ phong thái, khí chất của hắn. Sau đó, từ vài câu nói của Thiên Như Kính, nàng dần dần tìm ra chân tướng sự việc năm đó, nhưng vẫn có chỗ nàng tự dối lòng mình, trong tiềm thức không muốn tin hắn là kẻ địch.

Dù ở trong tình cảnh nguy

hiếm, khốn đốn thế nào, hấn vẫn luôn trầm tĩnh ung dung như vậy. Sự ung dung đó nàng rất ngưỡng mộ, rất muốn học hỏi, hoặc nói cách khác là khiến nàng quý mến.

Còn có... còn có... Trong lòng thầm tìm thêm những lý do, đột nhiên Sở Ngọc không nhìn được bật cười. Còn có thể là lý do gì? Bởi

vì hấn là Dung Chỉ.

Sở Ngọc thích Dung Chỉ,
thích vô cùng.

“Ta thích người!”

“Phải, ta thích người!”

Dung Chỉ ngơ ngẩn nhìn Sở Ngọc. Ánh mắt nàng trong veo như dòng nước tinh khiết, như bầu trời không

một gợn mây, thẳng thẳng chân thành. Trong lòng như có thứ gì đó mềm mại dâng lên, nhưng vẻ mặt hần vẫn bình thản như trước. Nội tâm hần như có một bàn tay dần dần nắm chặt, đè nén mọi thứ trở về vị trí cũ. Lúc này, hần cần tuyệt đối tỉnh táo.

Dung Chỉ nghe thấy chính mình thông thả cất tiếng:

“Không! Không một chút nào!”

“Những lời nói trước đây, đều là lừa ta?”

“Phải, tất cả đều là lời nói dối!” Hắc sẽ không nhận lỗi, không khẩn cầu nàng tha thứ. Mọi trách nhiệm, hắc sẽ gánh hết. Nếu nàng oán hận, hãy cứ báo thù, hắc sẽ đợi.

Dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng nghe những lời này, Sở Ngọc vẫn cảm thấy thật khó khăn... Trái tim như bị ai đó châm kim, vết thương nhỏ thôi nhưng thật nhức nhối.

Sau đó nàng nhắm mắt lại, cực kỳ tiêu sái, như trút được gánh nặng, mỉm cười: "Đa tạ!" Dù khó khăn, nàng

vẫn phải cảm ơn Dung Chi,
đã giúp nàng cắt đứt
những sợi tơ cuối cùng.

Dung Chi là kẻ không thích
hợp với tình yêu. Hắn quá
lý trí, mà tình yêu không
phải là thứ tình cảm lý tính.
Hắn luôn bình tĩnh ung
dung khổng chế toàn cục,
làm sao có thể vì một ai đó
mà tim lạc nhịp?

Nếu bởi Dung Chỉ thù hận công chúa, hay bởi một lý do nào khác, thì nàng còn có hi vọng thay đổi tình thế. Nhưng tất cả đều không phải! Hãn chỉ là... không có tình cảm.

Ban đầu nàng thích hãn là bởi sự ung dung, còn nay, có thể cắt đứt tình cảm cũng bởi hãn quá ung dung.

Phản ứng của Sở Ngọc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Dung Chỉ. Dù sao hắn cũng đã nói dối, biểu hiện giả dối lừa gạt nàng, khiến nàng dành tình cảm cho hắn, điều này hắn không phủ nhận. Bởi vậy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đón cơn phản nộ của nàng. Dù sao người oán hận hắn cũng không ít,

thêm một người là nàng
cũng chẳng hề gì.

Nhưng không!

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở
một hơi, nhìn về phía xa,
hướng mà Hoa Thác rời đi
nay đã bị tuyết phủ trắng
xóa, không còn nhìn thấy
chấm đỏ nữa. Nàng khác
Hoa Thác. Hoa Thác tính
tình cương liệt như lửa, khi

biết mình bị lừa gạt, thậm chí phản bội, tình cảm quý mến sâu nặng chuyển thành oán hận ngợp trời, chọn cách thức kịch liệt nhất để thể hiện.

Nhưng nàng thì khác. Dù đau khổ đến đâu, nàng cũng không biết phản nộ quát mắng, càng không biết nguyên rủa đối phương. Bởi vì cách đó,

ngoại trừ nói cho hả dạ thì không có tác dụng gì khác.

Sở Ngọc nhìn về phía đường chân trời bát ngát, đáy lòng khoan khoái hơn rất nhiều, thầm nghĩ: đã trì hoãn lâu như vậy, cũng đến lúc đi rồi! Bỗng nàng nghe thấy tiếng Dung Chỉ có chút chần chừ: “Nàng không hận ta sao?”

Vì sao nàng lại phản ứng bình tĩnh như vậy? Vì sao trong đáy mắt nàng không có chút nào oán hận?

Sở Ngọc nhìn hẩn, nhìn thật chăm chú, một lúc sau mới cất tiếng: “Dung Chi, ta không hận ngươi!”

Dừng một chút, nàng khe khẽ mỉm cười. Nụ cười tuy hơi gượng gạo, nhưng khóe

mắt lại thật sự vui vẻ tươi
tắn: “Ta cũng sẽ không báo
thù người!” Nàng thở dài
thật dài, hơi hơi ai oán: “Ta
cảm thấy mình thật xui
xẻo! Lúc trước đang ngồi
trên máy bay thì bị tai nạn
chết, rất không dễ dàng gì
có cơ hội sống lại, kết quả
là nhập vào cơ thể một
công chúa chẳng ra gì.
Muốn thay nàng giải quyết
những rối ren triều chính,

thì không bao lâu, hoàng đế bị lật đổ, sau đó..."
Tiếng nàng bỗng nhiên nhỏ khẽ, thật mềm nhẹ "Lần đầu tiên thích một người, lại thích sai người..."

"Nhưng mà, Dung Chỉ!"
Nàng hơi hơi hếch cằm lên, nhìn hắn với vẻ quả quyết "Đừng, người đừng có coi thường ta! Ta thích người, là do ta tình nguyện. Người

làm những việc không tốt đẹp gì, nhưng đặt mình ở hoàn cảnh của người, ta có thể lý giải được. Ta đã kế thừa thân phận của công chúa, thì giúp nàng ấy chống đỡ việc triều chính cũng là điều nên làm!"

Không thể phủ nhận, sau khi phát hiện ra Sở Ngọc không phải Sơn Âm công chúa nhưng lại chiếm cơ

thể của nàng ấy, vì an toàn của bản thân, Dung Chỉ đã cố ý khơi gợi tình cảm của nàng, ví dụ như đàn khúc "Phượng cầu hoàng", hay là hứa hẹn sẽ vĩnh viễn không rời đi. Nhưng cho dù hẳn không làm những điều đó, sớm muộn gì nàng cũng sẽ thích Dung Chỉ, chỉ khác nhau về thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Nàng thích hấn, không phải bởi vì hấn có thể đền đáp cho nàng bao nhiêu. Tình yêu không phải là hàng hóa trao đổi, đưa ra thứ này phải thu về được thứ kia. Nàng thích hấn, chỉ bởi vì hấn là Dung Chi.

Sở Ngọc nhìn hấn, ánh mắt trong trẻo, nói rõ ràng từng chữ một: “Thích người, là ta tự nguyện. Đánh đổi cơ

hội về nhà để cứu người, cũng là ta tự nguyện. Hôm nay chấm dứt tất cả với người, vẫn là ta tự nguyện.” Ánh mắt nàng trong vắt như nước, nhưng lại phảng phất ý chí cực kỳ sắc bén “Ta không cầu xin người điều gì, cũng không nghĩ dùng tình cảm của mình để trao đổi lấy thứ gì. Thích người là chuyện của ta, rời xa người cũng là

chuyện của riêng ta!”

“Người không thích ta, vậy thì ta không thích người nữa, chỉ đơn giản vậy thôi!”

Tiếng nàng vốn khe khẽ mềm mại, nhưng lúc này lại nghe âm vang rần rỏi như tiếng ngọc, mỗi âm điệu là một lời đoạn tuyệt mỹ lệ.

Giống như bị một cơn sóng khổng lồ đánh ập xuống, Dung Chỉ bỗng nhiên cảm thấy choáng váng.

Có phải ánh mắt trời quá chói mắt?

Không, là người thiếu nữ trước mặt này... quá chói mắt.

Hắn có thể nhìn thấu rất

nhieu người. Nhưng đến bây giờ mới phát hiện ra, hấn chưa từng thực sự nhìn thấu Sở Ngọc.

Từ trước đến nay hấn không biết, nàng là người như vậy.

Thản nhiên nói thích, thản nhiên nói đau lòng, thản nhiên nói gánh vác, thản nhiên nói yêu rồi lại buông

tay, tự do tiêu sái như thế.

Khác Sơn Âm công chúa,
khác tất cả những người
mà hắn từng gặp.

Từ bỏ thứ quý giá nhất, lại
không mong đổi lấy cái gì.
Có lúc, nàng làm những
việc mà người khác cho là
rất ngốc, nhưng không ai
biết rằng, nàng chỉ thành
thật, kiên định đối diện với

chính trái tim mình.

Dung Chi lần đầu tiên phát hiện, bản thân mình thể nhưng lại có lúc rung động. Ngay cả lúc trước, khi nghe được thân phận thật sự của Sở Ngọc, hắn cũng chưa từng kinh ngạc như thế. Trong hắn, dường như có thứ gì đó va chạm, lại có thứ gì chậm rãi vỡ vụn.

Rốt cuộc hăn đã nhìn lầm người. Nàng và công chúa, hoàn toàn khác nhau.

Thật ra, hăn và công chúa khá giống nhau, đều là kiểu người khi bỏ ra thứ gì thì nhất định đòi phải được đền đáp. Bọn họ làm bất cứ việc gì cũng đều có mục đích, có điều kiện. Nhưng Sở Ngọc thì khác.

Người thiếu nữ kiên định,
mềm mại, phóng khoáng,
ôn hòa, tâm hồn trong vắt
như suối nguồn tinh khiết.
Nàng thích, cũng rất quang
mình tiêu sái. Xác định
thích là thích, nếu bị cự
tuyệt, cũng không hề oán
hận.

Nàng chân thành nhưng
không quẩn quýt si mê,
nàng thích không tính toán,

nàng buông tay cũng tiêu
sái như thế.

Sao lại có một người như
vậy trên đời?

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 5

Chương 220: ...Thì ta từ bỏ

Cứ kiên trì không tính toán được mất, không đạt được gì cũng chẳng sao, nàng biết rõ việc tổn hại đến ích lợi của mình, nhưng đã muốn làm là nhất định làm bằng được.

Có lẽ trong mắt nhiều người khôn ngoan, Sở Ngọc là kẻ ngốc. Nhưng bản thân nàng thấy như thế chẳng sao. Nếu bất cứ chuyện gì cũng tính toán lợi hại rõ ràng rành mạch, thì nàng sẽ không còn là Sở Ngọc, mà là Dung Chỉ.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc, lâm vào trầm mặc.

Nàng có thể theo hấn nhảy xuống vách núi cheo leo, có thể vì cứu hấn mà từ bỏ cơ hội về nhà, gặp lại người thân. Nhưng sau khi trả giá tất cả, nàng lại có thể tiêu sái bút ra mà lui, hoàn toàn không vướng bận.

Buông tay không phải là chuyện đơn giản. Tình yêu là một canh bạc lớn, có

người “được ăn cả”, có kẻ “ngã về không”. Bỏ ra càng nhiều, càng không cam tâm không thu hoạch được gì. Chuyện cầm lên được, buông xuống được không phải ai cũng có thể làm, cần có tâm tính kiên nghị quả quyết, và đại trí tuệ thấu tỏ lạc quan.

Dung Chỉ cho rằng Sở Ngọc sẽ yêu cầu điều gì đó,

không phải là suy nghĩ theo hướng tiêu cực về lòng người. Hắn chỉ suy đoán theo lẽ thường: đã dành tình cảm nhiều như thế, mấy ai có thể buông tay không cần toan tính?

Hóa ra không phải ai cũng như hắn, dùng lý tính để cân đong đo đếm và xử lý mọi việc.

Tình cảm không phải mệnh đề số học, hai trừ một bằng một, muốn trừ là trừ đi ngay được. Với tình cảm sâu nặng như thế, phải kiên quyết đến mức nào mới có thể chấm dứt triệt để?

Hắn không thể hiểu được, cũng không thể tính nổi.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ khẽ

mỉm cười, bội kiểm trong tay bỗng giơ lên, hướng về phía cổ mình. Động tác của nàng rất bất ngờ, vốn dĩ nhìn nàng không hề giống người có ý tự sát, vậy mà bây giờ lại tiến hành một cách dứt khoát.

Thấy nàng như thế, Dung Chỉ đột nhiên cả kinh, định bước tới ngăn cản. Nhưng lúc này thể lực hẳn vẫn suy

kiệt, vừa nhấc chân thì đầu gối như nhũn ra, Một gối quỳ xuống, hẳn chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Ngọc đưa kiếm lên cổ.

Sở Ngọc nhìn Dung Chi, nháy mắt mấy cái, lập tức khóe miệng khẽ cong lên bí hiểm. Nàng mỉm cười trêu chọc hẳn: “Người quỳ trước mặt ta làm gì? Miễn lễ, bình thân!” Vừa nói, nàng vừa

rút búi tóc, cả mái tóc dài
xõa xuống.

Lúc nàng đến với thời đại
này, mái tóc của Sơn Âm
công chúa quá dài. Đã từng
cắt đi, nhưng mấy tháng
sau tóc lại dài ra. Mái tóc
mềm mại xõa xuống bờ vai,
nàng cầm một lọn tóc, giơ
kiếm lên cắt.

Sợi tóc là sợi tình, nàng

muốn cắt tóc để thể hiện quyết tâm dứt tình.

Nhưng...một lát sau, phát sinh sự cố nhỏ nhỏ ngoài ý muốn...

Sở Ngọc một tay cầm tóc, một tay cầm kiếm dùng lực cửa kéo giăng co. Nhưng cửa qua cửa lại mấy lần, nàng phát hiện ra mình đã đánh giá quá cao độ sắc

bén của cây kiếm này. Đừng nói là giết người, cắt vài cọng tóc thôi cũng rất mất sức. Cưa lâu như vậy mà mới đứt được có hơn mười cọng.

Có phải tại lọn tóc dày quá không nhỉ? Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi chia nhỏ nắm tóc trên tay ra. Vốn dĩ nàng cầm một lọn tóc khoảng hơn trăm sợi, nhưng bây

giờ chia ra chỉ còn khoảng hai, ba mươi sợi thôi...

Sở Ngọc hài lòng nghi, vung kiếm lên chém xuống, hi vọng lần này có thể một kiếm chặt đứt.

“Á!” Kiếm còn chưa chạm đến tóc, Sở Ngọc đã cảm thấy da đầu đau đớn như có ai túm tóc nàng mà kéo. Nhìn kỹ, thì ra vừa rồi lúc

chia nhỏ lọn tóc, nàng không cẩn thận để dây tua rua ở chuôi kiếm quấn vào tóc. Búi tóc của nàng khá phức tạp, lúc tháo ra khiến cho tóc hơi bị rối, bây giờ càng rối tung không tài nào gỡ được.

Sở Ngọc muốn gỡ tóc thật nhanh, nhưng phần tóc rối nhiều nhất ở sau gáy, nàng vừa quay đầu là kiếm cũng

chuyển động theo, lại càng khó gỡ.

Sở Ngọc vừa đau vừa xấu hổ. Vốn dĩ nàng muốn đùa giỡn Dung Chỉ một phen, thể hiện thật lãnh khốc trước mặt hắn, tỏ vẻ ta đây không lưu luyến gì nữa, người không thích ta thì ta còn quý trọng gì người? Kết quả vì nghiệp vụ chưa thông thạo, lại gây ra sự cố

ngoài ý muốn.

Dung Chỉ đang cảm thấy lạnh buốt đến tận đáy lòng, nhìn thấy bộ dạng này của Sở Ngọc cũng không khỏi phì cười. Hắn điều khí trong khoảnh khắc, rồi đứng dậy bước tới: “Công chúa, để ta giúp nàng!”

Sở Ngọc bị tóc kéo nghiêng đầu, khóe mắt nhìn thấy

thấp thoáng bóng áo trắng đến bên cạnh, rồi một bàn tay vòng ra phía sau, nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên. Cả người nàng cứng ngắc, nhưng rất nhanh chóng bình tĩnh lại, để mặc cho Dung Chỉ giúp đỡ.

Dung Chỉ đón lấy kiếm trên tay Sở Ngọc, khẽ xoay mũi kiếm, dùng một lực vừa phải chặt đứt chỗ rồi. Hắn

liếc nhìn nàng. Người thiếu nữ vừa nãy phát biểu hùng hồn với hấn, bây giờ cả khuôn mặt đỏ bừng, phần vì đau, phần vì thẹn. Khóe mắt lấp lánh trong veo, làn môi mím chặt đến mức trắng bệch, thể nhưng trông lại rất...dễ thương.

Hấn biết nàng vốn không phải kiểu con gái mạnh mẽ hào sảng. Nếu nàng là một

cô gái mạnh mẽ, thì làm gì có hành vi buồn cười này! Nhưng vì nàng không phải, cũng chính bởi như thế, nên một chuyện nhỏ nàng làm mới có thể khiến hấn chấn động.

Dung Chi chớp chớp mắt, bàn tay đang gỡ tóc cho nàng bỗng dừng lại. Trong lồng ngực, dường như có thứ gì đó mềm mại nhẹ

nhàng, theo vết nứt lạng lẽ
chui vào.

Giống như bây giờ, một sợi
tóc dài lạng lẽ rơi vào tay
áo hắn.

Ôi... ôi...xấu hổ quá! Sở
Ngọc nước mắt lưng tròng
nghĩ. Trước kia xem tiểu
thuyết và phim truyền
hình, thấy hình ảnh các mỹ
nữ cắt tóc đứt tình, sau đó

vung tay áo mà đi thật
hoành tráng, thật “khốc”.
Không dễ dàng gì mới đến
phiên nàng được làm một
lần, cuối cùng lại để cho
Dung Chỉ chế giễu.

Trước mắt là sương mù
mênh mông, nhưng góc áo
trắng bên cạnh nàng vẫn
tươi sáng, thanh tao như
thế, dường như muốn khắc
sâu vào tâm trí nàng. Tuy

ngoài miệng là hoàn toàn từ bỏ, nhưng đâu có dễ dàng nói dứt là dứt được. Hắn ở quá gần, bên tai còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn, dù không muốn, nhưng tim nàng vẫn đập rộn lên.

Dung Chỉ buông tầm mắt, thu lại tay, lùi ra hai bước, dừng một hồi rồi thấp giọng nói: “Được rồi!”

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, cầm chiếc kiếm đã không còn quấn lấy tóc mình nữa. Trong lòng hạ quyết tâm, nàng liền hướng về phía Dung Chỉ, hai tay ôm quyền rất có khí thế giang hồ: “Đã như vậy, chúng ta cũng nên chia tay ở đây. Non xanh nước biếc, không hẹn ngày gặp lại!” Trong lòng nàng cảm thấy hơi

mất mát. Nếu vừa rồi có thể cắt phăng lọn tóc, ném xuống đất rồi nói những lời này, thì có vẻ rất khốc liệt, rất có khí thế. Nhưng bây giờ chỉ vớt vát được chút mặt mũi mà thôi!

Nói xong, Sở Ngọc bước nhanh trở về, chạy đến bên Hoàn Viễn. Rồi nàng gọi mọi người lên xe, bảo A Man nhanh chóng đánh xe

rời đi.

Trong khoang xe rộng rãi chỉ có ba người ngồi: Sở Ngọc, Hoàn Viễn và Ấu Lam tội nghiệp đang khép nép ở một góc, A Man và Lưu Tang ngồi phía trước. Vốn dĩ nhiều người như vậy rời khỏi thành Kiến Khang, chỉ qua một đêm mà rơi rụng còn thế này. Sở Ngọc đã lấy lại bình tĩnh, thậm

ngĩ: thật giống như gió
thổi mây tan, không khỏi
có chút ảm đạm.

Ngước mắt lên, bắt gặp
ánh mắt lo lắng của Hoàn
Viễn, nàng mỉm cười:
“Người làm sao vậy? Không
dễ dàng gì ta mới thoát
khỏi bể khổ, người phải
mừng cho ta mới đúng
chứ!...” Giọng dần trở nên
yếu ớt, Sở Ngọc thở dài:

“Ta thừa nhận, mình vẫn còn một chút dư tình chưa dứt. Dù sao từ bỏ cũng không phải là chuyện dễ dàng... Nhưng bây giờ ta đã hết hi vọng, chỉ cần thời gian như nước chảy đá mòn, trên đời này có điều gì là không thể quên lãng?”

Thời gian là vực sâu đáng sợ, có thể nhấn chìm hết thảy.

Hoàn Viễn nhìn nàng thật kỹ. Khóe mắt nàng tuy hơi ướn, nhưng hàng lông mày giãn ra thấu suốt, thoải mái. Biết nàng nói thật, hẳn cũng không muốn ở lâu thêm chỗ này nữa: “Công chúa... Sở Ngọc, nàng có dự tính gì không?”

Sở Ngọc ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta cũng chưa biết nên đi

về hướng nào, theo người thì sao?"

Hoàn Viễn hơi trầm ngâm: "Hôm nay xảy ra chuyện giữa chúng ta và Tông Việt, e rằng hãn sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta. Hay là đi về phía bắc đi, ở đó không có người biết công... Sở Ngọc nàng, thế nào?" Lúc trước hãn bố trí đường lui cho mình cũng

chủ yếu ở phía bắc, là nơi
mà Nam triều không thể
vươn tay đến.

Sở Ngọc không chút chần
chừ tiếp lời: “Được, theo
như ý người, đi Bắc Ngụy!”

Đi thôi! Đi Bắc Ngụy!

Chương 221: Cùng chung đích đến

Đợi cho đến khi xe ngựa của Sở Ngọc chạy xa, Dung Chỉ mới cất bước.

Vừa nãy hai người “kiếm chỗ nói chuyện”, Mặc Hương không được phép đi

theo. Thấy Dung Chỉ bình yên trở về, hấn vội vàng chạy tới: “Công tử, bây giờ chúng ta ứng phó ra sao?”

Dung Chỉ thu hồi tinh thần hơi phiêu diêu này giờ, thầm nghĩ: thế cục Nam triều hiện giờ rối loạn, lại không theo hướng mà hấn mong muốn. Lúc này nếu phát binh từ địa phương thì không thể địch lại quân đội

ở Kiến Khang, chắc chắn thất bại.

Hơn nữa, bây giờ hãn không cần lợi dụng cục diện rối loạn này nữa.

Cục diện tổng thể giống như một bàn cờ, đã bị Hoa Thác xáo trộn lung tung, bây giờ không biết Dung Chỉ hãn còn lại bao nhiêu quân cờ dùng được.

Hơi trầm ngâm, hần cất tiếng: “Bây giờ chúng ta dừng tạm ở đây. Mặc Hương, người và Vũ Văn Hùng hãy mang thư của ta đi liên lạc với người của mình ở các nơi, xem còn bao nhiêu người có thể dùng được!”

Dung Chỉ vừa giơ tay lên, bỗng cảm thấy cả người

cạn kiệt sức lực, cơ hồ như muốn ngã khụy xuống. Vừa rồi hẳn chỉ vì giao đấu với Hoa Thác nên kiệt sức, nhưng để cẩn thận, vẫn phải phong bế mạch lại.

Mặc Hương thấy Dung Chỉ tự nhiên lại bắt mạch chính mình, lo lắng hỏi: “Công tử sao thế?”

Dung Chỉ buông tay ra, lắc

đầu: “Không sao!”

Nói rồi hấn quay sang Vũ Văn Hùng: “Người đưa đội hắc kỵ ra khỏi Giang Lăng, chắc chắn gây sự chú ý của nhiều người, như vậy đã đánh mất một cứ điểm là Giang Lăng. Đó là sai lầm, nhưng người vì cứu ta, và quả thật đã cứu được ta...” Dung Chỉ khẽ mỉm cười “Ưu điểm bù cho khuyết

điểm. Công lớn hơn tội, vì vậy sẽ thưởng cho các người được trở về quê hương, thế nào?" Phía Giang Lăng, mất thì cũng mất rồi. Người chơi cờ giỏi sẽ không vì mất một quân cờ mà băn khoăn quá nhiều.

Khuôn mặt Vũ Văn Hùng vừa sợ hãi vừa mừng vui. Hắn quỳ một gối xuống:

“Đa tạ công tử!”

Dung Chỉ quay đầu lại, đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phương bắc xa xăm: “Sau khi chuẩn bị xong xuôi ở Nam triều, chúng ta sẽ về Bắc Ngụy!” Hơn bốn năm xa cách, không biết mọi người có được bình an?

Phía xa, tuyết phủ tầng tầng lớp lớp như mây đùn

ở chân trời.

***

Một ngày mùa đông, Giang Lăng cũng phủ tuyết trắng xóa.

Hà Tập ra lệnh dừng xe rồi bước xuống. Từ trong khoang xe ấm áp bước ra, tiếp xúc với không khí lạnh giá, cả người hấn run lên.

Trên người là áo lông cáo dày mịn quý giá, Hà Tập đứng lại, ngược mắt nhìn chung quanh. Nhìn ngôi nhà trúc sơ sài giữa rừng, hẳn không khỏi nhú mày.

“Có đúng nơi này không?”

Hà Tập quay lại hỏi người hầu, tên hầu kính cẩn đáp: “Dạ, tiểu nhân đã tìm

người hỏi kỹ, nhà họ Quan ở ngoại thành Giang Lăng, đúng là nhà này!”

Nghe người hầu đáp lời, Hà Tập nhíu mày, một lần nữa nhìn khắp lượt gian nhà trúc, nhưng rồi vẫn thử bước vào.

Hai gian nhà trúc song song, được cất từ loại trúc thường của phương nam.

Nhưng tay nghề dựng nhà không tinh tế lắm, có lẽ người cất nhà chỉ quan tâm việc ở sao cho thoải mái, mà không để ý nhiều đến tính thẩm mỹ. Ngôi nhà nhìn bề ngoài rất thô kệch, tất nhiên là khiến Hà Tập chướng mắt.

Người hầu tiến lên gõ cửa, một lúc sau, từ trong phòng truyền ra giọng điệu

lười nhác: “Người tới là ai?”

Hà Tập hơi chần chừ, rồi hắng giọng, chậm rãi nói: “Người thừa kế họ Hà!”

Một lát sau, trong phòng lại truyền ra âm thanh hơi miễn cưỡng: “Cửa không khóa, một mình người vào đi!”

Hà Tập khẽ hất hàm, người

hầu đẩy cửa ra. Dặn người hầu đứng đợi bên ngoài, Hà Tập lặng lẽ bước vào. Cửa phía sau lưng khép lại.

Bước vào, Hà Tập quét mắt một lượt tất cả quang cảnh trong phòng. Phòng tuy không rộng rãi, nhưng vì ít đồ đạc nên cũng không thấy chật chội. Ở góc tường có mấy chiếc hòm, phía đối diện là một giường

trúc thấp, trên có một bếp lò nhỏ đang ủ một bầu rượu. Mà dưới đất ngay cạnh đó là mấy đĩa thức ăn trông khá ngon miệng.

Chủ nhân của căn phòng đang nằm trên giường, một tay cầm chén rượu, tay kia thì cầm đũa gắp đồ ăn, bộ dạng rất nhàn nhã. Nghe tiếng Hà Tập bước vào, hắn cũng không hề ngồi dậy,

vẫn nằm thoải mái uống
rượu dùng bữa.

Hà Tập vừa nhìn thấy đối
phương liền giật mình vì
người này còn rất trẻ,
nhưng rất nhanh chóng
chú ý đến một vấn đề
khác: “Người... không nhìn
được?” Người kia nằm
nhắm mắt, nhưng động tác
rất nhanh nhẹn chính xác,
bình thường khó có thể

nhận ra là người mù.

Người đó cười cười: “Quả thật ta không nhìn thấy gì. Thế nào? Hà công tử, trước khi tới, người không nghe ngóng xem ta là người thế nào sao?”

Hà Tập ngẫm nghĩ, rồi rút trong người ra nửa miếng ngọc bội. Miếng ngọc bội hình như bị bẻ đôi, chỗ bị

bẻ không bằng phẳng. Hấn chỉ cầm miếng ngọc bằng ngón cái và ngón trỏ, mở miệng: “Trưởng bối trong nhà từng dặn ta, năm đó đã ban ơn cho một người. Nếu sau này có chuyện gì cần nhờ, có thể cầm miếng ngọc bội này đến thành Giang Lăng, tìm một người họ Quan!”

Người đang nằm trong

phòng bỗng nhếch khóe miệng, gương mặt hiện vẻ kỳ dị. Hắn đặt chén đĩa xuống, lúc này mới ngồi dậy xuống giường. Hắn không mang giày, cứ thế đi chân trần. Mặc dù trong phòng có đốt lò sưởi, nhưng hơi ấm ít ỏi không đủ để xua đi cái giá rét mùa đông. Hắn vừa bước, vừa chậm rãi nói: “Ta đúng là họ Quan, tên là Quan

Thương Hải!”

Lúc này Hà Tập mới nhận ra, người kia chỉ mặc một áo mỏng mà hình như không thấy rét.

Quan Thương Hải đến chỗ hòm xiểng, vừa mở ra lục tung lên, vừa lăm bắm trong miệng. Hà Tập nghe loáng thoáng hình như là “Phiền toái!” “Lão đầu đáng

chết!” “Không được yên thân!”..., nhưng không rõ ràng lắm

Hắn tìm kiếm một hồi, mới lấy ra được nửa miếng ngọc bội, đứng dậy bước tới ghép với miếng ngọc của Hà Tập. Hai nửa trùng khít hoàn toàn.

Hà Tập hơi ngây ngẩn. Rõ ràng là Quan Thương Hải

nhắm mắt, nhưng lúc ghép hai mảnh ngọc bội, động tác gọn gàng chính xác. Hắn thật sự không nhìn thấy sao?

“Đúng là người!” Quan Thương Hải nói điềm đậm, cầm lấy nửa khối ngọc trên tay Hà Tập “Người nhận ơn mà người nói, là phụ thân của ta. Bây giờ ông ấy đã tạ thế, ta là con tất nhiên

phải gánh vác lời hứa của
phụ thân!” Hắc cầm hai
miếng ngọc bội, song
chưởng hợp lại. Trước ánh
mắt kinh hãi của Hà Tập,
hai miếng ngọc thạch nổi
liền rồi vỡ vụn thành
những mảnh nhỏ, rơi trên
sàn trúc tạo nên những tiếng
vang khe khẽ.

Vừa rồi còn đang băn
khoăn không biết Quan

Thương Hải có mù thật không, bây giờ Hà Tập bị hành động này làm cho chấn động. Đôi tay người kia trông rất bình thường, vậy mà chỉ cần khẽ vung lên là miếng ngọc nát vụn.

Trong lúc Hà Tập vẫn còn kinh hãi không thốt nên lời, Quan Thương Hải lại ngồi xuống giường trúc, bàn tay vừa đập vụn sắt đá nhẹ

nhàng nâng chén rượu lên, từ tốn cất tiếng: “Nói đi, người muốn gì? Món nợ ân tình của phụ thân, chỉ cần ta có thể làm được, thì nhất định sẽ làm!”

Hà Tập phục hồi lại tinh thần, ngẩn rặng nói: “Ta muốn người thay ta giết một người!” Bên ngoài thông báo chính thức, người đó đã chết. Nhưng

những người trong cuộc
đều rõ, người đó hiện giờ
vẫn còn sống, không biết
đang ung dung thoải mái ở
phương trời nào.

Chỉ cần người đó còn sống
một ngày, cái gai nhọn
trong lòng hẳn vẫn chưa
được nhổ.

“Người nào?”

“Lưu Sở Ngọc!” Thê tử của
hắn, cũng là người mà hắn
căm hận nhất.

QUYỂN 5

Chương 222: Ván cờ

Thương Hải đi một mình trên con đường thiên lý nam bắc.

Từ phía nam đi ngược lên phía bắc.

Trời đêm không trăng

không sao, mặt đất tuyết phủ, nay cũng bao trùm một màu tối sẫm. Bên đường, những nhánh cây khẳng khiu đan xen chằng chịt, tạo thành những mảng đen ngòm, phía xa là mặt đất nhấp nhô không bằng phẳng.

Quan Thương Hải đi một mình chậm rãi, mỗi bước chân lún thật sâu trong

mặt tuyết. Sau lưng hấn, cả chuỗi dấu chân sâu đến nửa thước, bị gió thổi mang theo tuyết liên tục lấp đầy.

Gió bắc lạnh thấu xương, thổi thốc từng đợt như dao sắc cứa sâu vào da thịt. Nhưng trên gương mặt Quan Thương Hải là sự ung dung vui vẻ. Hấn nhắm hai mắt, khóe miệng mang ý cười nhàn nhạt, dường như

đang bước trên cỏ xanh
giữa ngày xuân tươi đẹp.

Hắn đã đi một ngày một
đêm, vẫn chưa thấy mệt.
Trên người hắn mặc quần
áo đơn bạc, lưng đeo cần
câu. Quần áo là vải bố
xoàng xính, cần câu cũng
bằng gậy trúc thường.

Hắn không nhìn thấy giá
rét, đêm tối, và trong lòng

cũng không có giá rét, đêm tối.

Ở phía chân trời, nơi bầu trời và mặt đất giao thoa, bóng đêm và ánh tuyết hỗn độn cùng một chỗ, bắt đầu hé ra những tia sáng chói lọi, như rạch ngang nền tuyết u ám.

Quan Thương Hải không nhìn thấy, nhưng hẳn vẫn

dừng bước, hướng về phía trước.

Bởi vì ở giữa đường, cách hẵn khoảng hơn mười trượng, có một người đang ngồi. Nếu hẵn muốn đi tiếp, phải vượt qua người này.

Đó là một người chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, tóc đen như mực, dung

mạo tuấn tú, phong thái
cao nhã. Hắn mặc áo lông
cáo dày, cũng trắng mịn
như tuyết, gương mặt tái
nhợt.

Người kia thấy Quan
Thương Hải dừng bước,
khẽ mỉm cười cất lời: “Nghe
nói huynh tái xuất giang
hồ, ta đặc biệt ở chỗ này
đón huynh!”

Trên mặt Quan Thương Hải hiện ý cười lãnh đạm: “Hóa ra là ngươi! Tuy cảm giác không giống so với lúc trước, nhưng trừ ngươi ra, làm gì có ai chặn đường ta vào lúc này!”

“Dung Chỉ sư đệ!”

“Thương Hải sư huynh!”

Hai người gọi nhau, nhưng

ngữ khí không hề thân thiết hữu hảo, mà chỉ thấy bình thản lạnh lùng.

Dung Chỉ tuy vẫn mỉm cười, nhưng nhìn Quan Thương Hải với ánh mắt sâu thẳm thẳm, không chút nào rời mắt. Quan Thương Hải cũng cười, nhưng hơi nghiêng đầu, đưa tai về phía Dung Chỉ. Cảm giác của hắn cực kỳ mất tuệ,

xưa nay chỉ cần cảm nhận dòng khí chuyển động là có thể phán đoán tình hình chung quanh. Nhưng lúc này hẳn lại phải chăm chú "nghe" Dung Chỉ.

Bọn họ vốn là huynh đệ đồng môn, đều biết rõ về năng lực xuất chúng của đối phương. Bốn năm không gặp, không biết là có địch ý hay không, cứ cần

thận đề phòng vẫn hơn.

Dung Chỉ là người bỏ phòng bị đầu tiên. Hấn đưa tay quét lớp tuyết mỏng trước mặt, để lộ ra một bàn cờ gỗ phía dưới: "Ta đã đợi ở đây một canh giờ, muốn đánh với sư huynh một ván. Bốn năm không gặp, không biết tay cờ của sư huynh có tiến bộ chút nào không?"

Quan Thương Hải mỉm cười: “Dung Chỉ sư đệ thật có lòng!” Nói rồi hấn cỡi cưỡi câu trên lưng xuống, ngồi sang phía bên kia của bàn cờ.

Dung Chỉ lấy từ phía sau ra hai hộp cờ đen, trắng, để bên cạnh bàn cờ. Quan Thương Hải lấy quân trắng, Dung Chỉ lấy quân đen,

Thương Quan Hải đi nước đầu tiên.

Hai người ngồi đối diện. Trên bàn cờ, những con cờ đen trắng lẫn lộn, đan xen chằng chịt, nhưng ẩn chứa trong đó là sát cơ sắc bén. Lúc bộc lộ, lúc giấu diếm, ý sát phạt sinh tử theo những quân cờ tràn ra theo bốn phương tám hướng.

Nắng sớm đã lên. Giữa không trung buốt giá, vầng thái dương mang theo hơi ấm lên cao dần. Lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, Quan Thương Hải nhặt một quân cờ trắng lên, bao quát bàn cờ một hồi, rồi thở dài nhận thua: “Khả năng chơi cờ của sư đệ đã khá hơn trước rồi! Chắc hẳn bốn năm qua đã bày mưu tính kế không ít!”

Ván cờ chưa kết thúc. Hắc đang ở thế yếu, nếu kéo dài thêm vẫn có cơ hội lật ngược tình thế mỏng manh, nhưng Quan Thương Hải không muốn kiên nhẫn cố gắng thêm vào việc này làm gì.

Dung Chi cười tí tít mắt: “Là sư huynh nhường cho ta!”
Thẳng một ván, tinh thần

hắn trở nên thoải mái hơn nhiều.

Ván cờ kết thúc, hai người thu dọn bàn cờ, nhưng chỉ nhặt đúng màu quân cờ của mình, chứ không hề chạm tay đến quân cờ đối phương.

Quan Thương Hải nhặt quân trắng cuối cùng ném vào hộp cờ, cười lạnh một

tiếng: “Ta không nhường, người thắng là thắng. Nói đi, chỉ cần làm được, ta sẽ thực hiện!”

Huynh đệ bọn họ rất ăn ý. Nếu muốn đối phương làm chuyện gì, chỉ cần chọn lấy một trong các khả năng của bọn họ để tiến hành thí. Người thắng có quyền đề xuất yêu cầu với người thua, miễn là phải nằm

trong phạm vi thực hiện của đối phương.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, không khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề: “Ta muốn huynh từ bỏ mục đích chuyến đi này!”

Không ngờ Dung Chỉ nói như vậy, Quan Thương Hải khẽ nhú mày: “Người biết ta định làm gì sao?”

Dung Chỉ cúi đầu mỉm cười: “Ta được báo, Hà Tập đi Giang Lăng, đến tìm huynh. Ta biết rõ hắn chỉ có một mong muốn, là nhờ huynh giết công chúa. Điều ta thỉnh cầu chính là ở chỗ này, hi vọng sư huynh đừng tay, đừng làm chuyện khó xử với nàng!”

Quan Thương Hải nhắm

mắt cười nói: “Muốn ta
dừng tay cũng dễ thôi,
nhưng phải cho ta biết lý
do!”

Hắn chia tay Dung Chỉ hơn
bốn năm, bốn năm sống ở
nơi thôn dã ngoại thành
Giang Lăng, đối với chuyện
thế sự không nghe không
hỏi. Vu Văn, cũng là Vũ
Văn Hùng thỉnh thoảng
đến báỉ phỏng, nhưng chỉ

đối đãi với hân như khách quý, chứ chưa từng yêu cầu hân điều gì, cũng chưa từng kể tình hình của Dung Chỉ.

Bởi vậy, cho đến khi Hà Tập đến tìm, Quan Thương Hải mới biết những năm qua Dung Chỉ ở đâu.

Nhưng dù đã nghe lời kể của Hà Tập, Quan Thương

Hải cũng không cho là Dung Chỉ có vương vấn gì với Sơn Âm công chúa. Trong ký ức của hắn, lòng dạ Dung Chỉ như sắt đá, hắn ở phủ công chúa, tất là có mưu đồ.

Trăm triệu lần không ngờ rằng, Dung Chỉ đã cất công bày ra ván cờ này, chỉ để hắn buông tha cho Sở Ngọc. Hắn quá kinh ngạc,

vì vậy không khỏi nảy sinh chút hiếu kỳ về người con gái này.

Về lý mà nói, nàng ấy đã mất thân phận công chúa, không còn giá trị lợi dụng, chẳng lẽ vẫn còn cần giữ sao?

Dung Chi không biểu hiện điều gì, thản nhiên nói: “Ta nợ nàng một món nợ ân

tình!” Hần biết rõ tính tình sư huynh nhà mình, tuy xưa nay bàng quan mọi việc, nhưng nếu đã có hứng thú với điều gì thì sẽ truy tìm tận gốc.

Quan Thương Hải nghe những lời này, cất tiếng giễu cợt: “Người xưa nay thấy máu không rơi lệ, từ lúc nào lại biết áy náy vì nợ ân tình người khác thế?”

Lời Dung Chỉ nói, nửa chữ hăn cũng không tin.

Dung Chỉ hơi hơi nhếch khóe miệng bất lực. Hăn làm sao có thể giải thích với Thương Hải lý do mà bản thân hăn cũng không biết rõ?

Chỉ biết rằng, khi nghe được tin Quan Thương Hải muốn ra tay giết Sở Ngọc, ý

nghĩ duy nhất của hần là không thể để nàng chết, cho đến bây giờ cũng chỉ có điều đó choán hết tâm trí hần mà thôi.

Chẳng lẽ bốn năm qua, bảo vệ đã trở thành thói quen, bây giờ không tài nào bỏ được?

QUYỂN 5

Chương 223: Đông qua xuân tới

Dung Chi vốn muốn làm rõ ràng chuyện này rồi mới quyết định. Xưa nay hắc văn thể, hiếm khi hành động nếu suy nghĩ chưa thông. Nhưng hắc cũng biết khả năng của Quan

Thương Hải, muốn giết Sở Ngọc là chuyện quá dễ dàng. Nếu đợi cho Dung Chỉ hấn nghĩ sáng tỏ mọi điều, e rằng nàng chỉ còn là cái xác.

Hấn mơ hồ cảm thấy, nếu hôm nay hấn không làm việc này, thì sau này nhất định sẽ hối hận.

Dung Chỉ cũng từng chắt

vấn chính mình, phải chăng
hắn đã có tình cảm với Sở
Ngọc giống Thiên Như
Kính? Hắn lắm mưu nhiều
kế, lão luyện lỗi đời, sẽ
không giống như Thiên
Như Kính bị tình cảm làm
cho rối tung rối mù, thích
đến cực điểm vẫn không
hay biết. Hắn cũng sẽ
không giống Hoàn Viễn, rõ
ràng trong lòng là ái mộ,
nhưng lại lừa mình dối

người, thậm chí không dám thừa nhận với chính bản thân mình. Nếu thực sự hắn có kiểu tình cảm đó, thì chắc chắn đã sớm nghĩ ra biện pháp để khống chế rồi.

Hắn là kẻ tỉnh táo lạnh lùng, một khi phát hiện ra có khả năng, sẽ không sợ hãi đối diện với lòng mình.

Nhưng kết quả lại làm hấn
nghi hoặc. Hấn có thể nhìn
thấy ánh mắt ẩn chứa tình
cảm nồng nàn, dai dẳng
của Thiên Như Kính; cũng
có thể nhận ra Hoàn Viễn
luôn lấy lý trí để kiềm chế
sự ghen tuông. Nhưng đến
lượt chính bản thân mình,
hấn lại không hiểu rõ.

Thế nào là quý mến?

Thế nào là tương tư?

Xưa nay trái tim hần luôn lạnh như băng tuyết. Bây giờ băng tuyết tiếp xúc với chút hơi ấm, có dấu hiệu tan chảy, khiến hần không biết phải làm sao. Mà càng nghĩ ngợi, thì tất cả những chuyện trước đây lúc còn ở bên Sở Ngọc cứ ùa về ngập tràn tâm trí, từng chuyện như rõ ràng trước mắt.

Nhưng, đây không phải là tình yêu! Hắn vẫn tỉnh táo lý trí, sắc bén kiên định như trước, không hề có cái gọi là yêu đến si cuồng, chưa từng tương tư ưu sầu. Người đang yêu, phải giống như Thiên Như Kính, thấp hơn một chút thì cũng phải như Hoàn Viễn, chứ không thể nào như hắn bây giờ.

Hắn chẳng mấy khi rồi rãi mà suy tư xúc động, cho thấy hắn chưa thực sự cảm động.

... Nhưng không thể phủ nhận, hắn có dao động.

Dung Chỉ biết rõ tại sao như vậy, Sở Ngọc làm hắn quá chấn động, khiến nội tâm vững vàng của hắn bị

lung lay. Bởi vậy, muốn khôi phục sự bình tĩnh trước đây, e rằng trước hết phải trả nòng món nợ ân tình.

Từ góc độ này suy xét, có thể thấy những lời hăn vừa nói với Quan Thương Hải cũng không phải là nói dối, chỉ bỏ bớt đi nhiều tình tiết mà thôi.

Quan Thương Hải thấy Dung Chỉ trầm mặc thật lâu, cũng không gấp gáp, chỉ cười lạnh: “Người không chịu nói thì thôi. Người khác không biết, chẳng lẽ ta lại không rõ về người sao? Người là người nhìn bề ngoài xuất trần cao nhã, như không màng đến bất cứ thứ gì, nhưng thực tế thì tâm tư sâu hơn ai hết, mưu sâu kế hiểm hơn bất

cứ ai. Nếu không vì có mưu đồ, làm gì có chuyện người bảo vệ cho một ai đó?”

Hắn cười lạnh lạnh. Tuy hai mắt không nhìn thấy, nhưng cảm giác của hắn lại cực kỳ linh mẫn, có thể cảm nhận được Dung Chi đang ngồi trước mặt, thậm chí còn biết được ánh mắt và vẻ mặt của đối phương. “Ta nói có đúng không?”

Thật kỳ diệu! Từng ngọn cây cọng cỏ, bất kỳ sự vật nào xung quanh cũng không thoát khỏi cảm giác của hắc.

Tuy hắc mất di thị giác, nhưng một số giác quan khác lại phát triển đến cực hạn.

Dung Chỉ không phản bác, chỉ thản nhiên đáp lời:

“Huynh nói thế nào, thì là thế đó. Đây là mưu đồ của riêng ta, không tiện nói rõ với huynh!”

Quan Thương Hải cười cười: “Cũng được, chúng ta không nói nguyên nhân, chỉ nói kết quả. E rằng ta không thể đáp ứng yêu cầu của ngươi. Phụ thân ta, cũng là sư phụ của ngươi, đã từng nhận ơn huệ của

trưởng bối họ Hà. Bây giờ
đổi phương mang tín vật
đến nhắc lời hứa năm xưa,
ta thân là con của người,
tất nhiên phải thay cha
thực hiện!”

Cả hai đều là lời hứa, một
bên phụ thân hứa với
người ta, một bên vừa mới
thua Dung Chỉ, phải giải
quyết sao đây?

Dung Chỉ lẳng lẳng chờ
Quan Thương Hải nói tiếp.

Quan Thương Hải lại cười
cười tiếp lời: “Cho nên,
chúng ta tiếp tục tỉ thí. Nếu
người thắng, có thể bắt ta
làm trái với di ngôn của
phụ thân, như thế ta từ bỏ
mục đích chuyến đi lần này
cũng không khó xử. Nếu ta
may mắn hơn, thì ván cờ
vừa rồi người thắng ta coi

như không tính!”

Dung Chỉ thầm cân nhắc. Đây là nhượng bộ đến cực hạn của Quan Thương Hải, dùng hai lời hứa để xóa bỏ một lời hứa, đối với hãn là rất rộng rãi rồi. Vì vậy hãn gật đầu đồng ý: “Được lắm! Vậy sư huynh muốn đánh một ván cờ nữa sao?”

Hãn cố ý nói như thế, Quan

Thương Hải cũng không nổi giận, chỉ điềm đạm cất tiếng: “Bây giờ ta không thể địch lại tài đánh cờ của ngươi. Nếu lại so cờ, thì là ta cố ý nhường ngươi!” Hắn đẩy hộp cờ về phía Dung Chi, cầm cần câu đứng dậy.

“Phân định thắng thua bằng võ nghệ đi, như vậy cho đơn giản rõ ràng!”

Quan Thương Hải cầm chiếc cần câu, mũi cần câu nhẹ nhàng chạm vào mặt tuyết. Mặc dù chiếc cần nhìn qua là làm từ loại trúc thông thường, nhưng Dung Chỉ biết rõ, trên tay Quan Thương Hải, đó là một vũ khí lợi hại.

Mấy năm trước lúc bọn họ chia tay, hẳn không phải là

đối thủ của Quan Thương Hải. Mấy năm qua, Quan Thương Hải tĩnh tâm rèn luyện, còn hăn thì bị trọng thương, sức khỏe tổn hao nặng nề, cách biệt lại càng gia tăng.

Nhưng Dung Chỉ không nói gì, chỉ nhắc bàn cờ lên. Trong đồng tuyết bên dưới là một thanh kiếm đen, từ chuôi đến vỏ là một màu

đen tuyền... Hắc rút kiếm ra, thân kiếm cũng sơn đen như mực.

Chặn đường Quan Thương Hải ở chỗ này, hắc đã chuẩn bị kỹ càng.

Đây là sự ăn ý của huynh đệ bọn họ, cũng là phép tắc giao dịch.

“Nào!” Dung Chỉ chậm rãi

đứng lên, Quan Thương
Hải ngưng tụ tinh thần,
toàn thân cảnh giác. Tuy
mấy năm trước, hắc nhinh
hơn Dung Chỉ một chút,
nhưng phụ thân đã từng
nói, tố chất thiên phú của
Dung Chỉ cao hơn, tất
nhiên sẽ có lúc vượt qua
hắc nhinh. Không rõ thời điểm đó
đã tới chưa?

Dung Chỉ đứng thẳng. Một

giây sau, hấn bỗng ngã gục xuống.

***

Đông qua xuân tới. Thoáng chớp mắt, ngày xuân đã quay trở lại.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn đã ra khỏi Nam triều, tiến vào Bắc Ngụy, ở trong thành Lạc Dương được một thời

gian.

Ở đây, mùa xuân hình như đến sớm hơn. Giấc ngủ đông chưa viên mãn say sưa, băng tuyết đã tan chảy, dưới đất bắt đầu xuất hiện những mầm xanh nho nhỏ.

Nhưng bên trong Sở viên, mùa đông vẫn còn lưu luyến lười nhác. Sở Ngọc

vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới miễn cưỡng rời giường, mất một canh giờ sau mới rửa mặt ăn cơm xong. Nàng đi loanh quanh một hồi trong trạch viện, rồi tìm Ấu Lam hỏi han: “Người có gặp Hoàn Viễn không?” Hôm nay không thấy Hoàn Viễn, tìm đến thư phòng là nơi hẳn thường có mặt nhiều nhất mà cũng không gặp.

Ấu Lam ngẫm nghĩ, rồi cung kính đáp: “Dạ bẩm, hôm nay từ sáng sớm Hoàn công tử đã đi về phía nam!”

“Ừ!” Vừa nghe Ấu Lam nói phía nam, Sở Ngọc liền biết Hoàn Viễn đi đâu. Nàng thầm nghĩ: dù sao bây giờ cũng chẳng có việc gì làm, vậy đi tìm Hoàn Viễn, tiện

thể đạo phổ một chút.

Sở Ngọc hiện đang ở phường Cảnh Ninh, nằm gần Thanh Dương môn (cửa) của thành Lạc Dương. "Phường" là đơn vị quản lý dân cư lâu đời nhất, tương đương với nghĩa "tiểu khu" trong thời hiện đại. Thông thường mỗi phường có từ năm trăm đến khoảng một ngàn

hộ dân. Từ khi Sở Ngọc đến thành Lạc Dương, phát hiện ra ở đây đường sá ngang dọc giao nhau, được quy hoạch rất chỉnh tề. Nhà cửa đường phố rất ngay ngắn quy củ, nhìn trên bản đồ đều là những khối vuông vức.

Đường phố của Lạc Dương thẳng tắp rộng rãi. Trên đường, mấy chiếc xe ngựa

cùng chạy một lúc cũng không phải chen nhau.

Sở Ngọc chậm rãi đi trên phố, qua Thanh Dương môn, qua tiếp Khai Dương môn. Cách Khai Dương môn không xa, Hoàn Viên đang đứng cạnh tấm bia đá.

QUYỂN 5

Chương 224: Nơi bình an là nhà

Thành Lạc Dương là một đô thị cổ có nền văn hóa lâu đời, đã từng là kinh đô của các triều đại Hán, Ngụy, Tây Tấn. Nơi đây tập trung rất nhiều văn nhân nho sĩ, và là một trong

những thành thị ra đời sớm nhất trên thế giới.

Thật ra, Sở Ngọc chỉ có kiến thức lịch sử nửa mùa. Hiểu biết của nàng về Lạc Dương chỉ nhờ cái tên nổi tiếng, chứ không có ấn tượng cụ thể về điều gì.

Hoàn Viễn lựa chọn định cư ở đây, hẳn là xuất phát từ lòng ngưỡng mộ với tòa

thành này.

Vài chục bia đá được bố trí ngay ngắn thẳng hàng, mỗi tấm bia đều cao quá đầu người. Nhìn từ xa, quang cảnh trông giống như một rừng bia đá, nhưng nhìn gần mới thấy được những vết tích loang lổ trên bia.

Trên bia có khắc văn tự, đã từ lâu đời, trải qua thời

gian bị bào mòn không còn nhìn rõ nữa. Có bia còn mang vết tích lửa thiêu hòa lẫn với màu mực đã phai.

Nhưng Sở Ngọc cảm nhận được, đó là giá trị lịch sử lâu đời quý báu.

Những tấm bia này có tên là Hi Bình Thạch Kinh, được dựng từ thời Hán Sở, cách nay đã hai, ba trăm năm.

Mất thêm bảy năm nữa, người ta khắc bảy bộ sách kinh điển là Chu dịch, Thượng thư, Lễ thi, Nghi lễ, Xuân Thu, Công dương truyền và Luận ngữ lên bốn mươi sáu tấm bia đá bằng kiểu chữ lệ thanh nhã.

Trải qua nhiều năm loạn lạc, thời gian như nước chảy đá mòn, triều đại thay đổi, nhà Đại Hán đã chìm

vào quá khứ, nhưng những tấm bia này vẫn đứng sừng sững.

Sau những tấm bia này là công trình kiến trúc có tên "trường Thái học", vốn là một học phủ cao cấp của triều Hán, tương đương với trường đại học hoặc học viện thời hiện đại. Vào thời kỳ hưng thịnh nhất, trường Thái học đã từng thu hút

tối hơn một vạn học sinh. Học sinh ưu tú ở các địa phương đều tập trung ở đây, thậm chí có cả người Tây Vực cũng đến xin nhập học.

Hoàn Viễn mặc cẩm bào trắng, tay áo thêu hình mây, hoa cỏ bay bay trong gió xuân ấm áp. Một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ như ngọc, đứng trong rừng bia

cổ kính, trông lại càng nổi bật sự nghiêm trang, phong thái xuất chúng.

Sở Ngọc vẫn còn nhớ, lần đầu nàng biết đến những tấm bia đá này là nhờ đi theo Hoàn Viễn.

Lúc đó vẫn là mùa đông tuyết rơi dày, bọn họ mới tới Lạc Dương. Thu xếp nơi ở xong xuôi, Hoàn Viễn liền

dẫn nàng đến đây. Lúc hẳn nhìn những tấm bia đá, ánh mắt say mê ngưỡng mộ không dứt như được ngắm mỹ nhân đẹp nhất thế gian.

Tuy nhiên, tình cảm nồng nhiệt này cũng không kéo dài được lâu. Từ mùa đông năm ngoái đến mùa xuân năm nay, cứ vài ba ngày, Hoàn Viễn lại đến đây một

lần, bắt chắp thời tiết lạnh giá. Hấn thường ở đây cả ngày, thật giống một chàng trai mê đắm đến "trồng cây si" trước nhà cô gái. Có một lần, bởi vì đứng dưới tuyết quá lâu, hấn bị cảm lạnh, kết quả là phải nằm trên giường mười ngày.

Sở Ngọc nhún vai, chuẩn bị bước tới thức tỉnh Hoàn Viễn. Tuy bây giờ đã sang

xuân, nhưng trời đầu xuân vẫn còn se lạnh. Hơn nữa nhiệt độ trong ngày khá chênh lệch, lúc ấm lúc lạnh rất dễ ốm.

Tuy rằng rất bất lực, nhưng Sở Ngọc có thể lý giải được tâm tình của Hoàn Viễn. Trường Thái học ở Lạc Dương có thể coi là thánh địa trong lòng tất cả các học sinh trong thiên hạ,

hắn muốn đến triều bái cũng là điều dễ hiểu. Cũng giống như giấc mơ được học ở Bắc Đai, Thanh Hoa của nàng kiếp trước.

Nhưng lần này không đợi Sở Ngọc gọi, nàng vừa bước tới, Hoàn Viễn đã nghe thấy tiếng bước chân của nàng, tự động phục hồi lại tinh thần. Hắn quay lại, ánh mắt ôn hòa, khóe

miệng mỉm cười: “Sở Ngọc, nàng tới rồi!” Một ngày qua, hẳn gọi tên nàng không còn gượng gạo nữa.

Sở Ngọc cười hì hì trêu chọc: “Lạ chưa, không cần gọi đã tỉnh sao?”

Hoàn Viễn đỏ bừng mặt, cụp mắt, lát sau mới cất tiếng: “Một ngày trước ta hơi quá, bây giờ nghĩ lại

thật xấu hổ!” Từ khi hấn bị cảm lạnh, không còn cuồng nhiệt như trước nữa. Nhưng điều khiến hấn giảm bớt nhiệt tình không phải là bệnh của bản thân. Lúc Hoàn Viễn bị cảm, vì đi tìm hấn, Sở Ngọc cũng bị ốm, tuy không nặng bằng nhưng khiến hấn tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Bên cạnh hấn còn có người

khác.

Những tấm bia này dù sao cũng đã là quá khứ. Dù chúng biểu thị cho tiền đồ xán lạn, nhưng quá khứ đã lùi xa, chỉ có thể chiêm ngưỡng và tìm vết tích mà thôi.

Bây giờ hẳn đứng trước những tấm bia này, mặc dù sóng lòng vẫn mênh mông

nhưng đã trấn tĩnh và khắc chế hơn.

Hoàn Viễn khẽ mỉm cười, sờ sờ bề mặt tấm bia đá đã mấy trăm tuổi, thấp giọng nói: "Sau này ta sẽ không tới đây nữa, nàng hãy yên tâm!"

"Vì sao?" Bây giờ đến lượt Sở Ngọc kinh ngạc. Nhìn dáng vẻ hẩn say mê cuồng

nhiet như thế, sao có thể
dễ dàng từ bỏ như vậy!
Hơn nữa, hiện tại bọn họ
ngoài ăn cơm vố béo cũng
chẳng có chuyện gì quan
trọng cần làm, mỗi ngày
đến đây cũng coi như để
giải trí.

Hoàn Viễn lại mỉm cười,
nhưng ánh mắt hơi ảm
đạm: “Bởi vì đến đây chỉ
càng thêm buồn thôi!”

Trường Thái học năm đó
đã như gió thổi mây tan,
bây giờ chỉ có thể nhìn
những tấm bia đá đề nhớ
về thời huy hoàng chói lọi.
Hàng vạn học sinh năm đó,
nay không còn thấy một ai.
Vậy hẳn ở chỗ này có nghĩa
lý gì?

Nhìn vẻ mặt Hoàn Viễn, Sở
Ngọc cũng hiểu hơn một
chút. Nhưng nàng không có

ấn tượng lắm với bia đá và văn tự trên đó, nên cũng chẳng biết nói gì. Bước tới, nàng vỗ vỗ vai hấn mỉm cười: “Được rồi, đừng nghĩ ngợi nữa. Nghĩ nhiều cũng chẳng có tác dụng gì! Đây không phải chuyện mà người hay ta có khả năng thay đổi được...Chúng ta về nhà đi!”

Ánh mắt Hoàn Viễn hơi hơi

ấm lên: “Ừ, chúng ta về!”

Tuy trôi giạt từ Nam triều lên Bắc triều, từ kinh thành này đến kinh thành khác, nhưng có người quan tâm đến mình, có chỗ ngủ thanh thản, vậy đó chính là nhà.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn sóng vai bước trên đường, gió xuân hây hây trên mặt,

thật nhẹ nhàng thoải mái!

Mấy tháng ở Nam triều giống như ảo mộng kiếp trước. Nếu biết có thể sống yên ổn thư thái như thế, có lẽ nàng đã rời khỏi Kiến Khang sớm hơn. Nàng vượt qua biên giới hai miền mà như vượt qua một kiếp nhân sinh, đến với một thế giới khác.

Mỗi ngày có thể ngủ căng mắt mới rời giường, không phải lo lúc nào sẽ bị chém đầu, cũng không cần lo lắng về quan hệ phức tạp với người này người kia. Cuộc sống bình nhác, nhưng thật thư thái nhàn nhã.

Có những lúc Sở Ngọc cũng suy nghĩ nghiêm túc một chút: chẳng lẽ cứ ăn không

ngồi rồi thế này mãi hay sao? Nhưng rất nhanh chóng, nàng lại bỏ qua ý nghĩ đó. Chẳng lẽ cứ phải làm được chuyện gì đó thì cuộc sống mới có ý nghĩa? Cho dù thế nào, trước hết hãy cứ hưởng thụ sự bình an khó khăn lắm mới có được này đi!

Lúc trở về Sở viên đã là buổi chiều. Vừa bước vào,

Sở Ngọc đã nghe thấy tiếng kêu của Lưu Tang, liền mỉm cười: "Hôm qua Lưu Tang và A Man bảo muốn đến chùa Bạch Mã ngắm cảnh, ta cứ tưởng đến tối bọn họ mới về, hóa ra vẫn còn nhớ đường về nhà!"

Chùa Bạch Mã cách chỗ bọn họ ở khá xa, dù ngồi xe ngựa cũng phải mất khá nhiều thời gian. Không ngờ

Lưu Tang lại về sớm như vậy, có lẽ cũng chưa ngắm cảnh được nhiều.

Bước qua cửa, Sở Ngọc ngược mắt lên, bất ngờ nhìn thấy một người không nên có mặt ở chỗ này, thậm chí về lý là đã chết rồi.

“A di đà Phật!” Cách chào hỏi theo lối nhà Phật vang

lên.

Tịch Nhiên mặc tăng y trắng, trên trán là vết chu sa đỏ rực, tay chắp trước ngực mỉm cười vui vẻ: “Thí chủ, đã lâu không gặp!”

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 5

Chương 225: Có phải Tịch Nhiên không?

Nhìn thấy Tịch Nhiên, Sở Ngọc bỗng hơi hoảng hốt, chợt nhớ ngày đó gần bến sông Tân Hoài, hình ảnh một tăng nhân trẻ tuổi đứng ở cửa chùa, nàng cảm thấy dâng lên nỗi xót

xa hoài niệm.

Nhưng trong nháy mắt, ảo giác tan theo mây khói. Sở Ngọc bỗng phát hiện ra, Tịch Nhiên bây giờ hình như hơi khác xưa. Trước đây nhìn hẳn, không có chút nào nghi ngờ về danh xưng hòa thượng, nhưng bây giờ, lại cảm thấy hẳn có dáng vẻ “người trần tục” nhiều hơn là “người xuất

gia”.

Không phải là trông Tịch Nhiên không giống một hòa thượng, mà chất “nhân gian” trên người hắn có vẻ nhiều hơn trước đây.

Sở Ngọc tuy thấy hơi kỳ lạ, nhưng cũng chẳng bận khoăn nhiều làm gì. Lúc này Lưu Tang nhào tới, ôm lấy tay nàng, chỉ vào Tịch

Nhiên: "... Công chúa..."
Cậu bé nói rất khẽ: "Là người quen cũ, huynh ấy nói muốn gặp người!" Lúc còn ở Kiến Khang, Lưu Tang đã có vài lần đến Sở viên chơi, đã từng gặp Tịch Nhiên nên hai người cũng coi như là có biết nhau.

Mọi người sau khi đến Bắc Ngụy đều tự động sửa lại xưng hô với Sở Ngọc giống

Hoàn Viễn. Ở đây, nàng cải trang nam giới nên Ấu Lam gọi nàng là công tử, Lưu Tang gọi là Ngọc ca ca, A Man và Hoàn Viễn gọi nàng là Sở Ngọc. Nhưng vì bất ngờ gặp lại cố nhân, Lưu Tang không tự chủ mà gọi nàng theo cách cũ.

Sở Ngọc cũng không chỉnh cậu bé, chỉ đưa mắt nhìn Hoàn Viễn. Hắn hiểu ý, bèn

kéo Lưu Tang đi, để nàng và Tịch Nhiên có thể nói chuyện riêng.

Đánh giá Tịch Nhiên một hồi, Sở Ngọc mỉm cười vui mừng: "Ta vốn rất hồ thẹn. Nếu không phải vì ta, thì người đã không bị tai vạ bất ngờ. Bây giờ thì ổn rồi!" Tuy chuyện này là Dung Chỉ gây ra, nhưng cũng do nàng quá sơ suất, để lộ sơ

hở khiến hấn quyết định hạ sát Tịch Nhiên.

Việc mà Dung Chỉ đã muốn làm, ít khi thất bại. Vì vậy hôm nay có thể gặp lại Tịch Nhiên còn sống là một niềm vui quá bất ngờ.

Nhìn thấy người còn sống, đương nhiên Sở Ngọc hỏi chuyện hấn làm thế nào trốn thoát. Không ngờ khi

nghe nàng hỏi điều này, trên mặt Tịch Nhiên hiện vẻ cực kỳ mất tự nhiên, vừa vui mừng, vừa u sầu lại vừa lúng túng. Hắn tỏ vẻ rất miễn cưỡng, rồi lảng sang chuyện khác, chỉ nói hiện giờ Vương Ý Chi không có ở Lạc Dương, bao giờ trở về, hắn sẽ thông báo với nàng.

Nói xong, Tịch Nhiên vội

vàng cào từ như chạy trốn,
cứ như nơi này có thú dữ
ăn thịt người không bằng,
dường như quên là hấn
chủ động tìm tới.

Hoàn Viễn sau khi dẫn Lưu
Tang đi đã trở lại. Nhìn
bóng Tịch Nhiên biến mất
sau cánh cửa, hấn bước
tới, thản nhiên nói: "Tịch
Nhiên có điều giấu diếm!"
Chỉ cần là người sáng suốt,

có thể lập tức phát hiện ra điều này.

Tuy thuộc lâu kinh văn, tinh thông Phật pháp, nhưng kỹ thuật nói dối và lảng sang chuyện khác của Tịch Nhiên quá vụng về.

Sở Ngọc khẽ gật đầu: “Vừa rồi ta chỉ thuận miệng hỏi, nhưng bây giờ lại thật sự muốn biết hắn đã trốn

thoát bằng cách nào!” Dù sao Tịch Nhiên cũng đã tu hành nhiều năm, ý chí theo con đường Phật pháp rất kiên định. Vậy mà trước mặt nàng lại có dáng vẻ thần thái như vậy, cho thấy trên đường trốn chạy, có lẽ hắn đã gặp phải chuyện gì rất ghê gớm.

Nàng ngẫm nghĩ, rồi vỗ nhẹ lên vai Hoàn Viễn, cười dài:

“Không cần sốt ruột! Hôm nay cũng đã muộn rồi, nếu ngày mai thời tiết đẹp, chúng ta cùng ra ngoài du ngoạn đi! Nghe nói chùa Bạch Mã ở Lạc Dương rất nổi tiếng!”

Hoàn Viễn lẳng lẳng nhìn Sở Ngọc. Nụ cười của nàng không quá mỹ lệ, nhưng lại ấm áp như gió xuân. Dù đang có tâm sự gì, nhưng

nhìn thấy nụ cười này cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hấn cũng thoáng mỉm cười, thấp giọng nói: "Phải, chúng ta đã tới Lạc Dương lâu như vậy mà chưa ngắm cảnh được nhiều!"

Hòa thượng đi trốn nhưng chùa không trốn được.

***

Ngày hôm sau.

Từ tờ mờ sáng, Sở Ngọc đã kéo Hoàn Viễn dậy, lên xe ngựa rời khỏi cửa. Hôm qua tuy nàng nói không gấp gáp, nhưng sau nhiều ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, gặp lại cố nhân phát hiện có chuyện cần tìm hiểu, nên thật sự thấy hào hứng thú vị.

Sở Ngọc không hề nghi ngờ
Tịch Nhiên có hành động
nào gây bất lợi cho nàng.
Trên đời này có nhân vật
phản diện nào lại thật thà,
che giấu vụng về như vậy
không?

Với bốn trăm năm lịch sử,
chùa Bạch Mã là một ngôi
chùa lớn uy nghiêm, tam
quan là ba tòa cổng vòm.

Thỉnh thoảng lại có người ra vào, chắc là các Phật tử dâng hương hành lễ.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn đứng trước cổng chùa, không gấp gáp đi vào mà liếc nhìn nhau. Cả hai hiểu ý, dặn tôi tớ đánh xe ngựa ra chỗ khác chờ, còn mình thì chậm rãi vào chùa.

Hoàn Viễn đi nghe ngóng

tin tức, còn Sở Ngọc tìm một chỗ để nghỉ chân. Nàng vừa ngắm quang cảnh hưng thịnh của ngôi chùa, vừa nghe người qua lại chuyện trò tán gẫu. Năm nay là năm đổi hoàng đế, không chỉ nhà Tống ở Nam triều mà cả Bắc Ngụy cũng vậy.

Hơi khác là, ở Nam triều, Lưu Tử Nghiệp bị thúc phụ

mưu phản cướp ngôi, còn ở Bắc Ngụy, tiên đế băng hà, thái tử lên kế vị thuận theo lễ thường.

Tuy nhiên ở đây xảy ra một chuyện lạ nhỏ nhỏ. Theo tục lệ, lúc cử hành tang lễ phải thiêu hủy vật dụng quần áo khi còn sống của hoàng đế. Hoàng hậu khi đang thực hiện nghi thức bỗng nhảy vào đồng lửa với

ý định tuấn táng. Mặc dù sau đó hoàng hậu được cứu sống, nhưng hành động kia được toàn thể bá quan văn võ tán thưởng.

Hoàng hậu họ Phùng, bây giờ phải gọi là thái hậu.

Không rõ đó có phải chiêu thức thu phục lòng người của Phùng thái hậu không, nhưng ít ra nhìn bề ngoài,

quan hệ gia đình của hoàng gia Bắc Ngụy thật đầm ấm. Nhớ đến những rối loạn thù địch trong hoàng tộc Nam triều, Sở Ngọc không khỏi cười khổ.

Không lâu sau, Hoàn Viễn quay trở lại, nói tóm tắt những gì hắn nghe được. Mùa đông năm trước Tịch Nhiên đến chùa Bạch Mã, thậm chí so với Sở Ngọc và

mọi người đến Lạc Dương còn muộn hơn. Chẳng qua Sở Ngọc không quan tâm đến lĩnh vực Phật giáo, nên không hay biết gì.

Tuy là một hòa thượng từ bên ngoài đến, nhưng địa vị của Tịch Nhiên ở chùa Bạch Mã rất cao. Hắn đảm nhiệm chức vụ trọng yếu, quyền lợi cực lớn, nhân lực vật lực đều phải qua tay

hắn. Mặc dù nắm trọng trách quyền hành, nhưng hắn lại rất thanh nhàn, có việc gì chỉ cần sai các hòa thượng bên dưới thi hành là được.

Tuy hòa thượng được xem là thoát xa trần tục, nhưng Cổ Long *nói rất đúng: chỗ nào có người, chỗ đó có giang hồ. Hòa thượng dù có tu hành thanh cao đến

đâu, nhưng sống trên trần thế này thì không thể hoàn toàn thoát khỏi vòng tục lụy. Tịch Nhiên được đãi ngộ như vậy, chắc chắn là nhờ có người quyền thế chống lưng.

(*) Một tác giả tiểu thuyết kiếm hiệp nổi tiếng của Đài Loan

Vốn chỉ định tìm hiểu một

chút vì hiếu kỳ, coi như để giải trí, nhưng nghe những gì Hoàn Viễn nói, Sở Ngọc không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn. Tịch Nhiên vào lãnh thổ Bắc Ngụy chỉ sớm hơn nàng vài tháng mà thôi, hẳn quen biết người quyền cao chức trọng nào vậy?

Chẳng lẽ là vì quan hệ với Vương Ý Chi?

Cũng không đúng! Cho hẳn một vị trí vinh hoa phú quý lại thanh nhàn, không hợp với tác phong của Vương Ý Chi. Mà Tịch Nhiên hiện nay cũng khác hẳn với trước đây. Lúc còn ở chùa Kiến Sơ, Tịch Nhiên tuy cũng rất có địa vị nhưng chỉ là một hòa thượng mộc mạc nghèo khó. Mới trải qua vài tháng, sao lại thay đổi chóng mặt như vậy?

QUYỀN 5

Chương 226: Hiểu biết về chùa Bạch Mã

Sở Ngọc vốn có ý định: sau khi biết vài thông tin sơ lược về Tịch Nhiên kể từ khi đến Lạc Dương, nàng sẽ trực tiếp vào chùa cầu kiến, nói chuyện phiếm với hần. Nhưng bây giờ nàng

lại không muốn nữa.

Người đứng sau ủng hộ
Tịch Nhiên là ai? Đối
phương làm vậy có mục
đích gì? Ở vị trí trung gian,
người đó được hưởng lợi
lộc gì? Vương Ý Chi hiện
giờ ở đâu? Có biết tình hình
hiện tại của Tịch Nhiên
không? Có tán đồng
không?

Tịch Nhiên đảm nhiệm chức vụ trọng yếu ở chùa Bạch Mã, có liên quan gì đến nàng không?

Sở Ngọc càng suy nghĩ sâu xa, hai hàng lông mày càng nhíu chặt.

Nàng cũng không phải người thích tự đề cao bản thân, việc gì cũng suy diễn là có quan hệ với mình.

Nếu chuyện của Tịch Nhiên không liên quan đến nàng, thì không thể tốt hơn, nhưng nếu có liên quan thì sao?

Sau khi bị Hoa Thác ám sát không bao lâu, chắc là Tịch Nhiên rời Nam Tống đi Bắc Ngụy để trốn tránh sự truy sát của Dung Chỉ. Nhưng hễ đến Lạc Dương và thu xếp cuộc sống mới còn

muộn hơn nàng.

Sở Ngọc bất an nhìn về phía Hoàn Viễn, cũng thấy trong ánh mắt hắn là sự nghi ngờ giống nàng.

Bây giờ Sở Ngọc cảm thấy hai bề đều mâu thuẫn nan giải. Nếu không quan tâm đến việc này nữa, chỉ sợ nguy hiểm đang rình rập, có thể giáng xuống bất cứ

lúc nào. Nhưng nếu việc này không hề liên quan đến nàng, bởi vì nàng phán đoán sai lầm sẽ liên lụy đến tất cả mọi người, như vậy mất nhiều hơn được.

Dường như đoán được tâm tư nàng, Hoàn Viễn thấp giọng: “Nàng đừng nghĩ ngợi quá! Nếu nàng muốn, chúng ta cứ thăm dò Tịch Nhiên một phen, ngại gì?”

Dù là tính nhăm, nhưng cũng một công đôi việc, chẳng mất gì cả!”

Hai người vừa nói, vừa men theo lối đi, vòng qua bức tường cao, chậm rãi đi vào hậu viên của ngôi chùa.

Phía sau chùa cũng có đường vào, cửa gỗ sơn son đóng chặt, trông khác hẳn

tam quan phía trước. Có lẽ đây là cửa dành cho tăng nhân trong chùa ra vào xử lý công việc và là nơi vận chuyển hàng hóa.

Hai người còn đứng ở phía xa thì thấy cửa gỗ mở ra. Trong lòng đang có khúc mắc với ngôi chùa này, lại thấy cửa mở, không kịp nghĩ nhiều, Sở Ngọc vội vàng kéo Hoàn Viễn nấp

vào một góc.

Hoàn Viễn bị kéo bất ngờ, bị Sở Ngọc đẩy sát vào mép tường, rồi nàng cũng nhích người lại gần. Trong lòng hẫng quẫn bách, lại không thể đẩy nàng ra, chỉ còn cách dán chặt người vào tường, duy trì khoảng cách với nàng là hai tấc.

Hai người quá gần gũi

trong tư thế ám muội,
Hoàn Viễn không khỏi nín
thở.

Lúc này Sở Ngọc mới nghĩ,
thực ra mình không cần
trốn tránh. Nhưng nếu bây
giờ đi ra thì không hay lắm,
nàng đành đứng yên tại
chỗ, nhìn về phía cửa.

Vừa nhìn ra, Sở Ngọc đờ
người. Từ trong chùa, một

chiếc xe ngựa cực kỳ sang trọng chạy thẳng ra cửa sau.

Chiếc xe này không hề trang trí cầu kỳ, bề ngoài thậm chí có thể coi là đơn giản mộc mạc. Nhưng đã từng ở phủ công chúa một thời gian, nâng cao năng lực giám định và thưởng thức các vật phẩm xa xỉ của Sở Ngọc được nâng cao

khá nhiều. Chỉ liếc mắt một cái, nàng cũng nhận ra chiếc xe kia được chế tạo bằng vật liệu gỗ cực kỳ rắn chắc quý hiếm, thậm chí có thể chống chịu được đao thương tập kích. Nếu quy ra tiền, dùng một chiếc xe kia có thể mua được mấy Sở viên giống như nàng đang ở.

Hai bên và phía trước xe

ngựa là một đội hộ vệ cường tráng dũng mãnh. Họ bám sát xung quanh xe ngựa, tập trung làm nhiệm vụ. Tất cả đều ngay ngắn chỉnh tề, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng phía trước.

Nhưng điều khiến Sở Ngọc kinh ngạc nhất là, cùng với xe ngựa đang chạy ra khỏi chùa theo cửa sau, một hòa thượng áo đen xuất

hiện ở ngưỡng cửa, đứng sát bên đội hộ vệ.

Chính là Tịch Nhiên.

Xem tình hình này, có lẽ là Tịch Nhiên đang tiễn người trong xe ngựa ra khỏi chùa. Không biết người trong xe là ai, nhưng hẳn phải đích thân ra tiễn.

Tịch Nhiên dừng ở ngưỡng

cửa, chiếc xe cũng dừng lại. Đường như trong cùng một giây, tất cả thị vệ bảo hộ xung quanh cũng nhất tề dừng lại, cho thấy đã được huấn luyện rất nghiêm ngặt. Chất lượng của nhóm hộ vệ này, e rằng còn cao hơn cả quân đội chính quy mà Sở Ngọc đã từng biết ở thành Kiến Khang.

Xe ngựa kiên cố, hộ vệ đặc lực, để sở hữu được những thứ này, có tiền chưa đủ, mà phải có quyền.

Nhưng mà...

Sở Ngọc không nhận được khế ước hôn mả.

Đội ngũ chinh tề uy phong như vậy, hình như nàng đã gặp ở đâu rồi...

Tịch Nhiên chắp tay trước ngực, hướng về phía xe ngựa, im lặng không nói gì, mà người trong xe cũng im lặng. Điều này làm cho Sở Ngọc phá sản kế hoạch nghe họ trao đổi để phán đoán thân phận người trong xe. Hai bên yên lặng một lúc, rồi xe ngựa rời đi, còn Tịch Nhiên vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Vẻ mặt hắn là sự trống trải man mác, hai mắt cứ chăm chú nhìn về phía trước đến ngây người, đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Sở Ngọc thấy Tịch Nhiên không chịu rời đi, trong lòng thầm sốt ruột, nhưng cũng không muốn bị bại lộ hành tung vào lúc này. Nhưng mà không ngờ, vận

khí xui xẻo: sau gáy bỗng
phả một luồng khí ấm áp,
khiến nàng nháy dựng lên,
bật ra tiếng kêu và quay
đầu nhìn lại.

Phía sau lưng Sở Ngọc,
Hoàn Viễn đang ôm ngực
thở mạnh, khó khăn lắm
mới có thể hô hấp bình
thường. Hắn nhìn nàng áy
náy, nhưng không biết phải
giải thích tình hình lúc này

thế nào. Vừa rồi hẳn cứ
ngây người, nín thở quá
lâu, cuối cùng không chịu
nổi thở mạnh ra một hơi,
không ngờ làm Sở Ngọc
giật nẩy mình.

Sở Ngọc cười khỏ một
tiếng, nghĩ đến Tịch Nhiên
vẫn còn đứng ở cổng sau
chùa chưa đi. Nàng bất lực
quay đầu lại, bất ngờ nhận
ra biểu hiện của Tịch Nhiên

còn quần bách hơn cả
nàng, gương mặt đỏ rực
như sắp phun máu đến
nơi.

Nhìn dáng vẻ vô cùng
hoảng loạn thất thố của
hắn, Sở Ngọc đột nhiên lấy
lại bình tĩnh. Nàng cười
cười bước về phía trước:
“Tịch Nhiên đại sư, đã lâu
không gặp!” Cách chào hỏi
giống y hệt hắn hôm qua.

Nàng vốn nghi ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ này của Tịch Nhiên thì biết mình đã đoán sai. Giả sử Tịch Nhiên đang có âm mưu gì trong chùa Bạch Mã, thì cũng không nhằm vào nàng, bởi vì dáng vẻ lúc này của hắn là bối rối xấu hổ nhưng lại không hề chột dạ.

Nghĩ như thế, trong lòng Sở

Ngọc cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Nàng đến bên Tích Nhiên, nhìn tai hắn vẫn hồng rực, liền trực tiếp hỏi thẳng: "Xin lỗi, ta và Hoàn Viễn tới đây ngắm cảnh, vô tình thấy người tiền khách nên không tiện quấy rầy. Xin hỏi, không biết vừa rồi là ai ngồi trong xe vậy?"

Sự nghi kỵ đã giảm hơn

một nửa, phần còn lại chủ yếu là hiếu kỳ.

Đã bị phát hiện, vậy thì hỏi thẳng đi, để tránh phải ngờ vực vô căn cứ, rồi có thể làm tổn thương ai đó.

Khuôn mặt Tịch Nhiên hiện vẻ khó xử. Hắn thấp giọng đáp: “Thân phận người đó, ta thật sự không tiện nói ra, mong thí chủ thứ lỗi!”

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, cũng không cố ép: “Nếu người có điều khó xử thì thôi vậy!” Nàng tiện thể hàn huyên chuyện trò với Tịch Nhiên vài câu. Từ miệng hăn, nàng được biết, sau khi Vương Ý Chi biết tin nàng đã trốn thoát khỏi Kiến Khang, liền vứt bỏ mọi công việc ở Bắc Ngụy để du ngoạn khắp nơi, thỉnh

thoảng mới bất ngờ trở về Lạc Dương.

Lần này đến chùa Bạch Mã không hẳn là thành công mỹ mãn, nhưng cũng xem như thu hoạch được vài điều. Sở Ngọc cáo từ, cùng với Hoàn Viễn rời đi.

Hai người đi chậm rãi. Sau khi ra khỏi chùa, Sở Ngọc mới dừng bước, mỉm cười

quay lại hỏi: “Người thấy thế nào?”

Hoàn Viễn cũng mỉm cười đáp: “Ta quan sát nét mặt Tịch Nhiên, dường như có nỗi khổ tâm nào đó, nhưng không phương hại gì đến chúng ta. Tiếp tục tìm hiểu hay bỏ qua, tùy nàng định đoạt!”

Nếu Sở Ngọc muốn biết rõ

nội tình, cho dù phải làm
Tịch Nhiên khó xử, Hoàn
Viễn vẫn nhất định tìm
hiểu bằng được.

Dù sao cũng chẳng liên
quan đến mình, Sở Ngọc
không muốn phí nhiều tâm
sức vào việc này, đang cười
cười định nói chấm dứt câu
chuyện tại đây. Bỗng
nhiên, nàng nhìn thấy ở
ngã tư đường phía trước,

chiếc xe ngựa ban này
chầm chậm chạy qua. Gió
xuân ấm áp thổi làm rèm
xe bay lên, ánh nắng ngày
xuân chiếu rọi. Chỉ trong
một khoảnh khắc, Sở Ngọc
bất chợt nhìn thấy người
ngồi trong xe.

Nhìn bóng dáng đó, toàn
thân nàng cứng đờ, như bị
sét đánh.

QUYỀN 5

Chương 227: Người trong xe bí ẩn

Người đó...

Người đó có phải...

Tuy trong xe không sáng rõ lắm, tuy chỉ thoáng nhìn thấy người đó, nhưng

khuôn mặt hình dáng kia
cùng với hình ảnh khắc sâu
trong tâm trí nàng bỗng
nhập làm một.

Từ biệt đã hai, ba tháng,
nhưng dường như nàng
mới gặp người ấy ngày
hôm qua.

Đó là...

Dung Chỉ.

Khi cái tên này hiện ra, trong lòng Sở Ngọc dường như có tiếng sấm dậy đầu xuân, phá tan không khí mùa xuân giá lạnh, bỗng nổ vang giữa vùng đất hoang vu bát ngát. Không thể ngăn cản, không thể kháng cự.

Cùng với gió xuân ấm áp, tiếng vọng ấy cứ lặp đi lặp

lại trong lòng.

Sở Ngọc không kiềm chế được, bóp chặt lấy cổ tay Hoàn Viễn. Trong nháy mắt, lực tay nàng bỗng mạnh hơn sức lực vốn có, cơ hồ muốn bóp gãy xương hăn.

“Sao thế?” Hoàn Viễn thuận theo ánh mắt Sở Ngọc cùng nhìn lại. Nhưng

rèm xe chỉ bị gió thổi lên trong chốc lát, bây giờ lại buông xuống kín mít nên hẳn không nhìn thấy gì.

Thật lâu sau, Sở Ngọc mới phục hồi tinh thần, hít sâu một hơi, thờ dài: "Người trong xe, là Dung Chỉ!" Nhận ra mình vẫn cầm tay Hoàn Viễn, nàng vội ngại ngừng buông ra.

Hoàn Viễn trong lòng động
đậy, cảm thấy cổ tay đau
đớn trắng bệch đi, trên đó
là dấu vết hồng rực như bị
bàn là nung đỏ ấn qua.
Hắn lại nhìn chiếc xe ngựa,
thấp giọng nói: “Liệu nàng
có nhìn nhầm không? Có lẽ
chỉ là một người trông khá
giống thôi!”

Nghe Hoàn Viễn nói vậy,
Sở Ngọc cũng bắt đầu nghi

ngờ bản thân mình. Người đó ngồi trong khoang xe, ở góc khuất, ánh sáng không chiếu rõ, lại chỉ lộ một nửa gương mặt. Mà vừa rồi nàng cũng chỉ liếc qua.

Nghĩ kỹ lại, vẻ mặt lạnh lùng hờ hững của người kia khác hẳn Dung Chỉ - lúc nào cũng mỉm cười. Chẳng lẽ nàng nằm mơ giữa ban ngày, hể thấy ai giống vài

phần, liền lập tức ảo tưởng rằng đó là Dung Chi?

Nhìn theo chiếc xe đã chạy xa, Hoàn Viễn tiếp lời: "Hơn nữa, ở chỗ tiếp giáp với khoang xe, ta thấy có ký hiệu đã bị che khuất. Ta nhớ mang máng đã từng xem trong sách, đó là dấu hiệu của nữ quý tộc Bắc Ngụy!"

Hoàn Viễn muốn đánh tan nghi ngờ của Sở Ngọc. Nhưng hăn vừa dứt lời, nàng liền nghĩ đến một khả năng không dễ chịu chút nào: "Lỡ đâu, chiếc xe này là do người khác cấp cho hăn? Một phụ nữ quý tộc Bắc Ngụy nào đó cho hăn dùng xe ngựa? Giống như trước đây ta vẫn cho hăn dùng xe ngựa của phủ công chúa..."

Dung Chi sẽ không “ngựa quen đường cũ”, quay lại nghề chính ở Nam triều là làm trai lơ của ai đó chứ?

Tưởng tượng đến tình huống này, Sở Ngọc cảm thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút. Nàng biết mình phải triệt để cắt đứt quan hệ với hắn, tức giận thế này rất vô lý, nhưng mà không thể

nào kiểm chế được.

Nếu Dung Chỉ lại làm trai
lơ, nàng sẽ... nàng sẽ...

Bỗng cảm thấy uể oải:
nàng sẽ chẳng làm gì được
cả!

Hoàn Viễn nghe vậy hơi
ngẩn ra, nhìn Sở Ngọc với
vẻ mặt phức tạp. Một lúc
sau, hắn mới miễn cưỡng

cất lời: “Dung Chi sẽ không! Hắn không phải là người như vậy!” Tuy rất không thích Dung Chi, cũng không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng là một người đối địch, hắn hiểu khá rõ về Dung Chi.

Dung Chi có thể tạm thời cúi đầu trước kẻ mạnh hơn mình, nhưng sẽ không vì chút lợi ích mà chủ động

quỳ gối. Trên đời này, có lẽ không còn ai đáng để hấn làm như vậy nữa. Và hấn cũng không thể để bản thân mình rơi vào hoàn cảnh đó đến lần thứ hai.

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc rồi mới cất tiếng: “Người nói phải!” Dung Chỉ không phải là người như vậy! Vừa rồi nàng chỉ đoán lung tung

thôi!

Nàng quay lại nhìn về phía ngã tư đường một lần nữa, nhưng chiếc xe đã biến mất ở ngã rẽ.

Sở Ngọc buồn bực cùng Hoàn Viễn trở về. Mặc dù đã tự nhủ là mình chỉ nhìn nhầm, nhưng khoảnh khắc liếc mắt ngán ngùi vẫn như cái gai trong lòng nàng,

chưa thể nào rút ra được.

Nàng không thể không chế nổi bao thắc mắc dâng lên: nếu đó là Dung Chi, hẳn ở Lạc Dương làm gì? Vì sao lại quan hệ với Tịch Nhiên? Nàng không thể không để ý, vì việc này không chỉ liên quan đến Dung Chi, mà còn liên lụy đến Vương Ý Chi.

Người thứ nhất, nàng cần
chăm dứt hoàn toàn.
Nhưng với người thứ hai,
nàng lại không thể không
quan tâm.

Hoàn Viễn cảm nhận được
thái độ của nàng và ghi
nhớ trong lòng. Chỉ sau vài
ngày, hắn đã điều tra ra
một số thông tin quan
trọng. Tuy hắn không có
thể lực ở Lạc Dương,

nhưng chỉ cần nơi nào có
"tam giáo cửu lưu" 🌟 thì ở
đó chắc chắn sẽ có những
người nhàn rỗi hay tò mò
thóc mách việc xung
quanh. Chỉ cần tốn ít tiền,
lập tức sẽ có người cung
cấp tin tức cho hần.

🌟 Tam giáo cửu lưu: Tam
giáo: ba giáo phái là Phật
giáo, Khổng giáo và đạo
Lão. Cửu lưu: chín học

thuyết lớn thời Chiến quốc, gồm có: Nho gia, Đạo gia, Âm dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung hoành gia, Tạp gia và Nông gia. Thành ngữ “tam giáo cửu lưu” ý nói đủ mọi thành phần phức tạp trong xã hội.

Dù tin tức chưa đầy đủ, nhưng dựa vào đó để suy luận ra thì cũng rất hữu

ích.

Trước hết là Tịch Nhiên.

Tịch Nhiên đến Lạc Dương sau nhóm Sở Ngọc. Trước đó, hấn đến kinh đô của Bắc Ngụy là Bình Thành. Phật giáo ở đó phát triển rất rực rỡ. Nếu chỉ đơn thuần làm một hòa thượng, không có lý gì hấn lại phải vượt cả nghìn dặm xa xôi

để đến chùa Bạch Mã ở Lạc
Dương này.

Về phần người giúp đỡ,
ủng hộ Tịch Nhiên là ai,
Hoàn Viễn không tìm hiểu
được, chỉ nghe nói hình
như người đó có địa vị rất
cao, hơn nữa còn liên quan
đến hoàng gia.

Tiếp theo là chiếc xe ngựa
bí ẩn.

Một chiếc xe với đội hộ vệ như thế, tất nhiên là làm nhiều người chú ý, vì vậy tin tức cũng nhiều hơn.

Người bí ẩn kia, khi ra khỏi cửa bao giờ cũng ngồi xe ngựa. Có người đã ngẫu nhiên nhìn thấy, trong xe là một người trẻ tuổi, dung mạo tuấn tú xuất chúng. Có người còn nói thêm,

thái độ của quan lại địa phương đối với người trẻ tuổi kia rất cung kính, cho thấy người đó hẳn có địa vị rất tôn quý.

Tin tức cuối cùng, khi Hoàn Viễn kể lại cũng cảm thấy nghi ngờ phán đoán trước đây của mình: “Từng có người nghe thấy, quan lại địa phương gọi người kia là... Dung công tử!”

Nghe đến câu cuối cùng,
Sở Ngọc nghiêng chặt rằng.

Lại còn họ Dung nữa!

Nếu nói là trùng hợp, thì tại
sao lại trùng hợp nhiều như
thế?

Chưa bàn tới tướng mạo
giống nhau, lại còn họ
Dung, bảo nàng không sinh

nghe sao được?

Nghiễn rằng một hồi, Sở Ngọc quay sang Hoàn Viễn nói chậm rãi: "Nếu không phải Dung Chỉ thì thôi. Còn nếu đúng là hắn, dù có thế nào, ta cũng nhất định muốn biết rốt cuộc hắn có mục đích gì?"

Trên mặt Hoàn Viễn xẹt qua một tia mất mát, hắn

nói khẽ: “Công chúa vẫn không thể từ bỏ hẳn được sao?” Hẳn vốn cho rằng, mình chỉ phụng mệnh làm việc. Hẳn đã hứa sẽ trung thành với nàng ba năm, chưa đến kỳ hạn thì hẳn sẽ không rời đi. Nhưng thấy Sở Ngọc cứ để ý Dung Chi như thế, hẳn không nhịn được mà bật ra câu hỏi này.

Sở Ngọc không để ý Hoàn Viễn vừa sửa lại xưng hô, chỉ thở dài: “Làm gì có chuyện đó? Ta chỉ lo lắng cho Ý Chi huynh. Nếu Dung Chỉ đang ở Lạc Dương, chắc chắn có mưu đồ. Một ngày còn chưa biết rõ ràng, vẫn chưa nhổ được chiếc gai nhọn trong lòng ta!”

Hoàn Viễn bất giác mỉm cười một cách thoải mái:

“Công chúa nói đúng lắm!
Hoàn Viễn sẽ dốc hết sức
lo việc này!”

Hai người bắt đầu bàn bạc,
làm cách nào để có thể biết
được thân phận người
trong xe. Biện pháp trực
tiếp đơn giản nhất là quan
sát người đó kỹ lưỡng hơn.
Nhưng người kia luôn ngồi
trong xe, làm thế nào để
hắn bước ra?

Mong có gió thổi rèm xe thêm một lần nữa là không khả thi. Hơn nữa dù có gió thổi, người kia luôn ngồi ở góc khuất, nên khó có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sử dụng vũ lực cũng là ý tưởng xa vời. Nhóm hộ vệ oai phong kia không phải chỉ bày ra làm cảnh. Hơn nữa bây giờ Sở Ngọc không

còn là công chúa, lấy đâu ra khả năng sử dụng vũ lực?

Đang lúc khó khăn bế tắc, bỗng nhiên Lưu Tang nháy vào thư phòng, kêu lên: “Ngọc ca ca, bên ngoài có nhiều người lắm!”

Sở Ngọc nhướn mày, cùng Lưu Tang băng nhanh qua vườn, đến trước cổng thì

dừng lại. Nhìn cảnh tượng bên ngoài, nàng bỗng đứng rùng mình.

Đi đầu là hơn hai mươi hộ vệ, tiến bước đều rầm rập, chỉnh tề như một. Mà đối tượng đàm luận vừa rồi giữa nàng và Hoàn Viễn, chiếc xe ngựa bí ẩn, đang chậm rãi chạy về phía này.

Lời tác giả: Hôm qua tớ

nhận được tin nhắn, nói là thời điểm này, thành Lạc Dương đã trở nên tiêu điều xơ xác, làm gì có ai lựa chọn sống ở đây? Về điều này, thực ra tớ đã có tra tìm tư liệu, nhưng những thứ tìm thấy toàn là vào khoảng hai, ba mươi năm sau khi dời đô, chứ hầu như không tìm được tư liệu trước lúc dời đô. Như vậy, thời điểm này, thành Lạc

Dương không còn là kinh đô nữa, không thể phồn hoa cường thịnh như trước. Nhưng mà "lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo", chắc vẫn phải giàu có trù phú hơn nhiều nơi khác chứ nhỉ? Sau khi so sánh, tớ vẫn thích Lạc Dương hơn, lại không muốn tiểu Sở và cả nhóm phải đi quá xa, chạy thêm một nghìn dặm nữa về phía bắc để đến kinh đô

Bắc Ngụy là Bình Thành. Vì vậy tổ quyết định nơi ở của bọn họ là Lạc Dương.

Hôm nay kiểm tra lại các tài liệu, vẫn quyết định chọn Lạc Dương. Hi hi, lịch sử vốn là điểm yếu của tổ, mong mọi người bỏ qua, và tổ sẽ không sửa lại chi tiết vụn vặt này nữa!

QUYỂN 5

Chương 228: Băng và lửa

Sở Ngọc vừa mới bàn luận với Hoàn Viễn, làm cách nào để nhìn rõ diện mạo người trong xe. Không ngờ đối tượng bàn luận của hai người đang tiến tới ngay trước mắt.

Không phải đến tìm nàng chứ?

Sở Ngọc nhìn chiếc xe, trong lòng hoảng loạn. Nếu người trong xe là Dung Chi, nàng không biết phải đối diện như thế nào.

Lúc xe ngựa chạy đến trước cửa, Sở Ngọc bất giác lùi về phía sau hai bước.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của nàng, chiếc xe không dừng lại mà tiếp tục chạy. Hộ vệ bên cạnh xe cảnh giác liếc nhìn nàng, khi xác định đó chỉ là một công tử thư sinh yếu ớt và một đứa trẻ không có khả năng uy hiếp, họ lại thu hồi ánh mắt.

Hóa ra chỉ là đi ngang qua.

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, không khỏi cười thầm tự giễu. Bây giờ nàng chẳng còn giá trị lợi dụng nào với Dung Chỉ, sao hẳn có thể đến đây? Ngay cả khi bọn họ giáp mặt, kể sát vai nhau bước qua, e rằng hẳn cũng chẳng buồn liếc mắt đến nàng.

Đang định quay trở lại phòng, liếc nhìn chiếc xe

lần cuối, Sở Ngọc kinh ngạc thấy nó dừng lại ngay trước cửa tòa nhà bên cạnh.

Sở Ngọc hiện đang Sở viên, là nơi mà Hoàn Viễn mua để chuẩn bị đường lui trước đây. Đầu tiên hẳn phải người đến quét dọn trông coi, sau khi Sở Ngọc và mọi người đến đây thì gọi tên là Sở viên.

Hai bên Sở viên vốn để trống. Nhưng không lâu sau khi Sở Ngọc và mọi người chuyển đến, phía bên trái cũng có một hộ gia đình đến ở. Khác với những nhà khác thường có biển hiệu để thân phận hoặc họ tên của chủ nhân khẳng định quyền sở hữu, ngôi nhà này chỉ treo một bảng hiệu trống không. Chủ nhân ngôi nhà hầu như

không bao giờ ra khỏi cửa, tất cả mọi việc đều do mấy quản gia xử lý. Thịnh thoảng có tội tở ra vào mua bán hàng hóa, còn lại phần lớn thời gian, ngôi nhà đó đều đóng chặt cổng. Sở Ngọc có khu vườn liền kề với nhà đối phương, thỉnh thoảng lại ngửi thấy mùi thuốc đông y khá đậm. Như vậy có thể đoán, trong ngôi nhà kia có người

bệnh.

Sở Ngọc vốn quen sống kín đáo, lại không thích tò mò tìm hiểu những người không liên quan, vì vậy tuy ở gần kề bấy lâu nhưng không biết chút gì về nhà hàng xóm bên cạnh.

Thế nhưng nhà hàng xóm này lại có quan hệ với Dung Chỉ?

Chiếc xe ngựa dừng trước cửa ngôi nhà không biển hiệu, một hộ vệ tiến lên gõ cửa. Sau đó, cửa mở ra, xe ngựa chạy thẳng vào bên trong. Ở cửa có bậc thềm, vốn không tiện cho xe chạy vào. Đáng lý người trong xe nên bước xuống, tự mình đi vào, nhưng hắn không hề xuất hiện. Mấy hộ vệ không chiếc xe lên mấy

tắc, vượt qua bậc thềm mới
cẩn thận đặt xuống.

Chỉ đi bộ vài bước mà cũng
không chịu đi, chẳng lẽ
Dung Chỉ được chiều
chuộng, lười biếng đến
mức này sao?

Bao nhiêu điều nghi hoặc,
nhưng Sở Ngọc thấy chắc
chắn, rõ ràng nhất một
chuyện: nàng phải tìm hiểu

bằng được về thân phận
thật sự của người trong xe,
nếu không thì không thể
nào an lòng được.

Hiện tại có hai biện pháp:
thứ nhất là dùng vũ lực
xông vào, tập kích xe ngựa
rồi nhìn vào trong khoang
xe. Cách thứ hai là lẩn vào
gian trong của tòa nhà kia.
Nàng không tin, người kia
đã ngồi xe ngựa vào vườn,

lại còn tiếp tục ngồi xe vào nhà nữa.

Tất nhiên, Sở Ngọc cũng đã nghĩ đến chuyện nằm bò trên bờ tường để nhìn lén. Nhưng nếu làm vậy thì nàng sẽ trở thành mục tiêu quá thu hút, chẳng may bị người ta phát hiện, đánh cho rơi xuống thì chẳng hay ho gì. Hơn nữa nhà hàng xóm không phải chỉ là

một gian nhà nhỏ tầm thường, bên đó cũng có đình đài lầu gác, non bộ, suối nhỏ, vườn cây đầy đủ. Tuy cả tòa nhà không rộng lớn như phủ công chúa trước kia, nhưng muốn đi từ cửa trước đến cửa sau cũng phải mất mười phút. Nếu nàng muốn nằm trên bờ tường mà nhìn rõ người trong nhà, thì trước hết phải luyện được thần công

nhìn xuyên chướng ngại vật và nhìn xa như kính viễn vọng.

Từ khi chiếc xe ngựa bắt đầu ghé thăm ngôi nhà vô danh ở kế bên, lần nào Sở Ngọc cũng bảo Lưu Tang mang ghế ra ngồi trước cửa nhà mình, quan sát thật kỹ khách của nhà hàng xóm. Cứ như vậy đã được hơn nửa tháng.

Cứ cách hai, ba ngày, chiếc xe ngựa lại đảo qua một lần, có lần là sáng sớm, có lúc là buổi chiều, mỗi lần ở lại khoảng hai canh giờ. Nhưng chưa lần nào, Sở Ngọc có thể nhìn thấy dung mạo người ngồi trong xe.

Sở Ngọc đã từng lén dùng tiền bạc để mua chuộc hỏi thăm người làm trong tòa

nhà đó, thậm chí còn sai người bí mật bắt cóc đám gia nhân ra ngoài mua sắm. Nhưng dù nàng dụ dỗ hay ép buộc, những người đó đúng là "bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất" (nghèo khó không thể lay chuyển, vũ lực không thể khuất phục), hiên ngang bất khuất, khiến cho Sở Ngọc được mở rộng tầm mắt, biết thể

nào gọi là trung liệt.

Đúng lúc Sở Ngọc chuẩn bị phải trường kỳ kháng chiến, thì cơ hội biết được đáp án lại đến sớm hơn một chút.

Đó là một buổi chiều rất bình thường như mọi ngày, Sở Ngọc ngồi buồn bã trong vườn, xung quanh là không khí ngày xuân ấm áp tươi

tấn. Nhìn một đóa hoa mới nở, bất giác Sở Ngọc nhớ ra, nàng đến với thế giới này từ mùa xuân năm trước đến mùa xuân năm nay, thậm thoắt đã tròn một năm.

Không biết từ lúc nào, nàng đã quen với cách sống, cách sinh hoạt thời cổ đại, từ ăn ở đi lại, thậm chí còn bị lây nhiễm không khí, lối

sống của thời đại này.
Nàng không thể thay đổi
thời đại, mà ngược lại còn
bị thời đại cải biến.

Hơn nữa, nàng thích một
người, nhưng lại phải nói
rằng: tốt nhất là không bao
giờ gặp lại nhau nữa.

Trong lòng Sở Ngọc ảm
đạm, ngay cả khu vườn
tươi đẹp ngập tràn sắc

xuân cũng không thể khiến tâm tình nàng vui vẻ lên được. Lúc này nhìn ra, nàng thấy ở lối vào hoa viên xuất hiện hai người, một người là Hoàn Viễn, còn người kia khiến nàng không khỏi ngạc nhiên: “Hoa Thác?”

Sao hắn lại tới đây?

Đứng cạnh Hoàn Viễn, Hoa

Thác vẫn mặc y phục đồ rục như trước đây. Nhìn thấy hấn, Sở Ngọc không khỏi nhớ lại mấy tháng trước, giữa vùng tuyết trắng, hấn đã đoạn tuyệt với Dung Chi, và nguyên rủa những lời oán độc thê lương.

Mấy tháng không gặp, khí chất con người hấn đã thay đổi hoàn toàn khác. Trước

đây, ngay cả những lúc nói lời khó chịu với nàng, Hoa Thác vẫn tạo cho người ta cảm giác nóng như lửa, kêu ngạo bừa bãi. Còn bây giờ, ngọn lửa ấy đã tắt ngấm. Ngay cả khi hằn nhếch miệng cười, thì trong ánh mắt vẫn là băng giá đã kết tụ hàng vạn năm.

Tính cách hắn, có lẽ đã hoàn toàn bị xoay chuyển.

Từ hồn nhiên, chân thành, nhiệt tình một cách cực đoan trở nên lạnh lẽo, oán hận một cách cực đoan.

Hoặc là thế này, hoặc là thế kia. Nếu không phải yêu thì sẽ là hận. Logic của Hoa Thác đơn giản trực tiếp như thế, yêu và hận nồng đậm khắc sâu, thậm chí khiến cho Sở Ngọc cảm

thấy tự thẹn vì không bằng.

Tuy nhiên, Hoa Thác vẫn có mặt không hề thay đổi, đó là luôn biểu hiện tình cảm trong lòng một cách thẳng thắn ngay trên nét mặt. Dù là yêu quý bảo vệ Dung Chỉ trong quá khứ hay là căm hận Dung Chỉ bây giờ, đều không hề giấu diếm hay che lấp.

Mấy ngày qua Hoàn Viễn đi thu thập tin tức ở Lạc Dương, vô tình phát hiện ra tung tích của Hoa Thác. Nghĩ đến điều Sở Ngọc muốn làm, hắn liền tìm gặp Hoa Thác, thuyết phục rồi dẫn hắn tới đây.

Hoa Thác đã từng có thời gian gắn bó với thủ lĩnh tổ chức thích khách là Hạc

Tuyệt. Tuy hẳn khinh thường không bao giờ sử dụng thủ đoạn ám sát, nhưng không phải là không biết những kiến thức này. Mà trong thời gian ở cạnh Dung Chi, hẳn đã học hỏi được khá nhiều cách xử lý công việc bí mật nhanh gọn. Vì vậy, muốn âm thầm dò hỏi điều gì, nhờ Hoa Thác làm là thích hợp nhất.

Khi sử dụng vũ lực, Sở Ngọc hay bị mềm lòng. Hơn nữa, hai người có võ nghệ bên cạnh nàng là A Man và Lưu Tang, tính cách lại quá hồn nhiên chất phác, giao việc này cho họ không ổn chút nào. Nhưng nếu có Hoa Thác, mọi vấn đề đó sẽ được giải quyết.

Sau khi Hoàn Viễn nói tóm lược đơn giản, Sở Ngọc khế

gật đầu với Hoa Thác:
“Làm phiền người quá, xin
đa tạ vì đã đồng ý ra tay
giúp đỡ!”

Hoa Thác thản nhiên đáp:
“Không cần cảm ơn, ta
cũng không phải vì nàng!”

Hắn nhìn về phía ngôi nhà
hàng xóm liền kề, người
thấy mùi thuốc đông y từ
bên kia tường bay sang,

khẽ nhú mày: “Trước khi dò hỏi người trong xe ngựa là ai, ta muốn xem xem, người nào là chủ của tòa nhà này?”

Không đợi Sở Ngọc kịp phản ứng, hắn liền nhún người, nhẹ nhàng phóng đi.

Bóng áo đỏ chợt lóe lên rồi biến mất sau bờ tường.

QUYỀN 5

Chương 229: U nhân độc vắng lai

Đó là nỗi ám ảnh không
ngươi của Hoa Thác.

Đau ốm triền miên, nơi ở
có mùi thuốc nồng nặc
triền miên, tình huống này
hình như giống với hoàn

cảnh của hấn ở phủ công chúa? Nhưng có một điều khác là, ký ức đó đã trở thành nỗi nhục và căm hận, là vết thương không thể khép miệng, hễ chạm vào là nhức nhối.

Để có thể mời được Hoa Thác, Hoàn Viễn đã kể hầu như toàn bộ những gì biết được cho hấn nghe, tất nhiên bao gồm cả sự kỳ dị

của nhà hàng xóm kể bên.

Lúc này xe ngựa chưa tới, nhưng Hoa Thác không kìm chế nổi sự kích động, muốn tìm hiểu về ngôi nhà kia ngay lập tức.

Dù sao hắn cũng bị ám ảnh với mùi thuốc, canh cánh trong lòng không thể nào quên được, giống như đoạn hồi ức đã qua.

Hoàn Viễn dẫn Hoa Thác đến, thực ra cũng muốn nhờ hắc tìm hiểu ý đồ của chủ nhà kế bên. Hoàn Viễn đang định bảo Hoa Thác đợi đến tối thì lén đột nhập vào ngôi nhà, không ngờ hắc lại hoàn toàn theo chủ nghĩa hành động, khi đang bị kích động thì dù chỉ có vài canh giờ cũng không đợi được.

Nhìn Hoa Thác dũng mãnh
nhảy qua tường, cả hai
không kịp ngăn cản thì
bóng áo đỏ đã biến mất.
Dù sao nhảy cũng đã nhảy
qua rồi, bọn họ lại không có
khả năng tìm về, chỉ có thể
chấp nhận thực tế, bất lực
cười khổ. Hai người yên
lặng ngồi bên tường, chờ
đợi tin tức.

Hoa Thác đi rất nhanh dọc theo vách tường, yên lặng không một tiếng động. Gió vun vút qua người hắt sắc bén như dao.

Khuôn mặt hắt lạnh lùng trầm mặc. Liên tục gặp phải vật cản là những nhánh cây chìa ra ở đầu tường, nhưng hắt chỉ cần nhẹ nhàng né người hay nghiêng đầu là dễ dàng

vượt qua.

Bước chân Hoa Thác nhanh thoăn thoắt. Dù phải vòng qua các chướng ngại vật, tốc độ chạy của hắn không hề giảm sút. Nếu bây giờ có ai nhìn thấy, sẽ cảm tưởng rằng cành cây tán lá đang tránh đường cho Hoa Thác đi.

Hắn cứ thế chạy, xung

quanh không phải là không có người, nhưng chẳng một ai phát hiện ra. Nếu có người nhìn thấy, thì ngay lập tức bóng áo đỏ cũng biến mất vô tăm tích, khiến bọn họ tưởng rằng mình bị ảo giác.

Khả năng nhanh nhẹn linh hoạt như thế là điều mà mấy tháng trước Hoa Thác không làm được. Dù đã

tiến bộ vượt bậc, nhưng
hắn không hề thấy phần
chấn thoải mái hơn chút
nào. Trong lồng ngực chỉ có
ngọn lửa thù hận bốc cao
ngùn ngụt, luôn luôn thiêu
đốt tâm can, giống y như
lúc đoạn tuyệt mấy tháng
trước.

Bỗng nhiên, Hoa Thác
dừng bước, lùi lại nấp sau
một thân cây đại thụ. Được

tán cây rậm rạp che khuất,
hắn nhìn về lối đi phía
đằng kia. Một người thị nữ
đang bưng khay chữ nhật,
trên là một bình sứ trắng.

Nhìn thấy người thị nữ,
Hoa Thác đưa tay sờ
trường kiếm bên hông.
Nhưng nháy mắt tiếp theo,
hắn lại buông tay ra. Ánh
kiếm lóe lên trong khoảnh
khắc đã được tán cây che

kín.

Chậm rãi đợi cho thị nữ đi qua, Hoa Thác lặng yên không tiếng động tiến về phía nàng.

Hóa thân thành thợ săn, hắn từ tốn bước theo con mồi, giữ khoảng cách vừa phải. Qua vài cánh cửa, qua hành lang dài, mùi thuốc chung quanh ngày

càng nồng nặc. Người mùi này, ký ức Hoa Thác dường như bị khơi lên, ánh mắt hẩn hững thoáng qua tia hốt hoảng.

Nhưng hẩn cố gắng trấn tĩnh lại, sát ý trong mắt càng lúc càng dày đặc.

Thấy thị nữ kia đứng trước ngưỡng cửa, chuẩn bị đẩy cửa bước vào, Hoa Thác

không do dự nữa. Hấn bước ra khỏi chỗ tối, rút kiếm khỏi vỏ không một tiếng động. Thanh kiếm như độc xà nhắm thẳng cổ người thị nữ đâm tới.

Giết cô ta, rồi xem ai ở trong phòng.

Hoa Thác nghĩ như vậy.

Nếu trước đây, hấn chỉ

đánh ngất xỉu người thị nữ để tránh bị cản trở công việc. Nhưng hận thù với Dung Chi đã bào mòn hết sự mềm lòng thương hại, khiến hấn ngày càng tàn nhẫn vô tình. Lúc này không phải hấn cố ý giết người, mà trực giác mách bảo một cách vô thức là nên làm như vậy.

Có lẽ sau đó hấn sẽ hối

hận, nhưng ngay lúc này, hẳn hoàn toàn không muốn hạ thủ lưu tình.

Kiểm của Hoa Thác hướng thẳng đến sau gáy người thị nữ, mũi kiếm sắp chạm đến chiếc cổ mảnh mai. Nhưng đúng lúc này, cánh cửa khép hờ phía trước bỗng hé ra một khe nhỏ. Không biết có thứ gì bay nhanh ra, lướt qua bờ vai

cô thị nữ, đập vào kiếm của Hoa Thác.

Mũi kiếm của hắn chệch đi, sượt qua gáy cô gái, đâm thẳng vào mặt cửa. Hoa Thác phản ứng cực nhanh, mũi kiếm thất bại, như vậy người trong phòng đã biết đến sự xuất hiện của hắn. Hắn vội thu kiếm, lùi lại mấy bước đứng ở giữa sân, nhìn chăm chăm vào chỗ

khe cửa.

Vừa rồi thậm chí hẳn không nhìn thấy cái gì đã đánh chệch đường kiếm của mình, nhưng Dung Chỉ có thể làm được như vậy.

Cho đến khi Hoa Thác lùi lại phía sau, cô thị nữ mới biết mình vừa đến Quỷ Môn quan rồi may mắn vòng trở về. Cô gái kinh hãi buông

tay, chiếc khay rơi thẳng xuống, sắp chạm đất đến nơi.

Dường như đồng thời, Hoa Thác nghe thấy tiếng xé gió sắc nhọn, Có thứ gì đó bay nhanh ra khỏi cửa, khiến cánh cửa mở rộng hơn một chút. Thứ đó vươn ra nhanh như chớp, đỡ lấy chiếc khay, rồi cũng với tốc độ nhanh hơn khả năng thị

giác của Hoa Thác, chiếc khay được kéo thẳng vào trong phòng.

Thái độ đó, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ: kiêu ngạo.

Hoa Thác chỉ có thể lý giải là Dung Chỉ khinh thường hẳn, thậm chí không thêm lộ diện. Sắc mặt trắng bệch, hẳn hít một hơi thật

sâu, trầm giọng cất tiếng:
"Dung Chi, ta đang ở đây.
Ngay cả gặp mặt, người
cũng không dám sao?"

Trong nhà truyền ra tiếng
cười khẽ. Khoảnh khắc sau,
có tiếng bước chân chậm
rãi đến bên cửa.

Cánh cửa mở ra.

***

Sở Ngọc và Hoàn Viễn chờ được một lúc. Chưa thấy Hoa Thác vượt tường trở lại, hai người bắt đầu cảm thấy bất an.

Sở Ngọc nhìn lên bờ tường, không nhìn được mở miệng: “Cái tên Hoa Thác này, không phải là xui xẻo bị người ta bắt rồi chứ?”

Hoàn Viễn cũng nhìn theo ánh mắt nàng: “Với võ nghệ của Hoa Thác, liệu có thắng được không?” Hắc không am hiểu sâu về võ nghệ, nên không thể phán đoán chuẩn xác trình độ cao thấp của Hoa Thác.

Sở Ngọc cất giọng đùa cợt: “Nếu chẳng may hắc bị bắt, còn khai ra chúng ta, mà đối phương tìm tới

cửa... thì chúng ta chỉ cần nói là không liên quan gì đến hắc, thế là sạch sẽ hoàn toàn..."

Nàng còn chưa dứt lời, bên cạnh đã truyền tới giọng nói âm trầm: "Ai sạch sẽ hoàn toàn?"

Sở Ngọc gượng cười: "Nói chơi, nói chơi thôi!... Thế nào, người có phát hiện

được gì không?”

Hoa Thác nhướn mày, vẻ mặt u ám bỗng tiêu tan hết, thay vào đó là cười nhạt giễu cợt mỉa mai: “Ta phát hiện ra một người, đem hắc đến gặp nàng. Nàng gặp rồi, có thể biết được nguyên do mọi chuyện!”

Nói xong hắc tránh sang

một bên, để lộ ra người ở phía sau.

Vừa rồi Hoa Thác đứng trên bậc thềm ngưỡng cửa, cao hơn một đoạn, lại chắn người phía sau. Sở Ngọc đang lúng túng, nên cũng không để ý góc áo của người kia, cho đến khi Hoa Thác bất ngờ đứng tránh sang bên...

Người đó đứng chắp tay sau lưng, trên người là quần áo vải gai giản dị của nhà thường dân. Ngược mắt nhìn lên, từ cơ thể thon dài đến chiếc cằm sạch sẽ, đến sống mũi thẳng..., nhưng không nhìn thấy phía trên nữa.

Trên mắt người đó, một băng vải rộng chừng hai tấc che kín. Băng vải khá

dày, ở góc còn có một ít thuốc màu nâu thẫm ra.

Như bừng tỉnh, trong trí nhớ hiện ra một người, Sở Ngọc không ngờ hắt lại ở chỗ này: “Vị... Thương Hải khách nhân?”

Quan Thương Hải khẽ mỉm cười: “Tên đầy đủ của ta là Quan Thương Hải!”

QUYỀN 5

Chương 230: Phong thủy luân phiên chuyển

Thấy Sở Ngọc kinh ngạc, Hoa Thác cười lạnh một tiếng, nhớ lúc vừa rồi nhìn thấy Quan Thương Hải, hẳn còn kinh ngạc hơn nàng.

Lúc Quan Thương Hải mở cửa bước ra, hắn mới phát hiện trên tay đối phương cầm một chiếc cần câu. Đó chính là vật đã chặn đòn tấn công của hắn, đồng thời đỡ lấy chiếc khay ban này.

Bước ra ngoài, Quan Thương Hải cho thị nữ lui, rồi quay sang Hoa Thác:

“Không rõ vì sao, vị khách này lại xuất thủ muốn giết thị nữ của ta?”

Giống Sở Ngọc, Hoa Thác không hiểu vì sao, vị cao thủ tuyệt đỉnh này của Nam triều lại tới Bắc Ngụy, thậm chí còn trở thành hàng xóm của Sở Ngọc. Cũng xem như hãn và Quan Thương Hải có biết nhau. Lúc trước Hoa Thác

tưởng lầm người này là thuộc hạ của Dung Chỉ, liền ra lệnh cho hắc đi cứu Dung Chỉ, kết quả là bị giáo huấn ngược trở lại.

Sau đó nghe Sở Ngọc kể lại, hắc mới biết thực ra Quan Thương Hải có thù với Dung Chỉ.

Hoa Thác vốn đã chuẩn bị tinh thần, nếu gặp Dung

Chỉ, hoặc là gặp người bị
Dung Chỉ lừa dối giống như
mình thì nên làm thế nào.
Nhưng sự xuất hiện của
Quan Thương Hải nằm
ngoài dự liệu, cho nên lúc
nhìn thấy người này, hấn
cứ đứng ngây ra không biết
phản ứng thế nào.

Người này hấn có biết, lại
là kẻ thù của kẻ thù, không
biết phải ứng xử thế nào,

Hoa Thác đành hỏi tại sao đổi phương lại ở đây. Sau khi biết mục đích của Quan Thương Hải, hấn lập tức đưa đến gặp Sở Ngọc, thậm chí quên mất việc hỏi thăm về chiếc xe ngựa bí ẩn.

Ngõ ngang một lúc, Sở Ngọc thốt lên câu hỏi thứ hai: “Huynh đã mãn tang phụ thân chưa?” Ngày đó

bên dòng suối, thấy cung cách nói năng của Quan Thương Hải với Tiêu Biệt, cảm giác như hắn quyết định để tang cha đến năm, sáu, bảy hay tám năm cũng hoàn toàn có thể.

Quan Thương Hải cười cười: “Giữ đạo hiếu chẳng qua là cái cớ dùng để ngăn cản Lưu Bị thôi!” Hắn định cư ở Giang Lăng, không

muốn phải di chuyển, bèn lấy cớ để tang cha, coi như tấm lá chắn để đối phó với những người tới cửa quấy rầy. Dù người khác có đủ kiên nhẫn và thành tâm tìm đến lều cỏ ba lần, hẳn cũng không muốn làm một tiên sinh “ngọa long” trị quốc bình thiên hạ. *

(*) Giai thoại “Lưu Bị tam cố thảo lư” (Lưu Bị 3 lần đến lều cỏ): Gia Cát Lượng là ẩn sĩ ở Long Trung. Tư

Mã Huy và Từ Thứ tiễn cử ông với Lưu Bị. Thời đó bậc danh sĩ Kinh Châu lan truyền một câu: "Phục Long, Phụng Sồ ai có được một trong hai người ấy sẽ có thiên hạ!". Sau khi Từ Thứ đến với Tào Tháo, Lưu Bị tìm đến Long Trung để thỉnh cầu ông ra giúp nhưng hai lần đầu không gặp mãi đến lần thứ ba mới gặp được nên mới có câu "Lưu Bị tam cố thảo lư". Lưu Bị được Lượng nói kế sách định quốc an bang vô cùng kính phục, muốn mời Gia Cát Lượng xuống núi mưu tính đại sự. Gia Cát Lượng thấy Lưu Bị thật lòng cầu xin nên ông chấp nhận làm quân sư cho Lưu Bị, năm đó Gia Cát

Lượng mới có 27 tuổi chính thức bước vào vũ đài chính trị.

Liếc nhìn Hoa Thác vẫn đang cười nhạt, Sở Ngọc hơi hơi bất lực, nhưng vẫn hỏi điều mà nàng băn khoăn nhất: "VẬY... Thương Hải huynh, xin hỏi, vì sao huynh lại rời Giang Lăng, đến Bắc Ngụy?" Thậm chí còn trùng hợp trở thành hàng xóm sát bên nhà nàng, lại còn thường xuyên

giao du với kẻ có thân phận
mờ ám là Dung Chi?

Nếu nói là trùng hợp, thì
sao lại khéo đến thế?

Quan Thương Hải mỉm cười
thản nhiên đáp: "Cô đã đến
tìm ta, thì ta cũng không
cần giấu diếm. Ta trở
thành hàng xóm của cô, là
vì ý đồ riêng. Năm đó phụ
thân ta đã từng nhận ơn

huệ của người khác, hứa sẽ đáp trả. Khi ông ấy mất, ta phải gánh món nợ này. Bây giờ, theo yêu cầu của Hà Tập, ta vì giết cô nên mới đến đây!”

Đến để giết cô.

Hoàn Viễn đứng bên cạnh, nghe thấy mấy chữ này thì trong đầu trống rỗng. Cho đến khi hãn khôi phục

được nhận thức, thì thấy mình đã đứng chắn trước mặt Sở Ngọc.

Nghe Quan Thương Hải nói dứt lời, Sở Ngọc cũng vô cùng kích động. Nhưng khi Hoàn Viễn đứng chắn giữa nàng và Quan Thương Hải, thì nàng bỗng nhiên cảm thấy an tâm.

Hoàn Viễn không thể ngăn

cản Quan Thương Hải,
nàng biết rõ điều đó.
Nhưng trong lúc lâm nguy,
có người không chút chần
chừ đứng ra bảo vệ cho
mình, nàng liền vô thức
cảm thấy được an toàn.

Tâm mắt bị thân hình Hoàn
Viễn cản trở, Sở Ngọc tỉnh
táo suy nghĩ lại. Một lát
sau, nàng mỉm cười, vỗ vỗ
vai Hoàn Viễn, thấp giọng:

“Không sao, huynh ấy không định giết ta đâu!”

Nếu Quan Thương Hải muốn giết nàng, thì không một ai trong Sở viên ngăn cản được. Nếu muốn giết thì đã sớm ra tay trong mấy tháng qua, cần gì phải đợi tới bây giờ?

Nàng nghiêng người, lần thứ hai nhìn về phía Quan

Thương Hải: “Có thể nhờ Thương Hải huynh giải thích giúp vài điều khó hiểu được không? Vì sao huynh không giết ta, còn tiếp tục làm hàng xóm của ta? Mà người ngồi trên xe ngựa thường xuyên ra vào phủ, là ai vậy?”

Dừng một chút, nàng bổ sung thêm: “Có phải là Dung Chỉ không?”

Đây mới là vấn đề mấu chốt quan trọng nhất.

Quan Thương Hải chỉ cười. Rất lâu sau, hắn mới cất tiếng: "Cô đã từng nhìn thấy diện mạo người đó?"

Sở Ngọc khẽ gật đầu, nhưng nhớ ra đối phương không nhìn thấy, nên mở miệng nói phải.

Quan Thương Hải lại khẽ cười có chút khó lường. Lúc này, trông nụ cười của hắn rất giống Dung Chỉ: "Ta không giết cô là có nguyên do. Đó là việc riêng của ta, không tiện nói ra. Chỉ cần biết, bây giờ ta không có ý làm hại cô nữa là được. Về phần người thường hay ra vào phủ của ta, nếu ta nói không phải, e rằng cô cũng

không tin. Nếu cô thật sự muốn biết thân phận người đó, ngày mai đến nhà ta, ta sẽ bố trí cho cô chứng kiến!”

Tính đến lúc này, chiếc xe ngựa đã hai ngày không ghé qua. Ngày mai sẽ là ngày khách đến theo thường lệ.

Ngày hôm sau, Sở Ngọc

mặc trang phục thị nữ,
đứng sau lưng Quan
Thương Hải, không khỏi
bật cười.

Bọn họ đang ở trong gian
sảnh. Quan Thương Hải
nằm dựa thoải mái trên
chiếc ghế dài, tay cầm cần
câu, miệng chần chỉnh Hoa
Thác từng li từng tí một:
"Khép chân lại, cúi đầu.
Người phải đạt yêu cầu mới

cho đứng đây xem mặt người kia. Nếu không chỉ liếc mắt một cái, người kia sẽ phát hiện ra ngay!”

Hôm nay, theo lời Quan Thương Hải, Sở Ngọc đến đây chờ gặp người ngồi trong xe. Hoa Thác cũng miễn cưỡng tới, không ngờ Quan Thương Hải bố trí cho bọn họ đóng vai thị nữ và gia nhân sai vặt, đứng hai

bên để có thể dễ dàng quan sát.

Đối với yêu cầu này, Sở Ngọc vui vẻ nhận lời. Nàng làm công chúa lâu như vậy, nhưng chưa từng làm thị nữ. Bây giờ thử qua cảm giác làm thị nữ cũng hay, hoặc đóng giả vai gì cũng được! Nhưng Hoa Thác thì không tình nguyện chút nào. Dù đã bỏ kiểm xuống,

mặc đồ người hầu giống Sở Ngọc nhưng ngạo khí trên người hẳn lại quá ngênh ngang chói mắt.

Cũng là đứng, nhưng cả người hẳn thẳng tắp như kiếm. Dù không làm gì, nhưng trên người hẳn vẫn như có kiếm khí, và đang bị Quan Thương Hải soi mói. Vẻ mặt Hoa Thác là cố nén giận. Nhiều lần hẳn muốn

phát tác, nhưng cần câu của Quan Thương Hải như là có mắt. Hắc chỉ cần hơi nhúc nhích, liền bị chiếc cần câu kia bay tới đập lên các khớp ngón tay đau điếng, khiến hắc tỉnh táo nhận ra sự chênh lệch khổng lồ giữa hai người. Quan Thương Hải không gây thương tổn gì cho hắc, nhưng Hoa Thác hiểu rõ, là bởi vì đối phương đã cố

gắng nhẹ tay hết mức.

Tài nghệ không bằng, chỉ có thể mặc cho người nhào nặn.

Sở Ngọc không rõ vị khách kia cần được đối đãi trân trọng, hay là Quan Thương Hải thừa dịp đùa bỡn Hoa Thác, nhưng dù sao cũng chẳng liên quan đến mình, nàng không cần bận tâm.

Bắt chợt nàng nhớ ra, đã từng nhìn thấy cảnh tượng giống thế này. Khoảng một năm trước, lúc Hoa Thác giúp Dung Chỉ xử lý Liễu Sắc, hắn cũng dạy dỗ giống thế này. Khi đó chỉ cần Liễu Sắc hơi buông lỏng, hắn liền giáo huấn không khách khí, nhưng nay thì chính hắn là đối tượng bị giáo huấn.

Trùng hợp là, lúc trước Hoa Thác dùng gậy trúc, thì nay Quan Thương Hải dùng cần câu cũng bằng trúc.

Thật đúng là “phong thủy luân phiên chuyển”, Sở Ngọc nghĩ muốn bật cười, nhưng không hiểu vì sao lại không cười nổi.

Quan Thương Hải đùa bốn Hoa Thác một hồi, bỗng

nhiên đặt cần câu xuống, vỗ vỗ tay vịn bên cạnh. Mà lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cùng với tiếng bánh xe và vó ngựa.

Đến rồi!

Sở Ngọc rùng mình, liếc nhìn Hoa Thác, bắt gặp hắc hoàn toàn quên dáng vẻ khúm núm cúi đầu mà

Quan Thương Hải vừa dạy dỗ. Ánh mắt hắt lạnh lẽo bằng giá, nhìn về phía cửa chăm chăm không chớp mắt.

Rất nhanh, cửa bị kéo ra, hai thị vệ xuất hiện. Sau khi bọn họ mở cửa, người trên xe ngựa chậm rãi bước xuống.

Sở Ngọc không giống Hoa

Thác. Nàng cung kính cúi đầu, chỉ thỉnh thoảng liếc trộm về phía cửa. Hộ vệ vây xung quanh người kia nên không nhìn rõ, dù sốt ruột nhưng nàng vẫn lặng yên chờ đợi.

Nhóm thị vệ vây xung quanh, hộ tống người kia đến tận ngưỡng cửa mới hạ lỏng cảnh giác. Tất cả tản ra ngoài đứng chờ, còn

người đó chậm rãi bước
một mình vào trong, rồi
cuộc cũng lộ diện trước
mặt Sở Ngọc.

Quá gần, quá rõ ràng.

Sở Ngọc chỉ cần liếc nhanh
một cái, rồi nhanh chóng
cúi đầu, không cần nhìn
thêm nữa.

Người đó...

Không phải Dung Chỉ.

QUYỂN 5

Chương 231: Chỗ không an toàn

Sở Ngọc cúi mặt, điều bộ cung kính đúng với vai thị nữ. Nhưng khi nghe thấy một điều chấn kinh, nàng không kìm nổi ngược mắt lên, nhìn về phía người trẻ tuổi vừa mới bước vào, chỉ

thấy trong mắt hắn là vẻ
điềm nhiên, không có điều
gì khác thường.

Trần tĩnh lại, nàng đưa mắt
về phía Quan Thương Hải
với vẻ kinh ngạc xen lẫn
hoài nghi.

Phải chăng... người này đã
phát hiện ra điều gì?

Sở Ngọc không hề cho rằng

hắn nhìn trúng nàng. Chiếc xe ngựa và đội hộ vệ cho thấy hắn phải có địa vị rất cao, loại con gái nào chẳng từng gặp qua, muốn có tuyệt sắc giai nhân nào mà không được?

Nàng tuy không thông minh bằng Dung Chỉ, nhưng cũng biết mình biết người. Ngoại hình hiện tại của nàng có thể xem là

xinh xắn thanh nhã, nhưng không đủ để người khác vừa nhìn thấy là động lòng ngay. Chắc chắn dung mạo của nàng không đáng để người kia không màng thể diện, mở miệng hỏi xin Quan Thương Hải.

Nhưng bây giờ Sở Ngọc không thể cất lời cự tuyệt. Nàng đang sắm vai thị nữ của Quan Thương Hải, mọi

chuyện phải do hấn quyết định. Lúc này nếu nàng vì sợ hãi mà chủ động thừa nhận thân phận, thì sau này không còn cơ hội nấp sau Quan Thương Hải để dự thính nữa.

Mặc dù không rõ thân phận người này thế nào, nhưng Sở Ngọc cảm thấy, nếu để hấn biết Quan Thương Hải giúp đỡ người ngoài đến dò

xét hẩn thì không hay lắm.

Đương nhiên, Sở Ngọc tin rằng Quan Thương Hải sẽ cự tuyệt yêu cầu của người trẻ tuổi kia không chút chần chừ.

Ngay sau đó, Sở Ngọc bỗng thấy một vòng tay choàng lấy eo, kéo nàng ngã nhào vào một lồng ngực ấm áp. Mùi thảo dược thanh nhã

bao trùm, khiến toàn thân nàng cứng ngắc, không thể động đậy.

Sở Ngọc trợn tròn mắt, chỉ thấy trên đỉnh đầu có tiếng cười thoải mái: "Được người coi trọng rồi, nhưng ta cực kỳ yêu thích thị nữ này, thật sự không tiện nhường cho người! Nếu người không chê, ta còn rất nhiều thị nữ xinh đẹp, tùy

người lựa chọn!”

Sở Ngọc thật sự không biết, lúc này nên tặng cho Quan Thương Hải một cái tát, mắng hăm “Lưu manh!” rồi đứng dậy, hay là phải phối hợp phát ra mấy tiếng “ưm ưm” ngượng ngùng xấu hổ: “Công tử!... Ở đây còn có người ngoài!...” Cách thứ nhất thì nàng không dám, cách thứ hai thì da mặt

nàng không đủ dày. Do dự nửa giây, Sở Ngọc lựa chọn biện pháp trung hòa. Nàng hơi xoay người, làm bộ thẹn thùng vùi mặt vào ngực Quan Thương Hải, để tránh cho người kia phát hiện ra vẻ mặt khác thường của mình.

Người kia hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, cất

tiếng hỏi: “Thật sự không
nhường ta được sao?”

Quan Thương Hải một tay
ôm Sở Ngọc, cánh tay vững
chãi mạnh mẽ khiến nàng
dán chặt người vào ngực
hắn, không tài nào giãy
giụa được, tay kia khẽ vuốt
tóc nàng. Hắn mỉm cười:
“Xin thứ lỗi, riêng cô gái
này, ta không thể cho
được!”

Khóe miệng người kia
nhếch lên, tạo thành một
nụ cười khó lường. Sở Ngọc
quay lưng về phía hắn nên
không rõ lắm vẻ mặt người
kia, chỉ sợ hắn gây khó dễ
thêm. Một lát sau, nàng
nghe thấy tiếng bước chân
ra ngoài, sau đó là tiếng
bánh xe, vó ngựa và tiếng
bước chân rầm rập nhất tề
của cả nhóm hộ vệ xa dân.

Nghe thấy tiếng xe và đội
tùy tùng xa dần, Sở Ngọc
mới có thể yên tâm. Nàng
trợn tròn mắt, cất tiếng:
"Này, Quan Thương Hải, họ
đi hết rồi. Huynh còn định
ôm đến bao giờ nữa?"

Sau đó, nàng cảm thấy
cánh tay trên hông mình
buông lỏng. Nàng bám tay
vào vai hắn, tạo đà để

đứng dậy, thoát khỏi lồng ngực kia. Dù biết Quan Thương Hải diễn kịch cho người kia xem, nhưng nàng vẫn không khỏi bối rối.

Vừa rồi cả người nàng nằm gọn trong lòng hắc, dán chặt vào lồng ngực hắc không một khe hở. Hơi ấm truyền qua quần áo, khác hẳn làn da mát lạnh của Dung Chỉ. Đó là hơi ấm

vững vàng trầm ổn như núi, khiến người ta cảm thấy an tâm.

Đứng vững rồi, Sở Ngọc không khỏi trừng mắt với hắc một cái, nhưng nhìn bằng vải che mắt lại chợt nhớ ra hắc không nhìn được. Quan Thương Hải hành động hoàn toàn giống một người bình thường, nên nhiều lúc nàng thường

quên mất là hấn bị mù.

Quan Thương Hải khẽ cười, lại tiện tay nhấc bầu rượu bên cạnh, tự rót uống một mình.

Một lúc sau, Sở Ngọc cũng hết bồi rồi hoảng loạn. Phải biểu diễn giống như thật thì người kia mới biết khó mà lui, Quan Thương Hải giúp nàng, sao nàng lại cứ

bản khoản để bụng?

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng cũng thoải mái hơn.

Hôm nay tới đây mục đích đã xong, Sở Ngọc hướng về phía Quan Thương Hải cáo từ.

Trang viên của Quan Thương Hải và Sở viên nhà nàng liền kề, nhưng muốn

trở về, phải đi một đoạn khá dài mới ra đến cổng chính. Sở Ngọc vừa đi vừa nghĩ: có lẽ đề nghị Quan Thương Hải cho làm một chiếc cửa ở chỗ tường ngăn để qua lại dễ dàng hơn. Bỗng nàng nghe thấy tiếng gió khác thường ở phía sau. Không kịp cảnh giác, cơn đau sau gáy bỗng truyền tới, mắt nàng tối sầm, không biết gì nữa.

***

Bị bắt cóc.

Khi tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên của Sở Ngọc là như vậy. Bây giờ xem như nàng đã có kinh nghiệm bị bắt cóc đến lần thứ hai, miễn cưỡng gặp nguy không loạn, quan sát tình hình xung quanh.

Sở Ngọc xoa xoa phần gáy còn hơi đau, chậm rãi đứng lên khỏi giường.

Đây là một phòng ngủ thanh nhã. Trong phòng, ngoài chiếc giường này chỉ có một bàn phấn trang điểm, một bình phong. Không có ai khác ngoài nàng. Cũng không có bất kỳ dây thừng xích sắt hay

đồ bắt trói nào. Hình như sau khi mang nàng tới, đối phương chỉ ném lên giường là xong.

Đối phương hoặc là quá khinh thường, hoặc là quá tự tin về năng lực canh giữ của bản thân.

Cẩn thận nhớ lại trước lúc hôn mê, Sở Ngọc có thể đại khái đoán ra người bắt cóc

mình là ai. Và một lát sau, cửa ngách mở ra, người đứng ở cửa chứng thực phán đoán của nàng.

Đó là người trẻ tuổi đã đề nghị Quan Thương Hải nhường nàng cho hắn mà không thành.

Sở Ngọc rất dễ dàng đoán được nguyên nhân kết quả. Người đó già vờ rời đi,

nhưng chỉ là tránh tầm mắt của Quan Thương Hải, rồi lệnh cho người mai phục trên đoạn đường nà^{ng} trở về, đánh ngất và đem đến đây.

Trang viên của Quan Thương Hải rất rộng, nhưng lại không có nhiều người, hộ vệ càng ít hơn. Bản thân hắⁿ võ nghệ cao cường nên không cần ai

bảo vệ, có nghĩa là ở trong nhà hẳn cực kỳ an toàn. Nhưng ngược lại, nơi hẳn không để ý thì người khác có thể tùy ý xâm nhập và làm bậy dễ dàng.

Sở Ngọc đã khinh xuất ở điểm này. Nàng thấy Quan Thương Hải không có ý hại mình, vậy là vô thức cho rằng trong nhà hẳn an toàn, không mang theo hộ

vệ nên mới rơi vào hoàn cảnh bây giờ.

Yên lặng phân tích sai lầm của mình, Sở Ngọc bình tĩnh nhìn người kia chăm chăm, chờ hăn mở miệng.

Đối phương không giết mà mang nàng đi, nhất định có âm mưu gì đó. Nàng muốn xem hăn định làm gì.

Người kia bước tới, khoát tay, thị vệ liền ra ngoài cửa đứng chờ. Hắc dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén nghiêm nghị nhìn kỹ Sở Ngọc trong khoảnh khắc, rồi trầm giọng: “Hình như người không hề sợ hãi!”

Lúc hắc nói chuyện, vẻ kiêu ngạo tôn quý từ trên cao nhìn xuống càng trở nên rõ rệt, càng cho thấy

hắn và Dung Chỉ khác nhau. Sở Ngọc thăm thở dài, ngoài mặt mỉm cười: “Bây giờ ta sợ hãi cầu xin cũng chẳng ích gì. Chi bằng trước hết nghe dụng ý của công tử khi đưa ta tới đây!”

Sở Ngọc đứng thẳng, nhìn người đối diện không hề tránh né. Ánh mắt nàng bình tĩnh phẳng lặng đối chọi với ánh mắt lạnh lùng

sắc bén của người kia,
không chút nào lười bước.

QUYỂN 5

Chương 233: Người trẻ tuổi bí ẩn

Nằm ngoài dự liệu của Sở Ngọc, người kia bắt cóc nàng không phải vì bản thân nàng. Hắn muốn thông qua nàng để biết được thân phận thật sự của Hoa Thác.

Nghe hấn cất tiếng hỏi, vẻ mặt Sở Ngọc kỳ quái: “Nếu người muốn biết, tại sao không hỏi thẳng chủ nhân của ta?” Lúc trước, khả năng diễn xuất quá kém của Hoa Thác đã thu hút toàn bộ sự chú ý và nghi ngờ, Sở Ngọc thấy mừng vì gã này thực sự tin nàng là thị nữ của Quan Thương Hải. Chỉ có điều, vì sao hấn

không tự mình hỏi Quan
Thương Hải, mà lại lén bắt
nàng đến đây làm gì?

Người kia thản nhiên đáp:
"Tất nhiên là ta sẽ hỏi hắc.
Nhưng trước đó, muốn bắt
giữ người..." Dừng một
chút, hắc cười lạnh tự giễu
cợt: "...bởi vì ta rất đa
nghĩ!"

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, chợt

hiếu ra.

Nếu người này hỏi Quan Thương Hải, ngay cả khi Quan Thương Hải nói thật thì hắn cũng không tin. Vì vậy hắn quyết định bắt nàng thẩm vấn trước, sau đó mới hỏi Quan Thương Hải, đối chiếu lời của hai người sẽ biết thật giả.

Sự đa nghi này không phải

vì bất an, mà đã trở thành thói quen.

Sở Ngọc không khỏi hiếu kỳ. Rốt cuộc hẳn là ai mà lại quen đa nghi như vậy?

Cảm giác này... đọng lại thành bốn chữ, quả thực chính là... cô gia quả nhân. Nơi cao nhất, rét lạnh nhất và cũng cô độc nhất, là ngôi vị hoàng đế.

Nhưng điều này hoàn toàn không thể!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Sở Ngọc lập tức phủ định phán đoán của mình.

Hiện tại ở phía nam và phía bắc có hai quốc gia. Đường kim hoàng đế Nam triều chính là thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp. Chỉ có điều

không hiểu vì sao, đến ngày hai mươi chín, tức là sau hai ngày, bọn họ mới tuyên bố phế bỏ Lưu Tử Nghiệp và kế vị, đúng với nội dung trong chiếc vòng của Thiên Như Kính. Còn tân đế ở phía bắc, theo như dân chúng bàn tán, thì năm nay mới khoảng mười ba tuổi. Người trước mặt Sở Ngọc, ít nhất cũng phải mười tám, mười chín tuổi.

Dù quý tộc Bắc Ngụy có
dậy thì sớm đến mức nào,
thì cũng không thể trông
già hơn đến năm, sáu tuổi
chứ?

Trong lòng nghĩ ngợi lung
tung, Sở Ngọc chậm rãi trả
lời đối phương, cố gắng lấy
tư cách của một thị nữ,
khách quan tường thuật
những việc đã xảy ra. Nàng

chỉ nói, mấy ngày trước Hoa Thác xâm nhập vào trang viên của Quan Thương Hải, tướng Quan Thương Hải là Dung Chỉ. Không biết bọn họ nói chuyện gì, nhưng ngày hôm sau, Hoa Thác được sắp xếp làm người hầu đứng sau lưng Quan Thương Hải. Chuyện tiếp theo, chắc đối phương đã rõ.

Người kia vừa nghe Sở Ngọc nói, vừa nhú mào suy tư. Sở Ngọc cẩn thận quan sát nét mặt hần. Lúc nàng nhắc đến Dung Chỉ, hai hàng mào kẻ kia khẽ động dậy.

Thẩm vấn xong xuôi, người đó trầm tư trong khoảnh khắc rồi cất tiếng mĩa mai bốn cột: “Có muốn biết

người đáng giá thế nào trong lòng Quan Thương Hải không? Nếu hắc quả thật coi trọng người, nhất định sẽ tới cứu. Trước khi hắc đến, hãy ở bên cạnh ta đi!”

Nghe những lời hắc nói, Sở Ngọc dờ khóc dờ cười. Vốn dĩ nàng và Quan Thương Hải chẳng có quan hệ gì. Nhưng tất nhiên nàng

không thể nói như thế với
gã này, chỉ có thể cúi đầu
im lặng cố nín cười.

Sở Ngọc đi phía sau người
kia, ra khỏi gian phòng cầm
tù nàng. Vừa bước ra
phòng ngoài, hộ vệ đứng ở
cửa lập tức xông tới, vây
quanh nàng.

Sở Ngọc và người kia, một
trước một sau, cách nhau

khoảng hai thước. Tổng cộng có mười sáu thị vệ vây quanh nàng, mỗi người cách nhau ba thước đều tăm tắp. Bọn họ xông tới chỗ nàng đồng thời, giống như đúc cùng một khuôn, mang theo sát khí lạnh lẽo khiến Sở Ngọc cảm thấy rất không thoải mái.

Cảnh tượng như vậy trước mặt người kia, nhưng hần

hoàn toàn không để ý, nói cách khác là hấn vẫn quen như thế.

Đến trước thư phòng, người kia dừng bước, hỏi Sở Ngọc: "Người có biết chữ không?"

Sở Ngọc vô thức gật đầu, nhưng nghe câu tiếp theo của hấn thì nàng thấy hồi hận: "Vậy thì, tới hầu đọc

sách cho ta nghe đi!”

Bước vào thư phòng, chỉ có Sở Ngọc và người kia. Hộ vệ lại đợi ở bên ngoài như trước. Trên giá có một sổ bộ sách, còn trên chiếc bàn gần cửa sổ, một quyển sách đang mở dở dang.

Người kia ngồi xuống bên bàn, cầm quyển sách đang đọc dở, nhưng không lật

trang mà trầm tư rất lâu, khóe miệng hình như khẽ nhếch một nụ cười. Sở Ngọc đứng cạnh liếc trộm một cái, phát hiện ra đó là sổ sát hạch quan lại và dân cư. Nàng nhìn tiếp những bộ sách trên giá, hơn một nửa là sách sử binh thư, còn lại là các ký lục ghi chép.

Người kia đọc rất chăm chú

tập trung, thỉnh thoảng lại sai Sở Ngọc tìm tư liệu, thực sự dùng nàng như một thị nữ.

Lúc Sở Ngọc tỉnh lại là buổi chiều. Cứ tưởng Quan Thương Hải sẽ nhanh chóng phát hiện ra nàng mất tích. Không ngờ cho đến buổi tối, vẫn chưa thấy hấn hoặc ai khác đến cứu.

Dù Quan Thương Hải không tới, thì Hoàn Viễn, Lưu Tang và mọi người ở nhà sau khi phát hiện nàng mất tích, cũng phải tìm cách chứ!

Vừa phán đoán vừa chờ đợi, Sở Ngọc thực hiện nhiệm vụ thị nữ từ chiều đến tối. Tối giờ người kia đi ngủ, nàng hơi bị kích động, vì thấy hấn bước vào

phòng ngủ, giang hai tay ra lệnh nàng cởi áo cho hắn.

Dù Sở Ngọc luôn khẳng định người kia chẳng có tâm tư gì khác với mình, nhưng đến giờ phút này, nàng cũng không khỏi nhụt chí. Mục đích thật sự của kẻ kia là do thám về thân phận của Hoa Thác, nhưng hắn hoàn toàn có thể nhân tiện dùng nàng để ấm

giường. Dù sao bây giờ trong mắt hắn, nàng cũng chỉ là một thị nữ nhỏ bé không đáng kể mà thôi!

Người kia chú ý đến phản ứng của Sở Ngọc. Hắn ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ra sự lo lắng của nàng, gương mặt tao nhã nở nụ cười trào phúng: “Chẳng lẽ chủ nhân của người không cho người

biết, ta không phải nam giới sao?”

Nghe lời này, Sở Ngọc thực sự sửng sốt.

Không phải nam giới?

Như vậy, người này... là nữ?

Một lúc sau, Sở Ngọc mới trấn tĩnh lại, ánh mắt dừng

ở ngực người kia. Nơi đó quả thật hơi nhấp nhô, nhưng bởi vì áo hảnh quá rộng nên người ngoài khó nhìn thấy đường cong.

Đó là một cô gái.

Từ điều này, Sở Ngọc bắt đầu quan sát đánh giá khắp cơ thể nàng ta, lập tức phát hiện ra rất nhiều chứng cứ ủng hộ cho luận

điểm đó. Diện mạo nàng ta tuy hơi trung tính, giọng nói tuy hơi trầm khàn, nhưng làn da quá mịn màng, cổ rất mảnh dẻ. Thân hình tuy khá cao so với nữ giới, nhưng vẫn thấp hơn Dung Chi một chút...

Tất cả những điều đó đã thuyết minh cho giới tính của nàng ta. Nhưng nếu không nói rõ, có lẽ Sở Ngọc

vẫn cứ tưởng đó là đàn ông. Nếu Dung Chỉ đứng cạnh nàng ta, mà cần đoán ai là nam, ai là nữ, thì chắc Sở Ngọc sẽ nói Dung Chỉ mới là nữ.

Bởi khí chất của cô gái này quá rắn rỏi quyết đoán.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, điều khiến Sở Ngọc chú ý không phải ngoại

hình, mà là khí thể vừa tôn quý vừa sắc sảo, kiêu ngạo cao cao tại thượng, giống như cuồng phong có thể tàn quét hết thảy. Điều đó khiến Sở Ngọc nhận ngay ra đó không phải Dung Chi, và khẳng định, khí chất đó chắc chắn của một người đàn ông.

Sở Ngọc còn đang sửng sò, thì gã... không, phải nói là

cô gái mang khí chất phái nam kia cười lạnh một tiếng, bước ra khỏi phòng ngủ, mở cửa sổ gian ngoài.

Trong bóng đêm, tiếng náo động hỗn loạn từ xa vọng lại, ngày càng tới gần.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 5

Chương 234: Gió thoảng qua đầu núi

Cô gái nhìn ra ngoài cửa sổ, cười lạnh một tiếng: “Quan Thương Hải tới cứu người. Cuối cùng, người cũng có chút giá trị trong lòng hăh!”

Sở Ngọc bước theo, đứng bên cạnh nàng ta nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở cổng lớn có một bóng người, trên mắt bịt một băng vải. Hắn đi với tốc độ phi thường, mặc dù nhanh nhưng lại khiến người ta có cảm giác hắn đang dạo bước trong sân vắng.

Hắn vừa xông vào, lập tức phía trước xuất hiện

khoảng ba, bốn mươi tên hộ vệ. Tiếp đó, từ cửa sau cũng có thêm bốn, năm mươi gã hộ vệ nữa ùa tới, gươm đao thương sáng loáng sẵn sàng nghênh chiến.

Bỗng nhiên, trong tòa nhà có đến hàng trăm người tụ tập, không gian rộng rãi thoáng đặng giờ đây trở nên chật chội. Các hộ vệ hành động rất thống nhất

hiệu quả, bề ngoài giống
hệt những người đã từng
giao đấu ngăn cản Hoa
Thác. Lúc trước mười người
bức Hoa Thác thất bại
thảm hại, nửa bước cũng
khó dời. Bây giờ quân số
tăng lên gấp mười lần.

Xem ra lúc cô gái kia ra
khỏi cửa, để tránh gây sự
chú ý quá mức nên không
đem toàn bộ binh lực đi

theo. Nhưng dù chẳng mang theo bất kỳ ai, bản thân nàng ta cũng đã rất gây chú ý rồi!

Quan Thương Hải bị vây quanh, dừng bước lại. Hắn hướng về phía Sở Ngọc, cất tiếng hỏi: “Không sao chứ?”

Nhìn thấy Quan Thương Hải, Sở Ngọc mới đỡ thấp thỏm. Nhưng tình cảnh

trước mắt lập tức làm nàng lo lắng. Dù sao cô gái này cũng đang áp đảo bằng quân số đông: “Ta không sao, huynh hãy cẩn thận!”

Quan Thương Hải cười cười. Trong bóng đêm, nụ cười của hắn hơi mơ hồ, nhưng hoàn toàn không có chút nào sợ hãi. Hắn không để ý tới ba tầng thị vệ vây xung quanh mình, chỉ trầm

giọng nói với cô gái kia:
“Thả người!” Giọng nói kiên
nghị vững vàng như núi.

Không phải thỉnh cầu, mà
là ra lệnh.

Đối với Hoa Thác là như
thế, mà đối với cô gái
không rõ lai lịch, nhưng
chắc là tôn quý quyền lực
này cũng vậy.

Hắn không ngang ngược
kiêu ngạo, cũng không
nhún mình xin giúp đỡ, chỉ
làm điều mà bản thân cho
rằng cần phải làm. Vững
vàng trước sau như một,
cho dù đối phương là ai,
thái độ của hắn cũng như
thế.

Con người Quan Thương
Hải và lối sống của hắn
luôn vững vàng trầm ổn

như vậy, trước giờ không xin người khác giúp đỡ.

Trước thái độ của Quan Thương Hải, cô gái vẫn chưa nổi giận, mà chỉ khẽ cười nhạt. Dù chỉ hơi nhếch mép, khuôn mặt nàng ta vẫn tràn đầy uy thế khinh người: “Quan Thương Hải, người nhất định phải đối địch với ai gia sao?”

Ai gia?

Vẫn còn chút dư âm kinh ngạc về giới tính thật sự của nàng ta, bây giờ Sở Ngọc lại nghe được tin chấn động hơn.

Ai gia, là cách tự xưng của hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu Nam triều đã qua đời ngay trước mắt Sở Ngọc. Về phần hoàng đế vừa mới

đăng cơ, tuổi đã khá nhiều, mẫu thân còn mạnh khỏe hay không cũng khó nói. Vậy mà ở ngay chỗ này tại Bắc triều, lại xuất hiện một vị hoàng thái hậu, thật là thú vị!

Mới đây, Sở Ngọc còn nghe những lời đồn đại về nàng ấy. Nghe nói trong tang lễ của tiên đế, Phùng thái hậu bị thương thảm thiết muốn

đâm đầu vào lửa để tự
thiêu. Sau khi được cứu,
nàng ta đã được triều thần
nhất trí ủng hộ. Đối với
danh từ "thái hậu", ấn
tượng của Sở Ngọc giống
như trong phim truyền
hình, là những "lão thái
thái", ít nhất phải ở tuổi
trung niên. Không ngờ thái
hậu Bắc triều lại là một cô
gái trẻ trung xinh đẹp như
vậy!

Ngày đó, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, Hoàn Viễn nói trên xe ngựa có ký hiệu của nữ quý tộc Bắc Ngụy. Thân là thái hậu, quả thật nàng ấy có địa vị tôn quý nhất.

Có điều, thái hậu đáng lẽ phải ở chốn thâm cung, vì sao lại rời khỏi kinh đô Bình Thành, vượt ngàn dặm xa

xôi để đến Lạc Dương này?

Quan Thương Hải thản nhiên tiếp lời: “Ta không muốn đối địch với bất kỳ ai, nhưng cũng không ngại đối địch với bất cứ kẻ nào. Dù người là dân thường cũng vậy, thái hậu cũng thế, đừng nên gây sự với ta!” Hắc không nói to, ngữ khí cũng không gay gắt, chỉ đơn giản như trần thuật sự

việc: “Nếu người chịu dừng tay, ta có thể bỏ qua, không trách lỗi xưa. Nhưng nếu người cứ cố tình lấn tới, thì ta sẽ không hạ thủ lưu tình!”

Dù ngoại lực xung quanh có thể nào, thì đối với hắc, cũng chỉ như cơn gió thoảng qua đầu núi.

Phùng thái hậu nhìn chằm

chăm, nhưng không phải
với ánh mắt mềm mại dịu
dàng của phái nữ mà chỉ có
lạnh lùng quả quyết hướng
thẳng về phía Quan
Thương Hải: “Người đang
uy hiếp ai gia?”

Quan Thương Hải khoanh
tay trước ngực, trong tình
thế lúc này mà vẫn ung
dung nhàn nhã mỉm cười:
“Cứ mở miệng ra là ai gia,

người muốn dùng thân phận để ép ta? Hoàng thái hậu, thì sao? Bắc Ngụy, thì sao nào? Người chớ quên, Dung Chỉ có thể, ta cũng có thể! Dung Chỉ có thể giúp người đạt được địa vị này, thì ta cũng có thể hủy diệt người!”

Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn Quan Thương Hải. Hắn đứng cách hơn mười mét

ngoài kia, giữa vòng vây thị vệ. Trong đêm xuân ấm áp, nụ cười của hắn rất thoải mái nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo ý vị cuồng ngạo, như một sức mạnh vô hình cuốn cuộn xô tới.

Quả thực chính là...coi khinh hết cả.

Đó là sự tự tin đáng sợ, dựa vào thực lực của bản

thân mình.

Trong phút chốc, Sở Ngọc có cảm giác như mình đang nhìn thấy Dung Chỉ. Tuy phương thức biểu hiện khác nhau, nhưng ở Quan Thương Hải cũng có điều gì đó rất giống Dung Chỉ. Đó là sự tự tin, kiên định, vững vàng, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng kiên trì cố gắng và tin tưởng vào

năng lực của bản thân. Họ
đều...gây chấn động lòng
người như thế!

Nếu Dung Chỉ thần bí như
biển sâu thăm thẳm, thì
Quan Thương Hải trầm ổn
vững vàng như núi cao với
vợ.

Quan Thương Hải chậm rãi
tiếp lời: “Người không phải
là kẻ ngốc! Dù sao, người

cũng có thể tạm gọi là “một nửa sư muội” của ta. Mặc dù ta bày trò đùa bốn bề giải sầu, nhưng không hề có ý làm hại người, người nên hiểu rõ điều này. Hoa Thác đó cũng là do ta sắp xếp cho gặp người. Nhưng nếu vì thế mà người nghi ngờ ta, rồi đối địch với ta, thì trong tình trạng này, người đang tự tìm đường chết!”

“Người chỉ có thể tin tưởng ta!”

“Với khả năng của ta, hoàn toàn có thể giết hết đám người này rồi ung dung rời đi!”

“Ta nói được làm được, người không có sự lựa chọn!”

“Ta chỉ nói đến thể thôi!”

Sở Ngọc đứng bên cạnh phát hiện, mỗi lúc Quan Thương Hải nói một câu, sắc mặt Phùng thái hậu lại tái thêm một chút. Trong đôi mắt đẹp kiên cường của nàng là sự đấu tranh giằng co khổ sở. Nhưng chỉ thoáng chốc, tất cả những điều đó bị đè nén áp chế lại, chỉ còn sự bình tĩnh

lạnh lùng.

“Phải!” Phùng thái hậu khẽ gật đầu, giọng đã mềm hơn một chút so với ban nãy: “Lần này ta đã làm sai, xin sư huynh tha thứ!” Chỉ cần nhắc suy tư trong khoảnh khắc, nàng ta đã quyết định dứt khoát nhanh chóng, khiến Sở Ngọc đứng bên cạnh không khỏi bội phục.

Phùng thái hậu phất phất tay, tất cả hộ vệ đều tránh sang hai bên, nhường một lối đi ở giữa, thẳng ra cổng lớn. Nàng ta không hề quay đầu, chỉ lạnh lùng nói với Sở Ngọc: “Người có thể đi!”

Khi Sở Ngọc đã đứng ở phía sau Quan Thương Hải, Phùng thái hậu lại sai người đưa bọn họ ra ngoài.

Sở Ngọc không ngờ có thể dễ dàng thoát thân như vậy. Không giao tranh, không đổ máu mà có thể bình yên rời khỏi phủ đệ tạm cư của Phùng thái hậu, nàng không dám tin là sự thật nữa.

Buổi tối hôm nay đúng là quá nhiều chấn động. Người trẻ tuổi có diện mạo

cực kỳ giống Dung Chỉ hóa ra lại là một cô gái, cô ta lại là thái hậu Bắc Ngụy, đồng thời còn là “một nửa sư muội” của Quan Thương Hải.

Quan Thương Hải đi xe ngựa tới. Sau khi hai người lên xe, mỗi người ngồi một bên, Sở Ngọc đã trấn tĩnh lại, nhìn hẩn chăm chăm: “Bây giờ, nên chẳng là

huynh giải thích với ta một chút?”

QUYỂN 5

Chương 235: Chuyện cũ năm xưa

Quan Thương Hải ngồi đối diện Sở Ngọc. Lúc này là ban đêm, trong xe tối om, nàng chỉ có thể nhìn mờ mờ trong bóng tối, đường nét gương mặt tuần

tú của hắn, cùng với khóe miệng cong lên thành một nụ cười.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Sở Ngọc rất khó tưởng tượng, nam tử ôn hòa thân thiết này lại có uy thế đáng sợ như vậy.

Cùng lắm hắn chỉ hai bảy, hai tám tuổi, cơ thể thon dài nhưng không phải là

cường tráng. Sau mấy lần chứng kiến, rốt cuộc Sở Ngọc đã nhận ra, ẩn giấu dưới bề ngoài thư sinh kia, từng ngón tay sợi tóc của hắn đều có khí thế áp đảo. Khác với A Man chỉ cậy vào sức khỏe, hắn mạnh mẽ từ nội tâm cho đến thực lực.

Sở dĩ hắn không cần giao tranh mà có thể ép Phùng Thái Hậu nhượng bộ, không

phải vì ngôn ngữ sắc bén lợi hại, mà vì từng câu nói đều xuất phát từ thực lực bản thân. Dù là mưu lược hay vũ lực, hẳn đều có thể khiến người khác sợ hãi.

Nghe Sở Ngọc hỏi, Quan Thương Hải cười cười. Nụ cười này rất thoải mái, khác hẳn với vẻ kiên quyết khi đối diện với Phùng thái hậu: “Cô muốn biết điều

gì?"

Sở Ngọc nhất thời ghen hòng. Nàng muốn biết quá nhiều, điều bộ Quan Thương Hải đơn giản thoải mái như vậy, ngược lại làm nàng không biết nên hỏi điều gì. Suy nghĩ hơi hỗn loạn, cuối cùng Sở Ngọc quyết định đề cập đến việc mình quan tâm hơn cả: "Chuyện ba người bọn

huynh là thế nào? Hãy nói từ đầu, càng tường tận tỉ mỉ càng tốt!”

Trong bóng đêm, Sở Ngọc phảng phất thấy Quan Thương Hải mỉm cười, nhưng chỉ thoáng qua thôi, khiến nàng tưởng mình bị ảo giác.

Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói trầm trầm của

hắn. Giọng nói ấy xuyên qua quá khứ xa xăm, qua tầng tầng lớp lớp suy tư, để trở về những tháng ngày trước kia mà Sở Ngọc chưa từng biết.

Sở Ngọc im lặng lắng nghe. Xe hơi xóc nảy, trong khoang xe, mùi gỗ hòa quyện với mùi thuốc đông y trên người Quan Thương Hải, tạo cảm giác nhẹ

nhà hàng biểng nhác, phù du bất định.

Đó là chuyện cũ hai mươi năm, hoặc là mười tám, mười chín năm trước, tóm lại là thời gian không xác định. Có hai cha con nhà nọ đến thành Lạc Dương để định cư.

Đây không phải là một cặp phụ tử bình thường. Thân

là con, nhưng cậu bé rất
hoài nghi về nhân phẩm
của cha mình, song về tài
nghệ, thì lại hoàn toàn bội
phục.

Không lâu sau, có một vị
khách không mời mà tới,
mang theo hai đứa bé, một
trai một gái, nhờ người cha
dạy dỗ. Nhưng sau đó đứa
bé gái bị mang đi, chỉ còn
lại đứa con trai, lớn lên

cùng cậu bé.

Người cha kia đem toàn bộ hiểu biết của mình dạy cho đứa bé trai, thậm chí dạy dỗ còn nghiêm khắc hơn, cẩn thận công phu hơn so với chính con của mình, khiến cậu bé sư huynh hơi đồ kỵ. Nhưng cậu không phải là kẻ dễ tâm những chuyện vụn vặt, thỉnh thoảng hơi đồ kỵ, rồi lại

quên ngay.

Theo thời gian, đôi huynh đệ dần dần trưởng thành, tuổi tác không chênh lệch lắm, học cùng một sư phụ, cùng lớn lên, có thể coi là người thân thiết nhất, nhưng cũng là đối thủ đáng gờm nhất của nhau.

Con người thường hay thích ganh đua, đôi huynh

đệ này cũng vậy nên thường hay tỉ thí, thắng bại vô số và dần dần trở thành thói quen. Hễ muốn đối phương làm gì thì sẽ thách đấu, kẻ thua sẽ phải làm cho người thắng việc gì đó trong phạm vi khả năng của mình. Giao ước này cho đến bây giờ vẫn còn tồn tại.

Chỉ có điều, ngày vui ngắn

chẳng tà gang...

Quan Thương Hải dừng một chút, rồi lại mỉm cười ôn hòa: "Đã lâu rồi, nhưng mỗi khi nhớ lại, ta lại tưởng như mới xảy ra. Sau đó, vị sư đệ và hai cha con kia phát sinh mâu thuẫn, không còn vui vẻ hòa hợp như trước nữa. Vị sư đệ đến nơi hẩn cần đến, làm việc hẩn cần làm, còn hai

cha con kia rời khỏi Lạc Dương, đến Giang Lăng định cư. Vài năm sau, phụ thân mất, chỉ còn một mình vị sư huynh, lấy cố giữ đạo hiếu, sống cuộc đời ẩn cư nhàn rỗi ở ngoại thành Giang Lăng.

Lúc nói những lời này, giọng hắn rất ôn hòa ấm áp. Sở Ngọc tin rằng, tuy mắt hắn đang bị băng vải

che lại, nhưng nếu có thể nhìn được, trong đáy mắt sẽ đầy hoài niệm ưu tư.

Quan Thương Hải thản nhiên tiếp lời: "Ta đã kể khá nhiều. Chắc cô cũng đoán ra, vị sư huynh đó là ta, sư đệ là Dung Chi. Còn đứa bé gái đến cùng Dung Chi, rồi nhanh chóng bị mang đi chính là người hôm nay cô nhìn thấy, thái

hậu Bắc Ngụy – Phùng Đình!” Từ trước đến nay hẳn cho rằng mình chẳng phải thần dân Nam Tống hay Bắc Ngụy, nên nhắc đến thái hậu cũng không hề tôn kính.

Sở Ngọc trầm mặc rất lâu, rồi cất tiếng hỏi: “Vậy lúc trước huynh nói với ta, có mối thù với Dung Chỉ, là lừa ta?”

Quan Thương Hải khẽ mỉm cười: “Cũng không hẳn, năm đó ta quyết đấu với Dung Chỉ, hẳn dùng độc làm tổn thương hai mắt của ta, cho đến bây giờ vẫn chưa thể phục hồi, xem như “ơn chuyển thành oán”, Về phần Phùng Đình, thiếu chút nữa đã trở thành sư muội của ta. Lúc đó nàng ta phải gấp gáp

thay người tiến cung nên chưa kịp nhận sự dạy bảo của phụ thân. Bây giờ ta thay phụ thân giúp đỡ nàng ấy, không liên quan đến Dung Chi!”

Tuy là thái hậu tôn quý, nhưng tình cảnh của Phùng Đình bây giờ không dễ chịu chút nào. Nàng phò trợ nhi tử của tiên đế lên kế vị, nhưng toàn bộ quyền hành

lại nằm trong tay một đại thần ngang ngược trong triều. Muốn thực sự nắm quyền, trước hết phải trừ khử kẻ đó.

Phùng Đình đế hoàng đế lại kinh đô Bắc Ngụy làm tấm bình phong, còn bản thân mình thì vượt ngàn dặm xa xôi, đến Lạc Dương tìm Quan Thương Hải để xin trợ giúp.

Quan Thương Hải đã quyết định không dẫn thân vào quan trường vì bất kỳ người nào. Bởi vậy dù Phùng Đình lấy danh nghĩa thái hậu tôn quý đến mời mọc, hấn cũng chỉ vền vện đóng vai sứ phụ, dạy Phùng Đình các thủ đoạn để đoạt lấy quyền hành và sách lược trị quốc, giúp nàng ấy có thể tự vệ, đồng

thời tiến tới chớp thời cơ,
khống chế quyền lực.

Đó cũng là lý do vì sao vừa
này Quan Thương Hải nói
"Người chỉ có thể tin tưởng
ta".

Quan Thương Hải giải thích
tỉ mỉ cặn kẽ, rất hoàn
chỉnh, cũng rất dài. Qua lời
hắn, quan hệ của ba người
trở nên rõ ràng, trong đó

bao gồm cả chuyện hấn
đáp ứng yêu cầu của Hà
Tập đi giết Sở Ngọc, nhưng
nửa đường lại bị Dung Chỉ
ngăn cản. Sau đó hấn đến
Lạc Dương, ở cạnh Sở viên
với mục đích khác.

Phải một lúc sau, Sở Ngọc
mới hoàn toàn tiêu hóa
được những tin tức mà
Quan Thương Hải nói, cũng
là khi xe ngựa dừng lại

trước cổng nhà.

Quan Thương Hải lại mỉm cười: “Về đi, người nhà cô đang đợi đó! Hôm nay bọn họ đến tìm, ta mới biết cô mất tích!” Theo lẽ tự nhiên, hẳn sẽ nghĩ đến người có khả năng liên quan, là Phùng thái hậu.

Sở Ngọc vẫn hơi luẩn quẩn, mấp máy môi muốn nói lại

thôi. Quan Thương Hải đợi trong khoảnh khắc, không nhìn được khế cười: “Cô còn muốn biết, bây giờ Dung Chi ở đâu, đúng không?”

Sở Ngọc đáp khế: “Huynh hử là phải biết, đúng không?” Không thể không thừa nhận, cái tên này dù sao vẫn có sức ảnh hưởng, nhất là sau khi nàng biết

hắn ngăn không cho Quan
Thương Hải giết mình.

QUYỂN 5

Chương 236: Tình cảm theo thời gian

Rất lâu sau, Quan
Thương Hải mới cất tiếng
cười khẽ: “Đúng vậy, quả
thật ta có biết, nhưng chỉ
biết nơi hấn đến, chứ
không biết bây giờ hấn

đang ở đâu!”

Sở Ngọc cau mày: “Thế là thế nào?” Cái gì gọi là “biết nơi hẵn đến nhưng lại không biết hẵn đang ở đâu” ?

Quan Thương Hải chậm rãi kể lại chuyện xảy ra hôm đó. Lúc bọn họ định tỉ thí lần thứ hai, chuẩn bị giao đấu võ nghệ thì bỗng nhiên

Dung Chỉ ngã khụy xuống. Không phải giả bộ, mà quả thật sức khỏe hẳn có vấn đề.

Sau khi tỉnh dậy, Dung Chỉ lại khôi phục sức lực bình thường. Vẫn cho rằng không có gì phải lo lắng, nhưng không hiểu vì sao, hẳn thường xuyên gặp phải tình trạng kiệt sức. Lần đầu tiên là sau khi giao đấu với

Hoa Thác, hẳn cũng không để ý lắm, chỉ tự xem xét thấy mạch tượng bình thường, cho rằng nguyên nhân là dùng sức quá mức. Không ngờ sau đó, hết lần này đến lần khác, tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, có những khi thậm chí rơi vào hôn mê.

Sở Ngọc vừa nghe Quan Thương Hải miêu tả tình

trạng của Dung Chỉ, lập tức
nhớ ra. Khi Thiên Như Kính
cứu Dung Chỉ theo đề nghị
của nàng, đã cho hẩn uống
hai viên thuốc có ít nhất ba
trăm năm tuổi. Lần trước
nàng lo lắng quả nhiên có
cơ sở, giải dược đã quá
hạn, không đảm bảo chất
lượng.

Nói một cách đơn giản là,
Dung Chỉ uống thuốc quá

hạn sử dụng.

Sở Ngọc ấp úng tường thuật toàn bộ câu chuyện cho Quan Thương Hải nghe. Sững sốt một hồi, khóe miệng hần nhếch lên nụ cười cổ quái, lát sau thành cười phá lên: "Hóa ra là như vậy!"

Hần vừa cười vừa nói: "Dung Chỉ nói đi tìm Thiên

Như Kính làm gì đó, như vậy hẳn là đang đến chỗ Thiên Như Kính rồi. Có điều, ta nghe nói Nam triều đã thay hoàng đế, không biết Thiên Như Kính đi đâu!”

Vì vậy, Dung Chỉ đi tìm Thiên Như Kính, cũng không biết là đang ở đâu.

Dung Chỉ đến tìm Thiên

Như Kính, có thể có, có thể không giải quyết triệt để được vấn đề. Hoặc là hẳn không còn cách nào khác ngoài đi tìm Thiên Như Kính – khả năng này rất nhỏ.

Nhưng, tất cả những điều đó chẳng còn liên quan gì đến nàng nữa.

Nàng là Sở Ngọc, chỉ thuộc

về chính bản thân mình. Bây giờ, dù Dung Chỉ làm việc gì, chỉ cần không quấy nhiễu cuộc sống của nàng, thì đều không quan hệ gì với nàng hết.

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, nói lời đa tạ Quan Thương Hải rồi nhảy xuống khỏi xe ngựa. Vừa xuống xe, nàng liền nhìn thấy ba bóng người đứng trước cổng Sở

viên. Trong đó, cái bóng nhỏ bé nhất lao đến, nhào vào lòng nàng, hai tay ôm chặt lấy nàng.

Sở Ngọc cúi xuống khẽ vuốt tóc Lưu Tang, rồi ngẩng đầu nhìn về phía cổng. Hoàn Viên đang đứng trước cổng, tay cầm ngọn đèn lồng, Ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra mờ mờ hư ảo. Bên cạnh đó, A Man đang ngồi

cũng chậm rãi đứng lên.

Bọn họ đang chờ nàng.

Cầm tay Lưu Tang, Sở Ngọc chậm rãi bước vào, trên mặt là nụ cười vui vẻ.

Đưa Sở Ngọc về tận nhà, nhưng chiếc xe ngựa không vội vã rời đi. Quan Thương Hải ngồi trong xe, khóe miệng là nụ cười cổ quái.

Hắn lắng lắng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Sở Ngọc xa dần, nghe tiếng nàng và mọi người vào Sở viên, rồi cổng lớn đóng lại.

Đêm mùa xuân, gió mơn man ấm áp. Quan Thương Hải thò tay ra khỏi rèm xe, cảm giác gió xuân đang nhẹ nhàng mơn trớn đầu ngón tay mình: “Ha ha, tuy rằng ta rất ít khi lừa người,

nhưng gần mực thì đen.
Sau bấy nhiêu năm ở bên
Dung Chỉ, ta cũng hư hỏng
đi nhiều rồi!”

“Người nói xem, có phải
không?”

Tiếng nói trong xe quá nhỏ,
rất nhanh bị hòa tan trong
gió. Đáp lại Quan Thương
Hải, chỉ có đêm tối tĩnh
mịch yên ả không một gợn

âm thanh.

***

Đã xác định thân phận của người trong xe, lại biết Quan Thương Hải không có ý làm hại mình, rốt cuộc Sở Ngọc cũng có thể trút bỏ nỗi thấp thỏm trong lòng. Trong trạch viện nhà mình, nàng lại tiếp tục những ngày dài thanh thoi. Thỉnh

thoảng, nhiệt huyết dâng trào, nàng lại đóng giả thị nữ của Quan Thương Hải, đi tham quan hiện trường học tập của Phùng Đình – thái hậu đương triều. Nhưng những thứ muốn xem, đều không xem được.

Đối với Phùng Đình, Sở Ngọc cũng không có mấy oán giận. Trừ việc bị nàng ta sai người đánh ngất, thì

Sở Ngọc cũng không có thương tổn gì đáng kể. Hơn nữa chính nàng đã thăm dò thân phận nàng ta trước, nên coi như hòa. Dù sao chuyện cũng đã qua, cứ để bụng cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau nhiều ngày dự thính, Sở Ngọc cũng bắt đầu hiểu sơ sơ những mật hiệu mà hai người bọn họ trao đổi

với nhau. Nhưng nàng vô tâm vô tính, cứ nghe được mấy câu là tâm hồn lại treo ngược cành cây, hoặc là thầm than thở không dứt. Nhưng Phùng Đình thì khác. Lúc thỉnh giáo Quan Thương Hải, nàng ta luôn có vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Phùng   Đình   đến   Lạc

Dương, nhưng không cần lo ở kinh đô Bình Thành phát sinh biến cố. Sự kiện nháy vào lửa hôm lễ tang tiên đế đã củng cố vững chắc địa vị của nàng ấy và tiểu hoàng đế, khiến triều thần ủng hộ. Bây giờ Sở Ngọc có thể khẳng định, Phùng Đình diễn một màn “thieu thân lao vào lửa” chẳng qua là để gia tăng lợi thế chính trị cho bản thân.

Nhưng cho dù là diễn kịch, thì một cô gái trẻ trung xinh đẹp dám nhảy vào lửa với bất cứ giá nào, cần phải có dũng khí quả quyết vô cùng ghê gớm.

Sở Ngọc chắc không dám làm như vậy.

Trừ việc Phùng Đình tự “rút nước lộ đá”, thì kết hợp với nhiều nguồn thông tin, Sở

Ngọc cũng biết mọi chuyện về Tịch Nhiên. Sau khi Tịch Nhiên và Vương Ý Chi đánh lui thuộc hạ truy sát của Dung Chỉ, bọn họ ẩn thân tại một ngôi chùa ở Bình Thành – kinh đô Bắc Ngụy, vô tình gặp Phùng Đình đến lễ Phật. Lúc đó Phùng Đình đã là thái hậu, nàng ta liền thay Tịch Nhiên giải quyết vấn đề thích khách, đồng thời còn giúp Tịch

Nhiên dưỡng thương thật tốt trong chùa.

Trong quá trình đó phát sinh vấn đề. Một vị thái hậu, một vị hòa thượng đã nảy sinh tình cảm. Tuy chưa xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đủ để Tịch Nhiên xấu hổ muốn chết. Vì thế sau khi lành vết thương, Tịch Nhiên thỉnh cầu, xin được rời khỏi Bình

Thành. Phùng Đình cũng tự biết, trong tình trạng này, hai người tuyệt đối không có khả năng. Nàng là người kiên cường không thua gì nam giới, càng không vì một chút tình cảm mà mù quáng mất đi lý trí, nên đã đồng ý cho Tịch Nhiên đến Lạc Dương, còn thu xếp cho hắn một vị trí tốt trong chùa Bạch Mã.

Mà sau đó, vì cần nhờ vả Quan Thương Hải, Phùng Đình mới tới Lạc Dương. Không mời được hẳn, chỉ có thể xin thỉnh giáo, nàng đành ở tạm chỗ này. Nhớ Tịch Nhiên, nàng đến chùa Bạch Mã gặp một lần, là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, lại đúng lúc bị Sở Ngọc nhìn thấy.

Ở đây không có âm mưu

hay quý kẻ, chỉ có một đoạn tình cảm ngẫu nhiên xuất hiện, lại phải chấm dứt giữa chừng.

Sau khi đưa ra kết luận, Sở Ngọc hơi thốn thức, lại cảm thấy không tưởng tượng nổi. Lúc ấy hẳn là Vương Ý Chi và Tịch Nhiên đi cùng nhau, Phùng Đình gặp Tịch Nhiên thì cũng phải đồng thời gặp cả Vương Ý Chi.

Sao lại có người, gặp mặt
Vương Ý Chi mà lại trúng ý
hòa thượng bên cạnh?

Cuối cùng nàng chỉ có thể
quy kết: gu thẩm mỹ của
con người thật là đa dạng!

Bất tri bất giác, Sở Ngọc và
Quan Thương Hải ngày
càng thân thiết. Vốn chỉ
thỉnh thoảng chạy sang dự
thính các buổi học của thái

hậu, về sau, thời gian ở bên hàng xóm còn nhiều hơn nhà mình. Lý do là vì, con người Quan Thương Hải thật quá hợp khẩu vị của nàng, trừ việc mắt hắc không nhìn thấy thì nàng không thể chê trách ở điểm nào.

So với Dung Chỉ, Quan Thương Hải thân thiện, gần gũi, bình dân hơn. Hắc

thích câu cá, có lúc hứng trí lên, cùng nàng câu hẳn một giỏ cá đầy, đủ để cho Sở Ngọc, Hoàn Viễn và tất cả mọi người trong nhà thưởng thức.

Hắn có đôi tay thật khéo léo linh hoạt, vừa có thể giao đấu mạnh mẽ với A Man, lại vừa có thể nhẹ nhàng bện hoa cỏ thành một chiếc vòng xinh xắn,

rồi tung chính xác lên đầu Sở Ngọc.

Tất nhiên, số lần hắt ném lên đầu Hoa Thác còn nhiều hơn.

Cũng không biết tự lúc nào, Quan Thương Hải đã xâm nhập vào thế giới của Sở Ngọc và mọi người ở Sở viên. Cuối cùng, tường ngăn giữa hai nhà đã được

đục một cánh cửa thông sang.

Hắn vừa có thể so chiêu cùng lúc với cả ba người Hoa Thác, A Man, Lưu Tang mà không bị thua, lại vừa có thể chuyện trò với Hoàn Viễn, đồng thời còn không quên thảo luận với Sở Ngọc, nên du ngoạn chỗ nào.

Tuy mắt hắt không nhìn thấy, nhưng tâm hắt lại sáng suốt, khoáng đạt hơn hết thảy mọi người.

Mùa xuân, hắt vào rừng nghe chim hót. Mùa hạ, hắt nằm cạnh bờ ao thưởng thức hương sen. Mùa thu là mùa đẹp nhất, hắt dẫn Sở Ngọc đi câu cá. Đến mùa đông, hắt rủ Sở Ngọc ngồi dưới hiên nhà

nghe tiếng tuyết rơi.

Tiếng tuyết rơi vi vu trong
đêm khuya tĩnh lặng, nghe
dễ chịu lạ thường!

Hai người mặc áo lông dày
ngồi bó gối, nhìn từ xa
trông như hai quả bóng xù,
một to một nhỏ, liền kề
một chỗ.

Sở Ngọc vừa lắng tai nghe

tiếng tuyết rơi vừa ai oán
than thở: “Vì sao ta lại hầu
huynh làm việc này nhỉ?
Buổi tối lạnh lẽo như vậy,
đáng lý ra ta nên ở trong
phòng đánh một giấc mới
phải!” Trong lúc oán thán,
nàng vẫn tập trung tinh
thần lắng nghe. Không ngờ
được, có một ngày nàng lại
nhàm chán đến mức ngồi
nghe âm thanh không có gì
đặc biệt này, thậm chí còn

cảm thấy có nhạc điệu trong đó.

Quan Thương Hải cười tí tít mắt: “Tất nhiên là hầu ta rồi! Ta là kẻ tật xấu đây mình, hư hỏng bại hoại, đa tạ Sở Ngọc cô đã chiếu cố!”

Lờm hẩn một cái, Sở Ngọc nói với giọng điệu như giật mình hiểu ra: “Thế ư? Huynh nói ta mới biết, hóa

ra huynh lại nhiều tật xấu như vậy! Vậy mà ta vẫn khoan dung đại lượng, lòng ta thật là rộng rãi!”

Quan Thương Hải tiếp tục cười tít mắt: “Lòng dạ rộng lớn như thế, tiếp tục hầu ta đi!”

“Hầu huynh thì được lợi gì? Huynh nuôi ta chắc?”

“Cái này cũng không khó!”

Hiện tại có thể nói là hăn nuôi nàng. Mỗi bữa cơm, nàng đều ăn ở nhà hăn.

Đương nhiên, đây chỉ là nói đùa, nói xong lại cười ha ha. Cả hai người không ai coi là thật, chí ít thì Sở Ngọc cũng không coi là thật.

Xuân qua hè tới, hết thu rồi lại sang đông. Cho đến mùa xuân thứ hai, suốt thời gian đó, Sở Ngọc hầu như không nghĩ đến Dung Chi. Chút ảnh hưởng trong quá khứ, dần dần nhạt đi trong tâm trí nàng, chỉ thỉnh thoảng bất chợt hiện lên một vài hình ảnh mơ hồ, lại tan biến nhanh chóng.

Thời gian có thể bồi đắp
tình cảm, lại cũng có thể...
khiến tình cảm nhạt phai.

QUYỂN 5

Chương 237: Vấn đề tuổi mới lớn

Năm nay mùa xuân đến sớm.

Trải qua thu sương đông tuyết, Sở viên lại một lần nữa bao phủ màu xanh

trần trề sức sống. Sở Ngọc đã sống yên bình ở Bắc Ngụy được hơn một năm rồi.

Gió xuân ấm áp tràn ngập trong Sở viên và trong trạch viện của Quan Thương Hải. Ở góc phía sau nhà, có một cái ao rộng hơn mười mét. Sở Ngọc đang ngồi bên bờ ao, xúc từng muống thức ăn

nhỏ dành cho cá rải xuống mặt hồ.

Gần đây nàng khá hứng thú với việc nuôi cá. Sẵn có ao ở bên nhà Quan Thương Hải, nàng liền thả mấy chục con vào đó, có hồng có trắng, đủ mọi chủng loại hình dáng khác nhau được nuôi cùng một chỗ.

Mỗi ngày Sở Ngọc lại chế

biến một loại thức ăn cho cá khác nhau. Hôm thì là cơm thừa trộn rau, hôm thì gạo và kê rang, có khi là một khúc xương thừa, có lúc thậm chí mấy ngày quên không cho cá ăn. Lũ cá chưa bị nàng giết chết, thật đúng là một kỳ tích!

Bát thức ăn lúc này là hỗn hợp cơm và bột mạch, còn thêm một chút gia vị. Vừa

rải một thìa xuống, lũ cá bị
đói mấy ngày tranh nhau
bơi tới, đớp lia lịa những
hạt cơm trước khi chúng
chìm dần dưới mặt nước.

Quan Thương Hải ngồi bên
cạnh Sở Ngọc, nghe âm
thanh, tay hơi động đậy.
Vài hòn sỏi bắn vèo ra, đập
trúng đầu mấy con cá khỏe
mạnh tham ăn, chuyên
giành hết phần ăn của

những con khác.

Hắn dùng lực đúng chỗ, khiến mấy con cá bị đau kinh hãi nhưng lại không làm chúng bị thương. Những con cá kia kinh hoàng không dám lao tới tranh cướp nữa, lập tức các con khác có cơ hội bơi tới đớp mồi.

Một người cho cá ăn, một

người ngồi bên thưởng ngoạn và hỗ trợ, tuy không nói câu gì nhưng trong lòng dường như có sự tương thông ăn ý vui vẻ. Quan Thương Hải đã bắn khá nhiều sỏi, bát thức ăn cho cá của Sở Ngọc cũng vơi đi gần một nửa, thì phía sau bọn họ có tiếng bước chân nháy tới. Sở Ngọc thầm thở dài, sau đó một đôi tay ôm choàng lấy cổ nàng.

Lưu Tang làm nũng dụi dụi lên bờ vai nàng: “Sở Ngọc, Sở Ngọc, chúng ta đi du xuân đi?” Mấy tháng gần đây, Lưu Tang không gọi nàng là ca ca, tỷ tỷ hay công chúa nữa, mà học theo Hoàn Viễn gọi thẳng tên nàng.

Bây giờ, tuy khuôn mặt Lưu Tang vẫn bầu bĩnh trắng

trẻ hồng hào, đôi mắt vẫn to tròn, nhưng thân hình đã cao lên khá nhiều so với một năm trước, kh mới đến Lạc Dương. Cậu bé hiện tại phải cao đến sáu, bảy thước, ngang mắt Sở Ngọc. Không rõ là đất Lạc Dương đặc biệt thích hợp cho trẻ nhỏ phát triển, hay là Lưu Tang đến tuổi dậy thì nữa.

Nhẹ nhàng kéo tay Lưu

Tang xuống khỏi cỗ mình, Sở Ngọc quay lại, khuôn mặt tươi tắn: “Em có thể tự mình du ngoạn mà, đi tìm A Man hoặc Hoàn ca ca đưa em đi!” Dừng một chút, nàng mỉm cười: “Hôm nay ta hơi mệt, không muốn ra ngoài chút nào!”

Lưu Tang chép miệng rầu rĩ, lén lút liếc nhìn Quan Thương Hải đang ngồi bên

cạnh Sở Ngọc. Từ khi người này xuất hiện, thường xuyên chiếm thời gian của Sở Ngọc. Có điều cậu không dám tỏ bất kỳ oán hận hay bất mãn nào với người này. Không hiểu vì sao, nhìn thấy Quan Thương Hải, cậu không tự chủ được mà phục tùng.

Đợi một lúc, thấy Sở Ngọc không có ý hưởng ứng, Lưu

Tang đành cúi đầu chậm rãi theo đường cũ trở về. Khi câu bé đã đi xa, Sở Ngọc bỗng nghe thấy bên cạnh có tiếng cười khẽ: “Sao ta lại không biết, hôm nay cô không được khỏe nhỉ?”

Sở Ngọc lờm Quan Thương Hải, bất đắc dĩ nói: “Tất nhiên chỉ là lời thoái thác, huynh đừng có châm

chọc ta!”

Quan Thương Hải cười cười: “Có gì phiền não, nói ta thử nghe xem nào!”

Sở Ngọc khẽ thở dài: “Mấy ngày trước, ta cùng mọi người, trong đó có Lưu Tang đi du xuân, gặp một gia đình cũng đi thưởng ngoạn phong cảnh. Nhà đó có con gái lớn gần bằng

tuổi Lưu Tang, họ thuận miệng hỏi ta, đã cho Lưu Tang đính ước với con gái nhà nào chưa. Họ còn nói, muốn bàn tính chuyện tương lai cho Lưu Tang và con gái họ!”

Dù chỉ là lời trò chuyện ngẫu nhiên bên đường, nhưng đã nhắc đến một vấn đề mà Sở Ngọc xem nhẹ. Lúc nàng mới gặp,

Lưu Tang còn là một cậu bé mười hai tuổi. Nhưng hai năm trôi qua, cậu đã cao lên nhiều, tiếng nói không còn trong trẻo non nớt nữa mà bắt đầu trầm khàn hơn. Lưu Tang đã bước sang tuổi thiếu niên.

Bây giờ Sở Ngọc ở Lạc Dương chỉ làm sâu gạo ăn no chờ chết, mang theo một nhóm người cùng ăn

no chờ chết. Dù sao khi chạy khỏi Nam triều, bọn họ cũng mang theo đầy đủ tiền bạc. Hiện tại nàng cũng không có mục tiêu đặc biệt nào, cứ sống như thế vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề.

Nhưng như thế không được!

Sở Ngọc buồn bực nói:

“Trước đây công...trước đây ta quá nuông chiều Lưu Tang, làm cho thẳng bé ỷ lại vào ta quá mức. Nhưng cuộc đời nó không thể chỉ biết đến một mình ta! Sau này nó còn phải lấy vợ, phải có thành tựu trong cuộc sống, thì mới xứng với một kiếp sống trên đời!” Cuộc sống của Lưu Tang đã bị bao trùm bởi cái bóng của công chúa Sơn Âm,

nàng không biết làm thế nào để đường đời cậu có thể phát triển một cách đúng đắn.

Hoàn Viễn là một người trưởng thành, biết mình muốn gì, có chủ kiến của riêng mình, nàng không cần lo lắng. Thân phận của A Man đặc biệt, nên ở cạnh nàng là lựa chọn tốt nhất. Nhưng Lưu Tang thì khác.

Cậu bé nên có một cuộc sống bình thường tốt đẹp, chứ không phải là quanh quẩn bên nàng.

Nhưng Sở Ngọc không biết làm thế nào thuyết phục được Lưu Tang hiểu ra vấn đề. Nàng đã từng bộc bạch ý nguyện của mình, liền bị cậu bé phản ứng kịch liệt, chất vấn ngược rằng có phải nàng không cần cậu

bé nữa, sợ cậu gây phiền toái hay không. Mà sau đó, dường như Lưu Tang phát giác ra điều gì, nên càng thích dính chặt lấy nàng.

Sở Ngọc nhú mày, nói xong liền ngược mắt lên nhìn Quan Thương Hải, lại bắt gặp khóe miệng hẩn nhếch lên nụ cười quỷ dị. Nàng không khỏi hơi tức giận: “Huynh cười cái gì?”

Thấy ta buồn phiền thì
huynh rất sung sướng?”

Quan Thương Hải lại khẽ
cười, lát sau mới từ tốn cất
tiếng: “Ta thật không hiểu,
vì sao cô phải phiền não vì
chuyện kỳ quái đó!” Đó là
cuộc sống của người khác,
sao nàng phải lo thay? Vì
sao nàng lại coi đó là
chuyện nghiêm trọng rồi
buồn rầu nghĩ ngợi nhỉ?

Sở Ngọc bấu môi: “Huỳnh có thể cho rằng ta quá nhàn rồi, nhưng ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp giải quyết! Lưu Tang là người nhà của ta, sao ta lại không thay cậu bé quyết định cơ chứ?” Nếu là người không liên quan, việc gì nàng phải hao tâm tổn sức thế này!

Quan Thương Hải nghe vậy, dù vẫn cười, nhưng lại trầm mặc im lặng. Cho đến khi Sở Ngọc phủi phủi tay rời đi, hắn mới thấp giọng khẽ nói: "Người nhà?"

***

Tuy trước mặt Quan Thương Hải, Sở Ngọc nói mạnh mẽ là phải nghĩ ra biện pháp giải quyết,

nhưng mấy ngày sau, tình hình vẫn không có gì tiến triển. Nếu nói vài lời lạnh nhạt, tất nhiên là có thể kích Lưu Tang bỏ đi, giống như Tiêu Biệt. Nhưng Tiêu Biệt và Lưu Tang khác nhau. Dù liên quan đến Sơn Âm công chúa, nhưng Tiêu Biệt đối với nàng vẫn là người ngoài. Còn hai năm qua, Sở Ngọc đã coi Lưu Tang như em trai của

mình.

Nàng muốn điều kiện đầu tiên để đạt mục đích là không làm tổn thương Lưu Tang. Nhưng mục đích này xem ra quá xa xôi, bởi vì hiện tại cậu bé luôn tìm mọi cách bám chặt lấy nàng, và ngày nào cũng kêu ca là nửa tháng qua nàng không chịu đi chơi cùng cậu.

Sở Ngọc bị Lưu Tang kéo tay áo, không biết làm thế nào, đang định nhượng bộ. Bỗng nàng thấy cậu bé dừng động tác, nghiêng tai lắng nghe. Một lúc sau, sắc mặt cậu liên tục biến đổi, kinh ngạc rồi hoài niệm, thậm chí là không dám tin. Hồi lâu sau, cậu bé buông tay Sở Ngọc, chạy nhanh ra ngoài.

Sở Ngọc trong lòng nghi ngờ, lại lo Lưu Tang xảy ra chuyện, bèn gọi A Man cùng chạy ra phía cổng.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 5

Chương 238: Gió xuân biết ý ta

Lúc Sở Ngọc đuổi tới, Lưu Tang đã mở cánh cổng lớn, đứng yên lặng nhìn ra ngoài.

Bên đường có một chiếc

kiệu, một bóng người
ngiêng nghiêng dựa vào
thành kiệu, đang ngồi hát.
Nàng hát một bài hát trẻ
con, giọng Giang Nam nhẹ
nhàng mềm mại theo gió
xuân bay tới.

Giọng hát đã từng làm vô
số nam nhân mê đắm đến
điên đảo thần hồn đó, bây
giờ lại tràn đầy dịu dàng,
chân thành. Chủ nhân của

giọng ca, vừa tiếp tục
xướng khúc vừa nhìn Lưu
Tang chăm chú, như được
nhìn thấy một bảo vật đã
thất lạc từ lâu.

Từng là dung nhan tuyệt
thể sáng ngời, giờ đây
nàng không còn vẻ phong
tình mê hoặc nữa, mà mộc
mạc thanh nhã như một
đóa hoa sen. Dáng vẻ này
của Chung Niên Niên, Sở

Ngọc chưa từng nhìn thấy.

Chung Niên Niên lại cất tiếng hát, hết lần này đến lần khác, mà Lưu Tang cũng lắng lắng nghe. Khi nàng ấy dừng tiếng ca, thì khuôn mặt cậu bé đã đầm đìa nước mắt.

Sở Ngọc lạnh lùng đứng nhìn, trong lòng đã hiểu ra vài phần.

Dùng tay áo loạn xạ chùi nước mắt, Lưu Tang vừa khóc thút thít vừa hỏi: “Chị học khúc hát này ở đâu?”

Chung Niên Niên dịu dàng nhìn Lưu Tang, trong mắt cũng là ánh nước lấp lánh. Nàng cúi thấp đầu, khẽ nói: “Khúc hát này không phải ta học được, mà chính ta nghĩ ra... Đã lâu rồi không

gặp, A Tang... Em có còn...
nhớ tỷ tỷ hay không?"

Lời còn chưa dứt, nước mắt
nàng như những hạt ngọc
trong suốt rơi xuống, vẻ u
sầu càng khiến cho khuôn
mặt diễm lệ đến nao lòng:
"Ngày xưa nhà chúng ta
nghèo khó, ta đi theo
người để trả nợ, còn em
được đưa đến gửi nuôi tại
nhà họ Bách Lý. Tỷ đệ

chúng ta đã chín năm chưa gặp, em không nhớ tỷ tỷ cũng là điều dễ hiểu!”

Lưu Tang ngơ ngẩn nhìn người con gái xinh đẹp tuyệt trần trước mặt. Hình ảnh mờ nhạt từ lâu lại dần dần hiện ra, người thiếu nữ xinh xắn trong trí nhớ trùng khớp với cô gái dung mạo tuyệt thế này, giống nhau đến bảy, tám phần, chỉ

thiếu vẻ phong tình. Cậu bé chậm rãi mở miệng, giọng nhỏ và khàn: “Tỷ tỷ...” Một tiếng gọi cất ra, càng giúp cậu thêm khẳng định.

Sau đó, một màn màn cảm động được trình diễn long trọng ngay trước cổng Sở viên. Lưu Tang nhào tới ôm Chung Niên Niên khóc lớn, còn Chung Niên Niên mỉm

cười nhưng mắt rưng rưng, vừa vuốt lưng cậu bé vừa lặp đi lặp lại: “Lưu Tang, em lớn thật rồi!”

Màn náo nhiệt kinh động đến cả Hoàn Viễn nên hẳn cũng chạy ra. Đáng lẽ Hoàn Viễn và Chung Niên Niên có hiềm khích, nhưng bây giờ nàng ta là người quen của Lưu Tang thì so đo chuyện cũ cũng chẳng ích gì.

Không chỉ quen biết, bọn họ còn là tỷ đệ, vậy thì chuyện cũ càng nên bỏ qua. Nhưng điều khiến hấn ngạc nhiên là thái độ của Sở Ngọc.

Sở Ngọc rất hứng thú nhìn đôi tỷ đệ mừng mừng tủi tủi gặp lại. Thấy Hoàn Viễn bước tới, nàng vội kéo hấn đứng bên rồi bình luận: "Người xem, Chung Niên

Niên càng khóc càng xinh đẹp, đúng không?" Kiếp trước nàng xem tin tức giải trí, nói về việc tuyển vai nữ chính cho các phim tình cảm bi kịch. Tiêu chuẩn được tuyển là phải khóc tốt, thậm chí còn phải khóc sao cho đẹp. Ánh mắt ngóng trông chan chứa tình cảm, không hề chớp mà hai hàng nước mắt cứ từ từ chảy ra. Nếu xét theo tiêu

chuẩn này, Chung Niên
Niên khóc đạt yêu cầu
hoàn toàn.

Ôm Lưu Tang khóc một
hồi, Chung Niên Niên lau
khô nước mắt, hướng về
phía Sở Ngọc. Bây giờ nàng
ta bắt đầu nói chuyện
chính, ánh mắt khiêm
nhường, ngữ điệu là ý cầu
xin: “Công chúa điện hạ,
ngày xưa ta vâng mệnh

Dung công tử, đã đắc tội
nhiều với công chúa. Kính
mong công chúa rộng
lượng tha thứ!”

Lưu Tang ngạc nhiên
ngẩng đầu, dường như nhớ
ra điều gì. Tuy cậu bé chỉ
loanh quanh trong phủ,
nhưng về thân phận Chung
Niên Niên và những phiền
toái mà nàng ta mang đến
cho Sở Ngọc thì cậu đã

từng nghe qua. Chẳng qua
tỷ đệ lâu ngày gặp lại, cậu
nhất thời kích động nên
không nghĩ đến điều này.

Sợ rằng Sở Ngọc vì chuyện
này mà giận lây hoặc ghét
mình, Lưu Tang bất giác
buông tay ra, nhưng dường
như có điều không bỏ
được, nên nhìn Sở Ngọc với
ánh mắt cầu xin.

Sở Ngọc cười cười: “Ta cũng lười phải truy cứu chuyện cũ. Chung Niên Niên, ta biết cô là một cô gái rất giỏi giang, không cần phải bày bộ dạng đáng thương trước mặt ta. Nói thẳng đi, hôm nay cô đến đây có mục đích gì?” Khi biết Chung Niên Niên là người của Dung Chỉ, Sở Ngọc giật mình một chút rồi lại khôi phục như thường.

Vì nguyên do này, chuyện quá khứ có thể giải thích hợp lý, vì sao lúc trước Chung Niên Niên lại tiếp cận nàng bằng mọi cách. Thì ra là theo lệnh của Dung Chỉ.

Chung Niên Niên cúi đầu với vẻ kinh hãi. Nếu chưa từng chứng kiến nàng ta khéo léo tung hỏa mù, chưa bị nàng ta gây thiệt

hại, thì lúc này chắc rằng Sở Ngọc sẽ thấy Chung Niên Niên đằm đằm đáng yêu. Nhưng bây giờ Sở Ngọc chỉ nhếch mép cười khi nghe nàng ta dịu dàng cất tiếng: "Bây giờ ta đã được tự do, muốn bù đắp những năm xa cách Lưu Tang, mong công chúa cho phép ta mang em ấy đi!" Quả nhiên là như vậy!

Sở Ngọc còn chưa có phản ứng gì, Lưu Tang đã kêu lên: “Em không muốn!”
Trực giác cậu bé cảm thấy bất mãn: “Em không muốn rời xa Sở Ngọc!”

Không ngờ Lưu Tang lại cự tuyệt thẳng thừng như thế, vẻ mặt Chung Niên Niên hơi tổn thương. Nàng thoáng mềm mại nhìn Sở Ngọc, hé mở môi son: “VẬY

ý công chúa thế nào?”

Sở Ngọc mỉm cười, nhìn nàng ta chăm chăm: “Nếu cô có thể khuyên Lưu Tang tự nguyện đi cùng, tất nhiên ta không phản đối!” Tuy Chung Niên Niên xuất hiện quá đột ngột, nhưng nghĩ cẩn thận, nàng cho rằng thân phận tỷ tỷ của nàng ta không phải là giả. Nếu nàng ta có ý đồ không

tốt, chỉ cần thừa dịp Lưu Tang đơn độc ra ngoài, phái người có võ nghệ cao cường bắt đi. Với năng lực của nàng ta, làm việc này không khó. Nhưng nàng ta tự mình đến gặp Sở Ngọc để khẩn cầu, đã chứng minh thành ý.

Nhưng, dù Chung Niên Niên thực sự là tỷ tỷ của Lưu Tang, muốn mang cậu

bé đi vẫn phải do cậu tự nguyện.

Dù Sở Ngọc muốn Lưu Tang có thể rời đi, cuộc sống không bị bó hẹp ở bên cạnh nàng, nhưng cũng không muốn cưỡng ép trái với ý nguyện của cậu bé. Nếu Lưu Tang không muốn, thì chỉ có thể xin lỗi bà chị ruột này!

Lúc nói những lời này, Sở Ngọc đã chuẩn bị tư thế tiễn khách. Dù tiếp theo nàng sẽ lại phiền lòng vì chuyện của Lưu Tang, nhưng không hề muốn miễn cưỡng cậu bé dù chỉ một chút nào.

Bỗng nhiên, Chung Niên Niên làm một động tác khiến người khác giật mình. Nàng ta quỳ cả hai

gối xuống nền đất bụi bặm, trước mặt Sở Ngọc. Bây giờ, trong mắt nàng ấy không còn vẻ nhu nhược ngụy trang, mà là sự trong veo phẳng lặng: “Đa tạ công chúa đã cho phép!”

Thấy nàng ta như vậy, Sở Ngọc hơi giật mình, cười khỏ: “Lưu Tang còn chưa đồng ý mà, cô cảm ơn ta hơi sớm đó!” Lúc trước

nàng thấy Chung Niên Niên ra vẻ thật là thú vị, nhưng lúc này lại cảm nhận được thành tâm của nàng ta. Nàng đã không còn là công chúa, Chung Niên Niên không cần phải cung kính như thế. Nàng ta làm vậy, chủ yếu là vì Lưu Tang.

Lưu Tang nhìn Chung Niên Niên, trong lòng cảm thấy bất an, hơi hơi hồi hận.

Không phải vì đôi ý muốn đi, mà cậu sợ làm tỷ tỷ đã nhiều năm xa cách phải buồn lòng. Ngẫm nghĩ, cậu bé kéo tay áo Chung Niên Niên, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, em không muốn rời xa công chúa. Dù sao chỗ này cũng rất rộng rãi, tỷ ở lại đây luôn có được không?" Nếu Chung Niên Niên ở lại Sở viên, cậu vừa không phải rời xa Sở Ngọc, lại có

thể sum họp với tỷ tỷ, thật sự là vẹn cả đôi đường, không thể tốt hơn!

Lưu Tang nghĩ như vậy rất tốt, nhưng Sở Ngọc lại chẳng muốn chút nào. Nàng nhìn chăm chăm làn môi Chung Niên Niên, chỉ sợ từ đó phun ra chữ “được”. Chưa nói đến quan hệ giữa nàng ta và Dung Chỉ, Sở Ngọc thật sự không

muốn có một tuyệt thế giai nhân vạn người mê, hấp dẫn mọi ánh mắt trong nhà mình. Nếu như nàng ta lại gây ra cuồng phong bão tố thì phải xử lý làm sao?

Trong mắt Chung Niên Niên có vài phần do dự. Nàng ta không trực tiếp trả lời, cúi xuống ghé tai, nói nhỏ với Lưu Tang mấy câu. Trong lúc nàng ta nói, sắc mặt

Lưu Tang biến đổi liên tục, và thường xuyên nhìn về phía Sở Ngọc, hiển nhiên là nội dung có liên quan đến nàng. Sở Ngọc cũng rất hiếu kỳ, nhưng không tiện bước tới dòng tai nghe.

Chung Niên Niên nói xong, đứng thẳng lên. Lưu Tang đứng ngẩn người, một lúc sau mới hạ quyết tâm mà nói: “Được, tỷ tỷ, em đi

cùng tỷ!”

Sở Ngọc không khỏi ngạc nhiên: Chung Niên Niên nói gì mà làm Lưu Tang đổi ý nhanh vậy?

Sở Ngọc hỏi đi hỏi lại mấy lần, có phải Lưu Tang cam tâm tình nguyện đi cùng Chung Niên Niên không. Sau khi xác định là cậu bé không bị ép buộc, nàng

quan sát về mặt cậu cẩn thận, chỉ là đỏ mặt chứ không có biểu hiện bị uy hiếp. Tuy không giải thích được, nhưng nàng chỉ còn cách đồng ý mà thôi.

Lưu Tang cùng Chung Niên Niên ngồi vào kiệu, phu kiệu đưa bọn họ đi xa dần. Nhìn theo, Sở Ngọc không khỏi buồn bã náo nề. Tuy trong lòng rất muốn Lưu

Tang rời đi, nhưng khi cậu bé thật sự đi rồi, thì nàng lại cảm thấy lưu luyến không dứt.

QUYỂN 5

Chương 239: Đối ảnh thành hai người

Thu tầm mắt, Sở Ngọc quay sang Hoàn Viễn và A Man bên cạnh: "Sau này, chỉ còn các người ở bên ta thôi!" Tuy trong nhà còn có Hoa Thác, nhưng tên đó suốt ngày chỉ mãi mê luyện

kiếm như điên, hoàn toàn coi nơi này như nhà trọ. Hắc còn thường tìm Quan Thương Hải để so chiêu, vì người này không xuống nặng tay, nhưng lại có thể chỉ ra những chỗ sơ hở trong kiếm thuật cho hắc.

Không hiểu Hoa Thác phát điên kiểu gì. Sau khi biết rõ quan hệ giữa ba người Phùng thái hậu, Quan

Thương Hải, và Dung Chỉ, lại được nghe đầu đuôi câu chuyện, nhưng hẳn nhất định cho rằng Dung Chỉ đang ở trong thành Lạc Dương, kiên định cố thủ ở đây, không chịu rời đi nơi khác.

Nhưng suốt thời gian đó, Hoa Thác chỉ hoạt động trong phạm vi sân nhà, không chịu ra ngoài nên Sở

Ngọc đành từ bỏ ý định nuôi hấn làm hộ vệ, cứ mặc kệ hấn ở Sở viên.

Hoàn Viễn nhìn vẻ buồn bã ngơ ngác của Sở Ngọc, trong lòng đột nhiên xúc động, muốn tiến đến xoa nhẹ hàng lông mày đang nhíu lại lo lắng của nàng. Nhưng chưa kịp hành động thì nội tâm hấn đã bừng tỉnh, kìm chế lại. Hấn hạ

mắt, thấp giọng nói:
“Chúng ta trở về đi!” Sở
Ngọc khẽ gật đầu, là người
đầu tiên bước vào trong
nhà. Lát sau Hoàn Viễn
mới đuổi kịp, hai người giữ
một khoảng cách vừa phải.
Từ quá khứ đến hiện tại,
cứ thăm lặng như vậy, giữa
hai người là khoảng cách
không xa mà cũng chẳng
gần.

Không xa lạ, cũng không quá thân mật.

Đúng lúc đúng chỗ, lùi một bước là xa cách, mà tiến thêm một bước là nguy hiểm.

***

Chung Niên Niên và Lưu Tang ngồi trong kiệu, cùng nhau ôn lại những năm xa

cách vừa qua. Chủ yếu là Lưu Tang nói, Chung Niên Niên lắng nghe, chỉ thỉnh thoảng phụ họa đôi câu với vẻ dịu dàng.

Nói được một lúc, bỗng Lưu Tang nghĩ tới một chuyện liền hỏi: “Tỷ tỷ, sao tỷ biết em và Sở Ngọc ở đây?” Bọn họ chạy khỏi Nam triều là một bí mật. Vừa rồi gặp Chung Niên Niên, tâm tình

bị kích động, nhưng bây giờ nghĩ lại, cậu bé thật sự ngạc nhiên.

Chung Niên Niên bỗng nhiên bị hỏi không kịp phản ứng. Sóng mắt lưu chuyển, rồi nàng ta cười to: "Ngày trước ta giao du rộng rãi, muốn tìm người nào đó là chuyện quá dễ dàng. Huống chi, em là người thân duy nhất của ta, tất

nhiên là ta luôn sai người theo sát mọi động tĩnh. Đừng nói là em chạy khỏi Nam triều đến Bắc triều, dù đến nơi hoang vu nào ta cũng tìm ra được!”

Chung Niên Niên nói với vẻ khẩn thiết chân thành, khiến Lưu Tang nhanh chóng xóa bỏ nghi ngờ, ôm nàng kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ thực là tốt!”

Lưu Tang ôm Chung Niên Niên, cảm thấy chiếc kiệu hơi lay động. Cậu bé không nhận được cất tiếng hỏi với giọng lo âu: "Tỷ tỷ, tỷ vừa nói em thật không có tiền đồ, Sở Ngọc vĩnh viễn chỉ coi em là một đứa trẻ con. Nếu trong tương lai, em có tiền đồ trở về, thì nàng có thể nhìn em với cặp mắt khác không?"

Vừa rồi, Chung Niên Niên chưa hề khuyên giải cậu bé điều gì, mà chỉ hỏi: “Em thứ nghĩ xem, em có so được với Dung Chỉ không? Có so được với Hoàn Viễn không? Thậm chí, có so được với Mặc Hương không? Em muốn cả đời làm một đứa trẻ sau lưng nàng, thỉnh thoảng được nàng xoa đầu nựng nịu an

úi, hay là muốn nàng nhìn nhận em như một người trưởng thành?”

Chung Niên Niên nhắc đến mấy người, đều là những người đã từng ở bên Sở Ngọc. Sau này, khi trở về, cậu sẽ không còn là Bách Lý Lưu Tang như bây giờ nữa... Không, từ nay phải đổi lại họ cũ, là Chung Lưu Tang.

Chung Niên Niên đang định ngọt ngào phỉnh nịnh là cậu bé nhất định có thể, nhưng nhìn vẻ mong đợi trong đôi mắt sáng ngời, nhận ra là cậu hoàn toàn nghiêm túc. Ánh mắt mềm mại nhu hòa hơn, một hồi lâu sau nàng mới cất tiếng: “Ta không muốn nói dối em. Ngay cả khi em có thành tựu, nàng cũng chưa

chắc sẽ coi trọng em.
Nhưng ta có thể nói thẳng,
nếu em cứ ở bên nàng như
vậy, vĩnh viễn trong mắt
nàng, em chỉ là một đứa
trẻ mà thôi!”

Lưu Tang buồn bã gật đầu.
Hôm nay cậu bé đã khóc
lớn một hồi, lại cảm thấy
mệt mỏi vì những lời vừa
rồi, bây giờ không cố gắng
thêm được nữa. Cậu nhắm

mắt, tựa vào bờ vai Chung Niên Niên, nhanh chóng ngủ say. Trong ánh mắt Chung Niên Niên là vẻ yêu thương dịu dàng, nàng đưa tay kéo thân hình nhỏ vào lòng, cứ lẳng lẳng ôm cậu bé.

Chiếc kiệu bỗng dừng lại, một chiếc xe ngựa ở phía đối diện. Chung Niên Niên nhẹ nhàng buông Lưu Tang

ra, đến trước xe ngựa cúi người thi lễ: “Dạ bẩm, đã thực hiện mệnh lệnh, đưa Lưu Tang đi!”

Người trong xe im lặng, khiến Chung Niên Niên bất giác ướm đầm mồ hôi trán. Nàng thấp thỏm chờ chỉ thị tiếp theo.

Tuy Chung Niên Niên thật sự là tỷ tỷ của Lưu Tang,

nhưng nàng chưa có ý định đến đón em mình nhanh như vậy. Thứ nhất là hai người đã xa cách lâu ngày, e rằng không thể gần gũi một sớm một chiều. Thứ hai là thời gian cống hiến của nàng chưa đủ. Nhưng vài ngày trước, nàng được triệu đến nghe thông báo, trước tiên là nàng được thả tự do, nhưng phải làm một việc khác: phải đưa Lưu

Tang đi, mà phải nghĩ cách để cậu bé tự nguyện ra đi. Nếu thực hiện nhiệm vụ này chậm trễ, thì hãy chờ nhận thi thể của Lưu Tang.

Nàng sợ đến tột đỉnh, chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe theo, dù không hiểu vì sao Lưu Tang lại làm gai mắt bề trên, nhưng mang cậu bé nhanh chóng rời đi cũng là một việc tốt.

Rốt cuộc, trong xe cũng phát ra tiếng chạm khẽ. Tùỵ tùỵ đứng hầu bên cạnh lập tức đưa cho Chung Niên Niên hành lý và công văn đã chuẩn bị từ trước. Chung Niên Niên xem lướt qua, trong đó có khế ước đất đai, liền yên lòng cúi người thi lễ một lần nữa, rồi quay trở lại kiệu.

Chăm chú nhìn Lưu Tang đang nằm ngủ say, trong mắt Chung Niên Niên đầy vẻ thương xót dịu dàng. Nàng khẽ vén sợi tóc trên trán cậu bé, thông thả ngồi xuống chỗ ngồi chật hẹp. Dù chưa biết tương lai thế nào, nhưng chưa bao giờ nàng lại tràn trề hi vọng như lúc này.

***

Sau khi Lưu Tang đi được mấy ngày, nếp sống lại như thường lệ, nhưng Sở Ngọc cứ cảm thấy thiếu vắng thể nào đó. Không còn người quăn quýt bám chặt lấy mình, bây giờ lại khiến nàng tự nhiên có cảm giác mất mát.

Người đi thì cũng đi rồi, Sở

Ngọc không hề hối hận, cũng không vì lý do này mà muốn tìm Lưu Tang trở về. Có điều nàng thường xuyên thở dài hơn, đày đọa bên tai Quan Thương Hải.

“Xem ra...” Thấy Sở Ngọc lại một lần nữa thở dài, cuối cùng Quan Thương Hải không chịu nổi nữa phải mở miệng: “...mấy ngày trước cô còn phiền

nào vì tiểu quỷ đó, bây giờ có thể xem như đã toại nguyện, cô còn bất mãn cái gì?" Nàng liên tục thở dài như vậy, không phải là hành hạ lỗi tai hấn sao? Nàng biết rõ là hấn chủ yếu sống dựa vào cái tai mà!

Sở Ngọc liếc nhìn hấn, không kiềm chế lại mà còn cố tình thở dài thật dài bên tai hấn, rồi mới cất tiếng:

“Chẳng qua ta nhất thời chưa quen thôi, huynh chịu khó mấy ngày đi!” Dừng một chút, nàng do dự hỏi: “Huynh nói xem, có phải ta quá nhàn rồi sinh chán chường hay không? Hay là nên làm việc gì đó, ví dụ mở cửa hàng chẳng hạn?”

Quan Thương Hải cười khẩy không chút khách khí: “Cô ấy à? Tốt nhất là cứ

yên phận làm cái nghề sâu
gạo rất có tiền đồ này đi!”
Một số từ trong câu này,
mấy ngày trước hẳn nghe
từ miệng Sở Ngọc, bây giờ
vừa lúc tặng lại cho nàng.

“Này, này, không cần đả
kích ta như vậy chứ!”

“Con người ta chỉ quen ăn
ngay nói thật!”

“Có tin là ta cần huynh không?”

“Có bản lĩnh thì tới cần ta đi!”

...

Hai người đối đáp liên hồi, dần dần không biết đề tài câu chuyện lạc đến tận phương trời nào, thậm chí Sở Ngọc cũng quên là vừa

rồi mình định nói gì. Nhưng sau đó, những phiền muộn trong lòng nàng tan biến đi nhiều, cuối cùng có thể vui sướng cười thành tiếng.

Nói chuyện tào lao nửa ngày, Sở Ngọc đi rồi, Quan Thương Hải liền chậm chậm trở về. Phòng hán ở rất rộng rãi, như là được hợp lại từ mấy gian phòng. Xưa nay trừ tội tớ quét

tước dọn dẹp và hầu hạ bên ngoài, chưa từng có ai bước vào.

Sau khi Quan Thương Hải vào phòng đóng cửa, trong đó xuất hiện hai bóng người.

Một bóng người cất tiếng: “Người còn định ở lại bao lâu nữa?”

Bóng người kia im lặng.

QUYỂN 5

Chương 240: Bình Thành dậy sóng

Sở Ngọc và Hoàn Viễn ngồi đối diện trong tửu quán, trên bàn là hai chiếc chén nhỏ. Nàng cúi xuống rót cho hắn một chén, cả hai vừa đối ẩm vừa huyên thuyên trò chuyện.

Bọn họ ra ngoài mua đồ. Vốn dĩ việc này có thể giao cho gia nhân, nhưng Hoàn Viễn muốn đi mua vài bộ sách, mà Sở Ngọc thì muốn dạo phố giải sầu, vậy là cùng nhau đi. Mua xong, bọn họ tạt vào quán bên đường nghỉ ngơi.

Hoàn Viễn nghe các tử khách nói chuyện phiếm, có thể đại khái đoán ra tình hình hiện nay.

Thông qua Sở Ngọc, hẳn là mờ biết được quan hệ giữa ba người Phùng thái hậu, Quan Thương Hải và Dung

Chỉ. Năm trước, Phùng Đình ở Bình Thành – kinh đô của Bắc Ngụy đã dốc sức liên hợp với thân vương đại thần, tiêu diệt thừa tướng Ất Hồn – kẻ có ý đồ mưu phản cướp ngôi, từ đó củng cố địa vị cho bản thân và hoàng đế đương nhiệm là Thác Bạt Hoảng.

Đôi mẫu tử lúc trước đứng cùng một chiến tuyến để giải quyết giặc ngoài, bây giờ lại đối đầu để tranh đoạt quyền lực.

Hoàng đế Thác Bạt Hoảng tuy còn nhỏ tuổi nhưng ý chí kiên cường, đầy tham vọng, còn Phùng thái hậu

cũng là người quả quyết
cứng rắn không chịu
nhượng bộ. Hai người, một
là hoàng đế, một là thái
hậu phụ chính, một là
người thừa kế ngôi vị danh
chính ngôn thuận, một lấy
danh nghĩa hoàng đế còn
nhỏ tuổi, tiếp tục lâm triều
xử lý chính sự.

Nghĩ đến đây, Hoàn Viễn không khỏi cười lạnh một tiếng. Từ xưa đến nay, trong hoàng thất làm gì có tình thân đúng nghĩa! Không nói xa xôi, ngay như Lưu Tử Nghiệp, khi phụ vương băng hà, hẳn không hề buồn bã mà lại mỉm cười vì được kế vị. Hơn nữa, Phùng thái hậu và hoàng đế Bắc Ngụy hiện nay không phải mẹ con

ruột.

Trong hoàng thất Bắc Ngụy có một quy định khác thường, đó là "tử quý mẫu chết". Nếu hoàng tử do vị phi tần nào đó sinh hạ được phong là thái tử, thì phi tần đó phải bị xử tử, thái tử sẽ giao cho người khác nuôi. Phùng thái hậu

và Thác Bạt Hoảng không có quan hệ huyết thống, điều này càng khiến xung đột giữa bọn họ gay gắt hơn, và cuộc chiến giành quyền lực không có lý do gì để hòa hoãn.

Nghĩ đến đây, Hoàn Viễn không nhịn được mà khẽ cất tiếng: “Tình mẹ con hay

ho thật!”

Hắn nói rất nhỏ, nhưng Sở Ngọc vẫn nghe được và hiểu hắn đang nghĩ gì. Hồi trước nàng xem tiểu thuyết cung đấu trên mạng, phi tử trong hậu cung thường tìm mọi cách để có thể sinh hạ hoàng tử, sao cho đứa bé được phong là thái tử, và

cũng liều mạng cản trở các phi tần khác sinh đẻ. Nhưng ở hậu cung Bắc Ngụy, e rằng bọn họ phải tìm trăm phương ngàn kế để tránh thai, nếu chẳng may mang thai thì cũng sẽ tìm mọi biện pháp để chủ động sảy thai.

Trong đầu tưởng tượng ra

chuyện hoang đường như thế, Sở Ngọc không khỏi bật cười. Mà nàng cũng vừa nghe người trong tửu quán bàn luận, nói Thác Bạt Hoảng mới có con trai, được phong là thái tử và giao cho Phùng thái hậu nuôi nấng.

Sở Ngọc nghe chuyện,

không khỏi le lười. Tiểu hoàng đế này cũng khiếp quá, năm nay mới mười bốn tuổi đã làm cha. Mà Phùng thái hậu lại càng không dễ dàng, mới hơn hai mươi tuổi đã trở thành bà nội. Sở Ngọc đang cảm thấy rất thoải mái nhẹ nhàng, bỗng bắt gặp vẻ kinh ngạc trên mặt Hoàn Viễn.

Nàng ngạc nhiên cất tiếng:
“Sao thế?” Chuyện nội bộ
hoàng gia Bắc Ngụy, bọn
họ nghe cho biết mà thôi,
sao vẽ mặt Hoàn Viễn lại
ngghiêm trọng như thế?

Hoàn Viễn ngẫm nghĩ, hạ
giọng: “Chẳng lẽ nàng

không thấy lạ sao?" Sau khi
thống kê sổ sách, hấn liền
cùng Sở Ngọc quay trở lại
xe ngựa. Cho rằng nói
chuyện trong tửu quán
không an toàn, đến lúc này
hấn mới tiếp lời: "Sau lưng
Phùng thái hậu là ai, hấn là
nàng cũng phải đoán ra
chứ?"

Sở Ngọc ngăn người, khẽ gật đầu. Nàng mơ hồ phán đoán, phía sau Phùng thái hậu, ngoài Quan Thương Hải có lẽ còn có người khác. Quan Thương Hải chỉ dạy Phùng thái hậu một vài sách lược chứ không trực tiếp tham dự việc triều chính. Nhưng với quan hệ của Dung Chỉ và Phùng thái hậu, nếu bây giờ hấn đi tìm Thiên Như Kính, chắc

là để trợ giúp thái hậu mưu đồ tranh đoạt quyền lực. Hẳn là như thế!

Nghĩ đến gốc gác ngọn nguồn vấn đề, Sở Ngọc đột nhiên cả kinh, hiểu ý của Hoàn Viễn.

Thái hậu và hoàng đế đối đầu, thái hậu đang giành được lợi thế vì sau lưng có Dung Chi. Nhưng tình hình hiện nay thế nào?

Phùng thái hậu phụ trách nuôi dưỡng thái tử, tuy chỉ là một manh mối nhỏ nhưng lại là dấu hiệu cho thấy nàng ta bị bức lui về

tuyển sau, phải trao trả quyền lực cho hoàng đế. Có lẽ chưa bàn giao hoàn toàn, nhưng cũng chứng tỏ, Phùng thái hậu đang ở thế yếu.

Sở Ngọc cau mày: “Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Hoàn Viễn lắc đầu cười khổ: “Chúng ta đang ở Lạc Dương, cách Bình Thành cả ngàn dặm. Chuyện thực hư thế nào, làm sao chúng ta biết được?” Dù trong hoàng thành gió giục mây vần thế nào, thì bọn họ đã rời xa những tranh đấu thị phi đó, bây giờ chỉ có thể ngồi đây suy đoán theo một vài tin tức nghe được – có thể

toàn là những tin đã lỗi thời.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười: “Bọn họ thích tranh đấu thế nào thì cứ việc, càng không liên quan đến chúng ta càng tốt. Cũng không còn sớm nữa, chúng ta nhanh trở về đi!”

Hoàn Viễn cẩn thận quan sát. Khuôn mặt Sở Ngọc trong sáng nhẹ nhàng, không một gợn u ám. Mặc dù vừa rồi nhắc đến Dung Chi, nhưng dường như không ảnh hưởng chút nào đến nàng. Cảm giác như đó là một người bình thường xa lạ, không có chút quan hệ đặc biệt nào với nàng.

Thật ra đối với Hoàn Viễn, tranh đấu trong nội bộ chính quyền Bắc Ngụy chỉ là một màn kịch không hề liên quan. Muốn tìm hiểu về vấn đề này, chẳng qua là nhằm mục đích tìm lợi tránh họa mà thôi. Vừa rồi, hắn bất giác nhắc Sở Ngọc về vị trí của Dung Chỉ, còn

xuất phát từ thói thúc cá nhân mà chính bản thân hắn cũng không tài nào lý giải nổi.

Dung Chi xem ra đang bại trận, nhưng Sở Ngọc lại không có biểu hiện lo âu chút nào, điều này làm cho hắn cảm thấy thậm vui mừng. Niềm vui không thể

kìm nén, giống như nước
suối nguồn tươi mát trái
tim.

Hoàn Viễn không ngừng tự
nhủ, hẳn chỉ là không
muốn Sở Ngọc lại rơi vào
trạng thái không kiểm chế
được. Thấy nàng đã hoàn
toàn buông bỏ, hẳn kìm
lòng không đau mà vui

mừng thay nàng. Nhưng dù có cố gắng thế nào, hẳn cũng phải thừa nhận là lý do này không thuyết phục.

Chỉ còn một bức màn rất mỏng ngăn cách đáp án thật sự, nhưng trước sau Hoàn Viễn cũng không muốn xé bỏ. Dường như nếu vượt qua giới hạn này,

sẽ có những mất mát
không thể tìm lại được.

Trong lòng dao động,
nhưng vẻ mặt Hoàn Viễn
vẫn trầm lặng như nước.
Sở Ngọc ngồi trong xe cảm
thấy hơi buồn chán, liền
ghé sát vào cửa sổ nhỏ để
nhìn ra ngoài xe. Một cơn
gió thổi tới, mang theo

hương thơm dịu dịu vây quanh. Không biết đây là loại hoa gì đang nở rộ giữa ngày xuân.

Ngày xuân tươi đẹp, trong lòng Sở Ngọc cũng bình yên thoải mái. Vừa rồi Hoàn Viễn nhắc nhở, có lẽ bên kia, Dung Chỉ đang gặp biến cố. Nàng không cảm

thấy lo lắng, không phải bởi vì thờ ơ không quan tâm, mà vì nàng tin rằng chút sóng gió nhỏ nhoi này không thể đánh gục Dung Chi, hẳn nhất định sẽ không sao.

Nếu Dung Chi thực sự gặp chuyện, nàng sẽ nể tình mà phản ứng nhiều hơn,

chứ không như bây giờ.

QUYỂN 5

Chương 241: Sáng nay thánh chỉ đến

Xe ngựa của Hoàn Viễn và Sở Ngọc trở về, đến đầu ngõ thì dừng lại. Phía trước, có mấy người đứng trước cổng Sở viên. Hai người nhìn nhau nghi ngờ,

rồi chậm rãi bước tới xem
rốt cuộc là chuyện gì.

Đến gần, Sở Ngọc và Hoàn
Viễn có thể thấy rõ ràng,
cánh cổng Sở viên mở to,
mà ở ngay ngưỡng cửa là
hai nhóm người đang giằng
co.

Bị ngăn cản, viên quan mặt
đỏ phừng phừng tức giận
mắng A Man: “Cái tên nô lệ

da đen vụng về nhà người, có tư cách gì mà quyết định thay chủ nhân? Còn không mau tránh ra?"

A Man đứng trước cửa, mắt hơi đỏ lên. Hiển nhiên hai chữ "vụng về" đã đâm trúng chỗ hiểm trong lòng hắn. Từ khi theo Sở Ngọc học chữ đến nay, hắn ngày càng nhận ra, bản thân mình ngoài sức lực trời phú

thì hoàn toàn vô dụng. Lúc Sở Ngọc gặp phiền phức, hẳn chỉ có thể đào đường hầm theo mệnh lệnh chứ không nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào.

Vì lý do đó, A Man vốn đã ít nói lại ngày càng kiệm lời, ngày càng cố gắng thu mình, dường như chỉ hận không thể thu nhỏ bản thân núp vào một góc. Bình

thường ai bảo làm gì thì
hắn làm nấy, ngay cả Lưu
Tang cũng có thể sai khiến
hắn. Nhưng những người lạ
này muốn xông vào Sở viên
thì hắn lại mím môi ngăn
cản cật lực, thể hiện rõ
quyết tâm không nhượng
bộ.

Sở Ngọc đến gần nhìn thấy
tình cảnh này, không cất
tiếng gọi A Man, cũng

không xông vào chỗ bọn họ. Nàng kéo Hoàn Viễn lùi lại vài bước, đứng ở một góc khuất mà A Man không nhìn thấy. Lẳng lặng quan sát một hồi, nàng bỗng ghé tai khẽ hỏi Hoàn Viễn: “Người nói xem, có phải ta là một kẻ chẳng ra gì?”

Hoàn Viễn kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

Sở Ngọc nhìn A Man chăm chăm, thản nhiên nói: “Ta nghĩ rằng mình đối xử với các người rất tốt, nhưng chẳng qua tự cho mình là đúng mà thôi. A Man ở đây chẳng hề vui vẻ chút nào. Ta làm việc gì cũng không mang theo hấn, khi không cần đến hấn là lập tức bỏ quên, bởi vì trong vô thức, ta nghĩ đầu óc hấn đơn giản, không phải là đối

tượng giao tiếp phù hợp.
Ta nghĩ như vậy, chẳng
phải là tư lợi hèn hạ ghê
tởm sao?"

Hoàn Viễn giật mình, lại
nghe Sở Ngọc nói tiếp: "Ta
và người ra ngoài, lại bỏ
hắn ở nhà một mình, điều
này còn đáng sợ hơn cả
nhục mạ trực tiếp. Ta đưa
hắn theo, rồi lại để hắn cô
đơn thui thui một mình.

Trước kia có Lưu Tang ở đây còn đỡ, bây giờ Lưu Tang đi rồi, hăn lại càng cô độc hơn bao giờ hết!”

A Man buồn bã, tự ti, không phải là do nàng tạo thành sao? Trong lúc vô ý, nàng đã tạo ấn tượng như vậy cho hăn, khiến hăn cảm thấy mình là kẻ vô dụng. Chàng trai ngày xưa sung mãn đầy sức sống,

tựa như thú hoang bên
dòng suối trong veo ở
huyện Sơn Âm, bây giờ đâu
mất rồi?

Cặp mắt hấn vẫn trong vắt
màu hổ phách, nhưng giờ
đây lại bị bao phủ một tầng
ưu thương. Vẻ hồn nhiên
hoang dã, sung mãn ngỗ
ngược đã bị bào mòn hầu
như toàn bộ. Từ khi nàng
mang hấn về, ngoại trừ cho

hắn ăn, thì đem lại cho hắn điều gì?

Trước đây có lẽ A Man ngốc nghếch hơn bây giờ, nhưng lại vui vẻ hơn.

Sở Ngọc lẳng lẳng nhìn A Man, còn Hoàn Viễn lại lẳng lẳng nhìn Sở Ngọc, với vẻ dịu dàng trù mẩn mà chính hắn cũng không nhận ra. Hắn cảm thấy

không thể dời ánh mắt, như có thể thấu suốt tâm nguyện trước sau như một của người con gái này. Nàng vốn không cần lo cho cảm giác của A Man, dù sao đó cũng chỉ là một tội tổ trong phủ. Nhưng nàng nghiêm túc tự trách mình như thế, lại không khỏi lay động lòng người.

A Man đứng chắn trước

cửa, chỉ cần viên quan sai người tiến đến, hắc liền nhẹ nhàng đẩy ra. Lực rất mạnh, mấy người tùy tùng đều bị đẩy lui về phía sau nhưng A Man không nhúc nhích chút nào. Hắc chẳng có tâm tư nào khác ngoài ý nghĩ tuyệt đối không cho người lạ vào Sở viên, chờ đến khi Sở Ngọc trở về. Bỗng trên không truyền xuống tiếng nói lạnh lùng:

“Sao người không dứt khoát đóng cửa lại?” Đóng cửa lại, sẽ không phải giằng co với những người này nữa.

A Man sững sốt ngẩng đầu, nhìn thấy Hoa Thác trên bờ tường, buột miệng trả lời: “Ta quên!” Ngẫm nghĩ một lát, hấn lắc đầu: “Nếu đóng cửa, lỡ bọn họ phá cửa thì sao?” Nếu cửa bị hỏng, Sở

Ngọc sẽ phải tốn tiền sửa chữa, chi bằng cứ để hẳn chịu khó trấn giữ ở đây.

Hoa Thác sa sầm gương mặt vốn đã chẳng vui vẻ gì, liếc đến chỗ Sở Ngọc đang đứng, nói với viên quan: “Chủ nhân của Sở viên đã về, nếu ngài có việc gì thì nói ra đi!”

Theo hướng mắt Hoa Thác,

viên quan quay lại nhìn thấy Sở Ngọc và Hoàn Viễn, liền hốt hển cất tiếng: “Các vị về đúng lúc lắm! Sao gia nô nhà các vị lại vô lễ thế?”

Bị Hoa Thác làm lộ bí mật, Sở Ngọc chỉ còn cách kéo Hoàn Viễn bước ra, đến gần viên quan cười cười: “Đó không phải gia nô, mà là người nhà của ta. Nếu ta

đi vắng, hẳn có thể thay ta quyết định, xin các hạ chờ hiểu lầm!”

Đến trước cửa, nàng mỉm cười với A Man, rồi mới quay sang viên quan: “Bản nhân là chủ hộ, xin hỏi các hạ đến đây có việc gì vậy?”

Viên quan trước là kinh ngạc về lý do thoái thác thờ ơ như không của Sở

Ngọc, sau mới nhớ đến mục đích chuyến đi. Hắn thở vài cái để dịu lửa giận, một lúc sau vẻ mặt mới trở nên bình tĩnh: "Xin hỏi, các hạ có phải tên là Hoàn Viễn?"

Sở Ngọc nghiêng đầu quay sang Hoàn Viễn: "Tìm người!" Nàng lui về phía sau nửa bước, nhường cho Hoàn Viễn tiến lên nói

chuyện, còn bản thân mình thì kéo A Man, nhỏ giọng nói: “Làm tốt lắm! Nhưng lần sau, đừng đứng một mình chịu trận ở cửa, chẳng may gặp nguy hiểm thì biết làm sao? Để ta dạy người nhé, người xem, cái người mặc đồ đỏ trên bờ tường kia là thực khách nhà chúng ta. Những lúc thế này chính là thời điểm lợi dụng hẳn, phải ra sức

bóc lột giá trị thặng dư chứ! Có việc gì cứ sai hẳn làm là được!”

Cái quái gì thế?

Dù tiếng Sở Ngọc rất nhỏ, nhưng với người luyện võ như Hoa Thác thì vẫn nghe rõ ràng. Mặt hắc đen một nửa, nhưng ngẫm ra thì, quả thật hắc là thực khách ăn uống “chùa” ở đây,

không có tư cách gì phản bác những lời vừa rồi. Hẳn chỉ còn cách nhảy khỏi tường, thâm nhập lần sau sẽ không rồi hơi để ý chuyện trước cửa nữa.

Thuận miệng đuổi Hoa Thác đi, Sở Ngọc mới chuyên tâm để ý chuyện của Hoàn Viễn phía bên kia. Nghe đoạn đối thoại giữa hắc và vị quan, nàng

càng lúc càng mở to mắt.
Hóa ra viên quan kia do
hoàng đế Bắc Ngụy Thác
Bạt Hoảng phái tới, chuyển
lời rằng: nghe nói Hoàn
Viễn tài học bất phàm,
muốn mời hăn lên triều làm
quan.

Chưa nói đến việc Thác Bạt
Hoảng vươn tay quá dài, từ
Bình Thành - cách hàng
ngàn dặm về phía bắc đến

tận Lạc Dương, mà nàng thực hiểu kỳ, làm sao Thác Bạt Hoảng biết đến sự tồn tại của Hoàn Viễn, thậm chí còn mời hẳn ra làm quan?

Cũng không nên nói, không có ai biết đến sự tồn tại của Hoàn Viễn. Có điều, Sở Ngọc cho rằng, chỉ phía Dung Chỉ biết mà thôi. Lần trước Chung Niên Niên tìm tới, nàng không hề ngạc

nhân. Nhưng vì sao lại lấy
danh nghĩa hoàng đế, mà
không phải là thái hậu?

QUYỂN 5

Chương 242: Một tay che Lạc Dương

Viên quan bắt đầu thuyết phục, nhưng còn chưa kịp nêu chế độ lương bổng đãi ngộ hậu hĩnh thì Hoàn Viễn lập tức cự tuyệt không chút chần chừ: “Thứ

lỗi, tại hạ không thể tuân mệnh. Xin các hạ về cho!”

Sở Ngọc đang tò mò chờ nghe Thác Bạt Hoảng có chế độ hậu đãi thế nào để “chiêu hiền đãi sĩ”, lại không ngờ Hoàn Viễn thẳng thừng cự tuyệt, không khỏi kinh ngạc. Mà viên quan còn ngạc nhiên hơn, không ngờ Hoàn Viễn chỉ là một dân thường, vậy mà đến ý chỉ của hoàng đế

cũng dám chống lại.

Nhưng nghĩ đến thái độ vừa rồi của A Man và Sở Ngọc, hẳn cũng vỡ lẽ: trạch viện này tập hợp một bầy điều dân.

iên quan chần chừ một lúc, thầm nghĩ: lần này mình mang theo quá ít tùy tùng, nếu cứ cố tình dây dưa thì chỉ một tên nô lệ da đen kia cũng chưa đối phó nổi. Tốt nhất là cứ tạm thời

rời đi, yêu cầu quan phủ địa phương điều động ít binh lực rồi mới có thể quay lại tính sổ với đám điêu dân này. Quyết định như vậy, thậm chí hẳn không khuyên Hoàn Viễn thêm lời nào, chỉ cười lạnh một tiếng rồi dẫn người rời đi.

Hoàn Viễn trầm mặt, cùng Sở Ngọc quay vào nhà. Đóng cửa lại, đi được

vài bước, Sở Ngọc vội vã hỏi: “Người không muốn làm quan sao?” Tuy Hoàn Viễn không hề tỏ vẻ bất mãn với cuộc sống sâu gạo hiện tại, nhưng nàng lại cảm thấy hổ thẹn sâu sắc với hắn.

Dù xét về khả năng thao lược hay tài văn, Hoàn Viễn đều xứng đáng có đường công danh rạng rỡ. Nhưng từ khi đến Bắc Ngụy, hắn

luôn cố tình giấu diếm tài năng, cho nên không thể kết giao với giới văn nhân chứ đừng nói là ra làm quan. Trừ những lúc tán gẫu với Quan Thương Hải hay cùng nàng đi mua sách, thì việc hăn thường làm nhất là đọc sách trong phòng.

Trong lòng Sở Ngọc hiểu rõ vì sao.

Hăn làm như vậy, là để

tránh sự chú ý của người khác. Tránh gây chú ý, cũng là tránh làm bại lộ thân phận của bọn họ. Nói chính xác hơn, là tránh làm lộ thân phận của nàng. Trong tất cả bọn họ, người thiếu năng lực tự vệ nhất, cũng là người dễ gặp nguy hiểm nhất, chỉ có nàng mà thôi.

Một khi thân phận bị phơi bày, lại không có địa

vị quyền lực bảo hộ như xưa, thì nàng sẽ dễ gặp phải rắc rối. Tuy nơi đây không thuộc Nam triều, nhưng thân phận trước kia của Sở Ngọc khá là tai tiếng, khó lòng được Bắc triều tiếp nhận.

Ý chỉ của hoàng đế đã tới đây, tức là hoàng đế biết rõ lai lịch bọn họ. Sống ẩn dật hay lộ diện đều không sao cả, Sở Ngọc cứ

tưởng rằng Hoàn Viễn sẽ đồng ý ra làm quan. Dù sao đây cũng là cơ hội thi thố tài năng của hắn.

Hoàn Viễn dừng bước, sai người hầu vào phòng lấy một chiếc bọc mà hắn để trên giá sách. Hắn quay sang Sở Ngọc, nói chậm rãi từng chữ một: "Ta không muốn làm thần tử của người Tiên Bì!"

Nghe Hoàn Viễn nói vậy,

Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra. Bắc Ngụy là do người Tiên Bi chứ không phải người Hán xây dựng chính quyền. Tộc Tiên Bi, nói cách khác thông dụng hơn là người Hồ, vốn là một tộc người du mục ở phía Bắc, dần dần lớn mạnh lên. Trong tiểu thuyết "Thiên long bát bộ" của Kim Dung, nhân vật Mộ Dung Phục luôn nung nấu ý chí phục quốc

của tổ tiên Mộ Dung thị, chính là bộ tộc Tiên Bi.ộc người này đã từng tồn tại có thật trong lịch sử. Thời kỳ hỗn loạn trước Nam Bắc triều, Mộ Dung thị đã từng thành lập một quốc gia, nhưng không lâu sau đó bị diệt vong. Thạc Bạt thị hiện đang nắm quyền tại Bắc Ngụy là một nhánh của bộ tộc Tiên Bi.

Sống giữa người Hán,

người Tiên Bi đã trải qua nhiều đời bị Hán hóa, trong chính quyền cũng sử dụng hơn một nửa là người Hán. Điều đó khiến cho Sở Ngọc quên mất, nơi đây thật ra bị thống trị bởi người ngoại tộc.

Trong lòng Sở Ngọc không có sự phân biệt Hán Hồ rõ ràng. Tuy không nhớ rõ lịch sử, nhưng nàng cũng đại khái biết, nhiều

năm sau nhà Tùy sẽ thống nhất thiên hạ, Nam triều Bắc triều trở thành một nước. Tâm nhìn không bị thời đại bó hẹp, cho nên nàng không có thù hận giai cấp đối với người Tiên Bi.

Nhưng Sở Ngọc cũng biết, muốn cho Hoàn Viễn hiểu rõ những vấn đề đó giống nàng là một việc vô cùng khó khăn. Lập trường của Hoàn Viễn là kiểu văn

nhân truyền thống, cho nên nàng cẩn thận không biểu hiện gì, chỉ nói: “Vậy thì làm thế nào bây giờ? Hoàng đế đã tìm tới cửa rồi!” Dừng một chút, nàng trầm mặc: “Hay là chúng ta chạy trốn đi!”

Đối phương sẽ không vì một câu cự tuyệt của Hoàn Viễn mà từ bỏ ý đồ. Muốn tránh phiền toái, cách tốt nhất là rời khỏi nơi này.

Hoàn Viễn chậm rãi lắc đầu, trên mặt hắn xẹt qua một tia kỳ dị. Rồi sau đó, ánh mắt hắn nhìn nàng thật sâu, không rõ là có hàm ý gì. Rất lâu sau, hắn mới từ tốn nói: “Không, không phải chúng ta đi. Mà là ta đi!”

Một mình hắn rời đi, là có thể giải quyết được vấn đề.

Sở Ngọc cảm thấy hơi bất an: “Vì sao?” Hấn có ý gì?

Hoàn Viễn hạ tầm mắt, thản nhiên nói: “Cả nhóm người chúng ta không có chỗ nào để đi. Bắc Ngụy không thể ở, Nam triều thì nguy hiểm!”

Thiên hạ này, nói cách khác là “vương thổ” (đất của vua), tuy có đến hai vị vua, nhưng đều là vương

thổ. Ngoài vương thổ, Mạc Bắc Nam Man đều là những nơi hoang vu. Hẳn thật sự không đành lòng để nàng phải chịu đói khổ, lang bạt kỳ hồ.

Hoàn Viễn ngược mắt, đôi mắt tuần nhã sáng trong khẽ lay động, dường như hơi khó xử: "Chỉ cần ta đi, thì hoàng đế Bắc Ngụy không còn lý do gây khó dễ cho nàng nữa, sẽ không

còn người tới quấy rầy!”

Sở Ngọc cảm thấy buồn cười: “Sao người dám chắc, khi người đi rồi, Thác Bạt Hoảng sẽ không so đo? Nói không chừng, hắn còn giận lây sang ta thì sao?” Cả hai người đều không hề có ý tôn sùng hoàng đế, cho nên một người thì gọi thân phận, một người thậm chí gọi thẳng tên.

Tiếng Hoàn Viễn rất

thấp, nhưng vẫn đủ để Sở Ngọc nghe thấy: “Sẽ không! Người mà Bắc Ngụy hoàng đế muốn là ta. Chỉ cần ta đi, hắn sẽ không trút giận mà trực tiếp đối mặt với người sau lưng nàng!”

Hắn nói tới đây, trong lòng đau nhói, rồi quay mặt đi không nhìn Sở Ngọc: “Có lẽ nàng không biết, nhưng ta dần dần phát hiện ra.

Chúng ta vẫn luôn được bảo hộ. Từ khi đến Bắc Ngụy tới nay, chúng ta chưa từng gặp bất kỳ rắc rối nào. Chưa từng bị tiểu thương lừa dối, chưa từng bị quan lại ức hiếp, chưa từng bị bọn hào phú gây khó dễ, chưa từng bị ai để ý dò xét. Thậm chí, kẻ thù ở Nam triều cũng không sai người truy đuổi... Đây không phải là năng lực của

ta, mà có người tận lực bảo hộ sau lưng chúng ta!”

Một bàn tay lặng lẽ che hết bầu trời Lạc Dương, đánh tan mọi bất lợi, bảo vệ bọn họ an toàn.

Vô cùng mạnh mẽ, vô cùng vững vàng, khiến Hoàn Viễn hấn nản lòng đến cực điểm. Đối phương chỉ âm thầm tiến hành mà có thể bảo vệ Sở Ngọc chu đáo, còn hấn lại không giúp

được gì.

Người đó có lẽ là Quan Thương Hải, nhưng phong cách làm việc thế này...lại giống một người khác.

Sở Ngọc ngần ngợ.

Hóa ra, một năm qua nàng sống yên ổn, là nhờ được bảo hộ sao? Bởi vì đã có người che hết mọi nguy hiểm tai họa cho nàng, giúp nàng có thể bình yên

vô tư lự sống qua ngày?
Nàng có thể tận hưởng khí
trời, có thể tự do tự tại cười
đùa vui vẻ, là bởi vì có
người đã dựng lên một tấm
lá chắn vô hình che hết gió
mưa?

Nhìn Sở Ngọc cứ đứng
ngơ ngẩn, Hoàn Viễn khẽ
cười khỏ, thấp giọng:
"Đúng vậy, nàng được bình
an, từ đầu đến giờ đâu
phải nhờ ta bảo vệ! Ta ở lại

đây, còn có ích lợi gì?"

Lúc này, người hầu đã mang cái bọc tối, bên trong là một vài vật dụng và mấy bộ quần áo. Mấy ngày trước, Hoàn Viễn phát hiện ra có người âm thầm bảo vệ Sở Ngọc, đã chuẩn bị đồ đạc. Lúc đó hắn đã có ý ra đi, nhưng chưa đủ lý do, cứ thế kéo dài đến nay. Bây giờ chính là lúc thích

Thác Bạt Hoảng phải

người tới, cho thấy tấm lá chắn của người kia đã có khe hở. Hấn rời đi có thể giảm nhẹ phần nào gánh nặng và phiền toái cho Sở Ngọc.

Hoàn Viễn xoay người, bước về phía cửa. Nhưng một bóng người từ bên cạnh hấn lao tới, đứng chắn trước mặt.

QUYỀN 5

Chương 243: Cỗ nhân tới

Nhìn thấy bóng người ấy, Hoàn Viễn hơi giật mình, nhưng trong lòng ấm áp.

Đứng chắn trước cửa là Sở Ngọc. Nàng từ bên cạnh

hắn lao tới, ngăn cản trước mặt.

Sợ Hoàn Viễn có thể lách qua mà đi, Sở Ngọc dựa hẳn lưng, dùng cả cơ thể che kín phần tiếp giáp giữa hai cánh cửa.

Nhìn vẻ mặt nàng như đang lâm trận, Hoàn Viễn không khỏi buồn cười: “Nàng đứng chắn ở đó có

ích gì? Đừng quên nhà này còn có cửa ngách, cửa sau!”

Sở Ngọc vừa nghe liền nghiêng rằng kêu lên: “Nếu người dám đi, ta sẽ sai người phá hỏng mấy cái cửa đó!”

Hoàn Viễn cười thành tiếng: “Thôi đừng trẻ con như thế nữa! Nàng ngăn

được ta lúc này, liệu có thể
ngăn cả đời..." Lời còn
chưa dứt, hấn nhìn về mặt
Sở Ngọc, tiếng nói bỗng
thấp dần, ý cười cũng đọng
lại.

Bởi vì vẻ mặt nàng lúc này
là sắp khóc.

Hai tay chống trên cửa, Sở
Ngọc biết rõ hành động của
mình là phí công vô ích.

Nàng không thể để Hoàn Viễn rời đi, một mình phiêu bạt, nhưng lại không biết nói gì để giữ hẵn lại.

Sở Ngọc chực òa khóc. Lại một người nữa sắp rời đi. Lưu Tang đã bị Chung Niên Niên đưa đi, bây giờ Hoàn Viễn cũng muốn ra đi. Nàng còn có A Man, Lưu Tang có Chung Niên Niên, nhưng Hoàn Viễn thì có ai

bên cạnh?

Hắn mang theo cảm giác gì
khi rời đi?

Nghĩ đến tất cả những điều
này, Sở Ngọc không tự chủ
được. Tất cả những người
bên cạnh đều là người nhà
của nàng, làm bạn đồng
hành từ Nam triều đến Bắc
triều, nương tựa lẫn nhau.
Nàng không thể dứt bỏ bất

kỳ ai.

Lúc Lưu Tang đi, nàng tự an ủi là cậu bé có người thân bên cạnh chăm sóc. Nhưng còn Hoàn Viễn, hẳn có cái gì? Hẳn thầm lặng làm bạn bên nàng, cuối cùng lại quyết định thầm lặng ra đi. Hẳn mất nhiều như vậy mà không có được bất cứ thứ gì, thậm chí một mái nhà yên ổn cũng

không có.

Sở Ngọc cắn chặt môi, hốc mắt đỏ lên, nhưng lời nói nghẹn trong cổ họng.

Đừng đi...

Đừng lưu luyến một mình như vậy...

Đừng rời xa nàng...

Bởi vì nàng đau đớn, cảm nhận được sự cô độc của hãnh mà thấy đau đớn.

Trong lòng Hoàn Viễn là tình cảm hỗn loạn phức tạp. Ánh mắt luôn trầm tĩnh, ôn hòa, kiềm chế của hãnh càng lúc càng dịu dàng ấm áp: “Công chúa, đừng như vậy! Tại hạ chẳng qua chỉ là một kẻ đơn côi hèn mọn, không đáng để người

phải như thế!...”

Đừng khóc, nếu nàng khóc,
hắn không thể nào rời đi
được!

Nhưng dù không thể buông
bỏ, cuối cùng vẫn phải đi
thôi. Bữa tiệc nào chẳng
đến lúc tàn!

***

Khoảng một phút sau, cuối cùng Hoàn Viễn cũng ra khỏi Sở viên. Nhìn cổng lớn phía sau khép lại, ánh mắt hắn lưu luyến rất lâu, nhưng bước chân vẫn trầm ổn vững vàng tiến về phía trước.

Đến trước nhà Quan Thương Hải, hắn gõ cửa, nhờ tôi tớ giao thư lại cho chủ nhân. Trong thư là lời

thỉnh nhờ: sau khi hấn ra đi, hi vọng Quan Thương Hải có thể thay hấn chăm sóc Sở Ngọc.

Hoàn Viễn không biết lời từ giã nghe có lọt tai không, nhưng ít ra có Quan Thương Hải bảo đảm, Sở Ngọc sẽ an toàn hơn nhiều, và hấn cũng yên tâm hơn mà ra đi.

Gia nhân mở cửa nhận ra Hoàn Viễn, hỏi hắn có muốn gặp Quan Thương Hải không, Hoàn Viễn mỉm cười lắc đầu, rồi lễ phép cáo từ. Hắn không muốn gặp Quan Thương Hải một chút nào, bởi vì nhìn thấy Quan Thương Hải, hắn lại bất giác nghĩ đến một người khác, nhất là trong lúc này.

Chân hần chậm rãi bước trên đất Lạc Dương, mỗi bước lại rời xa Sở Ngọc thêm một chút. Nhưng hần không dừng lại, mà cứ tiếp tục đi.

Đã quyết định điều gì là nhất định sẽ làm, sự cố chấp của Hoàn Viễn không thua kém bất kỳ người nào.

Chầm chậm đi về hướng

đông, nhưng mới đi được khoảng một dặm đường, Hoàn Viễn bỗng thấy ở đầu một ngõ nhỏ vắng vẻ, có người đứng khoanh tay, quay lưng về phía hắn. Người đó mặc quần áo đen tuyền, bóng lưng đơn bạc gầy guộc, dáng vẻ mảnh mai nhưng không yếu ớt.

Sắc mặt Hoàn Viễn trầm xuống. Một lát sau, hắn

thản nhiên cất tiếng: “Là người, Mặc Hương!”

Tuy chỉ nhìn phía sau lưng, nhưng Hoàn Viễn nhận ra người này chỉ sau khoảng một, hai giây. Trước đây, kẻ kia đã từng là cộng sự của hắn.

Mặc Hương chậm rãi xoay người lại, nâng tay vái chào Hoàn Viễn rồi mỉm cười:

“Hoàn công tử, đã lâu không gặp. Mặc Hương đứng ở đây chờ, có lẽ cũng không nằm ngoài dự liệu của công tử!” Phong thái động tác hẳn đều học từ Dung Chi, tao nhã nhẹ nhàng nhưng không còn chút gì vẻ mềm mại đáng yêu ngày trước kia.

Vết thương trên mặt hẳn tuy vẫn còn dấu tích,

nhưng đã đỡ hơn nhiều so với một năm trước.

Lúc này Hoàn Viễn không dám có nửa phần khinh thường Mặc Hương, Yên lặng quan sát một hồi, Hoàn Viễn lãnh đạm cất tiếng: “Tất nhiên là không ngoài dự liệu. Dung Chỉ ở Lạc Dương, một tay che trời. Đừng nói người biết ta ra khỏi thành, mà lúc này

nếu người đứng trước mặt ta là hắc, thì ta cũng sẽ không may may ngạc nhiên!”

Mặc Hương đã tới tìm hắc, tất là có mưu đồ. Chỉ cần bình tĩnh ứng đối, ngược lại có lẽ còn biết thêm được một vài tin tức.

Đối với sự lãnh đạm của Hoàn Viễn, Mặc Hương

không chút phật lòng, chỉ cười một tiếng: “Hoàn công tử nghĩ sâu xa quá rồi! Công tử nhà ta còn có việc khác quan trọng. Căn công tử lại, là ý của riêng ta. Vừa rồi Hoàn công tử đã từ chối ý chỉ của bệ hạ?”

Hoàn Viễn cười lạnh: “Đó là bệ hạ của người, không phải bệ hạ của ta!” Dù hoàng đế Nam triều có suy

bại đến thế nào, thì từ đầu chí cuối, hắn cũng quyết không phục tùng hoàng đế người Hồ - người Tiên Bi.

Nghe trong lời nói của Hoàn Viễn ẩn chứa sự phản nộ, ban đầu Mặc Hương hơi ngần ra. Ngẫm nghĩ một lát, hắn mỉm cười thoải mái: "Hoàn công tử khoan vội tức giận! Bệ hạ này của ai không quan

trọng, chủ nhân thật sự của tị hạ chỉ có Dung công tử. Mặc Hương đứng ở đây cản đường, là có chuyện muốn nhờ. Mong công tử hãy kiềm chế cơn giận, nghe ta nói rõ ngọn ngành đã!”

Hoàn Viễn hơi nhú mảy: “Người nói đi!”

Mặc Hương mỉm cười hài

lòng, khom người vái chào rồi mới khéo léo mở lời.

Lúc trước những gì Hoàn Viễn suy đoán là đúng một nửa. Dung Chỉ quả thật đứng về phe Phùng thái hậu, nhưng không trực tiếp phò tá Phùng thái hậu, mà sai Mặc Hương lo liệu giúp đỡ, thỉnh thoảng mới gặp Mặc Hương để hỏi tình hình. Gần đây, Phùng thái

hậu và Thác Bạt Hoảng đối đầu ra mặt, Phùng thái hậu với danh nghĩa phụ chính sắp giành được thắng lợi hoàn toàn, thì bên cạnh Thác Bạt Hoảng bỗng xuất hiện một người. Người đó giúp Thác Bạt Hoảng xoay chuyển tình thế, thậm chí bức Phùng thái hậu phải nhượng bộ vài phần.

Hoàn Viễn hơi hơi cười

lạnh, đang định cất tiếng
châm chọc: những chuyện
đó đâu có quan hệ gì với
hắn. Nhưng bỗng nhiên
hắn nghĩ tới, nếu không
liên quan đến mình, Mặc
Hương đâu có rồi hơi nói
cho hắn biết làm gì, nên lại
kiên nhẫn nghe tiếp.

Suốt thời gian nói chuyện,
Mặc Hương vẫn quan sát
thái độ của Hoàn Viễn.

Phỏng đoán suy nghĩ của hắh, Mặc Hương cười cười: “Hoàn công tử không hổ danh là Hoàn công tử. Người đó, Hoàn công tử có quen biết. Là cố nhân từ Nam triều tới đó!” Nói đến hai chữ “cố nhân”, dường như Mặc Hương khẽ nghiêng rắh.

Thấy Hoàn Viễn vẫn bình thản, không hề mở miệng

hỏi tên người kia, Mặc Hương không nỡ mỗi thêm nữa, thản nhiên tiếp lời: “Người đó là Thiên Như Kính!”

★★★★★★★★★★;

QUYỂN 5

Chương 244: Không biết ở nơi đâu

Một lúc sau, giữa hai hàng lông mày của Hoàn Viễn xuất hiện tia dao động. Hắn nhìn Mặc Hương, tỏ ý muốn biết rõ thêm.

Không thể phủ nhận, khi Mặc Hương nhắc đến cái tên Thiên Như Kính, lập tức khơi gợi cho Hoàn Viễn đầy đủ cảnh giác và đề phòng. Thiên Như Kính chẳng những là kẻ thù của Dung Chỉ, mà còn từng ám hại Sở Ngọc, lại bị nàng trả đũa. Ở góc độ này, Dung Chỉ và Sở Ngọc đang trên cùng một con thuyền.

Rốt cuộc có thể lôi kéo sự chú ý của Hoàn Viễn, Mặc Hương trong lòng nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục giải thích: hần vốn phụ tá bên cạnh Phùng thái hậu, nhưng từ khi Thiên Như Kính xuất hiện sau lưng Thác Bạt Hoảng, không hiểu có biện pháp gì mà khiến phần thắng lợi lại nghiêng về phía Thác Bạt

Hoảng.

Sở Ngọc biết rõ về Thiên Như Kính và lai lịch của chiếc vòng tay. Dung Chỉ về mặt tinh thần cực kỳ vững vàng cao ngạo, luôn đứng từ bên trên nhìn xuống hết thảy. Vì vậy, cả hai bọn họ chẳng ai coi thân phận thiên sư của Thiên Như Kính ra gì. Nhưng Mặc Hương thì

khác. Thứ nhất, hắn không biết rõ chân tướng sự việc. Thứ hai, hắn không có được khí chất ung dung thoải mái của Dung Chỉ. Mấy ngày trước, thấy Thiên Như Kính xuất hiện bên cạnh Thác Bạt Hoảng, hắn không khỏi bối rối hoảng loạn.

Không có Dung Chỉ chỉ đạo, hắn không biết ứng đối thế

nào với cục diện này.

Chần chừ một hồi, Mặc Hương nói ra mục đích của mình: “Tại hạ hi vọng, Hoàn công tử có thể đồng ý làm việc cho Thác Bạt Hoảng theo như yêu cầu!” Nói Dung Chỉ thỉnh thoảng liên hệ với hắn là giả. Hắn chỉ biết Dung Chỉ ở nơi nào, lần này tới Lạc Dương, một mặt đi tìm Hoàn Viễn,

nhưng mục đích chính là đi tìm Dung Chỉ.

Có điều hắc không xác định được, liệu Dung Chỉ có bị Thiên Như Kính một lần nữa dùng thủ pháp thần kỳ chế ngự hay không. Vì vậy, hắc muốn gắng hết sức tìm mọi biện pháp để tăng khả năng thắng lợi.

Hắc hi vọng, Hoàn Viễn sẽ

chịu làm nội ứng, đến chỗ
Thiên Như Kính. Trên danh
nghĩa là phò tá cho Thác
Bạc Hoảng, nhưng mục
đích thật sự là dò la về
Thiên Như Kính.

Mặc Hương thành khẩn
nhìn Hoàn Viễn: “Hoàn
công tử, mặc dù chúng ta
không được tính là bằng
hữu, và đề nghị của ta
cũng làm khó công tử,

nhưng Thiên Như Kính xuất hiện tại Bắc Ngụy không rõ vì mục đích gì. Có lẽ là vì công tử nhà ta, nhưng cũng có lẽ nhằm vào công chúa, ta thật sự không dám chắc. Ta đương nhiên lo cho công tử nhà mình, sợ Thiên Như Kính lại giống như sư phụ hấn, ra tay ám hại Dung công tử. Nhưng cũng không phải không có khả năng, Thiên Như Kính

sẽ lần thứ hai xuất thủ gây bất lợi cho công chúa...”

Hắn nói tới đây liền dừng lại, ngóng nhìn Hoàn Viễn đầy mong đợi.

Đều là người thông minh, Mặc Hương biết Hoàn Viễn có thể hiểu rõ ý tứ của hắn. Thiên Như Kính đã từng đối địch với cả Dung Chỉ và Sở Ngọc. Hắn tới

Bắc Ngụy, có lẽ là nhằm vào Dung Chỉ, nhưng cũng rất có thể là vì Sở Ngọc. Mặc Hương biết mục đích của mình không thể qua mắt được Hoàn Viễn, cho nên dứt khoát nói thẳng ra, để cho Hoàn Viễn tự cân nhắc.

Theo hần suy đoán, hần là Thiên Như Kính đã tố cáo nơi ở của Hoàn Viễn và Sở

Ngọc với Thác Bạt Hoảng. Chưa biết Thiên Như Kính có mục đích gì, nhưng chỉ cần Thác Bạt Hoảng có ý sử dụng Hoàn Viễn, thì cũng chính là cơ hội cho Hoàn Viễn.

Nếu Hoàn Viễn có thể đáp ứng yêu cầu của Thác Bạt Hoảng, đến bên cạnh và được vị hoàng đế này trọng dụng, thì sẽ có cơ hội thăm

dò ý đồ của Thiên Như
Kính.

Điều này có lợi với cả Dung
Chỉ và Sở Ngọc. Tất nhiên,
Mặc Hương phải thừa
nhận, sẽ có ích cho Dung
Chỉ nhiều hơn, nhưng với
Sở Ngọc cũng không phải là
vô dụng. Nhưng còn phải
xem, Hoàn Viễn có chịu vì
một chút công dụng này
mà hạ mình làm thần tử

cho người Hồ hay không.

Vừa rồi Mặc Hương quan sát thái độ của Hoàn Viễn, thấy hình như hắc rất phản đối ra làm quan ở Bắc Ngụy. Hắc có nhận lời hay không, sẽ chứng tỏ hắc coi trọng Sở Ngọc nhiều hay ít. Vì vậy, Mặc Hương chặn đường Hoàn Viễn cũng không dám chắc có thể khuyên giải hắc, chỉ là liều

thử một phen mà thôi.

Hoàn Viễn không nói một lời, xoay người theo đường cũ quay ngược trở lại.

Mặc Hương lẳng lẳng đứng yên tại chỗ. Một lúc lâu sau, chờ cho đến khi bóng Hoàn Viễn khuất hẳn, hẳn mới tiếp tục lộ trình thực sự của mình.

***

Cuối cùng Hoàn Viễn cũng đi rồi.

Cho đến khi bên cạnh chỉ còn một mình A Man, Sở Ngọc không thể thờ ơ thêm được nữa. Cảm giác cô độc đáng sợ bủa vây nàng, từng giây từng phút, dù có đi gặp Quan Thương Hải cũng không thể nào gạt bỏ

được.

Dù là Lưu Tang hay Hoàn Viễn, bọn họ đều có vị trí không thể thay thế trong lòng nàng. Quan Thương Hải chỉ là bằng hữu, nhưng nàng lại mất đi người thân.

May mà còn có A Man, tuy đầu óc không thông minh sáng sủa, thỉnh thoảng lại rất vụng về, nhưng là

người duy nhất còn ở lại cạnh nàng. Bởi vì có A Man, nên nàng mới không mất đi niềm an ủi cuối cùng.

Nếu A Man lại vì một lý do nào đó mà rời đi, thì Sở Ngọc không biết mình sẽ thế nào nữa.

Mấy ngày qua, Sở Ngọc, A Man và Quan Thương Hải

đi lang thang khắp phố chợ. Mỗi lần xuất môn đều là nàng quyết định, A Man nghe theo, Quan Thương Hải đi cùng hay không cũng được, cứ như thế tiến hành.

Nói là dạo chợ, nhưng thực sự Sở Ngọc chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí. Quan Thương Hải biết trong lòng nàng phiền

muộn, nên cho xe ngựa chạy chậm rãi. Ba người ngồi trên xe, xe chạy chầm chầm qua một nửa thành Lạc Dương. Sở Ngọc ngồi dựa bên thành xe. Cửa sổ và rèm đều mở, giúp nàng quan sát bốn phía xung quanh.

Qua Thanh Dương môn, lúc đến trường Thái học Bích Ung, Sở Ngọc bỗng quát to:

“Dừng lại!” Xe còn chưa dừng hẳn, nàng liền nhảy xuống, chạy thẳng đến chỗ tấm bia đá.

Tấm bia dường như không có gì khác so với một năm trước đây, trên bề mặt đầy dấu tích sương gió và chiến tranh. Nhưng người đưa nàng đến xem văn bia, bây giờ không còn ở đây nữa.

Sở Ngọc nhìn tấm bia đá, cứ đứng ngơ ngẩn. Thậm chí nàng không biết trong lòng mình lúc này là cảm giác gì, nhưng chỉ có một ý niệm rõ ràng, là Hoàn Viễn đã thực sự đi rồi.

Vừa rồi dường như nàng có ảo giác, giống như Hoàn Viễn vẫn đang đứng giữa rừng bia này, tay áo tung bay trang nghiêm thanh

nhã...Hắn vẫn đứng ở chỗ này, đợi nàng gọi về nhà...

Đó là người với bề ngoài thư sinh, nhưng lại mang khí chất đích thực của một trang nam tử, ngày thường vẫn hay chạy tới đây. Có những lúc nàng đi tìm hắn, trong lòng bức bối. Nhưng giờ đây, nàng hi vọng là hắn chỉ chạy tới đây ngắm nhìn bia đá, nàng đến tìm,

hắn sẽ theo trở về.

Sở Ngọc cứ đứng thần người trước tấm bia, chột nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần. Quay đầu lại thấy vẻ mặt lo lắng của A Man, nàng mỉm cười xoa dịu: “Ta không sao! Chỉ tới xem một chút thôi!”

Đang định quay lại xe ngựa, Sở Ngọc bỗng nhìn

thấy cách đó không xa có một quán tạp hóa ven đường. Bảo A Man đứng chờ một lát, nàng chạy tới, hỏi mua hai búp bê tinh xảo nặn bằng đất, lúc trở về thuận tay đưa cho A Man một con: "Cầm lấy!" Đi dạo phố sao có thể không mua thứ gì?

A Man nhận con búp bê, lập tức vẻ lo lắng ban nãy

biến mất hoàn toàn trên nét mặt. Hai người ngồi trên xe, A Man lật qua lật lại ngắm búp bê, nhớ ra trên tay Sở Ngọc còn cầm một con nữa, bèn liếc sang. Hắn bắt gặp, Sở Ngọc đang nhìn tay mình cười khở.

Trước đây, mỗi khi mua món đồ gì, Sở Ngọc thường mua một cặp cho cả A Man và Lưu Tang, không thiên

vị ai hơn. Mua hai phần đã trở thành thói quen, không ngờ Lưu Tang đi rồi mà nàng vẫn giữ thói quen này.

Thấy A Man nhìn mình, Sở Ngọc đưa nốt con búp bê cho hắn: "Cho người hết!" Dù sao, Lưu Tang cũng không còn ở đây nữa.

A Man nhận lấy búp bê,

nhưng không ngấm nghĩa như mọi khi, mà cẩn thận cất đi. Lúc ngẩng mặt lên, hần giải thích nghiêm túc với Sở Ngọc: “Đợi Lưu Tang về sẽ giao lại cho nó!”

Trong phút chốc, ánh mắt Sở Ngọc lộ vẻ kỳ dị. Nàng định nói có lẽ Lưu Tang sẽ không trở về, nhưng lại không thốt nên lời. Cuối cùng, nàng chỉ còn biết

gượng cười, quay mặt ra ngoài, giả vờ ngắm phong cảnh.

Xe ngựa chạy về phía nam, ra khỏi Lạc Dương, đến bên bờ sông Lạc Thủy.

QUYỂN 5

Chương 245: Xa cách đã lâu

Xe ngựa chạy được một đoạn thì thấy phía trước là một dòng sông êm ả. Dưới khúc xạ của ánh nắng mặt trời, nước sông hắt lên những quầng sáng rực rỡ,

phản chiếu hàng liễu rủ
xanh non bên bờ. Dòng
sông xuân thật thanh bình
yên ả!

Sở Ngọc lặng lẽ ngắm mặt
sông một hồi rồi cất tiếng:
“Quan Thương Hải, A Man,
chúng ta xuống đây đi dạo
đi! Ngồi mãi trên xe hơi
ngột ngạt!”

Ba người dừng xe bước

xuống, dẫn gia nhân trông coi xe ngựa rồi chậm rãi đi bộ dọc bờ sông. Sở Ngọc đi phía trước, Quan Thương Hải phía sau, còn A Man lúc nhanh lúc chậm, lúc vượt lên trước, lúc tụt lại đằng sau.

Đi được một đoạn, Sở Ngọc mới nhận ra hôm nay Quan Thương Hải trầm mặc khác thường. Từ lúc lên xe,

ngoại trừ mấy câu dặn phu xe chạy nhanh hoặc chạy chậm, hình như hẳn không mở miệng nói thêm điều gì.

Sở Ngọc thấy lạ, nhưng lúc này nàng đang buồn bực uể oải, nên cũng lười phải hỏi thăm.

Trên mặt sông phẳng lặng, thỉnh thoảng lại có chỗ xoáy, phía xa xa có một

con thuyền trôi lững lờ
nhàn nhã. Ngày xuân tươi
đẹp, không khí thật thanh
bình ấm áp!

Sở Ngọc cứ thế đi không
biết đã bao lâu, nỗi phiền
muôn tích tụ trong lòng
dần cõi bỏ. Nhìn mặt sông,
nàng khẽ thở dài. Lúc này,
nàng đang đứng trên một
gò đất cao ven bờ, chỉ bước
thêm một chút là dễ sảy

chân ngã xuống. Nhưng đứng ở chỗ này, tầm mắt rộng bát ngát, tâm tình cũng thư thái hơn nhiều.

Phía dưới có một chiếc thuyền hoa lộng lẫy ngang qua. Chắc hẳn là một nhà giàu nào đó đi du xuân. Sở Ngọc liếc qua rồi thu hồi ánh mắt.

Nghĩ một cách tích cực thì,

mặc dù Hoàn Viễn đi rồi
nhưng không phải là không
có cơ hội gặp lại. Hơn nữa,
hắn có chính kiến riêng của
mình, chẳng lẽ nàng cứ đòi
kiểm soát hay sao? Về
phần đường xa khổ cực,
nàng tin rằng Hoàn Viễn có
năng lực tự chăm lo tốt cho
bản thân.

Không cần lo lắng, không
cần nghĩ ngợi nữa.

Sở Ngọc tự nhủ với lòng mình.

Cảm thấy vui vẻ hơn, nàng quay đầu nhìn lại, định gọi hai người phía sau. Không thấy Quan Thương Hải đâu, nhưng A Man đứng cách vài thước thì đang nhìn dưới chân nàng, ánh mắt kinh hãi, mồm há hốc như định kêu lên cái gì đó.

Theo ánh mắt hẩn, Sở Ngọc cúi xuống nhìn dưới chân. Khoảng hai thước đất quanh chân nàng đang xuất hiện vết nứt, đồng thời có tiếng đất đá không ngừng rơi xuống. Gò đất này vốn không vững chắc, chỉ có thể chống đỡ được trọng lượng của bản thân nó. Không ngờ nàng vừa đứng lên liền xuất hiện vết

nút.

Sở Ngọc muốn dời bước, nhưng chân vừa mới động đây, còn chưa nhấc hẳn lên thì lại có tiếng đất đá lở ào ào phía dưới, khiến nàng sợ hãi phải đứng im.

Giờ khắc này, thời gian và suy nghĩ đều như ngừng lại. Sở Ngọc thấy A Man cuống quýt tới gần. Còn

Quan Thương Hải, không hiểu sao đứng cách nàng một đoạn đường khá xa, phát hiện có chuyện chẳng lành, cũng bay nhanh hướng về phía này.

A Man đứng gần nên đến chỗ Sở Ngọc trước. Hắn giơ tay muốn đỡ, nhưng nhớ ra lực tay mình quá mạnh, sợ làm nàng đau nên lại chần chừ. Đắt dưới chân hắn

cũng chuyển động. Vốn dĩ chỗ đất Sở Ngọc đứng chỉ sụt xuống một ít, nhưng có thêm A Man gia tăng trọng lực, vết nứt nhanh chóng lan rộng, Cả hai người đều nghiêng đi, cánh tay chỉ chạm nhau trong không trung một tích tắc rồi lại buông ra.

Cùng với chỗ đất đá sụt lở, cả hai cùng rơi xuống.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy trong phút chốc, cơ thể mất đi trọng lượng, Nàng đang nhìn chỗ mình rơi xuống, thì vừa lúc Quan Thương Hải đuổi tới, vươn tay ra, bắt được cánh tay A Man.

Bắt được tay A Man, Quan Thương Hải dừng một chút, dường như là muốn buông ra, nhưng cuối cùng vẫn

kéo lên. Một lần trì hoãn, rồi Quan Thương Hải mới kéo A Man lên gò đất, thì Sở Ngọc đã rơi xuống một đoạn rồi.

Gò đất này không cao, phía dưới cũng không phải Hoàng Hà hay Trường Giang, ngã xuống cũng không đến nỗi chết người.

Trong đầu Sở Ngọc trống

rỗng. Ý nghĩ duy nhất là:
nàng không biết bơi.

Sở dĩ Quan Thương Hải
đụng phải tay A Man, bởi vì
lúc chưa ngã, A Man ở
ngoài, Sở Ngọc ở trong. Mà
lúc ngã xuống rồi, thân
hình A Man vẫn chắn Sở
Ngọc, khiến Quan Thương
Hải không thể cứu viện
đúng lúc.

Đẩy người nô lệ da đen sang một bên, Quan Thương Hải vén tấm vải bằng mắt lên, chuẩn bị nháy xuống. Nhưng một giây sau, hấn hạ tay xuống, chân cũng đứng yên không nhúc nhích.

Sở Ngọc nghe tiếng gió vi vút bên tai, trong lòng không quá kích động. Vừa rồi nhìn thấy bóng dáng

Quan Thương Hải, nàng liền yên lòng. Cho dù nàng không may rơi xuống nước, hăn cũng sẽ kịp thời cứu trước khi nàng chết đuối. Đang nghĩ như vậy, thì cả người nàng rơi gọn vào một vòng tay ấm áp.

Eo nàng bị một cánh tay ôm trọn, còn lưng thì dán chặt vào lồng ngực của ai đó. Tiếp theo, nàng thấy

người đó nhún chân đập vào một khối đá lớn cũng rơi xuống đồng thời tạo thành lực phản, nâng cả hai người lên nhẹ nhàng đáp xuống chiếc thuyền hoa mà nàng vừa nhìn thấy ban nãy.

Cùng lúc đó, Quan Thương Hải xoay người bước khỏi gò đất, xuống chỗ bờ sông bằng phẳng thấp hơn.

Chân hai người vừa chạm xuống thuyền, bàn tay kia lập tức buông ra. Khoang thuyền hơi lay động, chân Sở Ngọc không vững, suýt ngã sắp xuống. Cùng với tiếng kêu khẽ: “Cẩn thận!”, một đôi tay chắc chắn đỡ lấy vai nàng, giúp nàng đứng vững rồi mới buông ra.

Nhìn ở cự ly gần mới thấy, hoa văn điêu khắc quanh thuyền vô cùng tú lệ tinh xảo, tầng tầng lớp lớp trông rất mỹ miều. Nhưng Sở Ngọc không có lòng dạ nào thưởng thức. Toàn bộ tâm tư của nàng, đều đặt cả vào người đứng phía sau.

Vừa nghe thấy tiếng nói người kia, trái tim nàng

bỗng kịch liệt nhảy lên. Không dễ dàng gì mới đứng vững, nàng chậm rãi xoay người về phía sau, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuấn tú. Vẫn giống y như trong trí nhớ, vẫn vẻ ung dung tiêu sái, như gió như nước không gì có thể trói buộc.

Không ai có thể ngăn cản bước chân hắn, cũng

không một ai có thể quấy
rầy hấn hưởng thụ niềm
vui.

Giữa hai người, khoảng
cách quá gần, dường như
là ám muội. Nhưng ở xung
quanh người này, bất kỳ
thứ gì ám muội cũng có thể
biến thành gió nhẹ trăng
thanh, nước chảy mây trôi.

Hơn một lần, hấn ra đi

không từ biệt, chỉ để lại tờ giấy nói không cần đưa tiễn. Mà bây giờ gặp lại, dường như hẳn thực hiện đúng theo những gì đã nói: trong trời đất này, mặc hẳn tiêu dao.

Vương Ý Chi cười dài cúi đầu, khép chiếc quạt trên tay, là chiếc quạt mà ngày trước Sở Ngọc đã tặng. Hẳn khẽ mỉm cười, như là hai

người ngẫu nhiên gặp nhau ở ngang đường: “Xa cách mấy năm rồi, Tử Sở huynh, đã lâu không gặp!”

Vì sao mà “đã lâu không gặp”?

Sở Ngọc nhìn hẩn, dường như hơi hoảng hốt. Từ lúc hẩn ra đi, có người cách biệt, có người phản bội, có người tử vong, có người

thay đổi đến long trời lở đất. Nàng mất thân phận địa vị, từ Nam triều đến Bắc triều, giữa vùng tuyết mênh mang ngả bài rồi đoạn tuyệt. Sau đó, những người đã cùng chung hoạn nạn với nàng, từng người, từng người một ra đi.

Chỉ mới hơn một năm, mà nàng cảm thấy dường như trải qua mười mấy năm.

Bao nhiêu biến cố, bao chuyện đau lòng, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, làm sao có thể nói cho rõ ràng?

Chính là...chính là...ở trước mặt người này, tất cả đều không còn quan trọng. Ở trước mắt hắn, dường như không còn tồn tại hơn một năm xa cách ấy. Những vết khắc sâu trong lòng nàng,

trước ánh mắt ấm áp như
gió xuân của hân cũng như
được xóa mờ không vết
tích.

Cuộc gặp gỡ “long trời lở
đất” cũng bị gió nhẹ nhàng
cuốn đi.

Dường như bọn họ vừa mới
chia tay ngày hôm qua, lúc
này gặp mặt, lại thoải mái
hỏi han: đằng ấy có khỏe

không?

Nàng vẫn là Tử Sở, hân
vẫn là Ý Chi.

Dù trời đất xoay vần, vật
đổi sao dời, thân phận khác
xưa, nhưng điều đó vẫn
không hề thay đổi.

Trong lòng trào dâng ngọn
sóng mãnh liệt, đập vào lục
phủ ngũ tạng, ánh mắt Sở

Ngọc lấp lánh nước, nàng
mỉm cười mà giọng ghen
ngào: “Ý Chi huynh, đã lâu
không gặp!”

QUYỂN 5

Chương 246: Gặp mặt

Nhận ra mình đang khóc, Sở Ngọc hơi thẹn thùng, vội vàng lau mắt, miệng ấp úng thanh minh: “Gió lớn quá...”

Nói dóc, hôm nay trời trong

nắng ấm, lấy đầu ra gió lớn...

“Có...có hạt cát bay vào mắt...”

Lại càng khó tin...

Sở Ngọc cũng không biết vì sao mình lại thất thố mà bật khóc thế này. Bị Hà Tập truy sát, đứng ở ranh giới mong manh giữa sự sống

và cái chết, nàng không khóc. Lúc ngã bài đoạn tuyệt với Dung Chi, nàng không khóc. Trôi giạt khắp nơi từ nam đến bắc, nàng không khóc. Lưu Tang, Hoàn Viễn lần lượt ra đi, nàng vẫn cố kìm nén được. Nhưng chính vào lúc này, đối diện với ánh mắt ấm áp của Vương Ý Chi, những kiềm chế tích tụ bấy lâu bỗng hóa thành thủy triều

mãnh liệt cuộn trào, phá tan con đê lý trí.

Vương Ý Chi lảng lảng nhìn Sở Ngọc. Trong mắt hắn không có cười nhạo, cũng chẳng ngạc nhiên, chỉ là trầm mặc biểu hiện sự cảm thông và ủng hộ.

Nhìn vào ánh mắt ấy, Sở Ngọc dường như buông lỏng. Nàng cũng không

chống chế nữa, thoải mái mà nói: “Đã để huynh chê cười rồi! Vừa nãy, không hiểu sao ta lại...”

Nghĩ cũng kỳ lạ, chỉ rơi vài giọt nước mắt, vậy mà cảm giác buồn bức mấy ngày nay cũng theo đó tan biến đi.

Vương Ý Chi khẽ gật đầu, không hỏi han gì thêm mà

hạ lệnh cho thuyền hoa
cập gần bến sông. Từ trên
thuyền, một chiếc xuồng
nhỏ hạ xuống, hai người
chèo vào bờ, nhằm thẳng
vị trí Quan Thương Hải
đang đứng bên bờ Lạc
Thủy.

Quan Thương Hải đứng sát
mép nước, giày giẫm lên
bùn đất ẩm ướt. Hắn chấp
tay sau lưng, lẳng lặng chờ

chiếc xuồng nhỏ cập bờ. Lúc này cứu Sở Ngọc, Vương Ý Chi cũng đã nhìn thấy Quan Thương Hải. Biết người này đi cùng nàng, nên hăn hạ lệnh cho lái thuyền hướng về phía người đó.

Cách bờ còn khoảng ba thước thì chiếc xuồng bị mắc cạn.

Sở Ngọc hơi bối rối. Nếu lúc này bước xuống thì khó tránh khỏi ướt áo và giày. Định nhảy một bước dài lên bờ, nàng hơi lùi về phía sau nửa bước, nhấc váy lên chuẩn bị nhảy xuống. Không ngờ vì động tác lấy đà này, chiếc xuống tròng tránh khiến nàng không đứng vững, chỉ chực ngã nhào xuống nước.

Vương Ý Chi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Sở Ngọc, dứt khoát ôm nàng nháy lên bờ. Chân tiếp đất rồi hấn mới buông nàng ra, ngẩng mặt lên nhìn Quan Thương Hải: “Vị này...” Nên xưng hô thế nào?

A Man thì hấn biết, nhưng còn vị này...

Sở Ngọc giới thiệu hai

người bọn họ với nhau. Hai người được giới thiệu đều mỉm cười, nhưng không khí giữa bọn họ có chút khác thường khó nói lên lời.

Nếu hai người lần đầu gặp mặt, được giới thiệu với nhau thì thường xưng hô tên gọi hoặc nói xã giao vài ba câu. Nhưng Vương Ý Chi không nói một lời, chỉ khẽ mỉm cười, lẳng lặng quan

sát Quan Thương Hải, ánh mắt lộ rõ vẻ xem xét đánh giá. Ngược lại, Quan Thương Hải cũng khẽ nhếch mép cười, mặc cho đối phương tùy ý nhìn.

Trực giác phản phát cảm thấy không ổn, Sở Ngọc vỗ vỗ cánh tay Vương Ý Chi, ngăn không cho hắn tiếp tục nhìn chăm chăm Quan Thương Hải nữa: “Đã lâu

rồi không gặp, Ý Chi huynh, hơn một năm qua huynh sống thế nào?”

Vương Ý Chi cười ha ha, cất cao giọng: “Nếu nàng muốn hỏi ta thì...nói ra thực dài dòng, phải không nào? Hay chúng ta kiếm chỗ nào từ từ nói chuyện?”

Hắn đã nói như vậy, Sở Ngọc cũng thấy ngửa ngáy

tò mò. Nhìn thấy Vương Ý Chi, trong lòng nàng thoải mái hơn rất nhiều. Chuyện dĩ vãng tích tụ bấy lâu bỗng tan biến theo hư không, hiện tại chỉ hận không thể được gặp gỡ đàm luận với hắn như ngày xưa.

Vương Ý Chi mỉm cười: “VẬY còn hai người bạn đồng hành của nàng...”

Dường như Vương Ý Chi không muốn Quan Thương Hải và A Man đi cùng. Tuy ngạc nhiên không hiểu vì sao hắn lại trở nên nhỏ mọn như vậy, nhưng Sở Ngọc cũng không có ý kiến gì, đành quay sang Quan Thương Hải, nói với vẻ hơi ngại ngùng: “Thương Hải huynh, hôm nay thực sự xin lỗi, đã làm phiền huynh đưa ta đi giải sầu. Bây giờ

có thể nhờ huynh đưa A Man về được không?” Tuy rằng làm như vậy đúng là “qua sông cắt cầu”, nhưng Vương Ý Chi xưa nay lẳng tử phóng túng không gì trói buộc được, chẳng may nếu nàng trì hoãn, hấn lại vì nguyên nhân gì đó mà đi mất thì sao?

Sở ngọc thầm tính toán: về phần Quan Thương Hải, dù

sao hai nhà cũng liền nhau, tạm thời hấn không chạy mất được. Đợi lúc nàng trở về, sẽ xin lỗi và đền bù cho hấn sau.

Quan Thương Hải cũng không phản đối, chỉ khẽ gật đầu: “Cô gặp lại bạn bè cũ, ta không tiện đi cùng, vậy để ta đưa A Man về!” Nói rồi hấn gọi A Man đang tỏ vẻ không tình nguyện

lắm, cả hai xoay người rời đi.

Đợi cho Quan Thương Hải đi xa, Sở Ngọc mới giật giật tay áo Vương Ý Chi, cất tiếng hỏi: "Vừa rồi, huynh làm sao mà cứ nhìn chằm chằm người ta vậy?" Chính chủ đã đi rồi, bây giờ là lúc có thể hỏi.

Bình thường khi Quan

Thương Hải đi trên đường, vì có băng vải che mắt nên cũng thu hút khá nhiều sự chú ý của mọi người. Đã từng có người bướng bỉnh chạy đến trước mặt hấn khua tay loạn xạ. Nhưng Vương Ý Chi chắc chắn không phải là người thất lễ thiếu hiểu biết. Chưa nói đến việc người mù đối với hấn không có gì hiểm lạ, mà kể cả là gặp lần đầu

tiên, thì cũng sẽ không đến nỗi dán chặt mắt vào đối phương như thế.

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười: “Vị Quan Thương Hải này, trông rất giống một cố nhân của ta. Ta nhất thời quên mất đó là một người khá lãnh đạm. Tử Sở huynh chớ ngạc nhiên, và làm ơn hãy thay ta xin lỗi vị bằng hữu đó!”

Sở Ngọc khoát tay áo: “Tất nhiên Quan Thương Hải không để ý đâu! Đi đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện. Quay trở lại thuyền của huynh, hay là vào thành Lạc Dương?”

Vương Ý Chi nhìn chiếc thuyền hoa, mỉm cười: “Đến chùa Bạch Mã cũng được! Lâu rồi ta chưa gặp

Tịch Nhiên!" Ngày trước hăn chia tay Tịch Nhiên, thứ nhất là vì bản tính không thích ở chỗ nào quá lâu, thứ hai cũng là vì khó xử. Hăn chứng kiến Tịch Nhiên và đương kim thái hậu có tình cảm với nhau, nếu cứ ở bên cạnh Tịch Nhiên thì sẽ khiến vị hòa thượng này cảm thấy tội lỗi càng trầm trọng, khó có thể chấp nhận.

Bây giờ đã qua lâu, Vương Ý Chi nghĩ Tịch Nhiên đã thông suốt rồi, nên mới quay trở lại Lạc Dương. Hắn định ở Lạc Dương một thời gian, đồng thời đi tìm Sở Ngọc.

Tính ra thì, Vương Ý Chi không phải lần đầu đến Lạc Dương. Hơn một năm trước, hắn và Tịch Nhiên

đến đây, không biết Sở Ngọc cũng ở trong thành này nên vội vã từ biệt Tịch Nhiên rời đi. Hai người đúng là vô duyên, đến bây giờ mới thực sự gặp lại.

Gặp lại Vương Ý Chi, trong lòng Sở Ngọc vui sướng không lời nào tả xiết. Ở bên cạnh hắn, mọi ưu sầu dường như đều tan biến, mọi phiền não trên thế gian

đều trở nên nhỏ bé không đáng kể. Không phải là Vương Ý Chi có thể giúp người khác giải quyết chuyện gì, mà mọi người được lây niềm lạc quan vui sống của hắn.

Hai người vui vẻ nói cười, cũng vào thành Lạc Dương sau Quan Thương Hải.

***

Tạm chia tay Sở Ngọc, Quan Thương Hải đưa A Man trở lại xe ngựa. Ba người cùng đi, lại chỉ có hai người trở về. Cả người A Man lấm lem như tượng bùn, còn Quan Thương Hải thì vẫn trắng trẻo.

Xe trở về, Quan Thương Hải đưa A Man về Sở viên, còn mình thì băng qua cửa

ngách vào nhà. Phía trước có một người mặc áo bào đen bước tới, thân hình mảnh dẻ gầy yếu.

Mặc Hương bỏ mũ trùm đầu, tiến lên thi lễ với Quan Thương Hải: "Hôm nay tiểu nhân trở về Bình Thành!" Hắc đã ở Lạc Dương một thời gian. Bên kia Phùng thái hậu đang cần người phụ tá, lúc này

không thể trì hoãn.

Quan Thương Hải khẽ gật đầu, vẫn sải bước về phía trước.

Hắn bước từ tốn, không nhanh không chậm, vào phòng đóng cửa rồi mới cất tiếng hỏi: "Hôm nay hắn đến đây, có nói gì không?"

Trong phòng vốn không có

người, nhưng giờ phút này bỗng vang lên một tiếng nói khác: “Này, ta cũng thấy lạ. Chẳng phải sáng nay người đi cùng Sở Ngọc ư? Sao lại về sớm vậy?”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 5

Chương 247: Ai là ai

Trong phòng có hai người.

Một người đứng dựa bên cửa, chính là Quan Thương Hải vừa mới trở về, cả người khuất trong bóng tối. Một người khác nằm

ngiêng trên chiếc giường êm gần cửa sổ, quay lưng về phía Quan Thương Hải, cả người tắm trong ánh sáng ấm áp ngày xuân, dáng vẻ biếng nhác.

Khóe miệng Quan Thương Hải nhếch lên một tia kỳ dị: “Nàng gặp một người!”

Người kia hỏi: “Người nào?”

Quan Thương Hải đáp:
“Vương Ý Chi”.

Lặng im trong khoảnh khắc, rồi người kia mới tiếp lời: “Thế thì...người gặp phiền toái rồi!”

“Sao lại nói vậy?”

“Bởi vì...” Người nằm trên giường xoay người lại, ngồi dậy quay mặt về phía Quan

Thương Hải: “Bởi vì, Vương Ý Chi đó...lúc còn ở Giang Lăng, có quen biết ta!”

Gương mặt hắc hiển hiện rõ ràng giữa ánh sáng ngày xuân tươi đẹp, trên mắt có một băng vải che, rộng chừng hai tấc, giống y hệt Quan Thương Hải đang đứng ở ngưỡng cửa.

Hai...Quan Thương Hải.

Quan Thương Hải đứng ở cửa mỉm cười, nụ cười lạnh lùng thâm sâu khó lường: “Thì ra là thế! Nhưng hắc vẫn chưa nhận ra ta là ai, nên không nói gì!” Theo hắc phỏng đoán, sau khi mình rời đi, Vương Ý Chi sẽ không tiết lộ với Sở Ngọc, bởi vì chưa rõ chân tướng sự việc.

Quan Thương Hải trên giường lắc lắc đầu biếng nhác, lại nằm xuống: “Dù sao người đối mặt với vấn đề khó khăn là người, không liên quan gì đến ta. Người tự xử lý tốt là được!”

Quan Thương Hải đứng bên ngưỡng cửa tháo tấm vải băng mắt ra, tiện tay vắt lên chiếc bình phong. Hắn chậm rãi bước tới góc

tường, chỗ bồn rửa mặt. Thấm khăn vào nước trong chiếc chậu đồng, hẩn lau nhẹ gò má. Lau một lúc, trên mặt hiện ra một lớp mặt nạ mỏng.

Ngón tay thăm dò vào trong mặt nạ, đầu ngón tay khều nhẹ, bóc ra từng lớp màng mỏng màu da, vừa bóc vừa thấm nước. Cứ như vậy mấy lần, cuối cùng

mới lộ ra gương mặt thật.

Hắn chậm rãi mở cặp mắt
vẫn luôn khép chặt.

Khuôn mặt tuần mỹ, thanh
tạo xa vời mà lại ung dung
thản nhiên, mang vẻ quyến
rũ lay động lòng người.

Thấy hắn lộ bỏ ngục
trang, Quan Thương Hải
trên giường mỉm cười:

“Người cứ mạo danh ta như vậy cũng không phải là cách hay. Một ngày nào đó người sẽ phải trực tiếp đối diện với nàng, không thể đóng vai ta cả đời, phải không...Dung Chỉ sư đệ?”

Một người rất khó hóa trang hoàn toàn thành một người khác. Điều này không những Dung Chỉ biết rõ mà Sở Ngọc cũng hiểu

được.

Hóa trang không chỉ dừng ở quần áo, thân hình. Thân hình khác biệt có thể dùng quần áo độn lên cho giống, nhưng khuôn mặt mỗi người một vẻ. Thay đổi khuôn mặt khác đi thì dễ nhưng bắt chước giống y hệt mặt một ai đó lại là việc rất khó khăn. Trước đây Dung Chỉ đóng giả Lưu

Tử Nghiệp, ngồi trong phòng tối mờ đã là một việc không dễ dàng gì. Nhưng nếu hoạt động dưới ánh sáng ban ngày rõ ràng, lại ở gần trong một thời gian dài thì rất dễ để lộ sơ hở.

Nhưng Quan Thương Hải là một ngoại lệ.

Bởi vì phải chữa đôi mắt,

nên khuôn mặt hẳn luôn che một băng vải khá rộng, phủ kín mắt và hơn một nửa mũi, như vậy đã che mất bộ phận quan trọng nhất và khó hóa trang nhất trên gương mặt. Lại thêm trước đây Quan Thương Hải và Sở Ngọc không tính là quen biết, cho nên có chút khác biệt, nàng cũng sẽ không lưu tâm.

Hơn nữa, tấm vải băng mắt có tấm thuốc, mùi thuốc luôn bên người Quan Thương Hải. Điều này che giấu đặc trưng của hắn, đồng thời lại tạo nên một đặc trưng khác. Đối với người khác, nghĩ đến Quan Thương Hải là nghĩ đến hai điều: băng vải che mắt và mùi dược liệu. Vì vậy, chỉ cần nhìn thấy tấm vải, ngửi được mùi thuốc là tự động

tin đó là Quan Thương Hải, sẽ không để ý những tiểu tiết vụn vặt khác.

Nhờ hai yếu tố quan trọng đó, Dung Chỉ đóng giả Quan Thương Hải đã hơn một năm mà không một ai ở Sở viên phát hiện ra.

“Thương Hải sư huynh!”
Dung Chỉ gọi Quan Thương Hải rất lễ độ nhã nhặn,

nhưng giọng điệu lại là của người trên cao có thể khống chế hết thảy: “Đó là việc của ta!”

“Ha ha” Quan Thương Hải cười thành tiếng: “Đúng là chuyện của người. Nhưng mà sư đệ, người ở đây đã hơn một năm rồi! Bên Bình Thành đã xảy ra biến cố. Thiên Như Kính đột nhiên xuất hiện, chắc là nhằm

vào người. Mặc Hương dĩ nhiên không chống đỡ nổi. Nếu người không sớm ra tay, e rằng sẽ hại đến chính mình đó!”

Dừng một chút, giọng hẳn trở nên trầm thấp: “Xưa nay người sát phạt quyết đoán, lạnh lẽo vô tình, không cái gì là không thể dứt bỏ, không cái gì là không thể buông tay...”

Dung Chỉ sư đệ, tính cách đó của người thực đáng ghét, nhưng nếu người thay đổi, thì ta vô cùng kinh ngạc đó!”

Dung Chỉ khẽ cười: “Cho đến bây giờ ta cũng chưa từng yếu đuối. Thương Hải sư huynh, huynh quá lo lắng rồi!”

Quan Thương Hải không

tin, cười lạnh một tiếng. Hơn một năm qua, hắn đã chứng kiến, Dung Chỉ mạo hiểm lấy danh nghĩa của hắn kết giao với Sở Ngọc. Ban đầu Dung Chỉ nói rằng chỉ ở lại đây khoảng bốn, năm tháng để điều dưỡng cơ thể. Bốn, năm tháng trôi qua, hắn nói ở lại thêm hai tháng. Hai tháng rồi lại hai tháng nữa, cho đến nay vẫn duy trì nguyên trạng.

Có lẽ đối với chuyện khác, Dung Chỉ vẫn luôn lạnh lùng tỉnh táo, phán đoán chuẩn xác, hành động kín kẽ. Dù bản thân ở tại Lạc Dương, cách Bình Thành hàng ngàn dặm nhưng hẳn vẫn có thể bày ra thế cục, đứng sau Phùng thái hậu, dẫn dắt nàng ấy giành lấy quyền thế trong triều đình Bắc Ngụy, từng bước từng

bước gọn gàng mạch lạc
như hắc bài binh bố trận
trên bàn cờ.

Nhưng ở phương diện này,
hắc lại...dùng đẳng trì
hoãn, là vì sao vậy?

Ban đầu Dung Chỉ ở bên
cạnh Sở viên là vì sức khỏe
không tốt. Mặc dù sức lực
ngày xưa dần dần phục
hồi, nhưng vẫn còn một

vấn đề nhỏ. Thỉnh thoảng khi hãn dùng sức một chút, thì bên trong bỗng phát sinh những luồng khí lực hỗn loạn mâu thuẫn nhau, khiến cơ thể mất khả năng khống chế. Ví dụ như lúc hãn định đưa tay lên, thì trong cơ thể xuất hiện lực ấn tay xuống, khiến hãn buộc phải hạ tay xuống.

Tình hình này tuy không

thường xuyên, chỉ khoảng ba đến năm ngày mới xuất hiện một lần, nhưng khiến Dung Chỉ không thể yên tâm.

Hắn không hề nghi ngờ Sở Ngọc ra tay, cũng không nghĩ Thiên Như Kính rảnh rồi đùa bỡn với mình kiểu này. Nhưng trực giác mách bảo có uẩn khúc gì đây mà hắn chưa biết được.

Vì vậy, một mặt hấn hạ lệnh tìm tung tích Thiên Như Kính, một mặt cùng Quan Thương Hải trở thành hàng xóm của Sở Ngọc.

Thật ra, cũng không phải là Dung Chi cố ý. Trang viện này vốn là nơi ở cũ của cha con Quan Thương Hải. Chẳng qua sau nhiều năm lưu lạc, bọn họ trở về chốn

cũ mà thôi.

Ngay cả khi làm hàng xóm của Sở Ngọc thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Quan Thương Hải. Hắn chỉ cần ở đây, ai bên trái ai bên phải không quan trọng.

Mà Dung Chỉ ở cùng Quan Thương Hải, một mặt chữa trị cho cặp mắt của hắn, một mặt phái Mặc Hương

đến Bình Thành trước để
trợ giúp Phùng thái hậu.

Bọn họ ở đây yên ổn được
vài tháng, thì Phùng thái
hậu đến Lạc Dương, bị Sở
Ngọc vô tình nhìn thoáng
qua dung mạo. Sau đó
nàng chú ý đến nhà hàng
xóm này, vậy là từ đó kết
giao.

Vốn dĩ Dung Chỉ đã định rời

đi, nhưng lưỡng lự trì hoãn
một lần, hai lần, thậm chí
đã ba lần rồi.

QUYỂN 5

Chương 248: Có rồi đi không

Dung Chỉ nói vài câu để đánh tan nghi ngờ của Quan Thương Hải, rồi hỏi những điều Mặc Hương nói khi đến đây. Các dược liệu hóa trang trên mặt hắn đã

sạch sẽ hoàn toàn.

Rửa sạch tay, hắt chậm rãi đến bên cửa sổ. Ánh nắng trong trẻo chiếu lên gương mặt tuần mỹ, tạo nên cảm giác mơ hồ kỳ ảo xa vời.

Lý do hắt ở lại, Quan Thương Hải sẽ không hiểu được.

Bởi vì ngay bản thân hắt,

cũng chưa thực sự rõ ràng.

Ban đầu hấn giả mạo Quan Thương Hải tiếp cận Sở Ngọc, chỉ vì một vài chấn động ở tận đáy lòng. Hấn kinh ngạc vì nàng có thể hoàn toàn đoạn tuyệt. Thậm chí hấn không nhìn được, muốn tìm hiểu xem có đúng như lời nàng nói không, có thể thực sự buông tay không?

Còn về sau, gần gũi thân thiết với nàng, là vì sao?

Đôi mắt sâu không lường được của Dung Chỉ mang vẻ trầm tư, tinh táo phân tích cảm giác của mình trong suốt một năm qua. Dung Chỉ là ai, hẳn là người có nội tâm cường đại, vượt lên hết thảy. Hẳn sẽ không để bất kỳ ngoại

vật nào che mắt, làm ý chí lung lay.

Bao gồm cả Sở Ngọc.

Hắn tự phơi bày tâm tư của bản thân trước mắt, xem xét cẩn thận. Một khi phát hiện ra vấn đề gì, sẽ kiên quyết một kiếm chặt đứt, đề phòng hậu họa.

Nhưng lần này, hắn nhận

thấy mình không tìm ra
điểm mấu chốt.

Thật vớ vẩn!

Dung Chỉ tự nhủ.

Từ lúc người con gái đó
thức giấc và kêu lên, cái
nhìn của nàng... thực
hoang đường, kinh ngạc,
trong mắt hiện rõ vẻ xấu
hổ, giận dữ và hoảng hốt.

Từ thời khắc đó trở đi, tất cả lặng lẽ thay đổi.

Nàng vụng về che giấu, nàng nghiêm túc buồn rầu, nàng cẩn thận suy nghĩ... cùng với...cách nàng yêu chân thành thản nhiên.

Từ lúc nào, khiến hắn không thể không để ý?

Vốn chỉ nghĩ gặp nàng một

ngày rồi thôi, bởi vì nàng hẹn hôm sau cùng đi câu cá. Những chuyện như vậy, khẳng định là Quan Thương Hải thật sẽ không đi. Nhưng câu cá xong, lại ăn tối, dã ngoại qua đêm bên bờ sông. Lúc về đến nhà, thì đã trải qua ba ngày rồi.

Mỗi lần lại có một nguyên nhân khác nhau để ở lại.

Nhưng trong lòng Dung Chỉ hiểu rõ, đó chẳng qua là lấy cớ. Nếu hẳn thực sự muốn rời đi, thì dù bao nhiêu công việc bị trì hoãn, hẳn cũng mặc kệ.

Hắn không rời đi, chỉ bởi vì không muốn đi mà thôi.

Dù thường xuyên ở bên Sở Ngọc, nhưng hắn không hề từ bỏ mục tiêu ban đầu.

Thông qua Phùng Đình, hãn dần dần thâm nhập vào triều đình Bắc Ngụy. Phùng Đình và tiểu hoàng đế Thác Bạt Hoảng chỉ là bức bình phong, là công cụ sử dụng tạm thời mà thôi.

Nhưng Thiên Như Kính bỗng xuất hiện làm rối loạn thế cục. Hãn đứng về phe Thác Bạt Hoảng, giúp hoàng đế ngăn cản Phùng

Đình tiến tới nắm chắc quyền lực. Tiếp đó, hắn lại thông qua Thác Bạt Hoảng mời Hoàn Viễn ra làm việc.

Dung Chỉ vạn phần biết rõ mục đích của Thiên Như Kính. Hắn làm như vậy có hai công dụng. Thứ nhất là khống chế được người bên cạnh Sở Ngọc, thứ hai là thăm dò Dung Chỉ hắn, đưa ra một bức thư tuyên

chiến.

Từ nam đến bắc, vượt qua biên giới, bây giờ Bắc Ngụy là chiến trường mới của bọn họ.

Ngày trước là Thiên Như Nguyệt, bây giờ là Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính cũng không đáng sợ, nhưng hẳn lại có

chiếc vòng tay khiến người ta đau đầu. Ngay cả Dung Chi cũng phải dè chừng. Bây giờ hẳn phải lập tức đi Bình Thành, xử lý vấn đề Thiên Như Kính trước khi tình hình chuyển biến xấu hơn.

Đến Bình Thành giải quyết Thiên Như Kính, nắm giữ Bắc Ngụy, chinh đốn lực lượng vài năm, sai mật

thám của mình tại Nam
triều châm ngòi loạn lạc, rồi
đưa quân xuống phía nam,
sau đó sẽ thẳng ván cờ
giang sơn trường kỳ này...

Sau đó thì...

Sau đó sẽ thế nào?

Dung Chỉ hơi hơi nhăn
mày. Trước đây, hắn không
ngờ mình sẽ phải bắn

khoản nhiều như vậy, chỉ tập trung mưu đồ chuẩn bị... Nhưng bây giờ, không hiểu sao trong lòng hẳn có một cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó...

Cảm giác trống trải không thể nào xóa đi được. Giang sơn tươi đẹp vạn dặm vẫn là chưa đủ, vẫn còn thiếu điều gì đó thì mới viên mãn...

***

“Cái gì?”

Sở Ngọc nghe được cả kinh, suýt rơi chén rượu trên tay.

Tuy uống rượu, nhưng chỉ là rượu trái cây nồng độ nhẹ, không khác đồ uống thông thường là bao. Trí

não vẫn tỉnh táo, nàng cẩn thận hồi tưởng lại, mới xác định quả thật vừa rồi Vương Ý Chi nói một câu: “Có muốn đi cùng ta không?”

Sở Ngọc không khỏi nhú mày: “Đi cùng huynh, để làm gì?”

Vương Ý Chi cười cười, ánh mắt trong veo: “Bây giờ

nàng ở Lạc Dương, chẳng
vướng bận điều gì, ta thì
thiếu bạn đồng hành.
Chúng ta hợp tính nhau,
chi bằng đi cùng với ta. Cái
gọi là đọc vạn cuốn sách, đi
ngàn dặm đường, ngao du
trong trời đất bao la, chẳng
lẽ không thú vị sao?"

Lúc này hai người đang ở
trong chùa Bạch Mã. Trong
chùa, Tịch Nhiên có một

khoảnh sân riêng. Chỉ cần hấn dạn không ai được quấy rầy, thì sẽ không ai dám vào.

Bên trong Thiền thất thanh nhã, Tịch Nhiên đang ngồi trong góc, đối diện với hai người uống rượu. Hấn mỉm cười bất lực, nhưng cũng mặc kệ bọn họ, tập trung nghiên cứu kinh văn.

Chỉ cần Vương Ý Chi không bắt hấn uống rượu, thì lăng tử này làm gì trong Phật môn Niết bàn, hấn cũng mở một mắt, nhắm một mắt. Phật không ở trong chùa, Phật ở trong lòng người.

Sở Ngọc đặt chén rượu xuống, nghiêm túc nghĩ đến điều mà Vương Ý Chi vừa nói. Không ngờ là, lời

đề nghị của hắc lại khiến nàng cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm. Nếu thực sự có thể giống như Vương Ý Chi, vô ưu vô lo mà chu du thiên hạ thì chẳng phải là một chuyện vui vẻ sao? Hơn nữa như thế cũng giúp nàng thoát khỏi cảm giác buồn bã phiền muộn hiện nay.

Vốn tưởng hắc đã đi xa,

không ngờ lại có thể gặp lại. Cả người hân hoan tràn đầy khí thế bất kham như xưa, cười nói vui vẻ, quan tâm đến nàng.

Càng suy nghĩ sâu xa càng thấy động lòng, Sở Ngọc không nhịn được cất tiếng hỏi: “Vậy nếu cùng đi, có thể mang theo người nhà không?”

Vương Ý Chi nhướn mày, cảm thấy hơi khó hiểu: “Người nhà?”

Sở Ngọc sửa lời mà mắt không chớp: “Ý ta nói là... gia nhân. Ta muốn mang theo A Man, liệu có tiện không?”

Đối chiếu cái tên A Man với người nô lệ da đen nhìn thấy bên bờ sông, Vương Ý

Chi đáp sảng khoái: “Chẳng có gì không tiện cả! Nhưng...nàng chỉ dẫn theo một mình hấn thôi chứ hả? Thế còn vị... Quan Thương Hải?”

Sở Ngọc nhún vai: “Quan Thương Hải có chí lớn, có nơi để đi, không cần ta phiền nhiễu!” Chần chừ trong khoảnh khắc, nàng lại hỏi: “Huynh đề xuất việc

này đột ngột quá! Để ta về suy nghĩ thêm được không?”

Tuy đã rất hưởng ứng đề nghị của Vương Ý Chi, nhưng Sở Ngọc quyết định chưa nói đồng ý. Nàng vẫn còn một chút băn khoăn khác, muốn về cân nhắc kỹ càng hơn.

Vương Ý Chi cũng không

làm khó nàng, chỉ nói: “Như vậy là tốt nhất! Nếu nàng đồng ý ngay, ta sợ đi trên đường nàng lại hối hận!” Hấn bưng chén rượu lên, trong mắt là ý cười lấp lánh: “Ba ngày sau, ta sẽ ở phía nam thành Lạc Dương, trên bờ sông Lạc Thủy chờ tin lành của nàng. Nếu nàng đồng ý thì lên thuyền, chúng ta cùng nhau khởi hành!”

Nhìn ý cười trong mắt hần,
Sở Ngọc cũng không khỏi
bật cười. Nàng nâng chén
rượu lên, chạm khẽ vào
chén của hần: “Một lời đã
định!”

QUYỀN 5

Chương 249: Quan Thương Hải thật giả

Lúc Vương Ý Chi đưa Sở Ngọc về thì đã là tối muộn.

Hai người tạm biệt ở trước cổng. Sở Ngọc nhìn đường phố tối đen, thầm nghĩ: đã muộn như vậy, có lẽ Quan

Thương Hải ngủ rồi, tốt hơn hết là để sáng mai sang hỏi ý kiến hẳn.

Lúc Sở Ngọc đi vào Sở viên, cổng lớn đóng lại, ý cười trên mặt Vương Ý Chi hơi hơi ngưng đọng. Hẳn đứng một lúc lâu, rồi bước tới trước cổng nhà bên cạnh – ngôi nhà không có biển hiệu, nhẹ nhàng gõ cửa.

Màn đêm bao phủ, xung quanh tối đen yên tĩnh, Vương Ý Chi cũng không gấp gáp. Hắn nhàn nhã đứng đợi ở ngưỡng cửa, gió nhẹ thổi khiến tà áo và vài sợi tóc khẽ tung bay. Một lát sau, bên trong truyền ra tiếng hỏi dè chừng: “Xin hỏi, ai ở ngoài cửa đó?”

Vương Ý Chi khẽ cười, thản

nhiên đáp: “Nhờ người đi báo với chủ nhân, là có cỗ nhân ở Giang Lăng – Vương Ý Chi tới chơi!” Nói chuyện phiếm với Sở Ngọc một lúc, hẵn biết Quan Thương Hải ở sát cạnh nhà nàng.

Có tiếng bước chân người kia rời đi, không lâu sau liền quay trở lại, lần này ra mở cửa, cúi người thi lễ:

“Xin mời đi theo tại hạ, chủ nhân của tại hạ đang chờ trong kia!”

Đi theo tên gia nhân vào tiền sảnh, Vương Ý Chi liếc mắt một cái liền thấy Quan Thương Hải đang ngồi dựa trên chiếc ghế chủ nhà. Hắn mặc quần áo trắng, bên ngoài khoác hờ hững một chiếc áo choàng xám, trên mắt vẫn là băng vải

tỏa ra mùi thuốc như hồi sáng.

Nghe thấy tiếng bước chân Vương Ý Chi tới gần, Quan Thương Hải mỉm cười: "Ý Chi muộn như vậy mà còn đến, là vì trách ta ban ngày rõ ràng biết người, mà lại không gọi một tiếng sao?"

Vương Ý Chi nghe vậy giật mình, cẩn thận quan sát

Quan Thương Hải. Khác với ban ngày, bây giờ hẳn lại cảm thấy đây đúng là Quan Thương Hải...Chẳng lẽ bởi vì lâu ngày không gặp, cho nên ấn tượng về người này trở nên khác lạ, mới tạo nên hiểu lầm lúc ban ngày?

Dù hẳn có thể hiểu lầm, nhưng vì sao Quan Thương Hải không chủ động nhận ra hẳn?

Thấy Vương Ý Chi vẫn không nói gì, Quan Thương Hải biết hẳn đang nghi ngờ điều gì, cũng không giải thích, chỉ mỉm cười điềm nhiên, mặc cho đối phương tùy ý phán đoán.

Bây giờ là Quan Thương Hải thật, chứ không phải Dung Chỉ đóng giả. Hắc và Dung Chỉ được gia nhân

thông báo là có Vương Ý Chi đến. Đôi huynh đệ trong bụng hiểu rõ vì sao hăn đến, cho nên hàng thật bị đẩy ra tiếp khách.

Sở Ngọc không kể cho Vương Ý Chi biết về quan hệ của Dung Chỉ và Quan Thương Hải. Vì vậy, dù Ý Chi có thông minh nhạy cảm cỡ nào cũng không nghĩ đến chuyện hai người

này cầu kết.

Âm thầm suy đoán một hồi, rốt cuộc Vương Ý Chi có thể khẳng định Quan Thương Hải trước mặt là hàng thật giá thật. Mọi nghi ngờ tan biến, hắc cười hì hì: "Xin lỗi xin lỗi, hôm nay khi bất ngờ gặp huynh, ta nghi ngờ huynh là giả, cho nên làm như không quen biết. Bây giờ đã đến

tận cửa để chứng thực,
mong Thương Hải huynh
không lấy làm phiền lòng!”

Vương Ý Chi hoàn toàn có thể che giấu lời nói thật lòng, nhưng từ trước đến giờ hắn vốn không phải kiểu người đầy bụng tâm cơ, thâm trầm không biểu lộ ra ngoài. Hắn cảm thấy lần này đã nghi oan cho người bằng hữu thì thản

nhiên nhận lỗi, trước hết bởi bản tính thẳng thắn, thứ hai là vì biết Quan Thương Hải sẽ không để bụng.

Quan Thương Hải cười trừ.

Hai người nói cười vài câu. Mục đích đã đạt được, Vương Ý Chi liền đứng dậy cáo từ, tất nhiên là Quan Thương Hải tiễn ra đến tận

cửa.

Tiến khách rồi, Quan Thương Hải trở lại phòng. Khi Vương Ý Chi đến, hắc và Dung Chỉ đang chơi cờ, bây giờ Dung Chỉ vẫn ngồi bên bàn cờ như cũ. Nghe tiếng hắc khuấy động quân cờ, Quan Thương Hải cười cười: “Dung Chỉ sư đệ, suốt nửa thì ta khai ra người!”

Lòng Ý Chi khoáng đạt trong sáng như gió như trăng, chiếu lên hắc khiến hắc cũng suýt chút nữa thản nhiên nói thẳng ra chân tướng sự việc. Nhưng Quan Thương Hải vốn cũng không phải kiểu người dễ xúc động nhiệt huyết, trong lòng khẽ dao động một giây lát mà thôi.

Giữa Vương Ý Chi và Dung

Chỉ, hẳn vẫn lựa chọn bảo vệ Dung Chỉ.

Dung Chỉ hơi ngần người, rồi buông mắt thản nhiên: “Đa tạ Thương Hải sư huynh! Chúng ta tiếp tục ván cờ!”

Đây là giao ước từ xưa của bọn họ. Vừa rồi đang chơi dở phải ra tiếp khách, Quan Thương Hải cũng không lo

Dung Chỉ gian lận trên bàn cờ. Về phương diện này, bọn họ không bao giờ sử dụng thủ đoạn hạ lưu. Huống chi, từng đường đi nước bước của ván cờ đã sớm khắc sâu vào trí nhớ hẳn.

Hai người chơi cờ khá muện, mỗi nước đi phải suy nghĩ rất lâu. Mãi cho đến quá nửa đêm, Dung

Chỉ mới giành được chút ưu thế và chiến thắng.

Yên lặng chăm chú nhìn bàn cờ trong khoảnh khắc, Dung Chỉ thu dọn quân cờ.

Tay cờ của Quan Thương Hải không tiến bộ hơn trước, còn bản thân hắn thì không chơi kém đi. Thao tác tính toán vẫn mạnh mẽ vững vàng như trước.

Nhưng... so với trước đây, hình như ở đâu đó xuất hiện một số thứ ngoài ý muốn...

Quan Thương Hải thở dài: “Ván này xóa bỏ, tâm trí người không đặt ở ván cờ! Lúc khác chúng ta đấu tiếp!”

Dung Chỉ mặt không biểu tình nhắc nhở: “Thương

Hải sư huynh, ván này vẫn là ta thắng!” Đừng hòng ăn gian!

Thương Hải cười ha ha: “À phải, ta quên!”

Đôi huynh đệ chơi xong một ván cờ liền về phòng ngủ. Sáng sớm hôm sau, vẫn còn trong giấc mộng êm ái, bỗng Quan Thương Hải nghe thấy tiếng bước

chân đến gần. Thính lực hẳn tuyệt hảo, rất dễ dàng nhận ra là tiếng bước chân của Sở Ngọc. Biết là nàng tới tìm Dung Chi, hẳn cũng lười để ý, lại trở mình ngủ tiếp.

Một năm qua Sở Ngọc thường xuyên tới tìm “Quan Thương Hải”, dường như coi đây là ngôi nhà thứ hai của mình. Nàng là

khách quen đến nỗi bây giờ đến nhà không cần thông báo, cứ trực tiếp bước vào.

Một lát sau tiếng bước chân Sở Ngọc đã ở bên cửa, tiếng đập cửa xen lẫn tiếng hỏi: "Quan Thương Hải, huynh có trong đó không?"

Quan Thương Hải hàng thật tất nhiên không trả lời.

Nhưng một lúc sau, vẫn không nghe thấy Dung Chỉ đóng giả hấn cất tiếng.

Quan Thương Hải biết rõ, thính lực của Dung Chỉ tuy không bằng hấn, có thể lấy tai thay mắt, nhưng cũng cực kỳ linh mẫn, nếu không sao có thể đóng giả hấn lâu như vậy mà không lộ sơ hở? Lại thêm bản tính của Dung Chỉ, đang ngủ mà chỉ

cần gió khẽ thổi cũng khiến
hắn tỉnh lại. Có người gọi
to như vậy mà không đáp
lời, thật sự là bất thường!

Trong lòng nghi ngờ, Quan
Thương Hải không nghĩ gì
đến ngủ nghề nữa, xoay
người xuống giường, xuyên
qua gian chính đến một
phòng ngủ khác. Hắn cảm
thấy, Dung Chỉ đang nằm
trên giường, hình như

không động đậy.

Căn bệnh quái ác lại phát tác lần thứ hai, hơn nữa lần này hình như nghiêm trọng hơn. Cả người không hề nhúc nhích, không nghe thấy một âm thanh dù nhỏ nhất nào.

Sống cùng một năm, Quan Thương Hải đếm được hết số lần phát bệnh của Dung

Chỉ, nên lúc này cũng không kích động. Hắc bay nhanh tới bên giường, một tay giữ vai Dung Chỉ, một tay nắm lại thành quyền đánh vào khắp các khớp trên cơ thể sơ đệ của mình, liên tục không ngừng nghỉ.

Phương pháp này là do hắc và Dung Chỉ cùng thảo luận nghĩ ra, tuy không

chữa được tận gốc nhưng có thể giảm bớt thời gian bệnh phát tác, giúp Dung Chỉ mau chóng khôi phục trạng thái bình thường.

Có điều trong lúc chuyên tâm, hẩn quên mất Sở Ngọc vẫn đứng ở ngoài gõ cửa.

Sở Ngọc gõ một hồi không thấy ai ra mở cửa, lại nghe

có tiếng động bên trong,
liền đẩy cửa bước vào, đi
thẳng đến chỗ phát ra âm
thanh.

QUYỂN 5

Chương 250: Chén trà vỡ

Liên tục bị lực tác động, cuối cùng cơ thể cứng đờ của Dung Chỉ mới dần dần mềm mại, ấm áp trở lại.

Để thực hiện phương pháp

cứu chữa này, không những cần nhanh mà còn đều, lực không được quá mạnh hoặc quá nhẹ. Dù Quan Thương Hải có võ nghệ cái thế, nhưng vì phải khống chế lực cho đúng liều lượng nên trán cũng lấm tẩm mồ hôi. Hắn vừa mới thở phào một hơi, thì nghe thấy tiếng bước chân của Sở Ngọc ngay trước cửa phòng ngủ, và chợt

nhận ra tình huống lúc này.

Làm thế nào bây giờ?

Quan Thương Hải khẽ cau mày, Dung Chỉ khó khăn lật nghiêng người, khóe miệng hơi nhếch lên. Mặc dù đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, hai người vẫn bình tĩnh không chút bối rối.

Trước khi Sở Ngọc vào phòng, Quan Thương Hải hoàn toàn có thể nhảy qua cửa sổ trốn thoát. Nhưng bây giờ thể lực Dung Chỉ chưa hồi phục, lại chưa dịch dung. Nếu bỏ hẵn lại, e rằng kể đánh tráo người suốt hơn một năm qua của bọn họ sẽ bị Sở Ngọc phát hiện ra ngay.

Nhưng nếu mang Dung Chỉ

đi thì cũng rất khó! Một người lách qua cửa sổ đã chật hẹp rồi, nếu mang thêm người nữa thì sẽ chậm trễ. Đến lúc đó cả hai cùng mắc kẹt ở cửa sổ, không khéo vừa vụng chạm trán Sở Ngọc.

Nếu lúc này bảo Sở Ngọc đừng vào, tất nhiên sẽ tránh chuyện nàng nhìn thấy Dung Chỉ, nhưng cũng

sẽ khiến nàng sinh nghi...

Tuy nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng đối với Quan Thương Hải, lại chỉ là một phút suy tư thoáng qua trong chớp mắt. Lúc này Dung Chỉ có động tác. Nhận ra hắc định làm gì, Quan Thương Hải lập tức phối hợp.

Bước vào phòng ngủ, ánh

mắt Sở Ngọc quét tới, rồi nàng không khỏi sửng sốt.

Phòng ngủ bài trí đơn giản, một giường một tủ. Trên giường, có thể thấy rõ ràng hai người đang nằm. Một người tóc tai tán loạn, vạt áo xổ tung, hai mắt khép kín, gương mặt đầm đìa mồ hôi – chính là người nàng muốn tìm, Quan Thương Hải. Người còn lại nép vào

ngực hấn, hơn nửa người
khuất sau người hấn, từ cổ
lên đầu cũng trùn chần
mỏng. Lọt vào tầm mắt Sở
Ngọc, chỉ có vài sợi tóc đen
nhánh lò xo...

Chứng kiến cảnh tượng
này, Sở Ngọc sửng sốt hơn
mười giây. Mãi cho đến khi
người trong chiếc chần
mỏng hình như không chịu
nổi, rên rỉ khe khẽ, mới

khiến nàng bưng tỉnh. Sở Ngọc vội vàng xin lỗi rồi lui ra ngoài cửa.

Từ phòng ngủ ra đến ngoài gian chính, Sở Ngọc vẫn chưa hết ngại, lại lui ra đến tận cửa tiền sảnh mới chậm chạp dừng lại. Nàng đưa tay sờ mặt, gương mặt nóng bừng, tim cũng đập dồn dập.

Vừa rồi...nàng bắt gặp hiện trường chuyện gì gì a...Trên trán Quan Thương Hải còn lấm tấm mồ hôi...

Vừa rồi nàng còn nghe thấy âm thanh kỳ dị như tiếng động đất... Sẽ không phải là...âm thanh chuyện đó đó chứ?...

Không đúng! Nếu chuyện đó phát ra âm thanh, thì

cũng không thể nhanh như vậy!...

Không hẳn là như thế! Quan Thương Hải là người tập võ, nói không chừng tốc độ và cường độ của người tập võ nhanh, mạnh hơn nhiều so với người thường...

Cũng không đúng, tập võ đâu phải để dùng vào

phương diện này?...

***

Sau khi nghĩ ngợi lung tung một hồi, Sở Ngọc rốt cuộc dần dần khôi phục tỉnh táo. Ngay sau đó trong đầu nàng xuất hiện nghi ngờ: nàng kết giao với Quan Thương Hải đã hơn một năm, chưa từng thấy hắn có nữ nhân bao giờ, sao

bỗng nhiên hôm nay...

Nghĩ lại, nàng liền thấy
thoải mái: chuyện riêng tư
của người khác, chắc hẳn
không cần phải bày ra
trước mắt nàng!

Nói là nói vậy, nhưng trong
lòng Sở Ngọc cảm thấy
không dễ chịu lắm: vừa rồi
chứng kiến cảnh tượng,
nàng chỉ hoảng hốt chần

kinh, còn bây giờ hồi tưởng lại, ý thức được rằng Quan Thương Hải cũng có cuộc sống riêng tư... Nàng cảm thấy dường như có thứ gì đó thuộc về mình đã bị đoạt mất...

Từ khi kết giao đến nay, nàng và Quan Thương Hải luôn tâm tình cởi mở, không giấu diếm điều gì...

Chợt nghĩ như vậy, bỗng Sở Ngọc toát mồ hôi: nàng sẽ không như vậy chứ? Không có được Dung Chỉ thì chuyển sang sư huynh của hắn, mà mới chỉ xa cách có hơn một năm thôi...

Không được! Phải dứt khoát chặt đứt khả năng này từ trong trứng nước!

Sở Ngọc nghiêng rằng thầm nhủ: nhất quyết không được đi vào vết xe đổ! Dù Quan Thương Hải có thể nào, kể cả là nàng thích, thì tuyệt đối cũng không thể làm "tiểu tam" (người thứ ba).

Đây là vấn đề nguyên tắc.

Đang nghĩ đến thần người, Sở Ngọc bỗng thấy có ai đó

vỗ vai mình. Quay đầu nhìn lại thì là “Quan Thương Hải”, nàng sợ đến cuống quýt lùi về phía sau.

Tay Dung Chỉ còn dừng giữa không trung, thì thấy Sở Ngọc lùi về phía sau như gặp quỷ, trong lòng hấn không khỏi nghi ngờ, thầm nghĩ: hay là hôm nay hấn dịch dung có chỗ sơ hở? Tuy hấn cải trang

thành Quan Thương Hải rất cẩn thận, nhưng khả năng kia cũng có thể xảy ra, mà lại không tài nào phán đoán được tâm tư của Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn “Quan Thương Hải”, trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng ban nãy, hai má lại nóng dần lên. Nàng vội thở sâu để trấn tĩnh lại. Bây giờ mới

nhớ ra, hôm nay nàng đến đây là để xin lỗi chuyện hôm qua.

Thấy Sở Ngọc cứ đứng ngây ngẩn, Dung Chỉ ho nhẹ một tiếng, thay đổi giọng nói: “Vào phòng ngồi nhé?”

Sở Ngọc vô thức gật gật đầu, rồi đột nhiên nghĩ đến người nép vào lòng hắn:

“Người đó... không tiện lắm... Người trong phòng đó...” Trong phòng còn có ai ai đấy, cứ thế mời nàng vào không vấn đề gì sao?

Sở Ngọc cũng không xác định được địa vị của người kia, cho nên đành tạm gọi là “ai ai đấy”.

Dung Chỉ nói không chút dè dặt: “Người đó cô

không cần quan tâm!” Bây giờ hẳn là đã nhảy qua cửa sổ rồi!

Bởi vì nhận thức sự việc khác nhau, nên hai người cùng nói chuyện nhưng đối tượng ám chỉ lại hoàn toàn khác nhau. Sở Ngọc không thể ngờ rằng, “ai ai đấy” vừa mới nép vào ngực Quan Thương Hải lại chính là người đang đứng trước

mặt nàng với khuôn mặt khác.

Vào phòng ngồi xuống rồi, ánh mắt Sở Ngọc vẫn không khỏi hướng về phía phòng ngủ, chỉ sợ có người bước ra. Tuy dáng vẻ “Quan Thương Hải” rất ung dung thoải mái, nhưng nàng thì lại hơi lúng túng khó xử.

Đợi một hồi không thấy “ai ai đấy” xuất hiện, Sở Ngọc cảm thấy an tâm hơn, cũng tập trung tinh thần, trước hết là xin lỗi Quan Thương Hải về chuyện hôm qua, sau đó nhắc đến lời mời của Vương Ý Chi.

Dung Chi đang cầm chén trà, nghe lời nàng nói, cổ tay dừng giữa không trung.

Không chỉ là động tác, mà suy nghĩ, hô hấp, thậm chí mạch máu cũng dường như đình trệ trong phút chốc.

Một lúc lâu sau, Dung Chỉ chậm rãi đặt chén trà xuống, nhưng vẫn nắm chặt trong tay, cất tiếng hỏi: “Cô, muốn đi cùng với hắn?”

Sở Ngọc khẽ gật đầu:

“Thành thật mà nói, ta thấy cũng hợp lý... Dù sao mấy người Hoàn Viễn cũng lần lượt đi hết rồi, ta chẳng còn vẩn vương gì ở nơi đây nữa, có thể mang theo A Man ra đi bất cứ khi nào. Đi ngao du khắp nơi với Vương Ý Chi chắc là thú vị...” Nói rồi nàng nhìn Dung Chỉ với vẻ ngóng đợi: “Hôm nay ta đến đây... để hỏi ý kiến huynh... Huynh

cảm thấy thế nào?”

Hắn cảm thấy...như thế nào?

Dung Chỉ giật mình, nâng chén trà lên. Môi hơi dính dính, giọng nói hơi khàn khàn: “Cô không nên hỏi ta! Con đường của cô, nên do chính cô tự lựa chọn!”

Vương Ý Chi...

Dung Chỉ hầu như không chút hoài nghi, nếu Sở Ngọc đi cùng Vương Ý Chi, sau này hẳn sẽ khó có cơ hội gặp lại. Nàng là kiểu người giống Vương Ý Chi, như gió như trăng không gì có thể trói buộc được.

Nhưng giờ này phút này, tình này cảnh này, hẳn không có bất kỳ tư cách gì

để ngăn cản nàng.

Sở Ngọc cười cười: “Nhưng chính bản thân ta cũng chưa quyết định, hơn nữa huynh là bằng hữu, tất nhiên ta muốn biết quan điểm của huynh!”

Nhận ra hình như Quan Thương Hải chẳng có ý kiến gì, Sở Ngọc nhất thời mất hứng. Không lâu sau,

nàng liền đứng dậy cáo từ,
còn Dung Chi vẫn cầm
chén ngồi im lặng.

Đợi Sở Ngọc đi xa, Dung
Chi mới đặt chiếc chén
xuống. Ngón tay chậm rãi
buông ra, men sứ trắng
bóng bao bọc nước trà
xanh biếc bên trong, tựa
như một khối ngọc bích
thượng hạng.

Hắn xoay người rời đi, để lại chén trà ở giữa bàn.

Ánh mặt trời buổi sớm rọi vào phòng, chiếu lên chén trà. Bỗng một tiếng “cách”, cùng với âm thanh giòn tan, chén trà vỡ làm đôi. Nước theo khe hở chảy xuôi xuống, nhỏ tong tong trên mặt đất.

HẾT QUYỂN 5

QUYỂN 6: LÒNG TA RUNG ĐỘNG, TÂM TƯ SÂU KÍN BỊ PHƠI BÀY

Chương 251: Sát ý trên sông

Con đường ồn ào náo nhiệt ban ngày, khi bóng tối buông xuống trở nên quanh hiu vắng vẻ.

Đêm xuân ấm áp. Giữa

đêm tối, hương hoa mai
phảng phất bay theo gió,
làm say lòng người qua
đường.

Nhưng có một người, lòng
lạnh giá như băng tuyết.
Hương thơm thoảng qua cơ
thể hắt mà không hề lưu
lại.

Dung Chi chậm rãi đi trên
đường vắng giữa đêm

khuya. Bây giờ hắt khôi phục lại diện mạo thật, y phục trắng như tuyết. Giữa đêm xuân ấm áp, bóng áo trắng trông hơi lạnh lẽo.

Đôi mắt hắt tối thẫm, sâu thẫm hơn bóng đêm, như vực không đáy, lại như đang nổi lên những cơn sóng lớn yêu dị quay cuồng, càng lúc càng cuốn cuộn, cuối cùng hòa vào

vực sâu vô tận.

Xuyên qua một nửa thành Lạc Dương, ra khỏi cổng thành, phía trước là sông Lạc Thủy. Ánh mắt Dung Chỉ khẽ lướt qua, bước chân cũng chậm dần, xuôi theo bờ sông. Đi được một đoạn thì hần nhìn thấy chiếc thuyền hoa đang neo ở đằng xa.

Mái thuyền cong cong, lợp
ngói lưu ly, phía ngoài
chạm khắc hoa văn tinh
xảo. Giữa đêm khuya, ánh
sáng trên thuyền lọt qua
khe hở thỉnh thoảng lại lóe
lên, tạo thành những vùng
tranh tối tranh sáng trên
mặt nước.

Dung Chi đứng bên bờ
sông, nghe thấy từ trên
thuyền vọng tới tiếng đàn

sáo thánh thót. Gió thổi khiến tà áo hắt tung bay, quần lầy trường kiếm bên hông, khiến trường kiếm cũng như muốn phiêu phiêu theo gió. Lúc này hắt cực kỳ trầm tĩnh, nhưng đáy lòng lại tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

Muốn bí mật ngăn cản Sở Ngọc, không phải là không có biện pháp. Chỉ cần giết

Vương Ý Chi, giải quyết ổn thỏa, thì người này sẽ vĩnh viễn biến mất trên đời.

Thực ra xử lý chuyện này không khó. Vương Ý Chi bản tính rất phóng túng, có những lúc, chẳng ai biết hắn đi đâu.

Giết Vương Ý Chi, trên đời này sẽ không còn Vương Ý Chi thứ hai mang Sở Ngọc

đi nữa.

Có lẽ bởi Dung Chi đứng bên bờ sông quá lâu, lại cứ nhìn chăm chăm về phía chiếc thuyền, khiến người hầu đứng bên ngoài sinh ra cảnh giác. Quan sát thêm một lát, kẻ đó chui vào trong khoang bầm báo. Không lâu sau, Vương Ý Chi chậm rãi bước ra.

Một người đứng đầu thuyền, một người đứng trên bờ sông, cách một nửa chiều rộng sông Lạc Thủy. Trăng tròn vành vạnh phản chiếu dưới lòng sông, dòng nước như chảy xuôi theo ánh trăng.

Hai người im lặng đối diện, không ai nói một lời. Thật lâu sau, Vương Ý Chi mới cất tiếng cười: “Đêm khuya

thế này mà Dung Chỉ huynh tới chơi, xin thứ cho tại hạ không tiếp đón được từ xa!”

Dung Chỉ khẽ cười: “Ý Chi huynh xưa nay tiêu sái bất kham, sao phải đa lễ!” Trong lòng hắn đã sớm có sát ý, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Ý Chi, thì lại khôi phục sự trầm tĩnh ung dung như nước hồ phẳng

lặng. Dưới đáy mắt tối đen là ý cười bình tĩnh, không một gợn sóng.

Vương Ý Chi sai người hạ một chiếc xuồng nhỏ, đưa hắc lên bờ. Bàn chân giẫm phải bờ cát ướt, hắc nhìn Dung Chi, thản nhiên nói: “Tình huống này thật quen mắt! Hôm qua ta cũng từ thuyền lên bờ giống thể này! Lúc đó, người trên bờ

chính là Dung Chỉ người, phải không?"

Tuy Vương Ý Chi không hiểu rõ nội tình, nhưng trực giác rất nhạy bén. Lúc trước thấy "Quan Thương Hải" không giống ngày thường, hẳn nhất thời không nghĩ đến Dung Chỉ. Lại thêm có Quan Thương Hải che giấu, nên mới bị lừa, giờ phút này gặp Dung

Chỉ, hẩn liền đoán ra đầu đuôi câu chuyện.

Đã bị Vương Ý Chi phát giác, Dung Chỉ cũng không giấu diếm thêm nữa, chỉ gật đầu thản nhiên: "Người nói không sai, người đó đúng là ta!" Hẩn chăm chú nhìn Vương Ý Chi. Nam tử trước mặt này có một vẻ tiêu sái mà hẩn khó với tới được, bất kỳ lúc nào cũng

có thể dờn bỏ, có thể buông tay. Mọi thú vui trong nhân gian này, ngoại trừ tự do, thì người kia chưa từng thực sự coi trọng thứ gì...

Vương Ý Chi có một khí chất đặc biệt. Bất kể là ai, dù gặp hắn vào thời điểm nào, cũng nhận thấy hắn là người mà không ai có thể khống chế.

Hai lần.

Vương Ý Chi đã hai lần quấy nhiễu kế hoạch của hắn. Chỉ là vô tình, thậm chí cực kỳ ngẫu nhiên, nhưng khiến ván cờ chuyển hướng xấu, hơn nữa cả hai lần đều ảnh hưởng đến Dung Chỉ hắn.

Dung Chỉ không phải là người vì những chuyện nhỏ

nhặt mà tức giận giết người. Từ trước đến nay, hắn bị vô số kẻ địch phá hoại kế hoạch, như là Hoa Thác, thậm chí là Thiên Như Nguyệt. Nhưng hắn chỉ làm những việc cần làm để đạt mục đích mà thôi. Chưa bao giờ, trong lòng hắn lại có ý muốn giết người rõ ràng mãnh liệt như lúc này.

Rốt cuộc không nói thêm điều gì, Dung Chi hạ mắt, đặt tay lên chuôi kiếm. Thậm chí hẳn không hề thử yêu cầu Vương Ý Chi một mình rời khỏi Lạc Dương. Bởi vì dù hẳn có nói, Vương Ý Chi cũng sẽ không vì bị khuất phục trước vũ lực mà nghe theo. Vương Ý Chi có vẻ nhàn nhã phóng túng, nhưng tuyệt đối không phải là người yếu đuối. Hẳn sẽ

không vì bị uy hiếp mà đổi ý.

Nếu Dung Chỉ dùng vũ lực để cưỡng ép Vương Ý Chi rời đi, thì chính là làm nhục Vương Ý Chi.

Vương Ý Chi khẽ thở dài, rút kiếm ra khỏi vỏ. Lúc hấn rời thuyền, cũng mang theo kiếm: "Ta nên hận vì ngươi là kẻ tàn nhẫn vô

tình, hay nên cảm phục vì người hiểu ta quá rõ, biết rằng bản thân không thể ép ta đổi ý?”

Hai người đều cực kỳ thông minh nhạy bén. Dung Chi biết Vương Ý Chi sẽ không khuất phục, còn Vương Ý Chi biết Dung Chi tới để làm gì. Cả hai không cần mở miệng hỏi hay khuyên bảo đối phương. Giữa bọn

họ, ngôn ngữ trở nên thừa thãi. Chỉ cần đối diện, một ánh mắt, bọn họ liền hiểu rõ ý đối phương.

Vương Ý Chi cảm khái nghĩ: từ lần đầu gặp mặt, hắn đã bội phục tài năng của Dung Chỉ, còn Dung Chỉ lại rất hiểu hắn, bọn họ đáng lẽ phải trở thành bằng hữu. Vậy thì vì sao, cả hai lại đến bước đường cầm kiếm

đổi địch giết chóc thế này?

Bởi vì Sở Ngọc.

Nhưng không chỉ vì Sở Ngọc.

Sở Ngọc chỉ là một phần, nhưng nguyên nhân sâu xa là do cá tính ngang ngạnh của cả hai. Một người ung dung tao nhã, một người tiêu sái bất kham. Dung

Chỉ cao ngạo muốn khống chế mọi thứ trong tay mình, còn Vương Ý Chi lại kiêu ngạo không để mình bị bất kỳ thứ gì khống chế.

Vương Ý Chi không biết võ nghệ của Dung Chỉ cao cường đến mức độ nào. Nhưng Dung Chỉ một mình đến đây, thì hẳn là phải hoàn toàn nắm chắc. Bây giờ trước mắt hẳn chỉ có

đường chết.

Nhưng hắn chưa từng sợ hãi.

Từ quá khứ đến hiện tại, Vương Ý Chi chưa từng thực sự sợ hãi bất cứ thứ gì. Hắn chỉ thuận theo lòng mình, sống tự do tự tại, dù có phải chết, thì cũng sẽ chết một cách ung dung thoải mái.

Dung Chỉ chậm chạp chưa rút kiếm ra khỏi vỏ. Lúc tới đây, hắn đã xác định rõ mục tiêu giết người, nhưng đến lúc này lại có chút hoang mang.

Rõ ràng hắn định giết Vương Ý Chi kia mà! Sao bây giờ lại chần chừ?

Nếu định giết người, tất

nhiên đã chuẩn bị tinh thần
gánh lấy hậu quả. Nhưng
lần này, trong lòng hấn có
một cảm giác sợ hãi mơ hồ.
Nếu thực sự giết Vương Ý
Chi, có lẽ, hấn sẽ phải đối
mặt với hậu quả không
tưởng tượng nổi...

Bỗng nhiên, Dung Chỉ
nhướn mày, quay sang
nhìn về phía bên kia.

QUYỀN 6

Chương 252: Mới chỉ là bắt đầu

Trên bờ sông, xuất hiện người thứ ba.

Trong lúc hai người đối đáp qua lại, người đó bước đến, chỉ còn cách khoảng mười

thước, mà không ai phát hiện ra.

Người đó khoảng hai tám, hai chín tuổi, tóc buộc lỏng, y phục thoải mái, hai mắt hơi hơi nhắm. Hắn tùy tiện ngáp một cái: "Hai vị thật là hăng hái! Đã muộn như vậy mà còn gặp gỡ nhân nhả chuyện trò!"

Vương Ý Chi nhìn thấy

người kia, bật cười: “Thương Hải huynh đến đây làm gì vậy?” Tối nay nhìn thấy Dung Chỉ, biết mình bị Quan Thương Hải lừa gạt nhưng hăn không hề tức giận, mà vẫn cười hì hì đùa bỡn.

Hăn và Dung Chỉ cầm kiếm không nói làm gì, nhưng Quan Thương Hải cũng giắt chiếc cần câu sau lưng.

Quan Thương Hải cười ha ha: “Ta ấy à? Tất nhiên là đi câu cá. Tối nay gió lộng trăng sáng, rất thích hợp để thả mồi... Ý Chi, người có chịu tiếp khách không đây?”

Hiểu rõ Quan Thương Hải đến để cứu mình, trong lòng Vương Ý Chi cảm kích, tra kiếm vào vỏ. Nhưng

đồng thời, Dung Chỉ lại đột nhiên rút kiếm ra.

Mũi kiếm chỉ xéo xuống đất, Dung Chỉ không nhìn Vương Ý Chi, mà nhìn thẳng Quan Thương Hải mỉm cười: “Thương Hải sư huynh muốn tới đây để làm khó ta?”

Quan Thương Hải cười nói: “Sao có thể tính là làm

khó? Chẳng qua ta chỉ đến câu cá thôi! Nhưng người chớ làm mất hứng câu cá của ta, và chớ làm tổn hại đến bạn câu của ta!” Dù hấn thiên vị Dung Chỉ, cũng không thể nhắm mắt làm ngơ, để mặc cho Dung Chỉ giết Vương Ý Chi.

Lần môi Dung Chỉ hơi mấp máy. Lần này Quan Thương Hải đến rõ ràng là

để bảo vệ Vương Ý Chi, dựng trước mặt hắn một tấm lá chắn kiên cố. “Bạn câu”, lý do hoang đường như vậy mà cũng có thể nghĩ ra!

Quan Thương Hải hiểu rõ Dung Chỉ. Ban ngày nghe Sở Ngọc và Dung Chỉ nói chuyện, buổi tối thấy Dung Chỉ ra ngoài, hắn liền hiểu ngay là sư đệ mình định

làm gì. Vì vậy hẳn nhanh chóng đuổi theo để bảo vệ Vương Ý Chi.

Dung Chi cũng hiểu rõ Quan Thương Hải. Quan Thương Hải đã lấy lý do “bạn câu” là tỏ rõ quyết tâm bảo vệ Vương Ý Chi.

Cả hai huynh đệ đều là những người tính tình “trong ngoài bất nhất”.

Dung Chỉ có vẻ thanh tao nhẹ nhàng, nhưng kỳ thật thì lòng dạ thâm sâu khó lường. Quan Thương Hải bề ngoài trầm ổn đáng tin cậy, hòa nhã dễ gần, nhưng bên trong lại khá là...vô lại. Nếu không, hẳn sẽ không lấy cớ "giữ đạo hiếu" để từ chối Tiêu Biệt.

Nhưng dù hẳn vô lại, thì cũng dựa trên thực lực

mạnh mẽ cao cường. Dù có bị người khác nhìn thấu, cũng không ai dám làm gì hấn.

Bây giờ, chiều này có tác dụng đối với Dung Chỉ.

So với Dung Chỉ khó xử, thì Quan Thương Hải lại có vẻ rất ung dung thoải mái. Hấn chậm rãi nói: “Dung Chỉ sư đệ, bây giờ tuy võ

nghệ của người đã khôi phục, nhưng đừng quên, ta là người thế nào!”

Chậm rãi nhắc cần câu trên lưng xuống, hấn nói đơn giản như trần thuật sự thực: “Phải, phụ thân ta đã từng nói, người là thiên tài trăm năm khó gặp, quý tài, kỳ tài, toàn tài...Lão nhân gia dùng một từ sợ chưa miêu tả hết, phải tìm thêm

vài từ nữa để nói với ta...
Nhưng người là nhân tài
cũng được, quý tài cũng
được, kỳ tài cũng được,
toàn tài cũng thế...”

Hắn khẽ mỉm cười, khóe
môi nhếch lên không phải
kiêu ngạo, mà là cực kỳ
vững vàng tự tin: “...Bây
giờ, người không địch lại
ta!”

Quan Thương Hải vừa tới, lập tức nắm cục diện trong tay. Võ nghệ của hắn đủ sức quét sạch hết thảy. Ngay cả là Dung Chi, cũng không thể đối chọi lại hắn.

Dừng một chút, Quan Thương Hải thấp giọng: “Ý Chi, tạm thời lánh đi! Ta có vài lời muốn nói với sư đệ!”

Vương Ý Chi khẽ gật đầu.

Tuy hấn kinh ngạc về quan hệ giữa Quan Thương Hải và Dung Chỉ, nhưng cũng xoay người rời đi, để cho đôi huynh đệ này có không gian riêng tư chuyện trò.

Vương Ý Chi vừa đi, Quan Thương Hải liền thở dài: “Dung Chỉ sư đệ, tối nay người không nên tới đây! Giết người là biện pháp tốt, nhưng cũng là chủ ý tồi

tệ!”

Dung Chỉ im lặng trầm
mặc.

Không phải hẳn không hiểu
rõ điều đó, nhưng ngoại trừ
biện pháp này, hẳn không
biết mình nên làm gì.

Bên ngoài thì Thiên Như
Kính xuất thủ ở kinh đô
Bình Thành, bên trong thì

bệnh tật cơ thể thỉnh thoảng lại phát tác. Trong ngoài cùng lúc vây khốn dày vò hằn, mà đúng lúc mẫu chốt này, Vương Ý Chi lại ghé qua Lạc Dương, muốn mang Sở Ngọc đi...

Hắn phải làm gì để yên tâm hơn?

Phải làm gì để tiêu diệt nỗi bất an trong tận đáy lòng?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, nhưng không sao tìm được biện pháp đối với Sở Ngọc. Nàng ở ngay trước mặt, mà hắn không thể chạm vào.

Lần đầu tiên trong đời không biết phải làm sao, áp lực mạnh mẽ gấp gáp khiến hắn lựa chọn biện pháp cực đoan nhất, “diệt cỏ tận gốc”.

Quan Thương Hải suy tư trong khoảnh khắc, dường như ngộ ra điều gì. Vẻ mặt hắn có chút thương hại: “Dung Chỉ, lòng người rối loạn!” Dung Chỉ trước đây sẽ không dùng biện pháp cực đoan thô bạo như thế! Nếu có dùng, thì sẽ như sấm rền gió cuốn, tàn nhẫn dứt khoát, chứ không chờ đến lúc hắn đuổi tới gần

cản.

Ánh mắt Dung Chỉ trầm tĩnh. Trắng trên mặt sông phản chiếu ánh sáng vào cặp mắt sâu không lường được. Khuôn mặt hắc không biểu hiện điều gì, nhưng trong lòng lại hơi động dậy vì câu nói của Quan Thương Hải.

Hắc không biết làm thế

nào để giữ Sở Ngọc lại.

Xưa nay hắc đa mưu túc trí, lòng dạ thâm sâu, muốn làm chuyện gì có thể nghĩ ra vô số thủ đoạn. Nhưng hắc lại không biết phải xuống tay với Sở Ngọc thế nào.

Lần đầu tiên, bởi vì một người, mà không biết phải làm sao.

Tất cả mưu kế suy nghĩ trôi
theo dòng nước, không
biện pháp nào dùng được,
tâm trí chao đảo ngả
ngiêng.

Thủ đoạn tàn nhẫn, tâm cơ
kiên trì của hắn...tất cả
hoàn toàn vô dụng.

Làm gì cũng không thỏa
đáng, nói điều gì cũng là

sai...

...Rốt cuộc không biết phải làm sao.

Từ lúc nào, giữa vùng tuyết trắng mờ mịt, một bóng người áo đỏ như lửa cất lời nguyện oán độc thê lương: ông trời sẽ không để người yên ổn tiêu dao như thế!

Nhất định sẽ có một ngày!

Đột nhiên, đồng tử mắt
Dung Chỉ co rút lại.

Lúc trước nghe thấy chỉ
cười nhạo, bây giờ nhớ lại,
thấy dường như đó là một
loại ma chú đáng sợ, như
một cuộn thừng gai tung
hoành ngang dọc trời chặt
lấy cơ thể hần.

Quan Thương Hải không để

ý biến hóa nhỏ nhặt trên mặt Dung Chi, tiếp tục nói: “Ta giúp người lừa người khác thì không sao, nhưng người không thể giết Vương Ý Chi! Từ nay đến lúc hăn rời khỏi đây, ta quyết bảo vệ hăn. Nếu người nào chắc có thể thắng ta, thì cứ việc tiến tới!”

Dung Chi khẽ gật đầu,

không chút chần chừ thu
kiếm xoay người, quay trở
lại đường cũ.

Hắn không phải đối thủ của
Quan Thương Hải. Võ nghệ
không bằng, chiêu thức
cũng không địch lại, Quan
Thương Hải trên cơ hắn.

Không giết được Vương Ý
Chi, hắn cũng chẳng ở đây
thêm làm gì nữa.

Dung Chi đi rất chậm, rất
thong thả, bước chân bình
ổn ung dung. Nhưng không
hiểu sao nhìn từ đằng xa,
Vương Ý Chi lại có ảo giác:
bóng áo trắng mờ lung
nhật nhòa dưới ánh trăng,
giống như một khách bộ
hành lạc lối đang mò mẫm
tìm đường.

***

Một đêm trôi qua.

Sát ý lạnh lẽo trên dòng Lạc Thủy dưới ánh trăng mênh mông đã tan biến. Ngày hôm sau, lúc Sở Ngọc đến tìm "Quan Thương Hải", trong đình viện là không khí ngày xuân ấm áp thanh nhã.

Sở Ngọc nhẹ nhàng dạo

quanh sân một vòng, cuối cùng tìm thấy “Quan Thương Hải” bên ao cá. “Buổi sáng tốt lành!” Tâm tình nàng cực tốt, gương mặt tươi tắn vui vẻ, giọng điệu hào hứng.

Dung Chi đã sớm nghe thấy tiếng bước chân Sở Ngọc đến gần, nhưng không quay đầu lại. Hắn tiếp tục động tác, rắc thức

ăn cho cá, lát sau mới cất tiếng: “Ừ!”

Sở Ngọc hoàn toàn không chú ý đến vẻ khác thường của Dung Chỉ, tiếp tục nói: “Ngày hôm qua ta về nhà nghĩ suốt một ngày, cuối cùng đã nghĩ xong!”

Quyết định rồi, nàng như cởi bỏ tảng đá trong lòng, cả người nhẹ nhàng, vui vẻ

hắn: “Ta quyết định đi
cùng Vương Ý Chi!”

Nàng cao hứng, phấn chấn
nói.

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 253: Một đêm mưa xuân

Lời nói của Sở Ngọc nhẹ nhàng xẹt qua cả vườn xuân sắc, như một mũi tên bắn thẳng vào tai Dung Chỉ.

Tay Dung Chỉ đang rắc thức ăn cho cá dừng lại một chút, rồi tiếp tục như thường. Hắn khẽ cười nhạt: “Vậy sao? Chúc cô thuận buồm xuôi gió!”

Sở Ngọc gật đầu, ngồi xuống cạnh Dung Chỉ, khẽ thở dài: “Thật ra ta hơi... lưu luyến huynh! Nhưng trên đời này, tiệc rượu nào chẳng đến lúc tàn! Dù là

bạn tốt, cũng phải có lúc chia lìa. Sau này ta sẽ thường xuyên nhớ đến huynh!”

Là nhớ “Quan Thương Hải”!

Dung Chi im lặng, rồi khóe miệng khẽ cong lên, như là tâm trạng rất thoải mái vui vẻ: “Quả thật hơi đáng tiếc! Ta và cô là bạn hữu rất hợp nhau. Sau này,

thỉnh thoảng ta sẽ nghĩ đến cô!”

Lời nói, giọng điệu không chút sơ hở, vui vẻ thoải mái, chỉ hơi buồn một chút. Đây hẳn là biểu hiện của “Quan Thương Hải”!

Sở Ngọc cười cười: “Chỉ thỉnh thoảng thôi sao? Huynh thật không biết cách lấy lòng nữ giới! Lẽ ra

huynh nên nói: sau này ngày nào cũng nhớ đến ta. Như vậy không chừng ta sẽ mềm lòng, không đi nữa cũng nên!”

Nàng tùy hứng đùa cợt, không nhìn thấy Dung Chỉ hơi hơi hé môi, nhưng không phát ra âm thanh nào.

Rất nhanh sau đó, nàng

tiếp lời: “Đùa vậy thôi, dù
huynh có thực sự nói như
thế, ta cũng sẽ đi. Ta rất
thích đi ngao du bốn bể
như Vương Ý Chi. Dù hẳn
không mời thì rồi cũng có
một ngày, ta sẽ lên đường.
Bây giờ chính là lúc thích
hợp, Lưu Tang Hoàn Viễn
đi rồi, ta chẳng còn ràng
buộc gì nữa. Trên đường có
Vương Ý Chi làm bạn, hẳn
là sẽ thú vị!”

Dung Chỉ khẽ đáp: “Quả thật như thế!”

Sở Ngọc nói chuyện với Dung Chỉ rất lâu. Nàng sắp đi rồi, cảm thấy trong lòng có chút vương vấn, hơn nữa một năm qua làm bạn với Quan Thương Hải rất vui. Nói chuyện đến tận giữa trưa, khi mặt trời đứng bóng, Sở Ngọc mới

nhận ra mình đã mất quá nhiều thời gian. Nàng vội vàng đứng dậy cáo từ để còn về nhà thu xếp chuẩn bị.

Ngoại trừ việc sai người báo tin với Vương Ý Chi về quyết định của mình, nàng còn phải thu dọn nhà cửa vật dụng, bố trí ổn thỏa cho người hầu trong nhà.

Thời gian rất gấp, nàng chỉ còn lại chưa đến hai ngày.

Sở Ngọc đi rồi, Dung Chỉ vẫn ngồi bên bờ ao. Hắn chậm rãi tháo băng vải che mắt ra, vút xuống bên cạnh. Cả người như bị đóng đinh tại chỗ không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chú xuống mặt ao.

Nắng rọi trên người hắn,

phản chiếu một cái bóng
nhỏ nhỏ dưới nền đất.

Trong hồ, cá tung tăng bơi
lội, đều là những loại cá mà
Sở Ngọc nuôi. Có những
lúc, rất nhiều ngày nàng
quên cho cá ăn, Dung Chi
phải tự tay rắc thức ăn
xuống ao, giống như hôm
nay.

Hắn ngồi yên, ánh mắt

cũng dường như ngưng đọng. Con người đen thẳm không một chút gợn sóng, ánh mắt không hề dịch chuyển. Hình ảnh đàn cá bơi qua bơi lại trong đồng tử mắt hắc, như là phản chiếu qua gương.

Cả vườn đâm chồi nảy lộc xanh tươi, nhưng riêng ở góc nhỏ nhỏ này, bao trùm không khí tịch liêu đơn độc.

Dung Chỉ cứ ngồi như vậy rất lâu. Hấn không lo Sở Ngọc đi rồi còn quay lại, bởi vì nàng đã muốn ra đi, tất nhiên sẽ có rất nhiều thứ phải chuẩn bị. Nàng sẽ bận đến mức ngẫu nhiên nghĩ tới hấn cũng là một chuyện khó khăn.

Nắng ngả chênh chếch, mặt trời đi một vòng theo

quỹ đạo trong ngày, rồi ánh nắng tắt dần. Bóng Dung Chỉ lệch dần theo góc độ ánh sáng, càng lúc càng bị kéo dài, cuối cùng chìm vào hoàng hôn và đêm tối.

Đến đêm, Dung Chỉ vẫn ngồi bên bờ ao.

Trong nhà, hầu hết người hầu là thuộc hạ của hắn. Hắn chưa gọi tới, thì không

một ai dám quấy rầy. Cũng không ai ngờ rằng, một người như Dung Chỉ lại cứ ngồi lặng người trong một khoảng thời gian dài như vậy mà chẳng nghĩ được điều gì.

Hắn chỉ ở đây, ngồi chờ dẫn.

Hết một nửa ngày, qua một đêm. Cho đến sáng ngày

hôm sau, cả người Dung
Chỉ ướt như vừa dội nước.

Đêm qua, có một trận mưa
phùn rả rích.

Mưa bụi ngày xuân, hạt
mưa li ti không đáng kể.
Nhưng chỉ sau một khoảng
thời gian, vạn vật đều
thấm đẫm nước. Trận mưa
nhỏ nhưng kéo dài suốt
đêm.

Quần áo tóc tai hăn ướt
nhẹp. Hàng mi cong dài
đọng lại những hạt nước
nhỏ trong suốt, làm nổi bật
đôi mắt sáng đen láy.

Dung Chỉ nhẹ nhàng thở
hắt ra. Từ trưa hôm qua
cho đến lúc này, trừ tim
đập hô hấp, bây giờ hăn
mới có động tác cho thấy
mình vẫn là một cơ thể

sống. Hắn cầm bát thức ăn cho cá đồ hết xuống ao. Trải qua một đêm, cả bát thức ăn ướt sũng nước.

Hắn chậm rãi mở miệng, âm thanh khàn khàn: “Như thế cũng tốt!”

Nghĩ kỹ thì, nàng rời đi như vậy, đối với hắn chỉ có lợi chứ hoàn toàn vô hại. Điều đó sẽ giải thoát hắn khỏi

cực diện tiến thoái lưỡng nan hiện nay, và sau này hẳn sẽ không bị ảnh hưởng nữa.

“Như thế cũng tốt!” Hắc lập lại một lần nữa, rất trịnh trọng, như là đang thuyết phục ai đó.

Rồi hắc rút từ trong ngực áo ra một bình sứ trắng, ngón cái khẽ đẩy nắp, tay

dốc ngược chiếc bình. Bột
phấn xám từ trong đó bay
lả tả xuống mặt ao.

Ban đầu không có gì khác
thường, nhưng một lát sau,
cá bơi lội trong ao càng lúc
càng thưa thớt dần. Cuối
cùng, cá chết nổi lên từng
lớp một, phơi bụng trắng
trên mặt nước.

***

Thời gian thấm thoát trôi.

Sở Ngọc để lại nhà cho Hoa Thác. Thứ nhất là vì Hoa Thác quyết định tiếp tục ở lại Lạc Dương, thứ hai là, cả một khu nhà lớn như vậy không thể tìm được người mua trong thời gian ngắn, vì vậy không bán nữa.

Trong nhà giải tán hầu hết gia nhân, trao trả khế ước bán thân cho họ, nhưng riêng Ấu Lam thì không có khế ước bán thân. Sở Ngọc ngẫm nghĩ, quyết định để nàng ấy ở lại. Dù sao không phải ai cũng thích phiêu du khắp nơi như nàng.

Lựa chọn những đồ quý giá nhất để mang đi, mặc dù

đã giản lược tối đa, nhưng cuối cùng đồ đạc vẫn chất đầy một xe ngựa, trong đó chủ yếu là y phục và đồ trang sức của Sở Ngọc. Cũng may là thuyền hoa của Vương Ý Chi khá lớn, không đến mức không chứa nổi những thứ này.

Đến ngày hẹn, khi nắng sớm chưa lên, Sở Ngọc đã vội vàng sai A Man đánh xe

ngựa ra khỏi thành, còn mình thì chậm rãi đi bộ phía sau xe.

Cuối cùng cũng gần đến nơi, Sở Ngọc đứng ở cổng thành, nói với A Man: “Người đi trước tìm Vương Ý Chi, ta muốn ngắm nhìn thêm một chút!”

Lúc này trời đã sáng rõ, thành Lạc Dương yên tĩnh

cổ kính. Sở Ngọc dừng chân quay lại nhìn, ánh mắt lưu luyến.

Nhìn một hồi, nàng mỉm cười thở dài, tiếp tục đi về phía trước. Đằng kia là sông Lạc Thủy. Bên bờ sông có một rừng liễu rủ, trông như những dải lụa mềm mại màu ngọc bích. Phía sau rừng liễu là khúc sông sâu, chính là nơi

thuyền hoa neo đậu.

Lúc này không nhìn thấy A Man và xe ngựa đâu, chắc hẳn đã lên thuyền chờ.

Đi vào rừng liễu, xuyên qua những mảnh lá mềm mại, Sở Ngọc có thể nhìn thấy mặt sông thấp thoáng, cùng với chiếc thuyền hoa đang neo ở góc xa xa. Đang muốn tăng tốc bước

chân, bỗng Sở Ngọc cảm thấy cổ tay bị một lực mạnh giữ chặt lại.

QUYỂN 6

Chương 254: Cướp sắc không cướp tiền

Tay bỗng nhiên bị giữ lại với một lực mạnh mẽ khiến Sở Ngọc mất thăng bằng, cả người ngã nhào vào lòng ai đó ở phía sau.

Ý thức có chuyện xảy ra, nàng há mồm định kêu lên, nhưng chưa kịp phát ra âm thanh thì một bàn tay mát lạnh che miệng nàng.

Gặp cướp?

Sở Ngọc cố gắng giãy giụa, nhưng cả người bị giữ chặt. Đối phương buông tay nàng ra, nhưng nhanh như chớp ôm lấy eo nàng, ghì

chặt hai tay nàng dưới
khủy tay hắn.

Lực mạnh đến nỗi làm eo
và hai cánh tay hơi đau, Sở
Ngọc vừa hốt hoảng vừa
hối hận. Sớm biết như thế,
nàng sẽ không tách khỏi A
Man. Không ngờ chỉ một
đoạn đường ngắn lại gặp
cướp.

Ý thức được bản thân mình

không thể chống lại sức lực của đối phương, Sở Ngọc thôi không giãy giụa nữa. Thực ra nàng muốn tìm cách phát ra âm thanh để thu hút sự chú ý của Vương Ý Chi và mọi người trên thuyền. Nhưng nếu như thế, rất có thể sẽ chọc giận tên cướp này, và hắn sẽ giết nàng trước khi chạy trốn.

Kiếp trước Sở Ngọc xem tin tức vụ án trên mạng, bọn cướp thường sát hại những con tin phản kháng, nên nàng không dám hi vọng hơn một nghìn năm trước đó, những kẻ hành nghề này lại khoan dung nhân từ hơn.

Bây giờ mong sao A Man chờ lâu không thấy nàng, sẽ quay lại tìm, hoặc là vị

này chỉ cần tiền bạc, sau khi lấy hết tiền sẽ thả nàng đi.

Sở Ngọc đợi mãi vẫn chưa thấy động tác tiếp theo của kẻ kia. Nàng trấn tĩnh lại, hăn cũng trấn tĩnh lại. Nàng ngả hăn vào lòng hăn, tay hăn ôm chặt eo nàng, hai cơ thể dính sát không một khe hở.

Sở Ngọc trong lòng rất ngạc nhiên, chẳng lẽ không phải cướp như nàng nghĩ? Khóe mắt hơi liếc nhìn xuống, nàng có thể nhìn thấy thấp thoáng mu bàn tay trắng nõn. Nhưng với góc độ này, cũng chỉ nhìn được đến thế!

Muốn làm gì vậy?

Sở Ngọc cử động thăm dò

một chút, lập tức cả cơ thể bị siết chặt. Đối phương hình như không định cướp bóc, nhưng cũng không có ý thả nàng đi.

Nếu miệng có thể nói, Sở Ngọc thật sự muốn hỏi một câu: “Rốt cuộc ngươi định làm gì?”

Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

Dung Chỉ sửng sờ cúi xuống nhìn tay mình, và nhìn người đang bị hấn ôm sát vào lồng ngực.

Cơ thể này rất mềm yếu, chỉ cần hấn gia tăng lực thêm một chút là có thể cắt đứt sinh mệnh của nàng. Thật ra tính mạng nàng luôn nằm trong tay hấn, chỉ cần hấn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể xóa sổ

nàng trên đời.

Dung Chỉ hơi nhăn mày khó xử. Hắn đến đây, vốn chỉ định tiễn nàng một đoạn đường cuối cùng. Không ngờ khi nhìn thấy nàng gần đến bờ sông, hắn lại không nhìn được, xuất thủ giữ nàng lại.

Hắn vốn không định xuất đầu lộ diện. Nhất là, hôm

nay hấn lại không cải trang.

Dung Chỉ chưa từng nghĩ đến chuyện dùng khuôn mặt thật của mình để đối diện với Sở Ngọc. Bởi vì nếu dỡ bỏ ngụy trang, hấn lại nhớ đến tất cả những chuyện ngày trước.

Khi hấn âm thầm ẩn mình trong phủ công chúa, nàng

đột nhiên thay đổi thói quen tính tình.

Từ ngày đó trở đi, tất cả hoàn toàn đổi khác.

Mãi cho đến lúc ngã bài đoạn tuyệt giữa vùng tuyết trắng, h lẫn thấy người thiếu nữ này rực rỡ chói mắt. Rồi sau đó... không thể nào quên được nàng.

Một năm qua đóng giả Quan Thương Hải, không phải vì hấn sợ bị người khác phát hiện, cũng không phải sợ Sở Ngọc sau khi biết được sẽ xa lánh hấn. Chỉ cần hấn muốn, thậm chí có thể bắt nàng nhốt lại.

Hấn hoàn toàn có khả năng làm điều đó.

Đóng giả Quan Thương Hải, chỉ vì hắn muốn tìm hiểu về nàng ở một góc độ khác, xem nàng là người như thế nào.

Hắn có thể đối diện với nàng, nhưng lại không muốn đối diện nàng với tư cách Dung Chỉ.

Hắn không muốn lấy tư cách Dung Chỉ - một Dung

Chỉ mà nàng đã từng chân thành yêu, một Dung Chỉ mà nàng đã từ bỏ cơ hội quý giá nhất để cứu mạng, một Dung Chỉ mà trên vách núi nàng nhất định không rời không bỏ. Dù biết lòng dạ hắc khó lường, nàng vẫn dang hai tay ôm lấy.

Nếu lấy tư cách Dung Chỉ để gặp mặt nàng, tất cả những điều đó lại hiện ra

và khắc sâu vào tâm trí
hắn.

Hắn quá lý trí, cũng quá
thông minh, trước giờ chưa
từng làm việc gì mà không
có đền đáp. Đã trả giá,
nhất định phải thu được
kết quả. Đó là bản năng,
cũng là niềm tin của hắn.
Cho nên hắn không thể lý
giải được, sao trên đời lại
có người sẵn sàng chấp

nhận trắng tay, dứt khoát
tuyệt tình như thế.

Ẩn chứa trong cơ thể mềm
yếu này là một linh hồn kỳ
dị đến từ thế giới khác,
mang theo dũng khí mà
hắn khuyết thiếu, thiêu đốt
tâm can hắn.

***

Dung Chỉ trước giờ không

cho rằng mình thiếu dũng khí. Nhưng giờ phút này, khi không còn lớp ngực trang “Quan Thương Hải”, dùng diện mạo thật xuất hiện phía sau, ôm lấy nàng, rốt cuộc hấn phải thừa nhận: nếu đổi chỗ cho Sở Ngọc, hấn sẽ không thể có dũng khí yêu một người mà không hề so đo như thế.

Lúc từ bỏ cơ hội duy nhất

để trở về thế giới của mình, đáng lẽ phải có bao nhiêu đau lòng tiếc nuối, mà nàng chỉ vền vện khẽ hôn lên trán hắn.

Nàng không phải là người mạnh mẽ quyết liệt. Từ lúc đến với thế giới này, nàng luôn cẩn thận dè dặt. cũng rất sợ chết. Có những lúc nàng tự tìm phiền toái, vì người khác mà phiền não u

sầu, có những lúc vì một vài tình huống ái muội mà ngưng ngừng xấu hổ, tất cả những điều đó thật tầm thường... Nhưng ngày đó, giữa vùng tuyết trắng mênh mang, nàng tiêu sái mà kiên quyết buông tay, lại là cực không tầm thường...

Suốt một năm qua hẩn lấy thân phận Quan Thương

Hải để gần gũi thân thiết với nàng, không chỉ vì nhiều lần muốn dứt bỏ không được, mà còn có lý do khác. Hấn hi vọng thông qua sinh hoạt tâm thường hàng ngày, có thể làm phai nhạt hình ảnh nàng trong tâm trí...

Nhưng vừa rồi, chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu hấn xuất hiện một ý nghĩ

hết sức rõ ràng...

Trên đời chỉ có duy nhất
một Sở Ngọc.

Không ngờ lại liều lĩnh xuất
thủ, khiến hắc lâm vào tình
cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bây giờ hắc định làm gì?

Cưỡng ép đưa nàng đi,
thừa dịp nàng chưa kịp

phản ứng với thân phận thật của hắn, đưa nàng đi và giữ nàng bên mình?

Hắn trầm mặc suy nghĩ. Thời gian chậm chạp trôi.

Đột nhiên bị giữ chặt, nhưng không thấy đối phương có hành động gì, Sở Ngọc thấy rất khó hiểu. Thời gian dần trôi, nàng cảm giác dường như đối

phương không có ác ý, nên cũng dần yên lòng. Đứng lâu, hai chân mỗi run lên, nà^{ng} bu^{ng} lỏng cơ thể, cả người dựa hẳn vào người đối phương.

Cùng lúc này, có lẽ A Man chờ lâu không thấy Sở Ngọc đâu nên cùng Vương Ý Chi quay lại tìm. Tiếng h^ản xuyên qua khoảng mười trượng (hơn 33m)

rừng liễu, truyền đến tai Dung Chỉ. Tiếp đó, có tiếng bước chân khe khẽ hướng về phía này.

Âm thanh này rất nhỏ, Sở Ngọc không nghe thấy. Nhưng A Man sẽ nhanh chóng đến đây và phát hiện ra hai người bọn họ.

Dung Chỉ nhú mày, không kịp nghĩ nhiều, hai tay

dùng lực, chân bay nhanh về phía sau. Hắc di chuyển hầu như không phát ra tiếng động, nhẹ như mây bay, xẹt như sao băng, lùi khoảng bảy, tám chục bước mới dừng lại nghiêng tai lắng nghe.

Một lát sau, A Man đi qua chỗ bọn họ đứng ban nãy mà không dừng lại. Hắc không biết nàng đã vào

rừng, chỉ nghĩ Sở Ngọc vẫn
nán lại chỗ cổng thành.

Đã an toàn rồi, Dung Chỉ lại
tập trung tâm tư vào Sở
Ngọc. Giờ phút này nàng có
vẻ an tĩnh nhu hòa. Tóc
nàng búi cao, lộ ra vành tai
trắng nõn như bạch ngọc.
Nhìn ở cự ly gần, hẳn lại
nhớ đến ngày đó, sau khi
tuyên cáo quyết liệt, nàng
định cắt tóc nhưng chẳng

may vương phải tua kiểm,
thẹn đến mức đỏ bừng hai
tai.

Hắn chăm chú nhìn tai
nàng, khẽ thổi. Rất nhanh
chóng, làn da trắng nõn đỏ
ửng. Cường ép cũng cường
ép rồi, ôm ấp cũng ôm ấp
rồi...

Thân mật ôm, thân mật
che miệng...

Sở Ngọc bỗng thấy nổi da gà. Vị đứng phía sau nàng...không phải là...định cướp sắc chứ?

QUYỂN 6

Chương 255: Tiện đường cướp sắc

Tên này muốn cướp sắc?

Nhưng sao lại có kiểu cướp như vậy nhỉ?

Chỉ ôm thôi thì làm ăn được gì?

Hơn nữa, hiện tại nàng đang cải trang nam giới nha!...

Có phải người này vốn thích nam giới, nhưng khi xuất thủ mới phát hiện ra giới tính thật của mình, nên không xuống tay?

Hoặc là, đối phương đang băn khoăn do dự, không

biết có nên xuống tay hay không?

Sở Ngọc càng nghĩ càng sợ hãi: bây giờ nên làm thế nào? Trước kia xem những tình huống nữ giới muốn kháng cự nam giới, thường đánh vào bộ phận "trọng yếu" của đối phương, nhưng mà người này có võ...

Dung Chỉ mẫn tuệ cảm thấy toàn thân Sở Ngọc cứng ngắc, thầm nghĩ: vừa nãy rõ ràng nàng đã trấn tĩnh lại, sao bây giờ lại sợ hãi như thế?

Sở Ngọc cố gắng nhớ lại cách nữ giới tự vệ trước đàn ông thế nào, nhưng kiếp trước không để ý lắm. Nàng không nhìn thấy động tác của người phía sau,

nhưng có thể khẳng định là hấn có võ. Nếu tập kích chỗ “trọng yếu” của hấn mà không hiệu quả, ngược lại làm hấn thẹn quá hóa giận, xử lý nàng thế này thế nọ..., thực không dám nghĩ tới!

Bởi vậy, Sở Ngọc cũng chỉ cứng ngắc người, chứ không có động tác tiếp theo là giãy dụa hay tập

kích gì cả.

Nàng chờ một lát, nhưng
rốt cuộc không chịu nổi
cảnh cá nằm trên thớt đợi
người ta làm thịt, bèn rướn
cổ tay, khều mấy ngón về
phía sau, chạm phải áo bào
của Dung Chi và bắt đầu
viết chữ.

Nàng đang viết gì vậy?

Dung Chỉ tò mò nhìn, nhận ra một con chữ đã thành hình, dần dần xuất hiện một câu hoàn chỉnh: “Chúng ta nói chuyện đi!”

Nàng đang định thuyết phục hẳn?

Trong lòng cảm thấy hứng thú, Dung Chỉ thay đổi giọng nói, cất tiếng: “Người muốn nói gì?”

Sở Ngọc cố gắng há miệng thở dốc, nhận thấy đối phương không có ý buông mình ra, đành tiếp tục lấy tay thay miệng: "Không biết các hạ bắt ta là có dụng ý gì? Tất cả mọi thứ ta sở hữu trên người, các hạ cứ việc giữ lấy! Chỉ hi vọng các hạ thả ta bình an rời đi, ta cam đoan sẽ không kêu la hô hoán!"

Chỉ cần có thể tai qua nạn khỏi, Sở Ngọc cũng chẳng tiếc chút tiền bạc này. Hơn nữa đại bộ phận gia sản của nàng đều do A Man chở đi rồi, nếu mất chỗ này cũng chỉ là tổn thất nhỏ.

Nhìn Sở Ngọc há mồm, ngón tay cảm nhận được làn môi nàng ấm áp mềm mại, hơi hơi ẩm ướt, như là

nàng đang hôn ngón tay hăn, trong lòng Dung Chỉ khẽ nhúc nhích. Dường như không để ý đến chữ viết của Sở Ngọc, một lát sau hăn mới cất tiếng: “Tất cả đều thuộc về ta?”

Câu hỏi này chạm đến chỗ nhạy cảm trong suy nghĩ của Sở Ngọc, khiến toàn thân nàng cứng đờ, lát sau mới tiếp tục viết: “Xin giao

hết những thứ đáng giá,
còn y phục làm ơn để lại
cho ta!”

Tâm cơ Dung Chỉ là thể
nào chứ? Vừa nghe qua lập
tức hiểu ngay, hấn giật
mình lĩnh ngộ điều làm Sở
Ngọc lo lắng. Suýt nữa phì
cười, hơi thở hấn gấp gáp
hơn, nhẹ nhàng thổi qua
gáy, qua tai Sở Ngọc khiến
nàng càng thêm hoảng hốt.

Dung Chỉ hơi hơi cúi đầu, kê sát bên tai Sở Ngọc: “Sợ ta quấy rối người?”

Cảm nhận được hô hấp của đối phương sát bên tai, Sở Ngọc hoảng loạn vô cùng, thầm hối hận sao mình lại kích động như thế, tự vạch áo cho người xem lưng. Mà đúng lúc này, hai người nghe thấy tiếng gọi từ

ngoài rừng liễu vọng vào.

Có mấy người đang gọi tên nàng.

Sở Ngọc mừng rỡ, biết A Man đang lo lắng sốt ruột vì không tìm thấy mình. Nàng thầm mong bọn họ nhanh đến chỗ này, chân dậm khế.

Nàng vừa động đậy, Dung

Chỉ lập tức nhận ra nguy cơ trước mắt. Bây giờ hẳn chỉ nhờ rừng liễu che chắn, đây đã là mép rừng, ra bên ngoài rất dễ bị phát hiện. Hai chân Sở Ngọc vẫn có thể hoạt động, nếu để nàng gây ra tiếng động thì sẽ phiền toái cho hẳn.

Mấy người ở bìa rừng gọi một hồi, liền chia nhau đi vào rừng tìm kiếm. Trong

đó, có bước chân đang hướng về chỗ hai người đang đứng.

Lúc này khác trước. Ban nãy có một mình A Man, chỉ cần lúi về phía sau một đoạn, ẩn mình sau tán cây là tránh được. Bây giờ có mấy người chia nhau đi tìm kiếm, không thể tránh đi theo cách vừa rồi, mà Dung Chỉ cũng không muốn chơi

trò bịt mắt bắt dê với mấy người kia.

***

Vừa nghĩ như vậy, Dung Chỉ lập tức di chuyển, kéo Sở Ngọc ẩn sau một thân cây liễu to. Hắn buông nàng ra, rồi xoay người đến trước mặt nàng.

Nhưng Sở Ngọc chỉ khô

phục tự do trong chốc lát.
Đứng dưới gốc liễu rủ,
trước mắt nàng chỉ toàn
những mảnh lá xanh ngọc.
Chưa kịp nhìn rõ người phía
trước, mắt nàng đã tối
sầm. Một bàn tay che kín
hai mắt nàng, đồng thời, cả
người bị đẩy dựa vào thân
cây, hai tay bị giữ chặt, mà
cả người bị cơ thể đối
phương ghì siết, không thể
động đậy chút nào.

Đầu gối dính liền đầu gối,
cơ thể dán chặt cơ thể.

Lần này, hoàn toàn bị áp
chế. Vừa rồi nàng còn có
thể dậm chân vài cái,
nhưng bây giờ thì từ chân
lên người đều bị cố định
một chỗ.

Duy nhất tự do, không bị
che là miệng của nàng.

Sở Ngọc sửng sốt một chút, lập tức nhận ra mình có thể kêu cứu. Đối phương uống nhầm thuốc hay sao? Tập trung giữ tay chân nàng, mà lại quên bịt miệng?

Tiếng người gọi tên nàng càng lúc càng đến gần, Sở Ngọc há mồm định kêu, nhưng bỗng nhiên, bờ môi bị một thứ gì đó dán lên.

Đó là...

Một làn môi mềm mại, tinh tế, mang theo cảm giác mịn màng mát lạnh.

Đầu óc trống rỗng, Sở Ngọc hoàn toàn choáng váng.

Trải qua hai kiếp làm người, chưa bao giờ nàng bị sàm sỡ đến mức này...

Năng lực suy nghĩ trong nháy mắt như bị hút sạch. Một lát sau, những người đi tìm nàng gọi to lần cuối, rồi đi xa dần, Sở Ngọc mới khôi phục lại thần trí một cách khó khăn.

Làn môi đối phương vẫn dán lên môi nàng như trước, không hề dùng lực, mà chỉ là môi chạm môi.

Một nhành liễu vừa vắn rủ giữa hai người. Lá liễu mềm phớt nhẹ qua má, hơi lạnh trên phiến lá càng khiến nàng cảm nhận được gò má mình nóng bừng.

Lúc này Sở Ngọc chẳng còn quan tâm đến việc mình sẽ bị thế này thế nọ..., chỉ hung tợn há miệng, cảm hơi hếch lên định cắn đối phương.

Cặp mắt Dung Chỉ trong veo tinh táo. Hắn chủ yếu tập trung để ý xung quanh, đề phòng có người đến gần. Đối với sự tấn công của Sở Ngọc, hắn chỉ hơi nghiêng đầu là tránh được, một giây sau lại cúi xuống che làn môi nàng.

Không phải nàng sợ hắn cướp sắc sao?

Vậy thì tiện đây hấn cướp luôn!

Cùng lúc đó, trong đầu Dung Chi hiện ra dáng vẻ xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng của nàng khi cắt tóc không thành, cùng với cảm giác mềm mại ẩm ướt của làn môi nàng trên ngón tay hấn ban nãy.

Làn môi quẩn quýt làn môi,
từng đợt từng đợt dịu dàng
triền miên.

Có người nói ma sát sinh ra
nhiệt lượng.

Gò má Sở Ngọc cho đến làn
môi Dung Chỉ, càng lúc
càng nóng bỏng, không còn
phân biệt rõ của hấn hay
của nàng, như nước biển
sôi trào cuộn cuộn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi Dung Chỉ rời làn môi Sở Ngọc, lúc này miệng mới được tự do, nàng há mồm thở hỗn hển.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, làn môi tươi tắn ướt át, mắt không nhìn thấy, mọi suy nghĩ trở nên mơ hồ, chỉ nghe bên tai có một tiếng nói khẽ khàn khàn, giọng

nói chạm đến tận trái tim
nàng: “Tiếp nào!”

Không chờ nàng có phản
ứng, Dung Chỉ lại một lần
nữa cúi xuống.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 256: Tiếp tục cướp sắc

Môi vừa đụng chạm, Sở Ngọc lập tức có cảm giác khác hẳn ban nãy. Dường như môi bị xâm lược, xay nghiền triển miên.

Đầu lưỡi hần lướt qua viền

môi, như đang vẽ lại hình dáng môi nàng. Một lát sau, hắn quyết đoán cạy mở làn môi, thâm nhập vào trong.

Sở Ngọc cắn chặt răng, Dung Chi cũng không gấp gáp. Đầu lưỡi hắn đảo linh hoạt gây rối hàm răng nàng. Đúng lúc nàng không nhận được định cắn thì hắn lại rút về, nhẹ nhàng liếm

mút làn môi nàng.

Sở Ngọc cảm thấy đầu óc mình sôi trào, không nghĩ ngợi được gì, chỉ biết chống cự theo bản năng. Xúc giác toàn thân như tập trung ở miệng, bị hôn đến mức nóng bừng, hàm răng cũng như có cảm giác, vừa run vừa ngứa.

Lúc Dung Chỉ một lần nữa

rời môi nàng, hơi thở hai người thoảng trên mặt đối phương, thổi dịu bớt ngọn lửa nóng bỏng. Hai cặp môi vẫn quá gần, cách nhau chưa đến nửa tấc, chỉ cần hơi cúi xuống lại sẽ dán chặt một chỗ.

Phải dừng lại thôi...

Dung Chỉ gắng trấn tĩnh nghĩ.

Những người kia đã đi xa rồi, không cần dùng biện pháp “bịt miệng” nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ hẳn sẽ không tự chủ được.

Nhưng trong đầu không khổng chế được, những hình ảnh vụt thoáng hiện không ngừng. Nụ cười của nàng, vẻ kinh hoàng của nàng, vẻ kiên định của

nàng, điều bộ xấu hổ
ngượng ngùng, thậm chí
quẫn bách của nàng...Trên
đời này, sẽ không có một
người thứ hai giống như
nàng, dù bị cắt đứt đường
về, mất hết hi vọng vẫn
dang tay ôm lấy hân...

Càng muốn quên đi, lại
càng khắc sâu trong tâm
trí.

Một nhành liễu mềm mại
trượt xuống giữa hai người.
Sở Ngọc chỉ cảm thấy một
mảnh lạnh lẽo phớt trên
môi mình. Nàng vô thức
cắn một góc lá xanh nhạt.
Làn môi đỏ mọng tương
phản với màu lá xanh non.
Dung Chi thở dài một tiếng,
lại tiếp tục cúi xuống.

Lúc trước là nụ hôn phớt
nhẹ dịu dàng. Làn môi

nàng mềm mại nóng bỏng,
nhưng kẹp phiến lá liễu
lạnh mát. Dung Chỉ khẽ
cười, há mồm cắn chặt nửa
còn lại của phiến lá non,
đầu lưỡi nhú lại, bắt đầu
một cái hôn sâu.

Đầu lưỡi xảo diệu lướt một
vòng. Lá liễu như những
mũi kim nhỏ nhỏ chạm vào
lưỡi nàng, giao hòa với cảm
giác ngọt ngào. Không biết

tự lúc nào, phiến lá non
giòn bị nghiền nát, hòa tan
trong miệng ai đó.

Giống như là...thuốc tê.

Sở Ngọc nghĩ mơ mơ hồ
hồ. Bởi vì thiếu dưỡng khí,
nàng bắt đầu không phân
định được mình đang làm
gì. Trước cặp mắt bị che
bây giờ không còn là một
mảng tối đen, mà như có

tầng tầng lớp lớp khói lửa
đan hòa, khiến mắt nàng
hoa lên.

Làn môi hơi run run, nhưng
bản năng khao khát bùng
thức dậy. Thân mật triền
miên, quẩn quýt không rời.

Hai tay Dung Chỉ vẫn giữ
chặt tay Sở Ngọc dần
buông lỏng, ngón tay bắt
đầu thông thả vuốt ve cổ

tay nàng. Cũng giống như cách hắt hôn, đầu ngón tay tinh tế, tỉ mỉ, dịu dàng vuốt ve chỗ làn da nhạy cảm phía trong cổ tay.

Không biết đã trải qua bao lâu, những người đi tìm Sở Ngọc nhiều lần vòng lại gần chỗ bọn họ. Nhưng cả hai người vẫn chìm đắm, không chút nào để ý.

Bọn họ say sưa trong an tĩnh, yên lặng không tiếng động. Dung Chỉ chọn một góc khuất lý tưởng, nên không có ai tới quấy rầy.

Thêm một lần.

Lại thêm một lần nữa.

Dường như phát hiện ra trò chơi thú vị, làn môi rời ra trong khoảnh khắc rồi lại

tái hợp, không còn phân biệt ai là người chủ động. Ở một góc rừng liễu, nắng xuân chói lọi đẹp tươi.

***

“Không tìm thấy, làm thế nào bây giờ?” Cùng mọi người vòng qua vòng lại mấy lần tìm kiếm vô ích, A Man đứng trên bờ sông, cách thuyền hoa không xa,

luống cuống chân tay sắp
bật khóc.

Vương Ý Chi khẽ day ấn
đường, quay sang hỏi Quan
Thương Hải: “Thương Hải
huynh, huynh xem thế
nào?” Từ lúc nói bảo vệ
hắn, Quan Thương Hải vẫn
luôn ở trên thuyền.

Quan Thương Hải khẽ
nhếch mép, nụ cười dường

như hơi cổ quái: “Ta xem chừng, có lẽ người không cần phái người đi tìm nữa đâu!” Thính lực của hắn, Dung Chỉ không thể so được, bất kỳ ai cũng không thể so, mọi âm thanh nhỏ nhất xung quanh đều không lọt khỏi tai hắn.

Vương Ý Chi hơi ngần người.

Rồi hiểu ra hàm ý trong lời nói của hắn: “Bị ép?”

Vẻ mặt Quan Thương Hải cổ quái: “Bây giờ không phải!” Ban đầu thì phải.

Suy nghĩ trong giây lát, Vương Ý Chi lập tức hạ lệnh chuẩn bị dong buồm. A Man và xe ngựa vẫn ở trên bờ, vốn định đợi Sở Ngọc đến rồi cùng lên

thuyền. Thấy Vương Ý Chi sắp rời đi, hần vội kêu lên: “Người không đợi Sở Ngọc sao?”

Vương Ý Chi mỉm cười: “Chắc hẳn nàng sẽ không tới! Người cũng không cần chờ ở đây nữa, về nhà chờ đi!”

A Man không hiểu, bất giác đưa mắt nhìn Quan

Thương Hải. Quan Thương Hải không trả lời hẳn, chỉ cất tiếng hỏi: “Người không đợi?”

Vương Ý Chi cười cười: “Dù sao nàng cũng không phải bạn đồng hành của ta! Dù ta có đưa nàng đi, lòng nàng vẫn còn khúc mắc. Nếu là mười năm trước, ta còn tuổi trẻ ngông cuồng, thì dù “hương hoa vô tình”,

ta cũng nhất định tranh chấp với người khác!”

Nhưng bây giờ khác rồi, dù sao hai người bọn họ cũng có ý với nhau. Hấn sẽ dứt khoát buông tay rời đi, không gây sức ép.

Nghe Vương Ý Chi không hề có ý đợi thêm, A Man lo lắng định nhảy lên thuyền: “Người không thể đi!” Sở

Ngọc còn chưa tới.

Quan Thương Hải cười cười, bước tới đưa tay ngăn A Man lại. Cánh tay phải vừa giơ ra, lập tức giữ A Man lại, rồi ấn nhẹ bờ vai hắn, khiến chàng thanh niên da đen đứng yên không thể động đậy: “Để cho hắn đi đi!”

Thuyền hoa chuyển động.

Từ bên mạn thuyền, tiếng ca phiêu diêu chậm rãi bay lên mặt sông: “Quân bất kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai...” (Anh có thấy, nước sông Hoàng Hà từ trời cao tuôn xuống... - trích bài thơ "Tương tiễn tửu" của Lý Bạch)

Nụ cười hắc tiêu dao sáng khoái hòa cùng trời nước mênh mang. Dù biệt ly,

cũng muốn vui như khi gặp
gỡ.

“Nhân sinh đắc ý tu tận
hoan...” (Đời người đắc ý
hãy vui tràn...)

Thuyền xuôi theo dòng
nước xa dần, tiếng ca cũng
càng lúc càng xa.

***

Nụ hôn dài cuối cùng cũng phải ngừng nghỉ, Dung Chỉ hơi thở dốc. Hắn chăm chú nhìn gương mặt đỏ bừng của Sở Ngọc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay nàng.

Tay kia thì, hắn vẫn che mắt nàng như trước. Hắn không biết, nếu bỏ tay ra, tâm tư hắn liệu có bị phơi bày trước đôi mắt thẳng

thần đối diện với yêu ghét,
yếu đuối kia không.

Sở Ngọc thở gấp rất lâu,
sắc hồng trên mặt nhạt
dần. Lúc này, cơ thể không
còn bị kìm giữ, nhưng nàng
cũng chưa từng dùng lực
giãy dụa, chỉ dựa người
trên thân cây. Đợi cho hô
hấp bình phục, nàng mới
lạnh lùng cất tiếng: "Có thể
buông ta ra được chưa?"

Dung Chỉ?"

Dung Chỉ trong lòng cười khổ, buông tay ra, bước lùi về phía sau.

Sở Ngọc nhìn hẩn chăm chăm. Làn môi nàng vẫn tươi tắn ước át, khóe mắt có ánh hồng nhợt nhạt, dường như chưa từng trải qua đoạn triển miên vừa rồi. Khuôn mặt xinh đẹp

không biểu hiện điều gì, mang vẻ lạnh lùng băng giá.

Sở Ngọc nâng tay áo lên, chậm rãi lau môi. Nàng nhìn thẳng về phía Dung Chỉ. Trước mắt, một nhành liễu bay bay theo gió, tạo thành một bức màn thưa xanh biếc giữa hai người. Người trước mặt nàng, vẫn tóc đen, y phục trắng như

tuyệt, nụ cười trong trẻo,
đôi mắt sâu không lường
được.

Đúng là...một kẻ yêu ma.

Sở Ngọc nhìn chăm chăm
hắn một hồi, mới chậm rãi
cất tiếng: "Ta phải gọi
ngươi là Dung Chỉ, hay vẫn
nên gọi là "Quan Thương
Hải"?"

Từng từ từng chữ bén
nhọn như sắt thép, nhu
tình mật ý không còn sót
lại chút gì.

QUYỂN 6

Chương 257: Thức ăn để lâu

Dung Chỉ cười cười: “Cứ gọi ta là Dung Chỉ thôi!”

Sở Ngọc bữu môi: “Suốt một năm qua, từ đầu chí cuối, người xuất hiện với danh

nghĩa Quan Thương Hải
đều là người?”

Dung Chỉ đưa tay gỡ một
chiếc lá liễu vương trên tóc
nàng, nói với vẻ lãnh đạm:
“Cũng không hẳn! Lúc đầu
đúng là Thương Hải sư
huynh, người thường nói
chuyện với nàng là huynh
ấy, sau này đến lần thứ
chín, thứ mười, người ít nói
mới là ta!”

Sở Ngọc thầm nghĩ: hèn gì, thỉnh thoảng Quan Thương Hải đối với nàng có vẻ lạnh nhạt. Nhưng lúc trước nàng chưa từng nghi ngờ, chỉ nghĩ tâm tình hắn không tốt, lại không ngờ là thay đổi người khác.

Ngừng một chút, rồi Dung Chỉ cất tiếng hỏi: “Nàng phát hiện ra từ lúc nào? Vì

sao biết được Quan Thương Hải chính là ta?" Trong lòng hẳn đã có đáp án, nhưng vẫn muốn nghe một chút từ chính miệng Sở Ngọc.

Sở Ngọc lạnh giọng: "Với tình huống vừa rồi, nếu ta tiếp tục không nhận ra người thì hẳn là đứa ngốc!" Lời vừa thốt ra, nàng liền nhớ đến đoạn thân mật

vừa rồi, hai cặp môi nóng
bỏng liền kề, như muốn
thieu đốt tâm trí.

Nhìn Dung Chỉ mỉm cười,
làn môi tươi tắn khác hẳn
vẻ tái nhợt trước kia,
gương mặt Sở Ngọc thoáng
chốc đỏ bừng, dường như
sắp bốc khói đến nơi.

Hạ tầm mắt, Sở Ngọc gắng
áp chế tâm tình rồi tiếp lời:

“Còn có, mùi thuốc đông y trên người người chưa tẩy sạch!” Một năm qua Dung Chỉ đóng giả Quan Thương Hải, tắm vài băng mắt cũng tắm loại thuốc giống nhau, mang thuốc trường kỳ nên mùi hương đó xâm nhập cơ thể hẳn. Mặc dù lần này Dung Chỉ đã tẩy trang kỹ nhưng vẫn còn sơ hở.

Một khi đã nhận ra người

phía trước là Dung Chỉ, lại
ngửi thấy mùi thuốc đông
y, ký ức một năm qua lập
tức hiện ra trong đầu, và
phút chốc, Sở Ngọc phát
hiện ra rất nhiều chi tiết
nhỏ nhặt. “Quan Thương
Hải” thế nhưng lại giống
Dung Chỉ.

Một người muốn hoàn toàn
sắm vai thành người khác
là không thể, nhất là ở

trước mặt người quen. Sở Ngọc không quen thuộc với Quan Thương Hải, nhưng lại quen thuộc Dung Chỉ.

Nghĩ đến chuyện bị lừa suốt một năm qua, Sở Ngọc bỗng thấy máu nóng bốc lên ngùn ngụt. Nàng cố gắng trấn tĩnh, đánh giá Dung Chỉ một lượt từ trên xuống dưới, người có thể gọi là đã lâu không gặp,

cũng có thể gọi là gặp mặt
thường xuyên.

Dung Chỉ lảng lảng nhìn Sở
Ngọc. Ánh mắt nàng sáng
quắc đề phòng. Suốt một
năm qua, những lúc ở bên
Quan Thương Hải, nàng
luôn hồn nhiên thoải mái,
chưa từng phòng bị như
thế.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ

chăm chăm, khóe miệng
khẽ nhếch nụ cười lạnh
giá: “Được rồi, làm ơn nói
thẳng đi, người muốn gì?”

Dung Chỉ chớp chớp mắt,
ngữ khí cực kỳ dịu dàng:
“Ta muốn gì ư? Ta chẳng
muốn gì cả!” Giọng điệu, vẻ
mặt ngây thơ vô tội.

Giọng nói này, thần thái
này...Sở Ngọc dường như

quay trở lại ngày xuân năm nào, khi nàng mới tới.

Một ngày cũng giống như hôm nay, giữa nắng xuân đẹp tươi, một người y phục trắng như tuyết, tao nhã nhẹ nhàng, trong phút chốc khiến tim nàng đập thành thịch.

“Ngày xuân hoa hạnh rơi
đầy tóc, chàng tuổi trẻ nhà

ai chân bước phong lưu..."
Nhưng mà, hôm nay không
còn như xưa nữa. Buổi sớm
mùa xuân năm kia đã như
nước chảy hoa trôi, lúc này
đối diện với hắt, chỉ có thể
lạnh lùng.

Sở Ngọc lại nhếch khóe
miệng, ẩn hiện ý hơi mỉa
mai: "Một năm qua người
đóng giả Quan Thương Hải
tiếp cận ta, chẳng lẽ không

có mưu đồ gì? Ta không tin người làm chuyện gì mà lại không để thu về kết quả. Bây giờ người ngăn cản ta ra đi, chắc chắn là có mục đích!”

Nàng nhấn từng chữ từng từ: “Bây giờ, ta sẽ không bị người lừa gạt nữa!”

Dung Chỉ mỉm cười, im lặng trong khoảnh khắc. Đôi

mắt tối đen dường như sâu thêm một chút. Hấn cất tiếng rất mềm nhẹ: “Nàng nghĩ như vậy sao?”

Sở Ngọc cười khẩy: “Chẳng lẽ ta còn phải tự tác đa tình, cho rằng người thích ta?” Quá không thực tế! Dù nàng có nằm mơ giữa ban ngày cũng không thể nghĩ đến chuyện này!

Dung Chỉ cười dài: “Có gì không được? Nghĩ như vậy chẳng lẽ không vui mừng chút nào sao?”

Sở Ngọc cười tươi xán lạn, nhưng ánh mắt lạnh lẽo khác thường. Bị lừa gạt đủ một năm, sự thật này khiến nàng giận không kiềm chế được. Nhưng nàng không gào thét phẫn nộ, ngược lại buộc mình

phải tỉnh táo hết mức, trả lời rành mạch rõ ràng: “Chưa nói đến chuyện ta biết là giả, mà ngay cả khi đó là sự thực, thì ta cũng không hứng thú, bởi vì hiện tại ta không muốn!”

Hai người mỉm cười đối diện, nhìn thoáng qua thì như gần gũi hòa hợp, nhưng giữa bọn họ lại là một bức tường cao vô hình.

Ánh mắt Dung Chỉ khẽ chớp động, hần hoi có chút ngạc nhiên: “Vì sao? Ta cho rằng nàng thích ta!”

Sở Ngọc thở dài một hơi, có chút bất lực: “Dung Chỉ, người vẫn không hiểu! Vậy để ta làm một phép so sánh. Ví dụ như, có một mâm cao lương mỹ vị, ta thềm lăm mà không thể

ăn. Để tránh cho mình khỏi khổ sở vì không được ăn, ta buộc chính mình phải quên đi. Rất lâu sau, ta nhìn lại mâm cỗ ngon, thì tất cả món ăn đã ôi thiu hỏng hết rồi!”

Thứ đó, ăn vào sẽ bị ngộ độc.

Trong một khoảnh khắc, Sở Ngọc thấy ánh mắt Dung

Chỉ dường như vỡ vụn.
Nhưng một giây sau, hấn
lại bình tĩnh mỉm cười, vẻ
ung dung vững vàng khiến
nàng lập tức cho rằng điều
vừa chứng kiến chỉ là ảo
giác.

Dung Chỉ đáp khẽ: “Nàng
nói đúng, quả thật ta có
mục đích riêng!” Âm thanh
phiêu nhẹ, như từ rất xa
truyền tới.

Sở Ngọc nhún vai, cười hừ một tiếng, quay lại nhìn mặt sông phẳng lặng. Trên sông Lạc Thủy đã không còn bóng dáng thuyền hoa. Vương Ý Chi đi rồi, khiến lòng nàng cảm thấy hơi mất mát. Nhưng mà...đi rồi cũng tốt. Nàng muốn đi cùng Vương Ý Chi, thật ra là có ý trốn tránh. Nàng khác Vương Ý Chi. Hẳn có

thể buông xuống hết thả, nhưng nàng còn có rất nhiều nhớ thương ràng buộc, không thể thật sự vô ưu vô lo. Lần này Dung Chỉ ngăn trở nàng, ngược lại là giúp nàng có lựa chọn chính xác.

Đã rõ chân tướng sự việc, vả lại xem chừng Dung Chỉ không định nói rõ mục đích tiếp cận mình, Sở Ngọc

cũng lười phải truy vấn. Dù sao cũng sẽ không hỏi được kết quả!

Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra, nếu nàng không lên thuyền thì A Man vẫn còn đang chờ... Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy về phía bờ sông, bỏ mặc Dung Chỉ phía sau.

“Sở Ngọc...” Dung Chỉ cất

tiếng gọi.

Nhưng nàng không quay đầu, cũng không trì hoãn bước chân.

Dung Chỉ nhìn bóng lưng Sở Ngọc dần khuất sau tầng tầng lớp lớp lá liễu, trong lòng phảng phất mơ hồ linh ngộ: có những thứ, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, có lẽ sẽ vĩnh viễn không tìm lại

được.

QUYỂN 6

Chương 258: Thiên tử hai miền

Sở Ngọc ra khỏi rừng liễu, đến bên bờ sông Lạc Thủy, bất ngờ nhìn thấy chiếc xe ngựa. A Man đang ngồi bó gối cạnh xe, nửa mặt vùi khuất, chỉ còn cặp

mắt sáng long lanh, trông tội nghiệp giống như một chú cún con bị vứt bỏ.

Lúc chạy ra khỏi rừng liễu, Sở Ngọc nghĩ sẽ không còn gặp A Man ở đây. Đã lâu như vậy, chắc hẳn không chờ được sẽ về nhà, không ngờ vẫn còn ngồi đây.

Có lẽ đây là việc làm ngốc nghếch. Nhưng dù thế nào,

cảm giác có người chờ đợi mình thật là hạnh phúc, giống như làn nước ấm áp lan tỏa khắp lồng ngực.

Lúc Sở Ngọc đến gần, A Man cũng đồng thời nhìn thấy nàng. Hắn đứng bật dậy kêu lên, suýt nữa làm đổ chiếc xe ngựa. Khuôn mặt mừng vui rạng rỡ, vẻ buồn rầu u ám ban nãy hoàn toàn tiêu tan, hắn

bước lại gần: “Ta biết thể nào người cũng tới mà!” Cho nên lúc Quan Thương Hải bảo hấn đi, hấn nhất định không đi.

Nhưng nghĩ đến Vương Ý Chi đã ra đi, khuôn mặt A Man lại ỉu xiu: “Nhưng mà... thuyền đi rồi!” Lúc thuyền hoa dong buồm rời đi, hấn bị Quan Thương Hải ấn vai xuống, không thể nào nhúc

nhích. Cho dù hấn gồng người phản kháng thế nào cũng không mảy may ảnh hưởng gì đến Quan Thương Hải. Lần đầu tiên, hấn mới thấy sức lực vô địch của mình lại trở nên vô dụng như vậy.

Sở Ngọc cười cười trấn an: “Chúng ta không ngồi thuyền nữa, trở về cùng ta đi!” Bây giờ việc đó không

quan trọng, không còn liên quan nữa, nàng đã có quyết định khác.

Giống như lúc tối, A Man đánh xe chạy phía trước, Sở Ngọc đi bộ đằng sau. Lúc đi qua rừng liễu, Sở Ngọc thoáng nhìn chỗ Dung Chi đứng ban nãy. Không còn bóng dáng hắc ở đó, chắc là đã rời đi.

Ở Sở viên, Hoa Thác thấy Sở Ngọc đi rồi còn quay lại, khá là kinh ngạc nhưng không nói gì. Phòng ốc trong Sở viên vẫn duy trì nguyên trạng, giống như sáng nay lúc nàng đi. Bước vào phòng ngủ, Sở Ngọc nằm vật xuống giường.

Trở mình, thả lỏng cơ thể một hồi, ánh mắt Sở Ngọc dần trở nên xa xăm. Đưa

tay lần tìm thắt lưng một lúc, nàng lấy ra một vật trang sức tinh xảo, viên đá quý trắng mịn tinh khiết, không phải là ngọc, hai đầu bọc vàng lá, một sợi dây nhỏ xuyên qua.

Đây là...tín vật của Dung Chi. Lúc trước trong cảnh nguy khốn, hắn đã đưa nó cho nàng, dặn nàng nếu không thấy hắn trở về thì

giao lại cho Quan Thương Hải. Trải qua rất nhiều chuyện, nàng quên mất sự tồn tại của vật này, mà hình như Dung Chỉ cũng quên đòi lại.

Một năm qua, nàng có thể nhờ Quan Thương Hải trả lại chủ nhân hộ mình, nhưng không muốn qua tay người thứ ba, mà muốn tự mình trả.

Hôm nay tuy đã vạch trần thân phận Dung Chi, nhưng nàng bị lửa giận làm mờ tâm trí, lại quên mất việc này.

Bàn tay khẽ nắm lại, cạnh đá cứng ấn vào lòng bàn tay hơi đau. Sở Ngọc cười khổ một tiếng.

Vì sao lại tức giận?

Bởi vì thẹn quá hóa giận.

Dung Chỉ lừa gạt nàng, tất nhiên là chuyện chẳng vui vẻ gì. Nhưng phần nhiều là do chính bản thân nàng.

Trước khi nhận ra Dung Chỉ, dường như nàng có tình cảm mơ hồ với Quan Thương Hải. Người này có những điểm nào đó hấp

dẫn nàng...

Hóa ra nàng tự treo cổ hai lần trên cùng một thân cây!

Cái cây Dung Chỉ đổi tên, cải trang giả bộ một chút, một lần nữa xuất hiện trước mặt nàng. Còn nàng thì bất tri bất giác lại bắt đầu buộc dây lên...

Cái này tính là gì?!

Thăm nghiên rằng nửa buổi, Sở Ngọc mới ngồi dậy bước xuống giường, nắm chặt tín vật xông thẳng sang nhà bên. Tôi tớ bên kia đã quen với sự xuất hiện của nàng, thấy mặt nàng như bị người ta thiếu mấy trăm vạn tiền, tuy ngạc nhiên nhưng cũng không cản đường.

Sở Ngọc không tìm thấy Dung Chỉ, nhưng nhìn thấy Quan Thương Hải ở dưới một tán cây. Nàng cẩn thận quan sát một hồi, đây quả thật là Quan Thương Hải, không có dấu hiệu ngụy tạo.

Quan Thương Hải nghe ra bước chân Sở Ngọc, khe khẽ mỉm cười: “Hôm nay cô

đại giá quang lâm, định làm gì thế?”

Người này thông đồng với Dung Chỉ lừa nàng. Cái gì mà huynh đệ không hợp, đến tám phần là nói dối lừa người. Đôi huynh đệ cùng một loài lang sói, thực là không thể hợp nhau hơn!

Sở Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn hấn, trong lòng

oán thẳm, một lúc sau mới cất tiếng: “Dung Chỉ ở đâu?”

Quan Thương Hải uể oải đáp lời: “Vừa rồi hẵn trở về, thu thập hành trang đi rồi, cô đến chậm một bước!”

Sở Ngọc nheo mắt xem lời nói thật hay giả, nhưng trên vẻ mặt Quan Thương

Hải không có chút manh mối nào. Nàng đành phần nộ buông tha: “Coi như lời huynh nói là thật, vậy hă đi đâu?”

Quan Thương Hải mỉm cười: “Hă đi đâu, quan hệ gì đến ta?” Vẻ mặt hă rõ ràng tuyên bố: ta không nói đó, làm gì được ta, khiến hàm răng Sở Ngọc thấy ngứa ngáy. Cơn tức

giận đối với Dung Chỉ chuyển một phần sang hấn, nhưng tức giận cũng chẳng để làm gì. Sở Ngọc hiểu rõ, nàng chẳng làm gì được Quan Thương Hải, nội lực của hấn không phải tầm thường.

Sở Ngọc thầm nghĩ: đã không tìm thấy Dung Chỉ, thì tạm bỏ qua một bên cũng được. Nếu Dung Chỉ

đã có mưu đồ, thì nhất định sẽ chủ động tới tìm nàng. Đã trì hoãn lâu như vậy, chậm thêm một chút cũng chẳng sao!

***

Kinh đô Bắc Ngụy, Bình Thành.

Bình Thành là kinh đô của Bắc Ngụy, rộng lớn tráng

lệ. So với cảnh sắc ấm áp
dịu dàng của Giang Nam,
thì nơi đây, có lẽ do ở dưới
chân thiên tử, nên mặc dù
đã cuối mùa xuân nhưng
trời vẫn rét thấu xương.

Lại là dưới chân thiên tử,
Hoàn Viễn mỉm cười trào
phúng.

Kiến Khang cũng là dưới
chân thiên tử.

Nhưng thiên tử này khác thiên tử kia. Theo thỉnh cầu của Mặc Hương, Hoàn Viễn đến kinh đô Bắc Ngụy, gặp hoàng đế Bắc Ngụy là Thác Bạt Hoảng. Hấn phát hiện, mặc dù vị hoàng đế này còn nhỏ tuổi hơn Lưu Tử Nghiệp, nhưng lại có uy phong và sự lão luyện khác thường.

Thác Bạt Hoảng năm nay mới khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, tầm tuổi của Lưu Tang. Nhưng không một ai có thể nhìn thấy vẻ ngây thơ trẻ con trên gương mặt vị hoàng đế này. Anh mắt hấn kiên nghị sắc bén, con ngươi đen láy thường lóe lên đầy dã tâm tham vọng.

Sau khi nói chuyện với

Thác Bạc Hoảng, Hoàn
Viễn thăm nghĩ: nếu hắn là
người Bắc Ngụy, có lẽ sẽ
thật lòng tình nguyện làm
thần tử của người này.

Tới kinh đô Bắc Ngụy, hắn
không chỉ gặp Thác Bạt
Hoảng, mà còn gặp lại hai
cố nhân từ Nam triều.

Một người tất nhiên là
Thiên Như Kính, đây là mục

đích lớn nhất của hắn. Nhưng Thiên Như Kính luôn mờ ảo xuất trần. Suốt thời gian qua, Hoàn Viễn cũng không thể điều tra ra hắn định làm gì, nên đành tạm thời lưu lại, tùy cơ ứng biến.

Còn người kia, vốn là thân vương ở Nam triều. Hắn bị Lưu Tử Nghiệp nghi kỵ, nhờ Sở Ngọc giúp đỡ mà

thoát chết chạy tới Bắc Ngụy, chính là Lưu Sưởng. Sau khi hãn đến Bắc Ngụy, được gả công chúa và phong một chức quan lớn, quả thực là cuộc sống rạng rỡ đề huề.

Có lẽ bởi cùng đến từ Nam triều, hai người khá thân cận. Hơn nữa Lưu Sưởng lại hứng thú với thi văn, nên thường xuyên mời

Hoàn Viễn đến phủ. Hôm nay sau khi đàm luận một hồi, lúc sắp chia tay, Lưu Sưởng nhìn Hoàn Viễn muốn nói lại thôi, một lúc sau mới cất tiếng: "Hoàn Viễn, ta có vài lời, không biết có nên nói hay không!"

Hoàn Viễn mỉm cười: "Giữa ta và huynh còn có gì e ngại? Xin cứ nói đi!" Con người Lưu Sưởng mặt nào

cũng được, nhưng có một nhược điểm là vòng vo dài dòng. Ví dụ như lúc này, rõ ràng có lời muốn nói, nhưng lại cần người khác cổ vũ một chút.

Lưu Sưởng do dự một lát rồi mới nói tiếp: “Hoàn Viễn, có người không động tới được đâu, và đừng động vào!”

Hoàn Viễn cảm thấy hiểu kỳ, hỏi Lưu Sưởng cho rõ ràng hơn, nhưng dù nói thế nào hấn cũng chỉ im lặng.

Ra khỏi phủ đệ của Lưu Sưởng, Hoàn Viễn đi bộ về nhà. Hấn ở cách chỗ này không xa, nên không cần đến xe ngựa.

Hấn mặc trường sam (áo dài của đàn ông Trung

Quốc thời xưa) trắng, tay áo dài, gấu tay vạt áo thêu hoa cỏ tinh tế. Tay áo tung bay cực kỳ thanh nhã, mỗi lần đi trên đường hấp dẫn không ít ánh mắt.

Bình Thành là kinh đô của Bắc Ngụy. Ở đây tập trung rất nhiều quý tộc Tiên Bi, trên đường, người mặc trang phục Hồ là chủ yếu. Nhưng từ sau khi Hoàn

Viễn tới đây, có nhiều người hâm mộ phong thái dáng vẻ của hắn, nên cũng bắt chước mặc trang phục Hán.

Điều này tất nhiên khiến Hoàn Viễn bất ngờ.

Hoàn Viễn chậm rãi bước, tâm tư bay đến tận Lạc Dương cách hàng nghìn dặm. Không biết bây giờ Sở

Ngọc ra sao? Có được bình an không? Có lẽ hẳn sẽ phải người bí mật đi thu thập tin tức của nàng, hoặc là viết cho nàng một bức thư.

Nhưng, trong thư nên viết gì?

Đang cân nhắc, chợt Hoàn Viễn nghe thấy, hình như có ai đó gọi tên mình. Lần

đầu tiên không để ý lắm,
nhưng tiếng gọi thứ hai lớn
hơn, mang theo ý cười,
như phá không mà tới:
“Hoàn Viễn!”

Tiếng nói này...

Trong lòng chấn động,
Hoàn Viễn xoay người quay
về phía phát ra âm thanh,
chỉ thấy một thiếu nữ mặc
y phục nam giới, đứng ở

đầu đường vẫn còn hơi lạnh se se, nụ cười tươi tắn như hoa bùng nở.

Xe ngựa xung quanh qua lại như mắc cửi, mà Hoàn Viễn giật mình đứng giữa đường, vạn vật xung quanh phảng phất bao trùm một tầng sương mù, trong mắt chỉ có mỗi hình ảnh nàng là rõ ràng. Lúc nhìn thấy thật sự là nàng, hẳn mới phát

hiện, cái gọi là “cầu được ước thấy”. Sở Ngọc cười vang: “Thế nào? Mới có vài ngày đã không nhận ra ta?”

Người cách xa ngàn dặm bỗng xuất hiện trước mắt.

Là mơ chẳng? Có phải không?

Nào là Hồ Hán phân biệt, nào là tranh đoạt quyền

lực, nào là phía nam
Trường Giang phong lưu,
nào là Nam Tổng Bắc Ngụy,
nào là mối thù cũ của tổ
tiên, nào là đạo đức văn
chương... Trong giờ phút
này, tất cả đều âm âm sụp
đổ, tan thành tro bụi.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 259: Bao giờ lại tương phùng?

Sở Ngọc và Hoàn Viễn gặp lại, từng người lần lượt biết tình hình gần đây của người kia. Nghe Sở Ngọc nói “Quan Thương Hải” qua lại với bọn họ suốt một năm qua lại là Dung Chỉ, Hoàn Viễn rùng mình thầm

nghĩ: hèn gì hần luôn không thích người này. Ngay cả những khi đàm luận văn chương, hần vẫn luôn có cảm giác phòng bị. Vốn tưởng rằng đó là người thân của Dung Chỉ, không ngờ lại chính là hần.

Hần ngủ đông một năm, là vì sao?

Nghĩ đến đây, Hoàn Viễn lo

lẳng quan sát nét mặt Sở Ngọc, nhưng thấy nàng cũng chỉ hơi bực mình, không có vẻ bị tổn thương gì, nên cũng yên lòng.

Sở Ngọc tiếp tục nói lý do nàng đến Bình Thành: “Sau khi biết Quan Thương Hải là Dung Chỉ đóng giả, ta chẳng còn hứng thú gì ở lại Lạc Dương, hơn nữa cũng hơi nhớ người, nên cùng A

Man, Hoa Thác đến Bình Thành!” Sau khi biết rõ thân phận Dung Chỉ, Hoa Thác cũng không hề kích động, thái độ vẫn lạnh lẽo như trước. Nhưng khi nàng nói muốn rời Lạc Dương đến Bình Thành thì hẳn đề nghị cùng đi.

Lúc mới tới Bình Thành, Sở Ngọc không quen biết ai, cũng không biết tìm Hoàn

Viễn ở chỗ nào. Mặc dù có mục tiêu rõ ràng nhưng nàng không thể đến thẳng hoàng cung tìm hãn được.

Ở Bình Thành, tiếng tăm của Hoàn Viễn không lớn, nhưng Sở Ngọc nhanh chóng biết tin về một người khác. Đó là người lúc ở Kiến Khang, trong cơn nguy khốn đã được nàng giúp trốn thoát, chính là Nghĩa

Dương vương Lưu Sưởng.
Hắn sau khi rời khỏi Kiến
Khang liền về thẳng nơi
mình đóng quân, giao đấu
với quan tướng thuộc hạ
của Lưu Tử Nghiệp một
trận, rồi thu thập hành
trang đến Bắc Ngụy lánh
nạn.

Lưu Sưởng tới Bắc Ngụy
được hoàng đế đặc biệt đãi
ngộ. Sở Ngọc nhờ người

gửi danh thiếp xin bài kiến, vốn chỉ định thử cơ may một lần, không ngờ lại được hần giúp đỡ mọi mặt nhiệt tình. Lưu Sưởng không chỉ báo cho nàng biết tình hình của Hoàn Viễn gần đây, mà còn sai người tìm cho nàng một tòa nhà lớn ở Bình Thành.

Suốt ba bốn ngày sau khi tới Bình Thành, Sở Ngọc

phải lo thu xếp mọi việc. Hôm nay mới tạm coi là ổn thỏa, nàng liền đi tìm Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn vẫn chăm chú lắng nghe những chuyện xảy ra sau khi hấn rời Lạc Dương, thỉnh thoảng lại mỉm cười gật đầu. Bình Thành ở phương bắc, cảnh trí mùa xuân không tươi tắn ấm áp bằng Giang

Nam. Nhưng hôm nay, hẳn lại cảm thấy nắng xuân khắp nơi đều tụ hội ở nơi đây.

Sau khi nghe Sở Ngọc kể chuyện, Hoàn Viễn cũng nhắc đến một vài việc không liên quan đến chính sự cho nàng nghe, rằng mình ở đâu, thường hay gặp gỡ những ai, nhưng lại hầu như không đề cập đến

tình hình triều chính.

Hiện nay, tuy hấn đi theo Thác Bạt Hoảng nhưng vẫn chưa được phong quan. Thỉnh thoảng hoàng đế chỉ triệu kiến hấn để hỏi ý kiến một số vấn đề chính sự. Bên cạnh một vài chế định sách lược, thì vấn đề bức thiết nhất của Thác Bạt Hoảng lúc này là làm sao để đoạt được toàn bộ

quyền lực khỏi tay Phùng thái hậu.

Thời gian Phùng thái hậu khống chế triều chính chưa lâu, nhưng nàng ta đã thu nạp được một đám thân tín. Chỉ cần nàng ta muốn, là có thể ảnh hưởng đến thế cục triều đình như trước. Điều này đối với một người dã tâm bừng bừng, luôn muốn độc tài thao

tóm đại quyền như Thác Bạt Hoảng là không thể chấp nhận được.

Hoàng đế là cô gia quả nhân, không cho phép ai đứng cao bằng mình, chia sẻ quyền lực với mình.

Nhưng phía bên kia, Phùng thái hậu cũng không phải là đèn cạn dầu. Nàng ta tinh thông các thủ đoạn

tranh đoạt quyền lực, bên dưới lại có những thủ hạ mưu sĩ đặc lực. Mặc dù hiện nay đang ở thế yếu, nhưng nàng ta chưa hoàn toàn bại trận. Hai bên vẫn đang trong trạng thái giằng co. Mặc dù Thác Bạt Hoảng sốt ruột gấp gáp, nhưng cũng không thể không cẩn thận đề phòng.

Điều khiến Hoàn Viễn kinh

ngạc là, mặc dù bề ngoài Thiên Như Kính đứng về phía hoàng đế Bắc Ngụy, nhưng hấn lại không nỗ lực tiến thêm bước nào. Hấn chỉ như một người ngoài cuộc an tĩnh bàng quan, lặng lẽ chứng kiến đôi mẩu tử trên danh nghĩa kia tàn sát lẫn nhau.

Hoàn Viễn bỗng nhớ đến, lúc ở Nam triều, dường như

Thiên Như Kính cũng có thái độ giống như bây giờ. Ở cạnh Lưu Tử Nghiệp, chứng kiến vị hoàng đế này làm việc bạo ngược, đi theo con đường bại vong nhưng hắn chưa từng xuất thủ can thiệp.

Chẳng lẽ, điều Thiên Như Kính muốn chính là tình trạng này?

Rốt cuộc hẳn đang mưu tính gì?

Dù Hoàn Viễn có thông minh đến đâu cũng không đoán ra được, hành động lần này của Thiên Như Kính chỉ là tạm thời duy trì thế cân bằng, giống như những gì ghi trong sách sử.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cuối cùng cũng

đến chỗ ở của Hoàn Viễn.
Sở Ngọc bảo Hoàn Viễn thu
dọn đồ đạc, đến ở với
nàng. Hoàn Viễn cũng
không phản đối, chưa quá
nửa ngày là dọn nhà xong
xuôi.

Hoàn Viễn sai người
chuyển hành lý và sách vở
vào trong nhà, ngẫu nhiên
ngước mắt lên bỗng nhìn
thấy Sở Ngọc đang mỉm

cười nhìn hấn. Từ nam đến bắc vẫn luôn làm bạn, tuy không phải người thân, nhưng so với người thân còn khó dứt bỏ hơn.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều là cảm giác ấm áp. Sở Ngọc tới Bình Thành, mục đích chủ yếu là để tìm Hoàn Viễn. Thấy hấn cũng cô độc một mình nên nàng bảo hấn ở

cùng. Lưu Sưởng cung cấp nhà cửa cực kỳ thoải mái, bố cục bài trí theo kiểu Nam triều. Trong nhà, người hầu rất cẩn thận chu đáo, nhất là đầu bếp. Hần còn lo nàng mới đến đây phong thổ không hợp, nên cho thêm thuốc bổ điều dưỡng vào món ăn đồ uống.

Nhưng mà...

Quá cẩn thận, quá chu đáo! Tất cả đều phù hợp với sở thích của Sở Ngọc. Kiến trúc bài trí là kiểu mà nàng thích, món ăn đồ uống cũng rất hợp khẩu vị. Tuy Lưu Sưởng nói đầu bếp vốn là một người có tay nghề nổi tiếng của phương nam, nhưng dù giỏi cỡ nào, cũng không thể biết được những món ăn mà nàng ưa

thích chứ?

Chưa được vài ngày thư thái, Sở Ngọc dần dần có cảm giác không thích hợp. Hỏi thăm mấy người, rồi một buổi sớm, nàng trực tiếp đi tìm Lưu Sưởng.

Sở Ngọc đón xe đi tới trước cổng phủ của Lưu Sưởng. Nhờ người vào báo, lát sau có người đi ra, nói là mời

nàng đến một chỗ khác gặp mặt. Xe ngựa chạy theo người dẫn đường một lúc, nàng phát hiện người đó dẫn mình trở về ngay gần ngôi nhà mình đang ở.

Sở Ngọc đang định hỏi chuyện cho rõ ràng, thì người kia dừng lại trước cổng một ngôi nhà.

Là cổng nhà hàng xóm bên

trái nhà nàng.

Sau khi đến nhà mới, Sở Ngọc đã từng sai người đi điều tra lai lịch của những nhà hàng xóm xung quanh. Quanh đó đều là biệt viện của các quý tộc. Trang viện bên trái trên danh nghĩa là thuộc về Lưu Sưởng, nhưng hẳn thường ở trong phủ đệ của mình, nên hầu như không bao giờ đến

đây.

Người dẫn đường không gõ cửa, mà trực tiếp đẩy cửa bước vào. Cánh cổng không khóa, đẩy một cái là mở ra. Người dẫn đường vào trước, Sở Ngọc chần chừ trong khoảnh khắc rồi xuống xe, bước theo sau.

Con đường rải đá dẫn đến một tòa nhà, xung quanh

là rừng trúc xanh um. Giữa màu trúc xanh ngắt, một bóng áo trắng như tuyết trông hết sức nổi bật.

Đã dẫn Sở Ngọc đến nơi, người dẫn đường liền cúi người hành lễ rồi lùi về phía sau rồi đi. Sở Ngọc đứng tại ngưỡng cửa biệt viện, cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là người, người lại muốn làm gì?”

Kiến Khang – Lạc Dương –
Bình Thành.

Đúng là âm hồn không tan!

Phát hiện ra đầu bếp mà
Lưu Sưởng cung cấp lại
hiếu rất rõ thói quen, khẩu
vị ăn uống của mình, Sở
Ngọc liền sinh nghi. Nàng
hỏi những người đến từ
Lạc Dương cùng với mình,

thì bọn họ cho biết, đầu bếp kia chưa từng hỏi bọn họ về nàng, cho thấy hẳn được cung cấp thông tin từ chỗ khác.

Nhớ lại chuyện ở Lạc Dương, Sở Ngọc rất dễ dàng liên hệ việc này với Dung Chỉ. Chỉ có hẳn mới cẩn thận kín đáo như thế, cũng chỉ có hẳn mới hiểu rõ thói quen sở thích của

nàng.

Như vậy không khó để suy luận ra, Lưu Sưởng thông đồng với Dung Chỉ. Nàng muốn hỏi Lưu Sưởng, tìm kẻ chỉ đạo sau màn ở đâu.

Bây giờ ở ngay trước mắt.

QUYỂN 6

Chương 260: Không liên quan gì nữa

Trong lòng Sở Ngọc hiểu rõ, nàng có thể phát hiện ra manh mối sự việc là do Dung Chỉ cố tình để cho nàng biết. Với tâm cơ của hắn, không thể để lộ sơ hở

lớn như thế! Và sẽ không có chuyện Lưu Sưởng không trực tiếp gặp nàng, mà lại sai người đưa nàng đi gặp Dung Chỉ, còn hăn thì đã ngồi đợi sẵn ở đây.

Rốt cuộc hăn muốn làm gì?

Biệt viện này có bố cục tương tự Mộc Tuyết viên trong phủ công chúa ở Kiến Khang. Cũng là rừng trúc

thanh u, một người áo trắng ngồi trên bệ đá dưới những tán trúc xanh rì. Nụ cười trong trẻo như nước, cặp mắt sâu không lường được. Cảnh tuy tương tự, nhưng người không còn giống ngày đó nữa.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Dung Chỉ không hề giải thích hành vi của mình, chỉ khẽ mỉm cười và quay sang nói

với nàng một cách tự nhiên: “Ta có việc này muốn giao dịch với nàng, không biết nàng có đồng ý không?”

Sở Ngọc mỉm cười với vẻ châm chọc: “Chẳng lẽ ta có thể cự tuyệt sao?” Trong khẩu khí, ngoài vẻ đùa cợt còn hơi uể oải.

Hắn âm thầm quăng một

tấm lưới khổng lồ, đợi nàng không hề hay biết mà chui vào. Lúc ở Lạc Dương là như thế, mà bây giờ ở Bình Thành cũng vậy.

Chỗ nàng ở đã sớm nằm trong lòng bàn tay của hắn, mà những người hầu cẩn thận chu đáo trong nhà, e rằng cũng đều là tai mắt tâm phúc của hắn. Trong trạch viện mà nàng đang

trú ngụ, trừ người và ngựa
đưa từ Lạc Dương tới, thì
có lẽ ngay đến một con
muỗi nhỏ cũng mang họ
Dung!

Được lắm! Hãn thân tóm
mọi thứ, còn nàng thì
không thể. Hãn có quyền
cao chức trọng, còn nàng
thì không. Với điều kiện
chênh lệch như vậy, không
hiếu nàng đáng giá gì cho

mưu đồ của hắn?

Tôn Ngộ Không dù có giãy
dụa thế nào cũng không
thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của
Phật Tổ Như Lai.

Từ nam đến bắc, nàng
chưa từng thoát khỏi bàn
tay của hắn.

Hừ, giỏi lắm sao?

Khoảnh khắc nhìn thấy Dung Chi, Sở Ngọc liền quyết định thỏa hiệp. Đối mặt với một người như vậy, chạy không thoát, đấu không lại, mà đối phương còn mỉm cười ung dung vui vẻ, khiến nàng mất hết cả ý chí chiến đấu.

Hiện tại Sở Ngọc nghĩ thông suốt rồi. Đã không chạy thoát thì không chạy

nữa! Nàng nhận thua, nàng chịu khuất phục. Chờ đến khi nàng không còn giá trị lợi dụng nữa, thì Dung Chỉ sẽ chẳng thèm liếc mắt đến nàng đâu!

Xem tình hình suốt một năm qua, cho thấy Dung Chỉ không có ý gây tổn hại gì đến nàng, thậm chí còn giúp đỡ bảo vệ. Vì lý do này, bây giờ nàng hoàn

toàn không sợ hãi.

Khi nói chuyện, Sở Ngọc chú ý đến một việc.

Từ Kiến Khang đến Lạc Dương, Lạc Dương đến Bình Thành, trải qua vài ngàn dặm, thần kinh Sở Ngọc đã được rèn luyện kiên cường. Bây giờ, ngay cả khi Dung Chỉ biến thân như người Xayda thì nàng

cũng sẽ không giết mình.

Nhưng riêng chuyện này vẫn làm Sở Ngọc thoáng lấp bắp kinh hãi. Bởi vì bây giờ nàng mới phát hiện, Dung Chỉ không ở trong rừng trúc một mình, bên cạnh hắn còn có một người. Chỉ là vì người kia rất nhỏ, mà vừa rồi nàng lại tập trung toàn bộ tâm tư vào Dung Chỉ nên không

để ý.

Một em bé nằm cạnh Dung Chi, bị mấy tầng gấm trắng hoa lệ bao bọc thành hình tròn vo. Làn da trắng mịn mềm mại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan đầy đặn xinh xắn, nhất là cái miệng nhỏ đáng yêu. Hai cánh tay mũm mĩm ôm chặt lấy tay Dung Chi, còn hân thỉnh thoảng lại duỗi

ngón trêu chọc đứa nhỏ.

So với đôi mắt sâu không thấy đáy của Dung Chỉ, cặp mắt em bé trong veo. Tuy cả hai đều đen láy, nhưng một đẳng thì sâu thẳm hun hút, một đẳng lại trong suốt hồn nhiên, như mặt gương thoáng phản chiếu hình ảnh rừng trúc xanh biếc.

Sở Ngọc nhìn em bé chăm chăm, cố gắng tìm trên gương mặt xinh xắn kia dấu vết của Dung Chỉ. Em bé rất xinh, nhưng lại không hề giống hần. Tìm tòi một hồi, nàng không tìm nên được sự hiếu kỳ, trực tiếp hỏi: “Con riêng của người à?”

Dung Chỉ cười cười với vẻ thần bí: “Cháu trai của ta!”

Hắn vừa nói mấy chữ, Sở Ngọc liền hiểu ra thân phận của đứa bé. Thái hậu Phùng Đình là mẫu thân trên danh nghĩa của hoàng đế Bắc Ngụy – Thác Bạt Hoảng. Như vậy, Dung Chỉ là ông cậu trên danh nghĩa. Thác Bạt Hoảng trưởng thành sớm, tảo hôn và sớm có con, vì vậy con hắn trở thành cháu trai của Dung

Chỉ.

Đứa trẻ yếu ớt ngây thơ này, rất có khả năng là người thừa kế ngai vàng Bắc Ngụy, hiện tại nằm trong tay Dung Chỉ.

Sở Ngọc nén nhin sự chú ý với đứa trẻ, thu hồi tầm mắt rồi chuyển đề tài: “Trở lại chuyện chính, giao dịch gì vậy?” Dường như nàng

có thể nhìn thấu một góc
dã tâm của Dung Chi. Dù là
em của thái hậu, nhưng
hắn vẫn chưa thỏa mãn với
vị trí đó. Có lẽ, giang sơn
như họa này là ván cờ lớn
nhất của hắn, đứa trẻ cũng
là một quân cờ, để cho hắn
tiến tới cướp lấy... Nhưng,
tất cả không liên quan gì
đến nàng!

Sở Ngọc bình tĩnh nghĩ.

Hắn làm vua cũng được, làm giặc cũng không sao, đều không quan hệ gì với nàng. Nàng chấp nhận tạm thời làm một con cò, đợi đến lúc có cơ hội rời khỏi đây, thì sẽ hoàn toàn thoát khỏi hắn.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: "Giao dịch này có liên quan đến Thiên Như Kính.

Bây giờ hấn ở bên cạnh Thác Bạt Hoảng, mà ta không tiện ra mặt đối địch. Ta đoán rằng, hình như nàng biết về chiếc vòng đó hơn ta rất nhiều. Hãy nói cho ta những gì nàng biết, đợi đến khi ta đoạt được quyền lực ở Bắc Ngụy, thì giao dịch kết thúc!”

Nghe hấn nói ra yêu cầu, Sở Ngọc vừa giật mình một

chút liền cảm thấy thoải mái. Đây có lẽ là thứ duy nhất mà Dung Chỉ có thể âm mưu thu lượm từ nàng. Chỉ có điều, nàng vẫn hơi ngạc nhiên, thứ hắc muốn không phải là chuyện khó, vì sao lúc còn ở Lạc Dương không chịu nói thẳng? Thậm chí trước đó, lúc hắc đóng giả Quan Thương Hải, nàng hầu như không phòng bị, hắc hoàn toàn có thể

gợi ý để nàng trực tiếp nói ra. Vì sao hắn cũng không làm?

Không rõ vì sao, Sở Ngọc cảm giác không nên hỏi sâu hơn về chuyện này, vì vậy gặng áp chế nghi ngờ, trực tiếp nói đến điều kiện: “Tốt lắm! Vậy nếu ta nói cho người biết, thì người có thể cho ta cái gì?”

Dung Chỉ mỉm cười. Trong cặp mắt tối đen phản chiếu bóng hình Sở Ngọc, sâu thẳm, ngưng đọng, chuyên chú: “Nàng muốn điều gì?”

Sở Ngọc nhanh chóng thầm tính toán một lát, rồi ngược lên nhìn Dung Chỉ, mở miệng thăm dò: “Ta cũng không muốn quá nhiều! Thứ nhất là, quyền tự do cư trú ở Bắc Ngụy, điều

này không quá phận chứ?”

“Không quá phận!”

“Thứ hai, sau khi chuyện thành công, ta hi vọng người không xuất hiện trước mặt ta nữa, cũng đừng phái người đến quấy rầy ta!” Điều kiện này, Sở Ngọc vì chính mình mà nói ra. Nếu cứ tiếp tục đối mặt với Dung Chỉ, nàng rất khó

có thể tự chủ bản thân. Ngay như lúc này, chỉ là ở cùng hân một chỗ, mà trong lòng cứ lan tràn cảm giác khó tả.

Cảm giác này tuy vẫn trong khả năng khống chế, nhưng Sở Ngọc rất không cam tâm. Chỉ khi hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với hân, thì nàng mới có thể cắt đứt mọi vắn vương.

Thấy Dung Chỉ trầm mặc không đáp, Sở Ngọc bình tĩnh tiếp tục nói: “Yêu cầu này của ta không quá đáng chứ? Vốn người cũng chỉ muốn thăm dò Thiên Như Kính, chờ sau khi việc thành công, thì không cần đến ta nữa. Xem như ân oán đều xong, sau này không còn liên quan gì nữa. Như vậy chẳng lẽ

không tốt sao?"

Không phải nàng đang giận
dỗi, mà là xem xét thời thế,
như vậy là tốt nhất.

"...Rất tốt!" Dung Chi khe
khẽ mỉm cười, chậm rãi cất
tiếng.

Hay cho câu "không còn
liên quan gì nữa"!

Hóa ra, có thể lạnh lòng
đến mức này ư?

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc,
thấy trong mắt nàng đầy
vẻ kiên quyết, lần đầu tiên
cảm thấy lạnh cả người.
Mùa hè sắp đến rồi, tiết
trời ấm áp, vậy mà cảm
giác lạnh buốt từ sâu trong
linh hồn cứ thể phát tán
bao trùm, thâm lạnh, mơ
hồ, nhưng đâu đâu cũng

có.

Hắn xưa nay bản tính kiên nhẫn vô cùng, không thể dao động. Chỉ cần là mục tiêu có lợi, thì cho dù bị bẻ gãy xương cốt, sinh mệnh hấp hối, hắn vẫn thấy ngọt ngào như mật chứ không hề đau đớn thống khổ. Nhờ lực khổng chế vững vàng, mà hắn luôn thờ ơ với hết thảy.

Trước giờ hăn không nghĩ, thế nhưng lại có một ngày.

Người động tâm trước, rõ ràng là nàng, người ban đầu vô tình, rõ ràng là hăn. Vậy mà tại sao bây giờ, nàng bảo toàn nguyên vẹn rút lui, còn hăn thì không biết phải làm sao?

Hăn nhần tâm đối với cơ

thể mình, còn nàng lại
nhấn tâm với tình cảm của
mình.

Nếu người vô tình, thì ta từ
bỏ.

Dù đã từng thích thể nào
thì cũng buông tay, không
quan tâm, một đao chém
xuống.

Cũng không quay đầu.

QUYỀN 6

Chương 261: Cắn mỗi người một miếng

Khuôn mặt đối diện Sở Ngọc lâm vào trầm tư. Lòng dạ hăn thâm sâu, dù gặp sóng to gió lớn thế nào, nhưng chỉ cần hăn muốn là có thể tự khống chế, không

để người khác phát hiện ra. Ngược lại, vẻ mặt thái độ càng ung dung cao nhã.

Cảnh tượng đó rơi vào đáy mắt Sở Ngọc, thì nàng lại cho rằng hắn đang âm mưu đen tối điều gì.

Sở Ngọc chờ đợi khá lâu, mới lại nghe thấy Dung Chỉ cất tiếng: “Còn gì nữa không?” Còn điều kiện nào

nữa?

Tinh thần Sở Ngọc rung lên, lập tức tiếp tục những lời đã chuẩn bị sẵn: “Còn nữa, người muốn làm gì ta cũng không quan tâm, nhưng hi vọng người đừng động đến những người bên cạnh ta!”

Dung Chỉ hơi hơi nhướn mày: “Ví dụ như?”

Sở Ngọc nhìn thẳng hăn, ánh mắt kiên định: “Ví dụ như Hoàn Viễn, ví dụ như Lưu Tang. Việc của Hoàn Viễn có lẽ không liên quan đến ngươi, Lưu Tang đi cùng tỷ tỷ cũng là điều mà ta mong muốn. Nhưng, ta hi vọng những sự việc như thế không xảy ra lần thứ hai. Yêu cầu này, cũng không tính là quá phận

chứ?" Trên thực tế, trừ Hoàn Viễn, hiện nay bên cạnh nàng không còn người nào có giá trị lợi dụng nữa. Nàng đưa ra yêu cầu này chẳng qua là để phòng mọi khả năng mà thôi.

Dung Chi tất nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Sở Ngọc. Hắn mỉm cười gật đầu: "Điều này có thể cho phép!" Hắn

ngồi trên bệ đá, ngôn ngữ
thái độ nhẹ nhàng, nhưng
lại khiến Sở Ngọc sinh ra ảo
giác: nàng như cá trong
lưới, chim trong lồng, mọi
quyền sinh quyền sát đều
nằm trong tay hắn.

Cảm giác này không thoải
mái chút nào.

Sở Ngọc hơi nhú mào với
vẻ không vui, trong lòng

cân nhắc cẩn thận lại một lần nữa. Thật ra với thủ đoạn tâm cơ, địa vị quyền thế của Dung Chỉ, hắn muốn ép hỏi nàng toàn bộ thông tin về chiếc vòng của Thiên Như Kính ngay tại đây là việc chẳng hề khó khăn. Nhưng hắn lại lựa chọn cách thức giao dịch tương đối ôn hòa, xét ở góc độ này, hắn cũng không tệ!

Nhớ lại ngày trước, Dung Chỉ bị trói buộc ở phủ công chúa, có lẽ tình cảnh còn khó chịu hơn nàng bây giờ nhiều. Hiện tại, chẳng qua là đổi vị trí sang nàng mà thôi!

Tình hình trước mắt không thể gọi là hoàn toàn hài lòng, nhưng chỉ cần cố chịu đựng qua giai đoạn này, rồi tất cả sẽ ổn thỏa!

Nghĩ như vậy, tâm tình Sở Ngọc dễ chịu hơn nhiều. Trên gương mặt nàng, nụ cười trở nên ngời sáng trong trẻo. Nàng cười tí mắt quay sang Dung Chi: "Một yêu cầu nhỏ cuối cùng. Người đừng ngại nhiều, yêu cầu này cũng chỉ tiện thể cùng lúc với các yêu cầu trước mà thôi. Đó là, lúc người đánh bại

được Thiên Như Kính, hãy giúp Hoàn Viễn thoát thân ra, không phải làm phụ tá cho Thác Bạt Hoảng, Thác Bạt Hiếc gì đó nữa!”

Dung Chỉ chăm chú nhìn nàng, rất thông thả chớp mắt, mỉm cười: “Được, tất cả các yêu cầu của nàng không khó khăn gì, ta đều chấp nhận. Nhưng yêu cầu cuối cùng thì chưa đến thời

điểm thích hợp để thực hiện!”

Sở Ngọc vốn dự định sẽ cò kè mặc cả, không ngờ Dung Chỉ lại đồng ý tất cả một cách hào phóng như vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Nàng nhẹ nhàng bước tới hai bước, giơ tay ra, lòng bàn tay hướng ra ngoài: “Giao ước!”

Dung Chi cũng đưa tay ấn nhẹ lên tay nàng, cười cười: "Chi nói miệng, không sợ ta đổi ý sao?" Vỗ tay thề nguyện là kiểu giao ước khó tin cậy nhất!

Sở Ngọc cười với vẻ chế nhạo: "Nếu người đã muốn đổi ý, thì viết ra giấy trắng mực đen cũng chẳng ngăn cản được người. Chi bằng dùng cách đơn giản hơn

đi!” Không biết có phải cảm giác nhầm lẫn hay không, nhưng vừa rồi lúc nàng chạm tay Dung Chỉ, không thấy giống vỗ tay vào nhau, mà như đang vuốt ve, mơn trớn...

Ảo giác! Hoàn toàn là nhầm lẫn!

Hai người xem như “một lời đã định”, Dung Chỉ cười

cười, quay lại đùa nghịch
với người thừa kế tương lai
của ngai vàng Bắc Ngụy.
Hắn cực kỳ dịu dàng, trên
vàng trán, giữa hai chân
mày lưu chuyển ánh sáng
rạng rỡ, xóa dần vẻ lạnh
lùng cao ngạo như núi
tuyết không thể chạm tới.
Sở Ngọc không khỏi ngẩn
ngơ, sau khi lấy lại tinh
thần, nàng liền cảm thấy
bây giờ không biết nên

theo ai, nên làm gì.

Như giao ước giữa nàng và Dung Chỉ, bây giờ nàng cần nói cho hẳn toàn bộ hiểu biết của mình về chiếc vòng. Nhưng xem thái độ lúc này, dường như hẳn không hề gấp gáp chuyện đó, thậm chí còn bỏ qua mà chơi đùa với trẻ con... Rốt cuộc hẳn nghĩ gì vậy?

Ngón tay Dung Chỉ trắng
nõn thon dài khẽ chạm lên
cái miệng nhỏ xinh xắn của
em bé. Bàn tay đưa trẻ
mồm mĩm lập tức nắm lấy
ngón trỏ kia ấn vào miệng.
Mấy chiếc răng sữa bé xiu
ra sức cắn, như là muốn
cắn đứt tay người ta.

Sở Ngọc sợ ngây người,
thầm toát mồ hôi thay cho
người thừa kế của hoàng

gia Bắc Ngụy. Chắc là đang mọc răng, ngứa răng muốn cắn, nhưng mà cũng phải chọn đối tượng chứ! Trẻ con là thế, rất thích cắn. Nhưng đó là Dung Chỉ, đến nàng còn không dám cắn... A, không đúng! Nàng đã từng cắn, nhưng cắn không trúng...

Nghĩ tới chuyện “cắn người”, gương mặt Sở Ngọc

lại nóng lên.

Dung Chỉ trầm tĩnh mỉm cười, những ngón tay còn lại cù nhẹ lên má đứa trẻ khiến nó cười khanh khách. Nhân cơ hội này, hắn rút ngón tay ra. Trên đốt giữa ngón trỏ, có một vòng tròn ướm át in rõ những dấu răng nhỏ xíu, nhìn qua trông giống như đeo nhẫn. Dung Chỉ ngắm nghía

“chiếc nhẫn” một hồi, rồi quay sang Sở Ngọc mỉm cười: “Đế nàng chê cười rồi!”

Sở Ngọc nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nhúc nhắc chân bước qua, ghé xuống bên cạnh đứa bé. Dung Chỉ bên trái, còn nàng ở bên phải.

Nàng lúng túng không biết nên đối diện với Dung Chỉ

thế nào, vì vậy đành phải giả vờ chuyên chú ngắm đứa bé con. Ban đầu là giả vờ, nhưng càng nhìn kỹ lại càng thích. Đứa bé này dễ thương quá!

Vừa ngắm nhìn, Sở Ngọc vừa nghĩ đến một chuyện: “Đứa bé này trông không giống người Hồ!” Không phải hoàng đế Bắc Ngụy vốn thuộc dòng dõi Thác

Bạt thị - có nguồn gốc từ tộc người Tiên Bi du mục sao?

Sở Ngọc từng nghe Hoàn Viễn nói, ở Bình Thành có rất nhiều người Hồ. Nhưng mấy ngày qua, nàng dạo chơi ngắm cảnh phố phường, nhìn trên đường không phân biệt được đâu là người Hán, đâu là người Hồ. Ngoại trừ cách ăn mặc,

nàng thấy họ chẳng khác người Nam triều là bao.

Đương nhiên, Sở Ngọc cũng không có khái niệm về hình dáng cụ thể của người Tiên Bi là thế nào. Nàng chỉ mơ hồ đoán, chắc là họ mũi cao mắt sâu, tuy không giống người ngoại quốc mắt xanh tóc vàng, nhưng nhìn chung là khác hẳn người Hán.

Cảnh tượng nhìn thấy trên đường có thể lý giải được. Sau khi tiến vào Trung Nguyên, người Tiên Bi sống cùng, kết hôn, sinh con với người Hán. Bởi vì số lượng người Hán quá lớn nên người Tiên Bi ngày càng bị Hán hóa nhiều hơn. Ngay cả cái gọi là huyết thống hoàng tộc của bọn họ cũng bị Hán hóa mạnh mẽ.

Ngắm em bé một hồi, Sở Ngọc không nhìn được, cũng bắt chước Dung Chi đưa tay ra đùa nghịch. Một giây sau, ngón trỏ nàng cũng theo vết xe đổ của Dung Chi, bị bàn tay mũm mĩm non tơ của cu cậu chộp được, thông thạo nhét vào miệng cắn. Xem ra bé con thực hiện việc này không phải là một hai

lần đầu.

Sở Ngọc hít một ngụm khí, ngón tay bị đau muốn rút ra, nhưng lại sợ vô ý làm đau đứa trẻ. Đứa trẻ nhỏ bé non nớt thế này, khiến người ta cảm thấy, chỉ cần hơi dùng lực cũng có thể làm bé bị đau.

Dung Chỉ im lặng, khóe mắt hơi cong cong, thưởng

thức điệu bộ nhú mày của nàng một lúc, rồi mới đưa tay tương trợ, đùa nghịch đưa trẻ khiến nó chủ động há miệng, giải phóng ngón tay nàng. Sở Ngọc rút ngón tay ra, liền nhìn thấy trên đó cũng có một vòng tròn dấu răng, lại ở đúng chỗ giống ngón tay Dung Chi vừa rồi.

Mỗi người một dấu răng, vị

trí giống nhau như đúc. Rồi
ràng hai người không hề
tiếp xúc chút nào mà lại
như có sợi tơ vô hình kết
nối hai đầu.

Sở Ngọc cảm thấy không
thoải mái lắm, bỗng bên tai
truyền đến tiếng hỏi han:
“Nàng thích trẻ con sao?”

Sở Ngọc ngẩn người, một
lúc sau mới phản ứng kịp,

nhận ra Dung Chỉ đang nói chuyện với mình. Do dự một lát, nàng gật đầu: “Rất thích, nhưng chỉ những lúc chúng không gây náo loạn ồn ào!” Giống như lúc này vậy, nếu mà cu con kia khóc ầm lên, là nàng sẽ bỏ chạy.

Dung Chỉ nghiêm túc gật đầu: “Ta sẽ nhớ kỹ!”

Sở Ngọc hơi ngạc nhiên
khó hiểu: hăn nhớ kỹ cái
đó làm gì?

QUYỂN 6

Chương 262: Gân mặt mà cách lòng

Đùa nghịch với đứa trẻ một lúc, Sở Ngọc liền sắp xếp lại các thông tin trong đầu một lượt, rồi nói toàn bộ những hiểu biết của mình về chiếc vòng cho Dung Chỉ nghe.

Nàng nói nhẹ nhàng chậm rãi, giọng trong trẻo uyển chuyển vang giữa rừng trúc thanh u. Nàng kể lại tất cả từ đầu, những quan sát, phán đoán cho đến giao dịch với Thiên Như Kính.

Dù sao tất cả những chuyện này, lúc hắc giả bộ bất tỉnh đã nghe thấy gần hết, bây giờ nói thêm một

chút cũng chẳng sao.

Sở Ngọc nói rất từ tốn. Chỗ nào Dung Chỉ không nghe rõ liền ngắt lời, hỏi lại, nàng giải thích tỉ mỉ rõ ràng cho hẳn mới tiếp tục nói.

Sở Ngọc nhìn đứa trẻ, Dung Chỉ cũng nhìn đứa trẻ, vừa nhìn vừa nói chuyện. Cùng trò chuyện mà lại không hề chạm mắt,

dường như giữa hai người có sự ăn ý đặc biệt.

Khi Sở Ngọc đề cập đến việc mình phát hiện ra công dụng xuyên không của chiếc vòng, ngón tay Dung Chỉ khẽ run lên. Hắn quay lại, chăm chú nhìn nàng rồi cất tiếng: “Nàng nói là, chiếc vòng đó, có thể đưa nàng quay lại hơn một ngàn năm sau, tới nơi mà

nàng vốn thuộc về?"

Nghĩ đến chuyện không thể về nhà, Sở Ngọc nhất thời tâm phiền ý loạn. Nàng gật đầu qua loa: "Có lẽ thế! Ta chưa thử qua, nhưng về lý thuyết mà nói là có thể!"

Chỉ cần nàng có thể điều khiển được chiếc vòng...

Chỉ cần...

Không thể có nhiều “chỉ cần” như vậy! Lần trước nàng chủ động từ bỏ cơ hội trở về, Thiên Như Kính đã có phòng bị. Bây giờ muốn tiếp cận hẳn lần nữa, không phải chuyện dễ dàng.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc thật sâu, rồi tiếp lời: “Nói cách khác, chiếc vòng đó có thể

đưa người ta đi tới cả ngàn năm sau? Thật không?”

Sở Ngọc đang định thuận miệng đáp “phải”, bỗng trong lòng động dậy. Nàng quay lại nhìn Dung Chỉ: “Người có thể làm ra chiếc vòng như thế?” Dù hiện tại hai người không hợp nhau, nhưng Sở Ngọc vẫn hoàn toàn tin tưởng vào tâm cơ thủ đoạn của hắn. Nếu hắn

quyết tâm làm, nói không
chừng có thể đạt được bất
kỳ điều gì.

Dung Chỉ chớp chớp mắt,
nói lảng một cách diêm
nhiên: "Đến lúc đó nói sau,
ta sẽ lượng sức rồi quyết
định!"

Không đồng ý, cũng không
cự tuyệt.

Vấn đề này thuộc phạm trù
mơ hồ quá!

Bởi vì nghĩ đến chuyện cũ,
tâm tình Sở Ngọc buông
lỏng đi nhiều. Tiếp theo
không còn tin tức nào quan
trọng, nàng tóm lược ngắn
gọn rồi chuẩn bị cáo từ rời
đi. Trước khi đi, Sở Ngọc
không nhìn được ngược
nhìn Dung Chỉ, do dự một
hồi mới ngập ngừng hỏi

hắn vẫn đề vẫn canh cánh
bấy lâu: “Dung Chỉ, người...
muốn làm hoàng đế sao?”

Người này tuyệt đối không
chịu đứng dưới bất kỳ ai.
Tâm cơ hắn thâm trầm,
bản lĩnh vững vàng sắt đá.
Lúc ở Nam triều, một tay
hắn làm mưa làm gió. Dù
cuối cùng không thành
công như ý muốn, nhưng
để gây dựng lại cũng không

phải là việc quá khó khăn. Một nửa triều chính Bắc Ngụy do tỷ tỷ sinh đôi với hãn thao túng, coi như nắm trong tay hãn. Thái tử Bắc Ngụy cũng được giao cho hãn nuôi. Hãn còn trẻ tuổi như thế, chắc chắn sẽ không chịu dừng lại ở đây. Bước tiếp theo trong tương lai, sẽ là gì?

Tiến thêm một bước, là

quyền lực tối thượng, là đế vương.

Cực đoan hơn nữa, là làm đế vương duy nhất.

Dung Chi khe khẽ mỉm cười: "Nàng nghĩ sao?" Hắc không trả lời, mà ném lại vấn đề cho nàng.

Sở Ngọc khẽ thở dài, luẩn quẩn một hồi mới nói tiếp:

“Người biết rõ ta đến từ tương lai!”

“Ừ!” Hắc biết rõ.

“Ta không nói dối!”

“Ừ!” Hắc tin tưởng.

“Dung Chỉ!” Nàng nhìn hắc, ánh mắt có chút bi ai. Nỗi bi ai không tên, không phải vì nàng, không phải là

nàng. “Dung Chi, lịch sử theo như ta biết, trước giờ không có hoàng đế nào họ Dung!”

Tuy kiến thức lịch sử của nàng không tốt lắm, nhưng dòng họ của từng hoàng đế thì vẫn có thể đại khái nhớ được. Từ giai đoạn này trở đi, tình hình giằng co giữa hai miền nam bắc vẫn còn kéo dài hơn một trăm năm

nữa, cho đến khi nhà Tùy thống nhất thiên hạ.

Lịch sử giống như một con sông dài cuộn cuộn, tung lên vô vàn bọt sóng. Nhưng trong đó không hề có một đóa bọt sóng nào có tên Dung Chỉ.

Dung Chỉ là người mà, dù ở chỗ nào, trong tình trạng nào, cũng không bao giờ bị

vùi lấp trong sự tầm thường và bình thường. Chỉ cần hấn phát huy năng lực của bản thân, thì thế giới này sẽ vĩnh viễn lưu lại dấu tích của hấn, trừ phi hấn chết.

Trừ phi hấn qua đời trước thời điểm tỏa sáng.

Mà sau khi hấn chết, mọi vết tích sẽ bị vùi lấp, thân

thể sự nghiệp của hắn sẽ hoàn toàn bị xóa nhòa.

Đó là lịch sử, không thể chống lại. Nàng đã từng muốn thoát khỏi số phận, nhưng cuối cùng vẫn phải đi theo bánh xe định mệnh vô hình. Sau khi đến Lạc Dương, nàng nhờ Hoàn Viễn đi nghe ngóng tin tức Nam triều, được biết là “mình” đã chết. Sơn Âm

công chúa chết đi, còn Sở Ngọc thầm lặng sống sót.

Dù là theo yêu cầu của kẻ thống trị đương thời hay vì lý do nào khác, thì Sơn Âm công chúa vẫn phải chết giống như trong lịch sử. Trừ tiếng xấu bao nuôi nam sủng, thì dung mạo xinh đẹp thanh tao của nàng, tài hoa thông thạo âm luật của nàng, tất cả đều bị

chôn vùi không còn vết tích.

Chính Sở Ngọc năm đó đã nói, có một dòng nước nhỏ muốn chảy ngược hướng con sông. Nhưng sức lực một mình nàng quá bé nhỏ, vẫn bị dòng sông chảy xiết cuốn phăng, không thể kháng cự lại bánh xe định mệnh.

Nàng là như vậy.

Lưu Tử Nghiệp cũng vậy.

Người đã chết, hay người may mắn sống sót đều như vậy.

Cái gọi là vận mệnh, không ai có thể thoát khỏi.

Từ lúc hi vọng tràn trề, cho đến bây giờ bi quan sống

trôi nổi dập dềnh, những
biến cố đó không chỉ thay
đổi thân phận hoàn cảnh,
mà còn làm biến đổi suy
nghĩ của Sở Ngọc. Hiện tại,
nàng chỉ cần sống đơn giản
bình yên đến hết đời là đã
hài lòng lắm rồi.

Điều vừa rồi, nàng vốn
không cần nói ra, cứ giữ
trong lòng, dù sao cũng
chẳng liên quan gì đến

nàng. Nhưng do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm, không nhẫn tâm trơ mắt nhìn Dung Chỉ đi vào con đường bại vong thâm thẳm.

Sở Ngọc vừa dứt lời, cả rừng trúc bỗng rơi vào yên lặng đáng sợ. Thỉnh thoảng chỉ có tiếng trẻ con “y y a a”, lại càng làm nổi bật sự tĩnh lặng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Dung Chỉ mới chậm rãi cất tiếng: “Cái nàng gọi là lịch sử, cũng là do con người tạo ra, không phải là không thể thay đổi!” Hắn tỏ ra không hề dao động, dường như những lời Sở Ngọc nói không ảnh hưởng chút nào.

Sở Ngọc chậm rãi lắc đầu:

“Nhưng người cũng biết rõ, lịch sử không phải do một người có thể tạo ra!” Hàng ngàn hàng vạn nhân tố kết hợp tạo thành, không ai biết được lúc nào, do ai, do cái gì mà mọi chuyện lại chuyển hướng xấu.

Dung Chỉ trầm mặc rất lâu. Hắn suy nghĩ sâu xa, cuối cùng mới mỉm cười, dịu dàng nói: “Ý tốt của nàng,

ta sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Ghi nhớ trong lòng, nhưng
chỉ ghi nhớ trong lòng thôi!

Sở Ngọc hơi thất vọng,
nhưng cũng biết đây là kết
quả tất yếu. Nàng không
thể lay chuyển Dung Chỉ. Ý
chí hắc kiên định như sắt
đá, không thể chỉ vì vài câu
nói mà dao động. Cho dù
biết rõ phía trước là con

đường chông gai, rừng
gươm biển lửa, thậm chí
địa ngục, thì hắn cũng sẽ
ung dung bình tĩnh bước
qua.

Dù biết mình không thể
thay đổi, nhưng Sở Ngọc
vẫn hơi ảm đạm. Đúng lúc
này, có người bước vào, là
một thị nữ và một người
hầu. Trước hết bọn họ
hành lễ với Dung Chỉ, rồi

người hầu cất tiếng: “Bẩm công tử, đã chuẩn bị xong xuôi!”

Dung Chi khẽ gật đầu, cô thị nữ liền bước tới bế đứa bé con. Dung Chi đứng dậy, khẽ cười với Sở Ngọc: “Ta đi cùng nàng!”

Sở Ngọc chần chừ trong khoảnh khắc, rồi gật đầu. Hai người sóng vai bước ra

ngoài. Phía sau, thị nữ bế em bé, cẩn thận dè dặt bước theo.

Ra khỏi phủ đệ của Lưu Sưởng, đi một đoạn ngắn là đến trước nhà Sở Ngọc.

Tâm tình Sở Ngọc hơi thấp thỏm. Vừa nãy, lúc đến cửa, nàng định bảo Dung Chỉ không cần tiễn nữa, nhưng vừa quay lại bỗng

thấy phía sau hẳn là một hàng người dài. Người nào cũng bê, khiêng hoặc khuân vác vật dụng gì đó, quả thực giống như là... đang chuyển nhà?

Trong đó, gần nhất là người hầu và thị nữ vừa này.

Sở Ngọc trợn mắt há mồm, không nhìn được cất tiếng

hỏi Dung Chỉ: “Người đang làm gì vậy?”

Dung Chỉ chớp chớp mắt, con người đen láy ánh lên vẻ giảo hoạt không dễ phát hiện: “Tất nhiên là chuyển đến nhà nà~ng! Ở Bình Thành, ta chẳng có bất động sản nào khác, có mỗi một tòa nhà thì nhường cho nà~ng trú ngụ rồi! Cũng không thể ở Lưu phủ mãi

được...Nàng không nhẫn
tâm nhìn ta bơ vơ đầu
đường xó chợ chứ?"

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 263: Ở trong tay ai

Hoang đường!

Lừa đảo!

Bị đặt trắng trợn mà không đỏ mặt?

Cái gì mà không có sản nghiệp ở Bình Thành? Với khả năng của hấn, chỉ cần muốn là có thể tùy ý lấy vài tòa nhà dễ như trở bàn tay, không phải sao?

Sở Ngọc ngậy người hồi lâu mới tìm lại được năng lực nói chuyện. Nghĩ đến lời Dung Chỉ vừa nói: tòa nhà này là của hấn, nàng lập

tức nhớ ra. Trong khu nhà có một biệt viện, xung quanh trồng rất nhiều trúc, bố cục tương tự với chỗ ở của Dung Chỉ tại phủ công chúa. Nàng cứ tưởng chỉ là trùng hợp, nơi đây hẻo lánh quá nên không có người ở, lại không ngờ đó là một cái bẫy.

Trùng mắt nhìn Dung Chỉ đang mỉm cười với vẻ vô

tội, Sở Ngọc cảm thấy hàm
răng ngứa ngáy, chỉ muốn
cắn cho hằn một phát.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ,
dù không muốn cũng
chẳng thay đổi được gì.
Dung Chi chắc chắn đã sắp
xếp mọi việc rồi mới lộ diện
gặp nàng. Bây giờ nàng
không chịu cũng phải chịu,
nếu không cho hằn vào,
nhất định hằn sẽ có biện

pháp khác.

Tất nhiên, nàng có thể bỏ đi, nhưng muốn tìm nhà cửa ở Bình Thành không phải là việc dễ dàng. Hơn nữa, dù có tìm được, cũng khó tránh khỏi bị Dung Chỉ tính kế lần thứ hai, chỉ bằng cứ đáp ứng yêu cầu của hắn luôn cho xong.

Áp chế tâm tình, Sở Ngọc

cười lạnh một tiếng, đứng tránh sang một bên: “Muốn ở cạnh ta để giám sát sao? Xin mời cứ vào!” Nghĩ đi nghĩ lại, nàng chỉ có thể tìm được lý do này để giải thích hành động của Dung Chi.

Bởi vì nguyên nhân thật sự, lại ở phía ít khả năng nhất. Phía đó, Sở Ngọc tuyệt đối không thể nghĩ đến.

Ngay cả trong mơ, cũng không thể ảo tưởng như vậy!

Vì thế, mọi sự khác thường của Dung Chi, thậm chí cả màn hôn nóng bỏng ở ngoại thành Lạc Dương cũng đều bị xem nhẹ bỏ qua.

Một khi đã cố tình tránh

né, thì dù nhìn thấy gì, nghe thấy gì cũng hiểu lầm theo một góc độ khác. Đây mới chỉ là bắt đầu.

Dung Chỉ qua cửa thuận lợi. Phía sau, người hầu bê vật dụng cũng nối đuôi nhau tiến vào. Hấn đã sớm thông thuộc đường đi lối lại trong nhà, không cần ai chỉ dẫn, cứ chậm rãi bước. Đằng sau, người hầu xếp

trật tự thành một hàng uốn lượn dài đến hai, ba mươi thước.

Sở Ngọc bước sóng vai cùng Dung Chỉ. Ngoái đầu nhìn lại, nàng thấy có người bê sách vở, người khiêng rương hòm, có người còn bê cả đồ nội thất trang trí, đầy đủ mọi thứ. Xem ra Dung Chỉ có ý định cư lâu dài ở nhà nàng.

Ấu Lam từ đằng kia bước tới, nhìn hàng người phía xa xa cảm thấy hơi ngạc nhiên. Đến gần, nàng ta nhìn thấy Sở Ngọc đang sóng bước cùng một người trẻ tuổi y phục trắng. Ấu Lam giật mình buông tay, chiếc khay trên tay rơi xuống, chiếc bát sứ trắng vỡ thành mấy mảnh, cháo cá đổ tung tóe trên nền

đất.

“Dung... Dung... công tử...”
Sắc mặt trắng xanh, giọng nói Ấu Lam mỏng manh run rẩy như lá rụng trước gió thu.

Tính ra thì, từ Kiến Khang đến Lạc Dương, rồi đến Bình Thành, Ấu Lam là thị nữ duy nhất còn lại bên cạnh Sở Ngọc. Tại phủ

công chúa ở Kiến Khang, nàng ấy là thị nữ của Sở Ngọc, tại Sở viên ở Lạc Dương, vẫn là thị nữ, mà đi tới Bình Thành, nàng ấy vẫn làm đúng bốn phận chức trách đó.

Sở Ngọc mang Ấu Lam rời khỏi Kiến Khang, bởi vì thân là thị nữ tâm phúc, mọi chuyện Sở Ngọc làm không thể qua mắt nàng

ta. Hơn nữa, nàng ấy không còn người thân, rời khỏi phủ công chúa cũng không có chỗ nào để đi, vì vậy mới theo mọi người suốt một chặng đường dài như thế.

Dung Chi đưa mắt quét qua Âu Lam, rồi quay sang Sở Ngọc mỉm cười: “Nàng vẫn niệm tình cũ như thế!”

Khuôn mặt Sở Ngọc dừng
dừng, nàng quay sang Ấu
Lam: “Ấu Lam, người lui
xuống trước đi! Sau này
hắn sẽ ở đây cùng chúng
ta, nhưng người không cần
để ý! Người của hắn sẽ tự
lo!”

Ấu Lam cúi đầu, khiếp đảm
dạ một tiếng. Nàng ta còn
chưa lui ra, thì một bóng áo
đỏ xuất hiện ở ngưỡng

cửa: “Có chuyện gì vậy?”
Hoa Thác đang ở ngay gần đây, tiếng rơi vỡ vừa rồi khiến hấn chú ý.

Trên tay Hoa Thác là trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ, gương mặt lăm lăm mồ hôi, chắc là đang luyện kiếm. Cũng giống Âu Lam, vừa liếc nhìn thấy Dung Chi, khuôn mặt lạnh lùng của hấn phút chốc trở nên

xanh mét.

Sở Ngọc trong lòng cả kinh, thầm kêu: hỏng rồi! Vừa nãy, nàng chỉ nghĩ đến việc mình sẽ đối phó thế nào khi Dung Chi ở đây, lại quên mất trong trạch viện còn có một người khác hận hấn thấu xương. Để Hoa Thác nhìn thấy Dung Chi, chắc chỉ một giây sau sẽ có huyết án.

Sở Ngọc rất hối hận, định cất vài lời giải thích xoa dịu, nhưng lại thấy Hoa Thác chỉ lặng yên nhìn Dung Chỉ, dường như không để ý đến sự tồn tại của nàng. Khuôn mặt Dung Chỉ ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, hắn cũng im lặng nhìn Hoa Thác, hoàn toàn không để ý đến không khí căng thẳng lúc này.

Hai người đối diện trong khoảnh khắc, nhưng điều khiến Sở Ngọc bất ngờ là, Hoa Thác không hề vung kiếm xông lên. Thậm chí rất nhanh chóng, vẻ mặt hắc khôi phục bình thường, miệng hỏi: “Người muốn ở lại đây?”

Dung Chi cười cười: “Đúng thế!”

“Tốt thôi!” Lời còn chưa dứt, Hoa Thác đã quay người bước đi.

Phong ba bão táp bị trừ khử một cách vô hình. Mặc dù biết, bây giờ Hoa Thác không xuất thủ không có nghĩa là sau này cũng thế, nhưng trước mắt không đánh nhau là tốt rồi! Gương mặt Sở Ngọc giãn

ra, thở nhẹ một hơi. Nàng dẫn Dung Chỉ đến nơi cần đến, sau khi quãng được gánh phiền toái này, nhanh chóng rời đi như chạy trốn.

Dung Chỉ tìm một góc thanh tĩnh trong rừng trúc ngồi xuống, giống như trước hẵn vẫn lẳng lẳng ngồi trong rừng trúc ở phủ công chúa, cả người như hòa một khối với rừng trúc.

Dưới tán cây xanh mát, y phục trắng như tuyết cũng tạo cảm giác thanh u mát mẻ.

Tiện tay ngắt một mảnh lá trúc, Dung Chỉ cúi đầu chăm chú nhìn, rồi bật cười. Tuy đã cố gắng dựa theo bố cục bài trí ở Nam triều, nhưng dù sao vẫn có khác biệt. Cây trúc không phù hợp sinh trưởng ở

phương bắc. Loại trúc trồng ở biệt viện này cũng khác loại ở Kiến Khang.

Nếu trồng loại trúc ở Kiến Khang, thì hoặc là sẽ chết, hoặc là không phát triển được.

Có những thứ, khi thay đổi nơi chốn thì không còn đáng vẻ ban đầu.

Nhưng dù sao...chỉ cần đến đây là tốt rồi!

Hắn ở đây, còn không chế trong tay.

Dần dần từng bước một, không chần chừ, rồi mọi chuyện sẽ đầu vào đấy.

Khi đã xác định rồi, không còn phải băn khoăn do dự nữa.

Nên là của hấn, thì nhất định sẽ thuộc về hấn.

Gương mặt tuần mỹ thanh tao hiện lên vẻ kiên nghị vững vàng, nắm chắc mọi thứ.

***

Dung Chỉ chuyển đến, mọi người trong nhà đều biết

nhưng không ai có phản ứng. Từng người vẫn làm công việc hàng ngày như bình thường, không vì có thêm người trong nhà mà thay đổi.

Hoa Thác vẫn trước sau như một, chỉ luyện kiếm, không bước chân ra khỏi cửa. A Man sau khi nhớ rõ chỗ ở của Dung Chỉ liền đi đường vòng. Hoàn Viễn

nghe nói lại, chỉ ừ một tiếng, rồi cũng chẳng hỏi gì thêm ...

Còn Sở Ngọc, mấy ngày sau lại đến chỗ Dung Chỉ. Mục đích của nàng tất nhiên không phải hấn, mà là đứa nhỏ đã cắn nàng mấy hôm trước.

Đứa bé tên là Thác Bạt Hồng, chỉ khác tên của phụ

thân nó – dương kim
hoàng đế Bắc Ngụy Thác
Bạt Hoảng đúng một chữ.
Đứa bé này do thị nữ của
Dung Chỉ chăm sóc. Ngày
thường, hấn cũng không
mấy quan tâm đến nó, chỉ
lúc Sở Ngọc đến mới mang
ra để đùa bỡn nàng.

Đứng ở ngưỡng cửa ven
rừng trúc, Sở Ngọc nhìn
thấy trước sân có một chiếc

nôi gỗ nhỏ. Thị nữ đảm
nhiệm việc chăm sóc em bé
ngước mắt lên thấy nàng,
lập tức cúi người thi lễ,
cung kính nói: "Công tử
hôm nay có việc ra ngoài,
xin mời người cứ tự nhiên!"
Nói xong nàng ta liền rời đi.

Điền bộ đó như muốn nói:
em bé ở đây, xin mời cứ tự
nhiên ngắm nghía!

Trong chớp mắt, biệt viện chỉ còn lại hai người, một lớn một nhỏ. Sẵn có chiếc ghế bên nôi mà cô thị nữ vừa ngồi, Sở Ngọc liền ngồi xuống, chăm chú nhìn em bé đang ngủ say.

Trẻ thơ hoàn toàn không hay biết mình gặp người nào, ở trong tay ai, sau này sẽ lâm vào hoàn cảnh gì. Khuôn mặt tròn xoe bầu

bình, làn da trắng hồng, cái miệng nhỏ hơi mở hé, khóe miệng chảy xuống vài giọt chất lỏng trong suốt.

Cúi xuống không biết đã bao lâu, bỗng Sở Ngọc cất tiếng: “Người trên tường, người có thể xuống đây được không?”

★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 264: Thác Bạt lớn, Thác Bạt nhỏ

Lời vừa dứt, trên đỉnh đầu Sở Ngọc truyền xuống tiếng hét kinh dị: “Sao ngươi lại biết ta ở trên này?”

Sở Ngọc bấu môi, ngẩng

mặt lên.

Trên bờ tường, là một người mặc y phục đen, ngồi vắt vẻo chân trong chân ngoài. Cả người hằn lộ rõ dưới ánh sáng, nhưng gương mặt lại khuất trong bóng tối. Nghe giọng nói, ước chừng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi.

Sở Ngọc liếc hẩn một cái,

lẳng lẳng chỉ vào cái bóng
in trên nền đất, rõ ràng là
thuộc về người trên bờ
tường.

“Ha” Thiếu niên lúng túng
cười một tiếng, ấn tay
xuống mặt tường làm trụ,
nhảy ào vào trong biệt
viện, động tác rất dứt
khoát oai hùng. Khi hấn
chạm đất, hai khối ngọc bội
đeo bên thắt lưng va chạm

tạo nên những tiếng “lanh canh” mượt mà trong trẻo.

Thiếu niên vừa đứng thẳng, lập tức bước hai bước tới chỗ này. Bây giờ Sở Ngọc mới nhìn rõ ràng, hắn chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, xấp xỉ tuổi Lưu Tang, nhưng tướng mạo khí khái anh hùng lắm liệt, trong đó lại ẩn chứa sự uy nghiêm. Bất chấp màn

ra mắt vừa rồi, người này vẫn tỏ ra cảm giác đầy uy thế.

Phải ở địa vị tôn quý cao vời vợi rất lâu mới có được khí chất này.

Thiếu niên oai hùng bước tới chỗ Sở Ngọc, nhưng không để ý đến nàng, ánh mắt chỉ lặng lẽ tập trung vào đứa bé con. Trong ánh

mắt kia vừa có yêu thương,
nhớ nhung, lại xen một
chút hiếu kỳ. Ngắm một
hồi, người thiếu niên không
an phận, đưa tay sờ khuôn
mặt đứa trẻ. Động tác của
hắn không biết khống chế
lực, chưa đến cái thứ hai
thì làm em bé đau giật
mình tỉnh giấc, há miệng
khóc oa oa.

Tiếng khóc non nớt vang

lên giữa không gian tĩnh lặng, có vẻ đặc biệt đáng thương thê thảm. Đường như đồng thời, Sở Ngọc và người thiếu niên đang đứng hai bên nôi không hẹn mà gặp, đều nháy dưng lên, cứ như không phải nghe thấy tiếng khóc trẻ con mà là tiếng bom vậy. Rồi hai người cùng nhìn nhau, thiếu niên cất tiếng chỉ trích không khách

khí: “Không phải người
chăm em bé sao? Sao
không dỗ đi?”

Sở Ngọc cười lạnh một
tiếng: “Ai bảo người ta là
bảo mẫu? Chính người làm
em bé khóc. Là phụ thân,
người không dỗ lại đi bảo
người ngoài?”

Khi nhìn rõ người thiếu
niên, Sở Ngọc lập tức nhận

ra thân phận của hần. Trên ngọc bội khắc một chữ “Hoảng”, mà đương kim hoàng đế Bắc Ngụy tên là Thác Bạt Hoảng.

Thác Bạt Hoảng, Thác Bạt Hồng, Thác Bạt lớn, Thác Bạt nhỏ, đọc giống nhau nhưng chữ viết khác nhau, mặt mày lại giống nhau tới mấy phần. Cả hai ở cùng một chỗ, nếu nói bọn họ

không có quan hệ huyết
thống thì đến quý cũng
không tin.

Nếu không nhận ra đó là
Thác Bạt Hoảng, thì Sở
Ngọc sẽ không để hấn tự ý
chạm vào đứa bé.

Có điều hoàng đế Bắc Ngụy
này cũng khổ, chỉ muốn
nhìn thấy con mình mà
phải lén lút trèo tường đến.

Thân phận bị bại lộ, Thác Bạt Hoảng quay lại nhìn Sở Ngọc, trước là sững sốt, sau đó cẩn thận đánh giá. Hắn chớp chớp mắt, dường như nghĩ đến điều gì: “Chẳng lẽ người là...”

Chưa nói xong, lời hắn bị tiếng khóc của tiểu Thác Bạt cắt ngang. Có lẽ giận dữ vì hai người bên nôi

thấy mình khóc mà không
hề đoái hoài gì, tiểu Thác
Bạt khóc ngày càng to,
ngày càng thảm thiết, nghe
vật vã đau khổ muốn chết.
Thác Bạt Hoảng tảo hôn có
con sớm, không thể lo liệu
nên phải giao cho thái hậu
làm con tin, nhưng dù sao
cũng là phụ tử tình thâm,
nghe thấy tiếng khóc thì cả
người luống cuống. Hắn
liên tục giục giã Sở Ngọc:

“Sao người không bế nó lên?” Giọng nói còn run nhẹ nhẹ, có lẽ là chưa từng thấy trẻ con khóc như vậy bao giờ.

Sở Ngọc có vẻ bình tĩnh hơn Thác Bạt Hoảng, nhưng trên thực tế bây giờ cũng không biết phải làm sao: “Ta đã nói ta không phải bảo mẫu...Hay là gọi người tới đi...”

Gọi người?

Nghe mấy từ này, Thác Bạt Hoảng đột nhiên nhớ ra, đây là địa bàn của Dung Chỉ. Lần này hắn trèo tường vào như trộm đạo, nếu bị Dung Chỉ bắt gặp thì cũng không sao, nhưng tóm lại là mất mặt...

Nghĩ đến đó, hắn chẳng

còn quan tâm đến chuyện con khóc, lập tức chạy thẳng về phía bờ tường. Nhảy hai ba bước qua, rất nhanh chóng liền biến mất không còn dấu vết, động tác nhanh nhẹn thông thạo cho thấy hẳn làm việc này không phải lần đầu.

Thị nữ bảo mẫu cũng không đi xa, nghe thấy tiểu Thác Bạt khóc liền nhanh

chóng chạy đến, bế bé lên
dỗ dành nựng nịu. Sở Ngọc
cảm thấy hơi có tật giật
mình, cứ như là chính mình
làm em bé khóc. Thừa dịp
thị nữ mãi chăm sóc em bé
không để ý, nàng liền lặng
lẽ rời đi.

Có lần thứ nhất rồi sẽ có
lần thứ hai, thứ ba. Sau
buổi chạm mặt đầu tiên, Sở
Ngọc thường xuyên bắt gặp

Thác Bạt Hoảng trèo tường vào nơi ở của Dung Chi. Sau mấy lần, nàng không khỏi động lòng thông cảm, thấy vị hoàng đế phụ thân này cũng đáng thương. Vậy là nàng mở cửa sau, dẫn dò người canh gác cho hẳn vào, để giúp hoàng đế gặp con mình không phải lén lút như "hồng hạnh vượt tường".

Lần đầu tiên trong ngoài phối hợp, Thác Bạt Hoảng rất đúng giờ. Nhưng khi nhìn thấy người phía sau hắt, Sở Ngọc chỉ ước gì hắt sai hẹn không tới.

Nàng hốt hoảng nhìn thấy, phía sau Thác Bạt Hoảng mặc đồ đen tuyền là một người y phục tím. Gương mặt, phong thái quen thuộc khiến nàng có ảo

giác như trở lại Nam triều.

Thiên Như Kính.

Hắn mặc y phục tím, bên ngoài là một lớp áo lụa trắng mỏng, cả người như chìm trong sương mù, mờ ảo lạnh lùng.

Trong nháy mắt, Sở Ngọc thậm chí tưởng như người đứng cùng Thiên Như Kính

không phải tân hoàng đế Bắc Ngụy, mà là Nam triều phế đế đã chết, Lưu Tử Nghiệp.

Là Lưu Tử Nghiệp, đệ đệ ruột thịt của cơ thể này, cũng là ... người mà nàng phụ bạc nhất trên thế gian.

Cho tới bây giờ, Sở Ngọc cũng không biết mình làm đúng hay là sai. Hoặc là,

trên đời này vốn không có sự phân định rõ ràng giữa đúng và sai. Nhưng từ khi rời khỏi Kiến Khang, nhất là khi chính thức nghe tin Lưu Tử Nghiệp chết, nỗi hổ thẹn cứ lặn lẽ gặm nhấm tận đáy lòng nàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng tiêu tan. Mà giờ khắc này, nỗi ám ảnh lại lần thứ hai xuất hiện.

Trên thế gian này, người mà nàng cần xin lỗi nhất, không phải bất cứ ai khác ngoài vị hoàng đế tàn bạo độc ác đó.

Tự an ủi mình, Sở Ngọc nhủ thầm: đây không phải Lưu Tử Nghiệp, thậm chí hoàn toàn khác Lưu Tử Nghiệp. Đó là một hoàng đế có lý tưởng, có tham vọng dã tâm, muốn nghiêm

túc trị quốc. Bọn họ cùng xuất hiện chỉ để gặp đứa bé con. Chính Hoàn Viễn đã xác nhận, đây không phải Lưu Tử Nghiệp, mà là Thác Bạt Hoảng.

Thăm lạp đi lạp lại không biết bao nhiêu lần, Sở Ngọc mới dần dần hồi phục tâm tình. Nàng hít sâu một hơi, tiến về phía trước. Lúc này Thác Bạt Hoảng chơi đùa

với tiểu Thác Bạt đã thắm
mệt, nên hơi tránh sang
bên cho nàng tới gần.

Bây giờ tiểu Thác Bạt được
một tuổi rồi, đã đến lúc học
nói. Thấy Sở Ngọc đến gần,
cái miệng nhỏ của cu cậu
chu lên, lặp lại mấy từ mà
hôm trước nàng dạy: “Đến
Lạc Dương, đến Lạc
Dương”.

Chuyện này vốn chỉ là một trò đùa của Sở Ngọc. Nàng học theo phương pháp dạy dỗ trẻ em, khi nói chuyện với tiểu Thác Bạt, nhấn nài lặp lại một câu nhiều lần. Vốn là nàng muốn cậu bé nhớ kỹ: "Sau này dời đô đến Lạc Dương". Cứ nghe lặp đi lặp lại như vậy, tiểu Thác Bạt dù thông minh hay không cũng sẽ có ấn tượng, và cuối cùng thốt ra

được ba chữ “đến Lạc Dương”.

Thậm chí nàng đã từng nghĩ, nếu thực sự dạy dỗ tiểu Thác Bạt để sau này cậu bé tiến hành dời đô, thì có phải là đạt được thành tựu cải biến lịch sử hay không?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Lời tiểu Thác

Bạt vừa dứt, Thác Bạt Hoảng lập tức mở to mắt, khuôn mặt lâm vào trầm tư. Còn ánh mắt Thiên Như Kính, trong phút chốc trở nên cổ quái.

Sở Ngọc không khách khí trừng mắt nhìn lại hắn, làn môi khép mở mà không phát ra âm thanh: ta đối đầu với người đó, thì sao nào?

Thiên Như Kính liếc nhìn Thác Bạt Hoảng, xác định hẳn không để ý mới đến bên Sở Ngọc nói khẽ: “Quả thật Lạc Dương làm nơi đóng đô rất tốt!” Hẳn ghé sát tai nàng, giọng đẽ thấp hơn nữa: “Chắc nàng không biết, hơn hai mươi năm sau, Thác Bạt Hồng sẽ dời đô đến Lạc Dương!”

Nàng làm như vậy, có thể tính là sai sót ngẫu nhiên không?

Sở Ngọc ngây người đến hơn mười giây mới phục hồi lại tinh thần. Nàng vội cúi xuống chỗ tiểu Thác Bạt, cắn răng nói: “Quên mất, lúc trước ta bảo cháu là, không đến Lạc Dương, không đến Lạc Dương...”

Nhưng tiểu Thác Bạt chỉ biết lặp lại ba chữ cuối: “Đến Lạc Dương, đến Lạc Dương...”

“Không đến Lạc Dương, không đến Lạc Dương...”

“Đến Lạc Dương, đến Lạc Dương...”

★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 265: Kinh phong phiêu bạch nhật *

(*)Trích trong câu thơ:
"Kinh phong phiêu bạch
nhật, quang cảnh trì tây
lưu". (nguyên văn tiếng
Trung: 惊风飘白日，光景西
驰流) Tạm dịch nghĩa: gió

thổi, ngày qua, mặt trời
ngả về phía tây, ý nói ngày
ngày dần trôi, trích trong
bài thơ "Không hâu dần"
của Tào Thục. (Cảm ơn
bạn MinnieKemi giúp mình
tra câu này!)

“Không đến Lạc Dương!
Không đến Lạc Dương!”

“Đến Lạc Dương! Đến Lạc

Dương!”

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, tiểu Thác Bạt khôn lớn dần, biết nói, biết bò, biết đi, rồi chẳng bao lâu biết chạy lẫm chẫm.

Nhưng đáng ngạc nhiên là, cuộc phân tranh quyền lực giữa thái hậu và Thác Bạt Hoảng, hoặc nói cách khác là cuộc giao tranh ngầm

giữa Dung Chỉ và Thiên Như Kính lại không trở nên gay gắt, cũng chưa đi đến hồi kết thẳng thua rõ ràng.

Sở Ngọc không biết tình hình cụ thể của hoàng cung và triều đình, cũng không muốn biết, chỉ tưởng tận chuyện trong nhà. Nhà nàng chỉ có mấy người nhưng cũng bày ra cục diện giằng co. Rõ ràng quan hệ

giữa bọn họ chẳng tốt đẹp
chút nào nhưng vẫn duy trì
bề ngoài hòa bình, không
bạo phát vấn đề gì.

Hoàn Viễn tất nhiên là đi
sớm về muộn, vì Bắc Ngụy
hoàng đế Thác Bạt Hoảng
mà bày mưu tính kế, thậm
chí soạn thảo các sách lược
chế định. Làm mưu thần
Bắc Ngụy không phải là
việc dễ dàng, vì người Bắc

Ngụy vốn có nguồn gốc du mục. Mặc dù bọn họ cố gắng học tập quy củ theo người Hán nhưng vẫn còn rất nhiều lỗ hổng khó khăn. Muốn cải cách chế độ xã hội là một việc làm rất tốn hao trí lực. Kế hoạch của Hoàn Viễn phải tiến hành dần dần từng bước một, vừa làm vừa căn cứ trên tình hình thực tế để chỉnh sửa.

Mặc dù bản thân không thừa nhận, nhưng quả thật Hoàn Viễn đã đặt một viên gạch cho sự nghiệp Hán hóa các tộc người thiểu số.

Hai người còn lại trong nhà, Hoa Thác và A Man ngày ngày quanh quẩn trong sân để luyện võ. Sau khi Dung Chỉ đến đây, không những Hoa Thác

chăm chỉ luyện tập mà A Man cũng siêng năng hẳn lên. Mỗi lần đi qua ngưỡng cửa biệt viện của họ, Sở Ngọc lại nghe thấy tiếng binh khí va chạm loảng xoảng. Nhìn vào bên trong, nàng thấy ánh đao ánh kiếm lóe lên vun vút, xem chừng là đao kiếm mài soàn soạt để nhằm hướng Dung Chỉ.

Nhiều lần, Hoa Thác và Dung Chỉ chạm mặt ở lối đi trong trang viện, nhưng Hoa Thác thực sự giữ vẻ bình thản. Có lẽ hắn biết rõ thực lực của mình chênh lệch thế nào với Dung Chỉ. Trước khi xác định có thể đối phó với người này, hắn sẽ không lỗ mắng khiêu khích.

Bây giờ thái độ của hắn

dừng dưng đến thành thực,
nhưng sự thành thực này
là điều hãn muốn ư?

Về phần Sở Ngọc, nàng và
Dung Chi có lẽ là những
người nhàn rỗi nhất trong
nhà. Tuy Dung Chi có chức
quan, nhưng ý rằng mình
là thân thích của thái hậu,
cả ngày hãn toàn “ốm
bệnh” tại gia. Mỗi tháng,
cùng lắm hãn ra khỏi cửa

bốn hoặc năm ngày, chẳng khác với người thực sự nhàn rồi như Sở Ngọc là bao.

Từ khi phát sinh sự kiện “đến Lạc Dương”, Sở Ngọc dứt khoát không can dự nữa. Chẳng phải Thiên Như Kính đã nói, dù nàng có làm gì cũng không thay đổi được mệnh trời đó sao?

Những lúc không ra ngoài, Dung Chỉ thường cho đặt trong rừng trúc hai chiếc giường êm, cùng với mấy đĩa điểm tâm, đun một ấm trà. Sau đó, hắn cho mời Sở Ngọc tới, yêu cầu nàng "lên lớp giảng bài".

Sau khi biết những công dụng chủ yếu của chiếc vòng, Dung Chỉ thấy chưa đủ, mà còn muốn Sở Ngọc

nói ra hết thấy những kiến thức mà nàng biết. Trước đã dạy Thiên Như Kính Anh vẫn ở Nam triều, bây giờ tới Bắc triều, Sở Ngọc lại một lần nữa có cơ hội tiếp tục nghề cũ. Đối tượng dạy học là Dung Chỉ, nhưng phạm vi kiến thức là mọi loại khoa học.

Trước khi tiến hành, Sở Ngọc đã chuẩn bị sẵn tư

tưởng bị đả kích. Biết Dung Chỉ rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, chỉ cần nhìn thoáng qua là nhớ kỹ không quên nên nàng cũng không ngạc nhiên, cứ thể chuẩn bị nội dung giảng dạy. Nhưng sau khi chính thức dạy học, Sở Ngọc vẫn bị năng lực tiếp thu của hần làm cho kinh ngạc. Không phải đơn thuần là nghe thấy điều gì sẽ không

quên, không cần nhắc lại lần thứ hai, mà thật sự đạt đến cảnh giới “học một biết mười”. Ví dụ như dạy cho hăng một công thức, thì hăng sẽ căn cứ trên những gì đã học được để mở rộng, suy luận ra mấy công thức tương quan. Hay ví dụ như dạy cho hăng một từ đơn tiếng Anh, thì các thể loại biến dạng, nối dài của từ đơn đó, không cần dạy hăng

cũng biết.

Cũng may mỗi ngày Sở Ngọc chỉ dạy hắc tối đa là nửa khắc (1 khắc = 15 phút, nửa khắc: 7-8 phút), nếu không nhất định sẽ bị đả kích đến chết ngay trong ngày đầu tiên.

Đây không phải người học, mà là ma học mới đúng!

Mỗi ngày lên lớp nửa khắc thời gian là yêu cầu của Dung Chỉ. Ban đầu, Sở Ngọc cảm thấy rất không tưởng tượng nổi. Nếu mỗi ngày chỉ dạy nửa khắc, phải mất bao lâu thì nàng mới truyền đạt xong khối lượng kiến thức suốt mười năm học tập gian khổ đây? Nhưng sau khi lên lớp, nàng mới thấy Dung Chỉ đã lo nghĩ rất chu đáo, không

chỉ tính toán tốc độ học tập của mình, mà còn tính đến cả sự đả kích mà nàng phải chịu đựng khi dạy hấn.

Lịch trình hàng ngày của hai người như sau: buổi sáng Sở Ngọc ngủ nướng thoải mái, ngủ đầy giấc rồi dậy rửa mặt, sẽ có người hầu chờ sẵn ở ngoài mời nàng đi gặp Dung Chi. Đến nơi mà hấn đã đợi sẵn, hai

người sẽ cùng ăn điểm tâm. Nếu rời giường muộn hơn, thì ăn trưa cùng nhau luôn.

Ăn uống no say, nghỉ ngơi một lúc rồi mới đến thời gian dạy học là nửa khắc gần ngủ. Bị đả kích nửa khắc xong là thời gian nhàn rỗi thoải mái. Sở Ngọc thường kể chuyện về thể kỷ hai mươi mốt, Dung Chỉ

cũng rất hứng thú nghe, thỉnh thoảng lại xen vào đôi câu.

Trên thế gian này, tuy người biết Sở Ngọc có kiến thức vượt thời đại sớm nhất là Thiên Như Kính, nhưng người có khả năng lý giải suy nghĩ của nàng lại là Dung Chỉ.

Lúc ở phủ công chúa, Dung

Chỉ có ý đồ riêng, Sở Ngọc cũng giấu diếm nhiều điều, lúc đó bọn họ tương đối xa cách, không tin tưởng lẫn nhau và vẫn còn phòng bị. Lúc ở Lạc Dương, Dung Chỉ giả làm Quan Thương Hải, lừa gạt Sở Ngọc, mà nàng thì cũng giữ khoảng cách với hắn.

...Cho tới bây giờ.

Mãi khi tới Bình Thành, giữa bọn họ, bên ngoài là giao dịch bình đẳng, bên trong thì lần đầu tiên mới thực sự thẳng thắn không giấu diếm.

Đã xác định rõ mục tiêu của bản thân, lợi ích của hai người không xung đột nên chuyện trò với nhau cũng thoải mái hơn nhiều. Sở Ngọc không còn phải lo

lẳng, khi nói chuyện sẽ tiết lộ điều gì. Dù sao đối với Dung Chi, nàng không còn điều gì đáng giá để tiết lộ, cho nên nhắc đến chuyện xuyên không trước đây cũng rất thoải mái.

Còn Dung Chi, tuy hắc vẫn che giấu một việc quan trọng, nhưng đây là lần hắc ở chung với nàng mà thành thật nhất từ trước

đến nay. Lúc hai người đàm luận việc gì đó, hẳn không còn che giấu tâm tư thật của mình nữa mà thản nhiên nói ra. Có những lúc, suy nghĩ của hẳn vô tình trùng hợp với Sở Ngọc, có những lúc lại tương phản hoàn toàn.

Lúc nói đến ngôi vị hoàng đế, một người từ thế kỷ hai mươi một không còn chế

độ “quân chủ chuyên chế”, một người ở thời kỳ mà hoàng đế ví như trời cao vượt lên trên tất cả, một người thờ ơ không quan tâm, một người thờ ơ coi nhẹ. Hai người nhìn nhau, đều cả cười.

Nhưng rất nhiều lúc, quan điểm của bọn họ hoàn toàn tương phản. Như lúc dạy dỗ tiểu Thác Bạt, Sở Ngọc

kiên trì muốn dạy cậu bé phải rèn luyện “tứ đức” của con người thời đại mới, còn Dung Chỉ lại cả ngày dạy một đứa trẻ mới hai, ba tuổi ý niệm: người không vì mình, trời tru đất diệt.

“Có kỷ luật? Có lý tưởng? Có văn hóa? Có đạo đức? Thân là đế vương, đạo đức là thứ dư thừa nhất! Mà lý tưởng của nó, cũng chỉ có

thể vì quốc gia của mình!”

“Được rồi, ta dạy nó về “tứ đức” của con người thời đại mới là không bình thường, còn người dạy một đứa trẻ chưa lên bốn nào là quyền thế, giết người, âm mưu quỷ kế, thì bình thường sao?”

Vì chuyện này, bọn họ không ai chịu ai, lúc ra về

đều không vui vẻ. Ngày hôm sau Sở Ngọc coi như không có chuyện gì lại tới ăn cơm, sau khi ăn xong lại vỗ bàn đàm luận, nhưng nói về những chuyện khác như thời tiết, tâm tình...

Đây là thời gian vô cùng vui vẻ, ngay cả cãi nhau cũng rất thú vị, so với lúc sống giả dối ở Lạc Dương vui hơn không biết bao

nhiều lần.

Nhưng trong lòng Sở Ngọc và Dung Chi đều biết, rồi sẽ có ngày kết thúc.

Bọn họ không nói ra, không có nghĩa là không tồn tại.

Mà ngày đó, khi tiểu Thác Bạt được bốn tuổi, tới rồi.

QUYỂN 6

Chương 266: Giận xanh xám mặt mày

Tiểu Thác Bạt là một
đứa trẻ rất đáng thương.

Theo truyền thống “tử quý
mẫu chết” của Bắc Ngụy,
sau khi cậu bé trở thành
thái tử, mẫu thân phải bị

xử tử. Như vậy, ngôi vị thái tử trước hết được tạo thành từ máu của mẹ cậu.

Phụ thân trẻ tuổi của cậu bận tranh đoạt quyền lực, mới đầu còn thỉnh thoảng lén lút đến thăm, sau đó khi cậu lớn hơn một chút thì phụ thân bận đến mức không dứt ra được giây phút nào nữa.

Người thường xuyên ở bên cạnh cậu bé, ngoài một thị nữ tùy tùng chuyên lo việc ăn uống sinh hoạt thì chỉ có hai người, một là Dung Chỉ, người còn lại đương nhiên là Sở Ngọc.

Chỉ có hai người này không nhàm chán như những người hầu khác. Bọn họ cũng không phải người hầu, dựa theo vai vế, tiểu

Thác Bạt phải gọi Dung Chỉ là “cữu gia gia” (ông cậu, em của bà), còn Sở Ngọc là...

“Cữu nãi nãi” (bà mợ)

Vừa nghe thấy tiếng gọi mềm mại non nớt kia, sắc mặt Sở Ngọc suy sụp. Tiểu Thác Bạt đã được bốn tuổi, khỏe mạnh đẹp đẽ, thông minh lanh lợi, ai gặp cũng

thích. Nhưng chỗ khiếm khuyết duy nhất của nó là cách xưng hô với nàng. Không biết được ai dạy, từ sau khi nhận biết mọi người và biết gọi, thì tiểu quỷ này một mực gọi nàng là "cữu nãi nãi".

Chưa nói đến việc Sở Ngọc không có quan hệ gì với Dung Chỉ, mà bản thân cách xưng hô này đủ khiến

nàng nổi hết da gà.

Sở Ngọc cúi xuống, nắn nhẹ khuôn mặt bầu bĩnh của tiểu Thác Bạt, ngoài cười nhưng trong không cười, nghiêng rằng nói: "Tiểu quý! Ai là "nãi nãi" của cháu? Gọi là Sở tỷ tỷ! Bản cô nương tuổi trẻ xinh..." Nàng lườm Dung Chỉ một cái, chữ "đẹp" hung bạo mắc trong cổ

họng, thốt không ra lời.

Trước mặt Dung Chỉ mà tự nhận “xinh đẹp”, thật quá không biết xấu hổ!

Mặt tiểu Thác Bạt bị xoa nắn, có một vết ửng hồng. Cu cậu chép miệng, lén lút liếc sang bên cạnh, thấy Dung Chỉ khoanh tay đứng nhìn mình cười tí mắt, trong lòng lộp bộp thầm

tính toán một chút. Cuối cùng, cậu quyết định không sửa miệng, chỉ phồng má né trái né phải để tránh ma chướng của Sở Ngọc.

Cả hai vẫn đang đùa nghịch, thì bỗng nhiên phía sau truyền tới một âm thanh thấp nhu cung kính: “Công tử, Mặc Hương có việc cần bẩm báo!”

Sở Ngọc xoay người nhìn lại. Mặc Hương trong y phục đen đang đứng ở ngưỡng cửa. Trang phục tối thăm hâu như che khuất hết vẻ thanh tao mê hoặc của hần. Từ sau khi giả chết thoát thân, mỗi lần Sở Ngọc gặp Mặc Hương lại có cảm giác, người luôn mặc y phục đen này và người ở phủ công chúa trước kia

dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Mặc Hương đến đây không nhiều, mỗi năm cùng lắm chỉ một hoặc hai lần, lần nào có chuyện quan trọng mới tự mình đến. Mà lần này, chắc lại có chuyện quan trọng.

Dung Chỉ khẽ gật đầu, ngồi xuống dựa vào một lùm

trúc xanh, thảo nhiên nói:
“Có việc gì, nói đi?” Hấn
chẳng hề có ý bảo Sở Ngọc
tránh đi.

Mặc Hương tiếp lời không
chút chần chừ: “Lý Dịch bị
giết!”

Không những Dung Chỉ giật
mình, mà nghe tin này, Sở
Ngọc cũng kinh hãi.

Lý Dịch là trung thần của Bắc triều. Sở Ngọc biết đến sự tồn tại của người này không phải bởi nàng quan tâm đến triều chính, mà là tò mò những chuyện thị phi đồn thổi ở hậu cung.

Phùng thái hậu và Sơn Âm công chúa, một người phía bắc, một người phía nam, tính cách hành động cũng hoàn toàn khác nhau,

nhưng lại có một điểm chung là thu thập trai lơ.

Thậm chí Sở Ngọc cảm thấy, nếu Sơn Âm công chúa ở đây, thì nàng ta có thể giao lưu với Phùng thái hậu một chút về gu thưởng thức trai lơ tâm đắc.

Đương nhiên, nuôi dưỡng trai lơ rất nhiều, nhưng Phùng thái hậu cũng không

bỏ bê việc triều chính, kết hợp hài hòa giữa công việc và giải trí. Các trai lơ đều là những đại thần tuấn mỹ trong triều. Như vậy, vừa hẹn hò tình nhân, vừa thảo luận quốc sự, cả sự nghiệp lẫn tình yêu đều cùng nảy nở.

Mà Lý Dịch bị giết theo lời Mặc Hương vừa nói, chính là trai lơ được Phùng thái

hậu sủng ái nhất.

Mặc Hương nói tóm tắt sự việc: huynh trưởng (anh cả) của Lý Dịch bao che tham ô bị phát giác, bị tố cáo hơn ba mươi tội trạng, cả nhà bị tịch thu gia sản và xử tử, trong đó Lý Dịch cũng bị liên lụy chém đầu.

Tuy không nói rõ, nhưng cả Sở Ngọc và Dung Chi đều

biết, đây không chỉ đơn thuần là tình tiết vụ án tham ô. Ẩn sâu trong đó là mâu thuẫn giữa Thác Bạt Hoảng và Phùng thái hậu. Phùng thái hậu ngang nhiên thu thập trai lơ, làm Thác Bạt Hoảng mất thể diện, cảm sừng lên đầu phụ vương đã mất của hấn. Thác Bạt Hoảng tức giận, liền tìm cơ hội xử lý một trong những trai lơ là

Lý Dịch.

Vừa nhận được tin, Mặc Hương liền đoán ngay, với tính cách mạnh mẽ cương liệt của mình, Phùng thái hậu sẽ không nhịn xuống cục tức này. Thế cục ổn định bề ngoài của triều đình sẽ rất nhanh chóng nổi sóng cuộn cuộn.

Bắt đầu rồi...

Sở Ngọc và Dung Chỉ liếc nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương đều là ý này.

Cục diện giằng co thăng bằng trên triều đình duy trì suốt mấy năm đã rất không dễ dàng, bây giờ xảy ra sự việc thế này, khó có thể tiếp tục nữa. Thác Bạt Hoảng ra tay trước đánh vỡ thế cân bằng vì lợi ích và

sự uy nghiêm của mình, còn Phùng thái hậu sẽ mãnh liệt đánh trả, nói một cách khác, tức giận đến xanh xám cả mặt.

Mặc Hương đến báo tin rồi xoay người rời đi. Hắc biết Dung Chỉ sẽ có suy tính và xử trí thích hợp, không cần mình phải nhắc nhở khuyến cáo. Dung Chỉ là người tinh táo nhất trong

những người tinh táo, quá khứ như vậy, bây giờ là vậy, mà tương lai cũng thế.

Hắn chỉ cần báo tin, còn người quyết định thế nào vẫn phải là Dung Chi.

Tiểu Thác Bạt đứng cạnh Sở Ngọc có chút bất an. Cậu bé không hiểu lắm những gì mà ca ca xinh đẹp vừa nói, nhưng cậu vẫn

cảm biết rằng, sau khi ca ca xinh đẹp nói những điều đó, “cữu nãi nãi” sẽ không chơi với mình nữa. Cậu bé kéo nhẹ tay áo Sở Ngọc, khẽ cất tiếng: “Cữu nãi nãi, có phải người giận không? Cháu không chạy nữa, người cứ nhéo đi!” Cho nàng nhéo thoải mái, cậu sẽ không phản kháng.

Sở Ngọc phì cười, tiện tay

nhéo một cái. Nhưng tiếng bước chân dờ đi chưa lâu lại một lần nữa vang lên. Nhưng lần này không phải một người, mà là một nhóm người.

Mặc Hương vừa mới đi khỏi, thì người hầu trong cung nổi gót bước tới, dừng trước ngưỡng cửa cung kính thỉnh cầu Dung Chỉ, xin được mang tiểu Thác

Bạt về cung.

Không cần nghĩ nhiều, Sở Ngọc cũng biết đó là người của Phùng thái hậu, nếu không sẽ không lễ độ cung kính như vậy với Dung Chi.

Tiểu Thác Bạt sợ hãi nấp phía sau Sở Ngọc. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cậu bé thông minh lanh lợi hơn người bắt đầu nhận ra đây

là chuyện không vui, mà những người kia sắp đưa mình đi.

Cậu dự cảm rằng, lần này rời đi, sẽ không được gặp lại Sở Ngọc nữa.

Hoàng cung hoa lệ giống như một cái mồm đen rộng ngoác, một khi cậu đi vào, sẽ bị nuốt chửng đến bột phấn cũng không thừa lại.

Tiểu Thác Bạt trốn phía sau, Sở Ngọc bất giác đưa tay bảo vệ nó, rồi nhìn Dung Chỉ với vẻ đề phòng: thời điểm này, Phùng thái hậu sai người đưa tiểu Thác Bạt đi tất nhiên không phải là chuyện tốt lành gì. Nghĩ đến việc một đứa trẻ non nớt thế này bị dùng làm công cụ đấu đá chính trị, nàng không đành lòng.

Tiểu Thác Bạt đi hay ở, người duy nhất có quyền quyết định ở đây là Dung Chỉ. Nếu hấn lên tiếng, thì một chữ mười Phùng Đình cũng phải nể mặt hấn mà để người lại.

Dung Chỉ dịu dàng nhìn Sở Ngọc, khẽ lắc đầu: “Đây là vận mệnh của nó, nàng không thể đổi mặt thay

nó!” Dừng một chút, ánh mắt hần hướng ra phía sau Sở Ngọc, vừa vặn đối diện với tiểu Thác Bạt: “Nếu cháu quyết định ở lại, ta có thể đỡ thay cháu việc này, thậm chí đưa cháu đến một nơi an toàn vĩnh viễn, thay tên đổi họ thành một người khác. Nhưng sau này, cháu chỉ có thể là một người dân bình thường, không phải là thái tử Bắc Ngụy, người

thừa kế một nửa giang sơn!”

Hắn nhìn sắc mặt tiểu Thác Bạt, thản nhiên nói: “Làm một người bình thường vô ưu vô lo, hay làm người của Thác Bạt thị đấu tranh sống còn, cháu hãy tự mình quyết định, sau đó ta sẽ thực hiện mong muốn của cháu!”

Sau khi hẳn nói xong, không khí rơi vào yên tĩnh. Sở Ngọc thậm chí nghe thấy tiếng hít thở của chính mình. Chậm rãi, ống tay áo được buông ra, rồi chậm rãi, tiểu Thác Bạt bước ra.

Tiểu Thác Bạt bước ra từ phía sau Sở Ngọc, cẩn thận chỉnh lại y phục. Bàn tay nhỏ bé mồm mĩm kiên trì vuốt phẳng quần áo nhẵn

nhúm xộc xệch vì vừa đùa nghịch. Khó khăn lắm mới xong xuôi, sống lưng thẳng tắp, cậu bé chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Cháu đi!” Tiểu Thác Bạt thấp giọng nói.

Dung Chỉ nói đúng, cậu tránh được lúc này, nhưng không tránh được cả đời. Chỉ cần dòng máu Thác Bạt

còn chảy trong huyết quản,
thì một ngày nào đó sẽ
phải đổi mặt.

Bất kể là cậu bốn tuổi hay
bốn mươi tuổi.

Tiểu Thác Bạt, chân còn
chưa vững vàng, bước về
phía các cung nhân, rời
khỏi thiên đường hạnh
phúc, chấm dứt thời thơ ấu
ngắn ngủi không thể tưởng

tượng nổi, đi về phía vận mệnh của Thác Bạt thị.

Vừa sợ hãi run rẩy, nhưng vừa buộc chính mình phải bước tới.

Cậu là Thác Bạt Hồng, là quân vương tương lai của Bắc Ngụy.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 267: Lòng dạ Tư Mã Chiêu

Tiểu Thác Bạt bước đi, tội nghiệp như thế. Nhiều lần Sở Ngọc định xông tới, nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được cơn xúc động. Dung Chỉ nói rất đúng, đó là vận mệnh của thằng bé,

nàng không thể đổi mặt thay. Tuy rằng rất ghê tởm, nhưng không thể không thừa nhận, hẳn nói đúng!

Mà nàng cũng phải đổi mặt với vận mệnh của chính mình.

Không hiểu sao, tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Sở Ngọc hạ tầm mắt, chăm chú nhìn mặt đất dưới chân, miệng nói với Dung Chỉ: “Phùng thái hậu và Thác Bạt Hoảng đã khai chiến, cuộc phân tranh giữa người và Thiên Như Kính cũng sẽ có kết quả. Ước định lúc trước của chúng ta, người sẽ không quên chứ?”

Dung Chỉ bất giác nở một

nụ cười nhu hòa: “Tất nhiên là ta nhớ!”

Bốn điều kiện, lần lượt như sau:

Thứ nhất, nàng rời đi.

Thứ hai, hắc vĩnh biệt.

Thứ ba, không can dự.

Thứ tư, giải phóng Hoàn

Viễn.

Nhớ được thì tốt! Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra: “Như vậy, người quyết định bao giờ thực hiện?”

Thái độ giọng điệu của nàng, vẫn như mấy năm trước, không chút quyến rũ vương. Dung Chỉ nhìn nàng chăm chú, im lặng rất lâu, cho đến khi Sở

Ngọc hỏi lần thứ hai mới chậm chạp cất tiếng: “Rất nhanh thôi!”

Đối với đáp án mơ hồ này, Sở Ngọc không hài lòng, tiếp tục hỏi: “Rất nhanh là bao giờ?”

Dung Chi khẽ hít vào một hơi, rồi từ tốn tiếp lời: “Hôm nay bảo Hoàn Viễn không cần lên triều nữa!

Nàng chuẩn bị sẵn sàng, ba ngày sau rời khỏi Bình Thành!”

Sở Ngọc hơi ngẩn người, rồi thoáng mỉm cười: “Được, bây giờ ta về thu xếp chuẩn bị!” Thời gian ba ngày rất ngắn. Nếu chỉ một mình nàng ra đi thì không cần chuẩn bị nhiều, nhưng còn mọi người, đồ đạc, tài sản, thu dọn sắp xếp cũng

không phải là chuyện nhỏ.

Khi tới Bình Thành, khế ước đất đai, nhà cửa ở Lạc Dương vẫn còn trong tay Sở Ngọc. Vì thế nàng quyết định đưa mọi người quay trở lại Lạc Dương. Một thời gian nữa xem tình hình Bắc Ngụy thế nào, nếu phát sinh những biến cố không mong muốn, thì nàng và mọi người sẽ rời khỏi Lạc

Dương trở về Nam triều.

Không bao lâu sau khi Lưu Tử Nghiệp chết, Lưu Úc kế vị. Hắn nhanh chóng tàn sát một vòng quanh triều, quét dọn dư đảng của Lưu Tử Nghiệp, trong đó bao gồm cả Tông Việt.

Mấy năm qua, việc Nam triều lòng bắt nạt cũng phai nhạt dần, chỉ cần thay

tên đổi họ, cẩn thận một chút là có thể trở về bình yên sống qua ngày.

Quyết định như vậy, Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi lấy từ trong ngực áo ra vật trang sức bằng đá trắng: “Vật này lúc trước người giao cho ta, rồi phát sinh nhiều chuyện khiến ta quên mất. Sau này có lẽ khó còn cơ hội gặp lại, bây giờ trả lại

cho người!” Mấy năm qua không phải là nàng không có cơ hội. Nhưng vật mang theo bên mình lâu ngày trở nên vẫn vương khó bỏ, hôm nay hoãn đến ngày mai, ngày mai lại hoãn sang ngày kia, kéo dài đến tận bây giờ.

Dung Chỉ cắt lời không chút để ý: “Nàng thích thì giữ lấy đi! Bây giờ ta cầm vật

này cũng vô dụng!” Tuy là vật gia truyền, nhưng đối với hắn, thứ này không có nhiều giá trị. Huống chi tại thời điểm này, tâm tư hắn hoàn toàn không đặt ở đó.

***

Hoàn Viễn bước xuống khỏi xe ngựa, ấn đường nhíu lại đầy lo âu. Nặng chiều nhận nhạt nhuộm một viên vàng

ảm đạm trên y phục hắn.

Không phải hắn không biết hành động của Thác Bạt Hoảng.

Thậm chí, chính mắt hắn nhìn thấy Thác Bạt Hoảng hạ lệnh điều tra tội trạng nhà họ Lý, chém đầu Lý Dịch vì liên đới. Hắn đã từng cố gắng ngăn cản Thác Bạt Hoảng, nhưng

không thành công.

Dù tâm hùng chí lớn, nhưng hiện tại Thác Bạt Hoảng vẫn chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi bất mãn mà thôi, chưa đủ trầm tĩnh. Mắt nhìn thấy Phùng thái hậu ngang nhiên cầm sừng lên đầu phụ vương đã mất, sao hắn có thể chịu được sự sỉ nhục khổng lồ đó?

Phùng thái hậu thường xuyên triệu Lý Dịch và các đại thần khác vào cung. Chính mắt nhìn thấy các thần tử đi thẳng vào tấm cung của thái hậu, mà bản thân hoàng đế trẻ tuổi bất lực. Mỗi lúc thiết triều, nhìn ánh mắt của các đại thần, dù chẳng có gì khác thường nhưng hẳn luôn cảm giác là đang cười nhạo mình.

Áp lực dồn nén qua nhiều tháng nhiều ngày, cuối cùng, nổi oán hận của Thác Bạt Hoảng với Phùng thái hậu không thể kiềm chế hơn được nữa.

Hôm nay tin Lý Dịch bị giết truyền ra, Phùng thái hậu tất sẽ không bỏ qua. Sau đó, triều đình sẽ sóng gió thế nào, Hoàn Viễn chỉ cần nghĩ một chút cũng cảm

thấy lạnh người.

Khẽ thở dài, Hoàn Viễn quyết định tạm thời áp chế nỗi phiền lòng về tình hình triều chính. Hắn ngược lên nhìn nơi gọi là "nhà" của mình, bất ngờ thấy Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa, hình như đang đợi hắn.

Bây giờ là cuối thu, Bình Thành lúc sắp tối gió rét

run người. Sở Ngọc sợ lạnh ôm cánh tay co ro, nhìn thấy Hoàn Viễn đã về, dậm chân một cái rồi chạy tới mỉm cười: “Về rồi sao? Có chuyện tốt muốn báo cho người!”

Hoàn Viễn không hỏi nàng có tin tốt lành gì, chỉ cười áo bào nhung, cẩn thận khoác lên vai Sở Ngọc rồi cau mày: “Trời chuyển lạnh rồi,

sao nàng không mặc thêm quần áo?”

Sở Ngọc cảm kích cười cười, kéo chiếc áo cho kín từ cổ đến thắt lưng, rồi mới tiếp lời: “Dung Chỉ nói với ta, ngày mai người không cần lên triều gặp Thác Bạt Hoảng nữa! Ba ngày sau chúng ta quay về Lạc Dương đi!”

Nàng kể tóm tắt đơn giản, nói xong lại thấy khuôn mặt Hoàn Viễn không hề phẫn khởi, trái lại ngạc nhiên nhìn nàng, như thể đó là một chuyện rất đáng kinh ngạc.

Bị hấn nhìn đến mức chột dạ, Sở Ngọc khẽ cắn môi, hỏi với vẻ hơi bất an: “Có gì không đúng ư?” Sao hấn lại nhìn nàng như thế?

Chẳng lẽ hã không muốn đi?

Một lát sau, Hoàn Viễn cười khỗ, thấp giọng nói: “Nàng thật sự không hiểu, hay là giả bộ không hiểu?”

Sở Ngọc hỏi kỳ quái: “Không hiểu cái gì?”

Hoàn Viễn dừng bước nhìn

Sở Ngọc, muốn nói lại thôi.

Ba năm qua, Dung Chỉ đối với Sở Ngọc thế nào, bọn họ đều nhận ra. Không nói bên ngoài, nhưng chí ít trong nhà này, dụng ý của Dung Chỉ giống như “lòng dạ Tư Mã Chiêu, đến người qua đường cũng biết”*. Ngay cả kẻ ngốc như A Man cũng nhận ra manh mối, nhưng tại sao hình

như nàng lại hoàn toàn không biết gì?

(*)“Lòng dạ Tư Mã Chiêu, đến người qua đường cũng biết”: Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mao nhìn thấy đại tướng quân Tư Mã Chiêu nắm quyền lớn, làm việc hống hách bá đạo thì không nhẫn nhịn được. Một hôm, ông ta triệu thượng thư Vương Kinh cùng ba

đại thần vào trong cung,
rất tức giận nói:

- Dã tâm của Tư Mã Chiêu
ngay cả người qua đường
cũng biết, ta không thể
ngồi đợi nó đến giết ta,
hôm nay ta muốn cùng các
ngươi đi thảo phạt nó!

Các đại thần đều khuyên
ông ta nhẫn nại, không nên
chuốc đại họa vào thân,

nhưng Tào Mao không nghe, tập hợp các cấm vệ quân và các thái giám hầu cận lại đánh từ trong cung đánh ra.

Không ngờ, có người để lộ tin tức cho Tư Mã Chiêu biết, kết quả Tào Mao bị đâm thủng ngực ngã xuống xe mà chết, còn sự dã tâm phản nghịch Tư Mã Chiêu thì ngày càng rõ ràng hơn.

Nàng thật sự không biết,
hay là cố tình nhắm mắt
làm ngơ?

Tiếng hân rất thấp, mơ hồ
loáng thoáng trong gió thu.
Sở Ngọc nhất thời thất
thần, chưa nghe thấy rõ
ràng, mỉm cười hỏi: “Người
nói gì vậy?”

Gương mặt nàng nhẹ

nhàng trong sáng, ánh mắt hoàn toàn không có vẻ ưu thương vì phải biệt ly, mà chỉ là sự háo hức mong muốn ra đi khẩn cấp. Hoàn Viễn trong lòng ảm đạm thở dài, ngoài miệng cất tiếng: “Không có gì!”

Biết thì thế nào? Không biết thì sao? Chẳng lẽ hẳn muốn Sở Ngọc vì Dung Chỉ mà ở lại?

Tình trạng như bây giờ,
không phải là điều mà hẳn
luôn hi vọng sao?

***

Sở Ngọc cao hứng nói
chuyện với Hoàn Viễn rất
nhiều, nói đến việc sau này
về Lạc Dương sẽ bố trí thế
này, sắp xếp thế kia...

Tin chuẩn bị ra đi, nàng đã báo cho hai người là Hoa Thác và A Man. A Man tất nhiên không có ý kiến gì, còn Hoa Thác nói muốn cân nhắc suy xét thêm. Sau đó, Sở Ngọc chờ ở ngưỡng cửa, muốn chính mình thông báo với Hoàn Viễn.

Xong xuôi mọi việc, Sở Ngọc thoả mái trở lại nơi ở

của mình. Vừa bước qua cửa vào sân, nàng liền nhìn thấy một người ngồi dưới gốc đại thụ, quay lưng về phía mình, trong tay cầm một chiếc cần câu thật là nhàn nhã.

Tắt ý cười, gương mặt Sở Ngọc trở nên nghiêm túc. Nàng dừng bước, lạnh lùng hỏi: “Quan Thương Hải, huynh tới đây làm gì?”

QUYỀN 6

Chương 268: Dứt tơ lòng

Từ khi biết “Quan Thương Hải” không phải Quan Thương Hải, mà là Dung Chỉ đóng giả, cảm tình của Sở Ngọc dành cho vị này giảm xuống dưới không. Tuy kẻ chủ mưu là

Dung Chi, nhưng Quan Thương Hải cùng phối hợp lừa gạt nàng, đó là sự thật không thể chối cãi.

Có lẽ Quan Thương Hải cũng biết cảm giác của Sở Ngọc, nên ba năm trước, hắn cùng Dung Chi đến Bình Thành nhưng rất hiếm khi xuất hiện trước mặt nàng. Hai người hầu như không qua lại, lúc này hắn

bất ngờ xuất hiện trong biệt viện của nàng là chuyện chưa từng có tiền lệ.

Vung cần câu về phía sau, bóng người thon dài ngồi dưới tán cây đứng dậy. Quan Thương Hải quay lại. Trên mắt hấn vẫn có một băng vải che như trước. Cặp mắt không nhìn thấy đã quá lâu, dù Dung Chỉ

tận lực trị liệu, nhưng chỉ giúp Quan Thương Hải nhìn thấy ánh sáng và hình khối mờ mờ một cách khó khăn, không bằng hắc dùng tai thay mắt nhanh nhẹn linh hoạt hơn. Cho nên Quan Thương Hải dứt khoát vẫn bịt mắt, coi như mình hoàn toàn không thấy gì. Đối diện Sở Ngọc, hắc mỉm cười: “Ta có chuyện muốn nói với cô!”

Sở Ngọc chần chừ một lúc rồi cất tiếng: “Huynh vào nhà đi!”

Hai người một trước một sau bước vào trong. Sở Ngọc để Quan Thương Hải tự nhiên, còn chính mình ngồi xuống một chiếc ghế dựa.

Quan Thương Hải cũng

không khách sáo, “mở cửa gặp núi” (thẳng thắn) mà nói: “Lần này ta đến đây làm thuyết khách, khuyên cô ở lại!”

Sở Ngọc cầm bình trà, rót cho mình một chén trà nguội.

Quan Thương Hải tiếp lời: “Chắc cô cũng hiểu, ta vì sao mà tới, vì ai mà tới,

chẳng lẽ còn muốn ta nói thẳng ra sao?"

Sở Ngọc cười khổ đặt bình trà xuống, cúi đầu nói: "Huynh đã biết ta không muốn nói ra, vì sao còn đến?"

Hai người trên miệng nói những lời bí hiểm, nhưng trong lòng đều thấu tỏ rõ ràng.

“Rốt cuộc nàng thật sự không hiểu hay là giả bộ không hiểu?”

Lời Hoàn Viễn nói còn văng vẳng bên tai, lúc này nhớ lại, Sở Ngọc chỉ có thể cười khô.

Sao có thể không hiểu?

Có lẽ năm đầu tiên, nàng

còn hiểu sai một cách ác ý mọi hành động việc làm của Dung Chỉ, nhưng đến năm thứ hai, năm thứ ba... Nàng kiệt lực tránh hướng suy nghĩ đó, nhưng dù không muốn thừa nhận, trong lòng đã sớm có đáp án.

Chăm chú nhìn chén trà, như chờ đợi giữa chén nước có thể nở một đóa

hoa, Sở Ngọc lẳng lặng nói: “Ngay cả như vậy, vì sao ta phải ở lại? Chẳng lẽ hẳn đối tốt với ta, thì ta nên cảm động rơi nước mắt, nhào đến báo đáp ân huệ mà hẳn ban cho?”

Nàng lựa chọn rời đi, không phải bởi vì trốn tránh rồi quyết định lung tung, mà là kết quả của suy nghĩ tỉnh táo cặn kẽ. Những lời Quan

Thương Hải nói lúc này không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ngước mắt lên, Sở Ngọc nhìn Quan Thương Hải. Tuy có lẽ hẳn không nhìn thấy nàng, nhưng nàng vẫn muốn nhìn thẳng hẳn mà nói: “Đây là ý chí của ta. Dung Chỉ đối xử với ta thế nào, không hề liên quan. Ba năm trước ta nghĩ như vậy, mà ba năm sau,

hôm nay ta vẫn nghĩ như thế!”

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu”* Ta và hấn không thể chung đường! Ba năm qua có thể bình an vô sự, bởi vì đoạn đường của chúng ta có chỗ gặp nhau, có thể cùng đi một lúc. Nhưng bây giờ cần phải tách ra, hấn có hoàng đồ bá nghiệp của hấn. Còn ta,

ta ở lại làm gì?" Gương mặt Sở Ngọc không chút cảm xúc, chỉ bình tĩnh cất tiếng: "Ta không biết tương lai hắn sẽ ra sao, thắng làm vua thua làm giặc, nhưng tất cả đều không liên quan đến ta. Ngay cả khi hắn có thể thống nhất thiên hạ trở thành hoàng đế, thì sao? Chẳng lẽ muốn ta làm phi tử trong hậu cung của hắn? Đừng nói chuyện buồn

cười!”

(*)“Đạo bất đồng bất tương vi mưu”: Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ Linh Công, có một số cách hiểu như sau:

1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được. Nghĩa này giống câu: chim sẻ sao biết được chí chim hồng.

2. Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được. Nghĩa này thường gặp các tư tưởng tôn giáo khác nhau luôn chê bai đả kích lẫn nhau.

3. Nghề nghiệp khác nhau không thể đàm đạo cùng nhau được. VD: bác nông dân thì chỉ biết nói chuyện về lúa ngô khoai sắn, anh thợ sửa xe thì chỉ biết nói chuyện về bu-gi bu-lông ốc vít, 2 người ngồi với nhau không có tiếng nói chung, không thể đàm đạo được.

Sở Ngọc khế mím cười, nhưng ánh mắt có chút bối rối: “Ta thích Dung Chỉ, đúng thế! Nhưng ta không thể chấp nhận một số quan

điểm và hành động của
hắn. Nếu tiếp tục ở lại bên
cạnh hắn, ta sẽ phải chứng
kiến hắn làm tổn thương,
làm hại người khác. Ta sẽ
không vì hắn không thích
mình mà oán hận, bởi vì
thích hắn là ta tự nguyện.
Nhưng ngược lại, ta cũng
không vì hắn thay đổi thái
độ trái ngược hoàn toàn
mà có thể bỏ qua hết tất cả
hành vi của hắn!” Ngữ điệu

của nàng từ đầu chí cuối đều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến trái tim người khác cảm thấy lạnh giá: "Dung Chỉ là người thế nào, ta hiểu rõ hơn ai hết. Ta không có tham vọng thay đổi con người hắc, cũng không định vì hắc mà thay đổi bản thân mình!"

Người ta thường nói: yêu nhau thì dễ, chung sống thì

khó. Chưa chắc yêu nhau đã là việc dễ dàng, nhưng chung sống với nhau thì chắc chắn là còn khó khăn hơn. Bên cạnh nhau lâu dài, mọi thứ không thể tô son điểm phấn, không thể toàn màu hồng được, chí ít đối với Sở Ngọc là như vậy.

Dung Chỉ có chí hướng của Dung Chỉ, nàng có quan điểm sống và niềm kiêu

hãnh của nàng. Xét đến cùng, chỉ có tách ra là hơn cả.

Nghe trong ý nàng là quyết tâm dứt khoát không thể lung lay, Quan Thương Hải thở dài một hơi: "Cô nói quả thật...không sai. Là ta mạo muội rồi!" Trầm tư trong khoảnh khắc, hãnh lại cất tiếng: "Cô nhất định muốn đi sao?"

Sở Ngọc khẽ gật đầu:
“Đúng thế!”

Có lẽ mấy tháng sau, nàng
sẽ quên hẳn, có lẽ cả đời
này cũng không quên
được, nàng sẽ luôn nhớ
đến hẳn, nhưng sẽ vĩnh
viễn không gặp lại.

Sẽ là như thế, và cũng chỉ
có thể như thế.

Giữa bọn họ là một chiếc cầu không thể vượt qua, chỉ có thể cùng ngóng trông, mà không thể gần nhau.

Dường như Quan Thương Hải còn muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không thốt ra lời, chỉ cười cười bất lực: “Lần này ta nhiều chuyện, và lần trước cũng

thế! Ta đã giúp Dung Chỉ
lừa gạt cô, ta đến cũng để
tạ lỗi với cô!”

Chỉ là, dù Dung Chỉ không
đúng ở mọi phương diện,
hắn vẫn muốn giúp đỡ.

Nghe trong lời hắn có ý
thành khẩn rõ ràng, Sở
Ngọc cũng mỉm cười thoải
mái: “Thực ra lòng dạ ta
quả thật cũng hẹp hòi, thù

huynh dai như vậy!” Thật ra Quan Thương Hải không có nghĩa vụ phải về phe nàng, chẳng qua ấn tượng của nàng về hắn quá tốt, nên một thời gian dài cảm thấy không chấp nhận được mà thôi.

Những gì cần nói đã nói, những điều không nói, trong lòng cũng đều hiểu rõ. Sở Ngọc đã quyết chí,

cho dù Dung Chỉ có ép buộc giữ nàng lại cũng không thay đổi được quyết tâm của nàng, mà chỉ khiến tình hình trở nên tệ hại hơn mà thôi.

Lòng Dung Chỉ lung linh sáng rõ, hẳn biết làm thế nào là tốt nhất. Vì vậy khác với Quan Thương Hải, thậm chí hẳn chưa từng thử giữ Sở Ngọc lại.

Bởi hắn biết không thể nào giữ được.

***

Hôm nàng đi là một ngày đẹp trời.

Nắng rực rỡ chói mắt như lửa, Sở Ngọc bước ra khỏi cổng lớn, phóng tầm mắt nhìn về phía trước.

Ba ngày qua, nàng không gặp lại Dung Chỉ. Dung Chỉ vẫn ở trong biệt viện của hân, nhưng nàng không hề bước chân đến đó, còn hân cũng không ra khỏi cửa.

Thà rằng không gặp thì hơn.

Toàn thân Sở Ngọc tắm trong ánh mặt trời. Nắng

chiếu trên y phục trắng của nàng trông hơi chói mắt, gương mặt da dẻ ửng hồng. Nàng đang đứng cạnh Hoàn Viễn, A Man và Hoa Thác. Sau khi suy nghĩ một ngày, Hoa Thác quyết định cùng về Lạc Dương với mọi người. Có lẽ hẳn đã hiểu mình không phải là đối thủ của Dung Chỉ, sẽ không tiếp tục làm một việc vô ích.

Sở Ngọc vén xiêm y, nhấc chân định bước lên xe ngựa. Một tiếng sáo lá bỗng cất lên, không nhanh không chậm theo gió mà tới.

Âm thanh sáo lá vốn trong trẻo vang giòn, nhưng giờ phút này chỉ toàn bi thương sâu thẳm triền miên.

Trong tiếng sáo lá, nỗi buồn biệt ly càng lúc càng nồng đậm. Khúc nhạc của Dung Chỉ tất nhiên không sánh bằng Tiêu Biệt, nhưng người thổi là hấn, người nghe là Sở Ngọc nên hàm ý và cảm giác hoàn toàn khác.

Sở Ngọc trầm mặc lắng nghe một hồi. Thoáng nhìn

sang vẻ lo lắng của Hoàn
Viễn bên cạnh, nàng khẽ
mỉm cười: “Lên xe thôi, đến
giờ xuất phát rồi!”

Xe ngựa nhanh chóng lăn
bánh. Bánh xe nghiền trên
mặt đường rải đá, tạo nên
những âm thanh lạo xạo
nặng nề không dứt, làm
nhặt nhòa dần tiếng sáo lá
ở phía xa xa.

QUYỀN 6

Chương 269: Thư từ chậm trễ

Một tháng sau khi Sở Ngọc đi, trong trạch viện tĩnh thoảng vẫn ngân lên tiếng sáo lá ưu thương triền miên. Càng nghe, người ta càng cảm nhận được sự đau khổ ảo não.

Tiếng sáo không chỉ cất lên thường xuyên, mà còn ở nhiều chỗ, khiến người khác không thể trốn tránh âm thanh này.

Tuy vậy, không ai dám có ý kiến gì với người thổi sáo. Cũng chẳng phải việc nghiêm trọng gì, hấn thích thổi thì cứ thổi, người nào không muốn nghe chỉ cần

bị tai lại là xong.

Dung Chỉ nhàn nhã ngồi bên khóm cúc. Hắc cầm một con cua hấp lên, ngón tay linh hoạt lột mai cua. Trong chớp mắt, thịt cua trắng nõn như bạch ngọc hiện ra. Hắc nhúng miếng thịt cua vào bát nước chấm ở án kỷ trước mặt, rồi thông thả bỏ vào miệng.

Ăn một miếng cua, Dung
Chỉ bưng chén rượu lên,
khẽ nhấp một ngụm rượu
vàng nhạt sóng sánh. Vẻ
mặt hảnh ung dung trầm ổn,
bóng hình thanh tịch làm
ảm đạm cả không gian, át
hết cả vườn cúc vàng rực
rỡ.

Cuối thu là lúc hoa cúc
vàng, cua béo. Có rượu, có
cua, có hoa cúc ở đây

nhưng chẳng có ai làm bạn, chỉ một người tự rót rượu thưởng thức một mình, vắng vẻ quanh quẩn. Trước đây một mình không sao, nhưng ba năm qua ở bên Sở Ngọc, bây giờ người đi rồi, Dung Chỉ thấy thật buồn tẻ vô vị.

Ăn thêm vài miếng, rồi Dung Chỉ cầm khăn lụa lau tay, thổi một khúc sáo lá

theo thói quen, xong xuôi mới giờ công văn tư liệu bên cạnh ra xem.

Hắn xem rất nhanh, có thể gọi là đọc nhanh như gió. Mỗi chữ lọt vào mắt, lập tức trong đầu hiện ra tính toán sắp xếp.

Chẳng bao lâu sau, Dung Chỉ xem xong xấp công văn cao khoảng một tấc (2,3

cm). Nhưng chưa nghỉ ngơi, dừng một lát, hấn lại sờ tay vào ngực áo, lấy ra bức mật thư mới nhận được sáng nay.

Cẩn thận lau sạch tay, Dung Chi mới mở bức thư ra.

Nội dung thư rất tầm thường, đơn giản là ghi chép: hai ngày qua Sở

Ngọc ăn những gì, làm những gì, nói chuyện với ai. Thậm chí, loại chuyện vụn vặt như bữa trưa nàng ăn thêm nửa bát cơm cũng không bỏ sót.

Tất cả viết ngay ngắn chỉnh tề trên giấy, thông qua con đường bí mật chuyển đến tay Dung Chỉ.

Khác lúc vừa rồi xem công

văn nhanh chóng, với phong thư này, Dung Chỉ đọc rất chậm, dường như đọc đi đọc lại từng chữ nhiều lần. Theo những gì ghi lại trong thư, hẳn có thể tưởng tượng ra lời nói việc làm, dáng điệu cử chỉ của Sở Ngọc.

Khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười, Dung Chỉ thầm tính toán lộ trình của nàng.

Phong thư này thuật lại những gì xảy ra khi mới đi được một nửa chặng đường. Tính theo thời gian, bây giờ hẳn là bọn họ đến Lạc Dương rồi.

“Nếu Sở Ngọc biết người vẫn còn thao túng trên đỉnh đầu mình, chắc là tức giận lắm?” Nghe thấy tiếng nói từ phía hoa viên truyền

tới, Dung Chỉ không quay lại. Ngay cả không nhận ra giọng nói, thì hẳn cũng biết người đến là ai.

Người có thể tới gần trước khi hẳn phát hiện ra, trên đời này chỉ có một người.

Gấp bức thư lại, cẩn thận cất vào ngực áo, Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: "Không ngại! Chắc nàng sẽ tức

giận, nhưng sẽ nhanh chóng hiểu ra thôi! Với tính cách của ta, sao có thể để nàng ra đi dễ dàng như thế? Sau khi đã nghĩ thông suốt, nàng sẽ lười phải tức giận!” Dù sao nàng đã tức giận mấy lần tương tự như thế, bây giờ thêm một lần cũng chẳng vấn đề gì.

Mấy năm trước, lúc Sở Ngọc mới tới Lạc Dương,

Dung Chỉ đã xếp bên cạnh nàng một quân cờ, là quản gia phụ trách mọi vấn đề trong nhà. Quản gia kia có dáng vẻ thành thật đáng tin cậy, và cũng là một thuộc hạ cực kỳ thông minh giỏi giang của hắn. Mấy năm qua, từ Lạc Dương đến Bình Thành, bây giờ quay trở lại Lạc Dương, hắn vẫn đi theo Sở Ngọc Hoàn Viễn, chưa từng

để lộ sơ hở.

Quản gia kia ở cạnh Sở Ngọc là tai mắt của Dung Chi, đồng thời cũng là hộ vệ cho nàng.

Biết tính Dung Chi như thế, Quan Thương Hải cũng không có ý kiến gì thêm. Hắn nói một câu hỏi han rồi bước tới không khách sáo, ngồi xuống đối diện

Dung Chỉ, thuận tay nhắc lên một con cua còn buộc dây trong nồi, bóc ra ăn.

Dung Chỉ không để ý đến vị kia, chỉ tập trung theo dòng suy nghĩ của mình. Quản gia vốn là một thuộc hạ quan trọng của hắn, được phái đi bảo vệ Sở Ngọc, tuy rằng có thể lo cho sự an toàn của nàng nhưng lại bị cản trở tiền đồ. Các thuộc

hạ thân tín của hắn, hoặc là giữ chức quan không nhỏ trong triều, hoặc là nắm của cải bạc triệu trong tay, chỉ riêng người này, thậm chí việc lập gia đình cũng bị chậm trễ.

Suy nghĩ một chút, Dung Chỉ quyết định sau lần này, sẽ điều động người kia trở về đảm nhiệm chức vụ. Đợi thế cục ở Bình Thành phân

định rõ ràng thì hẳn có thể an tâm đi Lạc Dương, đến lúc đó không cần thuộc hạ thay mình chăm sóc nữa.

Có điều, chờ tới lúc đó, Sở Ngọc biết được chân tướng sự việc, chắc là sẽ giận hẳn một chút!

Trong lòng thầm tính toán, nghĩ đến phản ứng của Sở Ngọc, khóe miệng Dung Chỉ

nhếch lên nụ cười thú vị.

Chỉ cần đợi đến khi thế cục Bình Thành được định đoạt...

Trước mắt cần Phùng Đình ra mặt, phát động công kích đối với Thác Bạt Hoảng, bức Thác Bạt Hoảng thoái vị, đưa tiểu Thác Bạt lên ngôi và hẳn sẽ chính thức tham dự triều

chính Bắc Ngụy với danh nghĩa phụ chính. Phùng Đình bên kia cần chuẩn bị thêm, Dung Chỉ cũng không gấp gáp, chỉ chậm rãi chờ, đồng thời chỉnh đốn thuộc hạ của mình.

Chờ từ cuối thu sang đông, Bình Thành đã có vài đợt tuyết rơi, rốt cuộc Dung Chỉ cảm thấy hơi nghi ngờ bất an. Đã mấy lần, hấn hỏi

Phùng Đình lúc nào thì xuất thủ với Thác Bạt Hoảng, nhưng câu trả lời trước sau chỉ là: chờ thêm một chút.

Chờ thêm một chút.

Chờ thêm một chút.

Bọn họ nắm lợi thế hoàn toàn, rồi cuộc Phùng Đình còn chờ đợi cái gì? Hay là

lừa gạt hắn? Hoặc nói cách khác, mục tiêu thật sự của nàng ta không phải Thác Bạt Hoảng, mà chính là hắn?

Không phải bởi vì chung dòng máu với Phùng Đình mà Dung Chỉ buông lỏng cảnh giác. Nhưng hắn cho rằng Phùng Đình sẽ không ra tay đối phó với hắn, bởi vì nàng ta không có năng

lực đó.

Chưa nói chương quản phụ trách binh quyền ở Bình Thành là thuộc hạ của hãn, mà ngay cả khi Phùng Đình nắm giữ binh lực, thì chỉ cần hãn liên thủ với Quan Thương Hải, có thể tung hoành khắp thiên hạ.

Mà một kích không tiêu diệt được hãn, thì sẽ phải đón

đội đòn sát thủ.

Phùng Đình phải hiểu rất rõ điều này. Tuy sách lược nàng ta không bằng hấn, nhưng tốt xấu gì cũng ở chốn cung đình bao nhiêu năm, lại được Quan Thương Hải dạy dỗ, không thể không khôn ngoan như thế!

Phải có vấn đề gì đó...

...Nhưng, không hiểu sao trong lòng có một bóng ma bao phủ, khiến hấn lo lắng bất an không dứt...

Dung Chi cảm thấy hơi rối loạn. Hấn rà soát lại một lượt các bố trí trong triều, không thấy có sơ hở, thậm chí trách mình cả nghĩ. Nhưng trong lúc đang suy tư, bất giác đưa tay lên, cổ tay

chạm ngực, hẫng bỗng phát hiện ra thiếu cái gì.

Lá thư.

Từ khi Sở Ngọc đi, cứ ba ngày một lần, quản gia lại viết thư báo cáo sinh hoạt hàng ngày của nàng. Thư bị chậm trễ, đã hai ngày chưa thấy đến.

Hẫng vốn nghĩ rằng mùa

đông tuyết rơi làm chậm trễ việc gửi thư, từ Lạc Dương đến Bình Thành chậm hai ngày là chuyện hoàn toàn có thể. Nhưng kết hợp điều đó với tình hình hiện nay đưa đến một kết luận, khiến tim hấn đập nhanh, cả người như rơi xuống vực.

Một mũi tên độc giấu trong bóng tối, nhưng không ở

Bình Thành, không nhắm
vào hấn, mà ở Lạc Dương...
Sở Ngọc...

QUYỂN 6

Chương 270: Thổi kèn hiệu lệnh

Trong phút chốc, Dung Chỉ cảm thấy lạnh giá đến tận đáy lòng, ngón tay run rẩy. Vốn là người vững vàng tinh táo, trong cuộc đời, hắn chưa từng trải qua thời điểm nào sợ hãi như

lúc này.

Hắn ở đây... sợ hãi.

Nỗi sợ hãi tưởng như bóp
nghet trái tim.

Nhưng cũng chỉ trong phút
chốc, Dung Chỉ hít một hơi
thật sâu. Không khí giá
buốt nhanh chóng rót đầy
lồng ngực. Vẻ đờ đẫn trong
mắt chuyển thành tỉnh táo.

Bây giờ không phải lúc ngồi lo sợ. Đầu tiên cần phải xác định, Lạc Dương bên kia có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không. Tuy chuyện trùng hợp khiến tim hẫng đập nhanh, nhưng thứ tín chậm trễ chưa chắc là do phát sinh chuyện xấu.

Quan tâm sẽ bị loạn.

Chỉ có điều Lạc Dương cách Bình Thành những hai nghìn dặm, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn chưa thể điều tra được tình hình. Lúc này, Dung Chỉ không khỏi nghĩ tới vật dụng thời hiện đại mà Sở Ngọc kể: “điện thoại”. Giá lúc này có điện thoại thì tốt biết bao!

Ở Lạc Dương vẫn có người của hắn, là quản gia kiêm

hộ vệ của Sở Ngọc, phụ trách bảo vệ sự an toàn cho nàng. Nếu Phùng Đình muốn xuống tay với nàng, thì người kia có thể ngăn trở phần nào.

Cho dù biết Lạc Dương xảy ra chuyện, thì hẳn cũng không thể cứu người kịp thời.

Tình tảo áp chế rối loạn,

Dung Chỉ hơi trầm ngâm, lập tức quyết định dứt khoát.

***

Dung Chỉ phái người đến gặp Quan Thương Hải, mời hăn tới, còn dặn là có việc cấp bách. Trong lòng Quan Thương Hải cảm thấy kỳ lạ: xưa nay Dung Chỉ luôn nắm chắc đại cục, ung

dung trầm tĩnh, ngay cả thấy sự sống chết cận kề cũng không biến sắc. Vậy lần này xảy ra chuyện gì mà quan trọng hơn cả sinh tử?

Đi theo thuộc hạ của Dung Chỉ, Quan Thương Hải phát hiện trên con đường lạnh giá, có tiếng vó ngựa rầm rập không ngừng băng qua làm tuyết bắn lên tung tóe.

Tiếng kèn hiệu lệnh quân sĩ vang lên ở đầu phố. Sau đó, Quan Thương Hải nghe bốn phía đồng loạt có tiếng hô vang, tiếng quan quân hét lớn ra lệnh, tiếng binh khí va chạm, bao nhiêu âm thanh ồn ào dội vào màng nhĩ hần.

Nếu lúc này có người quan sát ở trên cao, sẽ thấy giữa

khu vực tuyết trắng rộng
lớn ở Bình Thành có một
khối đen vừa hội tụ, vừa di
chuyển về một phía...

Nơi đó là...

Hoàng cung.

Quan Thương Hải giật mình
ngạc nhiên.

Bây giờ ở Bình Thành,

người duy nhất có khả năng điều động quân đội ngay lập tức, chỉ có Dung Chi.

Dung Chi định làm gì?

Tiến vào hoàng cung?

Tuy Phùng Đình hành động hơi chậm trễ, nhưng hẳn không đến nỗi mất kiên nhẫn thể chứ?

Quan Thương Hải vẫn nhớ, từ lúc còn rất nhỏ, Dung Chi luôn duy trì sự bình thản, sao hôm nay lại trở nên nôn nóng như vậy?

Lúc gặp được Dung Chi, nghi vấn này càng trở nên mãnh liệt. Quan Thương Hải miễn tuệ cảm thấy, Dung Chi đang cố gắng tìm chế tâm tư, dường như chỉ

cần khẽ chạm vào sẽ như sóng lớn dâng trào cuộn cuộn.

“...Dung Chỉ?” Mắt không nhìn thấy, Quan Thương Hải hơi nghi ngờ không xác định được, liệu người trước mặt mình có phải Dung Chỉ hay không.

Dung Chỉ nói ngắn gọn rõ ràng: “Thư từ Lạc Dương bị

chậm hai ngày!”

Quan Thương Hải xưa nay không âm mưu tính toán, nhưng xét về tâm cơ thì chẳng kém Dung Chỉ là bao, đồng thời lại hiểu rất rõ con người Dung Chỉ. Chỉ nghe một câu, hấn lập tức hiểu ra nỗi lo lắng của sư đệ: “Có lẽ thư đến chậm thật thì sao?”

Dung Chỉ lảng lảng nói:
“Nhưng cũng có lẽ là xảy ra
chuyện!” Có lẽ, có lẽ. Có lẽ
không sao, bao nhiêu cái
“có lẽ” khiến hấn bất an.

Cảm thấy Phùng Đình có
khả năng gây bất lợi cho Sở
Ngọc, nhân cơ hội này,
Dung Chỉ lập tức điều động
binh mã, khống chế Bình
Thành, cố thủ cổng thành,
đồng thời chia một nửa

binh lực trấn giữ hoàng cung.

Tất cả chỉ là đề phòng chuẩn bị.

Quan Thương Hải và Dung Chỉ cùng sóng bước. Trên đường, quân sĩ dặt sang hai bên nhường lối đi cho hai người. Hoàng cung đã gần ngay trước mắt, Quan Thương Hải bỗng nhiên cất

tiếng: “Ta vẫn không hiểu, Phùng Đình sao có thể làm như vậy?”

Trước sau hẳn vẫn cảm thấy, Phùng Đình chẳng có lý do gì để xuống tay với Sở Ngọc. Nếu Phùng Đình muốn gây bất lợi cho Sở Ngọc, mục đích duy nhất là để đối phó với Dung Chỉ. Dù nghĩ ở góc độ nào, đây cũng là hành động không

khôn ngoan.

Hiện nay, một nửa quyền lực thao túng Bắc Ngụy nằm trong tay Dung Chỉ. Nếu thái hậu muốn giao tranh với Dung Chỉ, thì chỉ cần đổi mặt trận đầu tiên là bị thảm bại.

Phía Lạc Dương, có thể xảy ra hai khả năng:

Thứ nhất, Phùng Đình giết Sở Ngọc. Đây là khả năng ngu xuẩn nhất. Giết Sở Ngọc, không những không đem lại bất kỳ lợi ích gì mà còn chọc giận Dung Chỉ, sẽ phải lãnh hậu quả báo thù thảm khốc.

Thứ hai, Phùng Đình bắt cóc Sở Ngọc, dùng để gây sức ép với Dung Chỉ. Đây là một khả năng, nhưng kỳ

thực rất khó. Lạc Dương cách Bình Thành hai nghìn dặm. Trong quá trình áp giải người, Dung Chỉ có thể xoay ngược tình thế bằng nhiều cách.

Điều kiện tiên quyết của cả hai khả năng là, phải đánh tan mọi bố trí sắp xếp của Dung Chỉ ở Lạc Dương, nhưng chuyện này cũng đâu phải dễ dàng!

Giờ phút này, Dung Chỉ đã có thể nhìn thấy cổng hoàng thành. Trong vòng vây của tầng tầng lớp lớp quân sĩ, hoàng cung vốn tráng lệ uy nghiêm thì nay không giấu nổi vẻ yếu ớt bất lực. Ánh mắt hẩn sâu không thấy đáy, không chút cảm xúc: “Dù Lạc Dương không xảy ra chuyện gì, thì hôm nay ta

cũng muốn giải quyết luôn vấn đề đang bị trì hoãn!”

Suy nghĩ của Dung Chỉ và Quan Thương Hải trùng khớp. Điều Quan Thương Hải có thể nghĩ đến, tất nhiên hẳn cũng suy tính được. Dù xét theo phương diện nào thì Phùng Đình cũng không có lý do để đối phó với Sở Ngọc, bởi nàng ta không có chỗ dựa vững

chắc để thực hiện điều đó.

Điều duy nhất khác với Quan Thương Hải là vị trí của Sở Ngọc trong lòng hần. Hần không muốn trông đợi vào bất kỳ sự may mắn nào, mà muốn khống chế hoàn toàn cục diện.

Nếu Phùng Đình thực sự hành động không khôn

ngoan, quân đội vây quanh hoàng cung chính là lợi thế và vũ khí của Dung Chi. Cho dù phía Lạc Dương không xảy ra chuyện gì, nhưng Phùng Đình vẫn có thể kéo dài không phể lập hoàng đế. Nhân cơ hội này, hắ bắt ép phải giải quyết vấn đề ngay lập tức.

Trước khi triệu tập thuộc hạ, Dung Chi đã suy tính

hết mọi khả năng, từ tình huống tốt nhất đến xấu nhất, cũng thiết kế sách lược ma trận với từng người.

Tình huống tốt nhất, là hấn lo lắng thái quá, mật thư sẽ nhanh chóng đến nơi. Thác Bạt Hoảng chịu áp lực sẽ phải truyền ngôi cho tiểu Thác Bạt, thái hậu trở thành phụ chính.

Tình huống xấu nhất...xấu nhất...

Khi còn cách cửa hoàng cung khoảng ba trượng, Quan Thương Hải thấy Dung Chỉ bỗng nhiên dừng bước, quay lại hỏi: "Sao thế?" Sao lại không đi?

Trên hàng mi dài của Dung Chỉ, nước ngưng tụ thành

những hạt băng nhỏ xíu.
Đồng tử mắt hơi co lại, hần
nói khẽ: “Không sao!”

Nếu, hần nói là nếu, Sở
Ngọc thực sự có gì bất trắc,
thì hần sẽ bắt toàn bộ
hoàng gia Bắc Ngụy chôn
cùng.

Đây là tình huống xấu
nhất. Nếu giết hết người
trong hoàng tộc, thì đối với

hắn có trăm cái hại mà không được một cái lợi. Hiện tại tuy hắn nắm quyền rất lớn, nhưng không phải là hoàn toàn khống chế được Bắc Ngụy. Một khi chính quyền trung ương bị sụp đổ, tất nhiên sẽ nảy sinh nội chiến giao tranh.

Tranh đoạt bằng biện pháp hòa bình hay dùng vũ lực là

khác nhau. Đối với hắn, dù sao cũng chỉ tổn thêm chút tâm trí, thêm chút đổ máu, là chuyện bình thường. Nhưng giờ phút này, Dung Chỉ thật sự hi vọng không phải dùng đến biện pháp cuối cùng.

Lòng dạ hắn tàn nhẫn lạnh lùng, dù nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông cũng không mảy may dao động.

Nhưng hắn không muốn, trong đó có máu của Sở Ngọc.

Đi tới trước cổng lớn hoàng cung đóng chặt, hai người dừng bước. Dung Chỉ hơi ngẩng đầu lên, cất tiếng lạnh lùng: "Mở cửa!"

Lời còn chưa dứt, lập tức có hai hàng quân sĩ ôm một thân gỗ to đồng loạt

nhằm vào cổng hoàng cung
nện xuống.

“Xoảng”, một tiếng thật lớn
vang lên, cổng hoàng cung
mở toang sang hai bên. Gió
Bắc lướt trên đám cỏ khô vi
vút, mang theo tuyết lạnh
thấu xương, từ chỗ Dung
Chỉ đứng, qua cửa lớn ào
ạt thổi vào.

QUYỂN 6

Chương 271: Huyết hồng ngoài ý muốn

Nhớ lúc đến Lạc Dương,
cũng là đầu đông.

Ngồi dựa bên khung cửa
sổ, Sở Ngọc nhàn nhã
ngắm nhìn những bông
tuyết trắng bay lả tả.

Tuyết rơi dày nhưng cũng rất nhẹ. Màn trời giống như phủ kín lông chim trắng xóa, lơ phơ lất phất rơi xuống nhân gian.

Không biết bây giờ Dung Chỉ thế nào, đã đạt được nguyện vọng hay chưa? Người mà nàng cử đi nghe ngóng tin tức còn chưa trở lại, khoảng cách hai nghìn

dậm thật khó khăn!

Giá mà có điện thoại thì tốt biết bao! Chỉ cần một cú điện thoại là giải quyết được vấn đề.

Sở Ngọc cảm thấy thú vị, bất giác mỉm cười.

Mấy ngày đầu khi trở lại Lạc Dương, mỗi khi nghĩ đến Dung Chỉ lại nao nao

bồi rồi. Nhưng dần dần, trong lòng trở nên yên tĩnh kỳ lạ, như lúc này nàng cảm thấy rất bình thường.

Ở trong nhà ấm áp, nàng trồng đủ loại hoa cỏ, thỉnh thoảng nghiên cứu cách nấu ăn, đọc thơ văn và ghi chép thời cổ đại. Phương pháp giải sầu giết thời gian có rất nhiều, những lúc chuyên tâm, nàng không

nghĩ đến Dung Chỉ nữa.

Thì ra nhớ nhung cũng không phải là điều quá đau khổ. Chỉ cần xác định, ở phương xa hẳn vẫn bình an, thì bản thân mình có thể có không ít niềm vui.

Bỗng có tiếng chân dồn dập, một người vội vã bước vào, phá vỡ không gian im ắng. Sở Ngọc kinh ngạc

quay lại nhìn, là Trần quản gia.

Quản gia họ Trần tên Bạch. Một năm trước, lúc mới tới Lạc Dương, Sở Ngọc và Hoàn Viễn đến chợ mua người hầu thì bắt gặp Trần Bạch ở trong tay một tên buôn người. Hoàn Viễn thấy hắn có khí chất hơn người liền bước tới hỏi mấy câu, được biết hắn vốn là

người Nam triều, nhà bị phá sản nên rời quê hương đến Bắc Ngụy, nhiều lần trắc trở rồi lưu lạc đến đây.

Bởi vì hãn cùng quê hương, cách nói năng lại nhã nhặn lễ độ nên Hoàn Viễn có cảm tình, bèn mua hãn về, sai phụ trách việc vật trong nhà. Lúc đó Trần Bạch mới chỉ hai bốn, hai lăm tuổi. Tuổi chưa nhiều nhưng lại

rất trầm tĩnh trung hậu, xử lý công việc khéo léo hiệu quả. Chỉ vào nhà được vài ngày, hấn liền thu xếp việc lớn việc nhỏ trong nhà gọn gàng đâu ra đấy, giúp cho Hoàn Viễn đỡ vất vả hơn nhiều.

Tuy Trần Bạch rất giỏi giang nhưng trước giờ ít khi bộc lộ bản thân. Bình thường nếu không có việc

gì, hấn thường trầm mặc tránh né. Có những lúc, thậm chí Sở Ngọc quên mất sự tồn tại của hấn.

Trần Bạch bước vào biệt viện. Vừa nhìn thấy Sở Ngọc, hấn vội vàng bước tới. Bước chân nhanh như gió, dáng điệu vững vàng oai phong khác hấn vẻ cúi đầu khiêm nhường suốt mấy năm qua. Mà khuôn

mặt hấn căng thẳng
nghiêm trọng, không còn
sự từ tốn tránh né như lúc
bình thường, khiến cả
người hấn lúc này còn
mang vẻ khí khái anh
hùng. Bình thường, quản
gia rất hiếm khi tới đây. Có
việc gì, hấn thường sai
người tới thông báo trước,
chứ chưa từng thất lễ như
vậy.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Sở Ngọc, Trần Bạch đến trước cửa sổ, cúi người thi lễ: "Tại hạ có việc vô cùng cấp bách cần bẩm báo!"

Thái độ hăn thay đổi hoàn toàn, giọng điệu rắn rỏi cương nghị. Dù Sở Ngọc còn chưa hoàn toàn khôi phục tinh thần, nhưng cũng rất dễ dàng nhận ra

có vấn đề bất thường gì đó: “Chuyện gì vậy?”

Trần Bạch nói ngắn gọn rồi rằng về lai lịch bản thân, mục đích ẩn núp. Hắn nhìn thẳng đối diện Sở Ngọc, nói rành mạch cương quyết: “Tại hạ vốn cũng không muốn tiết lộ thân phận, nhưng mấy ngày gần đây, ở Lạc Dương xảy ra chuyện nghiêm trọng đáng nghi

ngờ. Hai ngày trước, ở ngoại ô bỗng xuất hiện bọn giặc cò cướp bóc người đi đường. Binh lính đóng quân ở đây tự nhiên bị điều đi nơi khác. Những người do công tử sắp xếp bố trí, bỗng nhiên hơn một nửa không biết tung tích. Mà người phụ trách gửi thư truyền tin, chậm một ngày chưa thấy về. Tại hạ tuân theo ý chỉ của công tử, hể

có biến thì đưa người đi, trước hết đến chỗ an toàn để lánh tạm!”

Dung Chỉ đã từng dặn, việc che giấu lai lịch chỉ là thứ yếu. Khi xảy ra biến cố ngoài dự liệu, bảo vệ Sở Ngọc an toàn mới là quan trọng nhất. Tuy Trần Bạch không biết ở Bình Thành có xảy ra chuyện gì không, nhưng tình thế trước mắt

khiến hấn người thấy mùi nguy hiểm. Để Sở Ngọc có thể phối hợp, hấn dứt khoát thừa nhận tất cả. Nếu không trong một thời gian ngắn, rất khó tìm được lý do để lừa nàng đi cùng.

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”. Dung Chỉ bố trí hấn ở đây vì coi trọng sự cẩn thận chu đáo, không

mạo hiểm của hắn.

Về phần có bị Sở Ngọc truy hỏi hay trách mắng không, bây giờ không quan trọng nữa.

Ánh mắt Sở Ngọc kỳ dị chăm chú nhìn Trần Bạch. Một lúc sau, nàng mới chậm rãi cất tiếng: “Ăn nấp trong nhà ta mấy năm qua, người giỏi thật!” Bây giờ

xem ra, Trần Bạch hẩn phải là thủ hạ đắc lực của Dung Chỉ. Vậy mà suốt mấy năm hẩn ẩn thân làm một quản gia bình thường, chỉ xét riêng về khả năng nhẫn nại trầm tĩnh đã cho thấy người này ở trình độ bậc thầy.

Trần Bạch khẽ cười khổ, chờ bị Sở Ngọc quở trách. Nhưng nàng đứng dậy

bước về phía cửa chính, đến trước mặt hắn vái chào thật sâu: “Xin cảm tạ các hạ đã mấy năm qua âm thầm giúp đỡ bảo vệ! Thật khổ cực cho các hạ!”

Lúc mới nghe Trần Bạch là “gián điệp nằm vùng”, Sở Ngọc có chút tức giận. Nhưng dùng lý trí để suy xét, sự phản nộ nhanh chóng tiêu tan. Chẳng qua

Trần Bạch chỉ là người theo mệnh lệnh làm việc, chủ nhân thực sự vẫn là Dung Chỉ. Nàng muốn tức giận, thì đối tượng phải là Dung Chỉ. Hơn nữa, tuy Trần Bạch nắm vùng, nhưng làm quản gia luôn tận tâm tận lực, bây giờ lại dốc lòng dốc sức lo cho tính mạng của nàng trước tiên. Người Dung Chỉ phải đến tuyệt đối không phải kẻ tầm

thường. Người như vậy mà phải làm quản gia của nàng mấy năm, thật sự là nhân tài không được trọng dụng. Như thế tính ra, nàng không thể trách mắng hẳn, thậm chí còn phải cảm tạ hẳn mới đúng.

Trần Bạch vội vã xua tay tránh né: “Tại hạ không đảm đương nổi! Nhưng tình hình trước mắt rất

gấp, xin hãy đi cùng ta!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, quay về phòng lấy từ trong tủ ra một tấm áo bào, khoác lên người, khoác xong mới nhận ra đây là chiếc áo cũ. Mấy năm trước, lần cuối cùng nàng gặp Lưu Tử Nghiệp, hắn đã khoác lên vai nàng chiếc áo này. Nàng chưa từng mặc lại chiếc áo lần nào, hôm nay

không ngờ lại giở ra đúng nó. Trong lòng khẽ run lên, nhưng không còn thời gian để đổi chiếc áo khác, Sở Ngọc chỉ có thể gắng chế ngự cảm giác bất an, nói với Trần Bạch: "Tất cả xin trông cậy vào các hạ!"

Trong lúc nguy nan, đương nhiên phải để cho người chuyên nghiệp làm chủ.

Cùng Trần Bạch bước ra cửa, Sở Ngọc bắt gặp bốn, năm mươi người đứng bên ngoài. Nhìn rõ bọn họ, nét cười khở trên gương mặt nàng càng sâu: “Hóa ra là các người!”

Lúc này đứng trước mặt nàng là hơn bốn mươi người, mặt ai nấy đều nghiêm túc quyết tâm, tay cầm đao kiếm. Hiển nhiên

họ là thủ hạ do Trần Bạch triệu tập. Sở Ngọc biết mặt hơn một nửa trong số đó: người làm vườn, đánh xe, tùy tùng hộ vệ, thậm chí hàng xóm cạnh nhà, người bán rượu, thương nhân..., bây giờ xuất hiện với dáng vẻ hoàn toàn khác.

Cái tên Dung Chỉ này...rất cuộc chảnh một tấm lưới khổng lồ, vây kín xung

quanh nàng...(Grừ...)

Nhưng lúc này tức giận cũng chẳng để làm gì. Sở Ngọc quay sang Trần Bạch: "Bây giờ chúng ta phải làm sao? Chỉ một mình ta đi thôi ư? Ta mong rằng có thể mang theo Hoàn Viễn và mọi người!"

Trần Bạch trầm giọng: "Được! Ta đã phái người đi

tìm bọn họ, xin đợi một lát!”

Chẳng bao lâu sau, Hoàn Viễn và A Man tức tốc chạy tới, còn có cả Ấu Lam, riêng Hoa Thác thì không tìm được. Từ khi trở lại Lạc Dương, từ sáng đến tối, thường xuyên không thấy bóng dáng Hoa Thác, không ai biết hắn đi đâu. Sở Ngọc suy nghĩ một chút,

cảm thấy Hoa Thác xem như có thể tự bảo vệ bản thân, liền bảo Trần Bạch xuất phát.

Sở Ngọc được vây bọc chặt chẽ trước sau, nhanh chóng đi ra lối cửa sau, lên một chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng. Mấy chiếc xe xung quanh bảo vệ cho xe Sở Ngọc ở chính giữa, xuyên qua vài ngõ tắt

văng vè, băng qua thêm
mấy ngã tư, xe ngựa phi
nhanh trên mặt đường rải
đá.

Trần Bạch và Sở Ngọc ngồi
cùng xe, trên đường chậm
rãi giải thích cho Hoàn Viễn
tình hình hiện nay. Cuối
cùng hắn nói: "Vì vậy, để
tránh bất trắc, công tử đã
bố trí một căn nhà bí mật ở
Lạc Dương. Chỗ này tuy

hơi nhỏ hẹp, nhưng ở nơi vắng vẻ ít người qua lại, không mấy ai biết. Đợi đến khi có tin từ Bình Thành, chúng ta sẽ sắp xếp lại cũng không muộn!”

Hắn vừa dứt lời, thì xe ngựa dừng trước cửa một căn nhà hẻo lánh. Trần Bạch nhảy xuống trước rồi mời Sở Ngọc xuống xe. Mọi người đang bước về phía

cửa, bỗng nhiên Trần Bạch cảm thấy điều gì, vội đứng chắn trước mặt Sở Ngọc như lâm đại địch, nhìn chăm chăm vào cổng lớn đang từ từ mở ra.

Sở Ngọc nghiêng đầu từ bên người Trần Bạch nhìn lại. Cổng mở dần, từ từ hé lộ một bóng người với màu áo đỏ tươi, tay cầm kiếm chỉ xéo xuống đất. Trên

thân kiểm, chất lỏng đỏ
thẫm đang nhỏ tí tách
xuống nền đất.

Y phục hằn đỏ tươi như
máu, giống với màu kiểm
trên tay.

Sở Ngọc trợn tròn mắt:
“Hoa Thác?”

Người áo đỏ đứng sau cánh
cửa, khóe miệng nhếch lên

một nụ cười ngạo mạn yêu
dị.

QUYỂN 6

Chương 272: Tầm khiên che chắn

“Hoa Thác!” Phun ra một tiếng thấp trầm, Dung Chỉ đột nhiên dừng lại.

Hai người đi dọc hoàng cung thuận lợi. Ngự lâm quân trong cung bị phong

tỏa, ai chống cự bị giết
ngay, bây giờ trước mắt
Dung Chỉ đều tỏ vẻ thần
phục quy hàng.

Cả hai đang bước nhanh,
Dung Chỉ bỗng nghĩ đến
người duy nhất hấn bỏ sót,
đột nhiên dừng lại.

Rốt cuộc, hấn vẫn sơ sẩy
một mắt xích.

Là Hoa Thác.

Nếu chỉ có một mình Hoa Thác thì không làm nên chuyện, nhưng nếu hấn liên hợp với Phùng Đình thì sao?

Hoa Thác chưa từng thôi cảm hận Dung Chỉ. Chỉ cần Phùng Đình hứa cho hấn cơ hội báo thù, tất nhiên hấn sẽ bắt tay với nàng ta.

Vì sao Hoa Thác không ở lại Bình Thành – nơi có Dung Chỉ, mà lại về Lạc Dương cùng Sở Ngọc?

Tất cả mọi người đều biết, Sở Ngọc là người duy nhất mà Dung Chỉ quan tâm.

Hắn bố trí sắp xếp ở Lạc Dương, Phùng Đình liền phái người đến tập kích,

chưa chắc đã làm gì được Sở Ngọc. Nhưng nếu có người ẩn núp ngay cạnh Sở Ngọc, là Hoa Thác thì sao?

Tiếng nguyên rủa thê lương ngày xưa, bây giờ như vang vọng:

“Nếu người không giết ta, sau này nhất định hối hận!”

Nghe thấy hai chữ Hoa Thác, Quan Thương Hải ngẩn người, đặt tay lên vai Dung Chỉ khuyên nhủ: "Bây giờ còn chưa gặp mặt Phùng Đình, đừng nghĩ đến tình huống xấu nhất! Biết đâu chỉ là do người quá lo lắng thì sao?"

Nghe hấn an ủi, khuôn mặt tái nhợt của Dung Chỉ không buông lỏng chút

nào. Hẳn lảng lảng đáp
khẽ: “Ta cũng chỉ hi vọng
như thế!” Bây giờ, hẳn cảm
thấy hơi hồi hận.

Xưa nay hẳn tính toán thấu
đáo kín kẽ, chỉ duy nhất
tính sai đối với hai người, là
Thiên Như Nguyệt và Sở
Ngọc. Thiên Như Nguyệt có
thủ đoạn vượt thời đại,
thua hẳn cũng không phải
trọng tội ghê gớm gì.

Nhưng còn Sở Ngọc...

Người con gái này hình như là ngọn nguồn của mọi rối loạn. Một lần, hai lần rồi ba lần..., hể có liên quan đến nàng thì sẽ khiến hấn bị lệch lạc. Ngay vừa rồi, hấn đã không để mắt đến Hoa Thác bên cạnh nàng.

Đây là sai lầm chí mạng.

Trong không gian tĩnh lặng, giọng Dung Chỉ mang vẻ tuyệt vọng. Quan Thương Hải không khỏi nhăn mày: “Ta vẫn không hiểu, Phùng Đình không đối phó với Thác Bạt Hoảng, lại đi đối phó với người làm gì? Chẳng lẽ cô ta muốn nắm chắc người trước rồi mới giải quyết Thác Bạt Hoảng? Cô ta không sợ sẽ bức người về phe Thác Bạt

Hoảng sao? Cô ta dựa vào cái gì?" Hấn nói như vậy không phải vì nghi ngờ, mà để xoa dịu nỗi bất an của Dung Chỉ.

Kéo tay Quan Thương Hải ở trên vai mình xuống, chậm rãi mở mắt ra, Dung Chỉ trầm tĩnh nói: "Chúng ta đến gặp Phùng Đình!"

Thác Bạt Hoảng và Phùng

Đình ở hai cung điện khác nhau. Người trước tạm thời không cần quan tâm, người sau mới là mục tiêu chủ yếu của Dung Chỉ.

Quan quân thuộc hạ của Dung Chỉ trấn giữ ở cửa cung, vẻ mặt có chút lo lắng. Trong lòng khẽ nhúc nhích, Dung Chỉ bước nhanh vào. Sau khi nhìn rõ tình hình trong nội điện,

hắn hiểu ra tất cả.

Thì ra là thế.

Khuôn mặt Dung Chỉ không cảm xúc, chỉ tiếp tục lời Quan Thương Hải vừa nãy: “Chỗ dựa của Phùng Đình, là Thiên Như Kính!”

Lúc này, Phùng Đình mặc lễ phục xa hoa điểm lệ, phong thái tôn quý trang

nghiêm. Phía trước nàng ta là người không nên xuất hiện ở chỗ này, Thiên Như Kính. Bên cạnh Thiên Như Kính là hai vị sư huynh, Việt Tiệp Phi và hộ vệ trước kia của Lưu Tử Nghiệp, bây giờ đứng đây để bảo vệ Phùng Đình.

Thiên Như Kính, Hoa Thác... Một người là chiếc khiên ở Bình Thành, một

người là thanh kiếm ở Lạc Dương. Phùng Đình tới tìm Hoa Thác, Dung Chỉ có thể hiểu được. Nhưng hắn không hiểu tại sao Thiên Như Kính lại thông đồng với nàng ta. Sự cố chấp của Thiên Như Kính, hắn biết rất rõ. Trong cung, hắn cũng bố trí rất nhiều tai mắt, không bỏ qua bất kỳ động thái nào của các nhân vật trọng yếu. Phùng Đình

sao có thể bí mật tiếp xúc với Thiên Như Kính mà hăn không hay biết? Hơn nữa, trong một khoảng thời gian ngắn, sao có thể thuyết phục Thiên Như Kính chuyển sang phe của nàng ta?

Thiên Như Kính vẫn luôn nói đến thiên mệnh, không phải sao? Chẳng lẽ Thác Bạt Hoảng không phải là

thiên mệnh?

Nhìn Phùng Đình bày trận lúc này, Dung Chỉ không cần hỏi nàng ta có xuất thủ ở Lạc Dương hay không nữa. Bởi vì khi hắn vừa bước qua ngưỡng cửa, Thiên Như Kính liền tạo vầng hào quang màu lam nhạt, bao bọc kín cả bốn người.

Khóe miệng Phùng Đình
nhếch lên nụ cười đặc ý
giấu cợt, chứng minh tất cả
phỏng đoán của hắn là
đúng.

Không cần nhìn Thiên Như
Kính, Dung Chỉ hỏi Phùng
Đình: “Người muốn thể
nào?” Từ đầu chí cuối, hắn
chưa từng coi Thiên Như
Kính là đối thủ có trọng
lượng. Vòng tay của Thiên

Như Kính chỉ có tác dụng tự vệ, chứ không thể chủ động tấn công người khác. Chỉ cần không định giết Thiên Như Kính, đối phương cũng không thể làm gì được hấn.

Lúc trước, hấn thua Thiên Như Nguyệt là bởi muốn cướp chiếc vòng, khiến nó phát ra luồng điện giật. Hơn nữa, Thiên Như

Nguyệt còn chỉ huy quân đội, bao vây mai phục hãn, khiến hãn gặp chồng chết khó khăn. Nhưng bây giờ ở Bắc triều, quân đội trong tay hãn. Hãn không muốn cướp chiếc vòng, còn Thiên Như Kính cũng không có khả năng noi gương thực hiện các biện pháp của sư phụ năm đó.

Lúc này, việc cấp bách nhất

là sự an toàn của Sở Ngọc. Vì vậy, một câu nói của Dung Chỉ trực tiếp hỏi Phùng Đình vấn đề quan trọng nhất.

Phùng Đình khẽ cười. Gương mặt tương tự Dung Chỉ, nhưng còn có vẻ khí khái lắm liệt hơn. Ánh sáng lam nhạt bao phủ khiến gương mặt nàng ta trở nên âm u khó dò: “Người không

ngạc nhiên, vì sao ta muốn tính kế người, hoặc là, liên thủ với Thiên Như Kính thế nào sao?"

Dung Chi坦然 nhiên đáp: "Về thứ nhất ta đã biết, về thứ hai đã xảy ra, ta cũng chẳng cần tốn công nghĩ ngợi vô ích. Nếu người muốn nói thì cứ việc nói, còn nếu không muốn, thì cũng không cần thiết. Ta

không có thời gian rảnh rỗi đâu!”

Trước khi nhìn thấy Phùng Đình, lòng hẫng như lửa đốt. Nhưng sau khi bước vào nội điện, trong nháy mắt, tâm hẫng phẳng lặng như nước, lấy sự tự chủ vững vàng để áp chế tinh thần suy sụp. Trên khuôn mặt, vẫn là sự ung dung cao nhã, lạnh lùng như băng

tuyệt.

Phùng Đình phản hấn, đơn giản vì không muốn tiếp tục làm con rối trong tay hấn. Tuy ở địa vị thái hậu tôn quý, nhưng mọi sách lược biện pháp của nàng ta đều phải thông qua hấn, được hấn cho phép, một nửa triều đình nằm trong lòng bàn tay hấn. Nếu Phùng Đình là người an

phận, được chăng hay chớ thì không sao, nhưng dã tâm của nàng ta bưng bưng, ngay cả quyền lực đế vương của Thác Bạt Hoảng còn muốn thôn tóm, thì sao có thể cam tâm bị hấn trấn giữ.

Dung Chỉ biết Phùng Đình không cam lòng, nhưng không ngờ nàng ta ra tay với mình trước khi xử lý

Thác Bạt Hoảng.

Thiên Như Kính, là chuyện ngoài ý muốn.

Nghe ngữ khí không chút
đẽm xía của Dung Chỉ,
Phùng Đình sửng sốt,
nhưng lập tức nhớ ra vị đệ
đệ này của mình là kẻ lừa
người trình độ bậc thầy.
Nàng ta cười lạnh: "Chắc
người không biết, mấy năm

trước lúc Thiên Như Kính
mới đến Bắc Ngụy, người
đầu tiên hấn đến tìm, là
ta!”

QUYỂN 6

Chương 273: Nàng bên vách núi

Dung Chỉ không biết, Sở Ngọc không biết, thậm chí Phùng Đình và Thác Bạt Hoảng cũng không biết, sau này lịch sử sẽ phát triển thế nào.

Nhưng Thiên Như Kính thì

biết rõ.

Lúc tiểu Thác Bạt lên năm tuổi, Phùng thái hậu sẽ bức Thác Bạt Hoảng truyền ngôi, và cậu bé sẽ trị vì hai mươi năm, trở thành một câu chuyện truyền kỳ... Nhưng đó là chuyện về sau.

Bởi vậy, khi Thiên Như Kính tới Bắc Ngụy, người đầu

tiên hấn đến tìm không phải Thác Bạt Hoảng, mà là thái hậu Phùng Đình. Hấn biết rõ đây mới là người cầm quyền thực sự. Lúc ấy Dung Chỉ còn ở Lạc Dương, Thiên Như Kính không hề biết hấn có quan hệ huyết thống với Phùng thái hậu.

Thiên Như Kính đến tìm Phùng Đình, lúc đầu chỉ nhằm mục đích hiểu rõ hơn

về tình hình Bắc Ngụy. Bất ngờ nghe Phùng Đình tiết lộ quan hệ của nàng ta với Dung Chỉ, hấn lập tức phát hiện ra chí hướng của Dung Chỉ. Để ngăn cản Dung Chỉ, hấn chủ động đề xuất liên thủ với Phùng Đình.

Thác Bạt Hoảng chỉ là bức bình phong, là một quân cờ nghi binh của Thiên Như

Kính mà thôi.

Thiên Như Kính gặp Phùng Đình, bàn bạc kế sách đối phó với Dung Chỉ, sau đó mới đến gặp Thác Bạt Hoảng giả bộ phò trợ. Mấy năm qua, hãn và Phùng Đình hầu như không liên lạc, nói cũng chẳng được mấy câu. Nhưng mỗi lần gặp nhau, chỉ cần liếc mắt, bọn họ đều biết đối thủ

thực sự của mình là ai.

Là Dung Chi.

Mấy năm qua, bọn họ án binh bất động, lấy lui làm tiến, để mặc cho Dung Chi phát triển lực lượng lớn mạnh. Đồng thời, triều chính Bắc Ngụy nhờ bàn tay thao túng âm thầm của hắn, được chinh đốn càng lúc càng đi vào quy củ nề

nếp.

Thậm chí, các sách lược
biện pháp trị quốc của
Dung Chỉ, trong vòng hai
mươi năm sau, Phùng Đình
chỉ cần bổ sung thêm một
chút là có thể sử dụng
được.

Bọn họ cẩn thận che giấu
mục đích thật sự, chờ đợi
thời cơ, đến khi điểm yếu

của Dung Chỉ càng lúc càng bộc lộ rõ. Rốt cuộc lúc này, họ liên hợp với Hoa Thác tổng công kích, nhằm trúng chỗ yếu nhất của Dung Chỉ để gây khó dễ.

Không khí dường như ngưng trệ. Một lát sau, Dung Chỉ mới nhận ra hấn quên hô hấp.

Cục diện này đã được bố trí

từ năm năm trước, nhằm vào hấn.

Những năm qua yên bình êm ả, là đợi hấn dần dần mắc bẫy, đợi hấn buông lỏng cảnh giác.

Nếu bàn về tài trí, Phùng Đình tuyệt đối không phải là đối thủ của Dung Chỉ. Nếu tranh đoạt một cách quang minh chính đại,

đánh giá năng lực của từng người, thì Phùng Đình cộng thêm Thiên Như Kính, Hoa Thác, thậm chí cả Thác Bạt Hoảng cũng chưa bằng một nửa Dung Chỉ. Nhưng Phùng Đình ở chốn hậu cung đã lâu, điều nàng ta am hiểu thành thạo nhất là thủ đoạn ném đá giấu tay. Không những thế, lần này nàng ta tấn công vào một khe hở cực nhỏ, là điểm

yếu tình cảm của Dung Chi, xuất thủ mau lẹ uyển chuyển. Thế cho nên Dung Chi thậm chí còn chưa kịp phòng bị, đã bị đẩy vào tình thế khốn cùng.

Hoa Thác là kiếm, Thiên Như Kính là khiên, còn người điều khiển sau màn là Phùng thái hậu.

Dung Chi thở nhẹ một hơi,

khẽ nhếch miệng cười, không có chút nào tức giận: “A Đình, ta đánh giá thấp ngươi rồi!” Rồi hãnh lảng lảng tiếp lời: “Vậy bây giờ ở Lạc Dương thì sao? Hoa Thác đã xuất thủ?”

Phùng Đình cũng mỉm cười tươi tắn như vậy: “Phải!”

Dung Chỉ bình tĩnh nói: “Ngươi muốn gì, ta đều

đồng ý. Nhưng người làm sao có thể đảm bảo, sau khi ta nhận lời, sẽ giữ an toàn cho Sở Ngọc?" Lòng hấn sáng rõ như gương. Phùng Đình sẽ không giết Sở Ngọc, bởi nếu như thế sẽ mất điều kiện đàm phán với hấn. Nhưng nàng ta cũng sẽ không cho hấn cơ hội rảnh rang đi cứu Sở Ngọc. Bây giờ, bên Lạc Dương có lẽ đã ra tay, sinh

mệnh Sở Ngọc không chờ được hần vượt hai ngàn dặm đến cứu.

Phùng Đình không trả lời. Nghe đến câu "ta đều đồng ý", cặp mắt nàng ta sáng ngời: "Chẳng lẽ người có thể từ bỏ tất cả?"

Lúc này không cần nàng ta trả lời, Dung Chỉ cũng có thể tự tìm giải đáp, bởi vì

hắn thấy khuôn mặt Thiên Như Kính khẽ động dấy. Như vậy xem ra, vấn đề mấu chốt là ở Thiên Như Kính. Hắn không chỉ có tác dụng bảo vệ Phùng Đình, mà còn có cách thức phi thường nào đó để thay đổi tình thế ở Lạc Dương.

Như vậy, cục diện hiện nay giống như một sợi chỉ mỏng manh, vừa hiểm yếu

lại vừa vớ vẩn, tất cả thắng bại đánh cược ở Sở Ngọc. Nếu có thể dứt bỏ Sở Ngọc, tình thế bây giờ với hãn hoàn toàn có lợi, không ai có thể ngăn cản, gây khó dễ cho hãn.

Nhưng mà...

Dung Chỉ chạm vào ống tay áo. Trong đó là chiếc túi gấm mà mấy năm qua hãn

vẫn mang bên mình. Trong túi không có gì khác ngoài một sợi tóc.

Ngày đó giữa vùng tuyết trắng, nàng cắt tóc, còn hắt giữ lại.

Thứ mà nàng vứt bỏ, hắt lại nhặt lên.

Hắt tự mua dây buộc mình.

Mà không muốn gãy giũa
thoát khỏi.

Vốn chỉ cho là một quân cờ
không quan trọng, từ lúc
nào lại trở thành chúa tể
linh hồn hắc?

Dung Chỉ cúi đầu, không
khỏi cười cười tự giễu.

Hắn cho rằng mình là

người khổng chế, cầm tù chế ngự nàng. Nhưng ai có thể ngờ được, người thực sự bị cầm tù, lại chính là hân?

Thể xác và tinh thần đều mất tự chủ, nhưng đáng sợ là, hân lại cảm thấy ngọt ngào như mật.

Dung Chỉ ngửa mặt, lần thứ hai khẽ bật cười. Xưa

nay hẩn thâm trầm bất định, hỉ nộ trong lòng đều hiếm khi hiện trên nét mặt, nhưng giờ phút này, hẩn lại bật cười một cách chân thành.

Đó là nụ cười thoải mái, ung dung thản nhiên, triệt để kiên quyết buông tay, tựa như ngọc quý chưa từng có trên thế gian, trong phút chốc hiện lên lung linh

rực rỡ.

Ngay cả Phùng Đình, nhìn khuôn mặt vừa quen vừa hận này, nhìn hắc cười cũng không khỏi ngẩn ra. Sau đó nàng ta trở nên cảnh giác đề phòng. Dung Chỉ khác thường như vậy phải chăng đã có biện pháp đảo ngược tình thế?

Dung Chỉ cười cười lắc đầu:

“Người không cần phòng bị như thế! Thắng làm vua, thua làm giặc, dù người dùng thủ đoạn gì thì cũng là thắng. Không phải là ta không thể chấp nhận thua!”

Hắn quay lại gọi một người ở gần, nhắc đến mấy cái tên. Mặc Hương coi như là thuộc hạ trực tiếp dưới quyền Dung Chỉ. Hắn chỉ

đạo những người nắm giữ binh quyền, tài chính, nhân sự trong triều, của cải đất đai trong dân gian, ngoài ra còn thống lĩnh đội ngũ mật thám gián điệp trong bóng tối. Tất cả những người đó, bây giờ Dung Chỉ muốn giao lại cho Phùng Đình.

Dung Chỉ không phải là không thể giữ lại một vài miếng để lật ngược thế cờ.

Xưa nay hãn vốn đa mưu
quỷ kế, nhưng lại chưa bao
giờ quá cay cú thắng thua.
Thua là thua, hãn không
quỵt nợ, thậm chí coi
thường quỵt nợ. Hãn có sự
kiêu hãnh của kẻ bại trận.

Phùng Đình thắng, vậy thì
hãn sẽ giao tất cả những gì
nàng ta muốn. Về phần
thuộc hạ của hãn có hoàn
toàn phục tùng Phùng Đình

không, thì còn phải xem bản lĩnh của Phùng Đình.

Việc chuyển giao quyền lực rất nhanh chóng hoàn thành. Tuy nhiều thuộc hạ không tình nguyện, nhưng lúc này không thể không tuân theo. Xong xuôi, Dung Chỉ liền xoay người, bước đến một gian phòng khác, nơi có Thiên Như Kính đứng đợi sẵn, hỏi thẳng:

“Phải làm thế nào?”

Hắn không muốn lãng phí chút thời gian nào. Mỗi một nháy mắt là sự sống còn của Sở Ngọc.

Thiên Như Kính trầm mặc không nói, chỉ chăm chú nhìn hắn.

Dung Chi bật cười lớn: “Phải rồi, Sở Ngọc đã từng

nói: trên đời này làm gì có bữa ăn miễn phí? Nhưng bây giờ ta hai bàn tay trắng, chỉ còn cách cầu xin người!” Hắc nhẹ nhàng nâng vạt áo, khom người xuống, quỳ gối trước mặt Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính kinh hoàng lùi lại mấy bước, như bị sét đánh, cả người kịch liệt run rẩy không kiềm chế được.

Mấy năm trước, Sở Ngọc cũng như vậy, vì cứu Dung Chi đã quỳ trước mặt hắn. Mà bây giờ, Dung Chi vì cứu nàng cũng làm động tác giống hệt.

Giờ phút này, mới thực sự cảm nhận được nỗi tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm.

Bọn họ tâm đầu ý hợp,

được ông trời tác thành, dù ở hai nơi nhưng đều sẵn sàng vì đối phương mà quỳ gối trước mặt hẳn. Giữa hai người, không một khe hở mỏng manh nào để cho người khác chen chân, giống như một vòng tròn hoàn mỹ.

Thiên Như Kính mở miệng thất thần: “Ta có biện pháp giúp người chỉ trong giây

lát, vượt qua hai nghìn dặm đến Lạc Dương!”

Hắn hít vào một hơi, như để hô hấp được thông thuận hơn rồi giơ cổ tay, cho Dung Chi nhìn thấy chiếc vòng “Tuy chủ nhân chiếc vòng là ta, nhưng nếu được ta cho phép, có thể thi triển một loại thần thông đặc biệt với người, giúp người đến Lạc Dương

kịp thời để cứu Sở Ngọc!”

Có thể phiên dịch lời giả thần giả quỷ của hắn là: sẽ trao quyền sử dụng một công dụng của chiếc vòng, giúp Dung Chi tốc hành đến Lạc Dương trong nháy mắt.

Dung Chi nhẹ nhàng thở phào một hơi, đứng dậy mỉm cười bình thản: “Đã

như vậy thì làm luôn đi!”
Lời hăn còn chưa dứt, thì
phía sau có tiếng nói cắt
ngang động tác của hai
người: “Dung Chỉ, cẩn thận
có bầy!”

Người nói là Quan Thương
Hải. Lúc Thiên Như Kính và
Dung Chỉ nói chuyện, hăn
không yên tâm nên đứng ở
ngưỡng cửa. Tuy lời Thiên
Như Kính có vẻ không vắn

đề gì, nhưng hấn nhạy cảm cho rằng, trong đó có lẽ có tổn hại nào đó với Dung Chi mà hấn không biết.

Bị Quan Thương Hải cắt ngang, khuôn mặt Thiên Như Kính hiện lên chút bất an. Hấn bất giác nhìn về phía Dung Chi, chỉ bắt gặp một nụ cười bình thản, dường như hiểu rõ chân tướng.

Thiên Như Kính trong lòng
chấn động: không, thực ra
Dung Chỉ đã hiểu rõ hết
thảy.

Hắn biết mình muốn hại
hắn.

Thiên Như Kính đã bàn
mưu với Phùng Đình: trước
hết bức bách Dung Chỉ giao
hết quyền lực, sau đó lấy lý

do cứu Sở Ngọc, sẽ để hấn chủ động sử dụng công năng “Không Gian Khiêu Dạo” của chiếc vòng, là một công dụng cực kỳ nguy hiểm. Trước hết phải trải qua một thời gian điều dưỡng cơ thể thật tốt rồi mới bắt đầu. Mà lúc sử dụng, phải mất ba canh giờ để cơ thể dần dần thích ứng với không gian thay đổi, sau đó mới khởi động

không gian gấp rút.

Mấy năm trước, kể từ khi uống nhầm thuốc, trong cơ thể Dung Chỉ chôn giấu tai họa ngầm. Với trạng thái cơ thể lúc này mà hấn tiến hành thay đổi không gian gấp rút, thì áp lực biến đổi không gian kết hợp với tai họa ngầm từ sâu bên trong sẽ bạo phát ác liệt, cướp đoạt sức khỏe, bẻ gãy sinh

mệnh hần.

Hần đã sớm biết Phùng Đình và Thiên Như Kính sẽ không dễ hần dễ dàng đạt được mong muốn. Nhưng dù biết phía trước là vực sâu vạn trượng thì hần vẫn muốn bước tới, bởi vì Sở Ngọc đang ở bên vách núi.

QUYỀN 6

Chương 274: Làm sao ngăn cản

Dường như đồng thời với sự trầm mặc của Dung Chỉ, Quan Thương Hải bỗng nhiên nhận ra, có một cảm giác đau đớn rõ rệt bóp nghẹt lấy trái tim. Hắn đặt tay lên vai Dung

Chỉ, thấp giọng nói:
“Dung Chỉ sư đệ, tráng sĩ
chặt tay, vẫn còn kịp!”

Dung Chỉ mất đi quyền
thế, hăn không quan tâm.
Những thứ đó, từ trước
đến nay hăn chưa từng
xem trọng. Nhưng biết
Dung Chỉ vì cứu Sở Ngọc
còn muốn hi sinh cả tính
mạng của mình, rốt cuộc
hăn không thể trơ mắt

ngồi yên.

Chết không đáng sợ,
Quan Thương Hải không
phải là không chịu đựng
được. Nhưng Dung Chỉ lại
định dùng cách thức này
để tự nguyện đón nhận
cái chết.

Hắn không chết trên
chiến trường, lại chết bởi
một cái bẫy vớ vẩn. Hắn

chưa từng thực sự bại
trận, nhưng lại vì một
người mà từ bỏ thắng lợi
đang nắm chắc trong tay.

Quan Thương Hải gia
tăng lực đạo trên tay,
trầm giọng: “Dung Chỉ,
nghe này, ta sẽ không để
người tự tìm cái chết! Dù
muốn cứu Sở Ngọc,
nhưng không phải là chỉ
có duy nhất một biện

pháp đó. Nếu chiếc vòng có thể đưa người đến Lạc Dương trong chớp mắt, vậy hãy bảo người khác đi thay, cũng giống thế cả. Sao phải tự mình lao vào nguy hiểm?"

Dung Chi cúi đầu, cười cười.

Từ khi ở trong nội điện quyết định dứt khoát, nụ

cười của hắc vẫn luôn nhẹ nhàng bình thản như vậy, không giống như bị ép buộc, không giống bị mất tất cả. Nhìn thấy cái chết đón đợi phía trước, mà hắc cứ mỉm cười ung dung như vậy.

Lực tay Quan Thương Hải cho thấy quyết tâm của hắc. Nếu Dung Chỉ không chịu đổi ý, hắc sẽ không

ngại dùng vũ lực ngăn cản. Dung Chỉ thử đẩy tay hắt ra nhưng không được, chỉ còn biết thở dài: “Thương Hải sư huynh, sao đến giờ phút này vẫn còn bảo bọc ta như vậy? Sư phụ là sư phụ, huynh là huynh. Vì chuyện năm đó của sư phụ, huynh cứ canh cánh trong lòng, lúc nào cũng nhường nhịn ta...”

Năm đó...

Thật ra, Dung Chỉ, Quan Thương Hải và Thiên Như Kính vốn cùng chung nguồn gốc môn phái. Phụ thân Quan Thương Hải là Quan Nhật Nguyệt, chính là sư huynh của Thiên Như Nguyệt. Chiếc vòng vốn dành cho Quan Nhật Nguyệt kế thừa. Nhưng

Quan Nhật Nguyệt cương quyết có lý tưởng sống riêng, không muốn trong tương lai sẽ bị trói buộc bởi thứ đó, càng không muốn phải dùng cả phần đời còn lại để giữ gìn cái gọi là thiên mệnh. Ông chủ động từ bỏ quyền kế thừa, cuối cùng chiếc vòng được chuyển sang cho Thiên Như Nguyệt.

Xét về mưu lược kế sách,
Thiên Như Nguyệt không
bằng Quan Nhật Nguyệt.
Nhưng từ khi kế thừa
chiếc vòng, dựa vào công
năng của nó, Thiên Như
Nguyệt có thể ám hại
Quan Nhật Nguyệt, thậm
chí khiến vợ của Quan
Nhật Nguyệt phải liên lụy
bỏ mình. Quan Nhật
Nguyệt u uất căm phẫn,
thề sẽ bắt Thiên Như

Nguyệt phải trả giá đắt.
Nhưng trước đây, khi từ
bỏ quyền kế thừa chiếc
vòng, ông đã đứng trước
mặt sư phụ thề rằng, cả
đời sẽ không đối địch với
Thiên Như Nguyệt. Như
vậy, chỉ còn cách bồi
dưỡng một công cụ đi đối
phó với Thiên Như
Nguyệt.

Công cụ đó là Dung Chỉ.

Tư chất thiên phú của Quan Thương Hải không kém Dung Chỉ, nhưng Quan Nhật Nguyệt sao có thể nhẫn tâm để cốt nhục của mình mạo hiểm đối đầu với Thiên Như Nguyệt? Bởi vậy, khi phát hiện ra Dung Chỉ - lúc đó được cha mẹ đưa đến nhờ dạy dỗ rèn cặp, Quan Nhật Nguyệt đã xác định

được người có thể thay
mình báo thù.

Quan Nhật Nguyệt dốc
hết khả năng để dạy
Dung Chỉ, nhưng đến
năm đệ tử này được
khoảng mười bảy, mười
tám tuổi, ông phát hiện
công cụ lớn mạnh quá
nhanh, đến mức vượt
khỏi tầm kiểm soát. Ông
cố gắng khống chế Dung

Chỉ, nhưng lại bị hấn
“quay giáo phản kích”,
trong lần đó, Quan
Thương Hải bị mất đi hai
mắt.

Sau khi Dung Chỉ trốn đi,
Quan Nhật Nguyệt già yếu
rất nhanh. Cả vợ cả con
đều vì mình mà liên lụy,
khiến cảm giác tội lỗi
trong lòng ông vô cùng
thấm thía sâu sắc. Mà khi

Dung Chỉ đi rồi, rốt cuộc ông cũng không khỏi hổ thẹn đối với người đệ tử này. Ban đầu ông nhận Dung Chỉ không phải vì mục đích tốt, sao có thể trách hắn không chịu nghe theo sự sai khiến?

Còn Quan Thương Hải, thời niên thiếu vẫn luôn có một quan hệ cạnh tranh kỳ lạ với Dung Chỉ.

Rất nhiều năm sau, hần mới hiểu ra, lúc đó chẳng qua là mình ghen tị với sự dạy dỗ tận tâm tận lực của cha dành cho Dung Chỉ. Mỗi đến lúc Dung Chỉ đi rồi, hiểu ra nguồn cơn sự việc, tình cảm của hần với Dung Chỉ lại trở nên mâu thuẫn.

Một mặt, hần có thể lý giải hành động của Dung

Chỉ. Đổi lại là hấn, cũng sẽ không chịu để người khác khống chế như thế. Nhưng mặt khác, hấn là nạn nhân, bị Dung Chỉ hại mù hai mắt. Quan Nhật Nguyệt buồn phiền uất ức trong lòng mà mất sớm, quan hệ giữa hai huynh đệ cứ dây dưa không rõ ràng như vậy. Cho nên trong vài năm hai người chia tách, Quan Thương

Hải cố gắng không tìm kiếm, nghe ngóng bất kỳ tin tức gì của Dung Chỉ, vì không biết phải đối mặt với hấn thế nào.

Theo sự ủy thác của Hà Tập, Quan Thương Hải đang chuẩn bị truy giết Sở Ngọc thì Dung Chỉ bất ngờ xuất hiện. Hơn nữa, khi căn bệnh ngầm phát tác khiến hấn ngã xuống,

Quan Thương Hải mới phát hiện sự đệ của mình gây yếu vô cùng. Tình thân đã chiến thắng hết thảy, hấn cứ ở cạnh Dung Chi, giúp đỡ bảo vệ cho tới bây giờ.

Hắn trợ giúp Dung Chi không phải bởi Dung Chi chạy chữa cho đôi mắt hấn, cũng không phải để chuộc lỗi thay cho phụ

thân, mà bởi vì Dung Chỉ là Dung Chỉ.

Quan Thương Hải nói với giọng khàn khàn: “Người là người đa mưu túc trí, bày mưu tính kế với tất cả mọi người mọi thứ xung quanh, tâm tư lòng dạ quá thâm sâu, thật sự rất đáng ghét! Nhưng dù người có khiến người ta ghét bỏ thế nào, thì kể từ

sau khi phụ thân mất đi, người là người thân duy nhất còn lại của ta. Người bảo ta làm sao có thể mặc kệ không quan tâm?" Từ nhỏ đến lớn, trừ phụ thân, thì hầu hết thời gian là hấn ở cùng Dung Chỉ. Ngay cả khi phân tài cao thấp, bọn họ cũng chưa từng trở mặt thành thù.

Dù ban đầu hấn đối với

Dung Chỉ thế nào, dù ai
được ai mất, nhưng sau
nhiều năm làm bạn, Dung
Chỉ đã trở thành một
phần sinh mệnh quan
trọng của hần. Giống như
Dung Chỉ không thể bỏ
mặc Sở Ngọc, thì hần
không thể bỏ mặc Dung
Chỉ.

Nói hần ích kỷ cũng được,
hèn hạ cũng được, nhưng

sao có thể trơ mắt nhìn người thân của mình đi vào chỗ chết?

Đối với hần, Sở Ngọc là gì? Chẳng qua chỉ là một người gặp mặt nói chuyện thoáng qua vài lần, gọi là bạn vẫn còn hơi miễn cưỡng. Nhưng Dung Chỉ là người thân duy nhất, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy ai quan trọng hơn.

Khuôn mặt Dung Chỉ hơi
hơi rung động. Lại mỉm
cười, hắn cũng đặt tay lên
vai Quan Thương Hải,
thấp giọng nói: "Sư
huynh, huynh không hiểu
rồi! Tay có thể chặt đứt,
nhưng huynh bảo ta làm
sao có thể cắt bỏ trái tim
mình? Cả đời này, ta
chẳng có mấy lúc thực sự
vui vẻ. Thời niên thiếu

tranh giành với huynh
thật vô tư lự. Và mấy năm
qua, nhờ có Sở Ngọc, ta
mới hơi giống một con
người!” Tiếng nói hần ôn
nhã thấp nhu, nhưng ngữ
điệu lại vô cùng hoang
vẳng, giống như một
người bộ hành cô độc đi
giữa sa mạc mênh mông
không biết đâu là bờ bến,
cúi đầu hát khúc từ biệt bi
ai “Sư huynh, đây là lần

cuối cùng đệ cầu xin
huynh. Xưa nay đệ vẫn
luôn tùy hứng làm bậy,
lần cuối cùng này, huynh
lại dung túng cho đệ đi!”

Quan Thương Hải ngẩn
ngơ nghe, bỗng đứng rơi
lệ, tay cũng dần dần
buông lỏng.

Tất nhiên, có thể dùng vũ
lực ép buộc ngăn cản

Dung Chi. Nhưng nếu làm như thế, liệu có tốt cho Dung Chi không? Sư đệ kinh tài diễm tuyệt mà cuộc đời chìm nổi, bị cha mẹ bức bách đày đoạ, bị sư phụ lừa gạt lợi dụng. Từ khi còn là một đứa trẻ, tâm hồn ngây thơ non nớt đã bị nhào nặn trở nên biến dạng méo mó. Không dễ dàng gì, hẳn gặp được một người khiến hẳn cười

tấm lòng, lại bị bức bách
dồn vào tận chân tường.
Uổng phí một tài năng
tuyệt thế sinh bất phù
thời, bao nhiêu năm qua,
bọn chúng đày đọa hòng
bóp chết tài năng của
hắn, bây giờ còn muốn
cướp đi sinh mệnh hắn.

Nhưng, từ lúc Quan
Thương Hải biết Dung Chỉ
tới nay, chưa từng nghe

hắn nói với giọng điệu
như thế. Dường như lúc
này hắn đang hạnh phúc,
sao sư huynh có thể nhẫn
tâm ngăn cản?

QUYỂN 6

Chương 275: Tạm thời để người lại

Dung Chi đã từng tìm cách cướp chiếc vòng. Nhưng lúc đó, hắn không thành công với đồ vật vượt thời đại này. Mấy năm qua không để ý đến, vậy mà

hôm nay, thứ suýt dồn hẳn vào chỗ chết lại nằm trên cổ tay.

Chiếc vòng trên tay lạnh giá, nặng trịch trịch như gông xiềng. Dung Chỉ vừa giơ tay lên tò mò ngẫm nghĩa, vừa nghe Thiên Như Kính giải thích phương pháp sử dụng.

Theo sự hướng dẫn của

Thiên Như Kính, Dung Chỉ khởi động công dụng không gian gấp rút. Mọi thứ xung quanh bỗng nhiên chao đảo, sự vật như bị bóp méo biến dạng. Mà cảm giác trong người hẳn còn rõ ràng hơn, một áp lực cuộn cuộn ào ạt xô tới như muốn xé rách cơ thể hẳn. Dòng lực kỳ dị vẫn tồn tại đối lập sâu trong cơ thể, từ hai năm trước đã yên lặng

ngủ đông, hôm nay bị áp lực bên ngoài đánh thức, bây giờ so với trước còn mạnh mẽ điên cuồng hơn.

Người ngoài nhìn vào thì thấy cơ thể Dung Chỉ bao trọn trong một tầng sương mù, hư hư thực thực, quần áo bay bay dù không có gió, cả người như lướt gió mà đi.

Người ngoài, đó là Thiên Như Kính, Quan Thương Hải, còn có Việt Tiệp Phi vừa mới tiến vào, và một vị sư huynh khác của Thiên Như Kính là Can Lâm *Tuy mắt không nhìn thấy, nhưng Quan Thương Hải vẫn tuệ cảm nhận được, có một luồng khí lực cực kỳ đáng sợ, mang tính hủy diệt đang nhấn chìm Dung Chỉ, thậm chí ngay bản

thân hẳn cũng không
chống chọi lại được.

(*)Vị này vốn là hộ vệ của
Lưu Tử Nghiệp, ở các
chương trước có tên là Lâm
Sâm, để sau này có thời
gian tớ sẽ kiểm tra và sửa
lại

Xé nát cơ thể cũng được...
Nhưng nhanh lên một chút!

Dung Chỉ thăm nghĩ.

Sớm đến Lạc Dương, có thể cứu Sở Ngọc kịp thời.

Thật ra vẫn có biện pháp khác, ví dụ như bảo người khác đi thay. Nhưng liên quan đến sự sống chết của Sở Ngọc, sao hắn có thể chấp nhận dù chỉ là chút xíu mạo hiểm?

Hắn biết, giờ phút này, Thiên Như Kính cũng đang lo lắng cho Sở Ngọc. Chỉ cần hắn kéo dài thêm một chút, không chừng Thiên Như Kính sẽ không kìm nén được, tự mình đi cứu nàng.

Nhưng hắn không làm được.

Hắn không muốn Sở Ngọc gặp nguy hiểm, không thể

lấy tính mạng của nàng làm lợi thế. Chỉ vì điểm này, hắn đã thua hoàn toàn.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười. Thế sự biến ảo thật khó lường! Mới sáng nay, hắn vẫn còn là người vững vàng khống chế cục diện trong tay, nhưng xảy ra biến cố, lúc này hắn lại trở thành một quân cờ nhỏ

nhoi.

Những biến ảo đó không phải do bất kỳ ai, mà là thứ Sở Ngọc đã từng nói: vận mệnh.

Hắn có thể phản kháng vận mệnh, nhưng nếu có khả năng phải trả giá bằng tính mạng của Sở Ngọc, thì hắn tình nguyện bó tay chịu chết.

Thiên hạ này là ván cờ của hắc, hắc vốn là người chơi, nhưng vì Sở Ngọc, hắc nguyện trở thành một quân cờ phiêu diêu.

Khe khẽ mỉm cười, Dung Chỉ mặc niệm khởi động. Trước mắt, tất cả bỗng tối đen, không gian biến chuyển, một dòng lực không thể ngăn cản cuốn

hắn đi.

Trước khi biến mất không vết tích, Dung Chỉ lưu lại hai câu nói: “Sư huynh, hãy để Thiên Như Kính sống!”

Câu sau, hắn dành cho Thiên Như Kính. Bởi vì không gian bắt đầu thay đổi, giọng nói hắn phảng phất như từ một nơi rất xa vọng lại, nghe có chút hư

ảo: “Thiên Như Kính, ta nhận thua. Luận về sự nhẫn tâm, ta không bằng người!”

Thiên Như Kính có thể dùng tình yêu của chính mình làm công cụ, hăn không làm được.

Lời còn chưa dứt, Dung Chi đã hoàn toàn biến mất.

Thiên Như Kính cảm thấy đất dưới chân không vững, sắc mặt tái nhợt, cặp môi trắng bệch không còn huyết sắc, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Dung Chỉ vừa đi. Dung Chỉ đi rồi, nhưng câu nói cuối cùng như một lưỡi đao lạnh lòng sắc bén, chém nát cõi lòng hắn.

Hắn vẫn cố gắng dùng toàn

lực khổng chế tình cảm, nhưng lại bị câu nói của Dung Chỉ phơi bày nỗi thống khổ tận sâu trong đáy lòng. Lấy sự sống chết của Sở Ngọc làm lợi thế, vừa bức bách vừa dụ dỗ Dung Chỉ đi vào con đường không lối về, đó là kế hoạch do hắc và Phùng Đình cùng lập nên. Ban đầu hắc cũng đồng ý, nhưng trong quá trình tiến

hành, mỗi phút mỗi giây, đối với hắn đều là cực hình lăng trì khổ sở. Hắn cố gắng tự an ủi, đó là chức trách của mình, dường như phải dùng toàn bộ sức lực để tự thuyết phục thì bề ngoài mới không để lộ điều gì khác thường. Nhưng một câu nói của Dung Chỉ đã đánh hắn hiện nguyên hình.

Dung Chỉ đi Lạc Dương rồi, trong phòng chỉ còn lại bốn người với không khí nặng nề căng thẳng. Việt Tiệp Phi và Can Lâm bảo hộ trước mặt Thiên Như Kính, cảnh giác nhìn Quan Thương Hải, lúc này vẫn đang trầm mặc.

Bây giờ Thiên Như Kính đã mất đi khí giới tự vệ. Là người học võ, Việt Tiệp Phi

và Can Lâm đều cảm nhận được, mặc dù Quan Thương Hải trầm lặng đứng im, thái độ không hề hung ác, nhưng lại toát lên đầy sát khí khiến người ta không rét mà run.

Quan Thương Hải lẳng lẳng bất cười, quay sang Thiên Như Kính, nói rất nhẹ nhàng: “Bây giờ muốn trắng trời điều gì, thì nói

nhanh lên!” Đây không phải lời đe dọa, mà là sự thật.

Việt Tiệp Phi và Can Lâm đồng thời rút kiếm, một trái một phải nhắm thẳng hướng Quan Thương Hải. Quan Thương Hải nhẹ nhàng xoay chân, trong gang tấc tránh hai đường kiếm. Hắn nâng tay không chút hoang mang, hai lưỡi

kiếm đâm vào không khí
bỗng chém lẫn nhau.

Mất đi đôi mắt, các giác
quan khác của hắn lại linh
mẫn khác thường. Trong
mắt người khác là đường
kiếm cực nhanh, nhưng với
hắn, chỉ đến thế mà thôi.

Dùng lực tay vừa phải, hai
chiếc kiếm đồng thời đứt
đoạn. Việt Tiệp Phi sắc mặt

đại biến, định tiếp tục xuất
thủ, nhưng trước mắt bỗng
không thấy Quan Thương
Hải đâu. Quay đầu lại, hăn
bỗng thấy Quan Thương
Hải không biết từ lúc nào,
đứng trước mặt Thiên Như
Kính. Bàn tay có thể đánh
sắt đá nát vụn đang đặt
trên chiếc cổ trắng thon
của Thiên Như Kính.

Chỉ cần Quan Thương Hải

dùng lực nhẹ nhàng, chiếc cổ kia cũng sẽ gãy rời giống như kiếm của bọn hắn.

Việt Tiệp Phi hồi hận không thôi. Sớm biết người kia đáng sợ như vậy, dù có thể nào hắn cũng không để Thiên Như Kính thừa nước đục thả câu đến mức này. Chiêu kiếm sắc bén của hắn và Can Lâm, trước mặt người kia chỉ giống như trẻ

con múa que diễn trò.
Nhưng với tình hình bây
giờ, hăn hồi hận cũng đã
muộn. Mắt thấy mạng sống
của sư đệ bị đe dọa, hăn
nắm chặt phần chuôi kiếm
gãy, tấn công từ phía sau,
hi vọng có thể ép Quan
Thương Hải dừng tay tự vệ.
Một tay Quan Thương Hải
vẫn đặt trên cổ Thiên Như
Kính, không hề quay đầu
lại, tay kia tùy ý đoạt kiếm

của Việt Tiệp Phi. Hấn xoay nhẹ cổ tay, đoạn kiếm bay thẳng ra sắc bén, xuyên qua bờ vai Việt Tiệp Phi, khiến hấn phải lui về phía sau mấy bước.

Can Lâm cũng bị Quan Thương Hải khống chế tương tự như vậy.

Thiên Như Kính dường như không cảm nhận được bàn

tay trên cổ có thể đưa
mình vào chỗ chết bất kỳ
lúc nào, cũng không hề biết
các sư huynh của mình bị
thương. Hai mắt hấn trống
rỗng hoang mang, như
những khối thủy tinh vỡ
vụn.

Quan Thương Hải cười lạnh
một tiếng, nhấn lực tay,
không ngờ Thiên Như Kính
lại không hề gãy dựa,

thậm chí bản năng phản ứng khi bị đau cũng không có. Hắn nhú mào, nhớ đến câu nói trước khi đi của Dung Chỉ, thu tay trở về. Trên cần cổ trắng nõn của Thiên Như Kính hiện ra một vết dây tím bầm.

Quan Thương Hải lạnh giọng nói: “Ta đổi ý, tạm thời để ngươi lại!” Dung Chỉ muốn hắn không giết

Thiên Như Kính, tất là có dụng ý, tuyệt đối không phải vì mềm lòng lương thiện.

Hắn sẽ chờ.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 276: Hồng đậu sinh nam quốc*

Trần Bạch chặn trước
người Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn Hoa Thác,
thấy trên trán hằn là sát
khí đằng đằng. Trầm mặc
một hồi, nàng cất tiếng:

“Hoa Thác, ta đã từng bạc đãi người chưa?” Trước đây hai người có chút mâu thuẫn, nhưng là bởi Dung Chỉ. Lúc này, màu máu đỏ lại khiến người ta cảm thấy lạnh giá.

Hoa Thác thản nhiên đáp: “Lỗi lớn nhất của cô là: trong lòng Dung Chỉ có cô!” Phùng Đình, Thiên Như Kính và hân, mỗi người có

một nhiệm vụ riêng. Phùng Đình là người điều khiển, Thiên Như Kính là lá chắn và chiêu thức cuối cùng, còn hắc là mũi kiếm. Phùng Đình hi sinh nam sủng, Thiên Như Kính từ bỏ tình yêu của hắc, còn Hoa Thác, lúc này phải vứt bỏ lương tâm.

Căm hận, phần nộ như ngọn lửa độc thiêu đốt Hoa

Thác, càng lúc càng bùng cháy dữ dội. Làm tất cả chuyện này chẳng khó khăn gì với hắn, hận thù có thể che mờ hết tâm trí.

Trần Bạch lớn tiếng quát: “Ngăn hắn lại!”, những người đi cùng lập tức rút vũ khí nghênh chiến, chặn đường Hoa Thác. Máu không ngừng đổ, tiếng thét ầm ĩ chói tai, mà Trần Bạch

không chậm trễ thêm phút nào, che chắn cho Sở Ngọc lên xe, hạ lệnh nhanh chóng quay lại.

Trần Bạch trực tiếp đoạt vị trí phụ xe. Hắn vừa vung roi thúc ngựa chạy, vừa rút từ trong ngực áo ra một bọc giấy chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay, quăng qua khe cửa xe. Rồi hắn quay lại nói với Sở Ngọc và mọi người:

“Hoa Thác đã phản bội, trước mắt không thể ở lại Lạc Dương, chúng ta phải tức tốc rời đi!”

Bọc giấy bắn thẳng vào góc đường, rơi bịch xuống rồi nổ tung. Chỉ lát sau, khói đen bốc lên mù mịt giống như quang cảnh nơi chiến trường. Trong gió rét, không khí thê lương tĩnh mịch.

Trước khi đưa Sở Ngọc đi tạm lánh, Trần Bạch còn bố trí một nhóm nữa làm công tác chuẩn bị. Dung Chỉ coi trọng hẳn là ở sự cẩn thận chu đáo. Gặp chuyện bất ngờ phát sinh, hẳn luôn có thể đưa ra biện pháp giải quyết tối ưu, đồng thời có phương án dự phòng dành cho tình huống xấu nhất.

Không nghi ngờ gì nữa, tình huống hiện nay là tồi tệ nhất, nhưng Trần Bạch vẫn bình tĩnh ứng phó. Lúc trước nếu đúng theo tính toán sắp xếp thì không sao, nhưng bây giờ phát sinh biến cố, cần phải dùng biện pháp cuối cùng

“Tẩu vi thượng sách” – chạy trốn là hơn cả.

Đây là phương án dự phòng cuối cùng, bao nhiêu lao tâm khổ tứ của Dung Chỉ ở Lạc Dương cũng ở một khắc này. Trên đường chạy trốn, mọi người sẽ giả dạng là thương nhân buôn bán đường xa, là ông chủ tiệm bán quan tài, là cô gái ở phường hát v.v... Mỗi người một thân phận giả khác nhau, đồng thời được Trần Bạch hộ tống, ngăn

cản sự truy kích phía sau.

Không chỉ một mình Hoa Thác truy kích, mà còn có cả đám người được huấn luyện chuyên nghiệp.

Xe ngựa phi như bay, có thể ví là “phóng nhanh như chớp”. Trên vầng trán cương nghị của Trần Bạch hiện rõ sự lo âu. Roi trên tay hắn không ngừng quất

lên lưng ngựa, tuần mã bị đau phóng như điên, khiến xe xóc nảy trên đường làm mọi người trong xe nghiêng ngả.

Nhưng lúc này không ai kêu ca một tiếng. Sở Ngọc tựa vào người Hoàn Viễn, cố gắng giữ cho khỏi ngã. Hoàn Viễn dựa lưng vào thành xe, một tay đỡ vai Sở Ngọc, một tay nắm lại

thành quyền.

Xe ngựa nhanh chóng ra khỏi thành Lạc Dương. Những cái đuôi phía sau đã bị cắt sạch sẽ. Trần Bạch ghìm ngựa dừng lại, nhảy xuống mời Sở Ngọc xuống xe.

Sở Ngọc được Hoàn Viễn dìu đỡ, xuống khỏi xe mà đầu óc vẫn còn choáng

váng. Vừa bước xuống đất, nàng cảm thấy trời đất nghiêng ngả xoay cuồng. Một lúc sau mới định thần lại, nàng nhận ra mình đang đứng bên bờ sông Lạc Thủy. Ước chừng cách đó khoảng sáu, bảy mươi mét, có một bến thuyền.

Lúc này, trên bến thuyền có mấy người đang đứng, một con thuyền cỡ trung

đang neo đậu. Trần Bạch vừa bước nhanh vừa nói: “Xin mời theo ta, đi đường thủy!”

Khi mọi người trên xe xuống hết bến thuyền, phía đằng kia cũng có một người chạy lại, hướng thẳng về phía Trần Bạch. Hai người khẽ gật đầu, Trần Bạch nói ngắn gọn: “Giao lại cho người!”

Giao cho hăn cái gì?

Sở Ngọc cảm thấy mơ hồ, trong lòng kỳ lạ, bất giác nhìn theo bóng lưng người kia, chỉ thấy hăn nhảy lên chiếc xe ngựa vừa đưa họ tới, đánh xe tiến lên phía thượng nguồn sông một đoạn. Hôm qua Lạc Dương mới có trận tuyết rơi, tuyết phủ trên nền đất dày

chừng một tấc. Lúc này, trên mặt tuyết in dấu bánh xe rõ ràng.

Dù đầu óc vẫn còn hỗn loạn, nhưng nhìn cảnh tượng này, Sở Ngọc cũng hiểu ra ý định của Trần Bạch. Hắn muốn dùng xe ngựa để thu hút sự chú ý của Hoa Thác và nhóm người truy sát nhằm đánh lạc hướng bọn chúng, còn

chiếc thuyền sẽ đi đường thủy theo hướng khác.

Trước tình huống nguy cấp, Trần Bạch đã quyết định trong nháy mắt, lợi dụng thời tiết địa hình. Hôm qua vừa có tuyết rơi, mặt sông chưa bị đóng băng nhưng có khá nhiều tảng băng trôi, bất lợi cho việc sử dụng thuyền bè. Trần Bạch lại làm ngược lại, lợi dụng

tâm lý phân tích thông thường của con người để đánh lạc hướng.

Sở Ngọc không kịp nghĩ ngợi thêm, liền bị đưa lên thuyền. Ba bốn người khác trên bến đều đã lên thuyền, bây giờ chỉ còn lại duy nhất một người đánh xe làm mối nhử ban này. Hắn nhắc lên một giỏ trúc, bên trong đầy tuyết. Trong

lúc thuyền bắt đầu chuyển động rời bến, người đó vừa rút lui, vừa đổ tuyết trong giỏ ra để lấp đầy những dấu chân hỗn độn trên bến. Chẳng bao lâu, bến thuyền như chưa từng có người qua lại.

Người kia vừa tát tuyết vừa lùi về phía sau, cho đến khi tới chỗ chiếc xe ngựa vừa dừng. Hắn lại rút một cành

cây từ sau xe. Xe dừng ở chỗ này, dấu vết sẽ hơi khác thường, hẳn càng phải cẩn thận hơn mới được.

Trong lúc quét dọn, giữa đám tuyết trắng muốt, hẳn nhìn thấy hai hạt đậu đỏ rực rỡ, như hai giọt huyết châu ngưng đọng trong tuyết lạnh buốt giá.

Hắn nhặt hạt đậu lên,
miệng mấp máy, trong lòng
cảm thấy bất an.

***

Những người trên bến vừa
này, bây giờ phụ trách
chèo thuyền. Gió lạnh thổi
khiến cánh tay thô ráp của
họ đỏ lên, nhưng tất cả
vẫn tập trung mài miết
chèo. Con thuyền xuôi

dòng nên khá nhanh, chẳng bao lâu sau đã chạy được chừng nửa dặm. Khuôn mặt căng thẳng của Trần Bạch cũng buông lỏng hơn. Hắn lên phía mũi thuyền, ngồi quay lưng lại phía gió thổi buốt giá, lúc này mới cẩn thận tính toán lợi hại cân nhắc trước sau.

Đột nhiên hắn nghe có tiếng bước chân đến gần,

quay lại nhìn thấy Sở Ngọc bước ra khoang thuyền, vội đứng dậy hành lễ. Sở Ngọc khoát tay thở dài: “Người không cần quá cung kính như thế! Về lý mà nói, ta còn phải cảm tạ người cứu ta một mạng mới đúng!”

Trần Bạch nghiêm nghị đáp: “Chủ tử ngàn vạn lần không nên nói như thế, tiểu nhân không đảm

đương nổi! Tất cả là do công tử sắp đặt an bài!” Tài trí mưu kế của hần là nhờ Dung Chỉ dạy, bây giờ vì Dung Chỉ mà thu xếp tính toán, cũng là thỏa đáng!

Sở Ngọc cười cười: “Tất nhiên ta biết điều đó. Nhưng hần là hần, ta là ta, người cứu ta, sao ta có thể không cảm ơn người!”

Trần Bạch khiêm tốn nói:
“Như vậy chưa thể gọi là
chu đáo! Đợi thêm vài ngày
nữa, dàn xếp xong xuôi thì
mới có thể tạm yên tâm!”

Sở Ngọc tự biết ở phương
diện này không thể sánh
kịp hẵn, cũng rất khiêm tốn
thỉnh giáo: “Như vậy theo
ngươi xem xét, trước hết
phải đi đâu?”

Trần Bạch hơi hơi suy nghĩ rồi cười khỏ: “Rốt cuộc thế nào tại hạ cũng chưa quyết định được. Có điều, ta sợ một màn đánh lạc hướng kia không thể lừa được bọn họ!”

Thuyền đi thêm nửa ngày thì Trần Bạch bảo Sở Ngọc và mọi người lên bờ, đi theo đường bộ, còn con thuyền và hai người trên

đó vẫn tiếp tục xuôi dòng, lần thứ hai thực hiện chiêu "kim thiên thoát xác". Lúc này Trần Bạch mới hơi hơi yên tâm, cùng Sở Ngọc vào một thị trấn gần đó mua xe mua ngựa, tiếp tục lên đường.

"Kim thiên thoát xác": ve sầu lột xác - là 1 trong 36 kế của sách Tam thập lục kế, Trung Quốc cổ đại, sử

dụng bộ dạng khác để làm
quân địch bất ngờ, trở tay
không kịp

Đối phương dù có nhận ra
chiêu "kim thiên thoát xác"
đầu tiên, chắc cũng sẽ
buông lỏng tinh thần, đuổi
theo đường thủy hướng
đông nam, sẽ không ngờ
rằng bọn họ lại một lần nữa
thay đổi lộ trình.

Dọc đường ăn uống nghỉ ngơi sơ sài tạm bợ, nhưng Sở Ngọc cố gắng chịu đựng, không oán thán một lời. Nếu gặp khó khăn gì, nàng cũng âm thầm tự xoay xở, không muốn làm phiền đến mọi người.

Cả nhóm đi về phía nam ấm áp. Để tránh bị thuộc hạ của Phùng Đình truy kích, mọi người không đi

đường cái quan mà chọn
đường núi. Nhưng chỉ
khoảng hai ngày sau, bóng
áo đỏ như trong ác mộng,
một lần nữa lại xuất hiện
trước mặt.

(*) Câu này bắt nguồn từ
bài thơ "Tương tư" của
Vương Duy - đời Đường:
相思 - 作者 王维 唐

红豆生南国，

春來發幾枝？
願君多採擷，
此物最相思！

Tương tư - Tác giả: Vương
Duy thời Đường

(Người dịch: Hải Đà)

Hồng đậu sinh nam quốc,
Xuân lai phát kỷ chi.
Nguyên quân đa thái hiệt,
Thử vật tối tương tư.

Nước nam sinh đậu đỏ
Xuân về nở cảnh xinh
Chàng ơi hái nhiều nhé
Nhớ nhau tha thiết tình

QUYỂN 6

Chương 277: Xuân tới có nầy lộc đậm chồi ?

Ở chỗ đường hẹp giao nhau trên sườn núi, Hoa Thác đang ngồi phía trước. Sắc đỏ điểm lệ đã nhiễm sương gió bụi đường, hai vạt áo rủ xuống chỗ tuyết đọng trên đá.

Tay hắn cầm một hạt đậu đỏ rực rỡ, khuôn mặt tím tái vì giá rét và mệt mệ. Sở Ngọc và mọi người chạy trốn rất khổ cực, còn hắn đuổi theo cũng chẳng sung sướng gì.

Nhưng dù có thế nào, hắn cũng nhất định đuổi theo.

Làm sao hắn tìm được đến

đây?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Sở Ngọc bất lực cười khổ, sắc mặt Trần Bạch trắng bệch.

Trần Bạch chỉ am hiểu cách bài binh bố trận chứ không giỏi võ nghệ. Nhìn thấy Hoa Thác xuất hiện trước mặt, trong lòng hẳn chỉ có tuyệt vọng.

Tuy tuyệt vọng nhưng hấn vẫn không quên chức trách của mình. Đẩy Sở Ngọc về phía sau, hấn rút kiếm bên hông, vừa nhắm hướng Hoa Thác vừa kêu lên: “Người hãy chạy mau!”

Chỉ một khoảnh khắc, hấn đã quyết định dùng tính mạng mình để ngăn cản Hoa Thác trong chốc lát,

nhưng thật sự không dám tin mình có thể ngăn cản Hoa Thác bao lâu. Về phần sau khi hấn chết thể nào, thì đành hoàn toàn bất lực!

Hoa Thác ném hạt đậu đi, rút kiếm hướng về phía Trần Bạch. Nhìn thấy kiếm bổ tới, Trần Bạch định nhắm mắt chờ chết. Bỗng có hai thứ gì đó màu đen lướt qua chắn trước mặt

hắn. Nhìn kỹ lại thì hóa ra là A Man, tay cầm một chiếc thương sắt đen ngắn trường kiếm của Hoa Thác.

A Man không quay đầu, kêu to: "Người mau đưa Sở Ngọc đi! Nhanh lên!" Câu thứ hai hắn còn chưa nói dứt đã ngừng lời, vì phải tập trung chống đỡ đường kiếm của Hoa Thác, không còn rảnh rồi nữa.

Trần Bạch nhìn hai bên, xác định chỉ có một mình Hoa Thác đuổi theo, không có truy binh. Hắn cắn răng, xoay người chấp tay hành lễ với Sở Ngọc: "Xin người hãy đi theo ta!" Không thể lãng phí thời khắc quý giá nhờ A Man mà có này được!

Tất nhiên A Man có sức

khỏe kinh người. Nhưng
mấy năm qua, Hoa Thác
không ngừng khổ luyện,
kiếm thuật lại được Dung
Chỉ hướng dẫn, ngày càng
tiến bộ. Ngược lại, A Man
có giới hạn về mặt nhận
thức, học tập như đụng
phải tường, lần này đánh
nhau, Hoa Thác vẫn trên
tài A Man.

Chỉ sau vài chiêu, kiếm của

Hoa Thác liền sạt qua mu bàn tay A Man. Da A Man đen nên không nhìn rõ hẳn có bị thương không, nhưng một lát sau, máu không ngừng chảy xuống cho thấy rõ thẳng bại ưu khuyết của hai bên.

Trần Bạch nhìn tình cảnh này, biết A Man không phải là đối thủ, lại càng sốt ruột thúc giục Sở Ngọc: "Xin

đừng trì hoãn nữa, hãy mau trốn đi!”

Sở Ngọc cứ đứng ngây người, hai chân chôn tại chỗ như mọc rễ, không thể động đậy.

Trước đây xem tiểu thuyết và phim truyền hình thường xuyên có cảnh này. Hai người hoặc hơn hai người bị truy sát. Khi truy

binh đuổi tới, một người hoặc một nhóm người liều chết ngăn cản lại, để bảo vệ cho người yếu ớt nhất hoặc quan trọng nhất. Người tình nguyện hi sinh kêu lên: "Người mau chạy đi!", quyết đổi tính mạng mình cho người kia chạy trốn. Nhưng người kia lại đứng tại chỗ khóc lóc không đi, kết quả là tất cả đều sa lưới rồi bị giết.

Mỗi khi xem đến đoạn đó, Sở Ngọc rất khinh thường và thậm mắng người được bảo vệ là vô dụng, uống công hi sinh của người khác, rồi tưởng tượng mình gặp tình huống như vậy... Nhưng khi chính nàng ở trong hoàn cảnh này, thì lại không thể nào nhấc chân lên được.

Con đường sinh tồn phải
đạp lên xương máu của
người thân xung quanh, dù
nàng thật sự sống sót thì
sau này có thể thanh thản
được sao?

Trái tim cháy đến khô khốc,
Sở Ngọc di dời ánh mắt
sang Trần Bạch: "Trốn ư?
Trốn đi đâu?"

Ánh mắt của nàng lúc này

là sự chấp nhận số phận, chỉ có màu xám tuyệt vọng. Trần Bạch ngăn người giầy lát rồi bay nhanh: "Xin thứ cho ta vô lễ!" Nói xong hăm khom người nắm lấy eo Sở Ngọc, vác cả người nàng vắt lên vai, chạy nhanh lên núi.

Trong núi là nơi ẩn nấp tốt nhất. Chỉ cần né tránh và cố gắng cầm cự, sẽ có

thêm cơ hội sống sót.

Bên kia, khóe mắt A Man thoáng thấy Sở Ngọc bị mang đi, rốt cục mới yên lòng, chuyên tâm chăm chú đối phó với Hoa Thác. Hoa Thác không gấp gáp truy kích, chỉ cười lạnh một tiếng: “Để ta xem, mấy năm qua, võ nghệ của ngươi tiến bộ thế nào!” Hãn cũng chăm chỉ nghiêm

túc nghênh chiến.

Thấy Hoa Thác không đuổi theo Sở Ngọc, A Man cảm thấy rất yên tâm, nghĩ cuối cùng cũng có cơ hội giúp nàng. Tuy trên người không ngừng xuất hiện thêm vết thương, nhưng khuôn mặt hắc lại là sự phấn khởi. Lúc bên cạnh Sở Ngọc, hắc chưa từng đem lại ích lợi gì. Cho tới bây

giờ, hẳn mới cảm thấy mình hữu dụng. Khoảnh khắc này có lẽ khiến hẳn vui nhất kể từ mấy năm qua.

Phía sau Trần Bạch và Sở Ngọc còn có Hoàn Viễn Ấu Lam và hai người khác nữa, dắt díu nhau thoát khỏi tầm mắt của Hoa Thác. Đi một đoạn, bọn họ gặp ngã ba đường. Đường

chính giữa, Trần Bạch đưa Sở Ngọc đi. Hai người đi theo Hoàn Viễn và Ấu Lam liếc nhìn nhau, rồi người này vác Ấu Lam, người kia vác Hoàn Viễn chạy theo hai đường còn lại.

Ấu Lam kêu lên sợ hãi nhưng bị bịt miệng lại, còn trong lòng Hoàn Viễn rất rõ ràng. Bọn họ làm như vậy để lưu lại dấu vết tương tự,

khiến Hoa Thác không phân biệt được là Sở Ngọc đi theo đường nào. Để bảo vệ Sở Ngọc, Hoàn Viễn rất phối hợp, buông lỏng cơ thể mặc cho người kia vác mình chạy như điên khắp núi.

Phía này Ấu Lam lại không phối hợp như thế. Nàng ta kêu gào giãy dụa, khiến người khiêng vác phải dùng

vũ lực bịt miệng lại, cuối cùng cũng đi theo con đường kia.

Nhưng sau khi bọn họ đi rồi, ở đầu con đường chính giữa chỗ ngã ba, một hạt đậu đỏ nằm lặng lẽ trên nền tuyết trắng, trông thật diễm lệ chói mắt.

***

Trần Bạch vác Sở Ngọc chạy được một đoạn, sức lực bắt đầu suy giảm, phải dừng lại bên một gốc cây thở gấp. Bỗng nhiên, hắn nghe thấy tiếng nàng trên vai: "Cho ta xuống, ta sẽ đi theo ngươi!"

Trần Bạch sửng sốt, rồi nhanh chóng thả nàng xuống. Hắn nhìn kỹ gương mặt nàng, tuy vẫn bi

thương nhưng không phải là tối tăm suy sụp chỉ muốn chết. Hấn cảm thấy yên tâm hơn, bèn cất lời an ủi: "Xin người đừng quá đau lòng!"

Sở Ngọc miễn cưỡng nhếch khóe miệng, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Lúc này, bọn họ đang ở nơi không có đường, vách núi

gập ghềnh cheo leo. Hai người bước thấp bước cao, khoảng nửa giờ sau thì xuống dưới chân núi.

Dưới chân núi có một dòng suối, hai bên bờ là những mảng tuyết đọng. Thỉnh thoảng lại có mảnh tuyết trôi theo dòng. Gió vi vu, nước suối trong veo, không khí giá lạnh tĩnh mịch. Sở Ngọc thoáng nhìn thấy,

giữa đám tuyết bên dòng suối có một nhánh cây khô héo đâm lên. Cành lá héo úa bị chôn vùi bên dưới, không hiểu sang xuân có thể đâm chồi nảy lộc được không?

Trần Bạch cúi xuống thở dốc: “Được rồi, chúng ta sang bên này, hẳn sẽ không tìm thấy!”

Như là đùa cợt trên người, lời hăn còn chưa dứt thì bỗng nghe thấy tiếng cười lạnh mĩa mai, tựa như tiếng sấm. Hai người nhìn theo nơi phát ra tiếng cười. Phía trước, chỗ núi đá nhấp nhô, bóng áo đỏ lóe lên quỳnh dị.

Không biết bằng cách nào, Hoa Thác lại một lần nữa đuổi tới. Cũng giống như

vừa rồi, trên tay hắn là một
hạt đậu đỏ.

QUYỂN 6

Chương 278: Thứ yêu quý nhất

Sắc mặt Trần Bạch thê thảm. Đả kích liên tiếp khiến hắn hoàn toàn mất niềm tin. Mê cục không ảnh hưởng chút nào đến Hoa Thác, không những thế,

còn lặp đi lặp lại nhiều lần
đẩy Sở Ngọc vào tình cảnh
nguy hiểm.

Lúc này bọn họ không còn
đường trốn, đánh thì không
đánh lại.

Sở Ngọc lại có vẻ bình tĩnh
hơn. Nàng hỏi Hoa Thác:
“A Man thế nào rồi?”

Hoa Thác cười lạnh một

tiếng, lắc lắc thanh kiếm
nhuộm máu trên tay: “Còn
có thể thế nào? Cô cho
rằng ta để hăn sống?” Lật
tay ngăm nghĩa trường
kiếm, hăn cười cười: “Nếu
lúc trước Dung Chỉ không
chỉ dạy kiếm thuật cho ta,
hôm nay ta sẽ không đạt
được thành tựu này. Nếu
cô oán hận, thì hãy hận
Dung Chỉ!”

Bây giờ, hắn muốn dùng
kiếm thuật được Dung Chỉ
dạy để lấy tính mạng của
Sở Ngọc.

Tưởng tượng đến cảnh
Dung Chỉ sẽ hối hận đau
khổ thế nào, trong lòng
hắn không khỏi dâng lên
cảm giác khoái trá.

Hắn chờ đợi giây phút
này... Hắn muốn Dung Chỉ

đau khổ rơi lệ, muốn thấy
cả thể xác và tâm hồn kẻ
đó bị tổn thương không
cách nào cứu chữa. Hẳn
muốn tận mắt nhìn thấy,
Dung Chỉ đau thương đến
chết. Chỉ có như vậy, thì
những năm tháng bị lừa
gạt lợi dụng, những năm
qua oán hận không cam
lòng mới có thể được bù
đắp phần nào.

Sở Ngọc điềm đạm “ừ” nhẹ một tiếng. Dù biết rằng sẽ phải chết, nhưng nàng lại cực kỳ bình tĩnh. Có lẽ chết rồi, tất cả sẽ trở về bình yên, không còn đau khổ, không còn lo lắng, không còn phải lang bạt kỳ hồ thế này nữa.

Ai rồi cũng phải chết, sao nàng không phóng khoáng tâm tình cho lòng thanh

thản nhẹ nhõm hơn?

Trần Bạch khẽ gọi một tiếng, nhắm vào Hoa Thác. Kẻ kia chỉ cần tùy ý vung tay, vạch một đường mảnh như tơ hồng trên cổ họng hắn, lập tức máu tươi văng trên mặt đất. Máu nóng rơi xuống tuyết, bị khí lạnh hấp thụ trở nên đông cứng.

Sở Ngọc hạ mắt thở dài:

“Người có thể vòng qua hắc mà giết ta. Việc gì phải tổn nhiều mạng người vô ích như thế?”

Lúc này đã không còn vật cản, Hoa Thác cũng không vội vã giết Sở Ngọc. Hắc như đang vui sướng thưởng thức cảnh con mồi chậm chạp giãy dụa. Trần Bạch quá cảnh giác, một ngày trước khi bọn hắc

thanh lý hết chướng ngại
vật đã phát giác ra.

Tuy Phùng Đình, Thiên Như
Kính và hãn hợp tác,
nhưng mục đích của mỗi
người khác nhau. Phùng
Đình muốn đoạt quyền lực
trên tay Dung Chỉ, Thiên
Như Kính muốn Dung Chỉ
chết, còn hãn lại chỉ muốn
thấy Dung Chỉ đau khổ.

Muốn người đó phải đau lòng, phải thống khổ rơi lệ.

Ý niệm này không ngừng tiêu hủy hấn.

Giết chết Dung Chi không thể làm hấn đau khổ. Ngược lại, để hấn sống, nhưng giết chết người trong lòng hấn mới là cách báo thù tốt nhất. Hoa Thác đã từng nghe nói có một

tộc người thiểu số yêu hận
đều như lửa. Đối với kẻ
thù, cách họ báo thù là giết
tất cả những người thân
yêu của kẻ thù, từ bố mẹ
vợ con cho đến họ hàng
bạn bè, chỉ duy nhất kẻ thù
là không giết.

Tập tục này tuy độc ác dã
man, nhưng lại tương đối
hợp khẩu vị của Hoa Thác.

Ba người là ba mục đích khác nhau. Phùng Đình và Thiên Như Kính đều biết không dễ không chế hấn, không muốn hấn xuất thủ lung tung nên đã cẩn thận đề ra các quy ước nghiêm ngặt. Hấn biết hai người đó đề phòng mình, nên giả vờ thuận theo sự sắp xếp của họ. Đến bây giờ, rốt cuộc hấn mới có cơ hội.

Ở đây cách xa Lạc Dương.
Dù Dung Chỉ có đến Lạc
Dương cũng không thể tìm
được bọn họ.

Điều kiện tiên quyết là
không giết Dung Chỉ, còn
thuộc hạ của hắn, cứ gặp
người nào thì giết người
đó, giết thật thê thảm, góp
phần làm hắn tiếc thương.

Sát ý rừng rực như lửa,

không thể ngăn cản.

Nhìn cặp mắt không cảm xúc, không yêu hận buồn vui của Sở Ngọc, lòng Hoa Thác bỗng run lên. Nhưng chút hổ thẹn vừa nhen nhóm, trong nháy mắt bị hăn áp chế lại: "Cô muốn oán, thì hãy oán Dung Chi!"

Lời hăn thốt ra miệng,

không biết là thuyết phục ai, kiểm trên tay lại không chút nao núng nhằm thẳng vào cổ họng nàng.

Sở Ngọc bình tĩnh nhắm mắt lại.

Giãy dụa vô ích. Trốn tránh vô ích. Khóc lóc vô ích. Cầu xin vô ích.

Nàng là một quân tốt, là

một hạt bụi bé nhỏ không đáng kể, không thể chống lại cái chết. Chỉ có thể chờ đợi.

Cái chết đến gần thế rồi, nàng tuyệt vọng.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng vẫn có một tia hi vọng mong manh, hi vọng có người đến cứu mình?

Máu đỏ bắn tung tóe, rực rỡ nhuộm vấy khắp mặt tuyết, giống như những hạt đậu đỏ - đậu tương tư.

Nhưng người đổ máu không phải Sở Ngọc, mà là Hoa Thác.

Cổ tay hấn trúng tên. Mũi tên mạnh mẽ xuyên thấu tay, hấn bị đau phải buông chuôi kiếm. Trường kiếm

rơi nghiêng trên đồng tuyết, lần này rơi trên máu của chính hắn.

Hoa Thác kinh sợ nhìn lại. Bên sườn núi, tà áo trắng của Dung Chi tung bay trong gió. Tay hắn nắm cung tên, lại giương cung lấp tên, mũi tên từ phía xa nhắm thẳng Hoa Thác, xé gió mà tới.

Hoa Thác vội rút kiếm
ngiêng người tránh,
nhưng vẫn bị sượt da. Lần
này, mũi tên thứ ba của
Dung Chỉ lại một lần nữa
đáp tới.

Mũi tên liên tiếp mũi tên,
liên tục không ngừng nghỉ.
Dung Chỉ mang vẻ dửng
dưng hiểm thấy, liên tục
bắn tên về phía Hoa Thác,
khiến trong quá trình tránh

né, hẳn càng lúc càng phải rời xa chỗ Sở Ngọc.

Vừa tránh làm Sở Ngọc bị thương, vừa không để Hoa Thác lợi dụng lấy nàng làm lá chắn, nên có nhiều chỗ hiểm yếu không bắt được.

Dung Chỉ tính toán cẩn thận, và như hẳn mong muốn, dần dần bức Hoa Thác phải tránh xa nàng.

Hoa Thác hoàn toàn không nghĩ đến chuyện lợi dụng Sở Ngọc để cản mũi tên. Thậm chí, sau khi Dung Chỉ xuất hiện, sát ý của hắn biến mất trong nháy mắt, không những thế, còn có chút vui mừng, vui mừng vì Dung Chỉ đến kịp thời, ngăn cản hắn giết Sở Ngọc.

Túi đựng tên của Dung Chỉ

với dân. Và khi mũi tên cuối cùng bắn ra, trên người Hoa Thác đã chồng chất vết thương. Tuy không phải trọng thương, nhưng tất cả cộng lại, trông tình cảnh rất thê thảm.

Vết máu trên tuyết kéo một đường vằn vẹo dài khoảng ba, bốn trượng, từ trước mặt Sở Ngọc đến chỗ Hoa Thác đứng. Hãn phải dùng

kiếm để ngăn cản những mũi tên liên tiếp, thân kiếm đã xuất hiện vết rạn. Vẻ mặt hấn đau đớn, nhưng ánh mắt lại lóe lên khác thường khiến người ta sợ hãi.

Mùi máu ngai ngái hòa quyện với hương tuyết thơm thoang thoảng, nhanh chóng bị những đợt gió lạnh thấu xương thổi

tan. Dung Chỉ không chút
lưu tình, ngón tay buông
dây cung, mũi tên cuối
cùng bắn đi. Hoa Thác
nâng tay khế ngăn, nhưng
mũi tên lại một lần nữa
trúng đích.

Tay hấn ôm ngực. Máu từ
kẽ tay xối xả trào ra, chảy
xuống quần áo cùng màu
đỏ tươi, rồi chảy xuống nền
tuyết.

Gương mặt hấn tái nhợt,
nhưng lại an tĩnh.

Có lẽ những năm qua, hấn
đã đợi giờ khắc này. Chờ
đợi... Dung Chỉ giết hấn.

Cái gọi là yêu và hận, vĩnh
viễn không chung đường,
làm sao hấn có thể dứt bỏ?
Kiếm trong tay cũng không
biết phải làm sao.

Ngày ngày sống trong hận thù, hãn không có cách nào giải thoát. Ngày ngày đày đọa chính mình, mà hãn lại không thể nào học được cách buông tay bình thản như Sở Ngọc... Trời đất thê lương, những ngày đó sẽ không bao giờ trở lại...

Hoa Thác khe khẽ mỉm

cười, suy sụp ngã xuống.

Lúc này, gương mặt không cảm xúc của Dung Chỉ mới hơi hơi thay đổi. Nhẹ nhàng tay, cung và túi tên rơi xuống, rồi hấn chậm rãi đi về phía Sở Ngọc.

★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

**Chương 279: Phượng
làm sao tù hoàng**

(thượng)

Lúc Dung Chỉ bắn đến mũi tên thứ ba, dĩ nhiên Sở Ngọc đã mở mắt.

Nàng dường như chờ đợi, nhìn từng mũi tên đen nhánh liên tiếp bắn về phía Hoa Thác. Máu đỏ thẫm không ngừng tung tóe, vấy

trên nền tuyết. Cho đến khi
hắn ôm ngực ngã xuống,
nàng vẫn không phân biệt
được, trước mắt mình là sự
thật hay ảo giác.

Gió lớn bỗng nổi lên. Khí
lạnh luồn qua tấm áo lông
cáo, thấm vào da thịt trên
chiếc cổ mảnh mai khiến
Sở Ngọc rùng mình, đột
nhiên bừng tỉnh. Mà lúc
này, Dung Chỉ đưa tay

khép mắt Trần Bạch, rồi đứng lên thông thả bước đến trước mặt nàng.

Nhìn vẻ nhàn nhã du nhiên của Dung Chi, Sở Ngọc bỗng nhớ đến một bộ phim mà nàng xem từ thời học đại học, đã rất nhiều lần xem cùng bạn bè, mỗi lần xem phim vừa cười vừa khóc.

Trong phim "Đại thoại Tây du", Tử Hà tiên tử nói: "Đức lang quân như ý của ta phải là một anh hùng cái thế, mình mặc kim giáp thánh y, chân đạp mây bảy sắc cầu vồng đến đón ta!"

Dung Chi không phải anh hùng cái thế theo kiểu truyền thống. Trong lòng hắn không có cái gọi là đạo nghĩa, trong mắt hắn, thế

gian chỉ có lợi và hại. Hẳn luôn bày mưu tính kế, dù chết vẫn ung dung, không mất đi lý trí hào hùng.

Hẳn không có "kim giáp thánh y", chỉ thường mặc y phục trắng, trông thư sinh văn nhã. Nhưng thật ra, bề ngoài đó là lừa người. Ẩn sâu trong ánh mắt dịu dàng ôn hòa kia là tâm cơ kín đáo, trình độ lừa gạt bậc

thầy.

Dưới chân hắc không có mây bảy sắc cầu vồng. Lúc này, hắc đang giẫm lên mặt tuyết lạnh lẽo hòa cùng máu của Hoa Thác. Chân hắc đã từng giẫm lên rất nhiều máu tươi, và sau này cũng sẽ như thế, để đi con đường mà hắc đã chọn.

Cho nên, hấn không phải là lang quân như ý của nàng.

Nhưng tại sao, tại sao...
khoảnh khắc nhìn thấy
Dung Chỉ, cõi lòng đang
chết lặng bỗng trở nên ấm
áp như thế?

Có phải nàng vẫn đợi hấn?
Có phải từ đầu đến giờ,
nàng luôn tin rằng, vào lúc
nàng nguy cấp nhất, hấn

sẽ bình tĩnh xuất hiện để
kịp thời cứu nàng?

Bình Thành cách Lạc
Dương hai nghìn dặm, dù
có phóng tầm mắt bao
nhiêu cũng không thể nào
thấy được.

Vậy mà hắn đã tới.

Sao có thể thần kỳ như
thế?

Sở Ngọc đưa tay bịt chặt miệng, kiềm chế không bật lên tiếng khóc nghẹn ngào. Nàng không chớp mắt, nhìn Dung Chỉ thanh nhã xuất trần giữa một vùng gió tuyết, giống như nhìn thấy một ảo mộng mong manh, chỉ cần khẽ chớp mắt là lập tức tan biến.

Dung Chỉ im lặng, thậm chí

không hề cất tiếng an ủi. Hấn chỉ đứng đó nhìn nàng, thật lâu sau mới đưa bàn tay thon dài đẹp để gỡ tay nàng ra.

Sở Ngọc do dự một lát, rồi cuối cùng đặt tay mình vào lòng bàn tay hấn.

Giữa trời đông giá rét, lúc mới chạm nhau, hai bàn tay lạnh buốt khiến cả hai

người khẽ rùng mình.
Nhưng sau đó, giữa cái
lạnh khiến vạn vật điêu tàn
bỗng xuất hiện luồng nhiệt
ấm nóng, xóa dần đi sự
buốt giá thâm lương.

Dường như chỉ cần ở gần
bên, cả hai sẽ cảm thấy
mạnh mẽ và ấm áp.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm
cười, dùng lực ỏ bàn tay

buốt giá của nàng vào lòng để sưởi ấm. Ống tay áo trắng xòe rộng như cánh bướm, tương phản với màu áo đen của Sở Ngọc.

“Cuối cùng cũng thấy nàng!” Dung Chi điềm nhiên cất tiếng, giọng có phần hơi uể oải: “Muốn nhìn thấy nàng, nên theo từ Bình Thành đến đây!” Hắn đưa tay lên, nhẹ

nhàng vén những sợi tóc
lòa xòa bên vành tai Sở
Ngọc.

Bị ảnh hưởng bởi vẻ ung
dung nhàn tản của hẳn, Sở
Ngọc cũng lập tức phục hồi
lại tinh thần, không còn
căng thẳng như khi đứng
giữa sự sống và cái chết
hồi nãy nữa. Tuy chỉ muốn
được tiếp tục đứng thế
này, nhưng nàng không

thể không trấn tĩnh lại, cầm lấy tay Dung Chỉ: “Nhanh đi cùng ta, xem A Man và mọi người thế nào!” Nhất là A Man. Vừa nãy Hoa Thác nói A Man đã chết. Nhưng chưa nhìn thấy xác, nàng chưa thể từ bỏ hi vọng.

Sở Ngọc kéo Dung Chỉ chạy lên núi. Lúc qua chỗ Hoa Thác và Trần Bạch nằm, nàng hơi chậm bước nhưng

không dừng lại, tiếp tục
hướng lên núi.

Rất nhanh chóng, bọn họ
quay lại nơi A Man ngăn
cản Hoa Thác lúc trước, xa
xa nhìn thấy mấy bóng
người.

A Man nằm trên đất, xung
quanh là mấy người lạ mặt
đang xem xét vết thương.

Bên tai nàng truyền đến tiếng nói thấp nhu: “An tâm đi, tuy hắc bị trọng thương nhưng vẫn còn hi vọng sống sót. Lần này hắc được cứu kịp thời, mà cơ thể lại vốn tráng kiện, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian là bình phục thôi!”

Sở Ngọc sửng sốt, bất giác quay sang Dung Chỉ, thấy

vẻ mặt hẩn rất điềm tĩnh, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào, lập tức hiểu đây là những người mà hẩn mang theo.

Dung Chỉ thản nhiên tiếp lời: "Trần Bạch là do ta dạy dỗ. Hẩn quen dùng phương pháp gì, ta hiểu rất rõ. Khi phát hiện Phùng Đình có khả năng xuống tay với nàng, ta lập tức đuổi đến

Lạc Dương. Dựa theo những dấu vết để lại, truy tìm không khó!”

Trần Bạch phát giác ra sự việc trước một ngày so với kế hoạch của bọn chúng, khiến đối phương phải ra tay sớm hơn dự định. Mà Dung Chỉ cũng phát hiện ra sự khác thường trước một ngày, hai bên cùng lúc phối hợp.

Sau khi đuổi đến Lạc Dương, Dung Chỉ thấy thi thể la liệt khắp nơi trong thành, tuy vô cùng lo lắng nhưng lập tức nghĩ ra đối sách. Hắn biết rõ thủ pháp quen dùng của Trần Bạch, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là có thể đoán được hướng mà Sở Ngọc đi. Rồi hắn thu thập những thuộc hạ còn lại ở Lạc Dương,

thúc ngựa đuổi theo.

Xác định Sở Ngọc đã lên núi, hắc và thuộc hạ chia nhau đi tìm. Nhưng nhờ biết rõ Trần Bạch hơn cả, hắc là người đầu tiên tìm thấy nàng. Về phần những người khác, giờ phút này có lẽ đã tìm thấy Hoàn Viễn và những người còn lại.

A Man được băng bó vết

thương cẩn thận, rồi một người cõng hấn lên lưng. Sở Ngọc thấy A Man vẫn còn hô hấp, cuối cùng mới có thể buông lỏng tinh thần. Dù sao Hoa Thác cũng không phải kẻ tàn bạo mất hết lương tâm, vẫn để cho A Man một con đường sống.

Lúc này, Hoàn Viễn và Ấu Lam – lúc trước chia hai

đường chạy trốn cũng được đưa đến trước mặt Sở Ngọc.

Nhìn thấy Hoàn Viễn, khóe miệng Sở Ngọc khẽ mấp máy, dù thế nào cũng không thể vui lên được. Trên đường hao tổn bao nhiêu người, Trần Bạch chết, A Man trọng thương, Hoa Thác mất mạng. Trước tình cảnh này, dù tìm được

đường sống trong chỗ chết,
nàng cũng không thể nào
vui vẻ được.

Tâm tình Hoàn Viễn phức
tạp. Một mặt hấn cảm kích
vì Dung Chỉ cứu Sở Ngọc,
nhưng mặt khác, hấn lại
phải mang ơn kẻ kia một
lần nữa, có chút không
cam lòng.

Dung Chỉ lạnh nhạt quét

mắt qua Hoàn Viễn và Ấu Lam. Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Sở Ngọc và Hoàn Viễn, hắn tiến lên một bước, túm lấy Ấu Lam. Ngón tay hắn lạnh buốt như tuyết, khiến Ấu Lam run rẩy. Giá lạnh và sợ hãi, hai mắt Ấu Lam đăm lẹ, kinh sợ nhìn Dung Chỉ, không biết hắn định làm gì.

Khóe miệng Dung Chỉ vẫn

mỉm cười ôn hòa, động tác trên tay lại rất nhanh nhẹn dứt khoát. Một tay hẩn khóa trụ tay Ấu Lam, một tay xé mở cổ áo nàng ta. Từ ngực áo Ấu Lam rơi xuống một túi vải nho nhỏ. Trong đó, khoảng hơn mười hạt đậu đỏ rục rở lăn ra.

Dung Chi cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: “Người có gì để

nói không?"

Nhìn thấy tình cảnh này, Sở Ngọc bỗng hiểu ra. Hoa Thác có thể đuổi theo bọn họ, là bởi vì Ấu Lam rắc đậu đỏ. Nàng ta không ngừng rắc đậu ở những vị trí mấu chốt, chỉ đường cho Hoa Thác.

Trần Bạch bố trí sắp xếp bao nhiêu, cuối cùng lại bị

phá hủy hoàn toàn vì những hạt đậu đỏ. Mà bản thân hãn cũng mất đi tính mạng.

Nhớ lúc trước Hoa Thác đã kết liễu tính mạng Trần Bạch thế nào, Sở Ngọc không khỏi bi phẫn. Nàng nhìn Âu Lam: "Vì sao người lại làm như thế?"

Nàng tự thấy, mình chưa

từng bạc đãi Ấu Lam, lần này dù phải chạy trốn chết cũng không bỏ rơi nàng ta. Chính vì lòng thương không đúng chỗ đó đã dẫn đến họa sát thân, thậm chí liên lụy làm A Man trọng thương, Trần Bạch phải bỏ mình oan uổng.

QUYỂN 6

Chương 280: Phượng làm sao tù hoàng (trung)

Ấu Lam co rúm người, trong mắt viết rõ hai chữ bất an và sợ hãi. Nàng ta không dám nhìn Sở Ngọc, lại càng không dám nhìn Dung Chỉ, một lát sau bị đau khóc thành tiếng:

“Thái hậu, thái hậu...”

Tiếng nàng ta rất nhỏ, nhưng vẫn truyền đầy đủ tới tai Sở Ngọc: “Thái hậu đã nhận lời với ta, chỉ cần ta đồng ý làm việc cho người, thì sau này, người sẽ cho ta hầu hạ Dung công tử...”

Giọng nói chắt chứa tuyệt vọng.

Sở Ngọc ngạc nhiên nhìn Dung Chi, đột nhiên cảm thấy rất vớ vẩn: thế này là thế nào?

Ngũ diệu Âu Lam vẫn tuyệt vọng mất mát như thế. Có lẽ biết rằng, lần này dù biện giải thế nào cũng không thoát khỏi cái chết, nàng ta dường như không còn để ý gì nữa, cứ thế nói

ra tất cả: “Từ trước kia rất lâu, lúc còn ở phủ công chúa, ta đã rất ngưỡng mộ Dung công tử. Nhưng ai cũng biết công chúa độc chiếm Dung công tử, dù có thế nào ta cũng không thể để công chúa phát giác ra chuyện này. Chỉ cần được nhìn thấy Dung công tử từ xa, là ta đã hạnh phúc lắm rồi!...”

“Công chúa rời Kiến Khang, rời khỏi Nam triều. Ta nghĩ chỉ cần đi theo công chúa là có thể nhìn thấy công tử, vậy là cùng đi...”

Từ rất lâu trước kia, người trẻ tuổi ung dung cao nhấ đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng nàng. Chỉ một nụ cười thoáng qua cũng khiến nàng không thể nào quên được.

Sở Ngọc thở dài. Năm đó lúc rời khỏi Kiến Khang, nàng đã định thu xếp ổn thỏa cho Ấu Lam, nhưng nàng ta khẳng khẳng cự tuyệt. Hóa ra, đối phương không phải trung thành tận tâm với mình, mà vì muốn được ở gần Dung Chi.

“Giữa đường công tử rời đi, ta cũng không biết phải

làm sao ngoài việc đi theo công chúa... Mà lần này, công chúa lại định ra đi, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy công tử nữa... Sau đó, thái hậu phải người đến tìm ta..." Và kết quả là như vậy.

Thái hậu chỉ chấp nhận một thỉnh cầu nhỏ nhỏ của Âu Lam, thậm chí không hứa cho nàng ấy được lấy

Dung Chỉ. Nàng sẽ tiếp tục là một thị nữ nhỏ bé bên cạnh hắn. Có thể lại được nhìn thấy hắn, là mơ ước lớn lao đẹp đẽ nhất.

Không có yêu cầu nào khác xa vời.

Ấu Lam nói dứt quãng, được khoảng hai câu lại dừng. Trong lúc nàng ta ngập ngừng dừng lời, Sở

Ngọc thở dài cất tiếng: “Vì sao không nói cho ta biết? Người không nói, nên ta không biết người lại có tâm sự như thế!”

Bờ vai Ấu Lam run rẩy. Chậm chạp, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng tuyệt vọng: “Cho người biết rồi thì sẽ thế nào?” Nàng ấy tuyệt vọng như vậy, không phải bởi sợ chết, mà vì hiểu

quá rõ về con người Dung Chi.

Một thân phận nhỏ bé yếu ớt không đáng kể, mất đi lá chắn bảo vệ, sẽ rất nhanh chóng tan thành tro bụi.

Sở Ngọc bất giác nhìn về phía Dung Chi. Dù sao suốt dọc đường, tổn hại nhiều nhất là thuộc hạ của hắn. Mà sự việc cũng bắt nguồn

từ hấn, về tình về lý, quyền xử trí Ấu Lam thuộc về hấn.

Khuôn mặt Dung Chỉ lạnh lùng, không mảy may động lòng. Hấn nâng tay lên, dùng lực ấn một cái. Cổ Ấu Lam phát ra tiếng “rắc”, đầu ngoẹo sang bên.

Dung Chỉ giết Hoa Thác trước, rồi đến Ấu Lam. Tuy

hai người này nguy hại cho tính mạng của Sở Ngọc, không phải không có lý do đáng giết, nhưng giết người lạnh lùng quyết đoán như hắc, chắc không có mấy người.

Hai thi thể, một người vốn là bạn hữu của hắc, vì bị lừa gạt mà phản hận thành thù, một người vì ái mộ hắc mà bị Phùng thái hậu

dụ dỗ. Tuy có nhiều chỗ đáng giận, nhưng cả hai người đều đáng thương.

Sở Ngọc không phải thánh nhân lấy ơn báo oán, cũng không định bảo Dung Chỉ tha cho họ. Nhưng thấy hấn ra tay lạnh lùng không chút dao động khiến lòng nàng không khỏi run rẩy.

Sở Ngọc biết mình mâu

thuần một cách vô lý. Bao nhiêu người đã chết vì họ, Dung Chi cũng là vì nàng, nhưng...

Đẩy xác Ấu Lam vẫn còn hơi ấm ra, thoáng nhìn Sở Ngọc với ánh mắt hơi hồi hộp, Dung Chi khẽ mỉm cười, chủ động nắm lấy tay nàng: "Ta có chuyện muốn nói với nàng!"

Sở Ngọc vẫn còn hỗn loạn. Cho đến lúc bị hắt kéo đi, đến chỗ chỉ có hai người thì nàng mới bừng tỉnh: "Có chuyện gì vậy?" Nàng lơ mơ cảm thấy, Dung Chỉ hơi khác thường.

Từ khi hắt bắt đầu xuất hiện, luôn thắm thiết dịu dàng, khác hắt vẻ hồ hững như gần như xa trước kia. Hình như hắt chủ động

vượt qua giới hạn để tỏ rõ điều gì đó.

Nhưng giờ phút này, Sở Ngọc lại không chịu nổi, muốn lùi về phía sau.

Nhưng bất ngờ là, Dung Chỉ không nói gì. Hắn chỉ cầm tay nàng, cúi đầu ngắm nghía tỉ mỉ từng đường vân, như ngắm một đóa hoa đẹp để quý giá.

Một lúc sau, Dung Chỉ thu hồi ánh mắt, rồi lấy từ trong ngực áo ra một vật, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay nàng, mỉm cười: “Theo sáng kiến của nàng trước kia, ta làm ra một cái vòng giống như của Thiên Như Kính!”

Sở Ngọc tập trung nhìn kỹ. Chiếc vòng bạc nằm yên

lặng trên tay nàng, phần
cạnh sáng bóng lấp lánh.
Vừa rồi Dung Chi ôm nàng,
cảm thấy trong ngực hẳn
có vật gì cứng cứng, không
ngờ lại là thứ này.

Dung Chi cười cười nháy
mắt mấy cái: “Ta đã bỏ
công sức làm ra nó, tuy
nàng không dùng được
nhưng cầm để ngắm cũng
hay. Nàng có thứ này, sớm

muộn gì Thiên Như Kính
cũng sẽ đến tìm, lúc đó cho
nàng xả giận thoải mái!”

Sở Ngọc lại rơi vào hốt
hoảng. Từ khi Dung Chỉ
xuất hiện, phần lớn thời
gian là nàng ngây ngẩn,
cảm giác mọi chuyện chỉ
như một giấc mơ. Vốn
tưởng rằng không còn cơ
hội có chiếc vòng, không
ngờ có thể lấy lại bằng

cách này, được rồi mất,
mất rồi lại được.

Ngây người một hồi, Sở
Ngọc mới cẩn thận cất
chiếc vòng quý giá vào
ngực áo. Nhìn động tác dè
dặt của nàng, trong mắt
Dung Chi ánh lên ý cười cổ
quái, nhưng chỉ chớp mắt
sau lại khôi phục như
thường.

Sở Ngọc cho rằng Dung Chỉ đã sớm phát hiện ra kế hoạch của Phùng thái hậu, nên từ Bình Thành đuổi tới Lạc Dương rồi theo dấu vết tìm được mình. Về phần chiếc vòng, nàng cũng chỉ đoán rằng hắc dùng quỷ kế, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, ở Bình Thành, hắc đã thất bại thảm hại.

Những người còn lại đi theo

đường khác, Dung Chỉ và Sở Ngọc cùng sóng bước. Vừa đi, hai người vừa nắm chặt tay nhau như không muốn rời xa. Nhưng xuống đến chân núi, Sở Ngọc dừng bước, rút tay ra, mỉm cười nhìn Dung Chỉ: “Bao giờ người trở lại Bình Thành?”

Dung Chỉ chậm rãi thu hồi tay, sóng mắt nhu hòa như

nước. Hấn mỉm cười nhìn nàng: “Nàng đi cùng ta được không?” Trong mắt hấn là ý chờ mong tha thiết rõ ràng, chờ đợi nàng đồng ý.

Nhìn hấn, thiếu chút nữa Sở Ngọc gật đầu chấp thuận. Nhưng rồi cuộc nàng vẫn có chướng ngại không thể xóa bỏ được, những người vừa chết,

những người đã chết trước đây, thủ đoạn tác phong của Dung Chỉ... Đó vẫn là vật cản giữa hai người.

Cho nên, nàng chỉ có thể cúi đầu, từ chối lời mời của hắn: "Không!"

Gió lạnh như dao cắt, rét thấu xương.

Đạo bất đồng bất tương vi

mười.

QUYỂN 6

Chương 281: Phượng làm sao tù hoàng (hạ)

Gió lạnh thấu xương thổi qua những đám tuyết, bao trùm sắc áo đỏ của Hoa Thác, dần dần vùi lấp hẳn.

Nhưng đúng lúc này, có

người đi tới, thấy khuôn mặt Hoa Thác lộ ra giữa đồng tuyết hình như hơi động đậy, liền bước tới hỏi với vẻ sừng sốt: "Là hăn sao?"

Người đó đến gần kiểm tra hô hấp, không ngờ phát hiện hăn vẫn còn thoi thóp thở, liền lôi người ra khỏi đồng tuyết.

“Tổng quân thiên lý, chung tu nhất biệt” (Tiễn chàng ngàn dặm, cuối cùng vẫn phải từ biệt một lần), đứng bên bờ sông nước chảy xiết, Sở Ngọc thấp giọng nói.

Lần này chia tay, chắc Dung Chỉ sẽ trở lại Bình Thành, còn nàng thì đi theo hướng ngược lại.

Mùa đông năm nay hình như dài lê thê, khiến cho người ta có cảm giác vĩnh viễn sẽ không sang mùa xuân.

Sở Ngọc trong lòng rầu rĩ. Nàng biết mình chưa thể hoàn toàn dứt bỏ Dung Chi, nhưng dù có thế nào cũng không thể chung đường với hắn. Nhìn khuôn mặt đẹp đẽ kia vẫn thản

nhân ung dung, dường như việc nàng ra đi chẳng ảnh hưởng chút gì đến hẳn khiến lòng nàng thâm tức giận. Chẳng lẽ hẳn không biết nói câu gì tỏ ý muốn giữ nàng lại sao?

Vừa giận dữ, Sở Ngọc lại lập tức tự giấu thầm: rất cuộc nàng đang mong đợi điều gì? Đã biết rõ kết cục không thể thay đổi, Dung

Chỉ cũng sẽ không làm việc vô ích phí công.

Hắn vốn là người như vậy.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc. Cặp mắt đen thăm thẳm sâu khó lường giờ đây tràn ngập hứng thú. Ánh mắt hắn lúc này là thứ ấm áp duy nhất giữa đất trời giá lạnh. Hắn khẽ mỉm cười, nhàn nhã thoải mái, đưa

tay vén sợi tóc mai của
nàng bị gió thổi lòa xòa.
Ngón tay trắng mịn, động
tác dịu dàng, như đang
nâng niu một bông hoa
tuyệt mà chỉ cần khẽ dùng
lực là nát vụn.

Hắn vuốt tóc nàng, ngón
tay chầm chậm trượt
xuống, chậm rãi mơn trớn
gò má lạnh buốt của nàng.
Hình như dùng dằng không

muốn rời tay, lại tiếp tục vuốt ve.

Tiếp xúc với làn da hẵn, mọi râu rĩ của Sở Ngọc rất nhanh chóng tiêu tan, mà chuyển thành ngượng ngùng. Những nơi tay hẵn chạm đến đều nóng rực như thiêu như đốt. Nàng liếc nhanh sang xung quanh rồi chặn tay hẵn lại, đỏ mặt, hạ giọng nói nhỏ:

“Có nhiều người đang nhìn đấy!”

Dung Chỉ nghe theo nàng dừng lại, nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng ấm áp trên gương mặt nàng như trước, dường như muốn khắc sâu hình ảnh nàng trong tâm trí. Hắn thấp giọng: “Hãy để ta nhìn nàng! Sau này, có lẽ không còn cơ hội nữa...”

Nghe giọng nói trầm thấp của hắn, Sở Ngọc cảm thấy mềm lòng. Do dự một chút, nàng cất tiếng: "Người... sau này còn nhiều cơ hội gặp ta mà! Dù sao những người xung quanh ta đều là thuộc hạ của ngươi, chắc hẳn ngươi sẽ biết ta ở đâu. Thỉnh thoảng gặp mặt, là hoàn toàn có thể!"

Dung Chỉ không đáp, chỉ
nhếch mép cười: “Công
chúa đi đi! Hãy bảo trọng!”

Sở Ngọc trầm mặc trong
khoảnh khắc rồi khẽ gật
đầu: “Tạm biệt!” Nàng
nghiến răng dứt khoát,
nhìn về phía chiếc thuyền.
Trên thuyền, Hoàn Viễn
đang đợi nàng.

Tất cả những người mà

Dung Chỉ mang theo đều
lên thuyền cùng Sở Ngọc.
Lúc thuyền từ từ rời bến,
Sở Ngọc quay lại, chỉ thấy
bóng Dung Chỉ cô đơn
đứng bên bờ sông. Hắn cúi
xuống vớt một mảnh băng
trôi phía trước. Lúc ngẩng
lên, gương mặt lại cao nhã,
ung dung như tuyết.
Gương mặt đó, cho tới nay
luôn khiến nàng vừa yêu
vừa hận, thương nhớ

không nguôi mà cũng tức giận không nguôi.

Sở Ngọc đứng từ xa, góc độ hơi chếch nên không nhìn rõ. Ngón giữa của Dung Chỉ như bị cắt, máu chảy xuống tuyết trông ghê người.

Nhìn thấy con thuyền xuôi dòng càng lúc càng xa, khóe miệng tái nhợt của

Dung Chỉ thoáng hiện một nét cười. Như sương sa, như khói tuyết, như cõi mộng đẹp dễ, phảng phất như hết thảy thế gian đều là hư ảo không chân thực, chớp mắt mà lướt qua.

Đứng thêm một hồi, rồi hắt xoay người bước đi, không tiếp tục nhìn theo bóng thuyền ngày càng nhỏ dần nữa. Bước chân

nhẹ nhàng chậm chạp,
không mục đích.

Tuyệt rơi lơ phơ lất phất.

Trong cơ thể, luồng khí lực
vô hình đã hoàn toàn
không khống chế được nữa
rồi. Hẳn cảm giác, dường
như có một thanh kiếm
đang chém tới chém lui
trên từng tắc thịt, không
thể đếm xuể bao nhiêu

nhát kiểm. Toàn thân hắt, từ sâu trong tim đến tận đầu ngón tay, mỗi tấc da thịt đau đớn như bị lắg trì. Hắt vốn có khả năng chịu đựng kiên cường, nhưng giờ phút này gương mặt cũng không khỏi méo mó vì đau đớn.

Khuôn mặt tuần mỹ, ánh mắt mờ mịt vì đau, khiến lúc này hắt mang một vẻ

đẹp mỹ lệ mà thê lương.
Giờ phút này, xung quanh
hắn chỉ có tuyết trắng mù
trời làm bạn.

Từng tắc da thịt đau đớn,
chỉ bước mấy bước thôi mà
Dung Chi cảm thấy cả cơ
thể như đang bị bằm vằm.
Nhiều nhất kiếm như tập
hợp lại cùng lúc, khiến hắn
lần thứ hai đau đớn mãnh
liệt. Khí lực không thể

khổng chế từ trong cơ thể tàn sát bừa bãi, không thể chặn không thể ngăn cản. Trái tim dường như bị một tấm lưới sắc nhọn thít chặt, mỗi một cạnh sắc cắt tới cắt lui. Nhưng ở đó, vẫn có một cảm giác ấm áp kiên định, dù thế nào cũng không thể tiêu diệt được.

“Rồi có một ngày, người sẽ phải nếm trải cảm giác đau

khổ tột cùng, tan nát cõi lòng chỉ muốn chết đi. Ông trời sẽ không để người tiêu dao như thế, nhất định sẽ có một ngày!”

“Người sẽ bởi vì không có được mà trần trọc trần trở, sau khi có được rồi lại ngày đêm sợ hãi mất đi!”

“Rồi sẽ có một ngày, người trả giá bằng cả tấm chân

tình, lại bị người giày xéo
vứt bỏ. Yêu mà phải biệt ly,
cầu mà không được, khiến
người phát điên, cả thể xác
và tinh thần đều vỡ nát!”

Ta sẽ không.

Dung Chi lẳng lặng tự nói
với chính mình.

Sống chết, yêu hận, đều là
tự chính bản thân ta lựa

chọn. Ta không hối hận,
cũng không đau khổ.

Đây là con đường do ta lựa
chọn, không cần ai thương
hại, cũng không hề do dự
băn khoăn.

Sống do ta, chết cũng do
ta.

Thắng vui vẻ, bại cũng ung
dung.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, chậm rãi bước tiếp. Hẳn nhớ lúc chia tay, Sở Ngọc lưu luyến không rời nói “Tạm biệt”, bất giác lại mỉm cười.

Tạm biệt?

Không, là vĩnh biệt.

Sở Ngọc đứng trên thuyền,

thấy Dung Chỉ đứng bên bờ sông một lát rồi xoay người bước đi. Nàng thở dài rồi cũng quay người bước vào trong khoang.

Bên trong, bếp lửa cháy đượm ấm áp. Sở Ngọc cởi áo khoác lông, ngồi xuống gần bếp sưởi, cảm thấy khí lạnh dường như tiêu tan. Nhưng bất giác, nàng không khỏi lo cho Dung

Chỉ, giờ này hán thể nào, có bị lạnh không?

Đã tự dặn lòng không được nghĩ ngợi thêm nữa, nhưng Sở Ngọc không thể khống chế được. Mỗi lúc nhớ đến một đoạn hồi ức, nàng lại cảm thấy tiếc nuối. Nhưng nghĩ rằng Dung Chỉ đã có thể tới đây, tức là ở Bình Thành hán đạt được thắng lợi cuối cùng, nàng cũng

thấy vui thay cho hẳn.

Bây giờ xem ra, Dung Chỉ đã xoay chuyển được cục diện. Lời nàng nói không ứng nghiệm, rốt cuộc hẳn đã chiến thắng vận mệnh...

Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên Sở Ngọc mở to hai mắt, cả người cứng đờ.

... Không đúng.

Dung Chỉ đã đuổi đến tận đây, sao có thể để nàng ra đi dễ dàng như thế?

... Không đúng.

Nếu tại Bình Thành hẳn giành được thắng lợi hoàn toàn, sao lại để nàng đi Nam triều? Ở Lạc Dương chẳng phải sẽ an toàn hơn sao?

Với chí hướng của Dung Chỉ, tất nhiên sẽ không cam tâm dừng lại ở một nửa giang sơn. Tương lai chắc chắn hẳn sẽ cho quân xuống phía nam. Đến lúc đó, Nam triều sẽ rơi vào chiến loạn, há chẳng phải càng thêm nguy hiểm?

Nếu thật sự hẳn nghĩ cho nàng, sao có thể làm như

thế?

Rốt cuộc không ngồi yên được nữa, Sở Ngọc đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài. Ngoài khoang thuyền gió thổi lạnh lẽo, nàng mới nhận ra mình quên mặc áo khoác, lạnh lùng cất tiếng: “Dừng thuyền! Ta muốn xuống thuyền!”

Tiếng nói bay trong gió rét,
lộ ra nỗi sợ hãi.

QUYỂN 6

Chương 282: Huyết lệ khôi phục nghĩa tình

“Dừng thuyền!”

Khi tiếng hét đầu tiên lọt thỏm giữa âm thanh tuyết rơi ào ạt, Sở Ngọc bỗng phát hiện, mình lại có thể hoảng sợ đến thế.

Dung Chỉ hẩn...Dung Chỉ hẩn... Lời từ biệt cuối cùng, hẩn không kêu tên mà gọi nàng là công chúa. Đây là lời xưng hô từ nhiều năm trước, dường như hẩn cố tình kéo rộng khoảng cách giữa hai người.

Mọi suy nghĩ đều vỡ vụn, Sở Ngọc cảm thấy hơi thở mình gấp gáp, trái tim như bị bóp nghẹt bởi một áp lực

khổng lồ. Nếu không làm gì đó, nàng không thể nào yên tâm được.

Thấy Sở Ngọc kích động như thế, Hoàn Viễn vội chạy đến, đỡ lấy cơ thể nàng không đứng vững, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Sở Ngọc hoảng loạn nắm lấy tay hắn như bắt được cọc rơm cứu mạng, vội

vàng nói: “Ta muốn xuống thuyền!”

Nàng nhất định phải quay trở lại gặp hấn, để đảm bảo rằng hấn được bình an.

Thuyền đã chạy đến khu vực giữa sông, thuận gió dong buồm, nhưng vì Sở Ngọc một mực yêu cầu nên phải tìm chỗ neo lại. Nàng chỉ mang theo mấy người,

dùng xuống nhỏ cập bờ,
sau đó vội vã chạy ngược
trở lại.

Chạy thật lâu sau mới về
đến chỗ hai người chia tay
lúc này, Sở Ngọc cúi xuống
kịch liệt thở gấp. Không
thấy bóng dáng Dung Chỉ
đâu, không biết hẳn đi
hướng nào rồi. Nàng cảm
thấy ruột nóng như lửa
đốt, lo lắng sợ hãi, không

tài nào đi được.

Dung Chỉ, Dung Chỉ đâu rồi?

Chạy một lúc dưới tuyết, từ đỉnh đầu xuống người nàng phủ đầy tuyết trắng. Lúc này, tuyết cũng lấp kín tất cả dấu vết. Sở Ngọc vừa thở gấp vừa hốt hoảng nhìn chung quanh. Cuối cùng, nàng ngẩng đầu lên,

ánh mắt bất ngờ lướt qua một bóng người mờ ảo trên sườn núi phía trước, nhưng thoáng cái lại biến mất không vết tích.

Hắn lên núi làm gì?

Cắn chặt răng, không quan tâm bản thân vì chạy quá gấp nên đau buốt từ cổ họng đến lồng ngực, cũng chẳng quan tâm hai chân ê

ầm tê đại đến phát run, Sở Ngọc vội vã chạy lên núi.

Dung Chỉ bước đi không biết đã bao lâu. Trong cơ thể, xương thịt như bị nghiền nát vô số chỗ. Nhưng mỗi lần cúi xuống nhìn, hấn lại ngạc nhiên vì thấy bề ngoài mình vẫn nguyên vẹn không chút tổn hao như trước.

Trước mắt trở nên mờ mịt tối dần, thậm chí hắc không phân biệt được, lúc này mình còn sống hay đã chết. Hoặc nói cách khác, thực ra có lẽ cơ thể hắc đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn luẩn quẩn trong gió rét nơi đây.

Vì sao hắc vẫn đi về phía trước, không muốn dừng lại?

Dưới chân bỗng bước hăng, lúc này Dung Chỉ mới giật mình sức tỉnh và ý thức được, mình đã vô tình đi vào tử lộ. Hắn lấy lại bình tĩnh, tầm nhìn phía trước sáng hơn một chút và có thể nhìn rõ ràng. Đây là đỉnh núi hiểm trở, ngăn cách với đỉnh núi đối diện bởi một con sông cuộn cuộn nước chảy xiết, xa

khoảng hơn mười trượng ở phía dưới kia. Nhưng lúc này trước mắt hắc chỉ có một màu tuyết trắng xóa.

Khẽ nhíu mày, hắc định quay trở lại. Nhưng thân hình vừa khẽ nhúc nhích, hắc lại dừng động tác, khóe miệng nhếch lên nụ cười hơi kỳ dị.

Có người tới.

Một bóng đen nho nhỏ cùng với tiếng bước chân dồn dập đang hướng thẳng về phía này.

Dung Chi vỗ nhẹ tay áo, choàng rộng y phục rồi ngồi xuống mặt tuyết.

Lúc Sở Ngọc thở không ra hơi đuổi tới, cảnh tượng nhìn thấy là Dung Chi nhàn

nhã ngồi trên đỉnh núi,
phóng tầm mắt thưởng
thức phong cảnh sơn thủy
hữu tình.

Lúc này, ánh mặt trời bao
trùm cả một vùng núi
tuyết, xung quanh trắng
xóa mờ mịt, ánh tuyết phát
quang rực rỡ chói lọi. Dung
Chỉ ngồi tại nơi đây, gương
mặt trầm tĩnh cũng như
tắm trong ánh hào quang

rực rỡ.

Lúc Sở Ngọc đến gần, Dung Chỉ ngoảnh đầu lại. Hần mím cười, ánh mắt trầm tĩnh xa xăm, cất lời với ý hơi trêu chọc: "Sao lại quay lại? Nàng không thể đi sao?"

Sở Ngọc nghiêm mặt không trả lời. Chẳng quan tâm mình còn chưa bình ổn hô

hấp, nàng vội lão đảo bước qua, nhìn chăm chăm đánh giá hẩn cẩn thận từ đầu đến chân. Xác định hẩn không sao, rốt cuộc nàng mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức ngồi xuống đồng tuyết: “Hóa ra là ta đa nghi rồi!”

Liếc mắt nhìn sang Dung Chỉ bên cạnh, Sở Ngọc hơi bối rối, chỉ nhỏ giọng oán giận: “Vừa rồi thấy người

có chút kỳ lạ, ta tưởng người gặp chuyện gì nên vội quay lại..." Vừa rồi, chắc hẳn rất nhiều người nhìn thấy vẻ hốt hoảng của mình, thật là bế tắc!

Ánh mắt nhu hòa, Dung Chỉ cười dài: "Vừa nãy ta cố ý như thế để xem nàng có quay lại không, ngờ đâu nàng quay lại thật! Bây giờ có giận ta không?"

Sở Ngọc tái mặt. Nàng lo lắng như thế, kết quả đổi lại một câu hăm cổ ý trêu đùa nàng. Kẻ này không biết nói câu nào dễ nghe hay sao? Thấy nàng lo lắng thì thích chí lắm sao?

Lửa giận bốc ngút đầu, Sở Ngọc định đứng phắt dậy. Nhưng tay vừa chạm vào tuyết lạnh buốt, nàng bỗng

nghe lại. Lúc này nàng chẳng quan tâm bất cứ thứ gì, liên tục vấp ngã lại đứng dậy chạy tiếp. Nàng vội vã sợ hãi vô cùng, thậm chí tự nhủ: chỉ cần Dung Chi không sao thì nàng không quản bất cứ điều gì.

Bây giờ Dung Chi ngồi yên ổn trước mặt nàng, có thể mỉm cười trêu đùa nàng, như vậy còn chưa đủ hay

sao?

Lửa giận bỗng tan thành mây khói, Sở Ngọc bấu môi, nói với vẻ hơi chán nản: “Được rồi, ta rất ngây thơ ngu ngốc, rất dễ bị lừa, người vừa lòng chưa?” Dừng một chút, nàng đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Dung Chỉ, thấp giọng nói: “Người tâm cơ sâu, bản lĩnh lớn, ta bị

người lừa cũng không tính là bẽ mặt. Vừa rồi ta nghĩ, chỉ cần người bình an, thì ta không quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Bây giờ có thể nhìn thấy người, ta rất vui. Người thích lừa bao nhiêu thì cứ lừa bấy nhiêu đi!”

Dung Chỉ hơi hơi ngẩn ra.

Một lúc sau, thần sắc phức

tạp, hẩn khẽ lắc đầu:
"Nàng ấy à..." Hẩn mỉm
cười, định nói thêm điều gì
đó, bỗng cảm thấy khóe
miệng mát mát. Sau đó,
tiếng Sở Ngọc sợ hãi như
từ xa xôi vọng lại: "Người
làm sao thế?"

Sở Ngọc kinh hãi nhìn Dung
Chỉ, thấy khóe mắt bờ môi
hắn đều chảy máu, chảy
xuôi xuống gương mặt

trắng như tuyết tạo nên vẻ
lộng lẫy khác thường.

Lúc này Dung Chỉ hơi nghi
hoặc. Từ sau khi Sở Ngọc
xuất hiện, đau đớn trong
cơ thể hẳn dường như dịu
đi một chút. Nhưng nghe
giọng nàng lúc này, dù
không nhìn vẻ mặt nàng
cũng biết vấn đề trên cơ
thể hẳn phát tác ra.

Hắn nâng tay quệt khóe mắt, đưa lên miệng nếm thử. Vị máu lạnh buốt khiến hắn bật cười: “Thì ra là thế!” Hóa ra tình trạng không dịu bớt, mà là cái chết đang đến gần.

Giờ này khắc này, ngược lại hắn cảm thấy hơi thú vị: “Hoa Thác từng nói, ta là kẻ vô máu vô lệ, bây giờ xem ra có máu có lệ rồi

nhỉ?”

Sở Ngọc không còn lòng dạ nào nghe hấn nói. Nàng hốt hoảng sắp bật khóc: “Chúng ta đi tìm đại phu... Không, người là đại phu tốt nhất rồi... Việc này y thuật không giải quyết được... Đi cầu xin Thiên Như Kính, cầu xin hấn cứu người có được không?”

QUYỀN 6

Chương 283: Trời đất mênh mang

Dung Chi lẳng lẳng đè
chặt tay nàng.

Tay hấn tái nhợt lạnh lẽo,
nhưng động tác lại dịu
dàng vô hạn. Sở Ngọc có
thể thấy, từng giọt lệ máu

từ khóe mắt hần thấm ra,
trượt xuống tuyết thành
những hạt đậu đỏ rục rở.

“Sao có thể như vậy?
Không phải hai năm qua cơ
thể người đã chuyển biến
tốt đẹp ư? Ta hiểu rồi, có
phải để chạy đến nơi này,
người đã phải trả một cái
giá đắt?” Sở Ngọc hoảng
hốt sợ hãi, định đưa tay lau
vết máu trên khóe mắt

hắn, rồi lại sợ làm hắn bị đau. Nàng nhìn Dung Chỉ nức nở cầu xin: “Dung Chỉ, người tìm biện pháp đi... Người luôn đa mưu túc trí như vậy cơ mà...” Nhiều kẻ sách như thế, bây giờ cũng phải dùng được cái nào chứ?

Dung Chỉ khẽ cười: “Có biện pháp gì được? Nàng đã từng nói, dù ta tính toán

thế nào cũng không thể
chống lại số mệnh. Kết cục
thế này...cũng không tồi...”

Nhìn thấy máu chảy từ
khóe mắt bờ môi Dung Chi,
lát sau, từ mũi và tai hần
cũng chảy máu, toàn thân
Sở Ngọc buốt lạnh, chân
tay luống cuống.

Thất khiếu chảy máu.

Cảnh tượng máu chảy loang lổ trên gương mặt túm mĩ như ngọc khiến người ta kinh hãi, nhưng khuôn mặt hấn cũng mang vẻ an tĩnh khác thường. Dung Chỉ cười cười, đưa tay bốc một nắm tuyết lên lau mặt.

Lúc trước hấn cũng làm như vậy, nhưng khi đó khóe môi chỉ hơi rớm máu. Còn bây giờ dường như là

thời khắc bùng nổ.

Sở Ngọc không thốt nên lời, cũng không nhúc nhích. Dung Chỉ cầm lấy tay nàng, đưa lên bờ môi hôn nhẹ một cái, nói dịu dàng: “Vốn không định cho nàng biết, nhưng bây giờ nàng đã phát hiện ra rồi, thì ta cũng không giấu nữa. Ở Bình Thành, ta đã thua, thua Phùng Đình và Thiên Như

Kính!”

“Thiên Như Kính tạm thời giao vòng tay cho ta, giúp ta vượt qua hai nghìn dặm đuổi tới Lạc Dương. Lúc điều khiển được chiếc vòng, ta đã đọc qua nội dung trong đó. Vài thập niên sau, cả Bắc triều và Nam triều đều không yên ổn, nhưng một số nơi vẫn có vài năm thái bình. Ta đã

viết một phong thư, dặn thuộc hạ mang theo. Khi nào nàng gặp người tên là Lục Minh thì hỏi ý kiến hẳn. Dựa theo những gì viết trong thư, nàng hãy tự lựa chọn nơi đi!”

“Thực ra nàng đi chỗ nào cũng được. Trước khi đến đây, ta đã nhờ sư huynh thay ta chăm sóc nàng. Kiếp này xem như huynh

ấy bị sư đệ vô lương tâm là ta làm hại, ngay cả sau khi chết cũng không buông tha!”

“Ta vốn nung nấu ý định thâm tóm giang sơn vạn dặm này. Nhưng mấy năm qua, nghe nàng thuyết giảng chuyện cổ kim, ý nghĩ đó cũng dần phai nhạt. Thiên địa mệnh mang rộng lớn là thế, con

người ta cũng chỉ như hạt muối bỏ bể. Ngay cả khi quân lâm thiên hạ, ta cũng chỉ vón vện là một con kiến. Giang sơn này dù thuộc về ta, cũng chưa chắc đã cảm thấy mãn nguyện như ban đầu tưởng tượng!” Hãn là người thông minh thấu đạt, một khi đã tiếp xúc với thứ gì, lập tức có thể suy luận ra rất nhiều. Từ khi biết về những

triều đại kế tiếp và thời đại mà Sở Ngọc sống trước khi đến đây, tầm nhìn của hắn được mở rộng hơn nhiều, cao hơn hắn một bậc. Tuy không phải lập tức thấu triệt giác ngộ, nhưng nhìn chung, lý tưởng ban đầu cũng hơi phai nhạt.

“Ta là người xưa nay chỉ làm những việc có lợi. Lần này cứu nàng, cũng là như

thế. Ta cảm thấy, cứu nàng tốt hơn so với cứu Bắc Ngụy. Vì vậy, ta bỏ Bắc Ngụy để giữ lấy nàng!”

“Thiên Như Kính nhất định sẽ tới tìm nàng để đòi lại chiếc vòng. Đến lúc đó, muốn xử trí hắn ra sao, tùy nàng định đoạt. Hắn không có vật hộ thân, lại thêm Thương Hải sư huynh ở đây, nàng muốn giết hắn

để trút giận cũng là hoàn toàn có thể!”

Sở Ngọc nhìn hấn, không nói nên lời, chỉ liều mạng lắc đầu. Nàng thậm chí không biết mình đang phủ nhận điều gì, cự tuyệt điều gì, chỉ là không muốn tiếp tục nghe hấn nói, như thế hấn không nói di ngôn nữa thì sẽ không phải chết.

Dung Chỉ nghĩ ngợi, thấy không còn gì để dặn dò thêm. Cảm thấy khóe mắt lại có chất lỏng chảy ra, hắt thở dài: “Ta vốn không định để nàng chứng kiến bản thân trong tình trạng thảm hại thể này. Sao đoán được là nàng lại hiểu ta quá rõ, hơi chút khác thường là nàng phát hiện ra ngay!”

Hắn lại giơ tay lên, định
chùi vết máu trên mặt,
bỗng nhiên phát hiện mu
bàn tay cũng chảy máu,
không khỏi bật cười: “Quá
thảm hại!”

Bắt đầu từ mu bàn tay,
dường như có vô số lưỡi
đao đang xẹt qua cơ thể
hắn, tung hoành ngang dọc
không chút lưu tình.

Rất nhanh chóng, y phục trắng của hắn bị nhuộm đỏ từ trong ra ngoài. Áo trắng như tuyết chuyển thành đỏ tươi, mà mặt tuyết bên dưới cũng thấm một vũng máu.

Sở Ngọc kinh hãi muốn chết.

Hai đao.

Ba đao, bốn đao, năm đao.

Mười một, mười hai, mười ba, mười bốn đao... Một trăm lẻ một đao.

... Lóc từng miếng thịt.

Dường như có vô số lưỡi đao bay lượn xung quanh cơ thể hắn tạo thành một vũ điệu máu kinh hồn.

Ban đầu là thất khiếu chảy máu, tiếp theo là lóc từng miếng thịt.

Nhưng, gương mặt hắc vẫn an tĩnh bình thản, đáy mắt vẫn tỉnh táo, và dịu dàng đến thế... Sở Ngọc có thể vì ánh mắt này mà chết đi.

Và hiện tại, hắc cũng vì nàng mà chết.

Sở Ngọc rút cuộc không
khống chế nổi, nhào đến
định ôm lấy hắn, nhưng tay
lại quờ vào khoảng không.
Dung Chỉ lão đảo đứng dậy
tránh né, lùi liền vài bước
đến bên vách núi. Phía sau
là dòng nước chảy xiết, là
vực sâu. Hắn thản nhiên
nói: "Nàng chớ lại gần!
Trong cơ thể ta lúc này,
luồng khí lực kỳ dị đã hoàn
toàn mất khống chế, có thể

làm nàng bị thương. Hãy tránh xa ra!... Các người đến đúng lúc lắm, hãy giữ lấy nàng!... Không đúng, các người là ai?" Thoáng nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của hai người từ chân núi đi lên, Dung Chỉ còn tưởng là Hoàn Viễn và mọi người đuổi tới. Nhưng rất nhanh chóng, hắn phát hiện không phải, chân mày tú lệ giờ đây cũng nhiễm đầy

máu tươi khế nhú lại, rồi
hắn mỉm cười: “Hóa ra là
người, Hoa Thác. Người
vẫn chưa chết!”

Giờ phút này, hắn không
còn nhìn rõ mọi thứ xung
quanh, kể cả Sở Ngọc đứng
trước mặt. Nhưng hắn vẫn
thấy được màu đỏ mờ mờ,
và hai người, người nọ dìu
người kia, người được dìu
đang cực kỳ suy yếu, có lẽ

mới bị trọng thương.

Sở Ngọc quay đầu lại, thấy Hoa Thác với y phục đỏ rực, bên cạnh là một người mặc áo trùm không nhìn rõ mặt đang dìu đỡ hắn.

Lúc trước Hoa Thác bị thương rất nặng. Hắn kiệt lực tránh mũi tên cuối cùng của Dung Chỉ nên chưa bị trúng tim, chỉ là vừa này

mất máu quá nhiều nên
ngã xuống hôn mê. Lúc
tỉnh lại, hắn thấy người bên
cạnh mặc áo khoác dày, tự
xưng là khách bộ hành tình
cờ đi ngang qua, dìu hắn đi
một đoạn. Vừa lúc nhìn
thấy dấu chân Sở Ngọc nên
bọn họ theo lên núi.

Dung Chi vừa cất lời, Hoa
Thác lập tức phản bác:
"Người còn chưa chết thì ta

cũng chưa chết... Người làm sao thế này?" Tì được đường sống trong chỗ chết, tâm hấn trở nên bình thản hơn nhiều. Nhìn thấy Dung Chỉ, hấn không nhịn được định chầm chọc đôi câu. Nhưng nhìn rõ bộ dạng Dung Chỉ lúc này, máu trên người không của ai khác mà từ chính hấn, Hoa Thác ngây người.

Sao Dung Chỉ lại đi vào mặt lộ đến mức này?

Dung Chỉ bình tĩnh cất tiếng: "Người cũng không cần hao tâm tổn sức giết ta! Trước đây ta đối với người không tốt, bây giờ ta sắp chết rồi, coi như trả nợ máu, lấy tính mạng đền bù!"

Hắn lão đảo quay sang Sở

Ngọc, mỉm cười. Tuy toàn thân nhuộm máu, nhưng nụ cười lại sáng ngời rạng rỡ như ánh nắng ngày xuân, cặp mắt xa xăm thanh nhã, giống như lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn.

“Ta không muốn lưu lại xác, bắt nàng phải chứng kiến. Chết như thế, nhìn... đáng sợ lắm!”

Nói xong, hắn thả mình rơi xuống vực phía sau.

Mắt hắn đã hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa, nhưng trong đầu lại có vô số bóng dáng vụt qua.

Giờ khắc này, trái tim hoàn toàn rộng mở, rất nhiều tình cảm mạnh mẽ đột ngột xuất hiện.

Với cha mẹ, là lạnh lùng.
Với sư phụ, vừa cảm kích
vừa oán hận. Với Vương Ý
Chi, là miễn mộ. Với Hoa
Thác, là áy náy. Với Quan
Thương Hải, là thân thiết...
Và cuối cùng, đọng lại
trong ý thức của hắn... với
Sở Ngọc...là yêu.

Hắn bị cầm tù mệt mỏi quá
rồi, phải chăng đã đến lúc

được giải thoát?

***

Sở Ngọc ngồi bệt trên đám tuyết, chậm rãi hồi tưởng lại.

Ban đầu,... ngày xuân hoa hạnh rơi đầy tóc, chàng trẻ tuổi nhà ai chân bước phong lưu.

Sau đó, anh đào chín đỏ
chuối đương xanh, thời
gian trôi qua không chờ
đợi... Rồi khoác áo lông cừu
tự do phóng túng, ngày dài
nhàn nhã cất tiếng ca...
Những thứ đẹp thường
mong manh dễ vỡ, như
áng mây chiều, như ngọc
lưu ly.

Nàng đã từng nghĩ, tình
cảm phải do hai bên cùng

bồi đắp, người đã vô tình
thì ta không níu kéo. Vốn
tưởng rằng, gặp nhau như
thế thà rằng không gặp,
hữu tình thà rằng vô tình,
chia tay mỗi người một ngã
thì hơn...

Nhưng, vì sao kết cục lại
trở thành thế này?

Hai chân nàng chết lặng
không còn cảm giác, thời

gian như ngừng trôi. Nàng
đờ đẫn nhìn về phía thân
ảnh Dung Chỉ biến mất, tất
cả ánh sáng trong mắt
phút chốc như tắt lịm.

Hoa Thác cũng sững sờ
nhìn về hướng đó. Đột
nhiên, hấn đẩy người đang
đỡ mình ra, nghiêng ngả
lảo đảo chạy về phía vũng
máu lớn trên tuyết, nơi mà
Dung Chỉ nói trả nợ cho

hắn.

“Không!...” Như một con thú bị thương, cổ họng Hoa Thác nghẹn trong tiếng gầm nức nở.

Không phải... Thực ra, hắn không muốn Dung Chỉ chết.

Thực ra, hắn chỉ là không cam lòng, hận Dung Chỉ vô

tình vô nghĩa, muốn chứng kiến Dung Chi bị tổn thương, muốn thấy kẻ kia rơi lệ, muốn bắt hắc phải bộc lộ sự yếu đuối, muốn thấy hắc... giống như một người bình thường.

Dù Dung Chi lừa hắc, phụ hắc, hại hắc, làm hắc tổn thương, hắc vẫn không muốn giết Dung Chi.

Giờ phút này Dung Chỉ chết đi, ngược lại, cả người hắc giống như rơi vào mùa đông buốt giá, vĩnh viễn sẽ không có mùa xuân.

Dung Chỉ chết, hắc cũng góp một phần trong đó.

Hoa Thác bỗng cười sảng sặc, cười điên dại thê lương, giống như mấy năm trước lúc đoạn tuyệt với

Dung Chi, thậm chí còn tuyệt vọng hơn nhiều.

Vì sao đến tận bây giờ hắn mới hiểu?... Điều hắn khát khao nhất, không phải là giết chết Dung Chi, cũng chẳng phải muốn thấy Dung Chi đau khổ, mà là được trở lại thời khắc ban đầu, khi hai người bên nhau vui vẻ hòa thuận.

Dù chỉ là giả dối cũng được.

Tiếng cười của Hoa Thác rất nhanh chóng trở thành âm thanh khàn khàn thê lương, giọng cười thấp dần. Tay trái nắm chắc thanh kiếm, hấn cất tiếng khàn khàn: "Được, được... Người trả ta, thì ta cũng trả lại người. Kiếm thuật nhờ người dạy, bây giờ trả lại

cho người!”

Lời còn chưa dứt, hăn đột nhiên vung kiếm, chém “soạt” xuống tay phải của mình.

Cánh tay rơi xuống, máu phun xối xả. Hoa Thác vốn đã bị trọng thương, bây giờ lại thêm vết thương nặng, cơ hồ muốn ngất đi. Hăn nghiêng rằng để duy trì tỉnh

táo, cũng không cần nhìn
cánh tay đã bao năm cầm
kiếm của mình, chỉ xé vạt
áo băng vết thương. Khó
khăn lắm mới cầm được
máu, hấn tập tễnh lê bước,
chầm chậm xuống núi.

Lúc Hoa Thác xuống núi
bắt gặp Hoàn Viễn và
những người còn lại đang
chạy lên. Nhìn bộ dạng của
hắn, Hoàn Viễn vô cùng

kinh ngạc. Cho đến lúc hẳn nhìn thấy Sở Ngọc, thì nàng vẫn ngồi bệt trên đám tuyết, xung quanh là máu chảy lênh láng. Người mặc áo khoác trùm kín đứng cách không xa. Bốn phía mờ mịt, không thấy Dung Chi đâu.

Hoàn Viễn đến bên Sở Ngọc, lúc này mới thấy ánh mắt đờ đẫn vô định của

nàng. Không khỏi đau lòng, hấn đỡ lấy bờ vai nàng, thấp giọng khẽ gọi: “Sở Ngọc... Sở Ngọc...”

Không biết được gọi bao lâu, ánh mắt Sở Ngọc mới dần dần lấy lại chút tiêu cự. Nàng nhấc tay, dùng lực nắm lấy cổ tay Hoàn Viễn, bàn tay siết mạnh khiến các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Nhìn Sở Ngọc trong tình trạng này, Hoàn Viễn đoán là Dung Chỉ lành ít dữ nhiều. Cổ tay hăn bị đau nhưng vẫn để mặc, chỉ mong sao nàng cảm thấy khá hơn.

Hơi hơi hé môi, tiếng Sở Ngọc thều thào hầu như không nghe rõ: “Dung Chỉ đi rồi!”

Lúc miệng nàng phát ra âm thanh, năng lực suy nghĩ trong đầu mới được khôi phục. Tất cả những chuyện xảy ra ban nãy âm âm tái hiện lại.

Gặp nhau rồi vĩnh viễn biệt ly. Cũng giống như Tử Hà tiên tử đã tuyệt vọng nói: "Ta đoán được mở đầu, nhưng lại không đoán được

kết thúc thế này!”

... Cả người rét lạnh thấu xương.

Gương mặt nàng nhòe nhoẹt nước. Lẳng lẳng chờ đợi Sở Ngọc bình tĩnh lại, Hoàn Viễn mới khom người đỡ lấy hai tay nàng: “Đứng dậy nào, nền đất lạnh lắm! Chớ để cơ thể bị thương tổn!” Bỗng nhiên nhớ ra

người mặc áo choàng đứng từ nãy đến giờ, hần quay lại hỏi: “Không rõ vị huynh đài kia còn ở đây là vì chuyện gì?”

Người kia vẫn im lặng, khiến hần cảm thấy bất an.

Đối phương kéo áo khoác xuống. Sở Ngọc nhìn thấy đầu tiên là cánh tay có vết thương, sau đó là khuôn

mặt hấn.

Trải qua mấy năm, khuôn mặt không còn vẻ bầu bĩnh thiếu niên. Trải qua sương gió bụi đường, gương mặt đó càng thêm âm trầm, lạnh lùng nghiêm nghị.

Nhưng đó là gương mặt mà Sở Ngọc không thể nào quên được.

Đã từng là hoàng đế thiếu niên tàn bạo, giờ phút này là một thanh niên trưởng thành, hắc chưa chết, hắc vẫn sống. Hắc đứng trước mặt Sở Ngọc, so với mấy năm trước còn cao lớn hơn, lạnh lùng trầm mặc nhìn nàng.

Sở Ngọc có thể nhận ra, hắc đã phải chịu nhiều khổ cực. Trên tay hắc có vết

sẹo đã lâu, trên người là quần áo cũ. So với cuộc sống sung sướng của hoàng đế trước kia, tình trạng này thực sự là không tưởng tượng nổi.

Chuyện gì đến, thì phải đến thôi.

Sở Ngọc cảm thấy thoải mái. Giờ phút này, nàng mỉm cười cực kỳ thoải mái

mà nói với Lưu Tử Nghiệp:
“Người đến để giết ta sao?
Vậy thì đến đi!”

Vẻ mặt nàng lạnh nhạt,
không chút nào sợ hãi,
trong lòng lại là đau khổ
tuyệt vọng cùng cực. Tận
mắt nhìn thấy người ấy vì
mình mà bại, vì mình mà
vong, còn nàng lại hoàn
toàn bất lực.

Bây giờ Lưu Tử Nghiệp xuất hiện ngay trước mắt, ngược lại khiến nàng cảm thấy đó là một lối thoát. Cứ thế này mà chết đi, âu cũng là một việc không tồi.

Lưu Tử Nghiệp lẳng lẳng nhìn nàng. Năm đó Thọ Tịch Chi và đồng đảng mưu phản, hấn trốn vào rừng trúc. Lúc hấn sắp bị kiếm đâm tới, hộ vệ xin phép

vắng mặt là Can Lâm bỗng nhiên xuất hiện, kịp thời cứu hấn.

Can Lâm là sư huynh của Thiên Như Kính, đảm nhiệm vai trò thị vệ cho Lưu Tử Nghiệp. Tiểu hoàng đế tính tình thô bạo, nhưng lại đối xử với hấn rất khoan hậu. Đáng lẽ theo yêu cầu của Thiên Như Kính, trong vụ việc này hấn phải

khoanh tay đứng nhìn. Nhưng rốt cuộc vì mấy năm ân tình, hắc âm thầm xuất thủ cứu Lưu Tử Nghiệp, bảo Thọ Tịch Chi chém đầu thái giám bên cạnh, xoa máu lên giả làm thủ cấp của hoàng đế.

Sau đó Can Lâm đưa Lưu Tử Nghiệp xuất cung, dặn hắc trốn đi, nhờ thế mà bảo toàn tính mạng.

Mất ngôi vị hoàng đế, rời khỏi Kiến Khang, Lưu Từ Nghiệp mới nhớ lúc chia tay, Sở Ngọc muốn nói lại thôi, hình như biết có kẻ làm phản, rồi cuộc lại không nói năng gì. Hắc hiếu muốn trở lại vị trí cũ là điều không tưởng, cho nên người hắc oán hận nhất, là Sở Ngọc.

“A tở!” Lưu Tử Nghiệp chậm rãi mở miệng, cất tiếng xưng hô của mấy năm về trước “Tở muốn vàng bạc của cải, ta cho tở. Tở muốn địa vị, ta cho tở. Tở muốn nam nhân, ta cũng cho tở. Cho dù tở muốn giang sơn này, chỉ cần tở mở miệng, ta cũng sẽ không ngần ngại chia cho tở một nửa ngôi vị hoàng đế. Vậy thì, vì sao tở

lại hại ta?"

So với mấy năm trước, giọng nói hẳn trầm thấp hơn nhiều. Âm sắc của một thanh niên trưởng thành, lại mang nỗi đau khổ dằn vặt nên nghe càng tang thương thâm trầm.

Sở Ngọc nhìn hẳn, nhưng chỉ bật cười thờ ơ: "Bây giờ giải thích để làm gì? Chẳng

lẽ để cầu xin người tha cho ta ư?”

Lúc đó, hắn là hoàng đế, nàng là công chúa. Còn nay, hắn như một lưỡi đao lưu lạc báo thù, còn nàng là cánh bèo trôi nổi dập dềnh mà cõi lòng đã chết.

Giờ đây, nàng chỉ cảm thấy tất cả trống rỗng. Ngay cả tính mệnh cũng không

quan trọng, ai muốn lấy cứ lấy, đoạt đi càng tốt.

Hoàn Viễn chứng kiến tình hình này, vội chắn trước người Sở Ngọc, nhưng Lưu Tử Nghiệp chỉ cần đẩy một cái, lập tức khiến hắn té văng ra. Hoàn Viễn vốn đang nắm tay Sở Ngọc, cho nên khi ngã xuống cũng kéo nàng ngã theo. Nàng không ngã nặng nề như

hắn, nhưng lại không ngồi dậy, cứ nằm im không nhúc nhích giữa đám tuyết, giống như một pho tượng không có sự sống.

Lưu Tử Nghiệp lẳng lẳng nhìn Sở Ngọc.

Mấy năm qua, hắn không ngừng tìm kiếm nàng. Hắn tin rằng nàng chưa chết. Hắn nhất định tìm nàng để

hỏi đến tận cùng, nhất định phải giết nàng để rửa nỗi hận trong lòng.

Năm đầu tiên, lòng hắc chỉ có căm hận, chỉ muốn tìm giết Sở Ngọc càng nhanh càng tốt.

Năm thứ hai, năm thứ ba, hắc đi từ nam ngược lên phía bắc, dọc đường chứng kiến rất nhiều, cũng trải

qua không ít khó khăn. Dần dần, hần hiểu ra một số chuyện, biết lúc trước mình làm hoàng đế là thế nào.

Nhưng hần vẫn không ngừng tìm kiếm. Hần đã đi rất xa, từ cực bắc của Bắc Ngụy đến cực nam của Nam triều, đã làm rất nhiều chuyện, giết người có mà cứu người cũng có, và rốt cuộc nhận ra ngày trước

mình toàn làm việc sai lầm.

Nhưng dù thế nào hấn cũng không cam lòng. Dù hấn đã phụ hàng ngàn, hàng vạn người, cũng chưa từng phụ Sở Ngọc. Hấn muốn tìm nàng để đòi lại công bằng, mà rốt cuộc đã tìm thấy.

Lưu Tử Nghiệp rút dao bên hông, bước đến bên Sở

Ngọc, kê trên cần cổ mảnh mai của nàng, nhưng lại chậm chạp không cắt xuống. Hấn vốn tưởng rằng nàng sẽ sợ hãi khóc thút thít, cầu xin tha thứ. Nhưng giờ đây, dáng vẻ nàng so với người chết còn giống xác chết hơn.

Bỗng thấy cổ áo choàng của Sở Ngọc mở ra, gió lạnh lùa vào, bất giác hấn

buông dao, cài lại cổ áo cho nàng. Cảnh tượng này, động tác này hình như quen thuộc. Lưu Tử Nghiệp bỗng nhớ ra, năm đó lúc sắp chia tay, hắn cởi áo choàng lông cáo trên người, mặc cho Sở Ngọc, còn cẩn thận cài kín cổ.

Lúc này, nàng đang mặc chính tấm áo lông cáo đen của hắn năm đó. Mấy năm

rồi mà vẫn còn mới tinh,
mấy năm rồi mà nàng
không hề vút bỏ.

Thời gian làm thay đổi tàn
khốc như thế, biến yêu
thành hận, cũng có thể
hoàn toàn xóa bỏ hận thù.

Tay Lưu Tử Nghiệp run rẩy.
Hắn đột nhiên đứng dậy,
dùng lực đá Sở Ngọc rồi hét
lên: "Sao tử có thể như

vậy? Sao tũ có thể như vậy?"

Vì sao nàng còn giữ tấm áo này? Khiến hã không thể nào hạ thủ được.

Như bùng tỉnh giữa cơn điên cuồng, hã xoay người chạy xuống núi, rất nhanh chóng mất hút bóng dáng.

... Tuyết lại rơi.

Trên mặt đất, dấu chân và vết máu đều bao trùm một màu bàng bạc, thê lương mà sạch sẽ.

Hoàn Viễn lão đảo đứng dậy, đến bên Sở Ngọc, dùng lực ôm lấy nàng.

Tuyết rơi dày, lơ phơ lất phất, vùi lấp mọi yêu và

hận.

QUYỀN 6

Chương 284: Người trong mộng xuân khuê

Sở Ngọc ở trong tuyết quá lâu, hai chân bị tổn thương vì giá rét, huyết mạch không thông nên cả mùa đông không đi lại được. Mấy vị đại phu đều nói không thể chữa khỏi

ngay. Nếu không có Quan Thương Hải kịp thời đuổi tới đưa nàng về, thì có lẽ hai chân nàng phải hoàn toàn phế bỏ.

Vì vậy, Sở Ngọc phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh trong vài tháng. Để giúp nàng di chuyển, Hoàn Viễn sai người làm cho nàng một chiếc xe lăn.

Sở Ngọc không đi Nam triều cũng chẳng quay về Bắc triều. Nói đúng hơn, suốt mùa đông, nàng không ngừng tìm kiếm. Tìm kiếm thi thể Dung Chi.

Từ đầu chí cuối, nàng vẫn không tin Dung Chi đã chết.

Có lẽ lần này, hẳn lại giờ trò đùa bốn, thực hiện âm

mưu gì đó.

Hắn luôn luôn lừa gạt người, thậm chí ngay cả nàng.

Từ ngày đó giữa vùng núi tuyết, Sở Ngọc liên tục tự nhủ với bản thân như vậy.

Theo hướng chảy con sông, nàng đi về phía hạ nguồn tìm kiếm, đi đến đâu thì

ngủ tạm lại ở đó. Chẳng
những dọc theo con sông,
mà toàn bộ khu vực xung
quanh nàng cũng không bỏ
sót. Sống phải thấy người,
chết phải thấy xác. Trừ phi
nhìn thấy thi thể hắn, thì
lần này nàng tuyệt đối sẽ
không bị mắc lừa.

Để tránh nhận lầm, mỗi khi
tìm thấy một thi thể, Sở
Ngọc lại đích thân kiểm tra

xác nhận. Chỉ muốn tìm một Dung Chỉ, nhưng trong quá trình lại tìm thấy đến mấy chục xác chết.

Chết vì đói, vì bệnh, vì lạnh, vì thảm họa chiến tranh hay bị trộm cướp giết chết, đủ loại nguyên nhân khiến người ta yếu mệnh. Ban đầu, Sở Ngọc chỉ quan tâm đó có phải Dung Chỉ không, nhìn thi thể cảm

thấy hơi sợ hãi, sau khi xác nhận không phải hấn liền lệnh cho người mai táng cẩn thận. Về sau, đối với những thi thể như thế, nàng còn sai người đi tìm hiểu gia cảnh, tìm quê quán người nhà. Tất nhiên, phần lớn trường hợp là không tìm được.

Mỗi một lần, nàng lại cảm thấy lạnh buốt tâm can.

Bọn họ tên gọi là gì? Trong nhà còn có ai khác không? Lúc sống họ vui buồn, đau khổ hay hạnh phúc ra sao? Ở đâu đó, có ai vì họ mà đang nóng ruột lo nghĩ không?

Những nam giới đã chết, có phải đã từng là những trang nam tử phong lưu tiêu sái? Những người con gái đã chết, có phải cũng

từng là những cô gái thướt tha nơi khuê các hay không?

Thời gian dần trôi, ban đầu nàng chỉ bị thương vì một mình Dung Chi, dần dần chuyển thành nổi thê lương vì chúng sinh: biết bao người phơi xương trắng vô danh khắp nơi, không phải không có công tử hay khuê nữ má hồng.

Ở thế giới hỗn loạn này,
bọn họ chỉ như những con
kiến bé nhỏ không đáng
kể.

Có câu hát rằng:

“Xuân đi xuân lại tới, hoa
tàn hoa lại nở”.

Khi xuân đến, cỏ xanh mơn
mơn, chồi biếc nhú mầm,

hoa rực rỡ khoe sắc khắp nơi. Nhưng cõi lòng Sở Ngọc vẫn như một vùng tuyết trắng hoang lạnh không có sự sống.

Trong đầu nàng chỉ có một ý niệm: tìm Dung Chi, tiếp tục tìm. Còn một ngày chưa thấy thi thể hắn, nàng còn chưa tin là hắn đã chết.

“Hôm nay ngày xuân nắng đẹp, chúng ta đi dạo cho khuây khỏa nhé!” Thấy Sở Ngọc trong tình trạng như thế, rốt cuộc sáng sớm một ngày, Hoàn Viễn không nhẫn được nhẹ giọng đề nghị.

Sở Ngọc giật mình, nhìn dáng vẻ hơi tiêu tụy của Hoàn Viễn. Giờ phút này, giữa hai hàng chân mày

hắn đã mất vẻ nho nhã
bình tĩnh thường ngày,
khiến nàng không khỏi hổ
thẹn. Suốt mùa đông qua,
nàng chỉ chìm đắm trong
thế giới của riêng mình,
làm khổ những người bên
cạnh, thực sự là việc không
nên.

Trong lòng thầm thở dài,
Sở Ngọc khẽ gật đầu.

Trải qua một mùa đông nghỉ ngơi điều dưỡng, hai chân Sở Ngọc đã chuyển biến tốt. Hôm qua, được người xung quanh dìu đỡ, nàng đã có thể đứng lên một lúc, nhưng trước mắt vẫn phải tiếp tục dùng xe lăn.

Hoàn Viễn đi phía sau đẩy xe lăn cho Sở Ngọc. Hai người muốn dùng khoảng

thời gian này để ngắm
cảnh thôn xóm xung
quanh. Bỗng nhiên, thuộc
hạ chạy tới, báo tin đã tìm
thấy một bộ hài cốt bên
sông.

Lòng Hoàn Viễn đông cứng
lại, biết không thể thành
thơ đi dạo được nữa rồi.
Sau khi nghe tin, khuôn
mặt Sở Ngọc ngưng trệ,
vì vậy hấn dứt khoát đổi

hướng, đẩy xe lăn của nàng về phía bờ sông.

Dù sao lần này chắc cũng không phải, càng đi nhanh, có lẽ càng có thêm thời gian để dạo chơi.

Đầu xuân, gió vẫn còn hơi lạnh, mang theo hơi ẩm từ mặt sông thổi tới. Quan Thương Hải thế nhưng cũng ở đây. Sở Ngọc nhìn

thấy, xa xa bên bờ sông,
hắn đang khom người mò
mắm gì đó dưới nước.

Chẳng lẽ...

Sở Ngọc trong lòng chột
lạnh, vội di chuyển xe lăn
để đến bờ sông nhanh
hơn. Vẫn sợ rằng quá
chậm, không biết lấy khí
lực từ đâu, nàng đột nhiên
đứng dậy, lao đảo liều

mạng bước đến bờ sông.

Con sông nhỏ chỉ rộng chừng bảy, tám thước, nước trong xanh có thể nhìn thấu tận đáy. Dưới đáy sông, giữa những đám rong tảo xanh u ám, có một bộ xương trắng lẳng lẳng nằm.

Mà Quan Thương Hải đang sờ tay trên bộ xương, chạm

đến một vị trí nào đó, về mặt hẳn trở nên ảm đạm.

Sở Ngọc cơ hồ không dám nghĩ xa hơn, hai chân bắt đầu đứng không vững, run rẩy cất tiếng hỏi: "Quan Thương Hải... huynh...có phát hiện được gì không?"

Nhất định không phải. Chỉ là một bộ xương trắng, ai biết lúc sống trông hình

dạng thể nào?

Quan Thương Hải trầm mặc trong khoảnh khắc, rồi mới đáp lời: “Lúc nhỏ Dung Chỉ bị đánh đến mức gãy xương. Sau này đã khỏi, nhưng ở bả vai do không chữa trị chu đáo nên thành tật. Về sau lại bị đánh nên nặng hơn, thành một cổ tật vĩnh viễn. Bề ngoài không nhìn thấy, nhưng sờ vào là

biết!”

“VẬY... chỗ đó...” Tiếng Sở Ngọc ngày càng thấp, trong lòng càng lúc càng sợ hãi, cơ hồ không dám hỏi tiếp.

Quan Thương Hải khẽ gật đầu.

Sở Ngọc hít một ngụm khí, nghiêng răng phản bác: “Huynh đừng lừa ta! Mới

một thời gian ngắn, sao có thể thối rửa nhanh như vậy? Xương cốt sao lại sạch sẽ như thế?" Không tin, không tin, không tin...

Vẻ mặt buồn bã, Quan Thương Hải nói thản nhiên: "Cô chớ quên, trước khi chết, tình hình Dung Chỉ là thế nào!"

Lúc trước... lúc trước cơ thể

hắn như bị lóc từng miếng thịt, da thịt dường như nát vụn. Cảnh tượng kinh ngạc thế lương như thế, nàng làm sao có thể quên được.

Quan Thương Hải tiếp tục đỡ dẫn nói: “Hơn nữa, suốt thời gian qua bị dòng nước xiết cọ rửa...”

“Đừng nói nữa!” Sở Ngọc muốn hét lên, nhưng lời ra

miệng lại biến thành nước
nở cầu xin.

Hai chân thoát lực, Sở Ngọc
đứng không vững, quỳ
xuống nước. Hai đầu gối
chìm xuống dòng nước lạnh
buốt, nhưng nàng chẳng
quan tâm, chỉ yên lặng
nhìn bộ hài cốt. Bộ xương
trắng lạnh lẽo kia, còn
vướng rong rêu xanh u,
chính là Dung Chi đã từng

đẹp để rực rỡ vô ngần?

Là Dung Chỉ vừa kiêu hãnh
cao nhã, vừa thâm trầm
khó lường đó ư?...

Là Dung Chỉ dung nhan
huy hoàng, ánh mắt trầm
tĩnh, làn da tươi tắn ấm áp,
trái tim khỏe khoắn vững
vàng...

Chân mày khéo mắt thanh

nhã tú lệ, giọng nói thông
dong ôn hòa...

Bóng dáng cao ngạo trác
tuyệt, nụ cười như hoa
trong gương, trắng soi đáy
nước...

Tất cả đã hết? Một chút da
thịt cũng không còn, chỉ
thừa lại khối xương cốt
lạnh lẽo kia ư?

Dung Chỉ của nàng.

Sở Ngọc chậm rãi phủ phục xuống, không quản nước sông lạnh buốt thấm vào xiêm áo. Nàng cẩn thận ôm lấy bộ xương, như sợ làm đau.

Dung Chỉ.

Bộ xương trắng bên bờ sông lạnh lẽo, lại là người

trong mộng xuân khuê của
ai đó ư?

Nước mắt không ngừng rơi
xuống. Hơi hơi hé miệng,
cổ họng Sở Ngọc kiềm chế
để khỏi tràn ra tiếng nức
nở vỡ vụn tê tâm liệt phế.

“Dung... Dung... Dung Chỉ
Ơi...”

Trôi giạt giữa thời loạn thế,

bản thân nàng đã quen
thấy chuyện sinh ly tử biệt,
nhưng lại bởi cái chết của
một người mà tuyệt vọng
đến thế.

“Dung Chỉ... Dung Chỉ...
Dung Chỉ...”

Cảnh xuân tươi đẹp, những
ngày vui còn đâu...Thất
tình lục dục, hỉ nộ ái ố,
tham hờn si oán, chuyện

thế gian muôn hồng nghìn
tía, tất cả nay chỉ như một
cõi điêu tàn.

QUYỂN 6

Chương 285: Biện pháp tốt nhất

Cuối cùng, xác định Dung Chỉ đã chết, Sở Ngọc chấm dứt công cuộc tìm kiếm liên tục bấy lâu nay.

Nàng rất ngoan ngoãn nghe lời, để cho Hoàn Viễn

và Quan Thương Hải đưa mình quay lại Lạc Dương, về ngôi nhà kế bên nhà Dung Chỉ và Quan Thương Hải trước kia. Nàng an tĩnh dưỡng thương, ăn uống nghỉ ngơi điều độ. Nàng không kêu than khóc lóc, nhưng cũng không... nói chuyện.

Người thấy rõ nhất sự thay đổi của Sở Ngọc là Hoàn

Viễn. Hấn ước thà rằng
nàng phát điên gào khóc,
sau khi trút hết nỗi lòng sẽ
bình tâm lại, chứ không
muốn nhìn nàng trong tình
trạng thế này.

Sở Ngọc lặng lẽ không
giống một người đang
sống. Thỉnh thoảng, nàng
cũng mỉm cười, khóe miệng
khẽ cong lên, nhưng ánh
mắt lại sâu thẳm vắng lặng

như đêm tối lạnh lẽo vô cùng vô tận.

Hoàn Viễn không biết làm thế nào để khuyên giải nàng, chỉ có thể hàng ngày dốc lòng dốc sức chăm sóc nàng cẩn thận.

Vài ngày sau, có một vị khách không mời mà đến, nhưng cũng là cố nhân quen biết trước kia.

Hoàn Viễn thấy người tới, chỉ nói ngắn gọn: “Chắc là người đến gặp Sở Ngọc, đi theo ta!”

Sở Ngọc đang ngồi trên xe lăn, phơi nắng một mình trong hoa viên ở phía sau nhà. Cảnh xuân tươi đẹp, nhưng lòng nàng lại không cảm nhận được chút nào ấm áp. Nàng chỉ đứng đứng

nhìn ánh mắt trời như đang nhìn một thế giới khác.

Nghe tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, Sở Ngọc quay đầu lại, trước tiên nhìn thấy Hoàn Viễn, sau đó là nhìn người ở phía sau hắn. Đó là một cậu thanh niên trẻ tuổi tuấn tú, khuôn mặt vẫn còn chút non nớt trẻ con, nhưng thân hình đã là một người

trưởng thành cao lớn.

Cậu thanh niên nhìn quen quen, nhưng Sở Ngọc không nhớ được là ai. Người do Hoàn Viễn đưa tới, chắc hẳn sẽ giới thiệu.

Tới trước mặt nàng, Hoàn Viễn thở dài: "Lưu Tang, từ khi tìm thấy hài cốt Dung Chỉ, nàng cứ trong tình trạng thế này!"

Lưu Tang?

Sở Ngọc ngập ngừng một lúc, mới có thể liên hệ chàng thanh niên tuần tú trước mặt với cậu bé ngày xưa. Từ lúc rời đi, Lưu Tang lớn rất nhanh, thân hình thay đổi tất nhiên khỏi cần nói. Khuôn mặt bầu bĩnh ngày xưa bây giờ gầy hơn, chỉ có đôi mắt bồ câu

là vẫn giống như trước.

Nhìn Lưu Tang, Sở Ngọc hơi mỉm cười, khẽ gật đầu.

Lưu Tang dường như hơi bối rối, nhìn nàng nói lắp bắp: “Ta... đã trở về!”

Sở Ngọc gật đầu.

“Trở về rồi, ta không muốn đi nữa!”

Sở Ngọc mỉm cười.

“A tỳ cũng đã đồng ý!”

Chung Niên Niên? Sở Ngọc lại gật đầu mỉm cười. Mà lúc này, không hiểu sao, khuôn mặt cậu thanh niên bỗng toát lên vẻ bi thương.

Sở Ngọc chớp mắt mấy cái vì hiểu kỳ. Vì sao cậu ta lại

tỏ thái độ như thế? Nàng có sao đâu?

Thấy Sở Ngọc như thế, Lưu Tang lại càng khó xử. Cậu khom người ngồi xuống, nắm lấy hai tay Sở Ngọc, nhìn nàng cầu xin: "Không dễ dàng gì, ta mới thuyết phục được a tỷ cho trở về... Nhưng... có phải đã quá muộn rồi không?"

Lưu Tang ghen ngào, hai mắt rưng rưng. Rất nhanh chóng, cậu cúi xuống cầm tay Sở Ngọc che mắt mình: "Người đừng đau lòng như vậy được không? Người đau lòng, ta lại càng khổ sở... Không phải vì vậy mà ta trở về... Hãy nói gì đó với ta được không?... Nhất định phải là Dung ca ca sao? Ta không thể thay thế huynh ấy sao?"

Dường như bị chạm vào điều cấm kỵ, trong phút chốc Sở Ngọc trở nên dờ dẫm. Một lúc sau, nàng mới rút khỏi bàn tay Lưu Tang, nhìn xuống hai tay trống vắng của mình, thấp giọng nói: “Muốn ta phải kêu khóc vật vã hay sao? Chỉ là, ta không muốn khóc thôi... Vì sao mọi người đều lo lắng như vậy?”

Từ ngày đó, nàng luôn
trầm mặc. Không phải
không muốn nói chuyện,
chỉ là dường như mất hết
sức lực để mở miệng. Cứ
ngây ngẩn thế này lại cảm
thấy rất dễ chịu, nếu không
phải suy nghĩ gì trong đầu
nữa thì có thể gọi là tuyệt
vời.

Bấy lâu nay, nước mắt vẫn

âm thầm rơi, giống như nghi thức tiễn biệt. Cho tới bây giờ, nàng mới thực sự thừa nhận, Dung Chỉ không còn nữa.

Sở Ngọc cúi xuống, vuốt tóc Lưu Tang đang ngã trên đầu gối mình. Tuy Lưu Tang đã lớn, nhưng trong mắt nàng, cậu vẫn chẳng khác gì đứa bé trước kia: "Em là em, Dung Chỉ là

Dung Chỉ. Mỗi người đều là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế cho vị trí của một người khác!”

Càng hưởng chi, Dung Chỉ là đặc biệt duy nhất.

Dù trên đời có hàng ngàn hàng vạn người âu yếm dịu dàng, thì đối với nàng, cũng không bằng một ánh mắt thản nhiên của Dung

Chỉ.

Quan Thương Hải nghe mọi chuyện trong hoa viên không bỏ sót chút gì. Khẽ thở dài, hần bước qua cửa ngách thông giữa hai nhà, trở về phòng mình. Giá sách được kéo ra, hé lộ một đường hầm bí mật.

Đi xuống đường hầm, Quan Thương Hải đến một gian

mật thất u ám không có ánh sáng. Chính giữa là một quan tài bằng đá. Nắp quan tài mở, đặt trên nền đất. Trong quan tài truyền ra âm thanh rặng rắc như thứ gì đó bị gãy. Hắc nói vọng vào quan tài đá: "Hôm nay Lưu Tang đến thăm cô ấy!"

Trong quan tài vọng ra một giọng nói khàn khàn cực

thấp: “Lưu Tang tới cũng tốt, để cho nàng bớt buồn khổ! Nếu nàng cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sinh bệnh!”

Quan Thương Hải dựa vào tường mặt thất, cười khổ: “Trước đây ta đã giúp người lừa cô ấy một lần, bây giờ lại giúp lừa lần thứ hai. Có lẽ, cô ấy nằm mơ cũng không tưởng tượng

được, ta dựa vào vết tích trên bộ xương để bịa chuyện dọa người. Mà lần này, trong nhà lại giấu một người giống lần trước!”

Hắn nói với vẻ hơi cảm khái: “Sao người phải khổ thế nhỉ? Giả chết, lừa cô ấy thương tâm rơi lệ. Nếu cô ấy trầm uất thành bệnh, chẳng phải nguyên nhân là do người ư?”

Trong quan tài, giọng nói kia lại cất lên thản nhiên: “Tất nhiên, ta muốn lừa để nàng nghĩ ta đã chết. Đau dài không bằng đau ngắn, chẳng lẽ huynh muốn nàng ngày ngày thấy ta trong bộ dạng thế này?”

Nghe hẳn nói thế, Quan Thương Hải lại thở dài.

Mắt hấn không nhìn được, nhưng nếu bây giờ có người mắt sáng, biết tình hình của Dung Chỉ, nhìn vào trong quan tài thì chắc là gặp ác mộng chết khiếp. Trong quan tài có một người nằm, nhưng khó có thể gọi là người. Da dẻ xương cốt toàn thân nát vụn với tốc độ chóng mặt, rồi vết thương lại nhanh chóng khép miệng hồi sinh.

Cả quan tài ngập máu, hẳn nằm trong đó, liên tục chết đi sống lại.

Từ trong quan tài, lại truyền ra âm thanh xương thịt vỡ vụn rồi lại liền.

“Bộ dạng ta bây giờ thế này, ngay cả người xa lạ nhìn thấy cũng kinh hãi gặp ác mộng nhiều ngày... thì làm sao nàng chịu đựng

nổi...Khụ khụ khụ...”

Hắn đang nói bỗng nhiên ho khan kịch liệt, giống như bị sặc. Quan Thương Hải vội hỏi: “Sao thế? Sao thế?”

Một lúc lâu sau, Dung Chỉ mới dần dần nói tiếp: “Vừa rồi cổ họng bị nát...Ta không thể cho nàng biết! Bộ dạng dở sống dở chết

này thật sự không thể gặp người. Hơn nữa, rất có thể đây mới chỉ là bắt đầu, cuối cùng ta vẫn phải chết. Thay vì để nàng chịu đày đoạ cùng ta, thì bảo nàng ngay từ đầu là ta đã chết!" Trừ não bộ còn khá hoàn hảo, thì tất cả các bộ phận khác như bị một lực vô hình nghiền nát vụn, rồi lại nhanh chóng liền kín khỏi hẳn, để đón đợi một chu

trình nát vụn tiếp theo. Mỗi một lần, cơn đau lại buốt đến tận óc. Bị đầy đọa đau đớn liên tục, Dung Chỉ không còn phân biệt được ngày với đêm, không biết thời gian trôi qua thế nào, chỉ có thể thông qua Quan Thương Hải thường xuyên tới thăm để ý thức về thời gian.

Mấy tháng trước, lúc hấn

nhảy xuống sông, chu trình đó bắt đầu xảy ra. Cơ thể như bị một dòng lực ngang ngạnh đập nát vụn, nhưng lại được một dòng lực khác bồi đắp hồi sinh, giúp hân không chết đi. Nhưng sống như vậy, Dung Chi cũng không biết là sống hay chết thì tốt hơn.

Ngày qua ngày, đêm qua đêm, không có nửa khắc

ngủ ngơi. Phá hủy, hồi sinh, phá hủy, hồi sinh... không biết đâu là bờ bến. Thân thể đau đớn cực hạn, hăn cứ bị giằng xé giữa sự sống và cái chết như thế. Nhưng cho dù như vậy, ý nghĩ trong đầu vẫn luôn tỉnh táo. Và cặp mắt hăn, giống như trước lúc đổ máu, vẫn trầm tĩnh, kiên định, sâu thẳm như thế.

QUYỀN 6

Chương 286: Giá như không gặp nàng

Từ khi Lưu Tang trở lại, tâm tình Sở Ngọc rối cuộc dần dần thư thái, giống như sau những ngày dài rét đậm, cuối cùng cũng thấy chút nắng xuân.

Thực ra, nội tâm con người là thứ có khả năng chịu đựng dẻo dai bền bỉ, chỉ cần còn lại một hi vọng nhỏ nhất cũng có thể chậm rãi hồi sinh.

Nhưng điều này không có nghĩa là Sở Ngọc đã quên Dung Chỉ.

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên người mà nàng đã từng yêu, từng rời bỏ, từng

tức giận, nhưng chưa từng thực sự oán hận. Dù Dung Chi đã chết, nhưng trong lòng nàng, hẳn mãi mãi là một bảo vật quý giá.

Bây giờ nàng thừa nhận, quá khứ đã yêu, hiện tại yêu, và tương lai cũng chỉ yêu người ấy. Cho dù sinh mệnh không thể trở lại, nhưng chỉ cần vẫn còn tình cảm này thì đoạn nhân

duyên đó sẽ là vĩnh hằng
mãi mãi.

Lưu Tang ở lại như tiếp
thêm sinh khí cho ngôi nhà
ảm đạm. Sở Ngọc không
đuổi cậu đi, nhưng chứng
kiến tất cả, có lẽ cậu cũng
hiểu ra điều gì đó. Mục đích
của cậu bây giờ không gì
khác ngoài giải khuây cho
Sở Ngọc.

Bỗng một ngày, ở trước cửa truyền đến tiếng Lưu Tang cao giọng quát mắng: “Người tới làm gì? Còn không biết ngượng mà đến đây? Cút ngay cho ta!”

Ngay sau đó là tiếng binh khí va chạm, kèm theo tiếng quát mắng của Lưu Tang.

Sở Ngọc hơi giật mình.

Hàng ngày Lưu Tang là đứa trẻ nói chuyện rất lễ phép, sao bỗng nhiên lại chửi ầm lên như thế? Vừa lúc Hoàn Viễn ở ngay đó, nàng nhờ hãnh đi xem tình hình thế nào.

Một lát sau, Hoàn Viễn quay lại, vẻ mặt phức tạp: “Thiên Như Kính đang ở ngưỡng cửa, nói muốn gặp nàng!”

Sở Ngọc ngăn người.

Hoàn Viễn lo lắng nhìn nàng, nói với vẻ chần chừ: "Nàng... có muốn gặp hấn không?" Khác với Lưu Tang, Hoàn Viễn nhìn thấy Thiên Như Kính không tức giận lập tức đuổi đi. Đối với người này, hấn cho rằng Sở Ngọc mới có toàn quyền xử trí.

Sở Ngọc bỗng nhiên mỉm cười: "Tất nhiên muốn gặp, vì sao lại không? Người hãy sai người dẫn Lưu Tang, đưa người đến phòng khách chờ. Tiện thể, người làm ơn mời Quan Thương Hải sang đây, còn ta đi thay trang phục!"

Sở Ngọc đẩy xe lăn chậm chậm trở về phòng ngủ. Bởi

vì nàng cử động bất tiện, nên trong nhà này, mọi bậc cửa đều bị phá bỏ, bậc thêm thay bằng đường dốc để tránh trường hợp nàng không cẩn thận vấp ngã.

Đóng cửa phòng ngủ, trước tiên Sở Ngọc thay y phục, sau đó lấy ở dưới gối đầu giường ra một chiếc hộp gỗ. Mở nắp nhìn chiếc vòng bạc sáng loáng, Sở Ngọc

cười lạnh một tiếng. Đẩy
nấp lại, để chiếc hộp lên
cạnh ghế xe lăn, Sở Ngọc
chậm rãi đẩy xe ra ngoài.

Trong phòng khách, Lưu
Tang và Hoàn Viễn đang
chờ, khuôn mặt Lưu Tang
có vẻ khó chịu. Sở Ngọc
mỉm cười gật đầu với bọn
họ, rồi quay sang ba người
đang đứng trong phòng.

Chính giữa là Thiên Như Kính, đứng hai bên là hai vị sư huynh. Vừa nãy chắc Lưu Tang động binh khí với bọn họ.

Sở Ngọc và Thiên Như Kính nhìn thấy nhau đều đồng thời ngẩn ra.

Thiên Như Kính vẫn mặc y phục sạch sẽ chỉnh tề, nhưng cả người gầy rộc đi

trông thấy. Gương mặt hắc hốc hác chỉ da bọc xương, y phục tím như treo trên mắc áo, thân hình gầy gò suy sụp.

Mà Thiên Như Kính nhìn thấy Sở Ngọc ngồi xe lăn, khuôn mặt gầy guộc không khỏi kinh ngạc. Đứng bên cạnh, Việt Tiệp Phi cũng không nhịn được cất tiếng: “Chân của người sao vậy?”

Dù sao hấn đã từng đi theo phò trợ nàng một thời gian, mặc dù cuối cùng hấn nghe theo lệnh của sư môn, nhưng nói không có chút tình cảm ân nghĩa nào thì chỉ là lừa người.

Ngay như Can Lâm cũng không khỏi áy náy mà cứu Lưu Tử Nghiệp. Lúc đó, Việt Tiệp Phi đã nhiều lần định dùng ám hiệu để báo

cho Sở Ngọc ở Lạc Dương cẩn thận, nhưng đều bị Phùng Đình phát giác ngăn cản.

Sở Ngọc mỉm cười đáp lời: “Tổn thương do giá rét. Đều nhờ phúc của Kính sư đệ nhà người đó!” Sóng mắt nàng ôn nhu, giọng điệu nhẹ nhàng hòa ái, nhưng lời nói ra lại vừa lạnh lùng vừa châm biếm,

từng tiếng một như đâm
thẳng vào trái tim Thiên
Như Kính.

Thiên Như Kính mấp máy
làn môi tái nhợt, thấp giọng
nói: "Xin lỗi..."

Sở Ngọc cũng không liếc
mắt nhìn hấn thêm, chỉ
nhờ Hoàn Viễn giúp nàng
ngồi lên ghế chủ tọa, tiện
thể đưa cho nàng chiếc

hộp gỗ: “Người đến tìm ta,
là vì chiếc vòng này?”

Nàng cũng lười phải nói
những lời thừa, trực tiếp
giúp hấn “mở cửa gặp núi”.

Thiên Như Kính lại dường
như không nghe thấy, chỉ
thất thần nhìn Sở Ngọc.
Trong mắt nàng, hấn cảm
nhận được ngập tràn chán
ghét. Phải bất đắc dĩ nói

chuyện với hấn, nàng như đang nhìn thứ gì bản thủ kinh tởm.

Sở Ngọc bình tĩnh lặp lại câu hỏi rồi tiếp lời: “Nhưng trên đời này, chẳng có thứ gì lấy không mà được! Nếu người muốn lấy lại, cũng phải trả một cái giá!”

Thiên Như Kính cười nhẹ: “Không phải ta muốn lấy lại

chiếc vòng!”

Sở Ngọc kinh ngạc: “Người nói gì?” Nàng không nghe lắm đấy chứ?

Nàng nói lạnh lùng không chút lưu tình: “Không muốn lấy chiếc vòng, vậy người còn đến gặp ta làm gì? Để nghe mắng chửi sao?”

Việt Tiệp Phi cảm thấy hơi

bất bình, không nhịn được nói xen vào: “Miệng lưỡi người không thể nể tình người khác chút nào sao? Kính sư đệ cũng là vì thân phận chức trách nên mới làm tất cả những việc đó. Trong lòng hẳn biết đã làm tổn thương đến người, nên mặc dù bị bệnh suốt mùa đông, nhưng bây giờ bệnh hơi thuyên giảm lập tức bảo ta đưa đi gặp người...”

Tuy có ân nghĩa với Sở Ngọc, nhưng thấy nàng châm chọc Thiên Như Kính như vậy thì hẳn vẫn muốn bênh vực cho sư đệ "Lần này hẳn đến đây là để... là để..."

Không cho Việt Tiệp Phi nói tiếp, Thiên Như Kính vội chặn lời: "Sư huynh, huynh đã nhận lời ta rồi!"

Sở Ngọc liếc nhìn Việt Tiệp Phi, hơi hơi cười thắm: “Vì thân phận, vì thiên mệnh mà hấn làm như vậy, chẳng lẽ cũng bởi thế mà ta không thể hận hấn? Hấn vì sứ mạng của hấn, vậy ai sẽ trả lại Dung Chỉ cho ta?” Nàng hận Thiên Như Kính. Trước khi gặp Dung Chỉ, nàng chưa từng có tình cảm với người nào mãnh liệt như vậy. Mà trước đó,

cũng chưa từng cảm hận
một ai rõ ràng đến thế.

Việt Tiệp Phi nhất thời im
lặng.

Lần thứ hai hướng về phía
Sở Ngọc, khuôn mặt Thiên
Như Kính đầy vẻ khó khăn
chật vật. Hắn chậm rãi nói:
"Không phải ta tới đòi lại
chiếc vòng. Chiếc vòng
này, nàng vẫn luôn muốn

có đúng không? Ta cần tìm một người thừa kế, mà nàng lại thông hiểu kiến thức trong đó rất nhiều, làm người thừa kế là thích hợp nhất!”

Lúc này Sở Ngọc thực sự kinh hoàng. Nàng hồ nghi nhìn Thiên Như Kính: “Người lại định giở mưu ma chước quỷ gì?” Sẽ không định dùng chiếc vòng để

lừa gạt nàng đấy chứ?

Thiên Như Kính cười cay đắng: “Nếu nàng không tin, hãy để ta uống thuốc độc, giải dược trong tay nàng để tránh bị ta giở trò!”

Sở Ngọc do dự một chút rồi đồng ý. Chẳng lẽ bây giờ nàng có thể lóc từng miếng thịt hăn sao? Dung Chỉ của nàng vĩnh viễn không trở

về được nữa, nếu Thiên Như Kính tự nguyện uống thuốc độc là không thể tốt hơn, cũng tránh cho Quan Thương Hải phải xuất thủ.

Nàng quay lại hỏi Quan Thương Hải một loại độc dược thật mạnh. Thời gian phát độc là trong vòng một phút đồng hồ, nếu Thiên Như Kính không thể làm được như lời hăn nói thì

độc sẽ phát tác khiến hẩn tử vong.

Sở Ngọc thậm chí hi vọng Thiên Như Kính liều chết giữ lấy chiếc vòng, để độc được giết hẩn càng tốt.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là, Thiên Như Kính hoàn toàn thực hiện đúng lời hứa. Hẩn lấy mẫu tế bào của nàng, chiếc

vòng nhanh chóng nhớ kỹ ADN, thay đổi quyền hạn chủ nhân. Chỉ trong vòng nửa chén trà, mọi việc hoàn tất.

Một lát sau, chiếc vòng ôm khít trên cổ tay Sở Ngọc, cảm giác nặng nặng lạnh lẽo khiến nàng thấy như bị khóa lại. Sở Ngọc thử khởi động công dụng phòng ngự, một vầng hào quang

màu lam bao phủ khắp cơ thể. Rốt cuộc nàng đã tin, Thiên Như Kính không hề lừa gạt.

Nhưng, vì sao hẳn lại giúp nàng?

Khẽ nhú mày, Sở Ngọc định nói gì đó, vừa lúc thấy Thiên Như Kính nhẹ nhàng thở phào như trút được gánh nặng: “Cuối cùng, ta

đã thoát khỏi chức trách, mọi chuyện sau này giao lại cho nàng!” Hắc đường như được giải thoát, cả người nhẹ nhõm thoải mái.

Sở Ngọc cười lạnh: “Sao ngươi dám chắc, sau khi có chiếc vòng, ta sẽ đi giữ gìn lịch sử? Nếu ta muốn thay đổi triều đại trái với ý ngươi, bây giờ ngươi làm gì được ta?”

Nàng vừa nói, vừa nhận giải dược từ tay Quan Thương Hải rồi đưa cho Thiên Như Kính.

Dù sao Thiên Như Kính đã tuân thủ đúng lời hứa, nàng cũng không cần dùng độc hại hắc. Nghĩ đến Dung Chỉ, nàng cảm thấy hắc bị độc dược hại chết còn quá nhẹ nhàng.

Nàng cũng không phải người ác độc. Muốn Thiên Như Kính phải ném thử cảm giác đi vào cõi chết, nhưng nàng không biết thực hiện cụ thể thể nào, chỉ có thể tiến hành dần dần từng bước.

Thiên Như Kính lại không nhận giải được, chỉ cười cười mơ hồ: "Nàng biết

không, mỗi triều đại được biểu hiện bằng một con số. Nếu chuyện trên đời này so với thiên thư bị lệch lạc quá nhiều, thì chiếc vòng và chủ nhân của nó sẽ phải chết!”

Nói cách khác, mỗi thể hệ thừa kế giữ gìn lịch sử không chỉ giữ cái gọi là thiên mệnh, mà còn bảo vệ sinh mạng của chính mình.

Nếu lịch sử biến đổi chệch hướng, chủ nhân của chiếc vòng sẽ chết.

Sở Ngọc giật bắn người như vừa bị răn cản. Nàng nhìn chiếc vòng bạc trên cổ tay mình. Thứ này không chỉ khóa cổ tay, mà còn khóa cả sinh mạng của nàng. Sở Ngọc vừa sợ vừa giận, bất giác vung tay cho

Thiên Như Kính một cái tát.
Vốn tưởng rằng hắn chỉ có
ý lấy lại chiếc vòng, không
ngờ giây phút cuối cùng
còn sắp đặt số phận nàng
như vậy!

Thiên Như Kính bị tát lệch
mặt. Nhưng hắn chỉ quay
lại, cố chấp kiên định nói:
“Tất cả những người có khả
năng ảnh hưởng đến lịch
sử, Dung Chi, ta muốn giết

chết, còn nàng, ta muốn khóa lại!”

Sở Ngọc không chút nghĩ ngợi, lập tức tìm cách tháo chiếc vòng ra, cười lạnh: “Chẳng lẽ ta không thể học theo người, giao chiếc vòng cho người khác sao?” Hắn có thể dùng chiêu này, sao nàng lại không?

Ánh mắt Thiên Như Kính

trống vắng, gương mặt tái nhợt in dấu tay rõ ràng, khóe miệng chảy máu: “Nàng có biết, khi đã có chiếc vòng mà lại từ bỏ quyền hạn thì sẽ thế nào không?” Ánh mắt hằn dần dần trống rỗng, tiếng nói ngày càng chậm chạp: “Sẽ mất hết trí nhớ, trở thành một kẻ đần độn!”

Tình cảnh này khác với lúc

Dung Chỉ tạm thời điều động quyền hạn chiếc vòng. Lúc Dung Chỉ mượn vòng không vượt quá một canh giờ. Nếu trong phạm vi thời gian đó sẽ không ảnh hưởng gì, còn nàng bây giờ, đã bị gắn chặt sinh mệnh vào chiếc vòng tay mất rồi.

Sở Ngọc vốn đầy lửa giận, nhưng chứng kiến hần

trong tình trạng này không
khỏi giật mình. Trước mắt
nàng, Thiên Như Kính hình
như đang bị phát độc,
nhưng hần uổng chưa
được một phút...Nàng bất
giác quay lại nhìn Quan
Thương Hải, mà vị kia cũng
đang mờ mịt không biết
chuyện gì xảy ra.

Thiên Như Kính cố gắng
chống đỡ để có thể tỉnh táo

vào giờ phút cuối, thông
thả nói: “Trước khi đến
đây, ta đã quyết định từ bỏ
cõi đời này, nên đã tự uống
thuốc độc rồi. Bây giờ giá
trị cuộc đời ta đã hết, sau
khi hoàn thành sứ mệnh
cuối cùng là lúc nên kết
thúc!”

Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn
hắn, không biết phải làm gì
cho đúng. Người mà nàng

oán hận, trước khi nàng động thủ, lại tự đi vào cõi chết.

“Ta...” Ánh mắt Thiên Như Kính bắt đầu tan rã, ngôn ngữ trở nên mơ hồ không còn âm điệu “Ta cầu người được người... chết thì có làm sao... Đạo của mình... ta không hối hận... Chỉ có điều... Chỉ có điều... giá như không gặp nàng...thì

tốt biết bao...”

Nếu không gặp nàng, hắn sẽ vẫn thanh khiết vô trần, không phải sầu đau khổ sở vì chuyện thế tục. Nếu không gặp nàng, hắn sẽ kiên định với con đường, mục tiêu phía trước, sẽ không giãy dụa giữa yêu và hận đau khổ đến thế...

Cơ thể hắn gãy yếu vô lực

quỳ xuống trước mặt nàng,
giống như một con rối thê
thảm chông chất vết
thương, vẫn phải nhẩy múa
trong lồng giam cho đến
khi đi tới tận cùng của sinh
mệnh. Hắn ngã xuống đất,
rất nhanh chóng không còn
hô hấp.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên
Như Kính chết ngay trước
mắt Sở Ngọc. Gương mặt

hắn mỉm cười như được giải thoát, chỉ còn đôi mắt mở to, đáy mắt dường như vẫn còn lưu lại hình ảnh người ấy lần cuối.

Đầu óc Sở Ngọc trống rỗng. Nàng không đoán được, Thiên Như Kính lại lựa chọn cái chết không chút do dự, dứt khoát đoạn tuyệt như thế. Mọi chuyện biến hóa quá nhanh khiến nàng

không kịp phản ứng. Lồng ngực nàng vốn chỉ có cảm hận, nhưng giờ đây trước mắt tất cả đều hóa thành mờ mịt.

Có lẽ, nàng mơ hồ hiểu được vì sao Thiên Như Kính tìm đến cái chết. Trước đây nàng không suy nghĩ vấn đề sâu xa, bây giờ lại càng không cần phải nghĩ sâu xa nữa. Một người khi đã chết,

mọi chuyện cũ, yêu và hận
đều theo gió cuốn đi.

Một lát sau, Sở Ngọc bất
giác nhìn về phía Việt Tiệp
Phi. Vẻ mặt hẩn bi thương
nhưng không hề kích động.
Hiển nhiên hẩn đã sớm biết
rõ quyết định của Thiên
Như Kính, lần này đến đây
là để chứng kiến cái chết
của sư đệ.

Việt Tiệp Phi bước tới, cẩn thận ôm lấy thi thể Thiên Như Kính, rồi quay sang Sở Ngọc: “Công chúa, A Kính dùng cả tính mạng để bồi thường cho người, như vậy đã đủ chưa? Thật ra, hắn luôn đối với người... Mà thôi, nói ra cũng chẳng để làm gì nữa!”

Sở Ngọc không thốt nên lời. Việt Tiệp Phi cũng không

nói thêm, ôm cơ thể đang lạnh dần của Thiên Như Kính, xoay người chậm rãi bước đi. Can Lâm nhanh chóng đuổi theo. Cả hai người bước đi không hề ngoái đầu.

★★★★★★★★★★★★

QUYỂN 6

Chương 287: Chi bằng ra đi

Trên cổ tay nhỏ nhắn trắng trẻo là chiếc vòng bạc lạnh lẽo, cảm giác nặng trịch như bị trói buộc.

Ngồi dưới ánh mặt trời rực rỡ trong hoa viên, Sở Ngọc

giơ cổ tay lên, lảng lảng
chăm chú ngắm nhìn.

Vật này trước đây chỉ có
trong mơ, bây giờ thực sự
đến tay khiến nàng có cảm
giác mọi chuyện trên đời
biến ảo thật khó lường.

Vốn mơ ước chiếc vòng để
có thể về nhà, nhưng bây
giờ sở hữu rồi mới biết,
việc đó không thể làm

được. Muốn xuyên qua rào cản không gian cần phải có một nguồn năng lượng lớn để thay đổi không gian nhiều lần, nhưng nguồn năng lượng còn lại trong chiếc vòng không đủ để khởi động xuyên qua dù chỉ lần đầu tiên.

Nói một cách thông thường là: sắp hết pin. Hiện tại, năng lượng trong chiếc

vòng chỉ còn hai vạch, năm vạch là đầy, mà một người muốn xuyên qua phải cần ít nhất ba vạch.

Haizzz, tiếc quá...

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Sở Ngọc không khỏi cảm khái như thế.

Nàng muốn có chiếc vòng để về nhà. Nếu không,

ngày đó sẽ không để Thiên Như Kính thực hiện sứ mệnh cuối cùng kia. Bây giờ, chẳng những không về được mà tự dưng còn đeo thêm gánh nặng.

Sau khi nghe Thiên Như Kính nói, Sở Ngọc tự mình xem xét, cuối cùng hiểu được khá rõ ràng.

Giống như mực nước sông,

mỗi triều đại, giai đoạn lịch sử ở trạng thái bình thường sẽ ứng với một con số. Nếu lịch sử thay đổi chênh hướng, con số sẽ thay đổi cao lên hoặc thấp đi. Con số đó nếu chỉ dao động trong phạm vi hẹp thì không có thay đổi gì lớn, nhưng nếu dao động quá lớn thì sẽ giống như con sông cạn kiệt gây hạn hán hoặc nước dâng tràn tạo

nên lữ lự, sẽ gây ra phản ứng dây chuyền nguy hiểm.

Thực ra trước thời Thiên Như Nguyệt, con số này thường xuyên thay đổi, nhưng vẫn ở trong phạm vi cho phép, không chênh lệch quá nhiều, cho đến khi Dung Chỉ xuất hiện... Trải qua hai đời Thiên Như Nguyệt và Thiên Như Kính,

cuối cùng đe dọa từ phía Dung Chỉ được dập tắt, kéo con số đó trở về giá trị bình thường.

Hiện tại gánh nặng của Sở Ngọc, bề ngoài thì có vẻ ác liệt, nhưng trên thực tế chỉ cần nàng không chủ động làm điều xằng bậy, ngoan ngoãn ăn no ngủ kỹ chờ đến lúc chết thì về cơ bản sẽ không có sơ suất lớn gì.

Nhưng điều khiến Sở Ngọc chán ngán là: nếu không có chiếc vòng này, nàng cũng sẽ ăn no ngủ kỹ chờ đến lúc chết, bây giờ ngược lại vô duyên vô cớ “đeo gông vào cổ”. Nói tóm lại là không khoái!

Kéo tay áo, Sở Ngọc không nghĩ ngợi sâu xa thêm nữa, chuyển hướng sang một

vấn đề khác là ăn nhậu chơi bời theo đúng nghĩa "sâu gạo". Gần đây nhất, việc mà nàng quan tâm là thay đổi hoàn cảnh điều kiện sống sao cho thoải mái hơn, làm thế nào để sống tiện nghi dễ chịu ngay cả khi không có tủ lạnh, điều hòa. Về phương diện quy hoạch bố trí nhà cửa, Quan Thương Hải đã đưa ra rất nhiều đề xuất khiến

nàng hài lòng.

Đứng dậy, Sở Ngọc cảm thấy hai chân hơi ê ẩm. Nhờ Quan Thương Hải trị liệu, bây giờ nàng đã có thể đi lại. Tuy thỉnh thoảng vẫn còn thấy hơi đau, nhưng chỉ cần điều dưỡng thêm một thời gian nữa là được. Hàng ngày Quan Thương Hải đều sai người sắc thuốc cho nàng, nói là

cơ thể nàng quá suy nhược cần phải bồi bổ. Mỗi ngày vào giờ này, Hoàn Viễn đều bưng thuốc tới.

Tuy nói “thuốc đắng dã tật”, nhưng thuốc này thật sự quá đắng, ngày nào cũng là một vị kinh khủng khó nuốt vô cùng. Mặc dù hiểu rõ Quan Thương Hải là người thế nào, nhưng mỗi lần uống thuốc, Sở Ngọc

không kìm lòng được mà tự hỏi, phải chăng hẳn đang cố ý chơi xỏ mình?

Tính toán một chút, thời gian cũng không còn nhiều lắm.

Cho nên Sở Ngọc quyết định trốn.

Trốn một lúc, đợi thuốc nguội, nàng sẽ kiểm soát

không uống nữa.

Phi nhanh ra ngoài đình viện, lúc đi qua con đường quen thuộc hàng ngày, Sở Ngọc quyết định tránh đi. Nhưng mới chạy được khoảng mười bước, nàng đã phải lúng túng dừng lại. Phía trước, Hoàn Viễn cất tiếng: “Vừa khéo nhỉ!”

Hoàn Viễn một tay bưng

bát thuốc, trầm ổn đứng ngay trên đường nòng định chạy trốn, khe khẽ mỉm cười: “Đến giờ uống thuốc rồi!”

Sở Ngọc đành phải nhận lệnh cầm bát thuốc, nín thở ngửa đầu một cách vô cùng thành thạo, anh dũng hi sinh kiên quyết uống một hơi.

Nhìn chăm chăm cho đến khi nàng uống thuốc xong, Hoàn Viễn mới vừa lòng nhận lại bát, thản nhiên rời đi. Mà Sở Ngọc uống thuốc đắng như chết nửa cái mạng, vội vàng về phòng súc miệng nằm ngay đơ.

Nằm hơn nửa ngày, nàng mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Ngồi trước bàn trang điểm, đang định

chỉnh sửa dung nhan, bỗng Sở Ngọc thoáng nhìn thấy một vật. Đó là thứ nàng định trả lại cho Dung Chỉ, nhưng vì đủ loại lý do mà dây dưa lỡ việc, cuối cùng hắt lại bảo nàng giữ lấy, không biết nó làm bằng chất liệu gì.

Trước đây nàng hữu ý vô ý quên trả cho Dung Chỉ, không phải bởi trí nhớ tệ

hại như thế. Thực ra, nàng không muốn trả, bởi vì muốn lưu lại một thứ gì đó của hắn.

Bây giờ không cần nữa.

Bây giờ, thậm chí chẳng cần mang theo vật gì bên mình, bởi nàng không cần dựa vào tín vật mới nhớ đến Dung Chỉ. Thậm chí, nàng cũng không cần nhớ.

Nàng đang hít thở bầu không khí mà Dung Chỉ đã từng hít thở, nàng sống trong thế giới mà Dung Chỉ đã từng sống, sinh mệnh nàng là do Dung Chỉ cứu, tim nàng đập tiếp diễn nhịp đập trái tim hắn.

Không cần than vãn kể lể, không cần đau khổ tưởng niệm. Toàn bộ sinh mệnh nàng, tất cả đều thuộc về

Dung Chi, vĩnh viễn là như thế.

Vuốt ve vật trang sức một cách vô thức, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác, cho đến lúc tiếng rơi lọt vào tai, Sở Ngọc mới giật mình sức tỉnh, nhìn trên tay trống không.

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, Sở Ngọc vội cúi

xuống tìm kiếm. Tuy nói không cần mang theo, nhưng vật này có ý nghĩa kỷ niệm, để rơi vỡ thì không hay chút nào.

Nàng nhặt nó lên, kiểm tra cẩn thận. Bản thân vật trang sức không vấn đề gì, nhưng miếng vàng lá bị một phía sau khi va chạm bị rơi ra.

Sở Ngọc trầm nghĩ, lúc nào sẽ tìm thợ thủ công sửa lại, rồi tiện tay mở ra. Không ngờ, nàng phát hiện bên trong là một khối vuông nhỏ màu đen, hóa ra viên đá quý màu trắng chỉ là vật đựng.

Nàng tò mò cầm khối vuông lên, rút tiếp vật giấu bên trong ra. Vẫn là một viên đá trắng, nhưng hai

đầu lại có những đường
vân phức tạp.

Nhìn thấy vật này, Sở Ngọc
sửng sốt một hồi, rồi nghĩ
đến điều gì, sắc mặt đại
biến. Nàng vội tháo vòng
tay, mở bộ phận năng
lượng. Nàng đã từng xem
xét kiểm tra nó rất nhiều
lần, nhưng chưa khi nào
tay lại run rẩy như bây giờ,
thậm chí còn cầm không

vững.

Tại vị trí năng lượng của chiếc vòng cũng là một khối đá trắng.

Kích thước, hình dạng, màu sắc hoàn toàn giống nhau.

Hốt hoảng không dám tin, Sở Ngọc vội thay đổi vị trí hai khối đá trắng cho nhau rồi khởi động lại chiếc

vòng. Trên màn hình, mục
năng lượng là đủ năm vạch
tràn đầy, không sai chút
nào.

QUYỂN 6

Chương 288: Xuân đi xuân lại tới

Sở Ngọc quyết định ra đi.

Thoát khỏi thời đại này luôn là niềm mong mỏi của nàng. Bây giờ cơ hội đã ở ngay trước mắt, tuy không

mừng vui hoan hỉ như trong tưởng tượng, nhưng vẫn không thể không nắm lấy theo bản năng.

Nàng tính toán rằng, để rời khỏi thời đại này phải mất ba vạch năng lượng. Nguồn năng lượng còn lại không đủ để trở về lần thứ hai. Như vậy, chỉ có thể xuyên qua tối đa một lần.

Tuy nơi này có nhiều kỷ niệm gắn bó thân thuộc, nhưng ở thế giới khác, cũng có những người mà nàng rất nhớ thương. Nếu lựa chọn một cách rạch ròi theo lý tính, Sở Ngọc chỉ có thể nói không thể chọn được, nàng muốn trở về là theo bản năng.

Có lẽ bởi vì, dù thế nào nàng cũng muốn gặp lại

người nhà, ở lại nơi này không thể nào thực sự thoải mái. Hàng ngày có thể vui vẻ trò chuyện cùng mọi người, nhưng khi đêm khuya tĩnh lặng, nàng vẫn luôn bị nỗi trống vắng đáng sợ bao trùm.

Lúc Sở Ngọc ra đi là một đêm khuya tĩnh lặng. Ban đêm, gió xuân hây hây, mơn man đa tình. Hai chân

vừa mới khỏi hẳn, nàng lập tức đi thu dọn đồ dùng tư trang. Trong đêm khuya, nàng đến gặp Hoàn Viễn.

Sở Ngọc muốn lén lút ra đi. Mấy ngày trước, nàng đã từng nói bóng gió thăm dò phản ứng của Lưu Tang và A Man, giả sử nàng rời đi thì thế nào. Lưu Tang phản ứng rất kịch liệt, mà A Man cũng hết sức tức giận. Để

không xảy ra xung đột
không cần thiết với bọn họ,
nàng đành phải lén đi lúc
đêm khuya.

Nàng vừa gõ một tiếng,
cửa đã lập tức mở ra. Hoàn
Viễn đứng ở ngưỡng cửa, y
phục chỉnh tề. Dường như
hắn sớm đoán được là
nàng sẽ đến, nên đã đứng
sẵn ở đó chờ đợi.

Sở Ngọc thấy thế ngăn người.

Nhìn vẻ mặt nàng, Hoàn Viễn nở nụ cười ấm áp: “Lần này nàng muốn ra đi?”

Một lúc sau Sở Ngọc mới phục hồi lại tinh thần, khẽ gật đầu, thấp giọng đáp: “Phải!” Mấy ngày nay trông nàng như mất hồn mất vía.

Có lẽ vết khác thường lọt vào mắt Hoàn Viễn đã khiến hắn đoán ra manh mối.

Nhưng Hoàn Viễn phát hiện ra cũng không sao, bây giờ chính là lúc nàng nói với hắn một tiếng.

Nhìn Sở Ngọc buồn bã, Hoàn Viễn khẽ thở dài: “Ta đã sớm biết không giữ

được nàng, nhưng không đoán được, ngày này lại đến nhanh như thế...Nàng sẽ không quay lại nữa, phải không?"

Mấy ngày nay, mỗi lúc nhìn bọn họ, ánh mắt Sở Ngọc đều vô cùng quyến luyến và áy náy, rõ ràng là ánh mắt vĩnh biệt. Nếu chỉ là tạm biệt nhất thời, tuyệt đối sẽ không có vẻ lưu

luyện như thế.

Sở Ngọc mím môi, càng thêm chột dạ và bất an: “Phải, có lẽ sẽ vĩnh viễn không quay lại nữa!”

Hoàn Viễn bỗng mỉm cười, khuôn mặt tuấn nhã làm ngời sáng cả gian phòng tối mờ. Một khắc này, cực kỳ ấm áp, hắn nói khẽ: “Nàng hãy bảo trọng!” Hắn biết

không thể giữ được nàng.

Hốc mắt Sở Ngọc hơi nóng lên. Nàng lui về phía sau nửa bước, khom người vái chào: “Trong phòng ta có hai phong thư dành cho Lưu Tang và A Man. Nếu bọn họ giận ta, nhờ người hãy thay ta tạ lỗi. Hoàn Viễn, đa tạ người suốt những năm qua luôn lo lắng chăm sóc cho ta!”

Hoàn Viễn trầm mặc không nói, bồng lui về phía sau một bước, hai tay áo rộng nâng lên, nghiêm trang lễ độ vái chào.

Hai người cách nhau một đoạn. Giữa họ, vĩnh viễn có khoảng cách như thế.

Rời khỏi Lạc Dương, Sở Ngọc chưa khởi động vòng

tay. Nàng đi một mình, trước hết là đến Bình Thành.

Sau chuyến đi này, có lẽ nàng khó có cơ hội quay lại. Bởi vậy trước khi ra đi, Sở Ngọc muốn được ngắm nhìn thế giới này, nhìn thấy một số người.

Rốt cuộc Phùng Đình đã đạt được điều nàng ta khao

khát. Sau khi đánh bại Dung Chỉ, nàng ta ép Thác Bạt Hoảng lúc này đã mất chỗ dựa phải thoái vị, nhường ngôi cho tiểu Thác Bạt mới năm tuổi. Nàng ta trở thành thái hậu phụ chính, địa vị cao quý tột bậc, có thể nói là nữ hoàng không vương miện.

Sau khi có chiếc vòng Sở Ngọc mới phát hiện, thực

ra nó có rất nhiều công dụng mà Thiên Như Kính và bọn họ chưa tìm ra, ví dụ như nhờ ánh sáng khúc xạ thực hiện thuật “ẩn thân” trong thời gian ngắn. Lợi dụng điểm này, Sở Ngọc lén vào hoàng cung để nhìn tận mắt những tổ tiên trẻ tuổi. Phùng Đình vẫn như trước, tòa hào quang quý phái điểm lệt, nhưng khóe mắt đầy nếp

nhăn tuổi tác, thật sự tang thương.

Nhất là tiểu Thác Bạt, trong mắt là vẻ chững chạc thông tuệ trước tuổi khiến người khác đau lòng. Sở Ngọc không còn nhìn thấy nụ cười hồn nhiên ngây thơ trên gương mặt em nữa. Lúc trước lựa chọn con đường kế nghiệp Thác Bạt thị, bây giờ không biết em

có hối hận hay không?

Lẳng lẳng nhìn rất lâu, rồi
Sở Ngọc rời hoàng cung,
thay đổi phương hướng,
chậm rãi đi về phía Nam
triều.

Xuân qua, hè tới, gió thu
thổi, đông đến tuyết rơi, rồi
lại sang xuân.

Sở Ngọc đi chậm rãi, qua

tất cả những nơi từng lưu
giữ kỷ ức tốt đẹp khiến
nàng lưu luyến khôn nguôi.

Từ Bắc triều đến Nam triều,
trên đường không phải là
không gặp giặc cướp,
nhưng chỉ cần khởi động
vàng hào quang màu lam
là khiến chúng chạy như
gặp quỷ, bởi vậy nên nàng
hoàn toàn được bình an.

Thực ra ở Nam triều không còn mấy cố nhân, có những người nà^{ng} cũng không biết tìm kiếm ở đâu. Trở lại Nam triều, chủ yếu là để về lại chốn cũ.

Có lẽ vì bị Lưu Tử Nghiệp đày đọa quá mức nên sau khi lật đổ hắⁿ, Lưu Úc cũng không làm hoàng đế được mấy năm. Chẳng bao lâu hắⁿ qua đời, truyền lại ngôi

vị cho con.

Tuy nàng chỉ sống ở thành Kiến Khang một năm, nhưng nơi này gắn với quá nhiều kỷ niệm hỉ nộ ái ố. Trước khi nàng ra đi, vẫn muốn quay lại một lần.

Trong thành Kiến Khang, phủ công chúa và Sở viên đã đổi chủ. Nhìn bảng hiệu trên cổng đã thay, mặc dù

nói là không để ý nữa, nhưng trong lòng Sở Ngọc vẫn thấy nao nao, cảm giác thứ thuộc về mình bị tước đoạt.

Bồi hồi trong thành Kiến Khang hơn nửa ngày, Sở Ngọc trở lại phủ công chúa. Chủ nhân hiện tại ở đây hình như là một quan văn trong triều. Nhưng viên quan này có lẽ rất thích

yên tĩnh. Nàng ở trước ngưỡng cửa rất lâu cũng không thấy ai ra vào. Nàng tuy có thể phòng ngự và ẩn thân nhưng dù sao cũng không phải siêu nhân, không có võ nghệ cao cường, không thể trực tiếp xuyên tường vào.

Mãi sau mới có một chiếc kiệu đi tới, cổng lớn mở ra. Thừa dịp ánh sáng nhá

nhem tối, Sở Ngọc vội vã khởi động thuật “ẩn thân”, đi theo chiếc kiệu tiến vào.

Phủ công chúa vẫn lộng lẫy như lúc trước nàng rời đi, kiến trúc bố cục không thay đổi nhiều lắm. Trong nội uyển rất vắng vẻ, dọc đường ngay cả thủ vệ cũng không có mấy người chứ đừng nói là thấy người hầu.

Nội phủ vắng lặng chìm trong bóng tối sâu thẳm, Sở Ngọc dứt khoát thu hồi ánh sáng khúc xạ, chậm rãi bước về chỗ ở cũ của mình.

Khoảnh sân trước nhà vẫn giống như ngày trước, tên gọi của biệt viện cũng không hề thay đổi. Sở Ngọc nhìn cảnh này không khỏi cảm khái, chủ nhân mới ở

đây cũng thật sự quá lười.
Sau cánh cửa, bài trí hết
thảy vẫn như cũ.

Nàng nhẹ nhàng bước vào
nơi ở ngày xưa, thấy phòng
ốc được quét tước sạch sẽ,
nhưng nhìn qua là biết nơi
đây lâu rồi không có người
ở. Sở Ngọc khẽ thở dài,
nhắm mắt cũng có thể
bước đến phòng ngủ. Chiếc
giường vẫn giống hệt như

xưa.

Cũng chính trên chiếc giường lớn này, nàng đã mở to mắt tỉnh lại. Người đầu tiên nàng nhìn thấy là Dung Chỉ.

Lúc đó, trăm triệu lần nàng cũng không ngờ được, sau này sẽ là sóng gió nhấp nhô, sinh tử khôn cùng.

Sở Ngọc ngồi xuống giường, bỗng nhiên cảm thấy uể oải như toàn bộ mệt mỏi dọc đường bây giờ mới thấm. Khẽ thở dài, nàng giơ tay cài đặt chức năng phòng vệ trên chiếc vòng. Chỉ cần có người bước vào, màn hào quang sẽ lập tức xuất hiện.

Như thế dù có bị người khác phát hiện, nàng vẫn

được an toàn.

Bố trí sắp xếp xong xuôi, nàng nằm xuống và giống như năm đó, ngủ một giấc dài say sưa.

Giấc ngủ này thật sự êm đềm. Suốt một năm qua, mỗi khi nằm ngủ, Sở Ngọc thường mơ thấy những chuyện trong quá khứ. Nhưng đêm nay không có

thứ gì đến quấy rầy nàng.

Lúc tỉnh ngủ đã là sáng sớm, Sở Ngọc sửa sang lại y phục. Thừa lúc ánh mặt trời còn chưa sáng tỏ, nàng liền đi về phía Tây Thượng các ngày xưa. Nàng đi qua những khu biệt viện quen thuộc. Nơi đó, đã từng có những người ghi dấu ấn trong lòng nàng: Liễu Sắc, Mặc Hương, Hoa Thác, Lưu

Tang, Hoàn Viễn...

Cuối cùng là Mộc Tuyết
viên, Dung Chỉ.

Sở Ngọc đứng trước rừng
trúc vẫn sum suê như cũ.
Từ xa, nàng lặng lẽ nhìn
chiếc cổng lớn sơn đen, chỉ
cảm thấy như đã trải một
kiếp luân hồi.

Không biết đứng đã bao

lâu, bỗng nhiên, có tiếng
sáo lá vút lên từ đâu đó,
réo rắt vang vọng như cung
đàn ngân lên tận chín tầng
trời, như xuyên thấu tâm
can khiến nàng bừng tỉnh.

Tiếng sáo lá vừa thanh
thoát dìu dặt, vừa uyển
chuyển lưỡng lự.

Cả đời này, nàng mới chỉ
nghe thấy âm thanh đó ở

một nơi duy nhất.

Sở Ngọc mở to mắt, bịt miệng lại cơ hồ không dám tin. Tiếng sáo lá thanh tao réo rắt, quanh co uốn lượn cứ thể ngân vang.

Nàng bước từng bước, rồi lại thu hồi chân như kinh sợ điều gì, vẻ mặt hoảng hốt bất an. Nhưng tiếng sáo lá vẫn réo rắt không

ngừng nghỉ, từng tiếng
từng tiếng khiến nàng đau
đớn.

Toàn thân như đang kêu
gào. Rốt cục, Sở Ngọc chạy
về phía cửa, đầu óc trống
rỗng, mỗi phần mỗi tấc
trên người đều vội vã. Lý trí
hoàn toàn bị vứt bỏ lên
chín tầng mây, linh hồn
nàng dường như đang sôi
trào.

Vội vã đẩy cánh cửa gỗ sơn đen, Sở Ngọc chạy vào rừng trúc xanh ngắt một màu trùng trùng điệp điệp. Tiếng sáo lá bồng dừng lại trong khoảnh khắc.

Hình như thời gian chưa hề trôi. Vẫn là lúc nàng mới xuyên qua, bồng bột hồ đồ không biết nông sâu, xâm nhập vào thế giới của

chàng trẻ tuổi áo trắng.

Trên bệ đá bóng loáng, một người y phục trắng hơi dựa vào khóm trúc, tựa như mặt băng nổi giữa đám tuyết. Khuôn mặt thanh tao ôn nhuận, làn da sáng như ngọc, khóe miệng khẽ cong lên, ánh mắt sâu không lường được.

Nhưng khác với trước kia,

dưới ống tay áo rộng, đôi tay thon dài trắng trẻo nay đầy vết thương.

Chậm rãi bước tới, Sở Ngọc run rẩy đưa tay, chạm nhẹ vào gương mặt đẹp đẽ của hắn.

Cảm giác tiếp xúc vừa mát vừa mềm mại, là sự sống chân thật.

Sở Ngọc cẩn thận chớp chớp mắt, chỉ sợ người trước mặt bỗng dưng biến mất. Tay nàng chậm rãi dời xuống. Ngón tay chạm đến vết thương thô ráp khiến tim nàng đau nhói. Nàng chỉnh cổ áo cho hẵn, bắt gặp dưới gáy, trên làn da trắng trẻo là những vết thương chẳng chịt đáng sợ. Chỉ cần nhìn những vết thương này là có thể tưởng

tượng ra, trước đây hẳn đã phải trải qua tình cảnh khổ sở đến thế nào.

Sở Ngọc không nói nên lời, khuôn mặt nhòe nước. Hết lần này đến lần khác, nàng vuốt ve những vết thương. Nàng không quan tâm đến việc hỏi Dung Chỉ làm sao sống sót, cũng chẳng buồn nghĩ vì sao hẳn lại xuất hiện ở đây. Tất cả đều

không quan trọng, quan trọng là, bây giờ Dung Chỉ ở trước mặt nàng.

Hơi thở hắt ấm áp, tim đập ổn định. Sở Ngọc cẩn thận dè dặt vén y phục hắt lên. Mỗi lúc đầu ngón tay lướt qua một vết thương, dù là đã khỏi hẳn, nàng vẫn không kìm được rơi lệ.

Khóe miệng Dung Chỉ khẽ

cong lên. Hấn đưa tay định kéo y phục che đi, miệng nói nhỏ: “Đừng nhìn nữa! Rất đáng sợ, sẽ dọa nàng...” Chưa kịp làm gì hấn đã phải dừng động tác, vì Sở Ngọc dùng lực nắm chặt tay hấn.

Nhìn trên người hấn nhiều vết thương đến nỗi không đếm được, Sở Ngọc rất cuộc không chịu nổi bật

khóc. Nàng có thể tưởng tượng được, cơ thể hân đã bị nghiền nát đến mức độ nào. Chậm rãi cúi xuống, nàng nhẹ nhàng chạm môi lên vết thương trên cổ hân.

Có gì đáng sợ chứ? Dù có biến thành hình dạng thể nào, Dung Chỉ vẫn là Dung Chỉ của nàng.

Càng huống chi, mỗi vết

thương, mỗi đau đớn, đều có một phần Sở Ngọc nàng trong đó.

Sở Ngọc hôn thật sâu, hốt hoảng lung tung hôn khắp cổ Dung Chỉ. Dường như nàng không biết mình đang làm gì, chỉ theo khát vọng bản năng muốn chứng minh rằng Dung Chỉ vẫn còn sống.

Bất tri bất giác, Dung Chỉ bị
chế trụ trên bệ đá xanh.
Hắn hơi buồn cười nhìn Sở
Ngọc. Nàng vừa khóc vừa
hôn lung tung, hôn rất sâu
như miết, như ghi dấu ấn
trên trên cơ thể hắn. Nàng
khóc nước mắt đầy mặt,
giống như một đứa trẻ
đang tủi thân thềm được
an ủi vỗ về.

Cảm thấy buồn cười,

nhưng rồi hẫng lại đau lòng,
liền đưa tay khẽ vuốt sống
lưng nàng, dịu dàng giúp
nàng bình ổn, đỡ bất an.

Cũng không biết đã trải
qua bao lâu, Sở Ngọc dần
dần phục hồi lại tinh thần.
Nàng lau nước mắt, nhìn rõ
cảnh tượng trước mặt
không khỏi sợ ngây người.
Đây là...toàn do nàng làm
sao?

QUYỀN 6

Chương 289: Lúc này khó xử

Áo Dung Chỉ bị kéo xuống đến thắt lưng. Mái tóc đen nhánh buông lơ lửng mềm mại, hằn nằm ngửa trên bệ đá.

Bệ đá này cũng chỉ đủ cho

một người nằm.

Dấu hôn vết cắn chi chít bắt đầu từ cổ, theo các vết thương xuống bờ vai mượt mà rồi lan cả xuống dưới. Vết thương đã khép miệng lên da non, nhưng vì bị Sở Ngọc vừa hôn vừa cắn thành tím bầm, có chỗ còn rỉ máu.

Trong đầu Sở Ngọc “ong”

một tiếng, gương mặt nóng như bị lửa thiêu. Vừa rồi nàng làm gì vậy? Bị Sơn Âm công chúa ám sao?

Dù có mừng vui kích động đến thế nào cũng không thể gặm Dung Chi thành như này chứ?

Nói đúng ra, có lẽ khuynh hướng SM *của nàng rất lớn, chỉ là trước đây không

bộc lộ ra thôi?

(*) S&M là một cặp từ tiếng Anh: Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm)) Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân): Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác

và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).

(Ở đây ám chỉ bạn Sở Ngọc bạo dâm ^^)

Bây... bây... bây... bây giờ phải nào thế nào?

Sở Ngọc cụp mắt xấu hổ không thôi. Nàng thoáng liếc nhìn những vết thương trên người Dung Chỉ, lại càng xấu hổ không biết phải giấu mặt vào đâu.

Bây giờ phải trân trọng
nâng hân dậy mà nói: “Ta
sẽ chịu trách nhiệm...”?

Hay là che mặt đi rồi nói:
“Hôm nay cũng chưa xảy ra
chuyện gì quá giới hạn...”?

Đang trong hoảng loạn, Sở
Ngọc bắt gặp ánh mắt lấp
lánh cười của Dung Chỉ.
Cho dù bị giữ bị găm, thái
độ hân vẫn bình tĩnh, ánh

mắt nhìn nàng vẫn đầy ý
cười như thế.

Nhìn ánh mắt hắt, dũng
khí rất không dễ dàng gì có
được bỗng tan thành mây
khói. Sở Ngọc hít một hơi
thật sâu rồi quay mặt đi
làm đà điệu, như thể
không nhìn thì chưa từng
xảy ra chuyện gì. Không
nhìn Dung Chỉ, nỗi xấu hổ
bối rồi cũng dịu đi một

chút, nàng bỗng nhớ đến một sự thật: “Chàng lừa ta!” Giọng khàn khàn, Sở Ngọc cất tiếng oán trách.

Hắn đã không chết, như vậy bộ hài cốt khẳng định là giả.

Nếu Quan Thương Hải lừa nàng, nhất định là do Dung Chỉ bày mưu tính kế.

Nghĩ đến chuyện bị hấn lừa gạt, phải đau khổ suốt thời gian qua, Sở Ngọc cảm thấy rất không cam tâm. Nàng khổ sở vật vã lâu như thế, kết quả tên này bỗng dưng xuất hiện trước mặt như có phép ảo thuật, còn nàng lập tức nhào đến, rất không có tiền đồ!

Hoàn toàn, hoàn toàn không kịp nghĩ ngợi gì cả.

Nhớ đến đoạn thất thổ vừa rồi, Sở Ngọc thầm thở dài tiếc nuối: vừa rồi căn hẳn thể còn quá nhẹ, đáng lẽ phải căn mạnh hơn mới đúng!

Nhưng bây giờ đã tỉnh táo lại, bảo căn thêm một lần nữa thì nàng lại không nhẫn tâm.

Dung Chỉ chống một tay
ngồi dậy. Hắc mỉm cười
nhìn Sở Ngọc, ánh mắt sâu
thẳm càng lúc càng dịu
dàng. Trước lời oán giận
của nàng, hắc cũng không
thanh minh, chỉ thản nhiên
đáp: “Đúng, là ta lừa nàng.
Thực xin lỗi!”

Sở Ngọc quay lại, nhìn
những vết thương trên
người hắc lại thấy đau

lòng. Nhưng lúc nhìn vết thương, nàng cũng đồng thời nhìn thấy rõ rất nhiều dấu răng, lại xấu hổ cuống quýt quay mặt đi.

“Chàng lừa ta, làm ta đau lòng...” Sở Ngọc khẽ hừ một tiếng. Lần này nàng quyết định phải tính sổ rõ ràng với hắn. Nếu cứ tiếp tục dung túng cho hắn lừa người, thì sau này nàng

nhất định lại bị mắc lừa:
“Ta rất tức giận! Hậu quả
rất nghiêm trọng!”

Dung Chỉ hứng thú nhìn
nàng, cố gắng mím môi
kiềm chế nụ cười: “Ừ, là ta
sai, tất cả đều do ta. Xin
nàng hãy tha thứ!” Giọng
hắn rất thoái mái, nhận lỗi
với giọng điệu như vậy
nghe qua không có chút
thành ý nào.

Nghe giọng hần, Sở Ngọc cảm thấy rất bức bối. Nhưng ngay sau đó, nỗ lực duy trì sự nghiêm túc dần dần tan biến. Rốt cuộc, nàng không thể chiến thắng nỗi khao khát được nhìn thấy hần, được nhào đến ôm hần.

Trong lòng giằng co rất lâu, cuối cùng Sở Ngọc thở dài

nhận thua. Nàng quay lại, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt Dung Chi.

Chi cần nhìn hẵn, trong lòng xuất hiện vô số cảm giác ấm áp, vui sướng xen lẫn không tin tưởng trào dâng mãnh liệt như thủy triều. Chưa từng bao giờ, nàng vì cái chết của một người mà tuyệt vọng đến thế. Cũng chưa từng bao

giờ, vì một người không chết mà nàng lại hồi sinh trong tuyệt vọng nhanh đến thế.

Nhưng, cảm giác bất an vẫn y nguyên như trước. Tất cả trước mắt giống như một giấc mơ, Sở Ngọc vẫn không khống chế được nỗi hoài nghi. Đây phải chăng chỉ là một giấc mộng giống thật, chỉ cần tỉnh giấc,

Dung Chỉ và toàn bộ giấc mộng sẽ lập tức tan biến?

Nỗi oán hận nhỏ nhỏ liền biến mất không tăm tích. Lần thứ hai, Sở Ngọc cúi xuống ôm lấy Dung Chỉ. Khi lồng ngực được lấp đầy, nàng mới cảm thấy an tâm. Lúc cánh tay trống trải, nàng sẽ lại rơi vào nỗi sợ hãi kinh khủng đó.

Bị lừa thì bị lừa, trước đây chẳng phải nàng đã nói rồi sao? Chỉ cần hấn còn sống, bị lừa một chút cũng được.

Càng huống chi, nhìn những vết thương trên cơ thể hấn, sao nàng có thể nhẫn tâm trách móc nặng nề?

Sở Ngọc đưa tay lướt qua bờ vai trần của Dung Chỉ

rồi ôm cổ hắn. Hơi ngại
ngùng, nàng cúi xuống khẽ
hôn thật nhanh lên môi
hắn.

Gương mặt nàng nóng lên,
nhưng cánh tay lại càng
ôm chặt. Môi nàng phớt
qua tai hắn thì thầm:
"Chàng còn sống, thật sự
quá tốt rồi!..."

Nàng không quan tâm

Dung Chỉ làm thế nào để sống sót, hay là lừa gạt mình bao nhiêu, và những ngày qua mình phải đau lòng vì hấn. Thích một người, sao có thể so đo rõ ràng như thế?

Nàng đau khổ vật vã, đều là nàng tự nguyện, bởi vì nàng thích người này rất nhiều. Hấn sống, nàng mừng vui hạnh phúc, hấn

chết, nàng bị thương. Chỉ cần có thể tiếp tục ôm hân như thế, mọi thứ khác đều không quan trọng.

Chạm tay vào mặt Sở Ngọc, rồi Dung Chi lau nước mắt cho nàng tỉ mỉ, chu đáo. Nàng khóc rất lâu, gương mặt nhòe nước, khóe mắt hồng hồng, bây giờ vẫn còn lấp lánh thủy quang.

Từ trước đến nay, hẳn chưa từng thấy nàng khóc nhiều như thế, dường như tình cảm trong lòng phá bỏ mọi rào chắn, tràn ra ngàn dặm.

Trong lòng ấm áp và hạnh phúc, Dung Chi khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn nàng đầy thương xót.

Từ đuôi lông mày tú lệ đến

khóe mắt đỏ bừng, làn môi
hắn trượt xuống dưới, như
cánh bướm xẹt qua gò má
nàng, rồi xuống đến chiếc
cằm thon gầy guộc.

Hắn hôn chậm rãi nhẹ
nhàng, làn môi ngọt ngào,
ấm áp bao trùm ấm áp.
Cuối cùng, hắn thông thả
dừng lại ở môi nàng.

Sở Ngọc ngơ ngẩn. Đối diện

với ánh mắt Dung Chỉ, gần trong gang tấc, ánh mắt nàng lập tức bị hút vào đáy mắt sâu thẳm thẳm.

Nàng không đẩy Dung Chỉ ra mà càng ôm chặt hân, vụng về đáp lại nụ hôn.

Làn môi xay nghiền làn môi, gương mặt Sở Ngọc nóng rực lên như hỏa thiêu. Bởi vì e lệ rụt rè, mà

cũng có lẽ là bởi nguyên nhân khác, trên khóe mắt nàng, nước mắt lại chảy xuôi.

QUYỂN 6

Chương 290: Xúc động là ma quỷ (thượng)

Gò má kề sát gò má,
khăng khít thân mật. Hơi
thở Sở Ngọc gấp gáp, hai
tay ghì trên bờ vai hẵn, hơi
ngẩng mặt, nàng thấp
giọng gọi: “Dung Chỉ...”

Dung Chỉ thấy mắt nàng lấp lánh nước, giọng nàng lo lắng bất an. Trong lòng rõ ràng, hẳn vững vàng bình ổn cất tiếng: “Ta ở đây!”

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở phào, rồi lại gọi: “Dung Chỉ...”

“Ta ở đây!”

Cùng với tiếng trả lời của
hắn, niềm hạnh phúc trào
dâng vì thứ quý giá tưởng
đã mất rồi lại quay trở lại,
cảm giác nâng niu quý
trọng chưa từng có, và về
sau chắc sẽ không bao giờ
có nữa.

Khẽ thở dài mãi nguyên,
Sở Ngọc sờ nắn gương mặt
Dung Chi. Hai mắt mở to rõ
ràng, rồi lại như lâng lâng

trong sương mù mờ ảo.
Nàng từ từ nhắm mắt lại,
vừa khiếp đảm vừa dịu
dàng, khẽ hôn lên má
Dung Chi, chậm rãi phớt
nhẹ như cánh bướm.

Gương mặt Sở Ngọc như bị
hỏa thiêu. Hai gò má như
dải mây hồng rực làm sáng
bừng cả làn da trắng mịn,
giống như san hô đỏ điểm
xuyết trên bạch ngọc trân

châu, khiến khuôn mặt
nàng thêm mấy phần kiều
diễm.

Dung Chỉ tùy ý nửa năm,
tiếp nhận từng động tác
của Sở Ngọc. Hắn nhìn
nàng chăm chú, chỉ thấy
hai mắt nàng nhắm nghiền,
hàng mi dài khẽ rung động.
Rõ ràng là nàng ngượng
ngùng nhưng vẫn cố gắng
trấn tĩnh, làn môi tươi thắm

ướt át, hô hấp nóng bỏng.

Dung Chỉ chạm vào cổ nàng, ngón tay thon dài như chạm vào bông hoa đang hé nở, vừa vuốt ve vừa khai mở, đầu ngón tay lướt trên vùng da mịn màng nhạy cảm phía sau tai.

Tay Sở Ngọc ghì chặt vai Dung Chỉ, toàn thân căng

thẳng, mọi cảm giác tập trung vào phía sau tai. Đầu ngón tay hần chạm rãi trêu chọc, thỉnh thoảng da nàng lại ma sát với vết thương thô ráp.

Một lúc lâu sau, Sở Ngọc phát hiện dưới tay mình là bờ vai trần trụi, cùng với da thịt ấm áp là những vết thương sẵn sù khiến nàng bối rối.

Mở mắt ra, Sở Ngọc nhìn thấy Dung Chỉ cơ hồ bị nàng đẩy nằm xuống nhưng vẻ mặt vẫn ung dung nhàn nhã.

Lúc này, Dung Chỉ không còn mang dáng vẻ thiếu niên, trông hẳn trưởng thành hơn, khoảng hai hai, hai ba tuổi, người cao lớn. Nhưng hàng chân mày vẫn

thanh lệ cao nhã, vẻ đẹp
vẫn ưu mỹ như xưa, như
lúc nàng gặp lần đầu tiên.

“... Dung Chi”

“Ta ở đây!”

Sở Ngọc nổi lên dũng khí,
ghé sát mặt xuống, chăm
chú nhìn vào cặp mắt đầy ý
cười.

Hắn ở đây, vẫn dung mạo
thanh tao này, tuyệt thế vô
song.

Hắn không tan biến như
bọt nước, như tuyết khi
xuân về. Dù đã trải qua
chuyện gì, hắn vẫn còn
sống.

Gương mặt nóng bừng, lý
trí nhắc nhở nàng phải
dừng lại, nhưng trong lòng

vẫn muốn ôm ấp như kẻ
mất hồn.

“Dung Chỉ?”

“Ừ?”

“Dung Chỉ...”

“Ta ở đây!”

“Dung Chỉ, Dung Chỉ...”

“Ta ở đây!”

“Dung Chỉ, Dung Chỉ, Dung Chỉ...”

“Ta ở đây, ta ở đây, ta ở đây...”

Trong tiếng gọi nỉ non tha thiết, tình cảm đan xen giao hòa. Sở Ngọc hạ mắt nhìn những vết thương trên nửa thân trần của

hắn, lại không chịu nổi rơi
lệ xúc động.

Giữa rừng trúc xanh u
trùng điệp, gió xuân se se,
lòng Sở Ngọc nửa nóng
bừng nửa lạnh buốt, vừa
rút rè e lệ muốn lúi lại phía
sau, lại vừa muốn nhào
đến ôm hôn quẩn quýt.

Nhưng mà...thế này hình
như quá thân mật...

Trong lúc luẩn quẩn thấp thỏm, Sở Ngọc thoáng nhìn thấy ánh mắt Dung Chỉ.

Con người đen láy, khóe mắt hơi cong lên mang ý cười nhạo, còn có vẻ giấu cợt như có như không quen thuộc của hắn, hình như đang cười nàng lúc này không dám.

Sở Ngọc vốn không dám, nhưng đối diện với ánh mắt này, nàng bỗng nhớ đến những chuyện trước đây.

Bị tên này lừa gạt bao nhiêu lần?

Chuyện gì hắn cũng luôn biết rõ, như thể nắm mọi thứ trong tay ...

Quá đáng giện!

Đầu nóng lên, lý trí giằng co suốt thời gian vừa rồi trong phút chốc tan thành mây khói. Sở Ngọc nghiêng rằng, dùng toàn lực ấn Dung Chỉ nằm xuống, nhấc chân qua eo hắn, cả người ngồi lên trên.

... Sau lúc vật đổi sao dời, Sở Ngọc lại hối hận. Lúc ấy sao nàng mất tự chủ thể cơ

chứ? Tự nhiên lại chủ động xuất thủ với hắn? Chuyện này... chuyện này... sao lại là nàng gấp gáp?

Xúc động là ma quỷ.

Nhưng bây giờ, Sở Ngọc chỉ cảm thấy một ngọn lửa thiêu đốt bùng bùng quét sạch tất cả, mọi e lệ rụt rè cũng giảm bớt rất nhiều.

Từ trên cao nhìn xuống
Dung Chi đang cười dài, Sở
Ngọc cảm thấy đầu óc mờ
mịt: bây giờ phải... phải...
làm thế nào?

Nàng đã từng sống trong
thời đại bùng nổ thông tin,
sống hơn hai mươi năm,
nếu nói không biết chút xíu
kiến thức gì về phương
diện này là hoàn toàn nói
dối. Chưa kể đến tiết học

sinh lý trong trường, mà phim truyền hình, tiểu thuyết cũng có rất nhiều đề tài liên quan. Nhưng dù sao nắm vững lý thuyết chưa chắc đã thực hành giỏi, dù chứa lý luận đầy bụng nhưng bây giờ đến lúc đi vào thực tế, Sở Ngọc vẫn lập tức... mơ hồ.

Trước hết là sờ người?
Miệng hay là tay?

Bắt đầu từ chỗ nào?

Ánh mắt Sở Ngọc chuyển động rồi ren hỗn loạn một lúc, rồi dừng lại ở lồng ngực Dung Chi. Tuy người hắc có vết thương nhưng da thịt vẫn khá hoàn hảo, màu da sáng loáng như châu ngọc. Dưới vai, đường nét xương quai xanh nhu hòa gợi cảm. Sở Ngọc cắn

cắn môi, run tay sờ xuống.

Dung Chỉ cố gắng kiềm chế để khỏi phì cười thành tiếng. Sở Ngọc trước giờ không biết, dáng vẻ này của nàng thú vị thế nào, ngắm bao nhiêu cũng không chán mắt. Tất nhiên, về điểm này, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra.

Đầu ngón tay tiếp xúc với

làn da nhu nhuận ấm áp, nhưng vết thương sần sùi bên hông hằn khiến Sở Ngọc xót xa thương tiếc. Nàng mấp máy làn môi khô nóng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi Dung Chi, rồi trượt xuống cằm.

Dưới hơi thở nàng là da thịt mềm mại hơi lành lạnh. Lúc làn môi Sở Ngọc đi từ cổ hằn xuống bờ vai, tay

Dung Chỉ lặng lẽ thăm dò vào cổ áo nàng, cảm giác mát mát. Bàn tay men theo cổ nàng kéo áo xuống, nhưng mới chỉ kéo được một nửa thì bị tay Sở Ngọc chặn lại.

“Chàng... đừng động đây...” Sở Ngọc đỏ mặt, lại cúi xuống hôn Dung Chỉ. Vẻ mặt hân hoan đầm đìa như thường, ánh mắt phẳng

lặng trong veo như nước khiến nàng cảm thấy hơi khó chịu. Rõ ràng ở phương diện này, nàng chưa có kinh nghiệm nên bây giờ không khỏi buồn bực.

Gắt gao đẽ Dung Chỉ xuống, Sở Ngọc cúi xuống phủ phục hôn lung tung trên cơ thể hắn. Mỗi cho đến khi, nàng nghe thấy

trên đỉnh đầu truyền xuống
tiếng rên rĩ trầm trầm, mà
dưới cơ thể đang buông
lỏng kia, trong khoảnh khắc
bỗng trở nên cứng ngắt.

Sở Ngọc ngẩng đầu lên,
thấy trong cặp mắt bình
tĩnh của Dung Chỉ một cuộc
xuất hiện tia rung động. Lại
cúi xuống, nàng thấy dưới
lồng ngực Dung Chỉ là một
vết sẹo mới, da non hồng

nhật có dấu môi ướm át.

Nhìn lại Dung Chi, rõ ràng
vẻ dao động vừa rồi biến
mất không vết tích.

Sở Ngọc kinh hãi nghĩ
thăm, không hiểu vừa rồi
hắn kêu lên vì đau đớn hay
là vì sao? Rồi nàng duỗi
tay, ngón tay nhẹ nhàng
lướt qua chỗ có dấu hôn.
Quả nhiên như nàng mong

muốn, Dung Chỉ khẽ mím môi, trên má ửng đỏ, quay mặt sang một bên.

Bàn tay men theo mép vết thương của hắn nhẹ nhàng lần xuống dưới, Sở Ngọc rốt cuộc nghe thấy từ sâu trong cổ họng Dung Chỉ kiềm chế tiếng rên rỉ. Ngón tay hắn bầu chặt cạnh bệ đá, ánh mắt mờ mịt, hơi thở hơi dồn dập.

Xưa nay hẵn luôn bình
tĩnh, trầm ổn, khổng chế
mọi thứ một cách dī
thường, giờ phút này lại
mang vẻ buông xuôi phó
mặc đầy quyến rũ khiến Sở
Ngọc không thể rời mắt.

Tay tiếp tục đi xuống,
chẳng bao lâu sờ đến chỗ
có vải. Sờ vào gị đó, ngón
tay hơi run rẩy, gương mặt

Sở Ngọc lập tức tăng nhiệt độ, biết mình sờ vào cái gì...

Ngay tức khắc nàng chỉ muốn chạy trốn... Nhưng nhớ đến ánh mắt vừa rồi của Dung Chỉ, trong đầu lại vang lên tiếng nói giận dữ: Không thể dừng lại! Bây giờ dừng lại chính là nhận thua!

Hít sâu một hơi, Sở Ngọc quay mặt đi, nhẹ nhàng cầm lấy, cách một lớp vải...

Lúc này, Dung Chỉ phản ứng mãnh liệt hơn. Cơ thể hẫng như dây cung đang kéo căng, hơi thở càng dồn dập, trong mắt như có tinh quang chớp động, chân mày khẽ nhăn lại.

Sở Ngọc vốn đã cực kỳ

thẹn thùng, nhưng lại bị dáng vẻ của hắn mê hoặc không tự chủ được, tiếp tục cúi xuống hôn cơ thể hắn.

Lúc rời môi, vẫn còn thở gấp chưa ổn định, Sở Ngọc ngồi thẳng dậy bỗng cảm thấy ngực chột lạnh. Kinh ngạc cúi xuống, nàng thấy vạt áo trước ngực mở rộng, bầu ngực trắng nõn ẩn hiện nhấp nhô, thắt lưng

chẳng biết từ lúc nào đã rơi trên mặt đất.

Hạ tầm mắt, đối diện với ánh mắt giảo hoạt đầy ý cười của Dung Chỉ, Sở Ngọc cắn môi, không cam lòng yếu thế cũng đưa tay tháo thắt lưng của hắn. Trong lòng nàng ngượng ngùng xấu hổ, tay không nghe theo sự sai khiến cứ run rẩy, ngón tay yếu ớt nhiều

lần không mở được.

Sở Ngọc run rẩy tháo bỏ đai lưng Dung Chỉ, y phục hằn còng rơi xuống triệt để. Giữa rừng trúc xanh ngắt, hai người quần áo bán khai, ánh mắt giằng co.

QUYỂN 6

Chương 291: Xúc động là ma quỷ (hạ)

Có câu “đâm lao phải theo lao”, “cưỡi trên lưng hổ”, còn bây giờ tình cảnh của Sở Ngọc là “cưỡi Dung khó xuống”.

Nàng biết tiếp theo sẽ phải

làm sao, như vậy sẽ phát sinh chuyện gì. Nhưng hiện tại, cơ thể nàng cứng ngắc, không làm sao tiếp tục được.

Tưởng tượng tiếp theo sẽ như thế... như thế... như thế..., nàng cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Nhưng... nhưng... chẳng lẽ đến bước này rồi dừng lại?

Như thế cũng không khỏi quá vô trách nhiệm ...

Nếu bây giờ chạy trốn, sau này chắc là bị tên này cười nhạo đến chết mất...

Lúc này Sở Ngọc đã quên việc bắn khoản có dừng lại hay không mà chỉ nghĩ đến Dung Chỉ. Người trước mặt đang chiếm cứ tất cả suy

ngẩng của nàng. Nhưng hoàn cảnh dừng không được, tiếp tục không xong khiến nàng then thùng quần bách, nhất thời dừng động tác.

Dung Chi đã bình phục hơi thở gấp, bàn tay thon dài vuốt ve những sợi tóc lòa xòa của Sở Ngọc như an ủi. Ngón tay trượt xuống, lạc trên bờ môi ướt át của

nàng, dọc theo làn môi
nàng vuốt ve.

Sở Ngọc chần chừ trong
khoảnh khắc, rồi đỏ mặt
hơi hơi cúi đầu, hé miệng
ngậm lấy đầu ngón tay
Dung Chi, nhẹ nhàng chậm
chạp mút.

Khuôn mặt nàng thả lỏng,
trong mắt mờ mịt sương
mù, vẻ mặt ngượng ngùng,

gò má ửng đỏ. Chiếc miệng nhỏ tinh tế hôn ngón trở hần. Tuy nàng mặc trang phục nam giới nhưng lúc này lại mang vẻ kiều diễm khác thường, quần áo hé mở ẩn hiện, khuôn ngực trắng nõn nhấp nhô. Dung Chỉ lẳng lặng nhìn nàng, sâu trong đáy mắt là yêu thương nồng đậm.

Thoáng thấy lúc này gương

mắt Dung Chỉ đã khôi phục
về điểm tĩnh thường ngày,
Sở Ngọc hơi chán nản, đưa
tay che mắt hẳn: "Chàng
đừng nhìn, nhắm mắt lại!"
Cả người nàng mềm nhũn,
bàn tay xòe ra hơi run rẩy.
Khi hơi vươn tay, áo trước
ngực miễn cưỡng che đậy
lại bị mở rộng.

Ánh mắt Dung Chỉ hơi đổi,
lập tức cong khóe miệng.

Hắn chậm rãi khép cặp mắt kinh tâm động phách, không tiếp tục nhìn vẻ hoảng hốt của nàng, miệng lại thản nhiên: “Nếu nàng sợ hãi, bây giờ chạy trốn vẫn còn kịp!”

Đây tuyệt đối là cười nhạo!

Sở Ngọc vốn đã sinh ra thoái ý, nhưng bị hắn cho một kích, rất nhanh chóng

bị mắc lừa lần thứ hai. Nàng nghiêng rặng, xoay người xuống dưới, định cởi hết y phục nhưng nghĩ đến điều gì lại dừng tay, quần áo chặt hơn, chỉ cởi quần.

Vứt giày trên nền đất, Sở Ngọc chân trần lần thứ hai trèo lên eo Dung Chỉ. Thiếu lớp vải che, giữa hai chân mát lạnh, nàng không khỏi hơi run rẩy, bất giác khép

hai chân. Nhưng lúc này nàng đang ngồi trên thân Dung Chi, không thể nào hoàn toàn khép chân lại. Bởi vì nàng thay đổi vị trí, cơ thể Dung Chi cách một lớp vải có sự biến hóa.

Đó là cái gì...

Sở Ngọc quần bách sắp khóc đến nơi.

Trên người nàng mặc trường sam rộng rãi, vạt áo lớn che đậy hai chân. Da thịt không lộ mấy, nhưng bên dưới, hai chân trần cực kỳ thân mật ái muội. Nơi bí ẩn của nàng và hằn chỉ cách một lớp vải.

Quấy nhiễu như thế, các giác quan của nàng lại càng mẫn cảm. Sau khi ma sát, một dòng nóng bỏng

từ nơi sâu kín chậm rãi
chảy ra, cảm giác rùng
mình tê dại từ bụng bắt
đầu khuếch tán.

Cơ thể phản ứng quá kì
quái...

Sở Ngọc không biết phải
làm sao, tay chân mềm
nhũn không còn nghe theo
sự sai khiến. Càng xấu hổ e
lệ rụt rè, ngược lại nàng

càng mất tự chủ, da thịt như bốc hỏa, hai má nóng rực như lửa thiêu, mà trong lòng lại trống rỗng như đang khao khát điều gì đó.

Nàng biết rõ chuyện này là thế nào, cũng biết nên làm gì tiếp theo, nhưng chỉ là trên lý thuyết. Đến lúc tự mình thực hành, mới biết hóa ra là như thế... như thế...

Trước mắt Sở Ngọc như có hơi nước bao phủ, Dung Chi gần trong gang tấc cũng không nhìn rõ hẳn. Toàn thân khô nóng, nàng run tay kéo lớp vải xuống... Lúc cầm vật kia, nàng như phải bỏng vội buông ra. Nhưng sau đó, nàng cảm thấy, chuyển động cơ thể, tiếp cận với bộ phận vừa nóng vừa cứng rắn kia.

Mũi tên đã ở trên dây nhưng Sở Ngọc lại không thể bắn ra. Nàng ngồi xuống, cả người cứng ngắc không thể động đậy, vừa chạm đến khiến nàng cảm thấy đau.

Không phải nói chỉ lần đầu tiên mới đau thôi sao? Cơ thể này chắc chắn không phải lần đầu, vì sao còn

đau như thế?

Bắt đầu từ lúc tiếp tục không được dừng lại không xong, Sở Ngọc cảm thấy một đôi tay luồn qua vạt áo, nhẹ nhàng giữ lấy eo, khẽ nâng nàng lên. Đồng thời, một bàn tay không nhanh không chậm chuyển động xuống dưới, nhẹ nhàng áp sát vân vê, trêu chọc nơi nhạy cảm của

nàng.

Theo bản năng Sở Ngọc muốn ngăn hãm lại, nhưng cơ thể như tan chảy thành nước, mọi ngôn ngữ chôn vùi trong tiếng tim đập như trống dồn, không thể thốt nên lời.

Dung Chỉ ngồi dậy, nghiêng đầu hôn lên môi Sở Ngọc. Trong mắt là dịu dàng ngọt

ngào, nhưng động tác vẫn ung dung trầm ổn như trước. Hắc đở lấy bờ vai nàng, cơ thể khô nóng nhưng nụ hôn lại chậm chạp, nhẹ nhàng, triền miên.

Dung Chi không nhanh không chậm hôn Sở Ngọc. Sự tự chủ của hắc cực lớn, dù thân thể rung động nhưng vẫn có thể ẩn nhẫn

khắc chế như trước. Hắn vừa hôn, vừa chăm chú ngắm nhìn gương mặt Sở Ngọc đang dần dần trở nên mê loạn, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn đi chỗ khác, là cổ tay nàng.

Trên cổ tay trắng nõn nhỏ nhắn, chiếc vòng bạc sáng loáng lạnh lẽo.

Khóe môi hắn hơi cong lên,

hình như nghiền ngẫm điều gì. Vừa hôn thật sâu, tay kia của hắn lần tìm mật đạo bí ẩn.

Sở Ngọc bị hôn đến mơ mơ màng màng. Vừa thở gấp, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó không thuộc về mình, trong giây lát cả người cứng ngắc. Rồi nàng phát hiện, đó là một ngón tay thon

dài.

... Ngón trỏ.

Chính là ngón tay nàng vừa mút.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy như có lửa đốt từ lòng bàn chân đến trán, đốt cháy sém cả trong lẫn ngoài. Nhưng làn môi Dung Chỉ lại dịu dàng triển miên tiếp tục, xuân

thủy nhận nhạo hóa mở, nàng lại như rơi vào mộng ảo mê hoặc, không thể chống cự, mặc cho Dung Chỉ tùy ý bày bố. Trong mơ màng, nàng cảm thấy cả người như tan ra thành nước, nhưng lại bị Dung Chỉ nhào nặn thành các loại hình dạng. Da thịt lại một lần nữa bị cắn hôn mút, vừa đau đớn vừa khoái cảm tê dại, đầu như

nổ tung.

Suy nghĩ trong lòng hòa cùng ngọn lửa nóng thiêu đốt, nhưng không hiểu sao lại nảy sinh ham muốn không cách nào kìm chế được.

Nắng sớm dần rạng ngời. Ngày xuân trong rừng trúc mát mẻ, nhưng cơ thể hai người như sôi trào. Dung

Chỉ nửa năm xuống, vừa vững chắc vừa dịu dàng nâng Sở Ngọc lên, hoàn thành động tác vừa rồi nàng không thể hoàn thành.

Thân thể bị trêu chọc trở nên trống rỗng rồi cuộc được lấp đầy. Khoảnh khắc vật nóng đi vào cơ thể, Sở Ngọc bỗng nhiên mở mắt, cúi xuống nhìn Dung Chỉ

dưới thân.

Dung Chỉ chớp chớp mắt, khóe mắt xẹt qua một tia khác thường, mỉm cười nhìn nàng.

Khi nơi bí ẩn nhất của hai người kết hợp, Sở Ngọc xấu hổ không kiềm chế được, nhưng vẫn nằm phủ phục xuống. Bởi động tác này, hạ thân chuyển động khiến

nàng bật lên tiếng rên rĩ
trầm trầm.

Nàng cúi xuống ôm ấp
Dung Chỉ, không để ý vạt
áo hé mở làm lộ cảnh
xuân, chỉ cố gắng ưỡn
người để được gần sát hẳn
hơn. Nàng kiểm chế khóe
mắt trào lệ, nhẹ nhàng hôn
làn môi hẵn, hô hấp dồn
dập, giọng run rẩy không
thành lời: "Dung... Dung

Chỉ..."

"Ta ở đây!"

Dung Chỉ.

Ta ở đây.

Sợ hãi, bất an, lo lắng... tan
thành mây khói.

Ngực phảng phất như được
lấp đầy.

QUYỀN 6

Chương 292: Nắm tay người, kéo người đi

Trước mắt Sở Ngọc nhạt nhòa. Nàng không biết diễn tả cảm giác của mình thế nào nữa, chỉ thấy mình giống như một con thuyền nhỏ giữa sóng to gió lớn, mà Dung Chỉ là người cầm

lái duy nhất.

Cả cơ thể sôi trào, mỗi dây thần kinh đều chìm đắm trong rung cảm mãnh liệt, tầng tầng lớp lớp. Cho tới khi lên đến đỉnh điểm, đầu óc nàng đột nhiên trống rỗng, rồi như nổ tung trong pháo hoa chói lòa, ánh sáng lấp lánh tung tóe ra bốn phía.

Dường như rơi vào hôn mê.

***

Sở Ngọc vội kín trong chăn, cả người đỏ rực lên như tôm luộc, làm đà điều kêu la: “Chàng đừng tới đây! Đi ra, đi ra!”

Nàng ước gì vừa rồi mình thật sự hôn mê, chứ không phải xấu hổ như lúc này.

Bị đưa lên đỉnh sóng cao, rất không dễ dàng gì thần hồn quay trở lại, nàng mới phát hiện ra mình... ở trong rừng trúc. Không những thế, còn đang trong tư thế cưỡng ép, ngồi trên người Dung Chỉ, làm cái gì... cái gì...

Lúc đó, thần trí Sở Ngọc vẫn còn chưa rõ ràng lắm,

suy nghĩ đình trệ.

Sau đó, Dung Chỉ ngồi dậy, lấy áo bao phủ nàng, ôm nàng vào phòng. Nhìn thấy chiếc giường ngủ trong phòng, Sở Ngọc vội bỏ nhào qua, không nói hai lời vội kéo chăn đắp kín, xấu hổ không thôi kêu Dung Chỉ mau đi ra.

Bẽ mặt quá, nàng không

dám gặp ai nữa!

Vừa rồi nhất định là nàng bị ma quỷ ám ảnh! Nếu không sao có thể xúc động như thế, không để ý mình đang ở chỗ nào, lại còn chủ động ăn sạch Dung Chi.

Ôi ôi...chết mất thôi...

Dung Chi khe khẽ mỉm cười, cũng không bước đến

khuyên nhủ nàng, chỉ liếc qua nửa bắp chân nõn nà bạch ngọc lộ dưới chăn, nói khẽ: "Nàng nghỉ ngơi cho tốt!" Rồi hẩn khép áo bước ra ngoài, trước khi đi còn cẩn thận đóng kín cửa cho nàng.

Dáng vẻ hẩn ung dung thản nhiên, tóc đen rối tung, quần áo không chỉnh tề. Hẩn chậm rãi rảo bước

qua khu vực nội phủ, nhưng không hề có ai quấy rầy ngăn cản.

Vừa đi đến chỗ đường giao với Tây Thượng các, hần nhìn thấy một bóng người phía trước liền mỉm cười: “Huynh vẫn còn đợi ta ở đây?”

Quan Thương Hải oán thán với vẻ không thoải mái chút

nào: “Các người thực là không biết tiết chế! Giữa ban ngày ban mặt...” Đi theo Sở Ngọc và Dung Chỉ ngay từ đầu, nên hẳn nghe không sót chuyện gì. Hơn nữa thính lực hẳn cực tốt, phải nghe toàn bộ những gì không nên nghe, cho nên đành phải tránh ra xa.

Dừng một chút, Quan Thương Hải nhướn mày:

“Bây giờ ta hơi hối hận vì đã giúp người. Ta lại liên thủ với người lừa cô ấy!” Hấn đã từng nghe Sở Ngọc kể lại chuyện: Dung Chỉ đuổi theo đến Lạc Dương kịp thời cứu nàng, lúc ấy cảm thấy có gì đó không thích hợp. Bây giờ xâu chuỗi trước sau, rốt cuộc hấn đã hiểu.

Thực ra Dung Chỉ vẫn luôn

tính toán thiết kế.

Lúc ở Lạc Dương, hắn giả vờ để Sở Ngọc rời đi, nhưng lại cố ý toát lên vẻ khác thường khiến nàng phát hiện ra, khi quay lại chứng kiến tình cảnh hắn bị thảm.

Nếu hắn có tâm, hoàn toàn có thể không toát lên bất kỳ chút dị thường nào,

nhưng hẳn không có.

... Là hẳn cố ý.

Cơ thể suy sụp tất nhiên không thể xoay chuyển, nhưng hẳn lại lợi dụng điểm này.

Trong lòng Sở Ngọc luôn có chương ngại tâm lý. Nàng vẫn cho rằng, dù ở cùng Dung Chỉ thì cũng không

thể yên ổn hòa hợp. Thế là hấn kê một liều thuốc cực mạnh, cố ý khiến nàng phát giác, cố ý khiến nàng hổ thẹn, cố ý để nàng chứng kiến một màn vô cùng thô thảm.

Dung Chi muốn có thứ gì là sẽ tìm mọi cách để đạt được. Dù Sở Ngọc tạm thời rời xa, hấn vẫn muốn nắm được tâm hồn nàng. Hấn

không hối hận, vì Sở Ngọc mà để vượt mất thứ vốn thuộc về mình, cũng không hối hận bản thân phải chịu bao khổ sở đau đớn. Chính là hăn nhất định phải có được.

Hắn trả giá nhiều như vậy, sao có thể không được đền bù?

Hắn không phải Sở Ngọc,

tuyệt đối không có khả năng vô tư.

Giang sơn và Sở Ngọc, không thể có cả hai, hẳn lựa chọn thứ quan trọng hơn với mình, nhưng, nhất định phải có được.

Buông tay... làm gì có chuyện đó?

Dung Chỉ khẽ nhếch khóe

miệng, con người đen láy
vô cùng tỉnh táo trầm ổn:
“Huynh đang oán ta?”

Quan Thương Hải thở dài:
“Tất nhiên là ta không oán
người! Bị người gây sức ép
không phải là ta! Nếu nói
oán, thì Sở Ngọc mới có tư
cách. Cho đến giờ ta vẫn
không hiểu, nếu người đã
không chịu buông tay, thì
vì sao còn giả chết, để cô

ấy phải đau khổ vô cớ như thế?”

Dung Chỉ mỉm cười: “Tất nhiên là để nàng nhớ kỹ ta! Ta sống, muốn nàng phải nhớ kỹ, ta chết, cũng muốn nàng mãi mãi không quên được ta!” Lúc đó hẳn không chắc là mình có thể sống sót, nên cố ý bố trí một phen. Trước là ảm đạm đưa tiễn, khiến nàng

phát giác, sau đó để nàng chứng kiến mình toàn thân đầm máu, rồi mỉm cười nói lời từ biệt.

Ngay cả giờ phút biệt ly sau cuối, hắn cũng phải có tư thế phong độ tuyệt hảo.

Thế là, hắn để lại cho Sở Ngọc ấn tượng cuối cùng: nụ cười ung dung, ánh mắt thắm thiết, và sự thật là

hắn vì nàng mà chết.

Dung Chi là cao thủ chơi cờ cũng như cao thủ đùa bỡn, thu phục lòng người. Hắn biết rõ Sở Ngọc là người như thế nào. Phen này hắn tận lực thiết kế, khiến cho tinh thần nàng có thể suy sụp không gượng dậy nổi, nhưng đến chết cũng không quên được hắn.

Sửa sang lại vạt áo tán loạn, dường như cảm giác vẫn còn vương vấn nơi đầu ngón tay, Dung Chỉ khẽ mỉm cười: "Có câu, bên giường bệnh lâu ngày không còn con hiếu thảo!" Cũng tương tự như thế, nếu hằn nửa sống nửa chết tiếp tục bên Sở Ngọc thì nàng sẽ chăm sóc hằn, sẽ vẫn yêu hằn, nhưng không bằng cho nàng thấy hằn

suy yếu cùng kiệt rồi xa rời nàng, trong nháy mắt về thế lương sẽ đọng lại đến vĩnh hằng.

Nếu tiếp tục ở bên nàng, sau này hẳn chết, Sở Ngọc sẽ vẫn đau khổ, nhưng tuyệt đối sẽ không khắc cốt ghi tâm. Mà nếu hẳn may mắn sống sót, thì Sở Ngọc cũng sẽ không mừng vui đến thất thố như hôm nay.

Lúc thâm tâm nhất, hắn quyết đoán hạ một đao, để lại cho nàng vết thương thật sâu.

Hắn là kẻ lạnh lùng tàn nhẫn, để đạt được mục đích, có thể làm thương tổn chính người trong lòng mình. Hàng ngày nghe Quan Thương Hải kể Sở Ngọc đau khổ suy sụp ra

sao, hắn cũng không mềm lòng dao động, thậm chí còn dựa theo kế hoạch ban đầu dựng nên một bộ hài cốt.

Hắn dùng cái chết khiến nàng đau không muốn sống, rồi dần dần chậm rãi, sau một thời gian, xác định nàng đã cảm nhận đầy đủ khắc sâu, mới đưa Lưu Tang về để mở ra nội tâm

nàng.

Đến lúc đó, Sở Ngọc đã ở trong lòng bàn tay của hắc rồi.

Nhưng có một chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Hắc không đoán được, Thiên Như Kính lại giao chiếc vòng cho Sở Ngọc. Mà lúc nghe tin Sở Ngọc sắp ra đi, hắc liền hiểu,

không phải nàng muốn đi nơi nào đó, mà là muốn rời khỏi thời đại này, tới nơi hắc viễn không đến được.

Người khác không biết, nhưng hắc lại hiểu rất rõ lai lịch Sở Ngọc.

May thay, nàng không lập tức đi ngay, cho hắc một thời gian để xử lý mọi việc.

Thế là hắc phái người đuổi theo nàng, mà sức khỏe bản thân mình chuyển biến tốt đẹp, nên cũng đuổi theo.

Hắc đã sớm an bài ở phủ công chúa. Dù Sở Ngọc muốn ra đi, chắc chắn cũng sẽ quay lại đây để nhớ về chốn cũ, nên hắc đã sớm phái Mặc Hương về chuẩn bị. Nơi này bề ngoài là của

một viên quan Nam triều,
nhưng trên thực tế là thuộc
về hãn.

Trong rừng trúc gặp nhau,
mọi chuyện xảy ra bề ngoài
là Sở Ngọc kích động thất
thỗ, nhưng trên thực tế lại
do hãn tử mĩ an bài, từng
bước dẫn quân xâm chiếm.

Hãn dụ dỗ không để lại dấu
vết, khiến Sở Ngọc tưởng là

nàng chủ động. Quan hệ hai người tiến lên một bước, hẳn sẽ có thêm lợi thế để ngăn cản nàng rời đi. Mà chuyện sau đó, sẽ không thể trách hẳn.

Từ đầu chí cuối đều do bàn tay hẳn thao túng, ngẫu nhiên có chút trục trặc, nhưng vẫn một đường thẳng tiến không ngừng.

Quan Thương Hải thấp giọng thở dài: “Bị người như ngươi thích, không biết là họa hay là phúc đây?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Người ta uống nước, tự biết ấm lạnh ra sao. Sư huynh không cần lo hộ đầu!” Vết thương trên cơ thể, hẳn sẽ dần dần tự điều trị, cho dù là phải dùng cả đời.

Nhưng đối với việc cần làm trước mắt, hẳn không hối hận.

***

Sở Ngọc và Dung Chi ở lại phủ công chúa mấy ngày. So với vẻ thong dong bình yên của hẳn thì nàng lại trần trọc trần trở.

Một mặt là nhớ người thân xa cách hơn một ngàn năm sau, nhưng Dung Chỉ... Dung Chỉ... Người tưởng đã mất, không dễ dàng gì trở lại, dù có thế nào nàng cũng không muốn rời xa...

Thêm một vài ngày, hai người đi trên đường, thấy một thiếu niên mặt mày hung bạo, phóng ngựa rất nhanh giữa phố xá. Vô số

người đi đường kinh hãi,
thiếu niên kia liền cười ha
hả.

Sở Ngọc ngoảnh lại nhìn.
Thiếu niên kia chỉ khoảng
mười hai, mười ba tuổi
nhưng dáng vẻ bạo ngược,
phảng phất có mấy phần
bóng dáng Lưu Tử Nghiệp
ngày xưa.

Làn môi Dung Chỉ khẽ vờn

bên tai nàng: “Đây là
đương kim hoàng đế Nam
triều!” Con trai họ Lưu.

Hoàng đế Nam triều đúng
là đời sau càng tệ hại hơn
đời trước.

Sở Ngọc liếc nhìn hắc: “Bây
giờ chàng hối hận?” Non
sông gấm vóc này, nếu hắc
không buông xuống tất cả
vì nàng, thì bây giờ chắc là

đã đưa quân tiến đánh Nam triều.

Dung Chỉ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, lại nhẹ nhàng ghé vào tai Sở Ngọc: “Nếu nàng ở đây, thì ta không hối hận!” Đây là biến tướng uy hiếp.

Nếu nàng không quan tâm mà ra đi, thì ngược lại, hẳn nhất định sẽ khiến nàng

phải hối hận.

Hồ hấp như ngừng trệ, Sở Ngọc quay đầu nhìn lại, thấy tình ý nồng đậm trong mắt hắn, rồi cuộc lòng mềm nhũn. Nàng chủ động nắm chặt tay hắn, nói với vẻ đe dọa: “Đi thôi! Ta sẽ không ra đi, còn chàng, cũng đừng có mơ!”

“Chấp tử chi thủ, tương tử

tha tẩu". (Nhắm tay người,
kéo người đi)

HOÀN CHÍNH VĂN

NGOẠI TRUYỆN

Ngoại truyện 1. Sơn Âm công chúa

Ta là Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc, lá ngọc cành vàng.

Từ khi còn rất nhỏ, ta đã ý thức được thân phận mang cho ta bao nhiêu ưu đãi. Thứ ta muốn, có thể sở

hữu dễ dàng hơn đa số người khác.

Phụ hoàng rất sủng ái ta. Thân là nữ tử, ta không giống Lưu Tử Nghiệp, phải sợ hãi vấn đề ngôi vị thái tử về tay ai. Ta chỉ cần hưởng thụ những thứ thuộc về thân phận công chúa cũng đầy đủ rồi.

Nhưng sau này ta mới

hiếu, trên đời chẳng có người nào cứ mãi sống bình yên mà không phiền não điều gì. Có thể lúc nào đó, ở nơi nào đó, người sẽ gặp chuyện, hoặc gặp người làm người đau khổ.

Ta đã gặp Dung Chỉ.

Ngày xuân tươi đẹp, ta ở huyện Sơn Âm, nhàn rỗi ngồi xe ngựa dạo chơi.

“Xuân hoa phương thụ,
thùy dương tài liễu”, nơi
đây ta đã gặp kiếp số của
mình.

Lúc đó, hắc mặc y phục
trắng, cười bạch mã, ngó
mắt nhìn quanh, đẹp vô
song.

Ta chưa từng gặp người trẻ
tuổi nào có được phong
thái như thế, bèn xuống xe

bắt chuyện. Người này thật là cao nhã, nụ cười ung dung, mà ngôn ngữ thì vô cùng sắc bén, thiên địa nam bắc dường như không gì không biết. Ta cảm thấy nhất định phải nâng cao trình độ hiểu biết của mình để có thể đàm luận chuyện trò với hắn.

Sau một thời gian, ta biết tên và chỗ ở tạm thời của

hắn, về phủ đệ mà lòng ta không sao quên được người này.

Ta đến tuổi cập kê, cách đó không lâu phụ hoàng từng hỏi ta đã trúng ý công tử nhà ai chưa, người sẽ ban cho ta làm phò mã. Lúc ấy ta chưa có ai trong lòng, nhưng sau nửa ngày

chuyện trò với Dung Chi, ta không khỏi say mê. Ta thầm nghĩ, nếu có được hắc làm phò mã thì đời này chẳng còn gì đáng tiếc!

Chắc là hắc cũng thích ta, nếu không tại sao lại mỉm cười với ta như thế?

Bàn về dung mạo tài học, thân phận địa vị, nữ tử trong thiên hạ không mấy

người được như ta, không
mấy người xứng với hẳn
hơn ta.

Ta trằn trọc nghĩ suốt một
đêm, không tài nào ngủ
được, trong lòng đầy ắp nụ
cười của hẳn. Rạng sáng
ngày hôm sau, ta đến chỗ
hẳn ở, nói rõ thân phận
của mình, đồng thời cũng
nói, sẽ xin phụ hoàng hạ
chỉ cho hẳn trở thành phò

mã của ta.

Lúc ấy ta không hề biết, trên đời lại có người không thèm ngó ngang gì đến địa vị hoàng thất tôn quý.

Sau khi ta nói xong, thấy hắc vẫn mỉm cười, vẫn nhiệt tình chu đáo như thế. Khuôn mặt tuấn mỹ ôn hòa, nhưng trong đáy mắt đen thẳm, sâu không thấy

đáy, lại ẩn hiện vẻ giấu cột.

Rồi hẳn nói “không”.

Sau lần đó, mỗi lần nhớ đến, ta lại thấy phảng phất như một cơn ác mộng.

Ta quẩn quýt si mê không ngừng, mà trước sau hẳn đều mỉm cười cự tuyệt. Ta từ nhỏ đến lớn luôn được như ý, chưa từng bị người

nào cự tuyệt thẳng thừng như vậy, nên nổi giận sai người bắt hăn, lại không ngờ hăn luôn đoán trước được dự tính của ta. Mỗi cho đến khi ta mời Thiên Như Nguyệt, hăn mới rốt cục bị bắt.

Nhìn thấy hăn bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, ta đau xót, nhưng cũng kèm theo đắc ý. Đây chính là

hậu quả của việc dám cự
tuyệt ta, không rõ bây giờ
hắn đã hối hận chưa?

Nhưng hắn vừa mở mắt, lại
mỉm cười như không nhìn
ta. Lúc này ta mới hiểu ra,
hắn mỉm cười chẳng phải vì
vui mừng, trước đây ta
cũng chỉ là tự mình đa tình.

Nhưng ta không cam tâm!
Ta là công chúa, ta muốn

gì phải được nấy. Vậy là ta giữ hẩn trong phủ.

Ta đối tốt với hẩn, hẩn không cảm kích. Ta đầy đọa hẩn, hẩn không quan tâm. Ta chăm sóc hẩn, nhưng sau đó hẩn chỉ mỉm cười. Dù ta có làm gì, dường như cũng không hề liên quan đến hẩn. Hết lần này đến lần khác, ta thất vọng, rồi tuyệt vọng.

Đã đến lúc ta phải thành hôn, phụ hoàng hỏi ta muốn ai, lòng ta nghĩ đến Dung Chỉ, nhưng mở miệng lại là tên một quý công tử. Ta muốn xem, khi ta lấy người khác, Dung Chỉ còn thờ ơ được không?

Hôn lễ rất trọng đại, nhưng ban đêm ta lén lút chạy đến biệt viện của Dung Chỉ,

mà hẩn thì đang an tĩnh
đọc sách. Nhìn thấy ta, hẩn
lại khe khẽ mỉm cười.

Đêm tân hôn của mình, ta
đến gặp một người đàn
ông khác, rồi trốn vào góc
khuất mà khóc thật thanh.

Sau đó, ta đã hiểu ra một
chuyện.

Trên đời này, có thứ ta
muốn mà không được.

Cầu không được chính là
cầu không được.

Không gì có thể đánh đổi
được.

Dung mạo không thể, thân
phận không thể, của cải
không thể, thậm chí tình

yêu sâu nặng của ta cũng không thể.

Thứ ta ao ước muốn có nhất, ở ngay trước mắt nhưng vĩnh viễn không thể chạm tới.

Dung Chi.

Những năm tháng tuổi xuân đẹp nhất ta dành cho hănn, tình cảm chân thành

nhất cũng trao cho hăn,
nhưng hăn lại ném tất cả
chìm sâu xuống đáy biển
bằng giá.

Ta không thể thay đổi
Dung Chỉ, mà chỉ có thể
thay đổi chính bản thân ta.
Ta và hăn cùng giao ước:
để hăn lưu lại phủ công
chúa, ta trao cho hăn một
số quyền hành.

Ta mơ hồ biết được lai lịch và thân phận đặc biệt của Dung Chi, nhưng không dám đối diện với thực tế. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, ta tìm cách cắt đứt hết mọi liên lạc và quan hệ của hắc trong quá khứ.

Ít nhất trong hiện tại, ta có thể tự lừa dối mình, rằng hắc vì thích ta nên mới ở lại bên ta.

Sau này, ta có một ham mê là thu thập nam sủng. Rất ít người biết, mỗi nam sủng đó đều có ít nhiều bóng dáng của Dung Chỉ. Khuôn mặt đáng người, phong thái động tác, lời nói cử chỉ, cứ thấy giống một vài, là ta bắt lấy.

Tất cả bọn họ, ta có thể chấp vá lại thành một Dung

Chỉ khác.

Nhưng sau mỗi đại tiệc say
sưa túy lúy, đầu đau như
muốn nứt ra, lúc tỉnh dậy
ta đều hiểu rõ: ta lại lừa
mình dối người.

Cười vui là ta, bi thương là
ta, yêu là ta, hận cũng là
ta, thống khổ giãy dụa là
ta, không thể buông tay là
ta. Từ trước đến nay ta

luôn diễn kịch một mình,
mà hăn thì sống chết mặc
bay, chỉ hơi hơi cười nhạt.

Cứ như vậy đã hai, ba
năm.

Đêm hôm đó, ta đang ngủ,
bỗng cảm thấy có chuyện
khác thường. Phảng phất
có thứ không nhìn thấy
được xâm nhập vào cơ thể
ta, ánh sáng chói lòa. Ta

biết, đó là linh hồn của một người khác.

Ta cảm giác mình dần dần biến mất, như tro bụi tan trong gió, linh hồn bên ngoài đang vô thức cướp lấy thân thể ta.

Mong muốn sống sót của nàng so với ta còn mãnh liệt hơn nhiều.

À, thì ra là thế!

Ta vốn đã không muốn sống nữa rồi!

Ta đã dồn tất cả tình yêu thành một canh bạc, được ăn cả ngã về không vào một người. Hiện tại ta sống, chẳng qua là cái xác không hồn có tên Lưu Sở Ngọc mà thôi.

Như vậy...cũng tốt!

Này cô gái chiếm cứ thân thể ta, ta có nên nhắc nhở cô không? Lúc mở mắt ra, ngàn vạn, ngàn vạn lần hãy tránh xa người đang ngủ bên cạnh cô.

Đừng nhìn vào mắt hắc!

Đừng để ý nụ cười của hắc!

Đừng trò chuyện đôi lời với
hắn!

Hắn là yêu ma cắn nuốt
trái tim người!

Đừng yêu hắn, nếu không
cô sẽ giống ta, vừa yêu vừa
hận, sống dở chết dở!

Ý thức càng lúc càng mơ
hồ...

Cũng tốt.

Vở kịch đã kết thúc, màn
cũng hạ rồi, ta phải rời sân
khấu thôi!

Ngoại truyện 2. Chiếc vòng

Thực ra đây là một bản thuyết minh.

Phụ đề: Phân tích lập thể 360o mọi phương diện một đồ vật quan trọng xuyên suốt câu chuyện: chiếc vòng tay.

Đây là một chiếc vòng, vòng tay, đương nhiên theo tên gọi thông dụng. Tên gọi thực sự của nó là một chuỗi dài chữ cái tiếng Anh, xuất phát từ hận ý của tác giả mà cố tình lưu lại, tuy nhiên trong bài thuyết minh này không nhắc đến.

Công dụng thứ nhất: phòng ngự.

Có thể tạo nên một lực từ trường quanh cơ thể, chống lại tất cả các loại công kích nguy hiểm xung quanh. Phạm vi phòng ngự thiết kế tùy thuộc vào mức độ nguy hiểm, ví dụ như trong bán kính 3m tính từ chiếc vòng, với tốc độ 1m/s sẽ tự động khởi động hệ thống phòng ngự, có thể tạo nên lực phản ứng

ngược chiều gấp đôi nếu bị tấn công.

Công dụng thứ hai: tấn công.

Có thể phóng năng lượng tấn công đối phương.

(Do quy trình, phương tiện đã tháo dỡ nên công năng này bị hủy bỏ. Tình huống cụ thể không rõ).

Công dụng thứ ba: Tư liệu.

Được chia thành 5 bộ phận: điển cổ, lịch sử, văn học, lý học, kỹ thuật, bao quát toàn bộ cổ kim nội ngoại tất cả các ngành học; nhưng về phương diện lý thuyết và thực tiễn không miêu tả cụ thể chi tiết, chỉ nêu tóm tắt.

Công dụng thứ tư: hạn chế.

Đây là nguyên nhân khiến Dung Chỉ bắt buộc phải ở lại phủ công chúa. Để khắc chế một người, chiếc vòng có thể khóa chặt điện não của người đó giống như thiết lập một trạm kiểm soát, tuy không thể hoàn toàn khống chế mọi hành vi, nhưng có thể ngăn cản

người đó không thể thực hiện một hành vi đặc biệt được chỉ định, đồng thời tạo nên biện pháp đối phó đặc biệt.

Công dụng thứ năm: y dược.

(Cách thức phương tiện chữa bệnh đã bị tháo bỏ, chỉ còn lại thuốc).

Có hai loại thuốc: một loại khiến cơ thể suy nhược, một loại khôi phục sinh lực trên phạm vi toàn diện. Thời hạn sử dụng:... không rõ.

Công dụng thứ sáu: xuyên không

Chỉ có thể trở về thời đại trước mà không thể đến thời đại sau. Bên cạnh đó,

thời gian xuyên qua phải ít nhất hai trăm năm.

Công dụng thứ bảy: thay đổi không gian.

Thông qua kỹ thuật chuyển đổi không gian gấp rút, tiến hành thay đổi không gian.

Công dụng thứ tám: ký lục.

Đây thật ra không phải

công dụng, mà chỉ là chức năng nhật ký. Mỗi chủ nhân của chiếc vòng sẽ có một phần nhật ký, ghi chép lại suy nghĩ của mình. Từ những ghi chép đó, có thể ít nhiều hình dung về tính cách của từng người. Có người lưu lại toàn chuyện tào lao, những điều vớ vẩn cũng ghi lại. Có người không để lại một dòng nào, phần nhật ký trống trơn.

Nhưng nhật ký của người đầu tiên, Sở Ngọc lại không thể mở được.

Có cài đặt password.

“Quá vô sỉ!” Sau lần thử mở password thứ 67 thất bại, Sở Ngọc phì một hơi, duỗi tay sang bên cạnh: “Trà!” Một chén sứ trắng lập tức đưa đến tay nàng,

nước trà xanh biếc ôn
nhuận, ấm vừa phải.

Nhấp một ngụm cho nhuận
họng, Sở Ngọc tiện tay
chuyển, liền có đôi tay thon
dài đẹp để tiếp nhận chiếc
chén từ tay nàng, để nàng
tiếp tục chiến đấu.

Nàng không tin, cứ kiên trì
thử nghiệm mà lại không
mở được phần nhật ký đầu

tiên.

Đây là một tòa nhà tứ hợp viện (1) yên tĩnh ở nông thôn, kề núi gần sông, phong cảnh tươi đẹp khiến lòng người thoải mái. Tường trắng ngói xanh ánh lên non xanh nước biếc, không gian trang nhã thanh lịch. Hai tháng qua, Sở Ngọc và Dung Chi ở lại đây.

Sau nhiều lần mày mò thất bại, Sở Ngọc chẳng buồn đoán già đoán non mật mã nữa, chỉ tự nhủ: thêm một lần, thêm một lần nữa, lần này không được nữa là thôi... Hôm nay chấm dứt, hôm sau lại tiếp tục...

Nhưng khi nàng chẳng ôm hi vọng, nghĩ đến một chuỗi chữ số và chữ cái,

màn ảnh vẫn không ngừng
nhảy ra “Mật mã sai, xin
hãy thử lại”, bỗng nhiên...

Nhật ký... mở ra thuận lợi.

“Không biết có ai đọc được
những dòng này không. Tôi
cố ý viết lại những dòng
này, nhưng lại cài mật
mã... Ngay cả chính tôi
cũng không hiểu rõ, mình
có muốn người đời sau biết

được chuyện này hay không?

Con người mâu thuẫn như vậy đấy!

Tôi đến từ nhiều thế kỷ sau. Lúc đó, kỹ thuật xuyên không trên lý thuyết đã được kiểm chứng là hoàn toàn có thể, nhưng chưa ai thử nghiệm thành công.

Tôi không phải là nhà khoa học, nhưng tôi có tiền.

Tôi muốn xuyên không, không phải xuất phát từ mơ ước lãng mạn nào đó, mà vì một mục đích rõ ràng.

Vì vậy, tôi lập một công ty chuyên về nghiên cứu khoa học, rồi chiêu mộ rất nhiều

nhân tài. Chiếc vòng chính là thành quả nghiên cứu.

Tuy chưa ai xuyên không thành công, nhưng luật xuyên không đã được ban hành. Để tránh nhiễu loạn năng lượng, xuyên không bị khép là hành vi phạm tội.

Nhưng tôi đã phạm tội.

Tư liệu và các công dụng khác trên chiếc vòng chỉ là phụ thêm. Mục đích thực sự của tôi là quay về quá khứ để cứu một người.

Người yêu đã chết của tôi.

Mười năm sau khi cô ấy mất, y học có bước phát triển vượt bậc, bệnh mà cô ấy mắc phải không còn là bệnh nan y, nhưng không

ai có thể cải tử hoàn sinh.

Tôi muốn mang chính thứ thuốc do mình chỉ đạo nghiên cứu, trở lại quá khứ cứu cô ấy. Nào là luật xuyên không, nào là nhiều loạn năng lượng, tất cả đều không quan trọng. Tôi là người ích kỷ, chỉ cần tôi vui vẻ, người khác có thể nào thì tôi cần gì quan tâm?

Thậm chí tôi đã chuẩn bị kỹ càng, một khi rời khỏi thời đại mình đang sống, sẽ đưa cô ấy đến thế kỷ 21. Đó là thời kỳ năng lượng hỗn loạn nhất. Đến đó, dù ai muốn đuổi bắt tôi cũng không thể thực hiện được. Cho nên, tất cả tư liệu trong chiếc vòng chỉ đến thế kỷ 21 mà thôi!

Nhưng bây giờ tôi đã hơn

bốn mươi tuổi. Tuy bề ngoài trông tôi cũng chỉ như mới ba mươi, nhưng bản thân biết rõ, mình không thể sánh bằng chính mình thời tuổi trẻ. Nhưng tôi sẽ không nhường cô bé vốn thuộc về mình cho tôi thời trẻ, nên tôi đã chuẩn bị biện pháp cầm tù để quét sạch tình địch, cũng chính là tôi.

Một chuyện ngoài ý muốn phát sinh: kế hoạch nghiên cứu của tôi bị lộ. Khu vực thí nghiệm bị quân đội bao vây. Rơi vào đường cùn, tôi chỉ còn cách mang theo chiếc vòng chưa kịp chuẩn bị chu đáo, trước hết xuyên không chạy trốn.

Nhưng mà lần này, tôi đã sơ suất.

Chưa kịp xác định vị trí chính xác, chưa chuẩn bị cẩn thận, lại bị quân đội tấn công nên tôi gặp phải sai lệch khổng lồ: không phải trở về hơn hai mươi năm trước, mà là hơn hai nghìn năm trước.

Trên con số, chỉ thêm hai số không, nhưng đối với tôi, lại là đả kích có tính hủy diệt.

Không thể quay trở lại, nếu
tôi muốn gặp cô ấy, nhất
định phải vượt qua hai
nghìn năm.

Ha ha... Bàn tay vận mệnh
có bao nhiêu tàn khốc, chỉ
gầy nhẹ, là có thể đùa bỡn
cuộc đời tôi.

Dù tôi có làm gì, cũng
không thắng nổi thời gian.

Thời gian còn lại, tôi chỉ biết ngây ngô chờ đợi tiếp tục công việc. Trước khi chết, tôi nghĩ, liệu sau này, có người nào cũng sẽ xuyên qua, thay đổi sự kiện nào đó, thay đổi thế giới hay không?

Tôi điều chỉnh một vài trình tự trên chiếc vòng. Sau những ngày đồng cam

cộng khổ với các nhà khoa học kia, việc này tôi có thể làm được. Sau này sẽ có người giúp tôi giữ gìn lịch sử, khiến cho lịch sử đi đúng theo quỹ đạo.

Dù không thể cứu cô ấy, tôi cũng không muốn cô ấy biến mất trong lịch sử. Tôi muốn cô ấy vẫn được sinh ra trên đời, có một cuộc sống phong phú muôn màu

vẻ.

Đây là việc cuối cùng tôi có thể làm."

***

Sở Ngọc lẳng lẳng xem xong, trầm mặc rất lâu, mới quay lại nhìn Dung Chi: "Chúng ta có tính là bị cầm tù không?" Cầm tù trong lịch sử?

Dung Chi khe khẽ mỉm cười, cầm tay nàng, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Có sao đâu? Chi cần được nhốt trong cùng một phòng giam, thì vẫn rất tuyệt!”

Sở Ngọc mỉm cười, quay đi, rồi phất tay đuổi người: “Đi nấu cơm đi! Hôm nay thiếp muốn ăn cá pecca!” (2)

Chờ Dung Chỉ đi khuất, Sở Ngọc dựa cả người xuống ghế, lén lút mở ra chỗ trống mới nhất trong phần nhật ký, chậm rãi nhập chữ:

“Lúc mở mắt ra, người đầu tiên tôi nhìn thấy là...”

Ngoại truyện 3: Thiên Như Kính

Thích một người là chuyện hoàn toàn, hoàn toàn không thể tự chủ.

Giá như không gặp nàng, thì tốt biết bao...

Thiên Như Kính đã từng không chỉ một lần nghĩ như

vậy.

Nếu chưa từng nói chuyện với nàng, chưa từng nghe giọng nói ấy, thậm chí chưa từng nhìn thấy khuôn mặt ấy... thì tốt biết bao...

Nhưng nếu như vậy, hẳn sẽ có cảm giác hối hận tiếc nuối, hoặc không hẳn là hối hận tiếc nuối, mà là đơn điệu trống rỗng.

Nếu như thế, phải chăng sẽ không cảm nhận được đầy đủ dư vị của cuộc sống?

Thiên Như Kính đã từng xem rất nhiều, cũng biết rõ rất nhiều. Những thứ có trong vòng tay giúp tầm nhìn của hảnh rộng lớn hơn hảnh người thường. Hảnh biết rõ về năm nghìn năm lịch sử, biết rõ đời sau sẽ

thể nào, cũng đã từng xem thứ phát ra hình ảnh âm thanh (phim truyền hình, điện ảnh, video...), cũng biết rất nhiều kiểu người.

Nhưng với người khác, hẳn chỉ lảng lạng chứng kiến, không chút cảm xúc.

Giống như vầng hào quang màu xanh nhạt bao quanh cơ thể hẳn, tròn trịa hoàn

mỹ, không chút khe hở,
ngăn cách hẳn với thế giới
bên ngoài.

Nhưng, chỉ riêng nàng xâm
nhập vào thế giới của hắn.

Vào thời điểm không thích
hợp, không thể lường
trước, xâm nhập vào thế
giới của người không phù
hợp là hắn.

Bởi vì nàng mà cảm thấy không gian thơm ngát, ánh mắt lấp lánh mơ hồ.

Nhịp tim vốn nhẹ nhàng hư ảo, nay vì nàng mà trở nên dồn dập.

Nhưng điều này không thể.

Nàng là người nhất định phải tiêu vong.

Trao tình cảm cho một người nhất định phải tiêu vong, chẳng khác nào hoa trong gương, trăng soi đáy nước, sẽ có lúc vỡ vụn.

Tình cảm một khi đã xuất hiện không thể thu hồi trở lại, hẵn chỉ có thể khắc chế, trên mặt không có biểu hiện khác thường, nhưng tâm tư lại vì mỗi lần gặp nàng mà không kìm

được mừng vui.

Thật sự là không thể.

Người ấy biết rất nhiều điều, đồng thời cho hẳn biết sứ mạng của nàng khi đến với thế giới này, tìm mọi cách chống lại vận mệnh, hết lần này đến lần khác ghi dấu ấn trong tâm trí hẳn. Giống như ma chú vô hình, nàng trở thành

chúa tể cả ý chí và linh hồn hắc.

Lần đầu xuất thủ can thiệp chính sự, hắc tạo nên hố ngăn cách giữa hoàng đế và nàng là vì chức trách của bản thân, nhưng có lẽ sâu xa là do hắc bất an sợ hãi đối với tương lai.

Hắc biết nàng sẽ phải chết, hơn nữa ngày ấy đang đến

rất gần, nhưng không biết phải đối mặt với ngày đó ra sao. Chỉ cần hơi tưởng tượng là cảm thấy hô hấp khó khăn, vừa tự oán hận chính mình, lại vừa cảm thấy không thể không làm như vậy.

Sau đó khi được nàng mời đến, hấn vừa vui mừng lại vừa sợ hãi, vui mừng vì được gặp lại nàng, nhưng

cũng sợ hãi vì mình muốn gặp nàng. Hấn muốn được gặp nàng, nhưng lại sợ phải đối diện với ánh mắt nàng đau thương và chỉ trích.

Lý trí và tình cảm chia hấn thành hai nửa: một nửa nhớ nhung, đau khổ giãy dụa; một nửa lạnh lùng giữ vững chức trách.

Càng muốn thoát ra, lại càng lún sâu hơn.

Sự thể đã thế này, nhưng càng gần đến ngày ấy, hấn càng sợ hãi, không biết sau khi nàng chết, hấn sẽ phải làm sao để vượt qua những năm tháng dài đằng đẳng.

Cho đến khi hấn nhận được lời mời thông qua sư huynh Việt Tiệp Phi.

Đứng trước phủ công chúa,
hắn cảm thấy có gì đó
không thích hợp... Mãi cho
đến lúc đối diện với ánh
mắt nàng, là cố chấp, là
không cam tâm, thậm chí
còn có tia sắc bén... Sao
trước đây hắn có thể cho
rằng, nàng sẽ buông xuôi
từ bỏ?

Nàng đâu phải là người dễ

nản lòng như thế!

Dù nàng cực lực che giấu,
nhưng sao có thể giấu
được người có tâm?

Nhưng rốt cuộc nàng muốn
làm gì?

Khi được nàng rót chén
rượu đầy, hấn bỗng giật
mình lĩnh ngộ - thì ra là
thế!

Trước mắt là rượu ngon và
giai nhân, nhưng đồng thời
cũng là độc dược.

Hóa ra nàng hận hấn đến
thế sao?

Máu trong huyết quản
đông cứng lại, cả người
như chìm trong mùa đông
băng giá. Rất lâu sau, hấn
mới hồi phục lại tinh thần.

Nếu hấn đáp ứng điều
nàng mong muốn, liệu
nàng có chút nào nghĩ
ngợi, hoài niệm hay không?

Nếu đó là điều nàng hi
vọng, vậy thì...

Được!

Trong nháy mắt, tình cảm
chiến thắng, hấn quên đi

tất cả. Thấy vẻ mặt nàng
khẩn trương lo lắng, hấn
đau xót, nâng chén ngửa
đầu.

Biết rõ là rượu độc cay
đắng, vẫn phải bình tĩnh
uống.

Lạnh giá, rồi lại nóng rực
như hỏa thiêu, khoảnh
khắc nuốt ngậm rượu, hấn
cay đắng muốn bật khóc.

Đây là rượu độc nàng rót.

Hắn tình nguyện uống.

Không thắc mắc, không hối hận.

Chén thứ hai, chén thứ ba, hắn cũng uống không chút do dự, động tác bình ổn, giống với phong thái thường ngày.

Lúc sắp hôn mê đúng như dự liệu, hấn không chút nào sợ hãi hay phần nộ, như nàng mong muốn. Trong không gian ấm áp thoang thoảng hương, hấn ngã xuống tắm trải sàn mềm mại.

Cứ thế này chết trước mặt nàng, có lẽ sẽ dễ chịu hơn nhiều, sau này không cần

phải buồn khổ đến hô hấp
khó khăn nữa...

Thích một người, là chuyện
hoàn toàn, hoàn toàn
không có biện pháp.

Không thể dùng lý trí soi
xét, không thể dùng sức
mạnh để bài trừ.

Nhưng hắn vẫn luôn im
lặng, cho đến khi đem bí

mặt này về với cát bụi. Vui
mừng sâu bi, nhớ nhung
chua xót, lạnh lẽo tuyệt
vọng, tất cả đều chôn vùi
trong ánh mắt khép lại lần
cuối.

Nàng sẽ vĩnh viễn không
hay biết.

Ngoại truyện 4. Vĩ thanh

Vào một ngày 2 năm sau.

Dung Chỉ đưa Sở Ngọc trở lại Giang Lăng thăm một người.

Giải quyết xong chuyện riêng phiền toái của sư đệ,

Quan Thương Hải ở lại nhà cũ, ngoại thành Giang Lăng. Lúc này trên mặt nước, băng đang tan, gió xuân vẫn còn lạnh lẽo.

Quan Thương Hải ngồi câu cá bên suối, giống như lúc Sở Ngọc nhìn thấy hắc lần đầu tiên. Hai năm qua, trông hắc chẳng khác chút nào, vẫn dáng vẻ tản mạn khiêm nhường đó. Nhưng

lúc nghe thấy Dung Chỉ tới,
khuôn mặt hăn rõ ràng tỏ
vẻ không vui.

Lập tức hai huynh đệ giả
bộ khách sáo:

“Dung Chỉ sư đệ!”

“Thương Hải sư huynh!”

Sở Ngọc thấy Dung Chỉ
mỉm cười mà Quan Thương

Hải chỉ khẽ cười nhạt, cảm thấy rất thắc mắc, không hiểu giữa bọn họ có chuyện gì. Theo lệ thường mà suy đoán, chắc lại là lỗi của Dung Chỉ.

Biết có Sở Ngọc ở đây, Quan Thương Hải cũng dịu giọng hơn, chỉ nói: “Trong nhà hết gạo rồi, nếu người muốn nghỉ lại thì phải vào thành một chuyến!”

Dung Chỉ mím cười, không hề phản bác, lập tức xoay người rời đi, để Sở Ngọc ở lại.

Sở Ngọc khoác áo lông cừu trắng rất dày. Trời đã sang xuân mà chưa ấm áp. Gió thổi mang theo cảm giác đìu hiu, không khí vẫn còn lẫn quất bóng dáng mùa đông.

Quan Thương Hải cầm lấy cần câu. Dung Chỉ đi rồi, còn lại hẫng với Sở Ngọc hình như hơi buồn tẻ. Bây giờ cũng chẳng biết làm gì, hẫng bèn hỏi: "Hai năm qua, các người đi những đâu?"

Sở Ngọc khẽ cười: "Đi rất nhiều nơi!" Dung Chỉ biết tâm nguyện của nàng là ngao du khắp nơi. Sau khi

gặp lại, hẳn liền đưa nàng đi thưởng ngoạn tất cả những nơi mà nàng ao ước.

Bọn họ lên thảo nguyên phía bắc, ngắm Trường Thành, tìm hiểu về các danh tộc du mục trong thời đại này, rồi qua Tương Tây Miêu Cương , ngắm sơn thủy hữu tình, dạo chơi phong cảnh núi non ở đó.

Châu tự trị dân tộc Thổ Gia, dân tộc Miêu Tương Tây là một châu tự trị của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nằm ở phía tây tỉnh Hồ Nam.

Không còn mục tiêu theo đuổi trước kia, nhưng rất nhanh chóng, Dung Chỉ lại tìm được niềm vui mới. Điều kiện tiên quyết là

không làm thay đổi lịch sử, nhưng thỉnh thoảng, hẳn có thể gây ra vài nhiễu loạn trong tầm kiểm soát của mình để làm trò tiêu khiển.

Nghe nàng kể qua loa vài chuyện, Quan Thương Hải có vẻ ngần người. Một lúc lâu sau hẳn mới cất tiếng hỏi: “Ta vẫn cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc chiếc vòng có công dụng gì? Vì sao sau

khi Dung Chỉ biết Thiên Như Kính giao chiếc vòng cho cô, liền sống chết phải từ quan tài bỏ ra?”

Hắn cũng đoán là chiếc vòng phải có liên quan gì đó. Nhưng rõ ràng Sở Ngọc chỉ đi loanh quanh nơi này nơi kia, sao Dung Chỉ lại khẩn trương gấp gáp như thế, cho rằng nàng sẽ đến một nơi mà người khác

không thể đến được?

Khóe miệng Sở Ngọc khẽ cong lên: "Quả thật là phải bỏ ra, bởi vì nếu thả ta đi, ta sẽ không về nữa. Công dụng của chiếc vòng không chỉ là chặn đao kiếm. Huynh có biết quá khứ mấy trăm năm trước, hoặc tương lai mấy trăm năm sau không?"

Ngừng một chút, nàng tiếp lời: "Chiếc vòng có thể đưa người ta trở về mấy trăm năm trước, hoặc đến mấy trăm năm sau, một đi không trở lại!" Dù sao Quan Thương Hải cũng là sư huynh của Dung Chỉ, cho hấn biết cũng chẳng phương hại gì. Ngoài Dung Chỉ và hấn, nàng sẽ không nói cho người thứ ba nào khác nữa.

Quan Thương Hải hơi chấn động. Hắn không ngờ Sở Ngọc lại không thuộc về thời đại này. Lúc trước chỉ biết nàng quá đau lòng, không ngờ nàng buồn khổ đến mức muốn đến một thời đại thật xa xôi, vậy mà hắn giúp đỡ Dung Chỉ lừa nàng, thật sự quá không nên...

Nhưng bây giờ trong tình cảnh này, có lẽ hẳn không nên nói ra chuyện đó, để tránh lại phát sinh hiềm khích giữa hai người...

Sở Ngọc thoáng nhìn nét mặt Quan Thương Hải, cười cười: “Có phải huynh đang băn khoăn, không biết có nên nói chuyện Dung Chỉ giả chết cho ta biết?”

Quan Thương Hải cả kinh:
“Cô biết tất cả sao?”

Sở Ngọc thở dài: “Ban đầu không biết, nhưng hai năm qua, dần dần cũng phải đoán ra chứ!”

Lúc đầu gặp lại Dung Chi, nàng mất hết lý trí. Nhưng mấy tháng sau, lúc rồi rã, nàng nghĩ ngợi lung tung

liền nghĩ đến một khả năng: có phải từ đầu chí cuối đều là Dung Chỉ sắp đặt?

Không chỉ bộ hài cốt bên bờ sông, mà một màn trước kia cũng nằm trong kế hoạch của hắn?

Lúc tỉnh táo lại, Sở Ngọc liền hiểu ra, nàng bị Dung Chỉ triệt để thiết kế.

Lúc ban đầu nhận ra, nàng hết sức tức giận, tức giận vô cùng, cả đêm mở mắt trừng trừng, không tài nào ngủ được. Đó là đêm bọn họ ngắm trăng bên bờ sông, rồi nghỉ lại trong hang động. Ánh trăng chiếu lên mặt nước, trong sáng mà u tĩnh. Suốt đêm đó, Dung Chỉ nắm chặt tay nàng, nhất định không

buông.

Rồi nàng lẳng lặng nói tiếp:
"Ta đã hiểu ra, chàng cố ý
để ta biết. Với mưu lược
tính kế của Dung Chỉ,
muốn giấu ta chuyện gì là
điều quá dễ dàng. Ta có
thể biết được là do chàng
cố tình để sơ hở. Chàng
vẫn luôn tính toán sắp đặt
mọi việc!"

Tức giận đến mức chỉ hận không thể cắn xé Dung Chi thành nhiều mảnh, thậm chí muốn đến thời đại mà hăn vĩnh viễn không thể tìm được, nhưng rốt cuộc Sở Ngọc không làm bất cứ điều gì.

Tất nhiên Dung Chi là kẻ đáng ghê tởm, nhưng ghê tởm hơn là, nàng không thể nào xa rời kẻ đáng ghê

tổm đó.

Đêm đó, nàng mở to mắt, hăn nhắm mắt, nhưng cả hai đều không ngủ được.

Có một số việc bọn họ không cần nói ra nhưng trong lòng hiểu rõ. Đó là sự ăn ý không cần biểu đạt bằng lời.

Trải qua mấy ngày đầu

tranh giằng co, cuối cùng
Sở Ngọc đành lui bước.
Quá khứ dù có đau khổ vật
vã đến mấy cũng không
đáng, vẫn là chuyện đã
qua, tương lai mới quan
trọng hơn.

Nếu nàng nhất thời giận
dỗi ra đi, có lẽ không thể
trở về được nữa.

Có một số việc không thể

dùng “đáng giá hay không” để cân nhắc. Đã quyết định, nàng sẽ không hối hận.

Không so đo với kẻ đầu sỏ là Dung Chi, thì tất nhiên nàng càng không cần so đo với Quan Thương Hải.

Sở Ngọc nhún vai cười dài, cầm lấy cần câu của Quan Thương Hải: “Huynh câu cá

thế nào? Dạy cho ta với?"

Nhưng có một chuyện, nàng sẽ không nói với Dung Chỉ. Thật ra, chiếc vòng chỉ có thể quay về quá khứ, hơn nữa phải ít nhất hai trăm năm. Như vậy, nếu nàng muốn sử dụng cũng chỉ có thể quay về thời đại trước đó mà không thể đến thế kỷ hai mươi mốt.

Sau khi quyết định không trở về nữa, lúc nghịch chiếc vòng vẫn còn đầy pin, Sở Ngọc mở ra trình tự xuyên không mới phát hiện ra. Trước đó, nàng vẫn cho rằng mình là người kiểm soát, nắm chắc mọi thứ.

Dù sao nàng cũng không định cho Dung Chỉ biết. Sau này mỗi khi cãi nhau,

còn có thể dọa nạt hẳn là
mình muốn về nhà mẹ đẻ.

Ngoại truyện 5. Sinh nhật

Một ngày sau hôn nhân.

“Hôm nay là ngày gì?”
Nghe Dung Chỉ hỏi vậy, Sở
Ngọc hơi sửng sốt.

Suy nghĩ một chút, nàng
ngghiêm túc nói: “Hôm nay

là ngày mười tám tháng chín... Ách, là ngày hoàng đế khai quốc của La Mã, Augustus từ trần?" Nói xong nàng mới kịp phản ứng: "Nhưng mà, hoàng đế khai quốc La Mã liên quan gì đến chúng ta? Hơn nữa đó là tính theo dương lịch, còn hiện giờ chúng ta dùng âm lịch cơ mà!"

Nhìn Dung Chi đang cười

chế giễu, mặt Sở Ngọc ửng đỏ, nàng xoay người bất mãn: “Thôi đừng ra vẻ bí mật nữa, nói thẳng đi! Ta thừa nhận trí nhớ mình không được tốt bằng chàng! Hôm nay là ngày gì?” Hóa ra nàng lại bị hấn đùa bỡn?

Dung Chi cười cười, bước đến nắm lấy tay nàng. Sở Ngọc ngúng nguẩy, nhưng

không tránh né, để cho
hắn cầm tay.

“Đi theo ta!” Hắn nói khể.

Dung Chỉ nắm tay nàng,
trở về nhà.

Bọn họ ở một gian nhà
dưới chân núi. Mấy ngày
trước, lúc du ngoạn qua
đây, Dung Chỉ yêu thích
cảnh trí thanh u bèn chặt

trúc, dựng một gian nhà đơn giản.

Đẩy cửa bước vào, Sở Ngọc bỗng thấy hoa mắt. Một bàn tay trắng trẻo che kín tầm nhìn của nàng, bên tai truyền đến tiếng Dung Chi thủ thi: "Rồi nàng sẽ biết!"

Bị bịt mắt, Sở Ngọc chỉ nhìn thấy lòng bàn tay hẵn, cảm thấy hơi sốt ruột định cất

tiếng hỏi, nhưng lúc này Dung Chỉ cũng đã vào nhà, đóng cửa lại.

Tuy không hiểu “trong hồ lô chứa thuốc gì” nhưng Sở Ngọc vẫn nhìn được hiểu kỳ, ngoan ngoãn nhắm mắt, chỉ nghe thấy tiếng Dung Chỉ đi lại trong phòng, phát ra vài âm thanh. Lát sau, tiếng cười khẽ và nói nhỏ lần thứ hai

truyền tới: “Được rồi!”

Sở Ngọc từ từ mở mắt ra.

Trước mắt tối đen.

Tất cả cửa chính, cửa sổ đều đã đóng lại, bóng đen dày đặc, hầu như không nhìn thấy thứ gì. Nàng còn đang nghi hoặc, giữa bóng tối đột nhiên có ánh lửa.

Ánh sáng ấm áp rạng ngời
nhanh chóng lan tỏa. Thứ
đầu tiên được chiếu sáng,
là ánh mắt trầm tĩnh, dịu
dàng, cười lấp láy của
Dung Chỉ.

Dung Chỉ giờ bó đuốc về
phía chiếc bàn tròn trước
mặt, ấn nhẹ cổ tay. Một
cây nến được thắp lên,
chiếu sáng mặt bàn.

Chính giữa bàn là một chiếc bánh ngọt hình tròn, được làm rất khéo léo. Phần dưới bánh là màu vàng vốn có, mặt trên là màu trắng của bơ sữa, phần cạnh được trang trí điểm xuyết bằng hoa quả.

Một ngọn nến dài nhỏ cắm ở giữa chiếc bánh.

Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn,

không hề chớp mắt.

Trong phút chốc, dường như nàng được trở lại thế kỷ hai mươi mốt, mọi chuyện như chưa từng xảy ra, nàng không chết, không xa lìa người thân, không đến thời đại này, cũng chưa từng gặp Dung Chỉ.

Nhưng cũng trong phút chốc, nàng giật mình tỉnh

lại giữa ảo giác, trong ngực khuấy động một cảm giác không thể gọi tên, có lẽ là hoài niệm và mất mát.

Khẽ thở dài, nàng quay lại nhìn Dung Chỉ, lúc này đã đến bên nàng: "Tay chàng bị thương, là vì làm cái này?"

Hai ngày nay, thỉnh thoảng Dung Chỉ lại biến mất, hóa

ra là chuẩn bị bánh ngọt.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, giữ chặt tay nàng, dịu dàng nói: “Ta lấy sinh nhật dương lịch của nàng hơn một ngàn năm sau tính ngược trở về, chuyển sang âm lịch thì chính là hôm nay. Sau hôm nay hơn một ngàn năm, nàng sẽ mở mắt chào đời!” Đôi mắt hẩn ẩn chứa ý cười: “Ta biết về

sau, để kỷ niệm sinh nhật thường ăn bánh ngọt nên thử làm một cái. Nàng cũng biết là vị giác của ta không tốt, tất cả chỉ dựa vào suy đoán. Nắm thử xem có giống với bánh ngọt nàng đã từng ăn không?”

Bánh thật sự rất ngon, không thể tưởng tượng là lần đầu thử nghiệm. Dung Chỉ quả thật có năng khiếu

trời sinh, luôn tiếp cận
những cái mới rất nhanh
chóng, lại còn bày biện
hoàn mỹ thế này...

Nhìn qua có vẻ rất dễ dàng,
nhưng nàng lại trông thấy
vết thương trong lòng bàn
tay hấn.

Sao hấn lại bị thương?

Hấn chưa từng học cách

làm bánh, chỉ từ hình ảnh trên một vài bộ phim điện ảnh và truyền hình, cộng với vài dòng miêu tả ngắn ngủi trong chiếc vòng về thành phần và công thức... Phải chăng trong lúc thực hiện, đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Sở Ngọc bối rối không biết phải làm sao, thấp giọng nói: "Không cần phí tâm

như thế! Ngay cả ở thế kỷ hai mươi mốt, cũng lâu lắm rồi ta không tổ chức sinh nhật chính thức!”

Nàng nhìn lại, đối diện với cặp mắt ôn tồn của Dung Chỉ ở cự ly gần. Hắn nói khẽ: “Dù nàng không để ý, nhưng ngày này đối với ta rất quan trọng! Bởi vì vào ngày này, trên đời xuất hiện một Sở Ngọc, và nhiều

năm sau, nàng đến trước mặt ta. Ta luôn cho rằng ông trời bất công, vận mệnh bạc bẽo. Nhưng bây giờ, ta lại cảm thấy ông trời rất ưu ái mình!”

Đáy mắt Sở Ngọc nổi lên một tầng hơi nước, trong ánh sáng nển càng trở nên nhu hòa. Nàng giữ chặt tay Dung Chỉ, nhìn thấy trên cả hai tay hằn, từ lòng bàn

tay đến các ngón tay có nhiều chỗ bị thương, hình như là bị bỏng: “Chàng muốn làm bánh ngọt, có thể đến hỏi ta, sao lại tự mình làm loạn thế này?”

Nghe nàng oán hận, Dung Chỉ mỉm cười: “Trước lạ sau quen, dù sao cũng là tâm ý của ta, nàng đừng nghĩ ngợi! Nếu muốn cảm ơn ta, nên làm thế nào, hẳn là

nàng biết rồi!”

Nói xong câu cuối, ý cười của hắn trở nên giảo hoạt.

Sở Ngọc lờ mờ đoán được điều hắn muốn nói, gương mặt đỏ ửng, vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

Dung Chỉ cười tươi sáng lạ, lúc này nhìn thật xấu xa: “Lần gần đây nhất... là

vào hai tháng trước!”

“Cái này... cơ thể chàng... chưa khỏe hẳn...”

“Nàng biết ta chưa khỏe hẳn, vậy thì đừng làm ta mệt!...”

“Chàng... chàng, chàng có ý gì?... ”

“Chính là ý đó!”

Sở Ngọc đỏ mặt quanh co nửa ngày, mà ý cười trên khuôn mặt Dung Chỉ vẫn không hề thay đổi. Thoáng nhìn thấy đôi tay hằn đầy vết thương, nàng bỗng chùng xuống, mềm lòng.

Nàng dùng lực mím môi, mặt vẫn nóng rực như lửa thiêu, chậm rãi đến gần, cúi xuống nói: “Giờ tay

lên!”

“Hả?”

Hai vành tai nàng đỏ bừng:
“Chàng không giơ tay, làm
sao ta... cởi áo... cho chàng
được?”

Dung Chi cười dài giơ tay
lên. Liếc mắt nhìn mấy vết
thương, bỗng nhiên cảm
thấy lúc bánh ra lò, hân đã

quyết định rất đúng đắn!

Vốn chỉ định trên đùa mấy câu, không ngờ lần này kiểm chác được thật!

Hắn xưa nay suy tính cẩn thận mới làm, chỉ là nướng cái bánh ngọt, làm sao có thể bị thương như thế được?

Khắc vài dấu ấn trên người,

chỉ vì muốn ghi dấu ấn
trong lòng nàng, mãi mãi
đừng quên.

Ý cười trên môi Dung Chỉ
càng đậm thì gương mặt
Sở Ngọc càng hồng. Hai
thân thể trùng điệp một
chỗ trên giường trúc, mà
đúng lúc đó, nến trên bánh
ngọt cũng cháy hết, lóe lên
vài cái rồi tắt hẳn.

Về phần bánh ngọt sinh nhật... Ai còn quan tâm đến nó?

***

Lúc Sở Ngọc tỉnh táo lại, một lần nữa rơi vào ngượng ngùng chán nản.

Tuy sống cùng Dung Chỉ nhưng nàng vẫn lo lắng cho sức khỏe của hấn, lại

thêm tính nòng e thẹn nên
bấm ngón tay thì, mới chỉ
có... hơn mười lần.

Mà do nòng chủ động thì
trừ lần đầu tiên, chính là
lần này.

Đã lâu như vậy nhưng
nòng vẫn chưa hết xấu hổ,
vẫn cảm thấy lập dị.

Cố gắng trấn tĩnh, Sở Ngọc

quay lại nhìn, đã thấy Dung Chỉ y phục chỉnh tề đứng bên giường, vẻ mặt sáng khoái.

Thấy nàng quay sang, hần nghiêng người hôn nhẹ lên má nàng, dịu dàng nói: “Sinh nhật vui vẻ! Hơn một ngàn năm sau, hôm nay là ngày nàng chào đời đấy!”

Tuy lời nói hơi quái dị,

nhưng trong lòng Sở Ngọc lại cảm thấy ấm áp.

Nàng lườm nhanh Dung Chỉ một cái rồi hạ tầm mắt: “Đúng rồi, thế còn ngày sinh nhật của chàng?” Nàng cũng muốn chúc mừng hẳn.

Dung Chỉ cười cười không để ý: “Việc vô dụng như thế ta nhớ làm sao được?”

Hay là nàng cứ quyết định đi, nàng bảo có một ngày thì là có một ngày!”

Dừng một chút, hấn bỗng nghĩ đến điều gì đó, liền cười cười với thâm ý: “Quà tặng sinh nhật, để cho ta chọn nhé?”

Sở Ngọc vội vùi đầu vào chăn, từ trong khe hở truyền ra giọng nói giận dữ

và xấu hổ: “Chàng đừng có
mơ!”

